LIBRARY OF CONGRESS
00004145203

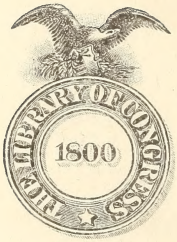

Class PA1139

Book .F8B7

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

» Ἥξει δὲ, ἐάν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τι καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. «Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐπηυξημένη καὶ διωρθωμένη.

Δαπάνῃ

Κ. ΒΑΡΒΑΤΗ.

» ἃ δ' οὐ καλῶς
»ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
» ἐς τόνδε δέλτον.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

1857.

617
1071

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ 1834

Ἀριθμ. 11, Σελ. 87.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ Κ.Τ.Λ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Δηλοποιεῖ

Διὰ τῆς ἀπὸ 8 (20) Φεβρουαρίου 1834 Βασιλικῆς ἀποφάσεως ἐχορηγήθη εἰς τὸν Κ. Σκαρλάτον Δ. Βυζάντιον προνόμιον διὰ τριάκοντα ἔτη ἀποκλειστικῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ του, ἐπιγραφομένου «Λεξικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, μεθηρμηνευμένης εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Γαλλικόν». Πᾶσα μετατύπωσις γενομένη χωρὶς εἰδήσεως καὶ συναινέσεως τοῦ συντάκτου θέλει τιμωρεῖσθαι διὰ τῆς εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον ἀριθ. 432 ὡρισμένης ποινῆς.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1834.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.

Κ. Δ. ΣΧΙΝΑΣ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ὑπὸ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

» Ἥξει δὲ, ἐάν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τι καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. «Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐπηυξημένη καὶ διωρθωμένη.

Δαπάνῃ

Κ. ΒΑΡΒΑΤΗ.

» ἃ δ' οὐ καλῶς
» ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
» ἐς τήνδε δέλτον.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ.

1857.

PA1137
.V4
1857

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ φέρον τὴν κάτωθεν ὑπογραφήν, θεωρεῖται κλοπιμαῖον.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

» Εἰκοσιδύο συνεπληρώθησαν ἔτη, ἀφ' ὅτου, προοιμιάζων τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ, ἔγραφον πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι » τὴν βαθμηδὸν ἀναζωοποίησιν τῆς προγονικῆς τῶν Ἑλ- » λήνων ἀρχαίας γλώσσης φρονῶ, ὄχι θαυματουργίαν, καθὼς ἐδογ- » μάτιζεν ὁ μακάριος Κοραῆς, ἀλλὰ δυνατὴν καὶ κατορθωτέαν. » Καὶ ἀληθῶς οὔτ' αὐτὸς ἐγὼ ἤλπιζον ὅτι ἐν τοῖς γραφομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότε μόλις ἔμελλον σήμερον 'να ἀναγνωρίσω αὐτὸς ἐμαυτόν. Τοσοῦτον τὰ πράγματα ὑπερέβησαν τὰς ἐλπίδας μου! Καὶ διὰ τοῦτο σήμερον ἀληθῶς δίκαιός εἰμι λέγειν μετὰ τοῦ Ἰσοκράτους, ὅτι » Χά- » ριν ἔχω τῷ γήρᾳ ταύτην μόνην, ὅτι προήγαγεν εἰς τοῦτό μου τὸν » βίον, ὥσθ, ἃ νέος ὢν διενοούμην, καὶ γράφειν ἐπεχείρουν, τού- » των νῦν τὰ μὲν νῦν γιγνόμενα ἐρρῶ, τὰ δ' ἐλπίζω γενήσεσθαι.» Καὶ τοῦτο πότε; ὅτε μυρία προσκόμματα παρενέβαλλον, ἔνθεν μὲν ἡ μικροψυχία τινῶν, ἔνθεν δὲ ἡ ἰδιοτροπία ἑτέρων; καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ κατακλύσασα τὰ γραφόμενα, διὰ τὸ πρωτοφανὲς τῶν ἐν ταῖς τέ- χναις καὶ ἐπιστήμαις ἀνακαλύψεων, νεολογία. Οὐχ ἧττον ὅμως ἡ ἔμφυτος τοῦ Ἕλληνος εὐφυΐα διέγνω κἀν τούτῳ τί τὸ πρακτέον, καὶ οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους, ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπιδιώκοντες ἐν πολλοῖς τοῖς ζενίζουσι τὸ καθαρεῦον καὶ κανονικὸν τῆς φρά- σεως, ἀπήλλαξαν τὴν γλῶσσαν τῶν παραφώνων καὶ ἀμούσων ἐκεί- νων ὀνθυλευμάτων, ὅσα τὴν ἐχώριζον κυρίως τοῦ πρωτογόνου καὶ ἀκραιφνοῦς αὐτῆς τύπου. Τῆς ἀγαθῆς δὲ ταύτης ἀμίλλης οὐκ ἀπε- λίπετο πολὺ κατόπιν καὶ ἡ Κυβέρνησις, παρεισάγουσα βαθμηδὸν ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις τὰς γνησίας λέξεις καὶ φράσεις καὶ απο- σκορακίζουσα πᾶν εἴτι ξενικὸν καὶ κακόζηλον.

Πρὸς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀγῶνα, ὃν μέλλει στέψαι, συναιρομέ- νου θεοῦ, πλήρης ἐπιτυχία (καὶ λεγέτωσαν ὅ,τι θέλουσιν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος), ἐὰν συνετέλεσεν ἢ οὐχὶ καὶ τὸ μετὰ χεῖρας ἔργον, κρινάτωσαν ἕτεροι. Τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ, τοσοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι, πεπεισμένος ἀνενδοιάστως περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προθέσεώς μου, οὐ διέλιπον, ἐν διαστήματι τῶν εἰκοσιδύο τούτων ἐτῶν, προστιθεὶς καὶ ἐπανορθῶν, εἴτι πλημμελὲς καὶ ἐνδέον, καὶ σήμερον προσφέρω τὸ πόνημά μου εἰς τὸ Κοινὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μὲν πάντοτε μορφήν, καὶ χυδαϊσμῷ βρῖθον, ὡς μοι ἐπετίμησέ ποτε ὁ τῆς μακαρίας μνή- μης γέρων Δούκας, ἀλλ' ἐπηυξημένον διὰ πλήθους νέων ἐτυμολο- γιῶν καὶ παραδειγμάτων, ὅσων αἱ λεξικογραφικαί μου ἔκτοτε ἐρ-

γασίαι καὶ ἄλλαι σπουδαιότεραι ἀναγνώσεις μοὶ ἐχορήγησαν ἀφορμάς.

Καταλύων λοιπὸν τὸν δίαυλον, μετὰ διττὰς ἐκδόσεις τριῶν ἐφεξῆς Λεξικῶν, καὶ παραδίδων ἄσβεστον τὴν ἱερὰν δᾷδα τοῖς μετ' ἐμὲ, παρακολουθήσω μὲν αὐτοὺς βραδεῖ καὶ σχολαίῳ τῷ βήματι, ἔστ' ἂν θεὸς ἐπιτρέπῃ, ἐπικροτῶν γηθοσύνως ταῖς ἐπιτυχίαις αὐτῶν, καθὰ καὶ τὴν ἡμίονον ἐκείνην συμπαρομαρτεῖν φασι καὶ συμπαραπέμπειν τὰς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν Ἀθήνησι κτιρίων νωτοφορούσας, πρὸς δὲ τρίτον δρόμον οὐκ ἀποδύσομαι, ὀκνῶν μή τι, προαποκαμὼν τοῦ ἔργου, καὶ γέλωτα προσοφλήσω, ἔξωρος ἤδη νέοις καὶ παρηκμακὼς ἀκμάζουσι συμπαραβαλλόμενος.

Οὐκ ἀπεικὸς δὲ νομίζω, τὸν συντακτήριον ἤδη λόγον ἀποτείνων πρὸς τὸ Κοινὸν, ἵνα προτάξω τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως, ἐμὰ μὲν οὐχὶ, σοφῶν δὲ σοφὰ γνωματεύματα, τῶν ἀοιδίμων Οἰκονόμου καὶ Δούκα, ὅσα, ἅμα τῇ πρώτῃ τοῦ βιβλίου ἐκδόσει, ἔγραφον πρὸς ἐμὲ, ἕτερος ἀφ' ἑτέρας ὁρμώμενος ἀφορμῆς.

» Σκαρλάτῳ Βυζαντίῳ Νεόφυτος Δούκας εὖ πράττειν.

» Ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τῶν εὖ ἡκόντων παιδείας Ἑλληνικῆς, εἰς τί ποθ' ἡμῖν ἂν τὸ τοῦ Βυζαντίου Λεξικὸν, τοσοῦτον περιέχον χυδαϊσμὸν, συντελοίη; ἀπεκρινάμην· εἰ μὲν περὶ τοῦ χύδην ὄχλου ταῦτ' ἐρωτᾷς, ἀληθίην μυθήσομαι, οὐδὲ σε κρύψω, ὅτι εἰς οὐδὲν αὐτοῖς συντελέσει· οὐ γὰρ ἐκ τῶν βίβλων ὅ,τι ποτ' ἂν αὐτοῖς γένηται, ἀλλ' ἐκ τῆς συνηθείας μάλιστα προσγενήσεται. Εἰ δὲ περὶ τῶν τὴν τῆς γλώσσης ἀνόρθωσιν περὶ πολλοῦ ποιουμένων ὁ λόγος ἐστὶν, ἴσθι τὰ μέγιστα συντελέσον ἂν τοῖς χρωμένοις· ἐκ γὰρ τῶν χυδαίων ὁρμώμενοι, εὑρήσομεν τὸ ζητούμενον μάλιστα· τὸ γὰρ τζουκάλι ἄξει ἁπλανῶς εὐθὺς πρὸς τὴν χύτραν· οὕτω καὶ τἄλλα τὰ βαρβαρόφωνα πρὸς τὰ τῆς γλώττης γνήσια ἀπηχήματα· εἶθ' οὕτως ἀναλικμίζοντες, τὰ μὲν ἀπορρίπτομεν ὡς τὰ ἄχυρα, τὰ δὲ δεχόμεθα ὡς τὸν σῖτον ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀποθήκῃ· ἄλλως δ' οὐκ ἂν σχοίημεν οὔτε σῖτον πρὸς ψωμὸν, οὔτε χύτραν πρὸς ζωμόν. Εἰ δ' ὁ λόγος ἄλλως πρὸς τὰ σχολεῖά σοι ἀποτείνεται, καὶ πρὸς ταῦθ' ὁμοίως ἀληθείην μυθήσομαι. Ἔνθα μὲν γὰρ ἂν ἡ γλῶσσα σπουδάζοιτ' ἐμμελῶς, ὡς προσήκει, τὰ μέγιστ' ἂν συντελοίη· ὅπῃ δὲ παραμούσως, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ νῦν, διαστρέφεται, δέδοικα μὴ καὶ μηδενὶ τῶν μαθητευομένων χρήσιμος ᾖ· οὐδεὶς γὰρ τούτων, ἅτε δή μὴ ἀναγκαζομένων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γράφειν, ἐκείνης δεήσεται, ἢν μή τι ὁ χρόνος, νοῦν τοῖς Ἕλλησιν ἐνθεὶς, ἀνορθώσῃ τὸ πρᾶγμα, ὁπότε καὶ ἡ βίβλος μάλιστα τιμηθήσεται, ἢ καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πρὸς τὸ Γαλλικὸν παραβολῆς κἀκ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων ὁμολογεῖται οὐ τὴν τυχοῦσαν τοῖς εἰδόσι σὺν ὠφελείᾳ πονεῖν παρέχουσα ὄνησιν.

Ἔπειτα τί ποθ' ὑμεῖς παθόντες, ἔφην ἐγὼ, εἰ μέν τις τῶν ἀμφὶ τὰς τέχνας τεχνητόν τι νῦν ἐν ἐλευθέροις τοῖς Ἕλλησι δείξειεν, ἐνδεικνύμενος οἷς ἐργάζοιτο, τοῦτο, κἂν μηδὲν πρὸς τὰ τῶν Ἄγγλων τε καὶ τῶν ἄλλων περιττὰ τεχνουργήματα ᾖ, ἀλλ' εἰς χεῖρας εὐθὺς λαβόντες, ἐπαινεῖτε τὸν δημιουργὸν, ἐπειπόντες τὸ ἀδόμενον, Ἄυριον ἄμεινον ἔσται· ἐν δὲ ταῖς βίβλοις ἀπαιτεῖτε τὸ τέλειον παντα-χοῦ; μή τι ἀληθές ἐστιν, ὅπερ λέγεται, Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κο-τέει; Ἐνταῦθα ἐγέλασε συνιδὼν τὴν ἀλήθειαν. Εἶτ' αὖ ἐρομένου, πόσου ἂν εἴη ἡ βίβλος ἀξία; καὶ τοῦτ', ἔφην ἐγὼ, ἐρῶ σοι σαφῶς. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς ἐκτιμήσαιμεν, ἑξαδράχμου· εἰ δὲ πρὸς οὓς ὁ πονήσας ὑπέστη πόνους, οὐδὲ πεντηκοντάδραχμον ἂν εἴη ἱκανὸν, ἔν γε πρώτῃ ἐκδόσει, τούτους ἀντισηκῶσαι. Δεῖ γὰρ δὴ ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ὁτιπλείστης. Ἐῶ δὲ τὸ τῆς ἀηδίας, πα-ρακολουθοῦν διὰ παντὸς τοῦ ἔργου· ἀηδὲς γὰρ Λεξικὸν συντιθέναι, καὶ ταῦτα πολλὰ τῶν ἀσυμφύλων ἀναγκαζόμενον μεταξὺ παρενεί-ρειν, ὡς μήτε γνώμην, μήτ' ἔννοιαν ὑψηλὴν, ἢ γλαφυρότητα λόγου, οἷς μάλισθ' οἱ γράφοντες ἀγλαΐζονται, συνεισάγειν δυνάμενον· ἅτε γὰρ ἀμφὶ τὴν ὕλην ἐνασχολούμενοι, τῆς περὶ τὸ εἶδος ἀγλαΐας ἀ-ποκλείονται ὅλως. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἔδοξά οἱ τί εἰπεῖν· διὸ καὶ πρὸς τρίτον ἐρώτημα πεποιθότως ἐθάρρησεν, εἰ καὶ Γεω-γραφικοῦ τινος Λεξικοῦ τοῖς Ἕλλησι δεῖ. Τί φής; ἔφην ἐγὼ πρὸς αὐ-τόν· τούτου γὰρ μᾶλλον πάντων ἡμῖν ἐνδεῖ. Ἀλλὰ τίς ἂν ὑποσταίη, ἔφη, καὶ τοῦτον τὸν πόνον εὐστόχως, ἢ ὅστις οἶδε καὶ ὑπομένειν καρτερικῶς, καὶ γνώσεων εὐμοιρεῖ, καὶ γλωσσῶν τυγχάνει ἐπήβο-λος, καὶ πολλὴν πρὸς τοῦτο συγκεκόμικεν ὕλην; Ἐγὼ δ' οὖν πέ-πεικα, ἔφην, ἐμαυτὸν, μὴ ἂν ἀπανήνασθαι τὸ φιλοτίμημα τοῦτο τὸν πατέρα τῆς βίβλου, ἐξ ἧς ἡμῖν ὡρμήθη ὁ λόγος οὗτος. Εἰ γὰρ φύ-σει δόξης ὀρέγεται ἄνθρωπος, ἐκ τῶν περὶ τὰς Μούσας πόνων τοῦτ' αὐ-τῷ ἂν γένοιτο μάλιστα· τὸ δὲ Γραμματέα καὶ Σύμβουλον εἶναι, καὶ ταῦθ' ὡς νῦν ἡμῖν τὰ πράγματα ἔχει, ταῦθ', ἵνα μὴ καὶ χεῖρόν τι εἴπω, μάταια καὶ κενά· πλεῖον γὰρ τοῦ μακαρισμοῦ τοὐπίμεμπτον φέρεται. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἐκεῖνος μὲν, Ἀληθῆ ταῦθ' εἴ-ρηκας, ὑπειπὼν, ἀνεχώρησε· σὺ δέ μοι ἔρρωσο, τοῦτ' αὐτὸ κελεύων καὶ τὸν φίλον Ἀλέξανδρον Ῥαγκαβῆ.

Τῇ δ' Αὐγ. ᾳωλέ, ἐκ τῆς Αἰγίνης.

» *Χαίρειν πολλὰ Σκαρλάτον τὸν Βυζάντιον Κωνσταντῖνος ὁ Οἰκονόμος.*

» Ἔλαβον τὸ σοφόν σου Λεξικὸν μετὰ τῆς φιλικῆς ἐπιστολῆς, καί σοι χάριτας ὡμολόγησα καὶ νῦν ὁμολογῶ διὰ τὸ δῶρον. Καὶ τὴν σύνταξιν ἐπῄνεσα τοῦ βιβλίου, τὴν Ὁμηρικὴν ἐπιφώνησιν ἐπειπών·

Εὖγε! Βάλλ' οὕτως, αἴ κεν τι φόως Ἕλλησι γένοιο«. Εὐδαιμονείης ἄριστε ἀνδρῶν, διὰ τοὺς κοινωφελεῖς σου κόπους· ἔντεινε δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ καὶ κατευοδοῦ, προμαχῶν ὑπὲρ τῶν λόγων κινδυνευόντων, καὶ τοὺς νέους, ὅση δύναμις, εἰς αὐτοὺς ὁδηγῶν. Βλέπεις, ὦ φίλε, πόσον καθ' ἡμᾶς παρημελήθησαν αἱ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι· καὶ ποῖον Αὐγείου φορυτὸν ἡμιμαθῶν τινων ἡμιελλήνων κάλαμοι μετοχετεύοντες ἀπὸ ξένων γλωσσῶν ἐπισωρεύουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν, διαφθείροντες τὰς Μούσας! καὶ προβαίνει πολὺς ὁ βαρβαρισμὸς καὶ μέγας! Καινολεξίαι πονηραὶ καὶ παρακεκομμέναι, χύδην εἰσβάλλουσαι, παρωθοῦσι τὰς ἀρχαίας καὶ γνησίας ὀνομασίας. Νέα νέων πραγμάτων ὀνόματα βαρβαρόπλαστα καὶ μιαρὰ καταισχύνουσι τὴν Ἑλληνικὴν πορφύραν. Λόγου σύνθεσις ἀνοσία καὶ φοικτή, ἢ, ἂν θέλῃς, παντελὴς παράλυσις καὶ ἀσυνθεσία κατακερματίζει τὴν χρυσῆν σειρὰν τῆς Ἑρμοῦ τοῦ Λογίου φωνῆς, ἣν διὰ τοσούτων χρόνων καὶ πόνων ἔπλεξαν αἱ Χάριτες. Ἐπὶ δὲ πᾶσι καὶ πρὸ πάντων, τὸ ξενοχαρὲς καὶ φιλόκαινον καὶ ὁ κάκιστ' ἀπολούμενος πιθηκισμὸς περὶ πάντα τὰ λεγόμενα Εὐρωπαϊκά, καὶ καλὰ καὶ μὴ καλά, διαφθείρουσι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἤθη καὶ τὰς ψυχὰς τὰς Ἑλληνικάς· καὶ σοβοῦσι μὲν θαυμαζόμεναι καὶ προσκυνούμεναι παρὰ τοῖς πολλοῖς ἑταιρικαί τινες ἀλλόφυλοι ψευδομοῦσαι, καὶ πᾶν ὅ,τι βάρβαρον τῶν τῆς προόδου λεγομένων σοφῶν καὶ γνωμάτευμα καὶ ὄνομα· Πλάτωνες δὲ καὶ Σωκράτεις καὶ Ὅμηροι, καὶ εἴτι πάτριον ἱερὸν καὶ σεβάσμιον, ἀρχαῖοί τινες λῆροι φαίνονται καὶ καταφρονοῦνται παρ' Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἐν μέσῳ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος! Εἰς τοιαύτην Βαβυλωνίαν σύγχυσιν καὶ φρενῶν καὶ φωνῶν περιπλανωμένης ἐμβροντήτου τῆς πολλῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, στεντόρειός τις σάλπιγξ ἐπεφάνη τὸ καλόν σου Λεξικόν, ἥτις ἐπισταμένως (καθὼς καὶ εἴ τις ἄλλη τοιαύτη) ἀνακαλεῖ τοὺς νέους εἰς ἀνάκτησιν τῆς πατρώας παιδείας καὶ τοῦ πηγάζοντος ἀεννάως ἐξ αὐτῆς οὐρανίου φωτός. Διὰ ταῦτα παντὸς ἄξιον ἐπαίνου σε νομίζω, πολυτίμητε Σκαρλάτε, καὶ χαίρων πρὸς πάντας ἀνακηρύττω, καὶ ταῖς ἐμαῖς εὐλογίαις σε καταστέφω (εἴ τις κἀγώ ποτε καθ' Ἑλλάδα περὶ τοὺς λόγους ἐδόκουν εἶναι), καὶ ἐπεύχομαι δὲ ὁλοθύμως, ἵνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἔχῃς ὁπαδοὺς καὶ συνεργοὺς πρὸς ἄναψιν τῆς σωτηρίου πυρᾶς, τῆς μόλις πρώην ἀναλαμψάσης καὶ νῦν πάλιν μαρανθείσης Ἑλληνικῆς σοφίας. Ὅσας δὲ λέγεις ὅτι ἔγραψας ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου παραδοξολογίας, ἐγὼ μὲν (καὶ ἄλλος δὲ, νομίζω, πᾶς εὐγνώμων ἀναγνώστης) οὔτε νομίζω τοιαύτας οὔτ' ὀνομάζω· γνώμας δὲ περὶ γλώσσης καὶ σκέψεις τινὰς, ὁποίας πᾶς τις ἔχει τὸ δικαίωμα προβάλλειν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν γραμμάτων· ὁ δὲ καιρὸς καὶ τῆς παιδείας ἡ πρόοδος καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων ἡ κρίσις νομοθε-

τήσουσι καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ὅσα τε ἀποδεκτέα, καὶ ὅσα μή· μόνον, ἴσως, ὑπερβολὴν νομίσουσί τινες τὴν περὶ ἐμέ σου φιλικὴν εὐστομίαν, ὅστις οὕτως ἀστυκῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἡμῶν ἐπεμνήσθης ἐν τοῖς προλεγομένοις· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται γέννημα τῆς φιλομούσου ψυχῆς σου, τιμώσης ἐν ἐμοὶ τοὺς σοὺς λόγους, ὧν ἦμεν πάλαι ποτὲ θεράποντες. Μόνον ἦν ἠπόρησα (καὶ συγχώρησον ἂν οὕτως ἁπλοϊκῶς καὶ ἁπλάστως λέγω πρὸς σὲ τὸ κατὰ νοῦν ἐπελθόν). Εἰς τὴν πτώχευσιν, εἶπας, τῆς γλώσσης συνέδραμε καὶ ἡ θρησκεία, καθιερώσασα κοινά τινα καὶ ἰδιωτικὰ πρότερον ὀνόματα εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, οἷον τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τἄλλα ὅσα παρεδειγμάτισας· πῶς; ὦ φίλος, ἀπώλοντο ταῦτα τὰ ὀνόματ' ἀπὸ τῆς γλώσσης, διότι μετήλλαξαν σημασίαν; ἢ ἀπέβησαν ὀλιγώτερον κοινὰ καὶ δημοτικά, τόσῳ δημοσίως καὶ καθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἁπάντων φερόμενα γλώσσαις καὶ πεπαιδευμένων καὶ ἀπαιδεύτων; ταύτην ἐγὼ τὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας πενίαν τῆς γλώσσης οὔτε βλέπω οὔτ' ἀποδέχομαι· πλὴν εἰ μή τις λέγοι πενεστέραν τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν (καὶ πᾶσαν δὲ ἄλλην) διὰ τὰς εἰς ἑκάστην ἐπιστήμην καὶ τέχνην ἰδίως ἀρωσιωμένας ὀνομασίας, ὅτι μὴ ταύτας ἡ χρῆσις λέγει καὶ κατὰ πάντων τῶν ἄλλων πραγμάτων τῆς κοινωνίας· ἢ καὶ τοὺς πάλαι πατέρας ἡμῶν Ἴρους τινὰς περὶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον ὀνομάζοι, ὅτι μὴ καὶ τὸν Βωμὸν καὶ τὰς ἄλλας ἱερατικὰς αὐτῶν λέξεις μετεχειρίζοντο περὶ τὰς φράσεις τὰς κοινὰς καὶ βιωτικάς.— Ἀλλά, λέγεις, οὐκ ἔχομεν ἤδη πῶς ὀνομάσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, καὶ τὸν Ἀλειτούργητον, καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα (φιλοτιμούμενοι δηλονότι ἵνα καὶ ταῦτ' ἀκραιφνῶς ἑλληνίζωμεν, ὡς ἐπὶ Πλάτωνος, ἢ μᾶλλον ἀττικίζωμεν μόνον! οἱ γὰρ Ἴωνες Ἀλίαν ἔλεγον, ἢ Ἀγοράν, καὶ οὐκ Ἐκκλησίαν, ἄλλοι δέ τινες ἄλλο τι Ἑλληνικόν, κἂν μὴ πεπλασμένον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος!)· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἔχομεν ἄλλας, καὶ ταύτας οὐκ ὀλίγας, ἰσοδυνάμους τῶν καθιερωμένων λέξεις, δι' ὧν ἐκφράζομεν τὰ κοινὰ δὴ ταῦτα καὶ ἰδιωτικά, Συνέλευσιν λέγοντες κοινῶς, καὶ Σύναξιν, καὶ Ὁμήγυριν, οἱ δέ τινες καὶ Λαοσυναξίαν, τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ τὸν Ἀλειτούργητον Ἀτελῆ, καὶ Ἀτέλειαν (ὡς ὁ Δημοσθένης) τὴν Ἀλειτουργησίαν (ἣν ὁ Πολυδεύκης ἐκάκισε), καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Ἔπειτα, καὶ ταύτας, ἃς λέγεις, τὰς καθιερωμένας λέξεις (ἐφ' ὧν ἐπεύχεσαι τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν σημασίας, πρὸς θεραπείαν τῆς ἐκ τῆς αὐτῶν καθιερώσεως προελθούσης ζημίας!) καὶ ταύτας, λέγω, τὰς λέξεις μήπως ὀλίγοι καὶ οἷν μεταχειρίζονται καὶ ἰδιωτικῶς; αὐτίκα, Ἀβίδα μὲν πολλαχοῦ τῆς Θεσσαλίας λέγουσι καὶ τὸ μετάλλινον τοῦ γλυκύσματος κοχλιάριον· Βῆμα δὲ πανταχοῦ ῥητορικὸν ἀκούοντες ἐννοοῦσι τὸν Ἄμβωνα, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐφημερίδων αἱ πλεῖσται πολλάκις

ἐκρότησαν τὸ Βῆμα (δίχως ὅμως ῥητόρων!), καὶ ὄρους δὲ καὶ πόλου καὶ οἰκίας Ὕψωμα ἀκούων ὁ χυδαῖος, τὸ ὕψος ἐννοεῖ· καὶ τί τὰ πολλά; παρὰ τὴν Τράπεζαν καὶ τὸ Ποτήριον καὶ τὸν Δίσκον καὶ τὴν Λόγχην καὶ τὸν Σπόγγον καὶ τὰς Εἰκόνας πῶς τις ἂν εὕροι ἱερώτερα ὀνόματα; καὶ ὅμως εὑρίσκεις τὰ αὐτὰ καὶ ἰδιωτικώτατα, μόνου τοῦ ἐπιθέτου ἱερὸς ἢ ἅγιος (καὶ πολλάκις μηδὲ τούτου) χαρακτηρίζοντος τὴν σημασίαν τῶν καθιερωμένων. Οὕτως ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν καὶ δήμου Ἐκκλησίαν, καὶ δημοσίων τελῶν Λειτουργίαν (ἂν θέλῃ ἐξάπαντος ἀττικίζειν), ὅταν ποτ' ὀνειρευθῇ κυρίαν ἐκκλησίαν καὶ δῆμον ἀληθινὸν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σημασίαν! καὶ πάλιν θείαν Λειτουργίαν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τἆλλα παρομοίως τὰ ἁγιώτατα καὶ θειότατα. Λέγει δὲ καὶ αὐτὴ ἡ καθ' ἡμᾶς ἱερὰ διάλεκτος οὐ μόνον Ἐκκλησίαν θεοῦ, ἀλλὰ καὶ λαοῦ (καὶ ἐκκλησίαν ἁπλῶς, Πράξ. ιθ', 39), καὶ πονηρευομένων ἐκκλησίαν. Ὁ δὲ λαὸς ἀκούει, καὶ νοῶν οὐδόλως σκανδαλίζεται, οὐδ' ἀγανακτεῖ (ὅπερ ἐφοβήθης ἐπὶ τῷ Ἀλειτούργητος). Τοιοῦτον, ὦ φίλος, ἔχεις ἔθνος ἀγχίνουν· τοιαύτην δὲ γλῶσσαν ἐμβριθῆ καὶ μεγαλόφρονα· τοιαύτην δὲ δογμάτων Ἐκκλησίαν ὑψηλὴν καὶ ἀμώμητον, ἥτις, ὡς ἀκτὶς ἡλίου, καταλάμπουσα πανταχοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς, οὐδόλως μολύνεται ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς χρήσεως τῶν εἰς αὐτὴν καθιερωμένων φωνῶν. Αὕτη καὶ τὰς λέξεις, ἃς ἠρίθμησας, διετήρησεν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς βαρβαρότητος, καὶ ἄλλας προσέτι πολλὰς (ὡς τὸν Ἄρτον καὶ τὸ Μῦρον καὶ τὸ Νάμα κτλ.), συνειθισμένας ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰ στόματα, καὶ ζώσας εἰσέτι λαμπρῶς, διότι καθηγιάσθησαν· ἄλλως δ' ἂν καὶ αὗται μετὰ τοσούτων ἄλλων ἀπώλοντο· καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀριστουργημάτων ἠφανίσθησαν μὲν τὰ κοινὰ καὶ βέβηλα, διεσώθησαν δέ τινα ἐκ μόνων τῶν καθιερωθέντων· ἔχεις δὲ δεῖγμα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Θησεῖον. Ταῦτά σοι γράφω κατὰ νοῦν ἐπελθόντα μεταξὺ τὸν πρόλογον ἀναγινώσκοντος τοῦ βιβλίου· κἂν μέν σοι δόξω τι λέγειν, πρόσθες ἐκ σεαυτοῦ τὰ τελειότερα καὶ σοφώτερα· ἂν δέ τις φανῶ παλαιὸς καὶ λίαν ἀρχαῖος, γνωρίζεις τοῦ γήρως τὰ ληρήματα· σὺ δὲ καὶ ταῦτα ὡς σημεῖον κατάδεξαι τῆς φιλίας, δι' ἣν οὔτε τὸ παριστάμενον ὤκνησά σοι κοινολογῆσαι, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα μακροτέραν Ἰλιάδος. Ἔρρωσο.

Τῇ ς' Ἀπριλίου ᾠλιέ ἐκ Ναυπλίας εἰς Ἀθήνας.»

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἱεροὶ καὶ μακάριοι ἄνδρες, ὧν ἅπας ὁ βίος πρὸς φωτισμὸν διηνύσθη τοῦ αὐτῶν ἔθνους, ὧν μόνον μέλημα ἦν ἀείποτε ἡ ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐπάνοδος τῶν ἀρχαίων φώτων εἰς τὴν ἀρχικήν των ἑστίαν, καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τῆς πατρῴας φωνῆς ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος. Αὐτοὶ προωδοποίησαν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους

ἡμᾶς τὴν πρὸς τοῦτο φέρουσαν ἀτραπὸν, διασώσαντες ἄσβεστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς γλώσσης τὸ ζώπυρον, ἧς οὐδέποτε κατεδέχθησαν ἵνα ἀναγνωρίσωσι τὰ αἴσχη, καὶ ἵνα νομιμοποιήσωσι τὰ στίγματα· αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!

Καὶ νῦν ὑπολείπεταί μοι βραχέ' ἄττα καὶ πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπαναλαβεῖν, οἷς Ἑλλάδος μούσης ἐμέλησε, παραθέντι, ὡς νωγάλευμα, μεταδόρπιον, αὐτὰ ταῦτα τοῦ πολλοῦ Ἱερωνύμου Ὀλοφίου τὰ ῥήματα, δι' ὧν ἐκεῖνος πρὸ τριακοσίων ἤδη ἐτῶν, οὐδ' εἰς νοῦν ἴσως τιθέμενος τότε τὴν ἀναβίωσιν τῆς Ἑλλάδος, συνεβούλευεν ὅμως οὐχ ἧττον τοὺς ἐντοῦ συμπολίτας, ὅσοι περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἡμιλλῶντο τῶν Ἑλλήνων φωνῆς, Λεξικὸν συναρμολογήσασθαι, ὁποῖον τὸ ἀνὰ χεῖρας, μή τι τῷ συρφετῷ τῶν ὀθνείων τε καὶ βαρβάρων φωνῶν τὸ γνήσιον τῆς ἀρχαίας παραβλαβείη,» Rogo, λέγων, eos qui qui corruptæ linguæ periti sunt, ut propter recentiores scriptores, in quibus subinde barbara vocabula occurunt, Barbaricum Lexicon conficiant, vocibus barbaris præpositis, et Græcis subjunctis, ne veteris duntaxat linguæ periti ab eorun lectione deterreuntur (*).

Ἔγραφον Ἀθήνῃσι τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1857.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

(*) Wolfius ad calcem Notarum in Nicetæ Annales.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ἀγγ—εῖον.
ἀλλ—οῦ (ἢ ἀλλέως).
ἀμ—ετάβατον (ῥῆμα).
ἀμφ—ίβολον.
ἀναλ—ογεῖ.
ἀντ—ωνυμία.
ἀποθ—ετικὸν (ῥῆμα).
ἀπρ—όσωπον (ῥῆμα).
ἄχρ—ηστος (λέξις).
αὐτοπ—αθητικὸν (ῥῆμα).
γένν—ημα.
γραφ—ικὸν (τῆς Παλαιᾶς δηλ. ἢ τῆς Νέας Γραφῆς).
γεωργ—ικὴ (λέξις).
δ—ένδρον.
διαφ—έρει.
ἐπ—ίῤῥημα.
ἐργ—αλεῖον.
ἐρωτ—ηματικόν.
ἔντ—ομον.
ἐλλειπτ—ικῶς.
ζ—ῶον.
θ—ηλυκὸν (εἰς τὰς Γαλλικὰς λέξεις).
ἰατρ—ικόν.
ἰδ—ε.
ἰδ—ιαιτέρως.
κ—αρπός.
κοιν—ῶς.
κρ—άσει.
κυρ—ιολεκτικῶς.
λέξ—ις.
μέσ—ον (ῥῆμα).
μετ—αβατικὸν (ῥῆμα).
μεταγ—ενεστέρα (λέξις).
μέταλ—λον.
μεταφορ—ικῶς.
μονολ—εκτικῶς (μὲ μίαν λέξιν).
μόρ—ιον (λόγου).
μυρ—ωδικὸν (ἄρωμα).
ναυτ—ικὴ (λέξις).
νεολ—ογικῶς.
οἰκ—ιακὴ (λέξις).
οἰκοδ—ομικὴ (λέξις).
ὀρθ—ότερον.
ὀρ—υκτόν.
οὐδ—έτερον (ῥῆμα).
παθ—ητικὸν (ῥῆμα).
πάθ—ος (ἀῤῥώστια).
παρ—οιμία.
παράβ—αλλε.
πληθ—υντικόν.
ποιητ—ικόν.
πρόθ—εσις.
προφ—έρεται.
π—τηνόν.
πωρ—ικόν.
ῥ—ῆμα.
σημ—αίνει.
συγκ—οπῆ.
σύνδ—εσμος.
συνεκδ—οχικῶς.
συνηθ—ίζεται.
συντ—άσσεται.
τροπ—ικῶς (μεταφορικῶς, ἀλληγορικῶς).
ὑπερβ—ολικὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὑποκορ—ιστικὸν (ὄνομα).
φρ—άσις.
φ—υτόν.
χρ—ῶμα.
χυδ—αϊκῶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ.

Α, α, τὸ πρῶτον γραμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. § Τρέπεται εἰς Ε· Βαλανίδι — βελανίδι, κραββάτι — κρεββάτι, τέσσαρα — τέσσερα, πτάρνυμαι — φτερνίζομαι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Βάραθρον — Βέρεθρον, Ἄρσην — Ἔρσην, Τέσσαρα — τέσσερα, κτλ.). || . εἰς Η· Αἶρα — ἦρα, κτλ. §. πλεονάζει. Βδέλλα — ἀβδέλλα, κράνος — ἀκράνι, μασχάλη — ἀμασχάλη, πήγανος — ἀπήγανος, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Στάχυς καὶ Ἄσταχυς, Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς, Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ). §. Ἀφαιρεῖται· Ἀστακὸς — στακὸς, Ἀσφαλίζω — σφαλνῶ, Ἀσπάραγος, — σπαράγγι.

Ἆ, Ἆ, ἢ Ἄ! μόρ. (σημαίνει εὐχαρίστησιν ἢ θαυμασμόν): ἆ, τί εὔμορφον! » Ἆ, τοῦ κάλλους! ah, qu'il est beau! §. (ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτησιν): ἆ, τὸν ἀχρεῖον! » Ὦ, τοῦ βδελυροῦ! fi le vilain homme! §. (φόβον καὶ ἀποτροπήν): ἆ, ἆ, μή μου φέρῃς κοντὰ τὸ φῶς! » Ἆ, ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. » Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα (Ἀριστοφ. πλ.). » Ἆ, ἆ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν μεθῇς βέλος (Σοφ. Φιλοκτ.), ἴδε καὶ Ἄχ. §. (ἐγκαρδίωσιν καὶ παρακίνησιν, ὅτε καὶ προφέρεται δασύτερον): ἆ, 'να σε ἰδῶ! ἆ, εἰά σου! κτλ. ἴδ. Βλέπω καὶ Εἰά. §. χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν (μὲ πλειοτέραν δασύτητα καὶ ἐπίτασιν τῆς φωνῆς): ἆ! ἔτσι δά! » Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γηπόνος· ἆ, (Ἀγαθ. Σχολ. Ἐπιγρ.).

Ἀβάρετος (ὅποιος δὲν βαρειέται), η, ον. » Ἄοκνος, ῥέκτης, δραστήριος. actif, diligent. §. (ὅποιος 'δὲν δίδει βάρος) » Ἀνεπαχθής. qui n'est pas incommode (importun).

Ἀβάτευτος, η, ον. (ζῶον ὅ, που δὲν ἐβατεύθη). » (ἔλαφος) Ἄβατος (Λουκ. Φιλοψ.), ἀνόχευτος. biche non encore saillie, qui ne s'accouple pas.

Ἄβαφος, η, ον. » Ἄβαπτος, ἄβαφος. qui n'a pas été teint (colorié).

Ἀβδέλλα, ἔντ. » Βδέλλα. sangsue, θ. || . βάλλω ἀβδέλλαις. » Βδέλλας προσβάλλομαι (προσίθημι ἢ προσίθεμαι), βδελλίζω (Γαλ.). appliquer (se faire appliquer) des sangsues.

Ἄβλαβος (-πτος, -φτος), η, ον, ἴδε Ἀπείρακτος.

Ἀβούλαρος (εἶδος ἀγριάδας), φ. ἴδε Βούλαρος.

Ἀβούλωτος, η, ον. » Ἀσφράγιστος, ἀκατασήμαντος, ἀσήμαντος. qui n'a pas été cacheté.

Ἀβούτηκτος, η, ον. » Ἀβάπτιστος. qui n'a pas été plongé.

Ἀβραμηληὰ, δ. » Βράβυλος καὶ βράβηλος (ἡ). prunellier.

Ἀβράμηλον, 'πωρ. » Βράβυλον καὶ βράβηλον (κυρίως ὠνομάζετο τὸ ἀφέλιαστον Ζερδαλί. » Ἔςι δὲ τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Β'.], μικρότερον μὲν τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον δριμύτερον. » Βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 146.). prunelle, θ.

Ἄβραστος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἄβρεχτος, η, ον. » Ἄβροχος, ἄβρεκτος. qui n'a pas été mouillé (arrosé).

Ἀβρί, φ. θαλ. ἴδε Φῦκι.

Ἀβύζακτος, η, ον. » Ἀθήλαστος, (Π.) ἄθηλος. non allaité.

Ἀγάλια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἀκαλά, ἀκαλῶς, ἴδε Ἀργὰ καὶ Σιγανά.

Ἀγανακτισμένος, η, ον, ἴδε Καταθυμωμένος.

Ἀγανακτῶ, ῥ. ἀμ. »Χαλεπαίνω, θαρυμηνιάω, δυσαναχετέω, ἀγανακτέω, δυσφορέω, περιπαθέω, δεινὸν ποιοῦμαι. s'indigner, être indigné.

Ἄγανον (τὸ γένει τοῦ ἀζαχούν). » Ἀνθέριξ (ὁ), ἀθήρ. barbe (d'épis), θ.

Ἀγανός, ἡ, ὸν (κυρ. πανί, ὕφασμα, τὸ ἐναντίον τοῦ Κρουστόν, ἀπὸ τοῦ) » Ἐανός (χιτών).

Ἀγάνωτος, η, ον. » Ἀγάνωτος. non étamé.

Ἀγάπη. » Φίλτρον, ἀγάπη, στοργή, εὔνοια. affection, tendresse, θ. faveur, θ. bonnes grâces. || . ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, τῆς προκοπῆς, τοῦ πολέμου, κτλ. » Τὸ φιλόπατρι, τὸ φιλομαθές, τὸ φιλοπόλεμον, κτλ. || . (ἡ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων). »Στοργή, φιλοστοργία. tendresse, amour paternel (maternel, filial). || . (ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός), ἴδε Ἔρωτας. || . (ἡ μεταξὺ ἐθνῶν, βατιλείων, κτλ.), ἴδε Εἰρήνη.

Ἀγαπημένος, η, ον. » Ἀγαπητός, προσφιλής, ἀγαπώμενος, πεφιλημένος, φίλος, σπουδαζόμενος. favori, -ite. || . πολὺ ἀγαπημένος. » Περιπόθητος, περισπούδαστος, ἐπέραστος, φίλτατος. bien aimé.

Ἀγαπητικὴ (-ιά). » Ἐρωμένη, ἀγαπωμένη. maîtresse, amante.

Ἀγαπητικός. » Ἐρῶν, ἐραστής. §. ἐρώμενος, ἀγαπώμενος. amant, soupirant.

Ἀγαπίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Συμβιβάζω καὶ Φιλιόνω.

Ἀγαπῶ, ῥ. μετ. » Φιλέω, ἀγαπάω, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, στέργω (κυρ. διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα), ἀσπάζομαι. aimer, chérir, affectionner. || . τὸν ἀγάπησε φοβερά. »Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλουτ.). || . ἐκεῖνος ὅ, που ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του. »Φιλόπαις, φιλότεκνος. || . ἐκεῖνος ὅ, που ἀγαπᾷ τὰ γέλοια, τὴν δουλειάν, τὰ παιγνίδια, τὰ σεριάνια, τοὺς χωρατάδες, κτλ. »Φιλόγελως, φιλεργός, φιλοπαίγμων, φιλοθεάμων, φιλοσκώμμων, κτλ. || . ἐκεῖνος ὅ, που ἀγαπᾷ 'ν' ἀκούῃ »Φιλακροάμων, φιλήκοος (καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων σχηματίζονται παρομοίως). §. (ἐρωτικῶς) » Ἐράω, ἔραμαι (ποιητ.), ἀγαπάω (ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Λουκ.» Θημάρ, τὴν ἀδελφὴν Ἀβεσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ ἀγαπῶ«. Γραφ.). aimer. ἴδ. καὶ Ἐρωτεύομαι. §. (εὐχαριστοῦμαι, νοστιμεύομαι). »Χαίρω, πρὸς θυμοῦ μοί (ἡδομένῳ μοί) ἐστι. se plaire, aimer. || . ἂν ἀγαπᾷς, (φρσ.). »Εἴ σοι πρὸς θυμοῦ. s'il vous plaît. || . τὰ ᾽ψάρια ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερά. » Τοῖς ποτίμοις ἥδονται (χαίρουσι) τῶν ὑδάτων. ils se plaisent. || . ὁ ἔλατος καὶ ὁ πεῦκος ἀγαποῦν τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τόπους. » Ἐλάτη καὶ πεύκη τοὺς ψυχροὺς τόπους φιλεῖ καὶ χιονώδεις (Θεόφρ. Ἀ.). §. (συνειθίζω). Φιλέω. aimer à, ἴδε καὶ Θέλω καὶ Συνειθίζω.

Ἀγγαρειά. » Ἀγγαρεία (νεολ.). corvée. §. vexation.

Ἀγγαρεύω, ῥ. μετ. » Ἀγγαρεύω (» Κελεύω δὲ μηδὲ ἀγγαρεύεσθαι τὰ Ἰουδαίων ὑποζύγια, « Ἰώσ.). forcer à des corvées.

Ἀγγεῖον. » Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἄγγος (τὸ). vase, pot, ustensile (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ), vaisseau.

Ἀγγειό, ἴδε Καθίκι.

Ἀγγέλικα, φ. »Συριακὴ ῥίζα. angélique, herbe-Gerard, θ.

Ἄγγιχτος, η, ον, ἴδε Ἀκέρχος καὶ Ἀνέγγιχτος.

Ἀγγουράκι, κ. » Ἀγγούριον, σικύδιον. cornichon.

Ἀγγουραμιὰ (Τουρσὶ ἀγγούρια). »Σίκυοι ὄξει (ἅλατ) ἐσκευασμένοι (τεταριχευμένοι), σίκυοι ἐν ἐξάλμῃ. des cornichons (confits au vinaigre).

Ἀγγοῦρι (ἐκ τοῦ Ἄωρον ἐσθίεσθαι), κ. »Σίκυς — υος (ὁ), σίκυος καὶ σικυὸς (ὁ ὠμὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ πέπονος, ἴδε Πεπόνι), ἀγγουρον (»Τὸ σπέρμα τῶν λεγομένων πρὶν σικύων, κατὰ κοινὴν δὲ τετραγγούρων, διουρητικόν ἐστι, πλὴν τυχ ὡς τῶν πεπόνων, Συμ. Σήθ). concombre.

Ἀγγουριὰ, φ. » Σικύα. la plante qui produit les concombres.

Ἀγγουρόσπορος. »Σίκυον. graine de concombre.

Ἄγδαρτος, η, ον. » Ἄδαρτος, ἄδορος, ἀνέκδαρτος. non écorché.

Ἀγελάδα (ἐκ τοῦ) » Ἀγελὰς, ἄδος (ἡ ἄλλ.) Ἀγελαία καὶ Φορβὰς (»Φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα καὶ νομάδα καὶ εὔτροφον βοῦν. Σχολ. Ἀπολλων.), ζ. » Βοῦς — οὸς (ἡ), δάμαλις — εως (ἡ νέα). vache, θ. genisse, θ.

Ἀγελαδάρης, ἴδε Βοσκός.

Ἀγελαδινὸς, ἡ, όν. »Βόειος. de vache ou de genisse.

Ἀγέλαστος, η, ον. » Ἀγέλαστος, ἐς Γροφωνίαν μεμανθανομένος (παροιμ.). sérieux, grave, qui ne rit pas.

Ἀγίνωτος, η, ον, ἴδε Ἄγουρος.

Ἁγιάζω (ῥαντίζω μὲ ἁγιασμὸν), ῥ. μετ. »Περιῤ(ῥαίνω)ῥαντίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω. jeter de l'eau benite, asperger. ||. καὶ ἀφ' οὗ ἁγιασθῇ. »Καὶ περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ (Θεοφρ.). §. (γίνομαι ἅγιος), ῥ. οὐδ. »Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων ἐγκαταλέγομαι. devenir saint, mourir en odeur de saintete.

Ἁγίασμα. »Πηγὴ ἱερὰ, ἁγίασμα, ἁγιαστήριον. fontaine sainte.

Ἁγίασμα (τὸ ῥάντισμα μὲ τὴν ἁγιαστοῦραν). » Ῥαντισμὸς, περιῤῥάντισις. aspersion.

Ἁγιασματάρι (τὸ ἀγγεῖον, ὅπου γίνεται καὶ φυλάττεται ὁ ἁγιασμός). »Περιῤῥαντήριον. benitier. §. (τὸ βιβλίον, ὅπου περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ), ἴδε Εὐχολόγι.

Ἁγιασμὸς (ἡ τελετή). »Ἁγιασμός. aspergès. §. (τὸ νερὸν τοῦ ἁγιασμοῦ). »Ἁγιασμὸς, ὕδωρ ἡγιασμένον. eau benite, θ.

Ἁγιαστήρα (-σύρα). » Ῥάντιστρον, θαλλὸς, περιῤῥαντήριον, ῥαντὴρ. aspergès, aspersoir, goupillon.

Ἀγιάτρευτος, η, ον. »Ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀνιάτρευτος, ἀθεράπευτος. incurable, irrémédiable.

Ἁγιβασιλειάτικα (τὰ διδόμενα τὴν πρωτοχρονιὰν φιλοδωρήματα). (Σημ. Ἡ συνήθεια τοῦ 'να φιλοδωρῶνται οἱ πολῖται ἀμοιβαίως ἦτον ἔκπαλαι κοινή. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χόων, ἥτις ἦτο μέρος τῶν Ἀνθεστηρίων ἢ Διονυσίων, καὶ ἑωρτάζετο τὴν 12 τοῦ Ἀνθεστηριῶνος [μεταξὺ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου]. Κατ' αὐτὴν συνείθιζαν οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνον 'να στέλλουν δῶρα μεταξύ 'των, ἀλλὰ 'να φιλοδωροῦν καὶ τοὺς διδασκάλους 'των. Ἰδοὺ πως διηγεῖται τὴν συνήθειαν ὁ Ἀθήναιος. » Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν χόων ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς [βιβλ. Ἰ.]», ἴδε καὶ Λουκιανὸν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Οἱ Ῥωμαῖοι [καλῶς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον] ἔκαμναν τοιοῦτον τὴν ἀρχιχρονιάν· Ἰδοὺ πῶς τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός. » Νέου μὲν γὰρ » ἔτους τῆς ἐπιούσης ἔγγιστα ἄρξασθαι ἡ» μέρας . . . Σέβουσι δὲ τὴν ἑορτὴν Ῥω« μαῖοι, Κρόνια προσαγορεύοντες, . . .τήν » τε τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι, » καὶ δεξιοῦνται ἀλλήλους ἐν ταύτῃ μά» λιστα, καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων » τε ἀντιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ θα» λάττης καλῶν. » Ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων ὠνομάζοντο »Εὐαρχισμοί· (ἠμποροῦν 'να ὀνομασθοῦν καὶ) »Εἰσιτήρια. étrennes, θ.πλ.

Ἁγιβασιλόπιπτα (ἡ). » Ναστὸν, ναστὸς (ἄρτος, ὁ μὴ ὠγκωμένος, ἀλλὰ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος. Ἀθην). gateau des Rois.

Ἁγιδε, ἐπ. (ἴσ. παρεφθάρη ἀπὸ τὸ) »Ἄγε δὴ, ἢ τὸ Ἄγετε (Λατιν. agite. » Ἀλλ' ἄγετε λαμβάνετε ὅπλα«. Verum agite arma capite. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Ὁ Ησύχ. ἔχει ὡς Λακων. καὶ » Ἄδδεε, ἐπείγου), ἴδε Ἔλα.

Ἁγιογδύτης. » Ἱερόσυλος. sacrilège, qui dépouille les temples, scélérat.

Ἁγιοκέρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κερὶ κτλ.

Ἁγιόκλημα, φ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰγόκλημα (μετάρσ. τοῦ Λατιν. caprifolium, ἴσως τὸ) »Περικλύμενον (τοῦ Διοσκορ.). chevre-feuille, θ.

Ἅγιος, α, ον. » Ἅγιος, ἱερός. saint.

Ἁγιωσύνη. »Ἁγιότης, ἁγιωσύνη. saintete, θ.

Ἀγκαθάκι. » Ἀκάνθιον, ἀκανθίς. épinette, θ.

Ἀγκάθι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκάνθιον (τὸ κέντρον μερικῶν φυτῶν). » Ἄκανθα, κέντρον. épine, θ. piquant. §. (συνεκδ. τὸ τῆς μελίσσης). » Κέντρον. aiguillon. §. (ὡς ὄνομα γένους τῶν ἀγκαθωτῶν φυτῶν, περιλαμβάνει ἄπειρα εἴδη, ἰδίως δὲ ἠμπορεῖ 'να προσδιορισθῇ Ἁ. εἰς τὸ) » Ηρύγγιον. érynge, chardon roland (ou) à cent têtes· (καὶ Β'. εἰς τὸ Ἀκουδόβατον, ἴδε τὴν λέξιν). §. (γενικῶς κάθε τι ὅ,που κεντρόνει), ἴδε Ἀγκίδι.

Ἀγκαθόκτενον (ἴδε Κτενάγκαθον), ἐργ. »Κνάφος, κραυδιανὸν, δίψακος (ἐξηγούμενον ἔν τινι ἰατρ. Γλωσσαρ. » Ἀκανθόκτενον, ᾧ περ ξαίνουν τὰ καμαλαύκια). chardon à bonnetier.

Ἀγκαθολάπαθον, φ. »'Ακανθολάπαθον. bardane, θ.

Ἀγκαθωτὸς, η, όν. » Ἀκανθώδης, ἀκανθωτός. épineux.

Ἀγκαλὰ, μόρ. ἴδε Ὅλος (εἰς τὸ ||. μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκαλιά. »Ἀγκάλαι, ὠλέναι, κόλπος. bras, πλ. giron. ||. (ἔλλειπτ. ἀντὶ ἐπιῤ.) 'τον 'πῆρ' ἀγκαλιά. » Ἀγκὰς ἕλεν. §. (συνεκδ. ὅσον χωρεῖ ἡ ἀγκαλιά). »Ἀγκαλὶς. brassée, θ.

Ἀγκαλιάζω, ῥ. μετ. » Περιβάλλω, περιλαμβάνω, ἐναγκαλίζομαι, ἐνστερνίζομαι, ἐγκολπίζομαι (—όμαι), περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι. embrasser. ||. ἕνα δένδρον τόσο' χονδρὸν, ὥστε τρεῖς ἄνδρες δὲν 'μποροῦν 'να 'το ἀγκαλιάσουν. »Δένδρον τηλικοῦτον τὸ πάχος, ὃ τρεῖς ἄνδρες οὐ δύνανται περιλαμβάνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ'.). ||. 'τον ἀγκάλιασε σφικτά. » Περιχυθεὶς (» Περιπλακεὶς) αὐτῷ.

Ἀγκάλιασμα. »Περιβολή, περιπλοκή. embrassement, embrassade, θ. accolade, θ.

Ἀγκίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀκίς—ίδος (ἡ), σκιν(σχιν)δαλμὸς καὶ σκιν(σχιν)δάλαμος. ὁ. charde, θ. picot.

Ἀγκινάρα, φ. »Κι(»Κυ) νάρα, κάκτος (ἰδιαιτ. τὸ κοτσάνι ἢ βλαστάρι της). artichaut.

Ἀγκίστρι (ἐκ τοῦ) »Ἀγκίστριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄγκιστρον. hameçon. ||. πιασμένος εἰς τὸ ἀγκίστρι. » Ἠγκιστρωμένος. pris à l'hameçon.

Ἀγκομαχητόν. » Ἄσθμα, τὸ ἀσθμαίνειν (πνευστιᾷν). l'action d'halleter, perte d'haleine.

Ἀγκομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσθμαίνω, πνευστιάω. halleter, être tout essoufflé.

Ἄγκουρα (τὸ μεγάλον σίδηρον τοῦ καραβιοῦ), ἴδ. Σίδηρον.

Ἀγκύλωμα. »Νυγμὸς, νύξις, νυγμὴ, νύγμα. piqûre, θ.

Ἀγκυλόνω. ῥ. μετ. »Νύσσω(-ττω). piquer.

Ἀγκωνάρι (ἡ ἔξωθεν κώχη τοῦ σπιτιοῦ). »Ἀγκών (»Ἐπ' ἀγκῶνος τείχεος. Ὁμ. Ἰλ. Π.). encoignure, θ. §. (ἡ πέτρα τῆς κώχης τοῦ θεμελίου). » Γωνιαῖος (»Ἀκρογωνιαῖος) λίθος. pierre angulaire (d'encoignure), θ.

Ἄγκωνας. » Ἀγκών. coude. ||. ἡ ἄκρη τοῦ »ἄγκωνα. »Ὠλέκρανον. cubitus. ||. κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. » Παρ(»Δι)αγκωνίζομαι, ὠλεκρανίζω, κυβιτίζω, coudoyer, frapper (heurter, pousser) du coude.

Ἀγκωνὴ, ἴδε Ἀγκωνάρι καὶ Κώχη.

Ἄγλυκος, η, ον. »Ἀγλεύκλης (Ξενοφ.), ἄγλευκος.

Ἀγνάντια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐναντία, ἴδε Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον. (ἐκ τοῦ) » Ἐναντίος, ἴδε Ἀντικρυνός.

Ἀγνώριστος, η, ον. »Ἀγνὼς—ῶτος, ἀγνοούμενος, ἄγνωστος. inconnu, incognito (Ἰταλ.).

Ἀγορὰ (ἡ τιμὴ, τὸ κόστος τῶν πραγματειῶν). »Ἀγορά. le prix. ||. πόσο' ἔχει ἀγορά; (πόσο δηλ. κοστίζει εἰς τὸν πραγματευτὴν κυρ.)? » Πόσου ἠγόρασται; combien coûte-t-il?

Ἀγοράζω, ῥ. μετ. » Ὠνέομαι, πρίαμαι, ἀγοράζω. acheter.

Ἀγόρασμα. »Ὠνὴ, ἀγορασμός. achat.

Ἀγοραστής. »Ὠνητὴς, ἀγοράζων, ἀγοραστής. acheteur.

Ἀγορασὸς, ἡ, όν. » Ὠνιος, ἀγορασὸς, ὠνητός. acheté, à prix d'argent.

Ἀγόρι (τὸ ἀρσενικὸν παιδί, ἀπὸ τοῦ) »Ἄγορος (ὁ ἔφηβος παρὰ Θρᾳξὶ καὶ Ἀττικοῖς. » Τοὺς ἐφήβους Ἀχαιοὶ Κούρους καλοῦσι, Θρᾷκες δὲ Ἀγούρους, ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί«. Ἀλεξίων Γραμμ. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς ἐπενθέσ. τοῦ δίγαμμα ἀπὸ τοῦ Ἄωρος, ὅθεν καὶ ἀκριβέστερον διὰ τοῦ Ω. »Εἰδέτις ἄγωρος μνηστευθῆ κοράσινα«, Νομοκαν. παρὰ Δουκαγγ.). » Παῖς (ὁ), ἄῤῥην—ενος, κόρος (ποιητ.). garçon.

Ἀγουρίδα (Ἐκ τοῦ Ἄωρος, ἴδε ἀνωτέρω. »Τὴν ἀγούρων αἱμωδίαν. Νικήτ., τὸ ὁποῖον ὁ ἕτερος τῶν κωδήκων ἔχει Ὀμφάκων, οὐχὶ κακῶς, ὡς ὁ ἐκδότης τοῦ Διδοτείου Θησαυροῦ [ἐν Φ. Ἄγουρος] ἐνόμισεν, ἀλλ' ὀρθότατα). » Ὄμφαξ (δότρυς). verjus (κυρ. τὸ ζουμὶ της). ||. ἀγάλι-ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, (παροιμ.). »Χρόνῳ (καὶ πόνῳ) τὰ καλά. avec le temps et la paille les nèfles mûrissent.

Ἀγουρόλαδον. » Ὀμφάκινον (» Ὠμοτριβὲς) ἔλαιον. huile verte, θ.

Ἄγουρος, η, ον (ἐκ τοῦ) » Ἄωρος, ὄμφαξ, ὀμφακώδης (—ίας), ἄπεπτος, ὠμός. vert.

Ἀγραβάνι (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται κουτσουπιά), δ. »Κερατωνία ἡ ἀγρία, κερκίς. arbre de judée (ou de juda), arbre d'amour, gaînier.

Ἀγράμματος, η, ον. »Ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, παιδείας ἀμοιρος, γραμμάτων ἄπειρος, ἄμουσος, ἀμαθής. ignorant, ignare, qui ne sait ni à ni b, illettré.

Ἄγραφος (—φτος), η, ον. »Ἄγραφος, ἄγραπτος. qui n'est pas ecrit.

Ἀγρια, ἐπ. »Ἀγρίως, δεινὸν, ἄγριον. avec ferocité. ||. τί με κυττάζεις ἄγρια—ἄγρια; ἴδ. Ἀγριοκυττάζω.

Ἀγριάγκαθον, φ. »Ἀτρακτυλίς. chardon benit. §. » Ἄκαρνα καὶ ἄκορνα. sang d'homme.

Ἀγριαγκινάρα (τὸ καλλιεργημένον γαϊδουράγκαθον), φ. » Σκόλυμος (ὁ κηπευόμενος ἢ κηπαῖος). artichaut sauvage, chardonnette ou cardonette, cardon, carde.

Ἀγριάδα, φ. »Ἀγρία (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκρ. Π', 42. Τὸ Ἀγριὰς ἦτον ἐπίθετον μαλάχης, κράμβης, ἀμπέλου κτλ.) » Ἀγρωστις. chiendent, gramen, arrête-bœuf, ἴδε καὶ Κολλητσίδα. §. (ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγρίου). »Ἀγριότης, τὸ ἄγριον (ἀτίθασσον, θηριῶδες, ἀνήμερον κτλ.). férocité.

Ἀγριάνθρωπος (ὁ μὴ πεπολισμένος). »Ἄγριος. sauvage. §. (μεταφρ. b) »Μισάνθρωπος, Τιμώνειόν τινα βίον προηρημένος, μονώτης, μονοδίαιτος. loup-garou, sauvage. §. ζ. (εἶδος μαϊμοῦς). »Σάτυρος, κυνοκέφαλος. orang-outang, homme de bois.

Ἀγριαπιδιὰ (ἡ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκορτζιὰ), δ. ἴδε Ἀγλαδιά.

Ἀγριάπιδον (τὸ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκόρτζον), κ. ἴδε Ἀγλάδι.

Ἀγριαφάνα, φ. »Λυκοφάνης. chardon étoilé.

Ἀγριεύω, ῥ. μετ. »Ἀγριόω, ἐξαγριόω, ἐκτραχύνω, ἀποθηριόω. effaroucher, effarer, exasperer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀγριαίνω (—ομαι), ἀγριόομαι (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ), ἐκτραχύνομαι, ἀποθηριόομαι. devenir sauvage (farouche), s'exaspérer. ||. ἀγριεύομαι, ῥ. μέσ. » Ἀγριόομαι, ἐξαγριόομαι. s'effaroucher, ἴδ. καὶ Φοβοῦμαι.

Ἄγρίμι, ἴδε Θηρίον. §. (ζῶον διὰ κυνήγημα). »Ἄγριον, θηρίον, ἀγριμαῖον (Ἀθήν. Δειπν.). bête fauve, θ. venaison, gibier, ἴδε καὶ Κυνῆγι.

Ἀγριμονιά, φ. » Εὐπατόριον, βουβώνιον, ἀστὴρ Ἀττικὸς, βούφθαλμον. aigremoine, θ. espargoutte, θ. eupatoire, θ.

Ἀγριοαβραμηλιὰ, δ. ἴδε Προυνιά.

Ἀγριοβαλανιδιὰ (τὸ Τουρ. Καραγάτσι), δ. » Ἀγριοβάλανος (Γραφ. Ἡσ. ΜΑ΄.) ἴδε Φτελιά.

Ἀγριοβούβαλον, ζ. » Βόνασος. ure.

Ἀγριοβασιλικὸς, φ. » Κλινοπόδιον. basilic sauvage, clinopodium, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι.

Ἀγριοβρώμη, φ. » Αἰγίλωψ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), σιτοσπελεὸς, σιρώνιον. baveron, brome. §. coquiole, θ.

Ἀγριογάϊδαρος, ζ. »Ὄναγρος. onagre, âne sauvage.

Ἀγριογαρόφαλλον, ἄνθ. (μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι εἶνε τὸ) » Διὸς ἄνθος (τοῦ Θεοφράστου).

Ἀγριόγα(κα)ττος (—ττα), ζ. » Αἴλουρος. chat sauvage.

Ἀγριόγιδα, ζ. ἴδε Ἀγριοκάτσικον.

Ἀγριογούρουνον, ζ. » Σύαγρος, σῦς (ὁς) ἄγριος, μονιὸς (κυρ. τὸ μονοδίαιτον καὶ ἐπομένως ἀγριώτερον). sanglier, laie (τὸ θηλυκὸν), marcassin (τὸ μικρόν).

Ἀγριοδαμασκηνιὰ, δ. » Ἀγριοκοκυμηλέα. prunier sauvage. §. ῥάμνος (ἡ λευκή). nerprun ou noirprun, bourg-épine, θ.

Ἀγριοδαμάσκηνον, κ. »Ἀγριοκόκυμηλον. prune sauvage, θ.

Ἀγριοδάφνη, δ. ἢ φ. » Δάφνη ἡ ἀγρία, χαμαιδάφνη, πέπλιον, δαφνοειδές. laurier-thym, lauréole mâle, θ. ἴδ. καὶ Ῥοδοδάφνη.

Ἀγριοδυόσμος, φ. » Καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, σισύμβριον. calament, menthe sauvage, θ.

Ἀγριοελιὰ (προφ. κοιν. Ἀγριλιὰ), δ. »Ἀγριέλαιος (ἡ), ἀγριελαία, κότινος. olivier sauvage ou franc, oléastre.

Ἀγριοθρύμπη, φ. »Κόνυζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), κνύζα. sariette sauvage, θ. herbe aux punaises, θ.

Ἀγριοκάδαμον, φ. » Ἴδηρὶς, λεπίδιον, ἀγριοκάρδαμον, κυνοκάρδαμον, καρδαμὶς, σαυρίδιον καὶ σαύριον, ἐρύσιμον (Ἡσύχ.). cresson sauvage, corne de cerf d'eau.

Ἀγριοκάτσικον, ζ. » Αἴγαγρος (ὁ καὶ ἡ). chamois (διαφ. τοῦ) bouquetin, ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ἀγριοκερασιὰ, δ. » Ἀγριοκέρασος. mahaleb.

Ἀγριοκέρασον, κ. » Κεράσιον τὸ ἄγριον. merise, θ. ἴδε καὶ Μαυροκέρασον.

Ἀγριοκέχρι, φ. » Ἕλυμος ἡ μελίνη (ἡ ἀγρία). panicum sauvage.

Ἀγριόκλημα, φ. » Ἀγριάμπελος (ἡ), ἄμπελος ἡ ἀγρία. vigne sauvage, θ. lambruche, lambrusque, θ.

Ἀγριοκουκκουναρηὰ, δ. ἴδε Πεῦκος.

Ἀγριοκουμαρηὰ, δ. » Ἀνδράχνη. arbousier sauvage.

Ἀγριοκραμμύδα, φ. ἴδε Σκυλοκραμμύδα.

Ἀγριοκράμμυδον, φ. ἴδ. Βορβός.

Ἀγριοκυττάζω, ῥ. μετ. » Βλοσυρὸν (»Ἄγριον, »Δεινὸν, »Δριμὺ, »Τιτανῶδες, »Ταυρηδὸν, κτλ.) ἐνοράω, ὑποβλέπω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). jetter des regards terribles (farouches), faire les gros yeux à quelqun, ἴδ. καὶ Στραβοκυττάζω. ||. τί μὲ ἀγριοκυττάζεις ; »Τί μοι δεινὸν ἐνορᾷς ; que (pourquoi) me fais-tu les gros yeux?

Ἀγριολάπατον, φ. » Ἱππολάπαθον. patience sauvage, rhubarbe des moines.

Ἀγριομάλαθρον, φ. (εἶνε διαφόρων εἰδῶν). » Ἱππομάραθρον· δαῦκος ὁ ἄγριος· πύρεθρον. fenouil sauvage.

Ἀγριομελιζάνα (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Ι. 37. τὴν γράφει Ἀγριομελιντζάναν), φ. (ἴσως ὁ) »Μανικὸς σρύχνος (τοῦ Θεοφράστου), στρύχνη. * δελφίνιον. morelle, θ. §. ἀλικάκαβος, φυσαλὶς. solanum. coqueret, douce-amère, θ.

Ἀγριομέλισσα, ἔντ. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Κηφήν. bourdon. §. βομβύλη, βομβυλὶς, βομβύλιον, βόμβυξ καὶ βομβεῖς. mouche bruante, θ. §. Τενθρηδὼν, πεμφρηδὼν, ἀνθρήνη (κυρ. ἡ Κοπρομέλισσα), μέλισσα ἀγρία. frelon.

Ἀγριομερσινιὰ, δ. »Ὀξὺ (»Κεντρος) μυρσίνη, μυρσινάκανθος, μυρταλὶς. myrthe sauvage. bruse.

Ἀγριομηλιὰ, δ. ἴδε Κορομηλιά.

Ἀγριόμηλον, κ. ἴδε Κορόμηλον.

Ἀγριομολόχα, φ. » Ἀγριομολάχη, ἰδίσκος. bi(gui)mauve, θ. mauve sauvage, θ. §. γεράνιον. bec de grue, pied de pigeon, ἴδ. καὶ Ἰνδρισάχι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀγριομουσμουλιά, δ. »Κράταιγος ἡ Κραταιγών. néflier franc, (παρβλ. Σουρβιά).

Ἀγριομπάρμπαρον, φ. » Κενταύριον (τὸ μέγα), κενταυρὶς (—εία) πόα (βοτάνη). centaurée, θ. ἴδ. καὶ Θερμασοβότανον.

Ἀγριοπαπαροῦνα, φ. » Μήκων (ἡ ὀρεία ἢ ἀγρία), περσεφόνιον (τὸ βασιλικὸν), ῥοιὰς (κυρ. ἡ κόκκινη), ἀνεμώνη (ἡ ἄσπρη). coquelicot, ponceau, ἴδ. καὶ Παπαροῦνα.

Ἀγριόπαππια, π. » Νήσσα (—ττα) ἡ ἀγρία. canard sauvage. (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) »Κερκιθαλίς. cercelle ou sarcelle, θ. hallebrand ou allebrande (ἰδιαιτέρως τὸ μικρὸν)· (καὶ ἡ) Φασκὰς ἢ βασκὰς ἢ βοσκά. macreuse ou morillon (καὶ ἄλλα πάμπολλα).

Ἀγριοπερίστερον, π. »Οἰνάς. πελειὰς καὶ πέλεια. pigeon sauvage. biset.

Ἀγριοπετεινὸς (τὸ θηλ. Ἀγριόκοτα), π. ἴδε Ἠλιοπετεινός.

Ἀγριοπήγανον, φ. » Πήγανον τὸ ἄγριον, ἀγριοπήγανον, μῶλυ (Διοσκ. Γ΄.). rue sauvage ou des murailles, θ. sauve-vie, θ. harmale, θ. (» Καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ [τὸ ἄγριον πήγανον] ἅρμαλαν«, Διοσκορ. καὶ Γαλην.)

Ἀγριορράπανον, φ. ἴδε Ῥεπανίδα.

Ἀγριορρόβον, φ. » Ὄροβος ὁ ἄγριος, ἀγριόροβος. pois des grues.

Ἀγριορῥῳδιά, δ. »Ῥοιὰ ἡ ἀγρία. balaustier. ||. τὸ ἄνθος τ'της. » Βαλαύσιον. balauste. θ.

Ἄγριος, α, ον. » Ἄγριος, ἀτίθασσος, ἀνήμερος. sauvage, féroce, farouche. §. Βλοσυρὸς, δεινὸς, ἀγριωπός. menaçant, effrayant.

Ἀγριοσέλινον, φ. » Ἀγριοσέλινον, ὀρεισσέλινον, ἱπποσέλινον, (συγχέεται μὲ τὸ) σμύρνιον. hache des montagnes. livèche. sermentaire, ἴδ. καὶ Νεροσέλινον.

Ἀγριοσταπίδα, φ. » Ἀγριοσταφὶς, σταφὶς (ἀσταφὶς) ἡ ἀγρία. staphisaigre, θ. herbe aux poux, θ.

Ἀγριοστροβιλιὰ (ἡ), = Ἀγριοκουκκουναριά.

Ἀγριοσυκιὰ, δ. » Ἐρινεὸς καὶ ἐρινός. ἀγριοσυκῆ (Ὡραπόλλ. Β΄, 77). figuier sauvage.

Ἀγριόσυκον (Ὄλυνθοι ἄγριοι, τὰ ἀγριόσυκα. Ἰατρ. Γλωσσάρ. Bern et Tittm.), κ. ἴδε Ἐρινός.

Ἀγριοτριανταφυλλιὰ, δ. »Κυνόσβατος (ὁ καὶ ἡ). églantier. ||. ὁ καρπός τ'της, ἴδε Ὀρνιθόκωλος. || τὸ ἄνθος τ'της, ἴδε—

Ἀγριοτριανταφύλλον. »Κυνόῤῥοδον καὶ κυνόροδον. églantine, θ.

Ἀγριοφλησκοῦνι, φ. »Γλήχων ἡ ἀγρία, δίκταμον (—μνον), δίκταμνος (ἡ). fraxinelle, θ. dictam.

Ἀγριοφράγουλα, φ. »Πεντάφυλλον, ἑπτάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille θ. tormentille, θ.

Ἀγριόψωρα (ἡ ἄλλ. Γαϊδουρόψωρα καὶ Καμηλόψωρα), πάθ. »Ἀγριοψωρία. rogne, θ, grosse gale, θ. ||. ἔχω ἀγριόψωραν. »Ψωραγριάω (Γραφ.). avoir la rogne.

Ἀγωγή, ἴδε Ἀναφορά.

Ἀγῶγι (ὁ μισθὸς τοῦ ἀγωγιάτου). »Ἀγώγιον. voiture, θ.

Ἀγωγιάτης. »Ἀγωγεύς. conducteur de chevaux, voiturier, voiturin, roulier.

Ἀγωγιάτικος, η, ον. »Ἀγωγαῖος. qui appartient à un roulier. ||. ἄλογον ἀγωγιάτικον. »Φορτηγὸς ἵππος. cheval de somme (de charge).

Ἄδεια. » Ἄδεια, ἄφεσις. congé, permission. ||. δίδω ἄδειαν. »Ἐφ(»Ἀφ)ίημι, ἐπιτρέπω, συγχωρέω, ἄδειαν παρέχω (δίδωμι). permettre, accorder. ||. ἡ πόλις δίδει ἄδειαν εἰς ὅποιον θέλει 'να δουλεύῃ τὰ μεταλλεῖα. »Ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις (Ξεν.). ||. ἂν μὲ δίδῃς ἄδειαν 'να σὲ 'το πῶ. »Εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε (Συνεσ.). ||. εἶνε ἄδεια. » Ἔξεστι, ἐπιτέτραπται, ἐφεῖται, ἀνεῖται (Πλούτ.). il est permis.

Ἀδειάζω (τὸ ἄλλως Ἀδειῶνω), ῥ. μετ. »Κενόω, ἐκκενόω, ἐξαντλέω, διαφορέω. vider, épuiser, desemplir. §. (ἔχω καιρὸν ἢ εὐκαιρῶ· κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Τ.), ῥ. ἀμ. » Σχολάζω, σχολὴν ἄγω. avoir de (être de) loisir. ||. 'δὲν ἀδειάζω. »Οὐ σχολή μοι, ἀσχόλως ἔχω (Δημ.), ἀσχολίαν ἔχω (ἄγω). je n'ai pas de temps (de loisir), je ne suis pas de loisir. ||. 'τοὺς κάμνει 'να μὴν ἀδειάζουν δια καμμίαν ἄλλην δουλειάν. » Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζει.

Ἀδειασμα. »Κένωσις, διαφόρησις. l'action de vider etc., évacuation (κυρ. διὰ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος).

Ἄδειος (μὴ γεμάτος, εὔκαιρος), η, ον. » Κενὸς, διά(ὑπό)κενος. vide. §. (χωρὶς δουλειάν). »Σχολάζων. desoccupé. désœuvré. vaquant.

Ἀδεκάτιστος, η, ον. » Ἀδεκάτευτος. qui n'a pas été décimé.

Ἀδελφάτον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐπὶ ἑταιρίας μοναχῶν ὁ Φώτ. εἰς τὸν Νομοκάν.). » Φρα(»Φα)τρία, ἀδελφότης. confrérie, congrégation.

Ἀδελφικά, ἐπ. »Ἀδελφῶν τρόπον, ἀδελφικῶς, οἰκειότατα. fraternellement, en frère.

Ἀδελφοποιτὸς (κατὰ συγκ ἐκ τοῦ) »*Ἀδελφοποίητος. (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) Φράτωρ, (καὶ μὲ τὸ) Ξένος. * frère adoptif. confrère.

Ἀδελφός, ή. »Ἀδελφὸς, αὐτάδελφος, ὁμαίμων. frère, soeur, θ.

Ἀδελφοσύνη. »Ἀδελφότης. fraternité, θ.

Ἀδέξια, ἐπ. ἴδε Ἀνεπιτήδεια.

Ἀδέξιος, α, ον, ἴδε Ἀνεπιτήδειος καὶ Ἀχρεῖος.

Ἄδετος,η,ον. »Ἄδετος, ἄνετος. délié, ἴδε καὶ Λυτός.

Ἀδιάκοπα, ἐπ. » Ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, συνεχῶς, μηδὲν (οὐδὲν) διαλείπων (—ουσα,—οντες, κτλ.). sans cesse, sans relâche, continuellement (διαφ. τοῦ) continûment, sans débrider (μεταφορ.).

Ἀδιάκοπος, η, ον. » Ἀδιάλειπτος, ἐνδελεχὴς, διηνεκὴς, συνεχής. continuel (διαφ. τοῦ) continu.

Ἀδιακρισία. »Ἀπόνοια, ἀλογιστία. indiscrétion.

Ἀδιάκριτος, η, ον. » Ἀπονενοημένος, ἀλόγιστος, ἀδιάκριτος. indiscret.

Ἀδιάντροπα, ἐπ. » Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, ἀπηρυθριασμένως, ἀσελγῶς, φορτικῶς, ἀσέμνως. indécemment, impudemment, effrontément.

Ἀδιαντροπιά. » Ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀσέλγεια, ἀπόνοια, ἰταμότης, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἀναιδὲς, ἰταμὸν, ἀπηρυθριακὸς κτλ.) τῶν τρόπων (τοῦ ἤθους). impudence, indécence, impudicité, effronterie.

Ἀδιάντροπος, η, ον. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδιάτροπος ἢ Ἀδιάτρεπτος (»Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ, εὑροῦσα ἄνεσιν, ἑαυτῇ χρήσηται«, Γραφ. Σειρὰχ, Κς'.). »Ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀσελγὴς, ἄσεμνος, ἰταμός, ἀπονενοημένος, φορτικός. impudent, effronté, déhonté, indécent, impudique, dévergondé, ἴδ. καὶ Ξετσιπωμένος.

Ἀδιαφόρετα, ἐπ. » Ἀλυσιτελῶς, ἀνωφελῶς, ἀκερδῶς, ἀσυμφόρως. inutilement, infructueusement, ἴδε καὶ Κακὸς (εἰς τὸ ||. Τοῦ κακοῦ).

Ἀδιαφόρετος, η, ον. »Ἀλυσιτελὴς, ἀνωφελὴς, ἀνύητος, ἀσυντελὴς, ἀνωφέλητος (Ξεν.), ἀκερδὴς, ἀσύμφορος. inutile, infructueux.

Ἀδιαφορία. » Ἀκηδία, ἀναλγησία. indolence, θ. indifférence.

Ἀδιάφορος, η, ον. »Ὀλίγωρος, ὀλιγώρως ἔχων, ἀνεπιστρεφὴς τοῦ καθήκοντος, ἀκηδὴς, ἀμελὴς, ἄφροντις. indolent, indifférent.

Ἀδιαφορῶ (» Τῶν δὲ ναυκλήρων ἀδιαφορούντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχθὲν ναῦλον ἐξ ἀρχῆς.« Πολθ. ΑΔ, κϐ', 10),ϐ. ἀμ. » Οὐδέν μοι διαφέρει, ὀλιγωρέω, ὀλιγώρως ἔχω, οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, κατολιγωρέω. ἀφροντιστέω, ἀμελέω, χαίρειν (μακρὰν χαίρειν) φημὶ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ (παρ.). il m'est indifférent, peu m'importe, je ne m'en soucie guère, je ne m'embarrasse pas.

Ἄδικα, ἐπ. » Ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ δίκην. injustement, iniquement, à tort.

Ἀδικία. »Ἀδικία, ἀδικοπραγία, ἀδίκημα, τὸ ἀδικεῖν. injustice, iniquité, tort.

Ἄδικος, η, ον. »Ἄδικος. injuste, inique. ||. ἔχω ἄδικον. »Ἀδικέω, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. j'ai tort.

Ἀδικῶ, ῥ. μετ. »Ἀδικέω, ἀδικοπραγέω. commettre une injustice, faire tort à. ||. παραπονούμενοι ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ὅτι τάχα νὰ τοὺς ἀδίκησεν. »Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταθεραβευμένοι (Πολύϐ.).

Ἀδιόρθωτος, η, ον. » Ἀνήκεστος, ἀδι-(ἀνεπαν)όρθωτος, ἀμήχανος. irréparable, irrémédiable, incorrigible.

Ἀδοκίμαστος,η,ον. »Ἀπείρατος (—ος), ἀδοκίμαστος, ἄγευστος. qui n'a pas été essayé (tenté).

Ἄδολος, η, ον. »Ἄκρατος, ἀκραιφνὴς, εἰλικρινὴς, ἀμιγὴς, ἀκαπήλευτος, ἀνόθευτος. pur.

Ἀδούλευτος (ἀναφέρει τὴν λέξιν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. ὁ Ησύχ. ἐν λέξ. Ἀνήλιος), η(κυρ. γῆ.), ον. »Ἄργὸς,ἀνήροτος,ἀγεωργητος. inculte. §. (κάϑε ἄλλο πρᾶγμα). » Ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος (κυρ. διὰ τὰ δέρματα), ἀλάξευτος (διὰ ταῖς πέτραις). brut, qui n'a pas été préparé (travaillé).

Ἀδρασκελιά, ἴδε Διασκελιά.

Ἀδρασκελῶ, ῥ.μ. καὶ ἀμ., ἴδε Διασκελῶ.

Ἀδρακτά(χτά)κι. »Ἀτράκτιον. petit fuseau.

Ἀδράκτι (—χτι), ἐργ. (ἀντὶ) »Ἀτράκτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ). fuseau. §. (ἡ ἀκτῖνα τοῦ τροχοῦ). »Κνήμη. rayon,

rais, θ. goujon (Γαζ.). §. (τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ). » Ηλακάτη, καρχήσιον. hunne, θ. ἴδε καὶ Γάμπια (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀδραμίδα, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Ἀδράχνω, ῥ. μετ. » Δράττομαι, λαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι. saisir, empoigner.

Ἀδρὺς, εἰᾶ, ὺ, (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδρὸς, ἴδε Τραχύς.

Ἀδυναμία. »Ἀῤῥωσία, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀδράνεια, χαυνότης, χάυνωσις. faiblesse, langueur, débilité.

Ἀδύνατα, ἐπ. » Ἀσθενῶς ἀτόνως, ἀδρανῶς, ἀῤῥώστως, ἀβλητρῶς, χαύνως, ἐκλελυμένως. faiblement, avec langueur.

Ἀδυνατίζω, ῥ. μετ. Ἀσθενόω (Ξεν.), ἐξασθενίζω, ἀσθενῶ (ἄτονον) ποιέω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, χαυνόω, ἐκνευρίζω. affaiblir, attenuer, débiliter, causer de langueur. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀτονέω, ἐκλύομαι, χαυνόομαι, ἐν(ἐπι)δίδωμι, ἀσθενῶς (ἀῤῥώστως, ἀτόνως, ἀδρανῶς) ἔχω, ἀμβλύνομαι. s'affaiblir, tomber en langueur.

Ἀδυνάτισμα. »Χαύνωσις, ἔκλυσις. affaiblissement, épuisement, attenuation.

Ἀδύνατος, η, ον. » Ἀσθενὴς, ἀῤῥωστος, ἀῤῥωστῶν, ἀῤῥώστως ἔχων, ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀβλητρός, ἀδρανὴς, χαῦνος, ἔκλυτος, ἐκλελυμένος, ἀναλκὶς (ποιητ.). §. ἀμαυρὸς, ἀμυδρός. faible, défait, abattu, débile. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀδύνατον, ἐπίῤῥ. » Ἀμήχανον, οὐχ οἷόν τε, ἀνένδεκτον, ἀδύνατον. impossible, impraticable, infaisable. ||. ἀδύνατον ’να σ’ ἀφήσω. » Οὐκ ἔστιν ὅπως (»Οὐκ ἔσθ’ ὅπως) ἀπολειφθήσομαί (ἀφέξομαί) σου. ||. ἀδύνατον ’να μή σε σκοτώσω. » Οὐκ ἔσθ’ ὅπως οὐ μή σε διαχρήσομαι. ||. ἀδύνατον ’να μὴ καταδικασθῇ. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἁλῶναι. ||. τίποτε ’δὲν εἶν’ ἀδύνατον εἰς τὸν θεόν. » Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα (Εὐαγγ.).

Ἀδυνατῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ἀδυνατίζω.

Ἀεράκι. »Αὔρα. zéphyr, souffle (haleine) de vent, brise, θ.

Ἀέρας. »Ἀήρ, πνεῦμα. air. §. ἴδε Ἄνεμος. ||. ἀέρας λεπτὸς καὶ δροσερός. ἴδε Ἀεράκι. ||. εἰς τὸν ἀέρα. »Ἐναέριος, μετάριος, μετέωρος. élevé en l'air, aérien. ||. γεννόω εἰς τὸν ἀέρα (μετ.). »Ψύχω, ἀνα(δια)ψύχω. ||. (ἀμ. αὐτοπ.) » Ψύχομαι, ἀναψύχομαι, ἀνα(δια)ψύχω ἐμαυτόν. sécher ou faire sécher à l'ombre. ||. ὁμιλῶ (λέγω) λόγια εἰς τὸν ἀέρα. »Ἀνεμώλια βάζω (ποιητ.). parler en l'air.

Ἀερίζω, ῥ. μετ. »Ψύχω, ἀνεμίζω (—όω), ἐξ(δι)ανεμόω. éventer, aérer, donner de l'air. §. (ἀφίνω εἰς τὸν ἀέρα. κυρ. πρᾶγμα μολυσμένον). »Διαερόω (Ηλιοδ. Συμπ. Προβλ.), διανεμόω. exposer à l'air, mettre à l'évent.

Ἀερικὸς, ἡ, ὸν (κυρ. ’σπίτι) » Εὔπνους, *περιπνεόμενος, εὐάερος. (καὶ κατά τινα τῶν διθυραμβοποιῶν) » Αεροβάτης μέγας οἶκος. bien aéré. §. ἀερικὸν (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ τὸ ἀλλ. Ἐξωτικὸν, δαιμόνιον, κτλ. Ὁ Ἀρμενόπουλος λέγει ὅτι ὁ Παφλαγὼν Μιχαὴλ ὠνόμασε καὶ ἕν εἶδος δοσίματος ὑπὲρ ἀερικοῦ. » Ὁριμώτατος ὢν πρὸς ἥν » ἂν τις εἴπῃ κακίαν, πᾶσαν ἔφυγεν ὁδὸν » ἀδικίας, προσθεὶς ἐπέκεινα τῶν τελεσμά» των διδόναι ἕκαστον τῶν χωρίων ὑπὲρ » ἀερικοῦ. κατὰ τὴν ποιότητά καὶ ἰσχὺν » αὐτοῦ.»), ἴδ. Νεράϊδα καὶ Στοιχειό.

Ἀετονύχι (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. παρμάκ-οὐζουμού, ἢ μᾶλλον ἡ Γραδίνα), ’πωρ. »Δακτυλίτις (»Δακτυλὶς) σταφυλὴ (Ηλίν.). espèce de raisin.

Ἀετόπουλον, π. » Ἀετιδεύς. aiglon.

Ἀετόπετρα (ἡ), (εἶδος λίθου), » Ἀετίτης. aëtite, pierre d'aigle.

Ἀετὸς, π. » Ἀετός. aigle.

Ἀζήλ(ζού)λευτος, η, ον. » Ἄζηλος, ἀζηλοτύπητος, ἀζήλωτος, ἀνεπίφθονος. qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.

Ἀζύμωτος, η, ον. »Ἀκατάμακτος, ἀζύμωτος. non pétri.

Ἀζύγιαστος, η, ον. » Ἀστάθμητος. qui n'a pas été pésé.

Ἀζωγράφιστος, η, ον. »Ἄγραπτος, ἀζωγράφητος. qui n'est pas peint.

Ἄζωστος, η, ον. » Ἄζωστος (—τος). qui n'a pas de ceinture.

Ἀηδόνι, π. » Ἀηδὼν (ἡ). rossignol.

Ἀθάνατος, η, ον. »Ἀθάνατος, ἀτελεύτητος, ἀνώλεθρος, ἀΐδιος. immortel.

Ἄθαφτος, η, ον. » Ἄταφος, ταφῆς ἄμοιρος. privé de sépulture.

Ἀθεόφοβος, η, ον. » Ἀλιτήριος, τὸν θεὸν μὴ φοβούμενος. qui ne craint pas Dieu, scélérat.

Ἀθέρας (ἐκ τοῦ) »Αἰθὴρ, (τὸ λεπτότατον, καὶ μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πραγμάτων, ἢ ἐκ τοῦ) »Οὖθαρ (»Οὖθαρ ἀρούρης, Ἰλ. Ι.). »Ἄνθος (τὸ), ἄωτον, τὸ ἐπίλεκτον, ὅ,τι περ ὄφελος, ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον. l'élite, la fleur, ce qu'il y a de meilleur (d'excellent). ||. ἀθέρας τοῦ ἀλευριοῦ, ἴδε Πασπάλη. ||. ἀθέρας τοῦ μαχαιριοῦ, κτλ. »Ἀκμὴ, στόμωμα, ἀθήρ. fil.

Ἀθερίνα, ’ψ. » Ἀθερίνη (—να), (»Ἐκ τοῦ

ἀθερίζειν καὶ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως καὶ αὕτη διὰ τὸ εὐτελὲς· διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [Βιβλ. Ἡ.] εὕρηται λεγομένη«, Εὐσταθ. Ἰλ. Α. 261), θρίσσα (ἡ ἐλάσσων), σαπερδίς. atherine. epi. hepsel, joel.

Ἀθίβολος (ἀπὸ τοῦ Ἀμφίβολος, ὡς ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος, ὅθεν καὶ ὁ Ὀππιανὸς [Ἁλιευτ. Δ. 148—149] τὸν ὀνομάζει περιφραστικῶς): »Λίνοιο ἀμφιβολὴν« (εἶδ. δικτύου), ἴδε Πεζόβολος.

Ἀθότυρον (ἀντὶ Ἀνθότυρον). »Ἀνθίνας, κατὰ τὸν Ἡσυχ., ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός«, ἴδε Χλωροτύρι.

Ἀθῶος, α, ον. » Ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἀθῷος, ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος. innocent. §. ἴδε Ἁπλός.

Ἀθωόνω, ῥ. μετ. » Ἀφίημι, (ἀπαλλάσσω —ττω, ἀπολύω) τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος), ἀθωόω (μεταγ.). absoudre, disculper.

Αἴ! μόρ. (πολυσήμ.). » Αἴ! ἔα! εἴα! he! ||. αἴ! καὶ 'να ἔδιδεν ὁ θεός! »Αἴ γὰρ δὴ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν! ἴδε καὶ Ἄμποτε. ||. αἴ, κακόμοιρε! »Αἴ, τάλαν (Ἀριστοφ. Πλ.)! ἴδ. καὶ Ἆ, καὶ Ἔ.

Αἴγα (—γγα), ἄνθ. (ἡ κίτρινη δενδρόϊα), ἴδε Δενδρόϊα.

Αἷμα. »Αἷμα. sang. §. (συνεκδ. ἡ) Φλεβοτομία, αἵμαξις (Ἀρετ.). saignée, θ. || 'παίρνω αἷμα, ἴδε 'Παίρνω. ||. 'τὸν ἦλθεν αἷμα. »Ἡμορράγησεν, αἱμορραγία αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. ὅ,τι σαματᾷ τὸ αἷμα (ἰατρ.). »Ἰσχαιμον (φάρμακον). qui arrête le sang.

Αἱματοστάτης (προφ. κοιν. 'ματοστάτης), πέτρ. πολύτ. » Αἱματίτης καὶ Αἱματῖτις (λίθος). (εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμένον Αἱμοσάτης, ἀντὶ) »Αἱμοστάτης (,λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν· (καὶ ἄλλος προστίθ.) χρήσιμος δέ ἐστιν ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμορραγίαις γυναικείαις.« hematite, θ. jaspe sanguin.

Αἱματοχυσία. » Φόνος, σφαγή. effusion de sang.

Αἱματώδης, ισσα, ικον. »Αἱματώδης, πολύαιμος, πολυαίματος, πολυαίμων, ἔναιμος, αἱματικός. sanguin.

Αἱματωμένος, η, ον. »Ἡμαγμένος, αἱμοσταγὴς, αἱμόφυρτος, ἔναιμος, δίαιμος. ensanglanté, saignant, sanglant, saigneux.

Αἱματόνω (προφ. κοιν. 'Ματόνω), ῥ. μ. »Αἱμάσσω, αἱματόω (—ίζω), αἵματι χραίνω (μολύνω). ensanglanter. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. »Αἱμορραγέω, αἱμορροέω. saigner. ||. 'μάτωσ' ἡ μύτη 'του. »Ἡμορράγησεν, ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν, αἱμόρροια αὐτῷ κατὰ τὰς ῥίνας ἐπεγένετο. le nez lui saigna.

Αἱμοπότης. »Αἱμοβόρος, αἱμοχαρὴς, αἱματοχαρής. sanguinaire, altéré de sang.

Αἱρετοκρισία. »Ἐπιτροπὴ (Θκδ. Ἑ, 31), δίαιτα. arbitrage, jugement par compromis. ||. ἀπέφυγαν ('δὲν ὑπήκουσαν εἰς) τὴν αἱρετοκρισίαν. »Ἀνῆκαν τὴν ἐπιτροπὴν, »Οὐκ ἐνέμειναν τῇ ἐπιτροπῇ (Θκδ.). ils déclinèrent l'arbitrage.

Αἱρετοκριτής. »Διαιτητής. arbitre. ||. ;'δὲν θέλεις 'να διορίσῃς αἱρετοκριτὴν τὸν (δεῖνα); »Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις (Κλεινίᾳ)«; Ξενοφ. ||. διωρίσθησαν αἱρετοκριταὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Τῆς δίκης τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης (Θκδ.).«

Αἰσχροκέρδεια. »Αἰσχρὸν κέρδος, αἰσχροκέρδεια, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν χρηματισμός. escroquerie.

Αἰσχροκερδής. »Αἰσχροκερδὴς, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κερδαίνων. escroc.

Αἰτία. » Αἰτία. cause, θ. sujet, motif, raison, θ. matière, θ. || διότι κ' ἐκεῖνος 'δὲν αὔξησε τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρίας 'του, ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἐδικῆς 'μας ἀμελείας, ἴδε Ἀπό. ||. ἡ διαφορὰ τῆς μυρωδιᾶς καὶ τῆς θωριᾶς τῶν τριανταφύλλων εἶν' ἐξ αἰτίας τῶν τόπων. »Ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστί (Θεόφρ.).» ||. 'δὲν ἐφαίνετο ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. » Οὐ κατάδηλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.)«. ||. εὑρίσκω αἰτίαν, ἴδε Εὑρίσκω καὶ Προφασίζομαι. ||. χωρὶς κἀμμίαν αἰτίαν. »Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως.

Αἰώνια, ἐπ. »Αἰωνίως, εἰς αἰῶνας, ἀϊδίως, δι' αἰῶνος, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.). éternellement, perpétuellement.

Αἰώνιος, α, ον. » Αἰώνιος, ἀΐδιος, τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενος. éternel, perpétuel.

Ἀκαθαίριστος (ἀντὶ) »Ἀκαθάριστος, ἴδε Καθαρίζω.

Ἄκακος, η, ον, ἴδε Ἁπλός.

Ἀκάλεστος, η, ον. »Ἄκλητος, ἀπαράκλητος, αὐτόκλητος. qui n'a pas été invité. ||. καὶ καλνῶ τὸν Χ. διότι κηἂν 'δὲν 'τὸν καλέσω, θὰ ἔλθῃ ἀκάλεστος. »Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἥξει (Ἀπολλόδ. Καρύστ. παρ' Ἀθην.).«

Ἀκαματεύω, ῥ. οὐδ. » Ὀκνέω, ἀμελέω, ῥᾳθυμέω, mener une vie fainéante, (οἰκ.) s'accagnarder.

Ἀκαμάτης (ὁ Τουρκ. Τεμπέλης), ισσα, ικον. »Ὀκνηρὸς, ῥᾴθυμος, ὀκνὸς (Ἀριστοτ.).

paresseux, oisif, fainéant, négligeant, cagnard.

Ἀκαματωσύνη (Τουρκ. Τεμπελιὰ),ἴδε Ἀμέλεια.

Ἄκαπνον(μέλι κυρ.).»Ἀκάπνιστον(Στράβ. θ΄.), ἄπυρον(Λουκ.). miel de goutte ou vierge.

Ἄκαρπος, η, ον. »Ἄγονος,ἄκαρπος,ἄφορος. stérile, ingrate (γῆ κυρ.), infertile, infructueux, infécond.

Ἀκατάδεκτος, η, ον. »Ὑπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος. dédaigneux, altier.

Ἀκαταδεξία. »Ὑπεροψία,ἀγερωχία, τὸ ὑπεροπτικὸν(ἀγέρωχον)τῶν τρόπων. dédain. ||. μὲ ἀκαταδεξίαν, (ἐπιρ.). »Ὑπεροπτικῶς, ἀγερώχως. dédaigneusement.

Ἀκαταίβατα, ἐπίρ. »Μηδὲν ὑριέντι τῆς τιμῆς, μηδὲν ὑποτιμῶντι. sans rabattre (pas un sou, pas un liard)du prix.

Ἀκατακάθιστος (μὴ κατακαθισμένος, κατασταλαγμένος), η, ον. »Ἀκατάστατος.

Ἀκατάπαυστα, ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀκατάπαυστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάκοπος.

Ἀκαταστασία. »Τὸ εὐμετάβολον (παλίμβουλον, ἀστάθμητον, ἀβέβαιον, ἄστατον) τοῦ ἤθους, εὐχέρεια, περπέρεια καὶ περπερία, παλιμβουλία. inconstance, ἴδε καὶ Ἀταξία.

Ἀκατάστατος, η, ον. »Ἄστατος, ἀστάθμητος, ἀσαθὴς, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερὴς,εὐμετάβλητος,παλίμβου(βο)λος, πέρπερος, ἀκατάστατος. (»Ἐν τοῖσι κατεστεῶσι καιροῖσι εὐσταθέες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι, ἐν δὲ τοῖσι ἀκαταστάτοισι, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι,« Ἱππκρ. » Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος Ἀριστοφ.)«. inconstant, incertain,volage, variable, ἴδε καὶ Παρδλ., Ἄτακτος.καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἀκατηγόρητος, η, ον. »Ἀμεμπτος,ἀμώμητος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ἀνέγκλητος, ἀδιάβλητος, ἀνεμέσητος. irréprochable, irréprehensible.

Ἀκατοίκητος, η, ον. »Ἀοίκητος. inhabité, inhabitable, ἴδε καὶ Ἔρημος.

Ἀκέραιος (ὁ ἄλλ. Ὁλάκερος), α, ον. »Ἀκέραιος, ὅλος, ὁλόκληρος. entier, qui est en son entier, tout entier, complet, total. ||. ἓν ἀρνὶ ἀκέραιον. »Παρατίθημι ὁλοσχερῆ ἄρν᾽ εἰς μέσον (Δίφιλ. παρ᾽ Ἀθην.)«, ἴδε καὶ Ἀπείρακτος καὶ Σωστός.

Ἀκίνητος, η,ον. »Ἀκλόνητος,ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀμεταπίνητος, ἀκράδαντος, ἀδιάσειστος, ἀστερμφής. immobile, immuable. ||. στέκω ἀκίνητος. »Ἀκινητέω, ἀκινητίζω (Ἀριστοτ.), ἀτρεμέω,—ίζω. rester immobile (sans mouvement).

Ἀκκούμπισμα. »Ἔρεισις, στήριξις,στηριγμὸς, τὸ ἐρείδεσθαι (ἐπιστηρίζεσθαι). l'action d'appuyer (ou) de s'appuyer.

Ἀκκουμπιστήρι. » Ἔρεισμα, στήριγμα. appui, accoudoir, accottoir, ἴδε καὶ Στύλωμα.

Ἀκκουμπῶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. accumbo. »Ἀκούμπω, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ Ἀναπίπτω, ὅθεν καὶ τὰ Ἀκούβιτα,« Γλωσσάρ.), ῥ. μετ. » Ἐρείδω (»Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουμβίζω,« Σουΐδ.), προσερείδω. appuyer, adosser, ἴδε καὶ Στυλόνω. §.ῥ. ἀμτδ. »Ἐρείδομαι, στηρίζομαι, σκηρίπτομαι, ἐπερείδομαι, ἐπικέκλιμαι. appuyer, s'appuyer. ||. ἀκκουμπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. »Διαγκωνίζομαι. s'accouder.

Ἀκλάδευτος,η,ον. »Ἀκλάδευτος. (vigne) qui n'a pas été taillée.

Ἄκληρος, η, ον, ἴδε Ἄτεκνος.

Ἀκλουθον(ἀντὶ Ἀκόλουθον). »Δευτέριον(ἀπ᾽ ἐδῶ ἔπλασαν αἱ γυναῖκες τὸ Δευτέρι), δεύτερον, ἀμνίον καὶ ἄμνιον, χόριον, ὕστερον. arrière faix, délivre, sécondine, θ. chorion.

Ἄκλωστος, η, ον. » Ἄκλωστος. qui n'a pas été tordu (en filant).

Ἀκοή. »Ἀκοή. ouie, θ. ||. ἔχω ἐξ ἀκοῆς. »Ἤκουσταί μοι, πυνθάνομαι ἀκοῇ. j'ai oui dire, je sais par oui-dire.

Ἀκολουθία (ἐκκλησ.). »Τελετὴ,ἱεροτελεστία, ἱεροπραξία, ἁγιστεία, λατρεία. service, office, cérémonie, θ. bréviaire.

Ἀκολουθῶ, ῥ. ἀμ. »Ἕπομαι, ἀκολουθέω, παρακολουθέω, στοιχέω, ὀπηδέω, ἔχομαι. suivre. ||. οἱ πεζοὶ ἅπου τοὺς ἀκολουθοῦσαν. »Τὸ ἐχόμενον πεζὸν αὐτῶν (Ξεν. Ἑλ. Ἐ.).« ||. ἀκολουθῶ τὴν ὁμιλίαν μου (τὸν δρόμον μου κτλ.). »Ἔχομαι τοῦ λόγου(τῆς ὁδοῦ κτλ.). continuer, poursuivre. §.ἀπρ. »Συμβαίνει,γίγνεται, ἐγγίνεται, ἀκολουθεῖ (»Ἀφ᾽ οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν,« Στραβ. Γ΄.). arriver, ensuivre, ἴδε καὶ Τυχαίνω. ||. γίνα μὴ ᾽μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλην. φορὰν τὸ ἴδιο᾽. » Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίνηται (Πλατ. Πολ.).« ||. ἀκολούθησε φορτοῦνα. »Χειμῶνος δ᾽ ἐπιγενομένου. une tempête étant survenue. ||. κύριε, τί ἀκολούθησε, ᾽ποῦ θὰ φανῇς μόνον εἰς ἡμᾶς, καὶ ὄχι εἰς ὅλον τὸν κόσμον; »Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ (Εὐαγγ.);«

Ἀκόμη (προφ. κοιν. Ἀκόμα),ἐπ. (χρον.). »Ἔτι. §. εἰσέτι, πω, ἀκμὴν (»Καὶ τὰ μεν

σκευοφόρα καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Ξεν. Οὕτως ἐπροφέρετο ἀκόμη, καὶ εἰς τὸν καιρὸν, φαίνεται, τοῦ Πτωχοπροδρόμου: »Ἐκεῖνος ἔχ' εἰς τὴν Μονὴν κἂν δεκαπέντε χρόνους, »Καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσες ἑξάμηνον ἀφ' οὗλθες, Α, 65, 66). encore. ||. 'δὲν ἦλθεν ἀκόμη. »Οὔ πω ἐλήλυθε. ||. 'να μὴν ἔλθῃ ἀκόμη. »Μή πω ἥκειν. ||. 'δεν εἴχαμεν ἀκόμη φθάση εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀρρώστια. »Οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, καὶ νόσῳ καταλαμβανόμεθα. a peine arrivés à Trœzène, nous fumes assaillis par une maladie. §.(μόρ. προσθ.) »Προσέτι,πρὸς δ' ἔτι, προς (ἐν συνθέσει). de plus, encore, aussi, outre, en outre. ||. διότι λέγει ὅτι 'τον χρειάζονται (ἢ ὅτι χρειάζεται) ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα. »Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων«. ||. ἂν ὅμως θέλετε 'να μ' ἐρωτήσετε καὶ (δι) ἄλλο τι ἀκόμη'. »Εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι (Κέβ.)«. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς δίδουν χρήματα, 'να 'τοὺς γνωρίζουν καὶ χάριν ἀκόμη'. »Χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι (Πλούτ.)«. §. (ἐξαιρ.). »Ἄλλως. d'ailleurs, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ἀκόνι (τὸ). »Ἀκόνη (ἡ), θηγάνη, θήγανον, Ναξία λίθος. pierre à aiguiser, queue.

Ἀκονίζω, ἑ. μετ. »Ἀκονάω, θήγω, στομόω (κυρ. διὰ τοῦ χάλυβος). aiguiser, passer, affiler. §.(μεταφ.) ἀκονίζω τὰ 'δόντια μου, ἴδε Ἀνοίγω (τὴν ὄρεξιν).

Ἀκόνισμα. »Θήξις, ἀκόνησις, ἀκόνημα. aiguisement.

Ἀκονισμένος, η, ον. »Τεθηγμένος, ἠκονημένος, ἐστομωμένος, εὔθηκτος. aiguisé, ἴδε καὶ Κοπτερός.

Ἀκονῶ, Μ. ήσω, = Ἀκονίζω.

Ἀκοπάνιστος, η, ον. »Ἄπτιστος, ἄκοπος. qui n'a pas été pilé.

Ἄκοπος, η, ον. Ἄτμητος. qui n'a pas été coupé.

Ἀκοσκίνιστος, η, ον. »Μὴ διασεσησμένος, ἀκοσκίνιστος. qui n'a pas été sassé (tamisé, criblé).

Ἀκουμπῶ (,καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀκκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

Ἀκούραστος (ἐκ τοῦ Ἀκόρεστος), η, ον. »Ἀκάματος, ἄοκνος. infatigable.

Ἀκούρδιστος, η, ον. »Ἀνειμένος, κεχαλασμένος, μὴ ἐντεταμένος. qui n'a pas été bandé (monté).

Ἀκούρευτος («Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες«, Στέφ. Βυζ.), η, ον. »Ἄκαρτος. qui n'a pas été tondu.

Ἀκούρσευτος, η, ον. »Ἀσύλητος, ἀπόρθητος, ἄσυλος. qui n'a pas été pillé.

Ἀκουσμένος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Ἀκουστά, ἐπ. (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: »Ἔχω ['Τὸ ἔχω] ἀκουστά), ἴδε Ἀκοή.

Ἀκούω, ῥ. μετ. »Ἀκούω (μὲ γενικὴν, ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἔμψυχον, μὲ αἰτιατ. ὅταν δι' ἄψυχον), ἀκροάομαι, διακούω, ἐνωτίζομαι, ἐννηχέρμαι, ἀκουτίζομαι (Γραφ.). écouter, entendre, ouir. ||. 'τὸ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά. »Αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν εἶνε κάνεὶς ὅ,που 'να μὴν ἄκουσεν. »Οὐδείς ἐστιν ἀνήκοος. ||. ἀπὸ ποιὸν 'τὸ ἄκουσες αὐτό; »Τόδε τίνων διακήκοας (Πλάτ.); ||. ἀκόμη 'δὲν ἄκουσα τὸν κακόν σου τὸν λόγον· (ἀκόμα κακὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα σου 'δὲν ἄκουσα), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) »Ἀλλ' οὔ πω σευ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον (Ὁμ. Ἰλιάδ. Ω. 767.) ||. πλησιάσας ἔφιππος εἰς διάστημα ὅσον (ὡς ἠδ) 'ν ἀκούηται ἡ φωνή. »Προσιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοήν«. ||. ἀκούουνταν φωναίς. »Κραυγὴ προσέπιπτε. des cris se faisaient entendre. §. (μτφορ.). »Ἀκούω (»Αὐτοῦ ἀκούσεσθε, « Γρφ. »Τοὺς Λακεδαιμονίους εὐθὺς ἐνταῦθα ἡμῶν ἀκούειν,« Δημοσθ.), ὑπακούω, ἀκουτίζω (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Ὑποτάσσω. ||. 'ν' ἀκούῃς τὸν μεγαλήτερόν σου. »Πρεσβυτέρῳ πειστέον (ὑπακουστέον). §. ἴδε Μαθαίνω. §. πῶς ἀκούεσαι; ἴδε Ὀνομάζω.

Ἀκρανήτικος, η, ον. »Κρανέϊνος καὶ Κρανάϊνος, κράνειος. fait de bois de cornouiller.

Ἀκρανηὰ, δ. »Κρανεία (—ία). cornouiller, cormier.

Ἀκράνι, κ. »Πίτταξυς—υος (ἡ), κράνιον (Θεοφρ.) καὶ κράνειον, κράνον. cornouille, θ. corniole, θ.

Ἀκράτητος, η, ον. »Ἀκάθεκτος, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος. qu'on ne peut arrêter (retenir).

Ἄκρη. »Ἄκρον, ἄκρα, πέρας, ἔσχατα (τὰ), ἐσχατιά. bout, extrémité. ||. μὲ τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου. »Ἀκροθιγῶς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ. ||. εἰς ταὶς ἄκραις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. »Εἰς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας (Θκδ.)«. ||. ἐβούτησαν ταὶς ἄκραις τῶν σπαθιῶν 'τους. »Καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες. ||. ἔκτισαν ἕνα κάστρον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρημνοῦ. »Φρούριον ᾠκοδόμησαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. »Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||. ἡ ἄκρη τῆς ἀντένας. »Ἀκροκέραιον· ἡ—τοῦ δακτύλου.

»Ἀκροδακτύλιον· ἡ—τοῦ δμφαλοῦ.»Ἀκρομφάλιον καὶ Ἀκρόμφαλον· ἡ—τῆς φυσούνας. »Ἀκροφύσιον (καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις σχηματίζονται παρομοίως, ἴδε καὶ Κορυφή). || . σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην. »Ἀκροσχιδής. || . ἡ ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ συκωτιοῦ. »Λοβός. **lobe.** || . ἡ ἄκραις τοῦ κόμβου ἴδὲν ἐφαίνουνταν.»Καὶ τὰς ἀρχὰς τυφλὰς εἶχεν ὁ σύνδεσμος (Πλούτ. Ἀλέξ.). || . ἄκρη λίμνης (ποταμοῦ, κτλ.), ἴδε Ὄχθος. || . ἁρμενίζω ἄκρη-ἄκρη. »Παραπλέω. **cotoyer.**

Ἀκριβά,ἐπ. »Πολλοῦ. **cher, chérement.**

Ἀκριβαίνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἐπι-»Ἀνα-)τιμάω,ἐπιτείνω(συνίσημι)τὰς τιμὰς(»Συνισὰ τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. Δημοσθ.), τιμιυλκέω. **enchérir, renchérir, hausser le prix.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀνα(»Συν-,»Ἐπι-)τιμάομαι, ἐκιτείνομαι (συνίσταμαι) τῇ τιμῇ, ἄξιος γίνομαι. **enchérir, renchérir, hausser, monter.** || . ἀκρίβαινε (ἀκρίβαιναν) τὸ σιτάρι. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σίτον.

Ἀκρίβεια. »Ἀνα(»Ἐπι)τίμησις. **cherté, renchérissement.** §. Φειδωλία, μικρο(σμικρο)λογία, ἀνελευθερία, ἀκρίβεια (Πλούτ. Περικλ.). **lésine, θ. parcimonie.**

Ἀκριβοθώρητος, η, ον. »Ἀπρόϊτος, δυσπρόσοδος, δυσέντευκτος, δυσπρόσιτος. **invisible.**

Ἀκριβὸς, ἡ, ὁν (πρᾶγμα). »Τίμιος,ἄξιος, πολυτελὴς, ἐπιτετιμημένος, ὑπερτίμιος. **cher, couteux,** ἴδε καὶ Πολύτιμος. §.(ἄνθρωπος) »Φειδωλὸς, μικρο(σμικρο)λόγος, ἀνελεύθερος. **chiche, parcimonieux,** ἴδε καὶ Ἐξηνταδελόνης καὶ Φιλάργυρος.

Ἀκρίδα, ἔντ. »Ἀκρὶς (ἡ). **sauterelle, θ.** (ἓν ἄλλο μικρότερον εἶδος) **criquet,** ἴδε καὶ Βροῦκος.

Ἀκρινὸς, ἡ, ὁν. »Ἔσχατος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐν τῷ ἄκρῳ, ἀκραῖος. **qui est à l'extrémité.**

Ἀκρογιαλειὰ, } »Παραλία, ἠϊὼν (ἡ), αἰ-
Ἀκροθαλασσιὰ } γιαλὸς, ἀκτὴ, ῥηγμίν. **rivage, côte, θ. bord.**

Ἀκροπρεπίδια (τὰ προσραπτόμενα διὰ σταλισμὸν εἰς τὰ φορέματα, ἡ Γκαρνιτοῦρα, ὁ Φελμπαλᾶς, κτλ.). »Περίαπτον, ἄρτημα, στολὶς, λῆρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). **garniture, θ. pretentaille, θ. falbalas, bonnes grâces** (κυρ. τοῦ κρεββατιοῦ).

Ἀκροῦμι (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες πάθος τι τῶν νηπίων [ἴσως ἐκ τοῦ Acrumen, λέξιν τοῦ παρακμάσαντος Λατινισμοῦ, συνώνυμον τοῦ Acredo, Acrimonia], διότι πιάνονται ᾽ς πλάταις ᾽των, δηλ. τὰ ἀκρώμια ᾽των). »Ἀκρώμια (, αἱ κατακλεῖδες, λέγει ὁ Ησύχιος).

Ἀκτένιστος, η, ον. »Ἀκτένιστος, ἀθεράπευτος (ἀτημέλητος, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς) τὴν κόμην. **qui n'a pas été peigné.**

Ἀκτῖνα. »Ἀκτὶς καὶ ἀκτίν. **rayon.**

Ἀλαδανιὰ, φ. ἴδε Λαδανιά.

Ἀλάδανος, ἰατρ. ἴδε Λάδανος.

Ἀλάθευτος, η, ον, ἴδε Ἀλάνθαστος.

Ἄλαλος (μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἄλαλος καὶ ἄφωνος), η, ον (Ὁ Δουκάγγ. ἐσημείωσεν ἔκτινος Ἰατροσοφίου): » Ἄλαλον εἰς μαστραπᾶν, (ὅπου λέγεται οὕτω τὸ ἄλλως Ἀμίλητον νερὸν, τὸ ὁποῖον ἀρύονται διὰ νυκτὸς καὶ μεταφέρουσι, μηδὲν λαλοῦντες, μεταχειρίζονται δὲ πρὸς κληδονισμοὺς καὶ ἄλλας μαντείας). »Ἄφωνος, ἄλαλος. **privé de la voix.**

Ἀλάνθαζος, η, ον. »Ἀναμάρτητος, ἄπταιστος, ἄπτωτος, ἀσφαλὴς, ἀδιάπταιστος. **qui ne commet pas des fautes, qui ne se trompe jamais, infaillible, immanquable.**

Ἄλας (τὸ). »Ἅλς-ἁλὸς (ὁ), (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθυντικὸν, οἱ) ἅλες. **sel.** || . ἅλας Βλάχικον (διότι εἰς τὴν ΚΠ. φέρεται συνήθως ἀπὸ τῆς Βλαχομολδαβίας). »Ἅλας τὸ ὀρυκτὸν (ἐλέγετο καὶ Γάγγρινον καὶ Καππαδοκικὸν καὶ Οὐγγαρικόν). **sel gemme.** || . ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶἅλας μαζῆ,(φρσ. παροιμ.) »Ἁλῶν καὶ τραπέζης κεκοινωνηκότες. || . ἐφάγαμεν τόσα χρόνια ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ. » Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκότες μέδιμνον (Πλούτ.)«.

Ἀλατερὸν, ἀγγ. »Ἀλοδόχον (ἀγγεῖον), ἁλοδοχεῖον, ὀξύβαφος. **salière, θ. saloir.**

Ἁλάτι (ἐκ τοῦ)»Ἁλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας-ατος.

Ἁλατίζω, ῥ. μετ. »Ἁλίζω, ἁλσὶ πάσσω, ἁλσὶν ἀρτύω. **saler.** §. **saupoudrer.**

Ἁλάτισμα. »Ἁλισμός. §. ταριχεία (κυρ. τὸ πάστωμα). **salage, salaison.**

Ἁλατισμένος, η, ον, καὶ

Ἁλατιστὸς, ἡ, ὁν. »Ἁλίπαστος,ἡλισμένος, ἁλιστὸς (Στρβ. Δ'.δ'.). **salé.**

Ἁλέθω, ῥ. μετ. »Ἀλήθω, ἁλέω, ἀλευροποιέω. **moudre.**

Ἄλειμμα (τὸ πρᾶγμα).»Στέαρ-ατος (τὸ), (»Πιμελὴ δὲ καὶ στέαρ διοφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάντῃ, καὶ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἅπηκτον«, Ἀριστ. Ζ. Γ'. 13.). **suif, axonge** (κυρ. τοῦ χοίρου). §.(ἡ πρᾶξις). » Ἄλειμμα, ἄλειψις, χρίσις. **l'action d'oindre.** || . ἄλειμμα τοίχου (Τουρκ. σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀλειμματένιος, α, ον. »Στεάτινος. **fait de suif.**

Ἀλειμματοκέρι(κερὶ ἀπὸ ἄλειμμα). »Λαμπὰς (στεατίνη, στέατος πεποιημένη). **chandelle de suif,** θ.

Ἀλείφω,ἐ.μετ. »Χρίω, ἀναχρίω, ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)αλείφω. **oindre,enduire.** ||. ἀλείφομαι μὲ μυρωδιαίς. »Μύροις ἀλείφομαι (καὶ μονολεκτ.) Μυραλοιφέω,-ομαι, μυρίζομαι, μύροις χρίομαι. ||. ἀλείφω τοίχον (Τουρκ. σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω.

Ἀλεποῦ (ἀπὸ τοῦ »Ἀλωπὼ, ἡ ἀλώπηξ«, κατὰ τὸν Ησύχ.), ζ. »Ἀλώπηξ-εκος, κερδὼ (ποιητ.). **renard.** ||. Ὅσα ᾽δὲν φθάν᾽ ἡ ἀλεποῦ, τ᾽ ἀφίνει κρεμασ᾽άρια, (παροιμ.). »Ὄμφακές εἰσι. **comme le renard des mûres.**

Ἄλεσμα. »Ἄλετος (ὁ). **moulage, mouture,** θ.

Ἀλεστικόν.»Ἄλεσρον (πλθ.). **mouture,** θ.

Ἀλέτρι, ἐργ. »Ἄροτρον. **charrue,** θ. §. εἶς τῶν ἀστερισμῶν, ἴδε Πούλεια.

Ἀλετροπόδι (τὸ χέρι ἢ ποδάρι τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἀροτρόπους (Γραφ. Κριτ., Μ᾽ ὅλον ὅτι τὸ ἐξηγοῦν Ἕννις, ᾽δὲν ἠξεύρω διατί), ἴδε καὶ Χειρίδα. §.»Ἀλετροπόδιον (ὄνομα ἰδιωτικὸν τοῦ ἀστερισμοῦ Ὡρίωνος, Ἀνώνυμ. Σχολ. Ἀράτ.), Ηβλ. Πούλεια.

Ἀλευθέρωτος (κυρ. σκλάβος), η, ον. »Ὁ τὴν ἐλευθερίαν ἐσαεὶ ἀφῃρημένος, ὁ τῇ δουλείᾳ συναποθανούμενος, ὃν οὐκ ἄν τις λύσαιτο, ἀείδουλος. **esclave à perpetuité.**

Ἀλεύκαστος, η, ον. »Ἄγναμπτος καὶ ἀκναμπτος (-απτος,-αφος). **qui n᾽a pas été passé par les mains du foulon.**

Ἀλευρᾶς. »Ἀλφιταμοιβὸς (Ἀριστοφ.), ἀλφιτοπώλης (ὁ Φρύνιχος ᾽δὲν ᾽τὸ ἐγκρίνει), ἀλφιτεύς. **farinier.**

Ἀλεῦρι. »Ἄλευρον (κυρ. τοῦ σιταριοῦ),ἄλφιτον (κυρ. εἰς τὸ πλθ. τοῦ κριθαριοῦ). **farine,** θ.

Ἀλευριὰ (τὸ Τουρκ. Κουρκοῦτι). »Ἀθάρα καὶ »Ἀθήρη (,ἡ ἐψημένη σαρίδαλις,«Εὐσταθ. Ὀδυσ. Α. 127.), πόλτος, πόλφος καὶ βόλφος, ἄλευρον ἑφθὸν (Ἱπποκρ.), φύστη, φυστὴ μάζα. **bouillie,** θ.

Ἀλευρικὸν (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἴδε Σήττα.

Ἀλευροπάζαρον(τὸ). »Ἀλφιτοπωλωπτήριον, ἀλφιτοπωλεῖον. **marché à la farine**

Ἀλευρόνω, ῥ. μετ. »Διαλφιτόω, ἀλεύρῳ (ἀλφίτοις) πάσσω (διαπάσσω). **enfariner, saupoudrer avec de la farine.**

Ἀλήθεια (ἡ). »Ἀλήθεια,τὸ ἀληθεύειν. **verité, vrai.** ||. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν. »Ἀληθεύω. **parler vrai.** ||. ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτον ὅτι,.. » Τὸ δ᾽ ἀληθὲς εἶχεν ὡς... §. ἀλήθεια, ἐπ. »Ἀληθῶς, ἀψευδῶς. **en verité, vraiment, véritablement, en effet, effectivement, réellement.** ||. ἀλήθεια! κάτι καλὰ ᾽ποῦ ᾽τὸ θυμήθηκα (φρσ.). »Ἀμέλει! ἴδε καὶ Καλά. ||. ὦ! ἀλήθεια! ᾽δὲν βλέπεις (φρσ. εἰρων.); » Πάνυ γε (» Πάνυ γὰρ), οὐχ ὁρᾷς; **ah! vraiment oui! voyez-vous?** ||. (εἰρων. καὶ ἐρωτηματ.) »Ἀλήθεια; ! καλὲ ἀλήθεια! ; (μὲ τὰ ὅλα σου; τῷ ὄντι;).»Ἄληθες (Α. »Τί δ᾽ ἂν παρ᾽ ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἂν; Β᾽. Ἄληθες; ὅσα πέρ ἐς᾽ ἐν ἀνθρώποις σοφά,« Ἀρζφ. Νεφ.).«

Ἀληθεύω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον). »Ἐπαληθεύω, ἀληθεύομαι (Συνέσ.). **s᾽accomplir, s᾽effectuer.** ||. ἀληθεύσε τ᾽ ὄνειρόν ᾽του. »Ἐπαληθεῦσαι οἱ τὸν ὄνειρον, ἴδε καὶ Ἐθγαίνω. ||. ἀληθεύσεν ἡ προφητεία. »Πεπλήρωται, ἐπληρώθη.

Ἀληθινὸς (λόγος), η, όν. »Ἀληθὴς, ἀψευδὴς, ἔτυμος (ποιητ.). **veritable, vrai.** §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα). Ἀληθινός. **veridique.**

Ἀλήμων ὦ, ἐπ. (οὕτως ἔκρινα ὀρθότερον ν᾽α᾽τὸ γράψω, ὡς παρεφθαρμένον ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ) »Ἰαλέμων ὦ (Γαλεομυομαχ.), οἴμοι! φεῦ! αἴ! ὦ! ὤ μοι! Ἰού! οὐαὶ (Γραφ.)! ἀβάλε! **hélas.** ||. ᾽αλήμων ὦ εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπωρον! »Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ! ὤ, τάλας!

Ἀλησμόνητος, η, ον. »Ἀνεπίληστος, ἀλάθητος, ἄληστος (Ποιητ.). **qu᾽on ne saurait oublier.**

Ἁλική. »Ἁλοπήγιον (πλθ.). **saline,** θ.

Ἁλιφασκιά,ᾳ. »Σφάκος,ἑλελίσφακος(κυρ. ἡ ἀγρία). **sauge,** θ.

Ἀλλαγὴ (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ). »Τροπὴ (»Τροπαὶ) τοῦ μηνὸς, σύνοδος σελήνης. **la conjonction de la lune.** ||. εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φεγγαριοῦ.»Τρεπομένου τοῦ μηνὸς, συνιούσης πρὸς τὸν ἥλιον τῆς σελήνης.

Ἄλλαγμα. »Μεταβολὴ,τροπὴ,ἀλλοίωσις, μεταποίησις, μεταῤῥύθμισις, μετακόσμησις, ἀμοιβὴ, ἀντικαταλλαγή. **changement, variation.** ||. ἄλλαγμα πραγματειῶν. »Συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, μεταβολὴ χρημάτων (Ἀριστοτ.). **échange, contr᾽échange, troc.**

Ἀλλάζω, ῥ. μετ. » Μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μετακοσμέω, μεθίστημι, ἀλλοιόω, ἀλάσσω(-ττω), ἀμείβω. **changer, déguiser, varier.** ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ᾽δόντιά ᾽του· ᾽τὰ ἀλλάζουν δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, τὸ ἄλογον παρ. χάρ. »Ἄνθρωπος μὲν οὖν βάλλει τοὺς ὀδόντας· βάλλει δὲ καὶ ἄλλα τῶν ζώων, οἷον ἵππος κτλ. **l᾽homme perd ses premières dents: d᾽autres ani-**

meux aussi, tels que le cheval etc. || . ἀλλάζω δρόμον, ἴδε Δρόμος. || .ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). » Μεταγινώ(γνώ)σκω, γνωσιμαχέω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω (Ξεν. Κύρουπ.), μεταδοξάζω, μεταδοκεῖ μοι, ἀλλως δοκεῖ μοι, μεταπείθομαι, μετατίθεμαι. changer de resolution (de dessein, d'avis), ἴδε καὶ Μετανοιόνω. || . ἐπειδὴ ὅμως ἄλλαξε γνώμην. »Μεταδόξαν δ' αὐτῷ. || . κάμνω ἄλλον ν' ἀλλάξῃ γνώμην. »Μεταπείθω, ἀναγιγνώσκω (Ἡρόδ. Πολυμ.). disuader, détourner, distraire, faire changer d'avis à quelqu'un, ἴδε καὶ Γυρίζω. || . ἀλλάζω τὸ φόρεμά μου, ἴδε Μεταλλάζω. §. ῥ. ἀμ.αὐτοπ. »Τρέπομαι,μεταβάλλομαι, μεταποιέομαι, μεθίσταμαι, ἀλλοιόομαι. se déguiser, varier. || .ἄλλαξ' ἡ ὄψι' 'του, ἴδε Ὄψις. || . ἀφ' οὗ ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα. »Μεταπεσόντων αὖθις δὲ τῶν πραγμάτων. || . ἀφ' οὗ ἄλλαξεν ἡ τύχη. »Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. la fortune prenant une autre face. || . αὐτὸ ἀλλάζει. »Ἄλλος ἂν εἴη λόγος οὗτος. c'est une autre chose (affaire), ἴδε καὶ Διαφέρω. || . σήκω ν' ἀλλάξῃς (ἐνν. τὰ φορέματά σου), ἴδε Μεταλλάζω.

Ἀλλαμπὴ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) Ἀναλαμπὴ (τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀναλάμπον ὡς τοῦ λύχνου, ὅταν κοντεύῃ 'να σβύσῃ). »Αἴθυγμα. flamboyement.

Ἀλλαξιὰ, ἴδε Ἄλλαγμα. || . κάμνω ἀλλαξιάν. »Ἀνταλλάσσο(ττο)μαι, ἀντικαταλλάσσο(ττο)μαι, διαμείβομαι, μεταβάλλομαι (Ξεν.Ἀπομν.Γ'.).échanger,troquer. || .μιὰ ἀλλαξιὰ ῥοῦχα. »Ἐξαλλάσσουσα (»Ἀλλασσομένη)ξολὴ(Γρφ.). || .(τὸ) »Εἵματα τ' ἐξημοιβὰ « (τοῦ Ὁμήρου,ἠμποροῦ 'να μεταφρασθῇ): » Πολλαῖς ἀλλαξιαῖς ῥοῦχα. une rechange de vêtements, ἴδε καὶ Φορεσιά.

Ἀλλαξοκαιριὰ (ἡ). « Ἡ τοῦ ἀέρος μεταβολὴ, ἡ τροπὴ τοῦ περιέχοντος. le changement(la variation)du temps.

Ἀλλαξομισειδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀλλοιόομαι τῷ εἴδει (τῷ προσώπῳ), ἀλλοιοτροπέω (Ἱπποκρ.). changer de visage, ἴδε καὶ Ὄψις.

Ἀλλοιθωρίζω, ῥ. οὐδ. » Διέστροφα (»Διέστραμμαι, »Παραβάλλω) τὼ ὀφθαλμὼ (τοὺς ὀφθαλμοὺς), στραβίζω, λοξοβλεπτέω (Θωμ. Μαγ.). loucher, bigler, ἴδε καὶ 'Μυάτι. || . μὲ τυφλὸν ἂν συγκαθήσῃς, τὸ πουρνὸ θ' ἀλλοιθωρίσῃς, (παροιμ.). »Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

Ἀλλοίθωρας, η, ον. » Παραβλῶψ, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, στραβός. louche, bigle. || . τὰ 'μμάτιά 'της εἶν' ἀλλοίθωρα. » Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διάστροφοί εἰσιν αὐτῆς, καὶ εἰς ἀλλήλους ὁρῶσι (Λουκ.Ἑταιρ.Διάλ.).«

Ἀλλοίμονον, ἐπ. ἴδε Ἀλήμων ὦ.

Ἀλλοιῶς, ἐπ. » Ἄλλως, ἀλλοίως,

Ἀλλοιώτικα, ἄλλη, ἑτέρως, ὡς ἑτέρως. autrement, d'une autre manière, différemment, diversement, ἴδε καὶ Εἰδερή.

Ἀλλοιώτικος, η, ον. » Ἀλλοῖος, ἕτερος, ἑτεροῖος, διάφορος, ἀνόμοιος, ἀλλοιότερος (Θουκυδ. Πλατ. καὶ Θεοφρ.). tout autre, différent, divers. || . τὸ ἕνα 'του ποδάρι ἦτον ἀλλοιώτικον. » Τοῦ σκέλους ἑτέρως εἶχε (Φιλόστρ.). || . 'να ἰδῶ. ἂν θὰ μὲ φανῇ ἀλλοιώτικος, ἢ ὁ ἴδιος. »Ἐπισκέψασθαι, εἴτι μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτὸς,« Πλάτ.

Ἀλλόκοτος, η, ον. » Ἄτοπος, ἔκφυλος, ἀλλόκοτος, περιττὸς, ὑπέρφυης, ἐξαίσιος, ἀλλοδαπός. monstrueux, bizarre,absurde, ἴδε καὶ Παράξενος.

Ἄλλος, η, ον. »Ἄλλος, ἕτερος. autre. || . ἄλλον εἰπὲ ταῦτα, (ῥῳσ.). » Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. à d'autres. || . ἄλλην φορὰν, ἴδε Φορά. || . χωρὶς (δίχως) ἄλλο, ἴδε Βεβαιότατα. || . τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. || . ἄλλα ἔχει 'στὰ χείλη κἠ-ἄλλα 'ς τὴν καρδιάν. » Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. » Ἡ μὲν γλῶττ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.« || .ἄλλα 'ν τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κἠ-ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.(παροιμ.),ἴδε Λαγός. || . ἄλλος ἕνας (ἄλλη μία κτλ.). » Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία (Ἡρόδ. Α.).« || . ἄλλο τόσον. » Δὶς τοσοῦτον, ἄλλο τόσον (»Τά δε μὲν Λυσάνδρῳ τὰ εἰς δόξαν ὑπάρχοντα ἦν· ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη,« Παυσαν. Θ'. 31: » Ἐκ μὲν Πελοποννήσου πεντακισχιλίους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθείς. « Διοδ. Σικελ. ΙΔ. 49. »Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους, « Αἰσχ. Παραπρ.). || . ἀφ' οὗ πουλήσουν ἐκεῖν' ἅπου εἶχαν φορτωμένα, ν' ἀγοράσουν ἄλλο πρᾶγμα καὶ 'νὰ φορτώσουν πάλιν (τὸ καράβι 'τους). » Ἐπειδὰν ἀπόδωνται ἃ ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζεσθαι (Δημοσθ.Λακρ.)«. || . ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος τοῦ τείχους. »Ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα τοῦ τείχους προσῆει (Θκδ.).« || . ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ Καλλ. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Ξάνθ. » Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος (Πλάτ.).« || . ἂς 'πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. » Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. (Συν.).

Ἀλλοῦ, (Ἀλλοῦ τὸ νειρον, καὶ ἀλλοῦ τὸ δαῦμα. »Ἀλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸν, κἠ-ἀλλοῦ θροντάει ὁ μύλος· »Ἀλλοῦ τὰ κακκαρίσματα, κἠ ἀλλοῦ γεννοῦν ἡ κόττας, Παρ.). ἐπ. τοπ. (ἐν χάσει). »Ἀλλαχοῦ,ἀλλαχόθι,ἄλλοθι, ἀλλαχῆ, ἄλλη, ἄλλου (ἐνν. τόπου),ἑτέρωθι. §. (ἐν κινήσει) » Ἀλλαχόσε, ἀλλοσε, ἑτέρωσε. **autre part, ailleurs.** ||. ἀπ' ἀλλοῦ. »Ἀλλαχόθεν, ἄλλοθεν, ἑτέρωθεν. ||. ἀπὸ πουθενὰ ἀλλοῦ. »Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν (Δρ.).« ||. ἀλλοῦ ἄσπραις κἠ-ἀλλοῦ μαύραις. »Πῆ μὲν λευκαί, πῆ δὲ μέλαιναι. ||. κάπου ἀλλοῦ, ἴδε Κάπου.

Ἅλμη (ἡ Ἰταλ. Σαλαμοῦρα. προφ. κοιν. Ἅρμη). »Ἅλμη, ἁλμαία, ἁλμυρὶς, γάρος. **saumure,** θ. ||. βάλλω εἰς τὴν ἅλμην. »Ἁλμεύω, ταριχεύω.

Ἁλμύρα. » Ἅλμη, ἁλμυρὶς, ἁλμυρότης, ἁλμυρία. **salure,** θ.

Ἁλμυρήθρα, φ. (ἀπὸ τὴν στάκτην ᾽του γίνεται τὸ κάλι). » * Ἀνδράχνη ἡ ϑαλασσία, (ἴσ. καὶ ἡ) ἀνθυλλὶς καὶ ἀνθύλλιον (τοῦ Διοσκορ.). **pourpier (roquette) de mer, cakile ἢ caquille, caquillier (maritime), salicot, soude,** θ. **Kali, bacile.**

Ἁλμυρίζω, ῥ. ἀμ. »Ἁλμυρίζω τῇ γεύσει. **avoir un goût saumâtre.**

Ἁλμυρὸς (προφ. κοιν. Ἁρμυρὸς), ἡ, ὁν. »Ἁλμυρὸς, ἁλικός. **salé, salin.**

Ἁλμυροῦδι, φ. ἴδε Ἁλμυρήθρα.

Ἁλμυρούτσικος, η, ον. »Ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων. **qui a un goût saumâtre.**

Ἀλογάριαστος, η, ον. » Ἀτέκμαρτος, ἀστάθμητος, οὐ σταθμητὸς, λογισμοῦ κρείττων, λογισμῷ μὴ ὑποπίπτων, ἀλόγιστος. **incalculable,** ἴδε καὶ Ἀμέτρητος.

Ἀλογόμυιγα, ἔντ. » Μύωψ. **mouche-araignée, mouche Brétonne, mouche de chien (ou) à chien.**

Ἀλογομοῦλος, ἴδε Μοῦλος.

Ἄλογον, ζ. »Ἵππος. **cheval, coursier.** ||. ἄλογον βαρυκέφαλον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ἀλογοουρά. »Ἱππουρις. **queue de cheval,** θ.

Ἀλογόπετρα (τὸ Τουρκ. Γκιὸζ - Ταςί). » Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς λίθος, *βασκάνιον, *ἀθάσκαντος. **turquoise,** ἴδε καὶ Περουζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα.).

Ἀλογοφόρτι, ἴδε Φόρτωμα.

Ἀλοιφή. »Χρίσμα, ἄλειμμα (» Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Σελγία ἴρις, καὶ τὸ ἀπ᾽ αὐτῆς ἄλειμμα,« Στραϐ. ΙΒ΄. ζ΄. 3.), ἀλοιφὴ, ὑπάλειπτον (ἐγχριστὸν) φάρμακον, κηρωτὴ (τὸ τσηρῶττο). **onguent.**

Ἄλουστος, η, ον. » Αὐχμῶν, ἄλουτος, αὐχμηρός. **qui ne s'est pas baigné.**

Ἀλύγιστος,η,ον. »Ἀκαμπτος. **inflexible.**

Ἀλύπητα, ἐπ. » Ἀνηλεῶς, ἀσυμπαθῶς, ἀφειδῶς, ἀπηνῶς, ἀπανθρώπως, ἀσπλάγχνως, ὠμῶς. **impitoyablement,** ἴδε Σκληρά.

Ἀλύπητος, η, ον. »Ἀνηλεὴς, ἀσυμπαθὴς, ἀπηνὴς, ἀμείλικτος, ἀτεγκτος, ἀπάνθρωπος, ἀσπλαγχνος, ὠμὸς, **impitoyable,** ἴδε καὶ Σκληρός. ||. καὶ ἀφ᾽ οὗ ἔφαγεν ἕνα ξύλο ἀλύπητο. »Καὶ δαρεὶς τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Ἁλυσίδα. » Ἅλυσις-εως (ἡ), σειρά. **chaîne.** θ. ||. εἶνε διὰ ταῖς ἁλυσίδαις, (φρσ.), ἴδε Σκάρφη. ||. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.). »Ὅρμος, ὁρμίσκος, κλοιὸς, σισάριον. **chainette (d'or etc.),** θ.

Ἁλυσιδίτσα (ἡ). » Ἁλύσιον, Ἁλυσίδιον. **chainette,** θ.

Ἁλυσιδωμένος, καὶ

Ἁλυσοδεμένος, η, ον. »Ἁλυσίδετος. **enchaîné.**

Ἁλυφαντὴς, ἴδε Ἀνυφαντής.

Ἄλυωτος, η, ον. » Ἄλυτος, ἀδιάλυτος. **insoluble, indissoluble.**

Ἀλφάδι, ἐργ. (τεκτον.), ἴδε Γωνιά.

Ἀλωνάρης (ὁ μῆνας ὅ,που ἀλωνίζουν). »Ἀλοητός. **le temps du battage.**

Ἀλωνάρικος, η, ον. »Ἀλωαῖος, ἀλώνειος. **qui appartient au battage.**

Ἀλῶνι (ὁ τόπος). » Ἅλως-ω (ἡ), ἀλωή. **aire.** §.(τὸ ἐργαλ.). » Τυκάνη (ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δυκάνι), τρίϐολα ἢ τρίϐολοι. **traineau (dont on se sert pour separer la paille du blé).** §. (φαινόμενόν τι φωτοειδὲς περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης). Ἅλως-ω καὶ ἀλωὴ-ῆς (ἡ).

Ἀλωνίζω, ῥ. μετ. »Ἀλοάω.

Ἀλωνιάτικον, ἴδε Ἀλωνιστικόν.

Ἀλώνισμα. »Ἀλόησις, ἀλοητός. **battage.**

Ἀλωνιστής. »Ἀλο(λω)εύς. **batteur de blé.**

Ἀλωνιστικόν. » Ἀλώνιστρον (πλ.). **les frais du battage,**

Ἀμάδα (εἰδ. παιγν. Ὁ ἐτυμολ. εἰς τὴν λέξιν Ἀμάδιος, ἔχει. »Ἀμάδα, τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν καὶ κόπτειν τὴν θάλασσαν«. ἴσως ἔχουν κάποιαν σχέσιν αἱ λέξεις). »Χερμὰς, δίσκος βαχείος. **palet (le petit).** ||. παίζω ταὶς ἀμάδαις. »Χερμάζω. **jouer au petit palet,** (ἴδε Ἀτ. Κορ. Τόμ. Α.).

Ἀμάθητος, η, ον, ἴδε Ἀσυνήθιστος.

Ἀμανίτης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Ὁ Νίκανδρος ᾽τὴν ἐκφέρει ὡς ἐπίθετον τοῦ Μύκης· »Καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ᾽ ἀφεύσας.« Ὁ δὲ Φρύνιχος λέγει: »Μύκης, μύκητος, οὐκ ἀμανίτης), φ. ἴδε Μανιτάρι.

Ἁμαξάκι. » Ὀχημάτιον, ἁμάξιον, διφρίσκος, ἁμαξίς. **cabriolet, phaéton.**

Ἁμαξάρης, } (ἐκεῖνος ὅ,που ᾽τὸ ὑδηγεῖ).
Ἁμαξᾶς, } » Ἡνίοχος, διφρηλάτης, ἁμαξεύς. **cocher, charretier, voiturier, roulier.** §. (ἐκεῖνος ὅ,που ᾽τὸ ᾽φθειάνει). »Ἁμαξοπηγός. **charron.**

Ἁμάξι (κυρ. τὸ βωδάμαξον· διὰ ᾽ν᾽ ἀποφύγωμεν ὅμως τὰς ξένας λέξεις, καλὸν νομίζω ᾽να προσδιορίσωμεν αὐτὴν μὲν τὴν λέξιν γενικῶς διὰ κάθε)» Ὄχημα· (εἰς δὲ τὰ διάφορα εἴδη ᾽ν᾽ ἀποδώσωμεν ἀνκλόγως μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολούθους), » Δίφρος, ἅρμα, ἁπήνη (ἐσύρετο ἀπὸ μουλάρια), ἁρμάμαξα, τέθριππον (κυρ. ἡ καρέττα). **voiture,** θ. **char, chariot, charrette,** θ. ||. ἁμάξι τοῦ Δαβὶδ (ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἕνας τῶν ἀστερισμῶν). » Ἄρκτος (ἡ μείζων), ἑλίκη, ἅμαξα. **ourse (la grande), chariol (le grand),** ἴδε καὶ Τραμουντάνα.

Ἁμάραντος, φ. » Ἀείζωον. **joubarbe,** θ. §. (εἶδ. ἄνθ. κιτρίνου μὲ βαμβακώδη κλωνάρια· ᾽δὲν μαραίνεται ποτε). »Ἀμάραντος (ὁ καὶ ἡ), ἀγήρατον, ἐλειόχρυσον καὶ ἑλίχρυσον. **immortelle,** θ.

Ἁμαρτία. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, πλημμέλημα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ποιητ.), ἀδίκημα, ἀδικία, ἀνόμημα, ἀνομία. **péché.** ||. τὸν νοῦρ᾽ ἡ ἁμαρτία, » Τίσιες μετῆλθον αὐτόν,« (Ἡρ. Γ'. 126, 128.), ἴδε καὶ Εὑρίσκω.

Ἁμαρτωλός, ἡ. » Ἁμαρτωλὸς (ὁ καὶ ἡ). **pêcheur,-eresse.**

Ἁμάσσητος, η, ον. »Ἀμάσητος. **qui n'a pas été maché.**

Ἁμασχάλη. »Μασχάλη. **aisselle,** θ. ||. ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἁμασχάλην. » Ὑπὸ μάλης. **sous main.**

Ἁμάτωτος (ἀντὶ Ἀναιμάτωτος), η, ον. »Ἀναίμακτος. **non ensanglanté.**

Ἁμβωνας. »Βῆμα, ἄμβων. **chaire,** θ. **jubé.**

Ἀμέλεια. »Ῥαθυμία, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ῥαστώνη, ἀκηδία, νωχέλεια, τὸ ῥάθυμον κτλ. **paresse,** θ. **fainéantise,** θ. **négligence, indolence.** ||. πρέπει ᾽να ᾽πάρωμεν ὀπίσω ὅσα ἐχάσαμεν διὰ τὴν ἀμέλειάν μας. »Ἀνακτήσασθαι (»Ἀναλαβεῖν) χρὴ τὰ κατερῥαθυμημένα.

Ἀμελής, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ἀμελῶ, ῥ. ἀμ. » Ῥαθυμέω, ῥαστωνεύομαι, κατολιγωρέω, ἀναπίπτω, ὑπτιάζω. **négliger.**

Ἀμέσως, ἐπ. »Παραχρῆμα, εὐθέως, εὐθὺς, αὐτίκα, παραυτίκα, παραυτὰ, ἀμελητὶ, ἀνυπερθέτως, αὐθωρεὶ (-ρόν). **sur le champ, à l'instant, tout de suite, tout à l'heure, soudain, à l'heure qu'il est, incontinent, immédiatement, incessamment.** ||. τώρα ἀμέσως (καταχρ. ἀντὶ, Μετ᾽ ὀλίγον), ἴδε Τῶρα. ||. διηγήσου μέ ᾽το λοιπὸν ἀμέσως. » Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διηγούμενος, « ἴδε καὶ Ὀλιγωρότερος.

Ἀμέτρητος, η, ον. »Ἀναρίθμητος, οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, ἀριθμοῦ κρείττων (πέραν), (ὁ, ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἀριθμὸν ὑπερπαίων, ἀνεξεύρητος ἀριθμῷ (Θκδ.), ἀτέκμαρτος ἀριθμῷ (Παυσ.),· μυρίος (α, ον). **innombrable,** ἴδε καὶ Ἄπειρος.

Ἀμεταχείριστος, η, ον, ἴδε Ἀπιαστος καὶ Ἀφόρειος.

Ἀμίλητος, η, ον. »Ἀνέντευκτος, ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος, αὐθέκαστος. **qu'on ne peut pas entretenir.** ||. ἀμίλητον νερόν, ἴδε Ἅλαλος.

Ἀμμὴ καὶ Ἀμμὲ, μόρ. (ἐναντ. καὶ μεταδ.). »Δὲ, ἀλλὰ μὴν, γὰρ, οὐκοῦν. **mais.** ||. τὸ ἐνθυμᾶσαι; ἀμμὴ ᾽δὲν ᾽το ἐνθυμοῦμαι; »Μέμνησαι; Οὐ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι (Ξενοφ.); « ||. ἀμὴ τοῦτο δὰ εἶν᾽ ὅ,που φέρνει θυμόν. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.). « ||. ἂς εἶναι· ἀμμὴ τὸν καιρὸν διατί . . . ; »Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί . . . ;

Ἄμμος (ὁ). »Ἄμμος, ψάμμος καὶ (ποιητ.) ψάμαθος (ἡ). **sable, arène,** θ.

Ἀμμουδιά. »Αἰγιαλὸς ὕφαμμος, ψάμαθος. **grève,** θ.

Ἀμμουδερόν. » Ἀμμοδόχη, ἀμμοδόχον ἀγγεῖον. **poudrier, sablier.**

Ἀμοίραστος, η, ον. » Ἀνέμητος (Αἰσχ. κατὰ Τιμ.), ἀδιανέμητος. **non partagé.**

Ἄμοιρος (καὶ χυδ. Ἄμουρος), η, ον. »Ἄμορος καὶ (Ποιητ.) Ἄμμορος (»Τῷ σέ θ᾽ ἅμα κλαίω καὶ ἐμ᾽ ἄμμορον,« Ἰλ. Ω.), ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Ἀμόνι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀκμόνιον (Αἰσ. Μυθ. 284. ἔκδ. Κορ.), (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄκμων-ονος (ὁ). **enclume,** θ.

Ἀμόνιαστος, η, ον. »Ἀκοινώνητος. **incompatible.**

Ἀμουνούχιστος, η, ον. » Ἔνορχις (-χος), ἐνόρχης, κήλων. **entier.**

Ἀμουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

Ἀμούργα (τὸ καταπάτι τοῦ ᾽λαδιοῦ). »Ἀμόργη καὶ Ἀμοργή. **marc d'huile.**

Ἄμουρος, η, ον, ἴδε Ἄμοιρος.

Ἀμούστακος, ον. » Ἀγένειος, μή πω γενειῶν. **imberbe.**

Ἀμπανζί, δ. »Ἔβενος (ἡ), **ébène,** θ.

Ἀμπελάκι. »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). **petite vigne.**

Ἀμπελήσιος, α, ον. »Ἀμπέλινος. **de vigne, de vignoble.**

Ἀμπέλι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν., ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμπελος (ἡ), ἀμπελῶν, οἰνόπεδον. **vigne,** θ. **vignoble.** §. (μεταφ. τὰ σπυριὰ, ᾽που ᾽βγαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν). »Ἀχὼρ-ῶρος (ὁ), (Σημ. ἂν τοῦ Σουΐδα τὸ »Ἀχὼν, ἄμπελος « ἦνε διορθωτέον Ἀχὼρ, δῆλον ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον γνωστὴ καὶ εἰς τὸν καιρόν ᾽του), ἴδε Πυοφύτης.

Ἀμπελουργός. »Ἀμπελουργὸς, ἀμπέλων μελεδωνός. **vigneron.**

Ἀμπελοφάσουλον, φ. »Σμίλαξ ἡ κηπαία, δόλιχος. **haricot.**

Ἀμπελόφυλλον. »Οἴναρον, φυλλάμπελον. **feuille de vigne,** θ.

Ἀμποδένω (ἐκ τοῦ Ἀποδέω ἢ, πιθανώτερον, ἀντὶ Ἐπωδέω, δι᾽ ἐπωδῶν καὶ γοητειῶν θλάπτω), ῥ. μτβτ. ἴδε Δένω.

Ἄμποτε (ὅμοιον τῷ ἀρχ. Εἴποτε), ἐπ. (εὐκτ.) »Εἴθε, ὤ(ὄ)φελλον (λον—λες—λε, κτλπ.), γένοιτο, εἰ γὰρ γένοιτο, ὡς ὄφελον! **plût à Dieu! Dieu le veuille!** ἴδε καὶ Ἂς καὶ Νά.

Ἀμπώθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Ἀποθέω, ἴδε Κουντῶ καὶ Ξεσκουντῶ.

Ἄμυαλος, η, ον, ἴδε Ξεμυαλισμένος.

Ἀμυγδαλὰ, δ. »Ἀμυγδαλῆ. **amandier.**

Ἀμυγδαλόλαδον. »Ἀμυγδάλινον (»Τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυγδάλων) ἔλαιον. **huile d'amandes,** θ.

Ἀμύγδαλον, ᾽πωρ. »Ἀμυγδάλη, ἀμυγδαλὶς, ἀμύγδαλον. **amande,** θ.

Ἀμφιβάλλω, ῥ. ἀμ. »Ἀμφιγνοέω, ἐνδοι-(δυ)άζω, ἀμφιδοξέω, ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐπ᾽ ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, διχονοέω, ἀμφιβάλλω (μεταγ.), διστάζω (μεταγ.), διχογνωμ(έω)ανέω. **hésiter, douter, mettre en doute, balancer, flotter dans le doute.**

Ἀμφιβολία. » Ἐνδοιασμὸς, ἀμφισβήτησις, δισταγμὸς, ἀμφισβήτημα, τὸ ἀμφισβητούμενον. **doute, hésitation.** ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Βεβαιότατα.

Ἀμφίβολος, η, ον, »Ἐνδοιαζόμενος, ἀμφίδοξος, ἀμφιγνοούμενος, ἀμφιδοξούμενος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίρροπος, ἀμφιδίριτος. **douteux, équivoque, incertain, ambigu.** ||. πλὴν αὐτὰ μὲν εἶνε ἀμφίβολα. »Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ (ἀμφισβητεῖται). §. (ὅποιος ἀμφιβάλλει). »Ἀμφίδοξος, διχογνώμων, ἀμφιῤῥέπης, ταλαντεύμενος (μετέωρος) τὴν γνώμην. **indécis, irrésolu, indéterminé.**

Ἂν (συνδ. δισ.). » Εἰ, ἐὰν, ἄν (»Ὅζος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει, « Ἐπγρ.), ἢν. **si.** ||. ἂν γειτονεύσῃς μὲ κουτσὸν, θὰ μάθῃς ᾽να κουτσαίνῃς. » Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ. ||. ἂν ᾽πάρῃ κάνεις τὸν πρῶτον τοῦ χοροῦ, ἐχάθη ὅλος ὁ ἐπίλοιπος χορός. » Τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορὸς, « Δρσθ. §. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Καί). Πλὴν ὅ,τι κεν ἦνε, εἶνε υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἀλλ᾽ ὁποῖος ἂν ἦ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι. **quoiqu'il en soit,** ἴδε καὶ Καί.

Ἀνάβαθος, η, ον. » Ἀβαθής. **qui n'est pas profond,** ἴδε καὶ Ῥηχός.

Ἀναβάλλω, ῥ. μβτ. »Ὑπερτίθεμαι, ἀμφιβάλλομαι. **remettre à un autre temps.**

᾽Αναβολὴ. »Ὑπέρθεσις. **retard.**

Ἀναβροχιά. » Ἀνυδρία, αὐχμὸς, ἀνομβρία, ἀβροχία (Ἰώσηπ.). **secheresse.** ||. ᾽σ τὴν ἀναβροχιὰ καλὸν καὶ τὸ χαλάζι, (παρ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Ἂν μὴ παρῇ κρέα, τῷ παρίχῳ στερκτέον· (καὶ μὲ τὸ) » Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ᾽ ἄρτου.

Ἀναβρυστικὸν (νερὸν κυρ.). » Πηγαῖον νᾶμα (ὕδωρ), ὕδωρ ζῶν (Γραφ.). **eau vive (ou) de fontaine.**

Ἀναβρύω, ῥ. ἀμ. »Ἀναγάζω, ἀναδίδωμι (—ομαι), ἀναφέρομαι, ὀρύω, ἀναβρύω, ἀναβάλλω, ὀλύζω, ἀναβλύζω, ἀναβράσσω (—ομαι). **jaillir, sourdre.** ||. ὀπίσω δὲ ἀπὸ τὸν ναὸν ἀναβρύει ἕνα κρύον καὶ καθαρὸν νερόν. »Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεὼ πηγὴ ῥήγνυται διαυγοῦς καὶ ψυχροῦ νάματος.

Ἀναγέλασμα, ἴδε Περιγέλασμα. ||. τοῦ κόσμου τ᾽ ἀναγέλασμα. »Ὀνειδος ἀνθρώποις καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.), γέλως, κατάγελως. **la risée du monde.**

Ἀναγελαστούρης, α, ικον, ἴδε Περιγελαστούρης.

Ἀναγελῶ, ῥ. μετ. ἴδε Περιγελῶ.

Ἀναγκάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βιάζω.

Ἀναγκαῖον (» Ἀφεδρῶνες, ἀναγκαῖα « Ἡσυχ.), ἴδε Χρεία.

Ἀναγκαῖος, α, ον, ἴδε Χρειαζούμενος.

Ἀνάγκη. » Ἀνάγκη, χρεία, ἐπάναγκες (τὸ). **nécessité, besoin.** ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειάζομαι. ||. εἶνε ἀνάγκη. »Ἀναγκαῖως ἔχει, ἀνάγκη, πᾶσα ἀνάγκη, ἐπείγει τὸ πρᾶγμα. ||. ἂν δὲν ἦν᾽ ἀνάγκη. » Εἰ μηδὲν κατεπείγῃ. ||. ἐξ ἀνάγκης, ἐπ. » Ἀναγκαίως, κατ᾽ ἀνάγκην, ἀνάγκῃ. §. (συμφορὰ, δυστυχία, περίστασις δεινή). »Ἀνάγκη (Ξενοφ.). **malheur.** ||. φίλε μου ᾽σ τὴν ἀνάγκην μου, κ᾽ ἐχθρέ μου ᾽σ τὴν χαρά μου (παροιμ.). »Ὅταν δ᾽ ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

Ἀναγούλα (ἡ), = Ἀνακάτωμα (τοῦ στομάχου).

Ἀναγουλιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνακατώνομαι.

Ἀναγούλιασμα, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀναγριόνω, ῥ. μετ. »Ἐρεθίζω, παροξύνω, ἀγγρίζω. irriter, aigrir, ἴδε καὶ Θυμόνω.

Ἀναγρίωμα. » Ἐρεθισμὸς, παροξυσμὸς, ἀγγρισμός. irritation.

Ἀνάθεμα (τὸ). »Ἀνάθεμα (Γραφ.). anathème. ||. ᾽σ τ᾽ ἀνάθεμα (᾽να ᾽πάγῃ)! » Ἐς κόρακας, ἐς ὄλεθρον ἐρρέτω, ἐρρεῖν ἐς φθορον. ||. ἂς ᾽πάγῃ ᾽σ τ᾽ ἀνάθεμα καὶ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ καλὸν ᾽του, καθὼς μ᾽ ἔκαμεν, ἴδε Καλός.

Ἀναθεματίζω, ῥ. μετ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἀναθεματίζω (Γραφ.). anathématiser, frapper d'anathème, lancer (prononcer, fulminer) l'anathème contre.

Ἀναθεμάτισμα. »Ἀναθεματισμὸς (Γραφ.). l'action d'anathématiser (etc), excommunication.

Ἀναθεματισμένος, η, ον. »Κατάρατος, θεοῖς ἐχθρὸς, κάκιστ᾽ ἀπολούμενος, ἀλιτήριος, θεοστυγὴς, ποινήλατος. exécrable, excommunié. ||. ἀπ᾽ αὐτοὺς τοὺς ἀναθεματισμένους ἀνθρώπους. » Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστ᾽ ἀπολουμένων ἀνθρώπων.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), (συνήθως μετὰ τοῦ Γέννημα, ἴδε Θρέμμα). »Ἀνάθρεμμα. (»Ἄγριε παῖ, κακὰς ἀνάθρεμμα λεαίνας « Θεόκρ. Εἰδ. ΚΓ΄.), τρόφιμος. nourisson.

Ἀναθρέφω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀνατρέφω.

Ἀναθροφὴ, ἴδε Ἀνατροφή.

Ἀναιβάζω, ῥ. μετ. »Ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι, ἀναβιβάζω (κυρ. εἰς τὸ ἄλογον, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἀναβάλλω (Ξεν.). faire monter. ||. ἀναιβάζω τὴν τιμὴν, ἴδε Ἀκριβαίνω. ||. ἀναίβασε τοὺς μισθοὺς (τῶν στρατιωτῶν) καὶ ᾽τοὺς ἔκαμεν ἡμιολίους. »Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους (Διοδ. Σικελ. 1, 25 ΣΤ΄).«

Ἀναιβαίνω, ῥ. ἀμ. »Ἀνέρχομαι, ἄνειμι, ἀναβαίνω. monter. §. ἀναίβηκε τὸ ζυμάρι. »Ἐζυμώθη. lever, fermenter. §. ἀναίβηκε τὸ ψωμὶ, τ᾽ ὀρύζι κτλ. (ἀκριβαίνει δηλ. ἡ τιμή ᾽του), ἴδε Ἀκριβαίνω. §. ὁ λογαριασμὸς ἀναιβαίνει εἰς τρεῖς χιλιάδες. »Ἐς τρισχιλίους συγκεφαλαιοῦται. il monte à 3000.

Ἀνάιβασμα (ὁ Ἡσυχ. ᾽τὸ γράφει Ἀνάβασμα). » Ἄνοδος, ἀνάβασις, ἀναβιβασμὸς (μεταγ.). montage, montée. §. τὸ ἀναίβασμα τοῦ ζυμαριοῦ. » Ζύμωσις. fermentation, θ.

Ἀναιβαίνω (ψωμὶ κυρ., ἀπ᾽ ἐναντίας τῷ Λειπανάβατον). »Ἐνζυμος (»Ζυμίτης᾽ἄρτος. qui est fait avec du levain. §. (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Μονοπράσωπον). »Ἀμφιδρακές. contre-pointé.

Ἀνάκατα, ἐπ. »Ἀναμίξ, ἀναμίγδην, φύρδην, μίγδην, ἄμμιγα (ποιητ.). pêle-mêle.

Ἀνακατόνω, ῥ. μετ. »(Ἀνα,Συμ)μιγνύω καὶ μίγνυμι, μίσγω, κεραννύω καὶ κεράνυμι, κιρνάω καὶ κίρνημι. §. Κυκάω, φύρω, ἀναδεύω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Λακωνίαν), δεύω. mêler, mélanger, entremêler, brouiller. §. »Ταράσσω(-ττω), συνταράσσω(-ττω), ἀνακινέω, ἀνασκαλεύω. remuer, bouleverser. §. » Συγχέω. confondre. ||. ᾽τὸ ἀνακατόνεις μὲ τὴν χουλιάραν. » Ἀρυτῆρι ταράσσειν. ||. εἰς ὅλ᾽ ἀνακατόνεται, ἴδε Χώνομαι. ||. διότι εἶναι ἀνακατωμένον ᾽μὲ ἀσῆμι. » ᾽Αργυρομιγὴς γάρ ἐστι, » (Στρβ.). §. ἀνακατόνομαι (᾽να ξεράσω). » Ναυτι(σι)άω, ἐμεσείω, ἐμετιάω. le cœur me soulève, ἴδε καὶ §. Σκαλίζω, καὶ §. Συγχύζω.

Ἀνακάτωμα. »Μίξις (διὰ τὰ ξηρὰ), κρᾶσις (διὰ τὰ ὑγρὰ), ἀνά(σύ)μιξις, φυρμός. mixtion, mélange. 2)»Ἀνακίνησις. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου. » Ναυτία, ϐδελυγμία, ϐδελυγμὸς, ἄσκ. soulevement du cœur, nausée. ||. μήπως ἔχεις ἀνακάτωσιν. » Μῶν ϐδελυγμία σ᾽ ἔχει; (πεφὶν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω), « (Κρατῖν. παρὰ) Ηλδ. §. (μεταφ. εἰς τὸ πληθ.) Ἀνακατώματα. ἴδε Σκάνδαλον.

Ἀνακατωμένος, η, ον. »Συμμιγὴς, σύμμικτος. mêlé, mélangé.

᾽Ανακάτωσις, ἴδε ᾽Ανακάτωμα.

᾽Ανακατωτούρης, α, (ἡ—ισσα), ικον. »Ψίθυρος, ταραξίας. intriguant, brouillon, boute-feu, tracassier, machinateur, agitateur, ἴδε καὶ Χουλιάρα.

Ἀνακούρκουδα (ἴσως ἀπὸ τοῦ » Κλωκυδὰ, τὸ καθῆσθαι ἐπ᾽ ἀμφοτέροις ποσὶ«, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἐπ. » * Ἀνακαθηδόν, ἐν ἀνακαθημένου σχήματι, * ἐνκλαδόν. accroupi. ||. κάθουμαι ἀνακούρκουδα. »Ἀνακάθημαι, ἀνακαθίζω (Ξεν. Κυνηγ.), ἐνκλάζω (κυρ. ἐπὶ σκύλου. Φιλοστρ.). accroupir, s'accroupir.

Ἀνακουφωτὸς, ἡ, όν. »Ἀνάκοιλος, ἀνεστηκὼς, ἀνέχων. en rélief, en bosse.

Ἀναλαμβάνω, ῥ. ἀμ. »Ῥαΐζω, ῥάων γίνομαι, ἀνασῴζω, ἀναφέρω, ἀναλαμϐάνω (ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν (τὸ σῶμα). relever de maladie, se relever, se remettre, être en convalescence, recouvrer sa santé.

Ἀνάλατος, η, ον. »Ἄναλτος, ἄναλος, ἀ-

νάλιστος, μωρός. qui n'est pas salé. §. ἀνάλατος ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ ἀηδής), ἴδε Ἄνοστος.

Ἀναλόγι (τὸ τραπέζι ὅπου ἀκουμβοῦν τὰ βιβλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν). »Ἀναλογεῖον καὶ Ἀναλόγιον (μεταγ.), ὀκρίβας. lectrum (,τὸ ὑποῖον ἐξηγεῖ ὁ Ἰσίδωρος εἰς τὸ Γλωσσάριόν του, analogium super quo legitur: ὅθεν τὸ Γαλλ.) lutrin, pupitre.

Ἀναμαλλιάρης, α, ικον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ἀναμασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρυκάομαι(—άω—άζω), ἀναμηρυκάομαι. ruminer.

Ἀνάμεσα, ἐπ. »Μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξὺ, διὰ μέσου, ἀναμέσον (Γραφ.), διὰ (μὲ γεν. καὶ ἐν σύνθ.). à travers, au travers, ἴδε καὶ—

Ἀναμεταξύ, ἐπ. » Μεταξὺ, ἐν. parmi (ἐπὶ πολλῶν), entre (ἐπὶ δύο). || . ἀναμεταξύ 'των ('τους),(φρσ.). »Ἀλλήλων(—οις, —ους), κατ' ἀλλήλους, κατὰ σφᾶς αὐτούς. entr' eux. || . ὡμιλοῦσαν οἱ δύο ἀναμεταξύ 'τους. » Διελεγέσθην ἀλλήλοιν. || . 'τὰ μοιράσθηκαν μὲ λαχνὸν ἀναμεταξύ 'τους. »Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς (Δημοσθ.). || . τρώγονται ἀναμεταξύ 'τους, ἴδε Ἐνας. || .ἀναμεταξύ μας (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να φυλαχθῇ μυστικὸν τὸ λεγόμενον). »Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. entre nous (soit dit), de vous à mois. || . εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ. » Ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, τούτων δὲ πραττομένων. en attendant, sur (dans) ces entrefaites.

Ἀναμμα. » Ἀφὴ (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἄναψις, ἔξαψις. l'action d'allumer, allumage.

Ἀνάξιος, α, ον. » Ἀνάξιος. indigne. §. Ἀνίκανος,ἀδόκιμος,ἀφυής. incapable, malhabile, ἴδε καὶ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀναξιότης. »Ἀφυΐα, τὸ ἀνίκανον (ἀδόκιμον κτλ.). incapacité, ἴδε καὶ Ἀνεπιτηδειότης.

Ἀναπαύομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ξεκουράζομαι. §. ῥ. πθ. ἀπρ. (ὁ δεῖνα) ἀναπαύθηκεν.»Ἀναπαύσατο (Πλούτ., Ἡρωδ.). il est décédé. || . ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι 'τον! ὁ Θεὸς 'να 'τον ἀναπαύσῃ! (φρσ.). » Ἴλεων αὐτῷ τὸ θεῖον! » Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν! que Dieu veuille avoir son âme! Dieu ait son âme! ἴδε Ἀποθνήσκω.

Ἀνάπαυσις (προφ. κοιν. Ἀνάπαψι). »Ἀνάπαυλα, ἀναψυχὴ, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ἔρστώνη. repos. §. commodité, aise, ὁ.

Ἀναπαυτικὰ, ἐπ. »Πρὸς ἀνάπαυλαν, ἐν ἀνέσει, εὐθέτως. commodement, à l'aise, aisément, facilement.

Ἀνάπαυτικὸς, ἡ, όν. »Εὔθετος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) πρὸς ἀνάπαυλαν. aisé, commode.

Ἀναπνοή. » Πνεῦμα, ἀναπνοή. respiration, haleine, θ. || . 'να βαστάξῃ τὴν ἀναπνοήν 'του πολλὴν ὥραν, ἴδε Βαστῶ.

Ἀνάποδα (ὁ Ησύχιος 'το γράφει Ἀνὰ πόδα), ἐπ. »Ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν, ἐξ ὑπτίας (Πλάτ.), ἀναστροφάδην. à l'envers, à rebours, à contre-sens, en sens inverse, sens devant derrière. §. (μεταφ.), ἴδε Ἐναντίος.

Ἀναποδιά, ἴδε Παραξενιά.

Ἀναποδογυρίζω, ῥ. μετ. »Ἀνατρέπω, ἀνασκευάζω. renverser, verser (κυρ. διὰ τὸ ἁμάξι).

Ἀναποδογύρισμα. »Ἀνατροπὴ,ἀνασκευή. renversement.

Ἀνάποδος, η, ον. »Ἀνεστραμμένος, παλίντροπος. §. σκαιὸς, ἐπαρίστερος. gauche, ἴδε καὶ §. Διεστραμμένος καὶ Παράξενος. §. ἡ ἀνάποδη (μερὰ δηλ. πανιοῦ, κτλ.). »Τὸ ἔμπαλιν. l'envers, le côté de l'envers.

Ἀνάπτω (προφ. κοιν. Ἀνάφτω). » Ἅπτω, ἀνάπτω. allumer. || . κρατοῦντες λαμπάδας ἀναμμένας. » Ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (Παυσ. Ἀττ.). §. ἀνακαίω, ἐξάπτω, ἀναφλέγω. enflammer. §. ἀνάπτω φοῦρνον (λουτρὸν κτλ.).»Ὑπεκκαίω, ἀνακαίω, ὑφάπτω, ἐγκαίω (»Λουτρὰ, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενα«, Ακ. περὶ ἀληθ. ἱστορ. Α. 11). chauffer. §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἅπτομαι, ἀν(ἐξ)άπτομαι. s'allumer. §. πυρόομαι (μεταφ.). s'enflammer.

Ἀνάρρα, ἐπ. ἴδε Ἀρρᾶ.

Ἀνάρρης, α, ον, ἴδε Ἀρύς.

Ἀναριθμητος, η, ον, ἴδε Ἀμέτρητος καὶ Ἄπειρος.

Ἀνασαίνω (ἀπὸ τοῦ Ἀνασθμαίνω, κατὰ τὸν Κορ.), ῥ. ἀμ. »Ἀναπνέω, πνέω. respirer, prendre haleine. §. ἴδε Ξεκουράζομαι καὶ Συνέρχομαι.

Ἀνάσα καὶ Ἀνασασμός, ἴδε Ἀναπνοή.

Ἀνασηκόνω, ῥ. μετ. » Ἐπαίρω, ὑπεγείρω. §. ἀναστέλλω. soulever, rebrousser. || . ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου (πρὸς ἀναισχυντίαν). »Ἀναῤῥομαι, ἀνακολπόω. trousser, retrousser. || . ἀνασηκόνω φόρτωμα. »Ἀνακουφίζω, ἀναβαστάζω, ἀνέχω. soulever. || . ἀνασηκόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακαθίζω (-ομαι), ἀνακάθημαι, ἐπαναίρομαι (»Ἀλλ' ἐπαναίρου, κᾶτα καθίζου,«Ἀριστοφ.), ἐπαίρω ἐμαυτὸν (αὐτ.). se mettre sur son séant.

Ἀνασήκωμα. »Ἀνακάθησις, τὸ ἀνακαθί-

ζεσθαι. l'action de se mettre sur son séant. §. » Ἀναστολή. retroussement, relevement.

Ἀνασηκωτὸς, ὴ, όν. »Ἀνεσταλμένος, ἀνέχων. soulevé, retroussé, ἴδε καὶ Ἀνακουφωτός.

Ἀνάσκελα (Ὁ Ἐτυμολ. ᾽τὸ γράφει Ἀνὰ σκέλα), ἐπ. » Ὕπτιος (α, ον), ἀναβάδην. sur le dos, à la renverse, à l'envers. || . ᾽ξαπλώθηκε τ᾽ ἀνάσκελα. »Ὕπτιος ἐξετάθη.

Ἀνασκούμπωμα. »Ἀνακόλπισις (-ισμὸς), * ἀνακόμβωσις. retroussement des manches.

Ἀνασκουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἀνακολπόω (-άζω,-ίζω), * ἀνακομβόω. retrousser les manches à quelqu'un. || . ἀνασκουμπόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀνακολπόομαι (-άζομαι -ίζομαι), ἀνακομβόομαι (Γεωπον. Ι. καὶ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 72. »Ζωστῆρι θοῶς συνέερμε χιτῶνα, ὃς εἴ τις εὖσιν, ἀνακομβοῦτο διὰ ἔργον«). retrousser ses manches. §. (συνδχ. Ἑτοιμάζομαι ᾽να κάμω τι). »Ἀποδύομαι. se disposer, entreprendre, ἴδε καὶ Ἑτοιμάζομαι.

Ἀνασόι (τὸ), φ. (ἀρωμ.), ἴδε Γλυκάνισον.

Ἀναστεναγμός. »Στεναγμός. soupir, gémissement.

Ἀναστενάζω, ῥ. ἀμ. » Στένω, στενάζω, ἀναστενάζω(Αἰσχ.Κτησφ.) soupirer,gémir, pousser des gémissement (des soupirs).

Ἀναστήνω (-αίνω), ῥ. μετ. »Ἀνίστημι, ἀνιστάω. ressusciter.

Ἀνασύρνω (τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.), ῥ. μετ. »Ἀνιράω (-ομαι), ἀντλέω. puiser, tirer de l'eau.

Ἀνασυρτῆρι (τὸ ἄλλ. Γκερδέλι καὶ Σοῦκλος καὶ Τουρκ. Μπακράτσι.),ἀγγ.»Ἀντλητὴρ (-ήριον), ἄντλημα, ἰμονιὰ (κυρ. τὸ δερμάτινον. »Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, πρὸς τὸ μὴ καταλάσθαι τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων ἐποίουν«, Ἐτυμολ. Τοιαῦτα εἶνε καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνασυρτήρια),ἄμπη, γαυλὸς, ἴβανος καὶ ἰβάνη. seau, godet, écope, θ.

Ἀνατολὴ (τὸ ἐβγαλμα τοῦ ἡλίου). » Ἀνατολή. le lever du soleil. §. (συνεκδ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). » Ἠώς-οῦς (ἡ), ἕως-ω (ἡ), ἀνατολαὶ, τὰ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. orient, levant, est. || . εἴτε εἰς τὴν ἀνατολὴν, εἴτε εἰς τὴν δύσιν. »Ἤν τε πρὸς ἕω, ἤν τε πρὸς ἑσπέραν,« Ξεν.

Ἀνατολικὰ, ἐπ. » Πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς ἕω, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. vers l'orient.

Ἀνατολικὸς, ὴ, όν. »Ἑῷος, ὁ ἐξ ἀνατολῶν, ὁ πρὸς ἀνατολάς. oriental.

Ἀνατρέφω, ῥ.μετ. »Ἀνα(»Ἐκ)τρέφω,τρέφω, παιδεύω. élever.

Ἀνατροφή. » Τροφὴ, ἀνατροφὴ, ἀγωγὴ, παίδευσις, παιδαγωγία. éducation. || . οἱ εὐγενεῖς, ἐὰν λάβωσι καὶ καλὴν ἀνατροφήν. » Τοὺς εὖ φῦντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσι,« (Πλάτ.).

Ἀνάτριχα, ἐπ. (σύνηθ. μόνον εἰς τὸ ξούρισμα). »Ἔμπαλιν. à contre poils, à rebrousse.

Ἀνατριχιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρίσσω (-ττω). frissonner, trémir.

Ἀνατριχίλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Κρυάδα, εἰς τὸ πληθυντικὸν, καὶ Σύγκρυα). » Φρὶξ-ικὸς (ἡ), φρίκη, φρικασμὸς (-ιασμὸς), φρικίασις, ῥῖγος (τὸ). frisson, θ. frissonnement, frémissement. || . ἔχω ἀνατριχίλαις. » Φρικιάω, ῥιγόω. avoir la frisson.

Ἄναυλα, ἐπ. »Ἀναυλεί. sans frêt, sans payer de naulis.

Ἀναφέρω (εἰδοποιῶ, προβάλλω), ῥ. μετ. » Ἀνάγω, ἀνατίθεμαι, ἀναφέρω. référer. || . ᾽τὸ ἀνέφεραν εἰς τὴν Βουλήν. »Ἀνήνεγκαν εἰς τὴν Σύγκλητον. » Εἰς τὴν Βουλὴν περὶ αὐτοῦ ἀπέδοσαν (Ἰσοκρ.). §. (φέρω μαρτυρίαν). » Παρατίθεμαι, μέμνημαι, ἀναφέρω (Ηλάτ. Τίμ. περὶ Φύσ. καὶ Πλούτ. Θησ.). citer, rapporter, faire mention, alléguer.

Ἀναφορὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγωγή). »Ἱκετηρία, ἀναφορά (» Ἀναφορὰ στελλέσθω περὶ τούτου πρεσβεύουσα, στρατιώτας καὶ χρόνον αἰτοῦσα,« Συνεσ. Κυρην. κατασ.), γραμματεῖον (ἴδε Δίδω). §. γραφὴ (ἡ πρὸς τὸ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ), λίβελλος, δέησις (μεταγ. »Δοὺς τὰς δεήσεις τῷ βασιλεῖ,« Κωδιν.). pétition, requête, θ. placet, supplique, θ. || . δίδω ἀναφοράν. » Ἱκετηρίαν τίθημι (προτίθημι). présenter une pétition.

Ἀναφόρι, ναυτ. » Ἀνάῤῥους, ἀνάῤῥοια. contre-courant.

Ἀναφυλλητόν. » Ὀλολυγὴ, ὀλολυγμός. sanglot. || . ἔχω ἀναφυλλητόν. »Ὀλολύζω, ὀλολυγῇ συνέχομαι, ἀναφέρω (Γαλην.), λύζω,ἀναλύζω,λυγγαίνω(-άζω),(καὶΠοιητ.) ἀμβλήδην γοάω, (Ὁμ.). sanglotter.

Ἀναχαράζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναμασσῶ.

Ἀναχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀναχωρέω, ἄπειμι, οἴχομαι ἀπιών. partir. || . ἂν ᾽δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Κόρινθον. » Εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. || . ᾽να ἀναχωρήσουν τ᾽ ὀγλιγωρότερον. » Ἀπιέναι τὴν ταχίστην.

Ἀνδραδέλφη (προφ. κοιν. Ἀντραδέρφη),

» Γάλως-ω καὶ -ωτος (ἡ), γαλωΐς, δάειρα (ἀμφ.). **belle-soeur.**

Ἀνδράδελφος. » Δαὴρ-έρος (ὁ) («Τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ Δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ Δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ Γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται . . . , ὃ καὶ σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τὴν ἀνδραδέλφην δηλοῦν, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῇ Ἑλένῃ γάλως Λαοδίκη νύμφην καλεῖ τὴν Ἑλένην,« Εὐσταθ. Ἰλ. Γ'. 122). **beau-frère.**

Ἀνδράκλα (ἡ ἄλλ. Γλιστρίδα καὶ Τουρκ. Σεμιζότι), ῳ. »Ἀνδράχνη. **pourpier.**

Ἀνδραμίδα (προφ. κοιν. Ἀντραμίδα. Εἶδος μαλλίνου παρδαλοῦ ὑφάσματος,[Τοῦρκ.] Κελίμι, ἴσως ἡ) » Ἀβρανὶς (τοῦ Ἡσυχ.), (ἢ μᾶλλον ἡ) » Ἐνδρομὶς (τοῦ Ὀρειβασίου. »Ἔστω ἐνδρομὶς, ἓκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη, καὶ τὰς ἀρχὰς κατερράφθω ἐπιμήκεσι ξύλοις τετραγώνοις,« Κεφ. λζ'.), (ἢ ἴσως παρωνυμεῖται ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀδραμμύττιον, καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.) **bergame** (ἀπὸ τὴν Πέργαμον), θ. ψιλοτάπις (ἡ), ἴδε καὶ Παραθ. Ταπὶ καὶ Χράμι (εἰς τὸ παράρτημα).

Ἀνδρας (ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος). »Ἀνήρ. **homme.** ||. γίνομαι ἄνδρας (μεγαλόνω δηλ.). » Ἀνδρόομαι. **devenir homme, grandir.** ||. ᾽δὲν ὠφελεῖ ᾽να λάβῃ μόνον κἀνεὶς ἀνατροφὴν καλὴν εἰς τὴν νεότητά ᾽του, ἀλλὰ πρέπει ᾽να ᾽τὴν μεταχειρίζεται καὶ ὅταν γένῃ ἄνδρας. » Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως, νέους ὄντας, τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ (Ἀριστοτ. Ηθ.). « §. (ὁ ὑπανδρεμμένος ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά ᾽του). »Ἀνὴρ, σύζυγος, γαμέτης, σύνευνος. συνοικῶν, σύνοικος, σύμβιος, ὁμόζυγος, ὁμ(συν)ευνέτης. **époux, mari.**

Ἀνδρεία. » Ῥώμη, ἀνδρεία (-ία), ἀλκή. **bravoure,** θ. **valeur,** θ. **courage, vaillance.**

Ἀνδρειεύω, ῥ. ἀμ. »Ἀνδρίζομαι. **devenir fort.**

Ἀνδρεῖος, α, ον. »Ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος, ἄλκιμος. **brave, vaillant, courageux, valeureux.**

Ἀνδρειωμένος, η, ον, ἴδε Ἀνδρεῖος. ||. ᾽αλλ᾽ ᾽σ᾽ τὸν ἀνδρειωμένον ᾽που τὸν πιάσουν δυὸ σπασμένοι, (Παροιμ.). »Οὐδ᾽ Ἡρακλῆς πρὸς δύο.

Ἀνδρίκια, ἐπ. » Ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς, ἀνδριστὶ (Θκρ. καὶ Ἀρχ.). **virilement.**

Ἀνδρίκιος, α, ον. » Ἀνδρῷος, ἀνδρικὸς, ἀνδρώδης, ἀρρενωπὸς, ἀνδρεῖος (»Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα Ξεν.). **mâle, viril.**

Ἀνδρογυναῖκα. » Ἀνδρώδης, ἀνδρικὴ τὸ λῆμα, ἀρρενωπὸς, ἀμαζὼν, ἀντιάνειρα (ποιητ.). **femme hommasse, gendarme,** θ.

Ἀνδρόγυνον. »Ἀνδρόγυνον (μεταγ.). **ménage.**

Ἀνδρομοῖρι (τὸ μερίδιον, ὅ,που κληρονομεῖ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός ᾽της). » Κλῆρος. **augment de dot, douaire.**

Ἀνεβαίνω (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναιβαίνω, κτλ.

Ἀνέγγικτος, η, ον. »Ἄθικτος, ἄψυχος, ἀνέπαφος. **intacte.**

Ἀνελεήμονα, ἐπίρ. ἴδε Ἀλύπητα.

Ἀνέλπιστα, ἐπ. » Ἀπροσδόκητος, ἀδοκήτως, ἐξ (ἀπὸ τοῦ) ἀδοκήτου, παρὰ προσδοκίαν (δόξαν, γνώμην, Θουκ.), ἐλπίδος πέρα. **inopinément.**

Ἀνέλπιστος, η, ον. »Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) παρὰ δόξαν (προσδοκίαν), ὁ παρ᾽ ἐλπίδα (λόγον, γνώμην) συμβαίνων. **inattendu, imprévu, inespéré, inopiné.**

Ἀνελῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπθ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀναλύω, ἴδε Λυόνω.

Ἀνέμη, ἐργ. »Ῥόμβος, στροφεῖον, *σφαῖρα, ἐξελίκτρα, ἐξέλικτρον, * περίακτον. **tournette,** θ. **dévidoir.**

Ἀνεμίζω (φυσῶ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι), ῥ. μετ. » Ῥιπίζω. **éventer, agiter l'air.**

Ἀνεμιστῆρι (τὸ καταχρ. Μυιαστῆρι),ἐργ. »Ῥιπίδιον, ῥιπὶς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 888), ψῦγμα. **éventail, éventoir** (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ).

Ἀνεμοβλογιὰ, πάθ. (οἱ παλαιοὶ, φαίνεται, ᾽δὲν ᾽τὴν ἐγνώριζαν, καθὼς οὔτε τὴν καθαυτὸ εὐλογιάν). **petite verole volante.**

Ἀνεμογάμης (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. **foutivento**),πτν. (εἶδος Ἱερακιοῦ). »Κέρχνη,κεγχρίς. **bateleur, crecerelle** (**quercerelle, cercerelle**), θ. **émouchet** (ὁ θηλυκὸς), ἴδε καὶ παράθ. Κιρκινέζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀνεμοζάλη (ἡ Μπόρα ἢ Φουρτοῦνα). »Θύελλα, ζάλη, λαίλαψ, καταιγίς. **orage, bourasque,** θ. **coup de vent, tourmente,** θ. ||. ὁ λύκος ᾽στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται (Παροιμία, ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ): »Ἐγχέλεις θηρώμενος (, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων, «Σουΐδ., ἁπαράλλακτον μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) **il fait bon pêcher en eau trouble.**

Ἀνεμόουνια, ἴδε Κούνια.

Ἀνεμομάζωμα (σύνηθες μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμίαν:) Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, (ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ): » Ἀλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν,

ἔνθ' ἔβη. ce qui vient de la flûte, s'en retourne au tambour. Biens mal acquis s'en vont de même.

Ἀνεμόμυλος (οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, τὴν χρῆσίν 'του). » * Ἀνεμομύλη. moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα, πάθ. » Ἐρυσίπελας (τὸ). érysipèle, feu saint Antoine.

Ἄνεμος. » Ἄνεμος, πνεῦμα. vent. || . 'τὸν 'πῆρ' ('να 'τὸν 'πάρ') ὁ ἄνεμος, (φρσ., τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶνε παλαιοτάτη. Ὁ Ἡσαΐας [ζ', 13] λέγει) » Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς (Καὶ ὁ Ὅμηρος πολλαχοῦ:) »Θύελλαι ἀνηρείψαντο. » Ἀναρπάξασα θύελλα. §. (πλθ.) ἄνεμοι (τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. φλάτα), » Φύσα(-σσα), ἐμφύσησις, ἐμπνευμάτωσις. vents, ventosités, flatuosités.

Ἀνεμοσκεπή. » * Ἀλεξήνεμον. paravent, abat-vent.

Ἀνεμοστρόφιλον. » Στρόβιλος, λαίλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, καταιγὶς, ἄελλα, τυφών. ouragan, tourbillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη καὶ Σίφωνας.

Ἀνεμόχορτον, φ. » Ἐλξίνη, περδίκιον, Ἡράκλεια (Γαλην.), κλυβάδιον, κλυβατίς. pariétaire, θ. perce-muraille, casse-pierre, paritoire, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι καὶ Σιδερίτης.

Ἀνέξοδα, ἐπ. »Ἀδαπάνως. sans bourse délier, ἴδε καὶ Χάρισμα.

Ἀνέξοδος, η, ον. »Ἀδάπανος. qui ne coûte rien.

Ἀνεπάντεχος, η, ον, ἴδε Ἀνέλπιστος.

Ἀνεπιτήδεια, ἐπ. »Ἀφυῶς, σκαιῶς. maladroitement, gauchement.

Ἀνεπιτήδειος, α, ον. » Ἄφυης, ἑπαρίστερος, σκαιὸς (μεταφ.), ἀδέξιος. maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδειότης. »Ἀφυΐα, σκαιότης. maladresse, mal-habileté.

Ἀνευχάριστος, η, ον. »Δυσάρεστος, difficile.

Ἀνεψιὸς, ά. » Ἀδελφιδοῦς-δῆ. ἀνεψιός. neveu, nièce. || . μικρὸς ἀνεψιὸς (ὁ υἱὸς τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς). » Ἀνεψιαδοῦς-δῆ (» Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτων τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνης καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοὺς,« Δημοσθ. Στεφ. ψευδομαρτ.). petit neveu, arrière-neveu.

Ἄνηθος, φ. »Ἄνηθον (τὸ). anet.

Ἀνήλικος, η, ον. » Ἀφῆλιξ (Ἀρριαν. Ὁ Φρύνιχος ὅρως 'τὸ ἀποδοκιμάζει). mineur.

Ἀνημπορεύω, ῥ. οὐδ. » Ὑπονοσέω. être indisposé.

Ἀνήμπορος (ὀλίγον ἄῤῥωστος, ὁ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. »Μαλακῶς (»Ἀῤ ὡςως) ἔχων, νοσηλευόμενος, μαλακιζόμενος. indisposé, incommodé. || . εἶμαι ἀνήμπορος. »Ἀῤῥωστέω (Δημ. Παραπρ.), ἀῤῥώς ἔχω (Αἰσχ. Παραπρ.), ὑπονοσέω.

Ἀνηπράκοπος, η, ον, ἴδε Ἀγράμματος.

Ἀνήσυχος (ὅ,που 'δὲν ἀφίνει ἄλλον 'να ἡσυχάζῃ), η, ον. » Θορυβοποιός. inquiet, remuant, turbulent. §. (ὅ,που ἔχασε τὴν ἡσυχίαν 'του), ἴδε Συγχυσμένος.

Ἀνηφορικὸς, ἡ, ά. » Ἀνάντης, προσάντης, ἀνωφερὴς, σιμὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδετέρως). montant.

Ἀνήφορος. » Τὸ ἄναντες (πρόσαντες, ἀνωφερὲς), ἀνωφέρεια. montée, θ.

Ἀνθίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀνθέω. fleurir, être en fleur, ἴδε καὶ Λουλουδίζω.

Ἄνθισμα. » Ἄνθη, ἄνθησις. fleuraison, θ. fleur, θ.

Ἀνθισμένος, η, ον. » Ἀνθηρὸς, ἀνθῶν, εὐανθὴς, διανθισμένος, ἀνθεμόεις (Ποιητ.). fleuri, en fleur.

Ἄνθος (τὸ), (ἡ λέξις διετηρήθη μόνον εἰς τὰ ἄνθη τῶν καρπίμων δένδρων). » Ἄνθος (τὸ). fleur, θ. || . ἄνθος τῆς ῥοδιᾶς. »Κύτινος. §. (μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Ἀνθρακιά (ἡ ἄλλ. Καρβουνιὰ ἢ Χόβολη). » Ἀνθρακιά. braise, θ. brasier.

Ἀνθρωπιὰ (ἡ), (τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ.) » Κοσμιότης, χρηστότης ἠθῶν, κομψότης, εὐτραπελία, κτλ. || . πρᾶγμα κτλ. τῆς ἀνθρωπιᾶς (φρσ.), (δηλ. ὅ,που 'ν' ἀξίζῃ, καθὼς πρέπει). » Σπουδαῖον (»Οὔθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον ἂν πρίασθαι,« Δημοσθ.). comme il faut, qui vaut la peine.

Ἀνθρωπινὰ, ἐπ. » Ἀνθρωπίνως. humainement, en homme.

Ἀνθρωπινὸς, ἡ, όν. »Ἀνθρώπινος. humain.

Ἄνθρωπος. » Ἄνθρωπος (ὁ καὶ ἡ). homme. §. (ἰδιαιτέρως ὁ φρόνιμος, ἐνάρετος, ἀνδρεῖος, καλὸς ἐν γένει). »Ἀνὴρ, ἄνθρωπος (»Μέγιστον ἔστ' ἄνθρωπος, ἢν ἄνθρωπος ᾖ.«). homme, brave homme, comme il faut. || . 'δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἔγινες ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας μου; »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ (Ἀριστοφ.); || . καὶ σὺ ἐμβαίνεις εἰς ἀνθρώπου ἁράδα; ἴδε Ἁράδα. §. (ὁ δοῦλος, ὁ ὑπηρέτης). » Παῖς. gens, θ. πλ. || . φώναξαί μου τὸν ἄνθρωπόν μου. » Κάλει μοι τὸν παῖδα, ἴδε καὶ Δοῦλος. §. (εἰς τὸ πληθ. σημαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς στρατιώτας:) εἶχε

τοὺς ᾽μισοὺς ἀνθρώπους ᾽του μαζῇ. »Τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεως ἔχων μεθ᾽ ἑαυτοῦ. il n'avait que la moitié de son monde. || . καὶ ἔφυγε (ὁ λοχαγὸς Νίκαρχος) τὴν νύκτα μὲ κάμμιὰν εἰκοσαριὰ᾽ ἀνθρώπους. » Καὶ ὡχετο ἀπιὼν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι (Ξενοφ. ᾽Αναβ. Γ'.).«

᾽Ανθῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε ᾽Ανθίζω. §. (μεταφ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν). » ᾽Ακμάζω, ἀνθέω, ἐρῤῥωμαι. fleurir. || . ὅταν ᾽πάγῃ καλὰ ἡ γεωργικὴ, τότε ἀνθοῦν καὶ ἡ ἄλλαις τέχναις. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἐρῤῥώνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι (Ξεν. Οἰκον.).«

᾽Ανίδεος, η, ον. »Ἄπειρος, ἀπείρως ἔχων, ἀμαθὴς, ἀγνώμων, ἀδίδακτος. inexpérimenté.

᾽Ανίκητος, η, ον. »᾽Αήττητος, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταμάχητος. invincible.

᾽Ανίσως, συνδ. ἴδε Ἂν.

Ἄνιπτος, η, ον. »Ἄνιπτος. qui n'est pas lavé.

᾽Ανοησία. »᾽Αφροσύνη, ἄνοια. imprudence, bêtise, θ.

᾽Ανόητα, ἐπ. »Ἀνοήτως, ἀφρόνως, οὐδενὶ ξὺν νῷ. imprudemment, bêtement.

᾽Ανόητος, η, ον. »Ἄφρων, ἄνους, ἀσύνετος. imprudent, bête, θ.

᾽Ανοιγοσφάλισμα (κυρ. τῶν ᾽μματιῶν). »Σκαρδαμυγμός. clignotement, clignement, cillement, papillotage. (Ὅταν ἦνε ὑπερβολικὸν, συχνὸν καὶ ἀκούσιον, καταντᾷ πάθος, καὶ ὀνομάζεται) » Ἰλλωπία, ἵππος (Ἱπποκρ.). || . εἰς ἓν ἀνοιγοσφάλισμα ᾽μματιοῦ (φρσ.). »Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. en un clin d'œil.

Ἄνοιγμα. » Ἄνοιξις (μεταφ.). ouverture, θ. || . ἄνοιγμα τοῦ βαρελιοῦ (ἑορτὴ εἰς τὰς ᾽Αθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου). »Πιθοίγια (τὰ), πιθοιγία (ἡ). || . ἄνοιγμα τῆς πόρτας (κυρ. τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἐγκαινιάζεται). » Θυρανοίξια (τὰ), (μεταγ.). l'ouverture de la porte sainte.

᾽Ανοιγοκλείω, καὶ

᾽Ανοιγοσφαλῶ (τὰ ᾽μμάτια κυρ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Σκαρδαμύσσω(-ττω), βλεφαρίζω, δενδίλλω (ποιητ.), ἰλλωπέω (-ίζω) (ὅταν γίνεται ἀκουσίως διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ᾽ματιῶν). clignoter, cligner (les yeux), ciller, papilloter. || . ᾽ως ὅτου ᾽ν᾽ ἀνοιγοκλείσῃς τὰ ᾽μμάτια σου, (φρσ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ:) »Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

᾽Ανοίγω, ῥ. μετ. » ᾽Ανοίγνυμι, ἀνοίγω, ἀναπετάννύω(-υμι). ouvrir. || . ἐκτύπησα τὴν θύραν καὶ (ἦλθε καὶ) μὲ ἄνοιξεν ἡ ὑπαρίσια. » Κρούσαντι δέ μοι ὑπήκουσεν ἡ παιδίσκη.« || . ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκά ᾽που ᾽μᾶς ἄνοιξε (ἐνν. τὴν θύραν). » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν«, Δμσθ. || . ἀνοίγω τὸ στόμα (τὰ χείλη, κτλ.). » Διαίρω τὸ στόμα (κτλ.). desserrer les dents (μεταφ.). || . ἀνοίγω ᾽τρεῖδια (᾽μύδια κτλ.). » Διαιρέω (» Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες «), διανοίγω, διαπτύσσω, διάγω (»Ἦν δὲ καὶ δίκη διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνσάξῃ τις ὑγρὸν,« Ἀρετ.). || . ἀνοίγω βιβλίον (γράμμα κτλ.). »Ἀναπτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), (ὁ Πλούταρχος τὸ ἐξέφρασε μεταφορικώτερον:) » Ἐπιστόλια διορύττουσιν ἀλλότρια (κοιν. ἀνοίγουν ξένα γράμματα).« || . ἀνοίγω φύλλον (᾽να κάμω ζωγραφικὸν). » Λάγανα ἑλκύω (Δθήν.). || . ἀνοίγω τὰ πανιά (ναυτ.). » Πετάννυμι τὸ ἱστίον· »Πτερόω τὴν ναῦν (μεταφ.). déployer les voiles, déferler. || . ἀνοίγω δρόμον. » Ὁδὸν τέμνω (ἐλαύνω), ὁδοποιέω. frayer le chemin. || . ἀνοίγω δρόμον διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν. »Παραβιάζομαι τὴν ὁδόν· »Ὁδοποιέομαι ἐμαυτῷ διὰ τῶν πολεμίων. se faire jour à travers les ennemis. || . ἀνοίγω χανδάκι, ἴδε Τραβῶ. || . ἄνοιξε ᾽τὰ χανδάκια, ᾽που ἔτρεχαν εἰς τὸ ποτάμι. » Τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν ἀνεστόμωσε. || . ἀνοίγει τὰ ᾽μμάτιά ᾽του (ὁ τυφλός). »Ἀναβλέπει. recouvrer la vue. || . ἀνοίγω ὁμιλίαν, (μεταφ.), ἴδε Ὁμιλία. || . ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν. »Ἐκ(»Προ)καλοῦμαι (»Ἀναστομόω, » Ἐπιθήγω) [» Οἱ ἄλλες ποτικωτέρους καὶ βρωτικωτέρους ποιοῦσιν, ἐπιθήγοντες τὴν ὄρεξιν. « Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὁσ.], »Ἀναπείθω[Ξενοκρ. Β'.] τὴν ὄρεξιν, ouvrir (reveiller, exciter, aiguiser, provoquer) l'appétit. || . οἱ παλαιοὶ ἔτρωγαν καὶ ἀκρίδας ἵν᾽ ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν. »Οἱ πάλαι δὲ καὶ τὰς ἀκρίδας πρὸς ἀναστόμωσιν προσεφέροντο. || . ᾽τοὺς ἀνοιξα (ἀνοιξα δηλ. πρὸς χάριν ᾽των βαρέλι μὲ) ἕνα μοσχάτον κρασί. » Ἀνοιξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς εὐώδη (Θεόκρ. Εἰδ. ΙΑ'.). §. ῥ. ἀμ. »Ἀνοίγνυμαι, ἀνοίγομαι, ἀναπετάννυμαι, διοίγομαι, διίσταμαι κτλ. s'ouvrir. || . τὰ δένδρα (ἄνθη) ἀνοίγουν τὴν ἄνοιξιν. »Ἀνοίγονται, ἀνατέλλει. s'épanouir, épanouir, éclore. || . μερικὰ ἄνθη τὴν νύκτα κλείουν καὶ τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν. »Ἕνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ᾽ ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Β'.).« || . ἀνοιξε τὸ σπυρὶ (ἡ πληγὴ κτλ.), ἴδε Σπάνω. || . ἡ πληγὴ ᾽του εἶχε κλείσει καὶ ὕστερον πάλιν κακοφόρμισε καὶ ἄνοιξεν. »Οὐλωθὲν δὲ τὸ ἕλκος, εἶτ᾽ αὖθις φλεγμήνας, ἀνερράγη (Ἡσύχ. Αἰγ.). « || .

ἀνοίγει ἡ καρδιά 'μου (μεταφ.). »Διαχέεταί (»Ἀνίεταί) μοι ἡ καρδία, εὐφραίνομαι. **mon cœur se dilate, s'épanouir la rate** (οἰκ.). || . ἄνοιξεν ὁ καιρὸς (ἔξαστέρευσε δηλ.). »Αἰθριάζεται(-άεται,-όοται). **devenir serein, s'eclaircir, se hausser.** || . κοντὰ 'σ τὸ γεφύρι ἀνοίγει ὁ δρόμος, ἴδε Πλαταίνω.. || . καθὼς ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον (τόπον). »Ὡς οὖν αὐτῷ τὸ πλῆθος διέστη (Πλούτ.). **la foule s'ouvrit devant lui.** §. ἀνοίγω (τὸ Ἰταλ. ἀλαργάρω), ναυτ. »Ἀφίημι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνοίγω (Ξενοφ.), ἀνάγομαι, ὁρμάομαι. **prendre le large** (la haute mer), **se mettre au large, alarguer, dériver.**

Ἀνοίκιαστος, η, ον. » * Ἀμίσθωτος, μὴ ἐκμεμισθωμένος. **qui n'est pas loué** (arrêté).

Ἀνοικτὰ, ἐπ. »Ἀναπεπταμένως, ἀνειμένως, ἀνεφγότως. **à porte ouverte.** || . τὸ καράβι στέκεται (εἶνε ἀραγμένον) ἀνοικτὰ (ς τ' ἀνοικτὰ),(ναυτ.). »Σαλεύειν(»Ὁρμεῖν) ἐπὶ μετεώρου, μετέωρον σαλεύειν (ὁρμεῖν), ἀποσαλεύειν (Θουκ. Ἀ.). **mouiller loin du rivage** (**au large**), ἴδε καὶ Πέλαγος.

Ἀνοικτόκαρδος (ἄνθρωπος), η, ον, ἴδε Πρόσχαρος. §. (καταχρ. τόπος). » Ἀναπεπταμένος, ἀνειμένος. **gai.**

Ἀνοικτομμάτης (μεταφ.), ισσα, ικον, ἴδε Ἔξυπνος.

Ἀνοικτὸς (προφ. κοιν. Ἀνοιχτὸς), ὴ, όν. » Ἀνεῳγμένος, ἀναπεπταμένος, ἀνεῳγώς. **ouvert.** §. (ἐπὶ χρωμάτων ἀπ' ἐναντίας τῷ Βαθύς). » Ἀνθινὸς, λαμπρός. **clair, voyant, tranchant.**

Ἀνοικτοσύνη (ἀνοικτὸς καιρός), ἴδε Ἀστεριά.

Ἀνοιξις (ὄχι διότι τότε ἀνοίγει πρὸς πλοῦν ἡ θάλασσα, **maria aperiri**, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος πρὸς Εὐστόχ., ἀλλὰ διότι τότε ἀνοίγουν τὰ ἄνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ Ποιητικώτατα ὁ Οὐϊργίλλιος [Γεωργ. Ἀ.] λέγει: »**Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus**· Ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀπρίλιος). »Ἔαρ -αρος (τὸ), ὥρα ἔτους. **printemps, la belle saison.** || . τὴν ἄνοιξιν (ἐλλειπτ.), ἐπιρ. » Ἦρος, ἔαρος, ἔτους ὥρα. **au printemps.** || . τῆς ἀνοίξεως (λουλοῦδι κτλ.). »Ἐαρινὸς, ἠρινός. **printanier, vernal.**

Ἀνορεξα (χωρὶς ὄρεξιν, καὶ μεταφ. χωρὶς προθυμίαν). ἐπ. » Ἀνορέκτως, ἀπροθύμως. **avec dégoût, à contre-cœur.**

Ἀνορεξιά. » Ἀηδία, ἀνορεξία, ἀσιτία (Ἱπποκρ.), ἄση. **dégoût, manque** (faute) **d'appétit.** || . ἔχω (πάσχω) ἀνορεξίαν. »Ἀωρεκτέω (Γαλην.).

Ἄνοστα, ἐπ. »Ἀηδῶς, δυσχερῶς. **désagréablement, maussadement.**

Ἀνοσταίνω, ῥ. μετ. » Ἀηδῆ καθίστημι (ποιέω). **rendre fade** (**insipide**). §.ῥ.ἀμ. » Ἀηδὴς καθίσταμαι. **devenir fade** (**insipide**).

Ἀνοστιά. » Ἀηδία. **fadeur**, θ. §. (μεταφ. λόγος ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). » Ψυχρολογία, λόγος ἄχαρις καὶ ψυχρὸς (καὶ καθὼς ἔλεγε Τίμων ὁ Φλιάσιος), ἀνάλιστος πλατυρρήμοσύνη. **maussaderie, fadaise**, θ. **platitude.** θ. ἴδε καὶ Μωρολογιὰ καὶ Χωρατᾶς.

Ἄνοστος, η, ον. »Ἀηδὴς, ἄστομος, ἄχυλος, ἄνοστος (Θεόφ.), μωρὸς (»Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραὶ,« Διοσκορ.). **fade, insipide, maussade, qui ne flatte pas le palais.** §. (μεταφ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καὶ Ἀνάλατον λέγομεν). » Ἀηδὴς, ἄχαρις, ψυχρὸς, δυσχερὴς, δυστράπελος, ἄναλτος, ἄλμης ἄμοιρος (μεταφ.). **fade.** §. (πρᾶγμα δυσάρεστον). »Ἀτερπὲς, δυσχερές. **désagréable, deplaisant.**

Ἀνότιστος (ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ἔχων ὑγρασίαν), η, ον. »Ἀνότιστος (Διοσκορ. Ἀ.).

Ἀνούσιος, ἀ, ον, ἴδε Ἀνάλατος, Ἄνοστος, καὶ Οὐσία.

Ἀντάμα, ἐπ. ἴδε Μαζῆ.

Ἀνταμείβω, ῥ. μετ. » Ἀμείβομαι, χάριν ἀποδίδωμι, τὸ ἱκανὸν ποιέω, βραβεύω (-ομαι). **recompenser.**

Ἀνταμοιβή. » Ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ, ἄθλον, ἔπαθλον, βραβεῖον, τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις. **récompense**, θ.

Ἀνταμώνω, ῥ. μετ. »Ἐντυγχάνω, συγγίνομαι. **s'aboucher avec, avoir une entrevue** (**un tête-à tête**). || . ἀνταμώνομαι ῥ. ἀλληλοπ. »Συμμίγνυμι (-υμαι), συγγίνομαι, συμβάλλω. **s'aboucher, joindre.**

Ἀντάμωσις. »Ἔντευξις, συνέντευξις, συνουσία, σύνοδος. **entrevue.** θ. **conférence, tête-à tête.** || . καλὴν ἀντάμωσιν, (ἢ) καλαὶς ἀντάμωσαις, (φρσ. φιλοφρον.). »Εὖ δ' ἡμῖν γένοιτο ἐντυχεῖν αὖθις ἀλλήλοις. **à revoir, à vous revoir!**

Ἀνταπόκρισις. »Ἀλληλογραφία (μεταγ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). **correspondance.**

Ἀντάρα (ἡ), ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Ἀνταρεύομαι, ῥ. αὐτπθ. » Τυρβάζομαι.

Ἀντένα, ναυτ. »Κεραία, κέρας (τὸ), ἐπίκριον. **vergue**, θ. **antenne**, θ.

Ἄντερον. » Σπλάγχνον, ἔγκατον, ἔντερον, χολὰς (ἡ), ἐντόσθιον. **intestin, boyau, entrailles**, θ. πλ.

Ἀντηλιὰ (ἡ) (Ἰων. ἠ Αἰολ.) ἀντὶ Ἀνθηλιά, (τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου).

Ἀντὶ (τὸ), ἐργ. ὑφαντ. (τὸ ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ ὑφασμένον πανί). »Κανὼν (κυρ. τὸ ἐμπροσθινόν). ensuble καὶ ensouple, ensoubleau καὶ ensoupleau, poitrinière, θ. »Ἀντίον (κυρ. τὸ ἀντικρυνόν). dechargeoir.

Ἀντὶ (ὁ λαὸς τὴν προφέρει, Ἀντίς), πρόθ. »Ἀντὶ (μὲ γεν.). au lieu de, pour, ἴδε καὶ Τόπος.

Ἀντιγράφω, ῥ. μετ. » Μεταγράφω, ἐκγράφω-ομαι (»Καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους τὰς συνθήκας, τὰ ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον.« Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.). copier, transcrire.

Ἀντικάμαρα. » Προθάλαμος, ἀντίθυρον. antichambre, θ.

Ἀντικλεῖδι. »Ἀντίκλειθρον, ἀντικλεὶς (ἡ), παρακλείδιον (Πλάτ. Κωμ. παρὰ Πλδ.). fausse (contre) clef, θ.

Ἀντίκρυ, ἐπ. »Ἀντικρὺ, ἔναντι, ἀπέναντι, ἐναντίον, κατὰ (μὲ αἰτιατ.), πέραν, ἀντιπέρας. vis-à-vis de, en face, à l'opposite. || . (ἡ Ζάκυνθος κεῖται) ἀντικρὺ τῆς Ἤλιδος.« Ἀντιπέρας Ἤλιδος (Θκδ.).« || . ἡ Κεφαλλονιὰ εἶν' ἀντίκρυ 'σ τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἀγίαν-Μαύραν. » Κεῖται δὲ κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα. || . ἀντίκρυ λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀραδιάσθηκαν οἱ Φοίνικες, ἀντίκρυ δὲ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Ἴωνες. » Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάγατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες (Θουκ.),« ἴδε καὶ Ἐμπρός. || . εἶνε ἀντίκρυ 'σ τὴν Μπαρμπαριάν. »Πρὸς τὴν Λιβύην ἀνταίρει.

Ἀντικρύζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπαντῶ καὶ Συναπαντῶ.

Ἀντικρυνὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, » Τὸ, » Οἱ, κτλ.) κατέναντι (ἀπέναντι), ἐναντίος, ἀντιπρόσωπος, ἀντικείμενος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἀντιπέρας. qui est en face.

Ἀντίκρυσμα, ἴδε Συναπάντησις.

Ἀντιλαλιὰ (ἡ). »Ηχὼ-οῦς (ἡ), ἀντίφθεγμα. écho.

Ἀντιλαλῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀντηχέω, τὴν ἠχὴν ἀνταποδίδωμι. résonner, retentir.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίῤ. » Τετάρτην μετὰ ταύτην ἡμέραν, τῇ δευτέρᾳ τῆς μετὰ τὴν αὔριον.

Ἀντιπρόπερσι, ἐπ. (χρον.). » Τέταρτον ἔτος, τέταρτον ἔτος τουτί. l'autre avant dernière année.

Ἀντίπροχθες, ἐπ. (χρον.). » Τετάρτην ταύτην ἡμέραν, πρότριτα. l'autre avant hier.

Ἀντιστέκομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἐνίσταμαι, ἀνταίρω(-ομαι), ἀντιπίπτω (-τείνω, -κρούω, -λέγω, -βαίνω, -πνέω, -τάττομαι), ἀντερείδω, ἀντέχω, ὑπεναντίως ἔχω, ἐναντιόομαι. résister, s'opposer à, tenir (faire) tête à, contredire, contrarier, contrecarrer, ἴδε καὶ Ἐναντιόομαι.

Ἀντιφάρμακον. »Ἀλεξιτήριον, ἀντίδοτον, ἀλεξιφάρμακον. contre-poison, antidote, alexitère, alexipharmaque.

Ἀντράκλα, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Ἀνύπανδρος, ἡ, ον. »Ἄγαμος, μονώτην βίον προῃρημένος. célibataire. || . ἄρηκαν ἀδελφαὶς ἀνύπανδρας. » Ἀδελφὰς ἀνεκδότους κατέλιπον (Αυσ.).«

Ἀνυπομονησία. »Μικροψυχία. impatience.

Ἀνυπόμενος, ἡ, ον. »Μικρόψυχος, ἀκαρτέρητος. impatient.

Ἀνυπόφερτος, ἡ, ον. » Οὐκ ἀνεκτὸς (Οκδ.), ἀφόρητος, ἀνύποιστος, ἀκαρτέρητος, ἀστεκτος. insupportable, insoutenable, intolérable.

Ἀνυφαντὴς, άντρα. »Ὑφάντης. tisserand.

2) (μεταφ.), ἔντ. »Ἀράχνης (ὁ), ἀράχνη (ἡ), φάλαγξ (Ξενοφ. Ἀπομν.), φαλάγγιον (κυρ. τὸ φαρμακερὸν, ἢ νομιζόμενον τοιοῦτο· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἐξῶξ -ωγὸς (ὁ καὶ ἡ). araignée, θ.

Ἀνυφάντρα (ἡ), (Ἀνυφάντρια ἐνομάζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον [Ὀδυσ. Ξ. 383] ἡ ῥάπτρια ἢ ἀκέστρια, ἴδε Ὀρούτζης [εἰς τὸ παράρτημα]. »Ὑφάντρια. femme qui trame.

Ἀνῶγι. » Ἀνώγαιον (-εον), ὑπερῷον. appartement situé au plus haut étage d'une maison, galetas.

Ἄνω-κάτω (προφ. κοιν. Ἄνου-κάτου), ἐπίῤ. » Ἄνω καὶ κάτω (ἴδε Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. Α', 34). sens dessus dessous, tout dérangé. || . κάμνω (φέρνω) ἄνω-κάτω. »Ἄνω καὶ κάτω ποιέω, συνταράσσω (-ττω), συγχέω, ἀνασκευάζω, συμφύρω. bouleverser, déranger, mettre sens dessus dessous. || . καθὼς 'τὸ εἶδε, γένηκ' εὐθὺς ἄνω-κάτω (δηλ. κατασυγχύσθηκε). » Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω«.

Ἀνωφέλευτα, ἐπ., ἴδε Ἀδιαφόρετα καὶ Κακὸς (εἰς τὸ » || . τοῦ κακοῦ).

Ἀνωφέλευτος, η, ον, ἴδε Ἀδιαφόρετος.

Ἀνῶφλι (τό). » Ὑπέρθυρον, ὑπερθύριον. linteau.

Ἀξανεμιὰ, ἴδε Ἀνεμοσκεπή.

Ἀξιζωστος, η, ον, ἴδε Ξεζωστος.

Ἀξεκαθάριστος (κυρ. λογαριασμὸς), ἡ

ον. » Ἀλογοθέτητος. qui n'a pas été apuré.

Ἀξεκόλλητος, η, ον. » Ἀναπόσπαστος. qu'on ne peut arracher, inséparable.

Ἀξεμπέρδευτος, η, ον. » Ἀδιάλυτος, ἄκριτος, ἄλυτος, ἀδιάκριτος. qu'on ne peut démêler (débrouiller).

Ἀξέννοιαστος, η, ον. »Ἄφροντις, ἀμέριμνος. insouciant, sans souci, ἴδε καὶ Ἀδιάφορος.

Ἀξερίζωτος (ὁ, ἡ). »Ἀνεκρίζωτος. qu'on ne peut déraciner.

Ἀξεσκέπαστος, η, ον, ἴδε Ξέσκεπος.

Ἀξέστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀξέσχιστος, η, ον. »Ἀδιάρρηκτος, ἀδιάσχιστος. qui n'est pas déchiré.

Ἀξετύλικτος, η, ον. » Ἀνεξέλικτος. qu'on n'a pas dévidé.

Ἀξεφλούδιστος, η, ον. » Ἄφλοιστος, ἀπερίλεπτος, τὸν φλοιὸν ἀπεριαίρετος. qui n'a pas été pelé (écossé, écorcé).

Ἀξέχαστος, η, ον, ἴδε Ἀλησμόνητος.

Ἀξιαγάπητος, η, ον. » Ἀξιέραστος, ἐπέραστος, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ποθητός, ποθεινός. aimable, charmant.

Ἀξιέπαινος, η, ον. »Ἀξιάγαστος, ἐπαινετός. louable.

Ἀξίζω (εἶμαι ἄξιος), ῥ. σὐδ. » Δίκαιος (»Ἄξιος) εἰμί. mériter. §. (ἐπὶ νομισμάτων). » Δύναμαι, ἄγω. valoir. §. ἐπὶ πραγματειῶν). »Τιμάομαι. valoir, coûter. ||. τὸ Κυζικηνὸν φλουρὶ ἄξιζεν ἐκεῖ (εἰς τὸν Βόσπορον) εἰκοσιοκτὼ δραχμαίς. » Ὁ δὲ Κύζικηνὸς στατὴρ ἐδύνατο ἐκεῖ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς (Δημ.) » ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονέδα ἐζύγιζε μίαν μνᾶν Ἀττικὴν, καὶ ἄξιζε τέσσαρα λιανά. » Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα, ὁλκὴ μὲν μνᾶ ἐστιν Ἀθηναία, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τέσσαρες. « ||. καὶ τὸ χαντζάρι τοῦ Μαρδονίου, τὸ ὁποῖον ἄξιζε τριακοσίους Δαρεικούς. »Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους Δαρεικούς.

Ἀξινάρι (καὶ κατ' ἀποκοπ. Ἐξινάρι, ὁ Τουρκ. καζμᾶς ἢ τὸ μπαλταδάκι), ἐργ. » Ἀξινίδιον, ἀξινάριον, πελεκύδιον. petite hache, θ.

Ἀξίνη (τὸ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Τσεκοῦρι, καὶ Τουρ. Μπαλτᾶς ἢ Καζμᾶς), ἐργ. » Πέλεκυς, ἀξίνη. hache, θ. cognée, θ.

Ἀξινορύγι (ἢ ἀλλ. Τσάπα ἢ Τσαπί, καὶ Τουρκ. καζμᾶς), ἐργ. (ὁ Κορ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τὴν Δουκάγγιον, ἴδὲν συνέπεσε ἵνα τὴν ἀκούσω εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Σκαπάνη, σκαφεῖον(-ἶον), μάκελλα, ἄμη, σμινύη, μακέλη. pioche, θ. houe, θ. hoyau, drague, θ. meigle, θ. louchet.

Ἀξιοκατηγόρητος, η, ον. »Ἐπιλήψιμος, ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. blâmable.

Ἀξιολογα, ἐπ. »Λόγου ἀξίως, ἀξιολόγως, ὑπέρευγε. très bien, parfaitement, à merveille.

Ἀξιολογος, η, ον. »Λόγου (πολλοῦ) ἄξιος, σπουδαῖος, ἀξιολογος, ἐλλόγιμος. important, intéressant, considérable, de conséquence.

Ἀξιολύπητος, η, ον. » Οἰκτρὸς, δύστηνος, ἐλεεινός. misérable, pitoyable, déplorable.

Ἀξιόνω, ῥ. μετ. »Ἀξιόω. rendre (juger) digne. ||. θεέ μου, ἀξίωσαί με ἵνα φανῶ ἄξιος ἄνδρας τῆς Πανθείας. » Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ||. ἀξιόνομαι, ῥ. μέσ. καὶ παθ. » Ἀξιόομαι, τυγχάνω. obtenir, être jugé digne.

Ἄξιος, α, ον. »Ἄξιος, ἐπάξιος, ἀξιόχρεως -ω. digne. §. ἐπιτήδειος, δεινὸς, οἷος, ἱκανὸς, δυνατὸς, δεξιός. habile, propre, capable, bon. ||. εἶνε ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν. » Ἡρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος. il est propre à tout. ||. εἶνε ἄξιος νὰ κάθεται καὶ ἵνα λαλῇ ὡς τὸ βράδυ. » Οἷός ἐστιν ἄχρι δείλης ὀψίας καθήμενος διαλέγεσθαι (λόγους συνείρειν). ||. (ἐνίοτε ὑλείπει): ὃδὲν εἶνε διὰ τίποτε. »Ἡρὸς μηδὲν πεφυκώς. il n'est bon à rien.

Ἀξιότης. » Ἱκανότης, ἀρετὴ, δεινότης. habileté, capacité.

Ἀξίωμα. » Ἀρχὴ, ἀξίωμα, τέλος. charge, θ. place, θ. emploi, poste, θ. dignité, θ. ||. ἐμβῆκα (διωρίσθηκα) εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. » Εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέστην (Ξενοφ.). «

Ἀξιωματικός. » Ἄρχων, ὁ ἐν τέλει (ἀρχῇ, ἀξιώματι). officier. dignitaire. employé.

Ἀξόδιαστος, η, ον. » Ἀδαπάνητος, ἀνεξάντλητος. inépuisable.

Ἀξούριστος, η, ον. » Κουριῶν. qui a besoin d'être rasé.

Ἀξύπνητος, η, ον, (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν): κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητον (ὕπνον ἡδύ.). »Νήματον (»Νήγρετον, » Χάλκεον) ὕπνον ἰαύει (ποιητ.) «, » Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδει (παροιμ.). «

Ἀξυπόλητος, η, ον, ἴδε Ξυπόλητος.

Ἄξυφος (ὀρθ. Ἄξιφος, ὁ τουρκ. σουλιμᾶς ἀπὸ τοῦ Λατιν. sublimatum). » Ψίμυθος

(ὁ), μολίβδου τέταρος. arsenic (blanc) de ceruse. sublimé.

Ἀόμματος, η, ον, ἴδε Τυφλός.

Ἀπάκια (τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν σαρκώδη μέρη. » Τούτους τοὺς ῥαχίτας μύας ὀνομάζει ἡ κοινὴ συνήθεια Ἀπάκια, « Θεόφιλος ὁ Ἰατροσοφιστὴς, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τὰ ἀπάκια τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἰδίως τῆς Μουρούνας, ἦσαν πολυζήτητα· ὁ Πτωχοπρόδρομος τὰ ὕμνησεν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε πολλὰ περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεκες, Ἀλωπέκια ἐτυμολογία, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν λέξιν, εἶνε βεβιασμένη). »Ψόαι καὶ Ψύαι, ἀλώπεκες, νεφρομύτραι ; râble.

Ἀπακκουμπῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐπακκουμπῶ.

Ἀπαλαίνω (μέλλ. Ἀπαλύνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. ἴδε Μαλακύνω.

Ἀπαλάμη (κατ' ἐπέκτασιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Παλάμη.

Ἀπαλάμιστος, η, ον (καράβι κυρ.). »Ἀγνλιτὴς (ναῦς). (vaisseau) qui n'a pas été espalmé.

Ἁπαλὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Μαλακός. ||. (οὐσ.) Ἁπαλὸν (τῶν παιδιῶν), τὸ » Βρέγμα.

Ἀπανεμιὰ (τόπος προφυλαγμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὅπου δὲν πιάνει ὁ ἄνεμος). » Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο (Ὅμ. Ὀδ. Μ. 336), ἐπισκεπὴς (Ἀρστ. Ζ. Ἱστ. Θ'.).

Ἀπαντέχω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἀπεκδέχομαι, ἴδε Προσμένω.

Ἀπαντῶ, ῥ. μετ. »Συν(»Ἀπ-»Ὑπ)αντάω, ἐν(συν)τυγχάνω. rencontrer. ||. ἀπάντησαν μιαν κακοτοπιάν. »Δυσπερία ὑπελάμβανεν αὐτούς.

Ἀπαράλλακτα, ἐπ. »Ἄντικρυς, ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς, ἐπὶ(πρὸς) τὸ ἀκριβέστατον, ἀπαραλλάκτως. sans aucune différence, ἴδε καὶ Λέγω.

Ἀπαράλλακτος, η, ον. »Ἀπαράλλακτος, ἀτεχνῶς (ἀκριβῶς) ὅμοιος (ὁ αὐτὸς), ἀναλλοίωτος. très semblable, qui ressemble parfaitement à, qui n'a pas subi aucun changement.

Ἀπαρηγόρητα, ἐπ. » Ἀπαραμυθήτως. inconsolablement.

Ἀπαρηγόρητος, η, ον. » Ἀπαραμύθητος, inconsolable.

Ἀπαρνοῦμαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀρνοῦμαι.

Ἄπαρτος (κυρ. πόλις, κάστρον, κτλ. ὅ,που δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἁρθῇ), η, ον. »Ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, ἀχείρωτος, ἄληπτος. imprénable, inexpugnable.

Ἀπάστρευτος, η, ον. » Ὁ μὴ καθαρθείς, ὁ μήπω ἁγνισθείς, ἀκάθαρτος (Πανν. Ἱππ. ε, 10). qui n'a pas été épuré (purifié).

Ἀπαστρος, η, ον. »Ἀκάθαρτος, ἀναγνος. impur, immonde, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπατεὼν, ὠνος (ὁ). » Ἀπατεὼν, imposteur.

Ἀπάτη. » Ἀπάτη, imposture, θ.

Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ῶς. » Ἀπατηλὸς, (Π.) ἀπατήλιος.

Ἀπάτητος, η ον. » Ἀτριβὴς (κυρ. δρόμος), ἄβατος. §. (ἀπὸ κλέπτας ἢ ἐχθροὺς) ἀλήστευτος, ἀσύλητος, ἀπόρθητος.

Ἄπατος, η, ον. (μόνον εἰς τὴν φράσιν): ἄπατα νερά. » Ἄβυσσος (» Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Διον. Ἁλιε. Ἀρχ. Ῥωμ. Α.), ἀχανής. qui n'a pas de fond, abyme.

Ἀπατῶ, Μ. ήσω. » Ἀπατῶ. tromper. ||. (μσ. αὐτπθ.) σφάλλομαι, γνώμης ἁμαρτάνω. se tromper.

Ἄπαχος, η, ον. »Ἀπόσαρκος, ἀπίμελος, décharné, ἴδε καὶ Αἰγνός.

Ἀπεικάζω, ῥ. μετ. (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ, Παρομοιάζω. Ὁ Σοφοκλῆς 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπεραίνω' ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀπείρακτος, η, ον (ὅ,που δὲν πειράζει, δὲν βλάπτει). » Ἀβλαβὴς, ἀσινὴς, ἀνενόχλητος, ἀζήμιος. innocent, inoffensant.

§. (ὅ,που δὲν ἐπειράχθη). » Ἀβλαβὴς, ἀπαθὴς, ἀσινὴς, ἀκέραιος, ἀκραιφνὴς, ἀπήμων(-αντος), ἀκήρατος, σῶς, ἀζήμιος. sain et sauf, ἴδε καὶ Ἀκέρχος, καὶ Ἀνέγγιστος.

Ἄπειρος (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), η, ον. »Μυρίοι, μυρίοι ὅσοι, ἀμύθητος (ἀμήχανος) τὸ πλῆθος, ἀνεξεύρητος, ἄπλετος, ἀτέκμαρτος, ἀχανὴς, ἀμύθητόν (ἀμήχανόν) τι χρῆμα, μυρίοι ἐπὶ μυρίοις. un grand nombre, un nombre infini, une infinité de, une quantité prodigieuse (immense), ἴδε καὶ Ἀμέτρητος. ||. μ' ὅλον δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἄλλα ἄπειρα νὰ εἴπω περὶ αὐτοῦ, 'τὰ ἀφίνω. »Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω, « Δημοσθ. ||. ὕστερα δὲ ἀρ' οὗ 'πέρασεν ἄπειρος καιρὸς, ἴδε Παραπολύς.

Ἀπελέκητος, η, ον. » Ἀπελέκητος, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελπίζω, ῥ. μετ. » Ἀπελπίζω. désespérer, mettre au désespoir. ||. ἀπελπίζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀπογινώ(γνώ)σκω, ἀπελπίζω, ἀπεγνωκότως (ἀνελπίστως) ἔχω. §. ἀπογνέομαι. désespérer, se désespérer.

Ἀπελπισία. » Ἀπόγνωσις, ἀπόνοια. désespoir.

Ἀπελπισμένα, ἐπ. » Ἀπεγνωκότως, ἀπονενοημένως, πρὸς ἀπόνοιαν, ἀνελπίστως. en désespéré, à la désespérade.

Ἀπελπισμένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, ἀπεγνωκὼς, ἀπονενοημένος. désespéré, déterminé.

Ἀπέραστος, η, ον. » Ἀδιάβατος. qu'on ne peut traverser.

Ἀπεριγέλαστος καὶ

Ἀπερίπαικτος, η, ον. »Ἀκωμῴδητος. qui n'a pas été raillé.

Ἀπεριπάτητος, η, ον. » Ἀδιόδευτος, ἄβατος. impraticable.

Ἀπετονιὰ (ἡ), ἴδε Πετονιά.

Ἀπήγανος, φ. ἴδε Πήγανος.

Ἄπιαστος (ὁ που 'δὲν πιάνεται), η, ον. » Ἄληπτος. qui ne peut être pris. §. (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη, 'δὲν ἐγγίχθη ἀκόμη), ἴδε Ἀνέγγικτος καὶ Ἀφόρειος.

Ἀπίδι, πωρ. »Ἄπιον, ἄπιος (ὁ). poire, θ.

Ἀπιδιὰ, δ. » Ἄπιος (ἡ). poirier.

Ἀπίσσωτος, η, ον (καράβι κυρ.). »Ἀπίττωτος, ἀκώνιστος, μὴ πεπισσωμένος. qui n'a pas été poissé (enduit de poix).

Ἀπίστευτος, η, ον. » Ἄπιστος, ἀπίθανος, πίστεως κρείττων. incroyable.

Ἀπιστία (ἡ πρὸς τὸν θεόν). » Ἀσέβεια. incrédulité. §. (ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλος. perfidie, infidélité, déloyauté.

Ἄπιστος (ὁ πρὸς τὸν θεὸν), η, ον. » Ἀσεβὴς, ἄπιστος (μεταγ.). incrédule, infidèle. §. (ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλιος, δολερός. perfide, déloyal.

Ἁπλὰ (χωρὶς πονηρίαν), ἐπ. » Ἀφελῶς, ἁπλῶς, ἀκάκως. naïvement, ingénument, bonnement, simplement. §. (εἰς τρόπον ὅ,που 'να καταλαμβάνεται εὐκολα). » Εὐλήπτως, σαφῶς. d'une manière facile à comprendre (intelligible).

Ἁπλάδα (εἶδος πινακιοῦ ἢ ταψιοῦ, ἡ ἄλλ. Ἁπαλαρέα τῶν Βυζαντ.), ἀγγ. »Λοσὶς, ἐφάνη. tourtière, θ. plat.

Ἁπλέκτος, η, ον. » Ἄπλεκτος, ἄπλοκος. qui n'est pas tressé.

Ἁπλίσωτος, η, ον, ἴδε Ἀπλήρωτος.

Ἁπλῆ (ἡ), ναυτ. » Ὑπέρα, κεραιοῦχος (κερουλκὸς) κάλως, κεροίαξ. drisse, θ. corde par la quelle on dirige l'antenne.

Ἀπλήγωτος, η, ον. » Ἄτρωτος, ἀτρὼ -ῶτος. invulnérable, qui n'a pas été blessé.

Ἀπλήρωτος, η, ον (ὅ,που 'δὲν 'πῆρεν ἀκόμη τὴν πληρωμήν 'του). » Ἀπόμισθος. qui n'a pas reçu son salaire. §. (ὅ,που 'δὲν ἐδόθη, 'δὲν ἐπληρώθη). » Ἀνέκτιτος. qui n'a pas été payé (acquitté).

Ἁπλησίαστος, η, ον. » Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος. inaccessible, inabordable.

Ἁπλόνω, ῥ. μετ. » Ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐφαπλόω, τείνω, ὀρέγω καὶ ὀρεγνύω(-υμι) (κυρ. τὰς χεῖρας). étendre, tendre. ||. ἁπλόνω τὸ χέρι (ἵνα ζητήσω ἢ 'πάρω τι). » Προίσχω (» Ὑπέχω) τὴν χεῖρα. §. ῥ. ἀμ. » Ἁπλόομαι κτλ. s'étendre. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) ἁπλόνει. »Ἕρπει, ἐπινέμεται.

Ἁπλὸς, ῆ, όν. » Ἁπλοῦς, ἀφελὴς, ἁπλοϊκὸς, ἄπλαστος, ἀπόνηρος, ἀπερίεργος, ἀκέραιος, ἄκακος, ἄδολος, εὐθύς. §. λιτὸς, ἀπέριττος. §. ἀρχαῖος. simple, innocent, débonnaire, bonhomme. §. ingénu, candide, naïf, sans malice.

Ἁπλότης (ἡ). » Ἀφέλεια, εὐθύτης, ἁπλότης, ἀκεραιότης, ἀκακία, τὸ ἁπλοῦν (ἄπλαστον, ἀπόνηρον, κτλ.). §. λιτότης. simplicité, naïveté, ingénuité, innocence.

Ἁπλοχέρισμα. » Προσφορὰ, δεξίωσις. l'action d'offrir (de présenter).

Ἁπλοχερνῶ, ῥ. μετ. »Προσφέρω. offrir, présenter.

Ἁπλόχωρος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος κτλ.

Ἄπλυτος, η, ον. »Ἄπλυτος. qui n'a pas été lavé, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἅπλωμα. »Τάσις, ἐφάπλωσις. tension.

Ἁπλώστρα, ἐργ. ὑφ. (μὲ τὸ ὁποῖον συλόνουν τὸ ἀντί). » *Ἀντερείδων.

Ἁπλωτὸς, ἡ, όν. » Ἀναπεπταμένος, ὕπτιος, ὁμαλός. ouvert.

Ἀπὸ (προφ. κοιν. καὶ Ἀπαὶ, καὶ Ἀποὺ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Ἐκ, (τὴν)πρὸς, (τὴν)παρὰ, (τὴν) ἀπὸ, (τὴν)ὑπὸ κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.) de, par, depuis, (καὶ σημαίνει ἐν μὲν συντάξει, 1ο. Τόπον ἢ ὡς ἐκ τόπου, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὸ μόρ. Θεν). ||. ἀπ' ἐδῶ (ἐκεῖ, κοντὰ, μακρυὰ, μέσα, ἔξω, καταγῆς,αὐτοῦ, κτλ.). »Ἐντεῦθεν (» Ἐνθένδε), ἐκεῖθεν, ἐγγύθεν (ἐκ τοῦ προσεχοῦς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς), πόρρωθεν, ἔνδοθεν, ἔξωθεν, χαμόθεν, αὐτόθεν, κτλ. ||. ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (ἀπὸ τ' ὁσπίτι, κτλ.). » Ἀθήνηθεν, εἰκοσθεν κτλ. ||. ἀπὸ τὴν ῥίζαν. »Ῥιζόθεν. ||. (ἔρχομαι) ἀπὸ τὸ βουλευτήριον. » Ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. ||. πολεμοῦσαν ἀπὸ τὰ καράβια. » Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. ||. εἶχεν ἐν καλὸν ὑποστατικὸν δέκα στάδια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. »Ἦν ἀγρὸς αὐτῷ καλὸς ἀπὸ σταδίων δέκα τῆς πόλεως. ||. (περνῶ) ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. » Διὰ Θεσσαλίας. ||. ἐμίσευσαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον εἰς τὸν τόπον 'τους. » Δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. ||. ἐβγῆκ-

κεν ἀπὸ ἄλλην θύραν καὶ ἔφυγεν. » Ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιὼν (Πλούτ. Πομπ.) ||. ᾽να ἔμβῃς ἀπ᾽ αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ ᾽να ἔβγῃς ἀπ᾽ ἐκείνην. » Εἰσελθόντα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν ἐκπεσεῖν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « ||. ἀπὸ στερηᾶς, ἐπ. ἴδε Ξηρά. ||. ᾽περνοῦσε τὴν σαγίτταν (μέσ᾽) ἀπὸ τὸ δακτυλίδι, ἴδε Μέσα. ||. ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, (ἀπὸ πόρταν εἰς πόρταν, κτλ.) » Τόπον ἐκ τόπου (» Θύραν ἐκ θύρας) ἀμείβων. ||. ᾽τὸν ἐρώτησεν ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε. » Ἤρετο ποδαπὸς εἴη. ||. πιάνοντάς ᾽τον ἀπὸ τὸ χέρι. » Λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς (ἐλειπτ.). §. (2. Χρόνον). ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα, ἀπ᾽ ἐδῶ κ᾽ ἐμπρός. » Τὸ ἀπὸ τοῦδε (τούτου), τοὐντεῦθεν, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ νῦν (Ἐπηρ. ΙΛ', 166, δ'.). à l'avenir, dorénavant, désormais. ||. ἀπὸ τότε. » Ἀπ᾽ (» Ἐξ) ἐκείνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ||. ἀπὸ τὴν ἡμέραν (ἐπλ. τὴν προτεραίαν). » Ἐξ ἡμέρας (» Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ στρατήγημα ἐξ ἡμέρας ἐπ᾽ αὐτὴν εὐτρεπὲς, « Αἰσχ. ἐπιστ.). ||. ὡς ἂν ᾽νά ᾖνε (ἐνν. σηκωμένος) ἀπὸ τὸν ὕπνον. » Ὥς περ ἐξ ὕπνου ὄντα, « Ἀρστ. (Ζ, δ', 10). ||. ἀπὸ τῆς ἕξ ᾽ως τῆς ἐννηὰ (ὥραις). » Ἀφ᾽ ὥρας ἕκτης ἕως ἐννάτης. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ᾽ως τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό. ||. ἀπ᾽ ὀλίγ᾽ ὀλίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ). peu à peu. ||. ἀπὸ δεκαπέντε ᾽σε δεκαπέντε (᾽μέραις), ἴδε Κάθε. §. (3. Αἰτίαν). ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαράν ᾽του. » Δακρύσας ὑφ᾽ ἡδονῆς (πρὸς τὴν χαράν). ||. ᾽πεθαίν᾽ ἀπ᾽ τὸ᾽ φόβο᾽ ᾽του. » Θνήσκει τῷ δέει. ||. ὄχι τόσον ἀπὸ ἐδικήν ᾽του ἀνδρίαν, ὅσον ἀπὸ ἐδικήν ᾽μας ἀμέλειαν (ἐδυνάμωσεν ὁ Φίλιππος). » Οὐ παρὰ τὴν αὑτοῦ ῥώμην, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν (Δημ.). ||. ἀπ᾽ αὐτὸ ᾽μπορεῖς ᾽να γνωρίσῃς ποίους ἐγὼ φρονῶ σοφούς. » Τούτῳ γνοίης ἂν, οὓς ἐγὼ ἡγοῦμαι σοφούς. c'est par là que vous reconnaîtrez etc. ||. τὰ νέα καὶ τὰ γεροντικὰ σκυλιὰ γνωρίζονται ἀπὸ τὰ ᾽δόντια. » Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, « Ἀρστ. ||. ἀπ᾽ αὐτὸ θὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι εἶσθε ᾽δικοί μου μαθηταί. » Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε. ||. κτισμένον ἀπὸ μυλόπετραν. » Μυλίτου λίθου πεποιημένον. §. (4. Πρόσωπον). λέγεται ἀπὸ ὅλους. » Ὁμολογεῖται πρὸς ἁπάντων. ||. ᾽νὰ ᾽τὰ ᾽πάρῃ ᾽σ τὴν Μ[illegible] Θάλασσαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου. » Ἐν τῷ Πόντῳ παρὰ τοῦ πατρὸς τοὐμοῦ κομίσασθαι (Ἰσοκρ. Τραπεζ.). §. (5. Τάξιν, Μερισμὸν, ἢ Προσδιορισμόν). ἀπὸ δύο-δύο. » Κατὰ δύο, σύνδυο. ||. ἀπὸ ἕνας ἕνας. » Καθ᾽ ἕνα, κατ᾽ ἄνδρα. ||. ἀπὸ δέκα-δέκα. » Κατὰ δεκάδας κτλ. ||. ἀπὸ ὀλίγοι-ὀλίγοι. » Κατ᾽ ὀλίγους. || καὶ ᾽πῆραν κῇ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα φλουρί. » Ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. ||. πουλεῖ τοὺς σπίνους ἀπὸ ἑπτὰ ς᾽ τὸν ὀβολόν. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ᾽ ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. Ὀρν.). ||. εἶχε δὲ καὶ δανεισμέναις ἀπὸ διακοσίαις καὶ τριακόσιαις δραχμαὶς ἕνα τάλαντον σχεδὸν. » Κατὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον (Δημοσθ. Ἀφ.). §. (6. Σύγκρισιν ἢ ἐξαίρεσιν). εἶναι καλλήτερ᾽ ἀπὸ πρῶτα. » Βέλτιον ἢ πρὶν διάγει. ||. ᾽τὸ ᾽ξεύρει καλλήτερ᾽ ἀπ᾽ ἐμένα. » Βέλτιον ἐμοῦ γινώσκει. ||. μεγαλήτερος ἀπὸ ἄνθρωπον. » Μείζων ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον. ||. μεγαλήτερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἑνὸς ἁπλοῦ πολίτου. » Μεῖζον ἢ κατ᾽ ἰδιωτικὴν τύχην. au dessus de la fortune d'un particulier. ||. μ᾽ ὅλον ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἑβδομῆντα χρόνων. » Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. quoiqu' agé de plus de soixante-dix ans. ||. ὁ ἕνας (κἀνεὶς, ὅποιος, ποῖος) ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δύο. §. (ἐν δὲ συνθέσει συμπλήρωσιν καὶ τελειοποίησιν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους): ᾽να προσμείνῃ ᾽ως οὗ ᾽ν᾽ ἀποξουρισθῇ. » Ἀναμεῖναι μέχρις ἂν ἀποξύρηται (Πλούτ.).

Ἀποβάλλομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἐκτιτρώσκω, ἐξαμβλίσκω(-όω), ἀμβλίσκω(-όω), διαφθείρομαι, διαφθείρω τὸ ἔμβρυον, ἀποφθείρω (Ἱπποκρ. Ὁ ἴδιος μετεχειρίσθη εἰς τὰς Κωακ. Προγν. καὶ τὸ) ἀποβάλλω, ἐκβάλλω (Ἀριστ.) avorter, faire une fausse couche.

Ἀπόβαλσις. » Ἐξάμβλωσις, ἔκτρωσις, ἄμβλωσις, δια(ἀπο)φθορὰ (Ἱπποκρ.). fausse couche, θ. avortement.

Ἀποβλέπω, ῥ. ἀμ. » Ἀφοράω, ἀποβλέπω, τείνω. concerner, regarder, avoir égard (en vue, des vues, rapport), tendre. ||. αὐτὸ τὸ κακὸν ποῦ ἀποβλέπει; » Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; à quoi cela tend-il?

Ἀποβραδὶς, ἐπ., ἴδε Ἀποσπερίς.

Ἀπόγεμα. » Ἡ μετ᾽ ἄριστον ὥρα. après dînée, θ.

Ἀπογεμίζω, ῥ. μετ. » Ἀπο(» Ἐκ-» Ἀνα) πληρόω, ἐκπίμπλημι(-άω). remplir, compléter.

Ἀπογέμισμα. » Ἀπο(» Ἀνα)πλήρωσις. remplissement.

Ἀποδεικτικόν. » Γραμματεῖον. récépissé, attestat.

Ἀπόδειξις. » Τεκμήριον, γνώρισμα, δεῖγμα, μαρτύριον. preuve. θ. démonstration, temoignage. §. » Ἔλεγχος. conviction.

Ἀποδειπνῶ (τελειόνω τὸ δεῖπνόν μου, ἀποτρώγω τὸ βραδινόν μου φαγεΐ). » Ἀπὸ δείπνου γίγνομαι (Ἡρόδ. Β΄, 78.), ἀποδειπνέω. achever (finir) de souper.

Ἀποδείχνω, ῥ. μετ. » Ἐλέγχω. §. διδάσκω. §. ἐπιδείκνυμαι. δεικνύω (-υμι), ἀνα(δια, ἀπο)φαίνω. démontrer, faire paraître, temoigner. ||. μὴν ἀποδείξεις τίποτε. » Μηδὲν διαφήνῃς· » Μηδεμίαν πάρεχε δόκησιν. ne faites semblant de rien. ||. ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι 'τὸ κάμνει. » Ἂν ἀναφανῇ δρῶν (Πλάτ. Νομ). ||. ἐγὼ 'να σᾶς 'τὸ εἰπῶ καὶ 'να σᾶς 'τὸ ἀποδείξω καὶ τοῦτο. » Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω (Δημοσθ.)

Ἀποδέλοιπος, η, ον, ἴδε Ἐπίλοιπος.

Ἀποδένω (προφ. κοιν. Ἀμποδένω καὶ Ἀμποδένω), ῥ. μ. (κυρ. ἐπὶ νεογάμων διὰ μαγείας), ἴδε Δένω καὶ Λύνω.

Ἀποδιαβάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Συμπληρόω τὴν ἀνάγνωσιν. finir (achever) sa lecture.

Ἀποδιαλοῦδι, ἴδε Ἀπορίζιμρόν.

Ἀποθαμμένος, η, ον. » Τεθνηκώς(-ὼς), νεκρός, τετελευτηκώς, τελευτήσας, ἀποιχόμενος, ἀπογενόμενος, μετηλλαχώς (» Ὁ θάνατος, οὔτε περὶ τοὺς ζῶντάς ἐστιν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας « Αἰσχ. Σωκρ.). mort, décédé, trépassé. ||. διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. » Περὶ τῶν ἀποιχομένων, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. pour les trépassés.

Ἀποθνήσκω, ῥ. οὐδ. » Θνήσκω, τελευτάω, ἀποθνήσκω, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτάω) τὸν βίον, μεταλλάσω(-ττω), τὸ χρεὼν ἀποτινύω(-υμι), ἀπογίνομαι (Πλάτ. καὶ Θουκ.), ἀπολύομαι (ἀπαλλάτομαι, μεθίσταμαι, ἀποδημέω) τῶν τῇδε. mourir, décéder. ||. πλὴν μήπως φρονεῖς ὅτι ἔχει κάμμιὰν διαφορὰν τὸ 'να μὴ γενηθῇ κάνεὶς ἀπὸ τὸ 'να γεννηθῇ καὶ 'ν' ἀποθάνῃ; » Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογεγέσθαι (Πλάτ. Τίμ); ||. ἀπέθανε πρὸ τοῦ 'να τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἴδε Προτοῦ. ||. 'πέθαν' (ἔσκασ') ἀπ' τὰ γέλια, (φρσ. ὑπερβ.). » Γέλῳ ἔκθανον (Ὁμ.). » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν (Πλάτ.). il pensa mourir de rire, pâmer (se pâmer, crever) de rire. ||. μήτε ῥώτησεν ἂν ζῶ ἢ 'πέθανα, ἴδε Ζῶ.

Ἀποκαινουργῶ, ἐπ. » Ἐκκενῶ, ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς. de neuf, de nouveau, ἴδε καὶ Σκαρί.

Ἀποκάμνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπολέγομαι, (ἀπερέω, ἄχρ. ὄφεν τὸ) ἀπείρηκα, ἐκ(ἀπο)κάμνω (»Ὥστε Μαρκέλλῳ ἀποκαμεῖν μαχόμενον, « Πλουτ.), παρατείνομαι, παρίεμαι, ἐκλύομαι. être excédé (exténué, accablé, harassé) de fatigue, se rendre, épuiser ses forces, succomber à la fatigue, les forces me manquent.

Ἀποκάμωμα(-μός). » Ἔκλυσις, πάρεσις, ἀπαγόρευσις. abattement, épuisement, accablement, lassitude, θ, exténuation.

Ἀποκαμωμένος, η, ον. »Ἀπειρηκώς, παρειμένος, ἐκλελυμένος. épuisé de fatigue, etc.

Ἀποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. ἴδε Ὑποκάτω.

Ἀποκληρόνω, ῥ. μετ. » Ἀποκηρύσσω (-ττω), ἀποκληρόω. déshériter.

Ἀπόκληρος, η, ον. » Ἀποκήρυκτος, ἀπακεκηρυγμένος, τ.ῦ κλήρου ἐκπεπτωκώς, ἀπόκληρος. déshérité.

Ἀποκεφαλίζω, ῥ. μετ. »Ἀποτέμνω (-κόπτω) τὴν κεφαλήν, δειρο(ἀποδειρο)τομέω, καρατομέω, ἀποκεφαλίζω. trancher (couper) la tête à, décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα. » Ἀποτομὴ 'τῆς κεφαλῆς, καρατομία. décapitation.

Ἀποκεφαλισμένος, η, ον. » Λαιμότμητος. décapité.

Ἀποκοιμοῦμαι (ἀντὶ) » Ἀποκοιμάομαι, (μέλλ. Ἀποκοιμηθῶ), ῥ. μσ. ἀποθετ. ἴδε Ἠαίρνω (εἰς τὸ ||. μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος).

Ἀποκοιμίζω, ῥ. μετ. » Κατα(»Ἀπο)κοιμίζω. endormir.

Ἀποκοίμισμα. » Κατακοίμησις. l'action d'endormir.

Ἀπόκομμα. »Ἀπογαλακτισμός. sevrage.

Ἀποκομμένος, η, ον, ἴδε Ξεκομμένος.

Ἀποκοπή, (κυρ. τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων). » Ὁρισμός, διορισμός. taux, tarif.

Ἀποκόπτω (παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα), ῥ. μετ. » Ἀπογαλακτίζω, ἀπότιτθον ποιέω (Φίλ. περὶ Μωϋσ.). sevrer. ||. ἀποκόπτω τὴν τιμὴν (πράγματος πωλουμένου), ἴδε Ξεκόπτω.

Ἀποκοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

Ἀποκοτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Τολμῶ, κτλ.

Ἀποκουφαίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκουφαίνω.

Ἀποκρηὰ (ἡ). » Ἀπόκρεως-ω (ἡ). carnaval. ||. ἡ ἀποκρηὰς (τὰ καρναβάλια, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων) » Τὰ Κρόνια, (καὶ κατά τι μὲ τὰ) Διονύσια (ἢ μὲ τὰ) Φα-

γησιπόσια (τῶν Ἀθηναίων). jours gras.

Ἀποκρεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποκρεύω. faire jours gras.

Ἀποκρίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντάω, ὑποτυγχάνω. répondre, répliquer, répartir. || . ἔβγα 'δῶ 'στὴ' μέση' κὴ-ἀποκρίσου με. » Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθών (Δημ.).

Ἀπόκρισις. » Ἀπόκρισις, ἀπάντησις. réponse, θ. réplique, θ. répartie, ῆ.

Ἀποκρισάριος (ὁ Τουρκ. ἐλτσῆς). »Πρέσβυς, πρεσβευτής, πρεσβεύων, διαπιστολεύς. διάκτωρ. ambassadeur, envoyé.

Ἀπόκτησις. » Κτῆσις. acquisition.

Ἀποκτῶ, ῥ. μετ. » Κτάομαι. acquérir. || . ἀπόκτησε μιὰν συνήθειαν. » Ἔπος αὐτῷ τοιονδε τι προσετίθη (προσεγένετο). il contracta une habitude. || . τί ἀπόκτησες ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν ; ἴδε Κερδίζω.

Ἀπολαμβάνω (προφ. κοιν. Ἀπολαβαίνω). ῥ. μετ. » Ἀπολαύω. obtenir. §. καρποῦμαι. jouir. §. ἴδε Ἐπιτυγχάνω.

Ἀπολείπω, ῥ. ἀμ. » Ἀπολείπομαι, διαλείπω. discontinuer.

Ἀπολνῶ (ἀφίνω τινὰ 'να ὑπάγῃ, 'τὸν δίδω δρόμον), ῥ. μετ. »Ἀπολύω, μεθ(ἀφ)ίημι, ἀπαλλάσσω(ττω) lâcher, congédier. || . ἀπολνῶ τὸ νερὸ 'σ τὸν κάμπο. »Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πεδίον || . ἀπολνῶ τὰ σκυλιὰ (καὶ μεταφ. τοὺς συκοφάντας, τοὺς ψευδομάρτυρας κτλ.) ἐναντίον ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπαφίημι τὰς κύνας (τοὺς συκοφάντας κτλ.) τινί. déchaîner (lâcher, déconpler) les chiens (les mauvais gens) contre ou sur quelqu'un, ἴδε καὶ Λρίνω. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. (κυρ. διὰ ταὶς ἀκολυθίαις τῆς ἐκκλησίας). » Ἀπολύεται, ἀπολέλυται (μεταγ.).

Ἀπολυτος, ἡ, ὀν. » Ἄνετος, ἀνειμένος, ἄφετος. relâché.

Ἀπομακρύνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀφίστημι, ἀπωτέρω τίθημι(-εμαι), νοσφίζω, μακρύνω. éloigner, écarter. || . ἀπομακρύνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μακρύνω ἐμαυτὸν (Γραφ.). s'éloigner.

Ἀπομεινάρι, ἴδε Περίσσευμα.

Ἀπομένω (»Κύπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα, λέγει ὁ Ἡσύχιος) καὶ

Ἀπομνίσκω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Ἀπομεσήμερα, ἐπ. » Μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ μεσημβρίας, ἐκ μεσημβρίας (Αἰσχ. Σωκρ.), ἔξω μέσου ἡμέρας (Ξεν. Κυρσυπ. Εἰς τὰ Κυνηγ. τὸ ἔχει: » Ἔξω μεσημβρίας). après midi.

Ἀπονιά. » Ἀπονία (» Καί τοι κακὸν μὲν ἀναισθησία σώματι φάρμακον ἀπονίας » Πλούτ. περὶ Εὐθυμ.), ἴδε Σκληρότης.

Ἄπονος, ἡ, ον, ἴδε Ἀλύπητος καὶ Σκληρός.

Ἀπιξενώνω, ῥ. μετ. » Ἀλλοτριόω, ἀπαλλοτριόω. aliéner.

Ἀποξυλωμένος, η, ον (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν ἐν εἴδει κατάρας, ἐνωμένην πάντοτε μὲ τὸ Ξερός. Ὁ Φώτιος ἔχει. » Λορδὸς, ἀπεξυλωμένος, « τὸ ὁποῖον οἱ λεξικογράφοι ἐπεχείρισαν 'να διορθώσουν διὰ τοῦ » Ἀπολελοξωμένος «, ἐν ᾧ 'δὲν σημαίνει, μὲ φαίνεται, παρὰ τὸν παθόντα λόρδωσιν, ἤγουν ξυλιάσαντα καὶ κοκκαλιάσαντα, καθὼς λέγομεν), ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ἀποξυλωμός, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ἀποπάνω (προφ. κοιν. Ἀπουπάνου), ἐπ. (τοπ.). »Ὑπεράνωθεν (ἐπὶ ῥαφίας. »Ὑπεράνωθεν πέτρας ἄετος ἐκαθέζετο,«). au dessus. » Ἄνωθεν (ἐπὶ κινήσεως). »Ἐπάνωθεν (ἀπ' ἐᾷ παρεμορφώθη τὸ Ἀπανωθειό, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). d'en haut, de dessus. || . τὸ Ναύπλιον ἔχει τὸ Παλαμῆδι ἀποπάνω. » Ὑποπέπτωκε. il est dominé. ἴδε καὶ Ἔχω. || . ἀφ' οὗ 'ἔπιε νερὸν ἀπὸ 'πάνω, ἴδε Ἐπάνω.

Ἀποπλυμα, ἴδε Ξέπλυμα.

Ἀποπολλῆς, ἐπ. » Ἐκ(»Πρὸ)πολλοῦ, ἐκ πολλῆς ῥ» Τῆς Φινίκης σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφοδρ' ἐζητημένη, « Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Γ'), πολὺν ἤδη χρόνον, πολλοῦ χρόνου, πάλαι, πρόπαλαι, ἐκπάλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι (Ἀριστοφ.). depuis long temps, dès long temps.

Ἀπορία. » Θαῦμα, θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις, ἀπορία. étonnement, surprise, θ. || . εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν. »Ἐν θαυματί εἶμι (γίγνομαι). être dans l'étonnement. §. (συνεκδ. λόγος, ὅπου κινεῖ ἀπορίαν). » Ζήτημα, ζήτησις, ἐρώτημα, ἐρώτησις ἄπορος, ἀπορούμενον, ἀπόρημα, πρόβλημα. question difficile à resoudre, problème, point de controverse.

Ἀποῤῥιξημαὸν (κυρ. τὸ ἀπόῤῥιγμα ἢ ἀπόβλημα, τὸ σκοτωμένον ἔμβρυον). » Ἔκτρωμα, ἄμβλωμα, ἀμβλωθρίδιον, ἐκβολον. avorton, enfant né avant terme. §. (μεταφ. κάθε πρᾶγμα διὰ ῥίξιμον, τὸ ἀποδιαλοῦδι, τὸ σκουπίδι). »Ἀποῤῥίψιμον, περικάθαρμα, περίψημα, σκύβαλον, περίττωμα, ἐκβόλιμον, ἀποῤῥίμμα, ἀπόβλημα, ἐκβολιμαῖον. rebut.

Ἀποῤῥιγμένος, η, ον. » Ἀπερῥιμμένος, ἀπόβλητος, ἀβόλιμος, ἐκβολιμος, ἐκβύσιμος (μεταφ.). réjetté, dédaigné.

Ἀποῤῥίγνω, ῥ. μετ. » Ἀποῤῥίπτω, ἀπο-

βάλλω, ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι, ἀπωθέομαι, ἀποδιοπομπέομαι. **rejetter, dédaigner.** §. (ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζώου ἐγγαστρωμένου), ἴδε Ἀποβάλλομαι.

Ἀπορῶ, ῥ. οὐδ. » Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐν θαύματι τίθεμαι ἢ εἰμί, ἄγει καὶ θαύματι πέπληγα. **s'étonner, s'émerveiller, être saisi (frappé) d'étonnement,** ἴδε καὶ Χάνω. ||. ἀποροῦσαν καὶ τὰ ἔχασαν. » Ἐν θαύματι ἦταν καὶ ἐκπλήξει (Θκδ.). « ||. ἀπορῶ μὲ μερικούς. » Θαυμάζω δέ τινων (τινας). ||. κάμνω ἄλλον 'ν' ἀπορῇ. » Ἐκπλήσσω (-ττω). **étonner, surprendre.**

Ἀποσβολόνω (ἀντὶ Ἀπασβολόω, μουντζουρώνω μὲ ἀσβόλην, καπνιὰν, καταισχύνω, καὶ ἔπρα. βιάζω νὰ σιωπήσῃ), ῥ. μετ., ἴδε Ἀποστομόνω.

Ἀποσπερῆς(-ρὶς), ἐπ. » Ἀφ' ἑσπέρας. **dès le soir.**

Ἀποσπόρι (τὸ), κυρ. τὸ ἀπομεινάρι τοῦ σπόρου καὶ μτφρ. τὸ τελευταῖον παιδί. » Σπόρου λείψανον. **ce qui reste de la semail.**

Ἀποστaίνω (ἄλλοι τὸ γράφουν ὀρθότερον Ἀποσθένω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀποκάμνω καὶ Κουράζομαι.

Ἀποστασία » Ἀπόστασις, ἀνταρσία. **insurrection, révolte,** 0. **rébellion, revolution,** ἴδε καὶ Ἐπανάστασις.

Ἀποστάτης. »Ἀφεστηκὼς, ἀφεστὼς, ἀντάρτης. **rebelle, révolté, insurgé.**

Ἀποστατῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀφίσταμαι. **se révolter,** ἴδε καὶ Ἐπαναστατῶ. ||. εὐθὺς δὲ θ' ἀποστατήσῃ καὶ ὁ Ἀριδαῖος. » Εὐθὺς δ' Ἀριδαῖος ἀφεστήξει (Ξενοφ.).

Ἀποστηθίζω,ῥ.μετ.»Ἐκμανθάνω,ἐκμελετάω, ἀναλαμβάνω (Πλούτ.), ἀναλέγομαι. **apprendre par cœur, recorder(sa leçon).**

Ἀπόστημα, πάθ. » Ἀπόστημα, ἐμπύημα, abcès, **apostème.** ||. κάμνει (γίνεται) ἀπόστημα. » Ἐμπυέει. ||. ὅταν γένῃ ἀπόστημα εἰς τὸ πλευρόν. »Ὅταν δὲ πλευρὸν ἐμπυήσῃ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει (πάσχει ἀπὸ) ἀπόστημα. » Ἔμπυος.

Ἀποστομόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιστομίζω, φιμόω. **confondre, fermer la bouche, déconcerter, démonter.**

Ἀποστραγγίδι (τὸ ἄλλ. Τσίπουρον). »Ἐκπίεσμα, ἀπόθλιμμα, στέμφυλον (Οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν κυρ. τὰ τῶν ἐληῶν· τὰ δὲ τῶν σταφυλιῶν τἀλεγαν) βρύτεα. **marc.**

Ἀποτάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀποκτῶ.

Ἀποτελειόνω, ῥ. μετ. »Ἐκπεραίνω,διαπράττομαι, ἀποπερατόω, ἀποτελειόω. **achever, accomplir.** §.(μεταφ.ἀντὶ Σκοτόνω) » Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι (Εὐριπ. Ἱππολ. 607), ἐξανύω (Ὁμ. Ἰλ. Α. 365). **assommer, achever.**

Ἀπότιστος, η, ον. »Ἀκατάρδευτος, ἀνάρδευτος, ἀπότιστος. **qui n'est pas arrosé.**

Ἀποτρελλαίνω, ῥ. μετ. » Παντάπασιν ἐκμαίνω. **rendre tout à fait fou.**

Ἀποτρυγᾶδι (τὸ ἄλλ. Τσαμπουρεῖδι). » Ἐπιφυλλὶς (ἡ). **grappillon, allebote,** 0.

Ἀποτρώγω (παύω τοῦ νὰ τρώγω, ἀόρ. Ἀπόφαγα), ἴδε καὶ Ἀποδειπνῶ.

Ἀποτυφλόνω, ῥ.μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)τυφλόω. **rendre aveugle, faire perdre tout à fait la vue à quelqu'un.**

Ἀποτυχαίνω, ῥ. οὐδ. » Ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (» Ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν, « Θκ.), διαμαρτάνω, ἀστοχέω, σφάλλομαι, πταίω, δυστυχέω, διαψεύδομαι,διαπίπτω (» Ἡλλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν,« Πλάτ.).**manquer son but (son coup), échouer, être frustré, avorter, ne pas reussir.** ||. ὅσοι δὲν ἐφεύρουν, καὶ ἀποτύχαιναν, καὶ ἄλλους κάμνουν 'ν' ἀποτύχουν. » Τοὺς μὴ εἰδότας αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.). «

Ἀποφάγι. »Δείπνου(»Τραπέζης)λείψανον, ἀποφάγημα (Ἀθήν. ΙΔ', 658), ἴδε καὶ Περίσσεμμα.

Ἀποφαίνομαι, ῥ. ἀποθ. »Δόκησιν παρέχω. **faire semblant,** ἴδε καὶ Ἀποδείχνω.

Ἀποφασίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γινώ(γνώ)σκω, διαγινώ(γνώ)σκω, προαιρέομαι, δοκεῖ μοι. **resoudre, se resoudre, se déterminer, se décider, prendre le parti.** ||. ἂν ἀπεφάσισες 'να κλαίῃς αἰώνια. »Εἰ κλάειν ἐσκεῖ διέγνωκας. ||. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπεφάσισαν. » Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν 'τὸ ἀπεφάσισα. » Δόξαν οὖν μοι. || καὶ ἐπειδὴ 'τὸ ἀπεφάσισαν. »Καὶ δόξαν αὐτοῖς. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἀπεφάσισαν αὐτὰ καὶ 'τὰ ἐτελείωσαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀνεχώρησαν. » Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε (Ξεν. Ἑλλ.). «

Ἀπόφασις. » Τὸ δόξαν (δεδογμένον, ἐγνωσμένον). **resolution, décision, détermination.** ||. ἀπόφασις κριτηρίου (βασιλέως, διοικητοῦ κτλ.). » Δόγμα, ψήφισμα. **arrêt, décret.**

Ἀποφασισμένος, η, ον, ἴδε Ἀποφασίζω καὶ §. Ἀπελπισμένος.

Ἀποφασιστικὰ, ἐπ. » Ἀποφαντικῶς, (μὲ μετοχὴν) ἐγνωκὼς (διεγνωκὼς)-υῖα,-ὸς,-ός

τως, κτλ. **décisivement, résolument, déterminément.**

Ἀποφεύγω, ῥ. ἀμ. »Ἐκκλίνω, ἀνα(δια)δύομαι, ἐξίσταμαι, φεύγω, ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, διακρούομαι. **éviter, parer (le coup),** ἴδε καὶ Γλυτόνω. || . ἀποφεύγω τὸν πόλεμον. » Φυγομαχέω.

Ἀποφόρι. »Ἄχρηστον ἱμάτιον. **habit (vêtement) usé (qui n'est plus portable).**

Ἀποχαιρετισμός. » Ἀσπασμὸς, ἡ ἐν τῷ ἀπιέναι προσαγόρευσις, ἀπόταξις. **l'action de faire ses adieux.**

Ἀποχαιρετῶ, ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι(»Προσαγορεύω) ἐν τῷ ἀπιέναι, ἀποτάσσο(ττο)μαι (Εὐαγγ. Ὁ Φρύνιχος δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). **faire ses adieux, dire adieu, prendre congé de.**

Ἄπρακτος(-χτος) (ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, ὁ ἀπολίτευτος καὶ χωριάτης), η, ον. »Ἀπειράκαλος, ἀνάγωγος, ἀπαίδευτος, σόλοικος, σκαιὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων). **grossier, inpoli, incivil.** §. (ὁ ἀμάθητος καὶ ἀσυνήθιστος » Κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. Ἀντιγ. ὅπερ ὅμως διορθ. Ἄπρατος, ἀλλ' οὐχ ἧττον ζητητέον), ἴδε Ἀνίδεος.

Ἄπρεπος, η, ον. » Ἀπρεπὴς, ἀπεικὼς, ἀπρόσφορος, ἀνεπιτήδειος, ἀσχήμων, οὐκ εὐπρεπὴς, ἀσύφηλος. **messéant, mal-séant,** ἴδε καὶ Ἀταίρειαστος. || . διότι ἀφ' οὗ ἦλθα πλέον ἐδῶ, εἶνε ἄπρεπον πρᾶγμα 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρακαλεῖς. »Ἐμὲ γὰρ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἄσχημον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς (Πλάτ. Ἐπιστ.).« || . ὅτι ὠμιλοῦσε διὰ ἐμένα ἄπρεπα λόγια. »Ὅτι διαλέγοιτο περὶ ὑμῶν λόγους ἀνεπιτηδείους (Συνέσ.).«

Ἀπροσεξία. » Ὀλιγωρία, ῥεμβασμὸς, ἀπροσεξία (Γρηγ.). **inattention, inadvertance, mégard.** || . ἐξ ἀπροσεξίας. » Τῷ μὴ προσέχειν. **par mégard, par inadvertance.**

Ἀπρόσεκτος, η, ον. » Ῥεμβόμενος, ῥεμβώδης. **rêveur, distrait, inattentif.**

Ἀπροσκάλεστος, η, ον, ἴδε Ἀκάλεστος.

Ἄρα γε; ἐπ. » Ἆρα; μῶν; ἦ; ἦ γάρ; ἄρα γε; ποτε; **est ce que?** || . διατί ἄρα γε; »Τί δήποτε;

Ἄραγμα. » Προσόρμισις, ἐγκαθόρμισις, κατάπλους, καταγωγή. **abord.** || . τόπος διὰ ἄραγμα, ἴδε Ἀραξοδόλι.

Ἀράδα (Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται Ῥάδα). » Στοῖχος καὶ Στίχος (» Γράφουσι δὲ τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνωθεν κάτω καταγράφοντες εἰς ὀρθὸν, « Διόδ. Σικελ. Β'. 57.),γραμμή. **rang.** §. **ligne, fil, rangée,** θ. || . τραβᾷς μίαν ἀράδα. » Γραμμὴν ἄγειν. **tirer une ligne.** || . ἀράδ'-ἀράδα, ἐπ. »Στοιχηδὸν, ἐπὶ στίχου. **à la ligne, en ligne.** §. (ἡ δίπλα, τὸ Τουρκ. Κάτι).»Δόμος (» Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου,« Φίλ. Μαθηματ.), πλαξ-ακὸς (ἡ). **couche,** θ. §. (ἡ τῶν ὑφασμάτων). »Ῥάβδος (ὅθεν » Ραδδωτὸς χιτὼν, « ὁ ἀραδωτός). **raie,** θ. §. (μεταφ. ἡ τάξις, ὁ βαθμὸς), ἴδε Τάξις. || . μὲ τὴν ἀράδα (πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος, καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος καὶ καθεξῆς), ἐπ. »Ἑξῆς, ἐφεξῆς, κατὰ στοῖχον. **par ordre, de suite.** || . μὲ τὴν ἀράδα (καταχρ. πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος καὶ καθεξῆς), ἐπ. » Ἐναλλὰξ, ἐκ περιτροπῆς, ἀμοιβαδὸν, κατ' ἐναλλαγὴν, ἐν μέρει, ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἐκ διαδοχῆς. **alternativement, tour à tour, à tour de rôle.** || . ἐμβαίνω 'σ τὴν ἀράδα. » Τάσσο(ττο)μαι, τάσσω (-ττω) ἐμαυτὸν,ἐγ(συγ)κατατάσσο(ττο)μαι. || . καὶ σὺ 'μβαίνεις 'σ ἀνθρώπου ἀράδα; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡρόδ. Γ'.);

Ἀραδιά, ἴδε Ἀράδα.

Ἀραδιάζω, ῥ. μετ. »Τάσσω(-ττω), διατάσσω(-ττω). **disposer, arranger, ranger, aligner.** || . ἐσὺ 'ως τόσον ἀράδιάζες τὰ σκαμνιά. » Σὺ μέν τοι διατίθει τὰ βάθρα. **en attendant disposez les gradins.** || . ἀραδιάζω τὸ στράτευμα διὰ πόλεμον. »Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). **ranger (disposer) en ordre de bataille.** §. (μεταφ.). » Καταλέγω, συνείρω, ἐπαριθμέω. **débiter de suite, compter, énumerer.**

Ἀράδιασμα. » Τάξις, διάθεσις, ἡ κατὰ στοῖχον θέσις. **arrangement, disposition.**

Ἀραδικῶς (μὲ τὴν ἀράδα, χωρὶς διακοπὴν), ἐπίῤ., ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀραδωτὸς, ὴ, ὸν (κυρ. ὕφασμα). » Ῥαβδωτός. **rayé.**

Ἀράθυμος (»ὁ μὴ ῥᾳθύμως ὀργὴν φέρων,« καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. » Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν φέρειν, « Νομ. Θ'. ἢ, μᾶλλον, ὁ ῥᾴθυμος, κατ' ἐπέκτασιν, » Ὁ μετὰ εὐχερείας ἐμπίπτων τῇ ἀθυμίᾳ, καὶ ἀγανακτῶν ἐκ τῆς τοῦ κόσμου περιστάσεως, « καθὼς λέγει ὁ Ἐτυμολόγος· ἢ κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ » Βαρύθυμος), η, ον, ἴδε Θυμώδης.

Ἀραθυμῶ (ἐκ τοῦ) » Βαρυθυμῶ (ἴδε τὸ προηγ.), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγανακτῶ καὶ Θυμόνω.

Ἀράζω, ῥ. μετ. » Ὁρμίζω, προσορμίζω.

encrer. §. ῥ. μέσ. » Καταίρω, κατάγομαι, ὁρμίζομαι, προσ(ἐγκαθ)ορμίζομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω. ||. ἄραξαν εἰς τὸ παραιγιάλιον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. » Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. ἐς τὸν αἰγιαλὸν (Θκδ.). ||. ἀπὸ δὲ τὸ παραιγιάλιον τοῦτο, ὅπου ἄραξαν τὰ καράβια. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον (αὐτ.). jetter l'ancre, aborder, prendre terre. ||. εἶμαι ἀραγμένος. » Ὁρμέω. mouiller, être mouillé.

Ἀρακᾶς (ἀπὸ τῆς αἰτ. πλθ. Ἄρακας, τῆς ὁπ. τὴν ἑν. Ἄρακα, ἀπὸ τοῦ) » Ἄραξ,ακος (ἔχει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. Α., ἡ ἄλλ. Μιθριώτικη φακῆ), γέν. ἢ ὄσπρ. » Ἄρακος (ὁ) ἄρακον (τὸ) ἀράκιον, ὦχρος (ἰδιαιτ. ὁ κίτρινος). cicerole, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Ἀραξοβόλι (λιμὴν μικρὸς, ἢ ἀκρογιαλιὰ, διὰ προσωρινὸν ἄραγμα). ναυτ. » Ἀγκυροβόλιον, καταγωγὴ (κάταρσις) ἀναγκαία, ἐπίνειον, ὁρμητήριον, σάλος. ancrage, mouillage, plage, θ. crique, θ. lanque, θ.

Ἀράπης, ισσα, άκι. » Αἰθίοψ. maure καὶ more, negre-esse. ||. τὸν ἀράπην ἂν λευκαίνῃς, τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζῃς (παροιμ. διὰ τοὺς ματαιοπονοῦντας). » Αἰθίοπα σμήχειν. à laver la tête d'un more, on y perd sa lessive. (Μὲ αὐτὴν ἀναλογοῦν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παροιμίαι τῶν ἀρχαίων, παρ. χαρ.) » Τράγον ἀμέλγειν, ὄνον κείρειν, ἀνδριάντα γαργαλίζειν, πλίνθον πλύνειν, γύργαθον φυσᾶν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κοσκίνῳ ὕδωρ ἀντλεῖν, κτλ.

Ἀραποσίτι, γεν. » *Πυρὸς ὁ Αἰγύπτιος, * τραγόπυρος. blé de Turquie (ou d'Inde), maïs (Ἀμερικ.).

Ἀραποσυκηὰ, δ. ἴδε Φραγκοσυκηά.

Ἀραπόσυκον, κ. ἴδε Φραγκόσυκον.

Ἀραχνιὰ (προφ. κοιν. Ῥαχνιά). » Ἀράχνη, ἀράχνιον. toile d'araignée.

Ἀργὰ (μὲ ἀργοπορίαν). » Σχολαίως, βραδέως, σχολῇ. lentement. §. (μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν), ἐπ. ἴδε Ἐώρας.

Ἀργάζω (ἐκ τοῦ) » Ὀργάζω (κυρ. δουλεύω καὶ προετοιμάζω τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, Ἡρόδ. Δ', 64), (ἢ ἐκ τοῦ) » Ἐργάζομαι καὶ Κατεργάζομαι (» Κατεργάζον αἱ δὲ [τὸ σίλφιον] ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τόν δε τον τρόπον. Ὅταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείουσι χρόνον συχνόν· ὅθεν καὶ τὸ χρῶμα λαμβάνει, καὶ ἐργασθὲν, ἄσηπτον ἤδη διαμένει. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν .. ἐργασίαν οὕτως ἔχει. « Θεοφρ. Φυτ. ϛ'. 3.), ῥ. μετ. » Βυρσο(»Σκυτο)δεψέω, βύρσας δέπτω. apprêter les peaux, tanner, corroyer.

Ἀργαλειὸς, ἐργ., ἴδε Ἐργαλειός.

Ἄργασις (κυρ. τὸ δούλεμμα τῶν δερμάτων καὶ ἡ ὕλη, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται). » Δέψις. βυρσοδεψία, ἐργασία (ἴδε ἀνωτέρω). l'apprêt des cuirs.

Ἄργαστος (ἀντὶ Ἀάργαστος ἢ Ἀέργαστος), η, ον (κυρ. δέρμα). » Ἀβύρσευτος, ἀδέψητος, ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος. (cuir) non corroye (tanné).

Ἀργάτης, ἴδε Ἐργάτης.

Ἄργητα, ἴδε Ἀργοπορία.

Ἀργοκινησία. » Βραδυπορία, σχολαιότης. lenteur, θ.

Ἀργοκίνητος, η, ον. » Βραδὺς, βραδυκίνητος, βραδυπορῶν, σχολαῖος, δυσκίνητος, νωθρὸς, νωχελὴς, δύσεργος. lent.

Ἀργοπατῶ, ῥ. ἀμ. » Βραδυπορέω. marcher lentement, mesurer ses pas.

Ἀργοπορία. » Βραδυτὴς-υτῆτος καὶ Βραδύτης ύτητος (ἡ), μέλλησις, διατριβὴ, τριβὴ, χρόνος. lenteur, θ. longueur, θ. §. ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. retardement, délai. ||. χωρὶς ἀργοπορίαν, ἐπίρ., ἴδε Ἀμέσως.

Ἀργοπορῶ, ῥ. μετ. » Χρόνον ἐμποιέω. différer, retarder. §. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω(-ομαι). remettre. ||. τὸ ἀργοποροῦσε. » Χρόνον (» Ἀναβολὴ) ἐνεποίει τῷ πράγματι. §. ῥ. ἀμ. » Βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, διατρίβω, διαμέλλω, χρονοτριβέω, ενδιατρίβω, ὑστερέω, ἀναδύομαι, διατριβὴν ποιέομαι. tarder.

Ἀργὸς (ἱερεὺς κυρ.). » Ὁ τοῦ ἱεροπραγεῖν πεπαυμένος (παυθεὶς). suspens, interdit. ||. τὸν ἔκαμεν ἀργόν. » Πάσης αὐτὸν ἔπαυσεν ἱεροπραξίας. il le suspendit de ses fonctions. §. (ἡ ἀρσενικὴ μέλισσα), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Ἀργῶ, ῥ. οὐδ. » Βραδύνω. demeurer, ἴδε Ἀργοπορῶ. ||. » Ὁ θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ 'δὲν λησμονεῖ, « (Παροιμ.) » Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. » Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, « Ὅμηρ.

Ἀρεζω(-σω), ῥ. ἀμ. (φαίνομαι ἀρεστός). » Ἀρέσκω, εὐδοκιμέω, εὐαρεστέω. plaire. ||. δὲν ἀρέζω. » Ἀπαρέσκω, ἀπᾴδω, δυσαρεστέω. déplaire. ||. ὅταν ἀρέσῃς εἰς τοὺς ἁπλοὺς, θὰ 'πῇ ὅτι 'δὲν ἀρέσεις εἰς τοὺς προκομμένους. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν. « §. (εὐαρεστοῦμαι εἰς ἕν τι). » Ἀρέσκω(-ομαι), χαίρω, ἄγαμαι. se plaire, agréer. ||. 'δὲν μὲ ἀρέσει. » Οὐκ ἀρέσκομαι, ἀπαρέσκει μοι (με), οὔ μοι ἀρέσκει, ἀπαρέσκομαι, δυσα-

ρεστέω(-ομαι), δυσχεραίνω, δυσκολαίνω. cela ne me plaît (agrée) pas, il me désagrée, je m'y déplais. || . τοῦτο οὐδὲν μ' ἀρέσει. »Τοῦτί μ' . . οὐκ ἀρέσκει,« Ἀριστοφ. (Πλ. 349). || . ὅποια τὸν ἀρέσει. » Ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι (Πλάτ.). || . ἓν ὅμως ἀπ' ὅσα εἶπες οὐδὲν μ' ἀρέσει. » Ἓν μέν τοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. || . ἀφοῦ ἦλθα ἐδῶ, οὐδέν με ἄρεσε καθόλου ἡ ζωὴ αὐτή. » Ἐλθόντα δὲ με ταύτη ὁ βίος οὗτος οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε (Πλάτ.). «

Ἀρετή. » Ἀρετή, τὸ καλόν, τὸ δίκαιον. vertu, θ.

Ἀρχά, ἐπ. (κυρ. ἐπὶ τόπου). » Ἀραιῶς. διαλειπων(-ουσα,-ον,-οντες, κτλ.), διὰ πολλοῦ. à clair voie. || . ταῖς ἐλαίαις νὰ ταῖς φυτεύῃς ἀρχά. » Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ φυτεύειν (Θεόφρ.). à des grandes distances. §. (καταχρ. δὲ καὶ μεταφορικώτερον ἐπὶ χρόνου): ἀρχὰ καὶ πού, (ψρσ.). »Σπανίως, ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ, διὰ πολλοῦ χρόνου, ἀραιῶς (Δ. Χρ.). rarement.

Ἀρχεμμα. » Ἀραίωσις. rarefaction.

Ἀρχεύω, ῥ. μετ. » Ἀραιόω, μανόω, ἀραιῶν (μανὲν) ποιέω. éclaircir, rarefier.

Ἀρκὰ (ἡ) καὶ Ἀρκὸς (ὁ), δ. (ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πρωϊναριοῦ, μὲ φύλλα χωρὶς ἀγκάθια). » Ἀρίκα.

Ἀρ δα, ἐργ. ἴδε Τρυπάνι. §. (τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πεδαριοῦ, καὶ συνεκδχ. ὅλον τὸ ποδάρι), ἴδε Πεδάρι.

Ἀριστερὰ (ἤ ὀρθότ.) Ἀριστερᾷ (ἴδε Δεξιά), ἐπ. »Ἐπὶ λαιᾶ, ἐξ ἀριστερῶν(-ερᾶς), ἐν ἀριστερᾷ, λαιᾷ χειρὶ (Αἰσχύλ.). du côté gauche. || . ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστάς, καὶ ἀριστερὰ τοὺς ταξίτας. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς ταξίτας (Ξεν. Κυρουπ.). «

Ἀριστερός, ἡ, ον. » Ἀκαιὸς, εὐώνυμος, ἀριστερός. gauche. || . τὸ ἀριστερὸν χέρι. »Ἡ λαιὰ (εὐώνυμος, ἀριστερὰ) (ἐλλειπτ. τοῦ Χείρ.).

Ἀρκετὰ, ἐπ. » Ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἀποχρώντως, ἐπιεικῶς, ἅλις, ἐφ' ἱκανὸν, εὖ μάλα, αὐτάρκως. assez, suffisamment. || . (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς) ἀρκετὰ μεγάλος (γιερὸς, πλατὺς, κτλ.). » Εὐμεγέθης (»Εὐπαχὴς, »Εὐπλατὴς, κτλ.), (τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλήξεως εἰς οὔτσικος ἐκφράζει ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια. » Μεγαλούτσικος, Γιερούτσικος κτλ.), ἴδε καὶ Μικρούτσικος.

Ἀρκετὸς, ἡ, όν. » Ἱκανὸς ἀποχρῶν, αὐτάρκης, ἀρκῶν, ἀρκετὸς (μεταγ.). suffisant. §. (ἄνθρωπος), ἴδε Ἄξιος. || . εἶμ' (ἢ δὲν εἶμ') ἀρκετός. » Ἀρκέω, ἱκανόω, ἐξαρκέω, αὐτάρκης εἰμί. être propre (suffisant), ἴδε καὶ Φθάνω.

Ἀρκουδα, ζ., »Ἄρκτος (ἡ). ours.

Ἀρκουδάκι, ζ. » Ἀρκτύλος. ourson.

Ἀρκουδίζω (προπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, κυρ. διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν 'ρχαίνουν 'σ τὸ ποδάρι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Βουσειλίζω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἔχει κάμαν σχέσιν μὲ τὸ »Εἰλίποδας βοῦς τῶν ποιητῶν), ῥ. αὐ. » Τετραποδηδ(-στὶ) δαίνω, τετραποδίζω, ἕρπω τετραποδίζων (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α.). marcher à quatre pattes.

Ἀρκουδόβατον, φ., » Ἄκανθος(-θα), ἑρπάκανθα. acanthe, épine, θ.

Ἀρκουδόπουλον, ἴδε Ἀρκουδάκι.

Ἅρμα (τὸ). (» Ἡ τοῦ ἅρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται· Ῥωμαϊκὸν δὲ τοῦτο, « Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 484). » Ὅπλον. arme, θ.

Ἁρμάδα. » Στόλος, ἀπόστολος. flotte, θ. escadre, θ.

Ἁρμαθιά. » Ὁρμαθὸς (ὁ). trousseau.

Ἁρμαθιάζω, ῥ. μετ. » Ὁρμαθίζω, συνείρω (» Συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ, « Ἀριστοφ. Ὄρν.), εἰς ὁρμαθὸν συνείρω (συμπλέκω). enfiler; tresser.

Ἁρμάρι (τὸ Τουρκ. δουλάπι. ὁ Κερ. Ἀτ. Τόυ. Ἀ., λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ »Ἁρμαλιὰ, ἡ τροφή. Ὁ ἐτυμολόγος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος γνωρόζεται ὅτι πρέπει 'να λέγεται Ἑρμάριον, καθότι τὸ παράγει ἀπὸ τοὺς Ἑρμᾶς, δηλ. τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι ὡμοίαζαν δουλάπια). » Σκευοθήκη, φωριαμός. armoire, θ. || . τὸ ἁρμάρι τοῦ τραπεζαρειοῦ. »Κυλικεῖον, ἀγγο(ἐγγυ)θήκη. buffet.

Ἁρματόνω, ῥ. μετ. » Ὁπλίζω, ἐξ(καθ) οπλίζω. armer. || . ἁρματόνω τὸ καράβι (τὸ ἑτοιμάζω δηλ. καὶ τὸ ἐφοδιάζω μὲ ὅσα εἶνε διὰ τὸ ταξείδι ἀναγκαῖα). » Ἐξαρτύω, καταρτίζω, ἐπισκευάζω, ναυστολέω. équiper (aggréer, appareiller) un vaisseau. || . ἁρματόνομαι, ῥ. μέσ. » Τὰ ὅπλα τίθεμαι (ἀναλαμβάνω, περιτίθεμαι), ὁπλίζομαι. κτλ. s'armer.

Ἁρματολὸς » Ὁπλίτης, ὁπλοφόρος. gendarme.

Ἁρμάτωμα. » Ὅπλισις, ὁπλισμὸς, ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός. armement, équipement.

Ἁρματωμένος, ἡ, ον. » Ἔνοπλος, ὁπλίτης (ὁ), ὁπλῖτις (ἡ), ὁ (ἡ, τὸ, αἱ, τὰ, κτλ.) ἐν ὅπλοις, ὁπλοφορῶν. armé. || . περπατῶ ἁρματωμένος. » Ὁπλοφορέω, ἐν ὅπλοις ἀναστρέφομαι. || . ὅλοι οἱ Ἕλληνες (τὸν καὶ-

ρὸν ἐκεῖνον) περπατοῦσαν ἁρματωμένοι. »Ἡ Ἑλλὰς ἅπασα ἐσιδηροφόρει (Θουκ. Α.). «

Ἁρματωσιά. »Ὅπλισις, σκευὴ, πανοπλία, πανтευχία. **armure, θ.** ||. ὅλην τὴν ἁρματωσιὰν τοῦ καραβιοῦ. » Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν,» Τζέτζ. **le gréement complet du vaisseau.**

Ἄρμεγμα. » Ἄμελξις. **l'action de traire (tirer).**

Ἀρμέγω, ῥ. μετ. » Ἀμέλγω, βδάλλω. **traire, tirer.** ||. γυναῖκες γερόντισσαις πλέον, ταῖς ἦλθε γάλα, ἐπειδὴ ἀρμέγοντο. » Βδαλλομέναις ἤδη πρεσβυτέραις προῆλθε γάλα (Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 16.). « ||. (καὶ μτφορ.) ἀρμέγεις τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν κἄτι τι. » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους (Ἀρςφ. Ἱππ. 326). «

Ἀρμενίζω, ῥ. ἀμ. » Πλέω, οὐριοδρομέω, θαλασσοπλοέω, πλησίστιος φέρομαι, ναυστολέομαι. **cingler, voguer, naviguer.**

Ἄρμενον (κυρ. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου μὲ τὰ πανιὰ καὶ σχοινιά του.). » Ἄρμενον (» Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, « Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ε. 254. » Σκοπητέον δὲ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μήποτε ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἀρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἄρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν «), ἱστίον (» Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα. Θεόκρ. Εἰδ. ΚΒ'.). **voilure, θ. agrés.** §. (συνεκδ. δὲ καὶ τὸ πλοῖον αὐτό). » Σκάφος. **voile.** ||. φάνηκαν τριάντα ἄρμενα (πλοῖα δηλ. κατὰ συνεκδοχήν). »Τριάκοντα σκάφη. **trente voiles.**

Ἅρμη, ἴδε Ἅλμη.

Ἁρμιὰ, (ὀρθ.) Ἁρμηά (ἐκ τοῦ) »Ἁλμαία, ἁλμὰς (κυρ. ἐλαία ἢ γογγύλη), (ἡ Τουρκ. τουρσή). » Δριμὰς, ταριχευτὸν, ἁλμευτὸν, τάριχος (ὄξει ἢ ἅλμῃ ἐσκευασμένον), ὀξωτὸν (**Εὐστάθ.**), τύβαρις (ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς ἰδιαιτέρως τὰ 'ξειδάτα σέλινα), ἀβυρτάκη (κυρ. ἡ κάππαρι, ἴδε Σαλάτα εἰς τὸ Παράρτημα). **confit au vinaigre ou dans la saumure.** ||. κάμνω ἁρμηάν. » Ἁλμεύω, ταριχεύω. **confire au vinaigre, conserver dans la saumure.**

Ἁρμόλυνθος (τὸ ἄγουρον ἢ 'μισογενωμένον σῦκον). »Φήληξ, ὄλυνθος, κόκκυξ-υγος. **figue qui n'est pas mûre ou qui ne le devient jamais.**

Ἀρνάκι. » Ἀρνίον. **agnelet.**

Ἀρνί. » Ἀμνὸς, ἀρνὸς (καὶ ἄρς, ἄκλιτον, ὅθεν τὸ πληθ. οἱ) ἄρνες. **agneau.**

Ἀρνιακὸ (τὸ δέρμα τοῦ ἀρνιοῦ), ἴδε Προβιὰ καὶ Ψιφάκι.

Ἀρνήσιος, α, ον. » Ἄρνειος. **d'agneau.**

Ἀρνοπέτα (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. πουράντζα), φ., »Βούγλωσσον. **bourrache, θ. buglosse.**

Ἀρνοῦμαι (προφ. κοιν. Ἀρνιοῦμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἔξαρνός εἰμι (γίγνομαι), ἀπόφημι, ἀρνέομαι, ἀπαρνέομαι, ἀναίνομαι, ἀπαναίνομαι, ἀνανεύω, (ἀπέπω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἀπειπεῖν καὶ ἀπείπασθαι (» Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη«). **nier, dénier, rénier, désavouer.** ||. 'δὲν 'τὸ ἀρνοῦμαι. »Φημὶ, σύμφημι, ὁμολογέω. **être (tomber, demeurer) d'accord, convenir.** ||. ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς ἀρνοῦμαι τὴν φιλίαν σου. » Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας (Αἰσ. Μυθ.). ||. ἀρνεῖσαι (ἀφήνεις) τὸν διάβολον; » Ἀποτάσσῃ τῷ Σατανᾷ; **renoncer à.**

Ἁρπαγή. » Ἁρπαγή. **rapine, θ. concussion, vexation.**

Ἅρπαγμα. » Ἁρπαγὴ, ἁρπαγμὸς (μεταγ.). **ravissement, rapt** καὶ **enlevement** (κυρ. γυναικὸς κτλ.).

Ἅρπαγος, η, ον. »Ἅρπαξ, ἁρπακτὴς(-ὴρ), ἁρπάκτωρ. **rapace, pillard, ravisseur, concussionnaire** (κυρ. δημοσίων χρημάτων).

Ἁρπάζω, ῥ. μετ. » Ἁρπάζω. **ravir, gripper, enlever** (κυρ. γυναῖκα κτλ.), **usurper** (κυρ. βασίλειον, θρόνον κτλ.). ||. 'τὸν ἅρπαξ' ἀπ' τὰ ποδάρια. » Συναράμενος τῶν σκελῶν.

Ἁρπακτικὰ(-χτικὰ), ἐπ. » Ἁρπάγδην, ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς. **avidement, avec rapacité.**

Ἁρπάχτρα (» ἄμορφόν τι καὶ σαρκοειδὲς κύημα,« Πλούτ.). » Μύλη, ἐπικύημα. **mole, θ. faux-germe, superfétation** (ἰατρ.).

Ἁρπεδόνια (τὰ περισσέμματα τοῦ στημονιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ἁρπεδόνη καὶ Ἁρπεδὼν (τὸ νῆμα, ἡ κλωστή. » Ἀραχναίης εἴκελον ἁρπεδόσι, « Σουΐδ.), ἴδε Πρόκροσσαις.

Ἁρπέτα, φ., ἴδε Ἀρνοπέτα.

Ἁρπῶ (ἐκ τοῦ) »Ἁρπάω—Ἁρπάζω.

Ἀῤῥαβῶνα (ἡ) καὶ Ἀῤῥαβῶνας (ὁ) } . »Ἀῤῥαβὼν (ὁ), ἐγγύη, ἐγγύησις, μνηστεία, μνήστευμα, τὰ προτέλεια. **fiançailles, θ, πλ. accordailles, θ. πλ.** § (τὸ προκαταβαλλόμενον δι' ἀσφάλειαν τῆς συμφωνίας, Τουρ. πέϊ).» Ἀῤῥαβὼν, προτίμιον, μνῆστρον, προκαταβολή. **arrhes, πλ. denier à Dieu.**

Ἀῤῥαβωνιάζω, ῥ. μετ. » Κατεγγυάω, προμνηστεύω, παρεγγυάω, ἐγγυάω (-ομαι), ἁρμόζω(-ομαι). **fiancer, accorder.** ||. σᾶς ἀῤῥαβώνιασα μὲ ἕνα ἄνδρα. » Ἡρμοσάμην

ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ (Γραφ.). « ||. ἀῤῥαβωνιάζομαι, ῤ. μεσ. » Ἁρμόζομαι (» Ἁρμοσάμενος Τέλυος θυγατέρα, « Ἡρόδ.), προμνηστεύομαι, κατεγγυάομαι, ἀῤῥαβωνίζομαι. **se fiancer.**.

Ἀῤῥαβωναστική. » Μνηστὴ, μεμνησευμένη, κατηγγυημένη, ἐγγυητή. **accordée, fiancée.**

Ἀῤῥαβωναστικός. » Μνηστὴρ, μνήστωρ, μεμνηστευμένος, κατηγγυημένος. **fiancé, accordé, futur.**

Ἄῤῥαφτος, η, ον. » Ἄῤῥαφος (-ᾰπτος), ἀῤῥαφής. **qui n'a pas été cousu.**

Ἀῤῥώστια. » Νόσος (ἡ), ἀσθένεια, νόσημα. **maladie, θ.** §. λοιμὸς, ἐπιδημικὸν νόσημα, φθόρος. **épidémie θ. contagion, maladie contagieuse, claveau** καὶ **θ. clavelée** (ἰδιαιτ. τῶν προβάτων, ἡ Ἑλλην.) φλυκτὶς, ἴδε καὶ Συρμὸς καὶ Ψώρα. ||. ἐπεσ' ἀῤῥώστια, ἴδε Πέφτω.

Ἀῤῥωστιάρης (χυδ.), α, ικον, ἴδε Φιλάσθενος.

Ἀῤῥωστος, η, ον. » Νοσῶν-οῦσα, ἀσθενῶν-οῦσα, κάμνων-ουσα, ἀσθενὴς (ὁ καὶ ἡ), ἀῤῥωστος (κυρ. ὁ ἀνήμπορος, ὁ φιλάσθενος). **malade, infirme.**

Ἀῤῥωστῶ, ῤ. οὐδ. »Νοσέω, ἀσθενέω, κάμνω, πονήρως ἔχω τοῦ σώματος, ἀῤῥωστέω, (κυρ. εἶμαι ὄχι ἐντελῶς ἀῤῥωστος, ἀλλ' ἀνήμπορος. ὁ Δίων Κάσσ. ὅμως ἔχει: » Μέχρις οὗ, νόσου λοιμώδους γενομένης, καὶ αὐτὸς ἠῤῥώστησε«). **souffrir, être (tomber) malade.** ||. ἑπτὰ ᾽μέραις ἀφ' οὗ ἀῤῥώστησεν, ἀπέθανε. » Καὶ ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε.

Ἀρσενικοθήλυκος, η, ον. » Ἀνδρόγυνος, ἑρμαφρόδιτος, γύνανδρος, ἀῤῥενόθηλυς. **hermaphrodite, ambigü.**

Ἀρσενικὸς, ἡ, όν. Ἄῤῥην καὶ Ἄρσην-ενος, **mâle, masculin** (Γραμματ.).

Ἀρτιχτονάρι, π., ἴδε Διβαδοπέρδικα.

Ἀρτυμὴ (τὸ μὴ νηστήσιμον φαγεῖ᾽). » Κρεωφαγία. **gras.** ||. τρώγω ἀρτυμήν. » Κρεωφαγέω. **faire (manger) gras.**

Ἀρτύνω (κυρ. δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα), ῤ. μετ. »Κρέα παρατίθημι. **servir (donner à manger) de gras.** ||. ἀρτύνομαι, ῤ. μέσ. » Λύω (» Καταλύω) τὴν νηστείαν, κρεωφαγέω. **rompre le carême.** §. (καλλήτερον ὅμως ᾽να ταχθῇ ἡ λέξις εἰς τὸ καρύκευμα τῶν φαγητῶν, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀρχαίαν ᾽της σημασίαν). »Καρυκεύω, σκευάζω, ἀρτύω. **assaisonner.**

Ἀρὺς, ειὰ, ύ. »Ἀραιὸς, μανός. **clair, rare.**

Ἀρχάριος, α, ον. » Πρωτόπειρος, ἀρτιμαθὴς. **commençant, apprentif, novice.**

Ἀρχή. »Ἀρχὴ, ἔναρξις. **commencement.** ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »Ἀπ'(»Ἐξ) ἀρχῆς, τὸ ἐξ ἀρχῆς (Δημοσθ.), ἄνωθεν. **dès le commencement.** ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. » Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Γραφ). **dès l'origine du monde.** ||. εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπ. » Ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχὰς, τὸ κατ' ἀρχὰς,τὰς ἀρχὰς (Πολύβ.). **au commencement; d'abord.** ||. πρῶτα καὶ ἀρχὴ,(φρσ.). » Ἐν πρώτοις, τὴν ἀρχὴν, ἀρχήν. **d'abord.** ||. περὶ τὴν ἀρχὴν (τὰς ἀρχὰς) τοῦ Ἰουνίου. »Περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον,« Ἀριστ. **vers le commencement de Juin.**

Ἀρχήτερα, ἐπ., ἴδε Προτήτερα.

Ἀρχίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρχίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄρχις (ὁ), δίδυμος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). **testicule.**

Ἀρχίζω }, ῤ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἄρχομαι,
Ἀρχινῶ }ἄρχω, ἀρχὴν ποιέομαι, ἄπτομαι, ἔχομαι. **commencer, entamer, se prendre (se mettre) à.** ||. ὅταν ἀρχίσουν ᾽να ὡριμάζουν τὰ σῦκα. » Ὅταν τὰ σῦκα ἄρξηται πεπαίνεσθαι, « Ἀριστ. **lorsque les figues commencent à murir.** ||. ὅταν ἀρχίσουν ᾽να τελειόνουν (᾽να ὀλιγιστεύουν) τὰ βαλανίδια. » Ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, « Ἀριστ. ||. ἀρχινῶ δουλειάν. »Ἔργου ἔχομαι,ἐπ'ἔργον τρέπομαι. **se mettre à travailler.** ||. ἄρχισεν ὁ πόλεμος. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη ἐγένετο. **le combat s'engagea.** ||. εὐθὺς ἀποῦ (καθὼς, ὅτι) ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. » Εὐθὺς καθισταμένου τοῦ πολέμου. ||. διατὶ ἄρχισεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία. « Οὗ ἕνεκα ὅδε ὁ λόγος ὡρμήθη.

Ἀρχιμηνιὰ, ἴδε Πρωτομηνιά.

Ἀρχιχρονιά. » Ἡ τοῦ ἔτους ἔναρξις (εἴσοδος). **le commencement de l'année, le jour (le premier jour) de l'an.**

Ἀρχονταίνω, ῤ. ἀμ., ἴδε Πλουταίνω.

Ἄρχοντας (ὁ ἔχων ἀξίωμα). » Ἄρχων. **magistrat,** ἴδε καὶ Ἀξιωματικός. §. (συνεκδοχ. ὁ Πλούσιος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀρχοντιά, ἴδε Ἀξίωμα.

Ἀρχοντικὸν (᾽σπίτι κυρ.). » Ἀρχεῖον, ἡ τοῦ ἄρχοντος οἰκία (ἑστία). **hotel, palais.**

Ἀρχοντολόγι. »Αἱ ἀρχαὶ, τὰ τέλη, οἱ ἐν τέλει, τὸ ἀρχοντικὸν (» Καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ ὅσον ἐπίλεκτον,« Ἀνν. Κομν.). **la noblesse, la magistrature, les personnes de qualité (de distinction etc).**

Ἀρχοντόπουλον, οὖλα, ἴδε Εὐγενής. ||. ἢ δεῖρ' ᾽το τ' ἀρχοντόπουλον, ἢ μὴν ᾽το δοκιμάζῃς (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Κρέα χελώνης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν (Σουΐδ.). »

Ἄρωρα (χυδ. ἀντὶ) » Ἄωρα (˙τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν:» ἄρωρα πάρωρα), ἐπ. » Ἀωρί. à contre temps ||, τὴν νύκτα ἄρωρα-πάρωρα. » Ἀωρὶ τῆς νυκτὸς (τῶν νυκτῶν).

Ἂς (ἀλλοι τὸ γράφουσιν Ἄς), μόρ. (ἀναλεγεῦν ρὲ τὴν λεγομένην Αὐθυπότακτον ἐγκλισιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς Προστακτικῆς.). (Σημ. Ἐὰν ἐσχηματίσθη, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ) » Ἄψες (» Ἄψες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται, « Ευαγγ. » Ἄψες ἀνθήσῃ πρῶτον, « Ἐπικτ., πρέπει τὰ ἐπιφερόμενα τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα. τῶν μὲν Β΄. Ἀορίστων ἵνα γράφωνται μὲ ει: ἂς ἔλθει, ἂς κάμει, ἂς εἶναι κτλ. τῶν δὲ Α. μὲ η: ἂς καθίσῃ. ἂς ἀνθήσῃ, κτλ.) ||. ἂς λογαριάσωμεν, περαματάρη, πόσα μὲ χρεωστεῖς ἕως τώρα. » Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, πόσα μοι ὀφείλεις ἤδη (Ακ.).« ||. ἂς γένει τὸ θέλημά σου. »Γενηθήτω τὸ θελημά σου.« || ἂς εἶναι. »Εἶεν, ἔστω. §. ἐπ. εὐκτ., ἴδε Ἄμποτε. || . ἂς ἤρχουμουν! » Ὡς ὄφελον ἀφικέσθαι. que n' etais-je venu. ||. ἂς 'τὴν ἔβλεπα καὶ ἂς 'πέθαινα! » Τεἶναίην εὐθὺς αὐτὸν θεασάμενος! »Ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών!« Ὁμηρ.

Ἀσαθάνωτος, η, ον. » Ἀκήδευτος. qui n'a pas été enséveli.

Ἀσαθούρωτος, η, ον (καράβι.)» Ἀνερμάτιστος. (navire) qui n'a pas de lest.

Ἀσαράντιστος, η (κυρ. λεχῶνα), ον. »Ἧς οὔπω αἱ τοῦ καθαρισμοῦ (τῆς καθάρσεως, τῶν λοχίων) ἡμέραι πεπλήρωνται. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα μολυσμένον). » Ὁ μήπω συμπληρώσας τὸν τοῦ καθαρισμοῦ χρόνον. qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἀσάραντος, π., ἴδε Φλῶρι.

Ἀσάρωτος, η, ον. » Ἀκόρητος, ἀφιλοκάλητος (Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 685).

Ἀσβεστάδικον (ἐργαστῆρι κυρ.). »Ἀσβεστουργεῖον. chaufour, ἴδε καὶ Καμίνι.

Ἀσβεστᾶς. » *Ἀσβεστουργὸς, ἀσβέστου καμινευτὴς(-τήρ). chaufournier.

Ἀσβεστης. » Τίτανος, ἄσβεστος (κυρ. ὁ μὴ σβυσμένος μὲ τὸ νερὸν), κονία (κυρ. ὁ σβυσμένος καὶ λυωμένος. chaux, θ.

Ἀσβεστόνω, ῥ. μετ. » Κονιάω, ἀλείφω, (» Ετυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, « Θουκ. Γ.), τιτανόω. crépir, enduire.

Ἀσβεστόπετρα, ὀρ. » Τιτανόλιθος (ἡ). *pierre à chaux.

Ἀσβέστωμα. » Ἀλοιφὴ, κονίασις. Γ' action de crépir, crépissure, θ.

Ἄσβος, ζ. »*Μέλης(ὁ), *μελὶς (ἡ), τρόχος (Ἀριστ. Γεν. 2. Γ΄. 6.). blaireau, taisson.

Ἀσβὸς (εἶδ. σκωληκιοῦ ἀμπελοφθόρου), ἔντ.» Ἀλωπεκὶς, ἴξ, ἄψος. ver coquin, lisette, θ. coupe-bourgeon, bêche, θ.

Ἄσβυστος (κυρ. ἀσβέστης), η, ον. » Ἄσβεστος (τίτανος). (chaux) vive.

Ἀσήκωτος, η, ον. » Ἀβάστακτος. qu'on ne peut lever.

Ἀσημάδευτος, η, ον. »Ἀσήμαντος, ἀκατασήμαντος, ἀσημείωτος. qui n'est pas marqué, qui ne porte point de marque (signe).

Ἀσήμαντος, η, ον. » Ἄσημος, ἀφανὴς, ἄδοξος, ἀνώνυμος, ἀλλεὴς, ταπεινὰ πράττων. insignifiant; obscur.

Ἀσημένιος, α, ον. »Ἀργύρεος καὶ (κρσ.) ἀργυροῦς. d'argent. §. argenté.

Ἀσῆμι (ἀπὸ τοῦ) » Ἄσημον (ἀργύριον, κυρ. τὸ ἀδούλωτον, τὸ ἄκοπον. » Τῆς δὲ ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀσήμου, ὑπέρκειται... ἡ χρυσῆ χώρα, καὶ αὐτὴ πλεῖστα μέταλλα ἔχουσα χρυσίου,« Πτολεμ. Γεωγρ. Ζ΄). »Ἄργυρος, ἀργύριον. argent. ||. ἀσῆμι τῆς δούλας. »Ἐπίσημον, δόκιμον. qui est au titre.

Ἀσημικόν. » Ἀργύρωμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). argenterie, θ. vaisselle (service) d' argent, θ.

Ἀσημόνερον (χημ. κατασκ.) » Βασιλικὸν ὕδωρ. eau forte, θ.

Ἀσημόνω, ῥ. μετ. » Ἀργυρόω, καταργυρόω. argenter.

Ἀσημόπετρα (τὸ Τουρκ. μεχέγατασι). »Αυδία (»Βάσανος »Δακιρῖτις) λίθος. pierre de touche.

Ἀσημόχωμα. » Ἀργυρῖτις (γῆ), ἀργύρου ψήγματα. sable d' argent.

Ἄσιαστος(-χτος), η, ον. » Ἀνώμαλος. inégal, qui n'a pas été applani, ἴδε καὶ Ἀσυγύριστος.

Ἀσκάλιστος, η, ον. » Ἀσκάλευτος, ἄσκαλτος, ἄσκαλος. qui n' est pas bêché ou sarclé.

Ἀσκέπαστος, η, ον. »Ἀσκεπής. qui n'est pas couvert, découvert.

Ἄσκαφτος, η, ον. »Ἄσκαφος(-πτος). qui n'a pas été bêché (fouï).

Ἀσκηταρειό. » Ἀσκητήριον, ἡσυχαστήριον. hermitage.

Ἀσκητεύω, ῥ. οὐδ. » Τὸν ἀσκητικὸν μέτειμι βίον, ἀσκητικῶς διάω (διάγω), ἐνασκέομαι. mêner la vie anachorétique.

Ἀσκητής. » Ἀναχωρητὴς, ἐνασκούμενος. anachorète, hermite.

Ἀσκί (τὸ Τουρκ. τουλοῦμι). »Ἀσκὸς, θύλαξ καὶ θύλακος. outre, θ.

Ἀσκόλυμπρος, φ., ἴδε Σκόλυμπρος καὶ Κεφαλάγκαθον.

Ἀσκομαντοῦρα (ἡ χυδ. Γκάϊδα ἢ Κάϊδα), ὄργ. μουσ. » Ἀσκὸς (»Αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας,«Δίων Κάσ.), ἄσκαρος, ἀσκαύλιον. musette, θ. cornemuse, θ.

Ἀσκομαχητὸν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Ἀσκόνταφτος, η, ον. »Ἀνόλισθος, ἀπτὼς -ῶτος. qui ne bronche pas.

Ἀσκούπιστος, η, ον, ἴδε Ἀσάρωτος.

Ἆσμα (τὸ), πάθ. (χυδ. ἀντὶ) » Ἆσθμα, δύσπνοια, ὀρθόπνοια. asthme, courte-haleine, θ.

Ἀσπάλαχτη (εἶδος ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου μὲ κίτρινα ἄνθη). » Ἀσπάλαθος (ἡ). aspalathe.

Ἄσπαρτος, η, ον. »Ἄσπαρτος, ἄσπορος. qui n'est pas semé.

Ἄσπαστος, η, ον. »Ἄῤῥηκτος, ἀῤῥαγής. qu'on ne peut pas rompre (casser).

Ἀσπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα), ἴδε Σπίθα.

Ἀσπράδα, ἴδε Ἀσπρίλα.

Ἀσπράδι (τοῦ αὐγοῦ). » Λευκὸν (ᾠοῦ), λεύκωμα, ὀρνίθων γάλα (κατὰ τὸν Ἀθήναιον). blanc d'œuf ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ. »Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν(ἰατρ.). l'albuginée. §.(τὸ φυκιασίδι). » Ψιμμύθιον καὶ Ψιμύθιον καὶ Ψιμίθιον. blanc, ceruse, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Ἀσπρειδερὸς, ἡ, όν. » Ὑπόλευκος. blanchâtre.

Ἀσπρίζω, ῥ. μετ. »Λευκαίνω(-όω). blanchir. ||. ἀσπρίζω τοῖχον μὲ ἀσβέστην, (Τουρκ. μπαδαναλαδίζω ἢ σουβαδίζω) ἴδε Ἀσβεστόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λευκαίνομαι(-όομαι). blanchir. §. ἀσπρίζω (ἀσπρίζουν δηλ. ᾗ τρίχες μου). » Πολιόομαι. blanchir.

Ἀσπρίλα. » Λευκότης, τὸ λευκόν. blancheur, θ.

Ἄσπρισμα. » Λεύκανσις. blanchîment, blanchissage (κυρ. πανιοῦ καὶ πανικῶν). ||. ἄσπρισμα τοίχου μὲ ἀσβέστην (Τουρκ. μπαδαναλάδισμα ἢ σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀσπρογένης. » Πολιὸς, λευκόθριξ-ότριχος. chenu.

Ἀσπροκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόλευκος.

Ἀσπρόκλημα (τὸ ἄλλ. Χούμελι), φ. ἴδε Βρουνιά.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον. » Εὔχρους, ῥοδόχρους. qui a un teint de roses (vermeil).

Ἀσπρόκωλος, π. (κατὰ λέξιν εἶνε ὁ » πύγαργος, εἶδος ἀετοῦ· συνήθως ὅμως ὀνομάζεται ὁ) » Μελαγκόρυφος (ἢ ἡ) » Οἰνάνθη. motteux, cul-blanc, (κατὰ τὸν Δουκάγγ.) pivoine, ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ἀσπρολούλουδον (τὸ ἄγριον χαμόμηλον ἢ τὸ κοπρολούλουδον. Εἶνε διαφόρων εἰδῶν), ἄνθ. »Ἀστερὶς, ἀστερία (πόα), ἀνθεμὶς, ἄνθεμον, ἀνθέμιον, λευκάνθεμον, μελάνθεμον, ἠράνθεμον (κυρ. τὸ πορφυρανθὲς), κηράνθεμον, χρυσοκόμη, καλλία, ἀργεμώνη. marguerite, θ. camomille (sauvage), paquerette, θ.

Ἄσπρος (ἐκ τοῦ asper asperum, κυριολεκτουμένου ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ ξηρᾶς, ἑπομένως ἀδένδρου καὶ διὰ τοῦτο λευκιζούσης, γῆς· καθὼς καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἀργὸς καὶ Ἄργος, κάμπος ἄσπαρτος, ἄρουρα, ἑπομένως λευκὸς) η ον. » Λευκός blanc -che. §. ἄσπρον (τὸ ἐλάχιστον νόμισμα τῆς Τουρκίας, τὴν σήμερον κατήντησεν ἰδανικὸν), ἴδε Λιανόν. §. ἄσπρα (εἰς τὸ πληθ. τὰ) »Χρήματα, ἀργύρια, ἀργύριον, κέρμα (κυρ. ἡ ψιλὴ μονέδα). l'argent.

Ἀσπροσάνιδον (τὸ σανίδι ὅπου μετροῦν τὰ ἄσπρα). » Ἀβάκιον. comptoir.

Ἀσπροσίτι, γέν. » Ζέα καὶ Ζειὰ (ἀπ' αὐτὴν γίνεται ὁ καλὸς φάρος. Εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ) ὀλύρα (» Αἱ δὲ Ὀλύραι σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου, » Εὐσταθ. ἰλ. Ε. 196). épeautre, θ. seigle blanc. locar, ἴδε καὶ Σήκαλη.

Ἀσπρουλιάρικος, η, ον, } ἴδε Ἀσπρειδερός.
Ἀσπρυδερὸς, ἡ, ὸν }

Ἀσπροφορεμένος, η, ον. » Λευχείμων, λευχειμονῶν. habillé en blanc.
Ἀσπροφόρος, α }

Ἀσπροφορῶ, ῥ. ἀμ. »Λευχειμονέω. s'habiller en blanc, porter des habits blancs.

Ἀσπρόχωμα. » Ἄργιλλος (-λος), λευκάργιλλος (-λος). argile.

Ἀστόλιστος, η, ον. » Ἀκαλλώπιστος, ἀκόσμητος, ἀδιακόσμητος. qui n'est pas paré (orné).

Ἀστοχασιά. » Ἀλογιστία, ἀβουλία, ἀκρισία, τὸ ἀπροβούλευτον (ἄγνωμον, ἀλόγιστον, ἀπερίσκεπτον). inconsidération, inconséquence, indiscrétion. §. ἴδε Ἀπροσεξία.

Ἀστόχαστα, ἐπ. » Ἀλογίστως, ἀνεπιλογίστως, ἀγνωμόνως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως. ἀκρίτως, ἀγνωμόνως. inconsidérément.

Ἀστόχαστος, η, ον. » Ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ἄβουλος, ἀστάθμητος, ἀγνώμων, ἀγνωμόνως ἔχων. irréfléchi, inconsidéré, indiscret, mal-avisé,

étourdi, ἴδε καὶ Ἀδιάκριτος καὶ Ἀνόητος. ||. Καὶ εἶσθε τόσον ἀστόχαστοι, ὥστε. . .; »Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὥστε, ... ; (Δημοσθ. Ὀλ. Β΄.).

Ἀστοχιὰ, ἴδε Ἀνοησία καὶ Ἀστοχασιά.

Ἀστοχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνησμονῶ.

Ἀστραγαλιὰ (ἡ ἄγρια γλυκόῤῥιζα), φ. » Ἀστράγαλος. astragale, fausse réglisse, θ.

Ἀστράγγιστος (-χτος), η, ον. » Ἀδιήθητος. qui n'a pas été exprimé (pressuré, passé par le couloir ou par la chausse).

Ἀστρακιὰ (ἀντὶ Ὀστρακιὰ, ὡς ἐστρωμένη μὲ ὄστρακα κεράμεα, ὀνομάζεται εἰς τὴν Χίον τὸ) Δῶμα, ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀστραπή. » Ἀστραπή. éclair.

Ἀστράπτω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Ἀστράπτω. éclairer.

Ἀστρίτης (εἶδ. ἰφειδιοῦ. Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀστρογαλήν), ζ. » Ἔχις-ιος καὶ -εως(ὁ). vipère (ἴδε καὶ παράδ. Ὀχεντρα. (ἴσως ὁ)Ὀστρακίτης (»Τὸ προπετὲς τοῦ ὀστρακίτου, « Ἐπιφ. Πανάρ. 299, Β).

Ἄστρον. » Ἀστὴρ, ἄστρον. étoile, θ. astre. ||. ἄστρον ὅ,που (φαίνεται ὅτι) σβύνει καὶ πέφτει » Διάττων (ἀστήρ). étoile qui file (tombe). §. (κατ' ἐξοχὴν ὁ Λύγερινὸς), ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος ἄνθους), ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Ἀστροπελέκι (ὀρθότερον ἔπρεπε 'να λέγεται Ἀστραποπελέκι). » Κεραυνὸς, σκηπτὸς, πρηστήρ. foudre ἀρσ. καὶ θ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που κτυπήθηκε (κάηκεν) ἀπὸ τὸ —. » Ἐμβρόντητος, ἔμπληκτος, κεραυνόβλητος, κεκεραυνωμένος. foudroyé, frappé par la foudre.

Ἀστροφεγγιά. »Ἡ τῶν ἀστέρων φαῦσις, τῶν ἄστρων τὸ φῶς (Θεοφρ.), ἀστερόφωτον (Λεοντ. Τακτ. ΙΖ΄, 22). la lumière des étoiles.

Ἄστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀσυγύριστος, η, ον. »Ἀτημέλητος, ἀδιακόσμητος, ἀκατασκεύαστος, ἀκόσμητος, ἀκόμιστος. dérangé, en désordre, en négligé.

Ἀσυγχώρητος (προφ. κοιν. Ἀσυχώρετος), η, ον. » Ἀσύγγνωστος, ἀσυγχώρητος. impardonnable, inexcusable, irrémissible.

Ἀσυδοσία. » Ἀτέλεια. immunité.

Ἀσύδοτος, η, ον. » Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀφορολόγητος. qui jouit des immunités.

Ἀσυλλόγιστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάφορος καὶ Ἀστόχαστος.

Ἀσυμβίβαστος, η, ον. » Ἀσύμβατος, ἀσυμβάτως ἔχων. incompatible, ἴδε καὶ Ἀμίλιωτος.

Ἀσυνήθιστος (ἐνεργ. ὁ ἀμάθητος), η, ον. » Ἀήθης, ἀήθως ἔχων, ἀσυνήθης, ἄπειρος, ἀδαὴς, ἀπαίδευτος. inaccoutumé. §.(παθ. ὁ μὴ κατὰ συνήθειαν). »Ἔξαλλος, ἔκφυλος, ἄτοπος, ἔκτοπος, ξένος, ξενίζων, ἀλλόκοτος, παρηλλαγμένος. extraordinaire.

Ἀσύστατος, η, ον. » Ἄστατος, κοῦφος, εὐρίπιστος, ἀνερμάτιστος, εὐχερής. évaporé, ἴδε καὶ Ἀκατάστατος καὶ Ἀστόχαστος καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἀσφαχτος, η, ον. »Ἄσφακτος. qui n'est pas égorgé.

Ἀσφιχτος, η, ον. »Ἄσφιγκτος. qui n'est pas serré.

Ἄσχημα, ἐπιῤῥ. »Αἰσχρῶς, ἀσχημόνως, οὐκ εὐπρεπῶς. d'une manière inconvenante. ||. κάμνω—. »Ἀσχημονέω. se comporter d'une manière inconvenable. ||. διότι εἶνε ἄσχημα καθὼς κάθησαι. »Ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος (Πλ. ἀποφθ.).

Ἀσχημαίνω (γίνομαι ἄσχημος), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τὸ κάλλος ἀποβάλλω, αἰσχρὸς γίνομαι. enlaidir.

Ἀσχημιά. » Αἶσχος (τὸ) (» Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ἐγέλασαν πάντες, « Ξενοφ. Ἀναβ. Β΄), αἰσχρότης, δυσμορφία, ἀμορφία, τὸ δυσειδὲς (εἰδεχθὲς) τῆς ὄψεως. laideur, θ. difformité.

Ἀσχημίζω, ῥ. μετ. »Αἰσχύνω, διαφθείρω (λυμαίνομαι) τὸ κάλλος. enlaidir. §. ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ἀσχημαίνω.

Ἀσχημοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.

Ἄσχημος, η, ον. » Αἰσχρὸς, δυσειδὴς, δύσμορφος, ἄμορφος, ἀκαλλὴς, εἰδεχθής. laid, difforme. §. ἴδε Ἄπρεπος καὶ Ἀταίριαστος.

Ἀσχημότατος, η, ον.» Ὑπερβάλλων αἴσχει, αἰσχρότατος. extrêmement laid.

Ἄσχιστος, η, ον. » Ἀῤῥαγὴς, ἀῤῥηκτος, ἀδιάῤῥηκτος, ἄσχιστος. indéchirable, qu'on ne peut pas déchirer (fendre), qui n'est pas fendu (déchiré).

Ἀταίριαστος, η, ον. » Ἀνάρμοστος, ἀπροσφυὴς, ἀκατάλληλος, ἀπάδων, ἀπείκως καὶ ἀπεικὼς, ἀνοίκειος, ἀπροσδιόνυσος, ἀνεπιτήδειος, ἀσύμφυλος, ἀπεμφαίνων, ἀεικὴς, ἀσύμφωνος, ἀσχήμων, ἀπρόσφορος, ἄπο τρόπου. disconvenant, discordant.

Ἄτακτα, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ἀκόσμως, ἀτάκτως, ἀσχημόνως, ἀκαταστάτως. §. Ὕβρει. insolemment, désordonnément.

Ἄτακτος, η, ον. »Ἀσεμνος, ἄκοσμος, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς, ἀνάγωγος, ἀσχήμων, ἀκατάστατος. dérangé, désordonné, dé-

réglé (dans ses moeurs, dans sa conduite).

Ἀτακτῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω, ἀσχημονέω, ἀκοσμέω, παροινέω (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι), καταστρηνιάω. sortir des bornes de la modestie (de la bienséance).

Ἀταξία (κίνημα ἄτακτον). » Ἀσέλγεια, ἀτόπημα, ὕβρις, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία. incongruité. §. incartade, θ. §. » Τὸ ἀσελγὲς (ἀνάγωγον) τῶν τρόπων. désordre, déréglement.

Ἄτεκνος, η, ον. » Ἄπαις-αιδος (ὁ καὶ ἡ), ἄγονος, ἄτεκνος. sans postérité, sans enfans.

Ἀτελείωτος (ὅ,που 'δὲν ἔχει τελειωμὸν, καὶ μεταφ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ 'να κατορθωθῇ), η, ον. » Ἀνήνυτος, ἄληκτος, ἀπέραντος, ἄπειρος, ἀτελεύτητος, ἀτέλεστος, διηνεκής. infini, interminable. ἀνεξάντλητος (διὰ τὰ ῥευστά). intarissable, inépuisable. §. (ὅ,που 'δὲν ἐτελείωσεν). » Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀτελείωτος, ἄπρακτος. inparfait, incomplet.

Ἀτιμάζω, ῥ. μετ. » Ὑβρίζω, προπηλακίζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, ἀτιμάζω(-άω, -έω). déshonorer, insulter, outrager, maltraiter, couvrir d'ignominie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Ἀτίμητος, η, ον. » Ἀτίμητος (» Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ τὸν Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐστάθ. Ὅμ. 781), ὑπέρτιμος. inappréciable, inéstimable.

Ἀτιμία. » Ὕβρις, προπηλακισμὸς, ἀτιμία, ἀδοξία, ὕβρισμα, ὄνειδος, αἶσχος (τὸ), αἰσχύνη. déshonneur, affront, insulte, θ. outrage, honte, θ. humiliation, ignominie, injure, infamie, ἴδε καὶ Ἐντρόπιασμα.

Ἄτιμος (ἄνθρωπος), η, ον. » Ἄτιμος, ἄδοξος, ἀκλεής. malhonnête, infâme. §. (πρᾶγμα). » Αἰσχρὸν, ἄσχημον. déshonnête, honteux, ignominieux.

Ἀτιμώρητος, η, ον. » Ἀκόλαστος, ἀτιμώρητος. inpuni. ||. τὰ τοιαῦτα σφάλματα δὲν πρέπει ν' ἀφίνωνται ἀτιμώρητα. » Τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα (Ξενοφ.). «

Ἀτονία, ἴδε Ἀδυναμία.

Ἀτονίζω, ῥ. μετ. » Χαυνόω, διαθρύπτω, ἐκλύω, ἐκνευρόω(-ίζω), ἐκθηλύνω. énerver, épuiser, efféminer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκλύομαι κτλ., ἀτονέω. être épuisé etc.

Ἀτονισμένος, η, ον. » Ἐκλελυμένος, ἄτονος, ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμένος. énervé, ἴδε καὶ Ἀποκαμωμένος.

Ἄτσαλος (» Τὰ ῥοῦχά 'του ἔν' ἄτσαλα, καὶ γέμουσι τὴν ψεῖραν, « Στέφ. Σαχλίκ. Παραιν.), η, ον, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Αἴσυλος ἢ » Ἀζαλέος, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, αἰσχρὸς, (Ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. » Ἄσκαλα, ἀκάθαρτα, « καὶ » Ἀττάλη, φόρυξις). sale, indécent etc. (Ὑπάρχει καὶ ῥῆμα σύνθετον Ἀτσαλοτρώγω, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Δουκάγγ., ἐξηγῶν αὐτὸ πάντῃ ἀκαταλλήλως).

Ἀτὸς, ἡ, ὸν, (ἀντων. ἑνωμένη πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους Μου, σου, 'του, 'της:) καὶ πληθ. Ἀτοί(μας, σας, 'τους, κτλ.), (κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ) » Αὐτὸς (ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος), αὐτοὶ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἐκεῖνοι κτλ.). moi (toi, lui, etc.)-même, ἴδε Ἴδιος καὶ Μονάχος καὶ Υ. ||. ὥστε νὰ τὰ κάμνῃς ὅλα ἀτός σου; » Ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς (Δημοσθ. περὶ Στεφ.); ||. 'να βουτήξῃ τὸ τάσι καὶ 'να περιχυθῇ ἀτός 'του. » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι (Θεοφρ.). ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζεν ἀτός 'του. » Καί τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε. «

Ἀτόφυος (ἴσως ἐκ τοῦ Αὐτοφυὴς), α, ον. » Συμφυὴς, συνεχὴς, ὁλοφυής. ||. μιὰ κολώνα ἀτόφυα. » Μονόλιθος στήλη. tout d'une pièce, ἴδε καὶ Ἀκέρῃος.

Ἀτσάκκιστος, η, ον. » Ἄθραυστος, ἄῤῥηκτος. qui n'est pas (ou qui ne peut pas être) cassé (rompu), qu'on ne peut pas rompre.

Ἀτυχία. » Ἀποτυχία, ἀπότευξις, δυστυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα. malheur, ἴδε καὶ Κακομοιριά.

Ἄτυχος, η, ον. » Δυστυχής. malheureux, infortuné, ἴδε καὶ Κακόμοιρος. ||. εἶμαι ἄτυχος. » Δυστυχέω. jouer de malheur, ἴδε καὶ Τύχη.

Αὐγερινὸς (τὸ λαμπρότερον τῶν ἄστρων. Ὅταν φαίνεται τὸ πρωῒ λέγεται) » Ἑωσφόρος, ἑῷος, φωσφόρος. étoile du matin· (Καὶ ὅταν 'βγαίνῃ ἀποσπερὶς), » Ἕσπερος. étoile du soir. (Ἐν γένει δὲ), » Ἀφροδίτη. étoile du berger ou de Venus.

Αὐγή. » Ἕως-ω (ἡ), ἠὼ-οῦς (ἡ). aurore, θ.

Αὐγό. » Ὠόν. œuf. ||. αὐγὰ σ' τὸ σαχάνι. des œufs pochés. §. τὰ αὐγὰ τῶν καβούρων κτλ. » Ἐριθάκη.

Αὐγολέμονον. » Ὠοῦ ὑπότριμμα (σύγκρουμα), καρύκη, κατάχυσμα, καταχυσμάτιον. sauce, θ.

Αὐγομάνα. » *Ὠοθήκη. ovaire.

Αὐγοτάραχος. » Καὶ πωρινὰ αὐγοτάραχα

διὰ τὴν ἀνορεξίαν, « Πτωχοπρόδρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ., διότι τὰ τοῦ φθινοπώρου εἶνε τὰ καλλήτερα). » Ὠοτάριχον. boutargue, θ.

Αὐγότσεφλον. » Ὠοῦ ἔλυτρον (κέλυφος) (τὸ). coque, θ. coquille, θ.

Αὐγωμένος, η, ον. » Ὠοφόρος, (ἐπὶ θαλασσ.) ἐριθακώδης. oeuvé. || . παγουρομάνναις αὐγωμέναις. » Γραῖαι ἐριθακώδεες, « Ἐπίχαρμ. παρ᾽ Ἀθην.

Αὐθάδεια. » Προπέτεια, θράσος, ὕβρις, ἰταμότης, αὐθάδεια καὶ αὐθαδία, θρασυστομία, τὸ αὔθαδες (ἰταμὸν κτλ.). audace, θ. arrogance, insolence, impertinence. || . μὲ αὐθάδειαν, ἐπίῤ. »Προπετῶς, αὐθαδῶς, θρασέως. audacieusement, insolemment, arrogamment, inpertinemment.

Αὐθάδης, ισσα, ικον. » Προπετὴς, θρασὺς, ὑβριστὴς, ἰταμὸς, τολμητίας, θρασύστομος, θρασύγλωττος, ἀθυρόστομος, φορτικός. insolent, arrogant, impertinent, audacieux, effronté.

Αὐθαδιάζω, ῥ. οὐδ. » Προπετεύομαι, θρασύνομαι, θρασυστομέω, ἀποθρασύνομαι, ἀπαυθαδέω, ἀπαυθαδιάζομαι. parler insolemment (arrogamment etc).

Αὐθεντεία (τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ διάστημα τῆς διοικήσεως τοῦ αὐθέντου). »Ἡγεμονεία (-ία), ἀρχὴ, δεσποτεία. principauté, seigueurie.

Αὐθεντεύω (ἀπὸ τοῦ) » Αὐθεντέω (» Οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, « Α. Τιμοθ.), ῥ. ἀμ. » Ἡγεμονεύω, ἄρχω, ἡγέομαι. être (devenir) prince.

Αὐθέντης (προφ. κοιν. Ἀφέντης). » Κύριος, δεσπότης, αὐθέντης (Εὐριπ. Ἰκ. 444). seigneur, maître. §. » Ἡγεμών. prince.

Αὐθεντικὸς, ἡ, όν. »Ἡγεμονικὸς, δεσποτικὸς, δεσπόσυνος. qui appartient au prince, seigneurial.

Αὐλάκι (τὸ κανάλι). » Αὔλαξ-ακος (ἡ), ὀχετὸς, διώρυξ-υγος καὶ (Αττικ.)-υχος, διορυγὴ, διόρυγμα, ἀμάρα, ὑδρορρόη. canal, tranchée, rigole, θ. biez (κυρ. τοῦ νερομύλου). || . ἀνοίγω αὐλάκι. » Αὔλακα τέμνω (ἄγω) καὶ (μονολεκτ.) αὐλακοτομέω.

Αὐλακιά. » Αὔλαξ-ακος καὶ ἄλοξ-οκος (ἡ). sillon. || . ἀνοίγω (κόπτω) αὐλακιαίς, ἴδε Αὐλακόνω.

Αὐλακόνω (γεωργ.), ῥ. μετ. » Αὐλακίζω(-όω), αὐλακοτομέω, ἀλοκίζω. silloner.

Αὐλάκωμα (γεωργ.). » Αὐλακισμός. sillonage, sillonement.

Αὐλίζομαι, ῥ. μσ. || . ἀπὸ ποῦ αὐλίζεσθε; (ἡ) ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται τ᾽ ὀσπίτι σας; » Πόθεν εἰσιτητὰ εἰς τὴν οἰκίαν; de quel côté la maison se sert elle (perce-t-elle) ? || . τ᾽ ὀσπίτι αὐλίζεται ἀπὸ δυὸ δρόμους. »Ἀμφίθυρος ἡ οἰκία. la maison perce dans deux rues.

Αὐλή. » Αὐλὴ (κυρ. ἡ περιοχὴ τοῦ ᾽σπιτιοῦ), κλείσιον (Πλούτ. Ποπλικ.), αὔθουσα. cour, θ. carré. §. (τὸ βασιλικὸν παλάτι), ἴδε Παλάτι.

Αὐλόγυρος (ὁ τοῖχος, τὸ περίφραγμα ἐν γένει, τῆς ἔξω αὐλῆς τοῦ ᾽σπιτιοῦ). » Περίβολος, περίφραγμα, θριγκὸς, ἔρκος (τὸ). enclos, enceinte, θ. clôture, θ.

Αὐλόπορτα. »Αὔλειος (»Αὐλεία) θύρα(κυρ. ἡ Ἐξώπορτα, ἡ φέρουσα δηλ. ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ ᾽σπιτιοῦ), μέταυλος (Αττικ. ἀντὶ) μέσαυλος (ἡ φέρουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τ᾽ ὀσπίτι). porte d'entrée, θ.

Αὐξάνω, ῥ. μετ. » Αὔξω, ἐπιτείνω, αἴρω ἐπὶ μέγα. accroître, augmenter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Αὔξομαι, ἐπιτείνω(-ομαι), αὐξάνω(-ομαι), ἐπιδίδωμι, αἴρομαι μέγας (ἐπὶ μέγα). augmenter, croître, accroître, s'accroître, s'augmenter. || . καὶ ἡ ψύχρα αὔξησεν, ἐπειδὴ ἐσηκώθη (᾽πῆρεν) ἄνεμος. » Καὶ τὸ ψύχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου. || . ὁ ἄνεμος ἐμετρίαζε(κατάπεφτεν) ὅσο᾽ αὔξαινεν ἡ ζέστη. » Καὶ τὸ πνεῦμα ῥᾶον ἐγίνετο, τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης.« || . μὲ αὐτὰ καὶ μὲ αὐτὰ αὔξησεν ὁ Φίλιππος. » Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος«.

Αὔξησις. » Αὔξη, αὔξησις, ἐπίδοσις. accroissement, augmentation.

Αὐπνία. » Ἀγρυπνία, ἀϋπνία. insomnie.

Αὐριὸς, ἡ, όν. »Ὁ (Ἡ, Τὸ, Οἱ, Τὰ κτλ.) αὔριον. de demain. || . ἡ αὐρινὴ ᾽μέρα θὰ ᾽τὸ δείξει. » Ἡ αὔριον δείξει.

Αὔριον, ἐπίῤ. (χρον.). » Αὔριον. demain. || . οἱ νόμοι ᾽να ἔχωσι κῦρος ἀπὸ αὔριον. » Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. || . ᾽τὸν ἐπροσκαλοῦσε ᾽να δειπνήσῃ πάλιν αὔριον μαζῆ του. » Εἰς αὔριον παρεκάλεσε συνδειπνῆσαι πάλιν. || . δι᾽ αὔριον (ἂς μείνουν) τὰ οὐσιώδη. » Εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα (παροιμ. Πλούτ. Πελοπ.). «

Αὐτάκι. » Ὠτάριον.

Αὐτὶ (ἀπὸ τοῦ) » Ὠτίον (ὑποκορ. τοῦ) » Οὖς-ὠτὸς καὶ (ποιητ.) » Οὔας-ατος (καὶ Αἰολ.) » Αὖς-αὐτὸς-αὐτὶ κτλ. (τὸ). (πλθ.) ἀκοαί. oreille, θ. || . στουπόνω τ᾽ αὐτιά μου, μήπως καὶ τὰ ᾽ξανακούσω. » Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπου ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, « Λκ. || . τ᾽ ἄκουσα μὲ τ᾽ αὐτιά μου, (ἡ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ᾽αὐτιὰ,(φρσ.),ἴδε Ἴδιος. || . βούζουν τ᾽ αὐτιά μου, ἴδε Βούζω. ||

βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω τι λέγουν), ἴδε Βάλλω. || . (ὁ χοῖρος, ὅταν 'δὲν 'μπορῇ), ρίχνει τ' αὐτιά 'του κάτω. » Καταβάλλει τὰ ὦτα (Πολυδ.). || . ἔρριξε τ' αὐτιά 'του (μεταφ. δι' ὅσους ταπεινόνονται καὶ ἐπομένως ἀφήνουν τὸ προτητερινόν 'τους ὕφος), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Οὔατα κάββαλεν (Ὀδυσ. P., τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ησυχ.), » Κυλλαίνων ὦτα, « (ἐξέφρασεν). » Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ, δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. il a l'oreille basse, il baisse l'oreille. || . 'δὲν ἀδειάζω, 'που λέγει, μήτε 'να ξύσω τ'αὐτί μου. » Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, σχολὴν ἄγων. || . μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιὰ, (φρσ.). »Ἀπέκναισε μου τὰς ἀκοάς. » Διατεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα (Πολυδ.). » Διατεθρύλλημαι (»Κατατέτριμμαι) ὑπὸτοῦ ἀνθρώπου (Ξενοφ.). étourdir (rompre) les oreilles, ἴδε καὶ Πονοκεφαλῶ.

Αὐτόπονος, παθ. » Ὠταλγία. otalgie, θ.

Αὐτὸς, ἡ, ὸ, (ἀντων.Δεικτ.) »(ἀρσ.) Οὗτος (» Οὑτοσὶ)-τούτου (τουτουί)· celui-ci (celui-là). (θηλ.)αὕτη-ταύτης (ταυτησί)· celle, celle-ci (celle-là). (οὐδ.) τοῦτο-τούτου (τουτουί). ce (πρὸ συμφώνου), cet (πρὸ φωνήεντος), ce-ci (ce-là). » Ὅδε, ἥδε, τόδε κτλ., αὐτός. || . αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης, πέντε κτλ.). » Τρίτος (» Τέταρτος, » Πέμπτος κτλ.) αὐτός. lui troisième (quatrième, cinquième, etc.). || . 'καταίβηκαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ γυναῖκες 'τους καὶ τὰ παιδία 'τους. » Αὐτοί τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες. || . δι' αὐτὸ καὶ (κατὰ συνίζησιν) γι' αὐτὸ, ἴδε Διὰ καὶ Τοῦτο. || . τὸ πλέον παράξενον ὅμως εἶν' αὐτὸ, 'που θὰ 'πῶ. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, ὅτι . . . || . αὐτὸ, (ἢ) τὸ αὐτὸ, (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα). » Τὸ δεῖνα (Ἀριστοφ. πολλαχοῦ). chose. (ἄλλοι λέγουν· » τέτοιο. [ἢ] » τὸ τέτοιο). || . καὶ πότε αὐτό; ἐν ᾧ. . . ἴδε Ἐν ᾧ. || . μ' αὐτὰ καὶ μ'αὐτά, (φρσ.). » Τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις. || . εἰς αὐτὴν (τὴν γεροντικὴν δηλ., τὴν περασμένην) ἡλικίαν! » Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)! « || . αὐτὴν τὴν ὥραν (φρσ. ἀντὶ Ἀμέσως τῶρα, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀρχίλοχον, ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν (Πλούτ. Λακων. Ἐπιτηδ.) «. (Τούτου σύνθεσις εἶνε τὸ ἐπίρρημα) » Αὐθωρεὶ (-ρὶ). (οἱ χυδ. τὸ λέγουν: τούτην τὴν ὥραν, τὸ ὁποῖον συνηχεῖ πως μὲ τὸ Γαλλ.) tout à l'heure.

Αὐτοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Αὐτόθι, αὐτοῦ (ὁ Πλάτων τὸ μετεχειρίσθη ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ, τῆδε. »Τῆδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν,« καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁμοίως· ὁ δὲ Πλούταρχος εἶπεν: » Ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν «). là-ici, là-même. || . ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Ἀπό.

Ἄὔψος, ον (κυρ. κρασὶ τὸ χωρὶς γύψου). » Ἄγυψος.

Ἀφάνα (ἀπὸ τοῦ Ἅπτειν, διότι μὲ αὐτὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καίουν τοὺς φούρνους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ Σουίδ. τὴν λέξιν, ἐξηγῶν δι' αὐτοῦ τὸ Σκινδαψὸς, φ. (ἀγκαθ.) (ἴσως ὀ) » Ἐχινόπους. chardon étoilé.

Ἀφανίζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, καταστρέφω(-ομαι), ἀναιρέω, ἀπολλύω(-υμαι), καταλύω, ἀφανίζω, διεργάζομαι, ἐξολοθρεύω. détruire, anéantir, ruiner, perdre, ravager, exterminer, ἴδε καὶ Χαλνῶ καὶ Χάνω.

Ἀφανισμός. » Ὄλεθρος, φθορὰ, διαφθορὰ, ἐξ(ἀπ)ώλεια, πανωλεθρία, φθόρος, ἐξολόθρευσις. destruction, anéantissement, ruine, θ. perte, θ. ravage, dépérissement, παρβλ. Χάλασμα.

Ἄφαντος, η, ον. » Ἀφανὴς, ἄφαντος (Εὐαγγ., Πίνδ. Ι. Ὀλυμπ., Διοδ. Σικελ.), φρυῦδος. invisible. || . γίνομαι ἄφαντος. » Ἀφανίζομαι (»Φαίνεται δὲ ἡ τρυγὼν τοῦ θέρους· τοῦ δὲ χειμῶνος ἀφανίζεται. φωλεῖ γὰρ, « Ἀριστ.), ἀφανίζω ἐμαυτὸν (» Ὁ θεὸς δ' εὐθέως ἠφάνισ' αὐτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεὼν, « Ἀρστφν.), ἀφανὴς (ἄφαντος, ἐξ ὀφθαλμῶν)γίνομαι.disparaître,s'évanouir. || . κάμνω ἄφαντον. »Ἀφανίζω. faire disparaître.

Ἀφεντειὰ, ἴδε Αὐθεντεία. §. (ὁ κοινὸς λαὸς 'τὸ μεταχειρίζεται ὡς εἶδος τίτλου, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, καὶ τὸ ἑνόνει μὲ τὰς ἀντων. σου, 'του, 'της, σᾶς, 'τους. Ὁμοιόν τι παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους τῆς Λακεδαίμονος Εἵλωτας: Ὅταν οἱ Θηβαῖοι, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Δακωνικὴν, 'τοὺς παρεκίνουν 'να ὁπλοφορήσωσι, ἀπεκρίνοντο, λέγει ὁ Πλούταρχος. » Οὐκ ἀρέσκειν ταῦτα τᾶς δεσποσύνας, « ὡς ἂν εἰ ἔλεγον, ἂν 'δὲν λανθάνωμαι: »Δὲν ἀρέσουν αὐτὰ τῆς ἀφεντειᾶς 'των, « ἐννοοῦντες τοὺς κυρίους 'των).

Ἄφθαστος, η, ον (κυρ. ἰατρικὸν δοκιμασμένον καὶ ἀλάνθαστον· οὕτως ὀνομάζει ὁ Μυρεψὸς βότανόν τι ἀντιφάρμακον). »Ἀνύσιμος, ἐνεργὸς, δραστικὸς, δραστήριος. fort, efficace, infaillible.

Ἀφηγκριοῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐπακροάομαι, παραβάλλω τὸ οὖς, ὑτακουστέω. prêter l'oreille.

Ἀφιερόνω, ῥ. μετ. » Ἀνατίθημι(-εμαι), ἀφιερόω, καθιερόω, ἀνίημι. **consacrer, dédier, dévouer.**

Ἀφιέρωμα. » Ἀνάθημα(θεμα), ἀφιέρωμα. **offrande,** θ.

Ἀφιερωμένος, η, ον. » Ἀνατεθειμένος, ἀνακείμενος, ἄνετος, ἀνειμένος. **consacré, dédié.**

Ἀφιλίωτος, η, ον. » Ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος. **irréconciliable.**

Ἀφίνω, ῥ. μετ. » Ἐάω, ἀφίημι, λείπω, λιμπάνω, ἐκ(ἀπο-κατα-ἐγκατα-παρα)λείπω, προ(ἀνα-μεθ-παρ)ίημι(-εμαι), ἀποτίθημι(-εμαι). **laisser, quitter, renoncer à, abandonner, délaisser.** ||. ἄφηκε (ἄφησε) τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέριά ᾽του. »Μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν (Συνεσ.).« ||. ᾽να μὴν ἀφίνουν κἀνένα ᾽να ἔμβῃ (περάσῃ) μέσα εἰς τὸ κάστρον. » Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἄκραν. ||. ᾽τὸν ἄφινε ᾽να ἐμβαίνῃ εἰς τὸν παπποῦ ᾽του. » Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. ||. ἀφίνω τὸ νερὸνεἰς τὸν κάμπον, ἴδε Ἀπολνῶ. ||. ἀφίνω ᾽πίσω. »Ἀπολείπω(-λιμπάνω). ||. ἀφίνοντας τὸ βουνὸν πρὸς τὰ δεξιά. » Ἐκ δεξιᾶς τὸ Πάγγεον ὄρος ἀπέργων (Ἡρόδ. Η.). **laissant la montagne à main droite,** ἴδε καὶ ᾽Παίρνω. ||. ὁ ᾽πατέρας ᾽του ᾽πέθανε καὶ ᾽τὸν ἄφησε πολλὰ μικρόν. » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ τοῦ πατρὸς αὐτῷ τελευτήσαντος. ||. ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ λόγια. » Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. ||. ἄφησα τὸ καράβι κ᾽ἔφυγα(κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν). »Ἀι(»Ἀει)πόνεως ἐγενόμην. **déserter le vaisseau.** ||. ᾽τὸν ἄφηκε ᾽σ τὸν τόπον. »Αὐτόθεν(»Μιᾷ πληγῇ) αὐτὸν κατέβαλεν. **il l'étendit roide mort.** ||. ἀφίνω γένεια(μαλλιὰ, μουστάκια). »Πώγωνα (»Κόμην, »Γένειον) τρέφω. » Τὸν ἀρχαῖον τρόπον κομῶντες, καὶ τὰ γένεια ἀφεικότες, « Δίων Χρυσος. Ας. **se laisser croître la barbe (les cheveux etc).** ||. ᾽τὸ ἄφησε δι᾽ ἄλλον καιρόν. »Εἰς ἄλλον καιρὸν ἀνεβάλετο(ἀνέθετο, ὑπερέθετο). ||. ἄφησε ᾽να περάσουν δυὸ ᾽μέραις. » Δύο διαλιπὼν ἡμέρας. ||. Ἀφίνω μεταξὺ τόπον (ἄδειον). » Διαλείπω (» Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι, καὶ ἐῶσι ἀνεψύχθαι, « Ἱππκρ. περὶ ἀγμ.). ||. ᾽τὸ ἀφίνω ἐπάνω σου, (φρσ.). »Ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβάλλομαι (ποιοῦμαι, ἀνατίθημαι -εμαι, ἐπιτρέπω). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Δίδω ἄδειαν). » Συγχωρέω. **permettre, accorder,** ἴδε καὶ Ἄδεια. ||. μὲ πολλὴν ᾽του δυσαρέσκειαν καὶ χωρὶς ᾽να ᾽τὸ θέλῃ διόλου, ᾽τοὺς ἄφησε ᾽ν᾽ ἀραδιασθοῦν ἔτσι. » Μάλα ἀκων συνεχώρησεν αὐτοὺς οὕτω τάττεσθαι.

§. ἀφίνομαι (τραβῶ χέρι, τραβηοῦμαι, παραιτοῦμαι), ῥ. μεσ. »Ἐξ (»Ἀφ)ίσταμαι, ἀφίεμαι, ἀναδύομαι. **désister, se désister,** ἴδε καὶ Τραβηοῦμαι.

Ἀφιόνι, ἰατρ. »Μηκώνειον, ὄπιον, **opium.**

Ἄφκιαστος, η, ον, ἴδε Ἄφτειαστος.

Ἄφοβα, ἐπ. » Ἀφόβως, ἀδεῶς, ἀνεκπλήκτως, ἀκαταπλήκτως, ἀταράχως. **intrépidement, imperturbablement, sans peur.**

Ἀφοβιά. » Ἀφοβία, τὸ ἄφοβον (ἀνέκπληκτον, ἀπτόητον, ἀκαταπλήκτον). **intrépidité, imperturbabilité.**

Ἄφοβος, η, ον. » Ἀδεὴς, ἄφοβος, ἀπτόητος, ἀνέκπληκτος, ἀκαταπλήκτος, ἀτάραχος. **intrépide, imperturbable.**

Ἀφόρειος, α, ον, ἴδε Ἀφόρετος.

Ἀφορεσμένος, η, ον. » Τῆς ἐκκλησίας ἀποκήρυκτος (Συνέσ.), ἐναγὴς, ἐξάγιστος, κατάρατος, ἐπάρατος, ἀφωρισμένος (μεταγ.), ἀποσυνάγωγος (παρ᾽ Ἑβραίοις). **excommunié,** ἴδε καὶ Καταραμένος.

Ἀφορεσμὸς, ὁ. » Ἀφορισμὸς (πόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ λέξις ὅταν ὁ Ἱπποκράτης ἔγραφε τοὺς ἀφορισμούς ᾽του, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν σήμερον!), ἀποκήρυξις (Συνέσ.), ἀρὰ καὶ (πληθ.) ἀραί. **excommunication.**

Ἀφόρετος, η, ον. »Ἀφόρητος (μεταγ. »Ἀφόρητοι ὅλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. 137), ἄβλητος(Ἡσύχ.), ἀγναμπτος, ἀτριβής. **(habit) tout neuf, qui n'a pas été porté (usé).**

Ἀφορμὴ, ἴδε Αἰτία.

Ἀφορνῶ, ῥ. μετ. » Εἴργω ἱερῶν, ἀποκηρύσσω(-ττω) (Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστορ.), ἀφορίζω(Ἐκκλ.), ἀρὰς τίθεμαι. **excommunier.**

Ἀφ᾽ οὗ, ἢ Ἀφαῦ, ἐπίῤῥ. (χρον.) καὶ σύνδ. (αἰτιολ. καὶ συμπερ.). » Ἐπειδὴ, ἐπεὶ, ἐπειδὰν καὶ ἐπὰν (πρὸς ὑποτακτικὴν), μετὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον), ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἀφ᾽οὗ, ἀφ᾽ὅτου, ὅπου, ὅτε, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὡς. **depuis que, après, après que, quand; puisque.** ||. (διὰ μετοχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφ᾽ οὗ τὰ εἶπεν αὐτά. » Ταῦτα εἰπὼν· »Ταῦτα δ᾽ αὐτοῦ εἰρηκότος. ||. ἀφ᾽ οὗ πέρασε τὸ Σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου. ||. ἀφ᾽ οὗ λούσθηκε, καὶ φόρεσεν ἕνα μεγαλοπρεπὲς φόρεμα. » Λουσάμενος δὲ καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπράν. ||. καὶ ἀφ᾽ οὗ γυρίσης μέσα αὐτὴν τὴν ἄκρην, εἶν᾽ ἓν ἀψίλωμα μεγαλούτσικα.

»Καὶ κἀμφαυτὶ τοῦτον ἐντὸς, κρητὶς ἐστιν εὐμεγέθης. || . (καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ὅταν ὅρως προηγῆται ἀφηγηματικὸν ῥῆμα): ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ Ἀγάθωνος, κῦραν τὴν θύραν ἀνοικτήν. »Ἐπειδὴ οὖν γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. || . ἀφ' οὗ δὲ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ ναί. . . . »Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς. || . δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ἀφ' οὗ ἔπαυσεν. » Οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. || . διότι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερις μῆνας, ἀφ' οὗ ἐξώφλησε μὲ αὐτούς, ἀπέθανε. » Τέτταρσι γὰρ ἢ τρισὶ μησὶν ὕστερον, ἢ διελύσατο πρὸς τούτους, ἐτελεύτησε (Δημοσθ. πρὸς Ναυσιμ. καὶ Ξενοπ.). « || . ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶν' ἔτσι. »Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει· »Ὁπότε γοῦν οὕτως ἔχει. || . ἀφ' οὗ πλέον 'δὲν 'μπορῶ οὔτε σᾶς 'να καταπείσω. » Ὅπου (» Ὅτε)γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, « Πλάτ. || . ἀφ' οὗ εἶδαν κοντὰ τὴν ἁρμάδαν. » Ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. || . ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασεν. » Ὡς οὖν ἀφίκετο. || . ἀφ' οὗ ἔλθοι. » Ἐπειδὰν ἀφίκηται. || . ἀφ' οὗ ὅμως ἀγαπᾷς καλλήτερα 'να σιωπᾷς. » Ἀλλ' εἰ σιωπᾷν ἡδιόν σοι. || . ἀφ' οὗ λοιπὸν κῦραν εὔλογον 'να παιδεύουν καὶ διὰ μόνους λόγους, 'δὲν ἤθελαν ἆρά γε παιδεύσῃ πολὺ σκληρότερα τὸν πραγματικὸν τῆς πόλεως προδότην; » Ὅπου τοίνυν καὶ τῶν λόγων τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἵνα τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν« ; ἴδε καὶ Μένω. || . ἀφ' οὗ 'κτίσθηκαν οἱ ἄνθρωποι. » Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι (Δημοσθ.)«. || . εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἴδε Εὐθύς. || . εὐθὺς ἀφ' οὗ περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν, ἴδε Καθώς.

Ἀφράτος, η, ον, »Ἀφρώδης (Εὐριπ. Ὀρ.). soufflé.

Ἄφραχτος, η, ον, ἴδε Ξέφρακτος.

Ἀφρίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀφρίζω(-έω,-ιάω). écumer. mousser (κυρ. διὰ τὸ κρασί).

Ἀφρός. »Ἀφρός. écume, θ. mousse (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων).

Ἀφρόψαρα (τὰ), ἴδε Γόνος.

Ἄφτειαστος, η, ον. » Ἀκατασκεύαστος, ἀτελής. imparfait.

Ἄφτρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθ. ἡ ἄφτραις, σύγκαμμα τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μάλιστα παιδιῶν), πάθ. » Ἄφθα. aphtes. || . Ἔχάζω (ἔχω) ἄφτραις. » Ἀφθάω.

Ἀφύλακτος, η, ον. » Ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος. qui n'est pas gardé.

Ἀφύσικος (ὁ Διογ. Λαέρτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀφυής), η, ον. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Τὰ, κτλ.) παρὰ φύσιν, ὑπερφυής, ἔκφυλος, ἀνακεχωρηκὼς τῆς φύσεως (Χρυσόστ.). contre nature.

Ἀχ! ἐπ. (τὸ ὀπ. φαίνεται εἰς τὸ ἀρχ. Ἄχος, ἄχθος, ἄχθομαι κτλ. σημαίνει πόνον, λύπην, εὐχαρίστησιν κτλ.) » Παπαί! φεῦ! ὤμοι καὶ οἴμοι! ἰού! αἰ-αί! ᾶ καὶ ᾶ! ᾶ-ᾶ (» Ἄ, ᾶ, ὀδύνη με τείρει, « Εὐρ. Ῥησ.)! ah! ἴδε καὶ Ἄ, καὶ Ὤχ!

Ἀχάλαστος, η, ον. » Ἀνώλεθρος, ἄφθαρτος, ἀκήρατος ἀδιάφθορος, ἀκαθαίρετος. indestructible, impérissable, incorruptible.

Ἀχαμνὰ, ἐπ. » Πονήρως, κακῶς. mal, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχαμναίνω(-ίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀδυνατίζω καὶ Λιγνεύω.

Ἀχάμνισμα, ἴδε Ἀδυνάτισμα καὶ Λιγνάδα.

Ἀχαμνὸς, ἡ, ὸν (ἐκ τοῦ) » Χαῦνος, ἴδε Ἀδύνατος καὶ Λιγνός. §. ἀχαμνὰ (διὰ τὸ εὐφημότερον, τὰ) » Αἰδοῖα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), οἱ ὄρχεις, οἱ δίδυμοι. les testicules, les parties naturelles (honteuses).

Ἀχαριστία. » Ἀγνωμοσύνη. ingratitude, θ.

Ἀχάριστος, η, ον. » Ἀγνώμων, ἀχάριστος, δυσχάριστος. ingrat. || . φαίνομαι (εἶμαι) ἀχάριστος. » Ἀγνωμονέω. manquer de gratitude, méconnaître un bienfait (un service).

Ἀχελοῦδα, ᾽ψ. ἴδε Ὀρφός.

Ἀχελώνα, ζ. ἴδε Χελώνα.

Ἀχελῶνι, πάθ. ἴδε Χελῶνι.

Ἀχερον, ἴδε Ἄχυρον.

Ἀχερῶνα (-νας), ἴδε Ἀχυρῶνα.

Ἀχινοπόδι, φ. » Ἐχινόπους-ου καὶ-οδος (ὁ). chardon à cent têtes.

Ἀχινὸς(-νιὸς), θαλ. » Ἐχῖνος. oursin. (Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ὠνόμασαν προσφυέστατα * Δενιζ-κεστανὲ, Κάστανα θαλάσσια. Τὴν αὐτὴν μετωνυμίαν ἔχουν καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας).

Ἀχλάδι (τὸ Ἀγριάπιδον· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως ὀνομάζουν τὰ ἥμερα), κ. » Ὄχνη καὶ » Ὄγχνη, ἀχράς. poire sauvage. θ.

Ἀχλαδιὰ (ἡ ἀγριαπιδιά, ἴδε ἀνωτέρω), δ. » Ὄχνη καὶ Ὄγχνη, ἀχράς (» Ὄγχνη κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς . . . καταχρώμεθα δὲ ὅμως τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων. » Εὐσταθ. Ὀδυσ.), ἄχερδος (ὁ καὶ ἡ). poirier sauvage ou franc.

Ἀχνίζω (βάλλω εἰς τὸν ἀχνὸν), ῥ. μετ.

» Πυριάω (κυρ. ἀρρώστον ἕνα ἱδρώσῃ). §. » Καταντλέω. exposer (cuir) à la vapeur. §. fomenter. §. (ἐθγάζω ἀχνὸν). ῥ. ἀμ. »Ἀτμίζω, ἀτμιάω. fumer, exhaler.

Ἄχνισμα. » Ἀτμισμὸς, ἄτμισις. Πυρίασις. §. »Κατάντλησις. l'action de faire cuir (d'exposer) à la vapeur. §. fomentation.

Ἀχνιστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. θαλασσινόν). »Ἀτμιστός. cuit à la vapeur.

Ἀχνός. »Ἀτμὸς, ἀτμὶς, ἄχνη, ἀπόπνοια. vapeur, θ. fumée, θ.

Ἀχόρταγος, η, ον. » Ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, ἀχόρταστος. insatiable. avide.

Ἀχρεῖα, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ὕθρει. vilainement, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχρειεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀχρειόομαι (» Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν,« Γραφ.), ὑθρίζω, ἐξυθρίζω, ἀσελγαίνω. agir (se comporter) avec impertinence (insolence). ||. καὶ τοὺς πολλὰ πονηροὺς, ὅταν πολὺ-πολὺ ἀχρειεύσωσι. » Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ὅταν πλεονάζωσι (Δημ.)«.

Ἀχρειόγλωσσος } , η, ον, ἴδε Ἀχρειόστο-
Ἀχρειολόγος } μος.

Ἀχρειολογῶ, ῥ. ἀμ. »Αἰσχρολογέω, αἰσχρομυθέω, αἰσχρορρημονέω, αἰσχροεπέω. tenir des propos indécents etc., avoir la bouche vilaine (μεταφ.).

Ἀχρεῖος, α, ον (Σημ. Α. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄχρηστος· ἀπὸ τὸ » Ἀχρεῖον ἰδὼν « ὅμως τοῦ Ὁμήρου φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ τὸν Ἀναιδῆ, καθὼς τὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λέγω δὲ » ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, « καθότι ὀνομάζομεν ὄχι μόνον ἀχρεῖον ἄνθρωπον (τὸν κακὸν καὶ διεφθαρμένον), ἀλλὰ καὶ ἀχρεῖον ᾽πόδημα (τὸ κακοφθειασμένον), καὶ ἀχρεῖον ἀέρα (τὸν νοσῶδη), καὶ ἀχρεῖον κρέας (τὸ ἄπαχον), καὶ ἀχρείαν καταῤῥοὴν (τὴν βαρειὰν), καὶ ἀχρεῖον δρόμον (τὸν δύσβατον), καὶ ἀχρεῖον ἄλογον (τὸ νωθρὸν ἢ δυσάγωγον), καὶ ἐν γένει ὅ,τι ᾽δὲν εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδός ᾽του. Ἐπομένως εἶν᾽ ἀδύνατον ᾽να προσδιορισθῇ ἐπ᾽ ἀκριβὲς ἡ κυριολεξία τῆς λέξεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ὀνομάζεται ὁ διεστραμμένος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος). »Πονηρὸς, μιαρὸς, ὀβελυρὸς, φαῦλος. §. ἀσελγὴς, φαυλόβιος, ἀκόλαστος, ἄσεμνος. §. αἰσχροποιὸς, αἰσχρουργὸς, ἀῤῥητοποιός. vilain, abject, vil, fripon, belître, vaurien, maraud, coquin, polisson, gueux; débauché, perdu, etc, ἴδε καὶ Ἄνοστος, καὶ §. Κακὸς, καὶ §. Πρόστυχος, καὶ §. Τιποτένιος. (Σημ. Β'. Ὁ παρατράγωδος σχηματισμὸς τοῦ παραθετικοῦ αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έστερος καὶ -έστατος, μ᾽ὅλον ὅτι φαίνεται χαλκευμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Προκομμενέστατος καὶ ἄλλα πολλά· παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐῤῥωμενέστατος καὶ Ἀφθονέστατος καὶ Ὀψοφαγίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ., ἠμποροῦμεν καὶ ᾽να δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παράβασιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων ᾽δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα).

Ἀχρειόστομος, η, ον. » Αἰσχρολόγος, αἰσχρορρήμων, αἰσχροεπὴς, φορτικὸς, φαυλορρήμων, κακόστομος. mal-embouché, ordurier, qui tient des propos indécents, qui dit des horeurs (turpitudes, impuretés, saletés, obscénités, polissonneries).

Ἀχρειότης. » Ἀσέλγεια, ὕθρις, ὀβελυρία, μιαρία, ἀκαθαρσία, ἀσχημοσύνη. §. αἰσχρουργία, αἰσχροπραγία, αἰσχροποιΐα, ἀῤῥητοποιΐα, ἀῤῥητουργία. §. αἰσχρολογία, αἰσχρορρημοσύνη. turpitude, θ. ordure, θ. infamie, indécence, saleté, obscénité, impureté, polissonnerie, vilenie, sottise, bêtise. ||. κάμνω ἀχρειότητας. »Αἰχρουργέω, ἀσελγαίνω, ἴδε καὶ Ἀτακτῶ. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησαν. »Εἰς τοῦτο ὕθρεως καὶ μιαρίας ἀφίκοντο (Δημοσθ.)«. ||. αὐτὸ εἶν᾽ ἡ μεγαλητέρη ἀχρειότης τοῦ κόσμου. »Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας (Δημ.)«. ||. ποιὸς ἀπὸ σᾶς᾽δὲν γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἀχρειότητα τοῦ Τιμάρχου; » Τίνι δὲ ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου ὀβελυρία (Αἰσχ.) « ;

Ἀχρήζω (εἰς τὸν Συρόπουλον εὑρίσκεται χωρὶς τοῦ α: » Ὁ βίος μου χρήζει τὸ ἥμισυ τῆς Βενετίας «), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀξίζω.

Ἀχρησίμευτος, η, ον. » Ἄχρηστος, ἀχρεῖος, ἀνεπιτήδειος, ἀσυντελής. qui ne sert (n'est bon) à rien, qui n'est d'aucun usage.

Ἀχταπόδι, ᾽ψ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Ἀχυβάδα (ὀρθ.) Ἀχηβάδα, θαλ.. » Χήμη, κόγχη, κόγχος, κογχύλη, γλυκυμαρὶς (κυρ. ἡ χαρακωτὴ ἢ ὀρεκτικὴ· διότι, κατὰ τὸν Ξενοκράτην. » Αἱ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων.« τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Ἀθήναιος). came, θ. coquille, θ. lavignon, pétoncle, θ. ||. ἀχυβάδα μεγάλη, ἴδε Μεθύστρα.

(τὸ καμαρωτὸν βαθούλωμα, ὅ,που κάμνουν εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν τοίχων, ἵνα βάλλουν κρεββάτι, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον). »Κόγχη (ἀπ' ἐδῶ 'βγῆκεν ἡ Κώχη), σηκός. niche, θ. alcove, θ.

Ἀχυλιὰ (ἡ ζεστὴ στάκτη), ἴδε Χόβολη.

Ἀχυρένιος, α, ον. » Ἀχύρινος. de paille.

Ἄχυρον. »Ἄχυρον. paille θ. chaume, θ.

Ἀχυρόστρωμα. » Στιβὰς-άδος (ἡ), χαμεύνη, χαμεύνιον. paillasse, θ.

Ἀχυρῶνα (ἡ) | . » Ἀχυρὼν, ἀχυρμιὰ, ἀ-
Ἀχυρῶνας (ὁ) | χυρόβολων, ἀχυροθήκη. pailler, grange, θ.

Ἀχωνευσία. » Ἀπεψία. indigestion.

Ἀχώνευτος, η, ον. » Ἄπεπτος, ἀδιαφόρητος. indigeste.

Ἀχώριστος, η, ον. » Ἀναφαίρετος, ἀναπόσπαστος. inséparable.

Ἄψα, ἐπ.(ἀπὸ τοῦ) »Ἄψυα, ἴδε Ὀγλίγωρα.

Ἀψηλὰ (κτλ.), ἐπίῤ. ἴδε Ὑψηλά.

Ἀψηλόνω, ῥ. μετ. » Ὑψώω, ἐξαίρω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἴρω. hausser, élever, rehausser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὑψόομαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, ἀναφέρομαι, κτλ. s'élever.

Ἄψητος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἀψηφησία. » Ὑπερηφία, κατα(περι)φρόνησις, θράσος (τὸ), ὕβρις. affronterie, arrogance.

Ἀψήφιστος, η, ον. » Ὑπερόπτης, θρασὺς, ὑβριστής. arrogant, affronteur.

Ἀψηφῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ψηφῶ.

Ἀψιθιὰ, φ. » Ἀψίν(ψύν)θιον, ἄψιν(ψυν)θος (ἡ). absinthe, aluine.

Ἄψὺς (ὁ δυνατὸς, τσουχτερὸς), εἰα, ύ. »Δριμὺς, αὐστηρὸς, δηκτικὸς, δάκνων, δακνώδης, στρυφνός. âpre, piquant, mordant, mordiquant, cuisant, âcre, acerbe. §. (μεταφ. ἀψὺς ἄνθρωπος, ὁ) »Ὀξύθυμος (»Τὸ δὲ Ἀπτοεπὲς, δασυνόμενον, δηλοῖ τὴν καθαπτομένην ἐν ἔπεσι καὶ ὑβριστικὴν, ὅθεν ἡ συρφετώδης ἴσως ὑπολείξασα γλῶσσα φησὶν Ἀψὺς τοὺς ἐν λόγῳ θρασεῖς,« Εὐσταθ. Ἰλ. Θ. 209), ἴδε Θυμώδης.

Β.

Β, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐπέχει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ **F**. »Ἄλσος-βάλτος, ὕδρα-βύδρα, παλαιὸς-παλαβὸς, παλαίω-παλαίβω, κτλ. §. τρέπεται εἰς **Γ**. »Βλέπω-γλέπω, βοῦπα-γοῦπα, κτλ. || . εἰς **Π**. »Κόμβος-κόμπος, ἐμβαίνω-ἐμπαίνω, κτλ. || . Εἰς **Φ**. » Βλήχωνι-φλησκωνι.

Βάβω (ἡ ἄλλ. Γιαγιὰ καὶ Κυρᾶλα), ἴδε Γιαγιὰ (εἰς τὸ Παράρτημα.) καὶ Βάγια.

Βαγένι (ὁ **Ν. Μυρεψ.**, **Γ'**, 58, 'τὸ ἔχει Βαγοίνιον, »Ξύλου μελίας, ἐξ οὗ ποιοῦσι τὰ στεφάνια τῶν βαγοινίων,« τὸ ὁποῖον 'δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγ.), ἴδε Βουτσὶ καὶ Βαρέλλι.

Βάγια (ὀρθ.) Βάϊα (καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Ἐτυμολ. « Ῥωμαῖοι βαΐαν καλοῦσι τὴν τροφὸν, « Στρβ.), (ἡ ἄλλ. Παραμάννα, ἢ Βυζάστρα. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν συγγένειαν μὲ τὸ) » Βαυβὼ (ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχε, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ παραμάννα τῆς Δήμητρος), ἴδε Βυζάστρα.

Βάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαθαίνω, ῥ. μετ., » Βαθύνω. approfondir. §. ῥ.ἀμ. αὐτοπ. »Βαθύνομαι. s'approfondir. §. (μεταφ.). »Ἐμβατεύω, διϊκνέομαι, εἰς βάθος διήκω, ἐμβαθύνω. pénétrer, approfondir. || . 'δὲν ἐβάθυνε σ' τὸ νόημα. »Οὐκ ἐφίκετο (»Οὐκ ἐδράξατο) τῆς ἐννοίας. || . ὅσοι βαθύνουν περισσότερον εἰς τὸ νόημα τῶν νόμων. » Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον (Φιλ. Ἀ., Πλούτ. Ἰ.)«.

Βαθειὰ, ἐπ. » Βαθέως, εἰς(ἐς, κατὰ)βάθος, διὰ βάθους, ἐν τῷ βάθει. profondement. §. à fond. || . ἐῤῥίζωσε πολλὰ βαθειά. » Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους (Συνεσ.). || . χώνω(-ομαι) βαθειά, ἴδε Χώνω. || . τί βαθειὰ κοιμοῦσουν (μεταφ.)! »Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι!

Βάθος (τό). » Βάθος (τὸ), βαθύτης. profondeur, θ.

Βαθουλόνω, ῥ. μετ. » Κοιλαίνω. creuser, caver.

Βαθουλὸς, ὴ, όν. » Κοῖλος, ἔγκοιλος. creux, concave.

Βαθούλωμα. » Κοιλότης, κοίλωμα. κοιλάς. cavité, creux.

Βαθουλωτὸς, ὴ, όν. » Ὑπόκοιλος. un peu creux, ἴδε καὶ Βαθουλὸς.

Βαθρακάκι (ὁ μικρὸς βαθρακὸς), ζ. »Βατράχιον, βατραχίσκος, βατραχίδιον. petite grenouille, θ. §. (πάθος τοῦ στόματος). » Βάτραχος, βάτραχος ὑπογλώττιος (Ἀριστοτ.), ὑπογλωττὶς (Ἱπποκρ.). tumeur qui vient sous la langue (des enfans).

Βαθρακοβότανον, = Βαθρακόχορτον.

Βαθρακόπετρα, πέτρ. πολύτ. (εἶνε 'δόντι 'ψαριοῦ ἀπολιθωμένον). » Βατραχίτης (λίθος). crapaudine, θ.

Βαθρακὸς (ὁ μεταπλασμὸς τῶν στοιχείων εἶνε καθ' αὐτὸ Ἰωνικός. » Ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων τροπαὶ γίνονται Ἰωνικῶς, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ ὁ Βάθρακος, ὁ παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡροδότῳ [Δ', 131.],« Εὐστ. 1570

18), ζ. » Βάτραχος. **grenouille**, θ. §.= Βαθρακόψαρον, (» Ἐκεῖνοι τρώγουν βαθρακοὺς, ἡμεῖς δὲ ταγιοζοῦμεν, « Πτωχοπρόδρ.).

Βαθρακόχορτον, φ. » *Βατράχιον. ***grenouillette**, θ. **bacinet. renoncule** (εἶνε ἄπειρα εἴδη), θ.

Βαθρακόψαρον, ψ. » Βάτραχος (ὁ θαλάσσιος), λοφίας. **baudroie, grenouille pecheuse**, θ. **diable de mer.**

Βαθὺς, εἰὰ, ύ. »Βαθύς. **profond, creux.** §. (μεταφ. ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μὲ νοῦν διαπεραστικόν). » Βαθὺς, βαθύνους, βαθύφρων, βαθυγνώμων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (Αἰσχ.). **qui a des vues profondes (de la perspicacité, un esprit pénétrant).** §. (συνεκδ. ἐπὶ χρωμάτων, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνοικτός). » Βαθύχρους, κατακορής. **foncé, obscur.** ||. κόκκινον βαθύ. » Φοινικοῦν κατακορές.

Βάϊα (ἡ ἄλλ. Βυζάστρα). » Βάϊα, ἡ τροφὸς (λέγει ὁ Σουΐδας).

Βάϊον (κυρ. τὸ κλαδὶ τῆς χουρμαδιᾶς, μυρσινιᾶς, δάφνης, ἐλιᾶς κτλ., τὸ ὁποῖον μοιράζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Βαϊοφόρος ἢ τῶν Βαίων ἐπωνομάσθη· κοινῶς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ δάφνη). » Θαλλὸς (κυρ. τὸ κλωνάρι τῆς ἐλιᾶς), βάϊς (ἡ), βαΐον (» Ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκοί τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαίων ἐκτίλλομεν αὐτοὺς, « Γεωπον. Ἰ). **branche de palmier, rameau.**

Βαλανίδα, ἴδε Γαργαλήθρα.

Βαλανίδι, καρπ. »Βάλανος(δρυὸς, ἡ δρυΐνη, καὶ μονολεκτικῶς) δρυοβάλανος (διότι ἐπίσης βαλάνους ὠνόμαζαν καὶ τὰ κάστανα καὶ τ' ἀμύγδαλα καὶ τοὺς φοίνικας καὶ ἄλλα ἀκρόδρυα τοῦ αὐτοῦ εἴδους), φηγὸς (κυρ. τὸ στρογγυλὸν καὶ φαγώσιμον), ἄκυλος (ἡ) (κυρ. τοῦ πριναριοῦ). **gland. faine**, θ. §. (συνεκδ. ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ, χρήσιμος εἰς τὴν δυρσοδεψίαν). » Κύτταρος καὶ κύταρος, ὀμφακὶς (Παῦλ. Αἰγιν.), ἐχῖνος (κυρ. τὸ ἀγκαθωτὸν, ἴδε τὸν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Γ'. 10). **la tasse du gland, l'avelanède**, θ.

Βαλανιδιὰ, δ. » Δρῦς-υός (ἡ). **chêne.** ||. ἡ ἥμερη—. » Φηγός. **hêtre. fouteau, fau, fayard.** ||. ἡ ἄγρια—, ἴδε Ἀγριοβαλανιδιά.

Βάλλω (προφ. κοιν. Βάζω καὶ Βάνω), ῥ. μετ. » Τίθημι, βάλλω (μεταγ.), βάλλομαι (ποιητ.). **mettre; placer, poser.** ||. βάλλω μέσα » Ἐντίθημι, ἐμβάλλω. ||. βάλλω εἰς τὸν τόπον του τὸ ξαλιμένον κόκκαλον (χέρι, ποδάρι κτλ.). »Ἐμβάλλω (» Ἢν δὲ μὴ ἐμβληθῇ [τὸ ὀστοῦν], μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδεὶς πειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, » Ἱπποκρ. περὶ ἄρθρ.). ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Ἀραδιάζω καὶ Συγυρίζω. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα. » Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). **ranger en ordre de bataille.** ||. βάλλω εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις μου. » Διοικέω, διευθετέω. **régler, mettre un ordre dans.** ||. βάλλω εἰς ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζω. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. βάλλω 'στὴν μέσην (τὸ ἄλλ. Ζώνω, κυρ. θηρίον, ἐχθρὸν κτλ.). » Ἀμφίβολον ποιέω, περικαταλαμβάνω. **cerner, envelopper, mettre entre deux feux**, ἴδε καὶ Μέση. ||. βάλλω φωτιάν. »Πῦρ βάλλω (»Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ, « Ὅμ. Ἰλ. Ω. 7871), πῦρ ἐνίημι (» Ἐκέλευσε τοὺς παῖδας κρύφα τῇ σκηνῇ τοῦ Εὐμένους πῦρ ἐνεῖναι,« Πλούτ.). **mettre du feu.** ||. βάλλω σκάνδαλα (μεταξὺ δύο ἀνθρώπων), ἢ βάλλω 'σ τὰ λόγια. » Διαβάλλω (» Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύβουλον,« Πλάτ. Συμ. »Οὐ παύσεται Ἀλέξανδρος διαβάλλων με πρὸς τὴν Ἥραν,« Πλούτ.), συγκρούω (ὅθεν τὸ κοιν. Τσυγκρίζω, ἴδε τὴν λέξιν), συμβάλλω, ὑποικουρέω. **mettre mal ensemble deux personnes, les commettre.** ||. βάλθηκε (βάλθηκε[ἔπεσε]καταπέφαλα) 'να 'τὸ κατορθώσῃ (τὸ ἄλλ. ἔβαλε τὰ δυνατά 'του). » Σφύδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι (Πλουτ. Ἀρτοξ.). » Σφόδρα σπουδάσας τῷ πράγματι· » Πᾶσαν συνεισενεγκὼν σπουδὴν πρὸς τὸ διαπράξασθαι· « Πάντα κάλων ἐφῆκε (κεκίνηκε). **faire tous ses efforts.** ||. βάλλω αὐτὶ (ἴν' ἀκούσω τί λέγουν), (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Εὐριπίδης:) » Ἐν πύλαισιν ἀκοὴν βάλλε, ἴδε καὶ Ἀφηγκρηοῦμαι. ||. 'να βάλῃ ἀνθρώπους 'να 'τὸν σκοτώσουν. » Ὑφιέναι τοὺς ἀποκτενοῦντας. **apposter des assassins.** || βάλλω 'τὸ φόρεμά 'μου (κτλ.). » Περιβάλλομαι θυμάτιον. **mettre son habit**, ἴδε καὶ Ἐνδύνω καὶ Φορῶ. ||. βάλλω τὰ 'ποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου κτλ.). » Ὑποδέομαι. **se chausser.** ||. βάλλω μὲ τρόπον (κρυφὰ δηλ. καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν). »Παρεισάγω, παρεισφέρω, παρενείρω. **insinuer.** ||. βάλλω τραπέζι. » Τράπεζαν ἵστημι (εἰσφέρω). **mettre le couvert.** || 'τοὺς ἔβαλε τραπέζι. » Τράπεζαν παρέθετο. **il leur donna à manger.** ||. βάλλω τὸ φαγεῖν εἰς τὸ τραπέζι. » Παρατίθημι(-εμαι),

servir. ||. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορό. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις (Εὐαγγ.). »Ἐνεργὸν ποιεῖν τὸ ἀργύριον. » Δανεισμῷ ξυμβάλλω τὰ χρήματα (Πλάτ. Νομ.). placer son argent, mettre de l'argent à la banque, faire profiter (valoir) son argent. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου, (φρσ.), ἴδε Κεφάλι. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκί (ς τὸν τορβᾶν, Τουρκ.), ῥιψοκινδυνεύω δηλ. (φρσ.). »Παραβάλλομαι. » Σφᾶς γὰρ παρέμενοι κεφαλὰς (Ὀδυσ. Β. 232). ||. βάλε 'το καλὰ 'ς τὸν νοῦν σου. »Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν· » Ἐς θυμὸν βαλέσθαι· »Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος (Πλούτ.). ||. 'δὲν ἄξευρε (δὲν εἶχε) ποῦ 'να 'τὸν βάλῃ, (φρσ.). » Οὐ γνόει κοῦ δᾶ θεὺς σφέων ἕκαστον· » Οὐκ εἶχον ὅπῃ ποτε αὐτὸν κατάθωνται (Αἰλιαν.). ||. βάλλω θεμέλιον. »Κρηπῖδα βάλλομαι· »Καταβάλλομαι βάσιν· » Ὑποβάλλομαι· »Ὑποτίθεμαι τὴν ἀρχήν, ἴδε καὶ Θεμελιόνω καὶ Σκαρόνω. ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, (ἢ ἁπλῶς) 'να 'τὸν βάλῃ 'ς τὴν τέχνην. » Ἐκδιδόναι τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην (Πλάτ.). ||. 'τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δάσκαλον. » Παρέβαλεν αὐτὸν παιδαγωγῷ. » Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα, ἴδε Σίδερον ||. θὰ μᾶς βάλῃς εἰς πειρασμὸν (Τουρκ. εἰς μπελᾶν). »Εἰς κακὸν ἅμμε βάλησθα (Ὀδ. Μ.), « ||. βάλλω τὴν βοῦλλάν μου, ἴδε Πατῶ. ||. βάλλω ἀβδέλλαις, γλυστῆρι, γνῶσιν, λαχνόν, λόγον, εἰς τὸ χέρι, κτλ, ἴδε τὰς λέξεις.

Βάλσιμον. » Θέσις. l'action de mettre (poser).

Βάλτος (ἀπὸ τοῦ Ἅλσος, Δωρ. Ἅλτος, καὶ μὲ τὸ δίγαμμα, Βάλτος, ὅθεν τὸ Λατ. Paluda. Εἰς τὰ Τακτ. γράφεται θηλυκῶς Βάλτη). »Ἕλος (τὸ), τέλμα, τῦφος (τὸ). marais, mare, 0. marécage, fondrière, 0.

Βαλτώδης. »Ἑλώδης, ἕλειος, τελματώδης, τιφώδης. marécageux.

Βαμβακερνὸς(-ερὸς), ὁ, ὀν. » Βαμβάκινος, ξύλινος. de coton.

Βαμβάκι (προφ. Μπαμπάκι), φ. (Ἂν καὶ αἱ λέξεις) » Βάμβαξ, πάμβαξ, παμβακὶς (σῴζωνται εἰς τὰ λεξικά, 'δὲν εἶν' ὅρως ἀνάρμοστος λέξις καὶ τὸ) ξυλήριον (καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ) γναφάλιον (,καί τοι διαφορετικοῦ φυτοῦ προϊόν). coton. ||. βαμβάκι Ἰνδικὸν (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι κυρ. τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. (Ὁ Παυσανίας λέγει ὅτι ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν Ἠλιδα, καὶ ὄχι τόσον ξανθὴ καθὼς τῆς Ἰουδαίας, καὶ ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὕφαιναν ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναῖκες λεπτότατα κεφαλοδέρατα, τὰ ὁποῖα ἴσως ὡμοίαζαν μὲ τὰ 'δικά μας Τουλπάνια ἢ Τεστεμέλια), ἴδε καὶ Σάλι (εἰς τὸ Παράρτημα), καὶ Πολυδ. βιβλ. Ϛ'. κεφ. 17. ||. ὡσὰν βαμβάκι. » Βαμβακοειδὴς (Διοσκορ.), γναφαλώδης. cotonneux.

Βαμβακιὰ, φ. » Ξύλον, βαμβακὶς καὶ παμβακὶς, ἐριόξυλον (Θεόφρ.), πάμβαξ καὶ βάμβαξ (ἡ), θάμνος ὁ γναφαλοφόρος. cotonnier.

Βαμβακόπετρα, ὀρ. » Ἀμίαντος (λίθος). amiante.

Βάνω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαπτίζω (προφ. κοιν. Βαφτίζω), ῥ. μετ. » Βαπτίζω (ἱερουργῶ τὸ μυστήριον). baptiser, administer (conférer) le baptême. §. (γίνομαι νουνός). » Ἀναδέχομαι, ὑιοθετέω (εἰσποιέομαι) διὰ τοῦ βαπτίσματος. tenir sur les fonds.

Βαπτίσια (τὰ), (ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Δεκάτη. ||. ἔχω βαπτίσια. »Θύω (»Ἑστιῶ, »Ποιῶ) τὴν δεκάτην (Ἀμσθ., Ἀρσφ.).« ||. μὲ κάλεσαν μιᾷ φορᾷ εἰς βαπτίσια παιδιοῦ. »Εἰς δεκάτην ποτὲ παιδαρίου κληθεὶς (Ἀρστφ. Ὄρν.). «

Βάπτισμα. » Βάπτισις, βάπτισμα. baptême.

Βαπτιστικὸς, ἡ (-ιὰ), ὀν. » Ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποιηθεὶς (υἱοθετηθείς). filleul,-eule.

Βαραίνω, ῥ. μετ. » Βαρύνω(-έω), ἐπιβρίθω. appésantir §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαρέομαι(-ύομαι), βρίθω, βρίζω (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ), ἀχθομαι. s'appésantir. ||. ἡ ζυγαριὰ βαραίνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἴδε Γέρνω. ||. τὸν κρέκον τὸν δολώνουν μὲ μουρτεσέγκι κοπανισμένον, γίνα βαραίνῃ 'ς τὸ ζύγι. » Δολοῦται δὲ μίξει λιθαργύρου κεκομμένου, πρὸς τὸ βαρυσταθμῆσαι (Διοσκορ.). ||. τὰ κλήματα βαραίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. » Αἱ ἄμπελοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται. ||. ὅσο γερνᾷ κἀνείς, βαραίνει. » Πᾶς τις γηράσκων ἑαυτοῦ βαρύτερος γίγνεται. on devient lourd à mesure qu'on vieillit. ||. ὁ ἀῤῥωστος ἐβάραινεν. » Βαρέως ἔσχε (Πλούτ. Ἀλεξ. Οϛ'). » Ἐπισφαλῶς ἔχει. le malade a baissé (empiré), il est fort bas.

Βαρβατιάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. διὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὀχείας ἐξάπτωνται, Τουρκ. ἀζδίζουν). » Στρηνιάω, ὀργάω. être en rut (en chaleur). §. (μεταφ.) » Ἐκμαίνομαι, οἰστράω, οἰστρηλατέομαι, ἐξα-

στράομαι, λυσσάω(-ττάω). être en fureur, être emporté par une fureur.

Βαρβάτισμα. »Ὀργασμὸς, στρῆνος (τὸ). orgasme, rut.

Βαρβάτος, η, ον, ἴδε Ἀμουνούχιστος.

Βαρειὰ (ἡ), ἐργ. » Ῥαιστὴρ-ῆρος (ὁ). masse, θ.

Βαρειὰ, ἐπ. » Βαρέως. pésamment. || . εἶνε ἀῤῥωστος βαρειά. » Ἐπισφαλῶς νοσῶν. il est grièvement (dangereusement) malade. || . ὁ ἀῤῥωστος εἶνε βαρειὰ, ἴδε Βαραίνω. §. (μεταφ.) » Σεμνῶς, ἐμβριθῶς. gravement, posément.

Βαρειαναστενάζω, ῥ. ἀμ. »Βαρυστενάχω (ἰλ. Α.). pousser de profonds soupirs.

Βαρειοῦμαι (ἀντὶ Βαροῦμαι. » Οἵοί εἰσιν οὗτοι, οὓς βαροῦνται, « Μαρκ. Ἀντων. Ἡ), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Βαρύνομαι (» Τὸ πῦρ ἔστιν ὅτε καὶ βαρυνόμεθα καὶ ἀποσπώμεθα, « Πλούτ.), δυσχεραίνω, προσοχθίζω, se lasser. || . βαρέθηκα ’να ’τὸν ἀκούω. » Ἐπιτέτριμμαι (» Παρατέταμαι, »Προσώχθισα) ἀκούων. » Ἀπέκναισέ με τῇ ἀδολεσχίᾳ. »Περιτεθρύλλημαι (»Διατεθρύλλημαι, »Κατατέτριμμαι) τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

§. » Ὀκνέω, ἀναδύομαι, ὄκνος μ’ ἔχει. avoir de la nonchalance, tarder par paresse.

Βαρέλα, ἀγγ. ἴδε Βουτσί. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά· χωρεῖ 48 ὀκάδ. Τουρκ.). » Χοεὺς (ἐχωροῦσεν ἓξ ξέστας, ἴδε τὴν λέξιν). muid.

Βαρελάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Βουτσάδικον.

Βαρελάκι, ἀγγ. » Βικίον (ἦτον ὅλως δι’ ὅλου διαφορετικὸν), πιθάριον καὶ πιθάκνιον (κυρ. τὸ πιθαράκι). barillet.

Βαρελᾶς, ἴδε Βουτσᾶς.

Βαρέλι (λέγεται καὶ Βαγένι), ἀγγ. » Βίκος (ἦτον πάντη διαφορετικὸν), πίθος καὶ πιθάκνη (κυρ. τὸ πιθάρι). baril.

Βαρετὸς, ἡ, όν. » Βαρὺς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, δυσχερὴς, ὀχληρός. importun, gênant.

Βάρος (τό). » Βάρος, βαρύτης, ὄγκος, ἄχθος (τὸ), ὄρθος (τὸ), φόρτημα. poids, pésanteur, θ. faix, charge, θ. || . αὐτὸ εἶν’ εἰς βάρος σου, ἴδε Λογαριασμός. || . δίδω βάρος (πείραξιν). »Ἐπαχθῆς εἰμι. être à charge. §. βάρος (σύμπτωμα τοῦ ἀῤῥώστου). » Βαρύτης. appésantissement. || . βάρος τοῦ κεφαλιοῦ. »Καρηβαρία. pésanteur de tête. || . ἔχω (’νοιώθω) ἕνα βάρος εἰς τὸ στομάχι (κεφάλι) μου. » Βαρύνομαι τὴν γαστέρα (τὴν κεφαλήν). »Καρηβαρέω, καρηβαριάω.

Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρὺς καὶ Δυσκολοχώνευτος.

Βαρούμενη (γυναῖκα), ἴδε Ἐγγαστρωμένη.

Βαρύδι (τὸ βάρος τοῦ κανταριοῦ, τῆς ζυγαριᾶς κτλ. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων. » Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους, διὰ τί τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσι κτλ. « Δουκάγγ.). » Σταθμὸς, ἄρτημα, σήκωμα, σφαίρωμα (Ἀριστ.). péson, ἴδε καὶ Κρεμαστάρι.

Βαρυκέφαλος (προφ. κοιν. Βαρκέφαλος). » Νωθρὸς, νωθὴς, ἀμβλὺς, νωχελὴς, ἀφυὴς, βαρυκέφαλος. lourd. || . ἄλογον βαρυκέφαλον. » Σκληροτράχηλος (δυσήνιος, δυσάγωγος, δυσπειθὴς, σκληραύχην, σκληρόστομος, ἄστομος, βαρὺς τὴν κεφαλὴν) ἵππος, (Πλδ.). (cheval) qui a la bouche (la tête) dure, têtu, hargneux, indocile, difficile à conduire. §. (εἶδος πουλιοῦ), π. » Μυίαγρος. gobe-mouche, bouvier.

Βαρὺς, εἰὰ, ύ. » Βαρύς. lourd, pésant. || . τὸ κεφάλι μου εἶνε βαρὺ, ἴδε Βάρος.

§. ἀέρας (τόπος) βαρύς. » Τὸ δυσκρᾶες (»Τὸ μὴ εὖ κεκραμένον πρὸς τὰς ὥρας) τοῦ περιέχοντος. l’intemperie des saisons, pays malsain. || . λέγουν ὅτι ὁ τόπος εἶνε βαρύς. » Λέγεται βαρὺ (νοσῶδες, νοσοποιὸν) τὸ χωρίον εἶναι (Ξενοφ.). §. βαρὺ ’νοῖκι ’τοῦ ’παίρνει (’τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἡ μητέρα ’του διὰ τοὺς δέκα μῆνας. »Βαρὺ δὴ τὸ ἐνοίκιον τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι τὴν μητέρα (Ἀρρίαν.). §. βαρὺ κρασί. »Βαρὺς ὁ οἶνος, ἴδε καὶ Κεφάλι. || . ὁ κέφαλος εἶνε βαρὺ ’ψάρι. » Οἱ δὲ κέφαλοι βαρεῖς καὶ ὀλεννώδεις εἰσὶν (Ἀριστοτ.). »Βαρεῖς δὲ καὶ κέφαλοι καὶ κεστρεῖς. cru. §. βαρειὰ μυρωδιά. » Ὀσμὴ σκληρὰ, βαρεῖα (Ἡρόδ. Β’. 94. καὶ Θεοφρ. περὶ Ὀσμῶν). odeur forte. || . ἔχει μία’ βαρειὰ’ μυρωδιά’. » Βαρύοσμόν ἐστι. » Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ (Διοσκορ.). qui a une odeur forte. §. βαρειὰ ἀῤῥώστια. » Χαλεπὴ νόσος. || . βαρειὰ ’ν’ ἡ κολογερικὴ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ). » Βαρὺ τὸ σκαφίον.

§. βαρὺς ἄνθρωπος (ὁ Ἀργοκίνητος), ἴδε τὴν λέξιν. §. βαρὺς ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ σοβαρὸς, φρόνιμος κτλ.). » Ἀνὴρ λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς (Στράβ. ΙΔ’.), ἐμβριθὴς, αὐθέκαστος, καθεστηκὼς, δεδικαιωμένος, αὐστηρὸς, σεμνός. grave, posé, sérieux, rassis. §. τὸ βαρὺ (ἐλλειπτ. ὕφος). » Βαρύτης ἐπισκηνίου, σεμνοπροσωπία, τὸ σεμνοπροσωπεῖν. sérieux, gravité. || . κάμνω (βαστῶ) τὸ βαρύ. » Σεμνοπροσωπέω.

affecter (prendre, se donner) un air sérieux.

Βαρυχειμωνιά. » Δριμὺς ὁ χειμὼν, τὸ δυσχείμερον (δύσχειμον) τῆς ὥρας. **hiver rigoureux.**

Βαρῶ (ἐκ τοῦ) »Βαρέω (» Ἐὰν τῷδακτύλῳ κάτω βαρήσωμεν τὸ ὑσπλήγγιον,« Ἥρ. Αὐτομ.), ῥ. μετ. ἴδε Κτυπῶ. §. ἀμ. ἴδε Ζυγιάζω.

Βασανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τυραννῶ.

Βάσανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀλγηδών. **souffrance, θ. peine, θ.** ἴδε καὶ Τυραννία.

Βασιλειον. » Τυραννὶς, δυναστεία, ἀρχὴ, βασιλεία. **royauté, autorité souveraine (suprême).** §. » Ἡ βασιλέως χώρα, βασιλεία (μεταγ.). **royaume, états,** πληθ.

Βασίλεμμα (κυρ. τοῦ ἡλίου), ἴδε Δύσις.

Βασιλεὺς (προφ. κοιν. Βασιλέας καὶ Βασιλιὰς). » Βασιλεὺς (εἰς τοὺς ἀρχ. ᾽δὲν διέφερεν ἀπὸ τὸ) τύραννος, δυνάστης, βασιλεύων, κρατῶν, τὰ βασίλεια (τὰ τῆς βασιλείας) σκῆπτρα διέπων, μονάρχης, ἄναξ (εἰς τὴν Κύπρον ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τῶν βασιλέων [ἴδε Ἰσοκρ. Εὐαγ.] καὶ οἱ εὐγενεῖς, ἴδε Ἀθήν. Ζ΄.), (π.) μέδων, κρείων, μεδέων, κοίρανος. **roi.**

Βασιλεύω, ῥ. ἀμ. » Βασιλεύω, ἄρχω, τυραννέω (ἴδε Βασιλεὺς), δυναστεύω, ἀνάσσω. **regner.** §. βασιλεύει ὁ ἥλιος (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ φεγγάρι. » Δύει. **se couche.** ||. ἀφ᾽ οὗ (πρὶν, κτλ.) βασιλεύσει ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι κτλ.). » Ἡλίου δύναντος. **après (avant etc.) le soleil couché.**

Βασιλικὰ, ἐπ. »Βασιλικῶς. **royalement, en roi.**

Βασιλικὸς (ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βασιλέα), ἡ, όν. » Βασίλειος, βασιλικός. **royal.** ||. ἡ βασιλικὴ σοῦλλα. »Τὸ βασίλειον σφράγισμα (Ξενοφ.)«.

Βασιλικὸς, φ. » Ὤκιμον, βασιλικὸν (μεταγ.). **basilic.**

Βασίλισσα. » Βασίλισσα, βασιλὶς, βασίλεια (ποιητ.), δέσποινα, ἄνασσα (ἴδε Βασιλεύς). **reine, θ.**

Βασιλοπούλα. » Βασιλὶς, δέσποινα, ἄνασσα. **princesse (royale, ou de sang).**

Βασιλόπουλον. » Βασιλείδης. **prince royal (ou de sang).**

Βασκαίνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἰματιάζω. ||. ᾽να μὴ βασκαθῇς (φρ. εὐκτ., ἐνίοτε εἰρων., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Νεμέσαιμὴ βάλοι βέλος. » Ἀπέστω φθόνος. » Ἀβάσκαντε (Μάξιμ. Πλαν. ἐν βίῳ Αἰσ.).

Βασταγερὸς(-κτερὸς, -χτερὸς), ἠ, όν. »Διαρκὴς, μόνιμος. **durable.**

Βαστάζος (ὁ Τουρκ. χαμάλης). » Ἀγθοφόρος, νωτοφόρος, νωταγωγὸς, βάστας. **porte-faix, porteur, crocheteur.**

Βαστῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, κρατέω, βαστάζω (κυρ. ἐσήμαινε » κρίνω, δοκιμάζω τὸ βάρος τοῦ πράγματος μὲ τὸ χέρι μου. Ὁ Πίνδαρος ὅμως ἔχει [Πύθ. Δ΄.] » Δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων· καὶ ὁ Θεόκρ. [Εἰδ. ΙΕ΄] » Ἤδη βαστάζουσι Συρηκόσιοι μέσα δοῦρα «), ἔχω, συνέχω. **tenir. porter.** §. **entretenir, maintenir.** ||. βαστῶ μὲ τὰ δυὸ χέρια (δηλ. ᾽γιερά). » Ἀπρὶξ ἔχομαι· » Ἀντέχομαι· » Ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαμβάνειν (Πλάτ. Θεαιτ.). **sans lâcher prise, être attaché.** ||. βαστῶ καλὰ (δηλ. σφικτὰ, δυνατά), ἴδε (παρακατιὼν) Βαγιοῦμαι. ||. τέτοιους ἀνθρώπους σὲ συμβουλεύω ᾽να τοὺς βαστᾷς καλὰ (μεταφ.). »Ἀντέχεσθαι δέ σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω (Πλάτ. Ἐπιστ.). ||. βαστοῦσαν τὰ στενά. » Τὰ στενὰ κατεῖχον. ||. βαστοῦσε σκωμένον τὸν κόφτην. » Κοπίδα διηρμένος (Ακ. Τάξ.). ||. (Εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνίοτ᾽ ἐλλείπει). » Ποιὸς εἶν᾽ ἐκεῖνος, ὅ,που ἔρχεται βαστῶντας τὸ σουραῦλι; » Ὅς τις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ τὴν σύριγγα; ||. βαστῶ τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω). » Συνέχω (» Ἐπέχω, » Ἐπιλαμβάνω) τὸ πνεῦμα, ἀπνευστὶ ἔχω (» Ἀπνευστὶ ἔχων πολὺν χρόνον. Πλάτ. Συμπ.), ἀπνευστιάζω (Ἀριστοτ.). **retenir son haleine.** ||. ὅσοι βαστοῦν τὸ κάτουρό ᾽τους. » Τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα (Ἀριστοφ.). §. πόσον τόπον βαστᾷ; ἴδε Πιάνω. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποφέρω), ῥ. ἀμ. » Ἀντέχω (» Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν,« Ἀλέξ. Ἀφρ. Ἀ. πρβλ.), καρτερέω, **résister, se maintenir, tenir contre, tenir bon.** ||. εἶνε μαθημένος ᾽να βαστᾷ ᾽ς τὴν ψύραν. »Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ψῦχος. **on lui a appris à endurer le froid, il est fait au froid,** ἴδε καὶ Ὑποφέρω. §. ῥ. οὐδ. ἀπρ. « Διαρκέω, δια(συμ)μένω, παρατείνω(-σμαι), διαγίνομαι, σῴζομαι, διασώζομαι. **durer, subsister.** ||. σαπίζει, καὶ ᾽δὲν βαστᾷ οὔτε μιὰν ἡμέραν. » Σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν (Πλούτ. Συμπ.). ||. καὶ τὸ κρασὶ, ὅ, που κάμνουν ἀπ᾽ αὐτὸ, ᾽δὲν βαστᾷ, εἰμὴ μόνον δύο-τρεῖς ᾽μέρας, καὶ ὕστερα ᾽ξινίζει. » Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ᾽ ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ᾽ ὀξύνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ΄.).« ||. ἡ κόρδα ᾽δὲν ἐβάσταξεν, ἀλλ᾽ ἔσπασε.» Τὸ δὲ Ἀνέχοιτο, λέγει ὁ Εὐστάθιος (Ἰλ. Ο. 470), ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔχει τῆς νευρᾶς. ὅτις νεο-

στροφος οὖσα, ὑπομένοι ἂν καὶ οἷον βαστάζοι καὶ μὴ διαῤῥηγνύοιτο τῇ τάσει.« ||. ἵνα βαστάξῃ τόσα χρόνια. »Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.). ||. βαστοῦν τὰ ποδάριά ᾽του (φρσ., ἔχει δηλ. ᾽γιερὰ ποδάρια, περιπατεῖ πολὺ χωρὶς ᾽ν᾽ ἀποκάμῃ), ἴδε Ποδάρι. ||. πῶς βάσταξ᾽ ἡ καρδιά σου; ἴδε Καρδιά. §. εἰ δέ κε βαστάξῃ πολὺν καιρὸν τὸ ταξεῖδι. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο. ||. βαστᾷ μιὰ᾽ ὥρα᾽ δρόμον, βαστοῦσεν ᾽ως τὴν ἀκρογιαλειάν, ἴδε Φθάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κατάγομαι, Εἶμαι ἀπόγονος). » Ἕλκω τὸ γένος. tirer son origine, descendre. ||. ἀπὸ τέτοιο γένος βαστᾶτε! » Τοιούτων ἐστὲ προγόνων! ||. βαστηοῦμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἔχομαι, ἀντέχομαι. s᾽ attacher. || βαστηοῦμαι καλά. » Ἀπρὶξ ἔχομαι, κρατερῶς ἔχομαι, ἴδε καὶ Πιάνομαι, §. (ἀντὶ τοῦ, Ἐμποδίζω τὸν ἑαυτόν μου). » Κατέχω ἐμαυτόν. se contenir, prendre sur lui. §. (μεταφ. Ἔχω ὁπωσοῦν κατάστασιν). »Αὐτάρκη τὴν οὐσίαν κέκτημαι· » Λύναμαι χρήμασιν· (Ἀπὸ τοῦ Ἡσυχ. τὸ » Βάστακες, φαίνεται ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς γνωστή), avoir un état honnête (souffisant).

Βάτεμμα. »Ὀχεία, ὄχευμα, βίβασις. accouplement, monte, θ.

Βατεύω, ῥ. μετ. » Ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω(-έω), βαίνω, ἐπιθόρνυμαι. saillir, couvrir, lacer (κυρ. διὰ τὰ σκυλιὰ), cocher (διὰ τὰ πουλιὰ, καὶ ἰδιαιτ. διὰ τοὺς πετεινούς). ||. βατεύομαι, ῥ. παθ. καὶ ἀλληλοπ. »Ὀχεύομαι, βαίνομαι, βατεύομαι, βιβάζομαι. s᾽accoupler. ||. βάλλω ζῶα ᾽να βατευθοῦν. » Βιβάζω, ὀχεύω. accoupler. ||. ὁ μὲν θηλυκὸς ἐλέφας ἀρχινᾷ ᾽να βατεύεται ἀπὸ δέκα χρόνων, ὁ δὲ ἀρσενικὸς ᾽να βατεύῃ ἀφ᾽ οὗ γένῃ πέντε ἢ ἕξ. »Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἕξ ὢν (Ἀριστοτ.).

Βατόμουρον (τὸ ἄλλ. Βάτσινον καὶ Ἀμουράκι καὶ Βατσινόμουρον), κ. » Μόρον (βατῶδες, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ βάτου), βάτιον, βάτινον. mûre (sauvage ou de renard).

Βατόπουλον, ψ. »Βατίς. miraillet, raieton.

Βάτος (ὁ), ᾽ψ. » Βάτος (ὁ), βατία, raie, θ. ronce, ἴδε καὶ Ῥίνα.

Βατσινηὰ, δ. » Βάτος (ἡ). ronce.

Βάτσινον (ὁ καρπὸς τῆς Βατσινηᾶς), ἴδε Βατόμουρον.

Βαφηὰς (ὁ Τουρκ. Μπογιατζῆς). » Βαφεὺς, βάπτης. teinturier.

Βάφω, ῥ. μετ. »Βάπτω, χρωννύω (-υμι), χρωματίζω (Θεοφρ.). teindre. ||. βάφω τὰ ᾽μματιά μου (καταχρ. ἀντὶ τὰ ᾽μματοτσούναρά μου). »Ὑπογράφομαι (»Ὑπαλείφομαι) τὠφθαλμὼ (τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς). teindre ses paupières de noir. ||. βάφω τὰς τρίχας μου (τὰ γένειά μου κτλ.). » Μελαίνομαι (» Οὐδ᾽ ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἕψουσ᾽ ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται, » Ἀρστφ. Ἐκκλ. 736), βάπτομαι.

Βάψιμον. »Χρῶσις, βαφὴ, χρωματισμός. teint. ||. βάζιμον τῶν ᾽μματιῶν. »Ὑπογραφὴ (ὀφθαλμῶν, βλεφάρων).

᾽Βγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐβγάζω.

᾽Βγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἐβγαίνω.

᾽Βγάλσιμον, ἴδε Ἔβγαλμα. ||. ᾽βγάλσιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ, κτλ.). »Ἐκβολὴ (ἄρθρου), παράρθρημα, ὀλίσθημα, ἐξάρθρωσις (-ωμα), ἔκπτωμα, παράπτωμα. dislocution, luxation, déboîtement, écart, ἴδε καὶ Στραγγούλισμα. ||. βγάλσιμον τοῦ πάτου. » Δακτυλίου πρόπτωσις (Δσκρ. Ἀ. 89). chute (du rectum).

᾽Βγαλτὸν (σπυρὶ, πόνεμα). »Φῦμα. éruption cutanée, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Βέβαια, ἐπ. » Πάντως, ὄντως, δὴ, δήπου, δήπουθεν, δῆτα, δηλαδὴ, δηλονότι, δῆλον δ᾽ ὅτι, δηλονοτιὴ, γε, ἦ, οὖν, μὲν οὖν, ἀμέλει, ἦπου, καὶ μάλα (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις), ἦ μὴν (εἶδος ὅρκου). certes, certainement, assurément, à coup sûr, positivement, sûrement. ||. διότι ἐνθυμεῖσθε βέβαια, » Μέμνησθε γὰρ δήπου. ||. ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ βέβαια. » Ἄνθρωπος τυγχάνεις ὢν καὶ αὐτὸς δήπουθεν. ||. διότι ᾽δὲν γίνεται βέβαια ἀπὸ κάθε σπόρον ὅ,τι τύχοι. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. ||. ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες, Σώκρατες; βέβαια ἀπὸ τὸ κυνῆγι. » Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; ἦ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου. ||. ἐπειδὴ διὰ τὸν ἥλιον βέβαια μ᾽ ἐρωτᾷς. » Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. ||. ἂν ὅμως ὁ Ἔρωτας ἦνε, καθὼς καὶ βέβαια εἶνε, θεός. »Εἰ δ᾽ ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ἤ τι θεῖον ὁ Ἔρως (Πλάτ.). ||. ὑπεσχέθη (μεθ᾽ ὅρκου) ὅτι βέβαια ᾽δὲν θὰ ᾽τοὺς λείψῃ ἡ τροφή. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἴδε καὶ Μάλιστα.

Βεβαιόνω, ῥ. μετ. » Βεβαιόω, ἐμπεδόω, κυρόω, πιστόομαι. assurer, confirmer, ἴδε καὶ Ἐπικυρόνω. ||. βεβαιώσου (πληροφορήσου) ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. » Τοῖς τύποις τῶν ἥλων πιστώθητι (Γρηγ.). que les marques des clous vous fassent foi.

Βέβαιος, η, ον. »Ἔμπεδος, ὁμολογούμενος, βέβαιος. sûr, certain, positif, con-

stant. || . εἶμαι βέβαιος. » Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. || . ἴνα ἦτε βέβαιος. » Πέπεισο.

Βεβαιότατα, ἐπ. » Ἦ μὴν, ὁμολογουμένως, ἀναμφηρίστως, ἀνενδοιάστως, ἀδισάκτως, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλέκτως, ἀναμφισβητήτως. infailliblement, à coup sûr, sans doute, immanquablement, indubitablement, sans faute, sans contredit.

Βεβαιότατος, η, ον. » Ἀναμφίλεκτος, ἀναμφήριστος, ἀναμφισβήτητος, ἀναμφίβολος, ἀνενδοίαστος, ἀδίστακτος. indubitable.

Βελάζω (φωνάζω ὡσὰν τὸ πρόβατον), ῥ. ἀμ. » Βληχάομαι. bêler.

Βέλασμα (ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου). »Βληχὴ, βληχηθμὸς, βλήχημα. bêlement.

Βελόνα, ἐργ. ἴδε Σακκοῤῥάφα.

Βελονάκι. » Βελονὶς, ῥάφιον. petite aiguille, θ.

Βελόνι, ἐργ. »Βελόνη, ῥαφίς. aiguille, θ.

Βελονιά. »Ῥαφὴ, βελόνης διεκβολή. point (d'aiguille).

Βελονιάζω, ῥ. ἀμ. »Διεκβάλλω (»Διείρω) τὴν βελόνην (Ἅλην.), λίνω διείρω. enfiler.

Βελόνιασμα. » Ἡ τῆς βελόνης (ῥαφίδος) διεκβολὴ (δίερσις). enfilage, l'action d'enfiler.

Βελονοθήκη. » Ῥαφιδοθήκη. aiguillier.

Βέργα. » Ῥάβδος (ἡ), μάστιξ (κυρ. λουρὶ, καμστίκι Τουρκ.). verge, θ. baguette, θ. houssine, θ.

Βεργί (» Αὔγερ, τὸ Βεργίον. « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Στεφάνι.

Βεργίτσα. » Ῥάβδιον, ῥαπίς. badine, θ.

Βερνίκι (ἀπὸ τοῦ »Φερενίκειον καὶ (Μακεδονικῶς) Βερενίκειον καὶ Βερονίκειον (, ὀνομασθὲν οὕτω χάριν τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐκπνεύσθη κατὰ πρῶτον, ὡς λέγουν, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο κοινῶς » Βερονίκην τὸ Ἤλεκτρον. » Κατ' ἄλλους, » τῶν αἰγείρων τὸ κομμῶδες). » Γάνωμα, βαφή. vernis.

Βερνικόνω, ῥ. μετ. » Φερενικείω (γανώματι) περιχρίω, ἐπαλείφω, γανόω, ἀλείφω, βάφω. vernisser, vernir.

Βερνίκωμα. » Γάνωσις, βαφή. vernissure, θ.

Βερυκοκκιὰ (ἡ ἄλλ. Ζερδαλιὰ ἢ Καϊσιὰ), δ. »Μηλέα Ἀρμενιακὴ ἢ »Κακκυμηλέα. abricotier.

Βερύκοκκον (ἐκ τοῦ Λατ. præcoquus, præcocia, τὰ πρόϊμα ᾽πωρικά· τὸ ἄλλ. Ζερδαλὶ ἢ Καϊσὶ), ᾽πωρ. »Μῆλον Ἀρμενιακὸν, κοκκύμηλον (τὸ Δαμασκηνὸν ἢ Περσικὸν, ἰδίως ὠνομάζετο τὸ γλυκοπύρηνον, τὸ Τουρκ. Καϊσὶ), βερύκοκκον (Γεωπον.), πρεκόκκιον (» Ὅσοι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν πρεκοκκίων προσηγορίαν Ἀρμενιακὰ μῆλα, τινὲς δὲ Ἀρμένια, . . . καλοῦσιν ἀμφότερα,« Γαλ. Β'. περὶ δυν. τρφ.). abricot.

Βήξιμον. » Βῆξις. l'action de tousser.

Βῆχας, πάθ. »Βηχ-ηχὸς (ὁ καὶ ἡ). toux, θ.

Βήχω, ῥ. ἀμ. » Βήσσω (-ττω). tousser.

Βία. » Σπουδὴ, ἐπειξις. hâte, θ. précipitation, empressement. || . μὲ βίαν, ἴδε Βιαστικά. §. (ἡ δυναστεία, τὸ Τουρκ. ζορὶ). » Βία. force, θ. || . μὲ τὴν βίαν, ἐπίῤῥ. ἴδε Δυναστικῶς. || . τὴν ὑποίαν ᾽τοῦ ᾽πᾶρα μὲ τὴν βίαν. » Τήν ῥα βίᾳ ἀέκοντος ἀπηύρων (Ἰλ. Ἀ.). || . ἤθελε ᾽να ᾽τὴν φιλήσῃ μὲ βίαν (μὲ τὴν βίαν). » Ἐβιάζετο φιλῆσαι. || . ἐμβαίνω μὲ βίαν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας). »Εἰσπίπτω, εἰσβιάζομαι, βιάζομαι τὴν εἴσοδον. entrer de vive force (précipitamment). || . ἐπέρασαν μὲ τὴν βίαν ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς φυλακάτορας. » Διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι.

Βιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπείγω, κατεπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπισπέρχω, ἐπιταχύνω, ταχύνω. hâter, précipiter, accélérer. §. »Ἀναγκάζω, κατ(ἐπ)αναγκάζω, βιάζομαι, προσβιάζομαι, δυναστεύω (Γραφ.). forcer, presser, contraindre, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. || . μᾶς βιάζει ᾽να ὁμιλήσωμεν. » Περιέσσὰς ἀνάγκην ἡμῖν (εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς) τοῦ λέγειν. nous mettant dans (nous réduisant à) la nécessité de parler. || . Βιάζομαι (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε κυρ. τὸ, Κάμνω τι διὰ τῆς βίας· ἀπὸ τοῦ Θουκ. ὅμως τὸ, » Βιάζομαι δρῶ «, καὶ τὸ Εὐαγγελικὸν »Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται [Λουκ. ιϛ'.]«, συμπεραίνεται πῶς μετέπεσεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν σημερινὴν σημασίαν), ῥ. μεσ. » Ἐπείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, ταχύνω. s'empresser, se précipiter. || . βιάζομαι κάπου ᾽να πάγω. » Σπεύδω που (Πλούτ.).

Βιαστικὰ, ἐπ. » Κατὰ σπουδὴν, σπουδῇ, σπεύδων (-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), κατεσπευσμένως, βιαίως (» Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, Ὀκδ. Β', 33). précipitamment, diligemment, à la hâte, en grande (toute) diligence. || . πολλὰ βιαστικὰ, ἐπ. »Ὡς εἶχε σπουδὴν· πολλῇ σπουδῇ, ἴδε καὶ Ὀγλίγωρα.

Βιαστικὸς, ἡ, όν. »Κατεσπευσμένος, σπεύδων. pressé, empressé, précipité. || . εἶμαι βιαστικός, ἴδε Βιάζομαι.

Βιβλιαράκι. » Βιβλιάριον, βιβλιδάριον (Ἀριστοφ.), βιβλίδιον (ὁ Δημοσθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ ἁπλῶς χαρτιοῦ, ἴδε Χαρτάκι.). livret, petit volume.

Βιβλιοδέτης. » Βιβλιορράφος (μεταγ.), *δελτορράφος. relieur.

Βιβλίον. » Βίβλος (ἡ), βιβλίον, δέλτος (ἡ) (ὁ Πλούτ. τὸ ἔχει καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο τὸ τριγωνοειδῶς ἢ εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον γράμμα ἢ χαρτί), τεῦχος (τό). livre.

Βιδέλον (ὀρθότ.) Βαιδέλλον, ἴδε Μοσχάρι.

Βιδιὰ, ναυτ. (ἀπὸ τοῦ) » Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. bonace, θ. calme.

Βίκος (εἶδος γεννήματος), φ. » Βίκος, βικίον (Γαλην.). vesce, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Βιὸ καὶ Βιὸς (τὸ), (τὰ κτήματα, ἡ κατάστασις, ἡ περιουσία. Ὁ Ὅμηρος τὸ μεταχειρίζεται συχνότατα, καὶ οἱ σύγχρονοί του ποιηταὶ ὁμοίως). ||. τρώγουν τὸ ξένο βιός. » Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν (Ὅμ., ἀλλοῦ τὸ εἶπε. » Κατακείρουσι). ||. μὴ βάλλῃς ὅλο σου τὸ βιὸ 'ς τὰ καράβια. » Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι (Ἡσίοδ.)· (Εὑρίσκονται ὅμως παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς συγγραφεῖς). ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἐμάζωξεν αὐτὸ τὸ βιός. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων (Δημοσθ. κατὰ Νεαιρ.). ||. ἀπέκτησε βιὸς μὲ ταὶς μεγαλήτεραις ἀδικίαις τοῦ κόσμου· » Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων (Ἡρωδ.)· (καὶ τέλος πάντων τὸ γραφικόν. »Ὃς ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα «), ἴδε Κατάστασις. §. (χρήματα κρυμμένα, τὸ ἄλλ. Βλησίδι, ὀρθ. ἴσως Βρεσίδι): Ηὗρε βιὸ (βιὸς), ἴδε Θησαυρός.

Βιρβηλιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ.), ἴδε Τριβηλιά.

Βλαπτικὸς, ἡ, ὀν. » Ἐπιβλαβὴς, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος, ζημιώδης, λυμαντικὸς (Γεωπον.). nuisible, contraire, malfaisant, préjudiciable.

Βλάπτω (προφ. κοιν. Βλάφτω), ῥ. μετ. » Βλάπτω, λυμαίνομαι, πημαίνω, κακόω, κακουργέω, σίνομαι. nuire à, gâter, préjudicier. ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ βλάπτουν τὸ στῆθος, ἴδε Πειράζω. ||. ὅσους ἔβλαπτεν (ὁ τόπος ἐκεῖνος) ἂν περιτειχίζουνταν. »Οἷς ἦν ἂν βλάβη τειχισθέν (Θουκ.).

Βλασταράκι. » Βλαστάριον. tendron.

Βλαστάρι. »Βλαστὸς, βλάστη, βλάστημα, πτόρθος, ὀρδαμνος, ὀρδαμνὶς, ῥάδαμνος, ἔρνος (τὸ). bourgeon, rejet, rejeton. ||. κάμνει καὶ ῥίζαις καὶ βλαστάρια μεγάλα. » Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας (Θεόφρ.). ||. τὸ βλαστάρι τοῦ λαχάνου (σπαραγγιοῦ κτλ.). »Ὄρμενον, πτόρθος (»Μαλάχης πτόρθους, « Ἀριστοφ.), κῦμα καὶ κυματίς. tige (tuyau, tendron de chou (etc).

Βλαστολόγημα, ἴδε Κορφολόγημα.

Βλαστολογῶ, ῥ. μετ. ἴδε Κορφολογῶ.

Βλαστὸς, ἴδε Βλαστάρι καὶ Φυντάνι.

Βλασφημία (προφ. κοιν. Βλαστήμιά). » Δυσφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), βλασφημία. jurement, blasphème, serment.

Βλάσφημος, η, ον. » Βλάσφημος. blasphémateur.

Βλασφημῶ (προφ. κοιν. Βλαστημῶ), ῥ. μετ. » Δυσφημέω, βλασφημέω. jurer, pester, blasphémer.

Βλέπω (προφ. καὶ Γλέπω), ῥ. μετ. (μέλλ. ἰδῶ, ἀόρ. εἶδα) » Ὁράω, βλέπω, θεάομαι, ἀθρέω, θεωρέω, ἐμβλέπω καὶ (ποιητ.) σκέπτομαι (κυρ. κυττάζω μὲ προσοχὴν), λεύσω(-σσω) καὶ δέρκομαι (ποιητ.). voir, regarder, envisager. ||. βλέπω 'ς τὸν καθρέπτην, ἴδε Καθρέπτης. ||. 'δὲν βλέπω. » Τυφλώττω, ἀβλεπτέω, ἴδε καὶ Τυφλός. ||. βλέπω 'ς τὰ 'μμάτια (ἢ μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια). » Ἐμβλέπω. regarder fixement, fixer. ||. βλέπω ὁλοτρόγυρα. » Περιβλέπομαι, σκέπτομαι, παπταίνω (ποιητ.). ||. τὸ εἶδα μὲ τὰ 'μμάτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια, (φρσ.), ἴδε Ἴδιος. ||. ζῶον μὲ ἓν μονὸν νύχι καὶ δύο κέρατα ἐγὼ 'δὲν εἶδα. » Μώνυχον δὲ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὤπται (τῶν ζώων), « Ἀρστ. ||. 'δὲν ἐβλέπαμεν πλέον τὴν στερνάν. » Γῆν ἀπεκρύψαμεν. ||. ἀφ' οὗ 'δὲν 'τοὺς ἐβλέπαμεν πλέον. » Ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς. ||. ἀφ' οὗ εἴδαμε' στερνά'. » Γῆν δὲ ἀναφήναντες. ||. ἔβλεπα ἕνα νοστιμώτατον ὄνειρον. » Ὀνείρῳ συνῆν ἡδίστῳ. ||. παιδί! 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν βλέπω τὴν ὥραν 'να 'πάγω (ἢ) πότε 'να 'πάγω, (φρσ.) » Ἐπείγομαι ἀφικέσθαι. il me tarde d'aller. §. θέλω 'να 'τὸν ἰδῶ (ἀντὶ 'να 'τὸν ἀνταμώσω, 'να 'τὸν συντύχω, ἀπαράλλακτον μὲ τοῦ Ξενοφ.) » Ηνίκ' ἂν ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι, « (καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ.) »Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν.« ||. ἐπροσκάλεσαν τὸν ἰατρὸν 'να 'τὸν ἰδῇ. » Μετακληθεὶς ὁ ἰατρὸς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν(Λουκιαν. Συμπ.),« ἴδε καὶ Κυττάζω. ||. καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω (φρσ. ἀντὶ Βεβαιότατα, Ἀναμφιβόλως, Ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Σοφοκλ. Ηλ. 873:) »Πάρεστ'

Θρέστης ἡμῖν· ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ » Κλύουσ' ἀναρχῶς, ὥσπερ εἰσεράς ἐμέ. « §. εἰδαμεν λοιπὸν ὅτι ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ δίκαιος. »Ὁ μὲν οὖν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. || . ᾽να ᾽διοῦμεν (ἢ) ᾽να τὸ ᾽διοῦμεν (φρσ. ὅταν, ἀμφιβάλλοντες εἰς τὰ λεγόμενα, προσρένωμεν ᾽να μᾶς πληροφορήσῃ ἡ ἔκβασις τοῦ πράγματος). » Τοῦργον τάχ' αὐτὸ δείξει (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.). || . ᾽να σὲ διῶ (φρσ. ὅταν θέλωμεν ᾽να ἐγκαρδιώσωμεν κάνένα καὶ ᾽να κινήσωμεν τὴν φ.λοτιμίαν ᾽του). » Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. || . ᾽δέν με εἶδέ ποτε κάνείς, οὔτε ᾽να ὁρκισθῶ, οὔτε ᾽να ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἄλλων θεῶν (καταχρ. ἀντὶ τοῦ, ᾽Δέν με ἄκουσεν). » Οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ἀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα (Ξενοφ.). §. (καταχρ.) τ᾽ὀσπίτι βλέπει ᾽ς τὸν δρόμον· τὰ παράθυρά ᾽του βλέπουν ᾽ς τὸ περιβόλι. »Ἐπὶ (» Πρὸς) τὴν ὁδὸν ἀναπέπταμαι. » Τέτραπται πρὸς τὸν κῆπον. » Οἰκία πρὸς νότον (νεύουσα) βλέπουσα (Ξενοφ.). donner (regarder, voir) sur. || . τοῦ θηλυκοῦ ἐλέφαντος τὰ ᾽δόντια βλέπουν (ἀντὶ γέρνουν) κάτω. » Τῆς δὲ θηλείας κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, « Ἀρστ. || . ὅσῳ ᾽να ᾽τὸ ἰδῇ μόνον ἡ φωτιά. »Ὅσον προσομιλῆσαι τῷ πυρί. §. (μεταφ.) ποῦ βλέπευν οἱ σκοποί σου; ἴδε Ἀποβλέπω. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Προσέχω, Σκέπτομαι): ᾽να διῶ (φρσ. διστακτ. ἀντὶ) ᾽να σκεφθῶ, ᾽να δοκιμάσω πρῶτον (ἀνάλ. μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ) »Ἄγε πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι (Ὀδ. Ζ. 126, Δ, 22, Κ. 44). || .βλέπε καλὰ μή σε γελάσῃ, ἴδε Κυττάζω καὶ Προσέχω.

Βλησεῖδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 380), ἴδε Θησαυρός.

Βλησκοῦνι (προφέρεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὀρθότερον ἴσως, τὸ) Φλησκοῦνι, ἴδε τὴν λέξιν.

Βλίτον, φ. » Βλίτον, βλῆτον καὶ βλήττον. blette, θ.

Βογκητὸν (ἐκ τοῦ) » Γογγυσμὸς, μυγμὸς, στεναγμός. gémissement, son muet qu'on rend par le nez en fermant la bouche.

Βογκῶ, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Γογγύζω, μύζω, στένω. geindre, gémir.

Βόδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Βῶδι.

Βοή. » Βοὴ, θροῦς, ἦχος, κραυγὴ, ἠχὴ (ποιητ.). cri. §. bruit. §. clameur, θ. || . ἔρχουνταν (ἀκούσουνταν) μιὰ βοὴ, ἴδε Ἀκούω.

Βοήθεια. »Βοήθεια, ἐπικουρία (κυρ. στρατιωτικὴ), ἀρωγὴ, ἀντίληψις (μεταγ.), τιμωρία. secours, aide, θ. assistance. || . τρέχω πρὸς βοήθειαν. (αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ) »Βοηθέω καὶ »Βοηδρομέω. accourir (voler) au secours. || . ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς Χαλκηδόνος. » Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. || . ᾽να τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν Φωκέων. » Βοηθεῖν εἰς Φώκεας (Δημοσθ. Ὁ Ξενοφ. ἐπρόσθεσε καὶ τὸ, Δρόμῳ): » Δρόμῳ ἐβοήθουν. §. (ἰδικιτέρως ἡ στρατιωτική). || . φθάνει ἀπὸ μέρους τοῦ Διονυσίου καὶ δεύτερη βοήθεια » Ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ τοῦ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ.). troupes auxiliaires.

Βοηθός. » Βοηθὸς, ἐπίκουρος (κυρ. ὁ μισθωτὸς ξένος στρατιώτης), ἀρωγὸς, συλλήπτωρ (Ξεν.), ἀντιλήπτωρ (μεταγ.), τιμωρὸς, συνεργὸς, συμπράκτωρ, ἐπίρροθος (καὶ ἐπενθέσει) ἐπιτάρροθος (ποιητ.). aide.

Βοηθῶ, ῥ. μετ. » Βοηθέω (κυρ. τρέχω μετὰ ὅπλῶν πρὸς βοήθειάν τινος, καὶ μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς καὶ τὸ) ἐπικουρέω, ἀρήγω, ἀμύνω, ἐπαμύνω, συναίρομαι, ἀντι(συναντι)λαμβάνομαι, τιμωρέω, συνεφάπτομαι, συλλαμβάνω(-ομαι), συντελέω, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, ἐπαρκέω (κυρ. μὲ χρήματα). secourir, aider, assister, seconder, favoriser, contribuer à. || . ἐβοήθησαν τοὺς Πέρσας ᾽να φύγουν. » Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες. || . ἂν δὲν βοηθήσῃ κάνέν' ἀπὸ τοὺς δύο. » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο. || . καὶ σᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡ τύχη. » Καὶ τὰ τῆς τύχης ὑμῖν ὑπάρξειε.

Βοϊδι (προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ βῶδι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου) » Βοΐδιον, ἴδε Βῶδι.

Βοΐζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βούζω.

Βοικέντρι (ἡ σουβλερὴ βέργα, μὲ τὴν ὁποίαν κεντοῦν τὰ βῶδια ᾽να περπατοῦν), ἐργ. (γεωργ.). »Βούκεντρον, Βούπληκτρον, Βουπλῆξ-ῆγος (ὁ), Βουκέντης, Βούτορον, ἄκαινα, ὕσπληξ (καταχρ.), μύωψ. aiguillon.

Βολὰ (Δωρικῶς ἀντὶ Βολὴ), ἴδε Φορά.

Βολάζω (ῥίπτω τὸν γρίπον εἰς τὴν θάλασσαν ᾽να ᾽ψαρεύσω), ῥ. ἀμ. » Βάλλω (»Χαλάω) τὴν σαγήνην. jetter (descendre) le filet (la seine) dans la mer.

Βόλασμα (τὸ ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν). » Βόλος. l'action de jetter le filet dans la mer.

Βολετὸν (ἀντὶ) » Βουλητὸν (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Βόλομαι ἀντὶ Βούλομαι), ἴδε Δυνατός.

Βολὴ (τὸ κάθε ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅσα ᾽ψάρια πιασθοῦν τὴν κάθε φοράν). » Βόλος (δικτύου). coup (jet) de filet, pêche, θ. §. (εἰς τὸ πλῆθ. τὸ μεταχειριζόμεθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτην με-

ταφορὰν, ἀντὶ τοῦ Φοραίς:) ||. πόσαις (δυὸ, τρεῖς κτλ.) βολαίς ; ἴδε Φορά.

Βόλι (» Βόλια κυδευτῶν τοὺς πεσσοὺς φασιν οἱ παλαιοὶ,« Εὐστάθ.) » Βολὶς (»Ἔπεμπε γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος, « Δούκ. Ἱστορ. Δ'.), βέλος, βολὴ (μεταγ.). **balle**, θ.

Βολικά, ἐπ. » Ἐν εὐθέτῳ, ἐν ἐφικτῷ, ἐξ ὑπερδεξίου. **à la portée.** ||. μ' ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) βολικά. » Εὐθέτως ἔχει μοι, εὐθετέομαι **il me va, il ne me va pas . . .**

Βολίμι (ὀνομάζουν πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ Μολύβι, καὶ ἰδιαιτ. τὸ προστιθέμενον εἰς τὰ ὁρμίδια [ταὶς βόλταις] γίνα βαραίνουν καὶ βουλοῦν ὀγλιγωρότερα. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ οἱ παλαιοὶ Συρακούσιοι ἔλεγαν) » Βόλιμος (ἀντὶ) Μόλιβος, (Ἐτυμολ.), ἴδε Μολυβήρα.

Βορβὸς (τὸ ἄλλ. Ἀγριοκρόμμυδον), φ. »Βολβὸς (ἴδε Θυμάρι). **ognon sauvage.**

Βορνὰς, ἴδε Βορρνάς.

Βορίζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Βορρίζει.

Βορρνας, ἄν. » Βορρᾶς, βορέας. **vent du nord, aquilon.** ||. γέρον βορρνὰν ἀρμένιζε, καὶ νότον παλληκάρι (παροιμ. ναυτ., ἐπιστηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην παρατήρησιν· καθάτι ὁ Ἡσίοδος ἀκόμη παρήγγελλε τὸν φίλον 'του 'να πλέῃ.) » Ἀρχομένου νότου, καὶ λήγοντος βορέαο. ||. φύσηξαν δυνατοὶ βορρνάδες. » Σκληροὶ βορρᾶ ἐπιπνεύσαντες. §. (συνκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὸν βορρνάν). » Ἄρκτος, βορρᾶς καὶ βορέας. **nord, septentrion**, θ.

Βορρίζει, ῥ. ἀπρ. » Βορρᾶς ἐπιπνέει. **le vent tourne au Nord.**

Βοσκή. » Νομὴ, **βοσκή. pâturage.**

Βόσκημα. » Νομὴ, βοσκὴ, βόσκησις, βουκόλησις. **l'action de paître (ou de faire [mener] paître).**

Βοσκοπούλα. » Ποιμενὶς (μεταγ.). **bergère**, θ. **pastourelle**, θ.

Βοσκὸς (ὁ Τουρκ. Τσομπάνης). »Ποιμὴν, νομεὺς, ποιμαίνων, βόσκων, νέμων. **berger, pasteur.** ||. βοσκὸς ϖῳδιῶν (ἀγελάδων καὶ τῶν ὁμοίων). » Βουκόλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), βοηλάτης, βοτήρ. **bouvier, vacher, pâtre.** ||. βοσκὸς γιδιῶν. » Αἰπόλος, αἰγονόμος, αἰγελάτης. **chevrier.** ||. βοσκὸς ἀλόγων (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ἱπποφορβός. **gardeur de chevaux.** ||. βοσκὸς χοίρων. » Συφορβὸς, συβώτης, χοιροβοσκός. **porcher.**

Βόσκω, ῥ. μετ. » Ποιμαίνω, νέμω, βόσκω, βουκολέω (κυρ. βῴδιά). **mener (faire) paître.** §. ῥ. ἀμ. καὶ μέσ. » Βόσκομαι, νέμομαι. **paître, brouter.**

Βοτάνι (κυρ. χορτάρι ἰαματικόν). » Βοτάνη, πόα, δύναμις (ἰατρική). **simple, drogue**, θ. ||. (ἐνωμένη ἡ λέξις μὲ ἄλλας, φανερόνει κυρ. ἰδιότητα φυτοῦ ἰαματικὴν, καθὼς) θερμασβότανον, σπληνοβότανον, ψωροβότανον, κτλ. ἴδε τὰς Λέξεις. ||. βοτάνια διὰ τὰ 'ρμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαί (Γαλην. καὶ Διοσκορ.). §. Βοτάνι (ὀνομάζουν εὐσχημότερον καὶ τὴν κατασκευὴν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, οἱ Ἀσιανοὶ μάλιστα, εἰς τὸ λουτρὸν πρὸς ψίλωσιν τοῦ σώματος). »Ψίλωθρον, μαδός. **dépilatoire.**

Βότριδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βώτριδα.

Βοῦβα, πάθ. » Κώφωσις, κωφότης, ἀφωνία, ἐννεότης, ἡ τῆς γλώττης πήρωσις. **le défaut du muet.** ||. βοῦβα (εἶδος κατάρας ἢ ἐμβριμήσεως)! ἴδε Βουβαίνω.

Βουβαίνω, ῥ. μετ. »Κωφόω (-άω), ἐννεὸν (κωφὸν) ποιέω. **rendre muet.** §. (μεταφ. κάμνω ἀναπολόγητον), ἴδε Ἀποστομόνω. ||. Βουβάσου! » Πεφίμωσο! »Ἀλλὰ φεῖρου, καὶ μὴ γρύξῃς ἔτι μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ. Νεφ.). «

Βουβαλάκι, ζ. » *Βουβάλιον, *βουβαλίς. **buffletin.**

Βουβάλι, ζ. » Βούβαλος (ὁ), βούβαλις (ἡ). **buffle.**

Βουβαλιὰ
Βουβαλοπέτσι
Βουβαλοτόμαρον
} . » Βύρσα, βουβαλῆ, βουβαλίς. **buffle, peau de buffle, buffletin** (τοῦ μικροῦ).

Βουβὸς (ἐκ τοῦ) » Βωβὸς (,ὁ πηρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ χωλὸς,« κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Μοσχοπ., καὶ τοῦτο κατ' ἀντίφρασιν ἐκ τοῦ) » Βουβὼς (ὁ λίαν βοῶν), ἡ, ὀν, ἴδε Μουγγός.

Βούζουνας (ἀντὶ Βύζωνας, διὰ τὸ σχῆμά 'του, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ) »Βουβὼν·ῶνος (ὁ), δοθιήν-ῆνος (ὁ). **clou, bouton, furoncle** καὶ **froncle, bourgeon.**

Βούζω, ῥ. ἀμ. » Ἠχέω, βομβέω (κυρ. διὰ τὸν ἦχον τῆς μέλισσας, τοῦ κώνωπα κτλ.). **sonner, bruire, bourdonner.** ||. βούζουν τ' αὐτιά μου. »Βομβοῦσι δ' ἀκουαί μοι (Σαπφ.)· »Ἤνυλον ἔχω τὴν ἀκοήν. **les oreilles me cornent (tintent, bourdonnent).** ||. (ἡ περὶ τοῦ βούσματος τῶν αὐτιῶν σωζομένη μεταξὺ τῶν ἁπλῶν ἄχρι τῆς σήμερον δεισιδαιμονία εἶνε ἀρχαιοτάτη· Ὁ Λουκιανὸς εἰς τοὺς Ἑταιρικ. Διαλόγους 'του εἰσάγει τὴν δούλην μιᾶς ἑταίρας λέγουσαν εἰς ἕνα τῶν φίλων τῆς κυρᾶς της): »Ἤπου ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν· ἀεὶ γὰρ ἐρέμνητο

σας πρέπει 'να δούζαν βέβαια· διότι ἡ κυρά μου σᾶς ἐνθυμεῖτο ἀδιακόπως μὲ δάκρυα). || . τὰ λόγιά 'του βούζουν ἀκόμη 'στ' αὐτιά μου. » Ἐναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ (Φίλ.) «.

Βούλαρος (εἶδος ἀγριάδας χονδρότερης, κατὰ τὸν Γαζῆν. Ὁ Νεόφυτος ὀνομάζει Βούλερην τὸν φραγμίτην κάλαμον), φ. » Καλαμάγρωστις. espèce de gramen.

Βούλημα (καραβιοῦ κτλ.). » Κατάδυσις, καταποντισμός. l'action de se plonger (couler bas, aller au fond). submersion.

Βοῦλλα (Οἱ Ῥωμαῖοι, λέγειοὶ Πλούταρχος [Προβλ. Ῥωμ. καὶ Βίῳ Ῥωμ.], ὠνόμαζαν οὕτως ἓν εἶδος λαιμοδέτου μὲ φιόγκον εἰς τὴν μέσην, τὸ ὁποῖον ἐφορροῦσαν τὰ παιδία τῶν παρ' αὐτοῖς εὐγενῶν. Ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς ὠνομάζετο » Βόλλα). » Σφραγίς, σφραγιστὴρ, σημαντήρ. §. Σήμαντρον, τύπος, χάραγμα, ἐκμαγεῖον, ἐπίσημον, σφράγισμα, ἀπεσφράγισμα, (Ποιητ.) σῆμα. §. χάραγμα, γλυφή. cachet. §. sceau, scellé. §. marque, θ. || . ἕνα γράμμα, βουλλωμένον μὲ τὴν βασιλικὴν βοῦλλαν. » Ἐπιστολὴν τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν (Ξενοφ. Ἑλλ.). || . ἐπειδὴ ἡ βούλλαις ἦσαν 'γιεραὶς (ἀπείρακταις). » Τῶν σημάντρων ἐόντων σῴων (Ἡρόδ.). || . διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιάν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δελφίνι. »Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι. §. (βούλλαις ὀνομάζομεν καὶ τὰ στρογγυλὰ σημάδια τοῦ δέρματος μερικῶν ζώων, καθὼς τοῦ Ῥήσσου, τῆς Παρδάλεως, κτλ.). » Στίγμα, κηλίς. tache, θ. || . εἶνε ὅλο βούλλαις (ἢ) βούλλαις-βούλλαις. » Ἑστικται πᾶς· » Κατάστικτός ἐστιν· » Ἐστιγμένος (»Κηλιδωτὸς) ὅλος. il est tout marqueté (tacheté, moucheté).

Βουλλοκέρι (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἓν εἶδος πηλοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν) » Γῆν σημαντρίδα· (ἀναλόγως λοιπὸν ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ τὸ 'δικό 'μας βουλλοκέρι) » Κηρὸς σημαντὴρ ἢ σημαντήριος. (ὁ Ἀριστοφ., Αυσ. 1201, 'το ὀνομάζει) » Ῥύπον. cire d' Espagne, θ.

Βουλλόω (» Ἀποστείλας [ὁ Κοπρώνυμος] ἐβούλωσε τὸ Πατριαρχεῖον, Θεοφάν. Χρονογρφ.), ῥ. μετ. » Σφραγίζω, σημαίνομαι, ἐν(κατα, ἀπο)σημαίνομαι, τὴν σφραγίδα (τὰς σφραγίδας) ἐπιβάλλω (ἐπιτίθημι), τυπόω (Ἀππιαν.). cacheter, sceller. || . ἀφ' οὗ ἔγραψαν καὶ βούλλωσαν τὸ γράμμα. » Γράψαντας καὶ κατασημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν (Ξενοφ.) || 'ν' ἀνοίξουν τὴς βούλλαις, καὶ, ἀφ' οὗ 'πάρουν ὅσα χρειάζονται, 'να 'τὰ βουλλώσουν καὶ 'να 't' ἀφήσουν. » Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους, καταλιπεῖν (Ξενοφ.). §. βουλλόνω ζῶων (σκλάβον, κακοῦργον κτλ.). » Στίζω (κυρ. μὲ τὸ βελόνι), καυτηριάζω (μὲ σίδερον καιμένον). marquer, stigmatiser, flétrir. §. (ἐκ τοῦ) »Βυλλόω (, τὸ ὀπ. ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Βύω, ἴδε Στουππόνω καὶ Φράζω.

Βούλλωμα. »Ἡ τῶν σφραγίδων (τῆς σφραγίδος) ἐπιβολὴ (ἐπίθεσις). l'action de cacheter. l'apposition des scellés §. »Στίξις (κυρ. τὸ τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων). l'action de marquer (stigmatiser).

Βουλλωμένος, η, ον. » Ἐσφραγισμένος, (κατα)σεσημασμένος, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα). §. » Στιγματίας (κυρ. κακοῦργος ἢ σκλάβος), κεκαυτηριασμένος (κυρ. ζῶων, σκλάβος κτλ.). || . σκλάβοι βουλλωμένοι μὲ τὴν βοῦλλαν τῆς πολιτείας. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ (Ξενοφ.). § σαλιάγκοι βουλλωμένοι (οἱ στουππωμένοι), ἴδε Σάλιαγκος.

Βουλῶ (ὁ Ἡσύχ. ἔχει » Βόλος, πηλός. « Ἐὰν ἐννοῇ τὸν βοῦρκον, ὅπου βουλοῦν πολλάκις ζῶα καὶ ἄνθρωποι, ἔχομεν τῆς λέξεως τὴν ἀρχήν. » Ἀχράδας . . . βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὕδωρ, βολίζονται· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ, ἐπιπλέουσι, « Γεωπον. ΧΤ'.), ῥ. μετ. »Βυθίζω, καταδύω(-ύνω), καταποντίζω, ὑποβρύχιον ποιέω. couler bas (à fond), submerger, ensevelir (enfoncer) dans les flots. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Βυθίζομαι, καταδύομαι, δύω, δύνω καὶ δῦμι, (κατάδυμι ἄχρ., ὅθεν τὸ) κατέδυ, ὑποβρύχιος γίγνομαι, βαπτίζομαι, καταφέρομαι, ὑρίσ[illegible] (»Ὁ δὲ καρπὸς [τῆς Τερμίνθου] πλυνόμενος, ὁ μὲν λευκὸς καὶ ἄπεπτος ἐπιπλεῖ, ὁ δὲ μέλας ὑρίσαται,« Θεοφρ. φυτ. Γ'). couler bas, aller à fond, s'ensevelir dans les flots. être submergé. || ἵνα μὴ βουλήσωμεν αὐτοὶ. » Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισῶμεν. || . διότι 'δὲν βουλοῦν οὔτ' ἐκεῖν' οἱ,που 'δὲν ἐξεύρουν κολύμβημα. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει. §. (διὰ 'σπίτια, λίμνους, κτίρια ἐν γένει). » Καταπίπτω, συμπίπτω, καταῤῥέω, διαῤῥέω. ébouler, s' ébouler, crouler, écrouler, s'écrouler, s' enfoncer, fondre, || . ἐβούλησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τρεῖς πολιτεῖαις. »Κατεχώσθησαν, συνεχώσθησαν. furent engloutіes, ont fondu. || . (τ' ὀσπίτι 'του) κοντεύει 'να βουλήσῃ. » Πτῶσιν ᾠδίνει. πα

maison menace ruine, tombe en ruine.

Βουνάκι, ἴδε λόφος.

Βούνευρον. » Μάστιξ (δορεία).

Βουνήσιος, α, ον. »Ὀρεινὸς, ὀρεσίτροφος. ὄρειος. **montagnard.**

Βουνιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ). » Βόλβιτον καὶ Βόλιτον, βουβωνία. **bouse, bouze, bouge.**

Βουνόν. »Ὄρος (τὸ). **montagne,** θ. **mont** (ὁσάκις ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ βουνοῦ). ||. ἡ κορυφὴ, ἡ ῥάχη, ἡ ῥίζα, ἡ πλαγιὰ κτλ. τοῦ βουνοῦ, ἴδε τὰς διαφόρους λέξεις.

Βοῦπα (προφ. κοιν. Γοῦπα), ᾽ψ. » Βόαξ καὶ (κρσ.) Βῶξ ἢ Βὼξ-ωκὸς (ὁ) (Σχολ. Ὀππ. Ἀλ. Ε᾽., ἴσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Βόωψ, (ἄλλ.) λευκομαινὶς, (παρβλ. Στρογγύλα). **bogue, pagel, boops.**

Βουρβουλακιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βράζω.

Βουρκόνω (κυρ. διὰ τὰ ᾽ρμάτια ὅταν γεμίζουν δάκρυα, ἴσως ἐκ τοῦ Φουσκόνω: »Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ φιλιὰ φουσκόνει με νὰ κλάψω,« Στέφ. Σαχλίκ.), ῥ. ἀμ. »Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπίπλαμαι (ὑποπίμπλαμαι), κλαυσιάω. **avoir les yeux gros de larmes.**

Βοῦρκος (ἐκ τοῦ Βρύζ, ὅθ. Ὑπόβρυχα κτλ., κυρ. ἡ νεροὺλὴ λάσπη τῶν ποταμ. λιμν. κτλ.). » Ἰλὺς-ύος (ἡ), βόρβορος, θεῦλος (Ἀθήν). **bourbe,** θ. **limon, vase,** θ.

Βουρλιὰ (τοῦφα πολλῶν βούρλων φυτρωμένων εἰς ἕν μέρος). » Σχοινία (ἡ). **botte de jonc.**

Βοῦρλον (ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Β. 135, τὸ γράφει Βροῦλον, ἀναφέρων καὶ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν καιρόν του παροιμίαν τῶν Πελοποννησίων: » Μαῖου βρούλον, ποντία κάννα βις.«), φ. (εἶνε πολλῶν εἰδῶν). »Σχοῖνος (ὁ καὶ ἡ), (διαιρεῖται εἰς Ὀξύσχοινον, Μελαγκρανίδα καὶ Ὁλόσχοινον), θρύον. **jonc,** ἴδε καὶ Ῥάπη.

Βοῦρος, ᾽ψ. (τοῦ Νείλου. Ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων). » Βωρεὺς, βωρίδιον (τὸ μικρόν)· ὀξύῤῥυγχος καὶ ὀξύρυγχος. **espèce de poisson.**

Βουσελίζω (τὸ ἄλλ. Ἀρκουδίζω, περπατῶ μὲ τὰ τέσσερα), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀρκουδίζω.

Βουταναρὰ (τὸ Τουρκ. καραμπατάκι), πτν. »Αἴθυια, κολυμβὶς, ἐνάλιος καρώνιλ, μ᾽ ὅλον ὅτι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, διαφέρει τῆς αἰθυίας.). **plongeon, foulque, poule d'eau, morelle,** θ. **judelle,** θ.

Βούτη καὶ Βουτίνα (ἀπὸ τοῦ) » Βυτίνη καὶ Πυτίνη (κυρ. ἡ πλεκτὴ λάγανος, ἡ Δαμζάνα). (Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Σ. λέγει: » Ταριχευτικὴς βίκος . . . , ἣν δηλαδὴ Βυτίναν οἱ κοινολεκτοῦντες φασίν.« Εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται καὶ Βούττις, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Γαυλός. Εἰς δὲ τὸ σύνταγμα τοῦ Πορφυρογ. γράφεται ἀπαράλλακτα »Βούτη μετὰ τῶν σταφυλῶν«, χρήσιμος ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους). **tinette,** θ.

Βούτημα } .»Βάπτισμα, βάπτισις, βα-
Βούτημα } πτισμὸς, κατάδυσις. **l'action de plonger (tremper).**

Βουτηχτὴς. » Κολυμβητὴς(-τὴρ), κατακολυμβητὴς (Ἀρστ.), δύτης. **plongeur.**

Βούτομον, φ. ἴδε Ῥαγάζι καὶ Ῥάπη.

Βουτσάδικον (ἐργαστῆρι). » * Βωτιοπηγεῖον, οἰσυουργεῖον, καδοποιεῖον. **tonnellerie,** θ.

Βουτσᾶς. » *Βωτιεπηγὸς, οἰσυουργὸς, καδοποιὸς. **tonnelier.**

Βουτσὶ (ἐκ τοῦ) » Βωτίον, πίθος (καταχρ.). **tonneau, tonne,** θ. **barrique,** θ. **fût, futaille,** θ.

Βουτυράδικον (ἐργαστῆρι). » * Βουτυροκομεῖον, βουτυροπωλεῖον. **la boutique du beurrier, laiterie,.**

Βουτυρᾶς. » * Βουτυροπώλης, * Βουτυροκόμος. **beurrier.**

Βούτυρον. » Βούτυρον, Βούτυρος (ὁ), (Ὁ Κτησίας ᾽τὸ ὀνομάζει) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἔλαιον. **beurre.**

Βουτῶ (ἐκ τοῦ) »Βυθάω = Βυθίζομαι (»Ἡ δ᾽ ὑπὲρ αἴης ῥίζα καὶ οὐ βυθόωσα, « Νίκ. Θηρ.), « ῥ. μετ. » Βαπτίζω, βάπτω, ἐμβάπτω, καθίημι (» Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων,« Διοσκορ.), δεύω. **plonger, tremper.** ||. Βουτῶ ᾽σ τὸ ζουμί. » Εἰς τὸν ζωμὸν ἐμβάπτομαι (Ἱπποκρ.). **tremper son pain dans la sauce, mitonner, saucer.** §. ἀμ. αὐτοπ. » Δύω, δύνω (καὶ δῦμι ἄχρ.), δύομαι (»Κολυμβῶ καὶ δυόμενοι, « Θκδ.), (κατάδυμι, ἄχρ., ὄθεν) κατέδυν, καταδύομαι. **plonger, se plonger, s' enfoncer.** ||. ὅταν βουτήσῃ. »Ὅταν καθῇ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθὺ,« Ἀρστ. ||. βουτῶ κολυμβῶν. »Κατακολυμβάω (» Κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς,« Ἀρστ.). || μέσ᾽ ᾽στὸν ἴδρω βουτημένος, ἴδε Καταϊδρωμένος καὶ Στάζω. §. βουτημένος ᾽σ τὸ χρέος (μεταφ.), ἴδε Πνίγω.

Βραγιὰ (ἴσ. ἐκ τοῦ) »Πρασιὰ (τὸ λαχανόφυτον ἢ ἀνθόφυτον μέρος κήπου, ὁ Τουρκ. Ταχτᾶς), πλινθίον, ἀνδρὼν (» Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε, καὶ ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ. Θηρ.). **planche,** θ. **carré, couche,** θ.

Βράδυ (ἡ) Βράδι (τὸ) (προφ. καὶ Βραδύ). » Ἑσπέρα, δείλη ὀψία (ἑσπέρα), ὀψία (χωρὶς τὸ, δείλη, μόνον εἰς τοὺς μεταγ.), ὀψέ (Θουκ.). **soir** ||. τὸ βράδυ. »Ἑσπέρας,

δείλης ὀψίας (ἐσπέρας), ὀψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. sur le soir, dans la soirée. || . ’να ἐλθῃ τὸ βράδυ. »Ἤκειν ἑσπέρας, qu’il vienne au soir. || δυὸ φοραὶς μόνον τὴν ἡμέραν, πουρνὸ καὶ βράδυ. »Δὶς τῆς ἡμέρας μόνον, πρωὶ καὶ δείλης. || . ἔφθασε βράδυ ’σ τὴν πολιτείαν. » Ἑσπέριος εἰς τὴν πόλιν ἀφίκετο. || . ἀπὸ τὸ πουρνὸ ὡς τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό.

Βραδυὰ (ἡ) Βραδειὰ (ἡ). » Δείλη, ὀψία, (» Ὀψία, θραδεῖα,« Αξ.), ἑσπέρα. soirée, après-soupée.

Βραδυάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ γ’. πρόσωπον μόνον:) || . Βραδιάζει. » Ὀψία γίνεται. le jour tombe. || . ἀφ’ οὗ ἐβράδυασεν. » Ὀψίας δὲ γενομένης (Εὐαγγ.). le jour tombé. || . ’ως οὗ ἐβράδυαζεν. » Ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας (Διογ. Λαέρτ. Β’.). || . ἐβραδυάσθημεν συνομιλοῦντες. » Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, « Καλλίμ.

Βραδυνὸς, ἡ, όν. » Ἑσπέριος, ἑσπερινὸς, ἔσπερος (ποιητ.). du soir, qui se fait le soir.

Βράζω, ῥ. μετ. » Ἕψω, ἑψίω, ζέννυμι (» Διατὶ τὸ ὠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐχὶ δὲ καὶ ζεννύμενον ; « Ἀλ. Ἀφροδ.). faire bouillir, cuire. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ζέω, βράσσομαι. bouillir, bouillonner, ἴδε Βράσις καὶ Χοχλακίζω. || . βράζει τὸ αἷμά ’του (λέγομεν μεταφ. διὰ τοὺς νέους). »Σφριγᾷ, ὀργᾷ, ἀκμάζει, (» Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες,« λέγει ὁ Ἡσύχιος). il est plein de force et de santé. || . τὸ κρασὶ βράζει ’σ τὸ βαρέλι. »Παρακινεῖται. le vin travaille (fermente). || . βράζει τὸ στῆθός του (λέγομεν διὰ τοὺς πάσχοντας στηθοκατάῤῥουν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκρ. [Προγνωστ.] τὴν λέξιν) » Ζέει. §. (μεταφ.) βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου (ἀπ’ τὸ κακὸ ’μου κτλ.). » Σμύχομαι· »Κότῳ σπλάγχνα θερμαίνομαι. brûler, endêver. || . ἔβραζεν ἀπὸ πολλὴν διὰ πόλεμον. » Ἐκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν (ὀργῶν). §. συνεκδ. ἀντὶ τοῦ, Ἔχω πλῆθος. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ’τὸ προφέρουν ὀρθότερον, Βρυάζω). »Βρύω, μυρμηκιάω (μεταφ.). grouiller, fourmiller, pulluler, abonder.

Βρακὶ (ἀπὸ τοῦ) » Ῥακίον (ὑποκορ. τοῦ) Ῥάκος (, τὸ ὑποῖον οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφεραν μὲ τὸ Γ) Βράκος-ους (τὸ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσίν ’του, ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Χλαῖνάν τ’ ἠδὲ χιτῶνα, τά τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Ἰλ. Β’] « ἠμπορεῖ τις ’να ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον· ἀλλ’ ὅπως καὶ ἂν ἦναι, λέξιν ὅμως ἐπὶ τούτῳ ’δὲν εἶχαν, καθὼς ’τὸ παρετήρησεν ὁ Εὐστάθιος. « Οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ » τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ Ῥωμαῖοι » μὲν βράκαν φασὶν, ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα » ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι, « Ἰλ. Β. Ὁ Διοδ. Σικελ. ἀναφέρει τὴν λέξιν Βράκας ὡς Γαλατικήν. » Καὶ ἀναξυρίδας, ἃς ἐκεῖνοι [οἱ Γαλάται] βράκας προσαγορεύουσιν. « Ἀρά γε καὶ τῆς Σαπφοῦς τὸ »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν « δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὸ, ἐδικόν μας. » Δὲν ξεύρει [ἀκόμα] ’να δέσῃ τὸ βρακί ’της ;). » Σκελέα, περισκελὶς καὶ περισκέλιον (κυρ. τὸ Πανταλόνι), ἀναξυρὶς (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαλβάρι, ἢ μᾶλλον τὸ Τσαχτσίρι ἢ Τσαξύρι). chausses, θ. πλ. haut-de-chausse, caleçon, culotte, θ.

Βρακοζώνα (Οἱ παλαιοὶ, μὴ μεταχειριζόμενοι βρακιὰ, δὲν ἐχρειάζοντο ἑπομένως καὶ βρακοζώναις, καθὼς οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν σήμερον. Εἶχον ὅμως, ἐκεῖνοι μὲν, τοὐλάχιστον εἰς ἄλλην σημασίαν, τὴν λέξιν) »Ζώνη (ζῶεν τὸ »Λύειν Ζώνην « ἐπὶ νεονύμφων· οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἔχουν τὸ Γαλ.) bretelle, θ. (καὶ τὸ) tirante, θ. (Ὁ Προκόπιος εἰς τὴν μυστικὴν ’του ἱστορ. ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν βρακοζώνην: » Καί περ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα ὁρῶν, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα «).

Βρακοπόδι. »Ὁ τῆς ἀναξυρίδος (τοῦ βράκους)* ποδεών.

Βράσιμον. »Ἕψησις. coction, θ. §. »Ζέσις, Βρασμός. bouillonement.

Βράσις. » Ἀνάζεσις, ἀνάβρασις, βρασμός. bouillon, ébullition. || . παίρνω βράσιν » Ἀναζέω, ἀναβράσσω, βράσσομαι, ἀναβάλλω. || . βάλε ’το ’να ’πάρῃ μιὰν βράσιν. » Ἀνάζεσον, ἀνάβρασον (Γαλην. Διοσκορ.). || . ἀφ’ οὗ ’πάρῃ δυὸ βράσαις, τράβα τὴ ’φωτιά ’. » Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.

Βραστερὸς, ἡ, όν (κυρ. ὅσπριεν), ἴδε Καλόβραστος.

Βραστὸς (ὁ βρασμένος), ἡ, όν. » Ἑφθὸς, ἑψητὸς, ζεστὸς (Ἀπ. Ἰσπν. 85). bouilli. || . τὰ ποδάρια ’τὰ κάμνω βραστὰ, ἴδε Κάμνω. §. (ὁ καυτὸς καὶ ζεματιστὸς), ἴδε Ζεματιστός.

Βραχιόλι. » Ψέλλιον, ἐλικτὴρ, στρεπτὸς καὶ στρεπτὸν, ἀμφιδεὺς, χλιδὼν (περὶ ταῖν χερσῖν), βραχιονιστὴρ, βραχιόνιον, περιβραχιόνιον, ἀμφίδεον, περικάρπιον. bracelet.

Βραχνᾶς, πάθ. (Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς ἀναφέρει τὴν λέξιν, ὡς συνειθισμένην εἰς τὸν χυδαϊσμὸν τοῦ καιροῦ ’του. » Τὸ δὲ πάθος (τὸν Ἐφιάλτην) Βαρυχνᾶν (λέγει) ὁ πολὺς

κατωνόμασε λέγος. « Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος : ὁ δὲ Σουΐδας ἔχει· » Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς Βαβουτζικάριος.») »Ἐφιάλτης καὶ Ἐπιάλτης, πνιγμὸς ἐνύπνιος (Διοσκορ.). **cauchemar.**

Βραχνιάζω, ῥ. ἀμ. » Βραγχιάω, βράγχει συνέχομαι (ἁλίσκομαι, περιπέπτωκα). **s'enrouer.**

Βράχνιασμα. »Βράγχος (ὁ καὶ τὸ), βράγχη (ἡ). **enrouement.**

Βραχνιασμένος, ᾱον. »Βραγχώδης, βραγχιῶν. **enroué.** || .εἶμαι βραχνιασμένος, ἴδε Βραχνιάζω. || .φωνὴ βραχνιασμένη. » Φθέγμα σομφόν. || .ὁμιλεῖ βραχνιασμένα. »Φθέγγεται σομφόν.

Βραχνός, ἡ, όν. » Βραγχὸς, σομφὸς, μογγός.

Βράχος (ἀντὶ) »Ῥάχος = Ῥάκος (κυρ. κρημνὸς πετρώδης, Τουρκ. καγιὰς, ἐξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν). » Σκόπελος, πέτρα ἀπότομος (ἀποῤῥώξ, ἀπόκρημνος, λισσὰς, πρόβολος), σπιλὰς, ἀκτὴ, (πέτρα, σκόπελος) προβλὴς (ποιητ.). **écueil, rocher, brisant,** ἴδε καὶ Σέρα.

Βρεμένος, η, ον, ἴδε Βρέχω. || . βρεμένος μούσκεμμα, ἴδε Μούσκεμμα.

Βρέξιμον. »Βρέξις (Ξενοφ.), δίεσις, τέγξις (Ἱπποκρ.). **arrosement, mouillure, humectation.**

Βρετὸν, ἴδε Εὐρετόν.

Βρεχάμενα (τὰ), ναυτ. » Τὰ ὕφαλα (Λουκιαν. Z. Τραγ.), τὰ θαλαττεύοντα (Πλούτ.), τὰ καίρια τῆς νεὼς, τὸ στείρωμα. **les flancs du navire jusqu'à fleur d'eau, ses œuvres mortes** || . τὸ καράβι τρύπησε 'σ τὰ βρεχάμενα. »Ὕφαλον ἐδέξατο πληγήν. **il a reçu un coup dans ses œuvres mortes.** || . Τὸ καράβι τρύπησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα. » Ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν (Πολυβ. ΙΣΤ'). «

Βρεχτοκούκκια. » Κύαμοι βεβρεγμένοι (διάβροχοι). (Εἰς τὰ Ἀσκητ. βιβλ. λέγονται ἁπλῶς) Βρεκτὰ (ἑλλ. τοῦ Ὄσπρια. »Καὶ ἐξενεγκὼν ἄρτον καὶ βρεκτὰ, ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἔτρωγεν, « Ἰωάν. Μοσχ. ἐν Λειμ.).» **fèves trempées.**

Βρέχω, ῥ. μετ. » Δεύω, τέγγω, διαίνω. (δίημι, ἄχρ., ὄθεν ἡ μετοχὴ) διεὶς (»Διεὶς ὕδατι«), ὑγραίνω. **mouiller, arroser, humecter.** || . ἡ κόρδα ὅταν βραχῇ. » Βραχεῖσα νευρὴ (Ἀνακρ.). §. Βρέχει, ῥ. ἀπρ. ἀμ. » Ὑει (ὁ θεὸς ὁηλαδὴ, τὸ ὑπεῖον καὶ προστίθεται ἐνίοτε), βρέχει (εἰς τὸ ἐνεργητ. 'τὸ μεταχειρίζονται μόνον οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὁ Θεόφραστος ἅπαξ εἰς τὸ Β'. Βιβλ. τῶν Φυτ. Αἰτ. οἱ δὲ παλαιοὶ πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ παθητ. Ὁ Πίνδαρος μόνον εἶπε· » Βρέχε θεῶν βασιλεύς. . . χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν»). **il pleut** (τὸ ἀπαρέμφ. **pleuvoir**). || . εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βρέχει πολλὰ ὀλίγον. » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. || .τότε μόνον ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας (τῆς Αἰγύπτου). » Τότε μόνον ὕσθησαν αἱ Θῆβαι. || . ἔβρεξε χαλάζι (ἀντὶ τούτου λέγομεν ὀρθότερον, Ἔβρηξε). » Ἔβρεξε χάλαζαν (πῦρ, θεῖον, μάννα), (Γραφ.).

Βρίζα (ὀρθ.) Βρύζα, γένν. ἴδε Σήκαλη.

Βρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Ὑβρίζω.

Βρισιά. » Λοιδορία, βλασφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), λοιδόρημα, ὕβρις. **injure,** θ. **invective,** θ. **affront.** || . ἀφ' οὗ εἶπε πολλαὶς 'βρισιαὶς ἐναντίον τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Γερουσίας. » Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ Σύγκλητον (Ἡρωδ.). || . τὴν λέξιν πτωχὸς 'τὴν στοχάζονται 'βρισιάν. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται (Πλούτ.)

Βρίσιμον. »Τὸ βλασφημεῖν (λοιδορεῖσθαι, κακηγορεῖν, κακῶς λέγειν) τινά, κακηγορία. **l'action d'injurier etc.**

Βρίσκω, ῥ. μετ. ἴδε Εὑρίσκω.

Βροντή. » Βροντή. **tonnerre.**

Βρόντημα } . » Κρότος, κτύπος, πάτα-
Βρόντος } γος, ψόφος. **bruit, fracas.**

Βροντῶ, ῥ. μετ. »Ψοφέω, παταγέω, κτυπέω· θορυβέω. **bruire, faire du bruit.** §. ἀμ. ἀπρ. » Βροντάω. **tonner.** || .ἐβρόντησε δυνατά. » Μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς (ποιητ.).

Βροῦβα, φ. (κατὰ τοὺς Γλωσσογρφ. κάθε ἀγριολάχανον. Κοινῶς δὲ ἡ) »Λαψάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ Λαμψάνη. **chou sauvage, herbe aux mamelles,** θ. Βρυκόλακκας, ἴδε Βρυκόλακκας.

Βροῦκος (ἐκ τοῦ Βρύκω, τὸ Δάκνω, τρώγω, φθείρω· εἶδος ἐντόμου πρασίνου ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκρίδων, ἢ μᾶλλον ἀκρίδα νεογέννητος ἢ ἡ κάμπια 'της). »Βρούχος(-κος), ἀττέλαβος (αὐτὸς ὑποθέτω ὅτι εἶνε ὁ Κατάλαφας ἢ Κουτάλαφας τοῦ Σομαυέρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπόρησεν ὁ ἀείδιμος Κοραῆς, Ἀτ. Τόμ. Δ', ά), μάντις (ἡ ἀρουραία), μάσαξ. (Τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ προφ. Ναοῦμ ἐξηγεῖ καλὰ τὴν μεταξὺ Βρούχου, Ἀττελάβου καὶ Ἀκρίδος διαφοράν. » Βροῦχος ὥρμησε » καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ » σύμμικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ » φραγμὸν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, » καὶ ἀφώλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον » αὐτῆς, « Κεφ. Γ'). **espèce de chenille ou de sauterelle.**

Βροῦλλον ἢ Βρυῦλον, ἴδε Βοῦρλον.

Βρουνιὰ (προφ. κοιν. Ἀβρουνιὰ, καὶ κατὰ παραφθορὰν Ὀβρυά.), φ. »Βρωνία, βρωνιὰς καὶ βρυωνὶς, ἄμπελος λευκὴ, (καὶ διὰ τὴν χρῆσίν 'του) ψίλωθρον. brioine, θ. couleuvrée, θ. vigne blanche, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ) §.boublon,ἴδε καὶ παρβλ. Κλεμαξίδα καὶ Σμιλάγκι.

Βροχερὸς, ἡ, όν. » Ὑετώδης, ὑέτιος, ὕπομβρος, ἔπομβρος. pluvieux.

Βροχή. »Ὑετὸς (κυρ. ἡ ῥαγδαία),ὄμβρος (κυρ. ἡ διαρκὴς· ὕθεν καὶ ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ἔχει: » Ὄμβροι καὶ ὑετοί«), ὕδωρ (, καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν· » Ἔκαμε πολὺ νερὸ'), βροχὴ (μεταγ.). plnie, θ. ||. βροχὴ δυνατὴ καὶ ἐξαφνικὴ. »Ὄμβρος (»Ὑετὸς) λαῦρος (ῥαγδαῖος). averse.

Βρόχινον (νερὸν κυρ.). »Ὑέτιον, ὄμβριον, οὐράνιον, τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ. (eau) pluviale. ||. (ἡ χουρμαδηὰ) θέλει καλλήτερα τρεχάμενον νερὸν παρὰ βρόχινον. » Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς (» Θεοφρ. Φυτ. Β')«.

Βρύζα, γένν., ἴδε Σήκαλη.

Βρυκόλακκας καὶ Βουρκόλακκας. »Σκιὰ, εἴδωλα καμόντων (Ὅμηρ.). » Ψυχῆς σκιοειδὲς φάντασμα (Πλάτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.). vampire, revenant, larves, πλ.

Βρυκολακκιάζω, ῥ. ἀμ. (Σημ. Ἀπὸ ἄλλην ἀνάλογον δεισιδαιμονίαν οἱ παλαιοὶ ἐφρονοῦσαν ὅτι ὅσαι ψυχαὶ 'δὲν περάσουν τὴν λίμνην τοῦ ᾅδου Ἀχερουσίαν, καὶ τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν πνιγμένων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν ἀτάφων ἐν γένει, ἐπλανῶντο περὶ τὴν γῆν. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐπιγραφόμενον Φιλοψευδῆ διάλογον ἀναφέρεται παρομοία μὲ τὴν πρὸ χρόνων ἐπικρατοῦσαν περὶ βρυκολάκκων ἰδέαν. Ὁ δὲ Πλάτων, εἰς τὸν ἐπιγραφόμενον διάλογον Φαίδωνα, εἰσάγει τὸν Σωκράτη λέγοντα: » Τὸ δὲ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατὸν τοῦτο ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ, βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη· περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν δηνιοειδῆ φαντάσματα.« Ἀφ' οὗ ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν, χάρις εἰς τὴν φιλοσοφίαν, 'δὲν χρειαζόμεθα πλέον οὔτε τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν 'της σημασίαν· ἐπειδὴ ὅμως 'τὴν μεταχειρ ζόμεθα καὶ μεταφορικώτερον, καὶ ἀσπεζόμενοι λέγομεν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀϋπνίαν' » Βρυκολάκκιασες, καὶ 'δὲν κοιμᾶσαι ; « τὴν ἐσημείωσα ἵνα χρησιμεύσῃ κἀν εἰς τοὺς κωμικούς 'μας).

Βρύσις (ὁ Τουρκ. τσεσμές). »Κρήνη, κρουνὸς. fontaine. θ. §. (ἡ πηγὴ, ἡ ἄλλ. Μάνγα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Βρῶμα (ἐκ τοῦ) » Βρῶμος (, λέξεως τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν Κύριλλος ὁ Ἱεροσολ. τάττει μετὰ τοῦ »Δυσωδία, δυσοσμία, ὀσμὴ, κακοσμία. puanteur, θ. mauvaise (infecte) odeur, θ. ||. ἡ βρῶμα τῆς ἁμασχάλης, τῶν τράγων καὶ ἄλλων ζώων. » Γράσσος, κινάβρα. gousset, ἴδε καὶ Πρητσίλα. §. (ἡ ἀπαζριὰ, τὸ Τουρκ. μουνταρλῆκι). »Ἀκαθαρσία, μιαρία, ῥυπαρία. saleté, ordure, malpropreté, saloperie, cochonerie. §. (συνεκδ. τὸ βρωμισμένον ἢ λερωμένον μέρος), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ (τῶν προβάτων κτλ.), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τῶν αὐτιῶν. »Κυψελὶς, κυψέλη, κυψέλιον. cire, cérumen, suint des oreilles. §. (μεταφ. ἄνθρωπος σιχαμερὸς, τιποτένιος, ἐπικίνδυνος κτλ.). »Κάθαρμα, ἐβδέλυγμα, κατάπτυστος, ἐξάγιστος, ἀποτρόπαιος, λοιμὸς, ἀλιτήριος, οἰωνιστέος. scelerat, franc coquin, abominable, méprisable, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Βρωμερὸς, ἡ, όν. » Δυσώδης, κάκοσμος, βρωμώδης καὶ βρομώδης. puant, infecte, fétide. §. (ὁ ἀπαστρος, Τουρκ. μουντάρης). » Ῥυπαρός. salope.

Βρώμη (ἡ) } (τὸ Τουρκ. Γιουλάφι), γέν.

Βρῶμι (τὸ) }

Βρωμίζω, ῥ. μετ. »Διαφθείρω, δυσωδίας ἐμπίπλημι. infecter, empuantir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαφθείρομαι, δυσωδίας ἐμπίπλαμαι, μυδάω. se gâter. ||. βρώμισε τὸ νερόν. » Διέφθορε τὸ ὕδωρ καὶ δυσῶδες ἀποπνεῖ. §. ἴδε Λερόνω.

Βρώμιος (ὁ δυσώδης), α, ον, ἴδε Βρωμερὸς καὶ Βρωμισμένος. §.(συνεκδ. ἐκ τοῦ προηγουμένου ἢ καὶ ἐπακολουθοῦντος, ὁ ἀκάθαρτος), ἴδε Λερωμένος.

Βρώμισμα. » Διαφθορά. infection. §. ἴδε Λέρωμα.

Βρωμισμένος, η, ον. » Ὀδωδὼς, μυδῶν, μυδαλέος. pourri, fétide, infecte. §. ἴδε Λερωμένος.

Βρωμοῦσα καὶ Βρωμοβότανον καὶ Βρωμοχόρτι, φ. (διαφόρων εἰδῶν φυτὰ βρωμοῦν ἐκ φύσεως: ὅθεν τὸ ὄνομα) »Ὄζαινα (ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν). » Γαλεόδολον, γαλίψις. ortie puante. » Ἀνάγυρις, ἀνάγυρος καὶ ὀνόγυρος. salope, anagiris, anagyre. » Στρύχνος (» τὸν γέγουσί τινες Βρωμοβότανον, ὁποῦ ποιεῖ ὡσὰν σταφύλια μικρὰ μαυρούτζικα,« Ἰατροσοφ.). »Γάρομον (διότι 'τῷ ὄντι βρωμᾷ 'σὰν 'ψάρι σάπιον).

arroche puante ou vulvaire, ἴδε καὶ Λοπουντιά. §. (εἶδος μαμμουδιοῦ βρωμεροῦ, ὅ,που τρώγει τὰ βιβλία καὶ τὰ φορέματα, καὶ ἓν ἄλλο εἶδος,ὅ,που τρώγει ταὶς ῥίζαις). ἔντ. » Σίλφη καὶ Τίλφη (βδέουσα), σπονδύλη καὶ σφονδύλη. **mite, θ. tigne,** θ.

Βρωμῶ. ῥ. μετ.»Ὄζω, βρωμέω καὶ βρομέω (λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ· διότι τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ » Βρωμᾶται [ὁ ἔλαφος] ὥσπερ οἱ τράγοι [Z. Ἱστορ. ς΄.],« μερικοὶ τὸ ἐκλαμβάνουν διὰ τὴν φωνὴν μᾶλλον τοῦ ζώου), ὄζω, προσόζω (» Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου «). **sentir, puer.** || . βρωμᾷ τὸ στόμα 'του. »Ὄζει κακὸν τοῦ στόματος. **il a la bouche mauvaise, son haleine sent.**

Βύδρα (ἴσ. εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸ Ποταμόσκυλον, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Ἐνυδρίς, **loutre,** θ. **bièvre.**

Βύζαγμα (ὀρθ.) Βύζαμα. »Γαλουχία, θηλασμὸς, τιθηνεία, τιτθεία (Δημοσθ.), τὸ γαλουχεῖν (θηλάζειν, γαλακτοτροφεῖν,τιθηνεῖσθαι.). **allaitement, l'action d'allaiter.** §. ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, ῥ. μετ, ἴδε Βυζάνω.

Βυζανιάρικον (παιδί). » Θηλάζον, ὑπομάζιον, ὑπομάσθιον, ὑποτίτθιον (Ἀριστοτ.). γαλαθηνὸν(κυρ. ζῶον). **enfant à la mamelle.** || . ἀρνάκι (κτλ.). Βυζανιάρικον. » Ἀμνὸς γαλαθηνός. **de lait.**

Βυζάνω (» Ἐὰν μοσχάριον βυζάξῃ ὄνον,« Νομοκαν.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Μυζάω. (ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς μέν) »Γαλουχέω, γαλακτοτροφέω, τιθηνέομαι, τιτθεύω (Δημοσθ.), θηλάζω. **allaiter, donner le sein, donner à téter.** §.»(ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ)»Γαλακτοτροφέομαι, γαλουχέομαι, θηλάζω. **téter.** §. ἴδε Πιπιλίζω.

Βυζάστρα (ἡ ἄλλ. Παραμάνα). » Θηλάζουσα, Θηλάστρια, τιθηνὸς, τήθη, τιθήνη, τίτθη (» Τήθη ἡ μάμμη, Τίτθη ἡ Βυζάστρια,« Ἡρωδ.), τιτθίς. **nourrice,** θ. **mère-nourrice,** θ.

Βυζί. »Μαστὸς τιτθὸς καὶ τιτθίον (ἰδίως τῆς γυναικός), **téton**· μαζὸς (καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς), **mamelle,** θ· εὔθαρ-ατος (κυρ. τῶν ζώων). **tette** (κυρ. ἡ ῥώγα), θ. **pis** (κυρ. τῆς ἀγελάδας), **tétine** (τῆς γουρούνας). || . παιδὶ εἰς τὸ βυζί (εἶνε ἀκόμη 'ο τὸ βυζί),ἴδε Βυζανιάρικον. || .πιάνω τὰ βυζιά. »Τιτθολαβέω, θλιμάζω. **palper les tétons.** || .ἔχει μεγάλα βυζιά. »Ὑπερμαζᾷ (Συνέσ., ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιφέρει:) καὶ ἀσυμμέτρως ἔχει τῶν στέρνων. « **elle a trop de gorge.** || . 'να 'πάγῃ νὰ δώσῃ τῷ παιδὶ βυζί, ἵνα μὴ κλαίῃ. » Ἀπιέναι καὶ δοῦναι τῷ παιδὶ τὸν τιτθὸν ἵνα παύσηται κλαῖον (Αυσ.).« §.(συνεκδχ. τὰ τῶν Ζωχάδων). » Ἰξία, κιρσός. **varice, varisque** καὶ **marisque,** θ. **tumeur hémorroïdale,** θ. §. βυζὶ τῆς θάλασσας, (εἶδος ζώου παραδόξου). »Πλεύμων ἢ Πνεύμων (θαλάσσιος), (καὶ μονολεκτ.) ἁλιπλεύμων. **ortie marine,** θ.

Βῦθος (τὸ), (σύμπτωμα θέρμης τῶν ἀῤῥώστων). » Κάρος (ὁ), κάρωσις, κῶμα, τύφος (ὁ), καταφορὰ, λήθαργος, ληθαργία. **assoupissement.**

Βυσσινὺς, εἰὰ, ύ, (χρῶμα τὸ Τουρκ. φὲς -ἐεγκὶ, ἢ γκιουβέζι). »Βύσσινος(Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.), Βυσσινοβαφὴς, πορφυροῦς. **cramoisi. rouge pourpré,** ἴδε καὶ Μόρικος.

Βυσσινιὰ, δ. »*Ὀξυκέρασος (ὁ καὶ ἡ). **cerisier aigre.**

Βύσσινον, ᾽πωρ. »*Ὀξυκέρασον (τὸ). **cerise aigre,** θ.

Βῳδάμαξον. Ἅμαξα, ζεῦγος (τὸ). **charette,** θ. **chariot.**

Βῷδι (ἀπὸ τοῦ)»Βῴδιον (Ἡσύχ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) Βοΐδιον (καθὼς καὶ τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), ζ. »Βοῦς (ὁ), ταῦρος (τὸ ἀμουνούχιστον). **boeuf, taureau,** (οἰκ.) **robin.**

Βῳδινὸς, ὴ, ὸν καὶ-

Βῳδίσειος, α, ον (κυρ. κρέας, γάλα, κτλ.). » Βόειος. **de bœuf.**

Βῳδοκέφαλον. » Βούκρανον, Βουκράνιον, Βουκεφάλιον. **tête de boeuf.**

Βῳδόμυιγα, ἔντ. » Οἶστρος. **mouche asile.** (συγχέεται μὲ τὸ) μύωψ (:Ἀλλ᾽ αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὴν Ἀλογόμυιγαν). **taon.**

Βωλοκόπι, ἐργ. (γεωργ.). » Βωλοκόπος (σφῦρα). **herse,** θ.

Βώτριδα (ἴσως κατ᾽ ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Βρῶτις-ιδος, ὡς Τριχορρὼς, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην [Ἀχαρν. 1111]. Ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου : » Ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, » 'να ἦτον Βρῶτις), ἴδε Σαράκι.

Βωτριδοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σαρακοφαγωμένος.

Βῶχα (ἡ ἀχρεία ψυρωδιὰ κυρ. πράγματος κλεισμένου). » Ἀποφορὰ (Πολυδ.). **exhalaison,** θ. **forte odeur, odeur d'enfermé.** || .ἔχει μιὰ' βῶχα' σὰν μούχλας. »Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν (Διοσκορ.)«.

Γ.

Γ, γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἀναλογεῖ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα: » Ἄωρος-ἄγουρος, λάρος-γλάρος, λειχω-γλείφω, μυῖα-μυῖγα, νεύω-γνέφω, νήθω-γνέθω, πταίω-φταίγω, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: »Βρεγμένος-βρεμένος, κέγχρος-κεχρί, πρᾶγμα-πρᾶμα, συγχωρῶ-συχωρῶ (-ρνῶ), κτλ. §. Ἐπεντίθεται: »Ἀκίδα-ἀγκίδα, κινάρα-ἀγκινάρα, κτλ. §. Τρέπεις Β: » Γογγύζω-βογκάω, τραγῳδῶ-τραβουδῶ, πάγουρος-κάβουρας, γλίχων-βλιχοῦνι, κτλ. || . Εἰς Κ. » Γάγγραινα-καγκραίνα, Ὀρτύγιον-ὀρτύκι κτλ. || . Εἰς Λ: »Γομφάριον-λουφάρι, κτλ. || . Εἰς Μ: »Γόγγρος-μουγγρί. || . εἰς Χ: » Παιγνίδιον-παιχνίδι, κτλ.

Γαβάθα (ἡ ἄλλ. Ξυλοπινάκα καὶ Καυκί. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς τοῦ τότε χυδαϊσμοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν παραγωγήν της ἐκ τοῦ Ἀβαξ), ἀγγ. » Κώθων, κύαθος. écuelle, θ. gamelle (κυρ. τῶν καραβιῶν), θ. §. godet, gobelet.

Γαβαθίζω (συχνοπίνω, τσούζω, μεθοκοπῶ), ῥ. ἀμ. » Κωθωνίζω(-ομαι) , κυαθίζω, οἰνοποτέω. chopiner, gobelotter, godailler. boire des grandes rasades.

Γαβάθισμα. »Κωθωνισμὸς, κώθων(Πλούτ. Ἀντ.), *κυαθισμὸς, οἰνοποσία. l'action de gobelotter etc.

Γαβγύζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη προφέρεται Βαβύζω ἐκ τοῦ) » Βαυζω (κυριολεκτουμένου εἰς τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν. » Κύνες γὰρ βαΰζουσιν, ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον,« Πλούτ. » Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἴεις, « Ἀνώνυμ.). »Ὑλακτέω (, τὸ ὁποῖον οἱ Κρῆτες, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἐπρόφεραν, καὶ ἴσως ἀκόμη προφέρουν) ἀλυκτέω (, ὅθεν τὸ Ἀλοκτῶ, Κρητισμὸς διαφορετικῆς σημασίας, ὄχι ὅμως πολλὰ μερακρυσμένος ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει,« ἴδε Λαχταρῶ). aboyer. glapir (κυρ. διὰ τὰ σκυλάκια).

Γάβγυσμα. » Ὑλακή. aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γάδαρος, ζ. ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Γαϊδουρόψαρον.

Γαειτάνι. » Σηρικὸν (πλέγμα), πλεκτάνη.(εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γαληνοῦ ὠνομάζετο) Γαϊτανὸν (ὀρθ.) Γαετανὸν (ἀπὸ Γαίτας, Caeta, πόλεως Ἰταλιαῆς, ἐν εἶδος πλεκτοῦ, ἴσως διότι ἐκεῖ κατεσκευάζοντο τὰ λεπτότερα, Γαλην. Θεραπ. Μαθημ. Γ'). cordon, cordonnet. §.(συνεκδ. τὸ δέσιμον τοῦ φορέματος). »Στολὶς (ἴδε τὸ παράδειγμα ἐν λέξει Σοῦφρα). lacet.

Γαζία, δ. (ἐκ τοῦ) »Κασσία (δένδρον τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ τοῦ) Ἀκακία (,τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Διοσκορίδης περιγράφει εἰς το Α. βιβλ., ὁ δὲ Θεόφραστος ὀνομάζει ἁπλῶς) Ἄκανθαν. cassie, θ. acacia (des jardiniers), ambrette (ἰδιαιτ. τὸ ἄνθος της, ὀνομαζόμενον εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη Μοσχολούλουδον).

Γαΐδαρος (μερικοὶ, καὶ πρῶτος ὁ Ἐτυμολόγος, τὸν ἔγραψαν Γάειδαρον, καὶ τὸν ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τοῦ, ἀεὶ δέρεσθαι! ! !), ζ. « Ὄνος, κάνθων καὶ κανθήλιος (κυρ. ὁ μεγαλόσωμος). âne. baudet. || .Ὁ τὴ φωνὴ κὴ ὁ γαΐδαρος (παρ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης (, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει· » Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν,ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων.«). quand on parle du loup, on en voit la queue. || .Τὸν φταίει ὁ γαΐδαρος, καὶ δέρνει τὸ σαμάρι (παρ.), ἴδε Σαμάρι

Γαϊδουράγκαθον, φ. (εἶνε ἄπειρα εἴδη). » Σκόλυμος (σώζεται ἡ λέξις), ὄνωνις, ὀνόπορδον, ὀνάκανθα. chardon, chardon aux ânes, pédane. § » Ἡρύγγιον. panicaut, chardon roland ou à cent têtes, ἴδε καὶ Ἀγριαγκινάρα καὶ Ζοχὸς καὶ Κνῆκος καὶ Νεροκράτης καὶ (εἰς τὸ παράρτ.) Κουτλουτζές, (ὑπαγόμενα ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ γένος).

Γαϊδουράκι. » Ὀνάριον. ânon.

Γαϊδουριάρης, ἴδε Γαϊδουροβοσκός.

Γαϊδουρινὸς, ἡ, ὀν. » Ὄνειος. d'âne.

Γαϊδουροβήχας, πάθ. ἴδε Κουκκίτης.

Γαϊδουροβοσκός. » Ὀνηλάτης, ὀνοφορβὸς (Ἡρόδ.). ânier.

Γαϊδουροκαθισμένος, η, ον. » Ὀνοβάτις (κυρ. γυνὴ, Πλούτ. προβλ. Ἑλλ. καὶ Ἡσύχ.). (femme) promenée sur un âne.

Γαϊδουροπόδι | , θαλ. »*Ἀγριόστρειον.

Γαϊδουρόποδον ‖ *σφόνδυλος. huitre sauvage ou rouge, spondyle.

Γαϊδουρόσφακα, φ. » Φλομὶς (ἡ καλουμένη Δυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλίς. . . εἰς ἐλλύχνια χρησίμη,« Διοσκορ. Δ'). bouillon fructifère, ἴδε καὶ Φλόμος.

Γαϊδουρόψαρον (ὁ Ἰσπαν. μπακαλάος ἢ μπακαλᾶς, bacaliau ἢ cabeliau), ψ. »Ὄνος (διαφ. τοῦ) Ὀνίσκος, γάδος(ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι, κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι μετωνυμίας ἐναλλαγὴν, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις Γάδαρος), καλλαρίας καὶ γαλλαρίας, morue, θ. merlu, merluche θ. merlan.

Γαϊδουρόψωρα, πάθ, ἴδε Ἀγριόψωρα.

Γαίνω, ῥ. οὐσ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Ὑγιαίνω, ἴδε Ὑιαίνω.

Γάλα (τὸ). » Γάλα-ακτος (τὸ), γλάγος (ποιητ.). lait. || . εἶνε σ' τὸ γάλα (τὸ παιδί) ἀκόμη, ἴδε Εἶμαι καὶ Βυζί. || . τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. ἀρχαιοτάτη). »Ὀρνίθων γάλα (Ὁ Ἀθήναιος λέγει ὅτι ὠνόμαζαν οὕτω τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ). §. γάλα (ὀνομάζεται ἀκόμη, διὰ τὴν ὁμοιότητα, καθὼς ὠνομάζετο καὶ τὸ πάλαι, ὁ) »Ὀπὸς (διαφόρων φυτῶν, καθὼς τῆς συκηᾶς, τοῦ ζοχοῦ κτλ.). lait.

Γαλάζιος (ὁ Τουρκ. Μαθὴς καὶ κυρ. ὁ Σούτ-μαθὴς), α, ον. »(κυρ. ὁ) Γαλακτόχροος (-ους) ἢ Γλαυκός. »Κυάνεος(-ειος-οῦς) (κυρ. ὁ Τουρ. Λατζιβερδής). »Ἰακίνθινος, ὑακινθινοβαφὴς, καλάϊνος καὶ καλλάϊνος. bleu, azuré, ἴδε καὶ Γηπράνειος.

Γαλανομμάτης, α, ικον } . » Γλαυκὸς
Γαλανός, ἡ, ὸν } (Ἀριστοτ.),
γλαυκωπὸς, γλαυκώπης (ὁ), γλαυκῶπις (ἡ), γλαυκόμματος. qui a les yeux bleus.

Γαλατερὸς, ἡ, ὁν. » Γάλακτος πεποιημένος (ἐσκευασμένος), γαλάκτινος. fait avec du lait. §. γυναῖκα γαλατερὴ (, ἡ ἔχουσα πολὺ γάλα). »Γαλακτοῦσα (Πλούτ. Συμπ. β'). qui a beaucoup de lait, laiteuse.

Γαλατόπηττα (τὸ βαρβ. Γαλατομπούρεκον). » Ἄμης-ητος (ὁ), ὑποτυρίς. gâteau fait avec du lait.

Γαλατσίδα, φ. (ἐκ τοῦ) »Γαλακτίς. (Τὸ ὄνομα, ἐκλαμβανόμενον ὡς γενικὸν δι' ὅσα φυτὰ ἐγάζουν γάλα, περιέχει πολλὰ εἴδη· ἰδίως ὅμως εἶνε Α', ἡ) »Ἀναγαλλὶς. mouron; (Β',ὁ) »Τιθύμαλος καὶ τιθύμαλλος(, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. περιγράφει ἑπτὰ εἴδη), tithymale (, εἶδος τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ) euphorbe (ἴδε καὶ Φλόμος)· (καὶ Γ', τὸ) »Γάλιον, γάλινον, γαλέριον καὶ γαλάτινον (, μὲ τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ μὲ διάφορα ἄλλα φυτά, ἐν οἷς καὶ ὁ Κνῆκος, πήζουν τὸ γάλα). caille-lait, gallium.

Γαλειὰ(-κά), ᾶς. »Γαλεὸς, γαλέη(-αία). γαλῆ (ἡ θαλασσία), αἴλουρος (ὁ θαλάσσιος), πετρόμυζον. lamproie, θ.

Γαλειουρίζω (προφ. κοιν. Γκαλειουρίζω, εἶμαι κοντόφωτος, δὲν καλοβλέπω, καὶ ἐπομένως μισοκλείω τὰ μάτιά μου, ὅταν θέλω νὰ ἰδῶ μακρύτερα. Ἴσως ἐσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ Γαλῆ καὶ ὁράω, καθότι καὶ τῆς γάτας τὰ μματόκορα μικραίνουν εἰς τὸ φῶς. Ἀναλόγους λέξεις εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸ) »Μυωπάζω καὶ Μυωπιάζω, (τὸ) γλοιάζω, (τὸ) ἐπιλλίζω, (τὸ) κατιλλώπτω (» Εὖ κατιλλώψας, ἄθρει, «Αἰσχύλ.), (καὶ μάλιστα τὸ) κικυμώττω (, σημαῖνον κατὰ λέξιν: βλέπω σὰν τὴν κουκκουβάγιαν). avoir la vue basse (mauvaise), et par conséquence fermer les yeux à demi en regardant.

Γαλέρα } , (εἶδος καραβιοῦ). » Γαλέα,
Γαλειῶνι } γαλαία καὶ γαλία (μεταγ.). λιβυρνίς, κέλης, μυοπάρων. galère, θ. galion.

Γαλήνη. » Γαλήνη. calme, ἴδε καὶ Βιδιά.

Γαληνίζω, ῥ. ἀμ. » Γαληνιάω, γαληνίζομαι. devenir calme.

Γαλήνισμα. »Γαληνισμὸς, τὸ γαληνιᾶν. l'action de rendre (devenir) calme.

Γαλιὰ, ᾶς. ἴδε Γαλειά.

Γαλιάγρα (ὁ Τουρ. μέγγενες), ἴδε Μάγγανος.

Γαλιόνι (εἶδος πλοίου. » Καὶ ἕτερα μεσοκάτεργα, ἃ ὀνομάζουσι γαλιώνια, » Συρόπ.), ἴδε Γαλέρα.

Γάμος (ἡ ἄλλ. Χαρά). »Γάμος (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.). noce, θ. ἴδε καὶ Χαρά. || . πάρ' τον σ τὸ γάμο σου, νὰ σε πῇ· »καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ. διὰ τὰ παράκαιρα καὶ παράλογα. Ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς χαρακτῆράς του ἐξέφρασε τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος μὲ τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν:) » Καὶ εἰς γάμον κληθεὶς, τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν. « (Περισσοτέραν ὅμως ἀναλογίαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς παροιμίας μας ἔχει ἡ ἄλλη του φράσις)» Καὶ εἰπόντος τινός· Ὁ δεῖνα τέθνηκεν, εἶπεν· Ἀγαθῇ τύχῃ ! || . ἀπ' τὸ γάμον ἔρχομαι, μὰ τὴν πειν' μου (παροιμ: ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) »Δελφοῖσι θύσας, αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.» (εἰς τὸ Γαλλ. ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἑπομένην φρσ. τοῦ Μολιέρου:) et s'il vient à roter, il lui dit: Dieu vous aide !

Γαμπριάτικος, η, ον. »Νυμφικὸς, γάμβρειος(-ιος). nuptial.

Γαμπρὸς (ὁ ἀνδρας τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικὰ καὶ γυναικαδέλφιά του). » Γαμβρὸς, κηδεστής. gendre. §. (ὁ νυμφευόμενος). » Νυμφίος. époux, marié.

Γανάδα (κυρ. ἡ πράσινη σκουριὰ τῶν ἀγανώτων χαλκωμάτων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Ἀγανάδα ὀρθότερον ἔπρεπε νὰ λέγεται), ἴδε Ἰάρι. §. (συνεκδ. δὲ καὶ ἡ πικρὴ γλίντζα τοῦ σώματος) »Τὸ γλίσχρον (γλισχρῶδες) τοῦ στόματος, ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν γλῶτταν) γλισχρότης. (ὅτι ἡ λέξις) »Γάνος (ἐσήμαινε καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Γλίντζαν, φαίνεται ἀπὸ τοῦ Θεοφράστου τὸ »Φύεται δὲ [ἡ ὄνωνις] ἐν τῇ

γλίσχρῳ καὶ γανώδει γῇ (περὶ Φυτ. βιβλ. ΣΤ΄, « τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν σημερινὴν δευτέραν τῆς λέξεως σημασίαν). **bouche pâteuse**, θ.

Γανιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισχρύομαι(*»Γανόομαι) τὸ στόμα. **avoir la bouche pâteuse.** || . γάνιασε τὸ στόμα μου (ἡ γλῶσσά μου) ’να λαλῶ (φρσ. ἀνάλογος μὲ τὸ Γραφικόν): » Καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου. «

Γανόνω, ῥ. μετ. » Κασσιτερόω (» Λέβης κεκασσιτερωμένος,« Διοσκορ.), ἀλείφω, γανόω (» Τὸ δὲ Γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ Ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 362), βάφω, κασσιτέρῳ (διὰ κασσιτέρου) ἐπαλείφω. **étamer.**

Γάνωμα. » Γάνωσις, γάνος (τὸ), ἡ διὰ κασσιτέρου ἐπάλειψις, ἄλειμμα, *κασσιτέρωσις. **étamage, étamure**, θ.

Γαράτον. » Γάρος, σαπέρδης, σκόμβρος (κτλ.) ἐν γάρῳ, τάριχος (τὸ). **du poisson salé.**

Γαργάλεμμα. » Γαργαλισμὸς, κνῆσις (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμός. **chatouillement.**

Γαργαλεύω, ῥ. μετ. » Γαργαλίζω, κνίζω, ὑποκνίζω, κνήθω. **chatouiller.** || . κουφὸν καμπάνα’ κῆ-ἂν λαλῇς, νεκρὸν κῆ-ἀν γαργαλεύῃς κτλ. (παροιμ. διὰ τὰ ἀδύνατα. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν:) » Ἀνδριάντα γαργαλίζειν, ἴδε καὶ Ἀράπης.

Γαργαλήθρα (ἡ ἄλλ. Βαλανίδα). » Ἀδὴν -ένος (ὁ). **glande, θ. glandule** (ἡ μικρή). || . (ἰδικιτ. ἡ τοῦ λαιμοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν πρησθοῦν). » Παρωτίδες, παρίσθμια, βουβῶνες, ἀντιάδες. **oreillons** καὶ **orillons, parotides, amygdales.**

Γαργάρα. » Γαργαρισμὸς, ἀναγαργαρισμὸς, ἀνακογχυλιασμὸς καὶ ἀνακογχυλισμός. **gargarisme.** || . κάμνω γαργάραν. »Ἀνακογχυλιάζω καὶ Ἀνακογχυλίζω, γαργαρίζομαι, ἀναγαργαρίζομαι, ἀνακλύζομαι τὴν φάρυγγα. **se gargariser.**

Γαρδέλι καὶ
Γαρδελίνι (τὸ), εἶδ. πτν., ἴδε Καρδερίνα.

Γάρος (κυρ. τὰ ἄντερα τῶν ψαριῶν ἁλατισμένα, καθὼς ’τὰ κάμνουν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλλια). » Γάρος (ὁ), γάρον (τὸ). **garum.** §. (ἡ Ἰταλ. σαλαμούρα) »Γάρος, *ἰχθυάλμη. **saumure**, θ. ἴδε καὶ Ἅλμη.

Γαρύφαλλον } , ἀνθ. (ἀπὸ τοῦ) »Καρυό-
Γαρόφαλλον } φυλλον (κυρ. τῆς καρυδιᾶς τὸ φύλλον καὶ τὸ μοσχοκάρφι, διὰ τὴν εὐοσμότητα, φαίνεται, τῆς εὐωδίας. Ἡ λέξις εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα). **œillet.**

§. ἀρ. ἴδε Μοσχοκάρφι.

Γάτα (καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ), ζ. ἴδε Κάττα (κτλ.).

Γαυγίζω (κτλ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Γαβγύζω (κτλ.).

Γαυριάζω (ἐκ τοῦ) » Γαυριάω, ἢ (πιθανώτ.) τοῦ »Καπριάω=Καπράω, ῥ. ἀμτ. Ζ. Βαρβατιάζω.

Γάχρι. »Κυοφορία. **grossesse**, θ. **gestation.**

Γγαστρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐγγαστρόνω.

Γγάστρωμα, ἴδε Ἐγγάστρωμα.

Γγαστρωμένος, η, ον, ἴδε Ἐγγαστρωμένος.

Γδάρσιμον. » Ἐκδορὰ, δάρσις (Γαλην). **l’action d’écorcher, excoriation.**

Γδέρνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδέρω, δέρω. **écorcher, dépouiller, excorier.**

Γδύνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδύω, ἐκδυδίσκω, ἀποδύω, περιδύω (Ἀντιφ. ἀπολ.). **déshabiller, dépouiller.** || . ’γδύνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποδύομαι, ἐκ(ἀπο)δύω ἐμαυτόν. **se dévêtir.** §. ’τον ἐγδυσαν οἱ κλέφταις, ἴδε Ξεγυμνόνω.

Γδύσιμον (ἀπὸ τοῦ) » Ἔκδυσις, ἀπόδυσις. **l’action de déshabiller etc.** §. ἴδε Ξεγύμνωμα.

Γδυτὸς, ἡ, όν, ἴδε Γυμνός.

Γειὰ (κατ’ ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑγεία, ἴδε Ὑγειά. §. ’γειά σου, ἐπ. (εὐκτ. καὶ παρακελ.). || . ἀ ’γειά σου! ἴδε Βλέπω καὶ Ὑγειά καὶ παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Γειά, ἐπ. παρακελ. (ἐκ τοῦ) » Εἶα. || . γειὰ ’να διοῦμεν, ἂν σὲ δείρῃ κανείς, τί κάμνεις; ἴδε Εἰά.

Γείτονας, ισσα. » Γείτων, πρόσοικος. **voisin.**

Γειτονειὰ (τὰ ὀσπίτια τῶν γειτόνων καὶ οἱ γείτονες αὐτοί). »Οἱ γείτονες. §. »Παροικία καὶ » Συνοικία (ὁ Τουρκ. μαχαλές), γειτονία (»Κατὰ φυλὰς καὶ γένη καὶ γειτονίας ποιούμενοι τὰς ἐστιάσεις,« Ἰώσηπ. Περὶ Ἀλωσ. Ζ΄, 3). **voisinage.** || . ἀπὸ τὴν γειτονειάν. » Ἐκ γειτόνων. || . εἰς τὴν γειτονειάν. »Ἐς γειτόνων. §. (ἡ γειτονικὴ θέσις). » Γειτνίασις, τὸ γειτνιᾶν, γειτόνημα. **contiguité, proximité, voisinage.**

Γειτόνεμμα, (φιλικὴ ἐπίσκεψις πρὸς γείτονας). » Τὸ παρὰ τοὺς γείτονας φοιτᾶν. **l’action de voisiner.**

Γειτονεύω (’πηγαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς γείτονάς μου), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Φοιτάω ἐς γειτόνων (παρὰ τοὺς γείτονας). **voisiner** (οἰκ.). §. (εἶμαι γείτονας), ῥ. ἀμ. » Γειτνιάω(-ᾴζω), γειτονέω(-εύω), παροι-

κέω. être voisin (contigu), ἴδε καὶ Συνορεύω.

Γειτονικὸς, ἡ, όν. » Γειτνιῶν-ῶσα κτλ. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γειτόνων, προσεχής. voisin. ||. πολιτεία γειτονική. » Ἀσυγείτων. contigüe. ||. ἐπαρχία γειτονική. » Ἀγχιτέρμων, ὅμορος. limitrofe.

Γειώμορον (τὸ γέννημα, ὅ,που πληρόνουν οἱ ζευγηλάται εἰς τὸν οἰκοκύρην τοῦ τόπου, ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν ϑῳδιῶν· λέξις ἀρχαιοτάτη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ λεξικά μας δὲν εὑρίσκεται μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν). »Γεωμόριον.

Γελαζούμενος, η, ον. » Φαιδρὸς, χαρω(ρο)πὸς, ἱλαρὸς, ἵλεως-ω, (λέγει καὶ ὁ Πίνδαρος)» Καρδίᾳ (» Θυμῷ) γελανεῖ. riant, ἴδε καὶ Πρόσχαρος.

Γέλασμα. »Ἀπάτη, πλάνη, πλάνος, παραλογισμός. tromperie.

Γελλέκι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀλληξ-ηκος καὶ Ἀλλιξ-ικος (ἡ), (καὶ κατὰ τὸν Σουΐδ. ἰδιωτικῶς καὶ Γάλλικα, ὅθεν ἴσ. τὸ Λατ. Alicula, τὸ ὑπ. ὁ Οὐλπ. συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Κατὰ τοὺς λεξικογρ.»Χιτὼν χειριδωτὸς, ἐμπόρπημα, ἢ χλαμὺς, πορφύρα, παρὰ Θεσσαλ. « Ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὸ) Σωκάρδι, ἴδε τὴν λέξιν.

Γέλοιον (ἡ, κατὰ τὸν Κορ.) Γέλιον. »Γέλως-ωτος (ὁ). rire, ris. ||. ἐπάνω ᾽σ αὐτὸ ἐγειναν μεγάλα γέλοια. »Γέλως πολὺς ἐξεχύθη ἐπὶ τούτοις (Λουκ.). ||. ᾽πέϑαν᾽ ἀπ᾽ τὰ γέλοια (φρσ. ὑπερβ.), ἴδε Ἀποϑνήσκω. ||. ἐπειδὴ, καϑὼς μεταχειριζόμεϑα τὰς ὑποϑέσεις μας, εἶνε γέλοια. » Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσϑ᾽ ὡς χρώμεϑα τοῖς πράγμασι (Δημοσϑ.),» ||. γέλια τραγανιστά, ἴδε Τραγανιστός.

Γελῶ, ῥ. ἀμ. » Γελάω. rire. ||. γελάει ὁ κόσμος μαζῆ ᾽του. »Γέλωτα πᾶσιν ὀφλισκάνει (παρέχει). il prête à rire à ses dépens, il devint la risée du monde. ||. χωρὶς ᾽να γελάσῃ, ἐπίῤῥ. ᾽Αγελαστί. ||. κάμνω ἄλλους ᾽να γελάσουν. » Γέλωτα παρέχω (παρασκευάζω), (ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσϑη τὸ Ὄρνυμι:) » Γέλων ὦρσεν᾽ » Ἀσϑεστος δ᾽ ἄρ᾽ ἐνῶρτο γέλως. faire (prêter) à rire.

§. (συνεκδχ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουϑοῦντος), ῥ. μετ. » Ἀπατάω (» Ἀλλήλους δ᾽ ἀπατῶσιν, ἐπ᾽ ἀλλήλοισι γελῶντες, » Θεογν. Παραιν. 59), ἐξαπατάω, φενακίζω, παραλογίζομαι, δια(παρα)κρούομαι, δουκολέω, παράγω, δόλῳ ὑπέρχομαι, πλανάω, σοφίζομαι, ψεύδω (» Πιστεύω μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἐλπίδας, « Ξενοφ.), διαψεύδω, φρεναπατάω (μεταγ.), δολόω (Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ.), ἐνεδρεύω (Γραφ.). tromper, en imposer, décevoir, abuser, allécher, amuser, amadouer, enjoler (κυρ. μὲ γλυκὰ λόγια). ||. γελῶ ζῶα (καὶ μεταφορ. ἀνϑρώπους) μὲ δόλωμα. » Δελεάζω. leurrer, appâter. ||. ᾽τὸν ἐγελοῦσε μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριον. »Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας παρῆγεν αὐτόν. ||. κύτταξε (πρόσεχε) μή σε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)᾽ » Ἀλλ᾽ ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. γελιοῦμαι, ῥ. παϑ. καὶ αὐτοπ. » Ἀπατάομαι, ἐξαπατάομαι κτλ., ἐξαπατάω (κτλ.) ἐμαυτὸν, δελεάζομαι, ψεύδομαι (»Οὐδὲν εἰδὼς τὴν τούτων πονηρίαν, ἀλλ᾽ οἰόμενος εἶναι ἐπιεικεῖς ἀνϑρώπους· πλεῖστον δ᾽ ἄρ᾽ ἦν ἐψευσμένος, « Δημοσϑ. Ἀακρ.), διαψεύδομαι: (Ἰσοκρ. πρὸς Φιλιπ.), δουκολέομαι (»Ἐλπίδι ματαίᾳ δουκολούμενοι, « Λουκιαν.), σφάλλομαι, ἐνεδρεύομαι. se tromper, se méprendre, se faire illusion, être deçu. ||. ἄχ! γελάσϑηκα ὁ ταλαίπωρος! » Οἴμοι! ϑεδουκόλημαι δείλαιος! ||. μερικὰ ζῶα γελιοῦνται μὲ τὸ πιστόν. » Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται (Ξενοφ.).»

Γεμάτος, η, ον. » Πλήρης-ους (ὁ καὶ ἡ), μεστὸς, γέμων. plein, rempli. ||. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) γεμάτος. » Ἔμπλεως, ἔκπλεως. ||. εἶμαι γεμάτος. » Γέμω, πλήϑω, βρύω. être rempli, ἴδε καὶ Βράζω. ||. τὸ ἀρσενικὸν καλάυι εἶνε γεμάτον μέσα. » Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην κάλαμος, στερεὸς,« Θῤῥ., ἴδε καὶ Κούφιος. ||. ἁρμενίζω γεμάτα (δηλ. μὲ γεμάτα πανιὰ), φρσ. ναυτ. » Πλησίστιος φέρομαι᾽ » Γέμοντι τῷ ἱστίῳ πλέοντες (Πολυδ.)᾽ » Ὅλῳ τῷ ἱστίῳ δόντες ἐφερόμεϑα. à pleines voiles. §. (συνεκδχ. ὁ παχυλός). » Εὐτραφὴς, εὐσαρκὼν, εὔσαρκος. reflet, qui a de l'embonpoint. ||. τὰ ᾽πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκυλιοῦ) ᾽να ἦνε γεμάτα. » Καὶ τὰ σκέλη (κῶλια) στιφρὰ τὰς κύνας ἔχειν (Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Ἀρριαν. ᾽τὰ ὠνόμασεν, Εὐπαγῆ). «

Γεματούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

Γεμίζω (προφ. κοιν. Γιομίζω καὶ Γιομώζω) ἐκ τοῦ Γομόω, ῥ. μετ. » Πληρόω, ἐμπίπλημι, ἐμπίμπλημι καὶ ἐμπιπλάω, πιμπλάω, πίμπλημι, (πλήϑω ἄχρ., ὅθεν τὸ) πλήσω, μεστόω, γεμίζω. remplir. ||. γεμίζω τὸ τουφέκι (κτλ.). » Πληρόω τὸ μολυβδοβόλον. charger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πληρόομαι κτλ. se remplir. ||. γέμισ᾽ ὁ κόσμος προδότας. » Προδοτῶν ἡ σύμπασα ἐμπέπλησται γῆ. «

Γέμισις (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ᾽ ἐναντίας τοῦ, Χάσις). » Αὔξησις, τὸ πλησιάσαι. croissant. ||. εἰς τὴν γέμισιν τοῦ

φιγγαριοῦ. » Πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πληθουσαν).

Γέμισμα. » Πλήρωσις. l'action de remplir.

Γενάτος, η, ον. »Γενειῶν, γενειάτης (Ἀθήν.) καὶ γενειήτης (Λουκιαν.), πωγωνίας, πωγωνοφόρος, ὑπηνήτης. barbu.

Γενεά. »Γενεὰ, γένος (τὸ), γενέθλη (ποιητ.). race, θ. lignée, θ. descendence, engeance.

Γενεάδα (ἀπὸ τοῦ) » Γενειὰς (κυρ. τὸ πρῶτον χνοῦδι ὅ,που φυτρώνει εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων). » Πώγων βαθὺς (ποδήρης, ὑπερβ.), ὑπήνη βαθεῖα. barbe longue (bien garnie, bien fournie).

Γένεια (τὰ). » Πώγων, ὑπήνη, γένειον (κυρ. τὸ κατωσάγωνον), γένεια (τά). barbe, θ. || . ἐβγάζω γένεια. »Γενειάω(-άσκω), τριχῶν ὑποπίμπλαμαι τὸν πώγωνα, ἴδε καὶ Ἱδρόνω. || . παιδὶ ἀκόμη, ὅτι ἐβγαιναν τὰ γένειά 'του. » Παῖς ἄρτι γενειάσκων (Ξενοφ.). || . ἀφίνω γένεια, ἴδε Ἀφίνω. || . ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. »Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.). || . 'δὲν ἔχει γένεια, ἴδε Ἀμούστακος.

Γέννα. »Τόκος, τοκετὸς, γέννησις. couche, θ. enfantement, couches, θ. πλ. || . πόνοι τῆς γέννας. » Ὠδῖνες (αἱ ἐν τῷ τίκτειν). §. » Κύησις, φορά. portée, ventrée (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). || . εἰς κάθε γένναν κάμνει (γεννᾷ) ἀπὸ πέντ' ἕξη. »Τίκτει δ' ἑκάστοτε κατὰ πέντε καὶ ἕξ.«

Γέννημα(τὸ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα). » Καρποὶ Δημητριακοὶ, γεννήματα (μεταγ. » Οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τὰ γεννήματά μου,« Εὐαγγ.). les fruits de Cérès, les céréales.

Γεννησιμαῖον. »Τὸ ἐκ γενετῆς. original, ce qui date depuis la naissance. || . τυφλὸς (κουφὸς, βουβὸς κτλ.) ἀπὸ γεννησιμαίου 'του. » Ἐκ γενετῆς. aveugle (sourd etc.) dès sa naissance, aveugle (sourd) né.

Γέννησις. »Γέννησις καὶ Γένεσις, τέκνωσις, τεκνοποιΐα, παιδοποιΐα. naissance, θ.

Γεννητούρια (τὰ). »Γενέθλια (τὰ), ἡ γενέθλιος ἡμέρα. l'anniversaire de la naissance. || . εἶχε τραπέζι διὰ τὰ γεννητούρια τῆς θυγατέρας 'του. » Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶν (Λουκ.)· » Γενέθλια ἐτεθύκει· » Ἐτέλει γενέθλια· » Πότον ἐποίει τοῖς γενεθλίοις αὐτοῦ (Εὐαγγ.).

Γεννοβολῶ. ρ. ἀμ. »Πολλα(»Πολυ)πλασιάζομαι (μεταγ.), αὐξάνομαι καὶ πληθύνομαι (Γραφ.). se multiplier.

Γεννῶ, ρ. μετ. » Γεννάω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρὸς, καθὼς καὶ τὸ) τεκνόω. engendrer. §. procréer. Τίκτω, τεκνόομαι (ἐπὶ γυναικός.) §. φύω. enfanter, s'accoucher de, donner le jour à, mettre au monde, produire, mettre bas (ἐπὶ ζώων, διὰ τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔχουν πάλιν λέξιν ἰδιαιτέραν, παραγομένην ἀπὸ τοῦ ζώου τὸ ὄνομα, π.χ.) vêler (διὰ τὴν ἀγελάδα), chevroter (διὰ τὴν 'γίδαν), chatter (διὰ τὴν κάτταν), lapiner (διὰ τὸ κουνέλι), louveter (διὰ τὴν λύκαιναν), pondre (διὰ τὴν ὄρνιθα καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ), agneler (διὰ τὴν προβατίναν), cochoner (διὰ τὴν σκρόφαν), chienner (διὰ τὴν σκύλαν), pouliner (διὰ τὴν φοράδαν), κτλ. || . προβατίνα (καὶ κάθε ἄλλο ζῶον) ὅ,που γεννᾷ. » Τοκὰς, φοβὰς-άδος (κυρ. ἡ φοράδα, ὅθεν καὶ παρήχθη ἡ λέξις, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). poulinière, θ. || . ζῶον ὅ,που γεννᾷ αὐγά. »Ὠοτόκον. ovipare (πρὸς διαφοράν ἐκείνου, ὅ,που γεννᾷ ζωντανὸν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται διὰ τοῦτο) » Ζωοτόκον. vivipare. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα ἐπίθετα). || . γεννῶ ἀρσενικά. » Ἀρρενοτοκέω. || . — θηλυκά. » Θηλυκοτοκέω. || . — δυμάρικα. » Διδυμοτοκέω, (καὶ διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον). || . 'να εὕρουν ('να προσδιορίσουν δηλ. μὲ συμπερασμὸν) τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου γεννήθηκεν ὁ Ῥωμύλος. » Ἀναγαγεῖν τὴν Ῥωμύλου γένεσιν εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν (Πλουτ.). || . ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να γεννήσουν καλὰ παιδιὰ, ἴδε Κάμνω. || . γεννοῦμαι, ρ. παθ. » Γεννάομαι, τίκτομαι, τεκνόομαι, γίγνομαι, φύομαι, (φῦμι, ἄχρ., ὅθεν τὸ) ἔφυν φῦναι καὶ φὺς, βλαστάνω (μεταφ.). naître, venir au monde. || . εἶχε 'βγάλει δὲ ὁ Πιτθεὺς ἕνα λόγον, ὅτι 'να γεννήθηκε τάχα (ὁ Θησεὺς) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. »Ἦν δὲ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθεὶς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (Πλούτ.). || . ὁ ὁποῖος 'δὲν ἐλυόσθηκε ἀφ' οὗ γεννήθηκεν. » Ὃς οὐκ ἐλυόσατ' ἐξ οὗ περ ἐγένετο (Ἀριστοφ.). || . ἔξω μόνον ἀπ' ἐκείνους, 'που γεννήθηκαν ἀπὸ 'μᾶς. »Πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). || ὁ καθένας 'μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. » Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνον γέγονεν, ἴδε καὶ Ἀποθνήσκω.

Γένος (τό). » Γένος (τὸ), γενεὰ, γενέθλη (ποιητ.). origine, naissance, extraction. || . ἀπὸ καλὸ' (μεγάλο') γένος, ἴδε Εὐγενὴς. || . ἀπὸ παρακατιανὸ' γένος. »Ἀγενὴς, ἄσημος, οὐ λαμπρὸς τὰ πρὸς γένους. ||

ἀπὸ ἀχρεῖος γένος. » Δυσγενὴς, κακῶς γεγονὼς, οὐκ εὖ πεφυκὼς τὰ πρὸς γένους, τῶν οὐκ εὖ γεγονότων. **de basse condition.** ||. εἶνε (᾽δὲν εἶνε) ἀπὸ γένος, ἴδε ἀνωτέρω. ||. εἶν᾽ ἀπὸ καλλίτερον γένος αὐτὸς παρὰ τοὺς ἄλλους. »Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἰσοκρ.). ||. ἔλεγε πῶς εἶν᾽ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λυκούργου. »Ἀπὸ Λυκούργου ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει.

Γενωμένος, η, ον, ἴδε Μεστὸς καὶ Ὥριμος.

Γερὰ, ἐπ. ἴδε ᾽Γιερά.

Γεράκι (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), π. ἴδε Ἱεράκι κτλ.

Γεράματα (τὰ), (εἰς τὸ πλ. μόνον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἐνικοῦ) » Γήραμα (τὸ γηρατεῖον). » Γῆρας-ως (τὸ). **vieillesse,** θ. ||. τώρα ᾽σ τὰ γεράματά μου. » Ἐπὶ δυσμαῖς ἤδη τοῦ βίου· »Ἐπὶ γήρους οὐδῷ (μεταφ.). **au terme de ma carrière, au declin de mes jours.** ||. αὐτὸς θά με κυττάξῃ ᾽σ τὰ γεράματά μου. » Οὗτός με γηροκομήσει (γηροτροφήσει). **il aura soin de ma vieillesse.** ||. καλὰ γεράματα (εἴδος εὐχῆς)! » Ἐς βαθὺ (λιπαρὸν, πῖον) γῆρας ἐλάσαις (ἥκοις)! »Εἴη(»Γένοιτο) δέ σοι ἐν γήρᾳ(-ρει) πίονι τελευτῆσαι τὸν βίον.

Γεράνειος, α, ον (χρῶμα), ἴδε Γηεράνειος.

Γεράνι, (μηχαν. μὲ τὴν ὁποίαν τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, σηκόνουν διάφορα βάρη, κτλ.). » Κηλώνιον(-ώνειον-όνιον) (» Ὥστ᾽ ἀναπίπτων καὶ κατακύπτων . . . κηλώνιον τοῖς κηπουροῖς,« **Meineke reliq. Menand. et Philem.** ὁ Ἐτυμολ. λέγει: »Κηλόνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητὴρ, τὸ παρ᾽ ἡμῖν λεγόμενον Γεράνιον), κήλων. **grue,** θ.

Γερανὸς (ἡ Τουρκ. τούρνα), π. » Γέρανος (ὁ καὶ ἡ). **grue,** θ.

Γεργάθι (τὸ) | (ἀντὶ) Γυργάθιον (ὑποκορ.

Γέργαθος (ὁ) | τοῦ) Γύργαθος (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ πλεκτὸν, διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα), ἴδε Καλάθι.

Γέρνω (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), ῥ. μετ. » Κλίνω. **pencher, courber, incliner, coucher.** §. ῥ. αὐτοπ. » Κλίνω(-ομαι), ἐγκλίνω(-ομαι), ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι. **pencher, s'incliner, déverser, se coucher.** ||. ἡ ζυγαριὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. »Ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα ῥέπει(βρίθει, βαρύνει), ἑτερόκλινής ἐστιν, ἑτεροκλινῶς ἔχει. ||. ἔγυρα ᾽να ἡσυχάσω (᾽να κοιμηθῶ) ᾽λιγάκι. » Πρὸς ὕπνον ἑτράπην. ||. ἔγυρεν ὁ ἥλιος (ἡ ἡμέρα). »Ἔκλινεν ὁ ἥλιος. ||. ἴδε καὶ Λυγίζω καὶ Σκύφτω.

Γερνῶ, ῥ. οὐδ. »Γηράσκω(-άω). **vieillir.** ||. ὅσο᾽ γερνῶ, μαθαίνω. »Γηράσκω δ᾽ αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ||. ἐγέρασε μέσα ᾽σ τὸ παλάτι » Ἐγκαταγηράσας τοῖς βασιλείοις. §. (μεταβατικὸν ᾽δὲν εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς παλαιοὺς· ἡμεῖς ὅμως ᾽τὸ ἐκλαμβάνομεν καὶ ὡς μεταβατικὸν εἰς τὴν φράσιν:) μ᾽ ἐγέρασαν τὰ βάσανα (ἡ κακαῖς καρδιαῖς κτλ.), μ᾽ ἔκαμαν δηλ. ᾽να γεράσω παράκαιρα. » Ἐς γῆρας με ἤγαγον (, καθὼς λέγει ὁ σχολ. τοῦ Αἰσχύλου, σχολιάζων τοῦ ποιητοῦ τὸ »Οὐ γάρ μ᾽ ἔθρεψαν, οὐδ᾽ ἐγήρασαν τροφῇ Ἱκετ.). «

Γεροντάκι. » Γερόντιον. **vieillot.**

Γέροντας. » Γηραιὸς, πρεσβύτης, γηραλέος. **vieil, homme d'âge (d'un âge avancé).** §. (συνεκδχ. ὁ πρόκριτος, ὁ προϊστάμενος κοινότητος, δήμου κτλ. Εἰς τὴν Παλ. Γραφ. ὀνομάζεται) » Πρεσβύτερος· (εἰς τὴν Σπάρτην ἐλέγετο) »Γέρων (καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἦτον· Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δίδεται ὡς εἶδος τίτλου εἰς τοὺς ἐγκρίτους ἀρχιερεῖς· Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐσχηματίσθη πολλὰ καλὴ λέξις τὸ) »Δημογέρων. **ancien, primat.**

Γεροντικὰ, ἐπ. » Γεροντικῶς, πρεσβυτικῶς. **en vieillard, à la manière des vieillards.**

Γεροντικὸς, ἡ, όν. » Πρεσβυτικὸς, γεροντικὸς, γερόντειος (Ἀριστοφ.), γεροντιαῖος (Πολυδ.). **de vieillard, qui appartient aux (qui concerne les) vieillards.**

Γερόντισσα. » Πρεσβύτις, γηραιὰ, γηραλέα. **vieille, θ. femme d'âge.**

Γεροντοκόμητσον. » Ὑποπάρθενος, παρθενικυῖα (ἔξωρος) παρθένος, (καὶ πάροιμιωδῶς) γραῦς ἑρίφος ἢ γραῦς Σέριφος. **vieille-fille.**

Γεροντοπαλλήκαρον (τὸ). » Μειρακιογέρων. **barbon (qui veut faire le galand et l'aimable).**

Γεροντοποιὸς, ὰ, όν. » Γηραλέος, γηραιὸς, γεραρὸς. **vieux, vieilli.**

Γεροντότερος, η, ον. »Γεραίτερος, πρεσβύτερος. **plus vieux (ancien, âgé).**

Γερὸς (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἡ, όν, ἴδε ᾽Γιερός.

Γέρος. » Γέρων, πρεσβύτης. **vieillard, vieu (ἑπομένου συμφώνου), vieil (ἑπομένου φωνήεντος).**

Γεῦμα (προφ. κοιν. Γέμα καὶ Γνῶμα). » Ἄριστον (εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτ. καὶ Ἀθην., ὠνομάζετο τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν· τὸ δὲ

μεσημεριὸν ἐλέγετο) δεῖπνον. **dîner** καὶ **dîné**.

Γευματίζω (προφ. κοιν. **Γεματίζω** καὶ **Γηωματίζω**), ῥ. ἀμ. » Ἀριστάω, ἄριστον ποιέομαι (καὶ μονολεκτ.) ἀριστοποιέομαι. **dîner**.

Γεύομαι (δοκιμάζω μὲ τὸ στόμα μου τὴν γεῦσίν τινος πράγματος), ῥ. ἀποθ. »Γεύομαι, ἀπογεύομαι, γεῦμα λαμβάνω. **goûter, tâter.** || . καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ γεύθηκε (τὸ 'βαλε 'σ τὸ στόμα 'του), 'δὲν ἤθελε 'να 'τό πιῇ. » Καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν (Εὐαγγ.). || . δίδω εἰς ἄλλον 'να γευθῇ. » Γεύω. **faire goûter.** §. (ἀντὶ τοῦ Τρώγω, καὶ ἰδιαιτ. ἀντὶ τοῦ Γευματίζω), ἴδε τὰς λέξεις. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Δοκιμάζω), ἴδε τὴν λέξιν.

Γεῦσις (ἡ οὐσία, ἡ νοστιμάδα). »Χυμὸς, γεῦμα (Λουκιαν.), γεῦσις (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). **goût, saveur,** θ. §. (τὸ δοκίμασμα), ἴδε Δοκιμή.

Γεφυράκι (τὸ). » Γεφύριον. **petit pont,** (ὑποκορ. τοῦ-

Γεφύρι. » Γέφυρα (ἡ), ζεῦγμα (κυρ. τὸ διὰ πλοίων ἢ σχεδιῶν). **pont.** || . φθειάνω (κτίζω) γεφύρι. » Γέφυραν ζεύγνυμι. **jeter (construire) un pont.** || . χαλνῶ (κρημνίζω) τὸ γεφύρι. » Λύω τὴν γέφυραν (τὸ ζεῦγμα). **rompre (détruire) le pont.**

Γεφυρόνω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), γεφυρόω, γεφυροποιέω(-έομαι). **jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.**

Γεφύρωμα. » Γεφύρωσις, ζεῦξις. **construction d'un pont.**

Γῆ (ὁ λαὸς 'τὴν προφ. Γῆς). »Γῆ (κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ) γέα, γαῖα, ἄρουρα καὶ χθὼν (ποιητ.). **terre,** θ. || . ὅπαιος θέλει 'να μείνῃ, 'να 'τοῦ δώσω καὶ γῆν καὶ πολιτείαις. » Τῷ βουλομένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις (Ξεν. Κυρουπ.). || . βάρος περιττὸν τῆς γῆς (παροιμ.). » Ἐτόσιον ἄχθος ἀρούρης. || . 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να 'τὸν καταπιῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν 'του. »Καταδύεσθαι(»Κατὰ γῆς καταδύεσθαι)ὑπὸ τῆς αἰσχύνης (Ξενοφ.). || . φαίνεται ἀκόμη 'σ τὸν κόσμον, καὶ 'δὲν σχίζει τὴν γῆν 'να χαθῇ διὰ τὰ καμώματά 'του. » Παρακάθηται, καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις (Δημοσθ.). || . 'να χωθῇ χίλιαις ὀργυιαὶς κάτ' ἀπὸ τὴν γῆν (ἀπὸ τὴν 'ντροπήν 'του δηλ.). » Μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι (Ξενοφ. Ἀναβ.). || . ἐσχίσθηκ' ἡ γῆ καὶ 'τὸν κατάπιε, ἴδε Σχίζω. || . τῆς γῆς (κτητ.). » Γήϊνος, ἐπίγειος, γεηρὸς, χερσαῖος, χθόνιος (ποιητ.). **terrestre.** §. (συνεκδ. τὸ χῶμα τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποιότητά 'του. Ὅθεν:) καλὴ (καρποφόρος δηλ. καὶ παχειὰ) γῆ. »Χώρα ἀγαθὴ (γενναία, εὐγεως-αιος). || . γῆ ἀχρεία (ἡ ἄκαρπος δηλ. καὶ ξηρά). » Λυπρὰ, λεπτὴ, λυπρόγεως(-αιος). **terroir, sol.** || . ἐπειδὴ ἡ γῆ (τῆς Θεσσαλίας) εἶνε καλή. » Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς. §. (συνεκδ. ἡ καλλιεργουμένη, τὰ χωράφια δηλ., ἀμπέλια, περιβόλια, κτλ. Ὅθεν λέγομεν· » Ἡ κατάστασίς 'του εἶν' ὅλη εἰς γῆν. »Ἔχει πεντακόσια στρέμματα γῆν, κτλ.). »Γῆ, χώρα, γήπεδον. **terres,** θ. πλ. **bien, fond.** §. (μεταφορ. τὸ ἀκέντητον ἢ ἀζωγράφιστον μέρος τοῦ ὑφάσματος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ κεντημένον ἢ ζωγραφισμένον. Ὅθεν λέγομεν· » Ἡ γῆ 'του ἦτον γαλάζια καὶ τὰ κλαδιὰ [κεντίδια]πράσινα. Ἐπὶ τῶν Βυζαντ. ἐλέγετο παρομοίως Κάμπος ἢ Πεδίον. » Τὸ δὲ τῆς σέλλας ἐπανωσκέπιον, λευκὸς κάμπος μετὰ κοκκίνων μικρῶν ἀετῶν,« Κωδιν.) » Δάπεδον. **fond, champ.**

Γηεράνειος, α, ον (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Χεβαΐ. » Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους, καὶ τὰ βουνὰ γηεράνεια «). » Ἡεροειδὴς, οὐρανοειδὴς, οὐρανοβαφὴς, ἀερόχρους. **bleu, celeste,** ἴδε καὶ Γαλάζιος.

Γηρατεῖον (πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ἴδε Γεράματα.

Γήτεμμα. » Γοητεία, ἐπῳδὴ, κήλησις (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). **enchantement, conjuration, fascination, incantation.**

Γητεύω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Γοητεύω, ἐπάδω, κατεπάδω, θέλγω, κηλέω (κυρ. ζῶα). **enchanter, charmer, conjurer, fasciner.**

Γιά, πρόθ. ἴδε Διά.

'Γιαίνω, ῥ. οὐδ. (κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) » Ὑγιαίνω, ὑγιάζομαι. **guérir.** || . καὶ ἀφ' οὗ 'γιάνουν. » Ὑγιασθεῖσι δέ. **s'étant guéris.** §. ῥ. μετ. »Ὑγιάζω. **guérir,** ἴδε καὶ Ἰαίνω καὶ Ἰατρεύω.

'Γιαλὸς (ἐκ τοῦ) » Αἰγιαλὸς, ἴδε Ἀκρογιαλειά.

Γιασουμὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἄνθ. ἴδε Ἰασουμὶ κτλ.

Γιατὶ, ἐπ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.) ἴδε Διατί.

Γιατρὸς(καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰατρὸς κτλ.

'Γίδα, (ἡ ἄλλ. Κατσίκα, κατσίκι »Ἐ-'Γίδι ἕνα αἴροντα τρία αἰγίδια, καὶ ἕνα αἴροντα τρία ἀγγεῖα ἄρτων, « Γραφ. Βασιλ. Α. 10), ζ. (ἐκ τοῦ) » Αἰγὶς-ίδος (κυρ. το δέρμα 'της). » Αἶξ-αἰγὸς (ἡ), ἔριφος (ἡ). **chèvre,** θ. **biche,** θ.

'Γιδκὰ(τὸ δέρμα, κυρ.ἀσκὶ, τοῦ 'γιδιοῦ). » Ἀσκὸς αἴγειος.

Γιδήσειος, α, ον. »Αἴγειος. de chèvre.
Γιδοτόμαρον. »Αἰγίς. peau de chèvre.
Γιερά, ἐπ. » Ἐρρωμένως, εὐρώστως, νεανικῶς, καρτερῶς, γενναίως, στερρῶς. vigoureusement, ἴδε καὶ Δυνατὰ καὶ Παλληκαρίσεια.
Γιερὸς (ὄχι ἄρρωστος), ἡ, όν. (ἐκ τοῦ) »Ὑγιηρὸς (» Δένδρεα . . ὑγιηρά, ἄσηπτα, « Ἱππκρ.). » Ὑγιὴς, ὑγιαίνων, ἐρρωμένος, εὖ ἔχων (καὶ μονολεκτ.) εὐεκτῶν. sain, bien constitué, qui jouit d'une bonne santé. || . εἶμαι γιερὸς, ἴδε Ὑγιαίνω. §. (δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα). » Εὔρωστος, ῥωμαλέος, σφριγῶν, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ἁδρός. fort, robuste, vigoureux. §. (καλὰ δυνατά) προσηρμοσμένος (θεμελιωμένος, κτλ.), βασταγερός. » Ἀραρὼς, στερεὸς, καρτερὸς, νεανικὸς, γενναῖος (» Τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ «). §. ἄρρηκτος, ἀρράγης, εὔτονος. §. βεβηκὼς, ἑδραῖος, μόνιμος. fort, ferme. || . καὶ θὰ κάμῃς ὦμους γιεροὺς (πλάταις γιεραίς). » Καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς. || . τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὅπου βλέπει πρὸς τὸ βορρᾶ, εἶνε σφικτότερο καὶ γιερώτερο. » Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα (Θεοφρ.), « ἴδε καὶ Βασταγερὸς καὶ Δυνατός.
§. (ἐπὶ σκευῶν πηλίνων κτλ.) » Ὑγιὴς (» Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως, « Δ. Χρυσ.).
Γιερούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.
Γιερωσύνη, ἴδε Ὑγεία.
Γίλιος, ἴδε Ἴλιος.
Γίνομαι (προφ. κοιν. Γένουμαι), ῥ. ἀποθ. » Γίνομαι καὶ Γίγνομαι, καθίσταμαι, ἀποβαίνω. se faire, devenir. || . γίνομαι καλὰ, ἴδε Ἀναλαμβάνω. || . γίνομαι καλλίτερα, ἴδε Καλλιτερεύω. || . γίνομαι ἄνω-κάτω (κατασυγχύζομαι δηλ. καὶ θυμόνω), ἴδε Ἄνω-κάτω. || . τί ἔνα (θὰ) γένω! » Τίς γένωμαι; ποῖ τράπωμαι; que deviendrai-je ? || . ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. »Εἴτι πλημμεληθῇ. si quelque faute soit commise. || . διότι πῶς ἔγεινε, στοχάζεσαι, ἡ ψυχὴ (καρδιά) μου; (ἢ ἁπλῶς) πῶς ἔγεινα; » Πῶς γὰρ οἴει διατεθεῖσθαί μοι τὴν ψυχήν; (τὸ ὁποῖον ὁ Δημοσθένης) » Πῶς ἔσχον τὴν γνώμην (λέγει); || . ποῦ θὰ γένῃ ὁ γάμος (ἡ χαρά); ἴδε Χαρά. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Φυτρόνει, Ὡριμάζει). || . τὸ καλλίτερο κρασὶ γίνεται 'σ τὴν Κύπρον. » 'δὲν ἔγειναν ἀκόμη τὰ σταφύλια· πρέπει νὰ γένῃ τὸ φαγεῖ, ἴδε Ἐβγαίνω, Φυτρόνω καὶ Ὡριμάζω. §. (τρτπρσ.) γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ἀκολουθεῖ, συμβαίνει, τυχαίνει). || . καθὼς καὶ ἔγεινεν. »Ὃ καὶ συνέβη· »Καὶ ἔσχεν οὕτως. || . αὐτὸ ὅμως 'δὲν γίνεται, ὄχι. »Οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε· » Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. || . τὸ καθὲν ἀπ' ὅσα ἔγειναν προτοῦ. » Ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων, ἴδε καὶ Ἀκολουθῶ. || . πῶς γίνετ' αὐτό; » Πῶς ἔσται τοῦτο; » Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; » (καὶ ἐλλειπτ.) Πῶς δή; πῶς δὴ τοῦτο; πῶς γὰρ ἄν; comment cela se peut-il faire (pourroit-il se faire)? §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ταιριάζει). μὲ γίνεται (ἢ 'δέν με γίνεται) τὸ 'πόδημα (ἡ κάλτσα, τὸ πουκάμισον, τὸ χεροφτι, κτλ.). » Πρὸς ποδὸς (χειρὸς) μοί ἐστι. »Ἁρμόζει μοι (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 267, 270). « il va, il ne va pas, il chausse bien (mal). || . 'να ἔχῃ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φόρεμα ὅ,που 'τὸν γίνεται. » Τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα (Ξεν. Κυρουπ.), ἴδε καὶ Χρηματίζω. §. Γίνεται (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Γίνονται (ἀντὶ τοῦ Συμποσοῦνται): ἑβδομήντα καὶ ὀγδώντα γίνονται ἑκατὸν πενῆντα. » Γίγνεται. . . ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα (Ἀριστοφ. Σφ. 663.). «
Γκαβὸς, ἡ, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) »Σκαμβός, ἴδε Ἀλλοίθωρος καὶ Στραβός.
Γκαρύζω (ἐπὶ ὄνου), ῥ. ἀμ. »(ἡ ἀπὸ τοῦ) Γαρύω (παραφθορὰ τῆς λέξεως φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἐκ τοῦ) »Ογκάομαι, βρωμάομαι. braire.
Γκάρυσμα (ἡ φωνὴ τοῦ γαϊδάρου). »Ὀγκηθμὸς, βρώμησις. braire, braiment.
Γκερδέλι (ἢ Γερδέλι), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.
Γκούσα (ἴσως ἐκ τοῦ »Ἀγχοῦσα). »Γογγρώνη, βρογχοκήλη. goître.
Γκρεμίζω (κυρ. ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρημνόν), ῥ. μετ. »Κρημνίζω, καταχρημνίζω. précipiter. §. (γενικώτερον ὅμως ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἁπλῶς κάτω). » Καθαιρέω, καταβάλλω, καταλύω, καταστρέφω. démolir, abattre, ruiner, ἴδε καὶ Ἀφανίζω καὶ Χαλνῶ. || . ἐκρήμνισαν τὴν πόλιν ὅλην ἀπὸ θεμελιοῦ. »Καθελόντες τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων (Θκδ.). « || . γκρεμίσου! ἐπ. (καταρ.). »Ἐπιτριβείης, ἔρρε, ἔρρ' ἐς κόρακας, ἀποφθάρηθί μου! va-t-en au diable! || . γκρεμίσου ἀπ' τὴ' μέση! » Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης (Εὐριπ.)! «
Γκρέμι(μνι)σμα (κυρ. ῥίξιμον ἀπὸ τὸν κρημνόν). » Κρημνισμὸς, καταχρημνισμὸς, κρήμνισις, κρήμνισμα (»Θάμνος δὲ μ' ἔξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος, « Γργ.). l'action de précipiter. §. (γενικώτερον δὲ καὶ

κάθε ῥίψιμον, πέσημον ἁπλῶς, πράγματος στημένου, καὶ ἰδιαιτ. κτιρίου). » Καθαίρεσις, κατάλυσις. démolition, ἴδε καὶ Χάλασμα. §. (πλθ.) τὰ γκρεμίσματα, ἴδε Χάλασμα.

Γκρεμνός. » Κρημνός. précipice.

Γκρεμνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γκρεμίζω καὶ Βουλῶ.

Γλάρος (ἀπαράλλακτα τὸ πρόφεραν καὶ οἱ Αἰολεῖς), π. » Λάρος. mouette, θ. goîland ἢ goeland.

Γλαστρίτσα (ἡ). » Γαστρίον (» Ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχολ. Πλάτ.). petit vase à fleur, (ὑποκορ. τοῦ-

Γλάστρα (ἀπὸ τοῦ) » Γάστρα (λέξιν μεταγ. »Φυτεύειν εἰς γάστρας,« Αἰν. Πολιορκ. καὶ Κωδ. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπ. Παλαιότερα ὠνομάζετο ἡ κοιλιὰ [γαστὴρ] τῶν ἀγγείων [» Γάστραι, τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορέων, ὃν αὐτὸ τὸ γαστρῶδες μένει, κτλ.« Βέκκερ, Ἀνεκδ. Ἑλλ.], καὶ τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα). »Ἀρδάνιον καὶ ἀρδάλιον (ὅθεν τὸ κοιν. Γερδέλι). vase à fleur.

Γλείφω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Λείχω, λειχάζω (ποιητ.). lécher. || . Ἴνα τρῶς καὶ ἴνα γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου (φρσ.). »Καὶ τοὺς ἐακτύλους ἀπολείχειν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. à lèche doigt. || . γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας ψωμοκόλακας), ἴδε Πινάκι. || . γλείφομαι (γλείφω δηλ. τὰ χείλιά μου), ῥ. μεσ. » (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Λιχμάζω (-ομαι) (κυριολεκτούμενον ἐπὶ θηρίων), περιλείχομαι (μτφορ. ἴδε Ξερογλείφομαι). se lécher.

Γλείψιμον. » Λειχασμός, λείχασις. l'action de lécher.

Γλῆνος (ἡ) Γλῖνος, ψ. » Βλῆνος(-ῖνος) καὶ Γλῆνες (καθὼς βλήχων καὶ γλήχων), βλένος καὶ βλέννος. ὑγρῖνος, μύξων. ὀλισθώδης, σιαλίς, ἀδωνις. (ἴσως εἶνε τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ) γλάνος (καὶ ἑπομένως), ὕαινα. baveuse (la petite). blenne (espèce de poisson). boujaron, ἴδε καὶ παράδ. Γουλανός.

Γλιγοῦδι (τὸ Τουρ. μεζελίκι). » Νώγαλον, νωγάλευμα, νωγάλισμα, λίχνευμα, τράγημα, τρωγάλιον, ἐπίδαιτρον, παροψίς. friandise, θ. bon morceau, hors d'oeuvre, met délicat, le dessert.

Γλίντζα (ἀπὸ τοῦ) » Γλίνα καὶ Γλίττον (» ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσι καὶ τοῖς Κουτροῖς γινόμενος κολλώδης ῥύπος,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον). » Γλιὰ, γλοιός, βλένα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ), τὸ γλοιῶδες. mucosité, viscosité, mucilage, glu, conglutination.

Γλιντζιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισχραίνομαι (Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ.), γλοιόομαι, γλοιώδης γίνομαι (Διοσκορ.). devenir gluant etc.

Γλιντζιασμένος, η, ον. »Γλοι(»Γλι)ώδης, γλίσχρος, γλισχρώδης, βλεννώδης, κολλώδης, ἰξώδης. gluant, visqueux, glutineux, glutinant, conglutiné.

Γλιστερός, ἡ, όν. »Ὀλισθηρός. glissant.

Γλίστρα (τόπος γλιστερὸς). » Ὄλισθος (» Ὥστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς παντοχοῦ, « Αἰβάν.). glissant, glissoire, θ.

Γλίστρημα. » Ὄλισθος, ὀλίσθημα. glissade, θ.

Γλιστρίδα, ἴδε Γλυστρίδα.

Γλιστρῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ Ἐκλιστράω, ἴδε Ξεγλιστρῶ) » Ὀλισθέω,(-αίνω). glisser. || . γλίστρησ' ἀπ' τὰ χεριά 'του. »Διολισθῆσαι (»Διαῤῥυῆναι)τῶν χειρῶν. §. (μεταφορ. Φεύγω, μὲ τρόπον καὶ χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν, ἀπὸ μίαν συναναστροφήν· τὸ ἄλλ. Ξεγλιστρῶ). » Διολισθαίνω(-άω,-έω), ὑπεκχωρέω, ὑπεξέρχομαι, ἀνακλέπτομαι (Ησ.), ἐκνεύω, διαδύνω καὶ διαδύομαι (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,« Ἀρστφ. Σφ. 212), (ὑπέκδυμι,ἀχρ., ὅθεν τὸ) ὑπεξέδυν κτλ., ὑπεκφεύγω. s'esquiver, se dérober, s' echapper.

Γλιτῆρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔργ. ἴδε Γλυτῆρι καὶ Τυλιγάδι.

Γλύκα (ὁ Ησύχ. τὸ γράφει) » Γλύκκα. »Γλυκασμός. douceur, θ. ἴδε καὶ Γλυκάδα καὶ Νοστιμάδα. §. (τρπ. ὁ ἁπλῆς καὶ εὐήθης, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Γλυκὺς (» Ὡς γλυκὺς, εἶ, ὦ Σώκρατες,« Πλάτ.), γλύκων (»Ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν,ὦ γλύκων,« Ἀρστφ. Ἐκκλ. 985), ἡδύς (» Ὁ δ' οὕτως ἡδὺς ἐστιν, ὡς κτλ. Στρβ. Α. γ'). niais, fat, insipide.

Γλυκά, ἐπ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.). »Γλυκέως, λιγυρῶς, λιγέως. avec douceur, doucement. || . τί γλυκὰ τραγουδεῖ ! »Ὡς ἐμελῶς (λιγυρῶς) ᾄδει ! || . Τὸν συντυχαίνει (βλέπει κτλ.) γλυκὰ-γλυκά. »Ἡδὺ καὶ μείλιχον (προσιόντες, λιγυρὸν) προσβλέπει (ἑνορᾷ, προσφθέγγεται, προσλαλεῖ κτλ.).

Γλυκάδα. » Γλυκύτης. τὸ γλυκαῖνον. douceur, θ.

Γλυκάδι (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σχολ. τοῦ Νικάνδρου ὠνόμαζαν, τὸ Ξείδι), ἴδε τὴν λέξιν. §. γλυκάδια (εἰς τὸ πληθ., τὰ ποδάρια, ἡ φτεροῦγες, ὁ λαιμὸς κτλ. τῶν ὀρνίθων). » Ἀκροκώλια (ὀρνίθων). abattis.

Γλυκαίνω, ῥ. μετ. » Γλυκαίνω, ἡδύνω. adoucir, rendre doux, radoucir, dulcifier, §. (μεταφορ.). »Θέλγω, κηλέω, γλυκαίνω (Ησυδ.). flatter, adoucir. §. ἡ-

αὐτοπ. (γίνομαι γλυκός). » **Γλυκαίνομαι. devenir doux, se dulcifier, etc.** §. ῥ. μέσ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Θέλγομαι, κηλέομαι, γλυκαίνομαι (Ησλυδ.). **être charmé** (flatté).

Γλυκάνισον (τὸ) | , φ. (ἀρωμ.). » Ἄνι-
Γλυκάνισος (ὁ) | σον καὶ Ἄνησον. **anis.**

Γλυκίζω, ῥ. ἀμ. » Γλυκίζω(-άζω). **avoir un goût doucereux.**

Γλυκοκάλαμον (ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γλωσσογρφ. ὁ) »Ἀωτὸς, ἴδε Ζαχαροκάλαμον.

Γλυκοκολόκυθο (τὸ Τουρκ. μπαλ-καμπάκι), φ. Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυνθα. **potiron, citrouille, θ. giraumont.**

Γλυκολέμωνον, κ. (οἱ Ἄραβες καὶ, παρ' αὐτῶν λαβόντες, οἱ Ἱσπανοὶ αὐτὸ μόνον ὀνομάζουν Λιμόνι). »*Μελίκιτρον, *γλυκύμηλον τὸ Μηδικόν. **limon doux , lime douce.**

Γλυκομίλητος (ὁ ἥμερος, εὔκολος καὶ περιποιητικὸς εἰς τὴν συναναστροφήν 'του), η, ον. » Εὐπροσήγορος, μειλίχιος κτλ. ἴδε Γλυκὺς καὶ Καταδεκτικός. §. (ὅποιος ἔχει νόστιμην καὶ γλυκειὰν ὁμιλίαν). » Ἡδυεπὴς, μελίγηρυς (μεταφ.). **qui a un parler doux, qui parle agréablement.**

Γλυκομιλῶ, ῥ. ἐνεργ. »Γλυκυμυθέω.

Γλυκόξοινος, η, ον. » Ὀξύγλυκυς. **aigre -doux.**

Γλυκόποτος, η, ον (κρασὶ κτλ.). » Ἡδύποτος, **agréable à boire.**

Γλυκόῤῥιζα, φ. »Γλυκύῤῥιζα, γλυκύῤῥιζον, γλυκήρατον, γλυκεῖα (ἐλλειπτ. ῥίζα), Σκυθικὴ ῥίζα. **reglisse,** θ. §. ἡ ἄγρια ἢ ψεύτικη—, ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκόῤῥοδον, φ. ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκὺς, εἰᾶ, ὀν. »Γλυκὺς (διαφέρει τοῦ) ἡδὺς (» Ὃ ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι, « Θεοφρ. Φυτ. Β'. » Τὸ δὲ φύλλον καὶ ὁ φλοιὸς ἡδέα καὶ γλυκέα,« ὁ αὐτ. αὐτόθ. Ι') , γλυκερὸς, νήδυμος (ποιητ.). **doux-douce.** ||. πολλὰ γλυκός. » Γλυκύτατος, γλύκιστος, ἥδιστος. **très doux.** ||. πλέον γλυκὺς, ἴδε Γλυκότερος. §. γλυκὺ (ἰδιαιτ. τὸ μετὰ μέλιτος ἢ ζαχάρεως βρασμένον ἄνθος, 'πωρ. κτλ., τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν, μὲ φαίνεται, παρεκτὸς τοῦ) »Γλύκασμα (,νὰ ὀνομάσωμεν καὶ) Ζαχαρόπηκτον (, κατὰ μίμησιν τοῦ) μελίπηκτον. (Οἱ παλαιοὶ, τῶν Ἀλεξανδρινῶν μάλιστα χρόνων, ὠνόμαζαν, ἕκαστον εἶδος ἀπὸ τοῦ καρποῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκευάζετο.) τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διὰ ῥόδων, τὸ διὰ κιτρίου κτλ. **conserve (de roses, de citron etc), confiture,** θ. ||. τρώγω ('παίρνω) γλυκό'. »Γλυκαίνομαι (-άζομαι), γλύκασμα προσφέρομαι. **prendre des rafraichissements.** §. (μεταφ.) γλυκὸς ἄνθρωπος (ὁ πρόσχαρος, νόστιμος, γλυκομίλητος, κτλ.). » Μειλίχιος, μείλιχος, ἱλαρὸς, γαληνιος, γαληνὸς, προσηνὴς, χαρίεις, ἐπιεικὴς. λιγυρὸς (ἡ λέξις Λιγερὴ σώζεται ἀκόμην εἰς πολλὰ δημῶδη τραγούδια), λιγὺς (ποιητ.). **doux, gracieux, avenant, agréable.** ||. γλυκειὰ φωνὴ (ἡ νόστιμη καὶ μελῳδική). » Ἐναρμόνιος, ἐμμελὴς, ἡδεῖα, λιγυρά. **douce, harmonieuse.** §. γλυκειὰ μυρωδιά :»Γλυκεῖα (» Ἐστι γὰρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν ὀσμαῖς γλυκύτης,« Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). **douce, suave.** §. (οὐσ.) γλυκὺ(κατ' εὐφημ.), ἡ ἐπιληψία (καθὼς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς) ἡ χολή. ||. (εἰς τὸ πλθ.) » Γλυκέα (ἐλέγοντο ἰδιωτικῶς ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν τὰ ἐξώδη τῆς κεφαλῆς ἐξανθήματα)(Δουκάγγ.).

Γλυκότερος, η, ον. »Γλυκίων, γλυκύτερος· ἡδίων, ἡδύτερος. **plus doux-douce.**

Γλυκούτσικος, η, ον. »Ὑπόγλυκυς, γλυκερὸς, γλυκάζων (-ίζων), ἔγγλυκυς. **doucet.**

Γλυκοφιλῶ, ῥ. μετ. »Καταφιλῶ, καταπάζομαι. **embrasser tendrement.**

Γλυκοχάραγμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Λυκόφως (, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Εὐσάθιον ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του ἡ χυδαία [λέγει] λογιότης ὠνόμαζε Γλυκόφως, πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς τὸ Γλυκοχάραγμα ἔγειτε παρομοία τοῦ Γ προσθήκη), λυκαυγὲς, σκιόφως (τὸ), ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). **crepuscule (du matin), l' entre chien et loup, la petite pointe, le petit point,** ἴδε καὶ Χαράμματα.

Γλυκοχαράζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Χαράζω. ||. ὅτι γλυκοχάραζεν. » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης· (καὶ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον) »Ἡμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδ' ἔτι λίην » ὀρφναίη πέλεται· λεπτὸν δ' ἐπιδέρομε νυκτὶ »φέγγος (Ἀργον. Β'.)«. **le jour commençait d'éclore, dès le petit point du jour.**

Γλυκὺ (ἡ ἄλλ. Ἐπιληψία), πάθ. (Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ὠνομάζετο, κατ' ἀντίφρασιν, ἡ χολή. 'Δὲν εἶνε ἄρα χωρὶς λόγον ἡ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν κατ' εὐφημισμὸν μεταφορά), ἴδε Ἐπιληψία.

Γλυστηράκι. »Κλυσμάτιον. **un petit lavement** §. » Κλυστήριον. **une petite séringue.**

Γλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον) . » Κλυστὴρ, κλυσήριον. **séringue,** θ. §. (τὸ ἰατρικόν). » Κλύσμα, κλυστήρ. **lavement. clystère.** ||. βάλλω γλυστῆρι, μετ. »Ὑποκλύζω. σέ-

rinaguer. || . βάλλω γλυστῆρι, μεσ. » Ὑποκλύζομαι, κλυσῆρι χράομαι, κλυσῆρα προστίθεμαι (Ἀρτεμίδ. Ε', 79). prendre un lavement.

Γλυσῥίδα (τὸ Τουρκ. Σεμίζ-ὀτι, ἐκ τοῦ) » Ἐγκλυστρὶς (, ἡ ἄλλως Ἀντράκλα, παρὰ Βυζαντίοις, κατὰ τὸν Νεόφυτ.), ἴδε Ἀνδράκλα.

Γλυστρῶ(καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Γλιστρῶ κτλ.

Γλυτῆρι (τὸ ἄλλ. Τυλιγάδι καὶ Τυλιχτάρι), ἐργ. (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) »Ἐκλυτήριον'(πιθανώτερόν μοι φαίνεται ἀπὸ τὸ) » Ἐλικτήριον ἢ Εἱλικτήριον, ἴδε Τυλιγάδι.

Γλυτηρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Τυλιγαδίζω.

Γλυτήρισμα, ἴδε Τυλιγάδισμα.

Γλυτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Εὐλυτόω (» Εὐλύτωσον , ἀπάλλαξον, « Ἡσυχ. » Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ . . . ἀλλὰ εὐλύτωσόν με, « Μελαλ.), ῥ. μετ. » Ρύομαι, σώζω, λυτρόομαι, διασώζω, ἀπαλλάσσω (-ττω), περιποιέω (-ομαι). sauver, délivrer. || . μὲ παρακαλοῦσε 'να 'τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὸν Μενέξενον. » Ἐδεῖτό μου ἀπαλλάξειν αὐτοῦ Μενέξενον. || . 'ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον ὅ,που βαστοῦσε, καὶ 'να γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. » Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. §. τί πολυλογᾶς ἄνθρωπος! μόλις 'τὰ γλύτωσα,(φρσ.),ἴδε Ξεκάμνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀπαλλάττομαι,ἐκ(δια, περι)φεύγω , σώζομαι, διασώζομαι, διαγίγνομαι, διαδύνω. échapper, se sauver, être délivré (sauvé). || . ἐπιθυμῶ 'να γλυτώσω. » Ἀπαλλαξείω , ἀπαλλακτιάω (Ἀρτεμιδ.). || . ἐπιθυμοῦσαν 'να γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν πόλεμον. »Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου (Θουκ.).« || .μόλις ἐγλύτωσαν εἰς ταῖς Ὀλπαις. »Καλεπῶς διεσώθησαν εἰς τὰς Ὀλπας. || . 'να γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ' τόσο'μεγάλη' φουρτοῦνα'. » Διαγενέσθαι ἐκ κλύδωνος τηλικούτου. || . κάνεις ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς 'δὲν ἤλπιζε 'να γλυτώσω. »Μηδένα τῶν ἰατρῶν προσδοκᾶν περιεσεσῶσθαι με. || . ἐπειδὴ ὁ πατερας μου καθὼς ἐκατάλαβεν ὅτι 'δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » Ὁ γὰρ πατὴρ ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξούμενος (Δημοσθ.).« ||[.οἱ ἐπιτήδειοι ἰατροὶ ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῶν ἀῤῥώστων προγνωρίζουν ποῖοι θὰ γλυτώσουν καὶ ποῖοι 'δὲν θὰ 'γλυτώσουν. »Τῶν νοσούντων ταῖς ὀρέξεσιν οἱ χαρίεντες ἰατροὶ προΐσασι τοὺς ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχοντας (Πλούτ.).« || . 'ρτινὰ 'τὰ γλύτωσε, (παροιμ.), ἴδε Ῥθηνά.

Γλύτωμα ῥ . »Σωτηρία, ἀπαλλαγή, λύτρωσις, ἀπάλλαξις (Ἡρόδ.). délivrance, salut. || . οὔτε εἶχε γλυτωμόν. » Οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη (Ἡρόδ.).« Γλυφάδα. » Τὸ ὑφάλμυρον (ἁλμυρῶδες, ἁλμῶδες). goût saumatre.

Γλυφὸς (ἀπὸ τοῦ) » Βριγγὸς ἢ Βλιγγὸς (καὶ Ἰων.) Γλιγχὸς (Ἰωάν. Δαμασκ. περὶ τροφ. καὶ Ξάνθων Σίφν. Ἰατρ.), ἡ, ὀν. »Ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων, ἁλμώδης, ἁλμυρώδης, ὑπόπλατυς (Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτ.). saumatre.

Γλύφτης, ἐργ. » Γλυπτὴρ, γλυφεῖον, γλύφανος, γλύφανον, γλυφὶς καὶ γλαφίς. ciseaux, burin.

Γλύφω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Γλείφω κτλ.

Γλῶσσα(τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος). »Γλῶσσα(-ττα). langue, θ. §. (συνεκδ. ἡ) » Διάλεκτος (διαφ. τοῦ) γλῶσσα (-ττα), φωνή. langue. θ. || . καὶ τί γλῶσαν ὁμιλοῦν. » Καὶ φωνὴν ἥν τινα προΐενται. quel langage parlent-ils? || . ἤτον δὲ μαθημένος 'να ὁμιλῇ πολλαὶς γλώσσαις, μαζῇ μου ὅμως πάντα σχεδὸν ὡμιλοῦσε Δωρικά. » Γλώσσαις πολλαῖς δ' ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζε (Πλούτ.). §. ἡ—τῆς καμπάνας. » *Ῥόπτρον , *γλῶσσα(-ττα). battant. §. (εἶδος 'φαριοῦ). » Βούγλωσσον, κυνόγλωσσον. κύθαρος. πλευρονήκτης (μεταγ.). σανδάλιον. sole, θ. languette, θ.

Γλωσσᾶς, (ἐκ τοῦ) »Γλωσσὸς (,ὁ λάλος, « Ἀρκάδ.), οῦ, άδικον. » Γλωσσώδης, ἀθυρόστομος, γλώσσης ἀκρατὴς, γλώσσαλγος καὶ γλώσσαργος, λαβραγόρης (ποιητ.). qui a une langue effrénée, qui ne peut contenir sa langue , qui a la langue bien pendue.

Γλωσσίδι. » Γλωττὶς. languette, θ. || . τὸ—τῆς φλογέρας. » Γλῶττα, γλωττὶς (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). bec de flûte. || τὸ—τῆς ζυγαριᾶς. »Πλάστιγξ, φάλαγξ, κανών. aiguille, θ. languette, θ.

Γλωσσίτσα (ᾶ). »Γλωττὶς, γλωττίδιον, γλωσσάριον. petite langue.

Γλωσσοδέτης, πάθ. »Γλωσσοπέδη (Χρυσόστ. Ὁμιλ.δ'. πρὸς Ἀντιοχ.), γλωττοδέσμη (Θεοδ. Πρόδρ.), ἀγκυλόγλωσσον, ἀγκύλη. (» Ἡ δὲ γλῶττα ἢ λελυμένη ἢ καταδεδεμένη, ὥσπερ ταῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς,« Ἀριστοτ. Α, 9, Ζ'). ankyloglosse.

Γλωσσοῤῥάμμα (τὸ νεῦρον ὅ,που κρατεῖ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κάτω). » Ὑπογλωττὶς. le filet (le frein) de la langue.

Γνέθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Νήθω, κλώθω, κρόκην κατάγω. filer.

Γνέμα (τὸ). » Νῆμα, κρόκη, μάργυμα μάρυμα μάρυσμα πήνισμα κάταγμα καὶ κλῶσμα (κυρ. τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι). fil.

Γνέσιμον. » Νῆσις, κλῶσις. filure, θ. filage.

Γνέφω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Νεύω, συννεύω, δια(ἐπι)νεύω. faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d'oeil, ἴδε καὶ Μμάτι. || . 'τὸν γνέφω μὲ τὸ χέρι(καταχρ.). »Σημαίνω τῇ χειρί.

Γνεῦμον. » Νεῦμα, νεῦσις. signe (de tête ou d'oeil).

Γνώμη (ὁ σκοπὸς, ἡ ἰδέα, τὸ φρόνημα). »Γνώμη, δόξα. avis, opinion, sentiment, grè. || . καὶ οὔτε εἶν' εὔκολον 'να συμπεράνῃ κάνεὶς μὲ τί γνώμην πέρασεν εἰς τὴν Ἄσπενδον. » Οὐδὲ ῥᾴδιον εἰδέναι τίνι γνώμῃ παρῆλθεν εἰς Ἄσπενδον. || . ὅλοι μὲ μιὰ γνώμη. »Ἐκ μιᾶς γνώμης, μιᾷ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν. unanimement. || . εἶχαν ὁ καθένας διαφορετικὴν γνώμην. » Αἱ δὲ γνῶμαι ἐσχίζεντο (Ἡρόδ.). || . ἐσυμφώνησαν καὶ τῶν δυὸ ἡ γνώμαις. »Ἀμφοτέρων ἐς ταὐτὸ αἱγνῶμαι συνέδραμον (Ἡρόδ.). || . ἔχω γνώμην, ἂν 'τὸ εὑρίσκης καὶ σὺ εὔλογον, 'να πάρω τὴν θυγατέρα σου (γυναῖκα δηλ.). » Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι. || . ἔχω γνώμην. »Ἔχω γνώμης, γνώμην ποιοῦμαι, ἀξιῶ. || . αὐτὴ εἶν ἡ γνώμη μου. » Οὕτω γινώσκω. οὕτω γνώμης ἔχω (τὴν γνώμην ἔχω, διάκειμαι), ἐπὶ ταύτης γίγνομαι τῆς γνώμης. c'est mon avis. || . τί γνώμην ἔχεις ; » Πῶς ἔχεις δόξης (Πλάτ.) ; » Τίνα γνώμην ἔχεις (Ξενοφ.) ; » Ὅπως ἔχεις τὴν γνώμην (Θουκ.) ; » Ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχοι (Ἀριστοφ.) ; || . ἔχω τὴν ἰδιαν γνώμην, (ἢ) εἶμαι τῆς ἰδιας γνώμης. » Ὁμογνωμονεῦ· » Προστίθεμαι τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Ἡρόδ.)· » Ὁμολογέω· » Τῆς αὐτῆς ἔχομαι (εἰμὶ) γνώμης (Θουκ.). || . κ' ἐγὼ μετ' αὐτὴν τὴν γνώμην εἶμαι. »Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι (Σοφοκλ. Φιλοκτ.). || . λέγω τὴν γνώμην μου, ἴδε Λέγω. || . ἂν πρέπῃ 'να 'πῶ κ' ἐγὼ τὴν γνώμην μου. » Εἰ κἀμὲ χρὴ τὸ παρισάμενον (τὸ φαινόμενον, τὸ δοκοῦν) εἰπεῖν. || .καθένας κατὰ τὴν γνώμην 'του. »Ὡς ἕκαστος γνώμης εἶχε (Λουκιαν.)· » Ὡς ἕκαστος ὥρμητο (Θουκυδ.).« || . εἶμαι μὲ δυὸ γνώμαις. » Ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἴδε καὶ Ἀμφιβάλλω. || . ἀλλάζω γνώμην, ἴδε Ἀλλάζω καὶ Γυρίζω. §. (ἡ συγκατάθεσις), ἰδε Θέλημα. §. (ἡ διάθεσις, τὸ φυσικὸν ἰδίωμα, τὸ Τουρκ. ταμπιέτι), ἴδε Φυσικόν. §. (ἰδιαιτ. ἡ κακὴ καὶ ἀνάποδη), ἴδε Κακογνωμιά. §. (ἡ ἀπόφασις κριτοῦ, ἐπιτρόπου, ἀποκρισαρίου κτλ.). » Ψῆφος (ἡ). suffrage, voix, θ. νœu. || . δίδω τὴν γνώμην μου. » Τὴν ψῆφον φέρω (καὶ μονολ.) ψηφοφορέω καὶ ψηφοφορέω, γνωμοδοτέω, γνώμην (ψῆφον) τίθεμαι (ἐπιφέρω , εἰσηγέρμαι, εἰσφέρω, ποιοῦμαι, δίδωμι, ἀποφαίνομαι, ἀποδείκνυμι, λέγω, διαφέρω). donner sa voix (son vœu), voter.

Γνωρίζω, ῥ. μετ. »Γινώ(γνώ)σκω (»Καὶ ἐγὼ , γνοὺς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, » Πλάτ., Πρωταγ.), διαγινώ(γνώ σκω (» Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, » Ἀρστ.), ἀναγιγνώσκω (» Οὐμενοῦν με προσεδόκας, ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι, » Ἀριστοφ.). §. Γνωρίζω (» Ἐγὼ γὰρ οὐδοπωστοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους. « Δημοσθ. Λακρ.). connaître, reconnaître. || . ἵνα γνωρίζῃς (διακρίνῃς) καλὰ (εὔκολα) ποιὸς εἶνε θεὸς καὶ ποιος εἶν' ἄνθρωπος. » Ὄρρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα (Ὅμ.). || . 'να βάλῃς σύνορα, 'που 'να γνωρίζωνται. » Ὅρους τιθέναι γνωρίμους || . τῶν καλῶν σκυλιῶν τὸ φυσικὸν εἶνε τοῦτο· εἰς ὅσους γνωρίζουν 'να ἦνε ἡμερώτατα, καὶ τὸ ἐναντίον εἰς ὅσους 'δὲν γνωρίζουν. » Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι , πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον (Ξενοφ.). || . ἀνίσως κάνεὶς καλοπιάσῃ τὰ σκυλιά σου, καὶ τὰ κάμῃ 'να γνωρίζουν αὐτὸν περισσότερον παρὰ ἐσένα. » Εἴ τις κύναν, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέραςἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσειε (Ξενοφ.). || . ὁ στρατηγὸς πρέπει 'να γνωρίζῃ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ἰσημερίας.» Τῷ στρατηγῷ τροπάς τε ἰσέον ἡλίου, ἔτι δὲ ἰσημερίας, » (Πλδ.). || . ἵνα 'μπορῇ 'να γνωρίζῃ ἀπὸ τι τόπον εἶται τὸ καθ' ἕνα. »Ἵν' ἔχῃ γνωρίσματα ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστι. || . γνωρίζει τὸ καλόν. » Γνωριστικὸς τοῦ καλοῦ (Πλούτ.). || . εὔκολα ὅρμος γνωρίζεται (τὸ δολωμένον διβάνι). » Εὐχερὴς δέ ἐστιν ἡ διάγνωσις (Διοσκορ.). || . 'ξούρισε τὰ γένειά 'του ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. || . ὁ ὁποῖος καὶ τὸ γράψιμόν 'του ἤθελε γνωρίζει ἀπὸ 'του. » Ὃς τά τε γράμματα ἐμελλε γνώσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ (Δημοσθ. πρὸς Ἄφ. ψευδομ.). || . καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα

(Ἡρωδ.). ||. καθημερινὸν παραξυμὸν ἀπ᾽ αὐτὰ πρὸ πάντων ᾽μπορεῖς ᾽να ᾽τὸν γνωρίσῃς. » Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν ταῖς δ᾽ ἂν ῥᾴιστα γνωρίσαις (Γαλην.). ||. κάμνω ἄλλον ᾽να γνωρίσῃ ἢ ᾽να γνωρισθῇ. »Γνωρίζω. faire connaître. ||. σὲ εἶμαι ὑπόχρεως διότι μ᾽ ἔκαμες ᾽να γνωρίσω τὸν Θεαίτητον, ἴδε Γνωριμιά. ||. διότι αἱ Ἀθῆναι μ᾽ ἔκαμαν ᾽να γνωρίσω καλλήτερα τὸν ἄνθρωπον. »Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον (Γρηγ.). §. (ἀντὶ) Ἠξεύρω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἀρν.). ||. ᾽σὲν γνωρίζω. » Ἀγνοέω (ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Οὐ γνωρίζω (»Καὶ τι αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω, « Γρῳ.). §. γνωρίζει ἀπὸ διαφάνεια (διακρίνει δηλ. τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ψεύτικα, τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ πρόστυχα). » Γνωμονικός ἐστιν ἀδαμάντων. il se connaît en pierreries, il s'y connaît. ||. ἐκεῖνος ὅ,που γνωρίζει. »Γνώμων, γνωμονικὸς (Πλάτ.), γνώστης, εἰδήμων. connaisseur, ἴδε καὶ Πραγμένος. ||. γνωρίζει πολλὰ καλὰ ἀπὸ τέτοια πράγματα. »Κράτιστος γνώμων ἐστὶ τῶν τοιούτων. ||. πρέπει ᾽να φέρῃς ἀνθρώπους ᾽ποῦ γνωρίζουν. » Τοὺς ἐπιγνώμονας τῶν τοιούτων μεταπεμπτέον σοι. §. γνώριζε τὸ εἶναί σου. »Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. σὲ γνωρίζω χάριν. »Οἶδα (»Ἔχω, » Ὀφείλω) σοι χάριν (» Ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, » Ἰλ. Ξ, 235). être redevable (obligé), savoir grè (bon gré), avoir des obligations.

Γνωριμιὰ (ἡ ἄλλ. Γνώρα). »Γνῶσις(»Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, »Αἰσχ. κατὰ Τιμάρχ.), γνωρισμὸς, γνώρισις, γνωριμότης (Στοβ.). connaissance, habitude, θ. ||. ἔχω γνωριμίαν μὲ τοὺς πλειοτέρους. »Γνωρίμως ἔχω τοῖς πλείστοις(Δημοσθ. Ἀπατ.). ||. σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Θεαιτήτου. » Πολλὴν οἶδά σοι χάριν τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως (Πλάτ.). «

Γνώριμος, η, ον. » Γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωρισμένος. connu, qui est de connaissance. ||. εἶμαι γνώριμος τοῦ δεῖνος (ἢ) μὲ τὸν δεῖνα, ἴδε Γνωριμία.

Γνῶσις » Σύνεσις (ὁ Ἀριστοτ. λέγει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ) φρόνησις, φρένες (αἱ), νοῦς, εὐβουλία, τὸ φρονεῖν (βουλεύεσθαι κτλ.), γνώμη (Θουκ.). prudence, sagesse. ||. »σὲν ἔχει γνῶσιν. » Γνώμης ἁμαρτάνει. ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ ἄλλον), μετ. » Σωφρονίζω, φρενόω, συνετίζω (Γραφ.), (κατὰ λέξιν τὸ) νουθετέω (, ἂν καὶ ἐκλαμβάνεται συνήθως ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω). metrre (rendre) à la raison, morigéner. ||. ἵνα ᾽τοὺς βάλῃ γνῶσιν. » Σωφρονιστύος ἕνεκα (Πλάτ. Νομ. Β΄). « ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου), μέσ. ἴδε Φρονιμεύω. ||. αὐτὸ εἶν᾽ ἔργον ἀνθρώπων μὲ γνῶσιν, (ἢ) ᾽που ἔχουν γνῶσιν. »Τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ (Δημοσθ.)«.

Γνωστικὸς (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Φρόνιμος κτλ.

Γογγύλι (τὸ Τουρκ. σαλγκάμι), φ. »Γογγύλη, γογγυλίς (» Ἁλμάδες, αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες, « Ησύχ.), βουνιὰς (κυρ. τὸ ἄγριον καὶ νοστιμώτερον, κατὰ τὸν Θεόφρ., ὑπὸ τοῦ ὁπ. ὀνομάζεται καὶ) ἄρρην γογγυλίς. navet.

Γομάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Γόμος, ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Φόρτωμα.(»Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους, » Σωσίβ. ἐν Δάφνιδι. [δηλ.] κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ Ἀθήν. τριῶν ὄνων φορτίον ἄρτων, τρεῖς ὄνους φορτωμένους ἄρτων· ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γραφ. » Γομόρ (!!!) ἄρτων, « Βασιλ. Α. Ιϛ΄.20, τὸ ὁπ. εἰς τὸ Ἑβρ. εἶνε » Ὄνον ἄρτων).

Γόμος. » Ὀνθύλευμα, γέμισμα, γέμος (τὸ) (Αἰσχ. Ἀγαμ.). farce. θ.

Γονατίζω (ὁ Πολυδ. λέγει ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Κρατῖνος), β. ἀμ. »Κλίνω (»Κάμπτω) γόνυ (καὶ μονολ.) γονυκλινέω, ἐς γόνυ ὀκλάζω, γονυπετέω, τὰ γόνατα τίθημι (Γραφ.). se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα. » Γονυκλισία (μεταγ.). genuflexion.

Γονατιστὰ, ἐπ. »Γονυκλιτῶς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυπετῶς. à genoux.

Γονατιστὸς, ἡ, όν. »Γονυπετὴς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυκλινής. agenouillé, tombé à genoux.

Γόνατον. » Γόνυ-ατος (τὸ). genou.

Γονεὺς ἡ Γοννὴς (εἰς τὸ ἑνικ. κυρ. ὁ) »Πατὴρ, γονεύς, ἴδε καὶ Πατέρας. ||. (εἰς δὲ τὸ πληθ. καὶ οἱ δύο) »Γονεῖς, οἱ τεκόντες (γεννήσαντες, φύσαντες). parens.

Γόνος (ὁ σπόρος, τὰ χυμένα αὐγὰ τῶν ᾽ψαριῶν, καὶ αὐτὰ τὰ νεογέννητα ᾽ψαράκια, μάλιστα τὰ χαμψιὰ καὶ ἡ σαρδέλας, χυδ. τσαμούχια). »Γόνος, ἄφρὸς, ἀφύαι. alevin, blanchaille, θ. frai, frétin.

Γοργοκάμηλον (τὸ Τουρκ. χιτζίνι), ζ. »Δρομὰς καὶ Δρόμαξ (κάμηλος, ἡ μονόκυρτος),κάμηλος ἡ Αἰβυκὴ ἢ Ἀραβικὴ, (μτγν.) δρομοκάμηλος (Ἐπιφάν.). dromadaire, chameau coureur.

Γοργὸς, ἡ, όν. ἴδε Ὀγλίγωρος. ||. ἄλογον γοργὸν (τὸ Τουρ. τσαπκίνι). » Δρομικὸς (κέλης)ἵππος. cheval qui va l'amble.

coursier. ||. τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, (παροιμ.). » Ἀ χάρις ἀ βραδυπως, ἄχαρις ἐστι χάρις. «

Γοργῶνα (ὀνομάζουν εἰς μερικὰ μέρη, ὅ,τι λέγουν ἀλλοῦ Στρίγλαν, Δρακόντισσαν καὶ Λάμιαν), ἴδε τὰς λέξεις. §. (καὶ μεταφορ. τὴν ἄσχημην γυναῖκα καὶ τὴν Κοκόργαν.), ἴδε τὴν λέξιν.

Γούβα (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λάκκος, ἴδε), (Σημ. ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τοῦ Κώα. »Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πάντα σπήλαια ἔλεγον [οἱ Κορίνθιοι], λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Κῶς· ἢ ἐκ τοῦ Κύβη, ἡ κεφαλὴ, καὶ Γύπη, ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, ἐν γέν. Κοιλότης).

Γουβίδι, ᾽ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Κωβίδιον (ὑποκορ. τοῦ) κωβιός. goujon (de mer). »Κωβιδάριον (κυρ. τὸ ποταμήσιον). loche, boulerot, boulereau καὶ bouillerot (κυρ. τὸ μαυροκούβιδον, goujon noir), paganel.

Γουδὶ (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ προφέρουν ᾽Γδὶ. ἀπὸ τὸ) »Ἰγδίον (ὑποκορ. τοῦ) ᾽ίγδη, θυεία καὶ θυΐα, ὅλμος. mortier, pile, θ.

Γουδοχέρι } .» Ὕπερος, ὑπερον, ἀλετρί-
Γουδόχερον { βανος, ᾽ίγδοκόπανον. pilon. ||. τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, παροιμ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ὑπέρου περιστροφὴ, »Πλάτ. (Θεαίτ. 209).

Γοῦλα (ἡ), [Δατ.] »Λαιμὸς, Λάρυγγας (» Ὅσιος στόμα, γοῦλαν προβάτου, » Ἐρωτιαν. λέξ. Ἱπποκρ.).

Γουλὶ (τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου [τὸ ὁπ. καὶ Λαχανόγουλον μονολεκτικῶς λέγεται], τοῦ μαρουλιοῦ, κτλ.). »Καυλὸς. trognon, tige, θ. §. (εἶδος κράμβης μὲ ῥίζαν γογγυλώδη, τὸ ὁποῖον καὶ Φραγκολάχανον εἶχεν ὀνομασθῆν ἐσχάτως ἐν Κωνσταντινουπόλει). » Γαστορίς. chou-navet, chou-rave, chou de Siam, turneps.

Γοῦλι (τὸ κρεατῶδες σκέπασμα τῶν ῥιζοδόντων). » Οὖλον. gensive, θ.

Γουλιὰ (ἡ). »Βρόχθος (ὁ). gorgée, θ. ||. μιὰ γουλιὰ (δηλ. ὀλίγον). (» Χολὴν ἀνεμέειν ὀλίγην) ὅσον βρόχθον (Ἱπποκρ. 485. 30),«, (παρβλ. Ῥουφηξιά).

Γουλιανὸς, ᾽ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »Γλάνις-ιδος (ὁ), γλανὶς-ίδος καὶ γλάνις-ιος (ἡ). (poisson du genne de) silure, solin, Mal (Σβεκ.). lamproie, θ. ἴδε καὶ παραβ. Γλῆνος, Γρεβάδι καὶ Μουροῦνα.

Γουμάρι, ἴδε Γομάρι.

Γούμενα (τὸ χονδρότερον παλαμάρι, ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἠγομένη (σχοῖνος) (Ἀπολλόδ. Πολιορκ.). »Κάμπ(μι)λος (ἡ). gros câble..

Γοῦνα (καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ γουναρικόν· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ Ἐτυμολόγος, ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος καὶ ὁ Μοσχόπουλος). » Σισύρα καὶ σισύρνα, διφθέρα (Μοσχοπ.), καυνάκη (Περσ.). fourrure, θ. pelisse, θ.

Γούναρης. »*Σισυροῥράπτης, *διφθερουργός. fourreur, pelletier.

Γοῦπα, ᾽ψ. ἴδε Βοῦπα.

Γούργουλας (ὁ), [Δατ.] »Γαργαρεὼν, ἴδε Λάρυγγας καὶ Καρύδι (τοῦ λαιμοῦ).

Γουργουρητόν } . » Βορβορυγμὸς (συνη-
Γουργούρυτμα } θέστερον τοῦ) κορκορυγμός. grouillement des intestins, borborygme καὶ borborisme.

Γουργουρίζω, ῥ. ἀμ. »Βορβορύζω (συνηθέστερον τοῦ) κορκορύζω. grouiller, crier.

Γουρλομμάτης (προφ. κοιν. Γκουρλομμάτης), α, ικον. »Προπεπτωκὼς (»Προνευκὼς) τὰ ὄμματα, προπεπτωκότας (προνευκότας) ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξόφθαλμος (Ξενοφ. Ἱππ.). qui a les yeux saillans ou à fleur de tête.

Γουρλόνω (κυρ. τὰ ᾽μάτια), ῥ. μετ. »Ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς. érailler, écarquiller les yeux, ouvrir des grands yeux.

Γούρλωμα (κυρ. τῶν ᾽μματιῶν). »Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις. écarquillement.

Γοῦρνα (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Γρώνη, κοίλωμα πέτρας, ἢ σκάφη πέτρινη, ζυμωταριά: » Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη »Φύστη, ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις, « Ἐπίγραμ. ὁ Κορ. τὸ παρῆγεν ἐκ τοῦ Λατ. urna). » Δεξαμενή. bassin. ||. ἡ γοῦρνα τοῦ λουτροῦ. » Λουτὴρ, πύελος (ἡ), ἀσάμινθος (ἡ). baignoir.

Γουρούνα (ἀπὸ τοῦ) » Γρωνὰς, ἴδε Σκρόφα.

Γουρουνάκι. »Χοιρίδιον, δέλφαξ, δελφάκιον, γρύλλος. peurceau.

Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοιρινός.

Γουρούνι (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχ. τὸ Γρύζω. Οἱ χωρικοί μας ἄρα τὸ προφέρουν ὀρθότερον, Γροῦνι), ζ. ἴδε Χοῖρος.

Γουρουνοβοσκός, ἴδε Βοσκός.

Γουρουνοτόμαρον. »Φορίνη. couenne.

Γουρουνότριχα. »Ἴγριξ, ὕθριξ καὶ ὑγριγξ (ἡ). soie (de porc, de sanglier, de cochon), θ.

Γουρουνόψαρον (τὸ ἄλλ. Μερσοβάνι, εἶδος κήτους, ὁμοιάζει τὸν δέλφινα), ᾽ψ. »Φώκαινα. ὕαινα. marsouin, (δηλ, κατὰ διάλεκτον Γερμαν.) cochon ou porc de mer, porc-marin, souffleur (le vulgaire). (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) poursike, (καὶ ἄλλο)

moine de mer, (καὶ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ ὅλα) épaulard ἢ ourque (, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶν' ὁ Φάλιανος), ἴδε τὴν λέξιν.

Γοῦσα (καὶ Ἰκοῦσα, ἡ ἄλλ. Σγάρα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδ. τὸ πρήξιμον, ὅ, που σχηματίζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος), πάθ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄγχουσα. » Βρογχοκήλη, γόγγρων, γόγγρος, γογγρώνη καὶ γόγγρωνον. goître.

Γουστέρα } , ζ, ἴδε Σαμμιαμῦθι.
Γουστερίτζα }

Γούφαινα (τὸ μεγάλον γουφάρι), ψ. » Γόμφος, ἀμίας, τρώκτης. bonite.

Γουφάρι, ψ. » Γομφάριον (» Τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια, « Σχλ. Λυκφρ.), ἀμίας, ἀμία (Περίφημοι ἦσαν πάντοτε αἱ κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ πέριξ ἁλιευόμεναι τὸ φθινόπωρον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀρχέστρατος. » Τὴν δ' ἀμίαν φθινοπώρου, ὅταν πλειὰς καταδύνῃ. » Ἔστω δ' αὐτή σοι Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, » Εἴ περ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις, « Ἀθην.). boniton.

Γόφος (ἀπὸ τοῦ) » Γόμφος (ἁπλῶς κάθε κλείδωσις). « Ἰσχίον. hanche, θ. ἴδε καὶ Σταυρί.

Γράμμα. » Ἐπιστολὴ, γράμμα (κυρ. εἰς τὸ πλ. γράμματα), γραφὴ, βιβλίον (κυρ. τὸ διπλωμένον καὶ βουλλωμένον [ἴδε παρακατιὼν, τὸ παράδειγμα], ὅθεν καὶ βιβλιοφόρος ὁ γραμματοκομιστὴς), δέλτος (ἡ) (κυρ. τὸ διπλωμένον τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ). πιττάκιον (μεταγ. καὶ ἰδιωτ.). lettre, θ. ||. τότε ὁ Δαρεῖος γράφει γράμμα σ' τὸν Μεγάβαζον (, καὶ ξεκινᾷ ἐπιταυτοῦ ἕνα καβαλλάρην), ὁ ὁποῖος, περάσας τὸν Ἑλλήσποντον, 'τὸ δίδει τοῦ Μεγαβάζου. » Ἐνταῦθα Δαρεῖος γράφει γράμματα πρὸς Μεγάβαζον . . . Περαιωθεὶς δὲ τὸν Ἑλλήσποντον ὁ ἱππεὺς, διδοῖ τὸ βιβλίον τῷ Μεγαβάζῳ (Ἡροδ.). « ||. καὶ τὸ μὲν γράμμα τόσον ἔλεγεν· ὁ δὲ Ξέρξης 'τὸ χάρηκε. » Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ (Θουκ.). « ||. οὔτε ἔδωκες εἰς αὐτοὺς τὰ γράμματα 'που σὲ ἐδώκαμεν ἡμεῖς, » Οὔτε τὰς ἐπιστολὰς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν, « Δημοσθ. ||. γράφω ὕστερον ἕνα γράμμα, καὶ 'τὸ στέλνω τὸν Νιγρῖνον. » Ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον, ἔπεμπον (Λουκιαν.). ||. μ' ἕνα γράμμα βουλλωμένον, ὅπου ἦτον γραμμένον τὸ 'ρώτημα. » Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον (Πλουτ. ἀποφθ.). §. γράμματα (πληθ. ἡ προκοπὴ τῶν γραμμάτων, τὰ μαθήματα). » Γράμματα, λόγοι, μαθήματα. lettres, θ. belles-lettres, instruction, θ. études θ. πλθ., ἴδε καὶ Προκοπή. ||. μαθαίνουν τόσα γράμματα. » Γράμματα τοσαῦτα μανθάνουσιν (Ἰσοκρ.). ||. ἐδιάλεξε τριάντα χιλιάδες παιδιὰ, καὶ 'πρόσταξε 'να μάθουν Ἑλληνικὰ γράμματα. » Τρισμυρίους παῖδας ἐπιλεξάμενος, ἐκέλευσε γράμματα μανθάνειν Ἑλληνικὰ (Πλούτ. Ἀλεξ.). ||. τὰ πολλὰ γράμματα σὲ καταντοῦν τρελόν. » Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει (Γραφ.). « ||. 'δὲν ἠξεύρει γράμματα. » Οὔτε γράμματα οὔτε νεῖν ἐπίσταται, « (Παροιμ.). ||. ἔμαθε τὸν υἱόν 'του γράμματα. » Ἐδιδάξατο (» Ἐπαίδευσε) τὸν υἱὸν (τὸν παῖδα). §. γράμμα (τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου), ἴδε Ψηφί.

Γραμματάκι. » Ἐπιστόλιον, γραμμάτιον, γραμματίδιον, δελτάριον (κυρ. τὸ τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον). billet, ἴδε καὶ Πιττάκι καὶ Ῥαβάσι.

Γραμματικός. » Γραφεὺς, γραμματεὺς, ὑπογραφεὺς (κυρ. ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν). écrivain, greffier, secrétaire. ||. εἶμαι γραμματικὸς, (ἢ) κάμνω τὸν γραμματικόν. » Γραμματεύω. ||. ἦτον γραμματικὸς τοῦ Ἀρχίου καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. » Ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις (Ξενοφ.). ||. ἐσὺ ἤσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος. » Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον (Δημοσθ.). «

Γραμματισμένος, η, ον. » Πολυγράμματος, λόγιος, ἐλλόγιμος (» Ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος, « Ἡσυχ.), πεπαιδευμένος. lettré, homme de lettres. ||. οἱ γραμματισμένοι. » Οἱ ἐπὶ(ἐν)λόγοις εὐδόκιμοι, οἱ περὶ (ἀμφὶ τοὺς) λόγους ὄντες (ἔχοντες). les gens de lettres. ||. οἱ Ἡλιουπολῖται εἶνε, λέγουν, οἱ πλέον γραμματισμένοι τῶν Αἰγυπτίων. » Ἡλιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι (Ἡροδ.). «

'Γρασίδι (χλωρὸ' χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, Τουρκ. τσαΐρι). » Γράστις καὶ Κράστις (ἡ), χλόη, πόα. le frais.

Γραφὴ, ἴδε Γράμμα.

Γραφτὸ (τό). » Εἱμαρμένη, πεπρωμένη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον, τὸ ἐπικεκλωσμένον ἑκάστῳ (Πλούτ.), Ἀδράστεια. l'arrêt (l'ordre, la loi) du destin, destinée, destin, fatalité (κυρ. τὸ κακόν). prédestination. ||. ἦτον γραφτό' μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.), (ἢ) τῆς μοίρας μου (κτλ.). » Ἐπέπρωτό (» Εἱμαρτό, » Ἐπεκέκλωστό, » Ἀπέκειτό) μοι. il m'était destiné (prédestiné, marqué par le destin).

Γράφω, ῥ. μετ. Γράφω. écrire. ||. γράφω γράμμα. » Ἐπιστέλλω, γράφω. ||. σ'

ἔγραψα διὰ ᾽σπίτι. » Ἐπέστειλά σοι περὶ οἰκήματος. || . καθὼς τὸν ἔγραψα. » Κατὰ τὰ πρὸς αὐτόν μοι ἐπεσταλμένα. || . γράφετέ μας δὲ καὶ τι ἐκάμετε, ἢ τι κάμνετε. » Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. Ἐπιστ.)«. || . γράφω ᾽σ τὸ πλάγι (᾽σ τὸ περιθῶριον). » Παραγράφω. écrire en marge. || . γράφω ᾽σ τὸ κατάστιχο᾽, ἴδε Κατάστιχον. §. (οὐδ.) ἔχω ἐπ᾽ ἐμοῦ (ἐμπεριέχω) τι γραμμένον. || . τί ἔγραφε τὸ γράμμα; ἴδε καὶ παρβλ. Λέγω. (ἡ χρῆσις ἡ κατάχρησις αὕτη ἐσυνειθίζετο πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τοὺς τελευταίους Βυζ. συγγραφεῖς: » Καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἷς ἅγιος, εἷς κύριος κτλ. « Ἀνών. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπόλ. παρὰ Βανδουρ. Imper Orient. vol. I. p. 15). || . γράφομαι (κυρ. στρατιώτης), ῥ. μεσ. » Ἀπογράφομαι, ἀπογράφω ἐμαυτὸν, καταγράφομαι, καταγράφω ἐμαυτόν. s᾽enrôler, s᾽engager, se faire inscrire. || . τὸ πρῶτο᾽ (᾽σ τὸ πρῶτο᾽) γράφθηκαν ὀλίγοι. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα (Ἀρρ.). « || . ἔβγαλαν διαλαλητήν, ὅποιος ἀπὸ τοὺς νέους θέλοι, ᾽να γραφθῇ. Καὶ ἐπειδὴ γράφθηκαν ὅλοι. » Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. Ἀπογραψαμένων δὲ πάντων (Πλούτ.). «

Γράψιμον (ἡ πρᾶξις τοῦ γράφειν). »Γραφὴ, τὸ γράφειν. écriture, θ. || . ὅσα παιδιὰ ᾽δὲν εἶν᾽ ἀκόμη καλὰ δυναμωμένα ᾽σ τὸ γράψιμο᾽. » Τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων (Πλούτ.). « §. (τὸ εἶδος, ὁ χαρακτὴρ, τοῦ γραψίματος). » Χεὶρ (ἡ). écriture, θ. caractère, main, θ. || . καὶ ἐπειδὴ γνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα. elle reconnut sa main, ἴδε καὶ Γνωρίζω.

Γρεβάδι, ἴδε Γρηβάδι.

Γρεβαδέλι, ᾽ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »*Κυπρινίσκος. carpeau, carpillon.

Γρηὰ (ἐκ τοῦ) » Γραῖα (κοιν.) καὶ Γραῦς -αὸς (Ἀττικ.). vieille-femme.

Γρηϊτικος(-ϊστικος), η, ον. » Γραώδης, γραϊκὸς, πρεσβυτικός. de vieille femme.

Γρηΐτσα. » Γραΐδιον. une petite vieille, viellotte, θ.

Γρηβάδι καὶ Γρεβάδι (ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, Τουρκ. σαζάνι). »Κυπρῖνος (Οἱ Τοῦρκοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας ᾽τὸ λέγουν Κιουμπρίν). carpe, θ.

Γρηκῶ (προφ. καὶ Ἀγρηκῶ), ῥ. μτβτ. ἴδε Καταλαμβάνω καὶ ᾽Νοιώθω.

Γρήνα, ἴδε Γρύνα.

Γρηνιάζω (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀρρηνέω (φωνάζω, καθὼς τὰ σκυλιὰ ὅταν δείχνουν τὰ ᾽δόντιά ᾽τους), ῥ. ἀμ. ἴδε Γρυνιάζω.

Γρηνιάρικος, η, ον (κυρ. μωρὸ παιδὶ), (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἀρρηνὴς (κυρ. σκύλος), ἴδε Γρυνιάρικος.

Γριπάρης. » Γριπεὺς, σαγηνεὺς (Πλούτ. Πομπ.), σαγηνευτὴς (-τὴρ). pêcheur, qui pêche à la seine.

Γρίπος. » Σαγήνη, γρίπος(-φος), συρτὸν (Γλωσσαρ. ὅθεν τὸ κοιν. Συρτικόν). seine καὶ saine, θ.tramail καὶ tremail. §.(συνεκδχ.) τὸ πλοῖον (ἡ βάρκα) τοῦ γρίπου, ἴδε ᾽Ψαροκάϊκον.

Γροθιά. » Πυγμὴ, κόνδυλος (κυρ. ἡ κατακεφαλιά). coup de poing, taloche, gourmade, θ. || . μὲ τὴς γροθιαὶς, ἐπ. »Πύξ, à coups de poing. || . παίζω (κτυπιοῦμαι μὲ) τὴς γροθιαίς. » Πὺξ μάχομαι (καὶ μονολ.) Πυγμαχέω, πυκτεύω, κονδυλίζω. se battre à coups de poing, s᾽exercer au pugilat.

Γροθοκόπημα. » Πυγμὴ, κονδυλισμός, pugilat.

Γροθοκόπος. » Πύκτης, πυγμάχος. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

Γροθοκοπῶ, ῥ. μετ. » Πὺξ παίω, κονδυλίζω. battre à coups de poing.

Γρόθος. » Πυγμὴ (» Πυγμὴ, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος,« Σουΐδ.), κόνδυλος (τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοὶ, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ.). poing, ἴδε καὶ Γροθιά.

Γροικῶ, ἴδε Γρηκῶ.

Γρῦ (ὁ παραμικρότερος λόγος, λέξις ἄκλιτος, οὐδετ. διεσώθη ἀπαράλλακτος). || . καὶ ἐνῷ ᾽δὲν ἀπεκρίθηκεν οὔτε γρῦ. »Καὶ ταῦτ᾽ ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ· » Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ᾽ ὑπῆχθη γρύξαι. il n᾽a pas repondu le plus petit mot. || . ᾽δέν με ἄφηκες ᾽να εἴπω οὔτε γρῦ. » Οὐδ᾽ ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας (Ξεν.).« vous ne m᾽avez laissé pas même de souffler le mot. §. (οἱ παλαιοὶ ᾽τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐπὶ πράγματος ἐλαχίστου. » Ἐμοί τε οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰουλ.), ἴδε Στάλα.

Γρύνα (κυρ. τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν). » Κλαυθμυρισμὸς (ἐνδελεχὴς, συνεχὴς). vagissement (continuel, importun). §. γογγυσμὸς, μεμψιμοιρία. murmure. || . κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρήνα, (Παροιμ.). » Κρείσσων ξενισμὸς λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετ᾽ ἔχθρας, « Παροιμ. Σελιμ.

» Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης, « Αὐτ.

Γρυνιάζω, ρ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Γρύζω (» Φωνὴν παιδὸς γρύζοντος, « Ἀριστοφ. Νεφ.), δυσκολαίνω (Αυσ.), κλαυθμυρίζω (-ίζομαι), βαΰζω. importuner par des vagissemens continuels, pousser des vagissemens importuns. §. ἴδε Μουρμουρύζω.

Γρυνιάρης, α, ικον. » Γογγυστὴς, μεμψίμοιρος, δύσκολος. qui murmure, bargneux, acariâtre.

Γυαλὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑαλὶ κτλ.

Γυλάρι (τὸ ἄλλ. Κεφαλόπουλον ἢ ὁ μικρὸς Γύλος ἢ Κέφαλος). » Γυλίσκος (Ὁ σχολ. τοῦ Ὀππιανοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν τοῦ ὠνομάζετο) »Κεστρεὺς, γύλλος καὶ γυλός.χελών. espèce de petit muge. goujon (κυρ. τοῦ ποτ.).

Γυμνάζω, ρ. μετ. » Ἀσκέω, παιδεύω, γυμνάζω, παρασκευάζω. exercer. || . γυμνάζομαι, ρ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀσκέω(-ομαι), γυμνάζομαι, παιδεύομαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκέω, ἀλείφω (τρίβω) ἐμαυτὸν (μεταφ.), μελετάω. s'exercer.

Γύμνασις. »Ἄσκησις, γυμνασία, γύμνασις, γυμνάσιον, γύμνασμα, σωμασκία, ἀγωνία, τριβὴ, μελέτη. exercice.

Γυμνόνω, ρ. μετ. » Γυμνόω. mettre nu, ἴδε καὶ Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Γυμνὸς (ὁ ἄλλ. Γδυτὸς, προφ. καὶ Γδυμνὸς), ἡ, ὀν. » Γυμνὸς, ἀχίτων, ἀνείμων. nu-ue. || . τὸ φόρεμα ὅ,που φυλάγεις σ τὸ κουφάρι σου, εἶνε τοῦ γυμνοῦ. » Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις (Βασιλ.) « || . εἶμαι (ζῶ) γυμνός. » Γυμνητεύω.

Γυμνοσάλιαγκος, ζ. » Λείμαξ, σέσιλος. limax, limace, θ.

Γυμνοπόδης, ἴδε Ὑποπόλυτος. §. (συνέκδ. καὶ μεταφορ. ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, κακοήθης, ὁ Τουρκ. μπαλδὶρ-τσιπλάκης). » Γυμνορύπαρος (Διογ. Λαέρτ.), ἀγοραῖος (Θεοφρ. Χαρ.). pied poudreux (τοῦτο εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ) » Κονίπους-οδος (τῶν Παλαιῶν Ἐπιδαυρίων, ἴδε Πλουταρχ. Ἑλλην. Κεφαλ.). va nupieds,ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Γυμνότης. » Γυμνότης, γύμνωσις. nudité.

Γυναῖκα (ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος). » Γυνή. femme, θ. || . φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. »Κάλει μοι τὴν ἄνθρωπον. || . κάμνω (φέρνομαι) σὰν γυναῖκα. » Γυναικίζομαι(-ίζω). §. (ἡ πανδρεμένη ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της). » Γαμετὴ, γημαμένη, γεγαμημένη, συνοικοῦσα, σύνοικος, σύνευνος, ὁμόζυγος, σύζυγος, ὁμευνέτις (δάμαρσ-αρτος, ἄλοχος) (ποιητ.). femme, θ. §. épouse, θ. compagne, θ. || . παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα. » Τέκνα ἐκ τῆς προγεγαμημένης αὐτῷ. enfans du premier lit. || . τὸν φιλόσοφον Ξάνθον τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά του. » Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται.

Γυναίκειος, α, ος, ον. » Γυναικεῖος. féminin. || . τὸ γυναίκειον (ἐλλειπτ. μέρος, ὅπου στέκονται ἡ γυναῖκες εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἴδε Γυναικίτης.

Γυναικήσιος, α, ος, ον.

Γυναικήτικος,η, κον

Γυναικίτης (κυρ. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, προφ. χυδ. Γυναιτίκι. ὅμοιόν τι ἀναφέρει ὁ Παυσανίας [Κορινθ. Β', 11.] ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὸν ἐν Σικυωνίᾳ ναὸν τῆς Δήμητρος Προστασίας· διότι λέγει: »Ἐνταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ Νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι.«). »Γυναικωνίτης(ὁ), γυναικωνῖτις (ἡ), γυναικὼν, γυναικεῖον, θάλαμος. l'appartement des femmes.

Γυναικόπαιδα (τὰ), (αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. συνήθης ἡ λέξις καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Βυζαντ.). »Γυναῖκες καὶ παῖδες· »Παῖδες καὶ γυναῖκες.

Γυναικούλης. » Θηλυδρίας, γυναικώδης, μαλθακὸς, γυναικίας, γύνις, γυναικιζόμενος, ἐκτεθηλυμένος. efféminé.

Γυρεύω, ρ. μετ. ἴδε Ζητῶ καὶ Σκαλίζω.

Γυρίζω (εὔχρηστος ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Βυζαντ. » Ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων, « Κεδρην.), ρ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόω. » Στρέφω. §. Ἑλίσσω(-ττω), ἀνελίσσω(-ττω). §. Ἀπο(»Ἐπι)στρέφω. §. Τρέπω (κυρ. τὸν ἐχθρόν). tourner. §. (ναυτ.), » Κάμπτω. virer. || . γυρίζω τὸ ἐπάνω κάτω (τὸ μέσα ἔξω, τὸ ἔμπρὸς ὀπίσω, ἀνάποδα δηλ. ἐν γένει). »Ἀνα(»Μετα)στρέφω, εἰς τοὐναντίον στρέφω. || . γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἐκτρέπω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. τὸ ἔξω μέσα) Εἰστρέπω(»Ἦν δὲ καλοῦσι σκολόπενδραν, ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς, « Ἀρστ.). || . γυρίζω τὸ φορεμά μου, τὸ μέσα ἔξω, ὅταν λερώσῃ. » Ἐκστρέφω (» Ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω, « Σουΐδ.). || . γυρίζω τὸ ἄλογον (τὸ ἁμάξι, τὸ πρόσωπον, κτλ.). »Ἀποστρέφω τὸν ἵππον (τὴν ἅμαξαν [Ξενοφ.], τὸ πρόσωπον [Γραφ.]). || . καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ὁ Κῦρος νὰ τὸν φιλήσῃ, ὁ Κυαξάρης ἐγύρισε τὸ πρόσωπον. » Ἐπεὶ δ' ὁ Κῦρος

ἦλθεν ὡς φιλήσων, ὁ Κυαξάρης ἀπεστράφη (Ξενοφ.). || . γυρίζω τὸ νερόν, (ἢ) τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. »Παρατρέπω (»Παρεκτρέπω, »Παράγω) τὸ ὕδωρ (τὸν ὀχετὸν), παροχετεύω. détourner (dériver) les eaux. || . ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὸ νερὸν τοῦ αὐλακίου. »Παρατρέψας ἄλλη τὸ ὕδωρ τῆς διώρυχος. || . γυρίζω τὸ χωράφι (ἀμπέλι κτλ., ᾽τὸ ᾽ξανασκάπτω δηλ.) » Στρέφειν τὴν γῆν (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Διβολίζω. || . ἐγύρισε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του. » Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας (Ὅμ.)· »Παρέπεισεν (»Μετέπεισεν) αὐτόν. il le dissuada (détourna). || . ἐκεῖνος γυρίζει ὅλο᾽ τ᾽ ὀσπίτι (μεταφορ.). » Ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τὰ κατ᾽ οἶκον ἅπαντα διοικούμενος· » Ἐπ᾽ αὐτῷ ἐστιν ἅπασα ἡ οἰκία. c'est lui qui mène la maison. || . ᾽τὰ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, (ἢ) γυρίζουν εἰς τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. || . τί ᾽τὰ γυρίζεις, (φρσ.); ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόομαι (» Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην, « Ρηγ.), » Στρέφομαι. §. Ἐπιστρέφω, ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἀποστρέφομαι, μεταστρέφομαι, νοστέω, ὑπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, ἀναλύω, ἀναπάμπτω, ἀναχωρέω, παλινδρομέω, παλινοστέω, τρέπομαι, ἀποτρέπομαι, κάμπτομαι. se tourner, retourner, s'en retourner, être de retour. circuler. détourner. || . ἀφ᾽ οὗ ᾽τοὺς ἐκυνήγησεν ᾽ως οὗ ἐστοχάζετο ὅτι ᾽δὲν ἔχει φόβον, ἐγύρισε. » Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾖετο εἶναι, ἀπετράπετο. « || . διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγύρισαν (ὀπίσω) εἰς τὴν πόλιν. » Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν (Θκδ.). « || . ἐν ᾧ ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζι. » Ἀπὸ δείπνου ἀναλύοντα. || . καθὼς ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν βοσκήν. » Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. || . καὶ καθὼς γυρίσῃς μέσ᾽ ἀπ᾽ αὐτὴν (τὴν ἄκραν). » Καὶ κάμψαντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα) ἐντός. doubler. || . ἀφ᾽ οὗ ἐγυρίσαμεν τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. »Ἐπειδὴ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος νεὼν κατεκάμψαμεν. || . ἡ γῆ γυρίζει τριγύρω ᾽σ τὸν ἥλιον. » Ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον στρέφεται. || . τὸ κλειδὶ ᾽δὲν γυρίζει. » Ἡ κλεὶς οὐ στρέφεται. || . ἐγύρισε σ τοὺς συντρόφους ᾽του (τὰ παλληκάρια ᾽του) καὶ ᾽τοὺς λέγει. » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη. || . γυρίζει ἐπάνω-κάτω. » Ἄνω καὶ κάτω στρέφεται (Πλάτ. Φαίδ.)· » Πάσας στροφὰς στρέφεται. || . τί στενοχωρήσαι, καὶ γυρίζεις ὅλην νύκτα; » Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ᾽ ὅλην (Ἀριστοφ.); §. ἡ πόλις γυρίζει δεκαοκτὼ μίλια. » Περίβολος δὲ τῆς πόλεως ὀκτωκαίδεκα στάδιοι. §. γυρίζω (᾽πάγω) μὲ τὸν τάδε (ἢ) γυρίζω μὲ τὸ μέρος ᾽του (, ᾽τὸ ἐγκολπόνομαι δηλαδή). » Τάσσο(-ττο)μαι, προστίθεμαι, προσχωρέω, μετατάττομαι (μεθίσταμαι) πρός. embrasser le parti, se ranger du parti de quelqu'un. §. ἴδε καὶ Σκαλίζω καὶ Τριγυρίζω.

Γύρισμα. » Στροφή. tournure, θ. §. »Καμπὴ, ἑλιγμός. sinuosité, ἴδε καὶ Στρηφογύρισμα. §. » Ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος, νόστος (κυρ. ἀπὸ τὴν ξενητειὰν εἰς τὴν πατρίδα). §. ἀναστροφή. retour. || . γύρισμα νεροῦ (αὐλακιοῦ κτλ.). » Παρατροπὴ (»Παρεκτροπὴ) ὕδατος (ὀχετοῦ), παροχέτευσις. derivation (d'un ruisseau). §. γύρισμα χωραφιοῦ (ἀμπελιοῦ κτλ., τὸ δεύτερον δηλ. σκάψιμον), ἴδε Διβόλισμα.

Γυριστὸς (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ σχολ. τοῦ Φιλοξρ.), ἡ, όν. » Ἑλικοειδής. tortueux, sinueux.

Γυρνῶ (ἀπὸ τοῦ) » Γυρόω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Γυρίζω.

Γύρος. » Κύκλος. cercle. §. Περιφέρεια. circonférence. §. Γύρος (μεταγ. καὶ κοιν. » Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος περιέγραψε, « Πλούτ.). tour. §. τὸ τριγυρινὸν εἰκόνων κτλ. (τὸ Τουρκ. Περβάζι). » Στεφάνη, κορωνὶς (κυρ. τὸ ἐπάνω). bord, bordure, θ. châssis, cadre (κυρ. εἰκόνων). §. » Περίοδος (ἡ). tournée. || . ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός. || .ο—τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. §. (περιοχὴ κτιρίου). » Περίβολος. enceinte, θ. circuit, circonférence, enclos, ἴδε καὶ Αὐλόγυρος. §. (περίπατος πρὸς διασκέδασιν). » Δρόμος. tour. || . ἂς ἐβγωμεν ᾽να κάμωμεν δυὸ-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι. » Ἐξέλθωμεν περιπατήσοντες (διαβαδίσοντες) μικρὸν πρὸς τὴν σελήνην. allons faire deux-trois tours de promenade au clair de la lune. || . ἀκόμη ᾽δὲν εἶχαν κάμει δύο-τρεῖς γύρους. » Καὶ οὔπω δύ᾽ ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἦστην (Πλάτ. Εὐθυδ.), ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Γυρτὸς, ἡ, όν. » Κυρτὸς (Ησυχ.), ἐπικαμπὴς, καμπύλος, τοξοειδὴς, δρεπανοειδὴς, συγκεκαμμένος. recourbé, plié, arqué. || . τὰ κέρατά ᾽του εἶνε γυρτά. » Τὰ δὲ κέρατα ἔχει γαμψὰ, « Ἀρστ.

Γύρω, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Τριγύρω.

Γυψέλι (τ᾽ ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Γύψος (προφ. κοιν. Ἴψος), ὁρ. » Γύψος (ἡ), τίτανος (ἡ) (Δούκια.). plâtre, gypse.

Γωνιὰ (ὅπου συνάπτουν φωτιὰν, καὶ μα

γειρεύουν. Οἱ παλαιοὶ 'τὴν ἐθεοποιοῦσαν· οἱ Τοῦρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη 'τὴν σέβονται καὶ τώρα ὡς ἱεράν). » Ἑστία, ἐσχάρα. **foyer, âtre.** §. (ἰδιαιτ. τὸ μέρος τῆς γωνιᾶς ἀπὸ τοῦ ὁποίου 'βγαίνει ὁ καπνός). »Καπνοδόκη(-δόχη). **cheminée.** §. (ἐργ. τεκτ., τὸ ἄλλ. Ἀλφάδι). » Γνώμων, κανών, ζάθμη. **équerre,** θ.

Δ.

Δ, δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. τρέπεται εἰς Ζ· »Δορκάδι-ζαρκάδι (ἀπαραλλ. καθὼς καὶ οἱ παλ. ἔλεγον Ζορκὰς ἀντὶ Δορκάς). || . εἰς Ν· » Δίδω,-δίνω, κτλ. || . εἰς Τ (προηγουμένου τοῦ Ν)· » Δένδρον-δέντρον, ἑνδεκα-ἕντεκα, κτλ.

Δά (μορ. ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Δή. (ἐνίοτε μὲ τὸ) δῆτα (καὶ σπανιώτατα μὲ τὸ) δαί. (τὸ Γαλλ.) **da** (ἔχει κάποιαν σχέσιν. ἰδὲ τὰ παραδείγματα). ||. τοῦτο δὰ εἶνε 'που θυμόνει κάνείς. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν (Πλάτ. Γοργ.). « || . φέρε δὰ τώρα καὶ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον κατάλογον. » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον κατάλογον (Δημοσθ.). « || . αὐτὰ δὰ τὰ συνειθισμένα. »Ταῦτα δὴ τὰ συνήθη. || . ἂς εἶναι δά. » Εἶεν δή. || . κομᾶσαι; ὄχι δά, λέγει. » Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη (Πλάτ. Συμπ.) « || . ὄχι δά (μὲ τρόπον δυσαρεσκείας)! » Μὴ δῆτα. **nenni da, mais non donc.** || . ναὶ δά! ὄχι δὰ (μὲ τρόπον εἰρωνικῆς ἀπορίας)! »Μὴ λέγε· **des chansons! vous plaisantez! oui da!.**

Δάγκαμα } . »Δῆγμα, δῆξις. **coup**
Δαγκαματιὰ } **de dent, morsure,** θ.

Δαγκανιάρης, α, ικον. »Δήκτης, δηκτικός. **mordant.** §. **hargneux** (κυρ. σκυλί.)

Δαγκάνω (προφ. καὶ Δακόνω καὶ Δαγκόνω, καὶ εἶνε, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε. 84], πρωτότυπον ὁριστικὸν τοῦ ὑποτακτικοῦ Δάκω, καθὼς καὶ τὸ Μανθάνω τοῦ Μάθω καὶ τὸ Ἐρυγγάνω τοῦ Ἐρύγω, κτλ.), ῥ. μετ. »Δάκνω. **mordre, donner un coup de dent.** || . δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους, (φρσ. λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπ' ὅσους, θυμόνοντες, μετανοοῦντες, ἢ ἄλλως παθαινόμενοι τὴν ψυχὴν, δαγκάνουν τῷ ὄντι [καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλούτ. ἐν τῷ περὶ ἀοργησ.] τὰ χείλη 'των ἢ τὰ δάκτυλά 'των. Ὁ Ὅμηρος [Ὀδ. Α'.] εἶπε τὸ ἴδιον διὰ τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης:) » Πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦντες« (καὶ ὁ Τυρταῖος εἰς ἄλλην ἔννοιαν:) » Χεῖλος ὀδοῦσι δακών· « (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Εὐριπίδου τὸ) »Χείλεσι διδοὺς ὀδόντας (Βακχ. 620). « || . (λέγομεν καὶ διὰ τὸν ἵππον:) ἐδάγκασε τὸ χαλινάρι. » Ἐνδακὼν δὲ τοὺς χαλινούς. **il a pris la mors aux dents** §. ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς κτλ.) 'τὸν δάγκασε (καταχρ. ἀντὶ 'τὸν κέντρωσεν), ἰδὲ Κεντῶ. §. (μεταφορ. προξενῶ λύπην καὶ πόνον εἰς τὴν ψυχήν τινος μὲ λόγους ἐγγιτικοὺς), ἰδὲ Ἐγγίζω.

Δαγκασμένος, η, ον. »Δεδηγμένος. **mordu.** || . δαγκασμένος ἀπὸ σκύλον, 'φειδι, κτλ. » Κυνοδηκτος, ὀφιοδηκτος, κτλ.

Δαδί. »Δᾳς-αδος (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) δαὶς -ίδος (ἡ). **torche (de pin ou de sapin),** θ.

Δαιμοναρηά, φ. (φαρμακ.), ἴδε Δύσκυαμος.

Δαίμονας. » Δαίμων-ονος (ὁ πονηρὸς), πνεῦμα (πονηρόν). **démon, esprit malin, mauvais esprit,** ἴδε καὶ Διάβολος.

Δαιμονίζω, ῥ. μετ., ἴδε Τρελλαίνω καὶ Σκάνω. || . δαιμονίζομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Δαιμονάω (μεταγ.), πνεύματι πονηρῷ συνέχομαι, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλέομαι (Εὐαγγ.). **être obsédé (possédé) par l'esprit malin.** §. (μεταφορ.) δαιμονίσθηκε-άπ' τὸ κακό 'του, ἴδε Λυσσιάζω καὶ Σκάνω.

Δαιμόνιον. » Δαιμόνιον (οἱ ἀρχαῖαι ὠνόμαζαν τὴν θεότητα γενικῶς καὶ τὰ διάφορα πνεύματα, εἴτε πονηρὰ, εἴτε ἀγαθὰ, ἰδιαιτέρως. Τοῦ Σωκράτους τὸ δαιμόνιον ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν ὕστερον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοί, εἰς τὴν λέξιν, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὸν Λούκιον ἢ Ὄνον τοῦ Λουκιανοῦ ἀπαντᾶται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν), ἴδε Δαίμονας. || . ἔχει δαιμόνιον, ἴδε Δαιμονίζομαι. || . 'τὸν πιάνει τὸ δαιμόνιον, ἴδε Πιάνω.

Δαιμονισμένος, η, ον. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἰδέαν· τοὺς προφήτας μάλιστα καὶ ἱερεῖς 'των, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς ποιητὰς καὶ ἀοιδοὺς 'των, ὅταν 'τοὺς ἔπιανε τὸ δαιμόνιον τῆς προφητείας ἢ τῆς ποιήσεως, 'τοὺς ἐσέβοντο, ὡς θείους ἄνδρας, καὶ 'τοὺς ὠνόμαζαν ἑπομένως θεοφορήτους, θεολήπτους κτλ. Οἱ Τοῦρκοι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν πολὺ τοὺς ἀρχαίους). »Δαιμονῶν, δαιμονιζόμενος, δαιμονόληπτος, δαιμονιακὸς (μεταγ.), ἐνεργούμενος (ὀχλούμενος, ἐνοχλούμενος) ὑπὸ δαίμονος (ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου), δαιμονοφόρητος, (καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν παλαιῶν) νυμφόληπτος, κάτοχος, ἔνθους, ἐνθουσιῶν, κορυβαντιῶν. for-

cenē, possédé, obsédé, énergumène, démoniaque, maniaque. || . εἶνε δαιμονισμένος, ἴδε Δαιμονίζομαι.

Δακρύζω (τρέχουν ἀπὸ τὰ ᾽μμάτιά μου δάκρυα), ρ. ἀμ. » Δακρύω. verser des larmes, pleurer. §. (χύνω τι καὶ [ἀρτθτ.] τρέχω ὡς δάκρυον): τὸ δένδρον (τὸ κλῆμα) δακρύζει. » Τῶν δένδρων ἔνια δακρύει τὸ κόμμι (Ἀρρ. Περίπλ.).«

Δάκρυον. » Δάκρυον καὶ Δάκρυ. larme, θ. pleurs, πλθ. || . κύνω δάκρυα (ἢ) τρέχουν τὰ δάκρυά μου. »Δακρυβρόεω. fondre en larmes. larmoyer. §. δάκρυον (συνεκδ. τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν ἠλαγαρισμένον ὑγρὸν, ἐπομένως τὸ καθαρὸν ἢ ἀρσενικὸν λιβάνι), ἴδε Λιβάνι.

Δακρυσμένος, η, ον. »Δεδακρυμένος, ἐνδακρυς, δακρυβρόων. éploré, tout en larmes.

Δακτυλάκι. » Δακτύλιον, δακτυλίδιον (Ἀρστφ. Λυσ.), ἴδε καὶ Δάκτυλος.

Δακτυλήθρα. » Δακτυλήθρα. dé, doigtier.

Δακτυλιδάκι (τὸ). » Δακτυλίδιον (Λκ. ἐπιστ. Κρον.). petite bague.

Δακτυλίδι. »Δακτύλιος. anneau, bague (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

Δάκτυλον (πρφ. κοιν. Δάχτυλο᾽). »Δάκτυλος. doigt. || . τὸ μεγάλον ἢ τὸ πρῶτον. » Δάκτυλος (κυρ.) ὁ μέγας, ἀντίχειρ. pouce (τοῦ χεριοῦ), orteil (τοῦ ποδαριοῦ). || . τὸ δεύτερον. » Λιχανὸς καὶ δεικτικός. index. || . τὸ τρίτον. » Μέσος καὶ σφάκελος. doigt du milieu. || . τὸ τέταρτον. » Παράμεσος καὶ ἐπιβάτης. annulaire. || . τὸ πέμπτον (ἢ) τὸ μικρότερον. » Ὠτίτης, μύωψ (Νικ. Σμυρν.). oriculaire. || . μετρῶ (λογαριάζω) μὲ τὰ δάκτυλα. »Ἐπὶ δακτύλων τίθημι (συμβάλλομαι) ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι (»Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ᾽ ἀπὸ χειρὸς, « Ἀρστφ.). || . ἕνα δάκτυλο᾽ τὸ χόνδρος. » Πάχος δὲ δακτυλιαῖος (δακτυλιαῖον). || . τέσσερα δάκτυλα (εἶδος μέτρου). »Δοχμὴ. παλαιστὴ καὶ παλαιστὺς (ἡ), παλαιστῆς (ὁ), δῶρον (ποιητ. ὄθεν τὸ »Εκκαιδεκάδωρον). palme, θ. || . ἦτον μεγαλήτερον ὀκτὼ δάκτυλα. » Μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν (Ἀριστοφ.) «

Δαμάλα (ἡ μικρὴ ἀγελαδίτσα). »Δάμαλις καὶ Δαμάλη. genisse, θ. §. (μτφορ.), ἴδε Τζαμάλα.

Δαμαλάκι (τὸ). » Δαμάλιον, δαμαλείδιον. petite genisse, (ὑποκορ. τοῦ-

Δαμάλι (τὸ ἀμουσούχισον βῶδι, ὁ Τουρκ. Μπουγᾶς). »Ταῦρος. taureau. robin. §. ἴδε Μουσχάρι.

Δαμασκηνιὰ, δ. »Κοκκυμηλέα καὶ Κοκκύμηλος (ἡ Δαμασκηνή. » Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.). prunier, damassier.

Δαμάσκηνον (συγχέεται μὲ τὸ Βερύκοκκον· ὁ Κωδινὸς ἐν τῷ περὶ Ὀφικ. Δ΄. λέγει ὅτι τὸ ὁλατίνον τοῦ σκαρανίκου τοῦ Πριμμικηρίου ἦν βερικοκκόχρουν, καὶ ἐπιφέρει πρὸς ἑρμηνείαν: »ὥσπερ οὖν τὸ φαιὸν ἐστι μέσον λευκοῦ καὶ μέλανος, οὕτω καὶ τοῦτο μέσον κοκκίνου καὶ λευκοῦ.« τοιοῦτον ὅμως χρῶμα ᾽δὲν ἔχει τὸ καῖσι, ἀλλὰ τὸ δαμάσκηνον), ᾽πωρ. »Κοκκύμηλον ἢ (μᾶλλον) Προῦμνον (τὸ Δαμασκηνὸν), (κυρ. ἡ Βαρδάσα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ παράρτημα). prune θ. damas.

Δανείζω, ρ. μετ. »Χράω, κιχράω(-ημι), δανείζω. prêter. || . δανείζομαι, ρ. μεσ. » Χράομαι, κιχράομαι καὶ κίχραμαι, δανείζομαι. emprunter. || . τὰ δὲ καράβια ᾽που δανείσθηκ᾽ ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. »Ἃς δ᾽ ἐχρησάμην παρ᾽ Ἀντωνίου ναῦς (Ἀππιαν.).«

Δανεικὸς, ἡ, όν. »Ὁ δανεισθεὶς, ὁ ἐν δανείου λόγῳ. emprunté. || . δανεικὰ ἄσπρα. » Δάνειον. emprunt.

Δάνεισμα. » Δανεισμὸς, δάνεισμα. emprunt.

Δανειστὴς. » Δανειστὴς, χρήστης. créancier.

Δαρμὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος), ἴδε Δάρσιμον.

Δάρσιμον. »Μαστίγωσις (κυρ. μὲ τὸ καμτσίκι), αἰκισμός. l'action de battre, flagellation, fustigation.

Δασκάλα, ἴδε Δασκάλισσα.

Δασκαλεύω (ὁδηγῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρυφίως καὶ ἐπὶ κακῷ. Ὁ Θουκυδίδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη τὸ) »Διδάσκαλος γίγνομαι (»Οἱ δὲ Δακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ καθεστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους γενομένους, κτλ.« Θουκυδ. . . .τὸ ὑποῦον παρακατιὸν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ» Καὶ ἠτιῶντό τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντός.») soufiler, dicter à quelqu'un la conduite qu'il doit tenir (la reponse qu' il doit donner ect.), ρ. μετ. ἴδε Διαβάζω καὶ Μαθαίνω.

Δασκάλισσα. »Διδάσκαλος (ἡ). maîtresse, θ.

Δάσκαλος (κατ᾽ ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Διδάσκαλος, καθηγητὴς, καθηγεμών. maître, instituteur. || . δάσκαλος τῶν κοινῶν λεγομένων γραμμάτων. » Γραμματιστὴς, γραμματοδιδάσκαλος, παιδαγωγὸς. précepteur.

Δάσος (τὸ Τουρ. ὀρμάνι, τὸ ὑποῦον ὁ μα-

καρίτης Γαζῆς ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀρειμάνιον! ! ! ἴδε τὰ Προλεγόμενα). »Δρυμών, δρυμός, ὕλη, λόχμη, νάπη καὶ νάπος (τὸ) (κυρ. τὸ λακκῶδες). ἄλσος (τὸ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ νερὰ στεκάμενα), δάσος (τὸ) (μεταγ.). forêt, θ. bois.

Δαυκὶ (καὶ Λαυκὶ), φ. (τὸ Τουρκ. χαθοῦτσι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον κασοῦρι). » Δαῦκος (ἡ), δαῦκος (τὸ ἥμερον), σταφυλῖνος, κέρας, λαῦκος τὸ καρωτὸν (Ἀθήν. Ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) carotte, θ. panais, pastenade. (Τὸ κόκκινον Δαυκὶ εἶνε ἴσως ἡ) » Φοινικὰς (ῥάφανος τῶν Εὐβοέων, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἴδε Κοκκινογῶλι.

Δαυλὶ, ἴδε Δαυλός.

Δαυλίτης, ἴδε Καπνιά (3).

Δαυλός. »Δαλὸς, (οἱ Λάκωνες, κατὰ τὸν Ἡσύχ. 'τὸ ἐπρόφεραν) δαβελὸς ἢ δαυελὸς", (οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς) δαυλὸς, θυμάλωψ. tison.

Δάφνη, δ. » Δάφνη. laurier.

*Δαφνοκερασιὰ, δ. »Δάφνη Ἀλεξάνδρεια ἢ Ἰδαία (ἴδε τὸν Διοσκορ.). laurier-cerise.

Δαφνοκούκκουτσον, κ. »Δαφνὶς (ἡ), δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ δαφνόκοκκος (ὁ). baie de laurier, θ.

Δαφνόλαδον. » Δαφνέλαιον, δάφνινον ἔλαιον. huile de laurier, θ.

Δειλινὸν (τὸ Τουρκ. ἱκιντὶν καὶ κοινῶς κεντί). »Δείλη, δείλη ὀψία, βουλυτὸς, δειλινὸν (μεταγ.). après midi. ||. ἀρχίσαμεν 'να δίδωμεν, ξεχωριστὰ πᾶς ἕνας, τὰς ψήφους μας τὸ δειλινόν· ὥστε συνέπεσε 'να ἤνε πλειὰ σκοτάδι, ὅταν ἤλθεν ἡ 'δική μου ἀράδα. » Ηρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥστε συνέβη, ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι (Δημοσθ.). « §. (συνεκδ. τὸ φαγεῖ", ὅ,που συνειθίζουν μερικοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ Τουρκ. κεντιάτικον). »Δειλινὸν (ὠνομάζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου), ἐσπέρισμα. le gouter.

Δείξιμον. » Δεῖξις, ἐμφάνισις. l'action de montrer (indiquer, etc).

Δεῖπνον. »Δεῖπνον καὶ Δεῖπνος (ὁ) (ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ξενοφῶν ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τὸ πρωϊνὸν ἢ τὸ μεσημεριανὸν καὶ ἁπλῶς κάθε φαγεῖ", καθότι τὸ βραδυνὸν ἐκυριολεκτεῖτο) δόρπον (ποιητ.). souper, soupé. ||. ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. » Δορπηστὸς (Ξενοφ.). ||. ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον. »Δειπνοποιέομαι.

Δειπνῶ, ῥ. ἀμ. »Δειπνέω (ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ σύγχρονοί 'του 'τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Τρώγω), δεῖπνον αἱρέομαι, δειπνοποιέομαι. souper.

Δείχνω, ῥ. μετ. » Δεικνύω καὶ Δείκνυμι, ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, διαδείκνυμι, σημαίνω, παρέχομαι, φαίνω, ἐμφανίζω. montrer, indiquer, marquer. ||. δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, » Δακτυλοδεικτέω. montrer au doigt. ||. δείχνω τὸν δρόμον. »Ηγέομαί τινι τῆς ὁδοῦ, καθηγοῦμαί τινος τὴν ὁδὸν, σημαίνω (δείκνυμι) τὴν ὁδὸν (»Ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδούς· ἴστε γάρ, « Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'), ὁδηγέω. conduire. ||. 'να 'μᾶς δείξῃ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατοῦν ζῶα, ἴδε Ἐμπορῶ. §. δείχνω (ἀντὶ τοῦ Διδάσκω τὸν τρόπον). »Ὑποδεικνύω (-υμι). enseigner, ἴδε καὶ Μαθαίνω. ||. 'να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον, (φρσ.)! » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δείχνει τὸ πρόσωπον μεγάλον (ἄγριον, χλωμὸν κτλ.). » Ἐπὶ τὸ μεῖζον (φοβερώτερον, χλωρότερον) ἢ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν τὸ κάτοπτρον παρέχεται τὴν ἔμφασιν. ||. τὸ νερὸν, ὅ,που εἶνε κοντὰ, 'τὸ δείχνει καλλήτερον. » Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον, σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν (Ἀριστοτ.). §. ῥ. οὐδ. (ἀντὶ τοῦ Φαίνομαι, Ὁμοιάζω): τὸ κρασὶ δείχνει 'σὰν 'να ἦνε ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο. » Ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. il a bien l'air, ἴδε καὶ Φαίνομαι.

Δέκα, ἀριθμ. » Δέκα. dix. ||. δέκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δέκα φοραὶς τόσος, ἴδε Δεκάδιπλος. ||. εἰς δέκα 'μέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δέκα, ἴδε Αὐτός. ||. δέκα χρόνων. »Δεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ), δεκαέτις (ἡ). ||. διὰ δέκα χρόνους. » Εἰς δεκαετίαν, μέχρι δεκαετίας. ||. δέκα χιλιάδες. »Μύριοι, μυριάς. ||. γραμμένα πρὸ δέκα χιλιάδων χρόνων. »Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, » Πλάτ. ||. μετὰ δέκα χιλιάδες χρόνια. » Εἰς μυριοστὸν ἔτος, » Αρστ. ||. δέκα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Δεκάδιπλος, η, ον. » Δεκαπλάσιος, δεκαπλασίων, δεκαπλοῦς. décuple.

Δεκαεννηὰ, ἀριθ. Ἐννεακαίδεκα, ἑνὸς δέοντες (ἑνὸς δέοντος) εἴκοσι. dix neuf. ||. δεκαεννηὰ χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἐννακισχίλιοι.

Δεκαεπτὰ (προφ. κοιν. Δεκαφτὰ), ἀριθμ. » Ἑπτακαίδεκα. dix sept. ||. δεκαεπτὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑπτακισχίλιοι.

Δεκανίκι (ἀπὸ τοῦ) » Δεκανίκιον καὶ Δικανίκιον (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν κριτῶν καὶ Δεκανῶν [δεσμοφυλάκων] εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς). » Βάκτρον, βακτηρία (ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι ἡ τῶν δικαστῶν ὠνομάζετο καὶ) ὀρθὴ (πρὸς διαφορὰν τῆς τῶν χωρικῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἡ ὁποία ἐλέγετο, κα-

θὼς καὶ ἦτον) καμπύλη, σκήπων σκίπων καὶ σκίμπων, ῥάβδος (ἡ). **bâton.**

Δεκάξη (ἀντὶ Δεκαέξη), ἀριθμ. »Ἐκκαίδεκα. **seize.** || . δεκάξη χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι.

Δεκαοκτὼ (προφ. κοιν. Δεκοχτὼ), ἀριθμ. » Ὀκτωκαίδεκα. » Δυοῖν δεούσας (δέοντα) εἴκοσι (Θκ.) «. **dix huit.** || . δεκαοκτὼ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι.

Δεκαπέντε, ἀριθ. »Πεντεκαίδεκα. **quinze.** || . δεκαπέντε χιλιάδες. » Μύριοι καὶ πεντακισχίλιοι, (ἡ) » Πεντακισχίλιοι καὶ μύριοι, « Ακ.

Δεκάρι (εἶδος μονέδας). » Δεκάχαλκον. δηνάριον. **dénier, monnaie de dix sous.** §. τὸ δεκάρι τῶν χαρτιῶν. » *Δεκάσημον (κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἠμποροῦμεν, νομίζω, ἂν ἦν' ἀνάγκη, ᵓνα ὀνομάσωμεν καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν παιγνιοχάρτων). **le dix.**

Δεκαριὰ (ἡ). » Δεκάς. **dixaine,** θ.

Δεκατέσσερης, α. (ἀντὶ) » Δεκατέσσαρες καὶ Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ καὶ αἱ), δεκατέσσαρα (τὰ). **quatorze.** || . δεκατέσσερης χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τετρακισχίλιοι.

Δεκατιὰ (ἡ), ἴδε Δέκατον.

Δεκατίζω, ῥ. μετ. » Δεκατόω(-εύω), ἀποδεκατόω(-εύω), τὴν δεκάτην εκλέγομαι (εἰσπράττομαι), δεκατηλογέω. **relever la dîme, dîmer.** §. **décimer.**

Δεκάτισμα. »Ἀποδεκάτωσις(-ευσις), δεκάτευσις, δεκατεία, δεκατηλογία. **décimation.**

Δέκατον. »Δεκάτη, ἐπιδέκατον. **dîme,** θ.

Δεκατρεῖς, ία. » Τρισκαίδεκα. **treize.** || . δεκατρεῖς χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τρισχίλιοι. || . δεκατρία τάλαντα. » Τριακαίδεκα τάλαντα.

Δεκοχτοῦρα, π. (πιθανώτατον καὶ προσφυέστατον μ' ἐφάνη τὸ ἀδιόριστον εἰσέτι ἐπίθετον) *Ὀλολυγὼν, τρυγὼν (ἡ κατοικίδιος). **tourterelle (des villes),** θ.

Δελφινάκι (τὸ). » Δελφινίσκος. **petit dauphin,** (ὑποκορ. τοῦ-

Δέλφινας (ὁ) } , ᾽ψ. » Δελφὶς καὶ δελφὶν

Δελφίνι (τὸ) } -ίνος. **dauphin,** ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Δέμα (κυρ. ἐκεῖνο ᾽που φοροῦν οἱ σπασμένοι). » *Στήριγξ-ιγγος, * ὑπόδεσμος. **brayer, bandage, suspensoire.**

Δεματάκι. »Δεσμὶς, δεμάτιον (Ἱππιατρ.), δεσμίδιον, δεσμίον. **petit faisceau (bouquet).**

Δεμάτι (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. 18, ᾽τὸ γράφει Δεσμάτιον). » Δέσμη, φάκελλος(-ελος). **faisceau, botte** (κυρ. τῶν ἀσταχύων), θ. **trousse,** θ. || . δεμάτι λουλούδια (τὸ Ἰταλ. μπουκέττο). »Δεσμὶς ἀνθέων, *ἀνθοδέσμη, *ἀνθοφόβη. **bouquet.** || . δεμάτι στάχυα, ἴδε Χεροβολον. || . δεμάτι ξύλα (φρύγανα, δᾳδὶ, κτλ.), ἴδε Φάκλα.

Δεματιάζω (κυρ. χεροβολιάζω τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ, κριθαριοῦ, κτλ.). »Ἁμαλλεύω, δραχμεύω, δραγματεύω. **botteler, enjaveler, engerber, fagotter** (κυρ. ξύλα διὰ καύσιμον).

Δεμάτιασμα. » Δραγμάτευσις, δραγματεία. **bottelage.**

Δεματικόν, ἴδε Καλαμόσχοινον.

Δεματολόγος. » Ἁμαλλοδέτης, ἁμαλλοδετήρ. **botteleur, javeleur.**

᾽Δὲν, μόρ. (ἀρν.), (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Οὐδὲν (» Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. » Τῶν ὑπνεμίων ὠῶν, ὑποτιθεμένων τῇ ὄρνιθι, οὐδὲν παχύνεται τὸ ὑγρόν. « Ἀριστοτ. Ζ. ΞΤ' 2. »Ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. « Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. » Οὐδὲν μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν, « Ὁ αὐτ. Οἰκον. Ἀπαράλλακτα ἐγράφετο, ἐὰν καὶ ᾽δὲν ἐπροφέρετο ἴσως, καὶ πρὸ 300 ἐτῶν: » Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι ᾽να γράφω πλαστὰ λόγια, » Καὶ οὐδὲν καιρὸς τῆς καύχησις, ἀμένε μυριολόγια, « Ἐμμαν. Γεωργιλᾶς: Τὸ θανατικὸν τῆς Ῥόδου «). »Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ(πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), οὐχ (πρὸ φωνήεντος δασυνομένου), οὐ μὴ, μήne, **non-pas.** || . ᾽δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ ᾽να ᾽τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σκέψῃ, παῦ, καὶ εἰσάξεις; || . ᾽δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. » Οὐχ ἕδρας ἀκμὴ (Σοφοκλ.). || . ᾽δὲν ᾽μπορῶ ᾽να μὴ γελάσω. » Οὔ τι δύναμαι μὴ οὐ γελᾶν. || . διατί ᾽δὲν δίδεις ἐπίσης μερτικὸν εἰς ὅλους; » Τί μὴ πᾶσιν ἁπλῶς μεταδίδως; || . ᾽δὲν ἔπρεπεν ὅμως. » Χρὴν δὲ οὐχὶ (Συνεσ.). || . κἀνεὶς ᾽δὲν θὰ μὲ ἀναιρέσῃ πῶς ᾽δὲν σημαίνει παραπολύ. » Οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν.

Δενδράκι. » Θάμνος, δενδρίον. **arbrisseau.**

Δενδρικὰ (τὰ), (οὐδ. πλθ. τὰ διάφορα δένδρα ἑνὸς κτήματος, ὁ Θεόφρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς): » Ἕνια προτερεῖ τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν (Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', Β').

Δενδρογαλεὰ(-νὰ, -ιὰ), (εἶδος ᾽φειδιοῦ. ἴσως ὁ) »Δρυΐνας δρυΐνος καὶ χέλυδρος (τοῦ Νικάνδρ. καὶ Διοσκορ.). **druyn (espèce de serpent)**

Δενδροΐα (ἡ Ἰταλ. βιόλα), ἄνθ. » *Δεν-

δροΐον. giroflée, θ. violier (κυρ. ἡ κίτρινη, ἡ ὁποία λέγεται ἀκόμη καὶ Αἶγα ἢ Αἴγγα). Λευκοΐον (ἡ ἄσπρη). giroflée de Mahon.

Δενδρολίβανον, φ. » Λιβανωτίς. romarin.

Δενδρομολόχα, φ. » Δενδρομαλάχη, ἀλθαία. mauve des jardins, θ.

Δένδρον (προφ. κοιν. Δέντρον). »Δένδρον. arbre. §. (ἰδιαιτ. ἡ Βαλανιδιά), ἴδε τὴν λέξιν. §. δένδρον τῆς ὑπομονῆς (εἶδος φυτοῦ ἢ δένδρου φοινικογενοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου στάζει τὸ ἰατρικὸν Σαρὶ-σάμπρι). » Ἀλόη. aloès.

Δενδρότοπος. » Δενδρών. lieu planté d'arbres.

Δενδρουλάκι. » Δενδρύφιον, δενδρύδιον, *δενδρύλλιον. arbuste, sous-arbrisseau.

Δενδρόφειδον (τὸ) καὶ Δενδροφειδία (ἡ), ἴδε Δενδρογαλειά.

Δένω (εἰς τοὺς Βυζαντ. γράφεται καὶ Δέννω: » Φέρουσι σχοινία καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας, «Βίος τοῦ ἁγ. Παχωμ.), β. μετ. » Δέω, δεσμεύω(-έω). lier, attacher. ||. δένω μαζῆ. » Συνδέω. ||. δένω βιβλίον. »* Δελτορραφέω. relier. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ δένει, ἴδε Βιβλιοδέτης. ||. δένω κόμπον, ἴδε Κομποδένω. ||. δένω (διὰ μαγείας, τὸ ἄλλως Ἀμποδένω, κυρ. νεογάμους). » Καταδέω (» Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις, « Ἀρποκρατ. » Δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσι, « Σχολ. Θεοκρ.). nouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Λύνω καὶ παρβλ. Ἀμποδένω. ||. ἐδέσαν μερικὰ καράβια, καὶ 'τὰ τραβοῦσαν ἄδεια κατόπι' 'τους. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἶλκον κενὰς (Θουκ.). « ||. δένω πληγὴν (μμάτια, κτλ.). » Ἐπιδέω. bander. ||. εἶχαν δεμέναις τὰς πληγαίς 'τους. » Ἐπιδεδεμένους τὰ τραύματα. ||. εἶχαν δεμένα, ἕνας τὸ πόδι 'του, καὶ ἄλλος τὸ χέρι 'του. »Ἐπιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν. §. δένω δακτυλίδι, κτλ. » Χρυσῷ ἐνδέω, κρικόω, σφηκόω, σφηνόω. enchasser, monter ou faire monter. ||. τὸν ἐχάρισ' ἓν ἀκριβὸ' σμαράγδι δεμένο' μὲ μάλαμα. »Ἐδωρεῖτο χρυσένδετον σμάραγδον τῶν πολυτελῶν. §. ῥ. ἀμ. τὸ μέλι (ἡ ζάχαρι κτλ.) ἔδεσε (ἔπηξε δηλ., καθὼς καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς λέγει: » Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσε καὶ ἔδησε, «). »Ἐπάγη, συνεπάγη. lier, prendre. ||. τὰ 'πωρικα 'δὲν ἔδεσαν ἀκόμη. » Οὔπω πῆξιν ἔλαβε. nouer, se nouer.

Δεξιὰ (ἴσ. ὀρθότ.) Δεξιᾶ (ἑλλ. χειρί, καθὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Διόδωρ. Π'. 110. » Ἓν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελ., οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα ἐκέλευσε, δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας, ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλόν, «), ἐπίρ. » Ἐπὶ δεξιᾶ, ἐκ δεξιῶν, ἐν δεξιᾷ, ἐκ δεξιᾶς (Ἀριστοφ.), δεξιῶς, (Οἱ στρατιῶται μετεχειρίζοντο τὸ) ἐπὶ δόρυ, (καθὼς καὶ τὸ Ἐπ' ἀσπίδα, διὰ τὰ ἀριστερά). à droite. ||. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστὰς καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας, ἴδε Ἀριστερά. §. (μεταφορ.), τὰ πράγματα 'τὸν ἤλθαν δεξιά, (φρσ.). »Δεξιᾷ τύχῃ χρησάμενος (Σουΐδ.)· » Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς προχωρησάντων (Ἡρόδ.)· »Τὰ παρὰ τῆς τύχης κατὰ λόγον (γνώμην) ἀπήντησε. ||. εἰ δέ κε ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιά. » Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.). «

Δέξιμον (τὸ). » Δέξις, δοχὴ, ὑποδοχή. l'action de recevoir.

Δεξὺς, εἰᾶ, ύ. » Δεξιός. droit. ||. τὸ δεξὺ χέρι. » Ἡ δεξιὰ (ἐλλειπτ. τοῦ χείρ). ||. τὸν ἐχω δεξὺ χέρι, (φρσ. τῆς ὁποίας τὴν χρῆσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ Ὀνειροκρ. 44. »Ἡ δεξιὰ χεὶρ σημαίνει υἱὸν, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὃν ἐν τῇ συνηθείᾳ καταχρώμενοι λέγομεν· » Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐστι τοῦ ἰδόντος, «).

Δέρμα (τὸ ἄλλ. Πετσὶ ἢ Τομάρι). » Δορὰ, δέρμα, δέρρις (ἡ), δέρας (τὸ), σκύτος (τὸ), βύρσα (κυρ. τοῦ βωδιοῦ), διφθέρα (κυρ. τὸ ἐργασμένον). peau, θ. ||. τὸ—τῆς ἀλεποῦς. » Ἀλωπεκῆ. ||. τὸ—τοῦ βουβαλιοῦ, ἴδε Βουβαλιά. ||. τὸ—τοῦ βωδιοῦ. » Βοέη καὶ (ποιητ.) Βοείη, βύρσα. ||. τὸ —τοῦ 'γιδιοῦ. » Αἰγὶς, αἰγῆ. ||. τὸ—τοῦ λεοντα ρτιοῦ. » Λεοντῆ. ||. τὸ—τῆς παρδάλεως. » Παρδαλῆ. ||. τὸ—τοῦ προβάτου, ἴδε Προβιά. ||. τὸ—τοῦ χοίρου » Φορκὴ (Ἱπποκρ). couenne, θ.

Δέρνω, ῥ. μετ. »Πληγὰς ἐντείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), αἰκίζομαι, μαστίζω καὶ μαστιγόω (κυρ. μὲ καμτσίκι), δέρω (Γραφ.). battre, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.

Δέσι' (ἀντὶ) »Δέσις (φράχτης, ποταμοῦ), ἴδε Κλειδί.

Δέσιμον (ἡ πρᾶξις). » Δέσις, σύνδεσις. l'action de lier (attacher), bandage, ligature, θ. ||. δέσιμον πληγῆς κτλ. »Ἐπίδεσις. bandage. ||. τὸ δέσιμον τοῦ ὁμφαλοῦ. »Ἡ τοῦ ὁμφαλοῦ ἀπόδεσις, « (Ἀρστέλ.) §. δέσιμον δακτυλιδιοῦ κτλ. »Δέσις (» Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ, « Σοφ. Σειράχ. 45, 13), ἔνδεσις. monture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν). » Δεσμὸς,

σύνδεσμος. lien, attache, θ. ligament. || . δέσιμον τοῦ κεφαλιοῦ (τὸ Τουρκ. κασμπαστι ἢ μπαγ'αμάς). » Διάδημα, μίτρα. bandeau, ἴδε καὶ Φακιόλι.

Δεύτερα, ἐπ. » Δεύτερον, δεύτερα, τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου (μεταγ.). une seconde fois, pour la deuxième (seconde) fois, en second lieu, de nouveau. || . δεύτερα τὸν ἐρώτησε. »Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις (Ὅμ.). || . ὕταν ἦλθε δεύτερα 'σ τὴν Σικελίαν. » Ὅτε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν ἦκεν.

Δευτερόνω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Γραφ.). » Δευτερόω. redoubler, réïterer, recommencer.

Δεύτερος, η, ον. » Δεύτερος. second, deuxième. || .τὴν δεύτερην φορὰν, ἴδε Δεύτερα. || . τὴν δεύτερην ἡμέραν, ἴδε Ημέρα. || . τὸν δεύτερον χρόνον, ἴδε Χρόνος.

Δέχομαι, ρ. ἀποθ. » Δέχομαι, προσίεμαι, παραδέχομαι. recevoir, accepter, agréer. || . δέχομαι 'ς τὸ 'σπίτι μου (ἵνα φιλεύσω), περιποιηθῶ τινα). »Δέχεσθαι δόμοις (Ἀπολλών.), ὑποδέχομαι, στέγας μεταδίδωμι, δεξιόομαι. accueillir, recevoir chez soi. §. (ἐδέγαίνω, 'πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν), ἴδε Προϋπαντῶ.

Διὰ (προφ. κοιν. Γιὰ), πρόθ. (συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν), » Ἐν, (τὴν) εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) κατὰ, (τὴν) διὰ, (τὴν) πκρὰ, (τὴν) ἐπὶ, (τὴν) περὶ, (τὴν) ὑπὲρ, κτλ. (καὶ μὲ τὰ μόρια) ἕνεκα, ἕνεκεν, ὥστε, ὡς, χάριν, κτλ. de, pour, afin de, afin que, au sujet de, concernant, touchant, sur, (καὶ σημαίνει, 1°. Αἰτίαν ποιητικὴν ἢ τελικήν). || . περίφημος διὰ τὴν σοφίαν 'του. » Πολὺς ἐν λόγοις (ἐπὶ σοφίᾳ). || . 'ξακουσμένος διὰ τὰ παιδιά 'του. » Πολὺς ἐν τέκνοις. || . διὰ τὴν συγγένειάν 'τους. » Κατὰ τὸ εἰκεῖον. || . διὰ τὴν ἔχθραν 'που εἶχαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους. » Κατά τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων (Ηρόδ.).« || . διὰ τ' ἄσπρα γίνονται ὅλα τὰ πράγματα. »Διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνεται. || .διὰ ποιαὶς εὐεργεσίαις θέλει 'να στεφανώσῃ τὸν Δημοσθένην; » Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένη στεφανῶσαι; || . ἐχάθηκαν, ὄχι τόσον δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ διότι ἔκαμαν τέτοια καμώματα. » Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασι. || . ἐπαινεῖται διὰ τὴν δικαιοσύνην 'του. » Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται. || . διὰ τὴν ἀρετήν 'του καὶ τὴν καλοσύνην 'του. » Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. || . καὶ ὕστερα μ' ἐρωτᾷς διὰ ποίαν ἀρετὴν θέλω 'να τιμηθῶ; »Εἶτα μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; || . ἐπειδὴ ἐγὼ 'δὲν ἠξεύρω, μὰ τὸν θεὸν, διατί. »Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. || . ἂν θὰ πληρόνω ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους, πρόκοψα. » Ὀναίμην, νὴ Δία, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. || . αὐτὸ εἶνε διὰ καλόν μου (ἢ) διὰ τὸ καλόν μου. » Πρὸς ἀγαθοῦ μοι τοῦτο. || . (σὲ συμβουλεύω) διὰ τὸ καλόν σου. » Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ (Ξενοφ.). || . τὸ ὁποῖον ἦτον μάλιστα καὶ ἔπαινος μέγας διὰ σᾶς. » Ὃ καὶ μέγιστον ἦν καθ' ὑμᾶς ἐγκώμιον. || . 'τοῦ ζήτησεν ἄσπρα διὰ δυὸ χιλιάδαις ἀνθρώπους. » Ἠτήσατο αὐτὸν χρήματα εἰς δισχιλίους ἄνδρας. || . δός μοι τὸ 'ξινάρι' διότι 'πηγαίνω διὰ ξύλα. » Σμινύην μοι δός· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, « Ἄρξῳ. || . 'πῆγα 'σ τὴν Αἴγυπτον διὰ 'να ἰδῶ τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ Νείλου. » Ἦλθον εἰς Αἴγυπτον καθ' ἱστορίαν τῶν καταῤῥακτῶν τοῦ Νείλου (ἢ) τοὺς καταδούπους ἱστορήσων τοῦ Νείλου. || . ἂν θέλῃς μιὰν λέξιν διὰ ὅλα. » Εἴ περ ἔν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. || . ἡ λέξις ζῶον λέγεται καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸ ἄλογον. » Κατ' ἀνθρώπου καὶ ἵππου τὸ ζῶον λέγεται. || . ὑποσχέθηκε 'να 'τὸ κάμῃ διὰ τριακόσιαις δραχμαίς. » Ἐπὶ τριακοσίαις ὑπέστη ποιήσειν δραχμαῖς. || . φοβᾶται ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκά 'του καὶ δι' ὅλα 'του τὰ παιδιὰ, μήπως σκλαβωθοῦν. » Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ γυναικὸς καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται (Ξενοφ.). « || . φοβοῦμαι διὰ τὸν Μενέλαον. » Δέδοικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. || . ἀνέδηκε 'σ τὸ κάστρον διὰ 'να θυσιάσῃ. » Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ θύσων. || . διὰ 'να γένουν χονδραὶς ἢ φακαίς. » Τοὺς φακοὺς, ὥστε ἀδροὺς γίνεσθαι, « (Θεόφρ. Φυτ. Β'). || . ὁ καθένας μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. » Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνῳ γέγονε. || . τὸν χειμῶνα 'δὲν εἶνε διὰ ταξείδι. »Χειμῶνος οὐ πλεύσιμα. || . 'δὲν εἶνε διὰ ζωήν. » Οὐ βιώσιμον· » Ἀβίωτον. || . ξύλα διὰ πούλημα, διὰ καύσιμον, διὰ καράβια, κτλ. » Ὕλην πράσιμον, καύσιμον, ναυπηγήσιμον, κτλ. || . 'τὸ ἔδωσε διὰ τρία λιανὰ (διὰ ἕνα ὀλίγον, διὰ τίποτε). » Τριῶν χαλκῶν (μικροῦ τινος, τοῦ μηδενὸς) ἀπέδοτο. || . (εἰς τὰς φρσ. ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡπρόθ. ἐλλείπει, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχ.) προτοῦ κάνεις 'δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ δρεπάνι μήτε ἕνα λιανόν· τώρα ὅμως 'τὰ πωλῶ πενῆντα δραχμάς. » Πρότοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κελλύδου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα

δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ, « (ἀρχ.). || . διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια. » Ὡς συνελόντι φάναι. || . διατί (ἤ) διὰ τί (προφ. κοιν. Γιατί); σύνδ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.). » Τί; τί δῆτα; τί δήποτε; τοῦ χάριν; ἀνθ' ὅτου; ἵνα τί; ἐφ' ᾧ; τί ὅ,τι; ὅτι τί (Λουκιαν. Καταπλ.); πρὸς τί; τίνος ἕνεκα (χάριν); ὅτου χάριν; pourquoi? que? ἴδε καὶ Ἐπειδή. || . διατί με 'τὰ 'ρωτᾷς αὐτά; »Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; || . καὶ διατί τάχα τὸ πολυεξέταζεν αὐτό; » Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; || . διατί ὄχι; » Πῶς γὰρ οὔ; Τί μήν (Πλάτ.); pourquoi non? pourquoi pas? || . διὰ τοῦτο. « Τούτου χάριν, πρὸς δὴ τοῦτο, παρὰ τοῦτο. c'est pour cela que, ἴδε καὶ Λοιπόν. || . δι' αὐτὸ λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα, ταύτη τοι. || . τώρα σᾶς λέγω διατί 'δὲν φαίνονται. »Λέγω δὲ ὑμῖν διότι ἀφανίζουσιν. || . ὅτι σκοτίζεται τὸ φεγγάρι 'το 'ξεύρομεν ὅλοι· τὸ διατί ὅμως, 'το 'ξεύρουν μόνον οἱ προκομμένοι. » Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν· διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι. §. (2ο. Τρόπον, ἢ αἰτίαν ἐργανικήν): διὰ μέσου μου (σου, 'του, 'της, μας, κτλ.). » Δι' ἐμοῦ. par mon entremise.

§. (3ο. Διάστημα χρονικόν): 'τὸ ἐνοίκιασε διὰ δέκα χρόνια. » Ἀπεμίσθωσεν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θκδ. Γ', 68)· »Εἰς δεκαετίαν ἐμισθώσατο. || . διὰ πάντα. »Διὰ παντὸς, ἐσαεί. pour toujours. §. (4ο Τοπικὸν διάστημα): διὰ ξηρᾶς, διὰ θαλάσσης. » Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν. §.(5ο Ὅρκον): διὰ ὄνομα (δι' ἀγάπην) θεοῦ. » Πρὸς θεοῦ. pour l'amour de Dieu. || (κακῶς καὶ ἐξ ἁμαρτῶν διορθώσεως, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ὑπὸ τῆς χυδαίας λογιότητος προτίθεται τοῦ 'Να, διότι τῶν χυδ. τὸ Γιανά, 'δὲν εἶνε Διά 'να, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀρχ. Ἵνα, μὲ τὴν, ὀφθότατα διατηρηθεῖσαν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς λέξεις, δασύτητα τοῦ Γ, Γίνα καὶ ἔπειτα κατὰ παραφθορὰν Γιάνα, Γιανά).

Διαβάζω (βιβλίον, γράμμα, κτλ.), ῥ. μετ. » Ἀναγινώ(γνώ)σκω, ἀνα(ἐπι)λέγομαι τὴν ἐπιστολὴν (τὰ γεγραμμένα κτλ.), ἐντυγχάνω τοῖς γεγραμμένοις. lire, ἴδε καὶ Περνῶ. §. διαβάζω παιδιὰ (τὰ παραδίδω, 'τὰ μανθάνω δηλ. γράμματα). » Διδάσκω. enseigner. §. (μεταφ. προδιαθέτω τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποῖον καὶ Κατηχῶ καὶ Ψάλλω λέγομεν, ὄχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τοῦ Προδότου τὸ: » Ὁ δὲ, ἀναγνωσθεὶς [μεταπεισθεὶς δηλ.] ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὀλίγον ἐμηχανάσατο ἐπὶ τῇ θυγατρί»). »Ὑποβάλλω, προδιατίθημι(-εμαι). suggérer, souffler. §. ῥ. ἀμ. (ἀκούω, παραδίδομαι μαθήματα, εἶμαι μαθητής τινος). »Ἀκούω, διακούω, παραβάλλω, σχολάζω, μαθητεύω (-ομαι) (μεταγ.). étudier, prendre des leçons, être disciple. || .(ὁ Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος) ἐδιάβασε, καθὼς λέγουν, εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον. » Ἀναξιμάνδρου ἀκοῦσαι λέγεται. || . λέγουν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδιάβασεν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν. » Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασιν. || .εἶχε διαβάσει 'σ τὸν Πλάτωνα. » Πλάτωνι ἐσχόλακε. || . ὅταν ἐδιάβαζα εἰς τὰς Ἀθήνας. » Ὅτε παρέβαλλον Ἀθήνασι.

Διαβαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Περνῶ.

Διάβασμα. »Ἀνάγνωσις. lecture, θ. || . θέλεις διάβασμα, κακόμοιρε (τρελάθηκες δηλ.), (φρσ.)! ἴδε Σκάρφη.

Διαβασμένος (ὁ ἀλλ. Γραμματισμένος), η, ον, ἴδε Προκομμένος.

Διαβαστής. » Ἀναγνώστης (Πλούτ. Ἀλεξ.). lecteur.

Διαβάτης. » Παραπορευόμενος, παριὼν, ὁδοιπόρος, ὁδίτης. passant, voyageur, passager.

Διαβολεμμένος (εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εὑρίσκεται μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τὸ Διάβολος: » Ἐπρίατο δοῦλον . . . πανουργότατον καὶ διαβολώτατον τινα,«), η, ον, ἴδε Πονηρὸς καὶ Πνευματώδης.

Διαβολιά, ἴδε Πονηριὰ καὶ Ψευτιά.

Διάβολος. » Διάβολος (μεταγ.), πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀπάβαρτον), ἐχθρὸς, πονηρὸς, ἄρχων τοῦ σκότους. diable. diantre (οἰκ.), ἴδε καὶ Δαίμονας. || . 'σ τὸ' διάβολο' (ἐλλειπτ. τοῦ, Ἂς 'πάγῃ)! » Βάλλ' ἐς κόρακας (ψθόρον, ὄλεθρον). || . 'να 'τὸν 'πάρῃ ὁ διάβολος, (φρσ. καταρ.)! »Κακὸν κακῶς οἱ θεοὶ ἀπολέσειαν! que le diable l'emporte! || . καὶ σὺ πῶς τόβλεπες; 'ποῦ 'να σὲ 'πάρ' ὁ διάβολος! » Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; || . τί διάβολον ἔπαθες; ἴδε Πάίρνω.

Διαβολόψειρα, ἐντ. »Ἄκαρι. ciron.

Διαγομίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Διακομίζω. »Διαφορέω, διαπράζω, διαπορθέω, ἄγω καὶ φέρω, πορθέω, λαφυραγωγέω, ληιλατέω, συλάω (-έω). piller, saccager (κυρ. πόλιν κυριευθεῖσαν), ἴδε καὶ Κουρσεύω.

Διαγούμισμα. » Διαρπαγὴ, διαφόρησις, ἐκπόρθησις, ληλασία. pillage, saccagement (κυρ. πόλεως).

Διάζορμαι (πανὶ), ῥ. ἀποθ. »Στήμονα ἵστημι, στημονίζομαι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'.), ἀναρπρύομαι, προφορέω(-ομαι) τὸν

στήμονα, διάζομαι (μεταγ.). monter la chaîne, ourdir.

Διαθήκη. » Διαθήκη (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ. Διαθῆκαι). testament, les dernières volontés. || . κάμνω διαθήκην. »Διατίθεμαι, διαθήκην διατίθεμαι, διατίθεμαι τὰ ἐμαυτοῦ, διατάσσω(-ττω,-ομαι). tester. || .καὶ πῶς ᾽μποροῦμεν ᾽να παραβλέψωμεν τὴν διαθήκην ᾽που ἔκαμεν ὁ μακαρίτης ; »Πῶς δ᾽ ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο(Αυσ.); || . ὕστερον ἔφεραν ἄλλην διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν ὅτι εἶχε κάμει ὁ Αρχέπολις ᾽σ τὴν Λῆμνον. »Μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Αρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι (Ἰσαῖος).« || . παράγγειλε ᾽σ τὴ᾽ διαθήκη᾽ ᾽του ᾽να καύσουν μαζῆ ᾽του καὶ δώδεκα κιθάραις. » Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι δώδεκα.«

Διακονεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ζητεύω.

Διακονιάρης, ἴδε Ζητιάνος.

Διακοπή. »Διάλειψις. discontinuation, vacances (κυρ τῶν μαθημάτων), θ. πλθ.

Διάκος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Διάκονος (μεταγ.). diacre. (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) δαδοῦχος.

Διακρίνω, ῥ. μετ. » Διαγινώ(γνώ)σκω, γνωρίζω, ἀναγινώ(γνώ)σκω (Αριστοφ. καὶ Ηρωδ.). reconnaître, distinguer, démêler, discerner. || . ταὶς περισσότεραις φοραὶς ὅμως πρέπει ᾽να ᾽τὰ διακρίνῃς μόνον μὲ τ᾽ ὀμμάτι. » Μάλιςα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διορίζειν χρὴ (Γαλην.). (τὰ λοιπὰ παραδείγματα ἴδε εἰς τὸ Γνωρίζω). §. διακρίνομαι (ἔχω διάκρισιν), ῥ. μεσ. »Διακρίνομαι (μεταγ.), εὐλογιςέω. avoir de la discrétion.

Διάκρισις. » Εὐβουλία, εὐλογιστία, διάκρισις (μεταγ.). discrétion.

Διακριτικός, ή, όν. » Εὐλόγιστος. discret.

Διαλάλημα, » Κήρυγμα, κήρυξις, ᾽διακήρυξις, διαλάλησις (μεταγ.). criée (κυρ. ὑποστατικῶν διὰ κριτηρίου).

Διαλαλητὴς (ὁ Τουρκ. δελλάλης. » Διαλαλητάδες ὥρισαν ᾽να ὄγεῦν ᾽να διαλαλήσουν,« Δ. Ζῆνος, μτφρ. τοῦ 103 στίχου τῆς Βατραχομυομαχ. » Κηρύκεσσιν ἐκέλευσαν κηρύσσειν ἀγορήνδε.« » Κήρυξ-υκος (ἡ λέξις διεσώθη, κατὰ μετωνυμίαν, εἰς τοὺς Κήρυκας, εἴδος θαλασσινῶν, ἴδε τὴν λέξιν). crieur public.

Διαλαλῶ, ῥ. μετ. » Κηρύσσω (-ττω), διακηρύσσω(-ττω), διαλαλέω (μεταγ). crier. || . σήμερα διαλαλοῦσαν τ᾽ ὁσπίτι τοῦ τάδε. » Τὴν οἰκίαν τοῦ δεῖνος ἀπεκήρυττον. crier, mettre en criée. || . (εἰς τὴν Τουρκίαν διαλαλοῦν καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας ὑπηκόους).

Διάλεγμα. »Ἐκλογή, αἵρεσις. choix, option, triage.

Διαλεγμένος, ή, ον, » ἴδε Διαλεκτός.

Διαλέγω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)λέγω (-ομαι), ἀνα(ἐπι)λέγομαι, αἱρέομαι, ἐξαιρέομαι, (Ὁ Ηρόδοτος,ὁ Ξενοφῶν, ὁ Δημοσθένης, ὁ Διόδωρος Σικελ. καὶ ὁ Δ. Κάσσ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ) διαλέγω (» Εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια᾽ κἄπειτα, ὁπότε δέοι ἢ μάζης, ἢ ἄρτου , ἢ ὄψου, διαλέγειν δέοι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ λαβόντα διευκρινημένοις χρῆσθαι, « Ξενοφ. Οἰκον. Η. » Εὐθύς τε διαλέξας τούς τε ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππεῖς, Διόδ. Ἱστορ. Βιβλ. ΙΕ. » Διαλέξαι τὴν γερουσίαν αὖθις ἠθέλησε, Δ. Κάσσ. ΝΕ. » Τοσοῦτοι οἱ ἐναντίοι σφίσιν αὐτοῖς εἰσι νόμοι, ὥστε χειροτονεῖθ᾽ ὑμεῖς τοὺς διαλέξοντας τοὺς ἐναντίους, Δημοσθ. Λεπτ.« » Καλέσας Μαρδόνιον, ἐκέλευσέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς ἂν βούληται,« Ηρόδ. Η. 107. » Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ᾽ ὀλίγους, τοῖσι εἴδεά τε ὑπῆρχε διαλέγων,« Αὐτ. αὐτόθι 113,). choisir, opter , trier. || . ἂν σ᾽ ἀφήσουν ᾽να διαλέξῃς. » Εἴ τις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη).«.

Διαλεκτὸς (προφ. κοιν. Διαλεχτὸς), ἡ, όν. » Ἐκλεκτὸς, λογὰς, ἔκκριτος, πρόκριτος, ἐξαίρετος, ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος, προέχων, ἄριστος, ἀριστεύων, δόκιμος, εὐδόκιμος. choisi, distingué.

Διαλογίζομαι, ῥ. ἀπ. ἴδε Συλλογίζομαι.

Διαλυςῆρι (τὸ ἁρὺ κτένι τοῦ κεφαλιοῦ). »*Διακριτὴρ-ῆρος. démêloir.

Διαμαντένιος, α, ον. Ἀδαμάντινος, ἀδάμαντος (ἐξ ἀδάμαντος) πεποιημένος, διάλιθος , λιθοκόλλητος, * ἀδαμαντοκόλλητος, λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Ακ.), λίθων πολυτελῶν χροιᾶ διηνθισμένος (Ηρωδ.)«. fait (enrichi, orné) de diamans.

Διαμάντι, πετρ. πολυτ. »Ἀδάμας-αντος (ὁ). diamant. ἴδε καὶ Τσελίκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Διαμαντικόν. » Λιθοκόλλητος (διάλιθος) κόσμος. bijou, joyau.

Διαμαντόπετρα. » Ἀδάμας λίθος. diamant.

Διαπέρασμα (τὸ). »Διάδυσις (Θφρ. περὶ ὀσμ.).

Διαπεραστικὸς, ή, όν. »Ὀξὺς, τορὸς, ὀξύπορος, διαδυτικὸς (Θφρ. Φυτ. Ε. 14). pénétrant. || .φωνὴ διαπεραστικὴ (ἡ ἄλλ.

σευθλερή). » Ὀξεῖα, διάτορος, διαπρύσιος, διωλύγιος, λιγυρά. aigüe, perçante.

Διαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διελαύνω, διάκω, διϊκνέομαι, διέρχομαι, διαχωρέω, διαδύνω (-ομαι), διαπεράω. pénétrer, percer.

Διάργυρος, ἡμιμέτ. »Ἄργυρος χυτὸς (Ἀριστοτ.). ὑδράργυρος (κυρ. ὁ κατασκευαστός). vif-argent, mercure.

Διάῤῥοια, παθ. »Διάῤῥοια, λύσις (ῥῦσις) κοιλίας. dévoiement, flux (cours) de ventre, diarrhée, θ. || . ἔχω διάῤῥοιαν. »Διαῤῥοία (ὑπὸ διαῤῥοίας) ἐνοχλέομαι, ῥυΐσκομαι (τὴν κοιλίαν), διαῤῥοΐζομαι (μεταγ.).

Διάσιμον (πανιοῦ). » Διάσμα. ourdissure, θ. ourdissage.

Διασκεδάζω (ἐγὼ ἄλλον, τὸ Τουρκ. ἐγλενδιρδίζω), ῥ. μετ. »Τέρπω, εὐφραίνω, ψυχαγωγέω, τὴν διάνοιαν ἀπάγω ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον, διάγω (» Ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν , ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικὰ, « Φιλόστρ.). divertir, amuser, rejouir, desennuyer, délecter , recréer , dissiper, égayer l'esprit. §. διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ μόνος μου, τὸ Τουρκ. ἐγλενδίζω), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διαχέομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί. s'amuser , se délecter , se réjouir, etc. ||~ ἵνα διασκεδάζῃ ᾽σ τὸ ταξειδι. » Πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ. pour charmer l'ennui de la navigation. "

Διασκέδασις (ὁ Τουρκ. ἐγλεντζές). »Τέρψις, ψυχαγωγία, διατοιδὴ, διαγωγὴ, διάχυσις, θυμηδία, εὐπάθεια, τερπωλή. amusement, divertissement, récréation, réjouissance, dissipation, passe-temps.

Διασκελιὰ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελιὰ), (ἀπὸ τοῦ) » Διασκέλισμος. βῆμα. pas, enjambée, θ.

Διασκελῶ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Διασκελίζω. » Διαβαίνω, διαβεβηκὼς πορεύομαι , διαβεβηκὼς τοὶν σκελοῖν διέρχομαι, διαπλίσσω(-ττω). enjamber.

Διάστημα. »Διάστημα. intervalle, espace, distance. || . εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσοτέρων. »Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. || . εἰς διάστημα πέντε ὁλοκλήρων χρόνων. »Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν.

Διαστραμμένος καὶ Διαστρεμμένος , η , ον, ἴδε Διεστραμμένος.

Διάτα (ἡ), (χυδ. ἀντὶ) »Διαταγὴ, παραγγελία, (ἀπὸ) διαθήκη, (ἐκ τοῦ

Διατάσσω, ῥ. μετ. ἴδε Διαθήκη §. Διορίζω καὶ §. Παραγγέλνω.

Διατὶ (προφ. κοιν. Γιατὶ) , μόρ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διὰ καὶ Ἐπειδή.

Διαυθέντευμα, | (προφ. κοιν. Διαφέν-
Διαυθέντευσις, | τεμμα—εψι'). » Προστασία, ὑπεράσπισις, ὑπερασπισμός. protection, défense, θ.

Διαυθεντευτὴς (προφ. κοιν. Διαφεντευτής). »Ὑπερασπιστὴς, ὑπέρμαχος, προστάτης, πρόμαχος, προασπιστής. protecteur, défenseur.

Διαυθεντεύω (προφ. κοιν. Διαφεντεύω , καὶ ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων Διφενδεύω), ῥ. μετ. » Ἀμύνω(-ομαι) (»Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν , καταπατοῦσι «), προΐσταμαι, προμαχέω, προμάχομαι, προασπίζω , προστατέω(-εύω), ὑπεραπίζω. protéger, défendre.

Διαφέρω, ῥ. οὐδ. »Ἕτερος ἔχω, διαφέρω (» Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι, « Ἡδτ.), παραλλάσσω(-ττω), ἀπέχω (»Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρωδ.). différer, être différent. || . κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. »Ἢ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις , ᾗ δὲ ἑτέρως,« Ἀρστ.

Διαφορά. » Διαφορὰ, παραλλαγὴ, παράλλαξις, παράλλαγμα , ἀνομοιότης. différence, diversité.

Διαφορετικὰ, ἐπ. ἴδε Ἀλλοιῶς.

Διαφορετικὸς, ἡ, όν. »Διάφορος, ἀνόμοιος, παρηλλαγμένος, ἀπεοικὼς , ἑξαλλος. différent, divers, ἴδε καὶ Ἀλλοιώτικος.

Διάφορον (γενικῶς μὲν τὸ Κέρδος, ἡ Ὠφέλεια· ὅθεν Ἀδιάφορετον, τὸ Ἀνωφελὲς, ἴδε τὰς λέξεις. Κατ᾽ αὐτὴν τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: Αὐτίκα ὁ Θεόφραστος [περὶ φυτ. Θ΄. 6 :] : » Καθαίρειν δὲ τὰ ῥαδδία τοῦ Βαλσάμου καὶ τῶν δε ἕνεκα καὶ τοῦ διαφόρου· πωλεῖσθαι γὰρ τίμια.» « Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν, καὶ τάλαντον προσλαβεῖν,« Δημ., Παρβλ. καὶ Ἔξοδον· ἰδίως δὲ ὁ) »Τόκος (ἴδε Πλθ. ΑΒ΄, 13), τὸ γινόμενον, ἔργον. intérêt. || . τρέχει τὸ διάφορον. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν (Ἀριστοφ.). || . ὅ,τι κάμνει τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων ᾽του. »Τοὺς γιγνομένους τόκους τῶν χρημάτων (Ἰσοκρ.). » || . βάλλω τ᾽ ἄσπρα μου ᾽σ τὸ διάφορον. » Ἐνεργὸν καθιστάναι τἀργύριον, τοκίζειν (Πολυδ.). faire valoir son argent, ἴδε καὶ Βάλλω. || . πληρόνω διάφορον. » Τοκοφορέω (Δημοσθ.). || . διάφορον διαφόρου. » Τόκος τόκου (Θεόφρ.) , ἀνατοκισμός. intérêt sur intérêt. || . κάμνω τὸ διάφορον κεφάλι. »Ἀνατοκίζω (Κα-

Ἀττ.). || . τὸ κεφάλι καὶ τὸ διάφορον τῶν δώδεκα χρόνων. »Τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν (Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ.).« || . χωρὶς διάφορον. »Ἀτόκως (« Ἐνιαυτὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ. «Δημοσθ. Νικοστρ.). || . ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη ὅσον καιρὸν ἤθελε τὰ χρήματα χωρὶς διάφορον. » Ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένος (Ἀρστ. Οἰκ.).«

Διάφορος (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ.): διάφοροι ἄνθρωποι, διάφοραις θωριαῖς, διάφορα χρώματα. » Παντοῖοι, παντοδαποὶ, ποικίλοι. divers.

Διβολίζω (τὸ χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Βωλοστροφέω, ὑποκονίζω, δευτεροῦν τὸν ἀγρόν. binner.

Διβόλισμα. » Βωλοστροφία, ὑποκόνισις. binnage.

Διδαχή. » Κήρυγμα, λόγος, ὁμιλία, δημηγορία. sermon , oraison, θ. prédication, homélie.

Διδυμάρικον (παιδί, προφ. κοιν. Δυμάρικο). » Δίδυμος. jumeau-elle.

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), ῥ. μετ. » Δίδωμι, παρέχω. donner. accorder. || . δίδω ὀπίσω. »Ἀποδίδωμι. rendre, restituer. || . δίδω ἀδειαν, γνώμην, δόσιμον , δρόμον, λογαριασμὸν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. || . δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ, || .δίδω τόπον (τραβηοῦμαι δηλ. καὶ παραμερίζω, ἵνα σταθῇ, καθήσῃ, περάσῃ ἄλλος). » Ὑποχωρέω, ὑπείκω (χώρας, ὁδοῦ, θάκων, ἕδρας), ὑπεξίσταμαι. céder la place (le pas) à quelqu'un. || .δίδω φαγεῖ τὸ ἄλογον (τὴν ὀρνιθα,κτλ.). »Κριὰς (»Τροφὴν) παραβάλλω τῷ ἵππῳ (τῇ ὄρνιθι κτλ). || .δίδω τραπέζι, » Ἑστιασιν παρέχω, « Πλούτ. (Ὑγιειν. παραγγ.). || . δίδω δῶρα (χαρίσματα) ἵνα γελάσω τινά. » Δώροις ἀναπείθω (διαφθείρω), δωροδοκέω (Διογ. Λαέρτ.). || . δίδω μισθον, γνώμην, κτλ. » Μισθοδοτέω, γνωμοδοτέω, κτλ. || . ἐκεῖνος ὅ,που δίδει. »Δοτὴρ, (εἰς τὰ σύνθετα εὐχρηστότερον τὸ) δότης (καθὼς μισθοδότης, τροφοδότης, ἀγαθοδότης, κτλ.). || .'να μὴ 'τὸ δώσῃ ὁ θεός! » Μὴ γένοιτο ! à Dieu ne plaise. || . καὶ 'τὸν ἔδωκε τὴν κόρην 'του (εἰς γυναῖκα δηλ.). » Δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἣν (Ὅμ.)«· » Ἀδελφὴν αὐτοῦ δώσειν (Θουκ.)«, ἴδε καὶ Ὑπανδρεύω. || . μιὰ ἀγελάδα δίδει τόσαις ὀκαδαις γάλα· κάθε μελίσσι δίδει τόσαις ὀκάδαις μέλι , κτλ. ἴδε Ἐδγάζω. || . τὸ δένδρον ἔδωσεν (ἔδγαλε δηλ. βλαστάρια) , ἴδε Φυτρόνω. || . δίδω (ἐμφανίζω, παρουσιάζω) ἀναφοράν, κτλ. » Διδωμι γραμματεῖον (» Ὥστε δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ χρήματα, καὶ δοὺς γραμματεῖον, ἡξίου ταῦτα κομίζεσθαι, κελεύσαντος βασιλέως,« Λουκ. Περεγρ.). présenter un mémoire (une réquête). || .δίδω φωτιὰν, ἴδε Βάλλω. || . 'να 'τὸν κάμνῃ 'να δίδῃ ὁ νοῦς 'του, (φρσ.). »Καὶ τὴν διάνοιαν ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον (Πλουτ. Ἀλεξ.). « égayer l'esprit, réjouir, ἴδε καὶ Ἀνοίγω καὶ Διασκεδάζω.

Διεστραμμένος (προφ. κοιν. Διαστραμμένος), η, ον. » Χαλεπὸς, δύσκολος, δύστροπος, πικρὸς, δύσερις, ὀμφακίας καὶ στρυφνὸς τὸν τρόπον. pervers , acariâtre, facheux, aigre, bourru, hargneux , mauvais, morose, ἴδε καὶ Κακόγνωμος καὶ Παράξενος.

Διηγοῦμαι, ῥ. ἀποθ. »Διηγέομαι, διέξειμι καὶ διεξίημι , δίειμι , διεξέρχομαι. raconter, conter, réciter, faire le récit, narrer.

Δίκαια, ἐπ. » Δικαίως, ἐνδίκως (Πλάτ. Νομ. ΙΑ.), κατὰ δίκην, ἐν (σὺν) δίκῃ. justement.

Δικαιοκρισία. » Εὐθυδικία , δικαίωσις , δικαιοκρισία (Γραφ.). jugement équitable.

Δίκαιος, η, ον. »Δίκαιος, ἔνδικος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐν δίκῃ (κατὰ δίκην). §. εὐθὺς, ἐπιεικὴς, δίκαιος. juste, équitable. || .τὸ δίκαιον (ἡ εὔλογος αἰτία, τὸ δικαιολόγημα , προφ. κοιν. Δίκηο). » Δίκαιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. » Πόλει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα,« Δ. Χρυσ. Β', 167), δικαίωμα (ἡ λέξις ἔγεινε πάγκοινος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σύμφωνον μὲ τὴν ὁποίαν δίδομεν σήμερον εἰς αὐτὴν σημασίαν εἶνε τοῦ Σουΐδα τό: »Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἡμᾶς δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκινδυνήκαμεν ἡμεῖν τῶν μεγίστων κινδύνων«), δικαίωσις, δικαιολογία καὶ δικαιολόγημα. raison, droits. || .λέγω τὰ δίκαιά μου. »Δικαιολογέομαι , ἀπολογέομαι. se justifier. || . ἔχεις δίκαιον. » Δίκαια φῄς (λέγεις)· » Ὀρθῶς γιγνώσκεις. || . αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δίκαιά μας. »Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν (Θουκ.). || .εὑρίσκω τὸ δικαιόν μου. » Δικαιόομαι, δίκης τυγχάνω, τυγχάνω τῶν δικαίων. || . οὔτε χρεωστῶ, οὔτε δίκαιον εἶν' (ἐπομένως) 'να πληρώσω. » Οὔτ' ὀφείλω, οὐτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι (Δσ.). « || . ἔχω δίκαιον 'να σὲ παιδεύσω. » Σὲ μὲν δίκαιος εἶμ' ἐγὼ κολάζειν (Ἀριστοφ.). || . εἶνε δίκαιον 'να καθῇ ὅλως διόλου. »Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι (Δημοσθ). || . εἶνε δίκαιον 'ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ κά-

τι τί. » Δίκαιός εἰμι μετασχεῖν καὶ αὐτὸς μέρους γοῦν τινος. || . ἵνα 'πῇ κάνείς καὶ τοῦ σταθοῦ τὸ δίκηρ', (παροιμ.), ἴδε Στραβός. || . ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηρ' σου, ἴδε Ἐκδικοῦμαι. §. (συνεκδχ. ὁ συμφωνημένος μισθὸς, καὶ ἑπομένως τὸ χρέος) : δόσε με τὸ δίκηρ' μου· μὴ κρατῇς τὸ ξένο δίκηρ. » Τὰ δίκαια ἐπιτελεῖν (ποιεῖν), δικαιοῦν (Γραφ.). || . ἵνα 'μπορῶ 'να 'πάρω τὸ δίκαιόν μου ἀπὸ τὸν Φορμίωνα. » Εἶναί μοι τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ Φορμίωνος (Δημοσθ.).«

Δικαιοσύνη. » Τὸ δίκαιον, δικαιοσύνη, δικαιοπραγία, θέμις. §. ἐπιείκεια. **justice, équité.**

Δικάταρτος, η, ον. »Διαρμένιος. **à deux mâts.**

Δικέλι, ἐργ. (γεωργ.). » Δίκελλα. **hoyau (à deux points), serfouette**, θ.

Δικέρατος, ον. »Δίκερως, δικέρατος (Αντίγ. Καρύστ.). **qui a deux cornes.**

Δικέφαλος, ον. »Δικέφαλος, (ποιητ.) δικάρηνος. **à deux têtes, qui a deux têtes.**

Δικράνι (καὶ χυδ. Δεκράνι, τὸ ἄλλ. Διχάλα), ἐργ. (γεωργ.) (ἀπὸ τοῦ »Δικράνιον (ὑποκρ. τοῦ) δίκρανον (κυρ. τὸ διχαλωτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ) σκαλίς. **fourche**, θ. (καθότι τὸ πολύδοντον, τὸ ἄλλ. Τσουγγριὰ ἢ Τσουγγράνα καὶ Τουρκ. Ταράκι, ὠνομάζετο) » Ἀγρίφη, ἀγρείφνη καὶ ἀγρειφνα, κτεὶς-ενὸς (ὁ κηπουρικὸς), θρίναξ (Σουΐδ.). **rateau.**

Διμηνιὸ } (σιτάρι, ὅ,που γίνεται εἰς δυὸ
Διμῆνι } -τρεῖς μῆνας). »Σιτάνιος καὶ σιτανίας (πυρός). **espèce de froment.**

Δίμιτον (εἶδος ὑφάσματος). » Δίμιτον (ἱμάτιον), ῥόμβοις ὑφαντὸν (Δημόκρ. παρ' Ἀθ. ΙΒ', 525), ῥομβοϋφές. **basin.**

Δίνω, ῥ. μετ., ἴδε Δίδω.

Διορθόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθόω(-ομαι), διορθῶω(-ομαι), ἐπιδιορθόω (-ομαι), ἀναλαμβάνω, θεραπεύω, ἀκέομαι, ῥυθμίζω. **corriger, redresser, arranger, remédier, réformer, rédiger.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμετίζω). » Ἐπισκευάζω, καταρτίζω, ἀκέομαι. **réparer, raccommoder, rajuster, rhabiller, ajuster.**

Διόρθωμα } . »Ἐπανόρθωσις(-ωμα), διόρ-
Διόρθωσις } θωσις(-μα), ἐπιδιόρθωσις(-ωμα.). **réforme, correction.** § (τὸ Τουρκ. μεραμέτι). » Ἐπισκευὴ, καταρτισμός. **réparation, racommodage, rhabillage.** §. (μεταφορ.). » Θεραπεία. **remède.**

Διορία. » Προθεσμία (ἡμέρα), ἀναβολὴ (Πλάτ. Νομ.), τάξις (Δημοσθ.). **terme, échéance.** || . ἵνα 'τὰ πλερώσουν μὲ διορίαις (ἐκ διαλειμμάτων δηλ.). » Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσι (Θουκ.). || .καὶ 'τὸν ἔλεγεν ὅτι 'δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος 'του εἰς τὴν διορίαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὸ πληρώσῃ πρὸ δεκαὲξ ἡμερῶν εἰς τὴν πρωτομηνιάν. »Λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ (Λουκιαν. Ἑρμότ.)«. || .ἔξω ἀπὸ τὴν διορίαν (ἀφ' οὗ πέρασε δηλ. ἡ διορία). »Ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος. || . πέρασ' ἡ διορία, ἴδε Περνῶ.

Διορίζω. ῥ. μετ. » Τάσσω(-ττω), καθ-(ἐφ)ίζημι, δια(ἀπο)τάσσω(-ττω). **établir, préposer, nommer, instituer, commettre, destiner, assigner, constituer.** || . διορίζω τὸν καιρὸν (τὸν τόπον, τὰ σύνορα, κτλ.). »Τάσσω(-ττω), ὁρίζω(-ομαι), τίθημι, προσδιορίζω. **désigner, fixer.** || .τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; »Πότερον; ἐᾶς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; || .διώρισεν ἐπιστάτην τῶν ὑποθέσεών 'του τὸν φρονιμώτερον. » Τὸν φρονιμώτατον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι. || . 'να διορίσωμεν μίαν ἡμέραν. »Ἡμέραν θέσθαι (Πλούτ.)· »Ἡμέραν ταξάμενοι (Πολυδ.)· »Συγχωρεῖν ἡμέραν. || .'τὸν ἔδωσε 'σπίτι, καὶ τοῦ διώρισε καὶ ταγήν. »Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους διέταξεν αὐτῷ (Γραφ.)«. || . ὁ ἰατρὸς διώρισεν αἷμα. »Διέταξε (»Συνέταξε) σχάσαι τὸ φλεβίον (φλεβοτομηθῆναι). **ordonner, prescrire.** || . ταὶς δὲ ἄλλαις σημαίαις 'ταὶς διορίζει ὁ στρατηγός. »Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Διότι, σύνδ. (αἰτιολ.). »Γὰρ, ὅτι, διότι, κτλ. ἴδε Ἐπειδή. || . 'τὴν ὠνόμασεν Ἀμφίπολιν, διότι περιέχεται ἀπὸ τὰ δύω μέρη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κτλ. » Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν, ὅτι, ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ κτλ.

Δίπατος, η, ον ('σπίτι κυρ.). » Διώροφος καὶ Διόροφος, διπλοῦς (» Οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω,« Αυσ.), δίστεγος (Στράβ.). **à deux étages.**

Δίπλα, ἐπ. ἴδε Πλάγια.

Δίπλα (ἡ ἄλλ. Λόξα ἢ Φύλλον, τὸ Τουρκ. Κάτι. καὶ τὸ Τσάκισμα, τὸ σημάδι τοῦ διπλώματος). »Πτὺξ-υχὸς (ἡ), πτυχὴ, πτύγμα, διπλόη, καμπὴ, ἐπιπτυχή. **pli, double.** || . ἡ ἀσπίδα 'του εἶχε πέντε δίπλαις βουβαλοτόμαρο. » Πέντε δὲ πτύχες βοέης ἀμφὶς ἐληλάδατο (Ὅμ.)«.

Διπλαρηά. » Ἡ πλατεῖ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή. **coup de plat d'épée.** || . 'τὸν καταίδασε κάμποσαις διπλαρηαίς. »Εὖ μάλα πλατεῖ τῷ ξίφει καθίκετο αὐτοῦ.

Διπλόνω, ῥ. μετ. » Πτύσσω, συμπτύσσω, διπλόω (» Κάμπτεσθαι τὸν σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, « Πλούτ.). plier.

Διπλοῦς, ῆ, όν. » Διπλοῦς, δίπτυχος, δίπλαξ. §. Διπλάσιος καὶ διπλασίων, δις τοσοῦτος. double. || . ᾽τοῦ ᾽τὸ πλήρωσε διπλόν. » Διπλάσιον ἀπέτισε, δις τοσοῦτον ἀπέδωκε. || . τότε ἔπαιρνεν ἡ πόλις μας τὸ διπλὸν εἰσόδημα ἀπ᾽ ὅ,τι ᾽παίρνει τώρα. » Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους τὴν πόλιν λαμβάνουσαν.

Διπλοπόδης (ὁ ἄλλ. Σταυροπόδης), ισσα, ικον. » Τοὺς πόδας συγκάμψας. les jambes croisées.

Δίπλωμα. »Πτύξις, σύμπτυξις, δίπλωσις. plissure, θ. pliage. §. Δίπλωμα (ὠνόμασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ ἢ προβιβασμοῦ εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν), ἴδε Πιττάκι.

Διπλωματιά, ἴδε Δίπλα.

Δίπορτος, η, ον (᾽σπίτι κυρ.). » Δίθυρος, ἀμφίθυρος. (maison) qui perce dans deux rues.

Διπροσωπία. » Διπλόη. duplicité.

Διπρόσωπος, η, ον. » Ἀλλοπρόσαλλος, ἀμφιπρόσωπος (μεταφορ.), διπλοῦς. double.

Δισέγγονος, η, ι. » Δισέγγονος. arrière-petit-fils, arrière-petite-fille.

Δίσκος. » Ὑποκρητηρίδιον, δίσκος (μεταγ. » Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν,. . οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ᾗ νεύματα ἀργυρᾶ, ᾗ πίνακας,« Πολυδ.), ἄβαξ (ἰδίως ὁ ξύλινος). plateau, cabaret, sous-coupe καὶ soucoupe, θ. §. (συνεκδχ. ἡ γινομένη εἰς τας ἐκκλησίας ἀργυρολογία). » Ἀγερμὸς, ἔρανος καὶ ἐρανισμὸς (κυρ. διὰ τοὺς πτωχούς). quête, θ. bassin. || . ᾽Εγάλλω δίσκον. » Ἀγείρω, ἐρανίζω(ομαι). faire la quête.

Δίσκελον (παλοῦκι διχαλωτόν). »Σταλίς, σχαλὶς καὶ σκαλὶς, σχαλίδωμα, στάλιξ, δίκρανον, δέκροονκαὶ (κρσ.) δίκρουν (ξύλον). fourche, θ. perche (pieu) à deux branches.

Δισσάκκι (κυρ. τὸ διπλὸν σακκὶ, ἢ δύο σακκούλια ἑνωμένα, ὁ Τουρκ. χεϊμπὲς ἢ τζαμμεδάνι). »Ἱπποπῆραι (Σενεκ.). bissac, valise, θ. bougette, θ. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ μονὲν, ὁ Τουρκ. τορβάς). » Πήρα, μάρσιππος μάρσιπος καὶ μάρσυπος. bourse. »Ἀσκοπήρα, κυνοῦχος (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον, μ᾽ ὅλον ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἔχει καὶ »κυνοῦχον μόσχειον), ἀρυβαλὶς(κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ κυνηγῶν, ἡ χυδ. Ταγαριτζίκα ἢ Τσάνδα). besace, θ. gibecière, θ. fauconnière, θ. carnassière, θ. »Κώρυκος, γυλὶὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπειδὴ ἦτον πλεκτὸν, ὡμοίαζε μᾶλλον τὸ δικό᾽ μας ζεμπίλι), γρυμαία(-έα), γωρυτός. panetière, θ. §. Χιλωτὴρ (ὅπου βάλλουν τὴν ταγὴν τῶν ἀλόγων καὶ ᾽τὸ κρεμοῦν εἰς τὸ κεφάλι ᾽των).

Διστάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀμφιβάλλω.

Δίστομος, η, ον (σπαθὶ κυρ.). » Ἀμφήκης, δίστομος, ἀμφίστομος. à deux tranchans.

Δίστρατον. » Δίκρους ὁδὸς, * ἄμφοδον. chemin fourchu.

Δίφορος, η, ον (κυρ. δένδρον καρποφόρον, τὸ Τουρκ. Γεδὶ-βερένι). »Δίφορος. (arbre fruitier) qui porte deux fois par an.

Διχάλα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Διχάλι (τὸ μεγάλο᾽ ποδάρι τοῦ ᾽στακοῦ, παγουριοῦ κτλ.). »Χηλὴ, *ψαλίς. pince, θ.

Διχαλωτὸς, ἡ, ὸν, (ἐκ τοῦ) »Δίχαλος (Δωρ. ἀντὶ) Δίχηλος, δίκρους καὶ δικροῦς (Ξενοφ. Κυνηγ.),δισχιδὴς, διφυὴς. fourchu. || . τὰ ᾽ρείδια καὶ ᾽ς γουστερίτσαις ἔχουν διχαλωτὴν γλῶσσαν. » Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦραι, τὸ δικρὸν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν (Ἀριστοτ.). «

Διχόνοια. » Ἔρις, διχοφροσύνη, διαφωνία, διχοστασία, ἀλλοτριότης, στάσις. discorde, θ. dissention, mésintelligence, désunion. || . ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ᾽να ᾽μᾶς φέρῃ εἰς διχόνοιαν μὲ τοὺς Θηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.). «

Δίχτυ (τὸ ἄλλως Πλεμμάτι, ἀντὶ) » Δίκτυ (, τύπον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἐτυμολ. κατ᾽ ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Δίκτυον, ἄρκυς -υος (ἡ) (κυρ. διὰ ταὶς ἀρκούδαις καὶ ἄλλα θηρία). rets, filet, tramail καὶ tremail. §. βάλλω ᾽σ τὰ δίχτυά μου (μεταφορ. ἀπατῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὸ θέλημά μου). » Σαγηνεύω, γριπεύω καὶ γριπίζω (ὅθεν τὸ Δισγρίπιστος τοῦ Αἰβαν. Ὁ Εὐριπίδης [Βάκχ.], φυλάξας τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, εἶπε): »Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, « ἐμβαίνει ᾽σ τὰ δίχτυά μας· (καὶ σαφέστερον ἀκόμη εἰς τὰς Φοινίσ.) » Δέδοικα, μή με, δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσιν«. il donne dans le filet, ἴδε καὶ Γρίπος.

Δίχως, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Δίχα (» Ὁρῶ κεννὴν εἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφοκλ. Φιλοκτ. 31), ἴδε Χωρίς.

Δίψα. » Δίψος (τὸ), δίψα. soif, altération.

Διψασμένος, η, ον. »Διψῶν-ῶσα. altéré.
Διψῶ, ῥ. ἀμ. » Διψάω, δίψη(-ψει) συνέχομαι. avoir soif.
Διώξιμον. »Ἀποβολή, ἐκβολή, ἐκπομπή, ἀποδίωξις. l'action de chasser, expulsion.
Διωρισμένος, η, ον. » Τεταγμένος, ῥητὸς, ἀποτεταγμένος. assigné, fixé, établi, prefix, etc. ἴδε καὶ Συμφωνημένος. || . ἡ διωρισμένη ἡμέρα (εἰς τὰς κρισολογίας). »Ἡ κυρία. le jour assigné. || . ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη ἡμέρα. » Ἐνστάσης δὲ τῆς κυρίας. || . ἔδεν ἐφάνηκεν (ἔδεν παρουσιάσθηκεν) εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν. »Οὐκ ἀπήντησεν εἰς τὴν κυρίαν. il ne comparut à l'assignation.
Διώχνω, ῥ. μετ. » Διώκω, ἐκ(ἀπο)διώκω, σοβέω, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποσοβέω, ἐξωθέω. chasser, congédier. || . διώχνω δοῦλον, κτλ. ἴδε Δρόμος (εἰς τὸ || . δίδω δρόμον).
Δοιάκι (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸ τιμόνι, ἀπὸ τοῦ) »Οἰάκιον (ὑποκορ. τοῦ) οἰαξ-ακος (ὁ), (κυρ. ὁ) » Αὐχὴν τοῦ πηδαλίου. barre du gouvernail. (» Καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐκ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου· λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς Οἰάκια, ξυλήφιά τινα δι' ὧν σρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 255). timon.
Δοκάνι, Δόκανον } ,(» Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσι, « Πλούτ. περὶ Φιλαδελφ. Ὁ Ἡσύχ. λέγει: » Δοκάναι, αἱ στάλικες, αἷς ἵστανται τὰ λίνα, ἢ κάλαμοι. « Ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ ἄλλ. Παγίδα), ἴδε τὴν λέξιν.
Δοκάρι (τὸ μεγαλήτερον πατερὸν, ἢ γρεντιὰ, ἢ ντιρέκι). » Δοκὸς, δοκίς. poutre, θ.
Δοκιμάζω (κυρ. φαγητὸν, πιστὸν, κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Γεύομαι. §. δοκιμάζω κανδύλι (μαχαῖρι, ἰατρικὸν, κτλ.). » Ἀποπειράομαι (» Ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν, « Πλάτ.). éprouver, faire l'épreuve, essayer. §. (μεταφορ. τὴν διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν μάθησιν κτλ. τινός). »Πειράομαι, δια(ἀπο)πειράσμαι, πεῖραν (διάπειραν, δοκιμασίαν, ἀποπειραν) λαμβάνω (ποιοῦμαι), διὰ πείρας εἶμι (» Ἡμεῖς δ' ἴσμεν ἀκριβέστερον οἱ διὰ πείρας ἰόντες, « Αἰσχ. Σωκρ.), δοκιμάζω (» Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. « Ἰσοκρ.), γεῦμα λαμβάνω (Πλάτ. Ἱππ.), διακωδωνίζω (μεταφορ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων). sonder, ἴδε καὶ Πειράζω. || . δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου (ἂν 'μπορῶ δηλ. 'να κατορθώσω τι). »Ἀποπειράομαι ἐμαυτοῦ, πειράομαι. tenter, ἴδε καὶ Προσπαθῶ. || . δοκιμάζω τὴν τύχην μου. » Ἀπο(»Δια)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω τὸν κύβον (μεταφορ.), ἐξελέγχω τὴν τύχην (Πολύβ.). tenter fortune. §. δοκιμάζω πόνους (, κακὰ, βάσανα, κτλ.), ἴδε Ὑποφέρω. || . ἐδοκίμασε μιὰ' φουρτοῦνα', ἴδε Φουρτοῦνα.
Δοκιμασμένος, η, ον. » Δόκιμος, δεδοκιμασμένος. éprouvé.
Δοκιμή. » Πεῖρα, διά(ἀπό)πειρα, πείραμα, γεῦμα (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν. §. μεταφορ. δὲ καὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων. » Καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, « Πλάτ. Ἱππ.), δοκιμὴ (μεταγ.). épreuve, θ. essai, expérience, tentative, θ.
Δόλιος, α, ον (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄδολος, καθὼς ἄλλοῦ τὸ Καϋμένος. Ὁ Κορ. ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀδιάφορον· πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι διερθάρη ἀπὸ τοῦ) »Δείλαιος, ἴδε Κακόμοιρος καὶ Καϋμένος.
Δολόνω (τὸ ἀγκίστρι), ῥ. μετ. » Δελεάζω (» Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, « Λουκιαν. Ἀλ.). amorcer. §. (τὸ κρασὶ, κτλ.) » Δολόω, δολίζω (Διοσκορ.) , καπνιλεύω, νοθεύω, κιβδηλεύω. falsifier, altérer, frélater (κυρ. τὸ κρασὶ), mêler, mélanger, sophistiquer.
Δόλωμα. » Δέλεαρ-ατος (τὸ) (ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ πανουργία). appât, amorce, θ. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ δολώνειν). » Δελέασμα, δελεασμὸς, δόλωσις, δόλωμα. l'action d'amorcer. §. » Καπηλεία, κιβδηλεία. falsification, altération.
Ὀδοντάγρα, ἐργ. » Ὀδοντάγρα. davier, tenaille, θ.
Ὀδόντι. » Ὀδοὺς-όντος (ὁ). dent, θ. || . τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια. » Οἱ πρόσθιοι ὀδόντες (Ἀρστ.), τομεῖς, διχαστῆρες, κτένες, γελασῖνοι. incisives. || . τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκυλόδοντον. || . τὰ 'πισινὰ, ἴδε Τραπεζίτης. || . ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ἐμπροσθινὰ μόνον ὀδόντια, τὰ δὲ ὀπισινὰ 'δὲν 'τὰ ἀλλάζει κἀνέν ζῶον. » Βάλλει δ' ἄνθρωπος τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐθὲν βάλλει τῶν ζώων, « Ἀρστ. ce sont les dents de devant qui changent dans l'homme ; les molaires ne changent dans aucun animal || . ὅσοι ἔχουν ἀραιὰ ὀδόντια, ζοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὀλιγώτερον. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρστ. || . μὲ τὰ 'δόντια;

ἐπ. »Ὀδάξ. avec les dents, à belles dents. || ἔχει εὔμορφα (ἄσπρα, μικρά, ἴσια, μαργαριταρένια) ὀδόντια. » (ἰδοὺ πῶς τὰ περιγράφει ὁ θελκτικώτατος Λουκιανὸς εἰς τὰς εἰκόνας του): » Ὀδόντας, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκούς, ὅπως δὲ συμμέτρους καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, καὶ κατὰ τοὺς στιλπνοτάτους μαργαρίτας ἐπὶ στίχου πεφυκότας. . . , αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὁμοίους.« elle a la bouche bien meublée. || . τὰ ὀδόντια τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωρίζεται ἡ ἡλικία των. » Γνώμονες καὶ Φραστῆρες. dents qui marquent. || .τὸ ἄλλαγμα τῶν τοιούτων ὀδοντιῶν. » Βόλος. marque, θ. || . (ὄθεν) » (ἵππος, ὄνος, κτλ.) Ἄβολος, ἀβολήτωρ, πρωτόβολος, δευτερόβολος (ὅπου ὀδὲν ἄρχισεν ἀκόμην ν' ἀλλάζῃ τὰ ὀδόντιά του, ἢ ὀδὲν τ' ἄλλαξεν ὅλα). (cheval etc.) qui marque encore. » Ἀειπογνώμων, ἀπογνώμων, κατηρτυκὼς (ὅπου τ' ἄλλαξεν ὅλα). qui ne marque plus. || . τὸ ἄλογον καὶ τὸ μουλάρι εἶνε ὅ,τ' τὸν καιρὸν του ἀφ' οὗ ἀλλάξοι τὰ ὀδόντια. » Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς ὄλους.« §. ὀδόντια (συνεκδχ. καὶ εἰς τὸ πληθ. ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρωτοβγάζει τὸ παιδὶ τὰ ὀδόντια, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀρρώστιας τῶν παιδιῶν). » Ὀδοντίασις, ὀδοντοφυΐα, γομφίασις καὶ γομφιασμός. dentition. || . (ὄθεν) τὸ παιδὶ ἔχει ὀδόντια (εἶνε δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας, ἢ βγάζει ὀδόντια). » Ὀδοντιᾷ, ὀδοντοφυεῖ, γομφιᾷ. il est dans(le moment de)la dentition, ἴδε καὶ Ἐβγάζω. §. (καταχρ.) τ' ὀδόντι τοῦ κτενιοῦ. » Ὀδοὺς-όντος (» Οἱ δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες διαιτέρου ἐπισπῶνται τὰς τρίχας,« Μενέμαχ. παρ' Ὀρειβασ.)· τὸ—τοῦ πριονιοῦ (καὶ ἄλλων ἐργαλείων). » Χάραγμα. || . τὸ—τοῦ κλειδιοῦ. » Γόμφιος (Ἀριστοφ. Θεσμοφ.)«.

Ὀδοντιά (τὸ σημάδι τῆς δαγκαματιᾶς) » Δῆγμα, ὄδαγμα. coup de dents.

Ὀδοντοκιλιὰ (κυρ. τὸ βαθούλωμα τῶν οὔλων, ὅπου εἶν' ἐρριζωμένον τ' ὀδόντι). »Βόθριον, φάτνη, φατνίον, φάτνωμα. alvéole (des dents).

Ὀδοντόπονος. » Ὀδονταλγία. mal aux dents.

Δόξα (ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, κλέος (τὸ), εὔκλεια, εὐδοξία, κῦδος (τὸ). gloire, θ., ἴδε καὶ Ὑπόληψις. || . τὸ (Λατινικὸν) ὀνόρεμ μπορεῖ κάνεις 'να τὸ μεταφράσῃ: δόξα ἢ τιμή. » Τὸ δὲ ὀνόρεμ δόξαν ἂν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειε (Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ.)«. §. (τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅ,που βγαίνει μετὰ τὴν βροχὴν), ἴδε Δοξάρι.

Δοξάζω, ῥ. μετ. »Σεμνύνω(-όω), κυδαίνω, δοξάζω (Εὐαγγ.). illustrer, ἴδε καὶ Τιμῶ || . δοξάζω τὸν θεόν.»Δίδωμι (»Ἀπονέμω) δόξαν τῷ θεῷ, δοξάζω, μεγαλύνω. glorifier. §.(φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω). »Δόξης (»Δόξαν) ἔχω περί τινος,δοκέω, δοκῶ μοι, δοκεῖ μοι, δοξάζω (»Περὶ τῆς ψυχῆς δοξάζω οὕτω,« Πλάτ.), γινώ(γνώ)σκω, τὴν γνώμην ἔχω (Θουκ.), νομίζω. penser, être d' opinion (d'avis), ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Νομίζω καὶ Φαίνομαι.

Δοξάρι (τῆς σαγίττας). » Τόξον. arc. ||.τὸ—τῆς λύρας. »Πλῆκτρον, archet. §. (μεταφορ. τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ Δόξα, διότι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [ἐν Κρατύλῳ] » ἡ δόξα τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ ἐπωνόμασται,«). »Ἶρις(ἡ), τόξον οὐράνιον. arc en ciel.

Δοξασμένος, η, ον. » Δεδοξασμένος, ἔνδοξος, λαμπρὸς, εὐκλεὴς, περικλεὴς, κλεινός. illustre, glorieux, ἴδε καὶ Ξακουστός. || . δοξασμένος ὁ θεὸς, (ἡ) δοξασμένον τὸνομα τοῦ θεοῦ,(φρσ.)! »Τῷ θεῷ χάρις! »Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον (Γραφ.)! grâces à Dieu ! Dieu merci!

Δόσιμον. » Φόρος, τέλος (τὸ), δασμὸς, ἀποφορά. impôt, tribut, taille, θ.taxe, θ. imposition. || . ὅποιος πληρόνει δόσιμον. » Φόρου ὑποτελής. tributaire. || . ὅποιος ὀδὲν πληρόνει, ἴδε Ἀσύδοτος. || .ἐκεῖνος ὅ,που συνάζει τὰ δοσίματα (ὁ Τουρκ. καπζιμάλης ἢ ταξιλδάρης). »Φορολόγος,εἰσπράκτωρ, δασμολόγος. receveur (percepteur) des impôts. || . δίδω (πληρόνω) δόσιμον. »Φόρον (»Φόρους) τελέω (ἀποφέρω),δασμοφορέω, ἀποφορὰν τελῶ (Πλούτ.). || . ῥίχνω δόσιμον. »Ἐπιβάλλω(»Τάσσω-ττω,»Ἐπιτίθημι) τοὺς φόρους, φοροθετέω. taxer, asseoir (inposer) des tailles. || . συνάζω τὰ δοσίματα. »Εἰσπράττω(-ομαι,»Ἐκλέγομαι) τοὺς φόρους, φορολογέω, δασμολογέω. lever (percevoir, recouvrer) les impôts.

Δούλα (ἡ ἀλλ. Δουλεύτρα). »Θεράπαινα, θεραπαινὶς, παιδίσκη (ἤτο τιμιωτέρα τῶν θεραπαινῶν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰσαίου τὸ: » Καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην,« Ἰσ. περὶ τοῦ Κίμ. κλ.), παῖς, ἄβρα καὶ αὔρα (κυρ. ἡ παρακόρη), δμωῒς καὶ δμωὴ (ποιητ.), ἀμφίπολος (ποιητ.). servante, θ. femmes, θ. πλ.

Δουλειὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιὰν, μόνον εἰς τὴν Γραφὴν [Ἀριθμ.] ἀναφέρεται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν: » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ.«). »Ἔργον. travail,

oeuvre, θ. affaire, θ. ouvrage, besogne (οἰκ.), ἴδε καὶ Ὑποθεσις. §. (ἡ ἐνασχόλησις). »Ἀσχολία, διακονία, ἐπιτήδευμα. occupation. || . ἔχω δουλειάν. »Ἄσχολός εἰμι, ἀσχολίαν ἄγω (ἔχω), ἴδε καὶ Ἀδειάζω. || . ἔχω χίλιαις δουλειαὶς (φρσ. ὑπερβ.). » Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. || . ποῦ ἤξύρεις ἂν τὸν ἔτυχε κάμμιὰ δουλειά. » Τί οἶδας εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ(Λουκιαν.)α ; || πολλαὶς φραὶς παρακινοῦμεν τοὺς δούλους ἵνα πιάνουν τὴν δουλειάν ἴτους καλλήτερα. »Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμπ.). « || . ἡ πρώτη ἴτου δουλειὰ, καθὼς ἔφθασεν , ἦτον. » Εὐθὺς δ' ἀφικομένῳ προὔργου ἦν (οὐδὲν ἦν αὐτῷ προὐργιαίτερον)' »Οὐδὲν προὔργιαίτερον ἐποιήσατο τοῦ . . »Ἅπαντα δεύτερα θέμενος ὡς ἀφίκετο. || . ἴνα κάμῃ (κατορθώσῃ) κάμμιὰ δουλειά'. » Προὔργου τι ποιήσειν. || . ἴδική σου δουλειὰ εἶνε κἠ-αὐτή. » Σοῦ καὶ τοῦτο. il t'appartient (concerne). || . ἴδὲν ἔχω (κάθουμαι χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργέω, ἴδε καὶ Ἀδειάζω. || . ἐκεῖνος ὅ,που ἴδὲν ἔχει (κάθεται χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργὸς, ἀργῶν, σχολάζων. désœuvré, désoccupé, oisif. || . εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ἴδε Ἄξιος. || . κύτταζε τὴ δουλειά' σου (φρσ.). » Τὰ σαυτοῦ πράττε' » Τὰ σαυτοῦ ἔργα κόμιζε. mêlez-vous de vos affaires. || . καὶ τὴν δουλειάν ἴτου ἴτὴν κάμνει καλὰ (παστρικὴν), ἴδε Κάμνω. §. (τὸ ἐργόχειρον). » Ἔργον, πόνος, πόνημα, ἐργόχειρον. ouvrage. §. (τὸ δούλεμμα). » Ἐργασία. travail. || . τί δουλειά ! πολλὴ (ψιλὴ, θαυμαστὴ, κτλ.) δουλειά! » Τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. §. (ἰδιαιτ. ἡ δύσκολη καὶ κοπιαστική). » Ἔργον, πρᾶγμα, ἴδε καὶ Δυσκολία. || . ἤξύρεις δὰ, μεγάλη δουλειά ! (ἢ) δουλειὰ εἶνε κἠ-αὐτός ; » Οὐδὲν ἔργον· » Οὐδὲν πρᾶγμα (Πλάτ.). || . μὴ ἴτο κάμνετε δουλειαν (ὑπόθεσιν). » Μηδὲν πρᾶγμα ποιῆσθε (Ἡροδ.). || . ἐκτὸς ἐὰν ἴτὸ κάμῃ κἀνεὶς δουλειά'. » Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, « Πλάτ. §. (ἡ πρὸς τὴν πολιτείαν ἢ τὸ κοινὸν γινομένη). » Λειτουργία, λειτούργημα, διακονία, ὑπηρεσία, ὑπούργημα. service, charge (publique), θ. emploi, ἴδε καὶ Ἀξίωμα. || . ἐκεῖνοι ἴπου εἶν' εἰς δουλειά'. » Οἱ ἐν πράγμασιν, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ τὰ κοινὰ (τὰ τῆς πόλεως) πράττοντες. les gens en place.

Δούλεμμα. » Ἐργασία. travail. || . δούλεμμα τῆς γῆς. » Γεωργία, γεωπονία, ἐργασία, θεραπεία. culture, θ. labour, labourage.

Δουλεμμένος, η, ον. » Ἠσκημένος, εἰργασμένος. ouvré, travaillé. || . τὸ δουλεμμένον διάφορον (μεταφορ.). » Τὸ γιγνόμενον, τὸ ἔργον, ἴδε Διάφορον.

Δούλευσις (προφ. κοιν. Δούλεφι'), ἴδε Μισθός. §. »Ὑπηρεσία, ὑπηρέτημα (Πλούτ.), ὑπουργία, δούλεμμα (» Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἤδη, κ' οὐκ ἀναίνομαι »Ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη, « Εὐριπ. Ὀρεσ. 224). service. || . εἶν' εἰς δούλευσιν (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίαν), ἴδε Δουλειά. || . εἶν' εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ τάδε. » Τῷ δεῖνι ὑπηρετούμενος. il est au service (aux gages) d'un tel.

Δουλευτᾶς(-τῆς), ἀδισσα, ἄδικον (ὅπιος δουλεύει πολὺ, ἢ ἴδὲν βαρηέται τὴν δουλειάν. Ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσσ. Ο, 441: καὶ ὁ Γ. Παχυμ. ἀναφέρουν τὴν λέξιν Δουλευτὴς, ὡς συνώνυμον τοῦ Δοῦλος). » Φιλεργὸς,φιλόπονος, ἐργατικὸς, ἐθελόπονος, καματηρὸς (τὴν σήμερον ὀνομάζεται κυρ. ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ ὁ μεταζοσκώληξ). travailleur. §. (ἰδιαιτ. ὁ χονδροδουλευτὴς), ἴδε Ἐργάτης.

Δουλεύτρα (ἀντὶ) » Δουλεύτρια (» Δρήστειραι αἱ δουλεύτριαι, « Εὐρ. 1661, 47, καθὼς καὶ Πλάτρα ἀντὶ Πράτρια),ἴδε Δοῦλα.

Δουλεύω (ὡς δοῦλος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς τοὺς ἀρχ. ἐσήμαινεν, εἶμαι σκλάβος). » Ὑπηρετέω, διακονέω, ὑπουργέω, λειτουργέω (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον). servir. §. (ὡς τεχνίτης). » Ἐργάζομαι, κατασκευάζω, ἐπιτηδεύω, τεχνάομαι(-άζομαι). travailler, mettre en œuvre, apprêter. || . δουλεύω τὴν γῆν. » Γεωργέω, θεραπεύω (τὴν γῆν), ἐργάζομαι, διεργάζομαι (» Σπείρεται δὲ εἰς πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). cultiver, labourer. || . δουλεύω πέτραις (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. Β', 19.) » Σωκράτην δουλεῦσαι καὶ ἐργάσασθαι λίθους.« (Σημ. ἴδὲν εἶμαι σύμφωνος περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐνταῦθα μὲ τὸν σοφὸν Κοραῆν, ὑποθέτων τὸ δουλεῦσαι εἰς τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ πραθῆναι τὸν Σωκράτην ὡς δοῦλον, ἢ αἰχμάλωτον ληφθέντα, καθὼς αὐτὸς ὁ Διογένης λέγει ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸς τὸν Φαίδωνα δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίτωνι λυτρώσασθαι,«ἢ συλληφθέντα ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐν τῷ πλέειν που,πραθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Πολλὶς τὸν Πλάτωνα ἐπώλησεν εἰς τὴν Αἴγιναν. Τὸ κατωτέρω μάλιστα ἐπιφερόμενον: » Κρίτωνα δ' ἀναστῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μᾶλλον ἔτι μᾶλλον),ἴδε Σκα-

λίζω. || . δουλεύω σίδερον (καὶ ἄλλα μέταλλα). » Χαλκεύω, ἐλαύνω, σφυρηλατέω. forger. §. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντόν). » Διαπυΐσκω (Ἱπποκρ.). faire suppurer. §. ῥ. ἀμ. τρτπρσ. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις): τὸ ἐργαστῆρί 'του 'δὲν δουλεύει (δὲν πουλεῖ δηλ.). » Ἀπρασία περὶ τὸ ἐργαστήριον. sa boutique n'est pas achalandée. || . τὸ ὡρολόγι 'του 'δὲν δουλεύει, ἴδε Στέκομαι. || . ἡ πληγή 'του δουλεύει, ἴδε Τρέχω.

Δοῦλος (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο μόνον ὁ ἀγορασμένος, ὁ σκλάβος). »Θεράπων, οἰκέτης, διάκονος, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, παῖς (κυρ. ὁ ψυχοὺς ἢ τὸ κοπέλι), ὑπουργὸς, λειτουργὸς, δρὼς-ῶος (ποιητ.). domestique, serviteur, valet. || . τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐρρημάτισε μίαν φορὰν δοῦλός 'του (ἄνθρωπός 'του). »Σατύρω . . ,ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.).« || . (περιληπτ.) οἱ δοῦλοι. » Οἰκετεία (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), θεραπεία (» Καὶ θεραπεία πολλὴ σφόδρα,« Γραφ), θεραπόντων (οἰκετῶν) ὄχλος. valetaille, θ.

Δρακόνι(-όντι), 'ψ. » Δράκων (ὁ πελάγιος ἢ θαλάσσιος), δράκαινα, δρακαινίς. vive, θ. dragon (de mer). τρυγὼν (ἡ θαλασσία) (δὲν ἠξεύρω, ἂν, καθὼς λέγει ὁ Γαζῆς, ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη Τρυγόνι). raie (la venimeuse).

Δρακοντιὰ, φ. » Δρακόντιον, ἄρον (τὸ δρακόντειον). estragon, ἴδε καὶ παράβλ. Φειδοδότανον.

Δρακόντισσα (λέξις συνειθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά μας· ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Γοργὼ-οῦς, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὸ) Λαμία ἢ Λάμια (λέξιν ἐπίσης συνειθισμένην, μὲ τὴν ὁποίαν παΐζων Δημοχάρης ὁ Σολιὸς ὠνόμαζε Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, μῦθον, προσεπιλέγων »Ὅτι καὶ Λαμίαν ἔχει.«). Δράκαινα. ogresse, θ. §. ἴδε Στρίγλα.

Δράκος (τὸ μεγάλο φεῖδι), ζ. » Δράκων -οντος (ὁ). dragon. §. (εἰς τὰ παραμύθια 'μας ὁ δράκος ἀναλογεῖ μὲ τὸ) » Κύκλωψ (ἢ μὲ τὸ) Γίγας. ogre.

Δράμι (εἶδος μετρικοῦ βάρους, ἀπὸ τοῦ) » Δραχμίον (ὑποκορ. τοῦ) » Δραχμὴ (τῶν παλαιῶν ἐζύγιζεν 72 σιταρόσπυρα, τὴν σήμερον 60). drachme, θ. gros (8 'ς τὴν οὐγγιὰ'), denier (ζυγίζει 24 σπυριά).

Δράνα. »Ἀναδενδρὰς (ἄμπελος) (ἡ) (»Οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν, ἀναδενδράδος ἀνωθεν διατεταμένης,« Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ.). treille, θ.

Δρεπανάκι, ἐργ. » Δρεπάνιον, faucille, ἴδε καὶ Κλαδευτῆρι.

Δρεπάνι, ἐργ. » Δρέπανον καὶ δρεπάνη. faux, θ.

Δρίμαις (Ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει Δρίμην τὴν ψύχραν. Τὴν σήμερον κοινῶς ἡ γυναῖκες ὀνομάζουν ταῖς πρώταις πέντε 'μέραις τοῦ Αὐγούστου, ταῖς ὁποίαις τρόπαν τινὰ καὶ ἑορτάζουν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυόνουν καὶ ἀφανίζονται. Ἀνάλογον ἄλλην δεισιδαιμονίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τὴν περὶ τῆς) »Ἀστροβολίας ἢ Ἀστροβλησίας (, πάθους, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, μετὰ ταῖς 20 δηλ. τοῦ Ἰουλίου, τοὺς μὲν ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τὰ παιδιὰ, ἐθανάτονε, τὰ δὲ φυτὰ ἐμάραινε, κτλ. Ὅθεν τὸ ἐδικόν μας): 'τὸν ἔπιασαν ἡ δρίμαις, (ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) »Ἀστρόβλητος (» Ἀστροβλὴς) γέγονε,(καὶ μονολεκτ.) ἠστροβολήθη.

Δρόμος (ὁ προσδιωρισμένος εἰς διόδευσιν τόπος). » Ὁδὸς (ἡ). λεωφόρος καὶ ἀγυιὰ (κυρ. ὁ μεγάλος, ὁ ἄλλ. βασιλικός. »Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα, οὐκ ἐκκλινοῦμεν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ,« Γραφ.), πλατεῖα καὶ ἀμαξιτὸς (κυρ. ὁ πλατὺς καὶ εὐρύχωρος, Τουρκ. ἀραμπὰ-γιολοῦ), τρίβος (ἡ), κέλευθος (ἡ) καὶ κέλευθα (τὰ) (ποιητ.). route, θ. §. rue, θ. -chemin, voie, θ. §. avenue, θ. ἴδε καὶ Πέρασμα. || . δείχνω τὸν δρόμον, ἴδε Δείχνω. || .ἀλλάζω (ταῖρνω ἄλλον) δρόμον. »Ἑτέραν τρέπομαι. changer de route. || . ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. || . ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον. »Ὁ δὲ δῆμος αὐτῷ διέῃσ.

§. (ἡ ἐνέργεια τοῦ ὁδοιπορεῖν). » Ὁδοιπορία, πορεία, ὁδὸς (ἡ), δρόμος. chemin, marche, θ. || . δίδω δρόμον (τὸ ἄλλ. Ξεκάμνω καὶ Ξεπορτῶ, διώκνω δηλ., κυρ. δούλον, δούλαν, κτλ.). »Ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀπολύω, ἀποπέμπω(-ομαι). mettre dehors (ou à la porte), congédier, éconduire, donner le congé, licencier (κυρ. σράτευμα). || .ἠθέλησε 'να 'τὴν δώσῃ δρόμον κρυφά. » Ἠβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν (Εὐαγγ.).« || . εἶνε πέντε ἡμερῶν δρόμον μακρυά. » (Νῆσός τις), δρόμον ἡμερῶν πέντε Βρετιανίας ἀπέχουσα (Πλούτ. π. τ. ἐμφ. πρσπ. τῷ δίσκῳ τῆς σελήνης.), « ἴδε καὶ Ἡμέρα §. (διάστημα χωρισμένον κατὰ μῆκος εἰς τὰ περιβόλια μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν διὰ περίπατον). »Δρόμος, περίπατος, ὄρχατος. allée, θ. §. (ἀντὶ τοῦ Φορά). πόσους δρόμους νερὸν ἔφερες; » Δρόμος (»Οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιελιλυθότε ἥλιον, « Πλάτ.), φορὰ (Πολυδ.). voie, (combien il a fait de voies d'eau ?), θ. §. (ναύτ.) 'πῆρε (εἶχε πο-

λὼν, καλὸν) δρόμον τὸ καράβι. » Εὐδρομία τοῦ πλοῦ, διάβασις (»Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν,« Ἱππокр. Ἐπιστ.) (ἀμφ.). §. (μεταφορ. ὁ σκοπὸς, τὸ προκείμενον): 'δὲν εἶν' ἔξω τοῦ δρόμου 'να ἐρωτήσωμεν. (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Χοηφ.) »Ηυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου.«

Δροσερὸς, ἡ, όν. » Δροσώδης, ἔνδροσος, δροσερὸς, δροσοβόλος, θαλερός. frais-aiche.

Δροσιά (» Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν,« Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 287, 56., ἐκ τοῦ Ἰων.) »Δροσίη, = » Δρόσος (ἡ). rosée, θ. §. » Ψύχος (τὸ) (» Ὡς θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψύχος, « Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'). frais, fraîcheur, θ. || . τὸ καλοκαίρι κοιμοῦμαι 'σ τὴ' δροσιὰ' (ἢ) 'σ τὸ δροσιὸ' (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τῷ ὄντι κοιμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξω τὸ καλοκαίρι). »Θέρους ἐν τῷ ψύχει καθεύδω, ἴδε καὶ Κοιμοῦμαι.

Δροσίζω, ῥ. μετ. » Ψύχω, ἀνα(κατα-δια)ψύχω, δροσίζω. rafraichir, désaltérer. || . δροσίζει, ἐδρόσισε, κτλ. (ἐλλειπτ. ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀὴρ, τὸ περιέχον), ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Ἀποψύχει (»Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ. Πλάτ. Φαιδρ.).

Δρόσισμα. »Ἀνάψυξις, ἀναψυχή. rafraîchissement.

Δροσιστικὸς, ἡ, όν. »Ἀνα(» Κατα »Δια) ψυκτικός. rafraîchissant.

Δύναμις. » Ἰσχὺς, ἀλκὴ, ῥώμη, σθένος (τὸ), τόνος, δύναμις, κράτος (τὸ), βία (ποιητ.), ῥωμαλεότης. force, θ. pouvoir. || . ἔχω δύναμιν. »Ἰσχύω, δύναμαι, ἔῤῥωμαι, σθένω, εὐσθενέω. || . ἔχω μεγάλην (πολλὴν, πολλὰ μεγάλην) δύναμιν. »Μέγα (»Μέγιστον) ἰσχύω (δύναμαι). || . τόσην δύναμιν εἶχεν, ὥστε . . . »Καὶ τοσαῦτα ἐδύνατο, ὥστε . . . (Δυσ.). || . ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν, 'δὲν εἶν' ἀδύνατος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων (Δυσ.). « || . κατὰ τὴν δύναμίν μου (σου, 'του, της, των, κτλ.). » Ἐς δύναμιν, ὅση δύναμις, κατὰ δύναμιν (καὶ συγκρ. ποιητ.) καδδύναμιν, ὡς (εἰς, ἐς, κατὰ) τὸ δυνατὸν, ἢ δυνατὸν, ἐκ τῶν δυνατῶν, τά γε δυνατά. || . ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των, ἴδε Σηκόνω.

Δυναμόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Δυναμόω-ῶ (μτγεν. ἀντὶ) »Ἐνισχύω, ῥωννύω καὶ ῥώννυμι, ἐπιῤῥωννύω(-ῥώννυμι), κρατύνω, κραταιόω, ἰσχυροποιέω. fortifier, renforcer, conforter, reconforter, enforcir, corroborer. §. μέσ. » Ῥωννύομαι καὶ Ῥώννυμαι, ἐπιῤῥωννύω(-υμι) ἐμαυτὸν, ἐνισχύομαι, ἀνδρίζομαι. se fortifier, enforcir.

Δυνάμωμα (τὸ). » Δυνάμωσις.

Δυναμωτικὸς, ἡ, όν. »Ἰσχύος ἐμποιητικὸς, δυναμοποιὸς, ἰσχυτήριος (Ἱππокр.). fortifiant, corroboratif, confortatif, cordial.

Δυναστεία, ἴδε Βία.

Δυναστεύω, ῥ. μετ. »Δυναστεύω (μεταγ.), ἴδε Βιάζω.

Δυναστικῶς, ἐπ. »Βίᾳ, πρὸς βίαν, βιαίως. de vive force.

Δυνατὰ, ἐπ. » Ἰσχυρῶς, σφόδρα, σφοδρῶς, μέγα, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, κραταιῶς, γενναίως, εὐσθενῶς. fortement, vigoureusement, ἴδε καὶ 'Γιερά. || . φωνάζω δυνατά. »Μέγα βοάω, γεγωνέω. crier haut, ἴδε καὶ Μεγαλορώνως. || . ἔδηξε δυνατώτερα παρ' ὅ,τι ἐσυνείθιζε. » Βᾶξαι μειζόνως ἢ ὡς εἰώθει, « Ἡρόδ. || . ὁμιλεῖ δυνατώτερα. »Μεῖζον φθέγγεται (διαλέγεται), « Πλάτ., Πλ. || . ὁμιλεῖ δυνατώτερα ἀπ' ὅλους. »Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « || . αὐτὸς μὲν ὁμιλεῖ εὔμορφα καὶ δυνατὰ, ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον. » Οὗτοσὶ μὲν καλὸν καὶ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγὼ (Δημοσθ.). « || . τόσον δυνατὰ ἐφωνάξατε! » Τηλικοῦτον ἀνεκράγετε (Δημοσθ.). « || . ἐκτύπησε δυνατὰ τὴν γῆν ὁ Σόλων μὲ τὸ ῥάβδι 'του. » Σφόδρα πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν ὁ Σόλων. «

Δυνατὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. » Ἰσχυρὸς, εὐσθενὴς, εὐσθενῶν, δυνατὸς (Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 9 καὶ Στράβ. ΙΕ. ὁ δὲ Ηλδ. [10, 31, 8.] καὶ ἐπὶ ἀψύχ. » Προτείχισμα δυνατὸν «), ἄλκιμος, κρατερὸς, κραταιός. fort, puissant, ἴδε καὶ §. Ἄξιος. || . εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. §. δυνατὸν (εἰς τὸ οὐδέτ. ἐκεῖν' ὅ,που 'μπορεῖ 'να γένῃ). » Οἷόν τε, δυνατὸν, ἐφικτόν. possible. || . εἶνε δυνατόν. »Ἔστιν, οἷόν τέ ἐστι, δύναται (Πλουτ.), πάρεστιν. || . χεῖνε δυνατόν; »Ἔσθ' ὅπως; || . 'δὲν εἶνε δυνατόν. » Οὐκ οἷόν τε, οὐκ ἔστιν, ἴδε καὶ Ἀδύνατον. || . χεῖνε δυνατὸν 'να μὴ 'ξεύρῃς τίποτε; » Πῶς γὰρ οἷόν τε μηδὲν εἰδέναι σε; se peut-il faire que vous n'en sachiez rien? || . ὅσον τὸ δυνατὸν, ἴδε Δύναμις. || . βάλλω τὰ δυνατά μου. »Ἰσχυρίζομαι, συντείνω, συντείνω (ἐπιτείνω) ἐμαυτόν. je fais tout mon possible, ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Τρόπος. §. ξύλον(κτλ.) δυνατόν. » Στιφρὸν, ἴδε Κονταρι. §. σκόρδον (ξείδι, κρασὶ, κτλ.) δυνατόν. » Δριμὺς, αὐστηρὸς, δάκνων (μεταφορ.). §. δυνατὴ μυρωδιά. »Δυνατωτάτη δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἡ τῶν μύρων εὐωδία (λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Ά, 29], φέρων παράδειγμα τοῦ;

στίχ. 173 καὶ 174 τῆς Ξ Ῥαψωδίας τῆς Ἰλιάδος), ἴδε καὶ Βαρύς. §. φωνὴ δυνατή. » Γεγωνυῖα, ἐξάκουστος. haute, θ. §. βροχὴ δυνατὴ, ἄνεμος (κτλ.) δυνατός. » Λάβρος, ῥαγδαῖος, σκληρὸς, ἀκραὴς, λαμπρὸς, σφοδρὸς, ἴδε καὶ Ὁρμητικός. ||. ἐσηκωθήκαμεν μ' ἕνα δυνατὸ' βορρήα'. » Ἄραντες λαμπρῷ σφόδρα σκίῤῥωνι. par un vent du Nord très frais (trés fort). ||. φύσηξαν δυνατοὶ βορρήάδες, ἴδε Βορρήάς.

Δύο (προφ. κοιν. Δυὸ-ὼ), ἀριθμ. » Δύο (-ω). deux. ||. δυὸ φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δυὸ, ἴδε Αὐτός. ||. δυὸ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. οἱ δύο. » Ἄμφω. ||. καὶ οἱ δύο. » Ἀμφότεροι. tous les deux. ||. οἱ δύο χοῖροι πόσα ποδάρια ἔχουν; » Τὼ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; ||. καὶ οἱ δύο 'τους ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. » Ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. ||. εἶνε δὲ δυὸ δρόμοι. » Ἐστὸν δὲ δύω ὁδοὶ, ἴδε καὶ Μακρυά. ||. δύο χρόνοι. » Διετία, δίετες (τὸ). ||. δυὸ χρόνων. » Διετὴς καὶ Διέτης. ||. δύο χρόνους πρὸ τῆς ἁλώσεως. » Δευτέρῳ πρότερον ἔτει τῆς ἁλώσεως, « (Δ. Ἁλ.) ||. ἀπὸ δυὸ-δυό. » Ἀνὰ δύο, σύνδυο, κατὰ συζυγίαν, κατὰ ζυγὰ (» Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά). « deux à deux. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρσ.) Ἅτερος. ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. ||. κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δυό. » Οὐδέτερος. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια. » Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, (καὶ ἐλλειπτ.). » Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ||. ἀπὸ τὰ δυὸ (καὶ εἰς τὰ δυὸ κτλ.) μέρη, ἴδε Μέρος. ||. κατὰ δύο (καὶ κατὰ τοὺς δύω) τρόπους. » Ἀμφοτέρως (» Πολλῶν ὀνομάτων ἀμφοτέρως λεγομένων, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, « Στρβ.). de deux manières. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τῆς προθ. Ἀμφὶ καὶ τοῦ ἐπιῤ. Δὶς, τοῦ ὁποίου διεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χρῆσις· ὅθεν) μαχαῖρι μὲ δυὸ κόψαις (μεταφορ. στόματα). » Ἀμφίστομος (» Ἀμφήκης, » Δίστομος) μάχαιρα. ||. καράβι μὲ δυὸ πρύμναις. » (ναῦς) Ἀμφίπρυμνος. ||. 'σπίτι μὲ δύο θύραις. » (οἰκία) Ἀμφίθυρος, δίθυρος, κτλ.

'Δυόσμος, φ. » Ἡδύοσμον, μίνθη (ἡ κηπαία), καλαμίνθη. menthe, θ. baume, herbe du cœur, θ.

Δυσεύρετος, η, ον. » Δυσπόριστος, σπάνιος, δυσεύρητος. difficile à trouver, rare.

Δυσικὸς, ὴ, ὸν, (ἀπαντᾶται ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς Βυζ., ἀντὶ) Δυτικός.

Δύσις. » Δυσμαὶ (αἱ), ἑσπέρα. occident, coucher, ouest.

Δύσκολα, ἐπ. » Δυσχερῶς, χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως. difficilement, péniblement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορίου Δυσ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἑπομένας λέξεις, πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν ὁποίων ἠμποροῦν 'να σχηματισθοῦν καὶ πλῆθος ἄλλαι). ||. δύσκολα ξεκολνᾷ, ἴδε Ξεκολνῶ.

Δυσκολεύω, ῥ. μετ. » Πράγματα παρέχω. faire naître des difficultés, susciter des entraves (des difficultés). ||. δυσκολεύομαι, ῥ. μέσ. » Ὀκνέω, ὄκνος μ' ἔχει. faire difficulté (scrupule); avoir de la peine.

Δυσκολία. » Δυσχέρεια, χαλεπότης, ἔργον (ἴδε Δύσκολος), δεινότης, τὸ δυσχερὲς κτλ. difficulté.

Δυσκολοαναίβατος, η, ον. » Δυσανάβατος καὶ (συγκ. ποιητ.) Δυσάμβατος. difficile à monter (gravir).

Δυσκολόβραστος, η, ον, ἴδε Κακόβραστος.

Δυσκολογέλαστος, η, ον. » Δυσεξαπάτητος. difficile à tromper.

Δυσκολογνώριστος, η, ον. » Δυσανάγνωστος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος. méconnaissable.

Δυσκολοεξέταστος, η, ον. » Δυσδιερεύνητος, δυσδιαίτητος, δυσδιεξίτητος, δυσεξέλικτος. dont la recherche est difficile.

Δυσκολοημέρωτος, η, ον. » Δυστιθάσσευτος. difficile à apprivoiser.

Δυσκολοϊάτρευτος (προφ. κοιν. Δυσκολογιάτρευτος), η, ον. » Δυσίατος, δυσαλθής. difficile à guerir.

Δυσκολοκαταίβατος, η, ον. » Δυσκάθοδος. difficile à descendre.

Δυσκολοκατόρθωτος, η, ον. » Δυσκατόρθωτος, δυσκατάπρακτος, δυσκατέργαστος, δύσεργος. difficile à faire, ἴδε καὶ Δύσκολος.

Δυσκολοκυρίευτος, η, ον. » Δυσάλωτος. difficile à prendre.

Δυσκολονίκητος, η, ον. » Δυσνίκητος, δυσκαταγώνιστος, δυσκατέργαστος. difficile à vaincre.

Δυσκολομέτρητος, η, ον. » Δυσαρίθμητος.

Δυσκολοοικονόμητος, η, ον. » Δυσμεταχείριστος, δυσχερής. difficile à manier (traiter).

Δυσκολοπάστρευτος, η, ον. » Δυσεκκάθαρτος. difficile a nettoyer.

Δυσκολοπέραστος, η, ον. » Δύσπορος,

δυσπόρευτος, δυσπέραστος, δυσδιάβατος. difficile à passer (traverser), impraticable.

Δύσκολος, η, ον. » Δυσχερὴς, χαλεπὸς, ἐπίπονος, ἐργώδης, δύσκολος, δεινὸς, δυσέφικτος, δύσεργος, ἀργαλέος. difficile, malaisé. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορ. Δυσ, ἴδε Δύσκολα): δρόμος δύσκολος. » Δύσβατος, δύσπορος, τραχύς. rude, raboteux. ||. δύσκολη κρίσις. » Δυσδιαίτητος δίκη. ||. πολλὰ δύσκολος. » Παγχάλεπος, δυσχερέστατος, κτλ. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.).«

Δυσκολοτρύπητος, η, ον. » Δύστρητος, δυστρύπητος. difficile à trouer.

Δυσκολοτσάκκιστος, η, ον. » Δύσθραυστος, δύσθλαστος, δυσκάτακτος. difficile à rompre (à briser).

Δυσκολοϋπόφερτος, η, ον. » Δυσκαρτέρητος, δυσάνεκτος, (ποιητ.) δύσοιστος. difficile à supporter.

Δυσκολοφύλακτος, η, ον. » Δυστήρητος. difficile à garder ou à observer

Δυσκολοχώνευτος, η, ον. » Δύσπεπτος, δυσοικονόμητος, δυσκατέργαστος, δυσδιαχώρητος, δυσανάδοτος (Ξενοκρ.), κακοστόμαχος. difficile à digérer, indigeste.

Δυσκολοχάλαστος, η, ον. » Δυσκαθαίρετος. difficile à détruire.

Δυσκολώτερα, ἐπ. » Δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, κτλ. plus difficilement, avec plus de difficulté.

Δυσκολώτερος, η, ον. » Δυσχερέστερος, κτλ. plus difficile.

Δύσκυαμος, φ. (φαρμακ.). » Ὑοσκύαμος, καὶ Διοσκύαμος (Διοσκορ.). ἱερὰ βοτάνη, δαιμονία (ὅθεν τὸ κοινῶς Δαιμοναρηά). jusquiame, hanebane καὶ henebane.

Δυστυχὴς, η, ον. » Δυστυχὴς, δυστυχῶν, δυσδαίμων, κακοδαίμων, δυσκληρῶν. malheureux, ἴδε καὶ Κακόμοιρος καὶ Πτωχός.
Δυστυχισμένος

Δυστυχία. » Δυσημερία, δυστυχία, δυσπραγία, δυσκληρία. malheur, revers, ἴδε καὶ Κακομοιριὰ, καὶ Πτωχεία, καὶ Συμφορά.

Δυστυχῶ, ῥ. οὐδ. » Πένομαι, δυσπραγέω, δυστυχέω, ταπεινὰ πράσσω(-ττω), δυσημερέω, δυσκληρέω, κακοπραγέω. être dans l'indigence, jouer de malheur, ἴδε καὶ Πτωχαίνω.

Δυτικὰ, ἐπ. » Πρὸς (» Ἐπὶ) δυσμὰς (ἑσπέραν, ἥλιον δύνοντα, ζέφυρον). vers l'occident.

Δυτικὸς, ὴ, όν. » Ἑσπέριος, δυσμικὸς, δυτικός, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ δυσμῶν (πρὸς δυσμάς). occidental.

Δώδεκα, ἀριθμ. » Δυοκαίδεκα, δώδεκα. douze. ||. δώδεκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δώδεκα χιλιάδες. » Μύριοι καὶ δισχίλιοι, δισχίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. εἰς δώδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. δώδεκα χρόνων. » Δωδεκαέτης (ὁ), δωδεκαέτις (ἡ), δωδεκαετὴς -οῦς (ὁ καὶ ἡ).

Δωδεκά(ή)μερον (τὸ), » Δωδεκήμερος καὶ Δωδεχήμερος καὶ Δωδεκαήμερος (ἡ).

Δωδεκάδα, Δωδεκαριὰ. » Δωδεκὰς, δυοκαιδεκάς. douzaine, θ. ||. κἀμμιὰ δωδεκαριά. » Δώδεκά που μάλιστα.

Δῶμα (τὸ). » Τέγος (τὸ), δῶμα (Εὐαγγ.), δωμάτιον (Ἡρωδ.). terrasse, θ. plate forme, θ.

Ε.

Ε, ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. » Ἐγγίζω-ἀγγίζω, ἐχῖνος-ἀχινὸς, ἐπάνω-ἀπάνου, ἔντερον-ἄντερον, ἐργαλειὸς-ἀργαλειὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ἀργαλέος ἀντὶ Ἐργαλέος), κτλ. ||. εἰς Η ἢ ΕΙ· » Κελαδῶ-κηλαϊδῶ, μηλέα-μηληὰ ἢ μηλειὰ, βορέας-βορηὰς ἢ βορειὰς, πατέεται-πατηέται ἢ πατειέται, κινέομαι-κουνηοῦμαι ἢ κουνειοῦμαι, κτλ. ||. εἰς Ο· » Ἔμπυος-ὄμπυος, ἐρέβινθος-ῥοβίθι, ἑρμηνεία-ὁρμήνεια, εὔκαιρος-ὄφκαιρος, ἔξω-ὄξου, ἐχθρὸς-ὀχτρὸς, Ἑβραῖος-Ὁβραῖος καὶ (χυδ.) Ὁβρηὸς, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Λατῖν.) ἐλαία-olea. ||. εἰς Υ· » Χέω-χύνω, ξέω-ξύνω, κτλ. §. ἀφαιρεῖται, εἰς τὰς ἀπὸ προθέσεων συνθέτους μάλιστα λέξεις· » Ἐνοίκιον-'νοῖκι, ἐμπήγω-'μπήγω, ἐψητὸν-'ψητὸν, ἐρεύγομαι-'ρεύγομαι, κτλ. §. ἐκθλίβεται. » Θεωρῶ-θωρῶ, χρεωστῶ-χρουστῶ, νεωπὸς-νωπος· καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Νεοσσιὰ-Νοσσιὰ, κτλ.

Ἓ, μόρ. (πολυσήμαντον). » Ἔα, εἶα, ὦ, ὤ. ho, he, ô, hem. §. (σημαίνει δισταγμὸν μετ' εἰρωνείας). Ἕ δά! μὲ τὰ ὅλα σου; » Ἔα! μὴ λέγε! παίζων ταῦτα! ho, ho, vous plaisantez donc. §. (συγκατάθεσιν βεβιασμένην). ἕ καλὰ, ἂς εἶναι. » Εἶα δή! εἶεν, ἔστω, θῶμεν. δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχειν. he bien, soit donc. §. (πλῆξιν καὶ ἀνυπομονησίαν). ἕ δά! βαρέθηκα! 'ως πό-

L of C.

τε ; » Ἔα, μέχρι τίνος; ἐπιτέτριμμαι. §. (ἀγανάκτησιν καὶ ἀπορίαν). ἔ! φθάνει! τύχυσες. » Ἔα, παῦε, κατεσκέδακας. §. (προσκάλεσμα ἢ φώναγμα). » Ὦ! hola! he! || . ἔ! ἐσένα λέγω. » Οὗτος, σέ φημι. hola, l'ami! he, vous! ἴδε καὶ Ἄ, καὶ Αἴ, καὶ Εἰά.

Ἑαυτὸς,-τοῦ , (ἀντων. αὐτοπαθὴς χωρὶς ὀνοματικὴν), (κατὰ μὲν τὰ ἄλλα ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἑαυτοῦ (-τῆς,-τῶν, κτλ. διαφέρουσα δὲ πρῶτον μὲν καθότι ἐκεῖνοι τὴν μετεχειρίζοντο ἀνάρθρως καὶ ἡμεῖς ἐνάρθρως· δεύτερον δὲ, διότι εἰς ἐκείνους εἶχεν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἡμᾶς ὄχι· καὶ τρίτον, διότι ἡμεῖς τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, ἐκεῖνοι δὲ κυρίως μόνον εἰς τὸ τρίτον). || .τὸν ἑαυτόν μου. » Ἐμὲ αὐτόν. || . τὸν ἑαυτόν σου. » Σὲ αὐτὸν καὶ Σαυτόν. || . τὸν ἑαυτόν της. » Ἑαυτὴν καὶ Αὐτήν. || . τὸν ἑαυτόν μας. » Ἡμᾶς αὐτούς. || . τὸν ἑαυτόν σας. » Ὑμᾶς αὐτούς. || . τὸν ἑαυτόν τους. » Σφᾶς αὐτοὺς(-τὰς) καὶ Ἑαυτοὺς(-τὰς) κτλ. soi, se (εἰς μόνα τὰ ῥήματα). || . ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Συνέρχομαι. || . ἀφ' ἑαυτοῦ τους. » Οἰκοθεν , αὐθόρμητος. de son propre gré.

Ἐβγάζω (προφ. κοιν. Ἐβγάζω), ὁ. μετ. (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀπὸ τοῦ) »Ἐκβάλλω, ἐξαιρέω, ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐκφορέω. §. προϊημι(-εμαι). sortir, faire sortir, ôter, détacher. || . ἐβγάζω τὰ λέπια. »Λεπίζω, ἐκλεπίζω. écailler. || . ἔνα Ἐβγάλη τὴν φλοῦδαν. » Περιελεῖν τὸν φλοιὸν, ἴδε καὶ Ξεφλουδίζω. || . ἐβγάζει τὰ κόκκαλα τῆς ἀθερίνας. » Τῶν ἀθερινῶν τὰς ἀκάνθας ἐκλέγεται. || . ἀφ' οὗ Ἐβγάλουν τ'ἀγκάθια τῆς ἀγριαγκινάρας. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας (Ἀθην.).« || . ἀφ' οὗ τοῦ Ἐβγάλης τὰ σβάραγνα, τὸ πλύνης, τοῦ κόψης ὁλόγυρα τὰ ἀγκάθια, τὸ σχίζεις ὥμορφα κτλ. » Ἐξελὼν τὰ θραγγία, πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας κύκλῳ , παράσχισον χρησῶς κτλ.,« Ἀθ. || . ἐβγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμόν). » Ἀπο(»Ἐκ)καλύπτομαι. se découvrir. || . ἐβγάζω τὰ Ἐποδήματα (ταὶς κάλτσαις κτλ. ἐγὼ ἄλλου), ἴδε Τραβῶ. || . ἐβγάζω τὰ Ἐποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου, κτλ.). » Ὑπολύομαι. se déchausser. || . ἐβγάζω τὰ Ἐμμάτια. » Ἐκκόπτω (» Ἐξορύσσω-ττω, » Ἐκκεντέω [»Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν,« Ἀριστοτ. Ζ. Β', 12]) τοὺς ὀφθαλμούς. crever les yeux. || . ἐβγάζω τὴν μύξαν μου, ἴδε Μύξα. || . ἐβγάζω Ἐδόντι (χαλασμένον). » Ἐξαιρέω(-ομαι). || . ἐβγάζουν τὸ κουκκοῦτσι. »Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες (Θεόφρ. Δ'. Φυτ. 3). || . ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν του. » Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν, « Ἀρετ. || . μοῦ ἔβγαλε τὴν ψυχὴν ὡς οὔ να μὲ Ἐτὸ δώσῃ, ἴδε Τυραννῶ. || . αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν ἐβγάζει χολὴν (φλέγματα, κτλ.). » Χολὴν ἀνάγει (ἀναφέρει, ἀναδίδωσιν). || . ἐβγάζω φωτιὰν μὲ τὸν πυροβόλον. » Πῦρ ἐκτρίβω (ἀνακαίω). faire jaillir du feu. || . ἐβγάζω τὸ χέρι (ποδάρι κτλ.). » Ἐξαρθρόω(-ομαι). prendre (se donner) un écart, disloquer, luxer, démettre, déboîter. || . ἐβγάζω Ἐδόντια. » Τοὺς ὀδόντας ἀναφέρω (φύω) (» Ὅς, ἐπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας, « Ἀριστοφ. Βατρ), ἀνάγω (» Ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας,« Ἱππκρ.), ὀδοντοφυέω. les dents me percent (viennent), mes dents poussent, ἴδε καὶ Ἐδόντι. || . ἔβγαλε (ἐτίναξε) βλαστάρια. » Βλαστοὺς ἀνῆκε (μεθῆκεν, ἀφῆκεν]» Ἡ Καλλιστέφανος ἐλαία τοὺς πτόρθους ἀφίησιν ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους, « Ἀριστοτ.]), ἐβλαστοφύησεν, ἀνεβλάστησεν. il a rejeté (rejeté par le pied), il poussa. || . ἡ ἀγριοκουκκουναρηὰ ὅταν κοπῇ Ἐδὲν ἐβγάζει πλέον βλαστάρι. » Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, « Ἡρ. || . ἐβγάζω τρίχαις (μαλλιὰ, μουστάκια, κτλ.). »Φύω τρίχας, τριχοφυέω. pousser du poil, se couvrir de poil. || . ἐβγάζω ῥίζαις (σπίθαις, κτλ.). » Ῥιζοβολέω (»Σπινθηροβολέω, κτλ.). || . ἐβγάζω φλόγα. »Φλόγα ἀνίημι. || . ἡ Ἀττικὴ Ἐβγάζει τὸ γλυκότερο' μέλι, καὶ τὸ πικρότερο' κώνειον. »Φέρει, ἐκφέρει, φύει. produire. || .ἐβγάζω εὐλογιὰν (σπυριὰ, κτλ.). »Ἐξανθέω (»Φλυκταίναις ἐξηνθηκὼς), φύματα φύω (ἐκφύω, ἐκθύω) , φλυκταινόομαι. || . ἔβγαλ' ἕνα κότσι 'σ τὸ ποδάρι. »Τύλον ἐξέφυσε. il lui vint un cal au pied. || . ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. »Βουβὼν ἐπήρθη αὐτῷ (Προκπ. Ἱστορ.). « || . ἐβγάζω πουλιὰ (βάλλω δηλ. κλώσσαις). » Ὀρνιθας μαιεύομαι. || .ἐβγάζω πουλιὰ (ἀπὸ τὰ αὐγά των). » Ἐκνεοσσεύω(-ττεύω), ἐκκολάπτω, ἐκλέπω, ἐκγλύφω. faire éclore. || . τὸ περιστέρι Ἐβγάζει τὰ πουλιά 'του εἰς δεκατέσσερης Ἐμέραις. » Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι δὲ περιστερῶν νεοσσοὶ ἐκκολάπτονται (ἐκλέπονται,ἐκγλύφονται,ἐκπέττονται). ils éclosent an bout de 14 jours. » Ἐν αἷς τίκτουσα (ἡ ἀλκύων) ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς,« Σχλ. Ἀρστφ. Ὄρν. 252. || . γεννᾷ δὲ κάμμιὰ' φορὰ' καὶ τρία αὐγά· ποτὲ ὅμως Ἐδὲν ἐβγάζει περισσότερα παρὰ δύο πουλιά.»Τίκτει δὲ καὶ τρία ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἐξάγει οὐ-

δέποτε δυοῖν πλέον νεοττοῖν (Ἀριστοτ. Ζ. ΣΤ', 5.). « || . μιὰ ἀγελάδα Ἐγάζει (δίδει) τέσσερης-ἡμισυ ὀκάδες γάλα. »Βοῦς ἐδάλλεται ἀμφορέα (Ἀριστοτ.).« || . ἕνα μελίσσι Ἐγάζει (δίδει) ἑπτά-Ἐμισυ ὀκάδες μέλι, τὰ εὐτυχισμένα δεκατέσσερης ἢ δεκαπέντε, καὶ πολλὰ ὀλίγα εἴκοσι ὀκάδες. » Βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶ ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δὲ εὐθηνοῦντα δύο χοὰς ἢ πένθ' ἡμίχοα· τρεῖς δὲ χοὰς ὀλίγα. || . Ἐδὲν ἐτολμοῦσαν οὔτε φωνὴν Ἐνα Ἐγάλουν. » Μηδὲ φωνὴν ἐκβάλλειν τολμῶντας (Πλούτ. Καισ. ξ'). « || . ἔβγαλε μιὰν φωνήν. »Φωνὴν ῥῆξας. pousser. || . ἔβγαλε μιὰν λεπτὴν-λεπτὴν φωνήν. » Λεπτόν τι (καὶ μύχιον , ὥσπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς) φθέγμα προέμενος. || .ἐβγάλλω τὸν θυμόν μου, ἴδε Ξεθυμαίνω. || .ἐβγάζω λόγον (εἰδησιν). »Διαδίδω, ἐκφέρω. répandre, publier. || . ποιὸς ἔβγαλ' αὐτὴν τὴν συνήθειαν ; » Τίς ἐξήνεγκε (εἰσήγαγε'); qui a introduit (amené) cet usage ? || . ἐβγάζω τὸν λότον, ἴδε Λαχνός. || . ἐβγάζω μερτικόν. » Ἐξαιρέομαι μοῖραν. || . Ἐτὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα . » Παρελύθη (»Μετέστη,»Ἀπηλλάγη,»Ἐπαύθη)τῆς ἀρχῆς. il fut destitué (déplacé, cassé), on le déposa.. || . ἀφ' οὗ Ἐγάλοι τὸν Μεγαβάτην, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτοῦ διοικητής. » Μεγαβάτην ἀπαλλάζαντα , ὃς πρότερον ἦρχε. || . ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον Ἐνα ἰδῶ, ἴδε Προβάλλω. || . ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην , ἴδε Μέση. || . Ἐτὸν ἐβγαλε ψεύτην. »Ψευδόμενον αὐτὸν ἐξήλεγξεν. il l'a démenti, il lui donna un démenti. || . Ἐτοὺς ἔβγαλ' ἀμύδαλα καὶ ῥῴδια (εἰς τὸ τραπέζι δηλ. Ἐνα φάγουν). » Τῶν ἀμυγδάλων παρέθηκα καὶ τῶν ῥοϊδίων. || .ἐβγαλλεν (ἐνν. ἀπὸ τὸ πουγγεῖ' του) δύο δηνάρια , καὶ Ἐτὰ ἔδωκε τὸν πανδοχέα. »Ἐκβαλὼν(ἐνν. τοῦ βαλαντίου)δύο δηνάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ (Εὐαγγ.).« ayant tiré deux deniers. || . δὲν Ἐμπόρεσε Ἐνα βγάλῃ (διαβάσῃ) τὸ γράψιμόν του. »Οὐκ' ἐξεγένετό οἱ διαγνῶναι (ἀναλέξασθαι) τὰ γεγραμμένα. il ne put déchiffrer son écriture. || . ἐβγάζω τ'ὄνομα τοῦ παιδιοῦ. » Τίθεμαι ὄνομα. imposer (donner) le nom. || . ἀκόμα Ἐδὲν Ἐτὸν ἴδαμε, καὶ Γιάννη' Ἐτὸν ἐβγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) »Αἶξ οὔπω τέτοκεν, ἐρίφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει· (καὶ μὲ τό:) » Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἐλεῖν, τὴν ἅλμην νυκᾶς. « || . ἔβγαλε τὸ ὄνομα τοῦ κορπισοῦ (Ἐτὸ δυσφήμησε δηλ., φράσις ἀπαράλλακτος σχεδὸν μὲ τὸ Ῥαψικόν.) »ὅτι ἐξήνεγκεν ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ τὴν παρθένον (Δευτερον.).« (καὶ μὲ τοῦ Εὐαγγελ. τό) » Ὅταν ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν (Λουκ. ΣΤ'). « || . ἐβγάζω τὸ ψωμί μου. » Πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον. gagner son pain. || . εἰς 14 χρόνους ἔβγαλαν 2200 τάλαντα. » Ἐξενεγκεῖν αὐτοὺς ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα (Πλ.Β.Γ', 27, 5)«.

Ἐβγαίνω (προφ. κοιν. Ἐβγαίνω), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ) » Ἐκβαίνω. »Προέρχομαι, ἐξέρχομαι, πρόειμι, ἔξειμι, προΐημι, ἐκπερεύρομαι. sortir. §. se détacher. || . ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι. » Ἀποβαίνω. débarquer. || . ἐβγαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας. » Ἐκνήχομαι, ἐκνέω. se sauver à la nage. || . ἐβγαίνω ἐπάνω (ἢ) εἰς τὴν ὄψιν. »Ἀναφέρομαι (»Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο,»), ἀναδύω(-υμι)-ομαι. || . ἐβγαίνω 'σ τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. || . ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτ 'μας , ἴδε Ἐμβαίνω. || . ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι, τὸ ἄστρον, κτλ.). »Ἀνέτειλεν, ἀνέσχε. se lever. || . ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου (μεταφ.). » Ἐκπίπτω, ἐξάγομαι, ἐκφέρομαι, ἔκφορος γίγνομαι (Συνεσ.). || . ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ συλλογικά μου. »Ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν. || . ἐβγῆκεν ἕνας λόγος. » Φήμη τις διέπτη (διαδέδοται, ἐξάπεσεν). un bruit a été répandu. || . Ἐνα μὴν ἐβγῇ ἔξω λόγος. » Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πρασσομένων.« (Ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι στιχ. 399, εἶπε:) » Μὴ προβῇ λόγος.« || . τῶρα Ἐβγῆκεν αὐτὴ ἡ συνήθεια. »Ἄρτι τὸ ἔθος τοῦτο ἡμῖν ἐπιδεδήμηκεν. || . ἀπ' αὐτὸ λέγουν ὅτι Ἐβγῆκε καὶ ἡ παροιμία. »Ἐκ τούτου καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασιν. || . ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Ἐβγάζω. || . ἐβγῆκε τὸ χέρι 'του (τὸ ποδάρι 'του, κτλ.). » Τὴν χεῖρα (τὸν πόδα,κτλ.) ἐξήρθρωται.»Ἡ χειρ (»Ὁ ποῦς) ὠλισθεν (ἐκπέπτωκεν) αὐτῷ. »Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν(Ἐπικτ. ἐγχ.).« il s'est demis le bras (le pied, etc.), il se donna un écart. || . Ἐβγαίνει ὁ Ἐπάτος 'του. »Ἐκπίπτει τὴν ἕδραν (Θεοφρ. Φυτ. Θ', 9). || . ἡ κελλήτερη σκάρφη Ἐβγαίνει Ἐσ τὴν Ἀντίκυραν· Τὰ κουκκιὰ Ἐδὲν Ἐβγῆκαν ἀκόμη, κτλ. ἴδε Φυτρόνω. || . ἐβγῆκαν τὰ Ἐδόντιά 'του. »Ἀνέτειλαν (»Ἔφυσαν) αὐτῷ οἱ ὀδόντες. les dents lui percèrent (poussèrent, vinrent). || . ἐβγῆκε σπυρὶ (πόνεμα) εἰς τὸ βυζί 'της. » Ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτῆς ἔφυμα (Ἡρόδ. Γ', 133).« || . Ἐπίσω ἀπὸ τὸν ναὸν ἐβγαίνει ἕνα νερόν, ἴδε Ἀναβρύω. || . ἐβγαίνει τὸ πουλὶ ἀπὸ τ' αὐγό'. » Ἐκλέπεται, ἐκλεπίζεται, ἐκκολάπτεται. éclo-

re. || . ἐβγῆκε 'ς τὸ' σπόρο' (φρσ. γεωργ., ἔβγαλε δηλ. κοτσάνι ἢ ἐλαστάρι ἴνα κάμῃ σπόρον), ἴδε Ξεβλασταρόνω. || . ἐβγῆκεν ἡ βοῦλλα ἐπάνω 'σ τὸ κερί. » Ἀπετυπώθη, ἐναπετυπώθη, ἐξεμάχθη, ἐναπεμάχθη. § ἡ θωριὰ ἐβγαίνει ἢ 'δὲν ἐβγαίνει (ξεβάφει). »Ἐξίτηλος (»Δευσοποιός, »Βεβαία, »Ἀνέκπλυτος, »Ἔμμονος) ἢ »Ἀνεξίτηλος ἡ βαφὴ (τὸ ἄνθος). || . ἡ θωριά 'του 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. »Ἡ πλύσις οὐ δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι, « Πλάτ. || . 'ποῦ 'βγαίν' αὐτὸς ὁ δρόμος ; ἴδε 'Πάγω. || . ὅλ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια 'βγαίνουν 'σ τὸ' μεγάλο' δρόμο'. »Αὗται δὲ πᾶσαι εἰς τὴν λεωφόρον ἀναστομοῦνται αἱ ἀτραποί. || . τὴν θύραν 'που 'βγαίνει 'ς τὸ περιβόλι. »Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν (Ξενοφ.).« §. (μεταφ.) 'τοῦ βγῆκε σὲ καλό', (φρσ.) » Πρὸς ἀγαθοῦ ἐγένετο· » Χωρήσαντός οἱ τούτου (Ἡρόδ.)· » Εὐοδώθη. || . καὶ εἰ μὲν ἐβγῆ σὲ καλό'. » Εὖ δὲ παρασχόν (Θουκ). « || . 'δὲν 'τοῦ 'βγῆκε σὲ καλό'. » Εἰς οὐδὲν ἀπέβη χρηστόν· » Οὐκ ἐς ἀγαθὸν ἐτελεύτα (ἀπέσκηψε)· » Πρὸς κακοῦ ἐγένετο αὐτῷ. il ne lui en resulta rien de bon. || . 'δὲν ἐβγῆκε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γ'ώμην 'του, ἴδε Δεξιά. || . αὐτὸς ὁ λογαριασμὸς 'δὲν ἐβγαίνει. » Οὐ συμβαίνει, οὐ συγκεφαλαιοῦται. || . ἐβγῆκε (ἀλήθευσε δηλ.) τ' ὄνειρόν 'του (ἡ προφητεία, κτλ.). » Ἐξήκει οἱ ὁ ὄνειρος (Ἡρόδ. Γ.)· » Ἀπέσκηψε· » Τὸν ὄνειρον (τὴν ὄψιν) οἱ ἐξεληλυθέναι· »Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν, ἴδε Ἀληθεύω. || . κακὸς ἄνθρωπος ἐβγῆκεν (ἀπεδείχθη, κατήντησεν) ὁ ἄνδρας μου. » Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις (Εὐρ. Μήδ. 229).« || . πῶς 'βγαίνουν τὰ λόγια ! » Τὰ λόγι' ὡς περαίνεται (Ἀριστοφ. Σφ. 795)· (ὁ Ὅμηρος 'το εἶπε:) » Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.« || . 'δὲν ἐβγῆκε κάνεν ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμεν. » Ὧν ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκε (Ἰσοκρ.). » Εἰ μὲν ἐκβέβηκεν ὅσ' ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς οὗτος (Δημοσθ. Παραπρ.).« || . ἐβγῆκε τ' ὄνομά σου, (φρσ. ὁμοία τῇ Γραφ.) » Καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν τοῖς ἔθνεσιν (Ἰεζεκ. Ιϛ', 14). « || . ἐβγῆκε ('δὲν ἐβγῆκεν ἀκόμη) ὁ μῆνας.»Τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς (Δημοσθ. Πανταιν.)· » Ἐξελεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνὸς (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'). « || . πρὸ τοῦ 'να ἐβγῇ ὁ χρόνος. »Πρὶν ἐξελθεῖν τὸν ἐνιαυτὸν (Δημ. Παραπρ.). « §. (συνεκδχ. καὶ κατ' εὐφημισμὸν) ἐβγαίνω (ἀντὶ τοῦ, Ὑπάγω πρὸς χρείαν μου. Ὅθεν:) πόσαις φοραὶς 'βγῆκε; ἴδε Χρεία.

Ἐβγαλμα. »Ἔξοδος, ἐξαίρεσις, ἐξαγωγὴ (κυρ. πραγματειῶν), ἐκβολὴ (κυρ. ἡ ἄλλ. χάρις), sortie, θ. || .ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν. » Ἀπόβασις. débarquement. || . ἔβγαλμα τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων. »Ἐκδρομὴ, ἔξοδος, ἐκβοήθεια. sortie, θ.

Ἐβγασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐβγαίνουν). » Ἔξοδος (ἡ). issue, θ.

Ἑβδομάδα. »Ἑβδομὰς καὶ (ἀρχαιότ.)»Ἑπτὰς (ἡ). semaine, θ.

Ἑβδομαδιάτικος, η, ον. » Ἑβδομαδικός. hébdomadaire.

Ἑβδομῆντα , ἀριθμ. » Ἑβδομήκοντα. soixante et dix. || .ἑβδομῆντα φοραὶς, ἴδε Φορά. || . ἑβδομῆντα χιλιάδες. » Ἑπτακισμύριοι. || . ἑβδομῆντα χρόνων. » Ἑβδομηκοντούτης (ὁ), ἑβδομηκοντοῦτις (ἡ). septuagénaire.

Ἑβδομηνταριά. »Ἑβδομηκοντάς. soixantaine, θ. || . κάμμιὰ ἑβδομηνταριά. » Ἑβδομήκοντά που μάλιστα. quelque soixantaine.

Ἐγγαστρόνω (προφ. κοιν. 'Γκαστρόνω), ἐκ τοῦ » Ἐγγαστρὼ (» Καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην, » Νικήτ. μητροπολ. Ἡρακλ. παρὰ Σευϊκήρῳ), ῥ. μετ. »Πληρόω (Ἀριστοτ.), ἐγκύων (ἐγκύμενα) ποιέω. faire un enfant à quelqu' une, engrosser (οἰκ.). || . εἶπεν ὅτι 'τὴν ἐγγάστρωσε. »Κύειν ἔφη ἑξ αὐτοῦ. qu'elle portait dans son sein le fruit de ses œuvres, qu'elle était grosse de son fait. || . ἐγγαστρόνομαι, ῥ. παθ. » Συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς (ἐν γαστρὶ) λαμβάνω (ἔχω) , ἐγκυμονέω, κυΐσκομαι , πληρόομαι. concevoir, devenir enceinte.

Ἐγγάστρωμα. »Πλήρωσις (ὡς ἐκ τοῦ ἄῤῥενος), σύλληψις (ὡς ἐκ τοῦ θήλεως). conception.

Ἐγγαστρωμένος, η, ον. »Ἐν γαστρὶ φέρουσα (ἔχουσα), ἔγκυος (»Ἔγκυος , ἐγγαστρωμένη γυνή,« Ἡσύχ.), κύουσα, ἐγκυμονοῦσα, ἐγκύμων, κυοφοροῦσα , βαρυνομένη τὴν γαστέρα (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. » Ἡ δὲ γυνὴ φέρει τὸ φορτίον τοῦτο βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου.« καὶ ἐν ἐπιγράμμ.) »Νεδὺϊ βριθομένη δάμαλις,« κοιν. βαρούμενη, τὸ ὁποῖον ὁ Σωσίπατρος[ἐν ἐπιγράμμ.] ἐξέφρασε καὶ μονολεκτ. διὰ τοῦ γαστροβαρὴς, πλήρης. grosse, enceinte , pleine (κυρ. διὰ τὰ ζῶα), ἴδε καὶ Μῆνας. || . εἶν' ἐγγαστρωμένη. » Κύει (» Ἡ κάμηλος κύει μῆνας δέκα, »Ἀριστοτ.), ἐν γαστρὶ (κατὰ γαστρὸς) ἔχει, ἐγκυμονεῖ. || . λέγουν ὅτι ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον 'γγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα. » Τὴν Λητὼ φασι κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα.«

Ἔγγιγμα. »Ψαῦσις, προσέγγισις, ἁφὴ,

ἐπαφή, θίξις. **toucher, attouchement.** §. ἔγγιγμα μὲ λόγους πικρούς (μεταφορ.). » Δηγμός, κερτομία. **brocard.**

Ἐγγίζω (προφ. κοιν. Ἀγγίζω), ῥ. μετ. » Θίγω καὶ Θιγγάνω, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ψαύω, ἐπαφάομαι. **toucher.** §. ῥ. ἀμ. » Ἔχομαι, συνέχομαι, συνάπτω. **se toucher.** || .αὐτὰ τὰ δυὸ ᾽σπίτια ἐγγίζουν ἕνα μὲ τ᾽ ἄλλο. »Συνάπτει ἀλλήλοις, συνέχεται πρὸς ἄλληλα, θίγουσιν ἀλλήλων. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Πειράζω μὲ λόγους). »Καθάπτομαι, καθικνέομαι, δάκνω, κνίζω, ὑποκνίζω, κερτομέω. **piquer, picoter, pincer, brocarder.** || . ᾽τὸν ἐγγιξε κατάκαρδα. » Πικρῶς αὐτοῦ καθικόμενος. **il le piqua au vif**, ἴδε καὶ Κατάκαρδα. || . ἀφ᾽ οὗ ᾽τ᾽ ἄκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, ἐγγίχθηκεν. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἐδήχθη (Ξεν. Κυρουπ.).«

Ἐγγικτικὸς (κυρ. λόγος), ἡ, όν. » Δάκνων, δήκτης, δηκτικὸς, πικρὸς, κέρτομος. **piquant, mordant, mordiquant.**

Ἐγγλαβὴ (χυδ. ἀντὶ »Ἐγγραφὴ ἢ Ἐκλαβὴ (» Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἐστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐ.λά.ῃ[ἐγλάβῃ]· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ.α.ῆς(ἐγλαβῆς) τὸ πέμπτον μέρος, » Ἐπγρ. Κειακ. παρὰ Βοικίῳ, Τόμ. Β΄, σελ. 288, 19).

Ἐγγονὸς, ἡ, ι. » Ἔγγονος, παῖς παιδὸς, υἱωνὸς·ἡ, υἱδοῦς (ὁ ἐξ υἱοῦ)-δῆ, θυγατριδοῦς (ὁ ἐκ κόρης)-δῆ. **petit-fils, petite-fille.**

Ἐγγύησις. »Ἐγγύη, ἐγγύησις. **caution, cautionnement, garantie.** || . δίδω ἐγγύησιν. »Ἔγγυητὴν καθίστημι. **donner caution.**

Ἐγγυητής. » Ἐγγυητὴς, ἀνάδοχος. **garant, caution, répondant, pleige.** || .γίνομαι ἐγγυητής. » Ἐγγυάομαι, ἐξεγγυάομαι, ἀναδέχομαι. **cautionner, garantir, répondre (faire bon) pour, se porter (se rendre) caution.** || . διὰ δὲ τὸν Μεγακλέα ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Λεόντιος. »Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο (Πολύβ.).» || . δίδω ἐγγυητήν, ἴδε Ἐγγύησις.

Ἐγκαινιάζω, ῥ. μτβτ. »Ἐγκαινίζω. **célébrer la dédicace (d'un temple etc.).**

Ἐγκαινίασμα (τὸ). » Ἐγκαινισμὸς, ἐγκαίνισις, ἐγκαίνια (τὰ). **dédicace (d'un temple); inauguration.**

Ἐγκαιρόπαστον (τὸ πρὸς ὥραν ἁλατισμένον ᾽ψάρι). » Ἀκρόπαστον, ἡμιτάριχον, ἡμίπρον (ἀντὶ ἡμινέαρον) τάριχος, ᾽αρτίπαστον, ὡραῖον. **à demi saupoudré.**

Ἐγκάλεσμα. » Γραφὴ, ἐνδειξις, εἰσαγγελία, καταγγελία, φάσις, λῆξις. **action, accusation, dénonciation.**

Ἐγκαλῶ, ῥ. μετ. » Δίκην λαγχάνω (ἐπάγω, εἰσάγω, ἐκφέρω, ἀποφέρω, συνίσγημί, ἐνίσταμαί) τινὶ, γράφομαί τινα, εἰσαγγέλλω, διώκω, προκαλέομαι (Λουκ. Τιμ.), ἐνάγω, φαίνω, ἐνδείκνυμαι, καταγγέλλω, ἐγκαλέω. **accuser, actionner, intimer, intenter une accusation (une action, un procès) à (contre) quelqu'un, poursuivre en justice.** || . ᾽τὸν ἐγκάλεσεν εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. μὲ ἀναφορὰν ἐγγραφον). » Γραφὴν ἀπήνεγκε (ἐγράψατο, ἐπήγαγε, ἐποιήσατο, δέδωκε, προσήνεγκε) κατ᾽ αὐτοῦ. **il l'assigna à comparaître pardevant la cour.** || . τὸν ἐγκάλεσαν ὡς φονηά. » Φόνου φεύγει. || . ἐγκαλοῦμαι, ῥ. παθ. »Φεύγω (»Ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγεν «). **être poursuivi en justice.** || . πολλαὶς φοραὶς ἐγκαλέσθηκε, ποτὲ ὅμως ᾽δὲν ἀποδείχθηκεν ἔνοχος. » Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δ᾽ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν (Δημοσθ.).»

Ἐγκαρδιόνω, ῥ. μετ. » Θαῤῥύνω καὶ Θαρσύνω, ἐπιῤῥωνύω(-υμι), παραθαῤῥύνω, δια(παρα)κελεύομαι. **encourager, rassurer, ranimer, enhardir, relever le courage, inspirer du courage à.** || . ἐγκαρδιόνομαι, ῥ. μσ. » Ἀναθαῤῥέω καὶ »Ἀναθαρσέω, ἐπιῤῥώννυμαι. **prendre courage, se rassurer, ranimer son audace.**

Ἐγκλαβή, ἴδε Ἐγγλαβή.

Ἐγκολφι (προφ. κοιν. Ἐγκόρφι). » Ἐγκόλπιον, προστερνίδιον (κόσμημα). **pectoral** καὶ **pectorale** (κυρ. τῶν ἀρχιερέων); **agnus, croix,** θ.

Ἐγκρατεύομαι, ῥ. μσ. » Ἐγκρατῶς ἐμαυτοῦ ἔχω. || . ᾽δὲν—. » Ἀκρατῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, ἀκρατεύομαι.

Ἐγχειρίζω, ῥ. μτβτ. » Χερσὶν ἐντίθημι, καὶ » Εἰς χεῖρας τίθημι (Εὐρ. Ἄλκ.).

Ἐγὼ, (ἡ γεν.) μοῦ καὶ μου, (ἡ αἰτ.) με, (Πληθ. ἡ ὀνομ.) ἐμεῖς, (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐμᾶς καὶ ᾽μᾶς ἢ ᾽μας. ἀντων. (πρωτότ. Α΄. προσ.). »Ἐγὼ (κτλ.), αὐτός. **je** (μόνον μὲ τὰ ῥήματα), **moi, nous, nous autres.** || . ἐμεῖς καὶ ᾽μεῖς (κατ᾽ ἀποκοπ. ἀντὶ Ὑμεῖς), (φρσ. ἀντὶ Μόνοι, ὄχι μὲ ἄλλους). || . ἀφ᾽ οὗ δὲ ᾽μείναμεν ἡμεῖς καὶ ᾽μεῖς. » Ἐπεὶ δὲ ἐφ᾽ ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα (Αἰσχιν.).« (Σημ. Α. Εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν καὶ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ προτιμῶσιν. Ὅθεν λέγουν, Σοῦ δί-

δω ἀντὶ Σοὶ δίδωμι ἢ Σὲ δίδω, Σοῦ λέγω ἀντὶ Σοὶ λέγω ἢ Σὲ λέγω. Ὁ Κοραῆς αἰτιολόγησε πιθανώτατα τὴν συνήθειαν [τὴν ὁποίαν ἐκάκισεν ὁ Γάλλος νεολληνιστὴς Δαδῖ], ἀποδείξας ὅτι εἶνε κατὰ συνεκδοχὴν προθέσεως. Ἂν εἰς μερικὰ ῥήματα φαίνεται ἀδιάφορος ἡ ἀντικατάστασις τῆς γενικῆς· ἐπειδὴ καθὼς τὸ Σοῦ λέγω εἶνε, Χάριν σου λέγω, ἐπίσης καὶ τὸ Σὲ λέγω εἶνε, Πρὸς σὲ ἢ Διὰ σὲ λέγω· εἰς μερικὰ ὅμως, καὶ ἰδίως εἰς τὰ λεγόμενα Στερητικὰ ῥήματα, Μοῦ 'το κρύβεις, Σοῦ 'το παίρνω, Γοῦ λείπει, κτλ., ἡ αἰτιατικὴ κρίνεται προφανῶς σόλοικος: Εἰς τὸ τρίτον μάλιστα ἑνικὸν πρόσωπον μεταχειριζόμεθα παντοῦ, ὅταν τυχαίνῃ καὶ δευτέρα πτῶσις, τὴν γενικὴν ἐξ ἀνάγκης, 'τοῦ 'το λέγω, 'τῆς 'το λέγω, κτλ. Ὅθεν εὐκταῖον ἦτον ἐὰν εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖά μας παρεδίδετο ἓν εἶδος συντακτικοῦ τῆς νέας Ἑλληνικῆς). || . δός μου 'τον κάμπωσαις 'σ τ' αὐτιά. »Κρότησόν μοι αὐτόν. donnez-leur-moi sur les oreilles. || . διάβασέ μου (με) 'τους αὐτὸν τὸν νόμον. » Ἀνάγνωθί μοι δ' αὐτοῖς τοῦτον τὸν νόμον. || . κουράσθηκαν τὰ σαγόνια 'του τρώγοντας. » Ὅτι κοπιάσειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων, » Ἀθήν. » Ἐσθίοντι αὐτῷ πεπονήματον τὰ σιαγόνε,« || . (Σημ. Β'. Ἡ προσθήκη τοῦ Να εἰς τὰς ἑνικὰς αἰτιατικὰς αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας:) ἐμέ-να, ἐσέ-να, ἐκεῖνον-να, (εἶνε τὸ Νη τῶν παλαιῶν Δωριέων, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθεταν κ' ἐκεῖνοι ὁμοίως, λέγοντες:) » Ἐγώνη καὶ Ἐμίνη.

Ἐδικὸς (προφ. κοιν. 'Δικὸς, ἀντὶ) »Ἰδικὸς (»Προπορευομένων αὐτοῦ [τοῦ στρατηγοῦ] τιμῆς ἕνεκεν τῶν ἐπιτιμίων καὶ ἰδικῶν αὐτοῦ ἀνθρώπων, »Μαυρικ. Στρατηγ.), ἡ, ὸν, (συντάσσεται πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους ἀντωνυμίας) μου, σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των (καὶ ἐπέχει τόπον τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τῶν παλαιῶν). » Ἐμὸς (ἡ, ὸν), σὸς (ἡ, ὸν), ἑὸς (ἡ, ὸν), ἡμέτερος (α, ον), ὑμέτερος (α, ον), σφέτερος (α, ον) ἢ ἑαυτῶν κτλ. mien-enne, tien-enne, sien-enne, nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. || . θέλων 'να (ἀπο)δείξῃ ὅτι ἦτον ἐδικόν 'του τὸ ἀμάξι. » Βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα (Θκδ.).« pour faire connaître que le char était à lui (qu'il lui appartenait). || . περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἐδικούς 'του. »Πλείους τῶν ἐκείνου.

Ἐδῶ, ἐπίῤ. τοπ. (κατ' ἀντιμετάθεσιν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Ὧδε (καθὼς 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Κρήτην). » Ἐνταῦθα, ἐνταυθοῖ καὶ ἐνταυθοῖ, ἐνθάδε, δεῦρο καὶ δευρί, ταύτῃ. ici. || . ἀπ' ἐδῶ, ἴδε Ἀπό. || . ἕνας ἐδῶ κἠ-ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἄλλος ἐδῶ κἠ ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἕνας ἐδῶ κ' ἕνας ἐκεῖ. »Ἄλλος ἄλλη. qui ça qui là. || . ἐδῶ κ' ἐκεῖ. »Ὧδε κἀκεῖσε· »Δεῦρο κἀκεῖ (Πλουτ. Γαλβ.)· » Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ (Σοφοκλ.)· » Τῇδε κἀκεῖσε. ça et là, par si par là, de côté et d'autre. || . ἐδῶ πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐδῶθες, ἐπ. (τοπ.). »Ἐπὶ τάδε καὶ Ἐπίταδε. deça, en deça, au deça, de deça, par deça, en ça de.

Εἰά (προφ. κοιν. Γειά), ἐπ. (παρακελ.). » Εἶα. allons, ça, voyons. || . εἰὰ 'να διῶ τί ἔχεις 'σ τὸ σακκί σου. » Φέρ' ἴδω τί ἐν τῇ πήρᾳ φέρεις. || . εἰὰ 'να διοῦμεν, ἂν σε δείρῃ κάνεις, τί κάμνεις. »Φέρ' ἴδω τί δρᾷς, ἤν τις σὲ τύπτῃ (Ἀριστοφ.); « ἴδε καὶ παράδ. καὶ Ὑγεία.

Εἰδεμὴ, σύνδ. (ὑποθ. καὶ ἐξαιρ.). » Ἢ, ἄλλως, ἄλλως δὲ, ἄλλως γὰρ ἄν, εἰ δ' οὔ, εἰδὲ μὴ, εἰδεμή γε. si non, autrement, sans quoi. || . ἂν θὰ 'τὸ κάμῃς, καλά· εἰδὲ μὴ, 'πές μου 'το (ἐλλειπτ.). »Εἰ μὲν ποιήσεις· εἰ δ' οὔ, λέξον μοι.

Εἴδησις (ἡ ἄλλ. Εἰδοποίησις). »Ἀγγελία, μήνυμα, μήνυσις, ἐπαγγελία. nouvelle, θ. avis, annonce, θ. notification, avertissement, message. || . εἴδησις καλὴ (χαροποιὰ, Τουρκ. μουζδές.). »Εὐαγγέλιον. || . δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. || . ἦλθε μόνος 'του 'να δώσῃ τὴν εἴδησιν τῆς μάχης. » Αὐτάγγελος ἦκει τῶν ἠγωνισμένων. || . ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν ἀτός 'του » Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς (Πλουτ. Περικλ.). || . ἀφ' οὗ ἦλθε λοιπὸν ἡ εἴδησις τῶν συμβάντων. » Ὡς οὖν αὐτοῖς ἦλθε τὰ γεγενημένα (Θκδ.)«. || . μετὰ τὴν εἴδησιν λοιπὸν αὐτήν. » Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις (αὐτ.). §. (ἡ ἄλλ. Ἰδέα): 'δὲν ἔχω εἴδησιν, ἴδε. Ἰδέα.

Εἰδοποιῶ, ῥ. μετ. »Ἀναγγέλλω, μηνύω, ἀπαγγέλλω, σημαίνω, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δῆλον ποιέω(-ομαι), διδάσκω, καταγγέλλω (ἐπὶ κακοῦ). avertir, aviser, instruire, informer, annoncer, faire savoir, notifier, faire part, apprendre, donner avis. || . 'να 'τὸν εἰδοποιῇ 'πότε εἶνε καιρὸς 'να ἐμβαίνῃ; »Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι (Ξενοφ.).«

Εἴδωλον (θεοῦ). » Εἴδωλον, ἔδος (τὸ), ἄγαλμα, ξόανον, βράτας (τὸ). statue, θ. idole, θ. §. (ἀνθρώπου). » Ἀνδριὰς, ἀνδρείκελον, εἰκὼν (χαλκῆ κτλ.). statue, θ. §. (ζώου, φυτοῦ καὶ κάθε ἄλλου). »Πλάσμα, πλαστούργημα. figure, θ.

Εἰκόνα, Εἰκόνισμα { (ἀφωσιώθη ἡ λέξις εἰς μόνα τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁ-

γείω.). »Εἰκών (ἱερά), μόρφωμα (ὁμοίωμα, ἀφομοίωμα) ἱερόν. image, ὁ. tableau.

Εἰκονισματάκι. »Εἰκόνιον. petite image.

Εἰκονοστάσι. »Εὐκτήριον, εὐκτήριος (οἶκος). oratoire.

Εἰκοσαριὰ (ἡ). »Εἰκὰς-άδος (ἡ). vingtaine, ὁ. || . καμμιὰ εἰκοσαριά. » Εἰκοσί που μάλιστα. quelque vingtaine.

Εἴκοσι, ἀριθμ. »Εἴκοσι (πρὸ συμφώνου), εἴκοσιν (πρὸ φωνήεντος), δὶς δέκα. vingt. || . εἴκοσι φοραὶς, ἴδε Φορά. || . εἴκοσι χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα || . εἴκοσι χρόνια. »Εἰκοσαετία. || . εἴκοσι χρόνων. » Εἰκοσαετὴς (ὁ), εἰκοσαέτις (ἡ).

Εἰκοσιεννιὰ, ἀριθμ. » Ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα. vingt-et-neuf.

Εἰκοσιοκτὼ, ἀριθμ. »Ὀκτὼ καὶ (»Ὀκτὼ πρὸς τοῖς) εἴκοσι, δυοῖν λειπόντων τριάκοντα (Πλδ.). vingt-et-huit. || . εἰκοσιοκτὼ χρόνων, » Ὀκτωκαιεικοσαέτης.

Εἶμαι (ῥθ.) Εἶμε, ῥ. οὐδ. (καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους ἀνώμαλον, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). »Εἶμαι, τυγχάνω (ὢν), ἔχω (μὲ ἐπίῤῥημα), γίγνομαι, διάκειμαι. être (je suis). || . εἶμαι ἀραγμένος. »Ὁρμέω, σαλεύω (κυρ. εἰς τ' ἀνοικτά). mouiller, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. || . εἶμαι ἄῤῥωστος. »Νοσέω, κάμνω, ἀσθενέω. || . εἶμαι ἀνήμπορος. »Μαλακῶς ἔχω, νοσηλεύομαι, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος. || . εἶμαι ἀσυνήθιστος, »Ἀήθως(»Ξένως) ἔχω τοῦ πράγματος. || . δὲν ἤμουν ὅμως τόσον ἀνόητος. » Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἠλιθίως διεκείμην (Δυσ.). « || . εἶμαι βέβαιος, »Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. || . εἶμαι γυμνός, ἴδε Γυμνός. || . εἶμαι μὲ δύο γνώμας, ἴδε Ἀμφιβάλλω καὶ Γνώμη. || . εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. || . εἶμαι 'δικός 'του (σου, 'της, 'των, κτλ.). »Ἀνήκω, προσήκω. appartenir. || . εἶμαι ἐδῶ (ἢ) παρὼν (εἰς τ' ὁσπίτι μου δηλ., εἰς τὴν πατρίδα μου κτλ.). » Ἐνδημέω, ἐπιδημέω, πάρειμι, ἐπιχωριάζω. || . δὲν εἶμ' ἐδῶ (κτλ.), ἴδε Λείπω. || . εἶμαι ἐπιτήδειος (φυσικά). » Πέφυκα, εὖ ἔχω, φύσεως ἔχω δεξιάς. || . εἶμ' ἐνδυμένος. »Ἐσταλμαι. || εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου). »Εὖ ἔχω, εὖ πράττω. se porter bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω. || . εἶμαι καλλήτερα (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Ἀναλαμβάνω. || . εἶμαι καλλήτερα. » Βέλτιον (ἄμεινον) πράσσω(-ττω). je me porte mieux. || . εἶμαι εἰς κατάστασιν. »Διάκειμαι, ἔχω, πέφυκα. || . εἶνε 'σ τὸ γάλα (τὸ παιδὶ), δηλ. Βυζάνει ἀκόμη. » Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι (Σῤρ. Ἡρακλ. Μαν. 1269.). || . εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνον. »Ἐξ ὕπνου ὄντα, » Ἀρστ. (Ζ, δ', 10). || . εἶμαι κοντόφωτος, ἴδε Κοντόφωτος. || . εἶμαι μαζῆ. »Σύνειμι. || . εἶμαι μακρυὰ, ἴδε Μακρυά. || . εἶμαι 'ξυπνητός. » Ἐγρήγορα. || . εἶμαι πρόθυμος. »Προθύμως ἔχω (διάκειμαι), προθυμοῦμαι. || . εἶμαι φορτωμένος. » Βρίθω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα). || . ἐγὼ εἶμαι τριάντα τοιῶν χρόνων. »Ἐμοὶ ἔτη εἰσὶ τριάκοντα τρία(Λυσ. κατὰ Θεομν.).« || . εἶμαι τώρα σαραντα-πέντε χρόνων. » Πέντε καὶ τετταράκοντα γεγονὼς ἄδη ἔτη. »Ἔτος τουτὶ πέμπτον ἄγων καὶ τετταρακοστόν. || . ἐν ᾧ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων, ἔξω τοὺς τρεῖς. » Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν (Ἰσοκρ.).« || . εἶσε. »Εἶ. tu es. || . 'νὰ ἦσε καλὰ (φρ. εὐκτ.) ! » Εὖ πράττειν, εὖ σοι γένοιτο, ἐῤῥωσο. portez-vous bien. || . καὶ ποιὸς εἶσε ; » Τίς δ' ὢν τυγχάνεις || . εἶνε (κοινῶς τὸ γράφουν Εἶναι, καὶ μερικοὶ Ἶνε, ὀρθότερον ἴσως, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ Ἐνι, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Χρυσόστομος:»Τοῦτο τὸ βιβλίον οὐδ' ὅτι ἐνι γνώριμον ἐστιν,« Ὁμιλ. εἰς τὰς πράξεις. Εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ χωρικοὶ 'τὸ προφέρουν Ἔνε, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα τοῦ μεσαίωνος). »Ἐστὶ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) est. || . (εἰς πολλὰς φράσεις ἀρχαίας ἐλλείπει). 'δὲν εἶν' ἔτσι ; » Οὐ γάρ ; ἦ γάρ ; || . αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος (ὅ,που 'ξεύρεις ὁηλ., ἢ ὅ,που ἀκούεις). »Οὗτος ἐκεῖνος. || . 'δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ . . . » Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ . .« || . εἶνε χίλια χρόνιὰ καὶ παραπάνω(περασμένα), ἀφ' οὗ πιστεύῃ ὁ κόσμος αὐτὸν τὸν λόγον. »Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε (Πλούτ. Ηθ.).« || . ἄφες 'το ἐκεῖ ὅπου εἶνε. »Ἔα κατὰ χώραν ἔχειν. || . ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε ἔτσι. » Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει(Δημοσθ.).« || . καὶ εἶνε καὶ τῷ ὄντι ἔτσι. »Ἔχει δὲ καὶ οὕτως (Θκδ.).«. et c'est aussi la vérité. || . εἶνε δουλειά μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.), ἴδε Δουλειά. || . εἶνε μεσημέρι. »Μεσημβρία ἵσταται (Πλάτ. Φαιδρ.).« || . εἶνε τώρα ἑπτὰ μῆνες. »Ἑβδομος ἵσταται μὴν, ἴδε καὶ Μὴνας. || . εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ μὲ 'πῇς. »Δῆλος εἶ φήσων. || . ἐστάθηκε-άπ' ἔξω καὶ 'τὸν ἐρωτοῦσε πῶς εἶνε (εἰς τὴν ὑγείαν 'του δηλ.). » Καὶ στᾶσα ἔξωθεν, ἐπυνθάνετο ὅπως ἔχοι (Αἰσ. μυθ.). « || . ἂς εἶναι, πολὺ καλὰ,(φρσ.)! » Εἶεν, ἔστω. soit, à la bonne heure, ἴδε καὶ Μάλιστα, || . αὐτὸ ἂς εἶναι. » Ἔστω ταῦτα. passe pour cela. §. (ὡς ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον 'τὸ μεταχειριζόμεθα σήμερα ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὑ-

νόματος ἀκλίτου). ἵνα γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. || . ἦτον (προφ. κοιν. Ἦταν ἀλλ' αὐτὸ καλλίτερον ἵνα προσδιορισθῇ διὰ τὸ πληθυντικόν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἴδε τὰ Προλεγόμενα. Εἰς τοῦ Κων. Πορφυρογ. τὰς ὑποθήκας γράφεται Εἶτον: »Τὸ κάστρον τῶν Διαδώρων καλεῖται τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ, ἰὰμ ἔρατ, ὅπερ ἑρμηνεύεται, ἀπάρτι εἶτον, δηλονότι ὅτε ἡ Ῥώμη ἐκτίσθη προεκτισμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κάστρον«). » Ἦν, εἶχε, κτλ. était. || . ἔτσι καθὼς ἦτον » Οὕτως ὡς εἶχε. || . καθὼς ἦτον δεμένος. » Ὡς εἶχε δεσμῶν (Ἡλιοδ.). || . καθὼς ἦτον θυμωμένος. »Ὀργῇ ὡς εἶχε,« Ἡσόδ. || . καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ἠξευρα μήτε ἂν ἦτον εἰς τὸν κόσμον. »Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. et ne connaissant pas même son existence.

Εἰρηνεύω(ἀγαπίζω ἐχθρευμένους), ῥ. μετ. ἴδε Ἡσυχάζω καὶ Φιλιόνω. §. (κάμνω εἰρήνην μὲ τὸν ἐχθρόν μου), ῥ. ἀμ. »Ἐμοὶ βαίνω , εἰρήνην τίθεμαι , σπονδὰς ποιέομαι , σπένδομαι , ξυντίθεμαι , διαλύομαι τὸν πόλεμον. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη. » Εἰρήνη, σπονδαί, διαλύσεις. paix, ὁ. || . κάμνω εἰρήνην, ἴδε Εἰρηνεύω.

Εἰρηνικά, ἐπ. » Εἰρηνικῶς, εἰρηναίως, ἐν εἰρήνῃ. paisiblement, ἴδε καὶ Ἡσυχα.

Εἰς (καὶ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων Σὲ, καὶ κατ' ἀποκοπὴν Σ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν , ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Εἰς καὶ (Ἀττ.) Ἐς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἀνὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τὸ ἐπίῤῥημα) ὡς, (τῶν δὲ Γαλλ. μὲ τὰ μόρ.)à, en, chez (καὶ σημαίνει 1°, Τόπον κατὰ κίνησιν: || . εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰ Μέγαρα, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τ' ὀσπίτι, κτλ. » Ἀθήναζε (ἀντὶ Ἀθήνας δε) , Μεγάραδε , Θήβαζε, οἴκαδε, κτλ. || . (ὁ παλαιὸς Ἀττικισμὸς τῆς καὶ πρὸς γενικὴν ἐλλειπτικῆς συντάξεως διεσῴθη καὶ παρ' ἡμῖν): 'πάγω 'ς τοῦ κυρίου τάδε. » Φοιτᾶν ἐς τοῦ δεῖνος || . ἔρχου ἐδῶ 'σ ἐμένα. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοῖτα (Πλάτ.). || . ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας 'του 'να σκορπισθοῦν εἰς τὴν πεδιάδα. » Ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας ἀνὰ τὴν χώραν σκεδάννυσθαι. || . περιπατεῖ χαρούμενος εἰς τὴν ἀγοράν. » Φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι (Δημ.).» §. (2°. Τόπον ἐν στάσει): ἤμουν εἰς τ' ὀσπίτι. »Οἰκοι, οἰκαδε ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον. || . (τὰ μὲν Ἰσθμια ἑωρτάζοντο) εἰς τὸν Ἰσθμὸν, (τὰ δὲ Πύθια) εἰς τοὺς Δελφούς. » Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροι (Θεσσφρ. Φυτ. Β'.)κτλ. || .(εὑρέθηκα) εἰς τὰ Ὀλύμπια, εἰς τὰς Πλαταιὰς, εἰς τὰς Ἀθήνας κτλ. » Ὀλυμπιᾶσι, Πλαταιᾶσιν, Ἀθήνησι. κτλ. || . κάθεται εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε,(καὶ ἐλλειπτ.) εἰς τοῦ τάδε. » Παρὰ τῷ δεῖνι καταλύει. il est logé chez un tel. || .'δὲν ἤμουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καταιβαίνωντας εἰς τὸν λιμένα , κτλ. » Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν· ἀλλ' εἰς λιμένα καταβαίνων, κτλ. (Πλάτ. Θεαιτ.). || .εἰς τὴν ξενητειάν. »Ἐπὶ ξένης,ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ. à (che≈z) l'étranger. || .στάθηκεν εἰς τὴν μέσην. »Στὰς εἰς τὸ μέσον || .Ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα τῶν ζώων. || . αὐτὸ 'βγαίνει εἰς ὀλίγα μέρη. » Ὀλιγαχοῦ. || . εἰς πολλὰ μέρη. » Πολλαχοῦ, πολλαχῆ, πολλαχόσε. || . εἰς κάθε μέρος. » Ἑκασταχοῦ. || . εἰς μερικὰ μέρη. » Ἐνιαχοῦ, ἔστιν ᾗ, ἔστιν οὗ. || . εἰς τοῦτο τὸ μέρος. » Ταύτῃ. || . εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἴδε Παντοῦ καὶ Μέρος. §. (3°. τὸ ὡς ἐν τόπῳ), μ' ἐφάνηκε πῶς εἶδα 'σ τὸν ὕπνο' μου. » Ὄναρ εἰδόκουν ὁρᾶν· » Ἔδοξέ μοι καθ' ὕπνους. || . τόσο' βιὸ' μήτε 'σ τὸν ὕπνο' του 'τὸ εἶδεν, ὄχι 'σ τὸ 'ξύπνο' του. » Οὐδ' ὄναρ μήτι γε ὕπαρ τοσοῦτον πλοῦτον ἑωρακώς. || . ἰδέ 'το εἰς τὸ φῶς. » Ὑπ' αὐγὰς θεᾶ. || . θὰ 'λιασθῇς 'σ τὸν ἥλιο'. » Ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. || . 'να 'τὸ ἁπλώσῃς 'σ τὸν ἥλιο'. » Ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι (Ἡσυχ.)«. || . ἂς κάμωμεν δύο-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι, ἴδε Γύρος. || . εἰς τὸ μάκρος (βάθος, πλάτος, κτλ.). »Κατὰ μῆκος (πλάτος , κτλ.). en long (large), au long (large), le long. || .κόπτω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰ δύό. » Δίχα τέμνω (καὶ μονολεκτ.) Διχοτομέω, διατέμνω, διχάζω. couper en deux parties. || .γράφω 'σ τὸ νερὸ' καὶ σπείρω 'ς ταὶς πέτραις, (παροιμ.)»Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν. || .εὐθὺς σὲ βλέπω ὅτι σφουγγίζεις τὸ χέρι σου εἰς τῆς πετσετίτσαις. » Εὐθὺς ὁρῶ σε ἀποψώμενον τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα (Ξενοφ.Κυρουπ.).« || .'τὸν ὡμίλησεν εἰς τὸ αὐτί. » Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ διελέγετο. || . 'τὸ ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου. » Κατὰ νοῦν ἔχω. || . ἀφ' οὗ δὲ ἐδυνάμωσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν 'του. » Ταχὺ δὲ ῥωσθεὶς καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος, » Πλ. || . δὲν ἦσαν εἰς τὸν ἑαυτόν 'τους. »Οὐκ ἦσαν παρ' ἑαυταῖς , » Πλ. || . τὶ βαστᾷς εἰς τὰ χεριά σου; »Ὅ,τι μετὰ χεῖρας φέρεις. || . τὸ λαμπικάρομεν εἰς (ὄλλ. ἐλλοντὲς 'το μέσα εἰς) διπλοῦν ἀγγεῖον. »Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν (Γαλην. Τῶν. 13, σελ. 540.). « || . τὰ πράγματα εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν (ἢ, κα-

θὼς λέγουν οἱ ἁπλοῖ, εἰς τὸ Νῦν καὶ ἀεί). »Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔστηκε. §.(4⁰. Χρόνον). ||. εἰς ταις εἴκοσι τοῦ Μαρτίου. »Ἐλαφηβολιῶνος ἐννάτῃ φθίνοντος. ||. εἰς σαράντα 'μέραις φθάνουν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. » Ἐν τετταράκοντα ἡμέραις εἰς Βαβυλῶνα ἀφικνοῦνται (Στράβ.)«. ||. μέσα εἰς εἴκοσι μέραις. »Εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν (Ὑπόθ. Ἱππ. Ἀρστφ.),« ἴδε καὶ Μέσα. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸ 'παίρνει σὲ ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. ||. εἰς ἕνα-'μισυ χρόνον· »Δι' ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. ||. ἀπέθανεν εἰς δεκαπέντε 'μέραις. » Πεντεκαιδεκαταῖος ἀπέθανεν. ||. αὔριον εἰς ταὶς ἑπτὰ (ὥραις). »Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ὀλίγον καιρόν. » Ἐν βραχεῖ, ἐντὸς οὐ πολλοῦ, ὀλίγου χρόνου. dans peu. ||. 'τὸν διώρισαν 'να ξαναγράψῃ εἰς τέσσαρας μῆνας τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. » Προσταχθὲν αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος (Λυσ.).« ||. ἡ μὲν ἑορτὴ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων γίνεται πάντοτε εἰς τὸν διωρισμένον καιρόν. »Τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι (Δημ. φιλ. Α).« ||. εἰς πολλὰ ὀλίγαις ἡμέραις. »Οὐ μάλα πολλῶν ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τραπέζι, (ἢ) ἐπάνω 's τὸ τραπέζι. »Παρὰ πότον. à table. ||. εἰς τὸ ταξεῖδι. »Κατὰ τὸν πλοῦν. ||. εἰς ὅλον τὸν δρόμον. » Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν,« Ἰσκρ. §.(5⁰. ὅρκον). ||. 's τὸ' θεό' σου. » Πρὸς θεοῦ· » Τὸν θεόν σοι. ||. ὁρκίζοντάς 'τον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Διός. » Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός. par le grand Jupiter. §.(6⁰. Αἰτίαν τελικήν). ||. 'νὰ 'ξοδεύουν εἰς γυναίκαις καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο θέλουν. » Ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις (Πλατ. Πολιτ.). « ||. κάθισε 'σ τὸ κουπὶ, 'σ τὸ φαγεῖ', κτλ. (φρσ. ἀντὶ τοῦ, Κάθισε 'να τραβίξῃς κουπὶ, 'νὰ φάγῃς φαγεῖ, κτλ. Ἀπαράλλακτον σημασίαν δίδει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Κ. 578] καὶ εἰς τὸ:)» Κάθιζ' ἐπὶ κώπην· »Δείπνῳ ἐφιζάνειν· (»Δηλοῦσι γὰρ, λέγει, τὸ Καθέσθητι, διὰ κωπηλασίαν, ἤγουν ἅψαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν, καὶ Κάθησον πρὸς τὸ 'δειπνῆσαι.«)

§ (7⁰. Τάξιν.). ||. 'σ τὴν ἀράδα. » Ἑξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς. de suite. ||. τρεῖς 'μέραις 's τὴν ἀράδα. » Τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τέλος. » Ἐπὶ τέλει. §.(8⁰. Αὐτεξουσιότητα). ||. εἶνε 'σ τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), 's ἐσένα στέκεται. »Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν (Ἡροδ.)· »Ἐπὶ σοὶ κεῖται. il ne tient qu'à vous. §. (9⁰. Τρόπον ἢ Αἰτίαν ποιητικήν). πωλεῖ τοὺς σπίνους ἑπτὰ 's τὸ λεπτό'. »Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. Ὄρν.).« §.(10⁰. Προσδιορισμὸν ἢ τὸ κατά τι, περί τι). ||. 'τὸν πέρασε 's τὸ τρέξιμον, ἴδε Περνῶ.

Εἰσόδημα (ἴδε Ἔξοδον). » Πρόσοδος (ἡ), τὸ γιγνόμενον, τὸ προσιὸν (» Ἑξῆν αὐτῷ, γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν, « Λυσ.), ἀποφορά. revenu, rapport, rente, θ. ||. ἔπαιρναν ἀπ' ὅλα τὰ εἰσοδήματα ἕν εἰς τὰ εἴκοσι. »Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι. ||. 'δὲν ἔπαιρνε κἀνὲν εἰσόδημα ἀπὸ τὸ χωράφι ἐκεῖνο. » Οὐδὲν αὐτῷ προσῄει (προσώδευε, προσήρχετο) ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Εἰσοδιὰ (ὁ Τουρκ. Ζαχιρὲς, προφ. κοιν. 'Σοδιὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν). » Ἐπισιτισμὸς, σιτία (τὰ), εὐθηνία, ἀπόθετος (ἀποτεθειμένος) καρπός. provision, subsistances.

Εἰσοδιάζω (προφ. κοιν. 'Σοδιάζω, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν: »Τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιασθὲν εἰς οἶκον Κυρίου, « Παραλειπ. Β'), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀποτίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, συγκομίζω (τοὺς καρποὺς, τὰ ἐπιτήδεια), ἀποταμιεύω. faire des provisions, mettre en reserve (se procurer) tout ce qui est necessaire pour sa subsistance.

Ἑκατὸ', ἀριθμ. »Ἑκατόν. cent. ||. ἑκατὸ' φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. ἑκατὸ' φοραὶς τόσος. » Ἑκατονταπλάσιος, ἑκατονταπλασίων. centuple. ||. ἑκατὸ' χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἑκατὸ' χρόνια. » Ἑκατονταετηρίς, αἰὼν (μεταγ.). ||. ἑκατὸ' χρόνων. » Ἑκατονταέτης καὶ ἑκατοντούτης (ὁ), ἑκατοντοῦτις (ἡ). centenaire.

Ἑκατοσταριά } . » Ἑκατοντὰς, ἑκατοστὺς
Ἑκατοστὴ } -ύος (ἡ). centaine, θ. ||. κἀμμιὰ ἑκατοστύ'. » Ἑκατόν που μάλιστα. quelque centaine.

Ἐκδίκησις. » Ἄμυνα, τιμωρία, ἐκδίκησις (μεταγ.). vengeance; revanche.

Ἐκδικοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Δίκην λαμβάνω, ἀμύνομαι, ἐπέξειμι, ἐπεξέρχομαι, τιμωρέω(-ομαι), μετέρχομαι, τὴν τιμωρίαν εἰσπράττομαι, ἀποτίομαι (Ξενοφ.), ἐκδικέω, ἐκπράσσω (φόνον). venger, se venger, tirer raison (vengeance), avoir raison (sa revanche), se revancher. ||. 'τὸν ἐκδικήθηκα. » Ἔχω παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην. ||. 'νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ αἷμά 'του. »Ἐπεξελθεῖν αὐτοῦ τῷ αἵματι (Ἡρωδ.).« ||. ἀλλοιῶς 'δὲν θὰ 'τὸν ἐκδικηθῶ. » Δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ (Συνεσ.).«

Ἐκεῖ, ἐπ. (τοπ.). » Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, αὐτόσε. là, y. || . ἐκεῖ ὅπου. » Οὗ, ταύτῃ ἦ. || . ἀπ' ἐκεῖ ὅπου' τ' ἀφήσαμεν, ἴδε Οπου. || . ἐκεῖ-πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐκεῖθε(-θες), ἐπ. (τὸ ἄλλ. Παρέκει καὶ Παραπέρα). »Ἐπέκεινα. au delà, en delà, par delà.

Ἐκεῖνος, η, ο (άντων. δεικτ. καὶ ἀναφορ.). » Ἐκεῖνος καὶ (Άττ.) Ἐκεινοσί. celui, celui-ci, celui-là, celle, celle-ci, celle-là, ce. || . ἐκεῖνος ὅ,που, (φρσ., ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς ἀναφορικῆς, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν) » Ὅς (, ἥ, ὅ, κτλ. προσλαμβάνουσαν ἐνίοτε καὶ τὸν σύνδεσμον Περ), Ὅς περ (, ἥ περ, ὅ περ κτλ., καὶ μὲ τὸ ἄρθρον) Ὁ (, ἡ, τὸ, κτλ.). celui (celle etc) que.

Ἐκκλησία. » Ναὸς, ἱερὸν, τέμενος (τὸ), θεῖος περίβολος, σηκὸς ἱερὸς, ἐκκλησία (μεταγ.). temple, église, θ.

Ἐκλέγω. ῥ. μτδτ. » Αἱρέομαι. nommer, choisir. || . ἔπαυσαν τοὺς στρατηγοὺς, καὶ ἔκλεξαν ἀντ' αὐτῶν ἄλλους. » Τούς τε στρατηγοὺς ἔπαυσαν, καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο (Θκδ.).« ils destituèrent les généraux, et leurs substituèrent d'autres.

Ἐκστρατεία. » Στρατεία, στόλος, ἔξοδος (ἡ), ἐπέλασις. expédition.

Ἐκστρατεύω, ῥ. ἀμ. »Στρατεύομαι(-εύω), ἐλαύνω, στρατον (στρατείαν) ἐλαύνω, ἔξοδον ποιέομαι, ἐξοδεύω (Πολυβ.), στέλλομαι. marcher contre.

Ἔλα (καὶ πληθ.) Ἐλᾶτε (δεύτερον πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος Ἔρχομαι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει: »Ἔλα, βάδιζε, λέγει.« Ὁ δὲ Εὐριπίδης· »Νωθὴς πεδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα,« καὶ, σαφέστερον ἀκόμην, ὁ Πίνδαρος· » Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον «). » Ἐλθὲ, ἔλθετε. viens, venez. §. (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς) ἐπίῤῥ. παρακελ. » Ἄγε, ἄγετε, δεῦρο, δεῦτε, ἴθι, φέρε, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, εἶα. ça, allons, allons ça, viens ça. || . Ἔλα εἰπέ μοι. » Δεῦρο εἰπέ (Πλάτ. Ἀπολ.). §. ἔλα δὰ καὶ 'τὸ 'ξεύρω (μὲ ἔμφασιν εἰρωνείας). » Ἄγε δὴ, οἶδα (Ξενοφ.).«

Ἐλάτι ⎫ (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ ἔλατα),
Ἔλατος ⎭ δ. » Ἐλάτη (ἡ). sapin.

Ἐλάττωμα (τὸ ἄλλ. Ψεγάδι καὶ Τουρκ. Κουσοῦρι). »Κλῆρ-ηρὸς (ἡ), ἁμάρτημα, κακία, ὄνειδος (τὸ), αἶσχος (τὸ), ἔλειμμα. défaut, vice, défectuosité.

Ἐλαφάκι ⎫ (εἰς τοὺς Βυζαντ. λέγε-
Ἐλαφόπουλον ⎭ ται Ἀαφομόσχι), ζ. »Νεβρὸς, ἐλαφίνης. faon (προφ. fan).

Ἐλάφι (προφ. κοιν. Ἀάφι), ζ. »Ἔλαφος (ὁ καὶ ἡ). cerf (τὸ ἀρσ.), biche (τὸ θηλ.).

Ἐλαφοκέρατον. » Ἐλάφου κέρας. bois (de cerf).

Ἐλαφρόμυαλος (μεταφορ. ὁ ἀκατάστατος καὶ ἀνόητος, ὁ ἄλλ. Κουρουνόμυαλος κτλ.), η, ον. (ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸ) » Ἐλαφόκρανος (τῶν παλαιῶν), »Κοῦφος, διάκενος, πέρπερος, κουφόνους, μάταιος, ἐλαφρὸς (Πολυβ. ΣΤ', ἴδε καὶ Κερατᾶς), ὑπνηνέμιος, ἀνερμάτιστος, (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) »Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος«. léger de cerveau, éventé, évaporé.

Ἐλαφρόνω, ῥ. μετ. » Κουφίζω, ἀνακουφίζω. soulager, alléger, dégager.

Ἐλαφρόπετρα. » Κίσσηρις καὶ κίσηρις (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν νῆσον Θήραν [Σαντορίνην], ἡ ὁποία εἶνε ὅλη ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτραν). pierre ponce, θ.

Ἐλαφρὸς, ἡ, όν. » Κοῦφος, ἐλαφρὸς, ἀβαρὴς. léger. §. (μεταφορ. καὶ συνεκδ.) »Ἡρῳὸς. doux-ce. || . ὕπνος ἐλαφρὸς. »Ἐγέρσιμος (Θκρ. ΚΔ', 7), ἐγερτὸς (Ἀριστ. π. ὕπν.). || . ἑνα ἐλαφρὸ 'γλυστῆρι. »Ἡρῳὸν κλύσμα (Γαλην.). un lavement délénitif.

Ἐλαφρούτσικος, η, ον. » Ὑπόκουφος. un peu léger.

Ἐλάφρωσις(-ωμα). » Κουφισμὸς, ἀνακούφισις. allégement, soulagement.

Ἐλεημοσύνη. » Εὐποιΐα, ἔρανος, ἐπάρκεια. aumône, charité.

Ἐλέφας (ὁ Τουρκ. Φίλιος, προφ. κοιν. Ἀέφας). » Ἐλέφας-αντος. éléphant.

Ἐλεύθερα, ἐπ. »Ἀνέδην, ἀνέτως, ἐπ' ἀδείας, ἐλευθέρως, ἀνειμένως, ἀκωλύτως, παῤῥησίᾳ, πεπαῤῥησιασμένως. franchement, librement. || . ὁμιλῶ ἐλεύθερα. »Παῤῥησιάζομαι, ἐλευθεροστομέω. avoir son franc-parler.

Ἐλευθερία. » Ἐλευθερία, τὸ ἄνετον καὶ ἐλεύθερον. liberté.

Ἐλευθερόνω, ῥ. μετ. »Ἐλευθερόω, ἀφίημι, ἀπολύω. délivrer, affranchir, rendre la liberté à, ἴδε καὶ Γλυτόνω καὶ Ἐξαγοράζω. || . μόν' ἐμένα, εἶπεν, ἐλευθέρωσέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν φροντίδα (ἐπιστασίαν). » Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ.) ἐλευθερόνεται ἡ ἐγγαστρωμένη (ὅταν γεννήσῃ. Ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Ἱπποκράτης περὶ Ἐπταμην.) » Ἐστ' ἂν ἐλευθερωθῇ τοῦ παιδίου.«

Ἐλεύθερος (προφ. κοιν. Ἀεύτερος), α, ον. » Ελεύθερος, άνετος, άνειμένος, εὐπαῤῥησίαστος. libre, franc-che. §. (μεταφορ. ὁ μὴ νυμφευμένος), ἴδε Ἀνύπανδρος. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς γιὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ.), ἴδε Προξενήτης.

Ἐλευθέρωμα. » Ἐλευθέρωσις, ἄφεσις, λύσις, σωτηρία. délivrance, affranchissement, ἴδε καὶ Γλύτωμα.

Ἐλευθερωτής. » Σωτὴρ, ῥύστης, ἐλευθερωτής. libérateur-trice.

Ἐλὴα (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός 'του). » Ελαία καὶ (Αττ.) Ἐλάα. olivier, olive (ὁ καρπὸς), θ. ||. ἐλὴα κολυμβητή. »Κολυμβᾶς, ἁλμᾶς, νηκτρίς, ἴδε καὶ Κολυμβητός. ||. ἐλὴα τσακκιστή. » Θλαστή. ||. ἐλὴα πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον, ἴδε Χαμάδα. §. ἐλὴα τῆς θάλασσας (εἶδος θαλασσινοῦ, ἢ ἄλλ. Καλόγνωμη). »Βάλανος (ἡ θαλασσία), ἀλεσούριον καὶ ὀλοθούριον, κολύδαινα. pouce-pied, balanite, balanoïde. §. (τὸ 'μαυράδι, ὅ,που ᾽βγαίνει 'ς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἢ ἄλλ. Φακίδα). » Φακός. lentille, θ., παρβλ. Κρεατοελιά.

Ἐλαιοτριβειό' } » Ἐλαιοτριβεῖον. pres-
Ἐλαιοτρίβι } soir (d'huile).

Ἐλπίδα (προφ. κοιν. Ὀλπίδα). »Ἐλπὶς, τὸ ἐλπίζον (ἴδε Φόβος), προσδοκία. espoir, espérance.

Ἐλπίζω (προφ. κοιν. Ὀλπίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἐλπίζω, προσδοκάω, ἐν ἐλπίδι εἰμὶ, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἐπ' ἐλπίδος γίγνομαι, πείθω ἐμαυτόν. espérer, se flatter, se promettre. ||. ἐλπίζω εἰς τὸν τάδε (ἔχω τὸ θάῤῥος μου, τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτόν). » Πιστεύω, πέποιθα, σαλεύω (μεταφορ.), ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιοῦμαι. compter, se confier, faire fond sur.

Ἐμβάζω (προφ. κοιν. 'Μπάζω), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐμβάλλω (ἢ τοῦ) Ἐμβιβάζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσφορέω, εἰσκομίζω. introduire, faire entrer.

Ἐμβαίνω (προφ. κοιν. 'Μπαίνω), ῥ. ἀμ. » Εἰσέρχομαι, εἴσειμι, παρέρχομαι, εἰσπορεύομαι, ἐμβαίνω. entrer, s'introduire, pénétrer. ||. ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τόπον ἐχθρικόν. » Εἰσβάλλω. faire une incursion. ||. ἐμβαίνω κρυφά. » Παρεισέρχομαι, παρεισδύνω (-υομαι), παρεισδύομαι, παρεισάγομαι, παρεισπίπτω. pénétrer furtivement, se glisser dans, s'insinuer. ||. ἐμβαίνω μὲ βίαν. » Εἰσβιάζομαι. ||. ἐμβαίνω ἔξαφνα ἢ βιαστικός. » Εἰσπίπτω. ||. ἐμβαίνω 'σ τὴ μέσην. » Παρεντίθημι ἐμαυτόν, παρεντίθεμαι. s'interposer, s'entremettre. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι 'μας (ἔλαβε δηλ. οἰκειότητα μαζῆ 'μας), ῥῆσ. ὁμοία μὲ τὸ Γρφ. »Εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ( ),« ||. ἐμβαίνω εἰς τὰ πράγματα (τὰ πολιτικά). » Πολιτείας ἅπτομαι, τοῖς κοινοῖς ἐπιχειρέω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγματα ἡ Ἀριάδνη. » Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης. ||. ἐμβαίνω εἰς ὁμιλίαν (μεταφορ.), ἴδε Ὁμιλία. ||. 'δὲν ἐμβαίνει 'σ τὸ λογαριασμό, ἴδε Ἔρχομαι. §. τώρα 'τοῦ μπαίνουν ὀλιγώτερα (εἰσοδήματα ὀνλ.). » Νῦν ἐλάττω προσέρχεταί αὐτῷ.

Ἐμβασμα (τὸ ἐμβαίνειν). »Εἴσοδος, εἰσέλευσις. entrée, θ. ||. ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. » Εἰσβολὴ, ἔφοδος, ἐπιδρομή. invasion, incursion. §. (τὸ ἐμβάζειν). »Εἰσαγωγὴ, εἰσκομιδή. introduction, importation (κυρ. καπνῶν, πραγματειῶν ἀπὸ ξένον τόπον). §. (συνεκδ. ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου). » Εἴσοδος. entrée, θ.

Ἐμπιστεμμένος (ἀπὸ τοῦ) »Ἐμπεπισευμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Ἐμπιστεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Πιστεύω, διαπιστεύω, παρακατατίθημι (-εμαι), ἐπιτρέπω, παραδίδωμι, ἐμπιστεύω. confier, se fier, se confier. ||. μ' ἐμπιστεύθηκαν. » Ἐπιστεύθην, ἐνεπιστεύθην. on me confia.

Ἐμπιστοσύνη. » Πίστις. credit, confiance.

Ἐμπλέκω (καὶ κατ' ἀποκ. 'Μπλέκω καὶ χυδ. 'Μπλάζω), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) »Ἐμπλέκομαι, ἴδε 'Μπερδεύω. ||. μὲ κακὸν ἄνθρωπον ἔμπλεξα. »Ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ συμπέπλεγμαι (Δίσχιν. περὶ Παραπρεσβ., τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κορ. εἰς τὰ προλεγ. τῶν Ἀστ. τοῦ Ἱεροκλ. » Ἀλλ' ὅτι ἔμπλεξεν ὁ ταλαίπωρος μὲ κάνεν ἄγριον θηρίον).«

Ἐμποδίζω, ῥ. μετ. »Κωλύω, εἴργω, ἀποτρέπω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, δια(ἀπο)κωλύω, ἔχω (» Τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι, « Ξενοφ. Ἑλλ.), ἐμποδὼν ἵσταμαι (εἰμὶ, γίγνομαι), κατ(ἐπ-,ἀπ)έχω, ἀπείργω, (ἀπέπω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) ἀπεῖπε κτλ. (κυρ. διὰ λόγου, καθὼς καὶ τὸ) ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἐνποδοστατέω, ἀντιπίπτω. empêcher, défendre, interdire, arrêter, embarrasser, prohiber (κυρ. πράγματα παρέχοντα). ||. ἐμποδίζω ἀπὸ τὴ δουλειὰ 'του » Ἀπαγορεύω, περισπάω, ἀντιπεριάγω (Σύνεσ.). distraire, détourner (quelqu'un de son application, occupation). ||. αὐτὸς ὁ τόπος ἐμ-

πεδίζει τὸ ὕδωρ τοῦ ὑπιτιοῦ. Ἐμπροσθεῖ, ἐπισκοτεῖ. **ôter la vue, offusquer.** || .ἐμπόδισε τὴν καβαλλαρίαν ἵνα προχωρήσῃ. »Ἐπόστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω(Ἀρρ.). || . τί ἴτους ἐμπόδισε ἵνα σμίξουν. » Τίδ' ἐν μέσῳ ἔστι τοῦ συμμίξαι (Ξενοφ. Κυρουπ.) ;« || . ἂν ἐμποδισθῶμεν πουθενὰ ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν.»Ἴν που ὑπὸ ἁπλοΐας ἀπολαμβανώμεθα (Θουκ.).

Ἐμπόδιον. » Ἐμποδὼν (τὸ) , κώλυμα , κωλύμη (Θουκ.), πρόσκομμα, ἐναντίωμα (Θουκ.),ἐμπόδιον. **obstacle, empêchement, embarras, entraves,** θ. πλ.

Ἐμπόδισμα. » Διακώλυσις , ἐπίσχεσις, κώλυσις, ἀποτροπὴ, ἀπαγόρευσις (κυρ. ἢ διὰ λόγων) , ἐμποδισμός. **empêchement, défense,** θ. || . ἐμπόδισμα ἀπὸ τὴν βουλειάν. »Ἀντιπεριαγωγὴ, ἀντιπερισπασμός. **diversion.**

Ἐμποδισμένος, η, ον. »Ἀπηγορευμένος, ἀπόῤῥητος. **défendu , interdit, prohibé** (κυρ. ἐπὶ πραγμάτων διὰ πούλυμα).

Ἔμπρὸς) (προφ. κοιν. Ἔμπρὸς καὶ
Ἔμπροστὰ) Ἔμπροστὰ), ἀπὸ τοῦ Δωριακοῦ »Ἔμπροσθα (Πίν. Ἡρακλ.), ἐπ. (τοπ.). » Ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, πρὸ, πρὸς, ἐπὶ, παρὰ, πρόσθεν, ἐναντίον, πρόσω. **devant, avant, en avant, en présence.** || .πηγαίνω 'μπροστά. »Ἡγέομαι, προηγέομαι, προάγω. **précéder, prendre les devants.** || . 'να πηγαίνῃ 'μπροστά. » Εἰς τὸ πρόσθεν (τοὔμπροσθεν) προϊέναι. || .κύτταζε 'μπροστά σου. »Κατὰ σαυτὸν ὅρα (Ἀριστοφ. Σφ.). || . 'μπροστὰ καὶ 'πίσω. »Πάλιν καὶ πρόσω. || .τὸ ἄλογό' 'του, 'μπροστὰ (ἢ βόρδτερα , 'μπρὸς) 'ς τὸ 'δικό' μου, εἶνε τίποτε. »Οὐδὲν ὁ ἐκείνου ἵππος πρὸς τὸν ἐμόν. **son cheval n'est rien auprès du mien.** || . οἱ ἄνθρωποι, 'μπρὸς τ' ἄλλα ζῶα, ζοῦν ὡσὰν θεοί. »Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν. || .ἐμπρὸς 'ς τοὺς θεοὺς καὶ ἐμπρὸς 'ς τοὺς ἀνθρώπους.»Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε ὑνατῶν ἀνθρώπων (Ὅμ.).«

Ἐμπροσθινὸς (προφ. κοιν 'Μπροστινός), ἡ, ὁν. »Ἐμπρόσθιος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) πρόσθεν (ἔμπροσθεν), πρόσθιος, **le devant, celui (celle) du devant , l'avant corps.** || . ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'τοὺς κτυποῦν οἱ ὀπισινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.). «

Ἐμπυάζω (προφ. κοιν Ὀμπυάζω),ῤ. ἀμ. » Ηυῤῥέω, διαπυΐσκομαι , ἐμπυΐσκομαι, χωῤῥέω, ἐκπυόομαι. **suppurer.**

Ἔμπυαμα(προφ.κοιν.Ὄμπυασμα).»Ἐμπύησις, πυόῤῥοια. **suppuration**

Ἔμπυος(ὁ)) (προφ. κοιν. Ὄμπυος.»Πόσον
Ἐμπυό (τὸ)) καὶ Πύος (τὸ),ἔμπυον,ἰχῶρ -ῶρος(ὁ). **pus, sanie,** θ. **boue,** θ. **matière,** θ. || .τρέχει ἔμπυο'. »Ηυῤῥοέει, ἰχωῤῥοέει.

Ἐναντία, ἐπ. » Ἐναντίον, κατὰ, ἀπ' ἐναντίας. **contre.**

Ἐναντιόομαι, ῤ. ἀποθ. » Ἐναντιόομαι. **s'opposer.** ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι. || .ἡ τύχη ἐναντιόνεται, ἴδε Ἐναντίος.

Ἐνάντιος, α, ον. » Ἐναντίος, ἀντικείμενος, ἀντιδαίνων , ἀντιπίπτων , ἀντίξους , διάφορος. **contraire, ennemi ,** ἴδε καὶ Ἀνάποδος. || . 'ζεύρεις ὅτι αὐτὸ εἶν' ὅλο' τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι ἔλεγεν ; » Ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐρεῖ πᾶν ἢ ὅ ἔλεγε (Πλάτ.Συμποσ.);« **tout le contraire.** || . διότι ἦτον ἐναντίος ὁ ἄνεμος. » Σκαιὸς γὰρ ἦν ὁ ἄνεμος (Αἰσχ. Ἐπιστ.). « || . ἡ τύχη 'τὸν ἦλθεν ἐναντία. » Τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐ κατὰ λόγον ἀπήντα. || . ἐὰν ἡ τύχη ᾖνε ἐναντία , »Ἂν δ' ἀντιπίπτῃ (ἀντιπνέῃ) τὰ τῆς τύχης, « (Ηλϐ.). || . ἡ ἐλπίδες 'τους Ἐγίνκαν ἐναντίαις. »Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης (Πολύϐ.).«

Ἐναντίωσις. » Ἀντίστασις, ἔνστασις, ἐναντίωσις (Ἰσοκρ.). **opposition, résistance.**

Ἐνάρετος, η, ον. » Καλὸς κἀγαθὸς (καὶ κακοζήλως παρὰ τοῖς κάτω) καλοκἀγαθος, ἐπιεικὴς, χρηστὸς, μέτριος, σπουδαῖος,σώφρων, δίκαιος (παρὰ τῇ γραφῇ μάλιστα καθότι,κατὰ τὸν Θέογνιν,»Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήϐδην πᾶσ' ἀρετὴ 'στιν). **vertueux.**

Ἕνας (μιὰ, ἕνα), ἀριθμ. » Εἷς-ἑνὸς (μία -ᾶς,ἓν-ἑνὸς). **un.** || . ἑνας-ἑνας, (ἢ) ἀπὸ ἕνας-ἕνας (κτλ). » Καθ' ἕνα , κατ' ἄνδρα, (καὶ Γρφ.) » Εἷς εἷς (Παραλειπ. Α. 24 ; 6). **un à un,** || . πρῶτον μὲν 'να ἐξεταϛθοῦν εἰς τὸ κριτήριον ἑνας-ἑνας. » Πρῶτον μὲν δοκιμασθήναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον (Δημοσθ.). « || . τοῦ 'τὰ διηγήθηκεν ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, (ἢ) ἀπὸ ἑνα-ἑνα. » Καθ' ἕκαστα διεξῆλθεν. **en détail, il lui fit une description détaillée.** || .ἐπρίσθηκε τὸ ἕνα 'του μάγουλο'.»Τὴν γνάθον ὤδησε τὴν ἑτέραν. || . τὸ ἕνα 'του ποδάρι(μιμάτι)ἦτον ἀλλοιώτικο'.»Τοῦ σκέλους (ὀφθαλμοῦ) ἑτέρως εἶχεν , ἑτερόπους (ἑτεροσκελὴς, ἑτερόφθαλμος) ἦν. || . κλίνω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. » Ἑτέρωσε ῥέπω, (καὶ μονολεκτ.) ἑτεροῤῥεπέω, ἑτεροκλινὴς εἰμι, ἑτεροκλινῶς ἔχω , (πλῆθος ἄλλων λέξεων καὶ φράσεων σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, τῶν ὁποίων ἐναντίον εἶνε τὸ Ἀμφὶ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ: Ἀμφιῤῥεπὴς, Ἀμ-

φοτερόπους, κτλ.). ||. ἐπλήρουαν ἕνα εἰς τὰ ἕξη διὰ τοὺς καρπούς 'των. »Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν. ||. ἕνα εἰς τὰ δέκα, ἴδε Δέκατον. ||. ἕνα εἰς τὰ εἴκοσι (πενῆντα, ἑκατὸ', κτλ.). » Εἰκοστὴ (πεντηκοστὴ, ἑκατοστὴ, κτλ.). ||. ὁ δὲ χορὸς ἦτον ἀπὸ παλληκάρια καὶ κορήτσια, τὰ ὁποῖα χόρευαν 'σ τὴν ἀράδα, ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι, καὶ πάλιν ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι. »Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων (Λουκιαν).« ||. κάθε ἕνας, (ἢ) καθ' ἕνας, (ἢ) πᾶσα ἕνας, ἴδε Κάθε. ||. καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. » Ἑκάτερος. l'un et l'autre. ||. μήτ' ὁ ἕνας μήτ' ὁ ἄλλος. » Οὐδέτερος, μηδέτερος. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρ.) Ἄτερος. ||. ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. »Ἓν παρ' ἕν. l'un portant l'autre. ||. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλλήλους, ἴδε καὶ Ἀναμεταξύ. ||. τὰ ψάρια τρώγουν ἕνα τὸ ἄλλο. » Ἀλληλοφαγοῦσιν· »Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι (Βασίλ.).« ils s'entremangent. ||. κτυποῦν (ἐβρίζουν) ἕνας τὸν ἄλλον. »Διαπληκτίζονται, διαλοιδορέονται. ils se battent, ils se disent réciproquement des injures. §. (ἀντωνυμ. ἀόριστ.). »Τίς (ἄρσεν. καὶ θηλ.), εἷς. » Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν, Ἀθηναίων στρατηγὸς,« Θουκ. Δ'). » Ἐρομένου τινός ποτε ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « αὐτ. Γ. » Θὲς δήμοι ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον,« Πλάτ. Θεαιτ. »Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν,« Εὐαγγ. ΚΑ· 19. un, quelqu'un, quelque, ἴδε καὶ Κἀνεὶς καὶ Κἄποιος. ||. μιᾷ 'μέρᾳ ἔγδυσεν [ὁ Περίανδρος] ὅλας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας. » Μιῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπέδυσε πάσας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας (Ἡρόδ. Ε. 7). ||. ἕνα(ν) καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ υἱούς. » Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. ||. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας. »Τῶν τις πολιτῶν. ||. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον): ἕνας γέρος ἔκοψε μιὰ' φορὰ' ξύλα. » Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας. §. (ἐνίοτε τὸ Ἕνας κτλ. ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, Μηδαμινὸς, καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Δημοσθένης): μήτε οἱ Συρακούσιοι ἤλπιζάν ποτε 'να τυραννηθοῦν ἀπὸ ἕνα γραμματικόν. » Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν, ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσεσθαι (Δημοσθ. Λεπτ.).« §. (ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ) Κανείς. »Νῦν δ' οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ὀμποιεῖν (Ἀρστφ. Ἐκκλ. 153)· » Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι (Ξεν. Ἀναβ. Ε, 6, 17).

Ἕνδεκα (προφ. κοιν. Ἕντεκα), ἀριθ. »Ἕνδεκα. onze. ||. ἕνδεκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. ἕνδεκα χιλιάδες. »Χίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. ἕνδεκα χρόνων. » Ἑνδεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ). ||. εἰς ἕνδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μ' ἄλλους ἕνδεκα, ἴδε Αὐτός.

Ἐνδυμασία. »Περιβολὴ, ἱματισμὸς, ἀμπεχόνη. habillement.

Ἐνδύνω (προφ. κοιν. 'Ντύνω), ῥ. μετ. » Ἐνδύω, περιβάλλω, ἀμφιεννύω(-υμι), στέλλω, ἱματίζω. habiller, vêtir, revêtir. ||. ἐνδύομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀμπίσχομαι, ἀμπέχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἐνδύνω(-υμι,-ύομαι), στέλλομαι. s'habiller, se vêtir. ||. ἐνδύνομαι καλὰ (παστρικά). » Εὖ ἔσταλμαι. se mettre bien. ||. ἐνδύθηκαν 'μαῦρα. » Ἐσθῆτι μελαίνῃ στειλάμενοι. ||. ἐνδυμένος χωριάτικα. » Χωρητικῶς ἐσταλμένος. §. (συνκδχ.) ἐνδύνω τὸ φόρεμά μου (μὲ μεταξωτὸν, βαμβακερὸν, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὕφασμα, Τουρκ. καπλαδίζω). »Ὑπορράπτω. doubler. ||. ἐπανωφόρι ἐνδυμένον ἀπὸ μέσα (καπλαδισμένον). » Ὑπερραμμένον, ἔδιπλοῖς-ίδος, (ἡ), (οὗ ἐναντίον τὸ) ἁπλοῖς (τὸ ξεκαπλάδιστον). doublé.

Ἐνδύσιμον (προφ. κοιν. 'Ντύσιμον). »Ἔνδυσις, ἀμφίεσις. l'action d'habiller (vêtir, etc).

Ἐνεργῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὀργανίζω. §. τὸ ἰατρικὸν (καθάρσιον) 'τὸν ἐνήργησε, (τὸ ὁποῖον οἱ ἁπλούστεροι καὶ, 'τὸν ἐδούλευσε, λέγουν). »Ὑπήγαγε (»Διεχώρησεν αὐτῷ) τὴν γαστέρα. il lui lâcha le ventre, il opéra.

Ἐνθύμησις. »Μνήμη, μνεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις. souvenir, memoire, θ. commémoration.

Ἐνθυμητικόν. » Μνήμη, μνημονικόν. bonne (sûre) mémoire, θ. ||. ἐκεῖνος ὅ, -που ἔχει ἐνθυμητικόν. »Μνήμων, μνημονικός.

Ἐνθυμίζω (προφ. κοιν. 'Θυμίζω), ῥ. μετ. »Ὑπ(»Ὑπανα)μιμνήσκω, ὑποβάλλω, μιμνήσκω. rappeler à la mémoire, faire ressouvenir. ||. καὶ ἂν ξεχάσουν τίποτε, 'να 'τοὺς 'τὸ ἐνθυμίζετε. »Καὶ ὑποβάλλειν, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται (Ξενοφ.).« §. (μεταφ.). 'δὲ ἰατρεύονται ἐντελῶς, ἀλλὰ πολλαὶς φοραὶς ὁ πόνος 'τοὺς ἐνθυμίζει. » Οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόνος ὑπομιμνήσκει (Ἱπποκρ. περὶ Ἀγμ.).

Ἐνθυμοῦμαι (προφ. κοιν. 'Θυμοῦμαι), ῥ. ἀποθ. »Μέμνημαι, ἀναμιμνήσκομαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (φέρω), μιμνήσκομαι, ὑπομιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἀνα-

φέρω πρὸς ἐμαυτὸν (»Λόγιόν τι πυθόχρηστον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν, « Πλούτ. Θησ.), ἐννοέω (Πλάτ.). **se rappeler , se souvenir, ressouvenir , se ressouvenir, se remettre.** || . ἐνθυμοῦμαι τὴν χάριν. » Διασώζω τὴν χάριν. || . θὰ ἐνθυμοῦμαι διὰ πάντα τὴν καλοσύνην. » Ἀνάγραπτον ἐσᾰεὶ διασώσω τὴν χάριν. || .'δὲν 'θυμήθηκα 'να 'το 'ρωτήσω. » Οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι (Παυσ.).« || . μήτε 'τὸ θυμήθηκα, (φρσ.).»Οὐδ' ἐπὶ νοῦν μοί ποτε ἀφίκετο. **je n'eus pas garde.**

Ἐννενῆντα, ἀριθμ. .»Ἐννενήκοντα. **quatre vingt-dix.** || . ἐννενῆντα φοραὶς , ἴδε Φορά. || . ἐννενῆντα χιλιάδες. » Ἐννακισμύριοι καὶ Ἐννεακισμύριοι. || . ἐννενῆντα χρόνων. »Ἐννενηκονταετὴς καὶ ἐννενηκοντούτης (ὁ καὶ ἡ), ἐννενηκονταέτις καὶ ἐννενηκοντοῦτις (ἡ). **nonagénaire.**

Ἐννενηνταριὰ (ἡ), » Ἐννενηκοντὰς (ἡ). || . κάμμιὰ ἐννενηνταριά. » Ἐννενήκοντά που μάλιστα.

Ἐννηὰ, ἀριθ. » Ἐννέα. **neuf.** || . ἐννηὰ φοραίς. » Ἐννάκις καὶ Ἐννεάκις. || . ἐννηὰ χιλιάδες. »Ἐννακισχίλιοι καὶ Ἐννεακισχίλιοι. || . ἐννηὰ χρόνων. » Ἐνναέτης (ὁ καὶ ἡ), ἐνναέτις (ἡ). || . ἐννηὰ χρόνοι. » Ἐναυστηρίς. || . ἐννηὰ χρόνους, ἐπ. » Ἐννάετες. || . εἰς ἐννηὰ 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. || . αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννηά, ἴδε Αὐτός.

Ἐννηάμερα (τὰ). » Ἔνναται (τὰ) («Καὶ ὡς ἔθαψά τε ἐγὼ αὐτὸν, καὶ τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνναται ἐποίησα,« Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ.). **la neuvaine.**

Ἔννοια. » Μέριμνα, φροντὶς , πρόνοια, προμήθεια, κηδεμονία. **soin, souci.** §. **inquiétude,** θ. §. **sollicitude,** θ. || . ἄλλην ἔννοιαν 'νὰ μὴν ἔχω, (καὶ ἐλλειπτ.) ἔννοιά μου (φρσ.)! » Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει (παρσιμ.).« **s'est là le moindre de mes soucis.**

Ἐννοιάζομαι (προφ. κοιν. 'Νοιάζουμαι), ῥ. ἀποθ. »Μεριμνάω, φροντίζω, μέλει μοι. μέλον μοί ἐστι (» Ποιητικῇ οὐ πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας,« Πλούτ.), κήδομαι, ἐπιμελὲς ποιέομαι, ἐπιμελές μοί ἐστι, δι' ἐπιμελείας (φροντίδος) ἐστί μοι. **se soucier (s'inquieter, être en peine) de.** || . δὲν μ' ἐννοιάζει, (φρσ.), ἴδε Μέλει. || . μὴ 'νοιάζεσαι. » Τῆς φροντίδος ἀπολέλυσο' » Μή τοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ.).« || . 'νοιαζόμεθα καὶ 'μεῖς διὰ τὸν θεὸν, 'νοιάζεται ὅμως καὶ ὁ θεὸς διὰ ἡμᾶς. » Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ Θεῷ (Συνέσ.).« §.(συνεχδχ.).»Θεραπεύω, ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμέλομαι, προνοέω(-ομαι), πρόνοιαν ποιέομαι, περιέπω, περιβάλλω (μεταφ.). **soigner, avoir (prendre) soin, rendre des soins à, cultiver** (κυρ. τὴν γῆν), ἴδε καὶ Περιποιοῦμαι. || . 'νοιάζομαι ἄρρωστον. » Νοσηλεύω, νοσοκομέω, διαιτάω. || . 'νοιάζομαι γέροντα 'ἢ γερόντισσαν. » Γηροκομέω. §. 'νοιάζομαι ἀπὸ ἔξοδα (δίδω δηλ. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χρηματικὰς βοηθείας εἴς τινα). » Ἐπαρκέω. **subvenir (pourvoir) aux besoins.**

Ἐνοικιαστὴς (ὠνομάσθη, πολλὰ ἀκαταλλήλως, ἂν 'δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἀγοράζων ἐτησίως τὰς δημοσίας προσόδους, ὁ Τουρκ. Ἰλτιζαμτζῆς). » Δημοσιώνης , δεκατηλόγος, δασμολόγος, δεκατευτής. **traitant. fermier.**

Ἐνορία. » Συνοικία, παροικία. **paroisse,** θ.

Ἐνορίτης, ισσα. » Πάροικος, παροικῶν. **paroissien.**

Ἐντόπιος, α, ον. » Ἰθαγενὴς, αὐθιγενὴς, ἀστὸς, αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἐντόπιος (Πλ.), ἐγγενής. **indigène, du pays.** || . κρασὶ ἐντόπιον. » Ὁ ἐκ τῆς χώρας οἶνος. **vin de cru.** || . τὸ ἐντόπιον σιτάρι εἶνε ἀρκετὸν 'να θρέψῃ τὴν πόλιν 'μας.»Ἱκανὸς ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν(Ξεν. Ἀπομν.).« || . τὸ ἐντόπιον 'λάδι. » Τὸ αὐτόχθον ἔλαιον(Συνεσ.).«

Ἐντρέπομαι (προφ. κοιν. 'Ντρέπουμαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Αἰσχύνομαι , αἰδέομαι, δυσωπέομαι, διατρέπομαι, ἐντρέπομαι (μεταγ.). **avoir honte, être tout confus.** || . κάμνω ἄλλον 'να ἐντραπῇ. » Ἐντρέπω, διατρέπω, καταιδέω, δυσωπέω. **faire rougir, faire honte à.**

Ἐντροπαλὰ,ἐπ. »Αἰσχυνομένως· αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως. **avec honte ; avec pudeur (modestie , timidité , confusion), modestement.**

Ἐντροπαλὸς (προφ. κοιν. 'Ντροπαλὸς), ὴ, όν. » Αἰδήμων , αἰσχυντηλός. **timide, pudibond.**

Ἐντροπὴ (προφ. κοιν. 'Ντροπή). »Αἰδὼ -οῦς (ἡ), τὸ αἰδούμενον. **pudeur,** θ. §. » Αἰσχύνη. **honte,** θ. **confusion.** §.»Αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ). **opprobre.** || . διότι εἶν' 'ντροπή. » Αἰσχρὸν γάρ' » Αἰδὼς, Ἀργεῖοι (Ὅμ.). || . καταβάσαι 'λιγάκι τὸ φόρεμά σου, διότι εἶν' ἐντροπὴ καθὼς κάθεσαι. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον· ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. || . διότι, ἀφ' οὗ ἦλθα πλειὰ μιὰ' φορὰ' ἐδῶ, εἶν' ἐντροπὴ 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρεκάλεσες, ἴδε Ἄπρεπος.

Ἐντροπιάζω (κάμνω τινὰ ᾽να ἐντραπῇ, προφ. κοιν. Ἀντροπιάζω), ῥ. μετ. »Κατασχύνω. **confondre, rendre honteux, couvrir de honte.** §. (ἀφαιρῶ τὴν τιμήν, ἀτιμάζω). » Αἰσχύνω, κατασχύνω, ὑβρίζω, αἰσχύνην περιάπτω (προσάπτω). **déshonorer.** Βιάζομαι (γυναῖκα κτλ.). **attenter à l᾽ honneur de, violer, forcer,** ἴδε καὶ Ἀτιμάζω.

Ἐντροπιασμα (προσ. κοιν. Ἀντρόπιασμα). »Αἰσχύνη. **deshonneur, outrage.** Βία (γυναικὸς κτλ.). **viol.**

Ἐντροπιασμένος (προφ. κοιν. Ἀντροπιασμένος), η, ον. » Κατησχυμένος. **honteux, confus.**

Ἐντυπόνω, ῥ. μετ. » Ἐντυπόω(-ομαι), ἐνσημαίνομαι, ἐγχαράσσω(-ττω), ἐγκολάπτω. **imprimer.**

Ἐνῷ (ᾗ) Ἐν ᾧ, ἐπ. (Χρον.). »(εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐκφράζεται διαφόρως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως διὰ μετοχῆς, ἴδε τὰ παραδείγματα). **pendant, tandisque.** ||. ἐν ᾧ ᾽μπορῶ ᾽να χαίρωμαι, ᾽δὲν θέλω ᾽να λυποῦμαι. » Ἔξον χαίρειν, οὐ βούλομαι λυπεῖσθαι. ||. ἐν ᾧ δὲ ἐσγαινεν ὁ Ξάνθος, ἡμία ᾽πὸ ταὶς δύο (κουρούναις) ᾽πέταξεν. »Ἐξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. ||. ἐν ᾧ ἔπινε. » Μεταξὺ πίνοντος. **comme il buvait.** ||. αὐτὸ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐν ᾧ ἔγραφα. » Τοῦτό μοι μεταξὺ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἦλθεν. ||. ἕνα παιδί, ἀπ᾽ ἐκεῖνα ᾽που ἦταν συνειθισμένα ᾽να γράφουν ἐνῷ ἔτρεχε τὸ ἀμάξι. »Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν, ἅμα διώκοντος, εἰθισμένων. ||. καὶ ἐνῷ τἄλεγεν αὐτὰ, ἐμοῦπε μέσα. »Καὶ ἅμα λέγων, εἰσήει. ||. λέγουν ὅτι ὁ ἔλατος, ἂν ξεφλουδισθῇ ἐν ᾧ φυτρόνει. » Φασὶ δὲ τὴν ἐλάτην, φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).« ||. ἐν ᾧ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. »Παρὰ πότον. ||. καὶ πότ᾽ αὐτό; ἐν ᾧ . . . »Καὶ ταῦτα.

Ἑνόνω, ῥ. μετ. »Ἑνόω, συνάπτω, συμμίγνυμι(-ύω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, ἑνοποιῶ, συναρμόζω, συζευγνύω(-υμι). ταυτίζω. **unir, joindre, réunir, conjoindre, rejoindre,** ἴδε καὶ Ἀνακατόνω καὶ Μαζόνω. ||. ἑνόνομαι, ῥ. μεσ. » Συμμίγνυμι(-υμαι), συνάπτω, συμβάλλω. **s᾽unir, se mêler.** ||. αὐτὸ τὸ βουνὸν ἑνόνεται μ᾽ ἕνα ἄλλο. » Τὸ δὲ ὄρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει. ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνεται ὁ Σάβας ποταμὸς μὲ τὴν Τοῦναν. »Ἢ τὸ ὕδωρ ὁ Σάος τῷ Ἴστρῳ συμβάλλει (ἀνακοινοῦται). ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνονται οἱ δρόμοι τῶν Εὐτρησίων καὶ τῆς Μιδέας. » Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ᾽ Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέαν ὁδοῦ (Ξενοφ.).« Ἕνωσις. » Ἕνωσις, συνάφεια, σύνδεσις. **union, réunion, jonction.** ||. ἕνωσις ποταμῶν. » Συμβολὴ, συρροὴ καὶ σύρροια. **confluent.**

Ἐξ, πρόθ. (᾽δὲν εὑρίσκεται ἐν συντάξει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐξ αἰτίας.

Ἐξαγορὰ (τὸ διδόμενον πρὸς ἐξαγόρασιν). »Λύτρον, ἀντίλυτρον, ἄποινον (ποιητ.). **rançon,** θ.

Ἐξαγοράζω, ῥ. μετ. » Λύομαι, ῥύομαι, λυτρόομαι, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω(μεταγ.). **racheter.**

Ἐξαγόρασμα. »Λύσις, λύτρωσις. **rachat.**

Ἐξάδελφος (προφ. κοιν. Ἀξάδελφος), η, ι. »Ἀνεψιὸς-ά. **cousin.** (ἴδε καὶ Ἀνεψιός.). ||. πρῶτος ἐξάδελφος. » Αὐτανέψιος (» Ὃς αὐτανέψιος ἦν αὐτῷ, καὶ ὡς ἂν ἡ παιδινὰ λαλοῦσα εἴποι γλῶσσα, πρῶτος ἐξάδελφος,« Εὐστθ. opusc. 271). **cousin germain.** ||. δεύτερος ἐξάδελφος. » Ἐξανέψιος, ἐξ ἀνεψιῶν (» Ἐγὼ καὶ Ἀγνίας, ἐξ ἀνεψιῶν ἐσμὲν γεγονότες· καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων,« Ἰσαῖ. Ἀγν.). **cousin issu de germain.**

Ἐξαίρετα, ἐπ. » Ὡς κάλλιστα (ἥδιστα, βέλτιστα), δαιμονίως, θαύματος ἀξίως. **à merveille,** ἴδε καὶ Ἀξιόλογα.

Ἐξαίρετος, η, ον. » Ἐξαίρετος. **exquis, excellent,** ἴδε καὶ Ἀξιόλογος.

Ἐξακουσμένος η, ον } . » Περιώνυμος,
Ἐξακουστὸς, ὴ, ὸν } περι(δια)βόητος, περίπυστος, ὀνομαστὸς, ἐπίσημος, λαμπρὸς, ἐξάκουστος, ἀοίδιμος, περικλεὴς, εὐκλεὴς, βοὴν ἀγαθὸς (ποιητ.). **célèbre, fameux, renommé.** ||. τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου εἶνε ᾽ξακουσμένο᾽. »Ὁ Κύπριος οἶνος διαβεβόηται.«

Ἐξαργυρόνω (ὁμολογίαν), ῥ. μετ. »Ἐξαργυρόω(-ίζω), ἀπαργυρίζω. **convertir en argent.**

Ἐξαρματόνω, ῥ. μετ. » Ἀφοπλίζω. **désarmer, dégréer** (καράβι κυρ.).

Ἐξαρμάτωμα. » *Ἀφοπλισμὸς, *ἀφόπλισις. **désarmement.**

Ἐξαρμάτωτος, η, ον. » Ἄοπλος καὶ ἄνοπλος. **désarmé.**

Ἐξαφνα } (προφ. κοιν. Ἀξαφνα), ἐπ.
Ἐξαφνικὰ } »Αἴφνης, ἄφνω, ἐξάπινα, ἐξαπίνης, ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αἰφνίδιον. **soudain, soudainement, subitement, tout à coup.**

Ἐξαφνικὸς, ὴ, όν. »Αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος. **soudain, subit.**

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. » Ἐρευνάω, ἀναζητέω, διερευνάομαι, ἀνερευνάω, πολυπραγμονέω, ἀνακρίνω, ἀνερωτάω, δοκιμασίαν λαμβάνω (ποιοῦμαι), ἐξετάζω, ἐτάζω (Γραφ.), ἀ-

κριβόω , πυνθάνομαι. **examiner , s' informer, enquêter, s' enquêter, enquerir, s' enquerir.** || . ἐξετάζομαι, παθ. » Δοκιμάζομαι, ἐξετάζομαι, ἀνακρίνομαι. **être examiné , passer en revue ou à la montre** (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν).

Ἐξέτασις. » Ἔρευνα, ἀναζήτησις, βάσανος (ἡ), ζήτησις, ἀνάκρισις , ἐξέτασις , ἐξετασμός, δοκιμασία (κυρ. τῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν. » Ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ, « Ξενοφ. Ἑλλ.), δοκιμὴ(μεταγ.). **examen, recherche,**θ. **enquête,** θ. **perquisition.** || . χωρὶς ἐξέτασιν, ἐπ. » Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.

Ἐξέχω , ῥ. οὐδ. Προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) , ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω) , **ἐξέχω. avancer, déborder, saillir, dépasser.**

Ἕξη, ἀριθμ. »Ἕξ. **six.** || . ἕξη φοραὶς, ἴδε Φορά. || . ἕξη χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || . ἕξη χρόνια, ἐπ. »Ἐξάετες. §. ἐξαετία. || . ἕξη χρόνων. » Ἐξαέτης (ὁ), ἐξαέτις (ἡ). || . αὐτὸς μὲ ἄλλους ἕξη, ἴδε Αὐτός.

Ἐξήγησις. » Ἑρμηνεία , ἀνάπτυξις, διασάφησις, λύσις, ἐξήγησις, ἀπόδοσις. **explication, interprétation.**

Ἐξηγητής. » Ἑρμηνεὺς, ἑρμηνευτὴς, ἐξηγητής. **interprète.**

Ἐξηγῶ, ῥ. μετ. » Ἑρμηνεύω , διασαφέω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω , ἀναπτύσσω, ἐξηγέομαι, ἀποδίδωμι. **expliquer , eclaircir, interpréter, déchiffrer.** || . ὁ Σιμίας ἐξηγεῖτὸ ἄλεισον (ὅτι θὰ ᾽πῇ) ποτήρι. »Σιμίας ἀποδίδωσι τὸ Ἄλεισον κοτύλην«. || .ἐξήγησα τὸ ὄνειρον. »Ξυνεβαλόμην τὸ ὄνειρον (Φιλοστρ.). » || .ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρον. »Ταύτην τὴν ὄψιν συνεβάλλετο (Ἡρόδ.).«

Ἑξῆντα, ἀριθμ. »Ἑξήκοντα. **soixante.** || . ἑξῆντα φοραὶς, ἴδε Φορά. || . ἑξῆντα χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || . ἑξῆντα χρόνων. » Ἑξηκονταέτης καὶ ἑξηκοντούτης (ὁ) , ἑξηκονταέτις καὶ ἑξηκοντοῦτις (ἡ). || . εἰς ἑξῆντα ἡμέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑξηνταβελόνης (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν εὐφυέστατον μεταφραστὴν τοῦ Μολλιερικοῦ Φιλαργύρου ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο μὲ διάφορα, τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα, γελοῖα ἐπίθετα). » Κυμινοπρίστης, καρδαμογλύφος , παρακρουσιχοίνικος, κιμβιξ, κνιπὸς καὶ σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς, ἀνελεύθερος, μι(σμι)κρολόγος, ῥυπαρός. **arpagon, pince-maille,** ladre.

Ἑξηνταριά (ἡ). » Ἑξηκοντάς. **soixantaine,**θ. || . κάμνιά ἑξηνταριά. »Ἑξήκοντά που μάλιστα. **quelque soixantaine.**

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ἐόδεμμα). »Ἀνάλωσις. **consommation.**

Ἐξοδευτής. » Δαπανητικὸς , ἀναλωτὴς (Πλάτ.), πολυδάπανος, δαπανηρός. **dépensier.**

Ἐξοδεύω καὶ **Ἐξοδιάζω** (προφ. κοιν. Ἐοδεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Δαπανάω, ἀναλίσκω(-αλόω), ἐξοδιάζω (»Τὼς δὲ ταμίας ἐξοδιάσαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα χρεία ᾖ,καὶ φέρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων. Ψήφ. Συρακουσ. »Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ κραταιῶσαι, «Γραφ. Βασ. Δ', 12). **consommer,dépenser,débourser.**

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ἐόδεμμα) καὶ

Ἐξόδιασμα (προφ. κοιν. Ἐόδιασμα) (τὸ). »Ἀνάλωσις. **l'action de dépenser (consumer, etc.).**

Ἔξοδον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. Ὁ Πολύβιος τὸ ἔχει εἰς τὸ θηλυκὸν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἴσοδος. »Ἡ σύγκλητος ἔχει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν· καὶ γὰρ τῆς εἰσόδου πάσης αὕτη κρατεῖ, καὶ τῆς ἐξόδου παραπλησίως. εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται , χωρὶς τῶν τῆς Συγκλήτου δογμάτων«). »Δαπάνη, ἀνάλωμα,δαπάνημα,τέλος, διάφορον (»Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον,«Δ. Ἀλ. » Δαπανῶσι μὲν , κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς , καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον,«Ἀρς.π. Ἀρετ. καὶ κακ.). **dépens,** πλ. **dépense,** θ. **frais,** πλ. || . εἶχαν (ἔπαιρναν) τὰ ἔξοδά τους ἀπὸ τὸν Φίλιππον. » Ὑπὸ Φιλίππου πρυτανευόμενοι. || . μὲ ἰδιά τους ἔξοδα. » Τέλεσι τοῖς ἰδίοις (τοῖς οἰκείοις), » Θκδ. || . ἐγὼ κάμνω (τραβῶ) τὰ ἔξοδα. » Αὐτὸς τὴν δαπάνην παρέχω(-ομαι). χορηγέω,πρυτανεύω. **fournir la dépense, débourser.** || . τὸν διώρισεν εἰς τὰ ἔξοδα (Τουρκ. τὸν ἔκαμε βεκίλ -χάρτζην). » Ἐπὶ τῆς δαπάνης κατέστησεν.

Ἐξολοθρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀφανίζω.

Ἐξομολόγησις. »Ἐξομολόγησις (ἐκκλησ.). **confession.**

Ἐξομολογῶ, ῥ. μετ. »Τὴν συνείδησιν τῶν ἁμαρτηκότων ἀνακρίνω (ἀνακουφίζω), τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν ἀναδέχομαι. **confesser.** || . ἐξομολογοῦμαι, παθ. ἠμέσ. »Ἐξομολογέομαι (Ἐκκλησ.). **confesser , se confesser.**

Ἐξορία. » Φυγὴ, ὑπερορία, ὑπερορισμὸς , φυγάδευσις, ἐξορισμὸς, ἐξορία,(ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὠνομάζετο) ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμὸς (διότι ἐψηφοφορεῖτο μὲ ὄστρακα). **exil, bannissement, déportation** (κυρ. διὰ τοὺς ἐξοριζομένους εἰς τὰς ἀποικίας). || . φέρνω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. »Κατάγω. || .γυρνῶ

ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατέρχομαι. || . τὸ γύρισμα ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα. » Κάθοδος (ἡ).

Ἐξορίζω, ῥ. μετ. »Φυγαδεύω, ὑπερορίζω, φυγῇ καθυποβάλλω, μεθίστημι, ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω (ἴδε ἀνωτέρω). exiler, bannir, reléguer. || . ἐξορίζομαι, ῥ. παθ. » Φεύγω, φεύγω τὴν ἐμαυτοῦ (τὴν πατρίδα), ἐκπίπτω τῆς γεννησαμένης (τῆς ἐνεγκούσης). être exilé (condamné à l'exil).

Ἐξόρισμα, ἴδε Ἐξορία.

Ἐξουσία. » Ἐξουσία, ἀρχὴ, κράτος (τὸ), δύναμις, δεσποτεία, κυριότης. autorité, pouvoir, domination, commandement. || . εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἴδε Εἰς.

Ἐξουσιάζω (ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ῥ. μετ. »Ἄρχω, δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω. dominer, commander, ἴδε καὶ Ὁρίζω. §. (Παίρνω εἰς τὴν Ἐξουσίαν μου), ἴδε Κυριεύω.

Ἐξουσιαστής. » Κρατῶν, δεσπόζων, κύριος, δεσπότης, ἄρχων. maître.

Ἐξόφλησις. »Διάλυσις (»Ἀπόσβεσις) χρεῶν. décharge (acquittement) d'une dette.

Ἐξοφλητικόν. » Γραμματεῖον. quittance, ϑ. acquit.

Ἐξοφλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαλύομαι (»Λύω, »Ἀποσβέννυμι) τὰ χρέα (τὸ δάνειον), ἀποτίνω (-τίω, -τιννύω, -τίννυμι), χρεωλυτέω. acquitter, s'acquitter, solder. || . ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ἐξοφλήσουν ὅσους χρεωστοῦσαν. »Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλον (Δημοσθ.).« || . καὶ ὅποιος εἶχε χρέος, ᾽τοῦ ᾽τὸ ἐξόφλησα. » Καὶ ᾧ χρέα ἦν, διαλέλυμαι ταῦτα (Ἀρρ.).«

Ἐξοχή. » Χώρα, ἀγρός. campagne, ϑ. || . ζῇ εἰς τὴν ἐξοχήν. »Κατ᾽ ἀγρὸν διατιθέμενος.

Ἔξυπνος (ὁ μὴ κοιμώμενος), η, ον. »Ἐγρηγορὼς, ἄγρυπνος. éveillé. || . εἶμαι ἔξυπνος. » Ἐγρήγορα (» Ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις;« Πλάτ.), ἐγρηγορέω, γρηγορέω (Εὐαγγ.). §. (μεταφορ. ὁ ἀνοικτομμάτης). » Ἐγρήγορος, ἐγρηγορὼς (»Ἀλλ᾽ οὐδὲ περὶ τῶν ἐγρηγορότων παίδων εἴποιμ᾽ ἄν, ὡς εἰσὶ νωθροὶ, « Λιβαν. Ἐπιστ. 129), γοργὸς, ὀξὺς, ἄγρυπνος. éveillé, intelligent, vif, alerte. || . καὶ ἀποροῦσε πόσον φρόνιμος καὶ ἔξυπνος ἦτον. »Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει (Ξενοφ.).«

Ἐξυπνῶ, ῥ. μετ. »Διϋπνίζω, ἀφυπνίζω (-έω), ἐπεγείρω, διεγείρω, ἐξυπνίζω (μεταγ.). éveiller, reveiller. §. ῥ. μεσ. »Ἀφυπνίζομαι, διϋπνίζομαι, τὸν ὕπνον ἀποσείομαι, ἀφυπνόω (Λουκιαν.). s'éveiller, se reveiller. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἴδε Σηκόνω. §. (μεταφορ.) ἴδε Ξετινάζομαι.

Ἔξω (προφ. κοιν. Ὄξου), ἐπ. (τοπ.). »Ἔξω, ἐξ καὶ ἐκ (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), θύραζε. dehors. || . τῶν χουρμάδων τὰ ἔξω, καὶ τῶν ἀμυγδάλων τὰ μέσα. » Τῶν μὲν φοινίκων τὰ ἐκτὸς, τῶν δ᾽ ἀμυγδάλων τὰ ἔνδον. || . γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. »Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, » Ἀρστ. || . πλέον ἔξω. » Ἐξωτέρω. || . πολλὰ ἔξω. «Ἐξωτάτω. || . ᾽τὸ ἔμαϑ᾽ ἀπ᾽ ἔξω, ἴδε Ἀποστηθίζω. || . ᾽το ᾽ξούρω ἀπ᾽ ἔξω. »Ἐξεπίσταμαι (Πλάτ. Φαίδρ.). || . τὸ λέγω ἀπ᾽ ἔξω. »Ἀπαγγέλλω, ἀποστοματίζω, ἀπὸ μνήμης (ῥήματος) λέγω, ἀποδίδωμι (»Πεντήκοντα ῥίγχους ἀποδίδωσιν ἑκάστης ἡμέρας, « Συνέσ.). réciter par cœur. §. (πρόϑ. ἢ ἐπίῤῥ. ἐξαιρετ.). Πλὴν, ἐκτὸς, χωρὶς, παρὰ (μὲ αἰτ.), ἀλλ᾽ ἢ. §. πέρα. hor, hormis, outre, excepté, à l'exception, à cela près, sinon, à la réserve. || . ἔξω μόνον, ἔξω μόνον ἂν, ἔξω μόνον ὅτι (ὅπου). »Πλήν γε δὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἢ, πλὴν ἀλλ᾽ ἢ, πλὴν εἰ μὴ, ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς ἢ, χωρὶς ἢ ὅτι, ὅτι μή. excepté, à moins que, si ce n'est que. || . τὰ ϑηλυκὰ ζῶα εἶν᾽ ἀδυνατώτερα ἀπὸ (ὄχι τόσον ϑυμώδη καϑὼς) τὰ ἀρσενικὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πάρδαλιν καὶ τὴν ἀρκοῦδαν. » Ἀϑυμότερα τὰ ϑήλεα τῶν ἀῤῥένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. || . καὶ ἔξω ἀπ᾽ αὐτό. » Καὶ ἄλλως, ἄλλως τε. d'ailleurs. || . ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον (μεταφορ.). » Πέρα τοῦ μετρίου. outre mesure.

Ἐξώκαστρον (τὸ βαρβ. Βαροῦσι). »Προάστειον. faubourg.

Ἐξωμερίτης, ισσα, ικον. » Ἔπηλυς, ὑπερόριος. provencial.

Ἐξωμερίτικος, η, ον. Ὑπερόριος, ξενικὸς, ἐξωτικός. étranger.

Ἐξωνοῦ, ἐπ. (σύνηϑες μόνον εἰς τὴν φράσιν:) κάμνω ἐξωνοῦ (καμόνομαι δηλ. ὅτι ᾽τὸ ἀλησμόνησα). » Ὀλιγωρέω, παραμελέω, ἐξωριάζω. négliger, ἴδε καὶ Ἀδιαφορῶ.

Ἐξώπορτα, ἴδε Αὐλόπορτα.

Ἐξωρισμένος, η, ον. »Φυγὰς ὑπερόριος, ἐκπεπτωκὼς (ἐκπεσὼν) τῆς πατρίδος, φεύγων, φεύγων τὴν πατρίδα (τὴν ἐνεγκοῦσαν), πεφυγαδευμένος (Δημοσθ.), ἐξόριστος. exilé, banni.

Ἐξώστεγον (προφ. κοιν ᾽Εώστεγο, τὸ Τουρκ. Σαχνισί, καὶ Ἰταλ. Μπαλκόνι ἢ Γκαλερία, ἴδε Ἡλιακός). »Ἐξώστοον, πρόστωον. balcon.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὀν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ; Οἱ κτλ.) ἔξωθεν (θύραθεν), θυραῖος. **extérieur.**

Ἑορτάζω (προφ. κοιν. Γηορτάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἑορτὴν ἄγω (τελέω), ἑορτάζω. **fêter, chômer, célébrer.** ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐώρταζαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. »Καὶ ἄγοντες ταύτην τὴν ἡμέραν (Θουκ.).

Ἑορτὴ (προφ. κοιν. Γηορτή). » Ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα. **fête, θ.**

Ἑορτιάτικος (προφ. κοιν. Γηορτιάτικος), η, ον. » Ἑόρτιος. **de fête, θ.**

Ἔπαινος. »Ἔπαινος, εὐφημία, ἐγκώμιον, εὐλογία (ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) **éloge, louange, θ.**

Ἐπαινῶ, ῥ. μετ. » Ἐπαινέω, εὐφημέω, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἐγκωμιάζω, εὐλογέω, ἄγαμαι, θαυμάζω, μεγαλύνω (Πλούτ.). **louer.** ||. μικρὸ καράβι 'παίναγε, μεγάλο καβαλίκα (παροιμ. ναυτικὴ, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου τό:) »Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι (περὶ ἧς ἐπιθι τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ »Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν). ||. ; βλέπεις τὸν Σωκράτην πῶς ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους; » Ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται (Λουκιαν.);«

Ἐπακκουμπῶ (προφ. κοιν. Ἀπακκουμπῶ), ῥ. οὐδ. ἢ μέσ. » Ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι. **s'appuyer sur, se fonder, faire fond.**

Ἐπανάστασις. »Στάσις. **révolte, θ. soulevement,** ἴδε καὶ Ἀποστασία.

Ἐπαναστατῶ, ῥ. ἀμ. »Ἐπαν(»Κατεξαν)ίσταμαι. **se soulever.**

Ἐπανεπανωτὸς (προφ. κοιν. Ἀπαναπανουτὸς), ἡ, ὀν. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλεπάλληλος. **qui se succèdent l'un l'autre, l'un sur l'autre, coup sur coup.**

Ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάνου), ἐπ. (τοπ.). » Ἄνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὸ, Ἄνω-κάτω), ἐπὶ, κατὰ, ἐπάνω. **sur. dessus. en haut.** ||. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐπάνω. »Ὁ ἄνω (ἄνωθεν), ἀνώτερος. **supérieur. le dessus.** ||. ῥίχνω (βάλλω, πέφτω, κτλ.) ἐπάνω. »Ἐπιῤῥίπτω(-τίθημι, -πίπτω, κτλ.). ||. ἐπάνω-ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάν'-απάνου). » Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν. **superficiellement, à (sur) la surface,** ἴδε καὶ Ἐῶπετσα. ||. ἀπὸ κάτω βάλλουν τὰ ἀχρεῖα σῦκα καὶ ἀπὸ 'πάνω τὰ ὥριμα καὶ καλά. »Κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ τὰ πέπονα καὶ καλὰ (Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. Γ'). « ||. στέκουμ' ἐπάν' ἀπάνω. » Ἐπιπολάζω. **surnager.** ||. ἐπάνω-ἐπάνω, (ἢ) πολλὰ ἐπάνω. » Ἀνωτάτω. (Σημ. ὁ διπλασιασμὸς τῆς λέξεως ἐσήμαινεν ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῶν Πτολεμαίων, ἴσως καὶ προτοῦ, ἐπίτασιν τοῦ πρᾶγματος. Ἀπόδειξις τὸ ἑξῆς ῥητὸν τοῦ Δευτερονομ., μεταφρασμένον κατὰ λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ: » Ὁ προσήλυτος, ὃς ἐστιν ἐν σοὶ, ἀναβήσε-» ται ἄνω ἄνω, σὺ δὲ καταβήσῃ κάτω κά-» τω.« ||. πλειὸ' ἐπάνω, ἴδε Παραπάνω. ||. χόνω ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω. »Καταγέω, καταχέω κατά τινος. ||. πίνω ἀπὸ 'πάνω. »Ἐπιπίνω. **boire de l'eau par là-dessus.** ||. ἐπάνω σ' ταὶς πέτραις. » Κατὰ πετρῶν ||. 'τὸ κρατεῖς (τὸ νερὸν τοῦ βαρελιοῦ) ἐπάνω 'ς τὸ πονεμένο 'δόντι. » Κρατουμένου κατὰ τοῦ πεπονθότος ὀδόντος.« §. ἐπάνω 'σ τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ ἔτρωγαν δηλ.). » Παρὰ πότον. **à table.**

Ἐπανώγραμμα (τὸ) | . » Ἐπιγραφὴ (μεΕπανωγραφὴ (ἡ) | ταγ.). **adresse, θ. le dessus de la lettre, suscription.** ||. τὸ ἐπανώγραμμα ἔλεγεν. » Ἐπεγέγραπτο δέ. **l'adresse portait, la lettre était adressée.**

Ἐπανωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Ἐπανωσένδονον. » Ἐπίβλημα, ἐγκοίμπτραν. **drap de dessus.**

Ἐπανωφόρεμα (. » Ἐπενδύτης (ὁ Σουίδ. Ἐπανωφόρι | ὅμως λέγει· »Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται), ἐφεστρὶς, ἐπίβλημα, ἔξωμὶς, χλαμὺς, χλανὶς, χλαῖνα (κυρ. τὸ χονδρὸν καὶ χειμωνιάτικον) (» Ἔοικε δὲ μανδυειδὲς ἡ χλαῖνα εἶναι περίβλημα«, λέγει ὁ Εὐσταθιος Ἰλ. Β. 184, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ »Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν«. ἀπέβαλε γὰρ, λέγει, ταύτην, αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδὴν«), ἀναβολὴ, διπλοΐς (κυρ. τὸ ἐνδυμένον, Τουρκ. καπλαδισμένον ἀπὸ μέσα, καθὼς καὶ) ἁπλοΐς (τὸ ξεκαπλάδιστον). **surtout, redingotte, θ.** §. **manteau, domino,** ἴδε καὶ Φόρεμα καὶ τὰ Προλεγόμενα.

Ἐπειδὴ, συνδ. (αἰτιολ.). »Γὰρ, καὶ γὰρ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, γὰρ δὴ, καὶ γὰρ δὴ, ὡς, ἅτε, γοῦν, διότι, ὅτι, μέν γε, κτλ. **car, parceque, vu que, comme, attendu que.** ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. » Ἐπιλελοιπότων αὐτῷ τῶν βελῶν. ||ἐρώτα ὅ,τι θέλεις, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν. » Ἐρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. ||. ἐπειδὴ ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, δὲν ἠξεύρω διατί. » Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ||. καταϊδρωμένος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ καλοκαῖρι. » Μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος (Ηλάτ.);« ||. ἐπειδὴ εἶπα πῶς σε εἶδα ἀ-

ποκάτω ἀπὸ τὴν συκηὰν, πιστεύεις ; » Ὅτι εἶπόν σοι· εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις ;

Ἐπιβουλεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἐπιβουλεύω. dresser des piéges (des embûches), attenter à la vie de quelqu'un.

Ἐπιβουλή. » Ἐπιβουλὴ, δόλος, ἐπιβούλευμα, ἐπήρεια. trame, θ. embûches, machinations, complot. || .μὲ ἐπιβουλὴν, ἐπ. »Ἐπιβούλως, δολίως. insidieusement, par embûches.

Ἐπίβουλος, η, ον. »Ἐπίβουλος, ἐπιβουλεύων. insidieux.

Ἐπιδέξια, ἐπ. ἴδε Ἐπιτήδεια.

Ἐπιδέξιος, α, ον, ἴδε Ἐπιτήδειος.

Ἐπιθυμητὸς, ὴ, όν. » Ἐφετὸς, θυμήρης, ποθεινὸς, ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατ' εὐχήν. désirable, souhaitable. || . πολλὰ ἐπιθυμητός. » Περιπόθητος, εὐκταιότατος κτλ.

Ἐπιθυμία. » Ὄρεξις, ἐπιθυμία, ἔφεσις, πόθος. désir, souhait, envie, θ.

Ἐπιθυμῶ (προφ. Ἀποθυμῶ), ῥ. μετ. »Ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμέω, ποθέω (κυρ. ἀπόντα), ἱμείρομαι, γλίχομαι, ἐπιποθέω, προθυμέομαι (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). désirer, souhaiter. || .ἐπεθύμησεν ὑπερβολικὰ (φοβερὰ) 'να 'τὴν ἰδῇ καὶ 'να 'τὴν κυριεύσῃ. » Δεινὸς αὐτὸν ἐσῄει πόθος ἰδεῖν τε καὶ παραστήσασθαι.

Ἐπικίνδυνος, η, ον. » Κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. dangereux, perilleux.

Ἐπικυρόνω, ῥ. μετ. » Κυρόω, ἐμπεδόω, ἐπικυρόω. ratifier, sanctionner.

Ἐπικύρωμα. »Κύρωσις, ἐπικύρωσις. ratification, sanction.

Ἐπιληψία, παθ. »Ἱερὰ νόσος, ἐπίληψις, ἐπιληψία. haut mal, mal caduc, épilepsie, θ. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Σεληνιασμός. || . ἔχω ἐπιληψίαν, ἴδε Σεληνιάζομαι.

Ἐπιληψιάρης, α, ικον } . »Ἐπίληπτος,
Ἐπιληψιασμένος, η, ον } ἐπιληπτικὸς, ἐπιλαμβανόμενος. épiléptique, ἴδε καὶ Σεληνιασμένος.

Ἐπίλοιπος (ὁ ἄλλ. Ἀποδέλοιπος), η, ον. » Λοιπὸς, ἐναπολειφθεὶς, ἐπίλοιπος. qui reste.

Ἐπιμέλεια. » Ἐπιμέλεια, σπουδὴ, τὸ ἐπιμελὲς(ἄοκνον). soin, application. || . μὲ ἐπιμέλειαν. ἐπ. »Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. soigneusement.

Ἐπιμελής. » Ἐπιμελής. soigneux, diligent, appliqué.

Ἐπιμελοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, ἐπιμελῶς ἔχω, σπουδάζω. s'appliquer, s'adonner à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Ἐπιστασία. »Ἐπιμέλεια, προστασία(-τεία), κηδεμονία, ἐπιστασία, ἐφορεία, ἐπισκοπή. direction, intendance, inspection, surintendance.

Ἐπιστάτης, ισσα. »Ὁ (»Ἡ, κτλ.) ἐπὶ τῶν ἔργων, προστάτης, ἐφεστηκὼς, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, ἔφορος, ἐπίσκοπος, βραβευτὴς, ἐπιστατὴρ, κηδεμὼν, ἐπόπτης. intendant, directeur, inspecteur, surintendant, commis, commissaire. || .ἐπιστάτης τῶν ἐξόδων (Τουρκ. Βεκὶλ-χάρτζης). » Ὁ ἐπὶ τῆς δαπάνης, ὁ ἐπὶ τῆς ὀψωνίας. dépensier. || . ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν. »Ἐργοδιώκτης (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). || . βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην. » Ἐφίστημι, καθίστημι. || . 'τοὺς διώρισεν ἐπιστάτας. » Κατέστησεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἔργων«.

Ἐπιστατῶ, ῥ. ἀμ. » Προστατέω(-εύω), ἐπιστατέω (-εύω), ἐφίσταμαι (Ἀριστοφ.). βραβεύω. avoir l'intendance (l'inspection, la direction), présider.

Ἐπιταὐτοῦ (τὸ ἄλλ. Ξάργου καὶ Τουρκ. Μακσοὺς), ἐπ. »Ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες. exprès, à dessein, de propos délibéré.

Ἐπιτηδειγμή. »Ὑπογραμμὸς, πρότυπον. exemple, θ. modèle.

Ἐπιτήδεια, ἐπ. »Εὐστόχως, δεξιῶς ἐμμελῶς, ἐπιστρεφῶς, ἐπιτυχῶς, χρηστῶς («Σαῦρον, παράσχισον χρηστῶς, »Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.). adroitement.

Ἐπιτήδειος, α, ον. » Δεινὸς, ἔμπειρος, εὔστοχος, δεξιὸς, δεξιῶς ἔχων, ἐπιστρεφὴς, ἐμμελὴς, εὖ πεφυκὼς, εὐμήχανος, εὔχειρ (ποιητ.), ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. adroit, habile. || .διότι ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ 'να περιγελᾷ. » Ἦν γὰρ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν (Πλβ.).« || .ἂν ἦν' ἐπιτήδειος ὄχι μόνον εἰς τὴν πραγμάτειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τραπέζι. » Εἰ μὴ μόνον ἔχοι δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον (Πλάτ.). || .μὲ τρόπον ἐπιτήδειον. »Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου (Θουκ. Ἡ).«

Ἐπιτηδειότης. » Δεινότης, ἐμπειρία, εὐστοχία, δεξιότης, ἀρετὴ, εὐχέρεια καὶ εὐχειρία. εὐαρμοστία, ἐπιτηδειότης, ἕξις(Πλάτ.). adresse, θ. dextérité, habileté, aptitude, θ. savoir-faire.

Ἐπιτηδεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Τεχνάομαι (-άω), τεχνάζομαι, ἐπιτηδεύω, ἀκριβόω. être habile (propre) à.

Ἐπίτροπος. » Ἐπίτροπος. agent, procureur, comissaire, gérant. §. » Προστάτης, κηδεμών. tuteur. || . εἶμαι ἐπίτροπος. » Προστατέω(-εύω), ἐπιτροπεύω.

être tuteur (curateur, procureur, etc.)

Ἐπιτυχαίνω, ῥ. μετ. » Ἐπιτυγχάνω, εὐστοχέω, τυγχάνω, εὐτυχέω, κατορθόω, εὐβουλέω. atteindre le but, reussir, rencontrer juste, faire son coup. || . τὸ ᾽πίτυχες (φρσ.).»Αὐτὸν βέβληκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου (παροιμ.)᾽ »Εὗρησας, ὡς τε τοξότης ἄκρος, σκοπoῦ (Αἰσχυλ.)᾽ »Ἐπιτέτευκαί σοι τὸ πρᾶγμα᾽ »Καθίκου τῆς προθέσεως (Πλθ.)«. vous avez bien adressé.

Ἐπιχείρησις. »Ἐγχείρημα, ἐπιβολή. entreprise, θ.

Ἐπιχειρίζομαι, ῥ.ἀποθ.»Ἐγχειρέω, ἐπιχειρέω, ἐπιβάλλω(-ομαι), ἅπτομαι, ἀναβάλλομαι. entreprendre. || . ἐπιχειρίσθηκε μιὰ᾽ τόσω μεγάλη᾽ δουλειά᾽.»Τηλικοῦτον ἐπιβαλόμενος ἔργον (Πλούτ.).«

Ἑπτά (προφ.κοιν. Ἐφτὰ), ἀριθμ. »Ἑπτά. sept. || . ἑπτὰ φοραὶς, ἴδε Φορά. || . ἑπτὰ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || .ἑπτὰ χρόνια.»Ἑπταετηρὶς, ἑπταετία. septennalité. || . ἑπτὰ χρόνια, ἑπ. »Ἑπτάετες. || . ἑπτὰ χρόνων. » Ἑπταετὴς (ὁ καὶ ἡ), ἑπταετὴς (ἡ). || . εἰς ἑπτὰ μέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑπτακαθαρισμένος (μεταφ. ὁ Πανοῦργος καὶ Πολύξερος), ἴδε Πονηρὸς καὶ Τριμμένος.

Ἑπτακόσιοι, αις, α, ἀριθμ.»Ἑπτακόσιοι. sept-cent. || . ἑπτακόσιαις χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα.

Ἑπταμηνίτικος, η, ον (παιδὶ κυρ.). » Ἑπταμηνιαῖος. de sept mois.

Ἑπτάψυχος (μεταφορ.), η, ον. » Δυσθανής. qui a la vie dure. (ὁ Ετυμολόγ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) »Κύων ἐννεάψυχος.«

Ἐργαλειὸς (προφ. κοιν. Ἀργαλειός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ᾽δὲν ἠξεύρω διατὶ, ᾽τὸν λέγουν Λάκκον), ἐργ. (ὑφαντ.). »Ἱστός. métier. §. ἐργαλειὸς (διὰ τὸ ᾽ψάρευμα τῶν ᾽στρειδιῶν κλπ.). » Γαγγάμη καὶ Γάγγαμον, ἡλακάτη, μάγγανον. drague, θ. espèce de cabestan avec le quel on pêche les huîtres.

Ἐργαστῆρι (προφ. κοιν. Ἀργαστῆρι καὶ χυδαϊκώτερον Ἀγραστῆρι).»Πολητήριον καὶ (καταχρ.) Ἐργαστήριον (ὅπου πωλοῦν). boutique, θ. §. » Ἐργοστάσιον (ὅπου δουλεύουν). atelier.

Ἐργαστηριάρης. » Ἐργαστηριακὸς (Πολύδ.). boutiquier.

Ἐργάτης (ὁ τεχνίτης, ὁ δουλευτὴς, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ δουλεύων μὲ ἡμερομίσθι, ὁ Τουρκ.ῥιντζιπέρης).»Ἐργάτης,ἐργαζὴρ(Ξενοφ. Οἰκον.), μίσθιος, χερνήτης καὶ χερνὴς, χερνῆτις (ἡ), χειροτέχνης, ἀποχειροβίωτος, χειρογάζωρ (μεταφ.),(ἰδίως)ὑπουργὸς(»Οἰκεδόμους ἑκατὸν, ὑπουργοὺς τριακοσίους καὶ πεντήκοντα, » Πλθ. Ἑ, 89). ouvrier, manouvrier, manœuvre. §. ἐργαλ. (ναυτ.). » Ὄνος (Ἡρόδ. Ζ᾽.), ἐργάτης (μεταγ.). cabestan, vindas.

Ἐρεῖκι, ᾽πωρ. ἴδε Ἀβράμηλον καὶ Προῦνον.

Ἐρεικιὰ (δένδρον καρποφόρον, ἡ ἄλλ. Ἀγριοαβραμηλιὰ), ἴδε Προυνιά. §. (δένδρον ἢ χαμόδενδρον ἄκαρπον. Εἶνε δύο εἴδῶν: ἡ) »Ἐρείκη (κοιν. φοῦντα. »Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρὶ,« Αἰσχ.Ἀγ. 295). bruyère, θ. (καὶ ἡ) » Βράθυς-υος (ὁμοιάζει ᾽σὰν κυπαρίσσι). sabine.

Ἐρημία. » Ἔρημος (ἡ). désert.

Ἐρημονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ἔρημος, η, ον. »Ἔρημος, μηλόβοτος. désert. §. ἄνθρωπος ἔρημος (μεταφορ. ὁ ἀπροστάτευτος καὶ ἐγκαταλελειμμένος). » Ἔρημος. abandonné, délaissé.

Ἐρημόνω, ῥ. μτδτ. »Ἐρημόω. dévaster.

Ἐρινὸς(τὸ ἀγριόσυκον· προφ. κοιν.Ὀρνὸς), κ. » Ὀλυνθος, ἐρινὸς, ἐρινὰς (ἡ), σῦκον ἀγρέν. figue sauvage, θ.

Ἔρχομαι (προφ. κοιν. Ἔρχουμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἔρχομαι, παραγίνο(γνο)μαι, πάρειμι, ἀφικνέομαι, ἐπιδημέω(κυρ. εἰς ξένον τόπον), φοιτάω (»Σῖτος ἐφοίτα᾽»Ἐφοίτων ἀγγελίαι [ἐπιστολαί] «). venir, arriver. || . ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθεν αὐτὸς ὁ . . . ;»Πόθεν ἡμῖν ὁ . . . οὗτος ἐπιδεδήμηκεν ; » || . ἦλθετε ᾽γιερεῖ. » Σεσωσμένοι πάρεστε. || . καλῶς ἦλθες (φρσ. φιλοφρον.), ἴδε Καλῶς. || . ἐρχόμεθα πάλιν (κατ᾽ ἀντιχρον.). » Πάλιν παρεσόμεθα (Ξενοφ. Ἑλλην.). « || . διατί ἦλθες ; » Ἐφ᾽ ᾧ πάρει ; || . ἦλθαν εἰς τὰ χέρια, ἴδε Χέρι. || . τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην. » Αἷμα κατὰ τῶν ῥινῶν αὐτῷ ἐπεγένετο. || . ἐρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.»Ἐμαυτοῦ γίγνομαι᾽»Ἐν ἐμαυτῷ γίνομαι (Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Χρυσοστ.). »Τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι(Διόδ.Σικελ.ΙΓ᾽, 93)». || .ἂν θέλετε ᾽να ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας. » Ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι (Δημοσθ.), « ᾽ίδε καὶ Συνέρχομαι.|| ᾽έρχομ᾽ ἀπ᾽ τὸ δίκηό᾽ σου, ᾽ίδε Ἐκδικοῦμαι. || .μ᾽ ἔρχεται (ἀπρος.). »Ἐπέρχεταί(»Ἐπεισί,»Παρίσταί) μοι. || . ᾽δὲν ἔρχεται ᾽σ τὸν νοῦν μου. »Οὐκ ἀναφέρω, οὐκ ἐνθυμέομαι. || . ἔτσι ᾽τὸν ἦλθε καί με᾽τὸ ῥώτησεν, ᾽ίδε Ἔτσι. || μὲ ἦλθε μιὰ᾽ φορὰ᾽ ἕνας στοχασμός. »Ἔννοια ποθ᾽ ἡμῖν ἐγένετο (παρέστη, ἐπῆλθε). || . εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ, ᾽τοὺς ἔρχεται εἴδησις, ὅτι . . . » Ἐν τούτῳ δ᾽ ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία, ὅτι . . (Θκδ.).« || . μὲ ἦλθαν γέλια (κλαύματα). »Τοῖσιν δὲ γέλως ἐνῶρτο, »Ὅμ. Ἰλ. Α, Οδ. Θ. || . ᾽τοὺς ἦλθε μὲν ὀλίγον καὶ ᾽να γελά-

σουν μὲ τὴν κομπορρημοσύνην 'του.»Τοῖς δὲ ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ (Θκδ.).« || .'τὸν ἦλθε 'να χαχλανίσῃ. » Ἔπῃει δ' αὐτῷ ἀνακαγχάσαι. il lui prit envie de rire. || . 'δὲν ἔρχεται (ἐμβαίνει) 'στὸν λογαριασμόν. » Ὑπὸ λόγον πίπτει (Πολύϐ.).« || . τὸν ἐρχόμενον μῆνα τελειόνει τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους), ἴδε Τελειόνω. §. μ' ἔρχεται ('δὲν μὲ ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (ἡ κάλτσα κτλ.), ἴδε Γίνομαι.

Ἔρχομός. » Ἔλευσις, ἄφιξις. arrivée, θ.

Ἐρωτας (ὁ). »Ἔρως-ωτος (ὁ),ἵμερος (ποιητ.). amour, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Ἐρωτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐράω, ἔρωτι ἁλίσκομαι. aimer,devenir (être) amoureux de, être épris d'amour, amouracher, s'amouracher. || ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκε ς' τὸ κορήτσι. » Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς.

Ἐρώτημα. » Ἐρώτησις, πεῦσις. §. ἐρώτημα. demande, θ. question, interrogation.

Ἐρωτῶ (προφ. κοιν. 'Ρωτῶ), ῥ. »Ἐρωτάω, πυνθάνομαι, ἔρομαι. demander, interroger. || . ἐρωτῶ καὶ μανθάνω. »Πυνθάνομαι. s' informer auprès de quelqu'un de quelque chose.

Ἐσπέρα (καὶ κατὰ συγκ. 'Σπέρα, ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν συνειθισμένον βραδυνὸν χαιρετισμόν): καλὴ 'σπέρα. » Ὑγίαινε. bon soir.

Ἐσὺ, (ἡ γεν.) σοῦ, (ἡ αἰτ.) σὲ καὶ ἐσέναˑ (Πληθ. ἡ ὁν.) ἐσεῖς (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐσᾶς καὶ σᾶς· ἁπάντων. (Πρωτότυπος, δ'. προσώπου). » Σὺ (κτλ.), αὐτός. tu, toi, vous, vous autres, ἴδε καὶ Ἐγώ. || . ἔ, ἐσένα λέγω! Οὗτος, σέ φημι· »Οὗτος, σὲ φωνῶ. hola! l'ami! he, vous! || . ἔλα, σὺ, φώναξέ μου 'τὸν αὐτὸν δυνατά. »Ἴθ', οὗτος, ἀναβάσον αὐτόν μοι μέγα, » Ἀρστφ.

Ἑτοιμάζω(προφ. κοιν. Ὁτοιμάζω),ῥ. μετ. »Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι, συσκευάζω. préparer, apprêter, disposer. || . ἑτοιμάζω τὸ ἄλογον (μουλάρι, καράϐι, κτλ.). » Ἐπισκευάζω, κατασκευάζω,ἴδε καὶ Ἁρματόνω, καὶ Σιάζω. || . ἑτοιμάζομαι, ῥ. μέσ. » Παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι, ἐν παρασκευαῖς εἶμι, στέλλομαι (κυρ. διὰ ταξειδ.). se préparer, se disposer, faire ses préparatifs. || . καὶ αὐτὸς μὲν ἑτοιμάζετο κἄτι 'να 'πῇ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν (Πλάτ.). || . ἑτοιμάζετο 'να ἐκστρατεύσῃ, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἐναντίον τῆς γνώμης 'του. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Ηρωδ.).« || . ἑτοιμάζετο διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. » Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο. || . ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν (ἑτοίμασαν ὅ,τι 'τοὺς ἐχρειάζετο). »Ἐπεὶ παρεσκεύαστο αὐτοῖς(Θκδ.)«.lorsque leurs préparatifs furent faits || . ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. » Ἐπεὶ δὲ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις(αὐτ.)«.quand tout fut prêt de part et d' autre.

Ἑτοιμασία. » Παρασκευὴ, εὐτρεπισμός. préparation, préparatifs, apprêt, appareil.

Ἑτοιμολογία. »Ἑτοιμότης λόγων(Πλουτ.) ὀξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις εὔστοχον. prestesse de reparties, présence d' esprit.

Ἑτοιμόλογος, η, ον. » Ὀξὺς (»Εὔστοχος, »Εὔθικτος) περὶ τὰς ἀπαντήσεις. qui a la repartie prompte.

Ἑτοιμόγεννη. » Ἡ πρὸς τῷ τίκτειν οὖσα, ἐπίτεξ-εκος, ἐπίτοκος. femme qui est prés d' accoucher.

Ἕτοιμος (προφ. καὶ Ὅτοιμος), η, ον.»Ἕτοιμος, εὐτρεπὴς,συνεσκευασμένος, συνεγκώς. prêt, préparé. || . τὸ στράτευμα εἰν'ἕτοιμον.»Συνέγκε τὰ τῆς δυνάμεως·»Στρατιὰ συνεστηκυῖα. sur pied, prête à marcher.

Ἔτος (τὸ), (διεσώθη μόνον εἰς τὸ »Πολλὰ τὰ ἔτη, ἢ Πολλὰ τὰ ἔτη σας, τὸ ὁποῖον καὶ συγκοπὲν, κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, τὸ » Σπολλάτη ἢ Σπολλάτι), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἔτσι, (ἐκ τοῦ) »Ἔτι (κατὰ τὸν Κορ., ἢ ἐκ τοῦ) »Ἔστι (κατὰ τὸν Οἰκον.) (πιθανώτερον ὅμως ἐκ τοῦ Ατν.) Et si, ἐπ. (Ὁμοιωμ.) » Οὕτω (πρὸ συμφώνου), οὕτως (πρὸ φωνήεντος), οὐτωσὶ, ταύτῃ, ὧδε. ainsi. §. ἴδε καὶ Λοιπόν. || . ἔτσι 'να χαρῇς τὴν ζωήν σου (τὰ 'μμάτιά σου κτλ.)! » Οὕτως ὄναιο! ainsi le ciel vous conserve. || . ἔτσι νἄχω καλὸν (φρσ. εὐκτ.)! » Οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο(Δημ.)« || . ἔτσι κ' ἔτσι (φρσ.). »Μετρίως ἔχων. là-là. || .(καὶ κατ' ἄλλ. ἐνδχ.) ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ ἔτσι 'δὲν ἐκίνησαν ἀμέσως, (ἀνάλογον κατά τι μὲ τὸ) »Καὶ, ἐπειδὴ καὶ ὡς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν (Θκδ. Ζ', 74). « || . 'δὲν εἶν' ἔτσι; ἴδε Εἶμαι. || .ἔτσι 'τὸ ῥώτησα (χωρὶς σκοπὸν δηλ. καὶ προμελέτην).»Ἄλλως ἠρόμην (Λουκιαν.). sans conséquence. || .ἔτσι 'τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ ῥώτησε.»Ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με (ὁ αὐτ.). || . ἔτσι 'τὸ ἐξηγῶ.»Ταύτῃ συμβάλλομαι. || . καὶ αὐτὸ μὲν εἶν' ἔτσι.»Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα (ταύτῃ).«

Εὐγένεια (ἡ λαμπρὰ, εὐγενὴς καταγωγή). » Εὐγένεια, γένους λαμπρότης, τὸ εὖ (καλῶς)γεγονέναι. noblesse, condition relevée. §.(συνεκδοχ. τὸ εὐγενικὸν φέρσιμον,

ὁ καλὸς τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι.) » Κομψότης, ἀστειότης, εὐτραπελία, κομψεία. urbanité, civilité, politesse, courtoisie, θ. honnêteté. §. εὐγένειαις (πληθ. οἱ ὑποχρεωτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ λόγοι). » Φιλοφρονήσεις. prévenances.

Εὐγενὴς (ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος). » Εὖ γεγονὼς (φὺς-ύντος), εὐγενὴς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γένους, γενναῖος (» Καὶ τοῖς παραδυναστεύουσι καὶ γενναίοις Ὀδρυσσῶν, « Θουκ.), εὖ ἥκων γένους, εὐπατρίδης. noble, gentilhomme, homme de condition, ἴδε καὶ Γένος. || . ἐπειδὴ ἔτυχαν ἵνα ἦνε καὶ εὐγενεῖς, καὶ καλοαναθρεμμένοι, καὶ ἵνα ζήσουν καὶ μὲ ὑπόληψιν. » Ἐπεὶ καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς (Δημοσθ. Ἐπιτάφ.). « || . οἱ εὐγενεῖς, ἂν λάβουν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, γίνονται τέλειοι κατὰ τὴν ἀρετήν. » Τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν (Πλάτ. Ἀλκ. Ἀ). « || . ὅτι εἶνε πλέον εὐγενὴς παρὰ ἄλλους. » Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων. §. (συνεκδοχ. ὁ ἔχων φέρσιμον, τρόπον εὐγενικὸν καὶ ὑποχρεωτικόν), ἴδε Εὐγενικός.

Εὐγενικὰ, ἐπ. » Εὐγενῶς, κομψῶς, χαριέντως. ἐλευθερίως. noblement, civilement, poliment.

Εὐγενικὸς, ἡ, ὁν. » Ἀστεῖος, δεξιὸς, εὐτράπελος, κομψὸς, χαρίεις, ἐλευθέριος. poli, galant, civil, courtois, honnête.

Εὐθὺς (προφ. κοιν. Εὐτὺς), ἐπ. (Χρον.), ἴδε Ἀμέσως. || . εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) κατάλαβε τὸ καλλήτερον. » Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος. dès que, si tôt que. || . εὐθὺς καθὼς ἐπέρασα ἀντίκρυ, » Εὐθὺς γὰρ ὡς διέβην, « (Αἰσχίν. ἐπιστολ.). || . εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) ἀναίβης. » Ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς. » Ἅμα τῷ ἀνελθεῖν σε. aussitôt que, ἴδε καὶ Καθὼς. || . εὐθὺς καθὼς ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ.

Εὐκαιρία. » Σχολὴ (» Σχολὴ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένη Εὐκαιρία, « Σχολ. Πλατ.), ἄδεια. loisir. §. » Καιρὸς, εὐκαιρία, συντυχία, εὐθετος ὥρα, ἀφορμή. occasion. || . μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. » Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τε (Δημοσθ.) «. par la première occasion.

Εὐκαιρόνω (προφ. κοιν. Φκαιρόνω), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὔκαιρος (προφ. κοιν. Ὄφκαιρος), η, ον, ἴδε Ἄδειος. §. ἄνθρωπος εὔκαιρος (μεταφορ. ὁ ἀσύρματος καὶ χωρὶς βάσιν). » Κενός. vain, léger, ἴδε καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. λόγος (πρᾶγμα κτλ.) εὔκαιρος (ὁ ἀσυλλόγιστος καὶ ἀναπόδεικτος). » Μάταιος, εἰκαῖος (καὶ ποιητ.) ὑπνήμιος, ἐτώσιος, ἀνεμώλιος, ἄκαιρος (» Ἄκαιρα καὶ κενά. » Ξεν. Ἐπιχ.). vague, frivole. || . εὔκαιρα λόγια, ἴδε Μωρολογία. || . εἰς τὰ εὔκαιρα (φρσ.). » Εἰς ἄκαιρα ποιεῖν (Θεογν. 899), ἴδε Κακὸς (εἰς τὸ: τοῦ κακοῦ). || . ὁμιλῶ 'σ τὰ εὔκαιρα, ἴδε Ἀέρας. || . περπατῶ 'σ τὰ εὔκαιρα, ἴδε Περιπατῶ.

Εὐκαιρῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐκαιρέω (μεταγ. » Καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν, « Εὐαγγ.), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαίρωμα (προφ. κοιν. Φκαίρωμα), ἴδε Ἄδειασμα.

Εὔκολα, ἐπ. » Ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται ὅλαι σχεδὸν αἱ σύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σημειουμένων), εὐπετῶς, εὐμαρῶς, εὐπόρως, εὐκόλως, ἀπραγμόνως. facilement, aisément. || . πλέον εὔκολα, ἴδε Εὐκολώτερα. || . πολλὰ εὔκολα. » Ῥᾷστα, ὡς ῥᾷστα.

Εὐκολία. » Εὐκολία, εὐχέρεια, ῥαστώνη. facilité, θ. aisance, θ.

Εὐκολοαναίβατος, η, ον. » Εὐεπίβατος. aisé (facile) à monter.

Εὐκολοάναφτος, η, ον. » Εὐέξαπτος. facile à s'enflammer (à prendre feu).

Εὐκολόβραστος, η, ον, ἴδε Καλόβραστος.

Εὐκολογέλαστος, η, ον. » Εὐαπάτητος, εὐεξαπάτητος, εὐπαραλόγιστος. facile à tromper.

Εὐκολογνώριστος, η, ον. » Εὔγνωστος, εὔσημος, εὐδιάγνωστος. facile à connaître, connaissable.

Εὐκολογύριστος, η, ον. » Εὔστροφος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος, ὑγρός. flexible, maniable, souple. §. (μεταφορ.) » Εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, εὐπαράτρεπτος, εὐπαράγωγος, εὐμετάπειστος, εὐμετάπτωτος, εὐμετάτρεπτος, εὐμεταποίητος, εὐπαρακόμιστος, ἀγώγιμος. changeant, versatile, volage.

Εὐκολοδιάβαστος, η, ον. » Εὐανάγνωστος, εὔσημος, εὐκρινής. lisible.

Εὐκολοδιόρθωτος, η, ον. » Εὐεπανόρθωτος, εὐδιόρθωτος. facile à corriger (remédier).

Εὐκολοκατόρθωτος, η, ον. » Εὐκατέργαστος. facile à exécuter, ἴδε καὶ Εὔκολος.

Εὐκολόκαυστος, η, ον. » Εὔπρηστος, εὐφλεκτος. combustible.

Εὐκολοκίνητος, η, ον. Εὐκίνητος. facile à mouvoir, mobile, ἴδε καὶ Εὐκολογύριστος.

Εὐκολοκυρίευτος, η, ον. » Εὐάλωτος, εὐχείρωτος. facile à prendre (à soumettre).

Εὐκολολόγιστος, η, ον. » Εὔκαμπτος,

ώκαμπής, ύγρός. flexible, souple, pliable.

Εὐκολομοίραστος, η, ον. » Εὐδιανέμητος. facile à partager.

Εὐκολοοικονόμητος, η, ον. » Εὐμεταχείριστος, εὐάγωγος, εὐδιοίκητος, εὐοικονόμητος. traitable.

Εὐκολοπάτητος, η, ον. »Εὐέφοδος.

Εὐκολόπταιστος, η, ον. »Εὔληπτος, εὐάλωτος, εὐχείρωτος, εὐχερής. facile à prendre (saisir, empoigner).

Εὐκολοπέραστος, η, ον. » Εὐδιάβατος, εὐδιόδευτος. facile à traverser.

Εὐκολοπότιστος, η, ον. » Εὐαρδής. facile à arroser.

Εὔκολος, η, ον. » Ῥᾴδιος, εὐχερής, εὔκολος, εὔπορος, πρόχειρος, εὐμαρής, ἀπράγμων, φαῦλος (Πλάτ. Πολιτ.). facile, aisé. ||. πλέον εὔκολος, ἴδε Εὐκολώτερος. ||. πολλὰ εὔκολος. » Ῥᾷστος, ἀπραγμονέστατος, κτλ.

Εὐκολοσήκωτος, η, ον. » Εὐμετακόμιστος, ἀγώγιμος. portatif.

Εὐκολοτσάκκιστος, η, ον. »Εὔθραυστος. fragile.

Εὐκολοχώνευτος, η, ον. »Εὔπεπτος, εὐκατέργαστος, εὐστόμαχος, εὐδιαφόρητος, εὐοικονόμητος, ῥᾷστα διαχωρῶν. facile à digérer.

Εὐκολοχώριστος, η, ον. » Εὐδιαίρετος. facile à diviser (à séparer).

Εὐκολύνω, ῥ. μετ. »Εὐχερῶ (» Εὔκολον, »Ῥᾷστον) ποιέω. faciliter.

Εὐκολώτερα, ἐπ. » Ῥᾷον, ῥᾴδιον, εὐχερέστερον, ἀπραγμονέστερον, κτλ. plus facilement, avec plus de facilité, etc. ||. τὰ μετρίως ὑγρὰ ξύλα πριονίζονται καὶ σχίζονται εὐκολώτερα παρὰ τὰ κατάξηρα. »Εὕπριζα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν,« Θφρ.

Εὐκολώτερος, η, ον. » Ῥάων, ἀπραγμονέστερος, κτλ. plus facile, etc.

Εὐλάβεια. » Θειασμὸς, δεισιδαιμονία (ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν), εὐλάβεια, θεοσέβεια, dévotion.

Εὐλαβής. »Θεοσεβὴς, εὐλαβής. dévot.

Εὐλογημένος, η, ον. » Εὐλογητὸς, εὐλογημένος. beni, benit. ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν), ἴδε Καλότυχος. §. εὐλογημένον (κατ' εὐφημισμὸν τὸ σπορὶ τῆς πανούκλας). » Ἄνθραξ. charbon (de la peste).

Εὐλογία. » Εὐλογία (μεταγ.). bénédiction.

Εὐλογιὰ (κατ' εὐφημισμὸν), παθ. (οἱ ἀρχαῖοι ἴδεν 'τὴν ἐγνώριζαν. Πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Ὁ δὲ Ῥαζῆς, περὶ λοιμοῦ, λέγει ὅτι: »Εὐλογίαν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἓν εἶδος, τὸ μοχθηρότερον τῶν δύο κτλ.« Μερικοὶ ἠθέλησαν 'να μετασχηματίσουν τὴν λέξιν εἰς τὸ) » Φλογία, (καλλήτερον μὲ φαίνεται ἡ) Φλογιὰς (νόσος). petite verole, θ. ||. ἡ—τῶν προβάτων. »Φλυκτίς. claveau, clavelée, clavin.

Εὐλογιάρης, α, ικον } . marqué
Εὐλογιοκομμένος, η, ον } (gravé, grêlé) de la petite verole.

Εὔλογος, η, ον. » Δίκαιος, εὔλογος, ὅ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατὰ λόγον, εὐπρόσωπος, εἰκὸς-ότος (τὸ). juste, raisonnable. ||. 'τὸ εὑρίσκω εὔλογον. »Δοκιμάζω, δικαιόω, ἐγκρίνω. ||. 'δὲν ηὗρεν εὔλογον 'να πολεμήσῃ. » Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε (Φιλ.). ||. 'να συμβιβασθοῦν ὅπως 'τὸ εὕρουν εὔλογον οἱ Γάβιοι. » Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν οἱ Γάβιοι δικαιῶσι (Σουίδ.).«

Εὐλογῶ, ῥ. μετ. » Εὐλογέω (μεταγ.). bénir, donner la bénédiction.

Εὐμορφα, ἐπ. »Εὐπρεπῶς. honnêtement, décemment, ἴδε καὶ Καλά.

Εὐμορφαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καλλύνω, ὡραΐζω, καθωραΐζω. embellir.

Εὐμορφιά. » Κάλλος (τὸ), ὥρα, ὡραιότης, καλλονή. beauté, θ.

Εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Εὔμορφος καὶ Καλοκαμωμένος.

Εὔμορφος (προφ. κοιν. Ὥμορφος), η, ον. »Καλὸς, εὐειδὴς, εὐπρόσωπος, ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρεπὴς, ὄψεως εὖ ἔχων (ἥκων), ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν (ὄψιν). beau (πρὸ συμφώνου), bel (πρὸ φωνήεντος).

Εὐμορφότερος (προφ. κοιν. Ὡμορφότερος), η, ον. » Καλλίων, καλλιώτερος, προφερέστερος τὴν ὄψιν. plus beau.

Εὐνουχίζω (προφ. κοιν. Μουνουχίζω), ῥ. μετ. » Ἐκτέμνω (» Ἴδιον δὲ τοῦ Σκυθικοῦ καὶ τοῦ Σαρματικοῦ παντὸς ἔθνους τὸ τοὺς ἵππους ἐκτέμνειν, εὐπειθείας χάριν,« Στράβ. Ζ'), ὀρχοτομέω, εὐνουχίζω. châtrer.

Εὐνούχισμα (προφ. κοιν. Μουνούχισμα). » Ἐκτομὴ, ὀρχοτομία, εὐνουχισμός. castration.

Εὐνοῦχος. »Ἐκτετμημένος, ἐκτομίας καὶ ἐντομίας, εὐνοῦχος, τομίας, θλαδίας, σπάδων, εὐνουχίας. castrat, eunuque.

Εὑρεσημιόν. » Εὕρημα, ἕρματον. trouvaille, θ.

Εὑρετήκια (τὰ). »Εὕρετρα (τὰ). recompense pour une chose perdue et trouvée.

Εὑρετὸν (προφ. κοιν. 'Βρετὸ). »Αἴνιγμα,

γρίφος, εὕρημα (Εὐριπ. Ἀλκ. 533.). énigme, θ. logogriffe.

Εὑρίσκω (προφ. κοιν. Ἐβρίσκω), ῥ. μετ. » Εὑρίσκω. trouver. ||. ἄν εὕρω καιρόν. »Καιροῦ λαβόμενος. ||. ἀν εὕρω εὐκαιρίαν. »Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς. ||. καὶ ἐμβαίνωντας μέσα, ᾽τὸν εὑρίσκω . . . »Καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω αὐτόν . . .« ||. εὑρέ μου ἀπὸ κάνένα 300 δραχμάς. » Πόρισόν μοι ποθέν. ||. εὑρίσκω αἰτίαν. » Αἰτιάομαι. s'en prendre à, attribuer la cause, imputer. ||. εὑρίσκω εὔλογον, ἴδε Εὔλογον. ||. τὸ πουλεῖ ὅσα (καθὼς) εὕρει. » Πωλεῖ καὶ ἀποδίδεται αὐτὸν τοῦ εὑρεθέντος. ||. εὑρίσκομαι, παθ. ἢ μεσ. »Διάκειμαι, ἔχω. §. εὑρίσκομαι. se trouver. ||. καὶ μ᾽ ὅλον ὅτι ᾽ταῖς εἴπαμεν ᾽να εὑρεθοῦν ἐδῶ. » Εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἁπανταχῦ ἐνθάδε (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)«. ||. ἐπρόσταξαν τοὺς πρέσβεις ᾽να εὑρεθοῦν (τὴν τάδε ἡμέραν) εἰς τὴν Κύζικον. » Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἁπανταχῦ εἰς Κύζικον. ||. ᾽δὲν εὑρέθη τὴν διωρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κριτήριον. » Οὐκ ἀπήντησε πρὸς (ὡς, ἐπὶ) τὴν κυρίαν. ||. εὑρέθηκα μιὰ᾽ φορὰ᾽ παρὼν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ. » Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος (Πλάτ.).« §. καλῶς ᾽να ᾽σ εὕρω (φρσ.). »Προπίνω σοι. ||. ἤπιε καὶ τὸν κῦρε » Φιλοτησίαν προὔπιεν αὐτῷ. ||. ᾽να ᾽τὸν εὕρῃ ὁ θεὸς (φρσ.), ἴδε Θεός. ||. θὰ ᾽τὸ εὕρῃ νομίζω. » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι δίω, « Ἰλ. Ζ΄, 355. §. (ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ ῥίψιμον. » Ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς εἰς μάχην, ὅ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν, ὡς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν, « Εὐσταθ. Ἰλ Ψ. 806,). τυγχάνω, καθικνέομαι, (Ποιητ.) ἐπαυρίσκω. atteindre. ||. ᾽τὸ κῦρες (φρσ), ἴδε Ἐπιτυχαίνω καὶ §. Εφευρίσκω· καὶ §. Ἁπαντῶ. ||. τοῦ κάκου πολεμᾶτε, ᾽δὲν θὰ ᾽τωὗρετε. »Ἄλλως φλυαρεῖτ᾽, οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.

Εὐρύχωρα, ἐπ. » Εὐρυχώρως. amplement, spacieusement, au large.

Εὐρυχωρία. »Εὐρυχωρία. grand espace, endroit spacieux, lieu vaste.

Εὐρύχωρος, η, ον. »Εὐρύχωρος. spacieux, vaste, ample.

Εὔτακτος, η, ον. »Κόσμιος, σεμνὸς, εὔτακτος, εὔκοσμος. réglé, modéré.

Εὐταξία. »Κοσμιότης, σεμνότης, εὐκοσμία, τάξις, εὐταξία, τὸ σεμνὸν (κόσμιον κτλ). décence, bienséance, honnêteté.

Εὐταξίας (ὁ ὑπηρέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντὶ) » Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. bedeau.

Εὐτυχία. » Εὐτυχία, εὐπραγία καὶ εὐπραξία, εὐκληρία, εὐκλήρημα, εὐημερία, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ὄλβος, μακαριότης. bonheur, felicité, prospérité.

Εὐτυχισμένος, η, ον. » Εὐδαίμων, εὐτυχὴς, ὄλβιος, εὐθηνῶν. heureux, fortuné. ||. τὴν Χερσόννησον, τόπον καλὸν κ᾽ εὐτυχισμένον. »Χερρόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα.

Εὐτυχῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐπραγέω, εὖ πράσσω(-ττω). κατορθόω, εὐφορέω, εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐδαιμονέω, τελεσφορέω (κυρ. διὰ τὰ φυτά). prospérer.

Εὐφραίνομαι, ῥ. ἀμ. »Τέρπομαι. jouir, se délecter.

Εὐχαρίστησις. »Ἀρέσκεια, ἡδονὴ, εὐφροσύνη, τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον. satisfaction, contentement, plaisir, agrément. ||. ἔχω (᾽δὲν ἔχω) εὐχαρίστησιν, ἴδε Ἀρέσσω. ||. μὲ εὐχαρίστησιν, ἴδε Χαρά.

Εὐχαριστία. »Χάρις, εὐχαριστία (μεταγ.). remerciment.

Εὐχαριστῶ, ῥ. μετ. » Χαρίζομαι, τὸ ἱκανὸν ποιέω. contenter, satisfaire. §. »Χάριν οἶδα (ἔχω), χάριτας ὁμολογέω (ἀπονέμω, ἀποδίδωμι), εὐχαριστέω (μεταγ.). remercier, rendre grâces. ||. ἀλλ᾽ ἐσένα μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸν Δία σᾶς εὐχαριστῶ που μ᾽ ἐννοιάσθητε· αὐτὸν ὅμως κτλ. »Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διΐ χάρις τῆς ἐπιμελείας· τοῦτον δὲ κτλ. (Λουκιαν. Τίμ.).« ||. πήγαινε ᾽να εὐχαριστᾷς τὴν τύχη᾽σου, ἴδε Πηγαίνω. ||. εὐχαριστῶ (λέγομεν προσέτι, καὶ ὅταν εὐχόμενοι ἀποποιώμεθά τι προσφερόμενον, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας τοῦ Ἀρστφ., προσκαλούμενος εἰς δεῖπνον, λέγει:) » Κάλλιστ᾽ ἐπαινῶ « (Βατρ. 508.), » Καλῶς φαμὲν ἔχειν καὶ χαίρειν κελεύομεν ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν (Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον κτλ.). ||. εὐχαριστοῦμαι, ῥ. μέσ. »Ἀγαπῶ, ἀρκέομαι, χέργω, χαίρω, ἀρέσκομαι, ἡδομένῳ μοι ἐστί. se contenter, se trouver bien, se louer de.

Εὐχὴ, ἴδε Εὐλογία.

Εὐχολόγι. » Εὐχολόγιον (μεταγ.). bréviaire.

Εὔχομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Εὐλογῶ.

Ἐφ (προφ. καὶ Οὔφ καὶ Πύφ)! ἐπιφών. (σημ. ἀηδίαν, ἀποστροφὴν, δυσαρέσκειαν, κτλ., μάλιστα ὅταν αἰσθανώμεθα δυσωδίαν). » Φῦ! fi! ||. ἐφ (ποῦφ)! τί καπνὸς εἶν᾽ αὐ» τός! Φῦ, φῦ! ἰοὺ, ἰοὺ, τοῦ καπνοῦ (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)!

Ἐφέτος (Αἰολ. ἀντὶ Ἐπ᾽ ἔτος. » Καὶ τὰ πέρυσι βέλτιστα τῶν ἠθῶν, εὐδαμοῦ δίδωσι τὸ ἐφέτος ὁρᾶν, « Ἰωσὴφ Βρυέν.), ἐπίρ.

(χρον.). » Τῆτες, τὸ τῆτες. **cette année.**

Ἑφεύρεσις. »Ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐξεύρεσις, μηχάνημα. **invention.**

Ἐφευρίσκω, ῥ. μετ. »Ἐπινοέω, μηχανάομαι, τεχνάομαι(-άζομαι), εὑρίσκω, ἐξευρίσκω. **inventer, déviner.**

Ἔχει' (τὸ), (ἀπὸ τοῦ ὀνοματ. ἀπαρεμφ.) » Ἔχειν (κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ Β ι ό ς), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἐχενηΐδα, ψ. »Ἐχενηΐς. **remore.**

Ἐχθὲς (προφ. κοιν. Ἐχτὲς), ἐπ. (χρον.). » Χθές, ἐχθὲς (μεταφ.). **hier.** || .ἀκόμα ἐχθὲς-προχθὲς (φρσ. ἀντὶ, Πρὸ ὀλίγου). »Χθὲς μὲν οὖν καὶ πρῴην (Δημοσθ.)· » Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· »Χθιζά τε καὶ πρωϊζά. **hier encore ou bien avant hier.**

Ἐχθεσινὸς, ἡ, όν. » Χθιζὸς, χθεσινός. **d' hier.** || .κατὰ τὴν χθεσινήν μας συμφωνίαν, ἤλθαμεν. » Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ἤκομεν (Πλάτ.).«

Ἔχθρα. » Ἔχθος (τὸ), δυσμένεια, μῖσος (τὸ), ἀπέχθεια, ἔχθρα. **haîne, θ. inimitié, animosité.**

Ἐχθρεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Μισέω, ἀπεχθάνομαι, ἐχθραίνω, ἐχθαίρω (ποιητ.), ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίως) διάκειμαι πρὸς, ἀπέχθομαι δι' ἔχθρας γίγνομαι (Ἀριστοφ.). **haïr.**

Ἐχθρὸς (προφ. κοιν. Ἐχτρὸς καὶ χυδ. Ὀχτρὸς). »Ἐχθρὸς, πολέμιος. **ennemi.** §. »Ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀπεχθὴς, δυσμενὴς, δύσνους, διάφορος, ἀντίδικος, ἀπεχθανόμενος. **adversaire.**

Ἔχω, ῥ. μετ. » Ἔχω. κέκτημαι. **avoir.** || . ἔχω διάῤῥοιαν, δύναμιν, καιρὸν, κιτρινάδαν, λόξυγκα, πονόμματον, σκοπὸν, ψώραν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. || . ἔχω δουλειὰν, ἴδε Ἀδειάζω καὶ Δουλειά. || .ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἴδε Ἀκοή. || . ἔχω θέρμην (παροξυσμόν), ἴδε Θερμαίνομαι. || . παρατήρησε τὸ μέτωπό μου, ἂν ἔχω θέρμην. » ... σκέψαι δέ μου » Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω (Φερεκρ. παρὰ Φρυνίχ.). « || . ἔχει ὁ θεὸς ἴδε Θεός. || . ἔχω λάθος, ἴδε Λαθεύω. || . ἔχω ἑορτὴν, ἴδε Ἑορτάζω. || . τί γνώμην ἔχεις; ἴδε Γνώμη. || .τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια, ἴδε Δόντι. || . ἔχω εἰρήνην. »Εἰρήνην ἄγω, εἰρηνεύω. **être en paix.** || . ἔχω πόλεμον μέ τινα. » Πολεμίως ἔχω πρός. **je suis en guerre avec.** || . ἔχει πόλεμον μὲ τὸν καλλιτέρον (ἀνώτερόν, δυνατώτερόν) του. »Πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτοῦ μάχην (Ἡσυχ. ἐν λέξει Γνωσιμαχῆσαι). || . (Ἑλλάκις εἰς τὸ ἄρχ. ἐλλείπει): ἂν ἔχουν δὲ καὶ οἱ δύο κεντρὶ, ἡ ἂν ὁ μὲν ἔχῃ, ὁ δὲ (ἄλλος) 'δὲν ἔχῃ, τοῦτο, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, 'δὲν 'το εἴδαμεν. »Εἰ δ' ἄρα κέντρα ἔχοντες, ἢ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἡμῖν γε οὐκ ὤπται, « Ἀρ. || . 'τὸν ἔχω φίλον. » Χρῶμαι αὐτῷ. || .ἀφ' οὗ ἔχεις τέτοιους φίλους. »Τοιούτων φίλων πλουτῶν (εὐμοιρῶν). || . εἶχε βοηθόν 'του τὸν Λύσανδρον. »Καὶ συναγωνιζῇ τῷ Λυσάνδρῳ χρώμενος. || . μία πόλις, ἡ ὁποία 'να μὴν εἶχέ ποτε μήτε ναοὺς, μήτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυέξοδα. » Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης (Θουκ.). « || .ἔχει ἕνα περιβόλι. » Ἔστιν αὐτῷ κῆπος. || . ἔχω κόρην τῆς 'παυδρειᾶς. » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραῖα (ἀνδρὸς ὥραν ἔχουσα). || .(τὸν γαμβρόν 'του,) ὅ,που εἶχε τὴν ἀδελφή' του (γυναῖκα δηλ.). »Τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα (Ξενοφ. Κυρουπ.).«(ὁ Ὅμηρος 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ εἰς τὸ παθητικόν:) τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶχε τὸν Ἕκτορα. » Τοῦ πὲρ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. || . ἔχει μέσα. »Περιέχει. **contenir, renfermer.** || .καλὸν (πολὺ καλὸν) 'νάχῃς (φρσ. εὐκτ.)! » Εὖ σοι γένοιτο! » Πολλὰ κἀγαθὰ ὑμῖν γένοιτο! **Dieu vous benisse! grand bien vous fasse!** || . ὁ τέλειος ἡγεμὼν πρέπει 'να ἔχῃ τέσσαρα πράγματα. » Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖ προσεῖναι. || . μ' ὅλον ὅτι ἔχει ἄπειρα ἐλαττώματα. »Καὶ περ μυρίων αὐτῷ προσόντων, ὧν ἄν τις ἐπιλάθοιτο || .διότι δὲν εἶχε περισσότερον ἀπὸ χίλιους στρατιώτας. »Χιλίων γὰρ αὐτῷ στρατιωτῶν πλέον οὐδὲν ὑπῆρχε. || . 'δὲν ἔχει ἄσπρα. »Ἐνδέεται χρημάτων. **l'argent lui manque.** || . ἐπειδὴ, καθὼς ἠξεύρεις, ἔχει ὁπωσοῦν πνεῦμα. » Φύσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. §. || . ἔχω (βάλλω) τὴν πρώρην (ἢ τὸ καράβι ἔχει τὴν πρώρην) εἰς τὸν Μωρηὰν (εἰς τὴν νοτιὰν, εἰς τὸν Βορρηὰν, κτλ.), (φρσ. ὁμοία μὲ τὸ) »Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον(Πλτ. Ἀντών.)«. || .ἔχω κατὰ νοῦν (ἢ) εἰς τὸν νοῦν μου. »Ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (» Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι«). || . ἔχε τὸν νοῦν σου· ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; κτλ, ἴδε Προσέχω. || .πολλαὶς φοραὶς, ἐπειδὴ ἔχομεν τὸν νοῦν μας ἀλλοῦ, οὔτε βλέπομεν, οὔτ' ἀκούομεν. » Πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες, οὐθ' ὁρῶμεν οὔτ' ἀκούομεν (Θεοφρ. περὶ Αἰσθ.).« || .ἔχω προσταγὴν (φρσ. ἀπαράλακτος μὲ τὸ) »Ἔχων πρόσταγμα Λακεδαιμονίοις βοηθεῖν (Πλούταρχ. Λυσάνδ.).» || . 'πέ μας, ἂν ἔχῃς τίποτε (νέον δηλ.). »Δίδαξον, εἴτι ἔχεις (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'). « || . πόσην φιλίαν εἶχε μὲ τὴν πόλιν 'μας. »Ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν (Ξενοφ. Ἑλλ.).« || . 'δὲν 'τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς 'του. » Οὐκ εὖ διακείμενος πρὸς τοὺς συγγενεῖς. || . τὸ Παλαμήδι ἔχει τὸ Νάπλι ἐ-

ποκάτω. »Ὑπέρκειται τῆς Ναυπλίας, ἐξ ὑπερδεξίου κεῖται (ἐστίν). il domime la ville, ἴδε καὶ Ἀποπάνω. §. ἔχω καιρὸν (χρόνια) 'ποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδα. »Ἐκ πολλοῦ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα. || . εἶχε χρόνια 'να λουσθῇ. »Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος, ἴδε καὶ Καιρός. || . εἶχε τρεῖς ἡμέραις ὁ Αἰσχίνης 'πεθαμένος (ἢ) ἀφ' οὗ 'πέθανε. » Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. || . ἔχω ὥραν (πολλὴν, ὀλίγην ὥραν) ὁποῦ ἦλθα, ἴδε Ὥρα. || .πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει ὁ μῆνας; ἴδε Πόσος. §. εἶχα (ἔχω) κάμει, ἔλθει, ἰδεῖ, κτλ. » (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὑπερσυντελικόν) » Ἐπεποιήκειν, ἐληλύθειν, ἑωράκειν, κτλ. (ἢ μὲ τὸ βοηθητικὸν Εἰμὶ [»Τυγχάνω] καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος:) » Πεποιηκὼς ἦν, ἐληλυθὼς (ἑωρακὼς κτλ.) ἤμην. j'ais (j'avais) fait (vu etc), j'étais venu etc. || . 'τὸ εἶχεν ἀφήση. »Ἐτύγχανε καταλελοιπώς. || . καὶ εἰς τί ἐπάνω μὲ τὸ ἔχεις ἐρωτήσῃ; » Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις« Σοφ. §. ἔχει 'να κάμῃ μὲ τὴν τάδε (ἐρωτικῶς). »Ἔχει περὶ αὐτήν. il a des liaisons (une intrigue). || .τί ἔχει 'να κάμῃ τοῦτο μ' ἐκεῖνος; » Τί κοινὸν ἀμφοῖν; » Τί δὴ οὖν τοῦτ' ἐστι πρὸς ἐκεῖνο (Πλάτ.); » Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; (παροιμ. καθὼς καὶ τὸ)»Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; il n'y a rien de commun entre ces choses-là. || . τί ἔχω 'να κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς Κορινθίους; » Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων (Ἀριστοφ.) ; || .οἱ δὲ Αἰγινῆται εἶπαν ὅτι 'δὲν ἔχουν 'να κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. »Οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα (Ἡροδ.). || . τί ἔχεις 'να κάμῃς μαζῇ μου; » Τί ἐμοὶ καὶ σοί; qu'est ce que j'ai à démêler avec vous ? || . 'δὲν εἶχαν ὅμως τί 'να κάμουν. » Οὐ μὴν εἴχόν γε ποιεῖν οὐδὲν (Πολύβ. Ἀ). || . εἶχε 'να κάμῃ κ' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. »Μετῆν κἀκείνῳ τῆς ἐργασίας· »Ἐκοινώνει (»Κοινωνὸς ἦν) κἀκεῖνος. il avait une caution (il était actionnaire , il avait parti , il était intéressé) dans cette spéculation, ἴδε καὶ Μερτικόν. || . ὅτι 'δὲν ἔχουν 'να κάμουν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμνον. »Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω): σὲ ἔχω ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου (τὴν ζωήν μου, μὲ τὰ 'ρμάτιά μου κτλ.). »Ἴσα καὶ κεφαλῆ ἄγω σε (Ἀῤῥ.),« ἴδε καὶ Μράτ. || .'ταὶς ἀγαπῶ καὶ 'ταὶς ἔχω 'σὰν ἀδελφαίς μου.»Ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ καὶ ἐν ἀδελφαῖς ἄγω (Συνέσ.). « || .'δὲν σ' ἔχω διὰ ἄνθρωπον (ἀναλογεῖ μὲ τοῦ Ἰσοκράτους τὸ) » Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους (Παναθ.); || .δὲν τ'ὄχω τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε. . . »Παρ' οὐδὲν ἄγω (τίθεμαι, ποιοῦμαι)· »Ἐν ὀλίγῳ ποιοῦμαι. || . 'δὲν τ'ὄχει τίποτε 'να σηκώσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ 'σπιτιοῦ. »Οἷός ἐστιν (»Δεινὸς) ἀναδιφῆσαι τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντα, ἴδε καὶ Τίποτε. || . 'τὸ ἔχω ἐντροπήν. » Ἐν αἰσχύνῃ (» Δι' αἰσχύνης) ποιοῦμαι (ἔχω). || .'τὸ ἔχω πολὺ (μεγάλο') πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· »Ἐν μεγάλῳ ποιοῦμαι. faire un grand cas. || . πῶς τ'ὄχεις; ἴδε Νομίζω. || . ἔχω καλλήτερα, ἴδε Καλλήτερα καὶ Προτιμῶ. || .ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους 'του. »Χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖται ἢ φίλους (Πλάτ.)«. il fait plus de cas des richesses que de ses amis. || .σ' ἔχω χάριν.»Ἔχω σοι χάριν, ἴδε καὶ Γνωρίζω. || .'τὸν εἶχεν εἰς πολλὴν (μεγάλην) ὑπόληψιν, ἴδε Ὑπόληψις. §. πόσα ἔχει (πόσα δηλ. πωλεῖται) τὸ σιτάρι κτλ. Πόσα ἔχει (ἀξ ζει) αὐτὸ τὸ φλωρὶ, κτλ. (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ) »Τὸ δὲ κληθὲν νόμισμα Δαμαρέτιον εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα (Διοδ. Σικελ. ΙΑ' 26).«

Ἔψημα (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ ἄλλου τὸ βαρβαροτουρκικὸν Πετμέζι ἢ Μουσελέζι). » Σίραιον, γλυκὺ, ἔψημα. sapa, raisiné.

Ἕως (καὶ κατὰ συγκ. Ὡς), ἐπ. (τοπ. καὶ χρον.).»Μέχρι καὶ Ἄχρι(πρὸ συμφ.), μέχρις καὶ ἄχρις (πρὸ φων.), ὅσον (ἐπομένου ἀριθμ. ὀνόματος), ἕως (καὶ ποιητ.) εἵως, εἰς (καὶ Ἀττ.) ἐς, ὡσεὶ (» Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν.« Ξενοφ. »Ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη,« Εὐαγγ.), ἕως τε jusque, jusqu'à ce que. || . ἕως τότε, 'ως ἕνα καιρόν. » Τέως. || . καὶ 'ως ἕνα καιρὸν 'τὸ ἐνθυμοῦνταν πάντα· ἀπ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα.»Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνητο· ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. || . ἕως κάτω ἀπὸ τὴν βρύσιν. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. || . ἕως τὸ στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Ἐς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου. || . ἕως ἑκατὸν μίλια. » Ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους. || . ἕως μίαν πιθαμήν. » Ὅσον τε παλαιστιαῖον,« Θφρ. || .ἕως σήμερον (τώρα, ἐδῶ). »Ἐς δεῦρο, εἰς τὸν δεῦρο, μέχρι τούτου. || . ἀκόμα' 'ως τὴν σήμερον. » Οὐδέπω καὶ τήμερον. || .ἃς 'τὸν βάλουν εἰς τὰ σίδερα, 'ως οὗ 'να 'τὰ πλερώσῃ »Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ. || . ἐγίναν ἕως τριακόσιοι. »Ἐς τριακοσίους ἐγένοντο. || . ἕως ὅπου ἦταν μὲ τὸν Σωκράτην. » Ἐς τε Σωκράτει συνήστην. tant qu' ils étaient avec. || .ἀλλ' ἕως ὅπου ἐφεγγεν. »Ἀλλ' ἔς τε φάος ἦν (Ἀῤῥ.).» || . ἕως ὅπου ἔπιασαν εἰς τὴς Δήλαις. »Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. || . ἕως ὅπου 'τὸ μαρτύρησεν

ἑνας κἄποιος Μάρκος. »Πρὶν δὴ Μάρκος τις αὐτὸ κατεμήνυσεν (Δίων Κασ.). « || . ὡς τὸ τέλος. » Διὰ τέλους. || . ἀπὸ τὴν μίαν νύκτα ἕως τὴν ἄλλην. » Ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα (Αἰσχ. Σωκρ.).«

Z.

Z, ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἐπεντίθεται. »Φωνέω-φωνάζω, λωφάω-λουφάζω (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν, βιβάω καὶ βιβάζω) κτλ.

Ζαβὸς (ἀπὸ τοῦ Σαβὸς, ὁ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ Βακχεύων κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ [πιθανώτερον] ἀπὸ τοῦ Λαιὸς=Λαφὸς, Λατ. **Lævus**, ὁ ἄλλ. Σκαιὸς, ὁ ἀνόητος καὶ χαμένος· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἥτον συνώνυμον τοῦ Ἀγκύλος), ἴδε Παλαβὸς.

Ζάλη, πάθ. » Ἴλιγγος, ἴλιγξ (ἡ), σκότωσις, σκοτοδίνη, ζάλη, κάρωσις, τύφος. **vertige**, θ. **étourdissement**, **éblouissement**, ἴδε καὶ Σκοτοῦρα.

Ζαλίζω, ῥ. μετ. »Καρόω, τυφόω. **assoupir**, ἴδε καὶ §. Παραζαλίζω καὶ Πονοκεφαλῶ. || . ζαλίζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἰλιγγιάω. σκοτοδινιάω καὶ σκοτοδινέω, τυφόομαι. **avoir des vertiges (des éblouissemens)**.

Ζάλισμα. » Σκότωσις. **éblouissement**, ἴδε καὶ Ζάλη.

Ζαργάνα, ψ. »Βελόνη (» Μακρὺ ὡσὰν τὴν ζαργάναν, ἤγουν βελονίδα,« Γεωπον. Αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ Γαλλ.) **orphie**, *ῥαφὶς, ταινία (» Ταινίαι, ζαργάναι, » Σχλ. Ὀππ. Ἁλ. Ἀ, 100), κέστρα (ἡ αὐτὴ καὶ) σφύραινα (ἴδε καὶ παραδ. Σφυρίδα). **aiguille**, θ. (διαφέρει τοῦ) **aiguillette**, θ. **cépole**.

Ζαρκαδάκι, ζ. »Δορκάδιον καὶ Ζορκάδιον, δορκὶς, δορκαλίς. **chevrillard**.

Ζαρκαδήσιος, α, ον. » Δορκάδειος. **de chevreuil ou de daim**.

Ζαρκάδι, ζ. (ἐκ τοῦ) » Δορκάδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Δορκὰς καὶ Ζορκὰς, δορξ (ἡ), δόρκος (ὁ), δόρκων, προξ. **chevreuil**. **chevrette** (τὸ θηλ.), ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ζαρόνω (τὸ δέρμα), ῥ. μετ. » Ῥυτιδόω, ῥικνόω, ῥυσσόω. **rider**. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυτιδόομαι, ῥικνόομαι, ῥυσσόομαι. **se rider**. §. (συνεκδ. Συμμαζώνομαι, στέκομαι ἀκίνητος εἰς κἀμμίαν κώχην, ἀπὸ φόβον κτλ. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν εὑρίσκεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον. »Ζαροῦν, καθεύδειν). » Πτήσσω, βρίζω, συγέλλομαι. **blottir, se blottir, se tapir.**

Ζάρωμα (τὸ ἄλλ. Συμμάζωμα ἢ Κούβάριασμα ἢ Κουλούριασμα). » Συστολή. **l'action de se blottir (de se tapir)**. §. (τοῦ δέρματος). »Ῥίκνωσις, ῥυτίδωσις. **l'action de se rider.**

Ζαρωματιά. »Ῥυτὶς, ῥυτίδωμα, ἀμαρυγὴ (τοῦ μετώπου κυρ.). **ride**, θ.

Ζαρωμένος, η, ον. »Ῥυσὸς καὶ ῥυσσὸς, ῥικνὸς, ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυσσώδης, ῥικνώδης. **ridé.**

Ζαφεῖρι, πέτρ. πολύτ. (Δὲν εἶνε κυρίως ὁ τῶν παλαιῶν) »Σάπφειρος. **saphir.** (εἴδη τούτου εἶνε καὶ τὸ κίτρινον) » Τοπάζιον, (καὶ ὁ) » Ὑάκινθος (τὸ Τουρκ. Γιακοῦτι), (καὶ ὁ ἀεροειδὴς) » Βήρυλλος (τοῦ Πλινίου), ἴδε καὶ Σμαραγδόῤῥιζα.

Ζάφτω (κτυπῶ δυνατὰ), ῥ. μετ. (φαίνεται ὅτι ἔχει τῷ ὄντι κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ **Ζὰψ**, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), ἴδε Κτυπῶ.

Ζαχαράτον, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαρένιος, α, ον. »Σακχάρινος, σακχαρόχυτος, σακχαροπαγής. **sucré.**

Ζάχαρη (ὀρθ.) **Ζάχαρι'** (ἡ), (ὁ Ἀβριανὸς τὸ ὀνομάζει) »Μέλι καλάμινον· (ὁ δὲ Ἀρχιγένης) ἅλα Ἰνδικὸν (» Ὁ ἅλς ὁ Ἰνδικὸς, χροᾷ μὲν καὶ συστάσει ὅμοιος τῷ κοινῷ ἁλὶ, γεύσει δὲ μελιττώδης, « Αἰγιν. Βιβλ. Β'. 53.). (ἡ λέξις) » Ζάχαρις (ἂν καὶ ἵνα μὴν ἔχῃ τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκεν ἐτυμολογίαν ὁ μακαρίτης Παπαδόπουλος, εἶν' ὅμως ἀσυγκρίτως εὐφωνοτέρα τοῦ βαρβαροφώνου) » Σάκχαρ, σάκχαρι καὶ σάκχαρον (τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, παρὰ τὸ φυσικὸν ἢ αὐτομάτως πηγνύμενον εἰς τοὺς ῥόζους τῶν μεγάλων ἢ Ἰνδικῶν Ζαχαροκαλάμων). **sucre**, ἴδε καὶ Κάντιον (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ζαχαρικὸν, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαροκάλαμον, φ. » Κάλαμος ὁ Ἰνδικὸς· (πιθανὸν ἵνα ἦνε καὶ ὁ μελιηδὴς) λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐπομένως τὸ) μελίλωτον· γλυκοκάλαμος (Γλωσσαρ.). (Δὲν εἶν' ἁνάρμοστος λέξις καὶ ὁ) *σακχαροκάλαμος. **canne à sucre**, θ. **caunamelle**, θ.

Ζαχαρόνω, ῥ. μετ. »Σακχαρόω. **sucrer.**

Ζαχαρωτὸν (τὸ Ἰταλ. Κονφέτον ἢ Κόνδιτον). » Σακχαρωτὸν, *ζαχαρόπηκτον (καθὼς μελίπηκτον). **dragée**, θ. **confit, bombon.**

Ζεματίζω, ῥ. μετ. »Ζέοντι (»Ζεῳ̃) καταντλέω, ἐγχυματίζω (καθὼς τὸ τσαΐ). **échauder.**

Ζεμάτισμα. » Ζέσις. **l'action d' échauder.**

Ζεματιστὸς (ὁ ζεματισμένος), ἡ, ὁν. »Ζε-

στός. échaudé. §. (ὅ,που ζεματεῖ, καίει ἀκόμη). » Ζέων, ζεστός. bouillant.

Ζεματῶ, ῥ.μετ., ἴδε Ζεματίζω. §. (καίω) ῥ. ἀμ. » Ζέω. bouillir, bouilloner.

Ζερβὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Δεξιὸς), ἡ, όν, ἴδε Ἀριστερός. §. (συνεκδ. ὅποιος μεταχειρίζεται περισσότερον καὶ εὐκολώτερα τὸ ἀριστερὸν χέρι). »Ἀριστερόχειρ, λαφὸς (ἴδε Ζαβὸς), ἐπαρίστερος. gauchet.

Ζερνίκι (κατὰ παραφθορὰν βυζαροτουρκικὴν ἀπὸ τοῦ) » Ἀρσενίκιον ἢ Ἀρσενικὸν (λέξιν ἰδιωτικὴν, ἀναφερομένην εἰς τὸ περὶ φυτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἐπίθετον τοῦ ὡριχάλκου, ἢ φάρμακον τῶν γραφέων, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Μ. 451.), ὀρ. φαρμ. (ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ὀνομάζεται) » Σανδαράχη ἢ Σανδαράκη (κυρ. ὁ κόκκινος σουλιμᾶς. Οἱ Τοῦρκοι καὶ πολλοὶ τῶν Τουρκομεριτῶν 'τὸ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ λουτρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτάνι· γνωρίζεται ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποντικοφάρμακον, διὰ τὴν χρῆσίν 'του, ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις). orpin(minéral), orpiment. arsenic (blanc ou jaune).

Ζεστὰ, ἐπ. » Θερμῶς. chaudement.

Ζεσταίνω, ῥ. μετ. » Θερμαίνω, θάλπω, θέρω (ποιητ.), ἀλεαίνω -άζω (Ἀριστοτ.). chauffer. echauffer. || .'τὸ ἐφόρεσα 'να ζεσταθῶ, » Ἰν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην (Ἀριστοφ.).«

Ζέστη(-στα). » Θάλπος (τὸ), ἀλέα, θέρμη, θερμότης, θαλπωρὴ, τὸ θερμόν. chaleur, θ. chaud. || . ζῆςη ὑπερβολικὴ, ἴδε Κάψι'.

Ζεστὸς, ἡ, όν. » Θερμὸς, ἀλεεινός, ἔνθερμος. chaud.

Ζευγάρι (ἀπὸ τοῦ) »Ζευγάριον (κυρ. βοδιῶν· »Τῶν ζευγαρίων, οἵτινες τὴν γῆν καταροῦσιν, « Ἀριστοφ. Ὄρνθ. 582., ὑποκορ. τοῦ) »Ζεῦγος (τὸ), συζυγία, δυὰς, συν(ξυν)ωρὶς (κυρ. μουλαριῶν· λέγεται ὅμως καὶ διὰ τὰ ἄλογα). paire, θ. couple. §. attelage. || . ἡ συνήθειαι περιπατοῦν ζευγάρι (ἢ ζευγάρια). » Βαδίζουσιν αἱ σπῆαι κατὰ ζυγά.« §. (συνεκδ. τὸ διάστημα τῆς γῆς, ὅσο' 'μποροῦν 'να ὀργώσουν τὸν χρόνον ἕνα ζευγάρι βώδια, καὶ ἐπομ. εἶδος μέτρου γῆς, διαφέρον κατὰ τὰ μέρη καὶ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ποιότητα τοῦχώματος).»Ζεῦγος(»Καὶ χωρία ζευγῶν εἴκοσιν ἀροῦντα, » Αἰσχ. Ἐπιστ.ΙΒ'), ἄρουρα (περιεῖχε, κατὰ τὸν Σουΐδαν, πεντῆντα ποδῶν διάστημα).charrue, θ.

Ζευγαρόνω, ῥ. μετ. » Ζεύγνυμι(-ύω), συζεύγνυμι(-ύω), συνδυάζω, ζευγποιέω. apparier, accoupler, appareiller, assortir par couples.

Ζευγάρωμα. » Σύζευξις, ζεῦξις, ζευγποιΐα (Θεόφρ.). συνδυασμὸς, συζυγία. accouplement appariement.

Ζευγαρωτὸς, ἡ, όν. » Συνεζευγμένος, σύνωρος. accouplé, appareillé.

Ζευγᾶς, ἴδε Ζευγολάτης.

Ζεύγλα (προφ. κοιν. Ζεύλα), ἐργ. γεωργ. » Ζεύγλη. le collier des boeufs, l'echancrure du joug.

Ζευγολατειὸ (τὸ Τουρκ. τσιφτλίκι). »Ἀγρὸς, χωρίον, ἔπαυλις, ἀγροικία. metairie, θ. ferme, θ. terre, θ.

Ζευγολάτης. » Ἀρότης, ἀροτὴρ, ζευγη-(γε)λάτης, ζευγήτης, γεωργός. laboureur.

Ζεύγω, ῥ. μετ. » Ζευγνύω(-υμι), ὑποζευγνύω(-υμι), ζυγόω. atteler, attacher au joug.

Ζευτὸ (πλθ.τὰ ξύλα τῆς σέγης, τὰ ὑποῖα, ἀκκουμβισμένα πρὸς ἄλληλα κατὰ κορυφὴν, κρατοῦν τὸ λεγόμενον κόρφισμα). » Ἀμείβων, ζυγός. chevron. racinal (du comble).

Ζέψιμον. » Ζεῦξις, ὑπόζευξις. l'action d'atteler (d'attacher au joug).

Ζήλεια (προφ. ἄλλ. Ζούλεια). » Ζηλοτυπία. jalousie, θ.

Ζη(Ζου)λευτὸς, ἡ, όν. » Ζηλωτὸς, ἐπίφθονος. envié, digne d' (qui excite l')envie.

Ζηλεύω (προφ. ἄλλ. Ζουλεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ζηλοτυπέω, ζηλοτύπως ἔχω, ζηλέω(-όω,-εύω [Σιμπλίκ.)]. être jaloux.

§. »Βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ὀφθαλμιάω (» Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες,« Πολυδ.), ἐποφθαλμιάω. envier.

Ζηλιάρης (προφ. ἄλλ. Ζουλιάρης), α, ικον. » Ζηλότυπος, δύσζηλος, ζηλομανὴς. jaloux.

Ζημία. » Βλάβη, ζημία, φθορὰ, λύμη, βλάβος (τὸ), κάκωσις. dommage, dégât, ravage, perte, θ. lésion, tort, préjudice, désavantage. || .'να πληρώσῃ τὴν ζημίαν, » Τὸ βλάβος ἀποτινέτω (Πλάτ. Νομ.). « || . ἔκαμες ζημίαν. » (Οὐκουν δικαίως, ἔς τις) ἐποίεις ζημίαν ; »Ἀριστ. (Πλ. 1123).

Ζημιάρης, α, ικον. » Ζημιώδης, ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, λυμεὼν, φθορεύς. nuisible, destructeur.

Ζημιόνω, ῥ. μετ. » Βλάπτω, ζημιόω, κακώω, ἀδικέω, λυμαίνομαι. nuire, léser, causer du dommage.

Ζῆνα (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὸν ἤχον τῶν πτερῶν τοῦ ἐντόμου), ἴδε Χρυσοκάνθαρος.

Ζητεία. »Ἔρανος, ἀγερμός. quête, θ.

Ζητεύω (» Μήποτε . . . ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας,» Ἡσιόδ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 399.), ῥ. ἀμ. » Προσαιτέω, ἐπαιτέω, πτωχεύω (» Ἀπεικάσαις αὐτὰς [τὰς κύνας τὰς Κελτικὰς] τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστι,« Ἀρρ. Κυνηγ.) (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) αἰτίζω. mendier.

Ζήτημα. »Αἴτημα, αἴτησις. demande, θ.

Ζητιάνος, α, (.»Προσαίτης, ἐπαίτης,

Ζήτουλας, λιάρα (πτωχός. mendiant, gueux.

Ζητῶ (γυρεύω), ῥ. μετ. »Αἰτέω. demander. || . ζητῶ 'πίσω ἢ δυναστικῶς (πρᾶγμα, ὅ, που ἔδωσα ἢ ὅ, που μοῦ 'πῆραν). »Ἀπαιτέω. redemander, revendiquer, réclamer, exiger. || . ἐκείνους ὅ, που ζητοῦσαν τὴν κόρην 'του (διὰ γυναῖκα δηλ.). »Τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. rechercher. || . ζητοῦσεν ἀφορμήν. »Ἀφορμῆς (»Προφάσεως) διόμενος (Ακ., Πλούτ.). « il cherchait un prétexte. 2) (ἁπλ. ἀντὶ Θέλω) ἐζήτησαν 'να 'μᾶς ἀφανίσουν. »Ἐζήτησάν τε (μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς ὄντας) διαφθεῖραι, « Θκδ.

Ζηχοῦνι, πάθ., ἴδε Ἄσμα.

Ζηχουνιάρης, α, ικον. »Ἀσθματικός. asthmatique, poussif.

Ζνίχι (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Ζουλεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Σκλεύω κτλ.

Ζούλισμα. » Θλίψις, πίεσις, σύνθλιψις. pression, compression.

Ζουλῶ, ῥ. μετ. »Θλίβω, συνθλίβω, πιέζω, συμπιέζω. presser, fouler, comprimer, écraser.

Ζουμερὸς, ἡ, όν. » Πολύχυμος, πολύχυλος, ὑγρὸς, ἔγχυλος. succulent, juteux.

Ζουμί. » Ζωμὸς (κυρ. ἡ σοῦπα, ὁ τσορβᾶς, ἡ μανέστρα). bouillon. §. »Χυλὸς, χυμὸς, πίεσμα, ἐκπίεσμα. suc, jus. §. (τὸ διὰ τοῦ βρασίματος ἐκθλιβόμενον). »Ἀποζεμα, ἀφέψημα, ἐγχύλισμα, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα. décoction, infusion. || . βγάλλω ('παίρνω) τὸ ζουμὶ (διὰ τοῦ σραγγίσματος ἢ βρασίματος). »Ἐκχυλίζω, ἀποβρέχω, ἀποζέω, ἀφέψω καὶ ἀφεψέω. exprimer le suc.

Ζουνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Ζωνάριον (ὑποκορ. τοῦ) Ζώνη, ζωστὴρ, ζῶμα, κεστὸς (ἰδιαιτ. τῆς Ἀφροδίτης). ceinture, θ. §. (συνεκδ. μέρος οἰκοδομῆς, τὸ ἄλλ.. Στεφάνι). » Διάζωμα(-σμα). cercle. §. ζουνάρι τοῦ οὐρανοῦ (ἢ, καθὼς 'τὸ λέγουν οἱ ἁπλούστεροι,) τῆς καλόγρηας (ἢ ἄλλ. Δόξα. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ ὀνομάζει παρομοίως). » Ζώνην ἐν οὐρανῷ, ἴδε Δοξάρι.

Ζουπῶ, καὶ

Ζουπίζω, ῥ. μτβτ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξοπίζω (Ἀρστ. Ἱστορ. Ζ), ἴδε Ζουλῶ.

Ζοῦρα, παθ. » Μαρασμὸς (ἀπ' ἐδῶ παρήχθη τὸ Τουρκ. μαράζι), τηκεδὼν, φθίνας νόσος, ἀτροφία, καχεξία, σειρίασις (κυρ. τῶν παιδιῶν). marasme, consomption, chartre (τῶν παιδιῶν), carreau.

Ζουριάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σειριάω -άζω (τὸ Καίω καὶ ξηραίνω, παρβλ. Σουρόνω). »Μαραίνω, τήκω, ἐκτήκω. dessécher, consumer, faire tomber en langueur (en chartre). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Μαραίνομαι, τήκομαι, καχεκτέω, ἀτροφέω, φθίνω. tomber en chartre, chêmer, se chêmer, rabougrir, se rabougrir (κυρ. διὰ τὰ δένδρα).

Ζουριασμένος, η, ον. » Σειριῶν, φθινώδης, καχεκτικὸς, ἀτροφίᾳ τηκόμενος, ἄτροφος. tombé en chartre, chartreux, desséché. || . δένδρον (φυτὸν) ζουριασμένον. »Ἀτροφὲς (Θεόφρ.). rabougri, retrait (κυρ. γέννημα).

Ζουρλὸς (» Ἤδραμε' ζουρλὸν παππᾶν, κὴ ὅλη 'μέρα' ψάλλομεν, « παροιμ.), ἡ, όν, ἴδε Τρελλός.

Ζουρῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ζουριάζω.

Ζοχάδα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), πάθ. (ἡ λέξις φαίνεται σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοῦ) » Ἐσοχὰς -άδος (οὗ ἐναντίον τὸ) ἐξοχὰς ἢ ἐξωχὰς -άδος (» Δακτυλίου ἐξοχάδες, « Παυλ. Αἰγιν. Ἡ σύμπτωσίς 'της ὅμως μὲ τὸ φυτὸν Ζοχὸν, καὶ ἡ ὑποτιθεμένη, ἢ καὶ ἀληθὴς ἴσως, ἰαματικὴ δύναμις τοῦ φυτοῦ εἰς τὸ πάθος, τὴν ὁποίαν δοξάζοντες καὶ οἱ ἀρχαῖοι 'τὸ ὠνόμαζαν καὶ Κίρσιον, μὲ κάμνει 'να ὑποπτεύσω συγγενεῖς κατά τι τὰς λέξεις), αἱμορρόϊδες. hemorroïdes, ἴδε καὶ Βυζί.

Ζοχὸς, φ. »Σόγγος (»ὡς σομφὸς, τουτέστι χαῦνος καὶ ἀραιὸς τὰ ἐντὸς, ὁποῖόν τε καὶ ὁ σπόγγος καὶ ὁ νάρθηξ,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ξ. 142) καὶ Σόγκος, κίρσιον (ὡς ὠφέλιμον εἰς τοὺς κιρσούς, ἴδε ἀνωτέρω). laiteron, laitron, καὶ (χυδ.) laceron.

Ζυγαριά. » Ζυγὸς, σταθμὸς, σταθμίον, τρυτάνη, ζυγὸν, τάλαντον, πλάστιγξ (κυρ. τὸ πινάκι 'της). balance, θ.

Ζυγὴ (»Ξυνωρίδα, ζυγὴν,« Ἡσυχ. »Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν, »Πορφυρογ.). »Ζυγὰς (Θ. Πρόδρ.), ἴδε Ζευγάρι.

Ζύγι (ἀπὸ τοῦ) »Ζυγίον (ὑποκορ. τοῦ) Ζυγὸν (ἡ Ζυγαριά), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ βά-

ρος, μὲ τὸ ὁποῖον ζυγιάζουν, τὰ δράμια δηλ. ἢ τὸ βαρύδι). »Σταθμὸς, σταθμίον, poids. §. (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι τοὺς τοίχους), ἴδε Στάφνη.

Ζυγιάζω, ῥ. μετ. »Ἱστάω, ἵστημι, σταθμέω(-ομαι), ζαθμίζω,ταλαντεύω(-όω,-ίζω), ζυγοστατέω, ζυγοσταθμέω, τρυτανεύω. péser. §. (βαρῶ, τραβῶ), ῥ. ἀμ. » Ἕλκω, ἄγω. péser. || . ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονέδα ἐζύγιαζε μίαν μνᾶν Ἀττικήν. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα ὁλκῇ μνᾶ ἦν Ἀθηναία. || .ἐζύγιαζε δέκα καντάρια. » Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα (Θουκ.).«

Ζύγιασμα. »Στάθμισις. pésée.

Ζυγιαστής. »Ζυγοστάτης. juré péseur.

Ζυγολοῦρι(τὸ λουρὶ τοῦ ζώου ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι, Βλαχ. Χάμουρον, ἐκ τοῦ) »Ζυγόλωρον (τὸ ζυγοδεσμον,« Σχλ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 188), » Λέπαδνον. harnois.

Ζυγόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πλησιάζω.

Ζυγὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Μονὸς) ἡ, ὁν. »Ἄρτιος (» Ἄρτια δὲ, τὰ ζυγά· οἷον δύο, τέσσαρα καὶ τὰ ὅμοια, » Σουίδ.). pair. || .ζυγὰ ἢ μονὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ) , ἴδε Μονός.

Ζυγὸς (ὅπου ζεύγουν τὰ βῶδια). »Ζυγός. joug. §. (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ), ἴδε Κορφοβοῦνι.

Ζυμάρι. » Φύραμα, ζαΐς-αιτὸς (τὸ), μάζα (τριπτὴ, κυρ. τὸ κριθαρένιον). pâte, θ.

Ζυμαρικὸν. » Πέμμα, πλακοῦς. gateau, pâtisserie, pâté (κυρ. μὲ κρέας).

Ζυμῶνω, ῥ. μετ. » Μάσσω(-ττω), πέσσω (ττω), φυράω, δεύω, φύρω, ἀναδεύω. ἀρτοποιέω. pétrir.

Ζύμωμα. » Φύρασις, πέψις, ἀνάδευσις, ἀρτοποιία. l'action de pétrir.

Ζυμωταριά. »Κάρδοπος (ἡ), μάκτρα. pétrin, huche, θ.

Ζῶ, ῥ. οὐδ. »Βιόω, ζάω. §. διαιτάομαι, διατρίβω. vivre. §. Βιοτεύω. subsister, ἴδε καὶ Ψωμί. || . ἠμποροῦμεν ἄραγε ’να ζήσωμεν ἔχοντες σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἄθλιον; » Ἆρ’ οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ μοχθηροῦ καὶδιεφθαρμένου σώματος;«(Πλάτ.) || . μήτε ῥωτᾷ (ξεύρει) ἂν ζοῦμεν ἢ ἂν ἀποθάναμεν (φρ.διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας καὶ λησμονοῦντες τοὺς φίλους ’των· ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β’ 5:) » Οὐδ’ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές . « || . ὅσοι ἔχουν πλειότερα ὀδόντια , ζοῦν καὶ περισσότερον· ὅσοι δὲ ἔχουν ὀλιγώτερα καὶ ἁραιὰ, ζοῦν καὶ ὀλιγώτερον. »Ὅσοι πλείους ἔχουσιν ὀδόντας μακροβιώτεροί εἰσιν· οἱ δ’ ἐλάττους καὶ ἀραιὸδοντες βραχυβιώτεροι (Ἀριστ. Z. B’, 4).« || .τὰ ἐξαμηνιάτικα(παιδιὰ) ὀδν ζοῦν. »Τὰ ἐξαμηνιαῖα οὐ βιώσιμα. ne sont pas viables. || . τὰ ἑπταμηνιάτικα ζοῦν. » Τὰ ἑπταμηνιαῖα βιώσιμα (γόνιμα). || . ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ’ ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. || .καὶ διὰ τὸν μάντιν Τειρεσίαν λέγουν οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔζησεν ἕως ἑξῆ γενεαίς. » Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. || . ζῇ μιὰν ζωὴν κακορρίζικην. » Βιοῖ βίον ἀθλιστον· »Ἄθλίως (»Πονήρως) διάγει· »Κακῶς πράσσει. il mène une vie malheureuse ; il traîne une existence misérable. || . οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐζοῦσαν καθὼς οἱ τωρινοὶ βάρβαροι. » Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον (Θουκ.). « || . ἐζοῦσε μὲ (ἀπὸ) τὴν ποίησίν ’του. » Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων (Ηρoδ.).« || .διότι οἱ πλειότεροί ’μας ζοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. » Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.«

Ζωγραφιά. » Γραφὴ, ζωγράφημα. peinture, θ. dessein. » Εἰκὼν, πίναξ, ἀνδρείκελον. portrait.

Ζωγραφίζω, ῥ. μετ. » Γράφω, ζωγραφίζω. peindre. || . ζωγραφίζω (σχεδιάζω) μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. »Ὑπογράφω. dessiner.

Ζωγραφικὴ (τέχνη). » Γραφικὴ, ζωγραφικὴ, ζωγραφία. peinture, θ. dessein.

Ζωγράφισμα. »Γραφὴ, ζωγραφία, εἰκονισμὸς, εἰκονογραφία. l'action de peindre. || . εἶνε διὰ ζωγράφισμα (φρσ.). » Γραφικῶς ἔχει (πέφυκεν). il est fait à peindre.

Ζωγραφιστὸς, ἡ, όν. »Ζωγραφητὸς, γραπτὸς, διάγραφος. peint.

Ζωγράφος. »Γραφεὺς, ζωγράφος, εἰκονογράφος. peintre.

Ζωή. »Βίος, βιοτὴ, βίοτος (ποιητ.), ζωὴ, αἰών. vie, θ. jours, πλ. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Δίαιτα , διατριβή. la manière de vivre. §. (τὸ φέρσιμον). » Ἀγωγὴ , βίος, διαγωγὴ, ἀναστροφὴ, πολιτεία καὶ πολίτευμα (κυρ. τῶν πολιτικῶν). vie, θ. conduite, θ. || . εἶνε (’δὲν εἶνε) διὰ ζωήν. » Ἀβιώτως ἔχει, « ἴδε καὶ Ζῶ. || . βαρέθηκα (’δὲν ἠμπορῶ πλέον ’να ὑποφέρω) τὴν ζωήν μου. » Ἀβίωτόν(»Ἀβίωτά) μοί ἐστιν· » Ἀβίωτον ἡγοῦμαι τὸν βίον· » Ἀβίωτον ἡγοῦμαι εἶναι (Αἰσχ.). » Ἀβιώτως ἔχω. » la vie m’est insupportable (à charge). || .’ν’ ἀφήσῃ τὴν τοποθετίαν ἐκείνην , καὶ ’να γλυτώσῃ τὴν ζωήν ’του. » Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν , καὶ τὸ σῶμα διασώζειν. || . περνῶ τὴν ζωήν μου. » Διαβιόω, ἐγκαταβιόω, διαγίγνομαι, διατελῶ, παραπέμπω ἐμαυτὸν (Πλουτ.) , ἴδε

καὶ Περνῶ. ||. θὰ περάσετε τὴν ζωήν σας καλλήτερα καὶ μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. »Κάλλιον καὶ ἴδιον τὸν αἰῶνα διάξετε (Ξενοφ. Κυρουπ. Β').« ||. πέρασε τὴν ζωήν 'του χωρὶς 'να κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ 'να παρατηρῇ καὶ 'να σπουδάζῃ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν καὶ μελετῶν«. ||. μαζῇ σου 'να κατοικήσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. »Μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς (Σκόλ.).«

Ζώνη, ἴδε Ζουνάρι.

Ζωντάνεμμα. » Ἀναζώωσις, ζωοποίησις. vivification.

Ζωντανεύω, ῥ. μετ. » Ζωόω, ζωοποιέω, ἀναζωόω. vivifier, ranimer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀναζάω. revivre.

Ζωντανὸς (προφ. κοιν. Ζουντανὸς), ἡ, όν. »Ζῶν, ἔμπνους, ζωὸς (ποιητ.). vivant, vif.

Ζώνω, ῥ. μετ. »Ζωννύω(-υμι), περιζωννύω (-υμι), διαζωννύω(-υμι). ceindre. ||. ζώσου τὸ σπαθί σου. » Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου (Γραφ.). » Τὸ δὲ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι(Παυσαν. Θ, 17). « §. (μεταφορ. περικυκλόνω, βάλλω εἰς τὴν μέσην.), ἴδε Βάλλω καὶ Περικυκλόνω. ||. (ἡ Ἀττικὴ) εἶνε ζωσμένη ἀπὸ δύσκολα βουνά. »Διέζωσται(»Ἐστεφάνωται) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. ||. ἔζωσεν ἡ φλόγα τὴν πόλιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διαζώσασα πανταχόθεν ἡ φλὸξ τὴν πόλιν (Πλούτ. Βρουτ.) «

Ζῶον. » Ζῶον. §. Κτῆνος (τὸ). §. Ὑποζύγιον. §. Βόσκημα, θρέμμα (κυρ. τὸ θρεφτάρι). animal. §. bête, θ. brute, θ. ||. ζῶον διὰ φόρτωμα. »Φορτηγὸν (»Ἀχθοφόρον, »Σκευοφόρον) κτῆνος. bête de somme (de charge, de voiture). ||. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν (τὸ Τουρκ. κουρμπάνι), ἴδε Σφακτόν. ||. ἐπιστάτας τῶν ἀλόγων 'του καὶ τῶν σκύλων 'του, ὅσους ἐστοχάζετο ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοῦ κάμουν αὐτὰ τὰ ζῶα ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιώτερα. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, οὓς ἐνόμιζε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέχειν (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ὁ κουτὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος), ἴδε Ἀνόητος καὶ Παλαβός.

Ζωοτροφία. » Τροφαὶ, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. vivres, πλθ. ἴδε καὶ Θροφή.

Ζώσιμον. » Ζῶσις, περί(διά)ζωσις. l'action de ceindre. §. (μεταφορ. ἡ περικύκλωσις), ἴδε Περιτριγύρισμα.

Ζωχάδα, παθ. ἴδε Ζοχάδα.

Ζωχὸς, φ. ἴδε Ζοχός.

Η.

Η, η, τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε. »Ἀπόστημα-ἀπόστεμα, μηρὶ-μερὶ, νήθω-γνέθω, ξηρὸν-ξερὸν, πληρόω-πλερόνω, σίδηρον-σίδερον, κτλ. ||. εἰς Ου. »Ζηλεύω-ζουλεύω, σηπία-σουπιὰ, σήσαμον-σουσάμι, κτλ. §. Ἀφαιρεῖται κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων· » Ἡδύοσμος-δυόσμος, Ἡλιάζω—'λιάζω, κτλ.

Ἢ, σύνδ. (διαζ.). » Ἢ, ἤτοι. ou. ||. 'ξυπνητὸς εἶσε, ἢ κοιμᾶσαι; » Ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις (Πλάτ.); «

Ἡγούμενος, ισσα. »Ἡγούμενος-μένη (μεταγ.). supérieur-eure (père, mère), abbé—esse.

Ἤγουν, ἐπίῤ.(ἐξηγ.). »Τοῦτ' ἔστι καὶ Τουτέστι, τοῦτο δ' ἔστι, ὅ ἐστι, ὅπερ ἐστὶ, λέγω δὲ, λέγω δή. savoir, c'est à dire.

Ἠθικὸν (ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. ἡ τοῦ προσώπου). » Σχῆμα, εἶδος (τὸ), ὄψις, ἰδέα, μορφὴ, πρόσοψις, κατάστασις. air, mine, θ. habitude, maintien, l'extérieur.

Ἤλερη, πάθ. (συγχέεται μὲ τὴν Ἀνεμοβλογιὰν καὶ τὴν Κοκκινάδαν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Βέμπελη, καὶ συγχέεται μὲ ἄλλο πάθος τὸ Ψαθολοῦρι. Ἴσως ἔχει κάποιαν συγγένειαν ἡ λέξις μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἔφηλις καὶ Ἔπηλις (κυρ. ἡ μαυρίλαις ἢ περκνάδες, éphélides, ὅ, που γίνονται εἰς τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιον).

Ἡλιάζω, ῥ. μετ. »Ἡλιόω(-άζω), προσηλιάζω (Γεωπον.), θειλοπεδέω. sécher (exposer) au soleil. ||. ἡλιάζομαι (κυρ. ἵνα ζεσταθῶ). » Εἰληθερέω(-ομαι), ἡλιάζομαι (» Κάθισον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιάζου,« Ἀῤῥ. Ἐπικτ. Α). se chauffer au soleil.

Ἡλιακὸς (ὁ) | Ἡλιακωτὸν (τὸ) | . » Αἴθουσα (» Αἰθούσαις, ὑπαίθροις στοαῖς, αἰθομέναις ἡλίῳ, καθὰ δηλοῖ τοὔνομα τῆς αἰθούσης, ὅθεν τῇ δημώδει γλώσσῃ παρεποιήθη τὰ Ἡλιακὰ, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ 242). » Περὶ τῶν ὑπαίθρων, καὶ ὡς ἄν τις εἴποι προσκηνίων θεατηρίων, ἃ καὶ πρὸς μόνην τὴν ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηται, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληφεν, Ἡλιακὰ προσαγορευόμενα....Ἐν γοῦν τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος προσκηνίοις ἔργοις, ἢ, ὡς ἂν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωστάριοις,« Νεαρ. Λέοντ. 113), εἰλόπεδον καὶ θειλόπεδον, ἡλιαστήριον

(Στραβ.). **belvéder** (ὅταν ἦνε εἰς τὸ δῶμα).

Ἡλιασμα. »Ἡλίασις(-ωσις). l'action de faire sécher (d'exposer) au soleil.

Ἡλιασμένος, η, ον. » Ἡλιασμένος, εἰλιθερής. séché (exposé) au soleil.

Ἡλικία. » Ἡλικία. âge. || . εἶμαι (ἔφθασα) εἰς ἡλικίαν, ἴδε Φθασμένος. || . τί ἡλικίας εἶνε ; »Ἡλίκος ἐστί ; quel âge a-t-il ? || . πέρασ' ἡ ἡλικία του. »Παρηβᾶ, παρῆλιξ (παρηβηκώς) ἤδη, παρ' ἡλικίαν ἐστίν.

Ἡλικιωμένος (ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας), η, ον, ἴδε Φθασμένος. §. (ὁ περασμένος). » Πρόσω ἡλικίας ὢν (ἐληλακὼς, προβεβηκώς), παρῆλιξ, παρηκμακώς, παρηβηκώς, πάρηβος. âgé.

Ἡλιοκαμμένος, η, ον. » Ἡλιοκαής, ἡλιόκαυστος (Θεοκρ. Εἰδ. Ι, 26). hâlé.

Ἥλιος (ὁ φωστήρ). »Ἥλιος. soleil. §. (εἶδος ἄνθους) »Ἡλιοτρόπιον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρὸν), ἡλιόπους, σκορπίουρος. soleil, tournesol. §. (εἶδος ψαριοῦ) » Ὀρθραγορίσκος. me (ἡ) meule, lune de mer, ἴδε καὶ §. Ἥλιος.

Ἡμέρα (προφ κοιν. Μέρα). »Ἡμέρα. jour. || . καλὴ μέρα (ἐπιφώνημα σύνηθες εἰς τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν. » Τὴν καλὴν ἡμέραν ποιήσωμεν μετὰ τοῦ Δημάρχου τῶν Βενέτων. Κύριε, χαῖρε, καλὴ σου ἡμέρα· ὅλη ἡμερα σήμερον καλή σου ἡμέρα γίνεται, « Πορφυρογ. Σύντ.). » Χαίροις, χαῖρε, χαίρειν. bonjour. || . καλὴ μέρα ! καλή σου μέρα ! » Χαῖρε ! πολλά γε καὶ σύ ! » Νὴ καὶ σύ γε ! || . καλὴ μέρα τὸν κὺρ Ἰάννη. » Τὸν Ἰωνα χαίρειν (Πλάτ.) ! || . εἰς πόσαις μέραις ἦλθες ; » Ποσταῖος πάρει ; || . εἰς τρεῖς (τέσσαρες, πέντε, δέκα, ἑνδεκα κτλ.) ἡμέραις ἦλθα. » Τριταῖος (» Τεταρταῖος, » Πεμπταῖος, » Δεκαταῖος, » Ἑνδεκαταῖος, κτλ.) πάρειμι (παρεγενόμην). || . ἔφθασεν εἰς δυὸ μέραις ἀπὸ τὸ Λουτράκι εἰς τὰς Πάτρας. »Ἐκ τοῦ Λεχαίου κατέπλευσε δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας (Πλ. Ε, 28)«. || . τὴν ἄλλην (τὴν δευτέραν) ἡμέραν. »Τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐπαύριον, τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. le lendemain. || . τρεῖς (τέσσερης, πέντε, κτλ.) μέραις σήμερα. »Τρίτην (» Τετάρτην, » Πέμπτην, κτλ.) ταύτην ἡμέραν. || . τριῶν (τεσσάρων, πέντε, δέκα, κτλ.) ἡμερῶν. »Τριταῖος (» Τεταρταῖος, » Πεμπταῖος, » Δεκαταῖος, κτλ.). || . πέντε-δέκα ἡμερῶν παιδιά. »Βρίσκει τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. || . κάθε πέντε μέραις. »Κατὰ πεντήμερον, « Ξεν. || . δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέρα, ἴδε Φορά. || . τρία μισοβόλια τὴν ἡμέρα δ' ἄφορ'. »Τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας. || . ὅλη μέρα, (ἡ) κάθε μέρα, (ἡ) πᾶσα μέρα, ἴδε Κάθε. || . ὅλη μέρα, (ἡ) ὅλην τὴν ἡμέραν (ἀπὸ τὸ πουρνὸ δηλ. ἕως τὸ βράδυ). »Δι' ἡμέρας. || . τὴν ἡμέρα, (ἡ ἁπλῶς) μέρα (καὶ ὄχι νύκτα δηλαδή), ἐπίρ. (χρον.). »Ἡμέρας, μεθ' ἡμέραν, τὴν ἡμέραν (»Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες . . . νέμονται μᾶλλον τῆς νυκτὸς, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, » Ἀρστ.). le jour, de jour. || . (αὐγὸ κτλ.) τῆς ἡμέρας (τῆς ἴδιας δηλ. τῆς σημερινῆς). »Αὐθημερινός. || . μέρα μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα. || . μέραν-νύκτα, ἐπ. » Ἡμέρας καὶ νυκτός· » Διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· » Ὅσαι τε ἡμέραις ὦραι, ὅσαι τε νυκτός. || . πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρὶν (προτοῦ, προτήτερα). » Πρότριτα, trois jours auparavant. || . μετὰ μερικαὶς (ὀλίγαις) ἡμέραις. »Οὐ πάνυ πολλῶν ἡμερῶν, ἴδε καὶ Ὀλίγος. || . εἰς ταὶς ἡμέραις μας. » Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἴδε καὶ Καιρός. || . ἑκαμαν (εἶχαν, ἦταν) μέραις (πολλαὶς δηλ.) εἰς τὴν φυλακὴν, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφ.) » Ἦσαν δὲ ἡμέραις ἐν τῇ φυλακῇ (Γεν. κ', 4). || . κοντὰ μιᾶς σχεδὸν ἡμέρας δρόμον. » Ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν (Πλάτ. Ἀλκ.), « ἴδε καὶ Δρόμος. || . ἡ καλὴ μέρ' ἀπ' τὸ πουρνὸ φαίνεται (παροιμ.). » Αὐτίκα καὶ φυτὰ δηλ', ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.«

Ἥμερα, ἐπ. »Ἥμερως, πράως. avec douceur.

Ἡμερεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἡμερόνω. §. ῥ. μεσ. »Τιθασσεύομαι καὶ Τιθασεύομαι, ἡμερόομαι, ἐξημερόομαι, πραύνομαι. s'apprivoiser.

Ἡμερόνω, ῥ. μετ. » Ἐξημερίω, τιθασεύω καὶ τιθασεύω, ἡμερόω, ἡμεροποιέω, πραύνω. apprivoiser §. ῥ. μεσ. ἴδε Ἡμερεύω.

Ἥμερος, η, ον. » Ἥμερος, τιθασσὸς καὶ τιθασὸς, πρᾷος, πραΰς. doux, apprivoisé, privé.

Ἡμέρωμα. » Ἡμέρωσις, ἐξημέρωσις, τιθασσεία, πραΰνσις, κατάστασις. apprivoisement.

Ἡμπορῶ (προφ. κοιν. Μπορῶ, καὶ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ Ἐμπορῶ, ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ Εὐπορῶ [» Καὶ προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν,« Θκδ.]. Μερικοὶ τὸ γράφουν Εἰμπορῶ), ῥ. οὐδ. » Δύναμαι, ἔχω, οἷός τε εἰμὶ, πάρεστί μοι. pouvoir, savoir. || . ἡμπορῶ (δὲν ἡμπορῶ)νά. (πολλάκις ἐκφράζεται διὰ τοῦ Δυνητικοῦ συνδέσμου) » Ἂν (καὶ τῆς Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως). || . ἀπὸ πολλὰ πράγματα μπορεῖ κάνεις νὰ καταλάβῃ. » Ἐπὶ

πολλῶν ἄν τις κατίδοι. || . πῶς ἡμπορεῖ ἀε εὐρεθῇ χειρότερος ἄνθρωπος ; »Πῶς ἂν χείρων ἄνθρωπος γένοιτο ; || . τῶν ὁποίων μήτε τὰ ὀνόματα δὲν ἠμπορεῖ κἀνείς ἵνα πῇ. »Ὧν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.). || . 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὰ 'πῶ ἀπ' ἔξω. » Οὐκ ἂν ἔχοιμι ἀπὸ στόματος εἰπεῖν (ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ')«. || . 'δὲν 'μποροῦσε 'να ὁμιλήσῃ ἄλλος. »Οὔμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ. || . ἐπειδὴ 'δὲν ἠμπορέσατε 'να τοὺς βοηθήσετε τότε. » Ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε ἐκείνοις ἐπαρκέσαι γεγόνατε (Λυσ. κατὰ Ἀγορ.). « || 'δὲν 'μπορῶ ('να κάμω ἕνα τι). » Ἀδυνατέω, ἀδυνάτως ἔχω, ἀδύνατός εἰμι, ἀπορέω, ἐν ἀπόροις (ἐν ἀπόρῳ) εἰμι, ἀδύνατά μοί ἐστι. je suis dans l'impossibilité. §. 'δὲν 'μπορῶ (εἶμαι δηλ. ἀδύνατος ἢ ἀνήμπορος. Ἴδε καὶ τὰς δύω λέξεις). » Ἀδυνάτως ἔχω (Ἀξιοχ. Αἰσχ. Σωκρ.). || . αὐτὸ 'δὲν 'μπορεῖ 'να γένῃ. » Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε· » Τῶν οὐκ ἐνδεχομένων ἐστίν. §. ἡμπορεῖ (ἐλλειπτ. καὶ ἄπροσ.). »Ἐνδέχεται, ἴδε καὶ Δυνατός. || . αὐτὸ εἶν' εὔκολον, καὶ καθένας 'μπορεῖ 'να 'τὸ κάμῃ. » Ῥᾴδιον καὶ παντὸς ἐστιν. || ἐν ᾧ 'μποροῦσε 'να πιάσῃ τὸν λόφον, 'δὲν ἠθέλησε. » Τὸν λόφον κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν. || . ἠμποροῦσαν 'να μετρήσουν τὸ βάθος τοῦ χιονιοῦ. » Παρὸν αὐτοῖς μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος (Ξενοφ. Ἀναβ.).« || . διὰ 'να 'μποροῦν καὶ οἱ ξένοι καὶ οἱ πτωχοὶ ἐντόπιοι 'να 'παίρνουν. » Ἵνα καὶ τοῖς ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ὑπάρχῃ λαμβάνειν. || . 'να μᾶς ὁδηγήσῃ ἀπὸ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατοῦν τὰ ζῶά 'μας. »Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν (Ξενοφ.).« || . διότι ἂν 'μποροῦσα ἐγὼ ἀκόμα 'να πηγαίνω εὔκολα εἰς τὸ κάστρον. »Εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ (Πλατ. Πολιτ. Α). || . 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να 'τὸ κατορθώσουν. »Οὐκ ἐξεγένετο αὐταῖς ἐκτελέσαι. || . 'δὲν ἠμποροῦσε 'να ἰδῇ κἀνεὶς ἐμπρός 'του ἀπὸ τὸν κονιορτόν. » Ἀπορόν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ (Θαδ.).« || . ὅσον(ὅπως) ἠμπορῶ, ἴδε Δύναμις. || . ὅσον 'μποροῦσεν ὀγλίγωρα, ἴδε Ὀγλίγωρα. || . καὶ ᾠναζαν ὅσον 'μπορροῦσαν. »Καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ (Συνεσ.).«

Ηξεύρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε 'Ξεύρω.

Ηρα (ἡ), γένν. » Αἶρα (τὸ προφέρουν καὶ ἔτσι), ζιζάνιον. ivraie καὶ ivroie, θ.

Ηυχα (Απαράλλακτα 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Θεόκριτος, Εἰδ. Β', 100 » Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον«. ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ » ὅτι τὰ εις α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται, « ἴδε καὶ Καλὰ), ἐπίῤ. »Ἠρέμα (πρὸ συμφ.), ἠρέμας (πρὸ φων.), ἡσυχῇ, ἡσύχως, ἀτρέμα (πρὸ συμφ.), ἀτρέμας (πρὸ φων.), ἠρεμαίως, ἀθορύβως, ἀταράχως, εἰρηναίως, ἡσυχα (Ἀριστοφ.). §. ἀπραγμόνως. doucement, tranquillement, paisiblement.

Ησυχάζω, ῥ. μετ. » Πραΰνω, καθησυχάζω, ἠρεμίζω, καταστέλλω, κατευνάζω. appaiser, tranquilliser. §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀτρεμέω(-ίζω), ἠρεμέω(-όω,-ίζω-ίζομαι), ἀτρέμας ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχίαν ἔχω (» Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσει, « Δημοσθ.). reposer, rester (demeurer) tranquille.

Ησυχία. »Ἡσυχία, ἠρεμία, ἀταραξία, τὸ ἄρεμον (ἡσύχιον, ἀθόρυβον, ἀτάραχον), ἠρέμησις. repos, tranquillité. || μὲ τὴν ἡσυχίαν μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.). »Καθ' ἡσυχίαν, ἐφ' ἡσυχίας, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀνέσει. à loisir.

Ησυχος, η, ον. » Ἥσυχος, ἡσύχιος, ἄρεμος, ἡσυχαῖος, ἠρεμαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, εἰρηναῖος, φιλήσυχος, ἀπράγμων. paisible, tranquille, calme, pacifique. || θάλασσα ἥσυχη. » Ἀκύμων, ἀκύμαντος, νήνεμος, γαληνιῶσα, λεῖα καὶ προσηνὴς ἰδεῖν, λειοκυμονοῦσα. unie comme une glace.

Θ.

Θ, θ. τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Τ. »Φθάνω—φτάνω, εὐθὺς—εὐτὺς, κτλ. || . εἰς Σ. » Φθεῖρα— φσεῖρα (ὅθεν) ψεῖρα (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς, ἔλεγαν Σεῖρ ἀντὶ θεῖος). || . εἰς Φ. »Θηκάρι—φηκάρι, σάθμη—στάφνη(καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Φὴρ ἀντὶ θὴρ καὶ Φλᾶν ἀντὶ θλᾶν, κτλ.).

Θά, μόρ. (μελλοντικὸν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Θὲ' 'να, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Θέλω 'να), ἴδε Θέλω καὶ Λέγω καὶ τὰ Προλεγόμενα. || . (μὲ αὐτὸ ἀναπληροῦμεν τὴν ἔλλειψιν τοῦ μέλλοντος) θὰ γράψω, θὰ 'πάρω, θὰ 'διῶ,' κτλ. »Γράψω, λήψομαι, ὄψομαι, κτλ. || .(εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἕνα Θά, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπρόσθεταν εἰς τὸ τέλος τῶν παρωχημένων χρόνων. Ἔρηισθα, ἤδεισθα, οἶσθα, κτλ. Μόνον εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς ὕμνους ἀ-

παντᾶται ἄπαξ καὶ πρὸς μέλλοντα: » Τιμὰς δὲ σχήσησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίσας.« καὶ εἰς τὴν Ὀδύσ. [Τ, 69.] » Ἡ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. « §. (ἐπὶ ὑποθέσεως ἐνδεχομένης συντάσσεται καὶ παρ' ἡμῖν ἐνίοτε μὲ παρῳχήμενον): θὰ 'τὸν εἶδες βέβαια. » Ἑώρακας πάντως αὐτόν. || . ἂν 'δὲν ἤμουν Ἀλέξανδρος, θὰ ἤμουν βέβαια Διογένης. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην,« Πλούτ.

Θαλάμι (ἡ τρύπα, ὅπου φωλεύουν τὰ ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ ᾽ψάρια, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀκταπόδια). » Θαλάμη καὶ Θάλαμος. trou, retraite (des poissons), θ.

Θάλασσα. »Θάλασσα καὶ (Ἀττ.) Θάλαττα, πόντος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἁλς-άλός (ἡ). mer, θ. || . διὰ θαλάσσης. » Κατὰ θάλασσαν, διαπόντιος. par mer. || . διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. §. θάλασσα (χωρὶς ἄρθρον, συνεκδ. τὸ θαλάσσιον νερόν. ἔθεν: » Τὸ μουσκεύεις μὲ θάλασσα᾽ »Βράζεις θάλασσα᾽, κτλ. Ἀπαράλλακτα ᾽τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκράτης: »Τῶν φυσικῶν οἷσι ἐπὶ θάλασσαν πτύουσι, ἐς τὸν πυθμένα βαδίζει τὸ πύον, ὀλέθριον,« Κωακ. Προγν. 433· καὶ ὁ Διοσκορίδης Δ', 427: » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ).

Θαλασσινὸς, ἡ, όν. » Θαλάσσιος, ἐνάλιος, πελάγιος, πόντιος, ἔναλος. marin, de mer. §. θαλασσινὰ (εἰς τὸ πληθ. ὅλα, ἐκτὸς τῶν ᾽ψαριῶν, τὰ φαγώσιμα τῆς θαλάσσης ζῶα, καὶ ἰδίως τὰ ὀστρακόδερμα, τὰ ἄλλ. Χαβαρικά). » Ὄστρεα, ὀστρακόδερμα, κογχύλια, μαλάκια. coquillages, testacées, testacés.

Θαλασσαμαχῶ (ἡ λέξις, καίτοι ἀκραιφνῶς Ἑλληνική, ᾽δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὰ λεξικά ᾽μας), ῥ. ἀμ. »Πρὸς κῦμα παραβάλλομαι, βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, *θαλασσομαχέω. lutter contre les flots.

Θαλασσόνω, ῥ. μετ. » Θαλασσόω (ὅθεν ὁ τεθαλασσωμένος ἢ θαλασσίας οἶνος). submerger, inonder.

Θαλασσοπούλι (λέξις γενικὴ· κυρ. ὅμως τὸ ᾽ψαροπούλι, ἴδε τὴν λέξιν.

Θαλάσσωμα. »Θαλάττωσις. submersion. inondation.

Θαμπὰ. ἐπ. » Ἀμυδρῶς, ἀμυδρὸν, ἀμαυρῶς, ἀμαυρὸν, ἀμαυρὰ (Ἱπποκρ.). obscurement, faiblement.

Θαμπάδα (ἡ). »Ἀμυδρότης, ἀμαυρότης, τὸ ἀμυδρὸν (ἀμαυρόν). ternissure, θ.

Θαμπόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Θαμβόω, καταστράπτω. éblouir. §. » Ἀμυδρόω, ἀμαυρόω. ternir. §. ῥ. οὐδ. καὶ αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, μαραυγέω. se ternir.

Θαμπὸς, ἡ, όν. » Ἀμυδρὸς, ἀμαυρὸς, ἀμαυροφανὴς, θαμβός. terne, mat-ate.

Θάμπωμα. »Ἀμαύρωσις, μαραυγία, *θάμβωσις. ternissure, θ. §. éblouissement.

Θανατικὸν (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουίδα ἐν λέξει Ἐφούδ), ἴδε Πανοῦκλα.

Θανατόνω, ῥ. μετ. » Θανατόω. tuer, ἴδε καὶ Σκοτόνω.

Θάνατος. » Θάνατος, τὸ χρεὼν, ἀποβίωσις, ἀπαλλαγὴ (τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῶν ἐνθένδε), καταστροφὴ, ἡ εἱμαρμένη πορεία (καὶ πολλὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ περιφραστικῶς). mort, θ. décés, trépas.

Θαῤῥετὰ, ἐπ. » Θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως καὶ θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, τεθαῤῥηκότως, εὐτόλμως, πεποιθότως, θαῤῥῶν(-οῦσα, οὖντες, κτλ.). courageusement, hardiment, ἴδε καὶ Ἄφοβα. || . πολλὰ θαῤῥετὰ, ἐπ. »Κατατεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥετὸς, ἡ, όν. »Θαῤῥαλέος καὶ Θαρσαλέος, θαῤῥῶν(-ρσῶν), εὐθαρσὴς, εὔτολμος, θαῤῥητικός. hardi, confiant, assuré, courageux. || . εἶμαι θαῤῥετός. » Θαῤῥέω καὶ Θαρσέω, εὐθαρσέω, θαῤῥαλέως ἔχω. être plein de confiance (d' assurance), avoir bon courage.

Θάῤῥος (τὸ). » Θάῤῥος καὶ Θάρσος (τὸ), εὐτολμία, θαῤῥαλεότης, τὸ θαῤῥοῦν (θαρσοῦν, εὐθαρσὲς, κτλ.), ἀφοβία. §. πίστις, πεποίθησις, τὸ πεποιθὸς. courage, assurance, confiance, ἴδε καὶ Καρδιά. || . ἔχω θάῤῥος, ἴδε Θαῤῥετός. || . ᾽παίρνω θάῤῥος, ἴδε Ἐγκαρδιόνω καὶ Ξεθαῤῥεύω. || . ἔχω τὸ θάῤῥος (καὶ καταχρ. τὰ θάῤῥη) μου εἰς τὸν θεὸν (εἰς τὸν φίλον μου κτλ.), ἴδε Ἐλπίζω.

Θαῤῥῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Νομίζω.

Θαῦμα. » Θαῦμα, σημεῖον, θαυματουργία, θαυματούργημα, τέρας (τὸ), τεράστιον, τερατουργία, τερατούργημα. miracle, prodige, merveille, θ.

Θαυμάζομαι (προφ. καιν. Θαμάζουμαι), ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀπορῶ.

Θαυμαστὰ, ἐπ. »Θαυμασίως, θαυμαστῶς, θαύματος ἀξίως, θαυμαστὸν ὅσον (ἡλίκον), δαιμονίως, ὑπερφυῶς. à merveille, merveilleusement, prodigieusement, à ravir.

Θαυμαστὸς, ἡ, όν. »Θαυμάσιος, θαυμαστὸς, θαύματος ἄξιος, ἐξαίσιος, θαυμαστός τις οἷος, θαυμαστὸς ἡλίκος, ὑπερφυὴς, τεράστιος, δαιμόνιος. admirable, étonnant, prodigieux, merveilleux.

Θάφτω (κυρ. νεκρὸν), ῥ. μετ. » Θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω. enterrer, inhumer. §. (χρήματα κτλ.), ἴδε Παραχώνω.

Θάψιμον (νεκροῦ). » Ταφὴ (καὶ πληθ.) Ταφαὶ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία. enterrement,

inhumation. §. (χρημάτων, κτλ.), ἴδε Παράχωμα.

Θειά (ἡ). » Θεία, τίθη καὶ τίτθη, τιτθίς, πατραδέλφη ἢ μητραδέλφη (ἴδε Θεῖος). tante, θ. ἴδε καὶ §. Κερά.

Θειάφι (ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Θεάφιον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγος Τιάφιον), ὀρ. » Θεῖον. souffre.

Θειαφοκέρι. » Ἔνυσμα, θειοῦχον. allumette, θ.

Θεϊκός, ἡ, όν. » Θεῖος, δαιμόνιος, θεϊκός. divin.

Θειός. »Θεῖος, πατράδελφος καὶ (ποιητ.) πατροκασίγνητος (ὁ πρὸς πατρὸς), μητράδελφος καὶ (ποιητ.) μητροκασίγνητος (ὁ πρὸς μητρὸς), πάτρως ἢ μήτρως-ωος. oncle. || . (εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς ταὶς γερόντισσαις τὸ) Θειά! (ἀνάλογον μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἤθεῖε (Ἰλ. Ζ. 518, Κ. 37, Χ. 229, 239, Ὀδ. Ξ, 147).

Θέλημα. » Θέλησις, βούλησις. §. θέλημα, βούλημα. volonté, θ. §. Συναίνεσις, συγκατάθεσις. aveu, consentement, agrément, approbation. || . χωρὶς τὸ θέλημα τῶν γονέων 'του. » Ἀκόντων τῶν γεννησαμένων, παρὰ γνώμην τὴν τῶν γονέων, (οὓς ἐναντίον τὸ:) || . μὲ τὸ θέλημά 'των. »Ἑκόντων (συναινούντων, συναινέσει, κατὰ γνώμην) τῶν γεννησαμένων. §. ἴδε Παραγγελιά.

Θεληματικός, ἡ, όν. » Ἑκούσιος, ἑκών, ἐθελούσιος, ἐθελοντὴς, αὐτοθελής. volontaire.

Θεληματικῶς (τὸ ἐναντίον τοῦ Στανικῶς), ἐπ. »Ἑκουσίως, ἑκοντὶ, ἐθελουσίως, ἐθελοντὶ, ἑκὼν(-οῦσα,-όν, -όντες, κτλ.), ἑκὼν (κτλ.) εἶναι, ἑκουσίᾳ γνώμῃ, ἐξ ἑκουσίας, αὐτοθελεὶ, ᾽αὐτοθελήτως. volontiers, volontairement, de bon gré.

Θελιά, ἴδε Θηλειά.

Θέλω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Βούλομαι, θέλω καὶ ἐθέλω, ἀξιῶ, βουλομένῳ μοι ἐστὶ, ζητέω (» Ζητεῖ εἰδέναι,« Πλάτ.). vouloir. || . θέλω τὸ καλόν 'του (σου). » Φίλα φρονέω αὐτῷ· » Τὸ σὸν σπεύδων ἀγαθόν. »Εὐνοέω αὐτῷ. je lui veux du bien. || . θέλω τὸ κακόν 'του. »Δύσνους εἰμὶ· »Ἐθελέχθρως ἔχω περὶ αὐτόν. je lui en veux du mal. || . καὶ ὅσους θέλουν τὸ κακόν 'της (τῆς πατρίδος). »Καὶ τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους (Διον. Ἁλικαρν.). » || . ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ᾽ ἀπ᾽ τὰ δυὸ θέλεις; » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.);« || . ἤθελα 'να ἤτον τρόπος. »Βουλομένῳ μοι δ᾽ ἂν ἦν, εἴπερ οἷόν τε. || . κάμε ὅ,τι θέλεις. » Ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι. || . ἂν θέλουν αὐτοί. »Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. || . ὁ λαὸς τῶν Πλαταιέων ᾽δὲν ἤθελε ν᾽ ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. »Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. || . θέλεις ᾽δὲν θέλεις, (ἢ) θέλωντας μὴ θέλωντας (ῥρσ.). (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Μ. Ἀντ.) » Ἵνα ὁ παραστὰς, θέλει οὐ θέλει, αἴσθηται (ΙΑ, 15), »Ἑκὼν ἀέκων. bon gré, mal gré. || . χωρὶς 'να θέλω(-λῃς,-λῃ, κτλ.), ἴδε Στανικῶς. || . ἐπειδὴ ὁ ζευγολάτης, ἂν θέλῃ 'να γένῃ τὸ ἀλέτρι 'του καλὸ, ᾽δὲν πρέπει 'να 'τὸ κάμῃ ἀτός του. » Ὁ γὰρ γεωργὸς, εἴπερ αὐτῷ μέλει κάλλιον εἶναι τὸ ἄροτρον, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται δήπου (Πλάτ.).«

§. (ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστοῦμαι, Νοστιμεύομαι), τὸ ἀμπέλι θέλει (εὐδοκιμεῖ δηλ. εἰς) τόπον ξερὸν (προσήλιο', κτλ.). »Χαίρει δὲ ἡ ἄμπελος τοῖς λυπροῖς τῶν χωρίων καὶ προσηλίοις. la vigne se plait aux (demande, aime les) terrains secs (exposés au soleil etc). || . τὸ κεγχρὶ θέλει συχνὸν σκάλισμα καὶ ξεχορτάρισμα. »Ἡ κέγχρος σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται,« Γεωπον. || . ἡ σουρβιὰ θέλει τόπον ψυχρὸν, νοτερόν. » Ἡ δὲ ὂν τόπον ζητεῖ ψυχρὸν, ἑνικμον (Θεοφρ. Φυτ. Γ'). « || . τὰ ᾽ψάρια θέλουν γλυκὸ 'νερό', ἴδε Ἀγαπῶ καὶ Συνηθίζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ἢ Πιστεύω ὡς βέβαιον). θέλουν δὲ ὅτι ἡ Ῥέα, ὅταν ἤτον ἐγγαστρωμένη τὸν Δία, ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν. » Ἐθέλουσι δὲ (οἱ Μεθυδριεῖς), τὴν Ῥέαν, ἡνίκα τὸν Δία εἶχεν ἐν γαστρὶ, εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος (Παυσαν. Ἡ, 36).« » Οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς Φρύγες ἐθέλουσι μὲν τὸν ποταμὸν, ὃς διέξεισιν αὐτοὺς διὰ τῆς πόλεως, ἐκεῖνόν ποτε εἶναι τὸν αὐλητήν· ἐθέλουσι δὲ καὶ εὕρημα εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρῷον αὔλημα (Παυσαν. Ἱ, 30). « §. (ἀντὶ τοῦ Χρειάζομαι, μοῦ λείπει, κτλ.). τὸ φαγεῖ θέλει κῆ-ἄλλο 'λάδι· » Ἡ λαγήνα θέλει ἀκόμα' πολὺ 'να γεμίσῃ, κτλ. (Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἡ λέξις πλησιάζει ὀλίγον εἰς τοῦ Σοφοκλέους τό. » . . . ὁπότε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος (Οἰδ. Κολ. 1221).«). || . πολὺ (ὀλίγον) θέλει ἀκόμη 'να τὸ τελειώσῃ). » Ἐλλείπει πολλῷ (μακρῷ, βραχῦ, κτλ.). il lui faut beaucoup, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

§. (εἰς τὰς ἑπομένας φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετ. ἢ βεβαίωτ. Συνδέσμου, Ἂν). || . ἂν δὲν ἤθελε σὲ ἀκολουθήσῃ κανένα ἐμπόδιον. » Εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξουν καταστῆναι (Ἡρόδ.). « || . ἤθελε 'τὸ κάμει. » Ἐποίησεν ἄν. il l'aurait fait. || . ἤθελεν ἐλθεῖ'. » Ἦλθεν ἄν. il serait arrivé. || . ᾽δὲν

ἤθελά σε ἀρήσῃ. » Οὐκ ἄν σε εἴασα. je ne vous laisserais pas. || .ἄν 'τὸν ἔβλεπες, ἤθελες εἰπεῖ'. »Εἶπες ἂν ἰδών. vous diriez en le voyant. || .'δὲν ἤθελες 'τὸν διακρίνῃ, κορήτσι εἶνε ἢ παλληκάρι. » Οὐκ ἂν διακρίνοις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. §.(εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ Μέλλοντος· καὶ τοῦ ἰδιωτισμοῦ αὐτοῦ παραδείγματα εὑρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτάτους παλαιοὺς συγγραφεῖς, καθὼς τοῦ Ἰσοκράτους τὸ: » Ἤδη δ' ἀναγινώσκετε τὴν ἀπολογίαν, βουλομένην περὶ ἐμοῦ δηλῶσαι τὴν ἀλήθειαν· καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Σφηκ. 1537] » Εἴπερ οὖτος ἐθέλει κρατῆσαι, ἴδε καὶ Θά). || . ἀφ' οὗ κατάλαβεν ὅτι 'δὲν θέλει ἠμπορέσει. » Ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνησόμενος. ayant senti qu' il ne pourrait pas. || .θέλω κάμει (ἔλθει, 'πάγει κτλ.). »Ποιήσω (»Ἐλεύσομαι, »Πορεύσομαι, κτλ.). je ferai (viendrai, irrai, etc.). §. (μεταφορ.)τί θέλει 'να 'πῇ, (ἢ) τί θὰ 'πῇ τοῦτο (τί σημαίνει δηλ ; τί χρειάζεται ; μὲ ποῖον σκοπὸν γίνεται) ; »Τί βούλεται τοῦτο ; qu'est ce que cela signifie ? || . κάνεὶς 'δὲν μπορεῖ 'να καταλάβῃ, τὶ θέλει 'να 'πῇ αὐτὴ ἡ λέξις. » Μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνεῖναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα, » Πλάτ. || . αὐτὸ θέλει 'να 'πῇ. » Τὸ ἐθέλει λέγειν (Ἡρόδ. Ζ', 162)· » Βούλεται (»Δύναται) δὲ τοῦτο. || . τί θέλουν 'να 'ποῦν αὐτὰ τὰ ζύγια που βαστᾷς; »Τί δέ σοι τὰ ζαμία ταῦτα βούλεται(Λουκ.)«; ἴδε καὶ Λέγω. §.(ἀντὶ τοῦ Ζητῶ ὡς ἀντίτιμον), πόσα θέλεις διὰ τοῦτο ; »Πόσου τοῦτο ; combien (que) vous faut-il?

Θεμέλιον. »Βάσις, θεμέλιος,θεμέλιον, θέμεθλον (ποιητ.) , κρηπὶς (ἡ). fondement. || . ἀπὸ θεμελιοῦ (φρσ.),ἴδε Ἀποκαινουργῶ καὶ Σκαρί.

Θεμελιόνω, ῥ. μετ.»Καταβάλλομαι (τοὺς θεμελίους), θεμελιόω. fonder. §. ἴδε καὶ Στερεόνω.

Θεο, μόρ. (ἐπιτατικὸν, προτιθέμενον διαφόρων λέξεων, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Παν ἢ Παμ (καὶ τὰ ἄλλα αὐξητικὰ λεγόμενα μόρια), ἴδε τὰς ἐξ αὐτοῦ συνθέτους λέξεις.

Θεόγυμνος, η, ον.»Πάγγυμνος (Εὐσ.Ἀθ.), ὑπέρου γυμνότερος (παροιμ.). tout nu , nu comme la main.

Θεοκατάρατος, η, ον. » Ἀλιτήριος , ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ (Συνεσ.), ἐναγὴς, ἐξάγιστος, θεοστυγὴς, θεομιτής. scélérat , exécrable.

Θεογνήτικος, η, ον, ἴδε Νηστικός.

Θεοποιῶ (κυρ. ἀναγορεύω τινὰ θεὸν, καθὼς οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτορας 'των), ῥ. μετ.' » Ἀποθεόω, θεοποιέω. diviniser. déifier. §. (μεταφ. δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολήν). »Μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ὑπεραπαινέω. préconiser.

Θεός. »Θεὸς, τὸ θεῖον, ὁ δαίμων, τὸ δαιμόνιον, ὁ κρείττων. Dieu, la divinité. || . ἂν θέλ' ὁ θεὸς, (ἢ) πρῶτα ὁ θεὸς (φρσ.). »Ἢν θεὸς διδῷ , ἢν θεὸς εὖ διδῷ (Ξενοφ.) , θεοῦ διδόντος, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς. || . (ἐνίφθηκα: πλὴν)ὁ θεὸς 'να 'τὸ κάμῃ νίψιμον, (φρσ.)! »Ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένιμμαι,« Θκρ. (ΙΕ,32). || . ὁ θεὸς 'τὸ 'ξεύρει (φρσ.). »Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται(Ὅμ.)· »Κύριος ἴδε(Γραφ.). || . ἔχει ὁ θεὸς (φρσ. ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνελλιποῦς ἀρχ.) » Ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα (Βατραχομ. 97).« || .'να 'τὸν εὕρῃ ὁ Θεὸς, (: μερικοὶ προσθέτουν :) καὶ 'να 'τὸν κρίνῃ (φρσ.καταρ.)! »Εὔροι Θεὸς τὸν ἀλιτρὸν (Θεοκρ. Εἰδ. Ι, 17) « ! || . ὁ θεὸς 'να βάλῃ τὸ χέρι 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ)»Εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε.» || . θεέ μου (ἐπίκλ. Θαυμ.)! » Ἡράκλεις ! Ἄπολλον ! bon dieu ! mon dieu ! || . μὰ τὸν Θεὸν (ἐπίῤῥ. ὅρκ.), ἴδε Μά. || . σ' τὸ' θεό' σου, ἴδε Εἰς.

Θεοσκότεινος, η, ον. » Σκότους ἔμπλεως (ἀνάπλεως). obscur, plongé dans l'obscurité.

Θεότρελλος, η, ον. »Θεομανὴς (Αἰσχύλ. Θηβ.), θεοβλαβὴς.περιμανὴς, ἐκμανὴς, καὶ (περιφραστικῶς) » Οὗ φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς· » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. fou à lier.

Θεοφοβούμενος , η , ον. (κατὰ λέξιν ὁ) » Δεισιδαίμων (: ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν , μεταχειριζόμεθα τὸ) θεοσεβής. pieux, religieux.

Θεραπεύω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐφραίνομαι.

Θεριάγκαθον, πάθ. ἴδε Καλαγκάθι.

Θεριακωμένος, η, ον, ἴδε Θεώρατος.

Θερτεύω, ῥ. ἀμ. »Ὑλομανέω (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ, δένδρα, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἐξυβρίζω (Θεοφρ.) , ἀποθηριόομαι. parvenir à une grosseur enorme (démesurée) , devenir prodigieusement grand.

Θερίζω, ῥ. μετ.» Ἀμάομαι, θερίζω. moissonner, faucher.

Θεριό', ἴδε Θηρίον.

Θέρισμα.»Θερισμὸς, ἄμητος. moisson, θ.

Θεριστής. » Θερίζων , ἀμῶν , θεριστής. moissonneur.

Θερμὸς, ἡ, ὁν (νερὸν κυρ.) , ἴδε Ζεστός. || .θερμὰ (ὀνομάζονται πληθ. τὰ φυσικὰ ζεστὰ λουτρὰ, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐλέγοντο) »Θέρμαι (Πλούτ.). thermes, des eaux thermales.

Θερμαίνομαι (ἔχω θέρμην ἢ παροξυσμόν), ῥ. αὐτοπ. » Πυρέσσω(-ττω), πυρεταίνω, καυματίζομαι, ἠπιάλῳ συνέχομαι (παλαίω). avoir la fièvre.

Θερμασιὰ. παθ. ἴδε Παροξυσμός.

Θερμασοβότανον, φ. » Κενταύριον (τὸ μικρὸν), κενταυρὶς (πάα). centaurée, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομπάρμπαρον.

Θέρμη. » Πυρετὸς, καύσων, καῦμα, θερμασία. fièvre, θ.

Θερμολοίμικον, παθ. » Πυρετὸς λοιμώδης. fièvre pestilentielle.

Θέρος (τὸ, καὶ χυδ. ὁ). »Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς, θέρος (τὸ). moisson, θ.

Θέσις (προφ. κοιν. Θέσι), τὸ Τουρκ. ῥάφι. Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη). gradin, tablette, θ.

Θεώρατος (ἀντὶ Θεωρητὸς, θέας ἄξιος, ἢ Ἀθεώρητος: » Ζώων ἀθεωρήτους καὶ παραδόξους φύσεις, » Διόδ. Γ'), η, ον. » Πελώριος, ὑπερφυὴς μεγέθει, ὑπερμεγέθης, ἐξαίσιος, ἀχανὴς, ἀέριος (αἰθέριος) τὸ ὕψος (μῆκος), οὐρανομήκης (ὑπερβολ.). (ποιητ.) ἀϊδνής. énorme, d'une grandeur démesurée, monstrueux, immense.

Θεωρητικὸς, ἡ, όν, ἴδε Φανταχτερὸς.

Θεωρία. » Ὄψις, ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον (ἐπιφαινόμενον). apparence, l'extérieur, aspect.

Θηκάρι (προφ. κοιν. Φηκάρι. Ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Θηκάρη, καὶ 'τὸ συνθέτει ἐκ τοῦ Θήκη Ἄρεως). »Κουλεὸς καὶ Κολεὸς, κουλεὸν (τὸ), θήκη. fourreau, gaîne, θ.

Θήκη. » Θήκη (σχηματίζει πολλὰς συνθέτους λέξεις, καθὼς Σαγιττοθήκη, Χουλιαροθήκη κτλ.). étui.

Θηλειὰ (προφ. κοιν. Θελειά. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Θηλέα. »Θήλεα, ἰμάντων τὰ τετρημένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὀξέα, » Ἡσυχ.). » Βρόχος. nœud coulant, corde à nœuds coulants, lacs, lacet, collet (ἰδιαιτ. διὰ λαγοὺς, πουλιὰ, κτλ.).

§. θηλειὰ τοῦ κουμπιοῦ. » Κομβοδόχη, gaine, θ. oeillet. §. θηλειὰ νῆμα (βαμβάκι, κτλ.), ἴδε Πήχη.

Θηλειάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πηχυάζω.

Θηλυκόνω (κυρ. κουμπιάζω ταὶς κόπτσαις), ῥ. μετ. »Ἐμπορπάω(-έω,-όω), πορπάω(-άζω), πόρπη συμβάλλω (συνάπτω), προσπερονάω. agrafer.

Θηλυκὸς, ιὰ, όν, » Θῆλυς-εος (ὁ)-εια-υ. femelle, θ. feminin-ine.

Θηλύκωμα (κυρ. τὸ κούμπωμα τῆς κόπτσας). » Ἐμπόρπησις. l'action d'agrafer.

§. (ὁ Τουρκ. ῥεζὲς τῆς θύρας, τοῦ παραθύρου, κτλ.). » Στρόφιγξ-ιγγος (ἡ), σπόνδυλος, συμβολὴ (» Ὑγρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ χαλινὸς, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολὰς, ὥστε ῥᾳδίως κάμπτεσθαι, « Ξενοφ.), σύμβλημα (Γραφ.). gond. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν θηλυκὸν μέρος 'του ὀνομάζεται) » Στρόφιγξ, γομφωτὴρ καὶ ὀλμίσκος. montaise, θ. (τὸ δὲ ἀρσενικὸν) » Στροφεὺς καὶ γίγλυμος. tenon.

Θηλυκωτῆρι (ἡ ἄλλ. Κόπτσα). »Πόρπη, περόνη, ἀέτη, ὀχεὺς, ἔχμα. agrafe. θ, »Πορποδόχη (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκὸν μέρος 'της ὅπερ καὶ Κληῖς-ίδος (»Περόναι. . χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, « Ὁμ. Ὀδ. Σ, 293, 294). porte, θ.

Θημωνιὰ (κυρ. ὁσωρὸς, ἡ σοίβα τῶν γενημάτων καὶ τοῦ ἀχύρου). » Θημὼν (ὁ καὶ ἡ), θημο(μω)νία. tas de bled (d'épis etc.), meule, θ, ἴδε καὶ Στοίβα.

Θημωνιάζω, ῥ. μετ. »Θημωνοθετέω. entasser, ἴδε καὶ Στοιβάζω.

Θηριακὴ, ἰατρ. »Θηριακὸν (φάρμακον), θηριακὴ ἀντίδοτος, Μιθριδατικόν. thériaque, θ.

Θηρίον. »Θὴρ-ηρὸς (ὁ), θηρίον. bête feroce, θ.

Θησαυρίζω, ῥ. μετ. » Θησαυρίζω, ἀποτίθεμαι. thésauriser.

Θησαυρὸς (ὁ ἄλλ. Βιὸς ἢ Βρεσῆδι). »Θησαυρὸς. trésor.

Θιάσον (ἀπὸ τοῦ) » Θάσιον (ποτὸν ἢ ῥόφημα, κατὰ τὸν Κορ. Οἱ Βυζαντινοὶ 'το ὠνόμαζον καὶ μονολεκτ.) »Θασόροφον(»Ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, «Θεοφ. Νόνν. Σύνοψ. Ἰατρ. ρλ'), ἀμυγδάλινον. amandé, lait d'amandes, orgeat.

Θλίκη, δ. (ἐκ τοῦ) » Φυλίκη ἢ Φιλύκη, alaterne, ἴδε Μαστιχιά.

Θολόνω, ῥ. μετ. » Θολόω, συνθολόω. troubler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Θολόομαι, συνθολόομαι. se troubler.

Θολὸς (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον), ἡ, όν. » Θολερός. trouble.

Θολόστακτη. »Κονία (τέφρας), κονία ζακτὴ, (καὶ ἁπλῶς) ζακτὴ (ὅθεν ἡ κοιν. Στάχτη), ῥύμμα (τὸ). lessive, θ.

Θόλωμα. » Θόλωσις. l'action de troubler.

Θρέμμα (τὸ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) εἶνε γέννημα θρέμμα τοῦ δεῖνα τόπου, ἴδε Ἀνάθρεμμα.

Θρεμμένος, η, ον. » Εὐτραφὴς, εὔσαρκος, εὐσαρκῶν. gras, qui a de l'embonpoint.

Θρεπτικὸς, ἡ, όν. » Τρόφιμος, θρεπτι-

κός. nourrissant, nutritif, alimenteux (τεχν.).

Θρεφτάρι (ζῶον θρεμμένον διὰ σφάξιμον). » Σιτευόμενος, σιτευτὸς, τροφίας, βοσκάδιος, βοσκὰς-άδος (κυρ. ὄρνις). engraissé, animal qu'on engraisse.

Θρεφτὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλκθ. θρεφτά, τὰ πρόβατα, ἠγίδια, ἀγελάδια, γουρούνια, κτλ.). » Θρέμμα, βοτὸν, βόσκημα. bétail, bestiaux, bêtes à cornes ou à laine, ἴδε καὶ Ζῶον.

Θρέφω, ῥ. μετ. » Τρέφω. nourrir, entretenir. ||. θρέφομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παχαίνω.

Θρέψιμον. » Θρέψις. nutrition, θ.

Θρίσσα, ψ. (κατὰ τὸν Γαζ. ἡ Χαρίγγα, hareng, τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὁ) » Σκπέρδης (τῶν ἀρχ., εἶδος μεγάλης ἀθερίνας, ἡ ὁποία ἐψαρεύετο καὶ ἐπαστόνετο εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν· κυρ. δὲ ὁ Τριχὶς ἢ Σαρδέλλα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) » Τριχίς, θρίσσα. alose ou aloze, sortel, ἴδε καὶ παραβ. Πλατίτσα καὶ Τριχιός.

Θρονὶ (κυρ. σκαμνὶ μὲ ἀκκουμπιστήρια). » Θῶκος καὶ Θᾶκος, δίφρος, ἀνάκλιντρον, *ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, κατάκλιτον, κλισμὸς (ποιητ.), σκίμπους. fauteuil, bergère, θ.

Θρονιάζω, ῥ. μετ. » Ἐνθρονίζω, ἐγκαθιδρύω, θρονίζω. installer, introniser.

Θρόνιασμα. »Ἐγκαθίδρυσις, ἐνθρονισμὸς, θρονισμός. intronisation, installation.

Θρόνος. » Θρόνος, θῶκος καὶ θᾶκος, καθέδρα. trône.

Θροφὴ (ἀντὶ) » Τροφὴ, διατροφή. nourriture, θ. subsistance, entretien, ἴδε καὶ Φαγεῖ.

Θρύβω, ῥ. μετ. » Θρύπτω, ἐνθρύπτομαι (Ἱπποκρ.). émier, émietter.

Θρύμμα (τὸ). Θρύμμα. brisure, θ. ||. κάμνω θρύμματα. »Συν(»Δια)θρύπτω, συνθραύω, εἰς λεπτὰ καταθραύω. briser en mille morceaux.

Θρύμπη (προφ. κοιν. Θρούμπη), φ. » Θύμβρα. sariette καὶ sarette, θ. thymbre.

Θυγατέρα. »Θυγάτηρ-ατρός. fille, θ.

Θυμάρι, φ. » Θύμος (ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλουτ. 283] ὀνομάζει » Θύμους, οὓς οἱ κατωὶ Βοιωτοὺς ἢ Ἀγριοκρόμμυα φασὶν«), θύμον. thym.

Θυμιάζω, ῥ. μετ. » Θυμιάω(άζω). encenser.

Θυμίαμα (τό). »Θυμίαμα. encens, ἴδε καὶ Λιβάνι.

Θύμιασμα. »Θυμίασις. encensement.

Θυμιατερὸν, Θυμιατῆρι, Θυμιατὸν }: »Θυμιατήριον, θυμιατὴρ -ῆρος (ὁ). encensoir.

Θυμός. » Θυμὸς, ὀργὴ, μῆνις (ποιητ.), τὸ θυμούμενον (Πλούτ.). colère, θ. courroux. §. (μεταφορ. τὸ θύμωμα τῆς πληγῆς κτλ.). » Φλεγμονή. inflammation.

Θυμίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐνθυμίζω κτλ.

Θυμόνω, ῥ. μετ. »Ὀργίζω (»Ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις, μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, « Ξενοφ. Ἱππ.), παροξύνω, παροργίζω. irriter, mettre en colère, courroucer, allumer la colère de quelqu'un, fâcher, ἴδε καὶ Ἀναγριόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὀργίζομαι, θυμόομαι, ὀργῇ χράομαι, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω, τραχύνομαι, χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω πρός. entrer (se mettre) en colère, se fâcher. ||. θυμόνω ὑπερβολικὰ (φοβερά), ἴδε Ἀγανακτῶ. ||. θυμόνω εὐκόλα. »Ἐπισφαλῶς (»Ἀκροσφαλῶς) πρὸς ὀργὴν ἔχω. ||. ἐθύμωσε δὲ ἡ γερουσία. » Ἐγεγόνει δὲ τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς (Πλούτ. Φάβ.).« §. (μεταφορ.) θύμωσεν (ἡ) εἶνε θυμωμένη ἡ πληγή 'του, ἴδε Κακοφορμίζω.

Θυμοῦμαι, ῥ. μέσ. ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Θυμώδης, ισσα, ικον. » Ὀργίλος, ὀξύχολος, ἀκρόχολος, ἐπισφαλῶς ἔχων (ἀκροσφαλὴς) πρὸς ὀργὴν, ὀξύθυμος, θυμοειδὴς, θυμῳδης. colère, irrascible.

Θύρα (ἡ Ἰταλ. Πόρτα). »Θύρα (τοῦ Σπιτιοῦ κτλ.), πύλη (τοῦ κάστρου, τοῦ ναοῦ κτλ.), πυλὼν-ῶνος (ὁ). porte, θ. ||. ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, ἴδε Αὐλόπορτα.

Θυρίδα. » *Σηκὸς, *κόγχη. niche,

Θυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τῆς πόρτας). » Θύρα, θύρωμα, κλεισιὰς (Πλουτ. Ποπλικ.) battant, vantail.

Θυσία. » Θυσία, σφαγιασμὸς, ὁλοκαύτωσις, ὁλοκαύτωμα, ὁλοκάρπωσις (Γρφ.). sacrifice, immolation.

Θυσιάζω, ῥ. μετ. » Θύω, θύομαι, σφαγιάζομαι, ἱερεύω, ὁλοκαυτόω. sacrifier, immoler.

Θῶρι (τὸ). » Θέα, ἄποψις. vue, θ. coup d'œil.

Θωριά. »Χρόα καὶ (Ἀττ.)Χροιὰ, χρῶμα. couleur, θ.

Θωριάζω(βάλλω ταὶς θωριαὶς καθὼς πρέπει), ῥ. μετ. » Χρωματίζω. colorier, disposer les couleurs (afin de les faire ressortir par le contraste).

Θωριακὸς (κυρ. ὁ ἔχων θωριὰν ἀνοικτὴν), ἡ, όν. » Βαπτὸς, ἀνθινὸς, ἀνθοβαφὴς. de couleur.

Θώριασμα. » Χρῶσις, χρωματισμός. coloris, colorisation, l'action de colorier.

Θωρῶ (ʼμμάτια ʼπου ʼδὲν θωροῦνται, γρήγορα λησμονοῦνται [παροιμ.], κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Θεωρῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. ||. ὅποιος πεινᾷ, ψωμιὰ θωρεῖ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται (Εἰδ. ΚΑ. 45).«

Ι.

Ι, ι, τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ε· » Ἀφορισμὸς-ἀφορεσμὸς, περιχύνω-περεχύνω, σινδόνι-σενδόνι, Πίπτω-πέφτω κτλ. §. ἐκθλίβεται. » Περιπατῶ-περπατῶ, πράτρια-πλάτρα, σημερινὸς-σημερνὸς, σιαγὼν-σαγῶνι, σίαλος-σάλιον, σιώπα-σώπα (καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος [Ἰσθμ. Ί, 88] εἶπε· Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει), ψίαθος-ψάθα, κτλ. §. Ἐπεντίθεται· » Κινοῦμαι-κουνιοῦμαι, λαμβάνω-λαβαίνω, προφθάνω-προφταίνω, πωλεῖται-πουλιέται, κτλ. ἴδε καὶ Ε.

Ἰαίνω, Μ. ἰάνω (θὰ), ῥ. μτβτ. » Ἰάομαι. guerir, ἴδε καὶ παρβλ. Ὑγιαίνω.

Ἰάρι (τὸ ἄλλ. Ἰῶμα, ἡ πράσινη σκουριὰ τοῦ χαλκώματος, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας, προφ. κοιν. Γιάρι). » Ἰὸς (» Ἄνθος) χαλκοῦ. verdet, vert-de-gris.

Ἰασουμόλαδον, ἰατρ. » Ἰάσμινον (μύρον ἢ ἔλαιον), ἰασμέλαιον. pommade de jasmin.

Ἰασουμὶ (προφ. κοιν. Γιασεμὶ), ἄνθ. » Ἰάσμη καὶ Ἰάσμινον (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Σαμὶν, σημαίνοντος Εὐωδίαν), φιλάδελφος (Ἀθην.). jasmin.

Ἰάτραινα. » Ἰατρὸς (» Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα,« Εὐστάθ. Ἰλ. Α, 514), ἰάτρια (Ἄλεξ.), ἰατρὶς, ἰάτραινα (Πανδέκτ.), ἀκεστρὶς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. femme qui professe (exerce) la medecine. sage-femme.

Ἰατρειά. » Ἰατρεία, θεραπεία. guerison, θ. ||. εἶνε (ʼδὲν εἶνε) διὰ ἰατρειάν. » Ἰάσιμον (» Θεραπεύσιμον) τὸ νόσημα· ἀνιάτως ἔχει, οὐκ ἰάσιμον. il ne peut pas guerir, il est incurrable.

Ἰάτρεμμα, ἴδε Ἰατρειά.

Ἰατρεύω, ῥ. μετ. » Ἰάομαι, θεραπεύω, ὑγιάζω, ὑγιῆ καθίστημι (ποιέω), ἀκέομαι. guerir. ||. ἰατρεύομαι, ῥ. μεσ. » Θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι, ἀπαλλάσσω(-ττω). guerir, se guerir, recouvrir la santé. ||. τὰ μέτρια σώματα, καὶ συχνὰ ἀῤῥωστοῦν, καὶ ὀγλίγωρα ἰατρεύονται. » Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον (Ἀριστοτ.).«

Ἰατρικὴ (τέχνη). » Ἰατρική. medecine, θ.

Ἰατρικόν. » Φάρμακον, ἴαμα, δύναμις (ἰατρικὴ), ἄκος (τὸ). remède. médicament, ἴδε καὶ Βοτάνι. ||. ἰατρικὰ διὰ τὰ ʼμμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαί. ||. ʼπαίρνω ἰατρικά. » Φαρμακεύομαι, φαρμακοποτέω. ||. χρειάζεται ʼνα ʼπάρῃ ἰατρικά. » Δεόμενον φαρμακείας. ||. δίδω ἰατρικόν. » Φαρμακεύω. ||. φθυάνω ἰατρικόν » Τέμνω φάρμακον, φαρμακοποιέω(-ομαι). §. ἰατρικὸν (ἰδιαιτ. τὸ καθαρτικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Ἰατρὸς (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιατρός). » Ἰατρὸς, ἀκέστωρ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἰατὴρ καὶ ἰητὴρ, θεραπευτὴς(τὴρ), ὑγιάζων, Ἀσκληπιάδης. medecin. ||. καθὼς λέν οἱ γιατροί. » Καθὰ φασὶν Ἀσκληπιαδῶν (ἰατρῶν) παῖδες, (περιφρ.). au dire de la faculté.

Ἰατροσόφι. » Ἰατρικὴ (βίβλος, πραγματεία, σύνταξις), νάρθηξ καὶ ναρθήκιον. traité de medecine, dispensaire.

Ἰατροσύνη, ἴδε Ἰατρική.

Ἰβὺ, ἐπιφών. (σημ. ἀπορίαν, λύπην, χαρὰν, κτλ.)! » Ἰοὺ, αἰβοῖ! hélas! ἴδε καὶ Ἀλήμωνω.

Ἰδέα. » Γνῶσις, γνώμη, δόξα, δόκησις, ὑπόληψις, διάληψις, ἰδέα, ἔννοια. pensée, notion, connaissance, idée, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Εἴδησις.

Ἰδεάζω, ῥ. μετ. ἴδε Εἰδοποιῶ.

Ἴδιος (πάντοτε ἐνάρθρως), α, ον. » Ὁ αὐτὸς, (σπν. καὶ μτγν.) ὁ ἴδιος (» Πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον,« Πρ. Ἀπος. Κεφ...). le même. ||. ἐγὼ (ἐσὺ, ἐκεῖνος, ἐκείνη, κτλ.) ὁ ἴδιος. » Αὐτὸς ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος, κτλ.). moi (toi, lui, elle, etc.) même. ||. τὴν ἴδιαʼ ʼμέραʼ. » Αὐθημερόν. au jour même. ||. φθάνω τὴν ἴδιαʼ ʼμέραʼ. » Ἀπαυθημερίζω (» Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν,« Αἰλιαν.), αὐθημερίζω (Πολυδ.). ||. τὴν ἴδιαν ὥραν. » Αὐθωρὶ(-ρεὶ) καὶ Αὐθωρόν. ||. εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. » Ἐνταὐτῷ· » Ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε (Θκ.). ||. ὅταν ἔγραφα δι' αὐτὴν τὴν ἴδιαν ὑπόθεσιν. » Ὅτʼ ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην (Ἰσοκρ.). ||. μὲ αὐταὶς ταὶς ἴδιαις λέξαις. » Αὐταῖς λέξεσιν, ἐπὶ λέξεως, αὐτολεξεί. en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιοʼ, ἐπ. ἴδε Παρομοίως. ||. τὸ ἴδιοʼ κάμνει, (ἢ) εἶνε ὅλοʼ τὸ ἴδιοʼ » Οὐδὲν διαφέ-

ρει· » Σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον (Αἰσχύλ. Ἀγ. 1403)· « »Ἐπίσης ἔχει (Ηρόδ. Ζ', 50)· »Ἐν ὁμοίῳ ποιοῦμαι. c'est égal, c'est la même chose, il est indifférent. ||. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ γεν. τῆς πρωτοτ. ἀντ. συνεφέλκουσα πάντοτε καὶ οὐσιαστικόν. Προσθήκη ἀρχαιοτάτη: διότι καὶ ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· »Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,« καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον«): μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ ῥμάτια 'τὸ εἶδα, καὶ μὲ τὰ ἴδιά μου αὐτιὰ 'τὸ ἄκουσα. » Αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος· » Αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς ἔγνων. de mes propres yeux. ||. μὲ τὸ ἴδιό' μου τὸ χέρι. » Αὐτοχειρί, αὐτοχειρίᾳ. §.(ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ ἀνάρθρως, τότε ὅμως ἀλλάζει τὴν σημασίαν), ἴδιος πατέρας εἶνε (ἀπαραλλάκτως δηλ. ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα 'του). » Πατὴρ αὐτόχρημα· πατρώζων ἄντικρυς. || . ἴδιος Ἡρακλῆς. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (παροιμ.), « ἴδε καὶ Ὅμοιος.

Ἱδρόνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἱδρόω, ἐφιδρόω (κυρ. ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἱδρῶτος). suer, transpirer. || .κάμνω (ἄῤῥωστον κυρ.) 'να ἱδρώσῃ. » Ἱδρῶτα μαχανάομαι, ἱδρωτοποιέω. faire suer, faciliter la transpiration. §. (τροπ.): ὅτι ἄρχισαν 'να ἱδρώνουν τὰ γενειά 'του. » Ἄρτι τὸν ἴουλον ἐπανθοῦντα ἔχων· Ηρῶτον ὑπηνήτης. n'ayant encore que le poil folet, à peine ses joues commencaient à se couvrir du poil folet.

Ἱδρωμα. » Ἱδρωσις, ἐφίδρωσις (κυρ. τὸ μέτριον), ἐξίδρωσις (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον, « Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ), διαφόρησις. transpiration.

Ἱδρως (ὁ). » Ἱδρὼς-ῶτος (ὁ). sueur, θ.

Ἱδρωτῆρι (προφ. χυδ. 'Δρωτσῆλι). »Ψύδραξ, ψυδράκιον, ἱδρῶον (Ἱπποκρ.). échaboulure, θ.

Ἱδρωτικὸν(ἰατρικόν). »Ἱδρωτοποιὸν(»Διαφορητικόν, »Ἱδρωτῆριον) φάρμακον. sudorifique, sudorifère.

Ἱερακάρης (ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερακιῶν τοῦ κυνηγιοῦ). » Ἱερακονόμος, Ἱερακοτρόφος. fauconnier.

Ἱεράκι (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιεράκι), π. » Ἱεραξ-ακος (εἶνε ἄπειρα εἴδη). faucon (τὸ Τουρκ. δογάν). milan, ἴδε καὶ Ἐυφτέρι.

Ἱερακίνι (τὸ Τουρκ. τσαϊλάκι). » Τριόρχης (;). tiercelet (?).

Ἱερακομύτης (ὁ καμπουρομύτης), ισσα, ικον. » Γρυπὸς (» Ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκην Ἱέρακος,« Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 33), ἐπίγρυπος. qui a le nez aquilin.

Ἱερὸν (κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα). »Ἄδυτον, μέγαρον, ἁγιαστήριον, θυσιαστήριον, ἀνάκτορον καὶ (πληθ.) τὰ ἀνάκτορα (»Ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυσε,« Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.). sanctuaire.

Ἵλιος (προφ. καὶ Γίλιος), (εἶδ. μικροῦ ψαριοῦ μὲ ἀνθηρὰ χρώματα.) »Ἰουλίς,(παρ. Ἥλιος).

Ἰξιὰ, φ. (φαρμακ.). » Ἰξία, χαμαιλέων (ὁ λευκός). carline (sans tige), espèce de plante, ἴδε καὶ Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἰξὸς, φ. καὶ κ. » Ἰξός. glu, θ. §.(συνεκδ. ἡ βέργα ἢ ἀλειμμένη μὲ ἰξὸν, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν πουλιὰ), ἴδε Ξόβεργα.

Ἰσια, ἐπ. » Εὐθύ. directement, tout droit. || . Ἴσια 'σ τὴν πόλιν. »Εὐθὺ τῆς πόλεως. §. » Ἰσοστάθην, ἰθυτενῶς. droit, droitement, ἴδε καὶ Ὀρθά. §. » Ὁμοίως, ἴσα καὶ ἴσα, ἴσον καὶ ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐξίσης, ὁμαλῶς. également. || . ἴσια μὲ τὰ χείλια. » Ἰσοχειλὴς, ἰσόχειλος. || . ποτήρι μὲ κρασὶ, γεμάτον ἴσια μὲ τὰ χείλια. » Επιστεφές. || . ἴσια μὲ το νερόν. » Ἀλιτενής. au niveau de l'eau. || . μεγάλο' ἴσια μ' ἕνα φουντοῦκι. » Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. || . ἴσια μὲ κεχρί. » Κεγχριαῖον μεγέθει. || . καὶ ἄλλοι (χουρμάδες) μικροὶ ἴσια μὲ ῥεβίθια. » Ἄλλους δὲ μικροὺς, ἡλίκους ἐρεβίνθους (Θεοφ. Φυτ. Β'). « || . εἶνε ἴσια μ' ἕνα λεοντάρι. » Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντα. || . 'τ' ἀγαπῶ ἴσια μὲ τὰ παιδιά μου. » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. §. ἴσια-ἴσια (φρσ.). »Μάλιστα, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβές. précisement, tout juste, justement. || . ἴσια-ἴσια σ' τὴν ὥραν. » Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. a point nommé, exactement, au juste. || .ἴσια-ἴσια ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε 'κτύπησες, (παροιμ.), ἴδε Ἐπιτυχαίνω. || . ἤλθαμεν ἴσια-ἴσια. » Ἐς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν. || . εἴμεθα ἴσια-ἴσια καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. » Ἀντίπαλοι δυνάμει καὶ πλήθει ὄντες.

Ἰσιάδα (μεταφορ.). »Τὸ ἴσον (δίκαιον), ἰσότης, εὐθύτης, ὁμαλότης. droiture, θ. égalité.

Ἰσιάζω, ῥ.μετ. »Εὐθύνω, κατ(δι-,ἀπ)ευθύνω. διορθόω(-ομαι), ἰσάζω(-όω), ἐξισόω (-άζω), ἀπισόω. dresser, redresser. §. »Ὁμαλύνω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, λε(λει)αίνω. égaler, unir, aplanir, niveler, égaliser, mettre de niveau, ajuster, ἴδε καὶ §. Συγυρίζω. || . ἰσιάζω δρόμον, ἴδε Αἰσρόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπευθύνομαι, δι-

εὐθύνομαι, κτλ. se dresser, etc. || . ἀφ' οὗ ἔσαξεν ὁ καιρός. » Κατάστασιν λαβόντος τοῦ περιέχοντος, «(. .) . le temps s' étant établi.

Ἴσ ασμα. » Ἐξίσωσις, ἐξισασμὸς, ὁμαλισμός. nivellement, aplanissement.

Ἴσιος (ἀπαράλλακτα 'τὸ γράφει καὶ ὁ Ἡσύχιος), α, ον. » Εὐθὺς, ἰδυτενής. droit, direct. §. » Ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος καὶ ἴσος. égal. §. » Ὁμαλὸς, λεῖος, ἰσόπεδος. uni, plat, égal, de niveau, au niveau. || . ἐστοχάσθηκα λοιπὸν 'ν' ἀφήσω τὸν ἴσιον δρόμον, καὶ 'να 'τοὺς ἀντικρύσω. » Ἐδόκει οὖν μοι, ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἅπαντᾶν αὐτοῖς (Πλάτ. Ἀξιοχ.).« || . Ἴσιον δένδρον. » Ὀρθοφυές.

Ἰσιωμα. » Ὁμαλὸς (» Ἵππιος, » Ἀναπεπταμένος, » Ἐπίπεδος) χῶρος, ἱππάσιμον χωρίον. terrain plat et uni.

Ἴσκα, ἴδε Ἴσκα.

Ἰσκιάζω, ῥ. μτβτ. » Σκιάζω. ombrager.

Ἰσκιασμα. » Σκιασμός. l'action d'ombrager.

Ἴσκιος. » Σκιά. ombre, θ. ombrage (τοῦ δένδρου). || . κάμνω ἴσκιον. » Σκιάζω. ombrager. || . πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιο' μου, ἴδε Πολεμῶ. || . φοβᾶται τὸν ἴσκιο' 'του, (φρσ., ἐκ τῆς ὁποίας κατάντησε τὸ Σκιάζω 'να σημαίνῃ τὸ Φοβίζω). » Δεδιὼς τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν (Πλάτ. Φαιδ.), ψοφοδεής. il a peur de son ombre. §. (μεταφορ. τὰ θέλγητρα.), ἴδε Χάρις.

Ἰσκιωμα. » Σκίασμα, σκιερὸς (σύσκιος, παλίνσκιος, κατάσκιος) χῶρος. lieu couvert (bien ombragé), ombrage.

Ἴσον. » Ἀντίγραφον, ἀντίτυπον (Συνεσ.). copie, θ. relevé.

Ἱστορία. » Ἱστορία. histoire, θ. §. » Διήγησις, διήγημα. recit, relation, narration, narré. §. (εἰς τοὺς ἁπλοῦς εἶνε συνώνυμον τοῦ Ζωγραφιὰ), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἴσως, ἐπ. (διστακτ.). » Τυχὸν, ἴσως, τάχα (» Τάχ' οὖν εἴποις ἄν,« Ξεν.). peut-être. || . ἴσως σε καταπείσω. » Εἴπως σε πείσαιμι.

Ἰτιὰ, δ. » Ἰτέα, αἰγειρος (ἡ μέλαινα). saule.

K.

K, κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Γ· » Ἐκβαίνω-ἔβγαινω, κλυστὴρ-γλυστῆρι, κυρτὸς-γυρτὸς, κωβίδιον-γουβίδι, κτλ. || . εἰς ΤΣ· » Κίχλα-τσίχλα, κύκνος-τσυκνιὰς, κτλ. || . εἰς Χ· » Κτένι-χτένι, κτίζω-χτίζω, ὀκτὼ-ὀχτὼ, κτλ. || . ἐκθλίβεται, καθὼς: ἄκαμων -ἀμόνι.

Καβάλα. » Ἱππασία, ἱππεία, ἱππικὴ, τὸ ἱππεύειν. équitation. || . ἡ καβάλα ὠφελεῖ τοὺς ὑποχονδριακούς. » Ἱππασία ποιεῖ πρὸς μελαγχολῶντας. §. καβάλα, ἐπ. » Ἐφ' ἵππου, ἔφιππος, ἔποχος. à cheval, ἴδε καὶ Καβαλικευτά.

Καβαλάρης (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων). » Ἀνα(» Ἐπι)βάτης. §. ἔποχος, ἔφιππος. §. ἱππότης, ἱππεύς. cavalier. || . θὰ 'τοὺς κάμῃς καλλητέρους καβαλάριδες, ἴδε Καβαλικεύω. §. (μτφ. τὸ σανιδάκι τῆς λύρας κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκουμβοῦν αἱ χορδαί). » Μαγὰς (» Ἡ τῆς κιθάρας καβάλη, » Σουίδ.). le chevalet.

Καβαλαρία. » Ἵππος (ἡ), ἱππεῖς, ἱππικόν. cavalerie, θ.

Καβαλαριὰ (εἶδος χόρτου, ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε ὁ) » Λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου) καὶ μελίλωτον ἢ μελίλωτος (ἕνα εἶδός 'του). sainfoin, ἴδε καὶ παράδ. Τριφύλλι.

Καβαλίκευμα (προφ. κοιν. Καβαλίκεμμα), ἴδε Καβάλα.

Καβαλικευτὰ, ἐπ. » Περιβάδην, ἱππαστὶ, διασκελιστί. à califourchon.

Καβαλικεύω (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀναβαίνω (τὸν ἵππον), ἀναβάλλομαι (Ξενοφ.), ἐποχέομαι. monter à (enfourcher un) cheval. || . θὰ 'τοὺς μάθῃς 'να καβαλικεύουν καλλήτερα. » Ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις (Ξενοφ.). || . καβαλικεύω χωρὶς σέλαν. » Ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν· » Ψιλὸν ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον. monter un cheval à poil (à nu, à cru). || . καβαλικεμμένος εἰς ἕνα καβάλλαρι, ὡσὰν εἰς ἅλογον. » Κάλαμον περιβεβηκὼς, ὥσπερ ἵππον. §. τὸ ἀρσενικὸν ζῶον καβαλικεύει τὸ θηλυκὸν, ἴδε Βατεύω. §. (μεταφορ.). διότι, ἂν ἀφήσῃ 'λιγάκι τὸ βαρὺ (τὸ ὕφος 'του), ὅλοι θὰ τὸν καβαλικεύσουν. » Ὡς, εἰ καὶ μικρὸν ὑφῆ τοῦ φρονήματος, ἐπιβησομένων ἁπάντων (, ἐντρυφηθῆναι ἂν αὐτὸν ὑφ' ἁπάντων, ἐντρυφηθησόμενον ὑφ' ἁπάντων). || . καὶ ἄφηνε τοὺς κόλακας 'να 'τὸν καβαλικεύουν. » Καὶ τοῖς κόλαξιν ἀνεικὼς ἑαυτὸν ἱππάσιμον.

Καβαλίνα (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀλόγου κτλ. καθ. ἣν καὶ ὁ Κοπρώνυμος Καβαλῖνος ἔσκωπται. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Α, 155] παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Καταβαλεῖν καὶ συγκοπῇ Καββαλεῖν).

Καβουρας (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Πάγουρος ἡ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ὀδυσ. A, 49., ἐκ τοῦ Κάμμορος, γένος καρίδων, ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον«) ὀστρακόδ. (ὁ ἀλλ. Τσαγανός). »Καρκῖνος (σώζεται ἡ λέξις παραφθαρμένη, ἴδε Καρτσιμός). **cancre, crabe.**

Καβούρια (τὰ), τὰ ξηρὰ σῦκα, (ἐκ τοῦ) » Καπύρια.

Καβουρομάννα, ὄστρ. ἴδε Παγουρομάννα.

Κάγκελον. »Κιγκλὶς (ἡ), δρύφακτον καὶ δρύφακτος (ἡ). **barre**, θ. **treillis, balustre, balustrade, barreau** καὶ **grille** (τοῦ παραθυριοῦ), θ. **barrière** (ὅταν ἦνε πολλὰ κατὰ σειρὰν συνεχόμενα), θ.

Καγκραίνα, παθ. » Γάγγραινα, σφάκελος, σφακελισμός. **gangrène** (τοῦ κρέατος), θ. **carie** (τῶν κοκκάλων), θ.

Καγκραινιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Γαγγραινόομαι, σφακελίζω. **gangréner, avoir la gangrène** (διὰ τὸ κρέας), **se carier** (διὰ τὰ κόκκαλα).

Καγκραίνιασμα (τὸ). » Γαγγραίνωσις. **dégénération en gangrène.**

Κάδδη, ἀγγ. (τὸ ἄλλ. Καρδάρι, ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα, ἵνα βγάλουν τὸ βούτυρον), ἴδε Τάλαρος.

Κάδδος, ἀγγ. »Κάδδος καὶ Κάδος. **caque**, θ. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, τὸ τέταρτον τοῦ Κουβελιοῦ. Εἰς τὰς Ἡρακλ. ἐπιγρ. ἀναφέρεται ἕνας) » Μέδιμνος κάδδιχος (ὁ ὁποῖος ἐχωροῦσε τέσσαρας χοίνικας). **le quart du sétier.**

Καθαιρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Καθαρίζω, κτλ.

Καθαρὰ, ἐπ. ἴδε Παστρικά. ‖. ὁμιλῶ καθαρά. » Εὐκρινῶς (»Εὐσήμως, »Τρανῶς, »Ἐναργῶς, »Σαφῶς, »Στρογγύλωτῷ στόματι) φθέγγομαι. **parler distinctement (nettement, clair, clairement).** ‖. δὲν ὁμιλεῖ καθαρά. » Οὐ διαρθρεῖ τὰ λεγόμενα· » Ἀδιάρθρωτα (»Ἄσημα) φθέγγεται. **il n' articule pas bien, il ne prononce pas distinctement, il a la prononciation gênée.** ‖. βλέπω καθαρά. »Ὀξὺ (»Τηλαυγῶς) ὁράω (βλέπω), ὀξυδερκέω. **avoir la vue perçante (subtile).**

Καθαρίζω (προφ. κοιν. Καθαιρίζω, καὶ λέγεται μόνον διὰ τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων καὶ τῶν λαχάνων, τὸ ξεφλούδισμα τῶν πωρικῶν κλπ., καὶ τὸ ξιλέπισμα τῶν ψαριῶν), ῥ. μετ. » Καθαρίζω. **nettoyer** *Διασκυβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων), **trier; éplucher** (κυρ. χόρτα). »Φλοιζω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω (ἐπὶ πωρικῶν). **peler.** » Λεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ ψαριῶν). **écailler.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ‖ : δὲν καθάρισεν ἀκόμα τὸ κρασί, κτλ. »Οὔπω κατέστη (διϋλίσθη). **il n' est pas encore rassis.**

Καθάριος, α, ον, ἴδε Καθαρός.

Καθάρισμα (προφ. κοιν. Καθαίρισμα, κυρ. τὸ πάστρεμμα τῶν γεννημάτων, τῶν πωρικῶν καὶ τῶν ψαριῶν). » Διασκυβάλισις. Φλοισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. Ἐκλεπισμός. **nettoyement, l'action de trier (peler ; eplucher ; ecailler).**

Καθαρὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, ὀν, ἴδε Παστρικός. §. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος, μπερδεμένος, κτλ.). καθαρὸν νερόν. »Διειδὲς (»Διαυγὲς) ὕδωρ, **eau limpide.** ‖. καθαρὸν ὑαλί. »Διαφανὴς ὕελος. **clair, transparent.** ‖. καθαρὰ γράμματα, ἴδε Εὐκολοδιάβαστος. ‖. καθαρὴ ὁμιλία (φωνή). » Λαμπρά. **claire.** ‖. ἡ φοράδα, ὅταν γένῃ δύω χρόνων, ἔχει μεγαλητέραν καὶ καθαρωτέραν φωνὴν, παρὰ ἕως τότε. »Διετὴς δὲ ἐπειδὰν γένηται ἡ ἵππος, φωνὴν ἀφίησι μείζω καὶ λαμπροτέραν ἢ τέως,« (Ἀρστ.). **la jument, à deux ans, a la voix plus pleine et plus claire qu' auparavant.** Ἴδε Παστρικός.

Καθάρσιον (ἰατρικόν). » Καθαρτήριον

Καθαρτικὸν (»Καθαρτικὸν [Κεθ. Πιν.], »Κοιλίας ἀγωγὸν) φάρμακον, κυκεὼν (Θεοφρ. Χαρ.), συρραία. **medecine**, θ. **purgatif, purgation,** ἴδε καὶ Σκάρφη. ‖. παίρνω καθάρσιον. » Καθαρτηρίῳ (φαρμάκῳ) χράομαι, φαρμάσσομαι, συρραίζω.

Κάθε πρόθ. (ἡ ὁποία ἔρως κατήντησεν ἀντωνυμία). » Κατὰ, καθ', κατ'. **chaque, tout.** ‖. κάθε ἕνας, (ἡ) καθ' ἕνας (-ρία, -ἕνα), ἴδε Καθένας. ‖. κάθε μέρα. » Καθ' (»Παρ') ἑκάστην (ἡμέραν), καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ καθ' ἡμέραν, (καὶ ἀντιστρόφ.) καθ' ἡμέραν ἑκάστην (Θκδ.), ἑκάσης ἡμέρας, δσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. **chaque jour, tous les jours, journellement.** ‖. κάθε ὥρα' (» Εἰ δέ τις λούοιτο πυκνῶς καὶ κατὰ ὥραν,« Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 66). »Ὅσαι ὧραι. ἀ toute heure, à tous coups. ‖. κάθε μῆνα. » Ὅσοι μῆνες (Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ.)· » Ἑκάστου μηνός. ‖. κάθε χρόνον. » Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτὸν, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ὅσα ἔτη (Ξενοφ. Ἀθην. Πολιτ.), ἑκάστου ἐνιαυτοῦ (ὁ αὐτ. αὐτόθι), τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. ‖. κάθε τρεῖς μέραις. » Διὰ τρίτης (Ἀριστοτ.)· » Παρὰ τετάρτην ἡμέραν (Πολυδ.). **tous les trois jours.** ‖. κάθε δυὸ μέραις γύνεις τὸ πρῶτον νερόν. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέων τὸ πρῶτον ὕδωρ (Διοσκορ.).« ‖. κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ πέντε ἐτῶν, δι' ἔτους πέμπτου (Ἀριστοτ.), διὲ

πενταετηρίδος, κατὰ πενταετίαν (πενταετηρίδα). **tous les cinq ans.** || . καὶ εἰς κάθε δύο μπεντένια ἦταν πύργοι μεγάλοι. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. || . μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὅτουοῦν τρόπου (Θουκ.).« || . εἰς κάθε μέρος.»Ἑκασταχοῦ. || . κάθε λογῆς. » Παντοῖος, παντοδαπὸς, ποικίλος. || . κάθε φορὰν, ἴδε Φορά.

Καθένας (-μία,-ένα), ἀντων. (ἀόρ.). » Ἕκαστος, πᾶς, πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος, τις, αὐτός τις. **chacun.** || . καιρὸς 'να 'πῇ καθένας ὅ,τι 'ξεύρει. » Ὥρα λέγειν ὅτι τις γιγνώσκει (Ξενοφ. Ἀναβ.).« || . 'δὲν εἶναι δουλειὰ καθενὸς (ἢ) τοῦ καθενός. » Οὐ παντός.

Καθημερινὸς (πρόφ. κοιν. Καθημερνὸς) , η, ον. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) καθ' ἡμέραν, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐφήμερος, μεθημερινὸς (Δημοσθ.),ἀμφημερινός. **journalier.** || . τὸ καθημερινὸν βρέξιμον. » Ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις, « Ξεν. || . τὸ καθημερινὸν (ψωμί). » Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον' » Τὸ καθ' ἡμέραν (»Ἐπιπόνως ἐργαζομένους μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν,« Ἰσκρ.). **(pain) quotidien.** §. καθημερινὴ (ἡμέρα, πρὸς διαστολὴν τῆς ἑορτασίμου).»Ἐνεργὸς (ἡμέρα). **jour ouvrier (de travail, ouvrable).**

Καθημερινῶς , ἐπ. ἴδε Κάθε (εἰς τὸ || . κάθε 'μέρα).

Καθίζω, ῥ. μετ. »Ἱδρύω, καθιδρύω, καθίζω. **asseoir, faire asseoir.**

Καθίκι (τὸ ἄλλ. Ἀγγειὸ καὶ Τσουκάλι). » Δίφρος , σκωραμὶς, λάσανον , θᾶκος καὶ θῶκος (Θεοφρ.), ἕδρα. **chaise-percée,** θ.

Κάθισμα (τὸ ἄλλ. Καθισιὸν , ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι). » Καθέδρα (» Καθέδρα δέ τις ἄτυφος καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι,« Πλούτ. π. τ. ἀκούειν), κάθισις. **posture,** θ. §. (ὁ τόπος ὅπου, ἐπομένως τὸ σκαμνὶ, ἡ καρέγλα, ἡ μπάνκα· τὸ Τουρκ. ὀτουράκι, κτλ.) » Ἕδρα, βάθρον, καθέδρα, θῶκος, κάθισμα, ἕδρανον,ἐφέδρανον. **siège,**θ. **banc.** || . τὸ κάθισμα (ἡ μπάνκα) τῶν καϊκτσίδων. » Ζυγὸν καὶ Ζυγὸς, θράνος (τὸ), σέλμα, ἑδώλιον,κλιὴς (ἡ). **banc (de rameur).**

Καθισιὰς(νομίζω ὅτι ἡ λέξις παρεφθάρη μᾶλλον ἐκ τοῦ) »Καθεστακὼς(-κυῖα), ὃς, ἡ, ὁν. »Ἑδραῖος, ἐπιδίφριος. **sédentaire.** || . ἡ καθιστικὴ ζωή. »Τὸ ἑδραῖον τῆς διαίτης. **la vie sédentaire.** || . δουλειὰ καθιστική.»Ἐπιδίφριος ἐργασία,»(Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. Β', 14).

Καθόλου (τὸ ἄλλ.. Ὁλότελα, Μὲ τὴν ὁλότη', καὶ Παντελῶς), ἐπ. Οὐδαμῶς ἢ Μηδαμῶς, οὐδέλως ἢ μηδέλως, οὐδοτιοῦν, οὐδοποστιοῦν, οὐδοπωσοῦν, οὐδοπωσονοῦν, μηδαμῆ, μηδαμῶς, ἥκιστα, τὸ σύνολον, τοῖς ὅλοις, ὅλως. πάμπαν, τὸ παράπαν , παντάπασι, οὐδὲν ἢ μηδὲν, εἰς τέλος, ἀρχὴν , τὴν ἀρχήν. (εὑρηται δὲ καὶ) καθόλου (»Εἶναι μὲν Κυνικὸν σε, κάνυπόδητον, καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου , » Ἐπιγρ. Λουκιλ. Βιβλ. ΙΑ, 153). **point, point (rien) du tout, aucunement, nullement.** || . μήτε 'τὸ καταπιάνονται καθόλου. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. || . καὶ ἤλεγαν ὅτι μήτε 'τοὺς παράγγειλαν καθόλου. »Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Κάθουμαι , ῥ. ἀποθ. »Κάθημαι, καθέ(θί)ζομαι. s' **asseoir.** || .κάθουμαι εἰς ἄλογον ἢ ἁμάξι. » Ὀχέομαι, ἐποχέομαι, ἐπιβέβηκα. **être monté sur.** || .κάθουμαι 'ς τὸ τραπέζι. » Ἀναπίπτω, κατακλίνομαι, κατάκειμαι. **se mettre à table.** || . ἔλα κάθησε κοντά μου (εἰς τὸ τραπέζι). »Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο. || . κάθουμαι παρακάτω(εἰς τὸ τραπέζι). » Ὑποκατακλίνομαι. || . κάθουμαι μαζῆ. » Συγκάθημαι , συγκαθέζομαι, συνεδρεύω, συμπαρεδρεύω, συνεδριάζω (Γραφ.). §. (ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ). » Διαιτάομαι, τὴν δίαιταν ἔχω, διατρίβω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, κάθημαι » Κατῴκθημεν εἰς Νηρησσόν· καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα, κτλ. Αἰσχ. Ἐπισ.). **habiter, demeurer,** ἴδε καὶ Κατοικῶ. || .κάθουνταν εἰς τὸ Ἄργος. » Τὴν δίαιταν ἔχων ἐν Ἄργει (Θουκ.).« || . κ' ἐγὼ μὲν ἐκάθουρουν ἐπάνω (εἰς τὸ ἐπάνω δηλ. μέρος τοῦ σπιτιοῦ), ἡ δὲ γυναῖκες κάτω. » Κἀγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω (Λυσ.).« || . κτίσ'ἕνα σπίτι 'σ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ κάθησε. » Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ (Γραφ. Βασιλ. Γ').« || . καὶ κάθησε μαζῆ 'του τρεῖς ἡμέραις , καὶ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. » Καὶ ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον (Γραφ. Κριτ. ΙΘ'). « §. τί κάθεσαι καὶ λὲς (φρσ., τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἐσημείωσεν ὁ Κορ. ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξ. τό:) »Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται.« (Ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Ὁμήρου τό » Ἧσαι ὀνειδίζων, ἀντὶ τοῦ Διατρίβεις, ἀργεῖς,λέγει ὁ Εὐστάθιος· οὐ γὰρ ἐκάθητο ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο· μετὰ γοῦν τὴν πληγὴν ταρβήσας καθέζεται, « Ἰλ. Β. » Κάθηνται πάντες οἱ κατὰ τὴν κώμην, προσδεχόμενοι τὸν τῶν κομιζόντων τὰς τροφὰς κατάπλουν, « Διόδ. Σικελ. Γ, 39). §. τὸ σπίτι κάθησε. »Συνέπεσεν ἡ οἰκία. **la maison s' affaissa (s' est affaissée).** §. τὸ καράβι κάθησε. » Καθίσαι γὰρ τὸ πλοῖον

(Στράβ. Β′)· » Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ (Πολυβ.). « le vaisseau toucha (s' engrava, ensabla, s' ensabla). §. κάθησε (τὸ ἄλλ. Ἔπεσε) 'σ τὸ στομάχι 'του. » Τὰ ἀπὸ τοῦ οἴνου προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ, καὶ δηγμῶν αἴτια καθιζάμενα (Ἀθήν. Γ′),«ἴδε καὶ Πέφτω. §.καὶ θὰ καθήσῃ (καὶ συγκ. κάτσῃ) βασιλέας, (φρσ.). » Καὶ καθιεῖται βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα (Γραφ.).«

Καθρέπτης (προφ. κοιν. Κατρέφτης). » Κάτοπτρον, ἔσοπτρον (μ' ὅλον ὅτι ὁ Μοσχόπουλος λέγει ὅτι » Κάτοπτρον καὶ Ἔσοπτρον διαφέρουσι. Κάτοπτρον μὲν γὰρ, ὁ λεγόμενος Καθρύπτιος· Ἔσοπτρον δὲ τὸ λεγόμενον Φανάριον). « miroir, glace, θ. || . βλέπω (κυττάζω) 'ς τὸν καθρέπτην. » Κατοπτρίζομαι, ἐσοπτρίζομαι. se mirer, consulter son miroir

Καθὼς, ἐπ. (Χρον. καὶ Ὁμοιωμ.). »Ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, ὃν τρόπον, καθὸ, καθότι, ᾗ, καθὼς, κατὰ (μὲ αἰτ.), ἅμα,τρόπον, ὅσα, ὅσα περ, ἅτε, οἷα (ποιητ.). comme, ainsi que, de même que, à ce que. || . καθὼς περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν. » Ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην. || . καθὼς δὲ ἔμβουν εἰς τὴν ζωήν. » Ὡς δ' ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. || . καθὼς 'τὸ 'πῆρεν, ἐσώπασεν. »Ὡς δ' οὖν ἔλαβεν (»Ἅμα λαβὼν), ἐσίγησε. si tôt (aussitôt, dès) que. || .καθὼς ἔφεξεν. »Ἅμα φάει· »Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι(ποιητ.).« || . καθὼς ἐξημέρωσεν. »Ἅμα ἠμέρᾳ. || . εὐθὺς λοιπὸν καθὼς 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, Ὦ,'τὸν λέγει,εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες (καλῶς ὥρισες). » Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις. || . καθὼς εἶδε τὸν αὐθέντην 'του, πέφτει. »Ὡς οὖν τάχιστα τὸν κεκτημένον εἶδε, πίπτει. il tombe à l' aspect de son maître. || .καθὼς 'τοῦ εἶπαν τὴν εἴδησιν. » Τῆς δ' ἀγγελίας ἅμα ἠκθείσης(Θουκ). « || . καθὼς ἄκουσ' αὐτὸν τὸν λόγον. » Ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον (Χρυσ.).« || . καθὼς λέγουν. »Ἡ φασιν, ὡς λόγος, κτλ. || . καθὼς εἶνε δίκαιον. » Ἢ θέμις. || .καθὼς 'τὸν παράγγειλεν ὁ Θεμιστοκλῆς. »Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς || . καθὼς ὅσοι 'δὲν ἀπέρασάν ποτε τὸ Βασιλοπόταμον. »Ὁμοίως τοῖς μηδέποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηκόσι. || . θὰ 'τὸ πουλήσω καθὼς εὕρω, (ἢ) καθὼς τύχοι. » Τοῦ εὐρεθέντος πωλεῖν (Ξενοφ.).« suivant que. || . 'σκαθθηκε-ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς ἦτον. » Αὐτόθεν, ὥσπερ εἶχεν, ἀνορούσας. || . καθὼς ἦτον μὲ τὰ ῥοῦχα. » Αὐτῇ τῇ σκευῇ. || . καθὼς ἦτον μὲ τὰ σίδερα. » Ὡς εἶχε δεσμῶν.

Καὶ, σύνδ. (πολυσήμαντος, κυρ. δὲ Συμπλεκτικός). » Καὶ, τε, δέ. et, aussi. || . καὶ αὐτὸ ἔπρεπε 'να 'τὸ κάμῃς, κ' ἐκεῖνο 'να μὴ 'τ' ἀφήσῃς. » Καὶ τοῦτο ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. || . τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἁλόγων. »Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.).« || . ἦτον δὲ πολλὴ σύγχυσις καὶ ἀπὸ 'το στρατόπεδον καὶ ἀπὸ τὰ καράβια. » Ἦν δὲ πολὺς μὲν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, πολὺς δ' ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ θόρυβος. || . καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς Σικελίας. » Σικελίας τε τὰ πολλά. §. (προσθετικὸς). τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐφυλάττετο ἕως καὶ εἰς τὸν καιρὸν 'μας. » Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο. || . 'μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ (τὸ) 'να 'τὸν βλέπωμεν. » Βαρύς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος (Γραφ.).» même à voir, il nous est insupportable. || . καὶ μάλιστα ὅταν 'δὲν ἠξεύρουν. » Ἄλλως τε, ὅταν ἀπορῶσι. || . καὶ ἂς 'τὸ εἴπε καὶ ὁ Πλάτων. » Εἰ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἔφη. malgrè Platon. || .καὶ ἂς εἶναι καὶ ἑορτή. »Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς πρὸς τὴν ἑορτήν. malgré la fête. §. (ἀντιθετικός): ἐσὺ ἦσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος· ἐσὺ ὑποκριτὴς (τοῦ θεάτρου), κ' ἐγὼ θεατής. » Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον· ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. || .καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον Μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους)! » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) ἐς τὸν ἐσόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.).« §. (ὑποθετικός). ὅ,τι καὶ ἂν μὲ 'πῇς (ὀρθότερον νομίζω, ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ τὰς ἑπομένας εἰσήγετο, τοὐλάχιστον εἰς τὴν γραφὴν, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν προφοράν, τὸ ποιητικὸν Κεν [πρὸ φωνήεντος], Κε [πρὸ συμφώνου], καθὼς 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἀείμνηστος Θεοτόκης). »Εἴτι(»Ὅ,τι) κεν εἴπῃς. || .ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) ἔλθοι σ' 'τὸ στόμα 'τους. » Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθοισι γλῶσσαν. || . ἑπτὰ, πέντε, ὅσα καὶ ἂν (κεν) ἦνε. » Ἑπτὰ ἢ πέντε, ἢ ὅσα δή. || . εἰ μὲν ἔλθοι, καλόν· εἰ δὲ καὶ (κε) 'δὲν ἔλθῃ. » Εἰ μὲν ἔλθοι . . . εἰδ' οὐ.

§.(μεταβατικὸς ἐννοίας ἢ ἀπορηματικὸς, μὲ ἔμφασιν, εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἀποσροφὰς μάλιστα): καὶ πῶς, (ἢ) καὶ τί! ἐσὺ 'τὰ ἔκαμες αὐτά; »Σὺ γὰρ ταῦτ' ἔδρασας; || . τί λὲς (τοῦ λέγει;) ; καὶ κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; » Τί λέγεις; ἔφη· ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στράβ. ΙΔ′.);« || .καὶ πῶς! θαρρεῖς ὅτι; »Τί δ' οἴει; || .καὶ ὕστερα τολμᾷς καὶ 'τοὺς βλέπεις καὶ εἰς τὸ πρόσωπον; » Εἶτα τολμᾷς εἰς τὰ τούτων ὁρᾶν πρόσωπα; et tu oses encore? || . καὶ τί μὲ ταῦ-

το; »Εἶτα τί τοῦτο (Ἀρστφ. Νεφ. 347); « eh bien! qu'est-ce qui en resulte? ||. καὶ ᾽δὲν ἠξεύρεις (καὶ ἔπειτα ᾽δὲν ἠξεύρεις) ὅτι; »Εἶτ᾽ οὐκ οἶσθα ὅτι (Ξενομ. Ἀπομν.);» § (αἰτιολογικός). μὴ βροντᾷς καὶ θὰ καιμηθῶ, ἴδε Ἐπειδή. §. (βεβαιωτικὸς καὶ αἰτιολογικός). ἐναντίον σου ἔρχονται αὐτοί? καὶ ποῖον ἄλλον, λέγει; » Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησὶν, ἄλλον . . ; §. (ἑτοιμότητος ἐμφαντικός). ἀκόμη᾽ δὲν εἶχεν ἔβγη(μόλις δηλ. εἶχεν ἔβγη), καὶ πέρτει τὸ ᾽σπίτι. » Οὐκ᾽ ἔφθη ᾽δὲ ἐξελθὼν, καὶ καταπίπτει τὸ οἴκημα. il était à peine sorti, que la maison s'écroula. §.(χρονικός). ᾽τον νῦρα καὶ κοιμοῦνταν. »Κοιμώμενον αὐτὸν κατέλαβον. §.(ἀποτελεσματικός). ᾽τάφησαν, καὶ σάπησαν. » Ἐσάπη παραλειφθέντα.

Καινούργιος, α, ον. »Καινὸς, καινουργὴς, καινοπρεπὴς, καινοφανὴς, νεουργής. neuf, nouveau. ||. καινοῦργιο᾽ κοσκινάκι μου, κτλ. (παροιμ.), ἴδε Κοσκινάκι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Καινο ἢ τοῦ Νεο, καθώς): καινουργιοδουλεμμένος. »Καινουργὴς, νεουργής. ||. καινουργιοκτισμένος. »Νεόδμητος. ||. καινουργιοασβεστωμένος. » Νεκλιφὴς, κτλ., ἴδε καὶ Νέος.

Καινουργόνω, ῥ. μετ. » Καινουργέω, ἀνακαινίζω, καινοποιέω, καινίζω(-ὁω), ἀνανεόω(-ομαι), νεουργέω. renouveler.

Καινούργωμα. » Καινουργία, ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις. καινούργησις. renouvellement.

Καιρός. » Χρόνος. . καιρός. ὥρα. temps. ||. εἰς τὸν καιρὸν μας (ταῖς ἡμέραις μας). » Ἐφ᾽ ἡμῶν, καθ᾽ ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἐν τοῖς καθ᾽ ἡμᾶς καιροῖς (Πολύβ. Β', 15). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. » Ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. du temps de. ||. εἰς καιρὸν πείνας. » Ἐν λιμῷ (Ἱππκρ.). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. » Ὑπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τραπεζιοῦ, ἴδε Ἐπάνω. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φυτρώματος. » Ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).« §. εἶνε ᾽σ τὸν καιρὸν ᾽του (φρσ. κυρ. διὰ τὰ φαγησερὰ, ὅταν ἦνε εἰς τὴν ἀκμήν ᾽των). » Ὡραῖόν ἐστιν, ὥραν ἔχει, καθ᾽ ὥραν ἐστίν. il est dans la (de) saison. ||. ὁ κολιὸς εἶνε ᾽σ τὸν καιρό᾽ ᾽του τὸν αὔγουστο᾽. » Μετοπώρου δὲ ὁ κολίας ὡραῖος. §. τὸ ζῶον εἶνε ᾽σ τὸν καιρό᾽ ᾽του (, ζητεῖ δηλ. τὸ ἄρσεν. τὸ δηλ. καὶ ἀνάπαλιν). » Ὀργᾷ, θυάει, καπρᾷ καὶ συάει (κυρ. διὰ τὸ γουροῦνι), σκυζάει (κυρ. διὰ τὴν φοράδαν, τὴν κάμηλον κτλ. Ἀριστοτ.). ils sont en amour (chaleur, rut). §. ἡ γυναῖκα εἶνε ᾽σ τὸν καιρό᾽ ᾽της, ἴδε Συνήθεια. ||. τὸν παλιὸν καιρὸν, (ἢ) μὲ καιρὸν, ἴδε Παλαιός. ||. ἕνα καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Κατὰ καιρούς. de temps en temps, de temps à autre. §. καιρὸς (ἰδιαιτ. ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσδιωρισμένος), ἴδε Εὐκαιρία. ||. ᾽δὲν εἶν᾽ ἀκόμη καιρός. » Οὔπω καιρός. ||. μὲ τὸν καιρὸν (νωρὶς δηλ. καὶ ὅταν πρέπῃ). » Μετὰ καιροῦ (Θουκ.). » Ἐς δέον πάρεστι (Σοφ.). » Συμμέτρως ἀφίκετο (Εὐριπ.).« ||. πέρασ᾽ ὁ καιρός, ἴδε Περνῶ. ||. ἔχω (᾽δὲν ἔχω) καιρὸν, ἴδε Ἀδειάζω. ||. σᾶς δίδω καιρὸν ᾽να συλλογισθῆτε. » Διδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. δόσε με καιρὸν ᾽να σὲ ἀποκριθῶ. » Καιρὸν ἀπολογίας αἰτοῦμαι. donnez-moi le loisir de vous repondre. ||. δός με καιρὸν ᾽να συλλογισθῶ διὰ τοῦτο. » Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου (Ξεν. Κυρουπ.).« §. (ὁ πολὺς καὶ διεξοδικὸς), πέρασε καιρὸς, ἴδε Πολυκαιρία. ||. ἔχω καιρὸν ὁποῦ ᾽δὲν ἀρρώστησα. » Καιρὸν ἔχω μὴ νοσήσας (Ἱερακλ.).« ||. μὲ τὸν καιρόν. » Τῷ χρόνῳ. à la longue. ||. ἐπειδὴ εἶχε καιρὸν (πέρασε καιρὸς) ὁποῦ ᾽δὲν ᾽τον εἶδεν. » Ἅτε διὰ χρόνου (διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ) αὐτὸν ἑωρακυῖα. ||. ἀπεράσισα ᾽να πάγω πρὸς χαιρετισμόν ᾽του ὕστερ᾽ ἀπὸ τόσον καιρὸν, (ἢ) ὁποῦ εἶχα τόσον καιρόν. » Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτὸν (Λευκιαν.).« ||. οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐπειδὴ εἶχαν καιρὸν ᾽να ἰδοῦν κισσὸν, χάρηκαν πολὺ ὅταν ᾽τον πρωτοεῖδαν. » Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἤδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα.« §. (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, τοῦ ἀέρος: ὅθεν, Καλὸς [Κακὸς] καιρὸς, [καὶ ἐν συνθέσει]: Καλοκαῖρι, Καλοκαιριὰ, κτλ.), ἴδε τὰς λέξεις. ||. ἀκατάστατος καιρός. » Ὧραι ἄκριτοι καὶ ἀκατάστατοι (Ἀρστ. Προβλ. Κϛ', 23), ἴδε καὶ Ἀκατάστατος. ||. τί καιρὸς φυσᾷ; ἴδε Φυσῶ. ||. ᾽ως οὗ ᾽να κάμῃ καιρὸν (ἄνεμον δηλ. ἁρμόδιον διὰ πλεύσιμον). »Μέχρι πλοῦς γένηται (Θουκ.)· » Μέχρι φορᾶ γένηται (Πλούτ.).« (καὶ πολὺ συμφωνότερον τὸ τοῦ Σοφοκλέους) »Καιρὸς καὶ πλοῦς » ὃδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν (Φιλοκτ. 1438, 1439).

Καίω, ῥ. μετ. » Καίω καὶ (Ἀττ.) Κάω (» ᾽Να κάσσαι καὶ ᾽να ᾽μπυρίζεσαι, » λέγουν καὶ τὴν σήμερον αἱ Ἀθηναῖαι, καταρώμεναι), φλέγω, πιμπράω(-ημι), ἐμπιπράω(-ημι), ἐμπίμπρημι, πυρπολέω, ἐμπρήθω, κατακαίω, ἐμπυρίζω (ἴδε ἀνωτέρω), αἴθω (ποιητ.). brûler, incendier. ||.

καὶ ἐπειδὴ ὁ μάγειρος ἔκαυσε τὸ φαγεῖ'. » Καὶ τὸν μάγειρον προσκαύσαντα τοῦψον' » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀρχέζρ. παρ' Ἀθην.).« || . καίω τὸν φοῦρνον, ἴδε Ἀνάπτω. || . ἐκάηκεν ὅλη ἡ πόλις. » Ἐνεπρήσθη, κατεκάη, πυρὸς (Ἡφαίστου) γέγονε παρανάλωμα. §. 'τὸν ἔκαυσ' ὁ ἥλιος.» Ἐνεκάη(Γαλην.πρὸς Γλαῦκ.).

§. ἡ πάχνη ἔκαυσε τὰ σπαρτὰ, τὰ ἀμπέλια, κτλ. » Ἡ πάχνη κατέκαυσε τὰ λήϊα, τὰς ἀμπέλους,κτλ. (Πλουτ.Δημήτρ.). brûler, brouir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καίω. brûler, ἴδε καὶ §. Πυρόνω. §. τὸ σκόρδον (κρομμύδι, πιπέρι κτλ.) καίει. » Δάκνει (» Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα,« Διοσκορ.). piquer, mordre, ἴδε καὶ Τσούζω. || . τὸ μακρὺ κρομμύδι καίει πλειότερον τοῦ στρογγύλου. » Κρόμμυον δριμύτερον τὸ μακρὸν τοῦ στρογγύλου, « (Διοσκορ.). §. ἡ κανδήλα καίει ὅλην νύκτα (διαμένει δηλ. ἀσβεστος). »Πανν ύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον (Ηρόδ.).«

Κακὰ, ἐπ. » Κακῶς, πονήρως. mal. §. méchamment. || . εἶμαι κακά. » Πονήρως (»Μοχθηρῶς) ἔχω (τοῦ σώματος). || . (ὁ ἄῤῥωστος) εἶνε πολὺ κακά. » Παγκάκως ἔχει (Ἱπποκρ.).« || . κακὰ τὄκαμες. » Οὐκ εὖ ἐποίησας.

Κακία. » Μοχθηρία, πονηρία. malice, θ. malignité. §. » Χαλεπότης, πικρία, κακοτροπία. méchanceté, aigreur, θ.

Κάκια (ἀπὸ τοῦ) » Κάκη. »Ἔρις, διαφορὰ, μῆνις. brouillerie, bouderie, fâcherie, mésintelligence, rupture, θ.

Κακιόνω (ἐκ τοῦ) » Κακύνομαι (» Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα,«Φώτ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χαλεπαίνω, δυσχεραίνω, δυσμεναίνω (Δημ.), δυσκολαίνω. se fâche contre, prendre en grippe, bouder, rompre avec. || . εἶνε κακιωμένος μαζῆ 'μας. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν (Λουκιαν. Ιλ.).«

Κάκιωμα (τὸ), ἴδε Κάκια.

Κακκάβι (ὁ Τουρκ. Τέντζερες ἢ τὸ Καζάνι), ἀγγ. » Κακκάβη (-κκάβα, -κάβη), κακκάβιον, λέβης-ητος (ὁ). chaudière, θ.

Κακκαβιὰ (αὐτὴ εἶνε, νομίζω, ἡ Κουκουβιὰ τοῦ Σομαυέρα, καὶ ἐπρομένως) » Αἰγειρος ἡ Κρητικὴ (τῆς ὁποίας τοὺς φαγωσίμους κόκκους διορίζει ὡς ἰατρικὸν ὁ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. Α. ἴδε καὶ Κορ. Ἄτ. τομ. Δ'), δ. (ὁ καρπὸς 'του Κάκκαβον). » Κάκκαβος (ἡ). espèce d'arbre.

Κακκανίζω (φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα), ῥ. ἀμ. » Κακκάζω (» Κακκάζειν τὰς ὄρνις, τας πρὸς τῷ τίκτειν φθεγγομένας,« Ησύχ.), κρέκω,τετράζω. crier (comme les poules).

Κακκάνισμα(ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθας).»Κρεγμός. le cri de la poule, clossement.

Κακκαρόνω (ἀποθνήσκω ἔξαφνα καὶ διὰ μιᾶς [ἐπμ.] ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, καθὼς π. χ. οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὸ ψύχους), ῥ. ἀμ. » Ἀποσφακελίζω (» Ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, « Ἡρ.).

Κακκάρωμα (τὸ). » Ἀποσφακέλισις, ἀποσφακελισμός.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον. » Ἀνάγωγος, κακῶς ἠγμένος, ἀγοραῖος. mal élevé, qui manque d'éducation.

Κακόβολα, ἐπ. » Δυστραπέλως (Ξεν. Οἰκον. Ή, 16), οὐκ ἐν εὐθέτῳ. d'une manière gênante (peu commode).

Κακόβολος, η, ον. » Δύσθετος, δυστράπελος· δύσχρηστος. incommode, gênant.

Κακόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον). »Ἀτέραμνος, ἀτεράμων, κερασβόλος (, διότι ἐπίστευαν, ἴσως καὶ πιστεύουν ἀκόμην, ὅτι τοιαῦτα ἐγίνοντο κατ' ἐξοχὴν, ὅσων ὁ σπόρος προσέβαλλεν, ἐν ᾧ ἐσπείρετο, εἰς τὰ κέρατα τῶν βωδιῶν).dur, difficile à cuire.

Κακογεννῶ (γεννῶ μὲ δυσκολίαν), ῥ. ἀμτβτ. » Δυστοκέω, δυστόκως ἔχω. accoucher laborieusement.

Κακογεννήτρα (γυναῖκα ἡ ὁπ. γεννᾷ μὲ δυσκολίαν). » Δύστοκος, δυστοκοῦσα. qui accouche laborieusement.

Κακογνωμιά. » Δυσκολία (τρόπου), δυστροπία, χαλεπότης, δυσχέρεια, πικρία(τρόπων), τὸ δυσκολαῖνον (πικρὸν, χαλεπὸν) τοῦ τρόπου. humeur chagrine (difficile), morosité, θ.

Κακόγνωμος, η, ον. » Δύσκολος, δύστροπος.χαλεπὸς, πικρὸς, δύσερις. difficile, fâcheux, bourru, chagrin, revêche, acariâtre, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Κακόγρηα, ἴδε 'Λαδικὸν καὶ Στρίγλα.

Κακοενδυμένος (προφ. κοιν. Κακοντυμένος), η, ον, ἴδε Κακοφορεμένος.

Κακοκαιριά. » Τὸ τῆς ὥρας δυσχείμερον. mauvais temps.

Κακοκαμωμένος, η, ον. »Κακοφυὴς, διάστροφος. malbâti, mal fait, malotru, rabougri, goffe.

Κακοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Λυπέω. attrister, chagriner, décourager, ἴδε καὶ Χαλνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Δυσθυμέω, ἀθυμέω, δυσθύμως (ἀθύμως) ἔχω (διάκειμαι). être abattu, être de mauvaise humeur (en mauvaise disposition).

Κακοκάρδισμα. » Δυσθυμία, ἀθυμία. chagrin, abattement, découragement.

Κακοκέφαλος, η, ον, ἴδε Ἀνόητος καὶ Βαρυκέφαλος.

Κακομεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Καταχράομαι. abuser (mésuser) de. §. »Κακῶς διατίθημι(-εμαι). maltraiter.

Κακομοιριὰ (ἡ Ἀλλ. Κακορρίζικιὰ καὶ χυδ. Κατσηποδιὰ, τὸ Τουρκ. Ὀγουρσουζλοῦκι. Ὁ Σοφοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀπαράλλακτον εἰς τὰς Τραχιν. 862). » Δυστυχία, δυσποτμία, ἀτυχία, κακοδαιμονία, δυσπραγία. malheur, infortune, θ.

Κακόμοιρος (ἀρχαία λέξις, ὁ ἄλλ. Κακορρίζικος καὶ χυδ. Κατσηποδιάρης, καὶ Τουρκ. Ὀγουρσούζης), α, ον. » Δύσμορος (ποιητ.), δυστυχὴς, δείλαιος, κακότυχος (Θουκ.), δύσποτμος, δυσδαίμων, δύστηνος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, πόνηρος, τάλας (ὁ), τάλαινα (ἡ), κακοδαίμων, δυσπραγὴς, σχέτλιος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) μέλεος καὶ ὀϊζυρός. malheureux, infortuné, misérable. ||. πολλὰ κακόμοιρος. » Τρισάθλιος, ταλάντατος.

Κακοξοδευτής. » Ἄσωτος. dissipateur.

Κακοξοδεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Σπαθάω, δαπανάω. dilapider, dissiper (son bien), gaspiller.

Κακοπαθαίνω, ῥ. αὐτοπ. » Τύχη χράομαι. éprouver quelque accident facheux (funeste). ||. ἂν κακοπάθῃ τὸ καράβι. »Εἰ πάθοι τι ἡ ναῦς (Δημοσθ.)· » Εἴτι συμβαίη περὶ τὴν ναῦν.

Κακοπέρασις. » Κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. fatigue, θ. mauvais traitement.

Κακοπερνῶ, ῥ. οὐδ. » Κακουχέρμαι, ταλαιπωρέω, κακοπαθέω, κακόμαι, χαλεπῶς (κακῶς, ἀθλίως, πονήρως) ἀπαλλάσσω (διάγω). mener une vie pénible, endurer des mauvais traitemens.

Κακοποιὸς, ὰ, όν. » Κακοῦργος, κακοποιὸς, κακεντρεχὴς, κακεργάτης (ὁ), κακεργάτις (ἡ). malfaiteur, scélérat.

Κακοποιῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς διατίθημι, κακόω, κακουργέω, κακοποτέω. maltraiter, ἴδε καὶ Βλάπτω.

Κακορρίζικιὰ, ἴδε Κακομοιριά.

Κακορρίζικος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος, Παλιὸς καὶ Τιποτένιος.

Κακὸς, ἡ (προφ. χυδ. ιὰ), όν. »Πονηρὸς, μοχθηρὸς, κακότροπος, κακεντρεχὴς, φαῦλος. méchant, pervers. §. » Δεινὸς, κακός. mauvais. §. » Χαλεπός. sévère, rigide, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Κακόγνωμος. ||. πολλὰ κακός. » Κάκιστος, παμπόνηρος, χείριστος. extrêmement méchant. ||. πλειὸ κακὸς, ἴδε Χειρότερος. ||. κακὸ σκυλί. » Χαλεπὸς, δήκτης. hargneux. ||. κακὸν χρόνον 'νάχῃ (φρσ.)! ἴδε Χρόνος. §. κακὸς (ἀντὶ ὑπερβολικὸς, φοβερὸς): κακὸς ψεύτης, κακὸς φαγᾶς. » Δεινὸς φαγεῖν (ψεύσασθαι κτλ.). §. κακὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει Α. τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ κακοῦ ἀφηρημένως). » Δεινὸν, κακούργημα. mal, méchanceté. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ εὔφημον, ἄφιναν πολλάκις τὴν λέξιν Κακὸν, ἢ τὴν ἐξέφραζαν περιφραστικῶς, ὅταν μάλιστα προηγεῖτο ἡ λέξις Καλὸν, παρ. χάρ.) ἂν ἦνε καλὰ τὰ πράγματα, τὸν εὐχαριστοῦν· εἰ δέ κε ἦνε κακὰ, τὸν παιδεύουν. »Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ τὰ πράγματα, χάριτος τυγχάνει· ἐὰν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. ||. ὅσα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, ἵνα μὴ εἴπω τι ἀπαίσιον, συνέδησάν ποτε εἰς τὴν πόλιν 'μας. » Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ, ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον (Δημοσθ Ἀνδροτ.).« ||. διότι πῶς ἠμπορεῖς ἐσὺ 'νὲ διακρίνῃς τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά; »Σὺ γὰρ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; §. (Β'. τὴν βίαν, καθὼς:) μὴ 'τὸν πιάνῃς μὲ τὸ κακὸν πιάσε 'τον μὲ τὸ καλὸν, ἴδε Βία. §. (Γ'. τὸν θυμὸν, τὴν ζήλειαν, τὸ πεῖσμα, κτλ., καθὼς:) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἴδε Σκάνω. §. (Δ'. τὸν θόρυβον, καθὼς:) ἔκαμε μεγάλο' κακό'. » Δεινὸν ἐποίει. il fit beau bruit (du ravage). §. faire le diable à quatre. ||. ἔκαμε μεγάλο' κακό' (δὲν ἠμποροῦσε δηλ. 'να 'τὸ ὑποφέρῃ). » Δεινὰ ποιῶν καὶ σχετλιάζων. s'exhaler en plaintes amères. §. (Ἐ. συνεκδχ. τὸ πλῆθος). » Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν; » Θκρ. (ΙΕ, 44, 45). §. τοῦ κακοῦ (καὶ καταχρ. τοῦ κάκου), ἐπίρ. » Μάτην, εἰκῇ, τηνάλλως, διακενῶς. (εἰς δὲ τὴν παρὰ Διογ. τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴν τοῦ Φερεκύδου ἀπαντᾶται ἀπαράλλακτος ἡ φράσις: » Τοῖς ἑταίροις, προσεστεῶσι τῇ θύρᾳ, δεῖς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειθρης, ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ«.) en vain, vainement, en pure perte. ||. τοῦ κάκου χάνομαι. »Παραπόλλυμαι. s'en aller en pure perte. §. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Δυσ ἢ τοῦ Κακο), ἴδε τὰς ἑπομένας λέξεις.

Κακόσυρτος, η, ον, (ἀντὶ Κακόσυρτος, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀγάσυρτος (ὁ ἀνασεσυρμένος, ἀναίσχυντος), ἴδε Κακόμοιρος καὶ παρ. Ἄμουρος.

Κακοστρατιὰ (κακὴ, δύσβατος στράτα). »Δυσοδία. mauvais chemins.

Κακοστομαχιὰ } , πάθ. » Γαστρὸς
Κακοστομάχιασμα } διαφθορὰ, δυσπεψία, κακοστομαχία. dérangement de l' estomac.

Κακοστομαχιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπθ. »Δυσπεψίᾳ ἁλίσκομαι, κακοστομαχέω (Σέξτ. Ἐμπειρ.). avoir de l' indigestion (l'estomac dérangé), ἴδε καὶ Χαλνῶ.

Κακοστομαχιασμένος, η, ον. » Διεφθορὼς τὴν γαστέρα, κακοστομαχῶν. qui à des indigestions, dont l'estomac est dérangé.

Κακοτοπιά. » Δυσχωρία. lieu (terrain) raboteux (difficile à gravir, à traverser), un casse-cou.

Κακοτυχίζω, ῥ. μετ. »Ταλανίζω. plaindre, déplorer le sort de.

Κακότυχος, η, ον, ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος,

Κακοῦμι, ζ. » Ἰκτὶς (ἡ Ἀρκτῴα ἢ Σκυθικὴ), Λευκοΐκτις, (ὃδὲν εἶνε ἀνάρμοστον καὶ τὸ) Λευκὶς. hermine, θ.

Κακουμόγουνα. »Καυνάκη, καυνάκης (ὁ). manteau doublé (fourré) d' hermine.

Κακοφαίνεται, ῥ. οὐδ. ἀπρσ. (ἐνωμένον πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντων. Μὲ, σὲ, τὴν, τὸν, μᾶς, κτλ.). »Δεινὸν ποιοῦμαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, δυσφορέω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, βαρέως φέρω. se fâcher, se déplaire. ||. καὶ μὴ σᾶς κακοφανῇ (φρσ.)! »Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. ne vous en déplaise!

Κακοφορεμένος, η, ον. » Δυσείμων, δυσείματος. mal vêtu.

Κακοφορμίζω (κυρ. διὰ ταὶς πληγαὶς), ῥ. μετ. καὶ ἀμ.(Σημ. ἂς κρίνουν καὶ ἄλλοι ἂν ἡ λέξις ἔχῃ κἀμμίαν συγγένειαν μὲ τὸ) » Κακεφρονέω (τοῦ Ἱπποκράτους. » Ἐπὴν δὲ κακοφρονήσῃ [ὁ λόγος εἶνε περὶ μετατοπισμοῦ τῆς μήτρας], πίσαι φάρμακον κάτω.« Περὶ γυναικ. φύσ. καὶ ἀλλχ. Πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ἐκ τοῦ Κακοαφορμέω, »Εὐαφόρμως ἔχω πρὸς νόσον,« Βασίλ. Ἐπιστ.) » Φλεγμαίνω, θηριόομαι, ἀποθηριόομαι. prendre un caractère de malignité.

Κακοφόρμισμα (πληγῆς κυρ.). » Φλεγμονὴ, κακοήθεια, θηρίωμα. malignité.

Κακοφορμισμένος, η, ον (κυρ. σπυρὶ, πληγὴ, κτλ.). »Κακόηθες (τραῦμα), ἄγριον (ἕλκος), θηριώδης, τεθηριωμένος. malin -igne. ||. ἡ πληγὴ του εἶνε κακοφορμισμένη. »Ἀποτεθηρίωται. il y a de l' inflammation.

Κακοφκάριστος (ἀντὶ Κακοευχάριστος), η, ον. » Δυσάρεστος καὶ Δυσάρεσκος, δύσκολος. difficile, à qui tout déplait.

Κακοφθειασμένος } , η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.
Κακοφθυασμένος }
Κακοφυκιασμένος }

Κακοχώνευτος, η, ον, ἴδε Δυσκολοχώνευτος.

Κακοψύχια (τὰ), (πάθος τῶν ἐγγαστρωμένων). »Ἀσθ. dégoût (nausées) de grossesse. ||. ἔχω κακοψύχια. »Ἀσάομαι (Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. Ζ΄).«

Καλὰ (ἀντὶ Καλῶς, ἴδε τὰ προλεγόμενα. Ἡ χρῆσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ ὁ Ὅμηρος Ὀδ. Ο. εἶπε· » Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι «, ἴδε καὶ Ἡσυχα), ἐπ. » Εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται αἱ περισσότεραι σύνθετοι λέξεις, τῶν ὁποίων σημειοῦνται ἐνταῦθα αἱ συνηθέστεραι), καλῶς, κομψῶς, ὀρθῶς, ἀκριβῶς (»Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς,« Λουκιαν. Θ. Διάλ.). bien. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Εἶμαι καὶ Ὑγιαίνω. ||. γίνομαι καλὰ (τὸ ἄλλ. Ξεγιερεύω), ἴδε Ἀναλαμβάνω καὶ Ἰατρεύομαι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις τρέπεται τὸ τελικὸν α εἰς ο, καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς προείρηται, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους περιφραστικοὺς τρόπους): ᾽δὲν καλοβλέπω. » Ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις (Πολυβ.), ἴδε καὶ Κοντόφωτος. ||. ᾽δὲν καλοακούω. »Βαρυτέρως (»Παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρηκοέω. avoir l'oreille dure ||. καλοστοχάζομαι. » Ἐφίστημι τὴν διάνοιαν. ||. ἀκούω (βλέπω) καλὰ, ἴδε Καθαρά. §. καλὰ! πολλὰ καλὰ (φρσ.)! » Εἶεν, ἔστω, ἀγαθῇ τύχῃ. soit, à la bonne heure. ||. καλὰ (ἢ) κάτι καλὰ ᾽που ᾽τὸ ᾽θυμήθηκα. » Ἀμέλει, μεταξὺ λόγων. à propos, vraiment. ||. καλὰ (ἢ) κάτι καλὰ ᾽που μὲ ᾽τὸ ᾽θύμισες. » Εὖ γε ὑπέμνησας. ||. κάτι καλὰ ᾽ποῦ ᾽δὲν σὲ ἄκουσεν ὁ Ζεύς. »Ὤνησε διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου (Λουκιαν.).« §. (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, Σφιγκτὰ, Δυνατὰ κτλ.) ἀφ' οὗ ἔδεσε καλὰ-καλὰ τὸν λαιμόν ᾽του. » Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας, ἴδε καὶ Πολλά. ||. σὲ ἔδειρα καλὰ καὶ ᾽γιερὰ, ἴδε Καλός. §. (καὶ εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας): μή σε μέλῃ! καλά! θυμήσου ᾽το: ἴσως κἀμμιὰ φορὰ' με χρειασθῇς, ἂν θέλ' ὁ θεός. » Ἀμέλει, καλῶς! ἔχ' αὖτ' ἴσως γάρ τοί ποτε » Ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλει (Ἀριστοφ. Βατρ. 932).«

Καλαγκάθι (κατ' εὐφημισμὸν, τὸ ἄλλ. Θεριάγκαθον ἢ Τριγυρίσρα κακόθης), πάθ. »Παρωνυχία καὶ Παρωνυχίς. panaris, mal d' aventure.

Καλαγκάθι } (ὀνομάζεται ὁμωνύμως μὲ
Καλάγκαθον } τὸ πάθος, τοῦ ὁποίου νομί-

ζεται ἰατρικὸν, εἶδος φυτοῦ ἀγκαθωτοῦ, τὸ ἄλλως Κολλάγκαθον), ἴδε Ἰξιά.

Καλαθάκι. »Καλάθιον, καλαθὶς καὶ καλαθίσκος, φορμὶς, φορμίσκος, ταλάριον. **petite corbeille.**

Καλάθι. » Τάλαρος, ταρσὸς καὶ ταῤῥὸς, κάλαθος, κάρταλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), φορμὸς, γύργαθος(ἴδε Γεργάθι), ἀῤῥιχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ). **panier, cueilloir** (κυρ. τῶν ᾽πωρικῶν), **corbeille,** θ. ||. καλάθι διὰ ᾽ψάρεμμα, ἴδε Κύρτος.

Καλαμάκι, ἴδε Μασοῦρι.

Καλαμάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυένιος καὶ ὁ Ἐτυμολόγος)· » Μελανοδοχεῖον, μελανοδόχος καὶ (συγκ.) μελανδόκος κίζη. **encrier, cornet, écritoire.** §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Τευθὶς (ἡ). **cornet, calmar, totène.**

Καλάμι, φ. » Κάλαμος (κυρ. τὸ πετροκάλαμον, διαφέρει τοῦ) δόναξ, κάννα καὶ κάννης (κυρ. τὸ νεροκάλαμον). **roseau, canne,** θ. ἴδε καὶ Τσυποκάλαμον. §. (συνεκδ. τὸ μακρὺ καὶ μεγάλον κόκκαλον τοῦ ποδὸς). »Κερκὶς (ἡ), προκνήμιον, ἀντικνήμιον (» Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Καλάμια τῶν ποδῶν,« Σχλ. Ἀρστφ.). **le grand os de la jambe,** (Λτν.) **le tibia,** ἴδε καὶ Σαγίττα.

Καλαμιὰ (τὸ κοτσάνι τῶν γεννημάτων). » Καλάμη (» Καλάμη, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασὶ,« Σχολ. Θεοκρ.). **chaume.** §. (τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον ᾽ψαρεύουν, τὸ ἄλλ. Καλαμίδι καὶ Καλαμωτή). » Καλαμὶς, κάλαμος (δόναξ) ὁ ἁλιευτικὸς, ῥαβδίον. **ligne de pêcheur.**

Καλαμίδι (ἐργ. ὑφαντ. τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ πρὶν περάσουν ἀπὸ τὸ μιτάρι). » Καλαμὶς, καλάμιον. **l'avant lisse.** §. (τὸ καλάμι τῶν ᾽ψαράδων), ἴδε Καλαμιά.

Καλαμίζω (τυλίζω τὸ νῆμα εἰς τὰ καλάμια), ῥ. μετ. » Πνίζω(-ομαι), ἀναπνίζω(-ομαι), ἀναμῃρύομαι. **bobiner.**

Καλαμιῶνας (ὁ). » Καλαμὼν (Στράβ. ΙΣΤ΄).

Καλαμόνω (λέξις γεωργ. διὰ τὰ γεννήματα, ὅταν ἐβγαίνουν εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. ἀπρσ. »Καλαμόομαι (Θεόφρ.). **monter en graine.**

Καλαμόσχοινον (τὸ ἄλλ. Δεματικὸν, τὸ ἀπὸ καλαμιαῖς στρημμένον σχοινὶ, μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰ χερόβολα τῶν ἀσταχύων). » Ἀμάλλιον, οὐλόδετον, ὡρδεσμος. **lien de paille pour lier les gerbes.**

Καλαμωτὴ (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. καὶ Ἡσυχ.). » Ταῤῥὸς (»Ταρσὸς) καλάμων, τάρσωμα, κάννα(-νη), κάναθρον. **natte de jonc,** θ.

Καλανδάρι (Λατιν.). » Ἡμερολόγιον καὶ Ἡμερολογεῖον (Πλουτ. Καῖσ.). **almanach, calendrier.**

Καλαπόδι, ἐργ. » Καλόπους καὶ Καλάπους-οδος (ὁ), καλαπόδιον. **forme de bois pour les bottes.**

Καλαφάτης (Λατ. calefactus). » Νεῶν ἀκέστης. **calfat.**

Καλαφατίζω, ῥ. μετ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀλειφατίζω καὶ Ἀλεφατίζω (τὸ, Ἀλείφω, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Πακτόω(-ομαι). **calfater, radouber.**

Καλαφάτισμα. » Ἐπισκευὴ (νηὸς), πάκτωσις. **calfat, radoub.**

Καλέντρα (τὸ σκουλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ ἄλλων γεννημάτων), ἔντ., ἴδε Σιταρόψειρα.

Καλαχάνη (ἡ Τουρκ. Καρὰ-μπογιὰ), ὀρ. (ἀπὸ τοῦ) » Χαλκάνθη, χάλκανθος, χάλκανθον, μελαντηρία. **vitriol, couperose,** θ.

Κάλεσμα, ἴδε Προσκάλεσμα. §. (συνεκδοχ. ἡ συγκάλεσις τῶν φίλων καὶ ἡ γινομένη πρὸς αὐτοὺς περιποίησις). » Δοχὴ, ὑποδοχὴ, πανδαισία. **invitation, reception, banquet.**

Καλεσμένος, η, ον. » Κεκλημένος, κλητός. **convié, invité.**

Καλεστής. » Κλητὴρ, κλήτωρ. **celui qui invite.**

Καλεύρα (εἶδ. ὑποδήμ.). » Κρηπὶς (;). **socque.**

Καλημερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑωθινὸν (δηλ. τὸ) Χαῖρε. **souhaiter (donner) le bon jour.** ||. ἀφ᾽οῦ ᾽τὸν καλημέρισε. » Προσειπὼν δὲ αὐτὸν τὸ ἑωθινόν.

Καλησπερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑσπερινὸν (δηλ. τὸ) Ὑγίαινε. **souhaiter (donner) le bonsoir.**

Καλλήτερα, ἐπ. »Βέλτιον, κρεῖσσον(-ττον), κάλλιον, ἄμεινον, μᾶλλον. **mieux, plutôt.** ||. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους ᾽του, ἴδε Ἔχω καὶ Προτιμῶ. ||. καλλήτερα εἶχε (στοχάσθηκε) ᾽να ᾽πεθάνῃ παρὰ ᾽να ζῇ τέτοιαν ζωήν. » Τεθνᾶναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν (Ἀνδοκ.). « ||. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω.

Καλλητέρεμμα. » Βελτίωσις. **amélioration.**

Καλλητερεύω, ῥ. μετ. »Βελτιόω. **améliorer, abonnir, amender** (κυρ. γῆν). §. (ἀντὶ τοῦ, Ὑγιαίνω), ῥ. ἀμ. » Ῥαΐζω, ῥάων γίγνομαι (Αἰσχίν. ἐπιστολ.), βέλτιον ἴσχω (Ἀριστ.). **se porter (se sentir) mieux,** ἴδε

καὶ Ἀναλαμβάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθόνομαι). » Βελτιόομαι, κρείττων ἐμαυτοῦ γίγνομαι. devenir meilleur, s'bonnir, amender (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων(-ττων), βελτίων, καλλιώτερος (Θουκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (ποιητ.). meilleur. ||. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλους. » Πάντων κράτιστος, ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστεύων. très bon.

Καλλιγόνω (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγονον, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Ηιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-υδος, Χαλυδόω), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλνῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσηκόντων,« Ἰσαῖος π.τ. Κίρ. κλ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλοαναθρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἠγμένος, εὐπαίδευτος, ἁμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυχὼν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθέροις πρέπουσαν ἠγμένος ἀγωγήν, ἀστεῖος, χαρίεις. bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλοβαμμένος, η, ον. » Εὐβαφής. bien teint.

Καλοβρασμένος, η, ον. » Δίεφθος, κάθεφθος, ἐζωμευμένος, διεζωμευμένος, ταχερώτατος, σύγχυμος (»Τὸ γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, « Ετυμολόγ.). bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόβραστος). » Ταχερὸς, τεράμων, εὐέψητος, εὐτακὴς (Ακ.), ἑψανὸς (Διοσκορ. σώζεται καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, ῥ. ἀμτθτ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερικά, ἐπ. » Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. monacalement, à la manière des moines.

Καλογερικὸς, ἡ, όν. » Μοναδικὸς, μοναχικός. monacal, monastique. ||. βαρειὰ καὶ ἡ καλογερικὴ (παροιμ.), τὸ Βαρύς.

Καλόγερος. » Μοναχὸς, μονάζων. moine, réligieux. ||. ἐγεινε καλόγηρος (καὶ μονολεκτ. Ἐκαλογέρευσε). »Τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, ἀπερρύγη τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔφη) τῷ κόσμῳ. il prit l'habit (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, il endossa le froc (la bure), il se mit en religion. §. (σκεῦος οἰκιακὸν, ὅπου στεγνόνουν τὰ ῥοῦχα). »Θερμαστρίς. moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge.

Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνωμη, θλ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρεσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ) »Καλλιώνυμος (ἰχθὺς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ Οὐρανοσκόπος καὶ Ημερόκοιτος ὠνομάζετο). dragonneau, draconcule, lacert, poissou-lézard. (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) »Κολύβδαινα (ἴδε Ἀθήν. Γ' 105), εἶδος ὀρτύου (μυδίου), ἴδε Ἑλπὰ (τῆς θάλασσας).

Καλόγνωμος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνωμος), η, ον. » Εὔκολος, εὐάρμοστος, εὐγνώμων, εὐμενὴς, ἐπιεικής. bienveillant, bénévole, benin-igne, accommodant, accort.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφὴς. bien écrit.

Καλογρᾶ. » Μονάζουσα, μονάστρια. réligieuse, nonne. §.(εἶδος πουλιοῦ θαλασσινοῦ). » Φαλαρὶς. piette, réligieuse, nonnette blanche.

Καλογρήτσα, π. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Μελαγκόρυφος. nonnette (mesange), θ. charbonnière, pivoine, lavandier, cendrille, θ. crêve-chassis, mesengle, etc. ἴδε καὶ Ἀσπρόκωλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχούμενος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοενδυμένος (προφ. κοιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η, ον. » Εὔμορφος, εὐπρόσωπος, εὐειδὴς, τὴν ἰδέαν (ὄψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχήμων. joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une jolie mine.

Καλοζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀριστοφ.). bien pétri.

Καλοθελήτης, ισσα. » Εὔνους. bien intentionné, bienveillant.

Καλοθερμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφής. bien nourri.

Καλοιακοῦδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγχέεται μὲ τὴν Καρακάξαν), π.»Κολοιός. choucas, grolle, freux.

Καλοκαΐρι. » Θέρος (τὸ). été. ||. τὸ καλοκαΐρι, ἐπ. » Θέρους, θέρους ὥρα. en été.

Καλοκαιριὰ (ὁ καλὸς καιρός). » Καλοκαιρία (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνιαυτὸς,« λέγει ὁ Ησύχιος), εὐημερία (»Ὅταν εὐημερίαι γένωνται καὶ νοτίαι, « Ἀρχ.). beau temps.

Καλοκαιρινὸς (προφ. κοιν. Καλοκαιρνὸς), ἡ, όν. » Θερινός. d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον. »Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλακοῦντα ποτὲ ἐσθίων,

ἐν δείπνῳ λάβρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον,« Ἀθήν. Γ' Ἀλλ' ἴσως τοῦτο διορθωτέον: Πεπεμμένον). » Γλαφυρὸς, κομψὸς, εὔτυκτος, εὐεργὴς καὶ εὔξεστος (ποιητ.). **bien fait, bien taillé, élégant.**

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω. **réjouir.** §. ἀμ. αὐτοπ. » Εὐφραίνομαι, ἡδίων γίγνομαι. **se réjouir.**

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα κτλ.). » Εὔστροφος, εὐκλωστος.

Καλοκομμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλοπέρασις. » Εὐπάθεια. **bon traitement.**

Καλοπερνῶ, ῥ.ἀμ. »Εὖ(»Καλῶς, »Ἡδέως) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμὶ, καλῶς ἀπαλλάττω(»Οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε, συμβούλῳ τούτῳ χρησάμενος,« Αἰσχ.). **être bien traité.** || . καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχήν. » Ἥδιστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον(ἐγένοντο). || . Ἐδὲν καλοπέρασαν. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξαν. **ils furent maltraités,** ἴδε καὶ Κακοπερνῶ.

Καλοπιάνω, ῥ. μετ. » Ὑπέρχομαι, ὑποτρέχω, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. **faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.**

Καλόπιασμα. » Θεραπεία, ὁμιλία, ὑποποίησις. **soins officieux.**

Καλοπίχαιρος (, η, ον. » Κομψὸς, χρηστὸς, μέτριος, ἐπιεικὴς, κόσμιος. **bonnête homme.**

Καλοπίχερος)

Καλοπροαίρετος, η, ον, ἴδε Καλόγνωμος.

Καλορραμμένος, η, ον. » Εὐραφής. **bien cousu.**

Καλορρίζικα, ἐπ. (εὐκτ.). »Ἐπ' αἰσίοις! τύχῃ ἀγαθῇ! **sous des heureux auspices.**

Καλορρίζικος, η, ον. » Αἴσιος, δεξιὸς, εὐσύμβολος. **heureux, qui est de bonne augure, qui s' est fait sous des heureux auspices.**

Καλὸς, ἡ, ὁν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρ. τὸν Εὔμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ) »Ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολεκτ.) καλοκἀγαθὸς, χρηστὸς, ἐπιεικὴς, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενὴς, κτλ. **hon. brave.** (Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν μεταχειριζόμεθα ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐπομένως εἶν' ἀδύνατον ν' ἀποδοθοῦν ἐπ' ἀκριβὲς αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐκδοχαί, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας: μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην ν' ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, ὁποιαν ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὸς, Ἐνάρετος, Ἐπιτήδειος, Εὔμορφος, Ἥμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίχαιρος, Τιμημένος, Χρήσιμος, κτλ. Ἐπὶ δὲ παντὸς ἄλλου πράγματος, ὁποιαν ἐνθυμηθῇ συνώνυμον: παρ. χάρ. Καλὸς ἀέρας, ἴδε Πρύμος· Καλὸς καιρὸς, ἴδε Βιδιὰ, καὶ Ἑκστεριὰ κτλ.). §. (ὁ ἁρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.). » Επιτήδειος, πεφυκὼς, εὖ πεφυκὼς (ἡρμοσμένος), εὐφυὴς, εὔχρηστος, εὔθετος, δεξιὸς, κομψὸς. **propre, commode.** || .τὰ λινᾶ εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. »Τὰ λινᾶ θέρους εὐχρηστότερα, χειμῶνος δὲ τὰ ἐρεᾶ. || . τὰ φύλλα του εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροξυσμόν. » Ἀγαθὰ πρὸς πυρέσσοντας. || .καλὸ' διὰ τὴ' σπλῆνα. »Ἀγαθὸν σπληνὸς«, ἴδε καὶ Ὠφελῶ. || . εἶνε καλὸς 'να . . »Δεινὸς δὲ καὶ . . « Θφρ. (καὶ ἀκόμη' καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυδ. τὸ) »Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονῆσαι τοῖς ἀνθρώποις,« (Ἀποσπάσμ. Βιβλ. λθ', 6). « || . εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » Ἐν καλῷ (»Εἰς καλόν, »Ἐν δέοντι) ἥκεις. **vous venez à propos (à point, à point nommé).** §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ἀψύχων) καλὸ' κρασί. » Καλὸς οἶνος (Εὐαγγ.). || . καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). »Γενναῖα σῦκα, γενναίαν σταφυλὴν (Πλάτ. Νομ.). || . καλὸ' ἄλογο' (σκυλί, κτλ.,ἀπὸ καλὴν γενεὰν δηλ.,Τουρκ. σοϊ, ἢ καλομαθημένον, γυμνασμένον). »Γενναῖος ἵππος (σκύλαξ) (Ξενοφ.). || . καλὸ' ὑάρι (τὸ μεγάλον καὶ νόστιμον). »Γενναῖος ἰχθὺς (Πλούτ.). || . (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μερὰ) τοῦ φορέματος (ὑφάσματος, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). »Τὸ ἔξω. **l'endroit, le bon (beau, droit).** §. (ὁ μεγάλος καὶ πολύς). ἕνα καλὸ κομμάτι λουκάνικον. » Σεμνὸς ἀλλάντος τόμος. || . ἕνα καλὸ' κομμάτι. »Γενναῖον (»Γενικὸν) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. || . 'τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ' ξύλο (κατ' ἀντίφρασιν καὶ εἰρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » Εὖ καὶ καλῶς (νεανικῶς) διεμαστιγώθη.»Προσαγαγὼν σε πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς (Ἀρχ. Σφ. 450) «. **on l'a rossé bien (d'importance).** §.(ὁ εὐτυχισμένος, καλότυχος, κτλ.) καλὴ τύχη. » Εὐμενὴς, ἀγαθή. **favorable.** || . ὥρα καλή! μὲ ὥραις καλαῖς! ἴδε Ὥρα. §. τὸ καλὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ ἀφηρημένως). » Τὸ ἀγαθόν. **le bien.** || . κάμνω καλόν. » Εὐποιέω, εὐεργετέω, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). **faire du bien.** || . θέλω τὸ καλόν σου, ἴδε Θέλω. || . ἂν ἔζγῃ σὲ καλὸν,

ἴδε Εὐγαίνω. || . εἶνε διὰ καλὸ᾽ (ἢ) διὰ τὸ καλό᾽ σου (ἢ) καλὸ᾽ δικό᾽ σου, ἴδε Διά. || . μὲ τὸ καλὸ᾽(νὰ ᾽πάγῃ, ᾽να ἔλθῃ, κτλ.)! (φρσ. εὐκτ.). »Ἀγαθῇ τύχῃ! »Σὺν δαίμονι! »Σὺν θεῷ! »Ἐπ᾽ ἀγαθῷ στέλλοιτο! || . ᾽τὸν πιάνει (᾽τὸν ὁμιλεῖ) μὲ τὸ καλό᾽, ἴδε Ἡμερα καὶ Καλοπιάνω. || . καλὸν ᾽νάχῃς! » Εὖ σοι γένοιτο! » Εὖ σοι εἴη, « (Στρβ.) » Ἐν καλῷ εἶῃς (Θκρ.), « gran! bien vous fasse! || . ἔτσι ᾽νάχω καλόν! ἴδε Ἔτσι. || . τόσον καλὸν ᾽να ἰδῇ, ὅσον θὰ μπορέσῃ αὐτὸς ᾽να! (φρσ. ἀπαράλλ. μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ) »Τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐνταύσασθαι (Ὀδ. Φ. 402, 403).« || .᾽σ τὸ καλὸ᾽ (φρσ. ἀποχαιρετισμοῦ)! » Χαίρων ἄπιθι! §. ἂς ᾽πάγει᾽ ᾽σ τὸ καλό᾽(κατ᾽ εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, Ἂς ᾽πάγει᾽ ᾽σ τ᾽ ἀνάθεμα, ᾽σ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, κτλ.)! »Χαιρέτω!»Μακρὰ χαιρέτω! »Χαίρειν αὐτὸν κελεύω μακρά! »Ἐρρῶσθαι λέγω (Δημοσθ.)! » Ἄπαγ᾽(»Ἐρρ᾽,»Βάλλ᾽)ὲς μακαρίαν! || . ἂς ᾽πάγει᾽ σ᾽ τὸ καλὸ᾽ τέτοιο᾽ λουτρὸ᾽ (ἢ) Ἂς ᾽πάγει᾽ ᾽σ τὸ᾽ διάβολο᾽ καὶ τὸ λουτρὸ᾽ καὶ τὸ καλό᾽ ᾽του, καθὼς μ᾽ ἔκαμεν! » Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με (Ἀντιφ. παρ᾽ Ἀθην.)« ! §. καλὲ (κλητικὴ τοῦ ἐπιθέτου, ἡ ὁποία μετέπεσε σχεδὸν εἰς) ἐπίῤ.(δισταγ.καὶ ἀπορ.). || .καλέ, τί μὲ λέγεις! »Τί φῆς, ὦ ᾽γαθέ«; bon dieu! que vous me dites-là?

Καλοσκαμνίζω (βάλλω τινὰ εἰς τὸ καλὸν σκαμνὶ [εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν] ᾽να καθήσῃ, ᾽τὸν ὑποδέχομαι φιλοφρόνως), ῥ. μτβτ. » Ἕδρῃ τιμῶ (Ἰλ. Μ, 311)· » Ἕδραις (»Ἕδραις ἐντίμοις) γεραίρω (Ξενοφ. Κυρουπ. καὶ Οἰκον.), δεξιόομαι. recevoir avec distinction.

Καλοσκάμνισμα (τὸ). » Δεξίωσις. reception distinguée.

Καλοστοχάζομαι, ῥ. ἀποθ. » Εὖ (» Ὀρθῶς) λογίζομαι, ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν), διασκέπτομαι, συνθεωρέω. arrêter sa pensée sur. || . αὐτὸ πρέπει ᾽να᾽τὸ καλοστοχασθοῦμεν. » Δεῖ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τούτου (Πλούτ.). || . αὐτὸ εἶνε φανερὸν εἰς καθένα ὅ,που θέλει ὀλίγον ᾽να ᾽τὸ καλοστοχασθῇ. » Παντὶ δῆλον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι.

Καλοστρημμένος (ὁ ἄλλ. Καλοκλωσμένος), η, ον. » Εὔστροφος. bien tordu.

Καλοσύνη (ἡ διάθεσις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Εὐριπίδης [Ἑλένῃ στιχ. 383] γράφει τὴν λέξιν μὲ δύο λλ, Καλλοσύνη, καὶ ᾽την μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ Κάλλος). »Ἐπιείκεια, χρηστότης, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, εὐμένεια, εὐγνωμοσύνη, εὐκολία, ἀγαθωσύνη, πραότης, τὸ ἐπιεικὲς κτλ. (τῶν τρόπων). bonté, θ. douceur, θ. bienignité. §. (ἡ πρᾶξις τοῦ καλοῦ). » Εὐποιΐα, εὐεργεσία, ἀγαθοποιΐα. bienfait, bontés, bon office, faveur, θ. || . κάμε μου τὴν καλοσύνην, ἴδε Χάρις. §. ὁ καλὸς καιρὸς ἴδε Καλοκαιριά.

Καλοτυχίζω, ῥ. μετ. » Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω. féliciter, estimer heureux, vanter la félicité de quelqu'un.

Καλοτύχισμα. » Μακαρισμὸς, εὐδαιμονισμός. l'action de vanter la félicité (le bonheur) de quelqu'un.

Καλότυχος, η, ον. » Μακάριος, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μάκαρ, ὄλβιος. heureux. || . πολλὰ καλότυχος. » Τρισόλβιος, τρισμάκαρ, τριστυδαίμων, ὀλβιοδαίμων (ποιητ.). bien heureux. || . (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ᾽ εἰρωνείαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς κλητικὴν) ἔλα κοντὰ καλότυχε, καὶ σὲ θέλω κἄτι τί. » Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου (Ἀριστφ. Βατρ.)«.

Καλοῦπι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Καλόπους. » Χυτήρ. moule forme, θ.

Καλούτσικος (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Εὔμορφος κτλ. καὶ Καλόνθος.

Καλοφθειασμένος, **Καλοφθυασμένος**, **Καλοφυκιασμένος**, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλόφωνος, η, ον. » Εὔφωνος, εὔηχος, ἡδύφωνος, λιγύφθογγος. qui a une bonne (douce, sonore, armonieuse etc.) voix.

Καλοψημένος, η, ον. »Ἕψοπτος, (»Ἄρτος) ὡς ἑψοπότατος,« Ἱππκρ. cuit à point.

Κάλτσα (ἀπὸ τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐξελληνίσεν εἰς τὸ) » Κάλτιος καὶ Καλτίκιος. » Περισφύριον, * περίσφυρον, περιπέζις, πέλυτρον. bas.

Καλτσοδέτι. »Ἀμφιδεὺς, σφαιρωτὴρ καὶ σφυρωτὴρ (ἀμφ.). jarretière, θ.

Καλύβα. » Καλύβη, σκήνωμα καὶ σκήνημα. cabane, θ. chaumière, θ. hutte, θ. cahutte, θ.

Καλυβάκι. » Καλύβιον. petite hutte, θ.

Καλυβόνω, ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλύβωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Καλῶς, ἐπ. (διεσώθη μόνον εἰς μερικὰς φιλοφρονητικὰς φράσεις). || . καλῶς (ἤλθες) ὥρισες. (ἀπαράλλακτα ἐχαιρετοῦσαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς ἄρχοντάς ᾽των, ἴδε Τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ.). » Ὡς εὖ παρέστης. soyez le bien venu. || . καλῶς ᾽να σ᾽ εὕρω! » Προπίνω σοι! à votre sante!

Καμακεύω, ῥ. μετ. » Περι(»Δια)πείρω. harponner.

Καμάκι (ὑποκορ. τοῦ) » Κάμαξ-ακος (ὁ), τρίαινα, τριόδους, ἄκαινα, ἰχθύκεντρον. harpon, trident.

Καμάρα. » Ἀψίς, στοά, θόλος, καμάρα, καμάρωμα, ψαλίδωμα, κύρτωμα (Προκ. Ἱστορ.), ἄντυξ-υγος (ἡ), ψαλίς. voûte, θ. arcade, θ. arche (κυρ. γεφυριοῦ), θ.

Κάμαρα (ὁ Τουρκ. Ὀντάς). » Οἴκημα (Πλάτ. Θεαγ.), παστὰς (Ξενοφ.), δωμάτιον, δίαιτα, κοιτών, θάλαμος, καμάρα. chambre, θ. ‖. ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. » Ναυκληρικὴ δίαιτα (Ἀθην.).«

Καμαράκι (ὁ Τουρκ. Ὀντατζίκος ἢ Ὀνταδάκι καὶ Ἰταλ. Καμπινέτο). » Οἰκημάτιον, δωμάτιον, οἰκίσκος, κοιτώνιον, κοιτωνίσκος, καμάριον. chambrette, θ.

Καμάρι (κάθε τι, διὰ τὸ ὑπ. καμαρόνει τινάς). » Ἐγκαλλώπισμα, ἀγλάϊσμα, σέμνωμα. sujet de vanité.

Καμαριέρος (Ἰταλ.), α. »Ὁ περὶ τὸν κοιτῶνα (θάλαμον) θεράπων, θαλαμηπόλος, (καὶ εἰς τοὺς Βυζαντ.) κοιτωνίτης. valet de chambre, femme de chambre (ἡ αὐτὴ καὶ) chambrière.

Καμαρόνω (βλέπω μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν πρᾶγμα ὅπου μὲ ἀνήκει, καὶ ἐπομένως καυχῶμαι διὰ τοῦτο), ῥ. μετ. » Γαυρόομαι(-έομαι), γαυριάω, σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐπιδεικτιάω. être fier de, faire vanité, triompher. §. (περιπατῶ ἢ στέκομαι καμαρωτὰ, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἢ ἵνα μὲ ἀρέσουν), ῥ. ἀμ. » Γοργόομαι, καλλωπίζομαι, ἀβρύνομαι, ἀβρὰ βαίνω, σοβαρεύομαι, βρενθύομαι, σοβέω, σεμνοπροσωπέω. minauder, pavaner, se pavaner, se carrer, se prélasser, se panader, faire la petite bouche, affecter un air (une démarche) grave (fière). ‖. (τὸ ἄτι), ὅταν πλησιάσῃ εἰς ταὶς φοράδαις, σκιόνει τὸν λαιμόν του, καὶ, γέροντας τὸ κεφάλι του περισσότερον, καμαρόνει. » Ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῦ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος (Ξενοφ. Ἱππ.), ἴδε καὶ Κορδόνομαι.

Καμάρωμα (ἴδε Καμαρόνω). » Γαυρίασμα, γαύρωμα. fierté, l'action de se pavaner (etc.).

Καμαρωτά, ἐπ. » Γαύρως, σοβαρῶς. fièrement.

Καμαρωτὸς (κτισμένος εἰς εἶδος καμάρας), ἡ, όν. » Ἀψιδωτὸς, θολωτὸς, θολοειδὴς, κυρτὸς, ψαλιδωτὸς, καμαρωτός. voûté. §. (μεταφρ. ὁ Κορδωμένος καὶ Περήφανος). » Γαῦρος, σοβαρὸς, ἀγέρωχος. fier, altier.

Καμήλα, ζ. Κάμηλος (ὁ καὶ ἡ). chameau, ἴδε καὶ Γοργοκάμηλον.

Καμηλάρης. » Καμηλεκόμος, καμηλοφορβὸς, καμηλίτης (Ἀρχοτ. Ζ, Θ'). conducteur des chameaux.

Καμηλαῦκι (προφ. καὶ Καλημαῦκι, τὸ μάλλινον φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν καλογήρων. Ὁ Ἐτυμολ. τὸ γράφει Καμελαύκιον καὶ Καμελλαύκιον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ) » Καυσία, κίδαρις· (ὁ δὲ Σουΐδας 'τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Καῦμα ἐλαύνειν· ὁ δὲ Κεδρηνὸς λέγει· » Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κατασκευὴ » σπυρίδος, ἀντὶ πίλου τῇ κεφαλῇ τιθεμέ» νη· καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς Κάμελα, ἐξ » οὗ καὶ Καμελαύκια.«)

Καμηλοπούλι, ἴδε Στρουθοκάμηλος.

Καμηλόψωρα, πάθ. ἴδε Ἀγριόψωρα.

Καμίνι. » Κάμινος (ἡ). four (à tuiles ou à chaux), fournaise, θ. forge (τῶν χαλκέων), θ.

Κάμμια, άντων. (ἴδε Κάνείς). »Οὐδεμία ἢ Μηδεμία-ᾶς, οὐκ ἔστιν ἥτις. aucune, nulle. ‖. κάμμια' φορά, ἴδε Φορά. ‖. κάμμια δεκαρία (πενντηριὰ, ἑκατοστὴ, χιλιάδα κτλ.). »Δέκα (»Πεντήκοντα, »Ἑκατὸν, »Χίλιοι-αί-ά)που μάλιστα. quelque dix (cinquante etc) de. ‖. καὶ 'μᾶς ἔδωκεν ὀπίσω κάμμια' ἑξακοσαριὰ' δραχμαίς. »Καὶ ἀποδίδωσι περὶ ἑξακοσίας τινὰς δραχμὰς (Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.).« ‖. κάμμια' ἑβδομηντάρια' μέρας. » Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας (Θουκ. Ζ', 87). quelque soixante-dix jours

Καμμύζω (κλείω τὰ μμάτια), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καταμύω (καὶ κατὰ συγκοπ.) Καμμύω, συμμύω. fermer les yeux.

Κάμνω (Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κυρ. τὸ Κοπιάζω, καὶ ἐπομένως, κατὰ συνεκδοχὴν, Κατορθόνω μὲ κόπον. Οἱ ποιηταὶ ὅμως 'τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε σχεδὸν καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον), ῥ. μετ. »Ποιέω, δράω (ὁ Πλάτων λέγει ὅτι διαφέρει τοῦ) πράσσω(-ττω), παρα(κατα)σκευάζω, διατίθημι(-εμαι). faire, opérer, exécuter, commettre (ἐπὶ κακοῦ). ‖. κάμνω Ἀλλαξιὰν, Γαργάραν, Διαθήκην, Ζηψίαν, Ἴσκιον, Μιάτι, Συμφωνίαν, Τραπέζι, Τρέλλαις, Τσακκίσματα, Χαρὰν, Χάριν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. ‖. κάμνω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω καὶ Δρόμος. ‖. ἀφ' οὗ ἔκαμε (ἐπερατώσησε) πολὺν δρόμον. » Πολλὴν ἀνύσας (διανύσας) ὁδόν. ‖. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ἃ μου ἔκαμαν. » Τοιοῦτα αὐτοῖς τὸ μέγεθος καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος εἴργασται (Δυσ. κατὰ Ἐρατοσθ.).« ‖. ἐπειδὴ ὁ σκο-

πὸς ᾽δὲν εἶνε ᾽να ᾽τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ ᾽να ᾽τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« || . κάμνω λάθος, ἴδε Λανθάνομαι. || . καμνω ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζομαι. || . κάμνω στίχους. » Ποιέω, στιχουργέω (κατ᾽ αὐτὸν καὶ τὸν ἐφεξῆς τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ῥήματα). versifier. || . κάμνω παιδιά. » Τεκνοποιέομαι, παιδοποιέομαι. || . ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν ᾽να κάμουν περίψημα παιδιά. » Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων τέκνων γενέσθαι πατράσι (Πλούτ.).« || . ᾽νά σε κάμω παιδί μου (υἱόν μου, κόρην μου), ἴδε Υἱοθετῶ. || . κάμνω ᾽δικό᾽ μου (πρᾶγμα ξένον). » Σφετερίζω(-ομαι), ἰδιοποιέομαι, προσ(ἀντι)ποιέομαι, προσποιέω ἐμαυτῷ, οἰκειοποιέομαι, οἰκειόομαι. s'approprier, s'attribuer , s'arroger, s'appliquer. || . κάμνω χρέος, ἴδε Χρεόνομαι. || . κάμνω ᾽να γελάσουν. » Γέλωτα παρέχω (μηχανάομαι). || . κάμνω καλὰ (τὸν ἀρῶστον), ἴδε Ἰατρεύω. || . τὰ πουλιὰ ἤθελαν ᾽να κάμουν βασιλέα. » Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα. || . πῶς ᾽να κάμω τὸ κρέας ; μὲ ταὶς ἀγκινάραις ἢ μὲ τὰ κουκκιά ; ἴδε Μαγειρεύω. || . διότι τὸ ᾽ψάρι τὸ κάμνω (μαγειρεύω) ἀτός μου. » Ποιῶ γὰρ τοῦψον αὐτὸς (Ἀλεξ. παρ᾽ Ἀθην. Γ᾽).« || . τῶν σουπιῶν τοὺς πλοκαμοὺς ᾽τοὺς κόπτω καὶ τοὺς κάμνω βραστούς. »Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν ἑφθὰ ποιῶ (Ἀθην.).« || . τὸ ἕνα ἀρνὶ τὸ κάμνεις τὸ πουρνὸ᾽ καὶ τὸ ἄλλο τὸ δειλινό᾽. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ , καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινὸν (Γραφ. Ἐξοδ.).« §. κάμνω τὴν καρδιὰν τινὸς (᾽τὸν εὐχαριστῶ, ᾽τὸν ἀναπαύω), κάμνω ἐκεῖν᾽ ὅ,που θέλει. » Ποιῶ τὸ ἀρεστόν τινι (Γρῳ.). || . τί κάμνετε (φρσ. συνειθισμένη εἰς τοὺς χαιρετισμούς) ; » Ὅ,τι καὶ πράττοιτε ; πῶς ἔχετε ; » Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης (Αἰσχύλ. Πέρσ. 140)« ; **comment vous portez-vous ? comment ça va-t-il ?** || . καλῶς ᾽τὰ κάμνετε (φρσ. συνήθης εἰς χαιρετισμόν). » Εὖ πράσσειν ! » Εὖ πράττοιτε ! « || . γράφετέ ᾽μας τί ἐκάμετε ἢ τὶ κάμνετε. » Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. Ἐπιστ.)«. || . τί ᾽να κάμω ; καθὼς ᾽μπορῶ. »Ὡς δ᾽ ἔχω· τί γὰρ πάθω ! || . διότι τί ᾽να κάμῃ κάνεις, ὅταν βιάζεται ἀπὸ φίλον; » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζοιτο ;« || . ᾽δὲν ἔχω (᾽δὲν ᾽ξεύρω) τί ᾽να κάμω (ἀπὸ φόβον, ἐντροπὴν, κτλ.).»Ἀπορέω(-ομαι)· »Οὐκ ἔχω ὅπως χρήσομαι τοῖς πράγμασιν· » Ἐν παντὶ εἰμι· » Παντοῖος γίγνομαι. || . τί ἔκαμε ; ᾽μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν᾽του τὴν κατάστασί᾽τους, ἢ ᾽τὴν ἔχουν μαζῆ; » Πότερα, μεμερισμένος εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἶπ αὐτοῖς; || . τί κάμνεις ; ᾽τὸν ἀφίνεις ᾽να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον ᾽του ; » Πότερον, ἐᾶς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ᾽ αὐτοῦ ; || . ᾽να κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους καλλητέρους. » Βελτίους παρέχειν (ἀποδεικνύναι). rendre. || . ὁ θεὸς ἔκαμε τὸ σῶμα τῆς γυναῖκας διὰ τῆς δουλειαὶς τοῦ ᾽σπιτιοῦ. »Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα (Ξενοφ.).« || . τὴ᾽ δουλειά᾽ ᾽του ᾽τὴν κάμνει καλὰ (ἢ) παστρικὰ-κὴν (μεταφορ.). » Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.).« **il s'acquitte bien de tout ce qu'il fait, il s'en acquitte fort bien.** || . ποιὸς σ᾽ ἔκαμε τέτοιας λογῆς (ἔτσι); » Τίς οὕτω διέθετο ; **qui vous a accommodé de la sorte ?** || . τέτοια κακὰ ἔκαμε τὸν ἀδελφό᾽ του ! »Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διέθετο (Χρυσ.)! || . κάμνω πανιὰ (φρσ. ναυτ.).»Αἴρω (»Ἐπαίρω) τὰ ἱστία· » Δίδωμι τοῖς ἱστίοις· »Ἀπαίρω. **mettre à la voile, appareiller, faire voile pour.** || . κάμνω νερὸν (φρσ. ναυτ.), ἴδε Παίρνω. || . τὸ καράβι κάμνει νερὰ (φρσ. ναυτ.). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. **faire eau.** || . κάμνω τὸ νερό᾽ μου (φρσ.), ἴδε Κατουρῶ καὶ Νερόν. || . ἔχω ᾽να κάμω (φρσ.), ἴδε Ἔχω. || . κάμε γλήγορα (ἢ ἁπλῶς) κάμε, (φρσ.). » Σπεῦσον, τάχυνον, ἐπείγου, ἄνυσον, ἄνυε πράσσων, οὐκ ἂν φθάνοις. **hâtez-vous, dépêchez-vous.** §. **faites diligence.** || . κάμε ᾽γλήγορα (ἢ ἁπλῶς, κάμε) δός με ᾽το. »Δὸς ἀνύσας(-ασα). || . κάμε, βάλ᾽ τὰ ᾽ποδήματά σου. » Ἄνυσον ποθ᾽ ὑποδησάμενος. §. κάμνει βροχήν. » Ποιεῖν ὑετὸν, « Ἀρστφν. (Σφ. 263). || . ἀπὸψε ἔκαμε πολὺ νερὸ᾽ (μεγάλην βροχήν). » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπεγένετο. || . τί καιρὸν κάμνει (φρσ. ναυτ.); ἴδε Καιρός. §. αὐτὴ ἡ μηλιὰ κάμνει πολλὰ καλὰ μῆλα. » Βέλτιστα μῆλα φέρει. **il porte (produit).** || . πόσο᾽ σιτάρι (κριθάρι, κτλ.) ἔκαμε τὸ χωράφι ᾽του; πόσο᾽ κρασὶ τὸ ἀμπέλι ᾽του, κτλ ; » Ἤνεγκεν, ἐποίησε (» Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς, πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν [Ἀριστοφ. Εἰρ. 1322]·« » Τοὺς ἐν ξηρᾷς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντας[Πλούτ. Σολ.].« » Λίνον τε ποιεῖ πολὺ [ἡ χώρα τῆς Κολχίδος], καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτταν, « Στράβ. ΙΑ, 6, 17). **donner, produire.** §. τὰ μύδια κάμνουν φλέγμα (εἰς

τὸ σῶμα δηλ. ἐκείνου ὅ,που 'τὰ τρώγει). » Μύακες φλέγματος γόνιμοι (Ξενοκρ.). « || . τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν. » Ὁ οἶνος εὐχροίας παρασκευαστικός. §. ἔκαμε πολλὴν ὥραν 'να ἔλθῃ (ἄργησε δηλ.). » Πολὺν χρόνον ἐποίησεν (Ἀναλ.). il mit trois heures à arriver. || . ἔκαμαν μιὰν ὥρα'. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν (Εὐαγγ.).« || . καὶ 'να κάμωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον. » Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα (Ἰακωβ. Δ').« || . 'να μὴ κάμῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ μεταξύ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον (Διονυσ. Ἁλικ. ΣΤ').« (Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Λατ. agere: » Hunc ego Getulis agerem si Syrtibus exul,« Οὐϊργίλ.). || . κάμνουν τρεῖς καὶ τέσσερις χρόνους 'να φυτρώσουν. » Ἐπὶ τρία καὶ τέτταρα ἔτη τὴν βλάστησιν ὑπερτίθεται, ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τὸν ἰατρὸν, τὸν ζωγράφον, κτλ. » Ἐπιτηδεύω, μετέρχομαι, μέτειμι. pratiquer (exercer, professer) la medecine (etc.). §. κάμνω τὸν ἄρρωστο', τὸν κοιμισμένο', τὸν τρελλὸ', κτλ. (καμόνομαι δηλ. ὅτι εἶμαι. Ἀνάλογον κατά τι μὲ τοῦ Θουκυδ.τό»Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι, « ἂν αὐτὸ 'δὲν ἦνε Πονούμενοι). »Νόσον (»Ἐκστασιν φρενῶν) σκήπτομαι·»Ὕπνου καταψεύδομαι (Λουκιαν.).« faire le malade, etc. §. κάμνει (τριτοπροσ. ἀντὶ τοῦ Εἶνε καλὸν, Ὠφελεῖ, Χρησιμεύει, Ταιριάζει, κτλ.). » Ποιεῖ (»Ποιεῖ [ὠφελεῖ δηλ.] τὰ φύλλα πρὸς λέπραν «), δρᾶ (»Δρᾷ δὲ πρὸς λειχῆνας,« βῆχας,« καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς μάλιστα). il est bon, il convient. || . ἂν σε κάμνῃ (σὲ 'ταιριάζῃ δηλ., σὲ χρησιμεύῃ). » Ἂν σοι ποιῇ (Ἀρρ. Ἐπικτ.).« || . αὐτὸ 'δὲν κάμνει· δόσε μ' ἄλλο, ἴδε 'Ταιριάζω. §. 'νὰ σε πληρώσω ὅ,τι κάμοι τὸ διάφορο' τῶν ἄσπρων σου. » Ἀποδώσειν τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ὑπὲρ τῶν χρημάτων. §. ἑβδομήντα καὶ ὀγδώντα κάμνουν ἑκατὸν πενῆντα, ἴδε Γίνομαι. || . ἑβδομήντα χρόνοι κάμνουν (τόσας) ἡμέρας. » Ἐνιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχονται ἡμέρας (25,200), « Ἡρ. Ἀ, 32. || . τὸ ἴδιο' κάμνει ('δὲν ἔχει δηλ. κἀμμίαν διαφοράν). »Ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίει (Ἡρόδ. Δ).«

Καμόνομαι, ῥ. ἀποθ. » Πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, σκήπτομαι, ἔμφασιν ποιέω-ομαι (Πολυβ.), δόκησιν παρέχω, προσποιέομαι. feindre, faire semblant (faire mine) de, affecter, faire le. || . καμώθηκα πῶς νυστάζω καὶ σκονόμαι. » Ὕπνου καταψευσάμενος, ἐγείρομαι (Λουκιαν.).«

Καμπάνα (διότι ὁ πρῶτος μεταχειρισθεὶς αὐτὰς πρὸς σύναξιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, περὶ τὰ 400 Μ. Χ., ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος ἐκ Καμπανίας). » Κώδων (ἡ). cloche, θ.

Καμπαναρειόν. » Κωδωνοστάσιον (μεταγ.). clocher.

Καμπανιστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). » Εὔηχος. sonore.

Κάμπια, ἔντ. » Κάμπη (εἶνε ἄπειρα εἴδη), πρασοκουρὶς (κυρ. ἡ πράσινη). chenille, θ.

Κάμπος (» Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους καὶ τὰ βουνὰ ἠεράνεια«), ἴδε Πεδιάδα.

Κάμποσον (ἐκ τοῦ) » Κατὰ ποσὸν (»Κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον, « Ἰλ. [Β', γ', 3: Καὶ ἐπὶ χρόνου:] » Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποιησάμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα . . ἀποπεσὼν κτλ., « αὐτ.), ἐπ. »Ἐπὶ ποσόν τι, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Κάμποσος, η, ον (ἀντων. ἀορ.). » Ὁπόσος δή. quelque, ἴδε καὶ Ἀρκετός. || . 'να νηστεύσῃ κἄμποσαις ἡμέραις. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν. || . ἂς φέρει' ἀπὸ μέσα κἀνένας κἄμποσα σῦκα. » Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων (Ἀριστοφ.).«

Καμποῦρα, πάθ. » Κυφότης, κύφωμα, κύρτωμα, ὕβος καὶ ὔβωμα (κυρ. τῆς καμήλας). bosse, θ. gibbosité, θ.

Καμπούρης, α, ικον. » Κυφὸς, κυρτὸς, ὑβὸς, γυρὸς ὤμοισι (ποιητ.). bossu, gobin, gibbeux (τεχν.).

Καμπουριάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Καμπυλιάζω (Σουίδ.), κυφόομαι, ὑβόομαι, κυρτόομαι. devenir bossu, se voûter, se courber.

Καμπουρολαίμης, ισσα, ικον. »Κυρταύχην. cou de cigogne.

Κάμωμα. » Ἔργον, πρᾶξις. œuvre, θ. || . τῆς νύχτας τὰ καμώματα 'τὰ βλέπ' ἡ 'μέρα καὶ γελᾷ (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτως ἐξελλήνισεν ὁ Ἀποστόλιος) »Ὠΐ, ὁρῶσα τὰ νυκτὸς ἔργα, γελᾷ.

Καμωμένος, η, ον, ἴδε Κάμνω. || . εἶμαι ('δὲν εἶμαι) καμωμένος διὰ (εἶμαι δηλ. ἐπιτήδειος ἐκ φύσεως, ἔχω φυσικὴν κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς ἕνα τι). »Πέφυκα (»Φύσεως ἔχω) πρός. être né pour. §. (ὁ ἄλλ. Γεννωμένος καὶ Μεστωμένος), ἴδε Ὡριμος.

Κἂν, σύνδ. (ἐλατ.). » Γὲ, γοῦν, δὴ(»Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ἄνδρες, νυνὶ δὴ, ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε γεγόνατε, τιμωρήσατε τὸν ἐκείνων φονέα.« Λυσ. κατὰ Ἀγορ.), γε μὴν, γέ τοι, γέ τοι που, καμιδῆ, ἀλλά γε, περ. au moins, seulement même. || . ἂν 'δὲν ἦνε ὅλον, ἂς ἦν' ἕνα μέρος

κἄν. » Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε (Δημοσθ.). « ||. καὶ ἂν ᾽δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, ἔχει κἄν ὄνομα καλόν. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον (ὁ αὐτ.). « ||. ἐφέτος κἄν. » Τὸ γοῦν τᾶτες (Συνεσ.).« ||. ἂν ᾽δὲν ἔχῃς, δὸς με κἄν τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων μου. » Ἀλλ᾽ εἰ σπανίζεις, τάργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε (Ἀριστοφ.).« ||. ἔλα τώρα κἄν εἰς τὸν ἑαυτόν σου.»Σαυτῆς ἀλλὰ νῦν γ᾽ οὖν γενοῦ (Εὐριπ.).«

Κανναβίσιος, α, ον. » Καννάβινος. fait de chanvre.

Καννάβι, φ. » Κάνναβις (ἡ), κάνναβος (ὁ). chanvre.

Κανναβόπανον (τὸ Ἰταλ. Κανναβάτσο). » Καννάβινον, κανναβίς. cannevas.

Κανναβοῦρι (ὁ Κανναβόσπορος). » *Καννάβις. chenevis.

Κανακάρης (Κανακάρις ἀναφέρεται ὑπὸ Πέτρου τοῦ Σικελοῦ [Histor. Manichæor.] μαθητής τις τοῦ Μανιχαίου . . .),ισσα, ικον, ἴδε Μοναχοῦδις καὶ Χαϊδεμμένος.

Κανακεύω, ῥ. μετ. ἴδε Χαϊδεύω.

Κανάκια (τὰ), ἴδε Χάδια.

Κανάρι, π. »*Ἀκανθὶς ἡ Καναρία. serin (ἀπὸ τοῦ Σειρήν, λέξιν τῆς μυθολογίας, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς ᾽να μεταφέρωμεν εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ὠνομάζετο Σειρὴν κελαδιστικόν τι πτηνὸν, ὄχι βέβαια τὸ ἴδιον. »Τὸ κατὰ Σειρῆνας ᾄδειν, εἰμὴ τὰς τοῦ μύθου νοεῖ τις, ἀλλὰ τὰς τῆς ζωϊκῆς ἱστορίας, οὐ καλεῖται πρὸς ἔπαινον· τὸ γὰρ ζωῴφιον ἡ Σειρὴν ἁμυδρόν τι κλαυθμυρίζεται, καὶ, ὡς ἄν τις εἴπῃ, ψοφεῖ νόμον ἐπίκλαυσον,«Εὐστάθ.Ὀδυσ. Φ,411).

Κανάτα (ἡ) }, (ἀπὸ τοῦ) » Κανάτιον (ὐ-
Κανάτι (τὸ) } ποκορ. τοῦ) Κάνης -ητος, ἀγγ. » Ἀμφορεὺς, βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κάνθαρος(ἴδε τὸν Ἀθήναιον ἐν βιβλίῳ ΙΑ, 473). vase de terre, ἴδε καὶ Κροντῆρι.

Καυδήλα (Λατιν. Ὁ Εὐσάθ. ἀναφέρει καὶ ἓν χωρίον τοῦ Δειπνοσοφ., ὅπου εὑρίσκεται ἡ λέξις). » Λύχνος, λύχνον (τὸ), λαμπτὴρ, φανός. lampe, θ. veilleuse, θ.

Καδηλ(αν)άπτης (προφ. κοιν. Καντηλανάφτης). » *Καυδηλάπτης (Ἐκκλ.). νεωκόρος, λυχνάπτης. allumeur des chandelles (lampes) de l'eglise. §. sacristain.

Καυδηλέρι. » Κηροπήγιον, λυχνία, λυχνεῖον. flambeau, chandelier, martinet (μὲ χεροῦλι).

Καυδηλοσβύστης (ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἔντ. » Φάλαινα (» Ἡ κοινῶς καυδηλοσβέστρα. » Τῷ γὰρ ὄντι σπεδώδη εἰσὶ τὰ πτίλα τοῦ καυδηλοσβέστου,« Σχλ.Ὀππ. καὶ Νικ.), πυραύστης, ψυχή. papillon de nuit, phalène.

Κανένα, ἀντ. (ἀορ. οὐδετ.). » Οὐδὲν, ἡ μηδὲν, οὐκ ἔστιν ὅ,τι. aucun, nul, ἴδε καὶ Κἀνεὶς καὶ Τίποτε.

Κανεὶς }, ἀντ. (ἀορ.). »Οὐδεὶς ἢ Μη-
Κανένας } δεὶς, οὐδ᾽ ὅστις, μηδ᾽ ὅς τις, οὐκ ἔστιν ὃς, οὐκ ἔστιν ὅστις. aucun, pas un, personne, nul. §. » Τις-τινός (ὁ καὶ ἡ), τι-τινός (τὸ). quelque, quelqu'un, quelqun, ἴδε καὶ Ἕνας καὶ Κἄποιος. ||. κἀνένας ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἴδε Δυό. ||. κἀνένας ᾽μας (σας, ᾽τους). » Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν (ὑμῶν, αὐτῶν). §. » Ἡμῶν (»Ἡμᾶν, »Αὐτῶν) τις. quelqu'un de nous autres. ||. ἐπειδὴ ἂν ᾽ποῦμεν ὅτι εἶνε ἔτσι, ᾽δὲν εἶνε κἀνεὶς ὅ,που ᾽να μὴ ᾽μᾶς περιγελάσῃ. » Ὅτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅς τις οὖ, εἰ φαίμεν (Πλάτ. Ἱππ.). « ||. (οἱ παλαιοὶ τὸ ἐξέφραζαν καὶ πληθυντικῶς): καὶ ᾽να πάθουν ὅσα ᾽δὲν ἔπαθε κἀνένας ἄνθρωπος ᾽σ τὸν κόσμον.»Καὶ παθεῖν ὅσα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασι (Δημοσθ.).« ||. ᾽να μὴ μείνῃ κἀνεὶς ἄλλος κληρονόμος, παρὰ τὰ παιδιά ᾽μας. »Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονέτας (Ἰσοκρ.).«. ||. ὅσα ψέμματά κεν εἰποῦν, κἀνεὶς ᾽δὲν θὰ ᾽τα ξεσκεπάσῃ. »Ὅσα ἂν ἄτοπα ψεύσωνται, οὐκ ἐξελεγχθησόμενα πρὸς οὐδαμῶν (Δῤῥ.).« ||. ὥστε ᾽να μὴ ἦνε κἀνεὶς τῶν Ἑλλήνων δυνατὸς, ἀλλὰ ὅλοι ἀδύνατοι. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲ οἱτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. ||. οὔτε ἦτον κἀμμία ἐλπίς. » Οὐδ᾽ ἐλπὶς, οὐδ᾽ ἥτις οὖν, ὑπῆρχε,« Πλδ. ||. ἂν ᾽δὲν μᾶς πειράξῃ κἀνείς » Ἦν μή τις ἡμᾶς λυποίη. ||. ᾽Εύρεις κἀνένα; » Ἔστιν ὅν τινα γιγνώσκεις; §. (κατ᾽ ἄλλην ἐκδοχὴν) κἀνένα χρόνον. (ἀντὶ σχεδὸν ἕνα). » Ἐνιαυτόν τινα (Θκδ. Γ′, 68), « ἴδε καὶ Κἀμμία.

Κανέλλα, ἀρ. (᾽δὲν εἶνε τὸ) » Κιννάμωμον (γραφόμενον καὶ Κινάμωμον) καὶ Κίνναμον· (ἀλλ᾽ ἡ) »Κασσία σύριγξ καὶ συριγγίς. cannelle, θ.

Κανὶ (τὸ ἀγγ. μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζουν τὸ ῥοδόσταμμα ἢ ἀνθόνερον,Τουρκ.Γκιουλαμπδάνι. » Κάννιον, μυροθήκη, φωκάδιον, ἀλάβαστρον.« »Κάννια, οἱ κόνδυλοι τῶν καλάμων, καὶ οἱ σωλῆνες, καὶ ἐκ τούτου πάντα τὰ σωληνοειδῆ ἀγγεῖα, « Γλωσσάρ. Ἂν ᾽δὲν ἦνε τὸ) » Κανεῖον ἢ Κανίον (τοῦ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ., ἔχουν ὅμως πολλὴν ὁμοιότητα αἱ λέξεις). » Περιῤῥαντήριον. aspersoir.

Κανίσκι (τὸ δῶρον, τὸ στελλόμενον τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως χάριν. Τουρκ. Ηεσκέσι. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἀναφέρεται συχνὰ ἡ λέξις: » Διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλου κανισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ. Ὁ Νικήτας τὸ γράφει Κανίσγειον. Εἶχον δὲ καὶ ῥῆμα Κανισκεύειν, δωροφορεῖν). » Δῶρον, ἐπίσταλμα. don; corbeille (de noce), θ.

Κάνιστρον. » Κανοῦν. corbeille, θ. ἴδε καὶ Πανάϊρι.

Κανόνας (προφ. κοιν. Κάνονας). »Τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις. pénitence, θ. || . κάμνω τὸν κάνονά μου. » Τὸ ἱκανὸν ποιέω, ἱκανοποιέω. faire pénitence.

Καντάρι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. cantaro, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λατιν. centinarium, [διότι ἐζύγιζεν 100 λίτρας, 33 περίπου ὀκάδ. Τουρκ.] »Κεντηνάριον, λέξιν ἐπίσης σωζομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα), μετρ. (βαρ.) »Σταλὴρ (ὅθεν τὸ κοιν. Στατέρι), τάλαντον (ἐζύγιζεν 9600 δραχ. 24: δηλ. ὀκάδες), ζυγοστάτης, φάλαγξ (κυρ. τὸ μακρὸν σίδερον, ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη). péson, romaine, θ. quintal, crochet.

Καντιποτένιος, α, ον, ἴδε Τιποτένιος.

Κάπηλας, ισσα. » Οἰνοπώλης, κάπηλος, καπηλὶς καὶ οἰνοπῶλις (ἡ). cabaretier, cantinier (ὁ τῶν στρατοπέδων).

Καπηλειό'. » Καπηλεῖον, οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπώλιον. cabaret, taverne, θ. cantine (τῶν στρατοπέδων), θ. || . λέξαις (λόγια) τοῦ καπηλειοῦ. » Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα. langage des halles.

Καπίστρι (Λατιν. τὸ ἄλλ. Γιουλάρι, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα). » Ἀγωγὲὺς (διαφέρει τοῦ) ῥυταγωγεύς. licol, licou. §. » Κημὸς, φιμὸς, φορβειὰ καὶ φορβιά. muselière, θ.

Καπιστρόνω, ῥ. μετ. » Κημόω, φιμόω. emmuseler.

Καπνιὰ (τῆς γωνιᾶς). » Ἀσβόλη καὶ Ἀσβολὴ (διεσώθη εἰς τὴν λέξιν Ἀποσβολόνω), ἀσβόλος (ἡ), λιγνὺς (Διοσκορ.), αἰθάλη καὶ αἴθαλος. suie, θ. noir de fumée. §. (εἶδος φυτοῦ, ὁ Τουρκ. Σαχτερές). » Καπνία, καπνίον, καπνὸς, κορυδαλλὶς. fumeterre, fiel de terre, corydale. §. (πάθ. τῶν σπαρτῶν). » Ἐρυσίβη. nielle, θ. rouille, θ. carie, θ. charbon.

Καπνίζω, ῥ. μετ. »Καπνίζω(-όω) (»Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὑφοπιουμένους τοὺς παῖδας,« Δημοσθ. κατὰ Κόν.), καπνιάω, τύφω, τυφόω, θυμιάω, ὑποθυμιάω, πυριάω (ἰατρ.). fumer, enfumer, fumiger, parfumer. || . καπνίζω κρέας, ψάρι, κτλ. (ἵνα γένῃ καπνιστόν). » Ταριχεύω (καπνῷ). faire sécher à la fumée, saurer. || . καπνίζω τὸ φαγεῖ, ἴδε Τσικνίζω. §. ῥ. ἀμ. (ἐβγάλλω καπνόν). »Καπνιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι (ἀναπέμπω), τύφομαι καὶ τυφόομαι. fumer. || . ἡ γωνιὰ καπνίζει. »Καπνὸν ἀναδίδωσι, καπνιᾷ. || . καπνίζουν τὰ κάρβουνα. » Θυμιῶντες ἀνθρακες (Θεοφρ.).

Καπνίλα. » Καπνία. odeur (saveur) de fumé, ἴδε καὶ Τσίκνα. || . (φαγεῖ κτλ.) ὅ,που μυρίζει καπνίλαν. »Καπνίας (οἶνος). qui sent le fumet.

Κάπνισμα. »Κάπνισις. §. θυμίασις. §. ὑποθυμίασις, ὑποκαπνισμός. fumigation.

Καπνιστέρι (τὸ Τουρ. Μπουχουρδάνι).

Καπνιστῆρι » Θυμιατὴρ, θυμιατήριον, parfumoir, cassolette, θ. §. (ὠνομάσθη παρά τινων καὶ τὸ βαρβ. Τσιμπούκι). »Καπνοσύριγξ (νεολογ. προκριτότερον τοῦ) καπνουλκεῖον. pipe, θ.

Καπνιστὸς, ἡ, όν (κυρ. κρέας, 'ψάρι', κτλ.). »Ταριχευτὸς, ταριχηρὸς, καπνιστός. enfumé, séché à la fumée, sauré.

Καπνός. » Καπνὸς, λιγνὺς καὶ αἰθάλη (κυρ. ὁ μαῦρος καὶ πυκνὸς, καθὼς τῶν καμινιῶν). fumée. §. (ὠνομάσθη συνεκδ. διὰ τὴν χρῆσίν 'του καὶ τὸ γνωστὸν πολύχρηστον χορτάρι, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν Εὐρωπ. Ταμπάκον ἀπὸ τῆς νήσου, ὅπου πρῶτον ἐγνώσθη, καὶ Νικοτιανὸν ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ,οἱ δὲ Τοῦρκοι Τουτοῦνι [καπνὸν] παρωνόμασαν) »Κάπνιον (ἄλλο εἶδος χόρτου, ἴδε Καπνιὰ), καπνόχορτον. tabac.

Κάποιος, α, ον, άντων. (ἀόρ.). »Τὶς-ινὸς (ὁ καὶ ἡ), τὶ-ινὸς (τὸ), ἔστιν ὃς (ἤ, ὅ, ἅ, κτλ.), ἔστιν ὅς τις (ἥτις, ὅ,τι, κτλ.). quelque, certain. || . καὶ διηγοῦνταν πῶς ἔφαγε ξυλιαὶς ἀπὸ ἕνα κάποιον. »Καὶ διεξιόντος ὡς ὑπό του λάβοι πληγάς. || . ἐν ὅσῳ ('ως οὗ) εἶχαν ἀκόμη κάποιαν δύναμιν. »Ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως (Θουκ. Β'). «

Καπῶνι » Ἐκτομίας (ἀλέκτωρ), κάπων. chapon.

Κάποτε, ἐπ. (χρον.), ἴδε Φορὰ (εἰς τὸ || . κάμμια φορά).

Κάπου, ἐπ. (τοπ.) » Που, πη, ποι, ἔστιν ὅπου, ἔσθ' ὅπη. quelque part. || . ἄλλην φορὰν διότι τῶρα βιάζομαι κάπου 'να πάγω. »Εἰσαῦθις,νῦν γὰρ σπεύδω που' (Πλάτ.). || . κάπου ἀλλοῦ. » Ἄλλοσέ πη, ἄλλη (ἀλλοσέ) ποι' » Ἄλλου γέ που ἢ Ἀλλουγέπου (Αυσ. 755).« quelqu' autre part.

Καποῦλι (scapulæ, ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου, ὅθεν 'Πισοκάπουλα καὶ Καπουλοδέτης. »Σα-

γίσματος τῶν τοῦ ἵππου καπουλίων [σκαπουλίων] ἐπικειμένου, «Κουροπαλ.).» croupe, θ.

Καπουλοδέτης (κατὰ τὸν Δουκάγγιον, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κάππαρι, φ. » Κάππαρις (ἡ). caprier (τὸ φυτὸν ὁλόκληρον). »Καππαρὶς καὶ Καππάριον (ἰδιαιτ. ὁ καρπὸς ἢ τὰ μῆλά της). câpres, θ. πλ.

Κάπρος (ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος). » Κάπρος. verrat.

Κάπως, μόρ. (διστακτ. ἀπὸ τοῦ) » Καί πως (» Καί πως οὐκ ἀηδῶς τὴν χειμέριον ὥραν διηνύομεν,« Ἡλιοδ.), ἴδε Τάχα.

Καραβήσιος, α, ον. »Ναυτικός. de vaisseau, qui concerne le vaisseau etc.

Καράβι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας, ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Εὐστάθιος). »Ναῦς-εὼς (ἡ). πλοῖον (ἐν γένει κάθε πλεούμενον), ὁλκὰς (τὸ μικρότατον). bâtiment, navire, vaisseau (ἰδιαιτ. τὸ μεγάλον πολεμικόν). || καράβι τοῦ πολέμου (ἢ πολεμικόν). »Μακρὸν πλοῖον· τριήρης-ους. bâtiment de guerre. || . καράβι πραγματευτάδικον. » Στρογγύλη ναῦς, φορτὶς, ὁλκὰς ἐμπορικὴ (φορτηγός). || . καράβι ὀγλήγωρον. » Εὔπλους, ταχύπλους. bon voilier. || . τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ καραβιοῦ (βλέπωντας ἀπὸ τὴν πρύμνην). »Τὰ δεξιὰ, ὁ δεξιὸς τοῖχος. stribord, boge καὶ poge (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ηοῦς). || . τὸ ἀριστερόν. »Τὰ λαιὰ, ὁ εὐώνυμος τοῖχος. bâbord, orse.

Καραβιὰ (ὅσο χωρεῖ ἢ σκόνει τὸ καράβι). » Ναυστόλημα, νεὼς φόρτος. navée, θ. ἴδε καὶ Φόρτωμα.

Καραβίδα, ὄσρ. »Καμμαρὶς (ἡ λίμναία), καραβίς. écrevisse, θ.

Καραβιώτης (ὁ Τουρκ. Γκεμιτζῆς καὶ Ἰταλ. Μαρινέρος). »Ναύτης, ναυβάτης (ποιητ.). matelot, marin.

Καραβοκύρης (ὁ Ἰταλ. Καπετάνος). »Κυβερνήτης (κυρ. ὁ διοικητὴς τοῦ πλοίου), ναύκληρος (κυρ. ὁ κύριος τοῦ πλοίου). patron. capitaine.

Καραβοστάσι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ε-
Καραβοστασιὰ τυμολόγος). » Ναύσταθμος, νεώσοικος, νεώριον, ναύλοχος. arsenal.

Καραβοτσακκίζομαι, ῥ. παθ. » Ναυαγέω, ναυαγίᾳ χράομαι. faire naufrage.

Καραβοτσάκισμα. » Ναυαγία. naufrage.

Καραβοτσακισμένος, η, ον. » Ναυαγήσας, ναυαγὸς (ποιητ.). naufragé.

Καρακάξα, π. (ἐκ τοῦ) »Κρὰξ καὶ Κρίξ. »Κορώνη ἡ σπερμολόγος. geai. pie-grièche (αὐτὴ εἶνε κυρ. ὁ) Κολυρίων, ἴδε καὶ παραδ. Καλοιακοῦδα, Κίσσα καὶ Σουσουράδα.

Καράτι (, εἶδος μέτρου βαρύτ., ἐκ τοῦ) » Κεράτιον (ἰσοδαροῦν μὲ 4 σιταρόσπειρα). silique.

Καραφλὸς (προφ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἀναγραμματισμὸν, ὁ) »Φαλακρὸς, ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve.

Καρβέλι (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀκρωβελίας (ἄρτος), ἴδε Ψωμί.

Καρβοῦνι (κυρ. τὸ λαμπρὸν καὶ βαθὺ -κόκκινον ῥουμπίνι), πέτρ. πολυτ. »Ἄνθραξ, λυχνὶς (ἡ). rubis; grenat, escarboucle, θ. carboncle; rubis balais (τὸ ὑδαρώτερον καὶ διαυγέστερον, τὸ ὁποῖον Μπαλάσιον γράφεται εἰς τὸ περὶ λίθων χειρόγραφον τῶν Παρισ. »Ἔχει δὲ χλόρε (colore) ὡσὰν τὸ κουκκίνη τοῦ Ῥωδίου, ὄχι πολλὰ κόκκινον, οὐδὲ πολὺ ἄσπρον, ἀμὴ ἔνε καθάριον καὶ φωτεινὸν, καὶ φαίνεται ὡσὰν τὸ σαπφεῖρι κτλ.« Ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦνται οἱ Βαλάσιοι).

Καρβουνιὰ, ἴδε Ἀνθρακιά.

Καρβουνιάρης. »Ἀνθρακεὺς (»Ἀνθρακεὺς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος καρβωνάριος,« Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ), ἀνθρακευτὴς (-τήρ), ἀνθρακοπώλης. charbonnier.

Κάρβουνον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας. » Ἄΐθρανος, τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν «. » Τὸ πεπυρωμένον ξύλον λέγεται Ἄνθραξ, τὸ δὲ ἐσβεσμένον Κάρβων,» Ἐτυμολ.). » Ἄνθραξ. charbon. || . κάμνω κάρβουνα. »Ἀνθρακεύω. faire du charbon. || . τὸ ξύλο 'του δὲν κάμνει καλὰ κάρβουνα. » Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ ἀνθρακεύειν (Θεοφρ.). « || . τὸ καίουν, ὡς οὗ 'να γένῃ κάρβουνον. » Καίεται ἕως ἂν ἀνθρακωθῇ (Διοσκορ.). « || . μαῦρος 'σὰν κάρβουνο'. » Ἀνθρακίας. noir comme du charbon.

Καρδάρα καὶ
Καρδάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. quartarius, τὸ τεταρτημόριον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Ἑλλην. Ἀρδάνι [λῆμον, ἴδε Γκερδέλι), ἀγγ. (ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα), ἀμολγεὺς, γαυλὸς, κισσύβιον, πέλλα (Θεοκρ. καὶ Ἀθην. ὁ δὲ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε, 244] » Πέλλα τὸ σκυφοειδὲς ξύλινον ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ᾤμελγον γάλα «. Ὁ δὲ Στουδίτης Δαμασκηνὸς, μεταφράζων [Ὁμιλ. Δ'] τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: » Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, « λέγει: » Λυθέντι, μηδὲ καρδάραν ἔχεις«). terrine à traire.

Καρδαμον, φ. » Κάρδαμον, καρδαμὶς. cresson alénois ou de jardin, nasidor.

Καρδερίνα, π. » Ποικιλὶς, θραυπὶς (ἴδε

Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτ.), ἀκανθὶς καὶ ἀκανθυλλὶς (ἡ ποικίλη), ἀστραγαλῖνος, χρυσομίτρης. **chardonneret.**

Καρδιά. » Καρδία. **cœur.** ||. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. §. (συνεκδ. ἀντὶ τῆς ψυχῆς): πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ ἄκουσα; ἴδε Γίνομαι. ||. χάλασεν (τσακκίσθηκεν, ράγισεν, κομματιάσθηκεν, κτλ.) ἡ καρδιά μου. » Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· » Ἠμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (Ὅμηρ.)· » Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.); **crever le cœur,** ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω. ||. μοῦ ἔφαγε τὴν καρδιά'· Τί μου τρῶς τὴν καρδιά'; κτλ. (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό· » Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), σὴν ἔδεαι κραδίην, (μεμνημένος οὔτέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς; « Ἀπὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Εὐσταθ. [Ἰλ. Ω, 128] » Παρέξεσται τὸ, κατὰ Πυθαγόραν), » Μὴ ἐσθίειν καρδίαν (,ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν«). ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; » Πῶς ἐκαρτέρησας; **comment avez vous eu le courage?** ||. ἦλθεν ἡ καρδιά 'του 'σ τὸν τόπον (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη (Ἰλ. Δ., τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Χ. ἐξέφρασε διὰ τοῦ:) » Ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. §. (ἡ προθυμία): χωρὶς καρδιά. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. **sans ardeur, avec lenteur.** §. (ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, τὸ Τουρκ. Κέϊφι· Ὀθεν) καλὴ καρδιά. »Εὐθυμία, θυμηδία, τὸ εὔθυμον. »Θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν (ποιητ.). **belle humeur, θ. gaieté.** ||. κακὴ καρδιά, ἴδε Κακοκάρδισμα. §. (ἡ ἀνδρία, ἡ τόλμη). » Φρόνημα, ῥώμη, λῆμα, (ὅθεν ||. ἔχει καρδιάν. » Γενναῖος τὸ λῆμα. **c'est un homme de cœur.** ||. δὲν ἔχει καρδιάν. »Φρονήματος (»Λήματος) ἄμοιρος. **il n'a point de cœur.** §. (μεταφορ. ἡ μέση): 'σ τὴν καρδιὰ' τοῦ καλοκαιριοῦ (τοῦ χειμῶνος). » Τοῦ θέρους (»Τοῦ χειμῶνος) ἀκμάζοντος· »Ἐν ἀκμῇ χειμῶνος· »Αὐτὸ τοῦ θέρους τὸ σαθερώτατον. **au cœur (au fort) de l'hiver.** §. ἡ καρδιὰ τοῦ δένδρου, κτλ. » Τὸ ἐγκάρδιον (Διοσ. Σικελ.), ἐντεριώνη, μήτρα (» Τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ Καρδίαν τινὲς ἢ Ἐντεριώνην καλοῦσιν,« Ἡσύχ.). **cœur.** §. (καταχρ. ἀντὶ Στομάχι: Ὀθεν:) μὲ πονεῖ (ἀνακατόνεται κτλ.) ἡ καρδιά μου, ἴδε Κοιλιὰ καὶ Στομάχι.

Καρδιακὸς (ὅτου ἀνήκει εἰς [ἢ γίνεται ἀπὸ] τὴν καρδίαν), ἡ, ὀν »Ἐγκάρδιος. **cordial.** §. (συνεκδοχ. ὁ ἄφοβος καὶ τολμηρὸς ἄνθρωπος)· » Θυμοειδής. **homme de cœur, courageux,** ἴδε καὶ Ἀνδρεῖος, καὶ Θαῤῥετὸς καὶ Καρδιά.

Καρδιόπονος (καταχρ. ἀντὶ Κοιλιόπονος ἢ Στομαχόπονος, ἴδε Καρδιά. Μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Γαληνὸς, Τόμ. 14, σελ. 550, 15), πάθ. » Καρδιαλγία, καρδιωγμὸς, στρόφος. **mal de cœur, crève-cœur, tranchées, douleur d'estomac.**

Καρδιοχύλαρον. »Προκάρδιον, ἀντικάρδιον. **le creux de l'estomac.** §. » Θώραξ, χέλυς (ἡ). **brechet.**

Καρδιοκτύπι, πάθ. » Παλμὸς καρδίας. **palpitation (battement) du cœur.** §.(συνεκδοχ. ὁ φόβος). » Ἀγωνία. **anxieté d'esprit, alarmes, inquietude, θ.**

Καρδιοχτυπῶ (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ῥ. μετ. » Ἀγωνιάω, πάλλεταί (πνδᾷ) μοι ἡ καρδία. **le cœur me bat (palpite).** §. **être dans des angoisses (dans des tranchées, dans une grande anxieté d'esprit), éprouver des vives alarmes,** ἴδε καὶ Φοβοῦμαι.

Καρίδα, θαλ. » Καρὶς, καμμαρὶς (ἡ θαλασσία), ἀκρὶς (ἡ θαλασσία). **chevrette, θ. crevette, θ. creviche, θ.**

Καρκαδιάζω (κάμνω κάρκαδον), ῥ. ἀμ. » Φολλιδόομαι. **se couvrir d'une croûte.**

Κάρκαδον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρκαρον, τὸ τραχὺ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προφέρεται καὶ Κάκκαδον, φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τοῦ Καίω). » Φόλλις, φολλὶς, λέπος (τὸ), ἐσχάρα (οὗ τὸ ὑποκορ.) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρὶς (» Ἕως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι, καὶ ἀπουλωθῇ τὰ τραύματα, « Γεωπον.). **croûte (d'une plaie),** θ. §. (τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ). » Μύκης. **champignon.**

Καρκῖνα (ἐκ τοῦ) » Καρκινὰς (Ὀππ. Ἀ, 320), εἶδος καβούρου γυμνοῦ, ὁ ὁποῖος χόνεται εἰς τὰ κενὰ καύκαλα τῶν Κοχλυδίων, καὶ χρησιμεύει κυρ. ὡς δόλωμα. Λέγεται δὲ καὶ Καρτσιμὸς καὶ ἄλλοῦ Κλιτσινάρι). »Καρκίνιον ἢ Κύλλαρος (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Δ'), κοχλιοδύτης (Νεολογ.). **bernard l'hermite, soldat marin.**

Καρναβάδι, φ. (ἰατρ.), ἴδε Σισάρι.

Καρούλι (ὁ Τουρκ. Μακαρᾶς), ἐργ. »Τροχαλία καὶ Τροχιλία. **poulie, θ.** (Ὅταν ἦνε πολλὰ ἑνωμένα, ὀνομάζεται) » Πολύσπαστον. **mouffle, θ.**

Καρπερὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Καρποφόρος.

Καρπέτα (εἶδος ἐπανωφορέματος, ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Καρπωτὸς χιτών. **pourpoint.**

Καρπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Καρποφορῶ.

Καρπός. » Καρπὸς, τὸ γιγνόμενον, ἀ-

κρόδρυον (ἰδιαιτ. τοῦ δένδρου). fruit. || . οἱ καρποὶ τῶν χωραφιῶν. » Τὰ ἐκ τῆς χώρας. || . ἐπαίρναν τὸ δέκατον τῶν καρπῶν. » Τῶν γιγνομένων δεκάτην πρασσόμενοι (Θουκ.) « || . ἐπλήρωναν διὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἕνα εἰς τὰ ἕξη. » Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν (Πλούτ.) «

Καρποφορία. »Φορὰ, εὐκαρπία, εὐφορία, εὐθηνία, καρποφορία, γονιμότης. fertilité, fructification, fécondité.

Καρποφόρος, ον. » Εὔφορος, εὔκαρπος, γόνιμος, καρποφόρος, τελεσφόρος, κάρπιμος, πολύγονος. fertile, fécond. || . δένδρον καρποφόρον. » Κάρπιμον, ὀπωροφόρον. fruitier.

Καρποφορῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, εὐκαρπέω, εὐφορέω, καρποφορέω, τελεσφορέω, καρποτοκέω (Θεόφρ.). fructifier.

Καρτέρι (τὸ ἄλλ. Καθίστρα, Ποδόχι, καὶ Χωσιά). » Ἐνέδρα, λόχος, δόκος καὶ δοκή. embuscade, θ. embûche, θ. || . κάμνω (ἔχω) καρτέρι. »Ἐνέδραν καθίζειν (καθιέναι), ἐνεδρεύειν λιχᾶν. embusquer, s'embusquer, dresser une embuscade, ἴδε καὶ Παραμονεύω.

Καρτερῶ, ῥ. μετ. ἴδε Προσμένω.

Καρτσιμὸς (ἀπὸ τοῦ) » Καρκῖνος, ἴδε Καρκῖνα.

Καρυὰ (ἡ), =Καρυδιά.

Καρυδάκι (τὸ). » Καρύδιον, καρυάριον. petite noix.

Καρυδηά, δ. » Καρύα. noyer.

Καρύδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος παρ' Ἀθην. ΙΔ', καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21), κ. » Κάρυον (τὸ βασιλικόν). noix, θ. || . παίζω τὰ καρύδια, ἴδε Παίζω. §. τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ (ὁ ἄλλ. Γούργουλας). » Γαργαρεὼν, βρόχθος, πρόλοβος, λήκυθος (ἡ), θυρεὸς, θυρεοειδὴς χόνδρος. nœud de la gorge, pomme d'Adam (χυδ.).

Καρυδόλαδον. »Καρύϊνον (»Καρυηρὸν, »Τὸ ἐκ καρύων) ἔλαιον. huile de noix, θ.

Καρυδότσεφλον. » Καρύου λέπος (λέπυρον, κέλυφος [» Κελύφη καρύων ἡμίτομα.« Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β']). coquille (écale, coque) de noix, θ.

Καρυοφύλλι (κυρ. πρέπει νὰ λέγεται, καθὼς καὶ τῷ ὄντι λέγεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ φυτὸν Κόστον· εἰς ἄλλα μέρη ὅμως ὀνομάζεται τὸ Γαρόφαλλον καὶ τὸ Μοσχοκάρφι), ἴδε τὰς λέξεις.

Καρφὶ. » Ἧλος (» Ἧλοι, καρφία σιδηρᾶ,« Ἡσύχ. » Ἧλος δὲ καὶ τὸ ἐπιδυμίως καλούμενον καρφίον,« Σχολ. Νικάνδ. Θηρ.). || . καρφὶ ξύλινον (τὸ Τουρκ. τσιβί), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Καρφίτσα } . » Περόνη, περόνη πομ-
Καρφοβελόνα } φολυγωτὴ (Μαθηματ. Παλ. 66), καρφίς. épingle, θ.

Καρφόνω, ῥ. μετ. » Προσ(» Καθ)ηλόω, γομφόω (κυρ. μὲ ξυλοκάρφια, καθὼς καὶ τὸ) προσπατταλεύω. clouer, cheviller, accrocher, attacher. || . τὸ κάρφωσε (τὸ ἔπηξε) 'ς ἕνα κοντάρι, ἴδε Μπήγω. §. (τροπ.) ἐκάρφωσαν τὰ 'μμάτιά 'τους καὶ οἱ δύο εἰς τὴν γῆν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκάτερος τῇ γῇ πήξαντες (Ἡλιοδ. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) »Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας (Ἰλ. Γ.). « »Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπατταλευσεν, « Εὐμάθ. ayant collé (fixé, arrêté) leurs yeux à terre.

Κάρφωμα. » Προσ(»Καθ)ήλωσις, γόμφωσις, *προσπατταλευσις. l'action de clouer (de cheviller, etc).

Καρῶνι } ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τσικοῦτα
Καρωνάκι } , φ. (φαρμακ.) » Κώνειον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρόν). cigne, θ. (εἰς τὸ Παράστημα).

Κασίδα (εἰς τὰ Τακτικὰ καὶ τὰ Συναξάρια ἀναφέρεται ἡ λέξις ὡς συνώνυμος τοῦ Καυσία, σκιαδίου Μακεδονικοῦ· παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται ἡ λέπρα τῆς κεφαλῆς), πάθ. » Κνύος (τὸ) (» Καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· » Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν, ἐν δέ νυ χαῖται » Ἔρρεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα, « Ἡσίοδ.), ἀχὼρ-ῶρος (ὁ) (» Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα, « Ἀρσφ. παρὰ Σουΐδ.), ἀλωπεκία(-κίασις). teigne, θ. παρβλ. Πυοφύτης.

Κασιδιάρης, α, ικον. » Κνυώδης, λεπρῶν τὴν κεφαλὴν, ἀλωπεκίας. teigneux.

Καστανηὰ, δ. »Καστανάϊκη (»Καστανέια -ία) δρῦς. chataignier, marronnier(ἰδιαιτ. ἡ φελιασμένη ἢ καλλιεργημένη).

Κάστανον, ᾽π. » Βάλανος Σαρδιανὴ(ἢ τοῦ Διὸς), κάρυον Καστανάϊκον (ἢ Εὐβοϊκὸν), λόπιμον, κάστανον. chataigne, θ. marron (ἰδιαιτ. τὸ χονδρὸν ἢ Κρητικόν).

Καστέλλι } . »Τεῖχος (τὸ), ἄστυ-εος (τὸ),
Κάστρον } φρούριον. §. ἄκρα, ἀκρόπολις. fort, forteresse, θ. place (forte), θ.

Καστρινὸς, ἡ, όν. » Ἀστυ(στι)κὸς, ἀστός· bourgeois, citadin, habitant de la ville.

Κατὰ, προθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν καὶ ἀναλογεῖ, ἐν μὲν συντάξει, μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Κατὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.). selon, suivant. §. conformement, d'après. §. vers, etc. (σημαίνει δὲ, 1ον. Τόπον:) τὸν

εἶδα καὶ 'πήγαινε κατὰ τὸ παζάρι. » Ὡς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πορευόμενον αὐτὸν εἶδόν-κα. || . (καὶ μὲ ἐπίρρημα) κατὰ ποῦ; κατὰ 'δῶ, κατὰ 'κεῖ, κτλ. » Ποῖ δή; πρὸς τὰ τῇδε· πρὸς τὰ ἐκεῖσε, κτλ. §. (2ον. Τρόπον ἢ Αἰτίαν:) κατὰ τύχην. » Ἐκ (»Ἀπὸ) τύχης. par hasard, ἴδε καὶ Τύχη. §. (3ον. Συμφωνίαν, Ἀναλογίαν καὶ Ὁμοιότητα:) κατὰ τὴν θέλησίν μου. » Κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. selon, suivant, etc. || . κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. » Ἑαυτῷ εἰωθότως. || . κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους, ἴδε Συμφωνία. || . κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλιά 'του (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) tel maître, tel valet. §. (καὶ 4ον. Διαφορὰν καὶ Προσδιορισμὸν:) ἡ μυρωδιὰ καὶ ἡ θωριὰ τῶν τριανταφύλλων διαφέρει κατὰ τοὺς τόπους. » Ἡ εὐσομία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεοφρ.). || . κατὰ τὸν καιρόν. » Πρὸς τὸν καιρόν. §. (Ἐν δὲ συνθέσει μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ μόρ.) » Παν ἢ Παμ, (μὲ τὰ ὑπερθετικὰ ὀνόματα, καὶ μὲ τὰς προθέσεις) » Ἐξ, Διά, Κατά, καὶ Περί, (καὶ σημαίνει 1ον. Ἐπίτασιν, καθώς:) Κατακόκκινος, Καταθυμωμένος, κτλ. (καὶ 2ον. Προσδιορισμὸν ἢ Ἀκρίβειαν:) Κατάπαρδα, Κατρμεσήμερα, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις, καὶ Πολλά.

Κάτα (ἡ ἄλλ. Γάτα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. catus), ζ. » Γαλῆ ἡ κατοικίδιος (Διοσκορ.). chat-atte. || . κάτα Μισιριώτικη. » Ἰχνεύμων. mangouste, rat de Pharaon (ou d'Egypte), ichneumon.

Καταβόθρα. » Χάσμα, βάραθρον. gouffre, abyme.

Καταβολάδα (Τουρκ. Δαλδιρμάς. » Καταβολάδας, κλάδους, « Ησύχ.), γεωργ. » Κατώρυξ-υγος (ἡ καὶ Ἀπώρυξ-υγος(ὅταν 'δὲν χωρίζεται τὸ κλαδὶ ἀπὸ τὴν μάνναν), μόσχευμα (ὅταν χωρίζεται). provin, marcotte, θ. || . κάμνω καταβολάδας. »*Καταβάλλω, μοσχεύω. provigner, marcotter.

Κατάβραδα, ἐπ. » Δείλης ὀψίας, περὶ λύχνων ἁφάς. très tard, vers le soir.

Καταγῆς, ἐπ. » Κατὰ γῆς, χαμάζε. par terre, bas. || . ἀπὸ καταγῆς. » Χαμόθεν (» Καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας,« Λουκιαν.).

Καταγίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀσχολῶ ε'μι, ἀσχολέομαι, ἐνασχολέομαι, εἰμὶ (ἔχω) περί τι, πονέομαι καὶ (ποιητ.) πένομαι, διατρίβω ἐν (ἐπὶ, πρὸς) τινι (περί τι), περισπάομαι. s'occuper, être après, vaquer à.

Καταδεκτικὸς, ἡ, όν. » Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐέντευκτος. affable, accessible.

Καταδέχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀξιόω, οὐκ ἀπαξιόω, καταδέχομαι (μεταγ.). daigner. || . 'δὲν καταδέχομαι. » Ἀπαξιόω, οὐκ ἀξιόω. dédaigner.

Καταδικάζω, ῥ. μετ. » Κατακρίνω, καταψηφίζομαι, καταδιαιτάω (κυρ. ἐπὶ αἱρετοκρισίας), καταγινώσκω, καταχειροτονέω, καταδικάζω, τὴν μέλαιναν (ψῆφον) ἐπιφέρω, ζημιόω. condamner, mulcter. || . 'τὸν καταδίκασαν εἰς ἐξορίαν. » Φυγὴν αὐτῷ κατέγνωσαν. || . 'τὸν καταδίκασαν ὡς κλέπτην. » Κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. || . καταδικάζομαι, ῥ. παθ. » Ὀφλω, ὀφλισκάνω, ἁλίσκομαι. être condamné. || . ὅτι καταδικάσθηκε 'να πληρώσῃ δέκα τάλαντα. » Τάλαντα δέκα ὠφλημένη. || . καταδικάσθηκεν εἰς θάνατον. » Δίκην ὤφλε θανάτου· » Ἐπὶ θανάτῳ ἑάλω· » Θάνατος αὐτοῦ κατέγνωσται· » Θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν. || . καταδικάσθηκε διὰ κλεψιαὶς (ἢ ὡς κλέπτης). » Δίκην κλοπῆς ὠφληκώς· » Κλοπῆς ἑαλωκώς. || . ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ καὶ αὐτὸς μαζῇ μου. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι (Λουκιαν.).«

Καταδίκη. » Κατάκρισις, καταψήφισις, καταχειροτονία, κατάγνωσις, καταδίκη. condamnation.

Κατάδικος. » Κατάδικος, κατάκριτος, κατεγνωσμένος. criminel.

Καταδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Προδίδω.

Καταδότης, ἴδε Προδότης.

Καταθυμωμένος, η, ον. » Περιθύμως ἔχων, περίθυμος, βαρυμηνιῶν. indigné, fortement (extrêmement) irrité.

Καταιβάζω, ῥ. μετ. » Καθίημι, καταιβάζω. descendre, faire descendre, baisser. || . καταιβάζω τὰ πανιὰ, ναυτ. » Χαλάω (»Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. amener(caler) les voiles. || . καταίβασε ὀλίγον παρακάτω τὸ φόρεμά σου. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον. || . καταιβάζω ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Ξεπέφτω. || . 'τὸν καταιβάζει μιὰ κλωτσιά. » Λάξ ἐντείνει αὐτῷ. il lui desserre un coup de pied; il lui lâche une ruade. || . (καὶ ἐλλειπτικῶς) 'τὸν καταίβασε μιὰ' (ξυλιὰ' δηλ. ἢ γροθιά'). » Κόνδυλον ἐνέτριψε· » Πληγὴν κατήνεγκεν (ἐνέτεινε)· » Καθίκετο αὐτοῦ. il lui appliqua (déchargea) un coup de poing, etc. || . 'τὸν καταίβασε μιὰ' καλὴ' μὲ τὸ καμτσίκι. » Εὖ μάλα καθικόμενος αὐτοῦ τῇ μάστιγι. » Ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα (Ξεν.). « il lui déchargea un coup de fouet. || . ἵνα καταιβάσῃ γάλα. » Πρὸς γάλακτος ἀγω-

γήν. §. (μεταφορ. καὶ ἐλλειπτ.) τὰ καταίβασεν (ἦ) τάχει καταιβασμένα, (ἔγινε δηλ. σκυθρωπὸς), ἴδε Κατσουφιάζω.

Καταιβαίνω, ῥ. ἀμ. » Κατέρχομαι, κάτειμι, καταβαίνω. descendre. || . καταιβαίνω παρακάτω. » Ἐπικαταβαίνω (» Ἐθάρσησάν τε καὶ, ἐπικαταβάντες, ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν,« Θκδ.). || . καταίβηκε τὸ ποτάμι. » Ὁ ποταμὸς ἐρρύη μέγας. || . τὸν καταίβηκε καταῤῥοὴ (καταίβασιά, κτλ.). »Ῥεῦμα (» Κατάῤῥους) αὐτῷ ἐπεγένετο. || . λέγει ὅ,τι τοῦ καταίβη.»Τὸ παραπίπτον(»Τὸ πρσπεσὸν, »Τὸ παραγὰν [καὶ ποιητ.]»Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθῃσι γλῶτταν) φθέγγεται· » Ὅ,τι νιν ἤλθ' ἐπὶ στόμα,« κατ' Αἰσχύλον« »Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ. || . ποῦ σε καταίβακεν; ἴδε Φαίνομαι. || . καταίβηκε τὸ ψωμὶ (ἐξέπεσε δηλ. ἡ τιμή του), ἴδε Ξεπέφτω καὶ Φθηναίνω. || . καταίβαινεν (ἤρχετο δηλ. ἅνα ἔμβῃ εἰς τὸν λιμένα) ἕνα καράβι. » Ναῦς προσεφέρετο (κατήει).

Καταιβασιὰ, πάθ. ἴδε Καταῤῥοὴ καὶ §. Σπάσιμον.

Καταίβασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβάζειν). » Κάθεσις, καταβιβασμός. l'action de faire descendre. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβαίνειν). » Κάθοδος, κατάβασις. descente, θ.

Καταιβατόν. » Σελὶς (ὁ Σουίδας ὅμως λέγει: » Σελὶς, τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν, ἄγραφον τυγχάνον«). page, θ.

Καταϊδρωμένος, η, ον. » Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος, κάθιδρως. tout mouillé (trempé) dans la sueur, tout en nage.

Κατακαθίζω, ῥ. μετ. » Διαβάλλω. desservir par des mauvais rapports. §. ῥ. αὐτοπ. ἴδε Κατασταλάζω.

Κατακάθισμα. » Διαβολή. l'action de desservir par des mauvais rapports. §. ἴδε Καταπάτι.

Κατακάθουμαι, ῥ. αὐτοπ. » Προσκαθίζω (Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. Β', 16), ὑπονοστέω (Ἡρ. Δ, 62), ὑφιζάνω, συμπίπτω. s' affaisser. §. ἴδε Κατασταλάζω.

Κατάκαρδα, ἐπ. »Μέσην τὴν καρδίαν (τὴν ψυχὴν), καιρίως, κατὰ καρδίας (Ἡρωδ.). vivement. || . τὸ 'πῆρα κατάκαρδα (φρσ.). »Μέσην δέδηγμαι τὴν καρδίαν. prendre fort à coeur. || . τὸν ἔγγιξε (ἐπείραξε) κατάκαρδα. » Δάκε φρένας (ποιητ.), ἴδε καὶ Ἐγγίζω.

Κατακέφαλα (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), ἐπ. » Ἐπὶ κεφαλὴν, κατακεφαλῆς, κατάκαρα καὶ ἐπίκαρ(ποιητ.). la tête la prémière (ou) en avant. || . πέφτω κατακέφαλα (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω καὶ Πέφτω.

Κατακεφαλιά. » Κόνδυλος. coup (porté sur la tête).

Κατακεφαλιάζω, ῥ. μετ. » Κόνδυλον ἐντρίβω. assomer (par des coups portés sur la tête).

Κατακίτρινος, η, ον. » Κάτωχρος. très pâle (jaune).

Κατακλυσμὸς (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Κατακλυσμός. déluge. || . φέρνω τὸν κατακλυσμὸν(φρσ. μεγαλοποιῶ δηλ. τὸ πρᾶγμα, καὶ 'τὸ ἀπεδεῖχνω δυσκολώτατον ἢ ἀδύνατον), ἴδε Μεγαλοποιῶ.

Κατάκοιτος (ὁ ἄλλ. Κατακειτάμενος), η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κατακόκκινος, η, ον. » Ἐξέρυθρος (Γαλην.). très rouge.

Κατακομματιάζω, ῥ. μετ. » Εἰς λεπτὰ κατακόπτω. mettre en pièces, déchiqueter, démembrer.

Κατακουριάζω, ῥ. οὐδ.(ἴσως ἐκ τοῦ)»Κατοικουρέω. garder la maison, ἴδε καὶ Καταλαγιάζω καὶ Κουριάζω.

Καταλαγιάζω, ῥ. μετ. » Καταστέλλω, καθίστημι, κατευνάζω, καταπαύω, καταστορεννύω(-έννυμι), καταπραύνω. calmer, appaiser, adoucir, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω. §. ῥ. οὐδ. ἴδε Καταπέφτω.

Καταλάγιασμα. »Κατάστασις, καταστολή. l'action d' appaiser (ou de s' appaiser).

Καταλαμβάγω (προφ. κοιν. Καταλαβαίνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γιγνώσκω, αἰσθάνομαι, μανθάνω, συνίημι, ἐπαΐω, ξυμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐννοέω(-ομαι), καταλαμβάνω(-ομαι), ἐπιγιγνώσκω, συλλαμβάνω. comprendre, entendre, concevoir, sentir. || . καταλαμβάνω τί λέγεις. » Μανθάνω τι φής. || . τί 'να λέγῃς ἄρά γε; διότι 'δὲν καταλαμβάνω. » Τί ποτε λέγεις; ὡς οὐ μανθάνω (Σοφ. Φιλοκτ.).« || . ὅσοι καταλαμβάνουν Ἑλληνικά. » Οἱ τῆς Ἑλλάδος φωνὰς ἐπαΐοντες. || . ἀπ' αὐτὰ ἐγὼ 'δὲν καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον. » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).« || . αὐτὸ λοιπὸν 'τὸ καταλάβαμεν ἀρκετά. »Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν (Πλάτ. Πολιτ.). « || . πρᾶγμα ὅ, που καταλαμβάνεται. » Συνετὸν, καταληπτόν. compréhensible, intelligible. || . ὅ,που 'δὲν καταλαμβάνεται.»Ἀκατάληπτον, ἀκατανόητον, ἀδιανόητον, ἀπερίληπτον (οὐ περιληπτὸν) διανοία. inconcevable, inintelligible, incompréhensible. || . ὅ,που

καταλαμβάνεται δύσκολα. » Δυσνόητον, δυσέφικτον, δυσξύμβλητον. **difficile à concevoir.** || . ἐπλησίασαν εἰς τὸ τεῖχος, χωρὶς ’να ’τοὺς καταλάβουν (’να ’τοὺς νοιώσουν) οἱ φύλακες. » Προσέμιξαν τῷ τείχει, λαθόντες τοὺς φύλακας(Θκδ.)«. || . ἔφυγαν χωρὶς ’να ’τὸ (’να ’τους) καταλάβωμεν. »Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. **ils nous dérobèrent leur départ.**

Καταλεπτῶς, ἐπ. » Ἀκριβῶς, ἐπ’ ἀκριβὲς, εἰς ἀκρίβειαν, δι’ ὄνυχος (μεταφορ.), λεπτομερῶς. **en détail, de point en point.**

Καταλυπημένος, η, ον. »Περίλυπος, κατώδυνος, περιαλγής. **accablé de tristesse, désolé, plongé dans la douleur.**

Καταλῶ (ἐκ τοῦ) »Καταλύω, ῥ. μετ., ἴδε Χαλνῶ. §. σήμερα καταλεῖ (δὲν εἶνε δηλ. νηστεία). » Καταλύσιμος ἡ ἡμέρα. c’ est un jour gras. §. ὁμόνει καταλύεται (τρσ. χυδ.). » Ομνύων κατ’ ἐξωλείας.

Καταματόνω, ῥ. μτχ.»Καθαιμάσσω,καθαιματόω. **mettre tout en sang , ensanglanter.**

Καταματωμένος, η, ον.»Καθημαγμένος, κάθαιμος, δίαιμος. **tout en sang, tout ensanglanté.**

Κατάμαυρος, η, ον, » Μελάντατος, δεινῶς (ἀκράτως) μέλας (Πλουτ.), ὄρφνινος(-ιος). **très noir.**

Καταμεσήμερα , ἐπ. » Σταθερᾶς μεσημβρίας, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον. **en plein midi.**

Καταμεσῆς , ἐπ. » Ἐν μεσαιτάτῳ, κατ’ αὐτό που τὸ μεσαίτατον. **au beau milieu.**

Καταντημένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, συνελημμένος εἰς ἀπόγνωσιν. **réduit à l’ extremité (aux abois).**

Κατάντικρα, ἐπ. »Κατέναντι, ἀπέναντι, κατεναντίον καὶ κατεναντία, κατ’ ἀντικρύ. **vis-à-vis.**

Καταντῶ, ῥ. μετ. » Περίστημι, περιάγω, ξυνελαύνω (»Καὶ πρὸς ἔσχατόν σε πενίας ξυνελάσοντας,«Λουκιαν.). **réduire.** §. ῥ. ἀμ.αὐτοπ.»Περίσταμαι, ἀποσκήπτω, ἀποβαίνω, καταστρέφω, καταλήγω, τελευτάω. **se réduire; être réduit; aboutir, finir par; parvenir.** || . ὅταν καταντήσῃ ἡ ὁμιλία σου ἐκεῖ. » Ὅταν ἐπ’ ἐκεῖνά σοι ὁ λόγος περιστῇ. || . εἰς τέτοιαν κατάστασιν κατάντησαν τὰ πράγματα ! »Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα. || . κατάντησεν ὁ λόγος εἰς . . . »Ἐρρύη δ’ ὁ λόγος ἐπὶ . . . **le discours vint à tomber sur le...** || . κατάντησαν εἰς φιλονεικίαν (βρισιὰς, ξυλιὰς, κτλ.). » Ἐς ἔριν προήχθησαν. » Εἰς χεῖρας ἐχώρησαν (ἀφίκοντο). **ils en vinrent aux mains(aux injures).** || . εἰς πόσην ἀχρειότητα κατάντησεν ὁ ἄνθρωπος ! » Οἵ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος ! **à quel point d’insolence est-il parvenu !** || . κατάντησε τέλος πάντων (τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀλεξάνδρου) εἰς δέκα χιλιάδαις δραχμαίς. » Προῆλθε τέλος εἰς μυρίας δραχμάς. || . διότι ἔπρεπε ’να καταντήσουν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν Καίσαρα. » Ἔδει γὰρ πάντα τὰ πράγματα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. || . καὶ καταντοῦσε ’να λέγεται δημοκρατία καὶ ’να ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Θουκ.).«

Καταξεσχίζω, ῥ. μετ. » Διασπάω, διαῤῥήγνυμι , διασπαράσσω(-ττω). **mettre en pièces , dilacérer.**

Καταπάτι. » Ὑποστάθμη, ὑπόστασις, τὸ ὑφιστάμενον, ἰλὺς (ἡ). **sédiment , lie, θ. fèces , θ. πλ. effondrilles , θ. πλ. dépôt (κυρ. τοῦ οὔρους).** || . τὸ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ), τρυγία. || . τὸ—τοῦ ’λαδιοῦ, ἴδε Ἀμούργα.

Καταπείθω, ῥ. μετ. »Πείθω. **persuader.**

Καταπέφτω, ῥ. αὐτοπ. »Καθίσταμαι, ἐνδίδωμι, λωφάω, κατευνάζομαι. **se calmer, s’appaiser, s’ adoucir.** || . κατάπεσεν ὁ ἄνεμος (ἡ φλόγα, κτλ.). »Ἐκόπασεν, ἐνέδωκεν, ἐσθέσθη, ἀπεσθέσθη καὶ ἀπέσθη, ἐλώφησεν, ἐμαράνθη, ῥᾴων ἐγένετο. **s’ abattir, est abattu.** || , καὶ ἀφ’ οὗ καταπέσῃ ἡ θάλασσα. »Καὶ τοῦ πελάγους ἀφυβρίσαντος.

Καταπιάνω (τὸ ἄλλ. Τρουπώνω , καὶ Τουρκ. Τσατίζω) , ῥ. μετ. » Διαῤῥάπτω. **piquer, bâtir, faufiler, baguer.** §. καταπιάνομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ἐπιχειρίζομαι.

Κατάπιασμα (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα , καὶ Τουρκ. Τσάτισμα). » Διαῤῥαφή. **piqûre** θ.

Καταπίνω, ῥ. μετ. »Καταπίνω. **avaler, engloutir.** || . ἔτυχε ’να καταπιῇ ἕνα ’ψαρόκοκκαλον.» Ἀκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. || . ’τὸν κατάπιεν ἡ γῆ. »Κατέδυ χανούσης αὐτῷ τῆς γῆς. **il fut engouffré,** ἴδε καὶ Σχίζω.

Καταπληγωμένος,η,ον.»Πληγῶν(»Τραυμάτων) ἀνάπλεως, κατατετραυματισμένος. **couvert de blessures.**

Καταπόδι, ἐπ. ἴδε Κατόπι.

Καταπροδιαστά, ἐπ.»Ἀλλεπαλλήλως, οὐδὲν (μηδὲν) διαλείπων (-ουσα,-οντες, κτλ.). **sans interruption , en se succédant les uns aux autres.**

Καταποδιαστὸς (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) , ἡ , όν. » Ἐπάλληλοι, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχιστῖνοι καὶ ἐπασσύτεροι (ποιητ.). **qui se succèdent les uns aux autres.**

Καταπολλά, ἐπ. ἴδε Πολλά.

Καταπονῶ, ῥ. μετ. » Καταγωνίζομαι, κατεργάζομαι, καταπαλαίω, καταπονέω (Πλουτ. Ἀλεξ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΔ', 22). venir à bout de.

Καταπρόσωπα, ἐπ. » Εἰς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. en face.

Κατάρα. » Ἀρά, κατάρα. malédiction, imprécation.

Καταραμένος, η, ον. » Κατάρατος, ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. maudit.

Καταρῶμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἐπαράομαι, καταράομαι, κατεύχομαι. maudire, faire des imprécations.

Καταῤῥάκτης (ἡ ἄλλ. Κλαβανή). » Καταῤῥακτὴ (»Καταπακτὴ, »Ἐπιῤῥακτὴ) θύρα (» Εἴη δ' ἂν αὕτη, ἡ καταῤῥάσσουσα κλιμάκων ἄνω, καὶ δι' αὐτὸ λεγομένη κοινῶς Καταῤῥάκτης. « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Χ, 126). trappe, θ.

Καταῤῥοὴ, παθ. » Ῥεῦμα, κατάῤῥους-ου, καταῤῥοϊκὸν νόσημα. catarre, rhume, fluxion.

Καταῤῥοϊάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ῥευματίζομαι (Γαλην.), ῥευματίζομαι τὴν κεφαλὴν, καταῤῥοΐζομαι. s'enrhumer, ἴδε καὶ Καταιθαίνω.

Κατάρτι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας, καὶ Βασίλ. ὁ Πατρίκιος ἐν τοῖς Ναυμαχικοῖς). » Ἱστός. mât. arbre.

Κατάσαρκα, ἐπ. » Ἐν χρῷ, ἐπὶ γυμνοῦ (» Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Εὐαγγ.). à nu.

Κατασέρνω, ῥ. μετ. » Διασύρω, καταλαλέω, κακῶς λέγω. médire, déchirer, détracter, ἴδε καὶ Κατηγορῶ.

Κάτασπρος, η, ον. » Ἐκλευκος, ὁλόλευκος (Παυσαν. Η. 17), ἀκράτως (ἀκριβῶς) λευκὸς (Λκ.), περίλευκος, χιονοειδὴς, χιονόχρους, πάλλευκος (ποιητ.). tout blanc, parfaitement blanc.

Καταστάλαγμα, ἴδε Καταπάτι.

Καταταλάζω, ῥ. μετ. ἴδε Λαγαρίζω.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ὑφίσταμαι, ὑφιζάνω. déposer, reposer, rasseoir.

Κατάστασις (ἡ στάσις τῶν πραγμάτων). » Κατάστασις (Θκδ. Β', 68). situation, état. §. condition. || . πρέπει δὲ 'να παρατηρήσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εἶνε τῶρα αἱ ὑποθέσεις τοῦ Φιλίππου. » Ἄξιον δὲ λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου (Δημοσθ.). « || . βλέπετε ἅμως εἰς τί κατάστασιν εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. || . 'νὰ μὲ φέρῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν. » Ἐμὲ ὧδε διαθεῖναι (Ἡρόδ.). « || . 'τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν χειρότερη κατάστασι'. » Τὰ χείριστα διετίθουν. || . διότι 'ξεύρετε βέβαια εἰς τί κατάστασιν ἔφερε τοὺς Ὀρχομενίους. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκεν. || . φοβούμενος μήπως χειροτερεύσῃ ἡ τωρινὴ κατάστασίς 'των. » Δεδιότες μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.). || . ἐπειδὴ ἡ τωρινή 'των κατάστασις ἀδύνατον 'να χειροτερεύσῃ. » Ὡς τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χείρον (Θκδ.). §. (ἡ περιουσία, τὰ πλούτη). » Οὐσία, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα. fortune, θ. les biens, les richesses.

Καταστατὸν (ὁ Τουρκ. Νισεστές' ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21). » Ἄμυλον (τὸ) καὶ Ἄμυλος (ὁ). amidon, fécule.

Κατάστι(στοι)χον. » Γράμμα (δημόσιον, κτλ.), γραμματεῖον, ἀπογραφὴ, κατάλογος. inventaire, régistre, rôle, liste, θ. état, dévis, mémoire. || . φέρε, παιδί, τὸ κατάστιχό 'μου 'να ἰδῶ ποιὸν καὶ ποιὸν χρεωστῶ. »Ἔχφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω (Ἀριστοφ. Νεφ.). « || . γράφω (περνῶ, σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον. » Ἀπογράφω(-ομαι), ἐγ(ἀνα,-κατα) γράφω. inscrire, enrégistrer.

Κατατόπι (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Τακτικὰ), ἴδε Τοποθεσία. || . τὰ κατατόπια τοῦ 'σπιτιοῦ. » Διέξοδοι. les êtres (d'une maison).

» Κατατρεγμός. »Διωγμὸς, ἐπήρεια. persécution.

Κατατρέχω (» Κατατρεχομένη δ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθη ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα. « » Πορθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων [ἡ Χεῤῥόνησος] ἠναγκάσθη προστάτην ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα,« Στράβ. Ζ', δ', 3), ῥ. μετ. » Διώκω, καταδιώκω, ἐπηρεάζω. persécuter.

Καταφέρνω, ῥ. μετ. ἴδε Καταπονῶ καὶ Κατορθόνω. §. 'τοῦ κατάφερε μιὰ' (ξυλιὰ' δηλ. ἢ γροθιὰ'), ἴδε Καταιβάζω.

Καταφεύγω, ῥ. ἀμ. »Προσ(»Κατα)φεύγω, προστρέχω. avoir recours, recourir, se refugier.

Καταφοβίζω, Μ. ἰσω. || . (ἡ μτχ.) Καταφοβισμένος, η, ον. » Περιδεὴς, περίφοβος, περιφόβως ἔχων.

Καταφρονεμένος, η, ον. » Ἐπονείδιστος, ἐξουθενημένος. méprisé.

Καταφρόνησις. » Περι(»Κατα)φρόνησις, ὄνειδος (τὸ), ἐξουδένωσις, φαυλισμὸς, ἐξευτελισμός. mépris.

Καταφρόνι', ἴδε Καταφρόνησις. §. τὸ

καταφρόνιο' τοῦ κόσμου. » Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.).« la risée du monde.

Καταφρονῶ, ῥ. μετ. » Κατα(»Περι)φρονέω, ἐξουθενέω, φαυλίζω, καταφαυλίζω, ἐξουδενίζω(-όω), ἐξευτελίζω. mépriser, vilipender.

Καταφύγιον. » Καταφυγὴ, καταφύγιον, ἄσυλον, ἀποστροφὴ (Δημοσθ.), φύξιον, κρησφύγετον. refuge, recours, asyle.

Καταχαρούμενος, η, ον. » Περιχαρής. ravis (de joie).

Καταχνιά. » Ὁμίχλη, ἀχλὺς, γνόφος. brouillard, brume (τῆς θαλάσσης κυρ.), θ. brouée.

Καταχρεωμένος, η, ον. » Κατάχρεως-ω. endetté, obéré, chargé (criblé) de dettes.

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ Καταχωννύω, ὅθεν ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Καταχωννυάζω), ῥ. μετ. » Καταβροχθίζω. engloutir.

Κατεδαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος (Θκδ. Γ', 68). raser.

Καταχώνιασμα. » Καταβροχθισμός. l'action d'engloutir.

Κατεβάζω, ῥ. μετ. | (καὶ τὰ ἀπ'αὐτῶν),
Κατεβαίνω, ῥ. ἀμ. | ἴδεΚαταιβάζω, Καταιβαίνω κτλ.

Κατεδαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος. raser.

Κατεντρέπομαι (προφ. κοιν. Καταντρέπουμαι), ῥ. μσ. αὐτοπαθ. » Διαισχύνομαι. être tout confus (tout honteux).

Κατεντροπιάζω, ῥ. μτβτ. »Καταισχύνω.

Κατεξοδεύω, ῥ. μετ. » Καταναλίσκω. dilapider, épuiser.

Κατεργάρης (ὁ 'λάμνων εἰς κάτεργον). » Τριηρήτης, ἐρέτης, ὑπηρέτης, ζυγίτης καὶ μεσόνεως (ὠνομάζετο ἰδιαιτέρως ὁ μεσαῖος), θαλαμίτης (ὁ πρὸς τὴν πρῴραν), καὶ θρανίτης (ὁ πρὸς τὴν πρύμνην). galérien. §. (μεταφορ. ὁ ἀχρεῖος καὶ ἄξιος διὰ τὸ κάτεργον). » Βάραθρος, ὄλεθρος, κόβαλος, λοιμὸς, κεκροτημένος. forçat, scélerat, roué, franc coquin.

Κάτεργον. » Τριήρης (πεντήρης, ἐκκαιδεκήρης)-ους (ἡ), τριακόντορος (πεντηκόντορος κτλ.). galère, θ. trirème, θ.

Κατευόδιον (προφ. κοιν. Καταυόδιο'). » Κατευόδιον, κατευόδωσις. bon (heureux) voyage. ||. κατευόδιο' (καὶ καταχρ.) καλὸ κατευόδιο' (φρσ. εὐκτ). » Ἐπ' αἰσίοις σοι ὁ ἔκπλους στέλλοιτο! » Εὐπλοοῖτε! »Εὖ πάθωμεν! »Κατευοδοῖόδος ὑμῶν(Γραφ. Κριτ.)! bon voyage! (Σημ. τῆς ἐν πλεονασμῷ σημειωθείσης ἀνωτέρω καταχρήσεως παράδειγμα ὅμοιον προεσημείωσεν ὁ σοφὸς Κοραῆς ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. [Βατραχ. 1528] τὸ: » Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ . . . δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν.«

Κατευοδόνω (προφ. κοιν. Καταυοδόνω), ῥ. μετ. » Εὐοδόω, κατευοδόω. conduire sous des heureux auspices.

Κατηγορία. » Ψόγος, μομφὴ, μέμψις, αἰτία, κατηγορία, ἔγκλημα, ὄνειδος (τὸ), ὀνειδισμός. blâme. §. (ἡ ψευδής). » Διαβολὴ καὶ συκοφαντία. accusation, calomnie, θ.

Κατηγορημένος, η, ον. » Ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. diffamé, malfamé.

Κατηγορῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς ἀγορεύω (λέγω), ψέγω, μέμφομαι, κατηγορέω, κακίζω, διασύρω, ὀνειδίζω. parler mal de, blâmer, médire, décrier, accuser, déchirer, censurer, diffamer, critiquer. §. » Αἰτιάομαι, ἐν αἰτίᾳ ποιέομαι, δι' αἰτίας ἔχω, αἰτίαν ἐπάγω. accuser. ||. κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ. ||. κατηγορῶ ψευδῶς. » Συκοφαντέω, διαβάλλω. calomnier. ||. διότι ἐκεῖνος ὅ,που κατηγορεῖ τὸ ψήφισμα. » Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. ||. κατηγοροῦμαι, παθ. »Κακῶς ἀκούω, αἰτίαν ἔχω, ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἰμί. ||. κατηγορήθηκεν ὅτι 'πῆρεν ἄσπρα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. » Αἰτίαν ἔσχε χρήματα λαβεῖν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κατηφορικὸς, ὴ, όν. » Κατάντης, πρανὴς, κατωφερὴς, ἐπικλινὴς (Θουκ.), κατακλινὴς (Διον. Ἁλικ.). qui va en pente, penchant.

Κατήφορος. » Τὸ κάταντες, τὸ πρανὲς, κατάβασις, καταβαθμὸς, κατωφέρεια. pente, θ. le penchant (versant) d'une montagne. ||. νῦρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

Κἄτι, ἀντων. (Ἀόρ. ἄκλ.). » Τὶς (ἀρσ. καὶ θηλ.), τὶ (οὐδ.). quelque chose. ||. θαῤῥοῦν πῶς κἄτι εἶνε, (ἢ) πῶς εἶνε κἄτι τί. » Δοκοῦντας εἶναί τινας· (καὶ ἑνικῶς) »Νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας (Πλάτ. Γοργ.).« ||. ἐπιθυμοῦσε 'να κάμῃ πλέον καὶ αὐτὸς κἄτι τι. » Ἐρωτικῶς εἶχε τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. ||. ἤθελαν κἄτι 'να 'ποῦν, (ἢ) 'να 'ποῦν κἄτι τί. » Βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν (Θουκ.).« ||. ἀφ' οὗ 'τοῦ εἶπε κρυφὰ 'σ τὸ αὐτὶ κἄτι τί. » Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δηποτοῦν (Πολυβ.). §.ἐπίῤ. (παρεμφαντ.) κἄτι ἐδῷ; » Τί δὴ σὺ ἐνταῦθα; ||. κἄτι καλά! ἴδε Καλά.

Κατοικία. » Διατριβὴ, δίαιτα, οἴκησις, ἐνδιαίτημα, καταγώγιον, κατοικία, κατοι-

κητήριον. demeure, θ. habitation, domicile, séjour.

Κάτοικος, π. » Οἰκήτωρ, ἐνοικῶν, κατοικῶν, κάτοικος. habitant.

Κατοικῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰκέω, διαιτάομαι, ἐνδιαιτάομαι, διατρίβω, τὰς διατριβὰς (οἰκήσεις) ποιέομαι, κατοικέω, ἐνοικέω. demeurer, habiter, résider. || . κατοικῶ ξεχωριστά. » Διώκισμαι, διοικέω (Ξενοφ.). avoir sa demeure à part.

Κατόπι, ἐπ. (τοπ.). » Κατόπιν, κατὰ πόδας (πόδα), ἐκ ποδῶν (ποδός), παρὰ πόδας. après, à la suite, à la piste (μεταφορ.). || . Τὸν πῆρε τὸ κατόπι, (ἢ) ἔπεσε κατόπι του. » Κατὰ πόδας (»Ἐκ ποδὸς) ἐδίωξε, παρὰ πόδας εἵπετο, μετεδίωξε. poursuivre, suivre à la piste. §. ἐπ. (χρον.), ἴδε Ὕστερα.

Κατοπινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατόπιν (ἐφεξῆς), ἑπόμενος, ἀκόλουθος. suivant. || . Ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, ἵνα τοὺς κτυποῦν οἱ κατοπινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

Κατορθόνω, ῥ. μετ. »Διαπράττομαι, ἐκπράττω, καταπράττω-ομαι (Ξενοφ. Ἑλλ.), πλέον ποιῶ (ἔχω), κατεργάζομαι, περαίνω, ἀνύτω(ύ-ττω, -ύω), κατορθόω, διοικέω(-ομαι), μηχανάομαι, παρασκευάζω. venir à bout de, parvenir, réussir. || . κατώρθωσε ἵνα διορισθῇ καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνους, ποὺ στάλθηκαν ἵνα δώσουν τὴν εἴδησιν. » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. || . τίποτε δὲν κατορθόνουν τὰ μυρολόγια. » Ἐς οὐδὲν οἱ γόοι περαίνουσιν· » Οὐδὲν πλέον ποιοῦσιν· » Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυερῆο γόοιο (Ἰλ. Ω)«. les gemissements n'avancent à rien (ne servent de rien). || . καὶ ἤθελαν τὸ κατορθώσῃ, ἐὰν ἐγὼ δὲν ἐπροσεχα. » Κἂν ἐξέπραξαν, εἴπερ ἐγὼ κατημέλησα (Εὐστάθ.).« || . ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐμποροῦσαν ἵνα κατορθώσουν τίποτε. » Ἐπεὶ δ' οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύττειν· » Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον (Δημοσθ.).« || . αὐτὸς δὲ τί κατορθόνει ὕστερα; » Ὃ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα οὐτοσὶ, τί ποτ' ἐστὶ; θεάσασθε.

Κατόρθωμα. » Ἄθλος, ἀριστεία, πρᾶξις, ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα, κατόρθωμα. exploit, trait de courage.

Κάτος (Λατιν. » Κάττης, κάττου, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, « Σουΐδ.), ζ. » Αἴλουρος (ὁ κατοικίδιος, οἰκογενὴς, οἰκόσιτος), γαλῆ (ἡ ἀρρην). chat.

Κατοῦδι (τὸ μικρὸν τῆς κάτας). »Γαλιδεύς. châton, minet.

Κατούρημα. » Τὸ οὐρεῖν (ἐνουρεῖν). pissement. §. ἴδε Κάτουρον.

Κατουρλᾶς, οῦ, ἀδικον. »*Οὐρητίας. pisseur, pisse-en-lit, pissenlit.

Κατουροκάνατον } (, ἀγγ. » Ἀμὶς, οὐράνη, οὐροδοχὴ, οὐροδοχεῖον. pot à pisser, pot de chambre.

Κάτουρον (τὸ ἄλλ. Κατρουλιόν). »Οὖρον, οὔρημα. urine, θ. pissat.

Κατουρῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οὐρέω. pisser, uriner. || . κατουρῶ τινα. » Προσουρέω (Δημοσθ. κατὰ Κον.). §. κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου δηλ. ἢ εἰς τὸ στρῶμά μου), ῥ. μεσ. καὶ αὐτοπ. » Ἐνουρέω (» Πηγάνου τὸ σπέρμα φρύξας, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται, «Διοσκορ.). ne pouvoir retenir son urine.

§. κατουρηοῦμαι (ἔχω ἀνάγκην ἵνα κατουρήσω). » Οὐρητιάω, οὐρησείω. être pressé par le besoin de pisser

Κατόχι (τὸ Τουρκ. Ζεγκὶ τῆς σέλλας,). » Ἀναβολεύς. étrier.

Κατρακύλι. »Κυλιστὸν, κύλινδρος, *κύλιστρον. rouleau.

Κατρακύλισμα. » *Κατακύλισις, *κατακυλισμός. l'action de faire rouler (de se rouler) de haut en bas.

Κατρακυλῶ, ῥ. μετ. »Κατακυλίω. rouler (faire rouler) de haut en bas. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κατακυλίομαι. se rouler de haut en bas.

Κατρέφτης, ἴδε Καθρέπτης.

Κατσαρὸς, ἡ, όν, ἴδε Σγουρός.

Κατσιάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζουριάζω.

Κάτσιασμα, ἴδε Ζούρα.

Κατσιασμένος, η, ον (ζῶον καὶ φυτόν), ἴδε Ζουριασμένος. §. (ῥοῦχον) » Δυσέκπλυτον, δυσέκνιπτον. difficile à laver.

Κατσίκα } (Ὁ Κορ. [Ἀτ.Τόμ. Δ'], διορθόνων χωρίον τι τοῦ Δουκαγγ., Κατσίκι } λέγει ὅτι οἱ Οὔγγαροι ὀνομάζουν τὴν Κατσίκαν Ketschke καὶ οἱ Γερμανοὶ Kitzeis δὲ τὴν παλαιὰν Ἀγγλοσαξονικὴν διάλεκτον ἡ Κατσίκα λέγεται Ticken, ὅθεν ὁ αὐτὸς Δουκάγγ. ἀναφέρει ἄλλην γλῶσσαν »Τήκενna τὰ καττίκια«), ζ. ἴδε Γίδα.

Κατσικάκι. » Ἐρίφιον (σώζεται ἡ λέξις). chevreau.

Κατσικήσιος, α, ον, ἴδε Γιδήσειος.

Κατσιποδιὰ } (ἀντὶ Κακηπόδισμα, ἴδε Κατσιπόδιασμα } Ποδαρικόν), ἴδε Κακομοιριά.

Κατσιποδιάζω, ῥ. οὐδ. } , ἴδε Ἀτυχος.

Κατσιποδιάρης, α, ικον }

Κατσοῦφα (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατήφεια, συ-

γνότης, βαρύτης ἐπισκηνίου, σκυθρωπότης, σκυθρωπασμὸς, τὸ σκυθρωπάζειν, σύστασις (συναγωγὴ) προσώπου. mine renfrognée (rébarbative), air rechigné (rembruni), le sérieux.

Κατσουφιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατηφιάω. » Σκυθρωπάζω, στυγνάζω, συνοφρυόομαι, συμπίπτει μοι (μου) τὸ πρόσωπον, συνάγω (συνίστημι) τὸ πρόσωπον, συσπάω (συνάγω, συννεύω) τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπῶς ἔχω. (καὶ μεταφορ.) συννέφω καὶ συννεφέω (» Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο, διατὶ συννένοφε; « Δίων Κάσ.). se refrogner (remfrogner), se rembrunir, rechigner, froncer les sourcils, avoir la mine renfrognée (rébarbative). §. ὁ καιρὸς 'τὰ κατσούφιασε (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Χάλασε καὶ Συννέφιασε). » Τοῦ ἀέρος συνισταμένου (Πλουτ. Ἀντ.).«

Κατσούφιασμα, ἴδε Κατσοῦφα.

Κατσουφιασμένος, η, ον. » Κατηφὴς, σκυθρωπὸς, στυγνάζων, συνωφρυωμένος, κατηφιῶν, συμπεπτωκὼς τὸ πρόσωπον, συνεστηκότι τῷ προσώπῳ. serieux, morne, sombre, triste, qui a un visage renfrogné (etc.).

Κάτω (προφ. κοιν. Κάτου), ἐπ. (τοπ.). » Κάτω, χαμαὶ, κατὰ (εἰς τὰς συνθέσεις). en bas, à bas. ||. πέφτω (ῥίχνω, κτλ.) κάτω. »Καταπίπτω (-βάλλω κτλ.). ||. κάτω-κάτω, ἐπ. ὑπερθ. »Κατωτάτω (ἴδε καὶ Ἐπάνω.). ||. τὸ κάτω-κάτω τί μὲ κόφτει; ἴδε Ὕστερα. ||. ἀπὸ δυὸ χρόνων καὶ κάτω. »Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω (Εὐαγγ.).« de l' âge de deux ans et au dessous.

Κατῶγι. » Κατώγε(γει)ον καὶ Κατάγαι(γει)ον καὶ Πρόσγειον (οἴκημα). habitation (chambre, appartement) qui est au rez-de-chaussée.

Κατωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Κατωσένδονον. » Ὑπόστρωμα, ἐγκοίμητρον, ὑπόβλημα. drap de dessous.

Κατώτερος, η, ον. » Ἐλάσσων(-ττων), ἥσσων(-ττων), ὑποδεέστερος, δεύτερος (»Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος, « Λουκιαν.), δευτερεύων, τὰ δεύτερα φερόμενος, ὕστερος. inférieur, moindre. §. subalterne. ||. εἶμαι κατώτερός 'του. » Ἐλαττοῦμαι αὐτοῦ, τὰ δεύτερα (δευτερεῖα) φέρομαι, μειονεκτέω, ἔλαττον (μεῖον) ἔχω, ἀπολείπομαι, δευτερεύω (« Δευτερεύει τοῦ Κυπρίου τὸ Αἰγύπτιον σάμψυχον, « Διοσκορ.).

Κατῶφλι. » Οὐδός. seuil, pas.

Καυκαλήθρα, φ. » Καυκαλὶς, (καὶ εἰς μερικὰ λεξικὰ, ἂν 'δὲν ἦνε σφάλμα,) βαύκαλις (,ἐξηγούμενον, » Ποῦς ἀλεκτόρειος, δηλ.=Ἀλεκτροπόδιον· ὅθεν ἴδε καὶ παρβλ. Περδικοπάτημα), καῦκος. herbe musc, caucalier.

Καύκαλον (τὸ τσώφλοι' τῶν ὀστρακοδέρμων. Καύκαλος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἀθήναιον [σελ. 412], ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, ῥήτωρ, γράψας Ἐγκώμιον εἰς Ἡρακλέα, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐῤῥέθη καὶ τὸ » Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει;). » Ὄστρακον, κῦτος, κόγχη καὶ κόγχος. coquille, θ. ||. τὸ καύκαλον τοῦ ἀστακοῦ (τοῦ παγουριοῦ κτλ.). »Τὸ κέλυφος (Ἀρστ.). ||. τὸ καύκαλον τῆς χελώνας. »Χελύ(λώ)νιον. écaille de tortue, θ. carapasse, ἴδε καὶ Μπαγᾶς (εἰς τὸ Παράρτημα.). §.(τὸ κόκκαλον τοῦ κεφαλιοῦ). » Κρανίον. crâne, têt.

Καυκὶ (ἐκ τοῦ) »Βαυκίον (τὸ ξύλινον ποτῆρι), κύλιξ (» καυκίον παρ' ἡμῖν, κάλυξ [ἴσως κύλιξ] δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς,« Σουϊδ.), ἴδε Γαβάθα καὶ Ποτῆρι. §.(συνεκδοχ. ὁ δίσκος, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς). »Πλάςιγξ (ἡ). bassin, plateau. §. (τὸ ἐπάνω βαθουλὸν κόκκαλον τοῦ γόνατος). »Ἐπιγονατὶς, μύλη, ἐπιμυλίς. rotule, θ.

Καϋμένος (ἐκ τοῦ Κεκαυμένος), η, ον. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον μεταφορικῶς, κυρ. μὲν ὅταν, λυπούμενοί τινα, 'τὸν ἐλεεινολογῶμεν, καταχρ. δὲ καὶ ὅταν θέλωμεν 'να χαϊδεύσωμεν. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πλάτωνος, αἱ γυναῖκες μάλιστα, μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ αἱ Κωνςαντινουπολίτιδες σήμερον, ὡς χαϊδευτικὴν καὶ οἰκιακὴν προσφώνησιν, συχνότατα τὸ) »Τάλαν, ὦ τάλαν, μέλε, ὦ μέλε, κτλ. ||. ὢ τὸν καϋμένον! » Ὢ, δείλαιος! §. ὁ καϋμένος! »Δείλαιος! ἄθλιος! le pauvre homme! le pauvret!

Καϋμὸς (ἡ ἄκρα λύπη). » Περιωδυνία. grande anxieté (peine, douleur).

Καύσιμον (προφ. κοιν. Κάψιμον). »Καῦσις (» Μοχθηρὰ δὲ τὰ ξύλα καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'). brûlure, θ. brûlement. §. » Πυρπόλησις, κατάφλεξις, ἐμπρησμός. embrasement. ||. καύσιμον τοῦ φαγιοῦ. » Πρόσκαυσις (Πλούτ. π. ἀοργησ.). §. (συνεκδχ. ἡ πληγὴ τοῦ καυσίματος, ἢ τὸ καμμένον μέρος). » Ἐπίκαυμα, πυρίκαυτον (»Ποιεῖ δὲ πρὸς πυρίκαυτα,« Διοσκορ.). brûlure, θ.

Καυτερὸς } , ἡ, όν. » Διάπυρος, πυρώδης,
Καυτὸς } διακαὴς, περιφλεγὴς, καυςηρὸς, φλογερὸς, φλογώδης. ardent, brûlant.

Καύτρα (ἡ), (τὸ καμμένον φτίλι, τὸ κάκκαδον τοῦ λύχνου) » Ἄπτρα. lumignon.

Καυχησιάρης » Ἀλαζὼν, κομπαστὴς,

μεγάλαυχος, κομποῤῥήμων, αὐχηματίας, καυχηματίας, κομπώδης. **hableur, vantard**, ἴδε καὶ Μεγαλόλογος.

Καύχησις. » Ἀλαζονία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, κομπασμὸς, μεγαλαυχία, καύχησις, νεανίευμα, γαυρίαμα. **vanterie, fanfaronade**, θ. ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τὸ ||. Μεγάλα λόγια).

Καυχι(χη)σῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἐκ τοῦ) »Καυχάομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχέω, καταλαζονεύομαι, αὐχέω, ἐπαίρομαι, νεανιεύομαι. **se vanter, habler, se targuer, faire gloire de, tirer vanité de, triompher.** §. » Σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, γάννυμαι, λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, ἐγκομβόομαι, μέγα φρονέω, γαυριάω, γαυρόομαι, εὔχομαι (ποιητ.), βρενθύομαι. **se glorifier, se faire honneur de.**

Καψαλίζω (τὸ ἄλλ. Τσουρουφλίζω), ῥ. μετ. » Περικαίω, παροπτάω, περιφλύζω, ἐπιτύφω, φλογίζω, εὔω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) **havir**, ἀφεύω (Ἀριστοφ.). **griller, rissoler, flamber.**

Καψάλισμα. » Παρόπτησις, φλογισμὸς, θύψις. **l'action de flamber, etc.**

Κάψιμον, ἴδε Καύσιμον.

Κάψι (ἀντὶ Καῦσις, ἡ μεγάλη ζέστη). » Καύσων, καῦμα **ardeur**, θ. ||. μεγάλη (ὑπερβολικὴ, ἀνυπόφορτη) κάψι. » Φλογμὸς, πνῖγος (τὸ), φλόγωσις. **chaleur étouffante (accablante etc.).** ||. κάψι τοῦ παραξυμοῦ, ἴδε Θέρμη.

Καψόνω, ῥ. αὐτοπ. » Καυσόομαι, καυματίζομαι. **avoir grand chaud.**

Καψούρα (πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν γεννημάτων), ἴδε Κάπνια.

Κεδροκούκκουτσον, κ. » Ἀρκευθὶς (ἡ). **genièvre.**

Κέδρος, δ. (εἶνε δύο εἰδῶν, τὸ μὲν, κυπαρισσοειδὲς, χωρὶς ἀγκάθια). »Κέδρος (ἡ), κέδρος τοῦ Λιβάνου. **cèdre.** §. (τὸ δὲ ἀγκαθωτὸν, τὸ Τουρκ. Ἀρδίτσι). » Ἄρκευθος, ὀξύκεδρος, κέδρος ἡ μικρὰ (Διοσκορ. ἡ ὁποία εἰς ἰατρικόν τι Γλωσσάρ. ὀνομάζεται Χαμαίκεδρος). **genevrier,genièvre. cade.**

Κειτάμενος, η, ον. » Κλινήρης, κλινοπετὴς, κατάκοιτος. **alité.**

Κελλάρης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος), ισσα. » Ταμίας (ὁ), ταμία (ἡ), οἰκονόμος (ὁ καὶ ἡ), σιτομέτρης, σιτοποιὸς (ἡ). **maître d'hôtel, dépensier, menagère**, θ.

Κελλάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος). »Ταμεῖον καὶ Ταμιεῖον, ὀψοφυλάκιον, ἐδεσματοθήκη, ὀψών. **office**, θ. **garde-manger, dépense**, θ. **cellier.**

Κελλί. » Θάλαμος, κοιτών. **cellule**, θ.

Κενόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κενόω (Ἡ λέξις ἐφυλάχθη μόνον εἰς τὸ μετάγγισμα τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὴν χύτραν εἰς τὰ πινάκια). » Μετερῶ, μετακενόω, κατακενόω (» Ἔλαβε τὸ τήγανον, καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤθελε φαγεῖν,« Γρφ. Βασιλ. Β', ιγ', 9), μεταγγίζω, διαγγίζω. **servir les mets dans les plats.**

Κέντημα (τοῦ ὑφάσματος μὲ τὸ βελόνι). »*Ποικιλμὸς, *ῥαφίδευσις. **broderie**, θ. §.(τὸ τρύπημα, σούβλισμα,[καταχρ.τσύμπημα] μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ., καὶ τὸ [καταχρ. ἐπίσης] δάγκαμα τῆς μέλισσας, τοῦ σκορπιοῦ κτλ.). » Νύξις, νυγμὸς, νυγμὴ, νῦγμα, κέντημα. **piqûre**, θ. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κεντημένος, η, ον. » Ποικίλος, ἐνυφασμένος, ῥαφιδευτὸς (Γραφ.), διηνθισμένος, ἀνθι(θει)νὸς καὶ ἄνθινος, κεντητὸς (Ἐπικτ. Ἐγχ.), ζωωτὸς (ὅταν ἔχῃ ζώων σχήματα), στρουθωτὸς (ὅταν ἔχῃ πουλιῶν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν) *κλαδωτὸς (ὅταν ἔχῃ κλαδιῶν). **brodé, ouvré** (κυρ. διὰ τὰ ὑφασμένα).

Κεντίδι (τὸ ἄλλ. Πλουμίδι ἢ Ἐόμπλι, καὶ γεν. Κλαδί). » Ποίκιλμα. **broderie, fleur**, θ. **fleuron, feuillage, ramage** (κυρ. ὅταν παρασταίνῃ κλαδιά).

Κεντίστρα (ἡ). » Βελονοποικίλτρια. **brodeuse**, θ.

Κεντρὶ, ἴδε Σουβλί.

Κεντρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Φελιάζω.

Κέντρωμα, ἴδε Φέλιασμα.

Κεντῶ (ὕφασμα μὲ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ποικίλλω, ἐνυφαίνω, *ῥαφιδεύω, ἐμπάσσω. **broder, brocher.** §. (τρυπῶ [καταχ. τσυμπῶ] μὲ τὸ βελόνι, ἀγκάθι, κτλ.). » Κεντάω, νύσσω(-ττω). **piquer.** ||. Τὸν κέντησεν (καταχρ. δάγκασεν) ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς, κτλ.). » Ἐπλήγη ὑπὸ μελίσσης (κτλ.). **il fut piqué par une abeille.** ||. κεντῶ (κτυπῶ μὲ τὰ πτερυγιστήρια) τὸ ἄλογον 'να περπατῇ. » Μυωπίζω. **aiguillonner.** §.(μεταφορ. παρακινῶ τινα), ἴδε Παρακινῶ.

Κένωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Μεταγγισμὸς καὶ μετάγγισις (ὄψων, ἐδεσμάτων), μετακένωσις. **l'action de servir les mets dans les plats.**

Κερὰ (ἐπίθετον, διδόμενον πρὸς τιμὴν εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν μόνον εἰς ταὶς γερόντισσαις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὸ Θειά· οἱ παλαιοὶ εἶχον τὸ Μαῖα). »Δέσποι-

νά, κυρία. madame. §. (σχετικῶς ἡ εἰκοκυρὰ ὡς πρὸς τὰς δούλας 'της). » Δέσποινα, οἰκοδέσποινα, κεκτημένη (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). la maîtresse de la maison.

Κεραμιδάδικον } . »Κεραμεῖον, κεραμει-
Κεραμιδαρειὸν } κόν. tuilerie.

Κεραμιδᾶς. » Κεραμεὺς, πηλοπλάθος, πηλουργὸς, χυτρεύς. potier. §. tuilier.

Κεραμίδι. » Κέραμος (στεγαστὴρ ἢ κοῖλος. Ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τὴν παροιμίαν: » Ὁ πηλὸς ἂν 'δὲν δαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται), κεραμὶς (ἡ). tuile, θ. enfaîteau. ||. τὰ κεραμίδια (συνεκδχ. ἡ κεραμιδοσκέπαστη τοῦ 'σπιτιοῦ στέγη). »Κέραμος, κεραμωτὸν κατάρρυτον (Πολυδ.), κεραμωτὴ στέγη (Στράβ.). faîtière, θ. ||. κομμάτι κεραμιδιοῦ. » Ὄστρακον. tuileau. ||. φτυάνω κεραμίδια. » Κεραμεύω. fabriquer des tuiles.

Κεραμιδόνω, ῥ. μετ. » Κεραμόω, κεραμιδόω. enfaîter.

Κεραμιδόχωμα. » Κεραμῖτις (γῆ). terre à potier.

Κεραμίδωμα. »*Κεραμίδωσις, *κεράμωσις. enfaîtement.

Κερασπὰ, δ. » Κέρασος (ὁ). cerisier, griottier.

Κεράσι, *πωρ. » Κεράσιον. cerise, θ. griotte (τὸ χονδρὸν, γλυκὺν καὶ 'μαῦρον), θ. bigarreau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κέρασμα. »Οἰνοχοΐα, οἰνοχόημα. l'action de verser à boire.

Κεραστής. » Οἰνοχόος. échanson, qui verse à boire.

Κερατᾶς (ἴδε Κέρατον. Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς συνέγραψε καὶ πραγματείαν, ἐπιγραφομένην: Πόθεν τὸ τοῦ Κερατᾶ ὄνομα). »Κερασφόρος (» Τὸ δὲ κατὰ τοῦ κερασφόρου Πανὸς συντελέσαν ποτέ τινι εἰς ὁμηρόκεντρον, ῥηθήσεταί ποτε σκωπτικῶς καὶ κατὰ Πανικοῦ ἀνδρὸς κοινότερον, » Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, « Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 109. » Καὶ σκῶμμα δὲ ἔστιν ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, ἐκ τῆς ἐλάφου παρηγμένος καὶ συγκεκομμένος, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός· δριμύτερον δὲ τούτων εἰ καὶ διελλὸς, ἔτι δὲ καὶ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος, « Ὁ αὐτ. Ἰλ. Π, 745), κερατοφόρος, κερατίας, κεράμβυξ, κεράμβολος. cocu.

Κέρατον. » Κέρας-ως (τὸ). corne, θ. bois (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ). §. ἡ γυναῖκα 'του τοῦ ἔβαλε τὰ κέρατα (φρσ. μεταφορ., τῆς ὁποίας ἀνάλογόν τι ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀρτεμίδωρον, βιβλ. ΙΑ) » Ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κέρατά σοι ποιήσει. sa femme le coiffa etc. ||. ἡ ἐλαφίνα μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα. » Ἡ χρυσόκερως ἔλαφος. la biche aux cornes d'or.

Κερατόνω, ῥ. μετ. (μεταφορ.), ἴδε Κέρατον.

Κεράτσα } . (Σημ. Εἰς τὴν Κωνσταν-
Κερατσίτσα } τινούπολιν πρὸ ἑβδομήντα χρόνων ἡ λέξις ἦτον ἀκόμη συνώνυμος τοῦ Κερά: τώρα μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, χαρακτηρίζουσα τὰς κενοδόξους γυναῖκας, ὅσαι, παρὰ τὴν δύναμίν 'των καὶ παρὰ τὸν καιρὸν, φιλοτιμοῦνται γελοίως 'να μιμηθοῦν τὰ φερσίματα καὶ τοὺς λόγους τῶν καλλιτέρων 'των. Τὸ ἴδιον ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν λέξιν précieuse, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ ἀθάνατος Μολιέρος ἐπέγραψεν οὕτω μίαν 'του κωμῳδίαν. Οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον, φαίνεται, λέξιν ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸ τὸ γελοῖον ἦθος: ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνίδων μας εἴθε 'να καταστήσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς περιττὴν τοῦ λοιποῦ τὴν ἀνάγκην 'της). »Πέρπερος. affectée, pimbêche, mijaurée, bégueule.

Κερατσιτσιὰ (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ ἐπιτετηδευμένον καὶ περίεργον ἐν λόγοις (πράξεσι, σχήμασι), πλάσμα καὶ σχηματισμὸς φωνῆς (προσώπου κτλ.), περπέρεια καὶ περπερία. affeterie, affectation.

Κερδίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κερδαίνω, ἐργάζομαι (» Ἐργασαμένου δὲ Διοδότου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα, « Λυσ.). gagner, profiter. ||. ἐκέρδισε πολλὰ (χρήματα) μὲ τὴν τέχνη 'της. »Πολλὰ ἐργασαμένην ἀπὸ τῆς τέχνης. ||. καὶ ἔ,τι κέρδιζε κάθε φορὰν ἀπὸ τὴν τέχνη 'του. » Καὶ τὸ γιγνόμενον ἑκάστοτε αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης. ||. τί κέρδισεν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; » Τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; quel fruit a-t-il retiré de la philosophie? ||. τί κέρδισες μὲ τοῦτο; » Τί σοι πλέον γέγονεν ἐκ τούτου; que vous en a-t-il revenu? ἴδε καὶ Κατορθόνω καὶ Ὠφελῶ. §. κερδίζω τὴν κρίσι 'μου. »Αἱρέω (τὴν δίκην), ἀναιρέομαι. gagner sa cause. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν 'του. »Εἶλε τὴν δίκην. on lui a adjugé gain de cause.

Κέρδος (τὸ). »Κέρδος (τὸ), ἐργασία (»Τῶν ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων ταῖς τέχναις, « Ξεν. Ἀπομν.), τὸ γιγνόμενον, διάφορον (» Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, « Ἀρστ. Οἰκον.), χρηματισμός. gain, profit, avantage, fruit, revenant bon, lucre, benéfice.

Κερένιος (ὁ ἄλλ. Ἀγιοκερένιος), α, ον. » Κήρινος, κηρόπλαστος. de cire. ciré.

Κερὶ (τὸ ἄλλ. Ἀγιοκέρι). »Κηρὸς (ὁ Τυρρηνικὸς ἦτον καὶ τὸ πάλαι πρστιρότερος τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ τώρα ὁ Οὐενετικός), κηρίον. cire, θ. ἴδε καὶ §. Λαμπάδα.

Κερνῶ, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κιρνάω ἢ Κεράω. » Ἐγχέω, οἰνοχοέω. verser à boire.

Κερόπανον (ὁ Τουρκ. Μουσαμμᾶς).*»Κηρυφάντον. du bougran.

Κεφαλάγκαθον (ὀνομάζεται κοινῶς ὁ) »Σκόλυμος (διότι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, » Καυλὸν ἀνίησι μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ κεφαλὴ ἀκανθώδης,«), ἴδε Σκόλυμπρος.

Κεφαλάκι. » Κεφαλὶς, κεφάλιον. petite tête. || .κεφαλάκι τυριοῦ, (ἡ) κεφαλάκι τυρί. » Τυροῦ τροφάλλιον, τροφαλλίς.

Κεφαλάρι. || .τὸ τοῦ ὑφάσματος καὶ ἰδίως τῆς ζώνης. » Ἀκροζώνιον. || . τὸ τοῦ νεροῦ, ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλᾶς. » Μεγαλοκέφαλος. qui a une grosse tête.

Κεφάλι (ὁ Πλουτ. Συμποσιακ. Β'. ἀναφέρει πλῆρες τὸ) »Κεφάλιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κεφαλὴ, κάρη κάρα καὶ κάρηνον(ποιητ.). tête, θ. || . πέφτω μὲ τὸ κεφάλι. » Ἐγκύπτω. donner tête baissée (à corps perdu), ἴδε καὶ Κατακέφαλα. || . 'δὲν σηκόνω κεφάλι (ἀπὸ ταὶς δουλειαὶς, ἀπὸ τὸ βιβλίον κτλ.). »Οὐδ' ἀνανεῦσαί μοι ἐξεγένετο. »Ὅλος πρὸς τοῖς βιβλίοις ὤν. collé sur les livres. || .βάλλω τὸ κεφάλι μου(φρσ.).»Τὴν κεφαλὴν παρατίθεμαι. je parie ma tête à couper (qui est la gageure d' un fou). || . βάλλω τὸ κεφάλι μου 'σ τὸ σακκὶ (φρ.), ἴδε Βάλλω. §. (συνεκδοχ.). ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, γίδια, πρόβατα, κτλ. » Κτήνη, θρέμματα. il a (il possède) tant de chefs (pièces). §. ἕνα κεφάλι λάχανον. » Κράμβης κεφαλίς. pomme de chou. || . τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας.»Κώδια.(»Κουδέα , λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. , Εἰδ. ΙΑ. 56 , ἐλέγετο κοινῶς καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), (ὁ Ὅμηρ. 'τὸ ὠνόμασεν ὡσαύτως) κάρα(»Μήκων δ' ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλλει«). tête de pavot. || . κεφάλι σκόρδον (ἡ) σκόρδου. » Γέλγις (ἡ), κεφαλὶς, ἄγλις-ιθος (ἡ), μώλυζα. tête d' ail. || . κεφάλι τυρὶ (ἡ) τυριοῦ. »Τροφαλλὶς (τυροῦ). pièce de fromage. || . κεφάλι ζάχαρι. » Κῶνος σακχάρου. pain de sucre. §. (τὸ διάφορον καὶ τὸ) κεφάλι. » Κεφάλαιον (» Ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον, « Πλάτ. Νομ. Ἡ), ἀρχαῖον. capital, fond, principal.

Κεφαλιάτικον. » Ἐπικεφάλαιον, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) μετοίκιον. capitation, θ.

Κεφαλόβρυσον (ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλοκόλωνον, ἴδε Κεφαλόστυλον.

Κεφαλόπονος (ὁ ἄλλ. Πονοκέφαλος), πάθ. »Κεφαλαλγία, κεφαλῆς ἄλγημα (Παυσαν.). κεφαλαία (ἰδιαιτ. ὁ χρονικὸς καὶ δυσίατος), ἡμικρανία (ὅταν πονῇ μόνον τὸ 'μισὸ' μέρος). mal à la tête, migraine, θ. || . εἶνε μὲν νόστιμον, φέρνει ὅμως κεφαλόπονον. » Ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δὲ (Ξενοφ. Ἀναβ. Β').«

Κεφαλόπουλον, 'ψ. ἴδε Γυλάρι.

Κέφαλος, 'ψ. » Κέφαλος (κυρ. ἡ Σφυρίδα), ἴδε τὴν λέξιν. muge, meuge, meunier ; têtard, cabot καὶ chabot ; muxon, chelue, same.

Κεφαλόστυλον (ἀντὶ Στυλοκέφαλον).»Κιονόκρανον, ἐπίκρανον. chapiteau (d'une colonne).

Κεφαλοτράπεζον. » Ἡ ἀνωτάτω (πρώτη) χώρα, προεδρία, ὑπατικὴ χώρα (Πλούτ.). le haut bout de la table, la place d'honneur. || . βάλλω (καθίζω) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. »Προκατακλίνω. donner la première place (la main) à table. || . κάθομαι 'σ τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνομαι. avoir (s'asseoir à) la première place à table.

Κεχρὶ, γεν. » Κέγχρος (ὁ καὶ ἡ). millet. || . κεχρὶ τῆς Ἰταλίας, ἴδε Καλαμπόκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κηκίδι, ἰατρ. (ἀπὸ τοῦ) » Κηκίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κηκὶς-ίδος (ἡ). noix de galle, θ.

Κηλαΐδισμα (ἀπὸ τοῦ) »Κελάδημα. »Ὠδή. chant (des oiseaux), ramage.

Κηλαϊδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κελαδέω (» Εὔηχα κελαδοῦσι, « Λουκιαν.), » Ἄδω. chanter.

Κῆπος (τὸ Τουρκ. Μποστάνι ἢ ὁ Μπαγτσές). »Κῆπος, φυτώριον, φυτοκομεῖον, λαχανόφυτον ἢ δενδρόφυτον, φυταλιά. potager, verger, ἴδε καὶ Περιβόλι.

Κηροψάλιδον (τὸ ἄλλ. Ψαλιδοκέρι), ἐργ. (Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη, ἂν καὶ 'δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ἴσως ὁ) » Ἐπαρυστὴρ ἢ Ἐπαρυστρὶς (τῆς Γραφ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς κηροψάλιδον). mouchettes, θ. πλ.

Κήρυκας (ἀπὸ τοῦ) » Κήρυξ-υκος (ὁ Διαλαλητὴς [ἴδε τὴν λέξιν]. ὀνομάζεται, κατὰ συνεκδοχικὴν μετωνυμίαν, εἴδος θαλασσινοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) » Κήρυξ (ὠνομάζετο). buccin. (Εἰς τὸ αὐτὸ γένος ὑπάγεται καὶ ἡ) » Πορφύρα (ἄλλο εἶδος θαλασσινοῦ). pourpre, ἴδε καὶ Κοχλιός.

Κιθάρα, ἐργ. μουσ. » Κιθάρα. guithare ἢ guitare, θ.

Κίλικας (ἡ Κοίλικας ἢ Κύλικας), πάθ. » Αἱμαλῶψ (Ἱπποκρ.), *αἱμαλωπὶς, ἡ *αἱμαλωπία.

Κινδυνεύω, ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω. courir risque (fortune, hasard). ||. κινδυνεύω τὴν ζωήν μου. » Τὸν περὶ ψυχῆς (σωτηρίας, τῶν ὅλων, τὴν ἐσχάτην) τρέχω, (καὶ παροιμ. ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ) » Τὸν περὶ κρεῶν θέειν.« courir risque etc.

Κίνδυνος. » Κίνδυνος, δεινόν. danger, peril, risque.

Κίνησις, πάθ. ἴδε Διάῤῥοια.

Κινητικὸν (ἰατρικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Κινῶ, ῥ. μετ. (μόνον εἰς τὴν φράσιν: Κινῶ ἀγωγὴν ἢ κρισολογίαν κατά τινος), ἴδε Ἐγκαλῶ. §. ῥ. ἀμ. ἢ μέσ. (ἀρχινῶ, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου). » Στέλλομαι, κινέω (μεταγ. »Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἄβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα,« Γραφ. Γεν. » Οὐδὲ πω κεκινημένοι ἐκ τῆς εἰκείας τῶν Κελτῶν,« Πολύβ. Β', κϐ'), ὁρμάομαι (Ξενοφ.). se mettre en route, ἴδε καὶ Ξεκινῶ, καὶ Σηκόνω. ||. ἐκίνησα ἴσια διὰ τὴν πόλιν. »Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως. §. ῥ. μετ. τρέπρσ. (διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαρσίου), ἴδε Ἐνεργῶ.

Κίσσα, π. (διαφέρει τῆς Καρακάξας). »Κίσσα καὶ (Αττ.) Κίττα. pie, θ. agace, θ.

Κισσὸς, φ. » Κισσὸς καὶ (Αττ.) Κιττός. lierre.

Κίτρινος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Κίτρινος, κτλ.

Κιτρηά, δ. » Μηλέα ἡ Μηδικὴ ἢ Περσικὴ (» Τῆς δὲ Μηδικῆς μηλέας ὁ καρπὸς οὐκέτι μῆλον Μηδικὸν, ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ πάντων ὀνομάζεται, « Γαλ. Τ. ιγ', σελ. 209), κιτρέα (Γεωπον.), κίτριον (» Τὸ κιτρίον ἀκάνθας ἔχει περὶ τὰ φύλλα,« Θῶρ. (;)). citronnier.

Κιτρινάδα (ἡ ἰδιότης τοῦ κιτρίνου). »Ὠχρος, ὠχρότης, ὠχρίασις. couleur jaune. §. (συνεκδ.), πάθ. » Ἴκτερος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν). jaunisse, θ. ||. ἔχω κιτρινάδα'. » Ἰκτεριάω καὶ Ἰκτεράω (Διοσκορ.). avoir la jaunisse.

Κιτρινάδι (τοῦ αὐγοῦ), ἴδε Κροκάδι.

Κιτρινιάρης, α, ικον. »Ὠχριῶν, ὠρακιῶν, ἰκτεριῶν, ὠχρίας (Δριστοτ.). qui a les couleurs jaunes (un visage pâle).

Κιτρινίζω, ῥ. μετ. » Ὠχραίνω(-όω). jaunir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὠχριάω. jaunir, devenir jaune (pâle).

Κιτρίνισμα. » Ὠχρίασις. l'action de jaunir.

Κίτρινος (προφ. κοιν. Κίτρινος), η, ον (ἀπὸ τοῦ) » Κίτριος (κυρ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου). » Χρυσοειδὴς, ὠχρὸς. jaune. ||. εἶμαι κίτρινος. »Ὠχριάω. être jaune, avoir la couleur jaune.

Κιτρινωπὸς, ἡ, όν. » Ὑπώχρους, ὠχροειδὴς, κιῤῥὸς, μήλινος. jaunâtre.

Κίτρον, πωρ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) »Μῆλον Μηδικὸν (» Μῆλα Μηδικά, τὰ νῦν Κίτρα,« λέγει ὁ Φρύνιχ.) ἢ Ἰνδικὸν ἢ Περσικὸν (καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸ λειμῶνι, τοῦ ὁποίου τῷ ὄντι δὲν διαφέρει εἰμὴ κατὰ τὸ μέγεθος). » Χρυσοῦν μῆλον καὶ (μονολεκτ.) Χρυσόμηλον (διὰ τὸ χρῶμά 'του, μολονότι ἡ λέξις προσδιορίσθη καλλήτερα εἰς τὸ Πορτοκάλλι). » Κίτριον, μῆλον κίτριον, (τοῦ Θεοφράστου τὸ) κεδρόμηλον (ὑποτίθεται ἐσφαλμένον ἀντὶ) κιτρομηλεν(Γεωπον.). cedrat, poncire, ἴδε καὶ Κιτρηά.

Κίχλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. Τσίχλα), π. » Κίχλη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). grive, θ. mauvis ou roselle; draine ou drenne (τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα); litorne ou tordelle. §. ψ. » Κίχλη (ἡ θαλασσία). grive (paon) de mer.

Κλαβανὴ, ἴδε Καταῤῥάκτης.

Κλαδάκι. » Ὄρπηξ, κλαδίσκος, κλώναξ, κλωνίον, κλωνάριον. rameau.

Κλάδεμμα. » Κλάδευσις, κλαδεία. taille, θ. ébranchement.

Κλαδευτῆρι, ἐργ. » Δρεπάνιον, πρασόκουρον, κλαδευτήριον, μάῤῥον (Ἡσυχ.). serpe, θ. serpette (τὸ μικρότερον), θ. croissant.

Κλαδευτής. » Κλαδευτήρ. celui qui fait la taille.

Κλαδεύω, ῥ. μετ. » Κλαδόω(-έω,-άω, -εύω), κλωνίζω, κολάζω. tailler(la vigne), ébrancher. ||. κλαδεύω βαθειά. » Βραχυτομέω (οὗ ἐναντίον τὸ) »Μακροτομέω (Θεοφρ.).«

Κλαδί. » Κλάδος, κλών-ωνὸς (διαφέρει τοῦ) ἀκρέμων, πτόρθος, ὄρπηξ. branche, θ. §. (μτγμ. τὸ κεντητὸν), ἴδε Κεντίδι.

Κλαδωτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κεντημένος.

Κλαίω, ῥ. ἀμ. »Θρηνέω, ὀδύρομαι, δακρύω, κλαίω καὶ (Αττ.) κλάω, πενθέω, μύρομαι (ποιητ.). pleurer, ἴδε καὶ Μυρολογῶ. §. (συνεκδοχ.) ἴδε Κακοτυχίζω. §. κλαίομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι. §. κλαὶν τὰ σκυλιά, ἴδε Οὐρλιάζω.

Κλάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Κλαῦμα (» Ἀνακλαίοντος δὲ τοῦ παιδὸς, κίσσα ἡ ὄρνις ἐμιμεῖτο τὰ κλαύματα, « Παυσαν. Η, 12), κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς. pleurs, l'action de pleurer.

Κλαμμένος (ἀπὸ τοῦ) » Κεκλαυμένος

(»Τροφὸν ὁρῶ κεκλαυμένην,« Σοφοκλ. »Κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ', « ὁ αὐτ. Οἰδ. Τυρ.), η, ον, ἴδε Δακρυσμένος.

Κλαντάρης, α, ικον, ἴδε Πορδαλᾶς.

Κλάνω (ἐκ τοῦ Κλάζω τὸ Ηχῶ), ῥ. ἀμ. » Πέρδω(-ομαι), ἀποπέρδω, φύσαν ἀφίημι, βδέω, βδύζω, δια(ἀπο)πνέω, ἀποφυσάω, ἀποψοφέω. peter, vesser, lâcher un vent (un pet, une vesse).

Κλάσιμον. » Ἀποψόφησις, πέρδησις. l'action de peter (etc).

Κλαψιάρης, α, ικον. »Κλαυθμώδης (Ἱπποκρ.),κλαυσιῶν, ὀδύρτης (Ἀριστ. Φυσιογν.). pleureur. §. ἴδε Παραπονιάρης.

Κλάψιμον(ἀντὶ Κλαύσιμον), ἴδε Κλάμμα καὶ Μυρολόγι.

Κλαψοποῦλι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μπούφων). »Ἐλεός. effraie ou effraye, fresaie, chouette des clochers, hibou d' église.

Κλειδαριὰ (ἡ ἄλλ. Κλειδωνιά). » Κλεῖθρον, κλείδωμα, (κυρ. ἡ) βαλανοθήκη (τῶν ἀρχαίων, ἴδε κατωτέρω). serrure, θ. cadenas (ἡ κρεμαστή).

Κλειδὶ (ἀπὸ τοῦ) »Κλειδίον (ὑποκορ.τοῦ) » Κλεὶς-ειδος (ἡ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ ἐκλείδοναν ἀλλέως τὰς θύρας 'των, καὶ ἐπομένως τὴν χρῆσιν τοῦ ἐδικοῦ μας κλειδίου ἐξετέλει παρ' αὐτοῖς ἡ) βαλανάγρα (, ἐργαλεῖον ἀριδωτὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔβγαζαν τὴν βάλανον ἀπὸ τῆς βαλανοθήκης, καὶ 'τοὺς ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὸ ἄνοιγμα. Τοῦ τοιούτου κλειδώματος ἴχνη σώζονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀττικήν): clef, θ. §.(φράκτης ποταμοῦ κτλ. μὲ θύραις). »Κλεῖθρον, ἁρὶς, καταῤῥάκτης. écluse, θ.

Κλειδοκόκκαλον (τὸ κόκκαλον, ὅπου ἑνόνει τοὺς ὤμους μὲ τὸ στῆθος). »Κλεὶς-ειδὸς (ἡ). clavicule (du gosier).

Κλειδόνω, ῥ. μετ. » Κλειδόω, κλείω. fermer à clef.

Κλειδοστομιάζω, ῥ. ἀμτ. » Ἀπόπληκτος γίνομαι τὰς γνάθους (Ἀρστφ.), ἀφασίᾳ συνέχομαι. perdre la parole.

Κλειδοστόμιασμα. » Ἀφασία. perte de la parole.

Κλείδωμα. »Κλείδωσις. l'action de fermer à clef, fermeture, θ.

Κλειδωμένος, η, ον. »Κλειστὸς, κεκλεισμένος. enfermé à clef, sous la clef.

Κλειδωνᾶς. »Κλειδοποιὸς, κλειθροποιός, serrurier.

Κλειδωνιὰ, ἴδε Κλειδαριά.

Κλείδωσις(ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σούϊδας). » Ἄρθρον, ἁρμὸς, γόμφος, γόμφωσις(-μα), συμβολὴ ὀστέων. jointure, θ. joint, articulation, article.

Κλείσιμον (τὸ ἄλλ. Σφάλισμα). » Κλεῖσις, κατάκλεισις. fermeture, θ. clôture, θ. l'action d' enfermer. || .κλείσιμον πληγῆς. » Συνούλωσις. cicatrisation.

Κλεισμένος, η, ον. » Κλειστὸς, κεκλεισμένος, ἐγκλειστος, κατάκλειστος. §. »Μεμυκὼς, συμμεμυκὼς, συμπεπτωκώς. fermé, enfermé. || . θύρα κλεισμένη. »Θύραι προσκείμεναι.«

Κλεισοῦρα (ἡ λέξις, ἐξελληνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λατιν. clausura, ἐσήμαινεν, εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς μάλιστα χρόνους, ὀχύρωμα ἢ φρούριον εἰς τὸ στενώτερον μέρος λαιμοῦ ὄρους. » Τὰς τῶν στενῶν παρόδους, ἤγουν τὰς λεγομένας Κλεισούρας,« Λέων Τακτ.). » Πύλαι, κλεισώρεια(-ία), φάραγξ (ὄρους). gorge d'une montagne, θ. ἴδε Στενόν.

Κλείω(τὸ ἀλλ. Σφαλνῶ), ῥ. μετ.»Κλείω. ἐγκλείω. §. συγκλείω. fermer, enfermer. clorre. || . κλείω τὴν θύραν. » Τὰς θύρας προστίθημι.||.(ὑῤῥε)τὴν θύραν κλεισμένην. » Τὰς θύρας ἐπικειμένας (Ἡλ.),« — προσκειμένας. il a trouvé porte close(καὶ μεταφορικώτερον) un visage de bois. || . κλείω ἔξω. »Ἐκκλείω, ἀποκλείω. fermer la porte sur le (au) nez de quelqu' un, lui refuser la porte. || . κλείω τὰ μάτια (ψυχομαχοῦντος). »Καθαιρέω (» Συμβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς. || . ἂν 'τὰ κλείσῃ μόνον ὁ γέρος (ἐλλειπτ. καὶ μεταφορ., ἂν ἀποθάνῃ δηλ.). »Ἦν καταμύσῃ μόνον ὁ πρεσβύτης, il n'aura pas situ les yeux clos, que... || .'δὲν 'μπόρεσα 'να κλείσω 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ.). »Οὐδὲ καταμῦσαί μοι ἐξεγένετο. je n'ai pu clorre l'œil de toute la nuit. || . 'ως οὗ 'να κλείσῃς τὸ 'μμάτι 'σου, (φρσ.). »Θᾶττον ἢ καταμύσαι,« Φλστρ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κλείομαι, συγκλείομαι, μύω, συμμύω, συμπίπτω. fermer, se fermer. || . (τὸ παράθυρον) ἔκλειε καλά. » Βεβαίως κλειστὸν ἦν,« Θκδ. || . τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν μὲν νύκτα κλείει, ἅμα δὲ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνοίγει. » Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, « Θφρστ. || . ἔκλεισ' ἡ πληγή 'του. » Συνούλωται, συνουλώθη, μέμυκε. se ferma, se cicatrisa.

Κλεμαξίδα (τὸ Τουρκ. Φουλ-μπαχάρι), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τῆς σμίλακος· περιέχει πολλὰ εἴδη). » Κληματὶς, κληματῖτις, ἀτραγένη (Θεοφρ.). §. ἄμπελος ἡ μέλαινα, οἰνάνθη. clématite, θ. viorne, θ. filipendule, θ. œnanthe, θ. herbe aux gueux, θ. viorne des pauvres, θ. §. pervenche, pucelage, violette des sorciers, ἴδε καὶ παρά. Βρωνιὰ καὶ Σμιλάγκι.

Κλεῳτάτα, ἐπ. »Κλέπτων(-ουσα,-οντες, κτλ.), κλέβδην. à la dérobée, ἴδε καὶ Κρυφᾶ.

Κλέφτης, τρα, ικον. » Κλέπτης-έπτρια, κλῶψ, λωποδύτης (ἰδιαιτ. ὁ τῶν φορεμάτων). §. » Ληστὴς, ὁδοστάτης, ὁδοσκόπος. φὼρ-ωρὸς (ποιητ.). voleur, bandit, brigant. §. voleur de grand chemin. || . κάμνω (μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω) τὸν κλέφτην. »Κλωπεύω (Ξενοφ.), ληστεύω. exercer des vols (des brigandages). || . πιάνω (ἐβγάλω) τινὰ κλέφτην. » Φωράω. surprendre (un voleur). || . ἐπάστρευε τοὺς κλέφταις (τοὺς ἐξωλόθρευε δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον). »Τὸ ληστρικὸν (τὰ ληστήρια) καθήρει. || . τὸν κλέφτην οἰκοκύρην (παροιμ.). au plus larron la bourse.

Κλέφτικος, η, ον. » Κλεπτικὸς, ληστι-(στρι)κὸς, φώριος. qui appartient (qui convient) aux (qui concerne les) voleurs (les brigants).

Κλεφτοκάϊκον. » Ἐπακτροκέλης, ἐπακτρὶς, ληστρὶς (ναῦς), μυοπάρων, γαυλὸς, λιβυρνὶς, πειρατικὸν πλοῖον. brigantin, câpre, senau.

Κλεφτοφάναρον. » Δέλτερον. lanterne sourde, θ.

Κλέφτω, ῥ. μετ. » Κλέπτω, κλωπεύω, συλάω, λωποδυτέω (κυρ. φορέματα), ἐκκλέπτω. voler, dérober. || . κλέφτω ἀπὸ τὰ ἔξοδα (ὅταν ἤμαι ἐπιστάτης). » Παροψωνέω. rapiner.

Κλεψιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Μοσχόπουλος). »Κλοπὴ, κλέμμα, κλοπεία. vol, larcin. §. » Ληστεία. brigandage.

Κλεψίμηον. »Κλοπιμαῖον, φώριον, κλέμμα, κλοπαῖον, κλεμμάδιον (Πλατ. Νομ.), κλεψιμαῖον (Παλλαδ. Λαυσ.). vol, larcin, chose volée.

Κλέψιμον, ἴδε Κλεψιά.

Κλήδωνας (καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). » Κληδὼν-όνος (ἡ), κληδονισμὸς καὶ κληδόνισμα (Γραφ.). pronostic, présage, augure. || . ἐβγάλω τὸν κλήδονα. » Κληδονίζομαι. tirer des présages, pronostiquer, augurer.

Κλῆμα. » Κλῆμα, ὄσχη καὶ ὄσχος (κυρ. τὸ κομμένον, ὅταν ἔχῃ καὶ σταφύλια), πυθμὴν -ένος (» Ἐν τῇ Μαργιανῇ τὸν πυθμένα φασὶν εὑρίσκεσθαι τῆς ἀμπέλου πολλάκις δυοῖν ἀνδρῶν ὀργυιαῖς περιλαμπτὸν,« Στράβ. Β΄.). cep. §. sarment.

Κληματαρὰ, ἴδε Δράνα.

Κληματοφύλλων, ἴδε Ἀμπελόφυλλον.

Κληματὶδα. » Κληματὶς-ίδος (ἡ). petit sarment (de vigne); le menu bois de la vigne.

Κληρονομιά. »Κλῆρος. κληροδοσία, κληρονομία, κλήρου διαδοχὴ, κληρονόμημα. héritage, succession, patrimoine. || . ἀφίνω κληρονομίαν. » Κληροδοτέω. léguer.

Κληρονομικὰ, ἐπ. » Κληρονομικῶς, κατὰ κληρονομίαν, κατὰ κλήρου διαδοχήν. par droit de succession.

Κληρονομικὸς, ἡ, όν. » Κληρονομικός. héréditaire.

Κληρονόμος. » Κληρονόμος, ἐπίκληρος (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο κυρ. ἡ μοναχοκόρη). héritier.

Κληρονομῶ, ῥ. μετ. » Κληρονομέω. hériter de, recueillir la succession.

Κλίνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γέρνω καὶ §. Στέργω. || . οἱ ἄνθρωποι ἔκλιναν περισσότερον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. (ὁ Θουκυδίδης βιβλ. Β΄. τὸ ἐξέφρασε παράξενα:) » Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἐγράφετο ἐπήτει;).«

Κλίσις. »Ῥοπὴ,κλίσις. inclination, penchant, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Κλουβὶ (ἐκ τοῦ) »Κλωβίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κλωβὸς, γαλεάγρα (τὸ σιδερένιον διὰ τὰ θηρία), κύρτη, κύρτος. cage.

Κλουβιάζω, ῥ. αὐτοπ. (κυρ. διὰ τὰ αὐγά). » Οὔριος γίγνομαι, διουρέομαι, ἐξουρίζομαι, διαφθείρομαι. couvir, tourner.

Κλούβιος, α, ον (κυρ. αὐγόν). » Διεφθορὸς, ὑπήνεμον καὶ ὑπηνέμιον, κυνόσουρον, οὔριον καὶ οὔριον, ἐξούριον, ἐξουρίσαν, ζεφούριον. couvi, tourné. §. (μεταφορ.) κλούβιον κεφάλι (ἀντὶ τοῦ Ἄδειον, Ἀμυαλον, Ἀνόητον), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος.

Κλωθογυρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Τριγυρίζω.

Κλωθογύρισμα, ἴδε Στρηφογύρισμα.

Κλώθω, ῥ. μετ. ἴδε Γνέθω καὶ Στρήφω.

Κλωνάρι } , ἴδε Κλαδί.
Κλωνί }

Κλωνὴ (τὸ Τουρκ. Κάτι, ἡ ἁπλῆ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη διπλῆ, τριπλῆ καὶ καθεξῆς. Ὁ Ξενοφῶν, τὸ ἐκφράζει διὰ τοῦ) » Λίνον (ὅθεν Δωδεκάλινον, τὸ δωδεκάκλωνον, Ἐννεάλινον, κτλ.). point, ἴδε καὶ Τόνος.

Κλῶσα (κυρ. ὄρνιθα ἡ λέξις εἶνε πεπειπμένη ἐκ τοῦ » *Κλώζουσα). » Ἐπωάζουσα (ὄρνις), φωλὰς (Σουΐδ., ὅτις ἐπιφέρει: »Σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν,«). (poule) couveuse. §. (μεταφορ. ἕνας τῶν ἀστερισμῶν), ἴδε Πούλεια.

Κλώσιμον, ἴδε Γνέσιμον καὶ Στρῴμιμον.

Κλώσισμα. »Ὁ τοῦ ἐπωάζειν χρόνος, τὸ ἐπωάζειν, ἐπώασις, ἐπωασμὸς, νεοττεία. incubation.

Κλωσοποῦλι, ἴδε Ὀρνιθοποῦλι.

Κλῶσσι, ἴδε Κρόσσι.

Κλωστή. »Λίνον (κυρ. ἡ λιναρένια), μήρινθος (ἡ), ῥάμμα, μίτος, νῆμα, κλῶσμα, κλωστὴ (κρόκη). fil, filament (ἡ κομμένη).

Κλώστης, ἐργ. » Κλωστὴρ-ῆρος (ὁ). fuseau (de fer).

Κλωσῶ, ῥ. μετ. » Ἐπωάζω, νεοσσεύω (-ττεύω). couver.

Κλωτσιά. » Λακτισμὸς, λάκτισμα, ληχμὸς (ποιητ.). coup de pied, ruade, ϑ. ||. μὲ ταὶς κλωτσιαὶς, ἐπ. » Λάξ. à coups de pied.

Κλωτσῶ, ῥ. μετ. » Λάξ ἐντείνω, λακτίζω, ἐνάλλομαι. lacher (donner d') une ruade, ruer, regimber.

Κνηκάτος, η, ον. » Κνηκώδης, κνηκοειδὴς, κνηκός. rouge foncé (vif), ἴδε καὶ Κατακόκκινος.

Κνῆκος, φ. (ὁ ἄγριος κρόκος, καὶ ἕνα εἶδος γαϊδουράγκαθου, μὲ ἄνθη κίκρινα, χρήσιμον εἰς τυροκομίαν. Δὲν ἠξεύρω ἂν σώζεται ἡ λέξις, τῆς ὁποίας ὅμως ἔχομεν τὸ παράγωγον Κνηκάτος). » Κνῆκος. safran bâtard.

Κόθορος, ἴδε Κοσκινόγυρος.

Κοιλαρᾶς, οῦ, άδικον. » Γάστρων, προγάστωρ, φύσκων, γαστροπίων (Δίων Κασ.). ventru.

Κοιλιά. » Κοιλία, νηδὺς-ύος (ἡ), γαστὴρ -στρὸς (ἡ). ventre. §. sein (κυρ. τῆς ἐγγαστρωμένης).

Κοίλισμα, γεωργ. (τὸ διπλοῦν-τριπλοῦν ἀλλεπαλλήλως σκάψιμον τῆς γῆς, πρὸς δενδροφυτείαν καὶ ἰδίως ἀμπελοφυτείαν). » *Ἀνασκαφή. effondrement. ||. κόφτω κοίλισμα. »*Ἀνασκάπτειν. effondrer.

Κοιλίτσα (ἡ). » Γάστριον, γαστρίδιον. petit ventre.

Κοιλὸν (τὸ γνωστὸν μέτρον, περιέχον 24 δκάδ. Τουρκ.). » Μόδιος (σώζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πλὴν σημαίνει ἰδικῶς μόνον τὴν ποσότητα 336 δκάδ. Ὁ παλαιὸς ἐχωροῦσε τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως, κατὰ δὲ τὸν γεωμέτρην Ἱέρωνα 40 λίτραις ὁ σπόριμος), μέδιμνος (ἐχωροῦσε 48 χοίνικας). boisseau, muid, sétier (χωρεῖ 240 λίτραις).

Κοιλοπόνημα. » Ὠδὶς καὶ Ὠδὶν-ῖνος (ἡ). mal (douleur, travail) d'enfant ou d'enfantement.

Κοιλοπονῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ὠδίνω. être en travail d'enfant.

Κοιμησιὰν. »Κοίμησις, κοίμημα, τὸ κοιμᾶσθαι (καθεύδειν). l'état de celui qui dort. §. κοιμησιὰ (εἰς τὸ πληθ., τὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα, ἡ ἄλλ. Κρεββατοστρῶσι'). » Εὐναῖα, ἐγκοίμητρα, ἐνεύναια. tout ce qui est nécessaire pour le coucher, la garniture d'un lit.

Κοιμητήριον. » Πολυάνδριον, κοιμητήριον (Ἐκκλ.). cimetière, charnier.

Κοιμίζω, ῥ. μετ. » Κοιμίζω, κατακοιμίζω. faire dormir, mettre au lit.

Κοίμισμα. » Κοίμησις, κοίμημα, κατακοίμησις. l'action de mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνώσσω(-ττω,-όω). (ποιητ.)δαρθάνω, καταδαρθάνω (» Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταταρθεῖν τί με, « Ἀρχῳ. Νεφ.). dormir. ||. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. » Μεσημβριάζω, ἐνδιάζω, καθεύδω τὸ μεσημβρινόν. faire la sieste, faire sa méridienne. ||. κοιμοῦμαι ἔξω (ἢ) εἰς τὴν δροσιάν. » Αἰθριοκοιτέω, ἐν τῷ ψύχει καθεύδω. coucher au frais (à la belle étoile). ||. κοιμοῦμαι κατὰ γῆς. » Χαμαικοιτέω. coucher sur la dure. ||. κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον. » Δευτεροκοιτέω. partager son lit avec quelqu'un. ||. κοιμοῦμαι χώρια (κυρ. ἐπὶ συνεύνων). » Μονοκοιτέω, ἀποκοιτέω. faire lit à part, ἴδε καὶ Ξενοκοιμοῦμαι. ||. Δὲν κοιμοῦμαι τὴν νύκτα (ἔχω ἀϋπνίαν). » Ἀγρυπνέω. §. κοιμοῦμαι 'νωρὶς ἢ ξώρας (καταχρ. ἀντὶ Πλαγιάζω 'να κοιμηθῶ), ἴδε Πλαγιάζω.

Κοινολογῶ, ῥ. μετ. » Δημοσιεύω, κοινόω(-ομαι), ἐκφέρω. publier, divulguer. ||. αὐτὰ δὲν πρέπει 'να κοινολογηθοῦν. »Οὐκ ἔκφορα (ἔκπυστα, ἐξενεκτέα) ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.

Κοινὸς, ἡ, όν. » Κοινὸς, δημόσιος. commun, public.

Κοινωνία (ἡ ἁγία), ἴδε Μετάδοσις.

Κοινωνικόν. »(ἅσμα) Κοινωνικὸν (Ἐκκλ.). communion.

Κοινωνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Μεταλαβαίνω.

Κοιτάμενος, η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κοίτομαι (προφ. κοιν. Κοίτουμαι), ῥ. ἀποθ. » Κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιτάζομαι. être couché, être au lit (alité).

Κοκκαλάκι. » Ὀστάριον. osselet.

Κοκκαλᾶς, οῦ, άδικον. » Ὀστώδης, ὀστοφυής. osseux.

Κοκκαλένιος, α, ον. » Ὀστέϊνος καὶ (Ἀττικώτ.) ὄστινος. fait d'os.

Κοκκαλιάζω (τὸ ἄλλ. Ξυλιάζω), ῥ. αὐτοπ. » Τετάνω περιπίπτω, λορδόομαι. **être attaqué du tétanos**, ἴδε καὶ Ἀποξυλωμένος.

Κοκκάλιασμα, πάθ. » Τέτανος, λόρδωσις. **tétanos, tentigo** (Λατιν.).

Κοκκαλίζω, ῥ. μετ. »Τρα(»Τρω)γαλίζω (-ομαι). τραγανίζω(-ομαι), *βρύκω (» Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, « Ἀθήν.). **croquer, gruger, bâfrer.**

Κόκκαλον (ὠνομάζετο κυρ. τὸ Κουκκουνάρι). » Ὀστέον καὶ (κρσ.) Ὀστοῦν. **os.** ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα (φρσ. διὰ τοὺς ὑπερβολικὰ λιγνούς. Ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ὁ Θεοκρ. Εἰδ. Β, 89—90) » Αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. « ||. κόκκαλον τοῦ ᾠαριοῦ, ἴδε Ψαροκόκκαλον.

Κοκκινάδα. » Ἐρύθημα, ἐρευθος (τὸ), ἐρυθρίασις. **rougeur**, θ. §. παθ. *Ἐρυθῖτις (νόσος). **rougeole**, θ.

Κοκκινάδι. »Ἐρευθος (τὸ), ἄγχουσα, ἀνδρείκελον, παιδέρως. **rouge**, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Κοκκινίζω, ῥ. μετ. » Φοινίσσω, ἐρυθαί(θραί)νω. **rougir, roussir.** ||. κοκκινίζω τὸ σίδηρον κτλ. εἰς τὴν φωτιάν. » Διαφαίνω (»Ὄστρακον διαφῆνας,« Ἱππκρ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐρυθαί(θραί)νομαι, ἐρυθριάω, φοινίσσομαι. **rougir.**

Κοκκίνισμα. » Φοίνιξις, φοινιγμὸς, ἐρυθρίασις. **l'action de rougir** (**teindre en rouge**).

Κοκκινοβαμμένος, η, ον. » Κοκκοβαφὴς, κοκκινοβαφὴς, ἐρυθροβαφὴς, πορφυροβαφὴς, φοινικοβαφὴς, φοινικόβαπτος. **teint en pourpre** (**en rouge, en écarlate**).

Κοκκινοβολισμένος, η, ον. » Ἐξέρυθρος, πυρωπὸς, πυροειδὴς, φλογωπὸς, φλογοειδὴς. **enflammé, très rouge.**

Κοκκινοβολῶ, ῥ. οὐδ. » Ἐξερυθριάω (Ἱπποκρ.). **rougir jusqu'au blanc des yeux.**

Κοκκινογένης. » Πυῤῥός. **roux** (τὸ θ.) **rousse.**

Κοκκινογοῦλι (τὸ Τουρκ. Παντζάρι), φ. »*Σευτλὶς καὶ *Τευτλὶς (ἡ πορφυρᾶ),*πορφυρὶς ἢ φοινικὰς-άδος (» Φοινικάδες καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων,« Ἡσυχ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἴσως μᾶλλον εἰς τὰ κόκκινα δαυκιὰ, ἴδε Δαυκί). **betterave.**

Κοκκινόκωλος (ὄνομα γενικὸν), π. »Φοινίκουρος καὶ*Φοινικοῦρις (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει » Μεταβάλλειν τὸν Ἐρίθακον καὶ τὸν καλούμενον Φοινίκουρον ἐξ ἀλλήλων. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἐρίθακος χειμερινὸν, ὁ δὲ Φοινίκουρος θερινὸν.« Περὶ Ζ. Θ'), ἴδε Πετρίτης. **cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, épeiche.**

Κοκκινομάγουλες, η, ον. » Φοινικοπάρειος. **à joues ronges.**

Κοκκινομύτης (εἶδος κόρακος, **corvus glandularius**). **geais.**

Κόκκινος, η, ον. » Ἐρυθρὸς, ἐρυθροβαφὴς, φοινικοῦς, φοινικοβαφὴς, πορφυροῦς, κόκκινος, κοκκοβαφὴς καὶ κοκκινοβαφὴς (κυρ. ὁ βαμμένος μὲ πρινοκόκκι), ἁλουργὸς. **rouge.** ||. κόκκινος βαθὺς (σὰν τῆς ῥῳδιᾶς τὸ ἄνθος, Τουρκ. Νὰρ-τσιτσεὶ, ἡ Ἁλικος). » Ὑσγινος, ὑσγινοβαφὴς, φλογοειδὴς, φλόγινος, φλογόχρους, φλόγεος, πυῤῥὸς (Ὁ Θεόφραστος Βιβλ. Ἀ. Φυτ. κά. αὐτὸ ὀνομάζει) » Φοινικοῦν. **écarlate, ponceau.** ||. κόκκινος ἀνοικτὸς, ἴδε Τριανταφυλλένιος. ||. ἔχει κόκκινα μάγουλα. » Ἐπανθεῖ αὐτῷ κατὰ τὰς παρειὰς ἐρύθημα. §. (συνεκδχ.) κόκκινος ἄνθρωπος (ὁ ἔχων κόκκιναις τρίχαις). » Πυῤῥὸς, πυῤῥόθριξ-ότριχος (Ἀριστοτ.). **roux, rousseau.**

Κοκκινόχωμα, ὀρ. » Μίλτος (ἡ). §. ἄμμιον. **vermillon, craie rouge**, θ. **rubrique**, θ.

Κοκκινωπὸς, η, όν. » Ὑπέρυθρος (» Τὸ ἄνθος ἀμυγδαλῶν τινῶν ὑπέρυθρον,« Θεόφρ. Φυτ. Ἀ). **rougeâtre.**

Κόκκορας (ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς 'του ὁ Πετεινός). » Κίκιῤῥος, ἀλεκτρυὼν (λέγει ὁ Ἡσύχ.),« ἴδε Πετεινός.

Κοκκώνα (Κοκκωνᾶς ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ὁ σύντροφος τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου, Βυζάντιος τὴν πατρίδα), ἴδε Κερά.

Κοκκωνίτσα(ἡ μικρὴ κοκκώνα,ἡ θυγάτηρ τῆς κοκκώνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτικῶς καὶ ἐν εἴδει τιμητικῆς προσφωνήσεως). » Δέσποινα. (» Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς Ἀπφία καὶ Ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα,« Πολυδ. Γ', 74). de(da)moiselle.

Κολάζω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον κόλασιν), ῥ. μετ. » Κολάσει τῇ αἰωνίᾳ ὑπόδικον ποιέω, κτλ. **damner.**

Κόλακας. »Κόλαξ, θώψ. **flatteur, adulateur.**

Κολακεία. » Κολακεία, θωπεία. **flatterie. adulation.**

Κολακεύω, ῥ. μετ. » Κολακεύω, θωπεύω. **flatter.**

Κόλασις (μόνον ἡ μετὰ θάνατον). »Ἅδης, τάρταρος, τὰ ὑπὸ γῆν (ὑποχθόνια, καταχθόνια) κολαστήρια (βασανιστήρια), γέεννα (Γραφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκο-Ἀραβικοῦ Τζεχεννὲρ). **enfer, enfers.** ||. εἰς τὴν κόλα-

σιν. » Ἐν ἅδου, εἰς ἅδου. || . πέτρα τῆς κολάσεως, ὑρ. καὶ ἰατρ. ἴδε Πέτρα.

Κόλιανδρον (τὸ) } , (» Κατὰ τὸ σχῆμα
Κόλιανδρος (ὁ) } τοῦ κορίου σπέρματος, ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον, « Γργ. Νύσσ.), φ. (ἀρωμ.). » Κορίαννον καὶ Κορίαννον, κόριον. coriandre, θ.

Κολιαροῦδι, ᾽ψ. »*Κολίδιον. petit poisson du genre des maquereaux.

Κολιὸς, ᾽ὑ. » Κολίας. poisson du genre de maquereaux, (εἰς τὴν Μασσαλίαν, κατὰ τὸν Ῥονδελλὲτ, ὀνομάζεται) cogniol.

Κόλλα. » Κόλλα. colle, θ. ἴδε καὶ Μάζαλη καὶ ᾽Ψαρόκολλα. || . κόλλα τοῦ δένδρου, ἴδε Κομμίδι. §. φ. ἴδε Ἰξία. §. κόλλα (ἢ ἀκόλλα) χαρτιοῦ (τὸ ἄλλ. φύλλον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτιοῦ, ᾽δὲν ἐγνώριζαν ἑπομένως οὔτε τὴν εἰς φύλλα διαίρεσίν ᾽του: εἰς τὸν Ἡσαΐαν εὑρίσκεται σύστοιχος λέξις ὁ) » Τόμος (» Λάβε σοι τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον. « καὶ εἰς τὸν Ἡρωδιανὸν τὸ) » Γραμματεῖον (»Λαβὼν γραμματεῖον, » τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα » ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε κλάσει ἀμφο» τέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει. « Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι προσφορωτάτη λέξις ἤθελεν εἶναι τὸ) » Πτυχίον ἢ Δίπτυχον χάρτου. feuille, θ.

Κολλάγκαθον (ὀνομάζεται τὸ), φ. » Χαμαιλέων (ὁ μέλας) (τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ συναζομενον κολλῶδες κόμμι μασᾶται ὡς μαστίχη, ἴδε Ἰξιὰ καὶ Χαμολήφ· ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ Καλάγκαθον).

Κολλάρισμα (κυρ. φορεμάτων), ἴδε Μαζάλισμα.

Κολλάρω (κυρ. φορέματα), ῥ. μετ. ἴδε Μαζαλίζω.

Κόλλημα. »Κόλλησις, συγκόλλησις. collage, l'action de coller.

Κολλημένος, η, ον. »Κολλητὸς, προσπεφυκὼς (»Προσπεφυκυῖα δὲ ὥσπερ λεπάδες.« Θεοφρ. Φυτ. Δ'), σύγκολλος, συγκόλλητος. collé. §. (μεταφορ.) κολλημένος ᾽σ τὸ βιβλίον ᾽του (ἀναγινώσκων δηλ. μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀδιακόπως). » Προσπεφυκὼς (»Προσετηκὼς) τῇ βίβλῳ. collé sur, cloué à, fortement attaché.

Κολλητά, ἐπ. » Συμφωῦς. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα ᾽τὸ λέγουν Σύγκολλα , ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Συγκόλλως. à ne faire qu'un tout.

Κολλητικὸς, ἡ(ἀῤῥώστια κυρ.), ὀν. »Διαδόσιμον (νόσημα). contagieux.

Κολλητὸς, ἡ, ὀν. » Συναφὴς, συνεχὴς, συμφυὴς. adhærant, cohærant, contigu. || . τὸ ᾽σπίτι ᾽του εἶνε κολλητὸ᾽ μὲ τὸ ᾽δικό᾽μου. » Συνεχὴς αὐτοῦ ἐστιν ἡ οἰκία τῇ ἐμῇ. sa maison est tout joignant la mienne.

Κολλητσιάνος, θαλ. »Κνίδη (,Τσουκνίδα, διὰ τὸ ἀποτέλεσμά ᾽του, ὀνομάζεται καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀκαλήφη(λύ)φη. cul-d'ane, cul-de cheval, ἴδε καὶ παράβ. Βυζὶ (τῆς θάλασσας).

Κολλητσίδα, φ. (τὸ ὄνομα χαρακτηρίζει γενικῶς ὅσα φυτὰ προσκολλῶνται εἰς τὰ πλησιάζοντα σώματα, καθὼς τὸ Ἀνεμόχορτον, τὴν Πλατομαντίλλαν, τὸν Ποτηροπλύτην, τὸν Σιδερίτην, κτλ. κυρίως ὅμως εἶνε τὸ) » Ξάνθιον (καὶ ἡ) » Ἀπαρίνη (τοῦ Θεοφρ., τὴν ὁποίαν ὁ Διοσκορ. ὀνομάζει πρὸς τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σπόρου ᾽της, καὶ) Ὁμφαλόκαρπον. (Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. ΙΓ', ὀνομάζει Κολλητσίδαν τὴν ἄγρωστιν, βοτάνην πρασοειδῆ). grateron, glaiteron ou glouteron (le petit), bardanne (la petite), θ. rièble, grappelle, θ. herbe à boutons, θ. lampourde ; gaillet accrochant.

Κολνῶ, ῥ. μετ. » Κολλάω, συγκολλάω. coller. || . ᾽να τοῦ κολλήσουν βεντοῦζαν εἰς τὴν ῥάχιν. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω,« Ἀρετ. §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κολλάομαι, συγκολλάομαι. se coller. || . κόλλησε ψώραν (κτλ.). »Μετέλαβε (»Μετέσχε) τοῦ μιάσματος. il a gagné (contracté, pris) la gale. §. ᾽δὲν κόλλησε (φρσ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων), ἴδε Πιάνω.

Κολοβόνω, ῥ. μετ. » Κολοβόω, κολούω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω. écourter, tronquer, mutiler.

Κολοβὸς (κυρ. ὁ Κουτσουνούρης. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν διὰ κάθε ἀκρωτηριασμὸν), ἡ, ὀν. » Κόλουρος, κολοβὸς, κολοβόκερκος (Γραφ.). écourté, tronqué, courteaud (κυρ. σκυλὶ καὶ ἄλογον).

Κολοκάσι (τὸ Τουρκ.Γὲρ-ἐλμασὶ καὶ Γερμαν. Καρτόφλι) , φ. (ὅμοιον μὲ τὸ Πατάτον. batatte ou patatte.) » Κολοκασία καὶ Κολοκάσιον (κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου ἢ Λωτοῦ. Τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν εἶνε ῥίζα ἑνὸς εἴδους) » Ἄρουν ἢ στρύχνου βολβώδους εἰδωδίμου.*Γεώμηλον. pomme de terre, θ. topinambour.

Κολοκυθιὰ, φ. » Κολοκύνθη(-ύντη) καὶ Κολόκυνθα (ἴδε κατωτέρω). courgier.

Κολοκύθι , κ. » Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ κολόκυνθα (καὶ τὸ πολλὰ μακρὺ, Τουρ. Ἀσμὰ [δηλ. κρεμαστὸν]-καμπάκ,) »Κολοκύνθη Ἰνδικὴ ἢ δρακοντιάς. courge, θ. || . ὁ ποντικὸς ᾽σ τὴν τρύπα᾽ δὲν χωρᾶσε, κ' ἔ-

σερνε καὶ κολεκύθα' (παροιμ.), ἴδε Ποντικός.

Κόλλυβον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ὁ Σουΐδας ἔχει:) » Κόλλυβα, σῖτος ἑψητός. « (ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρίως τὰ μετὰ τὸ τραπέζι γλυκούδια, τὰ ἄλλως Τραγήματα, καὶ τὴν ψιλὴν μονέδαν, ὅθεν ὁ Κολλυβιστής, συνώνυμον τοῦ Κερματιστής. Τὰ ἐδικά μας Κόλλυβα ἀναλογοῦν κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ) » Νεήλατα (τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον ἀκόμη καὶ) Μακαρίαν καὶ Ἀμβροσίαν, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὰ) » Πάνα (, τὰ ὁποῖα ἐβράζοντο καὶ ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὅς τις διὰ τοῦτο καὶ Πυανεψιὼν ὠνομάζετο). du bled cuit (qu'on offre aux eglises). ||. μὲ ξένα κόλλυβα μνημονεύει τὸν πατέρα 'του (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Θυμιάμασιν ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεται (Παυσαν. Θ', 30).«

Κολύμβημα (προφ. κοιν. Κολύμπημα). » Κολύμβησις, κόλυμβος (ὁ). natation. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν 'ξέρει κολύμβημα. »Ἀκόλυμβος ||. διότι, καὶ κολύμβημα 'να μὴ 'ξεύρῃ τινάς, 'δὲν βουλᾷ (εἰς τὴν Ἀσφαλτῖτιν λίμνην τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀκράγαντα λίμνας), ἀλλὰ πλέει ἐπάνω 'σὰν ξύλον. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει, ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι (Στραβ.).«

Κολυμβητής. » Κολυμβητὴς(-ήρ). nageur.

Κολυμβητὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πρᾶγμα κολυμβοῦν εἰς τὴν ἅλμην. Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν) » Κολυμβάδας καὶ Νηκτρίδας (ἐλαίας· ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ κολιοὺς κολυμβητοὺς, ἕνα εἶδος παστῶν). qui nage dans la saumure.

Κολυμβῶ (προφ. κοιν. Κολυμπῶ), ῥ. ἀμ. » Νήχομαι, νέω (ὁ μέλλ. Νεύσω), κολυμβάω. nager.

Κολυμβῶντας, ἐπ. (μετοχ.) » Κολυμβητί. à la nage. ||. πέρασε κολυμβῶντας. » Διενήξατο, διεκολύμβησε. il passa à la nage.

Κολώνα (ὁ μαρμαρένιος στύλος. Κολώναν 'τὴν ἐπρόφεραν ἀπαράλλακτα καὶ οἱ Δωριεῖς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τοῦ Κολωνάτα Διός). »Κίων, στύλη. colonne, θ.

Κομμάτι (ἀπὸ τοῦ) » Κομμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμα. » Τεμάχιον, τέμαχος (τὸ), τόμος, τμῆμα. morceau, θ. pièce, θ. coupon (παντοῦ κυρ.). ||. κομμάτι ψωμὶ (ἢ) ψωμιοῦ, ἴδε Φελί. ||. κομμάτι πράγματος τσακκισμένου ἢ σπασμένου. » Κλάσμα, θραῦσμα, θρύμμα, τρύμες (τὸ). fragment, éclat. ||. τὰ κομμάτια τοῦ καραβιοῦ ὅταν τσακκισθῇ. »Ναυάγια. débris, bris. §. ἐπ. (ποσ.), ἴδε Ὀλίγον.

Κομματιάζω, ῥ. μετ. »Κατατέμνω, κατακόπτω, κερματίζω, κατακερματίζω, διαμελίζω, τεμαχίζω. mettre en pièces, découper, dépécer, morceler, déchiqueter. ||. κόπτω τὸ κρέας εἰς τὸ τσα ἕζι ἕνα 'τὸ μοιράσω. » Διαιτρεύω. découper.

Κομμάτιασμα. » Κερματισμὸς, κατακερματισμὸς, διαμελισμός. l'action de découper (dépécer, etc).

Κομματιασμένος, η, ον (. »Τεμαχιστὸς Κομματιαστὸς ἡ, ὸν (Ἀθην.), κατακεκομμένος, κτλ. morcelé, découpé, etc.

Κομμίδι (ἡ ἄλλ. Κόλλα τοῦ δένδρου ἀπὸ τοῦ) » Κομμιδιον (» Τὸ καλούμενον Ἠλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ,« Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἠλεκτρίδες), (ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμι-εως (τὸ). gomme, θ.

Κομπέδεμα. »Ἀπόδεσμος, ἔνδεσμος (Διοσκορ. Ε, 50). ἐπικόμβιον (τὸ Τουρκ. Τσεκίνι). ἐγκόμβωμα, δεσμὸς (» Καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνάγαγεν εἰς δεσμὸν τετρυπημένον, « Γραφ. Γεν. ΝΒ'). nouet.

Κομποδένω, ῥ. μετ. » Ἀποδέω(-ομαι), *κομβόω, ἐγκομβόω. nouer, faire un noeud.

Κομπολόγι (τὸ ἄλλ. Πατερμόν. »Με-
Κομποσχοῖνι ταγενεστέρα καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ λέξις). » Κομβολόγιον, κομβοσχοίνιον. chapelet, patenôtes, θ. πλ.

Κόμπος. » Δεσμὸς, ἅμμα (» Τῆς φορβιᾶς τὸ ἅμμα μή ποτε ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται, « Ξενοφ. περὶ Ἱππ.), σύναμμα, κόμβος, ζεῦγμα (Πολυαιν.). nœud. ||. δένω (κάμνω) κόμπον, ἴδε Κομποδένω. §. (συνεκδχ. ἡ κλείδωσις διαφόρων φυτῶν, καθὼς τοῦ κλήματος, τοῦ καλαμιοῦ, κτλ.). »Γόνυ—ατος (τὸ). nœud. §. (ὁ ἄλλ. Ῥίζος δένδρου, ξύλου, κτλ.), ἴδε Ῥίζος. §. κόμπος τοῦ Τριανταφύλλου (τὸ ὑπὸ τὸ ἄνθος 'του ὀπωρεϊδὲς μέρος, τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, καὶ λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, Ὀρνιθόκωλος). »Ἠλακάτη. grate-cu. §. (ἡ μικρὴ σταλαγματιά, κυρ. ἰατρικοῦ), ἴδε Σταλαγματιά.

Κομπώσι (» Τὰς σέλλας μετὰ τῶν κομπωσίων, « Κουρπαλ. Δ', 10. ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κόμβωσις (τὸ ἐμπροσθινὸν ὄγκωμα τῆς σέλλας, τὸ ὁποῖον πιάνων ἀναβαίνει ὁ ἱππεύς).

Κονδυλένιος (μεταφορ.), α, ον, ἴδε Ἴσιος.

Κονδύλι (ἀπὸ τοῦ Λατ. condalium, ὁ κόμπος [κόνδυλος] τοῦ καλαμιοῦ καὶ [συνεκδχ.] ὅλος ὁ) » Κάλαμος, γραφὶς (ἡ), γραφεῖον, (ἀπὸ τῶν Παῦλ. Λίγ. ἐνομάζεται)

καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων. plume, θ. ||. 'παίρνω 'σ τὸ κονδύλι (φρσ.), ἴδε 'Παίρνω.

Κονδυλομάχαιρον (ἡ ἄλλ. Σουγιά). »Σμίλη, γλυφὶς (ἐπιγραμ.), καλαμογλυφίς. canif.

Κόνιδα. » Κονὶς-ίδος (ἡ). lente, θ.

Κοντὰ, ἐπ. (σημαίνει 1ον. τόπον). »Ἐγγὺς, πλησίον, πρὸς (μὲ δοτικ.), παρὰ (μὲ δοτ. καὶ αἰτ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), ἐχομένως, ἐχόμενα (Γραφ.), πέλας ἄγχι καὶ ἀγχοῦ (ποιητ.). près, auprès, proche, attenant, contre. ||.πλειὸ' κοντὰ, ἴδε Κοντήτερα. ||. πολλὰ κοντά. » Ἔγγιστα, ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, ὡς ἐγγυτάτω, πλησιέστατα καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτατα. ||. ἀπὸ κοντὰ, ἴδε Ἀπό. ||. πηγαίνω (βάλλω, ἔρχομαι, φέρνω) κοντὰ, ἴδε Πλησιάζω. ||.καὶ 'πῆγαν κοντά 'του. » Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐγένοντο (Πλάτ.). ||. 'τὸν 'πῆρ' ἀπὸ κοντά, ἴδε Κατόπι. §. (2ον. χρόνον) τώρα κοντὰ (καὶ ἐπὶ παρελθόντος καὶ ἐπὶ μέλλοντος). » Αὐτίκα δὴ μάλα, ἄρτι (διὰ τὸ παρελθὸν μόνον), ἀπάρτι. prochaimement. ||. ἦλθε τώρα (εἶχεν ἔλθει τότε) κοντά. » Προσφάτως ἀφιγμένος. nouvellement (récemment, dépuis peu) arrivé. §. (3ον. σύγκρισιν) τὸ ἐδικό' 'του ἄλογον κοντὰ 'σ τὸ δικό' μου εἶνε τίποτε, ἴδε Ἐμπρός. §. (4ον. πρόσθεσιν) αὐτὸ κοντὰ ὅπου 'δὲν ὠφελεῖ καθόλου, κτλ. » Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν. outre que cela n'est d'aucune utilité. §. (5ον. ἐλάττωσιν) ἐξώδευσα κοντὰ σαράντα πουγγειά. »Δαπανήσας ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. approchant. ||. πληγωμένοι κοντὰ οἱ 'μισοί. » Τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'.),« ἴδε καὶ Σχεδόν.

Κονταίνω, ῥ. μετ. » Κολοβόω, κολούω. accourcir, raccourcir, écourter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βραχύτερος ἐμαυτοῦ γίγνομαι. s'accourcir.

Κοντάκι (τοῦ τουφεκιοῦ). » Ἀκτηρὶς-ίδος (ἡ), *στήριγξ-ιγγος (ἡ). crosse (de fusil), fût. §. (μὲ τὸ ὁποῖον βάλλουν φωτιὰν οἱ κακοῦργοι). » Ἀστίοχος (ὁ), πρηστήριον, *πρηστήρ. machine incendiaire.

Κοντακιανὸς (ὁ ἄλλ. Χαμαδὸς, οὔτε κοντὸς οὔτε ὑψηλὸς, κλίνων ὅμως πρὸς τὸ κοντότερον), ἡ, όν. » Μικροφυὴς, βράσσων (ποιητ.). courtaud (κυρ. ὁ κοντόχονδρος).

Κοντανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Κοντάρι (κάθε μακρὺ, λεπτὸν καὶ ἴσιον ξύλον.). » Κοντὸς (» Τὸν Ὁμηρικὸν κοντὸν, τὸν τοῖς ναύταις χρηστὸν (τὸν γὰρ πολεμικὸν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής) τὸ παρ' ἡμῖν Κοντάριον ὑπεκόρισε, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. I,488), κάμαξ (»Κάμακες, κοντάρια ὀρθὰ, Ἡσύχ.). perche, θ. §.(ἰδιαιτ. τὸ πολεμικόν). »Δόρυ-ατος (κυρ. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ), λόγχη (κυρ. ἡ σιδερένιά 'του μύτη, ἴδε παρακατιῶν, τὸ παράδειγμα), ἀκόντιον, σάρισσα (ἰδιαιτ. τὸ Μακεδονικὸν, 14 πηχῶν, καθὼς λέγουν), ξυστὸν (ἴδε Κονταρόξυλον), παλτὸν (ἰδιαιτ. τὸ κοντὸν, τὸ Τουρκ. Τζιρίτι), γρόσφος, (καὶ ποιητ.) ἔγχος (τὸ) καὶ μελία (κυρ. τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου Μέλεγος κατασκευασμένον). lance, θ. pique, θ. javelot. ||. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ, ἴδε Κονταρόξυλον. ||. ἡ σιδερένια μύτη (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ κονταριοῦ. » Αἰχμὴ, λόγχη, ἐπιδορατίς. flèche, θ. ||. τὸ ὄπισθεν σουβλερὸν μέρος 'του, μὲ τὸ ὁποῖον 'τὸ 'μπήγουν κατὰ γῆς. » Σαυρωτὴρ, στύραξ, στυράκιον. le bout de la pique. ||, κοντάρια μὲ μύταις ἀρκετὰ πλατειαῖς, καὶ ξύλα 'γιερὰ (σκληρὰ, δυνατά). » Ἀκόντια ἔχοντα τὰς μὲν λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς (Ξενοφ. Κυνηγ.).« ||. πολεμῶ (κτυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. » Διαδορατίζομαι, διακοντίζομαι. ||. σκοτόνω (τρυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. » Κατακοντίζω.

Κονταριά. » Ἀκόντισμα. coup de (blessure faite avec une) pique.

Κονταρόξυλον. » Δόρυ, ξυστὸν (» Τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι ἐὸν ὁμοίως χρύσεον, « Ἡροδ. Ά), στύραξ, στυράκιον, ῥάβδος (ἡ), κάμαξ. fût.

Κοντεύω (» Λέγοντας σίμωσ' ὁ καιρὸς, κἠμέραις ἐκοντέψαν, « Ἰωάνν. Γλυκ. περὶ ματ. βίου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Πλησιάζω. §. ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω, μικροῦ δέω. approcher, s'en falloir peu. ||. τώρα δὰ πλέον, ὦ Ἱππία, κοντεύω 'να καταλάβω τὶ λέγεις. »Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις (Πλατ.).« ||. ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ. » Πτῶσιν ὠδίνει, καταῤῥέει. menacer ruine. ||. ἐκόντευσε 'να μὲ γελάσῃ. » Ἐγγύτατα ἀφίκετο ἀπατῆσαί με (Παυσαν. ΣΤ').

Κοντήτερα, ἐπ. » Ἐγγυτέρω, ἐγγύτερον, ἔγγιον, πλησιέστερον καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερον. plus près.

Κοντήτερος, η, ον » Ἐγγύτερος, πλησιέστερος καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερος, προσεχέστερος. plus proche.

Κοντινὸς, ἡ, όν. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) πλησίον (ἐγγὺς, πέλας), προσεχής. proche, prochain.

Κοντοκαθίζω, ῥ. αὐτοπ. » Συγκάθημαι, ἐγκαθίζω. s'affaisser.

Κοντολαίμης (ὁ ἔχων κοντὸν λαιμὸν),

τοσα, ικον. » Βραχυτράχηλος, κολοβοτράχηλος. dont le cou est court.

Κοντολογῆς, ἐπίῤῥ. »Ἐν βραχυλογίᾳ, διὰ βραχέων κτλ. ἴδε Σύντομα καὶ Συντομία.

Κοντὸς (Ὁ Ἡσύχ. ᾽τὸ γράφει Κονδὸς, ἑρμηνεύων δι᾽αὐτοῦ καὶ τοῦ Σμικρὸς τὸ Κολοβὸς: ὁμοίως καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. » Τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν ἀπάντων ἔστω» σαν κονδὰ μέχρι τῶν γονάτων, « ὁποίας λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ τὰς τῶν Λακωνιζόντων » Βραχείας ἀναβολὰς «), ἡ, ὀν. » Βραχὺς, μικρὸς, μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ (Εὐαγγ.), ταπεινὸς, ὀλίγος (ποιητ.). court.

Κοντοστέκομαι, ῤ. μέσ. » Ἐφίσταμαι, ἀναδύομαι, ὀκνέω. demeurer court, s'arrêter, hésiter.

Κοντοσύλλαβα, ἐπίῤῥ. = Κοντολογῆς (ἐκ τοῦ-

Κοντοσύλλαβος, η, ον. » Βραχὺς, βραχυλόγος. succinct.

Κοντότερος, η, ον. » Βραχύτερος, βράσσων, μικρότερος, ἐλάσσων, ταπεινότερος, μείων. plus court.

Κοντόφωτος, η, ον. » Μύωψ, μυωπίας, μυωπάζων, ἀμβλυώττων, ἀμβλυωπῶν, ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι (Ἡλυδ. ΙΖ'), σκνιφὼς καὶ κνιφός. myope, qui a la vue basse (courte). ||. εἶμαι κοντόφωτος. » Μυωπάζω(-ιάζω), ἀμβλυώσσω(-ττω), ἀμβλυωπέω, κικυμώσσω(-ττω). ||. εἶμαι ὀλίγον κοντόφωτος (᾽δὲν καλοβλέπω). » Ἀμβλυτέρως ἔχω τῆς ὄψεως.

Κοντόχρονος, η, ον. » Ὠκύμορος, πρόωρος, μινυνθάδιος (ποιητ.). qui est mort (ou doit mourir) avant terme, moissonné à la fleur de son âge.

Κοντυλῶ, ῤ. ἀμ. (περιπατῶ᾽σὰν μεθυσμένος, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κοτυλέω (ὅθεν ὁ Κοτύλων, ἐπίθετον μεθύσου τινὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν ὁ Κικέρων, ὁ Διον. Ἁλικ. καὶ ὁ Πλοῦτ. ἐν βίῳ Ἀντων.). » Παραφέρομαι, μεθυσφαλέω (Ἀππιαν.), σφαλερὸν βαδίζω καὶ παράφορον (Λουκιαν. Βίων πρᾶσις), κονδυλίζομαι (» Τὸν σῖτον ὡς ὀρφανὸν τῇ τῶν ἀνέμων ἀκρασίᾳ κονδυλιζόμενον,« Βασίλ. Ὁμιλ. ἐν αὐχμῷ καὶ λιμῷ). chanceller, aller de travers (comme les gens ivres).

Κοπάδι (κυρ. ζώων, ἀπὸ τοῦ Κόπτω, διότι κόπτονται, ὡς καὶ Σφακτὰ, διότι σφάζονται πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων). » Ἀγέλη (γενικῶς, ἰδιαιτ. δὲ) βουκόλιον (τῶν βοῶν), ἱπποφόρβιον (τῶν ἁλόγων), ποίμνη καὶ ποίμνιον (τῶν προβάτων), αἰπόλιον (τῶν ᾽γιδίων), συφόρβιον καὶ συβόσιον (τῶν χοίρων). troupeau, haras (τῶν ἁλόγων), harde (τῶν ἐλαφιῶν), θ. §. (καταχρ. δὲ καὶ ᾽ψαριῶν, καὶ πουλιῶν, καὶ ἀνθρώπων, κτλ.). » Ἀγέλη, ἴλη, μοῖρα, σύνταγμα, σύστημα. troupe, θ. bande, θ.

Κοπαδιαστὰ, ἐπ. » Ἀγεληδὸν, ἰλαδὸν. par troupes (bandes), en troupe.

Κοπανίζω, ῤ. μετ. » Πτίσσω, κόπτω, τρίβω, λε(λει)αίνω, κοπανίζω, ιγδίζω (κυρ. εἰς τὸ ᾽γδί). piler, broyer, concasser (κυρ. χονδροκοπανίζω). macquer (κυρ. καναδι). teiller (κυρ. λινάρι). ||. ἀφ᾽ οὗ ᾽τὸ κοπανίσῃς ψιλά. »Τρίψας (»Κόψας) δὲ λεῖα (λεῖον). ||. λιναρόσπορον κοπανισμένον. » Λίνου σπέρμα κεκομμένον (Θκδ.).«

Κοπάνισμα. » Τρίψις, πτισμός. l'action de piler (concasser, etc).

Κόπανος, ἐργ. » Κόπανον, κοπανιστὴρ, κοπανιστήριον. battoir, brisoir. » Στύπος (ἰδιαιτ. τοῦ λιναριοῦ, κανναβιοῦ, ἀχύρου, κτλ.). macque, θ. écang.

Κοπέλα, ἴδε Κορῆτσι.

Κοπέλι. » Παῖς, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος. garçon, ἴδε καὶ Δοῦλος. ||. κατὰ τὸν μαστρο-Ἰάννην καὶ τὰ κοπέλια ᾽του (παροιμ.). »Οἷα περ ἁ δέσποινα, τοιάδε χἁ κύων (Κλμ. Ἀλεξ.). tel maître, tel valet, (Ατν.) qualis rex, talis grex.

Κοπιάζω, ῤ. αὐτοπ. » Πονέω, πονέομαι (» Τοὺς χειρωνακτικοὺς καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα,« Αἰσχ. Σωκρ.), κάμνω, μοχθέω καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω(-άζω). travailler. ||. κοπιάζω τοῦ κάκου. » Ματαιοπονέω. travailler en vain (infructueusement). ||. κοπιάστε (λέγουν κοινῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ ἄλλοῦ Ὁρίστε, θέλοντες ᾽να προσκαλέσουν κάνένα. Ὁ Ἀβραὰμ ἔλεγε:) » Μὴ ἀποδοκιμάσῃς τὸν παιδά σου, καὶ ἐκκλίνατε παρ᾽ ἐμοὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου,« (ὁ δὲ Ἑκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου, συμφωνότερον μὲ τὴς ἐδικῆς μας λέξεως τὴν ἔννοιαν,) » Κατάδεξαι σκυλῆναι εἰς τὴν οἰκίαν μου. prenez (donnez-vous) la peine.

Κοπιαστικὸς, ἡ, όν. » Ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, ἐργώδης, κοπώδης, πονηρὸς. pénible, fatiguant.

Κοπίδι (τὸ στρογγυλὸν μαχαῖρι τῶν κουντουράδων κλπ. ἀπὸ τοῦ) » Κοπίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κοπὶς-ίδος (ἡ), σμίλη, κοπεὺς, τομεὺς, ἄρβηλος καὶ ἄρβυλον. tranchet.

Κόπος. » Πόνος, κάματος, μόχθος, κόπος, ταλαιπωρία. peine, θ. travail, fatigue, θ. ||. κόπος μάταιος (χαμένος). »Ματαιοπονία, κενοσπουδία. futilité. §. (συνεκδοχ. ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος διὰ τὸν κοπον). ἴδε Δίκαιον καὶ Μισθός.

Κοπριὰ (ἀντὶ) » Κοπρία, κόπρος (ἡ), ὄνθος (ἡ). fiente, θ. fumier (κυρ. ἡ ξηρὰ, μὲ τὴν ὁποίαν κοπρίζουν τὴν γῆν). || . κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ κτλ., ἴδε Σβουνιά. || . τοῦ μουλαριοῦ. » Ἡμιονὶς καὶ ἡμιονεία. || . τοῦ γαϊδάρου. » Ὀνίς. || . τοῦ ἀρνιοῦ, ᾽γιδιοῦ κτλ. ἴδε Τριδηλιά. || . τοῦ χοίρου. » Χοιροσπέλεθος. §. (συνεκδοχ. ὁ σωρὸς, ἡ στοίβα τῆς κοπριᾶς). »Κοπρὼν, κοπροβολεῖον, κοπροβολὼν, κοπρία (» Καὶ αὐτὸς [ὁ Ἰὼβ] ἐκάθητο ἐπὶ κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως, « Γραφ.). tas de fumier.

Κοπρίζω (κυρ. βάλλω κοπριὰν εἰς χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Κοπρόω(-ίζω). fumer, amender, engraisser. §. (ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, κυρ. διὰ τὰ ζῶα). » Κοπρίζω, ἀποσκυβαλίζομαι, ἀποσκευάζομαι. fienter.

Κόπριον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., τὰ κόπρια), ἴδε Σκουπίδι.

Κόπρισμα. »Κόπρισις καὶ Κόπρωσις, κοπρισμός. l'action de fumer la terre (etc), amendement.

Κοπρολούλουδον, φ. καὶ ἄνθ.,ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Κοπρομέλισσα, ἔντ. » Ἀνθρήνη (» Αἱ δ᾽ ἀνθρῆναι ζῶσι τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι· διὸ καὶ περὶ τὴν κόπρον διατρίβουσιν, « Ἀριστ.). frelon, ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Κοπρόσκυλον (τὸ) / (συνεκδοχ. ὁ ἄχρη-
Κοπρόσκυλος (ὁ) (στος σκύλος, ὁποῖος ἦτον ὁ τοῦ Ὀδυσσέως, κείμενος » ἐν πολλῇ κόπρῳ, « καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος, Ὀδ. Ρ. 297. Τοιοῦτοι εἶνε καὶ τὴν σήμερον οἱ σκύλοι τῶν πόλεων τῆς Τουρκίας). §. (μεταφορ. ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀργὸς ἄνθρωπος), ἴδε Ἀκαμάτης.

Κόρακας (ὁ), π. » Κόραξ. corbeau. §. κόρακας (φρσ. ἐλλειπτ. ἰσοδύναμος μὲ τῶν Τουρκομεριτῶν τὸ Κάρναξι [carnifex ;], ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας, ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἐς κόρακας ! » Ἔρρ᾽ ἐς κόρακας. corbleu ! peste ! va-t-en aux diables, etc. || . κόρακας κοράκου μάτι δὲν βγάζει (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ) corbeaux avec corbeaux ne se crèvent jamais les yeux.

Κορακιστικὰ (τὰ, εἶδος ὁμιλίας συνθηματικῆς). » Κορακιστὶ (» Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἄνδρες, καθάπερ τὰ παιδία,« Ι. Χρυσ. Ὁμιλ. Δ'. εἰς τὰς Πράξ. τῶν Ἀποστ. Τόμ. Δ', σελ. 634, 25). (Ἂς κρίνουν ἄλλοι, ἂν ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὸ) » Βρόνδον (τὸ ὁποῖον ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει » Εἶδος διαλέξεως). argot, jargon.

*Κορακοπόδι. »Κορακόπους, κορωνόπους, κορωνοπόδιον. corne de cerf.

Κορακόπουλον. » Κοράκιον. corbillat.

Κόρδα. » Χορδὴ (» Κυρίως χορδὴ εὐτραφὲς, ὃ ἐστιν εὔκλωστον, ἕτερον οἷος, ὃ παραφθείροντες Κόρδαν οἱ χυδαῖοί φασιν, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Φ, 408), νευρά. corde, θ.

Κορδέλλα (Ἰταλ. Ἀπὸ τοὺς Κυπρίους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ὠνομάζετο) » Κορδύλη (ὁ Ἀττικὸς) κρώβυλος (» Τὸ κεφαλῆς περιείλημα,« κατὰ τὸν Σουίδ.). » Ταινία. ruban, ἴδε καὶ παρδλ. Κουρέλι.

Κορδόνομαι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κορδινάομαι, σύστοιχον τοῦ Σκορδινάομαι τὸ Τεντόνομαι), ῥ. μεσ. » Βρενθύομαι, ἀβρύνομαι (Πλατ.), γαυριάω, σοβέω, λαμπρύνομαι, ἀγάλλομαι, φυσάω. se glorifier, marcher avec un air d'ostentation (d'arrogance, de fierté), ἴδε καὶ Καμαρόνω.

Κόρδωμα (ἔχει πολλὴν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ Λόρδωσις καὶ μὲ τὸν Κόρδακα τῶν ἀρχαίων), ἴδε Καμάρωμα καὶ Κορδόνομαι.

Κορδωμένος, η, ον. » Γαῦρος, γαυριῶν, βρενθυόμενος, φυσῶν, πεφυσημένος. altier, qui marche fièrement.

Κόρη, ἴδε Θυγατέρα καὶ §. Κορῆτσι.

Κορητσάκι. » Θυγάτριον. fillette, θ.

Κορῆτσι (ἀπὸ τοῦ) » Κορίσκιον (ἢ) Κοράσιον ([ἴδε Ἀγόρι] ὑποκορ. τοῦ) »Κόρη, νεᾶνις. fille, θ. §. »Παρθένος, κόρη (»Ἀδελφὴν δὲ, κόρην τέτταρα καὶ δέκ᾽ ἔτη γεγονυῖαν, » Ἰσοκρ. Ἀγιν.). vierge, θ.

Κορητσίστικος, η, ον. »Παρθενικὸς, παρθένιος. §. κορασιώδης. §. παιδικός. virginal.

Κορμί. » Σῶμα, σκῆνος (τό). corps.

Κορμοστασιὰ (τὸ Τουρκ. Μποϊ). » Ἀναδρομὴ σώματος, ἀνάστημα (μεταγ.), ἡλικία (» Τὴν δ᾽ ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ᾽ ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε,« Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προικός). taille, θ. stature, θ.

Κορνιαχτίζω, ῥ. μετ. »Κονίζω, κονιάω, κονιορτόω. remplir (salir) de poussière.

Κορνιαχτός. »Κονιορτὸς, κονίσαλος (ποιητ.). poussière, θ. ἴδε καὶ παραδ. Σκόνι.

Κορόμηλον (ὀνομάζουν κοινῶς τὸ Ἀβράμηλον, ὁ δὲ Αἰέτιος [βιβλ. Α.] ὀνομάζει κορόμηλα τὰ δαμάσκηνα, καλλίτερον ὅμως νὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ Ἀγριόμηλον), κ. »Ὀρείμαλον, ὀρομηλὶς καὶ ὀρει(υ)μαλίς. pomme sauvage, θ.

Κορόνω (ἐβγάλλω φλόγα), ῥ. μετ. » Ἀνακαίω, ἐκκαίω, ἐκτύφω. faire éclater le feu. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀνακαίομαι, ἐκ-

καίομαι, ἐκφλέγομαι, ἀναλάμπω (»Ἐξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις,« Ξενοφ. Ἀναβ.). éclater.

Κόρυζα(ὁ ἄλλ. Κορηός),ἔντ.»Κόρις (ὁ καὶ ἡ). punaise , θ. §. (ἡ ἄλλ. Τσύφνα τῶν ὀρνίθων), παθ. »Κόρυζα, (ὑπὸ τοῦ Γοβδελᾶ ὠνομάσθη) » Λάπη. pépie, θ.

Κορυζόχορτον (εἰς τὴν Ἀττικὴν λέγεται Κόνυζον, καὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν Ἀκόνυζον), φ. ἴδε Ἀγριοθρύμπη καὶ Ψυλλοβότανον.

Κορφὴ (ἐκ τοῦ) » Κορυφή. sommet, cime, θ. haut. || . ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι. || . ἡ—τοῦ λόφου. » Ἀκρολοφία. || . ἡ χουρμαδηᾶ κάμνει τὸν καρπόν της εἰς τὴν κορφήν. » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόκαρπος (Θεόφρ.). || . ἡ κορφὴ τοῦ στύλου (τῆς κολώνας), ἴδε Στυλοκέφαλον. || .ἡ κορφὴ τοῦ σπιτιοῦ.»Ἀέτωμα,ἀέτωσις. faîte, comble.

Κόρφιασμα (τὸ χονδρὸν ξύλον, ὅ,που βάλλεται πλάγιον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης). » Μεσόδμη , *διατόνιον, διαδοκὶς (Ἡσυχ.). faîtage, entrait.

Κορφοβλάσταρον. » Ἀκρέμων, ὄρμενον , ὀρόδαμνος (σώζεται ἡ λέξ.).

Κορφοβοῦνι (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἄλλ. Ζυγὸς) (τὸ). »Ἄκρα , ἀκρώρεια. sommet d' une montagne, coupeau.

Κορφολόγημα , γεωργ. » Βλαστολογία. ébourgeonnement , épamprement (κυρ. τοῦ ἀμπελιοῦ).

Κορφολογῶ, ῥ. μετ.»Ἀκρίζω, ἀκρολογέω, βλαστολογέω , βλαστοκοπέω. ébourgeonner, épamprer (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρφος (ἐκ τοῦ) » Κόλπος, προκόλπιον (Θεοφρ. χαρ.). sein. || . φτύσ᾽ ᾽σ τὸν κόρφο᾽ σου (᾽να μὴ βασκαθῇς δηλ.), (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (μεταφορ. ἐπὶ θαλάσσης). »Κόλπος, ὅρμος. baie καὶ baye, θ. golfe, anse, θ.

Κόρωμα (φλογός). » Ἀνάκαυσις, ἐκπύρσευσις. l'action de faire eclater le feu.

Κορώνα. (ἀπὸ τοῦ » Χορωνὸς, ὁ σέφανος τὸ πάλαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι,« λέγει ὁ Ἀθήν. ΙΕ΄). » Στέμμα (τὸ), διάδημα, στέφος, στεφάνη, στέφανος. couronne , θ. || . κορώνα διαμαντένια ἢ μαργαριταρένια. » Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Λκ.). » Στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρωδ.).«

Κορωνιάζω. ῥ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω , ἀναγορεύω. courronner, sacrer.

Κορώνιασμα. »Ἀναγόρευσις, στέψις. couronnement, sacre.

Κόσα (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε Κόσα, κτλ.

Κοσκινᾶς, οῦ. » Κοσκινοποιὸς, κοσκινοπώλης. qui fait (qui vend) des cribles etc. || . κ᾽ ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα ᾽της μὲ τοὺς πραγματευτάδες (παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων). »Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις (Γραφ.) «; se mettre en rang d'oignon, ἴδε καὶ Φακῆ.

Κοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

Κοσκινίζω , ῥ. μετ. » Σήθω , διασσάω (ττάω), διασήθω, σινιάω. cribler, sasser , tamiser, bluter (κυρ. ἁλεῦρι). || . καὶ ἀφ᾽ οὗ ᾽τὸ κοσκινίσῃς μὲ ψιλὸ᾽ κόσκινο᾽. » Καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ (Διοσκορ.).«

Κοσκίνισμα. » Σῆσις, διάττησις. l'action de cribler etc.

Κοσκινόγυρος (ὁ ἄλλ. Κόθρος). » Τηλία. le cercle du crible.

Κόσκινον, ἐργ. » Κόσκινον. crible. || . κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ (τὸ ἄλλ. Ἀλευρικόν), ἴδε Σῆττα. || . κόσκινον ψιλόν. »Λεπτότρητον. || . κόσκινον χονδρόν. » Εὐρύτρητον. || . τὸ κορμί ᾽του εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταὶς πληγαίς. » Ἅπαν αὐτῷ τὸ σῶμα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν τραυμάτων διατέτρηται. (τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἶχε καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Λουκίλλιος, ὅταν, περιγελῶν ἕνα ἀφυῆ πύκτην, ἔλεγε· » Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται«). il est criblé de blessures. || . καινοῦργιο᾽ κοσκινάκι μου κτλ. (παροιμ. ἀνάλογος κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Θύραζε , Κᾶρες· οὐκέτ᾽ Ἀνθεστήρια. balai neuf.

Κοσμογυρισμένος , η, ον. » Πολύτροπος (, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη κλπ. Ὅμ. Ὀδυσ. Ἀ), πολυπλάνητος. qui a vu bien de pays, vieux routier.

Κόσμος. » Κόσμος. τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν· ἡ οἰκουμένη. monde , univers. || . ᾽σ τὴν ἄκρη᾽ τοῦ κόσμου (φρσ.) » Πείρατα γαίης (ποιητ.).« || . ἐφώναζε καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο᾽ (φρσ. ὑπερβ.). »Ἐδόα δὲ καὶ δεινὰ ἐποίει. §. κόσμος(συνεκδοχ. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. ὅθεν: Ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ λουτρὸν, κτλ.). »Ὄχλος, ὅμιλος, λαός. monde. || . γέρως ἄνθρωπος ᾽να ξεγυμνόνεται ᾽μπροστὰ ᾽σ τὸν κόσμο᾽. »Ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀπεδύεσθαι.«

Κόσσα (δρεπάνι μὲ ᾽δόντια), ἐργ. γεωργ. » Ἅρπη. faux, θ.

Κοσσίζω (δρεπανίζω μὲ τὴν κόσσαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Κόσσω-ττω=Κόπτω) » Δρέπω, δρεπεύω. faucher.

Κόσσισμα.»*Δρέψις.fauchage,fauche, θ.

Κόστος, φ. (εἰς τὸ ὁποῖον καλλήτερον ᾽να προσδιορισθῇ ἡ λέξις)»Καρυόφυλλον (τὸ κι-

παῖον). Κόστον (ὀνομάζουν ὁ Θεόφραστος καὶ Διοσκορίδης τὴν ῥίζαν ἀρωματικοῦ τινος φυτοῦ τῆς Ἰνδίας). coq des jardins, herbe au coq (ou) du coq, θ. menthe de coq, baume le grand.

Κοτσάνι. » Καυλός. tige, θ. || . τὸ κοτσάνι τῆς ἀγκινάρας. » Ἀσκάλησον, πέρνιξ καὶ πτέρνιξ. œilleton. || . τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.), ἴδε Γουλί.

Κότσι (ἀπὸ τοῦ) » Κόττος (ὁ κύβος κατὰ τοὺς Γραικορωμαίους, ὅθεν καὶ Ἐκκεκοτισμένος, ὁ ἄλλως Ἐκκεκυβευμένος καὶ Ἐκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας,« κατὰ τὸν Ἡσύχιον). » Ἀστράγαλος. cheville (du pied). §. (εἶδος παιγνιδιοῦ, παιζομένου κατὰ δύο τρόπους· οἱ παλαιοὶ ᾽τὸ ἔπαιζον ἀπαράλλακτα καθὼς ᾽τὸ παίζουν σήμερον τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἴδε Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. βιβλ. Γ', 117—126). » Ἀστραγαλισμός. osselet. || . παίζω τὸ κότσι. » Ἀστραγαλίζω καὶ Ἀστρίζω (Πολυδ.). jouer aux osselets. §. (τὸ σκληρὸν πρήξιμον, ὅ,που ᾽βγαίνει κυρ. εἰς τὰ ποδάρια καὶ εἰς τὰ χέρια), πάθ.»Τύλος, ἦλος. cal, cor, durillon.

Κότσυφας (ὁ) } , π. » Κότυφος καὶ (Ἀττ)
Κοτσύφι (τὸ) } Κόττυφος καὶ Κόψιχος. merle.

Κόττα (» Κοττοὶ, οἱ ἀλεκτρυόνες « καὶ » Κόττος, ὄρνις,« Ἡσυχ.), π. ἴδε Ὄρνιθα.

Κοττέρι (τὸ ᾽σπιτάκι τῶν ὀρνίθων,Τουρκ. κουμάσι). » Ὀρνιθὼν, κοττάναθρον. poulailler, juchoir, perchoir (κυρ. τὸ ξύλον ἔπου σκαλόνουν καὶ κοιμοῦνται).

Κοτῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Τολμῶ.

Κούβακας (ἀπὸ τοῦ) » Κόαξ-ακος (ὁ βάτραχος), ζ. ἴδε Βαθρακός.

Κουβάλημα. » Μετακομιδὴ, ἀνασκευὴ, ἀγωγὴ (» Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, « Πλάτ.), μετακόμισις, σκευαγωγία. transport.

Κουβαλητὸς, ἡ, όν. » Φορητὸς (Στρβ. Γ', 6'). transportable.

Κουβαλιστικὰ (τὰ Τουρκ.Χαμαλιάτικα). » Κόμιστρα. le port, le salaire d'un porteur.

Κουβαλῶ } , ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Κοβα-
Κουβανῶ } λέω καὶ Κοβαλικεύω (Κορ. Σχολ. Ἰσοκρ. καὶ Ἀτ. Τομ. Ἀ). » Φέρω, μεταφέρω, κομίζω, μετακομίζω, ἀνασκευάζω. transporter. || . κουβαλῶ τὰ πράγματά (νοικοκυριά) μου. » Σκευάγωγέω(-ομαι), ἀνασκευάζομαι. déménager, || . κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι. » Ἁμαξεύω. charier. || . κουβαλῶ λάσπην. » Πηλοφορέω. || . κουβαλῶ νερόν. » Ὑδροφορέω.

Κουβαράκι. » Ἀκατίδιον, κοβαρίσκιον (Ὀρνεοσόφ.).

Κουβάρι. » Ἀγαθὶς, τολύπη, σπεῖρα, σπείραμα, μήρυμα καὶ μήρυγμα, πτινίον, σφαίρωμα. pelote, peloton. §. (μεταφορ. μάζωμα πολλῶν πραγμάτων, ἀνθρώπων, κτλ. εἰς ἕνα μέρος). » Συστροφή. groupe.

Κουβαριάζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου), ῥ. μετ. » Τολυπεύω, συσπειράω, συνειλέω, μηρύω(-ομαι), ἀναμηρύομαι, τὸ μήρυμα ἀναλέγομαι, πτινίζω(-ομαι), ἀναπτινίζομαι, σφαιρόω. pelotonner. §. (μεταφορ. στενοχωρῶ, σφίγγω, στρυμώνω), ἴδε Μανδρίζω καὶ §. Κουλουριάζω.

Κουβάριασμα. » Σπείρωσις. l'action de pelotonner.

Κουβαρίδα, ἔντ. » Ὄνος, ὀνίσκος, κουβαρὶς, ἴουλος, ἀκατὶς, πολύπους. cloporte, millepieds, θ.

Κουβαρίστρα, ἐργ. »*Σπειρωτὴρ (ὁ). pelote, θ.

Κουβᾶς (ἐκ τοῦ Κύββα, τὸ ποτήριον Δωρικῶς), ἀγγ. » Ἰδάνη. broc, tine, tinette, θ. sébile.

Κουβέλι (τὸ ᾽σπίτι τῶν μελισσῶν ἀπὸ τὸ » Κύβελα, ἄντρα, θάλαμοι« τοῦ Ἡσυχ. καὶ τὸ » Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ὡς πυξὶς« τοῦ Φωτ.), ἴδε Κυψέλι. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα· χωρεῖ 40 ὀκ. Τουρκ.), ἴδε Κοιλόν.

Κουβοῦκλι (ἐκ τοῦ Cubiculum τὸ σκέπασμα τοῦ ἐπιταφίου καὶ κάθε τι ὁμοιόσχημον). » Σκιάς. baldaquin. §. (ὅθεν ἡ κληματαρὰ), ἴδε Δράνα.

Κουδοῦνι. »Κώδων-ωνος (ὁ). grelot, sonnette, θ. clochette, θ. || . τὸ κουδοῦνι, ὅ, που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ᾽γιδιῶν (καμηλιῶν, κτλ.), ἴδε Κυπρί.

Κουδουνίζω (κυρ. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι), ῥ. μετ. » Κωδωνίζω. sonner. §. (μεταφορ. διαδίδω, κοινοποιῶ ἀπόρρητόν τι). » Διακωδωνίζω, δια(περι)σαλπίζω, θρυλλέω, δια(περι)θρυλλέω, διαλαλέω, διαθροέω, διαφημίζω, διαβοάω. publier à son de trompe.

Κουδουνιστὸς, ἡ (κυρ.φωνὴ), όν, ἴδε Τραγανιστός. §. κουδουνιστὸν (εἶδος παιγνιδιοῦ, Τουρκ. Γιαζὴ-τουρά). » Στρεπτίνδα (ἦτον πάντη διαφορετικόν· ἀναλογεῖ δὲ κατά τι καὶ μὲ τὸ)Ὀστρακίνδα. croix ou pile.

Κουκκὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κοκκίον (ὑποκορ. τοῦ Κόκκος), φ. καὶ ὄσπριον. » Κύαμος (ὁ). fève (des marais), θ. || . ῥίχνω τὰ κουκκιὰ (ἢ) ᾽σ τὰ κουκκιὰ, (εἶδος μαντείας). »Κυάμοις (»Ψήφοις,»Κλήροις)μαντεύομαι.

tirer aux fèves (au sort). §. κουκκὶ (τὸ ἄλλ. Σπυρί). »Κόκκος, θρόμβος, γόνδρος (ἀλῶν, λιβανωτοῦ, κτλ.). grain.

Κουκκίδα (ἡ). » Στιγμή. point || . ὅποιος γράφει καλὰ, πρέπει ’να βάλλῃ καὶ ταῖς κουκκίδες ὅπου πρέπει. » Τὸν ὀρθογράφοῦντα, καὶ στίζειν ἢ δέον εἰκός. ponctuer.

Κουκκίζω, ῤ. μετ. »Πάσσω(-ττω), ἐμ(δια, ἐπι)πάσσω, σμάω (» Σμήσας τε λεπτοῖς ἄλσιν, « Ἀθην.). poudrer, saupoudrer. || . κουκκίζω μὲ στάχτην. » Ἐμπάσσω τῆς τέφρας. || . ἀφ’ οὗ ἐκούκκισε τὰ μαλλιά’του μὲ τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον ἄμμον. » Διαπάσας εἰς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος. «

Κουκκίτης (βήχας, ὁ ἄλλ. Γαϊδουρόβηχας. Ἡ λέξις ἔχει πιθανῶς σχέσιν μὲ τὸν Κοκκυσμὸν, τὴν λεπτοτέραν καὶ ὀξυτέραν φωνὴν, κατὰ τοὺς μουσικοὺς, ἧς ἐναντίον ἡ Βηχία, ἡ βαρυτέρα καὶ χαμηλοτέρα). coqueluche, toux férine, θ.

Κούκκος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας), π. » Κόκκυξ-υγος. coucou.

Κουκκουβάγια (ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἡσύχ.), π. » Γλαὺξ (ἡ). κικυμὶς, κίκυμος, κίκυβος, κικκάβη (Ἀριστοφ.), κικκαβὰς (ἡ). chat-huant, chouette (la petite), θ. cheveche, θ. (συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν μικρὸν Μπεῦφον, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Νυκτοπούλι). || . ἄλλα τὰ ὁμάτια τοῦ λαγοῦ, κἠ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Κουκκούλα (ἀπὸ τὸ Λατιν. cuculus, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Κύκλος). » Κάλυμμα (»Ἐπικάλυμμα’ κεφαλῆς, καυσία, κορδύλη, (εἰς τὰ Γλωσσάρια ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις) καρακάλλιον. capuchon, coqueluchon.

Κουκκούλι (τοῦ μεταξιοῦ). » Θύλαξ καὶ Θυλάκιον (βομβύκων), νεκύδαλον, βομβύκιον, πηνίον (Ἀρστ. Ζ. έ, 18). coque, θ. cocon. || . ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ τὰ κουκκούλια. » Ἀναλύω τὰ βομβύκια, ἀναπηνίζομαι(Ἀρστ. Ζ, έ, 18). «

Κουκκουλόνω, ῤ. μετ. » Ἐγ(»Συγ- »Ἐπι) καλύπτω, ἐγκορδυλέω(-ίζω). affubler, emmétouffler.

Κουκκούλωμα. » Συγκάλυψις, ἐγκορδύλησις. affublement.

Κουκκοῦρι (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ Τουρκ. Γκιουγιεσὶ, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐπίκτητος ἐξελλήνισε διὰ τοῦ Κουκούμιον: »Δεῖ αὐτὸν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ«), ἀγγ. » Θερμαντὴρ, θερμαντῆρ, θερμαστρὶς, ὑπνολέβης (τὸ ὁποῖον περιγελᾷ ὁ Ἀθήναιος). chaudière, θ. bouilloire, coquemat.

Κουκκουνάρα (ὁ καρπὸς τῆς Κουκκουναρπᾶς, ἀπὸ τοῦ Κόνναρον, παράγ. τοῦ Κόνος τῷ=)»Κῶνος (σῴζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), στρόβιλος (»Καρπὸς τοῦ πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι Στρόβιλον, οἱ δὲ Κῶνον καλέουσι, « Ἡρόδ.), πιτυοστρόβιλος. cône, pomme (de pin), θ. §. (τὸ στάχυ τοῦ ἀραποσίτου). panouille.

Κουκκουναρπὰ, δ.»Πίτυ-υος (ἡ ἥμερος), στρόβιλος. pin.

Κουκκουνάρι, κ. » Πιτυΐς, πιτύϊνον κάρυον, στρόβιλον (» Ἡ τοῦ κώνου τὸ κάρυον, ὃ καλοῦσι στρόβιλον, « Διεύχ. παρ’ Ὀρειβασ.), ὀρμακὶς, κόκκαλον. pignon.

Κουκκούτσι (τὸ μέσα τοῦ καρποῦ μερικῶν δένδρων, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος ’των). » Πυρὴν-ῆνος (ὁ), ὀστοῦν, κόκκος, κάρυον, γίγαρτον (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ). noyau, pepin. || . ἡ μικραὶς ῥώγαις, ἢ ’δὲν ἔχουν διόλου κουκκούτσια, ἢ ’τὰ ἔχουν μικρότερα. » Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν, ἢ ἐλάττους πυρῆνας (Ἀριστοτ. Προβλ.). || . τῶν ροδακίνων τὰ κουκκούτσια. »Περσικῶν τὰ ὀστᾶ, « Ἀσκρ. » Περσείης κάρυα,« Νίκανδρ. || . κουκκοῦτσι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Τίποτε). »Κόκκυ (τὸ ἐλάχιστον,« λέγει ὁ Ἡσύχ. ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. » τὸ Κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον.« Σαφέστερον δὲ πάντων Τίμων ὁ Σιλλογράφος ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς λέξεως διὰ τοῦ ἑξῆς στίχου: »Πτωχὸς δὲ φρένας εἶμι, νόου δέμοι οὐκ ἔνι κόκκος «). pas aussi gros qu’un pois, ἴδε Σπάλα. §. (ὅταν ἅπαξ συνθεμένον μὲ ἄλλην λέξιν, σημαίνει ὁλόκληρον τὸν καρπὸν, καθὼς:)Δαφνοκούκκουτσον, Κεδροκκούκουτσον, κτλ. (καὶ σχηματίζεται συνήθως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου εἰς γένος θηλυκὸν καὶ κατάληξιν τις, καθὼς) » Δαφνὶς, κεδρὶς, κτλ. baie, θ. grain.

Κοῦκλα. » Πλαγγὼν-όνος (ὁ), κόρη (ὅθεν ὁ κορσπλάθος), νύμφη, γλάνη, νανίον, νευρόσπαστον (κυρ. τὸ κινούμενον μὲ κλωστὴν ἢ ἐλατήριον). poupée, θ. pentine, θ. marionette, θ. ||. ἀπ’ ἔξω κοῦκλα, κἠ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ)»Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαίαι φρένες,« Μένανδρ. παρὰ Σουΐδ., (ἴδε καὶ Μυλωνᾶς).

Κουλαίνω, ῤ. μετ. » Κυλλαίνω (» Κυλλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα,« Ἱππκρ. περὶ ἄγμ. Παραπάνω ’τὸ εἶπε » Κυλλοὶ), κυλλόω, πηρόω (τὴν χεῖρα). estropier, rendre manchot.

Κουλλίκι (ἀπὸ τοῦ) » Κολλίκιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόλλιξ (καὶ Κόλλαξ)-ικος (ὁ), ἴδε Κουλοῦρι.

Κουλλὸς, ἡ, όν. » Κυλλὸς. χωλὸς (πα-

ρὸς, πεπυρωμένος) τὴν χεῖρα (καὶ μονολεκτ.) χωλόχειρ, μονόχειρ, ἄχειρ. manchot.

Κουλλοῦρα (ἡ) } . »Στρεπτὸν, στρεπτὰς,
Κουλλοῦρι (τὸ) } κολλύρα, κολλύριον, κολλυρὶς, κόλλαβος. gimblette, θ. petit-pain. §. κουλοῦρι τοῦ ἀλετριοῦ (τὸ κρικελωτὸν ξύλον, ὅπου ἐμβαίνει τοῦ Σκαβαριοῦ ἡ ἄκρη). »Κορώνη. §. (κάθε πρᾶγμα κουλουριασμένον). » Σπείραμα. replis tortueux.

Κουλλουριάζω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συσπειράω, συνελίσσω, συνειλέω. rouler, recourber en replis tortueux.

Κουλλούριασμα. » Συστροφή. l'action de rouler etc.

Κουλλουριασμένος, η, ον } . »Συνεσταμ-
Κουλλουριαστὸς, ἡ, ὸν } μένος, συνεσπειραμένος. roulé, recourbé.

Κουλλοχέρης (ἡ Κουλοχέρης, ὡς ἀπὸ τοῦ Χωλόχειρ), α ἡ ισσα, ικον, ἴδε Κουλλός.

Κουμαρᾶς (προφ. Κουμπαρᾶς), ᾶγγ. (ὅπου ἀποθέτονται πρὸς φύλαξιν λεπτὰ νομίσματα). tire-lire, θ. tronc.

Κουμάρι (ἀντὶ Κουκουμάρι, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, ὅθεν τὸ Κουκούμιον τοῦ Ἐπικτήτου. Ἀρρ. Γ', ἴδε καὶ Κουκοῦρι), ᾶγγ. » Σκεῦος, κεράμιον, κυμβίον. pot à l'eau broc, coquemar.

Κουμαρὰ, δ. »Κόμαρος (ἡ). arbousier.

Κούμαρον, κ. »Κόμαρον, μιμαίκυλλον ἢ μιμαίκυλον ἢ μιμάκυλον ἢ μαιμάκυλον. arbouse, θ.

Κουμέρκι (ὀρθ. Κουμμέρκι, ὡς ἀπὸ τοῦ Λατ. commercium, τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς πραγματείας. Ὁ Πορφυρογ. τὸ γράφει Κομμέρκιον: » Ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ τῶν τοιούτων πραγματειῶν ἄπειρον.« Ἡ δὲ Ἄννα ἡ Κομν. Ἀλεξ. ϛ'. Κουμέρκιον). »Τέλος (τὸ), τελώνιον. droit de douane. || . ᾽παίρνω τὸ —. » Τελωνέω, τὸ τέλος ἐκλέγομαι. ᾽prélever le droit de la douane.

§. (συνεκδχ. ὁ τόπος ὅπου κάθεται ὁ κουμερκιάρης). »Τελωνεῖον. douane, θ.

Κουμερκιάρης (ἀπὸ τοῦ Λατ. commerciarius: ὅθεν καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς γράφεται Κομμερκιάριος. » Ἀκινδύνως γίνεται ἱερεὺς ἢ διάκονος καταλλάκτης ἢ κομμερκιάριος, « Μαρκ. Πατριάρχ. Ἀλεξανδρ. Ἐρωτ. Καν. ΚΔ'). » Τελώνης. douanier.

Κουμουλιὰ (Λατ.), ἴδε Στοίβα.

Κουμπὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κομβίον (ὑποκορ. τοῦ) Κόμβος, (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο θηλυκωτήρια). bouton, ἴδε καὶ Θηλυκωτῆρι.

Κουμπάζω, ῥ. μετ. ἴδε Κουμπόνω.

Κούμπιασμα (τὸ ἄλλ. Κούμπωμα). »Ἐγκόμβωσις, ἐγκόμβωμα. l'action de boutonner ou de se boutonner.

Κουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἐγκομβόω. boutonner, ἴδε καὶ Θηλυκόνω.

Κουμπότρυπα. » Πόρπη. boutonnière, θ.

Κουνάδι (τὸ ἄλλ. Ατσίδι καὶ Τουρκ. Σανσάρι), ζ. » Ἰκτὶς (ἡ), αἴλουρος. fouine, θ. putois.

Κουνελάκι. » Λεβηρίδιον. lapereau.

Κουνέλι, ζ. (ἀπὸ τὸ Λατ. cuniculus, ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυβίου εἰς τὸ) » Κύνικλος (» Ὁ δὲ κύνικλος, πάρῤῥωθεν μὲν ὁρώμενος, δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν, γίγνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρος κατὰ γῆς« Πολύβ. ΙΒ'). »Δασύπους, λεβηρὶς (Στραβ. Γ'), γεωρύχος λαγιδεύς. lapin.

Κούνημα. » Κίνησις. sécoûment. αἰώρα (κυρ. μὲ τὴν κούνιαν). branlement, branle, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς). §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κούνια (ἀπὸ τοῦ Ατν. cunæ, διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). » Λίκνον, κίστη, κοιτὶς (νεολογ.). (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται, καθότι καὶ εἶνε τῷ ὄντι) σκάφη (ἴδε Κουνῶ). berceau.

§. (ἡ κρεμαστὴ, ὅπου κουνοῦνται πρὸς σωμασκίαν ἢ διασκέδασιν, ἡ ἄλλ. Ἀνεμόκουνια). » Αἰώρα. escarpolette, θ. brandilloire, balançoir.

Κούνουπας (ὁ) } , ἔντ. « Κώνωψ -ῶπος
Κουνοῦπι (τὸ) } (ὁ), ἐμπὶς-ίδος (ἡ). cousin.

Κουνουπίδι, φ. » Ἀνθοκράμβη (νεολογ.) chou-fleur.

Κουνουπιέρα } . » Κωνωπεῖον (» Καὶ
Κουνουπολόγος } ἦν Ὀλοφέρνης ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐν τῷ κωνωπείῳ, « Γραφ. Ἰουδ.). courtine, θ. cousinière, θ.

Κούντημα. »Ὤθισις, ὠθισμός. l'action de pousser. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις, ὅθεν:) θέλει κούντημα, διότι εἶν' ὀλίγον ἀργοκίνητος. » Μύωπος δεῖται. il a besoin d'aiguillon, ἴδε καὶ Παρακίνησις.

Κουντοῦρα. » Κόθορνος, κρηπὶς (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς Σχιστὴ, Λεπτοσχιδὴς, Ἀττικὴ κτλ.), ἐμβὰς, ἐμβάτη, ἐμβάδα. soulier.

Κουντουράδικον (ἐργαστῆρι). »Σκυτοτομεῖον, σκυτεῖον. boutique de cordonnier, θ.

Κουντουρᾶς. » Σκυτοτόμος (» Ὑπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου πονῆσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου, « Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), σκυτεὺς, κρηπιδοποιὸς, ὑποδηματοποιός. cordonnier.

Κουντῶ, ῥ. μετ. » Ὠθέω, ὦθω, ὠθίζω. pousser. §. νύσσω. || . τὰ καράβια ἔπιπτον ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκουντοῦντο μὲ τὰ κοντάρια. »Ναῦς τε νηῒ πρόσ-ἔπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο (Θκδ.). || . τὸν ἐκούντησα (μὲ τὸν ἀγκῶνά μου), καὶ ᾽τον λέγω. » Νύξας αὐτὸν, ὁρᾷς, ἔφην, κτλ. Πλάτ. »Καὶ τότ᾽ ἐγὼν Ὀδυσῆα προσ-νύδων ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, »Ὁδ. Ξ.

Κουνῶ, ῥ. μετ. » Κινέω, σείω, κραδαίνω, κλονέω, διαφέρω, σαλεύω, πάλλω, διακινέω, κιγκλίζω. secouer, agiter, mouvoir, branler, ébranler, brandir, brandiller, hocher. || . κουνῶ τὴν κούνιαν βρέφους. » Ὅτε δὲ κλαίοι (τὸ βρέφος), τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκείμιζεν αὐτὸ(Δθ.),« ἴδε Κούνια. §. ἀμ. αὐτοπ. || . τὰ ᾽δόντιά μου κουνοῦν (καταχρ. ἀντὶ Κουνηοῦνται). mes dents branlent. || . κουνηοῦμαι (ἡ καλλήτερα, Κουνῶ τὰ χέριά μου) ὅταν περιπατῶ. »Παρασείω τὰς χεῖρας (Ἀριστοτ.), σοβέω. aller les bras ballans, brandiller les bras.

Κουπαστὴ, ναυτ. »Ἔγκωπον, κωπωτὴρ, ἐπισκαλμὶς, τράπηξ-ηκος (ὁ). le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées.

Κουπί. » Κώπη, ἐρετμὸς καὶ ἐρετμόν. rame θ. aviron. || . τὸ πλατὺ (τὸ κάτω) μέρος τοῦ κουπιοῦ. » Πτερὸν, ταρσὸς, σπάθη. pale. θ. || . τραβῶ κουπὶ, ἴδε Λάμνω. || . μὲ τὸ κουπὶ (ἢ) μὲ τὰ κουπιὰ (τὸ ἐναντίον τοῦ, Μὲ τὸ πανὶ), ἐπ. » Εἰρεσία, εἰρεσίᾳ χρώμενοι.

Κουράδα (-δι), (ἀπὸ τοῦ) » Σκωράδιον (Ἀριστοχ. Ἀχαρν. 1170). » Πέλεθος καὶ σπέλεθος, σπέλληξ. étron.

Κουράζω (ἴδε Ἀκούραστος), ῥ. μετ. »Παρατείνω, κόπτω (» Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει«).fatiguer, lasser. || . κουράζομαι, μέσ. αὐτοπ. » Κάμνω, κοπιάω, πονέω. se lasser, être fatigué (las), ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κούρασις }. » Κόπος, κάματος, πόνος.
Κούρασμα (fatigue, θ. lassitude, θ.

Κουρασμένος, η, ον. » Κεκμηκὼς, κεκοπιακὼς, πεπονηκώς. fatigué, las.

Κούρβουλον (καὶ Κούρμουλον, ἀπὸ τὸ Κορμὸς). » Ὁ τῆς ἀμπέλου στέλεχος, ἴδε Κλῆμα.

Κουρδίζω, ῥ. μετ. »Ἐντείνω, ἁρμόζομαι (κυρ. λύραν). accorder, monter, bander (κυρ. δοξάρι, τουφέκι κτλ.).

Κούρδισμα. »Ἔντασις, ἁρμογὴ, χορδοτονία. l'action de bander (monter; accorder).

Κουρδιστῆρι. » Χορδοτόνον. clef pour monter les cordes d'un instrument.

Κουρέλι. (ἀντί) » Κουράλιον (» Γέλγια. Κουράλια, « Ησύχ.) ὡς χρησιμεῦον εἰς τὰ μικρὰ κοράσια ᾽να ἐνδύουν τὰς κούκλας [κόρας] ᾽των καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἀρχ. ἀντὶ Κορδέλλας, Γαλλ. chiffons). » Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον, λακίς. haillon, guenille, θ. guenillon, chiffon, lambeau, drapeau.

Κουρελιάζω, ῥ. μετ. »Ῥακόω. délabrer. || . κουρελιάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ῥακόομαι (Πλουτ. Συμπ.). s'en aller par lambeaux.

Κουρελιάρης, α, ικον. »Ῥακενδύτης, ῥακενδυτῶν. couvert de haillons, déguenillé, dépénaillé.

Κουρέλιασμα. » Ῥάκωσις. délabrement.

Κουρελιασμένος, η, ον (φόρεμα κυρ.). » Διεῤῥωγὼς, ῥακώδης. délabré. §. κουρελιασμένος ἄνθρωπος, ἴδε Κουρελιάρης.

Κούρεμμα (ἀντὶ Κούρεμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ησύχιος). » Κουρὰ, κάρσις, πέξις. tonte, θ. tonsure, θ.

Κουρεύω (ὁ Ἐτυμολγ., ἐν λέξει Κοδράντης, ᾽τὸ γράφει Κορεύω), ῥ. μετ. »Κείρω, ἀποκείρω, πέκω (κυρ. πρόβατον). tondre. §. κουρεύω φλουρί. » Περικόπτω, παραψαλίζω. rogner.

᾽Κουριάζω (κυρ. ἐπὶ ὀρνίθων, ὅταν σκαλόνουν τὸ βράδυ ᾽να κοιμηθοῦν· ἴσως ἐκ τοῦ Οἰκουρέω), ῥ. οὐδ. » Κοιτάζομαι. jucher, se jucher. §. (μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅσοι κάθονται εἰς τὸ ᾽σπίτι ἀδιάκοπως, καὶ ᾽δὲν ἐβγαίνουν ἔξω). » Οἰκουρέω. garder la maison.

Κούρκα (ἡ ἄλλ. Μισίρκα καὶ Γάλλισσα), π. » Ὄρνις (»Ἀλεκτορὶς) ἡ Ἰνδική. *μελεαγρίς. dinde, θ. poule d'Inde.

Κουρκάκι, »*Μελεαγρίδιον. dindoneau.

Κουρκάνος. »Ὄρνις (»Ἀλεκτρυὼν) ὁ Ἰνδικός. dindon, coq-d'Inde.

Κουρούνα, π. » Κορώνη. corneille, θ. corbine (ἡ κατάμαυρη). || . εἶπε κ᾽ ἡ κουρούνα Κρᾶ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τὸ) » Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.«

Κουρουνοβότανον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Κουρουνοπόδαρον, φ. ἴδε Κορακοπόδαρον.

Κουρσάρος. » Πειρατὴς, λῃστὴς, καταποντιστὴς, καταδρομεύς. corsaire, pirate, écumeur des mers, forban. || . τοὺς κουρσάρους. » Τὸ λῃστρικὸν, τὸ πειρατικὸν, τὰ λῃστήρια.

Κουρσάρικος, η, ον. » Πειρατικὸς, λῃστρικός. de pirate (corsaire).

Κούρσεμμα. » Λεηλασία, προνομὴ (κυρ.

ζωοτροφιῶν). pillage, marauderie, ἴδε καὶ Διαγούμισμα.

Κουρσεύω, ῥ. μετ. »Ληστεύω, ληΐζομαι, συλάω(-έω), λεΐαν ἐλαύνω (ποιέομαι), λεηλατέω, ἄγω καὶ φέρω, λαφυραγωγέω, κλωπεύω, προνομεύω. piller, marauder, ἴδε καὶ Διαγουμίζω.

Κουσκουρειά. » Περιεργία, πολυπραγμοσύνη. curiosité (mal entendue, déplacée).

Κουσκουρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πολυπραγμονέω, περιεργάζομαι. fureter; être curieux, rechercher (enquérir, s'enquérir) avec une blamable curiosité.

Κουσκούρης (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Susurrus), α, ικον. » Πολυπράγμων, ψίθυρος, περίεργος. curieux; enquérant, furet (μεταφορ.).

Κουτάβι (τὸ μικρὸν διαφόρων ζώων, κυρ. ἔρμως τοῦ λύκου, σκύλου κτλ.). » Σκύμνος (κυρ. τοῦ λεοντα ριοῦ), λυκιδεὺς (τοῦ λύκου), σκύλαξ, σκυλάκιον. lionceau, louveton.

§. (μεταφορ. τὸ νόθον, ἀχρεῖον, ἔκφυλον γέννημα). » Σκυλάκευμα (» Ἔρρε, κακὸν σκυλάκευμα, ἔρρε ποθ' ἅδαν, » ἔλεγεν ὑβρίζουσα μία παλαιὰ Λάκαινα τὸν λειποτάκτην υἱόν της).

Κουτάκι. » Πυξίδιον, κυτίδιον. petite boîte, θ.

Κουτάλα, ἐργ. (Ὁ Εὐστάθ. ἔχει: » Κωταλὶς, ἡ τορύνη, ἢ τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον«), ἴδε Χουλιάρα. §. (συνεκδοχ. τὸ βαθουλὸν τῆς πλάτης κόκκαλον). » Ὠμοπλάτη. omoplate.

Κουτάλι (ἀπὸ τοῦ) »Κύταλον ἢ Κοτύλη, ἐργ. ἴδε Χουλιάρι.

Κουταλιὰ, ἴδε Χουλιαριά.

Κούτελον (ἴσως ὀρθότ. Κούττελον, Κότπα γὰρ παρὰ τοῖς Δωρ. ἡ κεφαλή. Εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου | Τόμ. Β′. σελ. 60] γράφεται Κύτελον), ἴδε Μέτωπον.

Κουτί. » Πυξὶς, κυτὶς (ἀντὶ) κοιτὶς, κίστη (» Τῆς δὲ θηλείας φιλύρας ὁ φλοιὸς λεπτότερος καὶ εὐκαμπὴς, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσι,« Θεοφρ. φυτ. Γ′). étui, boîte, θ. tronc (τὸ τῶν Ἐκκλησιῶν).

Κούτικας (τ' ὀπισινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Κουτοπόνηρος, η, ον. » Μωρόκακος (Προκόπ. Ἀνέκδ. Η′), μωρόκακος (Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 223), μωροπόνηρος. sot et méchant, sottement méchant.

Κουτὸς (ὁ ἄλλ. Ζαβὸς), (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κότος, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Ζάκοτος τοῦ Ὁμήρ. »φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὖτως,« Ἰλ. Γ, 220), ἡ, όν, ἴδε Παλαβὸς.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουτρίζω, ῥ. μέσ. ἀλληλοπαθ. » Ῥάσσω, ἀράσσω, συῤῥάσσω, συναράσσω. heurter, s'entre-choquer. » Διακερατίζομαι, διακριττομαι (Συνεσ.). s'entre-cosser. §. (κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, καθὼς τὰ κριάρια, τὰ βώδια κτλ. προφ. καὶ Κουτουλίζω), ῥ. μετ. » Κυρίσσω καὶ (Ατ.) Κυρίττω, κερατίζω. donner (frapper) de la corne, cosser (κυρ. διὰ τὰ κριάρια).

Κούτρισμα. » Ἄραγμα, ἀραγμός. heurt, §. » Κυρηβασία καὶ κυρήβασις. coup de corne.

Κούτσα. » Χωλότης, σκέλους πήρωσις. claudication. ||. κούτσα-μιὰ, κούτσα-δυὸ (λέγουν συνήθως τὰ παιδιὰ, ὅταν πηδοῦν μ' ἕνα πεδάρι), παιγν. » Ἀσκωλιασμός. clopin-clopant.

Κουτσαίνω, ῥ. μεν. » Χωλαίνω. rendre boiteux. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χωλαίνω (-εύω), ὑποσκάζω (ὅταν ὀλίγον). clocher, boiter, clopiner, aller clopin clopant.

Κουτσοδόντης, α, ικον. » Νωδός. ébréché, brèche-dent.

Κουτσομεσιασμένος, η, ον, ἴδε Κοψομεσιασμένος.

Κουτσομύτης, α, ικον. »Ῥινότμητος, ἀρῖν, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα. à qui on a coupé le nez.

Κουτσὸς (» Κοτζὸς, ὁ κεκομμένους τοὺς πόδας ἔχων, οἱονεὶ κότος, «Ἐτυμολ.), ἡ, όν. » Χωλὸς, κυλλοπόδης. boiteux.

Κουτσουλιὰ (ἴσως ἐκ τοῦ Κικκιλονθὶς ἢ Κοκκιλονδὶς, παιδὸς ἀφόδευμα, «τοῦ Ἡσυχ.). »Κόπρος (»Ἀπόπατος, »Ἄφοδος, »Ἀποπάτημα) ὄρνιθος. ément.

Κουτσουλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κατατιλάω, (οὗ τὸ ἁπλοῦν) τιλάω (κυρ. τσιρλίζω), ἐντιλάω (» Ὁ λάρος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σπία,« Ἀριστοφ. Ἀχαρν.), ἐκτιλάω. (Ἐπὶ Βυζαντ. ἅτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Ἀποτσυλῶ. » Καὶ ἀποτσυλᾶ διεσπαρμένα καὶ δυσώδη, » λέγει Δημήτριος ὁ Κωνσταντινουπολίτης εἰς τὸ Ἱερακοσόφιόν του, Βιβλ. Α, κεφ. ριζ′, σελ. 107, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Δευκάγγιος, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του τὴν ἀνύπαρκτον λέξιν ἀποτσύλον). crotter, émentir.

Κουτσουνούρης α, ικον, ἴδε Κολοβός.

Κούτσουρον (ἀπὸ τοῦ) » Κόττουρον καὶ Κόσσουρον (ἴδε Κοσσίζω). » Στέλεχος (ὁ καὶ τὸ), κορμὸς, πρέμνον. bûche, θ. souche, θ. chicot. §. (συνεκδοχ. τὸ ξύλον, ὅπου σφίγγουν τὰ ποδάρια τῶν φυλακωμένων, Τουρκ.

Τομπρούκι). » Ξύλον, χοΐνιξ, ποδοκάκκη, ποδοστράβη. **entrave de bois (ou l'on met les pieds des criminels).** §. (μτφορ. ἄνθρωπος κτηνώδους νοὸς, ἀναίσθητος, ξυλοκέφαλος) » Στέλεχος (» Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ, » Δικαίαρχ. Ἑλλάδ. Περιήγ.). **bûche**, θ.

Κοῦφα. » Κόφινος, ἄρριχος, κάρταλος. **hotte**, θ. **grand cabas.** §. ναυτ. (τὸ Τσανακλίκι). » Θωράκιον, φάτνωμα, καρχήσιον. **hune**, θ.

Κουφαίνω, ῥ. μετ. » Κωφόω, διαφθείρω τὴν ἀκοήν. **assourdir, rendre sourd**, ἴδε καὶ Ξεκουφαίνω. || . κουφάθηκα. » Κεκώφωμαι, τὴν ἀκοὴν διέφθαρμαι. **devenir sourd.**

Κουφάλα. » Κοίλωμα (δένδρου κυρ.). **creux (d'arbre)**, ἴδε καὶ Καθούλωμα.

Κουφάρι (τὸ κορμὶ ἀπὸ ταὶς πλάταις ἕως τὰ μεριά. Ἡ ἀπὸ τοῦ Κοῦφος ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε τόσον προφανὴς, ὥστε δὲν μὲ φαίνεται διόλου ἀναγκαία ἡ ἀπὸ τοῦ Κιθάρα, τὸ κόκκαλον τῶν πλευρῶν ἢ τὸ Καρδιοχούλιαρον). » Ὅλμος. **corsage.** §. (τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ σώματος, καὶ ἰδίως τὸ ῥαχοκόκκαλον μὲ τὰ πλευρὰ, πρὶν διαλυθῶσι). » Σκελετὸν (καταχρ.). **carcasse.**

Κούφαρον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σεπέτι, καλὸν ὅμως ἂν γενικευθῇ ἡ λέξις, διὰ ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἀσυγκρίτως ἀνδεξερον Μπαοῦλο τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ τὰ ὁμοιά του). » Ῥίσκος, κυνούχιον. **coffre, malle**, θ.

Κουφίζω (δὲν καλοακούω), ῥ. οὐδ. » Βαρυτέρως ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυνκοέω καὶ βαρηκοέω (Ἱπποκρ.). **avoir l'oreille dure, entendre dur.**

Κούφιος, α, ον (κυρ. τὸ χαλασμένον ἀκρόδρυον, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος) » Κοῦφος. » Διεφθορὼς, κενὸς, διά(ὑπό)κενος. **gâté.** §. δένδρον (δόντι, κτλ.) κούφιον. » Κοῖλον. **creux.** || . ἂν φθειάσῃ μιὰν ξυλέναν ἀγελάδα, κούφιαν μέσα. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην (Ἡρόδ.). « || . τὸ μὲν ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα, τὸ δὲ θηλυκὸν κούφιον. » Ἐστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην κάλαμος, στερεὸς· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος, « Θφρ. §. κούφιος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ Κοῦφος καὶ Ἀσύστατος), ἴδε Εὔκαιρος καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. κούφια λόγια. » Ἀνεμώλια, ἴδε καὶ Μωρολογιά. §. τὸ βόλι ἦλθε κούφιο' (ψυχρὸν δηλ. καὶ ἀδύνατον, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, » (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ ὠνόμασεν) » Ἄλιον βέλος (Ἰλ. Ρ.) «. **mort.**

Κουφοξυλιὰ, φ. (ἐρμηνευτικώτερον τὸ σημερινὸν παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ φυτοῦ ὄνομα, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον [περὶ φυτ. Γ'. 13.], » Τὸ ξύλον ἔχει καῦνον καὶ κοῦφον ξηρανθέν, «). » Ἀκτή. **sureau, sambuque.**

Κουφοξύλεν (εἶδος καλαμιοῦ ἀγκαθωτοῦ), φ. » Νάρθηξ (οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι, καθὼς καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Σικελίας τὴν σήμερον, μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν του ἀντὶ ὄσκας, καὶ ὁ Προμηθεὺς μὲ αὐτὸ, φαίνεται, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν μυθολογίαν). **férule**, θ. Ἴδε καὶ παράβλ. Μαγκοῦτα (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κουφὸς, ἡ, όν. » Κωφὸς (ὠνομάζετο τὸ πάλαι κυρ. ὁ Βουβὸς ἢ Μουγκὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος πάντοτε σχεδὸν εἶνε καὶ κουφὸς, προσέλαβε μὲ τὸν καιρὸν ἡ λέξις καὶ ταύτην τὴν σημασίαν), κωφεύων. **sourd.** || . ὀλίγον τι κουφὸς (ἢ κουφούτσικος). » Ὑπόκωφος. **sourdaud.** || . κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί. » Ἑτερόκωφος. || . εἶμαι κουφός. » Κωφεύω, πεπήρωμαι τὴν ἀκοήν. || . κάμνω τὸν κουφόν. » Ἐθελοκωφέω. **faire le sourd**, ἴδε καὶ Κάμνω. || . κουφὸν καμπάνα' κὴ ἂν λαλῇς, νεκρὸν κὴ-ἂν γαργαλίζῃς, (παροιμ. σύμφωνος μὲ ἄλλην ὁμοίαν:) 'σ τοῦ κουφοῦ τὴν πορταν, ὁσο' θέλεις κτύπα, ἴδε Δράπης.

Κούφταλον (ἀντὶ Κύπταλον, ὁ) » Ὑπέρηφορος, ἴδε Σκατόγερως.

Κοφίνι (προφ. καὶ Κουφίνι). » Κόφινος. **coffin**, ἴδε καὶ Κοῦφα καὶ §. Κυφέλι.

Κοφτερὸς (ἀντὶ Κοπτερὸς), ἡ, όν. » Ὀξὺς, τομός. **tranchant, coupant.** || . ἡ κοφτερὴ (ἐλλειπτ. Μερκὰ, τοῦ μαχαιριοῦ, σπαθιοῦ, κτλ.). » Ἀκμὴ, στόμα. **fil, le (côté) taillant (tranchant, coupant).**

Κόφτης (ὁ), (τὸ Τουρκ. Σατῆρι). » Κοπὶς, ἴδος (ἡ). **couperet.**

Κοφτοῦρι (ἡ ἄλλ. Μουστόπητα, εἶδος πλακουντίου ἀπὸ τοῦ) » Κοπτάριον (ὑποκορ. τοῦ) κοπτὸν, κοπτὴ, οἰνοῦττα. **petit gateau fait de moût.**

Κόφτω, ῥ. μετ. » Κόπτω, τέμνω. **couper, tailler.** || . κόφτω ὅλως δι' ὅλου (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν ῥίζαν, κτλ.). » Ἀποκόπτω(-τέμνω), ἐκκόπτω(-τέμνω). **trancher.** || . κόπτω 'σ τὴ' μέση', (ἢ) 'σ τὰ δύο. » Διατέμνω (-κόπτω), διχοτομέω, ἀνατέμνω (κυρ. σῶμα ζώου νεκροῦ). **diviser, disséquer.** || . κόφτω (τὸ ἄλλ. Χωρίζω) ροῦχον (ἴνα 'τὸ ῥάψω φόρεμα). » Συντέμνω (» Ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων· ὁ δὲ συντιθεὶς, « Ξενοφ. Κυρουπ. Η'). **tailler.** || . κόφτω πέτραν, δένδρα, τὸν λαιμόν τινος, κτλ. » Λατομέω, δενδροτομέω, λαιμοτομέω (καὶ πλῆθος ἄλλων ῥημάτων σχηματίζονται παρομοίως). || . οἱ ἐχθροὶ ἔκο-

ψαν τὰ δένδρα. » Ἐδενδροτόμησαν τὴν χώραν. »Τὴν γῆν (»Τῆς γῆς) ἔτεμον. || .κόφτω ἄνθος, φύλλα, καρπόν. » Δρέπομαι. cueillir. || . κόφτω ψωμί. »Κλάω ἄρτον (κυρ. ὅταν 'τὸ κόφτω χωρὶς μαχαῖρι). découper. || . κόφτω τὰ 'νύχιά μου, ἴδε Νύχι. || .κόφτω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. || . κόφτω τὸν δρόμον τινός. »Ὑποτέμνομαι τὴν ὁδόν, ἴδε καὶ Ἐμποδίζω. || . κόφτω τὸ νερὸν, τὰς ζωοτροφίας, κτλ. (πόλεως πολιορκουμένης). »Ὑποτέμνομαι. || .'τοῦ ἐκόπη ὁ μισθός. »Ἀπόμισθος ἐγένετο (Δημοσθ.).« || . ὁ κρόκος (τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) κόφτει (ἐμποδίζει δηλ.) τὸ μεθύσι, ἴδε Μεθύσι. || . κόφτω ἀπὸ τὸ φαγεῖ' μου. » Τῆς καθημέραν τροφῆς ἀποτεμνόμενοι. rétrancher de (prendre sur) sa nourriture. || . κόφτω μονέδαν. » Κόπτω (»Πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Λυδοὶ, κοψάμενοι νόμισμα, ἐχρήσαντο,« Ἡρόδ.), χαράσσω (-ττω). battre, frapper de la monnaie; monnayer. || .ἔκοψε ταὶς φωναίς. » Φωνὴν ἔῤῥηξε. || . κόπηκε-ἡ φωνή 'του. » Ἐπέλιπεν αὐτῷ ἡ φωνή, sa voix fut éteinte, la parole lui manqua. || . κόπηκεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπέφτω. || .κόπηκε-ἡ ὄρεξί' (τὸ φαγεῖ, ὁ ὕπνος, κτλ.) 'του, ἴδε Ὄρεξις. || . κόπηκαν (ἀπόκαμαν δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν) τὰ ποδάριά (χέριά) μου, ἴδε Ποδάρι. || . τὸ λούπινον, τὸ σουσάμι, τὸ ῥοβίθι κτλ. 'δὲν κόπτονται ('δὲν τρώγονται) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι. » Θέρμος δὲ καὶ σήσαμον καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ δριμέα ἀκόπως ἔχει (Θφρ.).« §. ἔκοψε (καταχρ. ἀντὶ, κόπηκε) τὸ κρασί. »Ἐτράπη, ἐξετράπη (ὅθ. Ἐκτροπίας οἶνος, τὸ κομμένον κρασὶ), παρακεκίνηται (Θφρ. Φυτ. ς [7, 6]). tourner, se gâter, ἴδε καὶ παράβλ. 'Ξοινίζω. || . τὸ γάλα κόπηκεν (ἢ) ἔκοψεν. » Ὀῤῥοῦται, θρομβοῦται. tourner, se grumeler, se mettre en grumeaux. §.ἔκοψεν ἡ θωριά 'του (ἔχασε δηλ. τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἄνθος 'της ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα). » Ἐμαράνθη (»Ἐσβέσθη) τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. déteindre, s'altérer, dévenir mât, ἴδε καὶ Ξεβάφω καὶ Ξεθωριάζω. §. ῥ. ἀπρ. (μεταφορ.) τί με κόφτει; 'δέν με κόφτει· μή σε κόφτῃ, κτλ. (ἀντὶ, τί μ' ἐννοιάζει; κτλ.), ἴδε Μέλει.

Κοχλίδι (προφ. κοιν. Χοχλίδι), θαλ. » Κοχλὶς-ίδος, κοχλίον, κογχύλιον. limaçon de mer, coquillage.

Κοχλιδότσεφλον. » Κοχλίον, κοχλίδιον, κοχλίδος σκέπασμα (Γεωπον.).

Κοχλιὸς (ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Σιέφ. Βυζ. ἐν λέξει Κοχλιοῦσα), θαλ. »Κοχλίας (ὁ θαλάσσιος), κόχλος, στρόμβος. conque, ἴδε καὶ παρβλ. Κήρυκας.

Κόψι' (ἡ), ἴδε Κοφτερή.

Κοψίδι (μικρὸν καὶ ἄχρηστον κομμάτι τομαριοῦ, πανιοῦ, κτλ.). » Περίκομμα, κοσκυλμάτιον. rognure, θ. retaille, θ.

Κόψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν). »Τομή. coupe, θ. §. (τροπ. ὁ ἐσωτερικὸς τῶν ἐντέρων πόνος, ὁ ἄλλ. Σφάχτης). » Στρόφος, δηγμὸς (»Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν,« Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ'). tranchée, θ. || . ἔχω κοψίματα. »Στρέφομαι (»Στροφόομαι) τὴν γαστέρα· »Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.). avoir des tranchées. §. συνεκδχ. ἡ πληγὴ τοῦ κοψίματος). » Τομὴ, ἐντομὴ, διάκομμα, πληγή. coupure, θ. taillade, θ.

Κοψομεσιάζω, ῥ. μτβτ. » Τὴν ὀσφὺν κατάγνυμι. éreinter.

Κοψομεσιασμένος, η, ον. » Ὀσφυήξ. éreinté.

Κράββατος, ἴδε Ἐργαλειὸς καὶ §.Ξυλοκρέββατον.

Κράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Φωνάζω.

Κρασᾶς. » Οἰνοπώλης. marchand de vin.

Κρασάτος, η, ον. » Οἰνοχρώς. couleur de vin.

Κρασὶ (ὑποκορ. τοῦ Κρᾶσις, κυρ. τὸ κεκραμένον, τὸ ἄλλ. Κρᾶμα. » Ψυκτῆρα, λέγει ὁ Σουΐδας, ποτήριον μέγα, ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν, «). »Οἶνος. vin. || .ἀγοράζω ('βγάζω, 'παίρνω) κρασί. » Οἰνίζομαι. || . κρασὶ 'ξοινισμένον (κομμένον, ξεθυμασμένον, χαλασμένον). » Ἐξεστηκὼς (»Ὀξίνης, »Τροπίας, »Ἐκτροπίας) οἶνος. (vin) tourné, éventé, qui sent l'évent. || . 'σὰν 'να πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασὶ (παροιμ. διὰ τὰ εὐκολοκατόρθωτα). » Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες. » Ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, « (Νικόμαχ. παρ') Ἀθην.

Κρᾶσις (ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος). » Ἕξις, διάθεσις, κρᾶσις. complexion, tempérament, constitution, affection.

Κρασοβάρελον. » Οἰνηρὸν ἄγγος, ἴδε Βαρέλι καὶ Βουτσί.

Κρασοκανάτα. »Κοτύλη. pot de vin.

Κρασοκανάτας καὶ Κρασοπατέρας, Κωμ. » Δεινὸς κωθωνιστὴς, κοτύλων. grand videur de pots.

Κρασοπότης. » Οἰνοπότης, οἰνόφλυξ, φίλοινος. buveur.

Κρασοπουλειὸ', ἴδε Καπηλειό.

Κρασοποῦλι, πτ. » Οἰνάς. linotte.

Κρατητῆρα (εἶδος λίθου πολυτίμου).

» Ἀετίτης λίθος. aétite, pierre d'aigle. §.(τὸ λαγαρισμένον κρασὶ), ἴδε Λαγάρα.

Κρατσουλὰ (ἡ), χυδ. ἀντὶ Κρεατσελιά.

Κρατῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βαστῶ. §. »Κατέχω, κατέχω παρ' ἐμαυτῷ, παρακατέχω. retenir. ||. 'τὸν κράτησε τρεῖς 'μέραις 'σ τὸ 'σπίτι 'του. »Κατέσχε παρ' αὐτῷ τρεῖς ἡμέρας. il le retint chez lui trois jours. ||. ἐκρατήθη τὸ οὖρός 'του. » Τῶν οὔρων αὐτῷ ἐπισχεθέντων,« ayant eu une suppression d'urine (une retention).

Κράχτης (ἀπὸ τοῦ) » Κερκράκτης, (κυρ. ὁ προσκαλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Κήρυξ, κλήτωρ. crieur de corps. §. (τὸ ἡμερωμένον πουλὶ, μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου ἀπατοῦν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἄγρια, καὶ 'τὰ φέρνουν εἰς τὴν παγίδα). » Παλευτὴς (Ἀριστοτ. Z. 9), ἐφελκυστὴρ (ὄρνις). appeau, chanterelle, appelant, courcaille (ἰδιαιτ. τῶν ὀρτυκιῶν).

Κρέας (τὸ). » Κρέας-ατος καὶ-ως. viande, θ. §. » Σαρξ-αρκὸς (ἡ). chair.

Κρεατάκι. » Κρεάδιον. petit morceau de viande.

Κρεατερνὸς (ὁ μὴ νηστήσιμος), ἡ, όν (φαγεῖ κυρ.). » Καταλύσιμος. gras.

Κρεατελιά. »Ἀκροχορδῶν, (ἄλλο παρὰ τὸ) μυρμήκιον(-εων), μυρμηκία. poireau, verrue, θ. envie, θ. (παρβλ. Ἐλιά).

Κρεατόμυιγα (» Τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα προσιζάνουσαι, κυανοῦ τὴν χρόαν μεταβάλλουσι καὶ μέλανος.« Παυσαν. I, 28), ἔντ. » Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων. mouche vomique, θ.

Κρεατοσάνιδον (τὸ Τουρκ. Κιγιμὰ-ταχτασί). » Ἐλεὸν καὶ Ἐλεὸς, ἐπίξηνον, ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. hachoir, tranchoir, tailloir

Κρεββατάκι. » Κλινίδιον. petit-lit.

Κρεββαταρὰ, ἴδε Καλαμωτὴ καὶ Σκαλωσιά.

Κρεββάτι. » Κλίνη, λέκτρον, λέχος (τὸ), κράββατος. lit. ||. ἄῤῥωστος 'σ τὸ κρεββάτι, ἴδε Στρῶμα.

Κρεββατοστρῶσι' (ἡ), ἴδε Κοιμητήριον.

Κρεμάλα, ἴδε Κρέμασμα καὶ Κρεμαγιά.

Κρέμασμα. » Ἀγχόνη. l'action de pendre, pendaison (χυδ.). §. » Ἀνάρτησις, ἀπαιώρησις, κρεμασμός. l'action de suspendre.

Κρεμασμένος (ὅ,που κρέμεται), ῃ, ον. » Κρεμαστὸς, ἐκκρεμής. pendant. §.(ὅ, που ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κρεμάλαν). » Ἐσταυρωμένος. pendu. §.(καταχρ. ὁ ἄξιος διὰ κρεμάλαν). » Κύων βάραθρος ὄλεθρος. pendard, pendable, scélerat, roué.

Κρεμασταρὰ. » Σταυρός. potence, θ. gibet. §. (κλῆμα μὲ σταφύλια, τὸ ὁποῖον φυλάττουν κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα) » Ὄσχη, ὄσχος. moissine, θ.

Κρεμαστάρι. »Ἄρτημα, ἐξάρτημα, παραιώρημα. appendice, perpendicule (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Βαρύδι.

Κρεμνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναρτάω, ἀπαιωρέω, κρεμάω, κρεμαννύω(-υμι), ἀρτάω, ἐξαρτάω, ἐκ(ἀνα)κρεμάω, προσάπτω, περιάπτω, αἰωρέω. suspendre, accrocher. ||. οἱ γεωργοὶ κρεμνοῦν εἰς ταὶς συκηὶς τοὺς ἐρινούς. » Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοὶ, « Ἀρστ. ||. ἐκρέμασε κουδούνια ἀπὸ 'πάνω 'του. » Κώδωνας ἐξαψάμενος. ||. κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγιον τινός. » Παραρτάω, παραιωρέω. ||. εἶχον κρεμασμένα εἰς τὸ πλευρόν 'των μικρὰ σπαθία. » Ξιφίδια παρηώρηντο (παρήρτηντο). ||. κρέμουμαι, ῥ. αὐτοπ. »Κρέμαμαι, ἤρτημαι, ἐξήρτημαι. pendre, dépendre. 2) (φανεύω διὰ κρεμάλας), ἄγχω, ἀπάγχω, κρεμάω, ἀνακρεμάω. ||. μερικοὶ ἐκρεμῶντο μόνοι των ἀπὸ τὰ δένδρα. » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο (Θκδ.). «

Κρεωπουλειὸ (τὸ Τουρκ. Κασάπικον), ἴδε Μακελλειόν.

Κρησάρα (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἐργ. ἴδε Σήττα.

Κρησαρίστης, ἡ, ὸν (ψωμὶ κυρ.). »Κρησερίτης (ἄρτος) (Ἀθήν.), σηστός. passé par la tamise, sassé, tamisé.

Κριάρι, ζ. » Κριός. bélier.

Κριθάρι. » Κριθὴ, κριθαί. orge, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ σπυράκι ὅ,που 'βγαίνει 'σ τὸ 'μάτι), πάθ. » Κριθὴ, ποσθία. orgueilleux.

Κριθαρόνερον. » Πτισάνη, κρίθινον ὕδωρ (Ἱππκρ. 401, 47). tisane (d'orge mondée), θ.

Κριθολόγος (εἶδος Συκοφάγου), π. »Χλωρίων, χλωρίς. ortolan.

Κρικέλλα (κατ' ἀναγραμματ. ἀντὶ Κιρκέλλα. » Ἑλκύσεις πρὸς σεαυτὸν τὰς πύλας, καὶ ἐν ταῖς κρικέλλοις αὐτῶν εἰσαγάγεις τὴν ἄλυσιν τῆς κατήνας, καὶ κλείσας κτλ. « Βίος τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου). » Κρίκος. anneau. ||. ἡ—τῆς θύρας. »Ἐπισπαστὴρ, ἐπίσπαστρον. ||. ἔχει περασμένην εἰς τὸ χεῖλί 'του μίαν χαλκωματένιαν μικρὴν κρικέλλαν. » Κεκρίκωται τὸ χεῖλος χαλκῷ (Στράβ.), (καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τουρκ. Χαλκᾶς).

Κρῖμα (τὸ) (» Ἔχουσαι κρῖμα, ἔστι τὰ

πρώτην πέστιν ἠθέτησαν,« Ηιόλ. Α. πρὸς Τιμόθ. Ε, 12), ἴδε Ἁμαρτία. §. κρῖμα! ἐπ. » Φεῦ! quel dommage! || . κρῖμα 'σ τὸν ἄνθρωπον! » Φεῦ τοῦ ἀνδρός!

Κρινὶ (τὸ), (τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Κρίνος (τὸ ἄλλ. Ζαμπάκι, κυρ. ὅμως τὸ ἄγριον ἢ τοῦ βουνοῦ), φ. καὶ ἄνθ. » Κρῖνον καὶ Κρίνον (τὸ) καὶ Κρίνος (ὁ). crinole. || . (ὁ καλλιεργημένος). » Λείριον. lis tubéreuse simple, ἴδε καὶ Ζερνεκαδὲς (εἰς τὸ παράρτημα) || . (ὁ κίτρινος ἢ ἄγριος). » Ἡμεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλής. belle de jour, bémérocale. || . (ὁ γαλάζιος ἢ μόρικος), (αὐτὸν κυρ. ὀνομάζουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Κρίνον). » Ἶρις (ἡ ῥίζα 'του εὐωδιάζει). iris, flambe, crinole d'Afrique, tubéreuse bleue, θ. || . (ὁ διπλὸς καὶ εὐωδέστατος, τὸ Τουρκ. Τεμπέρι). » Λείριον (» Κρίνον) τὸ βασιλικὸν (εὐανθὲς, πολυανθὲς, περικαλλὲς, εὐθαλές). lis (le superbe), tubéreuse, θ. jacinthe des Indes.

Κρίνω, ῥ. μετ. » Δικάζω, διαδικάζω (Πλάτ. Πολιτ.), κρίνω, διαιτάω (κυρ. δι' αἱρετοκρισίας), βραβεύω. juger, rendre la justice. || . ἤθελαν 'να κριθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις. » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν (Θουκ.).« || . ὁ κριτὴς πρέπει 'να κρίνῃ κατὰ τὸν νόμον. » Σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (συνεκδχ. ἀντὶ Ὁμιλῶ, συντυχαίνω) ἐσένα κρίνω (προφ. κυιν. κρένω), ἐσένα λέγω. » Σέ τοι, σὲ κρίνω (Σοφ. Ἡλ. 1447).«

Κρίσις. » Δίκη (κυρ. ἡ ἰδιωτικὴ), γραφὴ (κυρ. ἡ δημοσία καὶ πολιτικὴ), κρίσις. jugement. §. affaire, θ. cause, θ. procès. || . ἔχω κρίσιν μὲ τὸν τάδε, ἴδε Κρισολογοῦμαι. || . κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἴδε Κερδίζω. || . ἐκέρδισε τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ἐναντίον 'του ὁ Στέφανος. » Ἀνελομένου τὴν γραφὴν, ἣν ἐδίωκε Στέφανος (Δημοσθ.).« || . χάνω τὴν κρίσιν μου. » Ὄρλω τὴν δίκην, ἀλίσκομαι, ἡττάομαι. perdre son procès, être condamné.

Κρισολόγημα (. » Δίκη, διαδικασία.

Κρισολογία (litige, procès.

Κρισολογοῦμαι, ῥ. μέσ. » Δικάζομαι, διαδικάζομαι, δίκας δίδωμι (Θουκ.), διὰ δίκης ἔρχομαι (ὁ αὐτ.). plaider, être en procès. || . οὔτε ἡμεῖς ἐκρισολογήθημέν ποτε μὲ κἀνένα, οὔτε κἀνεὶς μὲ ἡμᾶς. » Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα, οὔτε ἐφύγομεν (Λσ.).«

Κρίταμον, φ. » Κρίταμον καὶ (συγκ.) Κρίθαμον. bacile, passe (perce)-pierre, herbe de saint Pierre, θ. fenouil-marin, criste (crête) marine, salicot.

Κριτήριον. » Δικαστήριον, κριτήριον. cour, θ. tribunal.

Κριτής. » Δικαστὴς, κριτὴς, βραβευτὴς, διαιτητὴς (κυρ. ὁ αἱρετοκριτὴς), δικαιοδότης. juge. || . θέλεις 'να βάλωμεν κριτὴν τὸν Λάμαχον; » Βούλει ἐπιτρέψωμεν Λαμάχῳ;

Κριτσανίζω (προφ. καὶ Γριτσανίζω), ῥ. μετ. (ξύνω μὲ τὰ 'νύχια πρᾶγμα σκληρόν). » Γράω. gratter. §. (μὲ τὰ 'δόντια), ἴδε Κοκκαλίζω.

Κροκάδι (τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ). » Λέκι(κυ)θος (ὁ), τὸ ὠχρὸν (ὁ κρόκος, τὰ χρυσᾶ, τὰ πυῤῥὰ) τῶν ὠῶν. jaune (moyeu) d'œuf.

Κροκίδι. » Γνάφαλον καὶ Κνάφαλον, κροκὺς (ἡ). boure-lanice, θ.

Κρόκος, φ. » Κρόκος. safran. » Κνῆκος (κυρ. ὁ ἄγριος). carthâme, safran-bâtard. §. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ (ὁ ὁποῖος καὶ Κροκὸς ἐξυτόνως προφέρεται, καθὼς 'τὸν ἔχει καὶ ὁ Ἐτυμολόγος ἐν λέξει Ἐριθος), ἴδε Κροκάδι.

Κρομμύδι (προφ. καὶ Κρεμμύδι, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην, ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν Κρομμυῶνα, λεγόμενον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στεφάνου, Κρεμμυῶνα), φ. » Κρόμμυον. oignon καὶ (ὀρθότ.) ognon. §. (ἡ ῥίζα διαφόρων ἄλλων φυτῶν ὁμοίων μὲ τὸ κρομμύδι). » Βολβός. bulbe, θ.

Κρομμυδοτσφλεν. » Κρομμύου λέπυρον, λοπὸς, λεπύχανον. écorce (pélure) d'ognon, θ.

Κρομμυδόχορτον, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Κροντῆρι, ἀγγ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κρατὴρ-ῆρος (ὁ), ἀμφορεὺς, ψυκτὴρ, ψυκτηρία, κρουνεῖον, βαύκαλις. vase, cruche, θ.

Κρόσσι (ἐκ τοῦ) » Κροσσίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κροσσὸς (τὸ Τουρκ. Σατζάκι, προφ. κοιν. Κλόσσι), κροκὺς (-ίς). crêpine, θ. frange, θ.

Κρουνιὰ (ἡ βρύσι, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ). » Κρουνὸς, πηγή. source, θ.

Κρουσταλλένιος, α, ον. » Κρυστάλλινος. de cristal.

Κρουστάλλι, ὀρ. » Κρύσταλλος. cristal (de roche).

Κρουσταλλιάζω (γίνομαι κρούσταλλον ἀπὸ τὴν ψύχραν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κρυσταλλόομαι. se congeler, se glacer.

Κρουστάλλιασμα. » Κρυστάλλωσις. congélation.

Κρούσταλλον (τὸ παγωμένον νερὸν, τὸ Τουρκ. Μποῦζι). » Κρύσταλλος ἢ (ὀρθότ.) Κρύσταλος. glace, θ.

Κρουσμένος, η, ον, ἴδε Κρούω καὶ Πανουκλοκτυπημένος.

Κρουστὸς, ὴ, ὸν (κυρ. πανί). » Κλωστὸς, κροτητὸς, κεκροτημένος (» Ἐπιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις, « Στράδ. 1Ε) , σπαθητός . serré , crêpé, bien frappé, croisé.

Κρουτάλι (προφ. κοιν. Κουρτάλι), ὄργ. » Κρόταλον, πλατάγη, πλαταγώνιον, ῥόμβος καὶ ῥύμβος, ῥόπτρον. crécelle, θ. cliquette, θ.

Κρουταλῶ (προφ. κοιν. Κουρταλῶ) , ῥ. ἀμ. (καλὴ ἡ λέξις ὄχι μόνον διὰ τὸν ἦχον τοῦ κροτάλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλατάγημα τῶν λελέκων, καὶ ἄλλους παρομοίους κτύπους). » Κροταλίζω, πλαταγέω(-ίζω). cliquetter, faire du bruit avec la crécelle.

Κρούω ῥ. μετ. (διεσώθη μόνον παθητικῶς εἰς τὸ κτύπημα τῆς πανούκλας. Ὄθεν:) ‖ . ἐκρούσθηκε·ἀπὸ τὸ θανατικὸν, (ἢ ἁπλῶς) ἐκρούσθηκε (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) »Ἐπλήγη (τοῦ Ἱπποκράτους. » Ἀπέθανε . . ἐν ᾗπερ ἡμέρᾳ ἐπλήγη,« Ἐπιδημ. Ζ', 337, 41). » Τῷ λοιμῷ ἑάλω. il fut attaqué par la peste.

Κρύα, ἐπ. » Ψυχρῶς. froidement. §. (μεταφορ.) τὸν δέχθηκε (τὸν ἀποκρίθηκε) κρύα-κρύα. » Στυγνῷ τῷ προσώπῳ. sèchement. ‖ . πιάνει τὴ δουλειά του κρύα-κρύα. » Ἀπροθύμως, ἀνειμένως, νωχελῶς. nonchalement.

Κρυάδα (ἡ). » Ψυχρότης, τὸ ψυχρόν. froideur, θ. froidure, θ.

Κρυβητὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἀποδιδρασκίνδα, δραπετίνδα, κρυπτίνδα. cligne-musette, θ. cache-cache.

Κρύβω (» Καὶ ἦν μετ' αὐτῆς κρυβόμενος ἐν οἴκῳ κυρίου ἓξ ἔτη,« Γρφ. Βασιλ. Δ', 11), ῥ. μετ. » Κρύπτω, συγ(κατα,ἀπο)κρύπτω, ἀποκρύπτομαι, κεύθω (ποιητ.). cacher, céler, couvrir. ‖ . κρύβει τὰ χρόνια του. » Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει (Νικόλ. Δαμασκ.).« §. κρύβω (φυλάττω τι δι' ἄλλην φοράν). » Ταμιεύομαι , ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. serrer, garder, réserver, mettre à la réserve. ‖ . τὸ κρύβω διὰ τὰ γεράματά μου. » Εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεμαι, ἴδε καὶ Φυλάγω,

Κρύο, ἴδε Ψύχρα.

Κρυοβότανον, ἄρ. ἴδε Πιπερόῤῥιζα.

Κρυολόγημα. » Περίψυξις. refroidissement.

Κρυολόγος (ἀγγεῖον ὅπου κρυόνει τὸ νερόν). » Ψυκτήρ. vase dans le quel l'eau se rafraîchit.

Κρυολογῶ , ῥ. αὐτοπ. » Περιψύχομαι (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ). se refroidir, ἴδε καὶ Κρυόνω.

Κρυόνω , ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Κρυόω. » Ψύχω, ψύχος ἐμποιέω. refroidir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥιγῶ, κρυόομαι. avoir froid, se refroidir. se morfondre. ‖ . ἐκρύοναν, διότι ἐγιόνιζε. » Ἐῤῥίγουν νίφειν γὰρ τὸν θεὸν,« (Παυσ.). ‖ . κρύωσε τὸ φαγεῖ. » Ἀπεψύγη. le dîner froidit (refroidir, s'est froidi). §. (μεταφορ.) κρύωσ' ἡ καρδιά μου ἐπάνω του. » Ἐψύγη τὸ πρὸς αὐτόν μου φίλτρον· » Ἀλλοτριώτερον πρὸς αὐτὸν διετέθην. mon amitié pour lui se refroidit.

Κρύος, α, ον. »Ψυχρὸς, κρυερός. froid. § κρύος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ καλοκαμωμένος πλὴν ἀνούσιος). » Ἄκομψος, ἄχαρις. bellâtre. ‖ . λόγος (χωρατᾶς) κρύος (ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος , ἢ ὁ πολλὰ ἐπιτεταδευμένος. Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Ψυχρολογία, ἴδε Ἀνοστιά.

Κρυφὰ (ἢ μᾶλλον Κρυφᾶ , Δωρ. καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πίνδαρος), ἐπ. » Κρύφα, λάθρα, λελησθότως , λαθραίως , λαθρηδὸν (ποιητ.), κρύδδην, ἀφανῶς, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἐν ἀπορρήτῳ (παραβύστῳ) , ὑπὸ μάλης , κρυφῆ ἢ κρυφῆ. secrétement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, sous main, à la dérobée, à la sourdine, à l' insçu de, couvertement. ‖ . (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἢ μὲ τὴν Ὑπὸ, καθὼς:) ἐβγαίνω κρυφά. »Ὑπεξέρχομαι. ‖ . βλέπω κρυφά. » Ὑποβλέπω (ἢ μὲ τὸ Λάθρα, καθὼς:) ‖ . τρώγω κρυφά. » Λαθροφαγέω· (ἢ διὰ τοῦ Κλέπτω , καθὼς:) ‖ . πίνω κρυφά. » Κλεψιποτέω. ‖ . πανδρεύομαι κρυφά. » Γαμοκλοπέω, κλεψιγαμέω, κτλ.

Κρυφογελῶ , ῥ. ἀμ. » Ὑπογελάω. rire sous cape (ou) dans sa barbe.

Κρυφοκυττάζω , ῥ. μετ. » Ὑποκλέπτω τὰς ὄψεις , παραβλέπω (» Καὶ γὰρ παραβλέψας τι . . νυνὶ κατεῖδον . . χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν, »Ἀριστοφ.). lorgner, regarder à la derobée.

Κρυφομίλημα. »Ψιθυρισμός. chuchoterie.

Κρυφομιλῶ, ῥ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι. chuchoter, ἴδε καὶ Μουρμουρίζω.

Κρυφὸς (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Ἡσύχιος), ἡ, όν. »Κρύφιος, ἀπόῤῥητος, λαθραῖος,

ἀφανὴς, μυστικός. secret, caché, furtif, occulte, dérobé. || . κρυφὴ θέρμη. » Πυρετὸς ἀλαμπὴς, ὑποβρύχιος,« Ἀρετ. || . εἶχαν κρυφὴν ἔχθραν μεταξύ 'των. » Ὑπούλως εἶχον πρὸς ἀλλήλους.« §. κρυφὸς ἄνθρωπος (Α, ὅποιος κρύβει τὸν στοχασμόν 'του). » Κρυφίνους. couvert, caché, sournois, impénetrable. || . (καὶ Β'. ὅποιος φυλάττει μυστικόν). » Ἐχέμυθος. discret, secret. §. τὸ κρυφὸν (εἰς τὸ οὐδετ.), ἴδε Μυστικόν.

Κρυφτὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρυβητό.

Κρύψιμον. » Κρύψις, κατάκρυψις. l'action de cacher (ou de se cacher) §. »Ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις. l'action de serrer (réserver, etc.).

Κρυψιῶνα (ἡ) } (. » Κευθμὼν, κατάδυ-
Κρυψιῶνας (ὁ) } σις. cache, θ. cachette, θ. secret.

Κρύωμα. » Ψύξις, ψυγμὸς, κατάψυξις. réfroidissement.

'Κταπόδι (προφ. κοιν. 'Χταπόδι), ψ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Κτένα (κυρ. τὸ ἀρὺ κτένι, ὅ,που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι διὰ στολήν). » Ξάνιον.

*Κτενάγκαθον, φ. (νομίζω ὅτι πρέπει 'να ὀνομασθῇ, ἂν 'δὲν ὀνομάζεται ἤδη, τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γνάφος καὶ Κνάφος. chardon à foulon ou à bonnetier, (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ ἀγκαθόκτενα. Ἴσως ἐλέγετο τὸ ἴδιον καὶ) » Δίψακος (διὰ τὴν ἰδιότητά 'του, ἴδε Νεροκράτης).

Κτένι (προφ. κοιν. Χτένι), ἔργ. (ἀπὸ τὸ) » Κτένιον (»Οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον,« Λουκιαν., ὑποκορ. τοῦ) » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). peigne, θ. §. (ἐκεῖνο 'που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι πρὸς στολισμὸν), ἴδε Κτένα. §. (τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον). » Σπάθη, κτεὶς (ἡ). instrument de tisserand. §. (συνεκδοχ. τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων). » Κτεὶς (» Χερῶν ἄκρους κτένας,« Αἰσχυλ. Ἀγαμ.), ἐπικτένιον (, τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος,« Ἡσυχ.), ταρσὸς, (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι » τὸ ἄνωθεν τοῦ ποδὸς ἐν τοῖς πρανέσιν, ἀνώνυμον,« Z. A, 15). le dessus de la main (du pied). §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). pétoncle, pelerine, θ.

Κτενίζω, ῥ. μετ. »Κτενίζω, πέκω. peigner.

Κτένισμα. »Πέξις, κτενισμὸς (Μενεμαχ. παρ' Ὀοεῖδασ.). l'action de peigner.

Κτίζω (προφ. κοιν. Χτίζω) , ῥ. μετ. » Κτίζω, οἰκοδομέω. bâtir , construire , maçonner (κυρ. τοῖχον, κτλ.). || . 'τὸν ἔκτισαν μέσ' σ' τὸν τοῖχον. » Ἐγκατωκοδόμησαν. || .ἀπὸ ταὶς δυὸ θύραις ἔκτισαν τὴν μίαν. » Ἀπωκοδόμησαν τῶν θυρῶν τὴν ἑτέραν (Θουκ.). murer.

'Κτικιάρης, α, ικον. » Φθινώδης , φθισιῶν, φθισικός. sujet (porté) à la pthisie, d'une complexion étique.

'Κτικιασμένος, ν, ον. »Φθισιῶν, φθινάδι νόσῳ πεπιεσμένος (παλαιὸν, συνεχόμενος). étique. §. » Ἔμπυος (κυρ. ὅποιος ἔχει ἀπόστεμα σ' τὸ πλεμόνι). qui crache du pus.

'Κτικιὸν (προφ. κοιν. 'Χτικιὸν, καὶ εἶνε ἢ ἀπὸ τοῦ) » Ἑκτικὸν (νόσημα, ἢ ἀπὸ τοῦ) Ἑκτήκω (ῥήματος, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται 'Κτηκιὸν), πάθ. » Φθίσις (ἡ), φθόη (Ἀττ.) , φθινὰς (νόσος). phthisie , θ. consomption.

Κτίριον. » Κατασκευὴ, κατασκεύασμα, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία. édifice , bâtiment.

Κτίσιμον. » Κτίσις, οἰκοδόμησις, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία, κατασκευή. construction, bâtisse.

Κτίστης (ὁ Τουρκ. Δουβαρτζής). » Κτίστης, οἰκοδόμος. maçon.

Κτύπημα (ἡ ἐνέργεια τοῦ κτυπᾶν). »Πληγὴ, βολὴ, κροῦσις, πρόσκρουσις , κτύπημα (Ἡσυχ.). coup, heurt. || .κτύπημα τοῦ στήθους. » Στερνοτυπία. || . κτύπημα τῶν 'δοντιῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ φόβον). » Βρυγμὸς, ἀραγμὸς, ἄραβος (ὀδόντων). || . μὲ τρία κτυπήματα, (ἢ) 'σ τὸ τρίτο' κτύπημα, 'τὸ ἔσπασεν. » Ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψεν (Ἀριστοτ. Z. 9). « §. (συνεκδχ. τὸ κτυπημένον μέρος, καὶ τὸ σημάδι τοῦ κτυπήματος). » Πληγὴ, ὑπώπιον (κυρ. τοῦ προσώπου) , πρόσκομμα καὶ πρόσκρουσμα (κυρ. τοῦ ποδαριοῦ) , coup , heurt , marque de coup, ἴδε καὶ Μελανάδα.

Κτύπος. »Κρότος, πάταγος, ψόφος, κτύπημα (Ἡσυχ.). bruit.

Κτυπῶ (προφ. κοιν. Χτυπῶ) , ῥ. μετ. » Βάλλω , τύπτω καὶ τυπτέω , πλήσσω (-ττω), κρούω, πατάσσω, κροτέω, κόπτω, παίω. frapper, battre. || . κτυπῶ τὸ σῶθός μου. » Στερνοτυπέομαι , στερνοκοπέομαι. || . κτυπῶ τὰ 'δόντια. » Συναράσσω (-ττω) τοὺς ὀδόντας, βαμβαίνω, βαμβαλίζω. claquer (craquer) les dents. || . κτυπῶ χέρια (κυρ. ἵν' ἀποδείξω τὴν εὐχαρίστησίν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Ἐπικροτέω, χεῖρας κροτέω καὶ (μονολεκτ.) *χειροκροτέω. applaudir , battre des mains. || . κτυπῶ τὰ ποδάρια μου κατὰ γῆς (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). » Πτερνοτυ-

πέω, πτερνοκοπέω. **taper du pied, trépigner.** || . κτυπῶ τὴν θύραν. »Κρούω (»Ψοφέω, »Κόπτω) τὴν θύραν καὶ(μονολεκτ.) θυροκοπέω (» Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν,« Πλουτ. Ποπλικ.). **frapper (heurter) à la porte.** || . κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, ἴδε Κουτρίζω. || . κτυπῶ τι ἵνα ἔμβῃ μέσα. »Ἐγκρούω ,ἐγκόπτω (»Ἀμυγδαλῆ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, « Θεοφρ. Φυτ. Β΄). || . κτυπῶ καρφιὰ σ᾽ τὰ ᾽ποδήματα. »Ἥλους ἐγκρούω (ἐγκόπτω) εἰς τὰ ὑποδήματα (Θεόφρ.).« **enfoncer, pousser.** § κτυπῶ τὸ ἄλογόν μου (ἢ ἁπλῶς, Κτυπῶ) ᾽μπροστά. » Ἐλαύνω (διώκω, σοβέω) πρόσω, προεξελαύνω. **pousser son cheval en avant.** || .κτυπῶ ᾽πίσω. » Ἀπελαύνω (» Καταβέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὀπίσω ἀπήλαυνε, « Λουκιαν.). || . κτύπα σ᾽ τὸ Ἄργος. » Σόβει εἰς Ἄργος (Πλούτ.)«. §.κτυπῶ κάστρον (στρατόπεδον, πόλιν, κτλ.). » Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι. **attaquer.** || . ἐκτυπήθησαν καθ᾽ ὁδὸν ἀπὸ τοὺς . . . »Πληγέντες δὲ ὑπὸ τῶν . . . (Θκδ.), **ayant été battus par les..** §. τὸ κρασὶ κτυπᾷ᾽ στὸ κεφάλι.»Ἅπτεται(»Καθάπτεται) τῆς κεφαλῆς ὁ ἄκρατος. **le vin donne (porte, monte) à la tête, il entête.** || . ᾽τὸν κτύπησ᾽ ὁ ἥλιος (᾽σ τὸ κεφάλι). »Ἐνεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαῦκ.), ἐκαυσώθη. **il a eu un coup de soleil.** || . τὸ ἀπόστημα (τὸ ἀνεμοπύρωμα κτλ.) ἐκτύπησε μέσα. »Παλινδρομέει τὸ ἐρυσίπελας εἴσω (Ἱππκρ.). **l'erysipèle est rentrée, il y a une rentrée.** §. κτύπησε κάτι χάγλανα, (ἢ) ἕνα χάγλανον. » Τηλικοῦτον ἀνεκάγχασεν. **il partit d'un tel eclat de rire.** §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. Προσκρούω, προσκόπτω, προσπταίω. **heurter (donner, se heurter, choquer , se choquer) contre.** || . κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδικτυπῶ. || . κτυπᾷ ὁ σφυγμός ᾽του. »Σφύζει (»Ἅλλεται) αὐτῷ ἡ ἀρτηρία. **le pouls lui bât.** || . κτύπησα ᾽σ τὸ ποδάρι. » Πρόσκρουμα ἐσχον. **je me blessai au pied.** || .κτυπᾷ ἡ θύρα. »Ψοφεῖ ἡ θύρα. **on frappe à la porte.** || . καὶ ᾽κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα ; »Ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στραβ. ΙΔ΄) ;

Κυβερνημένος (ἢ ἄλλ. Εὐκατάστατος), η, ον. » Εὔπορος, εὐκαιρούμενος τῷ βίῳ (Πολύβ.). **aisé, solvable.**

Κυβέρνησις. »Πόρος, χρηματισμός. **moyen de gagner de l'argent, ressource,** θ.

Κυβερνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναλαμβάνω χρήματα, ἐν εὐπορίᾳ τίθημι. **mettre dans un état honnête, procurer de l'aisance.**

Κυδωνάτον (γλυκὸ κυδωνιοῦ). » Τὸ διὰ κυδωνίων (ἴδε Γλυκὸς), κυδώνειον. **cotignat, marmelade (de coings),** θ.

Κυδωνιὰ, δ. » Κυδωνία (μηλέα). **cognassier.**

Κυδῶνι, ᾽πωρ. » Κυδώνιον (μᾶλον, κυρίως τὸ Τουρκ. Ἀεμέν-ἀϊβασὶ, διότι τὸ Ἐκμέκ-ἀϊβασὶ λέγεται) Στρούθιον. **coing.**

Κυδωνόπαστον. » Τὸ διὰ κυδωνίων, κυδώνειον (μελίπηκτον). **pâte de coing.**

Κύκνος, π. » Κύκνος. **cygne.**

Κυλιντρόνω. ῥ. μετ. » Κυλινδρόω. **applanir avec le cylindre.**

Κύλιντρος, ἐργ. » Κύλινδρος. **rouleau, cylindre.**

Κυλιοῦμαι, ῥ. μεσ. »Κα(»Κυ)λινδέρμαι, κυλίρμαι, κυλίνδρμαι. **se rouler, se vautrer** (κυρ. διὰ τοὺς χοίρους). §. (μεταφορ.) ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κυλιοῦνταν᾽ στὰ καπηλειὰ καὶ ᾽σ τὰ χαρτιά. » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς (Συνεσ.).«

Κύλισμα. »Κύλισις, κυλίνδησις. **l'action de rouler (ou de se rouler).**

Κυλίστρα (τόπος ὅπου κυλίονται). »Καλίστρα (Ξεν. Ἱππικ.), κυλίστρα, κυλινδήθρα, ἁλινδήθρα, ἐξαλίστρα. **endroit où on se roule (on se poudre).**

Κυλῶ, ῥ. μετ. » Κυλίω, κυ(κα)λινδέω, κυλίνδω (ποιητ.). **rouler.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Κατρακυλῶ.

Κῦμα (τό). » Κῦμα. **flot, vague,** θ. **onde,** θ. || . κάτι κύματα, μεγάλα ἴσια μὲ βουνὰ (φρσ.ὑπερβ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Κύματα τροφέοντα , πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.«

Κυματίζω (κινοῦμαι κυματοειδῶς) , ῥ. ἀμ. » Ἀνερμόομαι, δι(ἐξ)ανερμόομαι, κυμαίνομαι, κυματίζω(-όω).**flotter, ondoyer.** §. (σηκόνω κύματα), ἴδε Κυματόνω.

Κυμάτισμα (᾽ἡ κυματοειδὴς κίνησις). »* Κυματισμός. **ondulation, flottement** (κυρ. στρατεύματος). §. (τὸ σήκωμα τῶν κυμάτων), ἴδε Κυμάτωμα.

Κῦματόνω, ῥ. μετ. »Κυματόω, κυμαίνω. **soulever des flots, agiter.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κυματόομαι, κυματίας γίγνομαι. **devenir houleux, s'agiter.**

Κυμάτωμα. »Κυμάτωσις. **soulevement des flots, agitation.**

Κυματωμένος, η, ον. » Κυματίας. **houleux, agité.**

Κύμινον, φ. καὶ ἀρ. »Κύμινον. **cumin.**

Κυνήγημα. » Δίωξις , δίωγμα (Ξενοφ. Κυνηγ.). **poursuite,** θ.

Κυνήγι (τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ). » Θήρα (κυρ. τῆς ξηρᾶς), ἄγρα, κυνηγέσιον , κυ-

νηγεσία (Γαλην.). chasse, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ πιασμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὸ κυνήγι ζῶον). » Θήρα, ἄγρα, θήραμα, ἄγρευμα, κυνήγι(γι'ον, κυνηγία. le fruit de la chasse, ἴδε καὶ Ἀγρίμι.

Κυνηγός. »Κυνηγὸς, κυνηγέτης, θηρευτὴς ἀγρευτὴς, θηρητὴρ (ποιητ.). chasseur. || . κυνηγὸς τῶν πουλιῶν. »Ὀρνιθοθήρας. oiseleur.

Κυνηγῶ, ῥ. μετ. »Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγέω (» Ὁ δ' ἀετὸς, ὅταν κυνηγήσῃ καὶ ἄρῃ, οὐκ εὐθὺς φέρει, « Ἀριστοτ. Ζ'. Θ', 21). chasser, courir. §. » Διώκω, καταδιώκω, κυνηγέω (» Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην Θεοδότης δὲ, ἀγγέλους πέμπων Ἡρακλείδῃ, φεύγειν διεκελεύετο, « Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'). poursuivre, donner la chasse, courir. || . διότι κάνεις 'δὲν 'μᾶς κυνηγᾷ, (φρσ.). » Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς, τὸ λεγόμενον, ἐπείγων διώκει, «Πλάτ.(Νόμ. . .)

Κυπαρισσένιος, α, ον. » Κυπαρίσσινος (-ίττινος). fait de cyprès.

Κυπαρίσσι, δ. » Κυπάρισσος(-ττος) (ὁ καὶ ἡ). cyprès.

Κυπαρισσόμηλον, κ. » Κηκὶς (κυπαριττίνη), σφαῖρα (σφαιρίον) κυπαρίσσου. fruit (noix, pomme) de cyprès.

Κύπερη, φ. » Κύπειρος (ὁ ἰατρικός). souchet, ἴδε καὶ Ἀμπδιλεζὶ (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κυπρὶ (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ χαλκωματένιον κουδοῦνι, ὅ,τι-που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν 'γιδιῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν Κύπρον τὸ χάλκωμα ἐν γένει). » Κώδων (ὁ). sonnaille, θ. clarine, θ.

Κυριεύω, ῥ. μετ. » Αἱρέω, χειρόομαι, παρίσταμαι, ὑποχείριον ποιέομαι (λαμβάνω), καταστρέφομαι. se rendre maître, s' emparer, conquérir. || . ποιὰ πόλις ἠμπορεῖ 'να κυριευθῇ ; » Τίς ἂν πόλις ἁλοίη; || . κυριεύω πόλιν μὲ συμβιβασμὸν (συνθήκην). » Παραστήσασθαι πόλιν ὁμολογίᾳ. §. (μεταφορ.) 'τὸν κυρίευσεν ὁ θυμός. »Τῷ θυμῷ κάτοχος γέγονεν. || . ἦτον κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. »Ὅλος τοῦ πάθους ὤν.

Κύριος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Κύριος (λέγεται ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τέκνων 'του), ἴδε Πατέρας.

Κυριτσάκης } (Πρὸ μερικῶν ἀκόμη χρό-
Κυρίτσης } νων ἡ λέξις ἐδίδετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς τίτλος τιμῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ σημαντικούς· τώρα κατήντησε 'να σημαίνῃ εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὅ,τι τὸ » Κεράτσα εἰς τὸ θηλυκὸν, ἴδε τὴν λέξιν). »(Ἴσως ὁ) Κυρακίσκος (Ἡσυχ.). »Σαλάκων, πέρπερος. petit-maître.

Κυριτσιὰ (τὸ φέρσιμον ἑνὸς Κυρίτση, ἴδε ἀνωτέρω). » Σαλακωνία, περπέρεια(-ία), γυναικισμός. les manières affectées d'un petit-maître (d'un fat).

Κύρτος (τὸ ἄλλ. ψαροκάλαθον, προφ. κοιν. Κιοῦρτος). » Κύρτος, κύρτη, κυρτὶς, πόρκος, ἐγκύρτιον (κυρ. τὸ μέσα μέρος 'του). nasse, θ.

Κύτταγμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). »Βλέμμα, ὀφθαλμοῦ βολή. regard. §. (τὸ 'Νοιάσιμον, ἡ Ἐπιμέλεια κυρ. ἀρρώστου, ὅτε καὶ γραπτέον μὲ οι). »Νοσηλεία, θεραπεία, κομιδή. l'action de soigner un malade ; traitement d'une maladie, ἴδε καὶ 'Νοιάσιμον.

Κυττάζω (ἀπὸ τοῦ) » Κυπτάζω (» Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν ; « Ἀριστοφ.), ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. §. (ἀντὶ τοῦ Προσέχω): κύτταξε μή σε γελάσῃ, ἴδε Προσέχω. || .κυττάζω τὴ' δουλειά' μου ('δὲν ἀνακατόνομαι δηλ εἰς τὰ κοινά). » Τὰ ἐμαυτοῦ πράττω (σκοπέω), ἰδιοπραγέω. se mêler de ses propres affaires, ἴδε καὶ Δουλειά. || . καθένας 'να κυττάζῃ τὴ' δουλειά 'του ; »Σκοπέειν τινα τὰ ἑωὐτοῦ (Ἡρ. Α', 8),» || . καὶ 'δὲν κυττάζουν ἄλλο, παρὰ πῶς 'να δαγκάσουν μὲ τὰς ἀποφάσεις 'των. » Οὐδὲ βλέπουσιν ἄλλο, ἢ ψῆφῳ δακεῖν (Ἀριστοφ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Ἀγωνίζομαι, Πασχίζω, Δοκιμάζω): ἄγε-δὴ, καὶ κύτταξε 'να ἔλθῃς πουρνό. » Ἄγε, ὅπως πρωὶ παρέσῃ (Ξενοφ.).« || . κύτταξε 'να 'τὸ κάμῃς καλλήτερο'. »Πειρῶ βέλτιον ποιεῖν (παρέχειν), ἴδε καὶ Προσπαθῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Ἐπιμελοῦμαι, 'Νοιάζομαι, κυρ. ἀρρώστου. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἀναλογώτερόν μοι φαίνεται τὸ Κοιτάζω, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παθ. Κοιτάχθηκε [Δὲν κοιτάχθηκε] καλὰ, κτλ. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν φράσιν: » Ποιὸς ἰατρὸς 'τὸν κυττάζει, 'δὲν ἔχει χώραν ἡ οι). » Θεραπεύω, νοσηλεύω, ἐπισκοπέω (» Νοσήσαντά με οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπεσκόπει καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς, « Λουκιαν. φιλοψ.). §. (βλέπω μὲ θαυμασμὸν ἢ πόθον τι): » Εἰσορῶ. || . 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ. »Τόν νῦν ἴσα Θεῷ (Ἰθακάσιοι) εἰσορώσι, « Ὀδ. Ο, (ὅμοιον μὲ τὸ) » πάντες δὲ Θεοὺς ὡς εἰσορώσιν,« Ἰλ. M. traiter (soigner) un malade, ἴδε καὶ 'Νοιάζομαι.

Κυφέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, τὸ ἄλλ. Κοφίνι καὶ Κουβέλι, προφέρεται καὶ Γυφέλι, ἀπὸ τοῦ) »Κυψέλιον (ὑποκορ. τοῦ) Κυ-

ψελη. »Σίμβλον καὶ σίμβλος, σμῆνος(Ἀρς.), κύτταρον καὶ κύτταρος. ruche, θ.

Κωλάντερον. »Κῶλον, ἀρχός. côlon, boyau culier.

Κωλὶ (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τὰ Κωλιά, τὰ ἄλλ. Πισινά). » Κώλια (» Καὶ τὰ κώλια εὐπαγῆ τὰς κύνας ἔχειν,« Ἀῤῥ.). croupe, θ.

Κώλικας (ὁ) }, πάθ. »Στρόφος, κώλου
Κωλικόπονος } ἄλγημα (Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν. Ὅπου ὅμως πιθανὸν 'να ἐννοῇ καὶ ταῖς ζοχάδαις), κωλικὴ νόσος, κωλικὸν νόσημα. colique, θ. (εἶδος αὐτοῦ τοῦ πάθους, τὸ κινδυνωδέστατον, εἶνε καὶ ὁ) »Χορδαψὸς (ὁ ἄλλως) Εἰλεός. passion iliaque ; miséréré.

Κωλοκούκκουρον. »Κόκκυξ, ὀῤῥοπύγιον, ἱερὸν ὀςοῦν (κατ' ἀντίφρ.). croupion, coccin, os sacrum.

Κωλομέρι. » Γλουτὸς, ἰσχίον, σφαίρωμα, ἑδέδρανον. fesse, θ.

Κωλόπανον. »Ῥάκος (τό). braie, θ. drapeau.

Κωλοῤῥίζι. » Πυγόῤῥιζα (» Οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν, «Ἡσυχ.), ἴδε Παραβλάσταρον.

Κωλοσαῦρα, ζ. ἴδε Σαμμιαμύθι.

Κῶλος. » Πρωκτὸς, πυγὴ, ἀφεδρὼν, τὰ ὀπίσθια, τὰ πυγαῖα. cul, derrière. || .μὲ τὸν κῶλον, (ἢ) κῶλον μὲ κῶλον, ἐπ. » Πυγηδόν.

Κωλοσέρνω, ῥ. μετ. »Κατασύρω, διασύρω. entraîner, ἴδε καὶ Σέρνω.

Κωλοσοῦσα, πτ. (κατὰ λέξ.) »Σεισοπυγὶς, (ἴδε Σουσουράδα).

Κωλοτρυπίδα. » Δακτύλιος, στεφάνη, κύσθος (σώζεται ἡ λέξις), κυσὸς, κύσσαρος, σφιγκτήρ. anus.

Κωλοφωτιὰ, ἔντ. » Πυγολαμπὶς, λαμπυ(που)ρίς. mouche luisante, ver luisant, lucciole, θ.

Κωνσταντινάτο (φλουρὶ, κυρ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Οἱ ἁπλοῖ τὰ σέβονται ὡς θαυματουργὰ, καὶ ἀγοράζουν ὡς τοιαῦτα ὄχι μόνον τὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ὅλων τῶν ὁμωνύμων 'του αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Πτωχοπρόδρομος ἀναφέρει καὶ Μανουηλάτον, τὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ νομιζόμενον). » Χρυσοῦς. besant.

Κώχη (ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀκωκὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ Κόγχη, καὶ τότε πρέπει 'να ὀμικρογραφῆται). » Γωνία. coin, angle, θ. encoignure, θ. || .κώχη δρόμου (ὄχθης, κτλ.). »Ἀγκών. tournant, ἴδε καὶ Ἀγκωνάρι. || .κώχη ψωμιοῦ. » Μιστύλλη. grignon. || . τῆς κώχης. » Γωνιαῖος. angulaire. §. (συνεκδοχ. κάθε παράμερος τόπος). »Μυχὸς, παράβυστος. fond, recoin, enfoncement, lieu reculé.

Κωχιαστὸς, ἡ, ὄν. » Γωνιώδης, ἐγγώνιος (» Τοῦ δὲ κιττοῦ νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα [τὰ φύλλα], πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, « Θφρ.), πολυγώνιος. anguleux, angulé.

Κωχίτσα. » Γωνίδιον. petit-coin.

Λ.

Λ, λ, τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: » Ἐκβάλλω-ἐβγάζω, ἐμβάλλω-ἐμβάζω, κτλ. || . εἰς Ν: » Βάλλω-βάννω, (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ἦνθον ἀντὶ Ἦλθον, φίντατος ἀντὶ φίλτατος) κτλ. || . εἰς Ρ. » Ἀδελφὸς-ἀδερφὸς, ἁλμυρὸς-ἁρμυρὸς, κόλπος -κόρφος, κτλ.

Λαβίδα (ἡ λέξις, ἂν καὶ καθιερώθη εἰς τὸ ἱερὸν σκεῦος, διὰ τοῦ ὁποίου μεταλαμβάνομεν, ἠμπορεῖ 'να χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἄλλων ἐργαλείων ὀνομασίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μασιὰν καὶ τῶν χαλκέων κλπ. τὴν Τσιμπίδαν). » Λαβὶς (» Καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, « Γραφ.). tenaille, θ.

Λαβόνω, (ἀπὸ τοῦ) » Λωβάω, ῥ. μετ. ἴδε Πληγόνω.

Λάβρα (ἡ ὑπερβολικὴ καῦσις). » Καύσων. ardeur, chaleur ardente, ἴδε καὶ Κάψι'.

Λαβράκι (ἀπὸ τοῦ Λαβράκιον » Τὸ δέ γε λαβράκιον ὀπτᾶν ὅλον,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.),ψ. »Λάβραξ-ακος (ὁ). loup de mer, lubin.

Λαβωματιά. » Τραῦμα, πληγή. blessure, θ.

Λαβωμένος, η, ον, ἴδε Πληγωμένος.

Λαγάνι (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ Τηγανήτας, ἴδε Ψαθοῦρι.

Λαγάρα (ἡ ἄλλ. Κρατητῆρα, κυρ. τὸ λαγαρισμένον κρασὶ, ἢ ἐκεῖνο 'που ςάζει μόνον 'του, πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια). »Πρότροπος(»Ἄτραπος, »Πράμνειος) οἶνος, πρόχυμα, πρόουρον. mère-goutte.

Λάγαρον (κυρ. εἰς τὸ πληθ., τὰ λάγαρα), ἴδε Λαγγόνι.

Λαγαρίζω (καθαρίζω κυρ. ὑγρὰ, μέταλλα, κτλ. Κυρίως ἔπρεπε 'να ἦνε λογαρί-

ζω· διότι Λογάριν ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὰ εἰς χρυσὸν νομίσματα, ἐν γένει τὸ χρυσίον. » Δίδει των στάμενα πολλὰ καὶ ἀμέτρητον λογάριν, « Ἱστορ. Βελισαρ. » Καὶ σκούφιαν δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺ λογάριν , »Ἐμμαν. Γεωργιλ. Περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου), ῥ. μετ. » Διϋλίζω , διηθέω, διακρίνω. affiner, clarifier, épurer, dépurer.

Λαγάρισμα (τὸ καθάρισμα κυρ. μετάλλων καὶ ἐν γένει τῶν ῥευστῶν). »Διϋλισις, διϋλισμὸς, διήθησις. affinage, raffinage , clarification, dépuration.

Λαγαρισμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. || .ἀσῆμι (μάλαμμα κτλ.) λαγαρισμένον. » Ὄβρυζος, ἄπεφθος (χρυσὸς κτλ.). épuré, affiné, passé par le creuset.

Λάγγεργας (-ρος,-ρον) , (τὸ πρόστυχον κρασὶ, ὅ,που βγαίνει ἀπὸ τ' ἀποστραγγίδια τῶν σταφυλιῶν, ἀφ' οὗ χύσουν ἐπάνω νερόν). » Λάκυρος (Ησύχ.), δευτερίας, τρυγηφάνιος, στεμφυλίτης, τάργανον. piquette, θ.

Λαγγόνι (τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος , τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν , ὅπου εἶν' ἡ κοιλιὰ καὶ τὰ ἄντερα, Τουρκ. Μπὸς - γερί). » Λαγὼν (ἡ), λαπάρα, κενεὼν, χήτη. le défaut de côtes.

Λαγῆνα (προφ. κοιν, Λαΐνα , καὶ ἐκ Λαγῆνι τούτου συμπεραίνεται ἡ παραγωγή 'της ἀπὸ τοῦ Λᾶας, ὁ λίθος), ἀγγ. » Λάγη(γυ)νος (ἡ), ὑδρία, ἀμφορεὺς. στάμνος (ὁ καὶ ἡ), βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κρωσσὸς (ἡ), (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cruche, θ. jarre, θ.

Λαγηνάκι. » Λαγή(γύ)νιον , λαγυνὶς , σταμνίον, σταμνίσκος, σταμνάριον, βικίον, βικίδιον. cruchon.

Λαγκάδα καὶ Λαγκάδι. »Λαγὼν (ὄρους), ἄγκος (τὸ), κοιλὰς , φάραγξ (» Φάραγγα, τὴν κοινῶς λεγομένην Λαγκάδα, » Ι. Καναβούτζ.), νάπη, νάπος (τὸ). vallée, vallon, »Αὐλὼν, διασφάξ, ἐντομή. gorge, θ.

Λαγοπόδαρον, φ. »Λαγώπους. pied-de-lièvre, trefle des champs.

Λαγὸς, ζ. »Λαγωὸς καὶ λαγὼς-ὼ, πτῶξ -ωκός. lièvre. || . λαγὸς τὴν φτέρνη ἔτριβε μακὸ τῆς κεφαλῆς 'του (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τό) » Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη , παῖδας ὡς παιδεύεται· θρέψασα γὰρ, τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων (Σουΐδ.)« καὶ μὲ τὸ »Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις (ὁ αὐτ.) «. καὶ μὲ τὸ » Ἄξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν.« || . ἄλλα 'ν' τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ, κὴ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.). » Ἄλλο γλαὺξ , ἄλλο κορώνη (φθέγγεται.)

Λαγουδάκι, ζ. » Λαγιδεὺς , λαγί(γώ)διον, λαγωδάριον. lévreteau, levraut (τὸ μεγαλήτερον).

Λαγόψωμον (Τουρκ. Γὲρ-σομουνεὺ), φ. (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τρίμερον). » Κυκλάμινον, κυκλάμινος, κυκλαμίς. pain de pourceau, cyclamin.

Λαγωνίκα (ἡ) , ζ. (ἡ λέξις, μ' ὅλον ὅτι Λαγωνικὸν(τὸ) φαίνεται παράγωγος τοῦ λαγοῦ , πολὺ πιθανώτερον 'να ἦνε παραφορὰ τοῦ) » Λακωνικὴ (κύων , ἡ ἄλλως) Λάκαινα ἡ θηρευτικὴ (διότι εἰς τὴν Λακωνίκην ἐβγαιναν καὶ τὰ πάλαι τὰ καλλίτερα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ. Ὠνομάζοντο ἀκμὴ καὶ) Κυναλώπεκες καὶ κυνοσουρίδες καὶ ἀλωπεκίδες (ἴσως διὰ τὸ σχῆμά 'των μᾶλλον παρὰ διότι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν συμῖξιν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ὁ περικλεὴς Βυφφὼν ἐδοκίμασε πλὴν 'δὲν ἐπέτυχε). levrier, levrette, θ.

Λαδάδικον (ἐργαςῆρι). »Ἐλαιοπωλεῖον, ἐλαιουργεῖον. lieu ou l'on fabrique (boutique ou l'on vend) de l'huile.

Λαδανὰ, φ. » Λῆδος, λή(λά)δανος (ἡ), κίστος. lède, lédum, ciste.

Λάδανος (προφ., κατ' ἐπέκτασιν, καὶ Λαλάδανος). ἰατρ.»Λή(»Λά)δανον. ladanum, labdanum.

Λαδᾶς. »Ἐλαιουργὸς, ἐλαιοπώλης. marchand d'huile.

Λαδερὸς, ἡ, ὀν. » Ἐλαιώδης, ἐλαιηρός. huileux. §. onctueux.

Λάδι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλάδιον (Ἐπικτ., ὑποκορ. τοῦ) ἔλαιον. huile, θ. || . χύθηκε τὸ λάδι μας μέσα 'σ τὸ τηγάνι μας (παροιμ.), ἴδε Τηγάνι.

Λαδικὸν, (» Λήκυθος δὲ τὸ λαδικὸν, ὃ καὶ Ληκύθιόν τε , « Σχεδογρφ. Boissonn. Anecd. T. 4, 390, 468), ἀγγ. »Λήκυθος (ἡ) (Σημ. Ὁ Ἀθήν. ἀναφέρει ὅτι ἡ ἑταίρα Νικὼ, σκώπτουσά τινα παράσιτον, ὁ ὁποῖος 'τὴν εἶχεν ἐρωτήσει: » Τί γὰρ οἴει με ἐν τρισὶν ἡμέραις καταβεβρωκέναι; 'τὸν ἀπεκρίθη· » Ἢτοι τὴν λήκυθον ἢ τὰ ὑποδήματα «. Τοῦτο, καὶ ἡ συνήθεια τῶν παλαιῶν τοῦ 'να κρεμοῦν τὰς ληκύθους εἰς τὰ ζωνάρια 'των , δίδει αἰτίαν 'να ὑποθέσωμεν ὅτι κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ δέρμα), ἐπαρυσῆρ, ἐπαρυστρίς. huilier, cruche à huile. §. (ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἁγ. Νικολάου λαβόντες αἰτίαν, ὀνομάζουν οἱ ἀστεῖοι καὶ ταὶς διεστραμμέναις γρηαὶς 'Λαδικὰ), ἴδε Στρίγλα.

'Λαδόνω, ῥ. μετ. » Ἐλαιόω. huiler.

'Λαδωμένος , η, ον. » Ἐλαιοπινὴς (Ἱπποκρ.). huile.

Λαθεύω, ῥ. οὐδ. »Σφάλλομαι, διαμαρτάνω, (λήθω ἄχρ., ὅθεν τὸ) λέληθα ἐμαυτὸν, πλανάομαι, πλημμελέω. faillir, manquer, s'égarer, se méprendre, se tromper. || . ἐλάθεψα ᾽σ τὸν λογαριασμόν. »Παραλελόγισμαι. mécompter, se mécompter. || .κάμνω ἄλλον ᾽να λαθευθῇ. »Σφάλλω, ἴδε καὶ Γελῶ. || . ὅσοι ᾽δὲν ᾽ξεύρουν, λαθεύονται καὶ ἀτοί᾽ τους, κάμνουν καὶ ἄλλους ᾽να λαθευθοῦν. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).«

Λάθος (τὸ). »Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα, παράπτωμα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ἡ), διαμαρτία, τὸ ἡμαρτημένον, τὸ πλημμεληθὲν, παραλογισμὸς (κυρ. εἰς λογαριασμόν). faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bévue, θ. quiproquo, mécompte (κυρ. εἰς λογαριασμόν). || . ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. » Ἐὰν τι πλημμεληθῇ. si quelque faute serait commise. || . τὸ βιβλίον ἔχει (εἶνε) λάθος. » Ἡμάρτηται. || . ἔχεις λάθος. » Λέληθας σεαυτόν· » Κακῶς ἔγνωκας (γιγνώσκεις) περὶ τούτου· » Γνώμης ἁμαρτάνεις. vous avez tort. || . ὅλα τὰ λάθη, ὅσα ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. » Πάνθ᾽, ὅσα ἐξημάρτηται Λακεδαιμονίοις.«

Λαθοῦρι, φ. καὶ ὅσπρ. (ὁμοιάζει τὸ Πιζέλι καὶ συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν Ἀρακᾶν. » Παραπλήσιον δ᾽ ἐστὶ τὸ σπέρμα [τῶν ἀράκων] τῷ τῶν λαθύρων, καί τινες γ᾽ οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτὸ, καὶ γὰρ καὶ ἡ χρῆσις ἅπασα καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ παραπλησία τῇ τῶν λαθύρων ἐστὶ, πλὴν ὅσον σκληρότεροί τε καὶ δυσεψητότεροι, καὶ διὰ τοῦτο δυσπεπτότεροι, τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, « Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ.) »Λάθυρος. vesce ἢ gesse, θ. pois de pigeon, ἴδε καὶ παραθ. Βίκος.

Λαιμὰ (τὰ), (ἡ φλεγμονὴ τοῦ λαιμοῦ) παθ. » Ἀντιάδες (» Ἢν ἀντιάδες γένωνται, συνοιδέει ὑπὸ τὴν γνάθον, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ, ψαυόμενον, σκληρὸν ἐστιν ἔξωθεν,« Ἱπποκρ. π. Νούσ.). » Ἀγκύλη, ἀγκύλωσις. angine, θ. παρβλ. Συνάγι

Λαιμαργία. »Λαιμαργία, λιχνεία, γαστριμαργία. gourmandise, θ.

Λαίμαργος (ὁ ἄλλ. Λιμάρκης), η, ον. »Λαίμαργος, λίχνος, γαστρίμαργος. gourmand, goulu, goinfre.

Λαιμοδέτι. » Περιτραχήλιον (Πλούτ. Ἀλεξ.). cravate, θ. rabat.

Λαιμός. » Τράχηλος, λαιμὸς, αὐχὴν ένος (κυρ. τὸ ᾽πίσω μέρος, ὁ σβέρκος), δέρη καὶ (ποιητ.) δειρὴ (κυρ. τῶν ζώων καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος). cou, gorge (τὸ ἔμπροσθεν), θ. §. goulot (καταχρ. ὁ τῶν ἀγγείων). || . πιάνω ἀπὸ (πατῶ εἰς, σφίγγω) τὸν λαιμόν τινος (μεταφ.). » Ἄγχω. tenir le pied sur la gorge, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (κατὰ μετων. λαιμὸς τοῦ φορέματος, ὁ Τουρκ. Γιακάς). » Βρογχωτὴρ (ἱματίου), τὸ περὶ τὸν τράχηλον. collet.

Λάκκα (ἡ), ἴδε Λάκκος.

Λακκάκι (ὑποκορ. τοῦ Λάκκος). » Βόθριον. fossette, θ. §. (τὸ σχηματιζόμενον βαθούλωμα εἰς τὰ μάγουλα μερικῶν ὅταν γελοῦν). »*Ἀλοκὶς (ἡ), γελασῖνος. fossette, θ.

Λάκκος. » Βόθρος, ὄρυγμα, λάκκος, βόθυνος. fosse, θ.

Λαλαγκῆτα (εἶδος ζυμαρικοῦ. Οἱ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἀναφέρουν τὰς λέξεις) » Λάλαγγες καὶ Λαλάγγιον, ἴδε Τηγανῆτα.

Λαλιὰ, ἴδε Ὁμιλία καὶ Φωνή.

Λαλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ὁμιλῶ. §. λαλῶ (ἀντὶ τοῦ Παίζω) τὸ βιολὶ, τὴν φλογέραν, κτλ. (ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Θεοκρίτου [Εἰδυλ. Κ′, 29] τὸ:) » Κἦν αὐλῷ λαλέω, κἦν δώνακι, κἦν πλαγιαύλῳ. « (Εἰς ἕνα δὲ στίχον τοῦ ποιητοῦ Ἀναξανδρίδου, τὸν ὁποῖον μᾶς διέσωσεν ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ′.] εὑρίσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ λαλῶ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν μεταβατικῶς) » Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, « ἴδε Παίζω. || . λάλησ᾽ ὁ πετεινὸς, ἴδε Φωνάζω. || . σκκόνεται ὅταν κοντεύῃ πλέον ᾽να ξημερώσῃ καὶ λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Ἐξεγείρεσθαι πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων,« Πλάτ. Συμπ.

᾽Λάμα (ἡ λεπτὴ πλάκα ἢ τὸ φύλλον τοῦ μετάλλου ἀπὸ τοῦ) » Ἔλαμα καὶ Ἔλασμα. » Πέταλον, λεπίς. lame, θ. ἴδε καὶ Λάμνα.

Λάμια, ψ. (τὸ κινδυνωδέστερον ἀπ᾽ ὅλα τὰ Σκυλόψαρα), ἴδε Σκυλόψαρον. §. (μεταφ. ὁ Ἀχόρταγος, ὅθεν ἡ φρσ.) λάμιαν ἔχει ᾽σ τὴν κοιλιά᾽ του, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ὡραπόλλ. Β′, 109: » Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν [γράφε Λάμιαν, καθὼς ᾽το ἔχουν καὶ τὰ πλειότερα χειρόγραφα] ἔχοντα. Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι σκάρον ζωγραφοῦσιν. Οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει, « ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τοῦ ποιητοῦ Σώφρονος ἓν Θυννοθήρᾳ τὸ) » Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκα τινὸς δῆσθε, « ἴδε Ἀχόρταγος καὶ Δρακόντισσα.

Λάμνα (ἀπὸ τοῦ Ατν. Lamna, Lamina, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Ἐλαύνω, ἔλασμα),=Λάμα (» Ἐσκευασμένος ἄργυρός ἐστιν ὁ μὴ ὢν ἐν βώλῳ ἢ λάμναις ἢ σφραγῖδι,« Βασιλ. Βιβλ. ΜΔ', 1, 15).

Λαανὶ (ὑποκορ. τοῦ Λάμνα. » Λαμνία μολίβδινα τοῖς νεφροῖς αὐτῶν ἐπιτιθέναι,« Μοσχίων περὶ νόσ. γυν. 138), ἐλασμάτιον.

Λάμνω (τραβῶ κουπὶ), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Ἐλαύνω (κώπην, καὶ μονολεκτ.) κωπηλατέω, ἐρέσσω(-ττω). ramer, avironner, voguer.

Λαμπάδα (ἡ). » Δᾳς-ᾰδος (ἡ), λαμπάς. bougie, θ. chandelle, θ. cierge, flambeau.

Λαμπρὸς, ἡ, όν. » Λαμπρὸς, λάμπων, τηλαυγὴς, φαεινὸς ἀγλαὸς καὶ αἰγλήεις (ποιητ.). brillant, éclatant, luisant, reluisant, resplendissant. §. λαμπρὴ (μεταφορ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα), ἴδε Πασχαλιά.

Λάμπω, ῥ. ἀμ. » Λάμπω, ἐκ(δια-περι) λάμπω, μαρμαίρω, σελαγέω(-ίζω). briller, luire, reluire.

Λάμψις. » Αὐγὴ, λαμπηδὼν, αἴγλη, μαρμαρυγὴ, λαμπρότης, λάμψις, ἔλλαμψις, σέλας (τὸ). éclat, splendeur, θ. clarté, θ. brillant.

Λανάρα, ἐργ. » Ξάνιον. carde, affinoir, peigne à cardeur.

Λαναρίζω, ῥ. μετ. »Ξαίνω, πέκω. carder.

Λανάρισμα. » Ξάνσις. l'action de carder.

Λάπατον (τὸ ἄλλ. Παζὶ ἢ ἄγριον Σεῦκλον. » Δύναταί τις ἄγριον εἶναι φάναι τεῦτλον αὐτὸ, παραπλήσιον ὑπάρχον οὐ τῇ γεύσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τῷ κηπευομένῳ τεύτλῳ,« Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ. Β', 47), φ. » Λάπαθον (τὸ ἄγριον). parelle (ἰδιαιτ. τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν), θ. patience, θ.

Λαρδὶ (Λατιν. κυρ. τὸ παχὺ τοῦ χοίρου ἀπὸ τοῦ) » Λαρινὸν (τὸ εὐτραφὲς, κατὰ τὸν Ησυχ.). »Σίαλος (Ἱπποκρ.), λίπος (χοίρειον), παστὸν, ὀξύγγιον (ἀντὶ ἀξούγγιον). saindoux, lard, axonge.

Λάρυγγας. » Λάρυγξ (ὁ), φάρυγξ (ἡ), βρόγχος, στόμαχος, οἰσοφάγος, λαυκανία (ποιητ.). gosier.

Λάσπη (ἐκ τοῦ »Ἐλεσπὶς,« Ἀπλλν. Ῥόδ. Ἀ, 1266, καὶ Ἀσπὶς). » Πηλὸς (ἡ λέξις διεσώθη, ἁπλῶς μὲν, εἰς ἓν εἶδος ἀργίλλου, τὸ ὁποῖον ἐκπαλαι μεταχειρίζονται εἰς τὸ λουτρὸν διὰ πλύσιμον· ἐν συνθέσει δὲ εἰς τὴν λέξιν Πηλοφόρι). boue, θ. ‖. ἡ λάσπη τοῦ ποταμοῦ (τῆς λίμνης, κτλ.), ἴδε Βόρκος.

Λασπόνω, ῥ. μετ. » Πηλόω (Πλούτ.). crotter.

Λάσπωμα. »Πήλωσις (Πλουτ.). l'action de crotter (ou de se crotter).

Λατρόνι (εἶδος Γκιουβερτζιλὲ τῆς Αἰγύπτου), ὀρ. » Νίτρον καὶ Λίτρον. natron.

Λαυκὶ (τὸ Τουρκ. Χαβοῦτσι), φ. ἴδε Δαυκί.

Λαυράκι, ψ. ἴδε Λαβράκι.

Λάφι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Ἐλάφι κτλ.

Λαφιάτης (εἶδος ᾽φιδιοῦ), » Ἐλαφὶς (;) ζ. lozange.

Λαχαίνω, ῥ. ἀμετ. καὶ ἀπροσ. (ἐκ τοῦ) » Λαγχάνω, ἴδε Τυχαίνω.

Λαχαναρμιὰ (ἡ ἄλλ. Ἑοινολάχανον, καὶ Τουρκ. Τουρσή). » Κράμβη ταριχευτή. choucroute, ἴδε καὶ Αρμνά.

Λαχανιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀσκομαχῶ.

Λαχάνιασμα, ἴδε Ἀσκομαχητόν.

Λαχανικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Λαχανικά, ὅσα χορταρικὰ καλλιεργοῦνται εἰς τοὺς κήπους διὰ μαγείρευμα, Τουρκ. Ζαβζαβάτι). » Λάχανα (τὰ κηπευόμενα, κηπευτὰ ἢ κηπαῖα). légumes, herbes potagères, θ.

Λάχανον(τὸ ἄλλ. Καρπολάχανον ἢ Κραμπὶ), φ. » Κράμβη (ἡ κηπαία). chou (pommé ou cabu). ‖. λάχανα (ὀνομάζονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ φαγώσιμα ἀκαλλιέργητα βότανα), ἴδε Χορτάρι. ‖. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρήναν, (Παροιμ.), ἴδε Ζάχαρι.

Λαχνὸς (ὁ ἄλλ. Λότος, ἀντὶ) » Λαχμὸς, κλῆρος, διακλήρωσις, λάχος (τὸ) (ποιητ.). lot, loterie, θ. sort. ‖. βάλλω (ἔιχνω) λαχνὸν (κοιν. Ἐγάζω τὸν λότον). »Κλῆρον ἕλκω, διακληρόω(-ομαι), βάλλω κλήρους (Γραφ.), λαγχάνω (Εὐαγγ.). tirer au sort, tirer la loterie. ‖. ἐρρίζε λαχνὸν, κ'ἐβγῆκεν ὁ Ἀβραδάτης (ἢ) εἰς τὸν Ἀβραδάτην. » Διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης. ‖. ἔπεσεν (ἐβγῆκεν) ὁ λαχνός. »Ἔλαχε. le sort est tombé, échoir. ‖. εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; » Τίς ἔλαχεν (ἐκληρώσατο); à qui est échu (le lot)?

Λαχτάρα (ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία), ἴδε Λαχταρῶ.

Λαχταριστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. ᾽ψάρι νωπὸν, τὸ ὁποῖον ἑπομένως ἀκόμη λαχταρεῖ [σπαράζει], καὶ μεταφορ. κάθε πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ ὀρεκτικὸν), ἴδε Ἐπιθυμητός.

Λαχταρῶ (τὸ ἄλλ. Λαχταρίζω), ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Λακτίζω (ἢ τοῦ) » Ὑλακτέω

(» Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, « ἐκτυποῦσε δηλ., λακταροῦσεν), ἴδε Σπαράζω.

§. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ), ῥ. μετ. » Περιμανῶς (»Διακαῶς) ποθέω, λιχνεύομαι (» Ἀγαπᾷν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν, « Πλουτ. Κικ.). **désirer ardemment**, ἴδε καὶ Ἐπιθυμῶ.

Λεβέτι (τὸ μεγάλον Καζάνι, ἀπὸ τοῦ) » Λεβήτιον (ὑποκορ. τοῦ) Λέβης ητος (ὁ), κάκκαβος. **chaudron, chaudière**, θ. ἴδε καὶ Κακκάβι.

Λεβίθα (τὸ σκουλῆκι τῆς κοιλιᾶς), ἐντ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἕλμινς-ινθος (ὁ καὶ ἡ), ἀσκαρὶς (τὸ μικρὸν καὶ χονδρόν). **strongle, ascaride**, θ. ἕλμινς πλατεῖα καὶ ταινία (τὸ μεγαλήτερον καὶ κινδυνωδέστατον). **ténia, solitaire.** || . ἔχω λεβίθαις. » Ἑλμινθιάω.

Λεβιθόχορτον (τὸ ἄλλ. Μυρμηγκοβότανον καὶ Τουρκ. Χορασανὶ), φ. » Ἑλμίνθειον, ἑλμινθοβότανον, ἀνδρόσακες (Διοσκορ. Γ΄). **coraline, θ mousse de corse.**

§. **tanaisie**, θ. §. »Ἀρτεμισία (Ἰουδαϊκή). **poudre aux vers, santoline**, θ. **semencine**, θ. **barbotine**, θ. (καὶ κοινῶς) **sement contrà.**

Λέγω, ῥ. μετ. » Φημὶ, φάσκω, λέγω, (εἶρω καὶ ἔρω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) ἐρῶ καὶ εἶφηκα. **dire.** || . λέγω τὴν γνώμην μου. » Γνώμην ἀποφαίνομαι. **enoncer son avis.** || . λέγω τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. » Σύμφημι ἢ ἀπόφημι. || . εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. »Ξύμφαθι ἢ ἄπεισε (Πλάτ.).« || . λέγω τὰ ἐναντία (ἀναιρῶ τοὺς πρώτους μου λόγους). » Παλινῳδίαν ᾄδω. **rétracter, chanter la palinodie.** || . λέγω τὰ ἐναντία (ἀπ' ὅ,τι λέγει ἕνας ἄλλος), ἴδε Ἀντιστέκομαι. || . ποῖον λέγεις; τοῦ εἶπα. » Τὸν τίνα φῄς; ἦν δ' ἐγώ. || . λέγε (λάλησε) καλὰ (φρσ.). » Εὐφήμει, εὔφημα φώνει, εὔφημος ἴσθι, εὔστομ' ἔχε. || . ἄλλον 'πέ 'τ' αὐτὰ (φρσ.) » Ἄλλην ὄρυν βαλάνιζε (παροιμ.). à d'autres. || . εἴπαμε πολλά. »Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος (Ἀθήν.).« || . Ἔξεύρεις, μὲ λέγει, τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυρρινοῦντα; » Ἀδείμαντον, ἢ δ' ὅς, οἶσθα τὸν Μιρρινούσιον; || . καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος (ὁ Ἡρόδοτος, κτλ.). » Καθ' Ὅμηρον (Ἡρόδοτον, κτλ.). || . καθὼς εἶπα καὶ προτήτερα. » Ὡς περ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται (Θκ.).« || . καλὰ λέγει ἕνας παληὸς λόγος, ὅτι κτλ. » Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς κτλ. **on a dit depuis long temps, et avec raison, que etc.** || . λέγουν (τριτοπροσ. καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, λέγει ὁ κόσμος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, λέγεται ἕνας λόγος). » Φασίν. **on dit.** || . καθὼς λέγουν. » Ὡς λόγος, καθὰ φασίν. **à ce qu'on dit.** || . λέγουν ὅτι ὁ Κῦρος ἦτον (ἦ, ὁ Κῦρος ἦτον, λέγουν), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. » Λέγεται (»Λόγον ἔχει) δὲ ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου· » Λόγος ἔχει αὐτὸν γενέσθαι, κτλ. || . μὲ τέτοιον σκοπὸν λοιπὸν λέγουν ὅτι ὁ Ἀρχίδαμος ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. »Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι. || . ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καθὼς ἔλεγαν, ἦτον εἰς ταῖς Ἰνδίαις. » Ἀλέξανδρος δ', ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν (Δείναρχ.).« || . καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία, καὶ 'να ἦνε μοναρχία. »Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχὴ (Θουκ. Β΄).« || . ἐλέγοντο (ἐφημίζοντο) δὲ ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι (καλλήτεροι) τῶν μουσικῶν. » Ἤκουον δὲ μουσικὴν(-ικῶν) εἶνε πρῶτοι. **ils passaient pour être les meilleurs musiciens.** || . πρᾶγμα ὅ,που 'δὲν λέγεται. » Ἄῤῥητον, ἄφραστον, ἀνέκφραστον, ἀνεκλάλητον. **indicible.** §. καὶ τί ἔλεγε τὸ γράμμα; » Ὅ,τι δὲ καὶ ἔφραζεν ἡ ἐπιστολή; **qu'est ce que la lettre contenait?** || . τὸ δὲ γράμμα ἔλεγεν ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Ἡ δ' ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεως (αὐταῖς λέξεσιν) εἶχεν οὕτως. **la lettre était conçue en ces termes; la lettre portait littéralement que, etc; voici mot par mot le contenu de la lettre.** || . τὸ δὲ συμφωνητικὸν ἔλεγεν ὅτι, κτλ. » Τὸ δὲ γραμματεῖον εἶχεν οὕτως. **l'acte portait que, etc.**, παρβλ. Γράφω. §. πῶς 'τὸν λέγουν (ἀντὶ τοῦ, πῶς ὀνομάζεται); ἴδε Ὀνομάζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ὑποθέτω, παραδείγματος χάριν). » Δὸς εἰπεῖν, φέρ' εἰπεῖν, φέρε, λόγου χάριν, δεδόσθω, τεθείσθω, ὡς ἐν ὑποδείγματι, ὡς ἐν παραδείγματος μοίρᾳ. **supposons, prenons, posons, posons en fait, par exemple.** || . ἂς 'ποῦμεν ὅτι εἶνε δώδεκα. » Θῶμεν αὐτοὺς εἶναι δυοκαίδεκα. || . διότι ἂς 'ποῦμεν ὅτι ἕνας 'πῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ῥέας. » Φέρε γάρ, εἴ τις, εἰς τὸ Μητρῷον ἐλθὼν (Αυσ.). || . ἂς 'ποῦμεν ὅτι γελασθήκετε. » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας (Ξενοφ.).« || . ποῦ λέγεις (καὶ συγκ. λὲς) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; §. (εἰς τὸ γ'. προσ. τοῦ Ἀορ. ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, Σημαίνει, δηλοῖ, ἐξηγεῖται): αὐτὸ τὸ παραμῦθι θὰ 'πῇ, ὅτι. » Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς. || . Τί θὰ 'πῇ (Τί θέλει 'να 'πῇ) αὐτὴ ἡ λέξις; » Τίς ὁ νοῦς τοῦ ὀνόματος; » Ὅ,τι καὶ δύναται τὸ ῥῆμα; »Τί ποτ' ἐννοεῖ (Πλάτ. Ἀπολ.);« **que signifie**

-t-il? || . αὐτὸς δὲ ὁ στίχος θὰ ᾽πῇ. » Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο βούλεται λέγειν (Ἡρόδ.). « || . ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν, τί θὰ ᾽πῇ Ἀποφράς, τώρα μετ᾽ ὀλίγον σὲ ᾽τὸ μαθαίνω. » Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα, ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκ.).«

Λειανίζω (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Λιανίζω.

Λειξουρία (ἡ Λαιμαργία, ἡ Πλεονεξία,« λέγουν τὰ Γλωσσ. καὶ » Λείξουρος, ὁ πλεονέκτης«). » Λιχνεία. gourmandise.

Λειπανάβατος, η, ον (κυρ. ψωμὶ). » Ἄζυμος (»Ἐσθίομεν ἄζυμα, τὰ λεγόμενα λειπανάβατα, « Βαλσ. [Καν. 10 τῆς ΣΤ'. Συν.], ἢ ἀκριβέστερον) »Ἀκρόζυμος (Γαλ.). qui n'a point de levain, qui n'est point levé (fermenté).

᾽Λείπω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλλείπω. » Ἄπειμι, ἀποδημέω, οὐκ ἐνδημέω (ἐπιδημέω, ἐπιχωριάζω). être absent, s'absenter. || . ᾽λείπει ᾽σ τὴν Θράκην. » Ἄπεστιν ἐπὶ Θράκης. || . ᾽λείπει (τριτοπροσ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἀψύχων). » Ἐνδεῖ (» Ἐνδεῖ οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ, « Λουκ. Καταπλ.), ἐλλείπει. il s'en faut, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. || . ᾽δὲν μὲ ᾽λείπει ποτὲ τὸ τυρὶ, οὔτε καλοκαίρι οὔτε χειμῶνα. » Τυρὸς οὐ λείπει μ᾽ οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτε χειμῶνος (Θκρ. ΙΑ', 36).« || . ᾽λείπουν τὰ περισσότερα. » Τῶν πλείστων ἐνδεῖ. manquent. || . ᾽τοῦ ᾽λείπουν τὰ χρειαζόμενα. »Τῶν ἀναγκαίων ἐνδεόμενος (ἐνδεῶς ἔχων). manquer du nécessaire. || . πολλὰ ᾽τοῦ ἔλειπαν. » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. || . ὀλίγον ἔλειψε (φρσ.). » Μικροῦ ἐδέησε· »Μικροῦ δεῖν· » Μικρᾶς ῥοπῆς ἐδέησε· » Μικρὸν ἀπέλιπε· » Παρ᾽ ὀλίγον ἥκει· » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο· » Παρ᾽ ἐλάχιστον ἦλθεν· » Ἐγγὺς ἦλθε. peu s'en fallut. || . ὀλίγον ἔλειψε ᾽να ᾽τὸν σκοτώσουν. »Παρ᾽ οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι αὐτόν. il ne s'en fallut de rien qu'ils ne l'aient tué. || .ὀλίγον ἔλειψε ᾽ν᾽ ἀποθάνουν. »Ἥκοντες παρ᾽ αὐτὰ τοῦ θανεῖν (Σωκρ. Ἐπιστ)· » Παρ᾽ ὀλίγον ἦλθον ἀποθανεῖν. il pensèrent mourir. || . ὀλίγον ἔλειψε ᾽να νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα. »Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι. || . ὀλίγον ἔλειψε ᾽να ᾽ταὶς φάγω (᾽να δαρθῶ). » Ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον,« Πλάτ. || . ὀλίγον ἔλειπε ᾽να ᾖνε (ἦτον δηλ. σχεδὸν) ἔρημος. »Μικροῦ ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.).« §. (μεταφορ.). ᾽δὲν ἠξεύρω ᾽να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω εἰς ἐσένα.»Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι.

Λειρὶ (ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Λείριον, τὸ χαρχάλι τοῦ πετεινοῦ). » Κάλλαια (τὰ), κύρβασις καὶ κυρβασία. barbe (du coq), θ. crête (τὸ ἐπάνω), θ.

Λειτουργία (ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου). » Ἱερουργία, θεία μυσαγωγία (λειτουργία), ἀναίμακτος λατρεία, ἁγιστεία. (la célébration de l') office divin, messe, θ. §. (τὸ μυστήριον αὐτό). » Εὐχαριστία. eucharistie, θ.

Λειτουργῶ, ῥ. ἀμ. » Ἱερουργέω, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν (θυσίαν, τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, τὴν θείαν ἱερουργίαν) ἐπιτελέω. dire la messe, célébrer l'office divin, officier.

Λειχῆνα (ἡ), παθ. »Λειχὴν-ῆνος (ὁ) (ἡ ἁπλῆ), ἕρπης-ητος (ἡ κακοήθης) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα),ἀλφὸς (ἡ ἀχρειεστέρα καὶ δυσίατος). dartre, θ. ἴδε καὶ Λέπρα.

Λείψανον (τὸ κορμὶ τοῦ ἀποθαμένου). » Νεκρὸς, σῶμα. corps. || .τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἔβγαζαν τὸ λείψανον τοῦ παιδιοῦ. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἦ ἐξεφέρετο ὁ παῖς (Ἀντιφ.).« §. (συνεκδοχ. καὶ κοινότερον, τὸ κουβάλημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὐτὴ ἡ παράταξις καὶ συνοδία, καθ᾽ ἣν ἐκδοχὴν λέγομεν· » Ἤμουν [᾽Πῆγα] ᾽σ τὸ λείψανον). » Κῆδος (τὸ), ἐκφορὰ, κηδεία. envoi, funerailles, θ. πλ. obséques, θ. πλ. || . ᾽δὲν εἶνε συγχωρημένον ᾽να ᾽πηγαίνουν ἡ παράνυμφαις εἰς λείψανον. » Οὐκ ἔξεστι νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ᾽ ἐκφορὰν (Συνεσ.).«

Λειψόπηττα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). » Ἄζυμος καὶ Ἀζυμίτης ἄρτος. fouace, θ. tourte faite sans levain.

Λειψὸς (ὁ μὴ σωστὸς), ἡ, όν. »Ἐλλει-(λι)πὴς καὶ Ἐκλιπὴς. incomplet,qui manque. || .φλουρὶ λειψὸ (τὸ Τουρκ. Ἐξίκικον). » Χρυσοῦς ἐνδέων τῷ σταθμῷ· »Νόμισμα παράσταθμον, » Νόμ. Ῥωμ. qui n'est pas de poids.

Λεκάνη, ἀγγ. » Λεκάνη, νιπτὴρ, χέρνιψ-ιβος (ὁ καὶ ἡ), χέρνιβον (ἐσώζετο ἡ λέξις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου), ποδονιπτήρ. bassin, cuvette, θ. || . ἑκατὸ᾽ λεκανοίμπρικα ἀσημένια. » Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο (Ἀθην.).«

Λέλεκας (ὁ) } , π. » Πελαργὸς (Σημ. Ὁ
Λελέκι (τὸ) } Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν τοὺς Πελασγοὺς Πελαργοὺς διὰ τὴν πλανητικὴν ζωὴν των. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Πελασγοὶ ἐλέγοντο καὶ Λέλεγες, πιθανὸν ἡ λέξις Λελέκι ᾽να ἦνε Ἑλληνική). cigogne, θ.

Λεμονάδα. » Ὀξύμελι, ὀξύγλυκυ, ὀξυσάκχαρ (Σημ. Σήθ. ἐν φ. Ἰσχάδες). limonade, θ.

Λεμονηά, δ. » Κιτρία, κιτρομηλέα. citronnier.

Λεμόνι (προφ. καὶ Λεϊμόνι. Ἡ λέξις, ἂν καὶ Ἀραβικὴ, σημαίνουσα κυρ. τὸ Γλυκολέμονον, διὰ τὸ εὐπρόφορόν της ὅμως δὲν εἶν' ἐκφυλλοφορητέα. Οἱ παλαιοὶ τὸ συνέχεον μὲ τὸ κίτρον, καὶ τὸ ὠνόμαζαν ὡσαύτως) » Κίτριον, μῆλον Μηδικὸν, κιτρόμηλον. citron, limon (κυρ. τὸ ζουμερόν). Λεμονὶ (χρῶμα). » Κίτριον. citrin, citron.

Λεμπίδα (ἡ) } (ἀπὸ τοῦ) « Λεπὶς-ίδος
Λεμπίδι (τὸ) } (ἡ), ἴδε Λάμα καὶ Μαχαιράκι.

Λέξις. » Ὄνομα, ῥῆμα, λέξις. mot, terme, ἴδε καὶ Λόγος.

Λεοντάρι, ζ. » Λέων, λέαινα (τὸ θηλ.). lion-onne.

Λέπι. » Λεπὶς, λέπος (τὸ), φολὶς (κυρ. τῶν ψαριῶν καὶ τῆς χελώνης). écaille, θ.

Λεπίδι, φ. ἴδε Ἀγριοκάρδαμον.

Λεπιὸς, εἶδ. ὀψαρ. (ἴσ. ὁ) » Λεβίας καὶ Λέβιος (τοῦ Ἀθην Ζ', 301, καὶ Γ' 118).

Λεπουντιὰ (ἡ ἄλλ. Λοβοδιὰ), ἴδε Λοπουντιά.

Λέπρα, πάθ. » Λέπρα (εἶδη ἢ συμπτώματα αὐτῆς καὶ βαθμοὶ διάφοροι εἶνε ἡ) λεύκη (συνώνυμον τοῦ) ἀλφὸς, (ἡ) ἀλωπεκία, (ἡ) πιτυρίασις, (ἡ) ἐλεφαντίασις, (καὶ, τέλος πάντων, ἡ δεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος) λώβη (ἡ ὁποία καὶ κοινῶς Λώβα λέγεται). lèpre, θ. ἴδε καὶ Λειχῆνα.

Λεπτὰ, ἐπ. » Λεπτῶς. menu, ἴδε καὶ Ψιλά.

Λεπταίνω, ῥ. μετ. » Λεπτύνω, λεπτοποιέω. amincir, aménuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λεπτύνομαι. s'amincir.

Λεπτόκαρον } (τὸ ἄλλ. Φουντοῦκι), κ.
Λεπτοκάρυδον } » Κάρυον Ποντικὸν, λόπιμον, λεπτοκάρυον. noisette, θ. aveline (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ μακρουλόν), θ.

Λεπτοκαρυὰ } (ἡ ἄλλ. Φουντουκνὰ),
Λεπτοκαρυδνὰ } δ. » Καρύα Ποντικὴ, (Ἡρακλεωτικὴ ἢ Ἡρακλεῶτις, « Θεοφρ.). noisetier, avelinier, coudre καὶ coudrier (ἡ ἄγρια καὶ μικρότερη).

Λεπτομίσειδος, η, ον. » Λεπτοφυής. qui a les traits mignards.

Λεπτὸς (ὁ ἄλλ. Ψιλὸς καὶ Φτενὸς), ἡ, ὀν. » Λεπτός. mince, ἴδε καὶ Ψιλός.

Λέρα (ἐκ τοῦ) » Ἀλερον (Ἡσυχ.), ἀλερίωσις (Γραφ. Εσδρ.). » Ῥύπος, ἀκαθαρσία, ἄσπ (Λουκιαν. καὶ Κλήμ.), μίασμα, μόλυσμα, ῥύπασμα, μῦσος (τό). crasse, θ. saleté, salissure, souillure. ||. ἡ Λέρα τοῦ μαλλιοῦ, (ἡ ἄλλ. Σαριά). » Οἴσυπος οἰσύπη οἴσπη καὶ οἰσυπὶς (κυρ. τῶν προβάτων). suint (de mouton).

Λερόνω (ἐκ τοῦ) » Ἀλερύνω (Ἡσυχ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυπαίνω, μιαίνω, μολύνω, χραίνω (σῴζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον). salir, encrasser, souiller. §. (μεταφορ.) » Βεβηλόω. profaner.

Λέρωμα. » Μολυσμὸς, μίανσις, ῥύπανσις. l'action de salir etc. §. (μεταφορ.) » Βεβήλωσις. profanation.

Λερωμένος, η, ον. » Ῥυπῶν, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, μυσαρὸς, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς, αὐχμώδης. crasseux, crasse, encrassé, sale, malpropre. §. (μεταφορ.) » Βέβηλος, ἐναγής. profane.

Λε(Λη)τροπόδι, ἴδε Ἀλετροπόδι.

Λευκαίνω (κυρ. πανὶ), ῥ. μετ. » Γνάφω, γναφεύω καὶ κναφεύω, λευκαίνω. blanchir.

Λεύκασμα (πανιοῦ κυρ.). » Γνάψις, γναφεία, λεύκανσις, λευκασμός. blanchiment, blanchissage.

Λευκαστής. » Γναφεὺς καὶ Κναφεύς. foulon, blanchisseur.

Λεῦκος (ὁ) } (τὸ Τουρκ. Ἀκτὲ-καβάκι),
Λεῦκον (τὸ) } δ. » Λεύκη, αἴγειρος (ἡ λευκή). peuplier (le blanc), ἴδε καὶ Καβάκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Λευτέρι (ἐκ τοῦ) » Δευτέριον, ἴδε Ἀκλουθον.

Λεφτουργός. » Τέκτων, ξυλουργὸς, οἰκοδόμος, λεπτουργὸς (κυρ. ὁ Ταλιαδοῦρος ἢ Δογραματζῆς, ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, menuisier.

Λεφτουργοσύνη. » Τεκτονικὴ, ξυλουργικὴ, οἰκοδομικὴ, τεκτονεία, ξυλουργία. charpenterie, θ. menuiserie, θ.

Λεχοῦδι, τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, νεογνὸν, νήπιον. nouvellement-né.

Λεχοῦσα (εἰς τὸν Νομοκάν. [ἐὰν δὲν ἦνε σφάλμα] γράφεται προπαροξ. » Γυνὴ ἐὰν ἀποθάνῃ λεχουσα«). » Λεχὼ-οῦς. femme accouchée ou en couches. §. (εἶδος θαλασσινοῦ, ἡ ἄλλ. Καβουρομάνα), ἴδε Παγουρομάννα.

Λεχουσιὰ (ἡ). » Ἐπιλόχια (τὰ), λεχῶα (τὰ). couches.

Λεχουσιάτικος, η, ον. » Ἐπιλόχιος, λεχῶος. qui convient (appartient) à une femme accouchée, qui à rapport aux couches.

Λεχῶνα, ἴδε Λεχοῦσα.

Ληνός. » Ληνός. cuve, θ.

Λησμονῶ (καὶ, κατ' ἐπέκτασιν, Λη-

σμονῶ, τὸ ἄλλ. Ξεχάνω καὶ συγκ. Ξεχνῶ), ῥ. μετ. » Ἐπιλανθάνομαι. oublier. || . πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον ᾽τους λησμονοῦν καὶ τὰ παληά ᾽τους μαθήματα. » Πολλοὶ διὰ φόβον καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται (Ξενοφ. Κυρουπ.).« || . διότι τὰ μεγάλα ἔργα, ἂν ᾽δὲν ᾽τὰ διαλαλήσουν οἱ λόγιοι, λησμονοῦνται. » Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπορρεῖ τῆς μνήμης καὶ λήθην ἀμπίσχεται. || . ἀλησμόνησα ᾽να σᾶς ᾽πῶ. »Παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν. || . ὅποιος λησμονεῖ εὔκολα, ἴδε Ξεχνιάρης. || . ὅσο προβαίνει ἡ ἡλικία μου, τόσῳ δυσκολώτερα μαθαίνω, καὶ εὐκολώτερα λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. » Προβαινούσης γὰρ μοι τῆς ἡλικίας, καὶ δυσμαθέστερός εἰμι, καὶ ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος (Ξενοφ.).«

᾽Ιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἡλιάζω.

Ιανίζω (ἀπὸ τοῦ Ιαίνω, ῥήματος ὁμογενοῦς τοῦ Λε(Αει)αίνω), ῥ. μετ. ἴδε Κομματιάζω. || . λιανίζω κρέας. »Κρεωκοπέω, χορδεύω, καταχορδεύω, κρεουργέω, κατακρεουργέω. hacher, émincer.

Λιάνισμα, ἴδε Κομμάτιασμα. || . λιάνισμα κρέατος. » Κρεουργία. l'action de hacher, etc.

Λιανοκάπαρη, φ. » *Καππαρίς. câpre capucine, θ.

Λιανοπούλημα } . »Κάπηλεία, *κοτυλι-
Λιανοπούλι } σμός, τὸ κοτυλίζειν. détail, vente partielle ou en détail.

Λιανοπουλητής. » Κάπηλος (διαφέρει τοῦ) μεταβολεὺς, *κοτυλιστὴς, *κοτυλίζων. détailleur, regrattier.

Λιανοπουλῶ, ῥ. μετ. » Κοτυλίζω (κυρ. διὰ τὰ ῥευσ-ά). vendre en détail, regratter (κυρ. ἄλας).

Λιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Λιγνὸς καὶ Ψιλός. §. λιανὸν (τὸ μικρότερον νόμισμα). » Λεπτὸν, χαλκοῦς (εἰς τὰς Ἀθήνας, 8 εἰς τὸν ὀβολὸν), ἀσσάριον (εἰς τὴν Ῥώμην). liard, denier.

᾽Λιάσιμον, ἴδε Ἡλιασμα.

Λιβάδι (ἀπὸ τοῦ) » Λιβάδιον (ὑποκορ. τοῦ λιβὰς ἄδος, κυρ. ἡ σταλαγματιὰ, ἡ τὸ ἀναβρυστικὸν νερὸν), λειμὼν (ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα Λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕλιβον, δευτέρου ἀορίστου, ἐνθα ὕδωρ συλλείβεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 458), ἄλσος (τὸ). pré, prairie, θ.

Λιβαδοπέρδικα (τὸ ἄλλ. Ἀρτιχιονάρι καὶ ᾽Ταγηνάρι), π. » Ἀτταγὴν-ῆνος, ἀττάγας -α καὶ (Αττ.) ἀτταγᾶς-ᾶ (ὁ). gelinotte, θ. §. francolin.

Λιβάνι (τὸ ἄλλ. Θυμιάμα), ἄρ. »Λίβανος, λιβανωτός. encens. || .λιβάνι ἀρσενικὸν (τὸ καθαρὸν, μακρουλὸν ἢ στρογγυλὸν σπυρί ᾽του, τὸ ἄλλ. Δάκρυ). » Ἀρρὴν καὶ σταγονίας λίβανος (Διοσκορ.). || . ἕνα σπυρὶ λιβάνι. » Χόνδρος λιβανωτοῦ.

Λίβας (ἄνεμος δυτικονότειος, ὁ Ἰταλ. Γαρμπῆς). » Λὶψ-ιβὸς (ὁ). garbin, lebèche.

Λιβρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Λευρὸς), ἡ, ὸν. » Λιπόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ). ras. ᾽Λιγάκι (ὄν. οὐδ. καὶ ἐπίῤῥ.) ἐκ τοῦ Ὀλιγάκι (Ἐτυμολ.) ἀντὶ Ολιγάκις. || . τώρα ᾽σὲ ᾽λιγάκι, ἴδε Ολίγος.

Λίγδα (» Λίγδος, κονία, ἀλοιφὴ, » λέγει ὁ Εὐστάθιος). »Λίπος καὶ Λίπας (τὸ). graisse, θ. ἴδε καὶ Ἄλειμμα καὶ Πάχος.

Λιγδερὸς, ἡ, ὸν. » Λιπαρός. gras, ἴδε καὶ Παχύς.

Λιγδόνω, ῥ. μετ. »Λιπαίνω, λίπει μιαίνω. engraisser.

Λίγδωμα. » Λιπασμός. l'action d'engraisser (ou)s'engraisser, engraissement.

Λιγδωμένος, ἡ, ον. » Λελιπασμένος. gras.

᾽Λιγεύω, ῥ. ἀμ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρ. || . ᾽λιγεύει ἡ καρδιά μου. » Ἐπιλείπειμοι τὰ τῆς ἰσχύος, ὀλιγοδρανέω (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελέω. le coeur me faut, languir.

Λιγνάδα. » Ἰσχνότης, λεπτότης. maigreur, θ. amaigrissement.

Λιγνεύω, ῥ. μετ. » Κατισχνόω(-αίνω), ἰσχναίνω, ἐκτήκω, σκελετεύω, κατασκελετεύω. amaigrir, attenuer, défaire (κυρ. ἐπὶ ἀσθενείας). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκτήκομαι, κατέσκληκα. maigrir, amaigrir.

Λιγνὸς (ἐκ τοῦ) »Λεγνὸς (, ὁ λεπτὸς καὶ μὴ ἀδρὸς σῖτος,« κατὰ τὸν Ησυχ.), ἡ, ὸν. »Ἰσχνὸς, λεπτὸς, λειπόσαρκος, λειπόκρεως -ω, κατεσκληκώς. maigre, grêle, menu, décharné. || . λιγνῆς κράσεως. »Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν. d'une complexion délicate.

᾽Λιγοθυμιά. » Λειποθυμία, λειποψυχία. évanouissement, défaillance, pâmoison, θ. faiblesse, syncope, θ. || . τὸ ᾽ξεῖδι καὶ τὸ φλησκοῦνι εἶνε καλὸ διὰ τὴν λιγοθυμιά᾽. »Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν (Διοσκορ.).

᾽Λιγοθυμῶ (» Τὸ δὲ θυμὸν ἔχων ὀλίγον παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 596. ἴδε καὶ Ἰλ. Ο, 240), ῥ. οὐδ. »Λειποψυχέω, λειποθυμέω, ἐκλείπω, ἐκψυχέω (Ἱποκρ.). s'évanouir, se pâmer, se trouver mal, tomber en défaillance (en pâmoison, en syncope).

Λιγεῦρα. » Ὀλιγοδρανίη (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελίη. langueur, θ. faiblesse.

Λιγόψυχος, η, ον. » Μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος. impatient.

Λίγωμα, ἴδε Λιγεῦρα.

Λιγωμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. || Μάτια λιγωμένα (τὰ Τουρκ. Μαχμούρικα). » Ὑγρὰ, περικεκλασμένα (Ἀριστοτ.). langoureux, languissans, mourans.

Λιγόνω, ῥ. μετ. καὶ Λιγόνομαι, αὐτοπ., ἴδε Λιγεύω.

Λιθάρι, (ὑποκορ. τοῦ) » Λίθος, ἴδε Πέτρα. §. (ἰδιαιτ. ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ῥίχνουν πρὸς διατρεῖβὴν καὶ σωμασκίαν). »Δίσκος, δισκοβολία. palet, disque, ἴδε καὶ Ἀμάδα. || ῥίχνω (παίζω) τὸ λιθάρι. »Δισκεύω, δισκοβολέω. jouer au disque.

Λιλίγκι (προφ. καὶ Λελίγκι, κυρ. ἡ ἡλιασμένη ἀθερίνα. Λίγγια, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Βυζαντινῶν, ἐλέγοντο αἱ Ἕλικες[τὰ Ἑλίκια] τῆς ἀμπέλου, ἴδε τὸ Παράρτημα τοῦ Δουκαγγ. »Λελίσκος δὲ καὶ Λελικκὸς, εἶδος ἰχθύος«, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Σαπερδὶς, θρίσσης τάριχος. athérine salée et désséchée, ἴδε καὶ Θρίσσα καὶ Λυκουρῖνι.

Λίμα, παθ. (ὅταν τρώγων τις ἴδεν χορταίνῃ). » Βουλιμία, βούλιμος, βουλιμίασις, φάγαινα. faim canine (dévorante). §. (μεταφ. ἡ Πολυφαγία). »Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία. voracité.

Λιμάζω (κυρ. πάσχω τὸ πάθος Λίμαν, καὶ μεταφορ. Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ φαγώσιμόν τι), ῥ. οὐδ. » Λιμώσσω(-ττω), βουλιμιάω, λιμοκτονέω (καταχρ.). §. λιχνεύομαι. être enragé de faim (affamé).

Λιμάνι (ὅπου καταφεύγουν τὰ πλοῖα), ἴδε Λιμένας. §. (ἐπίπεδον, κτισμένον εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ). »Κρηπὶς (Ἡρόδ. καὶ Πολύβ. Ε. »Καταλαμβάνει τόν τε Κλεομένην καὶ τὸν Παντέα, ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπίδα περιπατοῦντας«), Δεῖγμα (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ Πειραιῶς, γενικῶς δὲ καὶ κάθε πόλεως ἐμπορικῆς, ἡ ἄλλ. Σκάλα. Δημοσθ. Λακρ. παραγρ.). quai.

Λιμάρης, α, ικον, ἴδε Λαίμαργος καὶ Φαγᾶς.

Λιμασμένος, η, ον. »Λιμώσσων(-ττων), βουλιμιῶν. affamé, famélique.

Λιμένας (. » Λιμὴν-ένος (διαφ. τοῦ) Λιμιῶνας) ὅρμος. port; baie, θ. rade, θ. Ναύλοχος. havre, θ. || . μικρὸς λιμιῶνας (τὸ ἄλλ. Μανδράκι), ἴδε Δραξοβόλι. || . λιμένας βασιλικὸς (ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀκίνδυνος). »Κλειστὸς, ἀκύμων, ἄκλυστος, ἀγχιβαθὴς (, τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Στράβων, προσθέτει: » Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν «. Τοιοῦτος εἶνε ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα). sûr.

Λίμνη. » Λίμνη. lac.

Λιμπίζομαι, ῥ. ἀπαθ. ἴδε Λαχταρῶ καὶ Ὀρέγομαι.

Λινάρι, φ. » Λίνον, λινοκαλάμη καὶ λινοκαλαμὶς (κυρ. τὸ φυτόν). lin.

Λιναρόσπορος. » Λινόσπερμον. semence de lin, θ.

Λινὸς, ἡ, ὁν. » Λίνεος καὶ (κρσ.)λινοῦς. de lin.

Λισγάρι (, ἐργ. γεωργ. (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου, ὁ Σουΐδας, καὶ ὁ Ετυμολόγος, καὶ πολὺ πρὸ αὐτῶν ὁ Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20, ὡς συνήθη εἰς τὸν καιρόν του κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι Λίσγον [ὅπου γρφ. κακῶς Μίσχον], ὃ, μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν, πλεῖω γῆν περιτρέπει καὶ κατωτέρωθεν«. Μὲ διεφθαρμένην ἐπίσης γραφὴν Μίσγος ἀναγινώσκεται ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ Ονειροκριτικὰ τοῦ Ἀρτεμιδώρου. Δ', 24. Ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Λατιν. Ligonem, ἴδε Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. 6, 437). » Σκαφεῖον, λίστρον. bêche, θ. ἴδε καὶ Ἀξινογύρι.

Λιστρόνω (κυρ. ἰσάζω δρόμον μὲ τὸ λίστρον), ῥ. μετ. » Λιστρῶ. applanir, niveler.

Λίτρα (εἶδος μέτρου, κυρ. Ρωμαϊκοῦ ἢ Σικελικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ὕστερον Αθηναϊκοῦ, ἐζύγιζε 14 οὐγγ., 288. γραμμάρ., 96 δραχμ. Σήμερον, εἰς τὴν Πελοπόννησον μάλιστα, μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν Βενετικὴν, ζυγίζουσαν 12 οὐγγ. ἢ 150 δράμ., ἡ ὁποία καὶ μεγάλη λίτρα λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς μικρᾶς, ἥτις περιέχει 133 δράμ. Εὑρίσκονται ὅμως καὶ μέχρις 100 δραμ. Ὡς μονέδα θεωρουμένη, ἀξίζει ἕνα ὀβολόν). »Λίτρα. livre (ἡ Γαλλ. περιέχει 16 οὐγγ. ἢ 164 δραμ.).

Λιχνίζω, ῥ. μετ. »Λικμίζω (-άω). vanner.

Λίχνισμα. » Λίκμησις. l'action de vanner.

Λιχνιστῆρι, ἐργ. »Λικμητήριον, λίκνον, λικμός. van.

Λίχνος, ψ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κωβιοῦ), ἴδε Γουβίδι.

Λοβοδιά, φ. ἴδε Λοπουντιά.

Λογαριάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Λογίζομαι (» Ἔκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ἐκάστοις ὀφειλω καὶ λογίσω-

μαι τοὺς τόκους, « Ἀριστφ.), ἐκλογίζομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι (Πλ. Ἀαχ.), ἐν λόγῳ τίθεμαι, ὑπολογίζομαι **faire le compte , compter, calculer, supputer.** || . λογαριάζω μὲ τὰ δάκτυλα, ἴδε Δάκτυλον. || . λογαριάζω μὲ τὰ κουκκιά. » Ταῖς ψήφοις λογίζομαι, ψηφίζομαι. || . 'τὰ ἐπέτυχε 'φθηνά, πλὴν ἔχει σκοπὸν 'να 'τοῦ 'τὰ λογαριάσῃ ἀναιδασμένα (ἀκριβά). » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν , αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι,« (Ἀρστ. Οἰκον.). || . λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Νομίζω) , 'δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι· »Οὐδένα λόγον ἔχω (ποιοῦμαι) αὐτοῦ. || . διότι τὸν ἄλλον μου υἱὸν λογαριάζω ὡς ἂν 'να μὴ ἦνε (ὡς ἂν 'να μὴ 'τὸν ἔχω). » Τὸν γὰρ ἕτερον (παῖδα) οὐκ εἶναί μοι λογίζομαι (Ἡρόδ.).« || . ποιός σε λογαριάζει διὰ ἄνθρωπον ; ἴδε Ἡξεύρω, Μετρῶ, καὶ Ψηφῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Μετρῶ), αὐτὰς τὰς δύω ἡμέρας τὰς λογαριάζουν (διὰ) μίαν. »Μίαν ἅμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται,« (Ξεν.). || . τὴν νύκτα 'τὴν λογαριάζουν μὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. » Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται(Συν.).« || . δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ 'τοῦ ἔκαμα. » Οὐ προσλογίζομαι (ὑπολογίζομαι). **je ne mets point en ligne de compte.** || . θὰ 'τὸ λογαριάσει καὶ αὐτὸ διὰ εὐεργεσίαν. »Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει (Δημοσθ.).« || . ἡ ἀγάπη 'δὲν λογαριάζει τὸ κακόν. » Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν, » Γρφ. §. (ἀντὶ τοῦ, Ἔχω σκοπόν): λογαριάζει 'να ἀναχωρήσῃ αὔριον, ἴδε Μελετῶ. || . λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμὸν) , ῥ. ἀλληλοπ. ἴδε Λογαριασμός.

Λογαρικασμός. » Λόγος, λογισμὸς, ἐκ(ὑπο)λογισμὸς, ὑπόλογος, ἀριθμός. **compte , calcul, supputation.** || . κάμνω λογαριασμὸν (ἢ) τὸν λογαριασμὸν , ἴδε Λογαριάζω. || . δίδω λογαριασμόν. »Λόγον (»Εὐθύνας) ὑπέχω (παρέχω , ἀποδίδωμι), ἀπολογίζομαι (»Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, « Πλουτ.). **rendre compte (raison).** || . κυττάζω ('παίρνω) λογαριασμόν. »Λογισμὸν λαμβάνω (» Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμόν· καλοῦσι δὲ τούτους εὐθύνους, Ἀρστ. πολιτ. ς', 8)· » Συναίρω λόγον (Εὐαγγ.)· » Διαλογίζομαι (» Ὁ δὲ , διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν,« Δημοσθ.). **régler , arrêter (vérifier) des comptes.** || . σωστὸς λογαριασμὸς, ἴδε Σωστός. §. (συνεκδοχ. τὸ κατάστιχον τοῦ λογαριασμοῦ).»Λόγος (»Ἡρώτων Ἀριστόδικον, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριπραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι, καὶ, ἐλθόντες οἰκαδε , εὕρομεν . . . « Λυσ.), συμβόλαιον, γραμματεῖον, ὑπόλογος. **mémoire, compte.** || . φέρε με τὸν λογαριασμόν σου. » Κόμισόν μοι τὸ γραμματεῖον. || . περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν. » Λογίζομαι (»Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, « Ἀριστφ.).

§. (μεταφορ. καὶ συνεκδοχ.) ἐδούλευαν τὴν γῆν διὰ λογαριασμὸν ἐκείνων, πληρόνοντες ἓν εἰς τὰ ἕξη. » Ἐγεώργουν ἐκείνοις , ἕκτα τῶν γιγνομένων τελοῦντες (Πλούτ.).« || . 'παίρνουν (πιάνουν τὸ) φαγεῖ εἰς λογαριασμὸν τῶν ἄσπρων 'τους. »Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν (Ἀθην.),« ἴδε καὶ Μέτρον. || . αὐτὸ εἶνε διὰ λογαριασμόν σου (σὺ δηλ. θὰ 'τὸ πληρώσῃς, θὰ δώσῃς λογαριασμὸν [ἀπόκρισιν] δι' αὐτό). »Σὺ ἀπολογήσῃ περὶ αὐτοῦ. **il est sur votre compte.** || . 'τὸ βάλλω 'σ τὸν λογαριασμόν. » Ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, ἐν λόγῳ τίθεμαι, προσλογίζομαι. || . 'δὲν 'τὸ βάλλω καθόλου 'σ τὸν λογαριασμόν. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. **je ne le mets point en ligne de compte.** || . 'δὲν ἔρχεται ('δὲν ἐμβαίνει) 'σ τὸν λογαριασμόν, ἴδε Ἔρχομαι.

Λόγγος (ἐκ τοῦ Λόχος [ἴδε Πουγγί], ὅθεν)= » Λόχμη, ἴδε Δάσος.

Λόγιον (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ., τὰ λόγια), ἴδε Λόγος. || . μεγάλα λόγια, ἴδε Μεγάλος. || . διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. || . ἄλλα λόγια (ῥρσ.). »Ἐπίσχες, ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγιον (Εὐρ. Ἡλ. 962).« **parlons d'autre chose.** || . λόγια 'στὸν ἀέρα (μεταφ.). » Ἀνεμώλια. **paroles en l'air (vaines, vagues).** || . βάλλω 'σ τὰ λόγια (ῥρσ.). »Ἀναπτερόω, ἴδε καὶ Βάλλω.

§. λόγια (ἰδιαιτ. τὰ μάταια, εὔκαιρα, ἀσήμαντα. Ὄθεν:) αὐτὰ εἶναι λόγια. » Λόγοι ταῦτα, λόγοι ταῦτα κενοί, κόμπος ῥημάτων κενός. **discours que tout cela; des chansons.** || . εἰ δέ κε σᾶς εἰπῇ ὅτι ὅσα εἶπα εἶνε λόγια , αὐτὰ ὅμως , ὅπου θὰ σᾶς 'πῶ, 'δὲν εἶνε βέβαια λόγια. » Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος (Δημοσθ. Λεπτ.).«

Λογιάζω, ῥ. αὐδ. (ἀπὸ τοῦ) »Λογίζομαι, ἴδε Νομίζω.

Λογικόν. » Νοῦς, λόγος. **raison,** θ. || . (οἱ ἁπλοῖ 'τὸ ἐκφράζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ.) ἔχασε τὰ λογικά 'του (καὶ ἐλλειπτ., τἄχασε) , ἴδε Χάνω. || . 'δὲν εἶνε 'σ τὰ λογικά 'του. »Οὐκ ἐντὸς ἑαυτοῦ· »Οὐκ ἐν ἑαυτοῦ ὄντα (Ἀῤῥ.). « **il a perdu la raison.**

Λογισμὸς , ἴδε Γνώμη καὶ Στοχασμός.

‖. μὲ λέγει ὁ λογισμός μου (φρσ.), ἴδε Νοῦς.

Λογῆς (γενικὴ τῆς μὴ σωζομένης ὀνομαστικῆς Λογὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Βλάχος ἐξηγεῖ διὰ τοῦ »Στάσις, κατάστασις, τρόπος. Τὴν μεταχειριζόμεθα μόνον μὲ τὰς ἀντωνυμ. Τὶ καὶ Ὅ,τι, καὶ μὲ τὴν πρόθ. Κάθε, ὅπου ζήτει τὰς φράσεις. Λέγομεν δὲ καὶ εἰς τὸ πληθ., Πολλῶν λογιῶν, χίλιων λογιῶν, λογιῶν-λογιῶν, ὥστε ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Εἶδος. **espèce**, θ. **sorte**, θ. ἴδε καὶ Διάφορος.

Λόγος. » Ῥῆμα, λόγος. **parole**, θ. **mot**. ‖. 'να μὴν ἔσγῃ ἔξω λόγος, » Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πραττομένων (λεγομένων). ‖. λόγο'-λόγο', (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα λόγον (φρσ.). »Κατὰ λέξιν. **mot à mot, mot pour mot**. §. (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν σοφῶν, σύντομος μάλιστα, καὶ ἐπομένως εὐμνημόνευτος). »Λόγιαν, ῥῆσις, ῥητὸν, ἀπόφθεγμα. **dit**; **sentence**. §. (ὁ κοινὸς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ παροιμιώδης), ἴδε Παροιμία. ‖. καθὼς λέγει (ἢ, 'ποῦ λέγει) ὁ λόγος. »Τὸ τοῦ λόγου· »Τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ‖. αὐτὸς ὁ παληὸς λόγος. » Τοῦτο δὴ τὸ παλαίφατον. **ce vieux dicton**. §. (ὁ ἐκφωνούμενος παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.), ἴδε Διδαχή. ‖. (ὁ παρὰ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τοῦ βήματος). » Λόγος, ἀγόρευσις, δημηγορία. **discours, harangue**, θ. ‖. (ὁ παρὰ τοῦ δικηγόρου εἰς τὸ δικαστήριον). » Λόγος, δικηγορία ἢ συνηγορία. ‖. βάλλω λόγον. » Ἀγορεύω, δημηγορέω, λόγον λέγω (» Καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, « Παυσαν. Γ', 14). **prêcher, haranguer**. §. (ἡ ὑπόσχεσις, ἡ Ἰταλ. Παρόλα). » Πίστις, τὰ πιστὰ, δεξιὰ (ἡ). **parole**, θ. **parole d'honneur**, θ. **engagement**. ‖. ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸν λόγον 'τους. »Πίστιν (»Τὰ πιστὰ, »Δεξιὰν) δόντες καὶ δεξάμενοι (λαβόντες). **ayant donné (engagé) leur parole (leur foi)**. ‖. φυλάττω(ζέκαμαι εἰς)τὸν λόγον μου. » Ἐμμένω τῇ πίστει· » Εὐσυνθετέω. **tenir parole**. ‖. 'δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον 'του. »Ἐψεύσατο τὰ καθωμολογημένα· » Ἠθέτησε τὴν συνθήκην· » Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὡμολογημένοις· » Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας (Σουίδ.) «. **il a manqué de parole**. §. (ἡ ἀντιλογία, τὸ ἐλάττωμα). 'δὲν ἔχει ('δὲν θέλει) λόγον. »Ἀνεπίληπτός ἐσι. **il n'y a pas à dire (à redire)**. §. τοῦ λόγου σου ('του, 'της, 'τους κτλ. φρσ. δημώδης πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, ἐκεῖνος, -νη, -νοι κτλ.). ‖. ἀπὸ λόγου 'του, ἴδε Ἑαυτός.

Λογοτριβή. »Λογομαχία, διαφορά. **dispute**, θ. **démêlé, débat, contestation, altercation, contention, discussion, noise**, ἴδε καὶ Φιλονεικία.

Λογοφέρνω, ῥ. ἀμ. »Λογομαχέω. **avoir un démêlé avec quelqu'un**, ἴδε καὶ Φιλονεικῶ.

Λοιμικὴ, παθ. »Πυρετὸς (φλογώδης, κακοήθης, συνεχὴς), λοιμὸς, τύφος, καῦσος (Ἱπποκρ.). **fièvre-maligne**, θ.

Λοιπὸν, σύνδ. (συμπερ.). » Οὖν, γοῦν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, ἄρα, ἄλλαμὴν, οὐκοῦν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου), δῆτα, δὴ, ὥστε, οὕτω δὴ, τοιγὰρ (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) τοι (καὶ τὸ) αὐτὰρ καὶ ἀτάρ. **donc, aussi, conséquemment, en conséquence, par conséquant**; **or**. ‖. ἤτον λοιπὸν γραφτό' μου. » Ἔμελλεν ἄρα. ‖. 'δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσωμεν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἀφ' οὗ μᾶς ἔτυχεν. »Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα ἀφεῖναι (Δημοσθ.).«

Λοξὰ (ἡ), ἴδε Δίπλα.

Λοξὰ, ἐπ. » Λοξῶς, λοξά. **obliquement, de (en) biais**, ἴδε καὶ Πλάγια.

Λοξὸς, ἡ, όν. » Ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος, λοξὸς, πλάγιος. **oblique, biais, dévers**.

Λόξυγγας (Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαγίερου Θωμᾶ καὶ τοῦ Μοσχοπούλου ἐλέγετο κοινῶς, καθὼς καὶ λέγεται ἀκόμην εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, Κλῶξος), παθ. »Λὺξ-υγγὸς (ἡ), λυγμός. **hoquet**. ‖. μ' ἔπιασε (μὲ ἦλθε) λόξυγγας. » Λύγξ μοι ἐνέπεσεν (ἐπέπεσεν). ‖. ἐπειδὴ ἔτυχε 'να τοῦ ἔλθῃ λόξυγγας. » Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν (Πλατ. Συμπ.).« ‖. ἔχω λόξυγγα. » Λύζω, λυγγαίνω(-άζω).

Λοπουντιὰ (ἡ ἄλλ. Λοβοδιά· προφ. καὶ Λεπουντιά.), φ. (Διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Ἀτράφαξις ἢ Ἀτράφαξυς (ἡ), χρυσολάχανον. **atriplex**; **arroche** ἢ **aroche**; **bonne-dame**. §. (ἓν εἶδος βρωμᾷ 'σὰν 'ψάρι), ἴδε Βρωμοῦσα.

Λοστὸς, ἐργ. » Μοχλὸς, διωστῆρ, ἔμβολος. **levier**; **barre**, θ.

Λόφος. » Βουνὸς, λόφος, γεώλοφος καὶ γήλοφος, γεωλοφία, κολωνὸς, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) **colline**, θ. **monticule**.

Λουδὶ / Λουδίδι } (τὸ στενόμακρον φλοῦδι, ὅπου περιέχονται τὰ ὅσπρια καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν καὶ δένδρων σπόροι). » Λοβὸς. **gousse**, θ. **cosse**, θ. **écosse**, θ.

Λουκάνικον (ἡ ἀπὸ τοῦ Λακωνικὸν ἐτυμολόγησις τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν ἀπάντησα εἰς τὴν Κιθωτὸν, 'δέν με ἀρέσει· πιθανωτέραν ὑποθέτω τὴν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ

ἁγ. Λουκᾶ εἰς τὰς 18 τοῦ Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν συνήθως σφάζουν τοὺς χοίρους, ἀφ' ὧν κατασκευάζονται τὰ Λουκάνικα, εἰς τὴν Ἄστρην θάλασσαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἀπὸ τοῦ Λευκανικὸν, ὡς ἐν Λευκανίᾳ, ἐξ ἧς Ὀκελος ὁ Λευκανὸς , ἀρίστων σκευαζομένων). » Ἀλλὰς-άντος (ὁ), ἰσίκιον, καρύκη. boudin (αὐτὸ εἶνε κυρ. ἡ) » Αἱματῖτις χορδὴ (τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀθήν. ἀπὸ ἕνα παλαιὸν κωμικὸν), saucisse, θ. saucisson , andouille, θ.

Λουλουδάκι. » Ἀνθύλλιον καὶ Ἀνθήλιον, ἀνθέμιον, ἄνθιον. petite fleur, θ.

Λουλοῦδι (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Λελοῦδι.). »Ἄνθος-ους (τό). fleur, θ.

Λουλουδίζω , ῥ. ἀμ. » Ἀνθέω , θάλλω , κομάω. fleurir. §. (μεταφορ.) » Ἀκμάζω, ἀνθέω. fleurir, être florissant. || .ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει (φρσ. μεταφορ.). »Ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς (Ἱπποκρ.).«

Λουρὶ (ἐκ τοῦ) » Λωρίον (ὑποκορ. τοῦ) λῶρος (καὶ μεταγ.) λῶρον, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Ἕλωρ, Ἑλώριον). »Ἱμὰς-άντος. courroie, θ. sangle, θ. || . ᾽βγάλλω λουριά. » Λωροτομέω. || .τὸ πλατὺ λουρὶ τῶν στρατιωτῶν (ὅπου κρεμνοῦν τὸ σπαθί 'τους, κτλ.). » Τελαμὼν , ἀναφορεύς. baudrier , bandoulière, θ.

Λουρίδα. » Λωρίς. longe, θ.

Λοῦρος (ἡ βέργα, τὸ κοντάρι μὲ τὸ ὀπ. τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταὶς ἐλῃαὶς καὶ ἄλλα ᾽πωρικά). » Ῥάκτρια (ῥάβδος). gaule, θ.

Λούσιμον. »Λουτρὸν, λοῦσις. l'action de baigner ou de se baigner.

Λουστικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐπίλουτρον , ᾽Λοῦτρον. ce qu'on paye au bain.

Λουτράρης (ὁ Τουρκ. Χαμαμτζῆς). »Βαλανεύς. celui qui tient un bain.

Λουτρικὸν (φόρεμα) , ἴδε Λουτροπουκάμισον.

Λουτρός. » Λουτρὸν, λουτρὼν-ῶνος (ὁ) , βαλανεῖον. bain.

Λουτροπουκάμισον. » Σάβανον , λουτρὶς (ἡ). robe de bain, θ.

Λοῦτσα (ἀντὶ Λοῦσα, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Λούουσα, τόπος κάθυδρος, ἢ Πλυσταρειόν), ἴδε Πλυσαρειὸν καὶ §. Μούσκεμμα.

Λοῦτσος (» Τὸ ὑφάριον , ὁποῦ λέγουσι Λοῦτσον, εἶνε ὡσὰν τὴν Ζαργάναν, μακρὺς ἀμὴ χονδρὸς ὡς τὸν κέφαλον, » Γεωπον.). » Λούκιος (;). brochet.

Λουφάζω (στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) » Λωφάω. »Ἀτρέμας ἔχω, ἀτρεμέω(-ίζω). se tenir coi, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω καὶ Σιωπῶ.

Λουφάρι, ᾽ψ. ἴδε Γουφάρι.

Λοῦφος, π. (κατὰ τὰ λεξικὰ, τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀγριόπαππιαν , ἴδε τὴν λέξιν. Ἂν συμπεράνωμεν ὅμως ἀπὸ τὸ ὄνομά 'του [ἴδε Λουφάζω], ἴσως εἶναι ὁ) »Κέπφος (τῶν ἀρχαίων. Σ. Ὅταν ἔγραφα τοῦτο δὲν εἶχον ἰδῇ τὸν Σχολιαστὴν τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους, Φλωριάνον Χριστιάνον, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Κέπφος ὀνομάζεται κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λοῦφα). nigaud , cormoran (de petit), le fou (Λατ. sula).

Λούω (προφ. κοιν. Λούγω καὶ Λούζω) , ῥ. μετ. »Λούω. baigner. || .εἶχε χρόνια 'να λουσθῇ (ἢ) ἀφ' οὗ λούσθηκεν. » Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος (Ἀριστοφ.).«

Λυβρὸς, ἡ, όν, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Λυπρὸς, ἴδε Λεβρός.

Λυγαρνὰ, φ. » Λύγος (ἡ), ἄγνος (ὁ καὶ ἡ). osier, agnus-castus (Λατ. καθὼς καὶ τὸ) vetex.

Λυγίζω , ῥ. μετ. » Κάμπτω, συγ(ἐπι)κάμπτω, λυγόω (» Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε [ὁ χρυσὸς] φρένα, « Σουῖδ.). ployer , courber, flechir, arquer , cambrer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Λυγῶ. || . λυγίζομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Σειοῦμαι.

Λύγισμα. »Κάμψις, καμπή. courbure, θ.

Λυγῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κάμπτομαι, συγ(ἐπι)κάμπτομαι. plier, se plier, arquer, se courber (cambrer).

Λυκόγουνα (τὸ ἄλλ. Λυκοτόμαρον). »Λυκέη καὶ (κρσ.) Λυκῆ , λυκείᾳ. peau de loup, θ.

Λύκος, ζ. »Λύκος -αινα. loup-ouve. || . θρέψε λύκον 'να σε φάγῃ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς , θρέψαι κύνας , ὥς τυ φάγωντι (Εἰδ. Ε, 38).« || .ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται, παροιμ. , ἴδε Ἀνεμοζάλη. §. (μεταφορ. εἶδος φυτοῦ , τὸ ὁποῖον ἀφανίζει τὰ σπαρτά. Ἐν χειρογρφ. ὅταν. Λεξικῷ φέρεται : » Ὑποκυστὶς ἤτοι Ὑοσκύαμον ἄγριον, τὸ παρά τινων λεγόμενον Λύκον , τὸ φυόμενον ἐν τοῖς φα[σηόλοις ;] «) » Λέων, ὀσπριολέων, λεόντειος πόα (βοτάνη). herbe -louve, (διαφ. τοῦ) §. »Ὀροβάγχη. orobanche, θ.

Λυκουρδίνι(-ῖνος), ᾽ψ. (κυρ. ὁ) » Λευκίσκος. mulet blanc ; (κοινότερον ὀνομάζονται τὰ ξηρὰ ἢ καπνισὰ κεφαλόπουλα), ἴδε καὶ Βοῦρος.

᾽Λυμάρικα (παιδιὰ) , ἴδε Διδυμάρικα.

᾽Λυθρινάρι } , ᾽ψ. ἴδε ᾽Ρυθρινάρι.
᾽Λυθρίνι }

Λύνω, ῥ. μετ. » Λύω. délier, dénouer, défaire. §. λύνω τὸν δεμένον ἢ ἀποδεμένον διὰ μαγείας (κυρ. νεόνυμφον). » Ἀναλύω (» Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι, « Ἡσυχ.). dénouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Δένω.

Λυόνω, ῥ. μετ. » Τήκω, ἐκ(συν)τήκω, διαλύω, χωνεύω (κυρ. ἐπὶ μετάλλων). fondre. §. dissoudre. ‖. λυόνω τὸν πηλὸν μὲ (εἰς) τὸ νερὸν (Σημ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὰς ὁμοίας, καλλήτερον 'να γράφετει Λειόνω, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γεωπονικά : » Νίτρον καὶ ἀφρόνιτρον λειώσας μετὰ ὄξους «). » Δίημι (ὁ ἀόρ. Διεὶς), φύρω. delayer ; gâcher ; détremper. ‖ . πῦραν τὸν τρόπον (τὴν τέχνην) 'να λειόνουν τὸ σίδερον. » Σιδήρου χώνευσιν ἐξεῦρον. fondre. §. ἴδε Σβύνω. §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Τήκομαι, ἐκ(συν)τήκομαι, λύομαι, διαλύομαι, διαχέομαι, διαῤῥέω. §. δαπανάομαι, φθίνω. fondre, se fondre, se dissoudre. §. se consumer, dépérir; languir, ἴδε καὶ Στραγγίζω. ‖. ἀφ' οὗ λειώση τὸ ἀφιόνι μὲ τὸ 'λάδι. »Ἐλαίῳ διεθεὶς ὁ ὀπὸς (Διοσκορ.). ‖ . ἡ κόλλα ἀφ' οὗ λειώσῃ μὲ 'ξείδι. » Κόλλα, λυθεῖσα ὄξει (ὁ αὐτ.).« ‖ . ἂν ἦνε νοτιᾶ, καὶ ἔβγῃ καὶ ἥλιος, λυόνει 'γλίγωρα (τὸ χιόνι). » Ἐὰν δὲ νότισόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ταχὺ διαχέεται (συντήκεται),« Ξενοφ. ‖ . τὰ ξύλα τῶν καραβίων 'μας 'σάπησαν, καὶ τὰ σχοινιά 'μας ἐλυωσαν. » Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπτε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται (Ὅμηρ.).« ‖ . ἐλυωσαν τὰ ροῦχά 'του. » Διέπεσον αὐτοῦ τὰ ἱμάτια. ses vêtemens tombèrent en lambeaux. ‖ . 'να 'τὸ βράσῃς, 'ως οὗ 'να λυώσῃ. » Τακερῶς ἔψειν (Ἀθην.).« ‖ . (καὶ μτφορ.) λυόνει βλέποντάς σε (ὅσο σὲ βλέπει). »Ὃ δὲ . . λείβεται θεώμενος (Ἀρστφ. Ἱππ. 327).«

Λύπη. » Λύπη, ἀθυμία, ἀνία , θλῖψις , πικρία, ἄλγος (τὸ), τὸ λυπούμενον (κτλ.). douleur, θ. tristesse, affliction, chagrin, peine, θ. déplaisir. §. » Οἶκτος, οἰκτιρμὸς, ἔλεος (ὁ καὶ τὸ), συμπάθεια. pitié, θ. compassion, commisération.

Λυπημένος, η, ον. »Λυπούμενος (κτλ.), περίλυπος, στυγνάζων, κατώδυνος , περιαλγής. affligé, triste, chagrin.

Λυπηρὸς, ὴ, όν. »Ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, ἀλγεινός. triste, affligeant.

Λυπητερὰ , ἐπ. » Οἰκτρῶς , λυπηρῶς , γοερῶς (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). tristement, lugubrement, lamentablement.

Λυπητερὸς (ὁ ἄλλ. Παραπονετικὸς) , ὴ , όν. » Θρηνώδης, γοερὸς καὶ γεώδης (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. §. (ὁ προξενῶν λύπην). » Οἰκτρὸς, ἐλεεινός. triste , ἴδε καὶ Λυπηρὸς. §. (συνεκδοχ. ὁ Ἐλεημονητικὸς καὶ εὐσυμπάθητος). »Οἰκτίρμων, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθής. compatissant, miséricordieux.

Λυποῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνιάομαι, θλίβομαι, ἀλγέω, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, λυποῦμαι (»Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην, » Δημοσθ. Πανταίν.), ὀδυνάομαι. s'affliger , s'attrister, se chagriner. §. regretter. §. » Φείδομαι. épargner. ‖. λυπήθηκες 'νά με προσκαλέσῃς εἰς τὸ τραπέζι σου. » Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ (Θεοφρ.).« ‖ .'δὲν λυποῦμαι. » Ἀφειδέω , ἴδε καὶ Ψηφῶ. §. » Οἰκτείρω, ἐλεέω, φείδομαι, συμπαθέω , σπλαγχνίζομαι (Εὐαγγ.), λυποῦμαι (» Λυπούμενοι τοὺς αἰλούρους καὶ τοὺς ἱέρακας,« Διοδ. Σικελ. Ἀ, 84). compatir, plaindre, avoir (être ému de)pitié (de compassion). ‖ . ἐκεῖνος ὅ,που λυπεῖται, ἴδε Λυπητερός. ‖ . ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν λυπεῖται, ἴδε Ἀλύπητος.

Λύρα, ὄργ. (μουσ.). » Λύρα. lyre, θ.

Λυσεντερία (προφ. κοιν. Λυσαντερία καὶ Λυσοντερία), πάθ. » Λειεντερία (συγχέεται μὲ τὸ) δυσεντερία. dyssenterie , lienterie. ‖ . ἔχω (πάσχω) δυσεντερίαν. » Δυσεντεριάω.

Λυσίδι (λέξις ὑφαντ.), ἴδε 'Πάσμα.

Λύσιμον. » Λύσις. l'action de délier (etc).

Λύσσα, πάθ. » Λύσσα. rage, θ. §. ἀλμυρὸ λύσσα (φρσ.). » Δεινῶς ἁλμυρόν. extrêmement salé.

Λυσσιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λυσσάω καὶ (Ἀττ.) λυττάω. enrager.

Λυσσιασμένος, η, ον. » Λυσσῶν(-ττῶν), λυσσαλέος. enragé.

Λυτάρι (τὸ σχοινὶ , μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ λαγωνικὰ , τραβοῦν τὰ ἅλογα κτλ.). »Ἀγωγεὺς, ῥυτὴρ, ῥυταγωγεὺς, ζευκτηρία. laisse, θ. couple, θ. harde, θ. accouple, θ. trait (ἰδίως ἐπὶ ἵππ.). longe, θ.

Λυτὸς, ὴ, όν. »Ἀελυμένος,ἄνετος. délié.

Λυχναράκι. » Λυχνίδιον(-άριον), λυχνίσκος. lampion.

Λυχνάρι } . » Λύχνος, λύχνον. lampe,
Λύχνος } θ. bougeoir.

Λυχνοστάτης. » Λυχνία , λυχνοῦχος. gueridon.

Λυώσιμον. » Τῆξις, ἔκτηξις, τηκεδὼν (Διοδ. Σικελ.). Χώνευσις καὶ Χωνεία (κυρ. διὰ τὰ μέταλλα). fonte, θ. §. ἴδε Σβύσιμον.

Λώβα, πάθ. ἴδε Λέπρα.

Λωβιάρης, α, ικον } . » Λεπρὸς, λε-
Λωβιασμένος, η, ον } πρῶν, λωβὸς (λω-
βὸν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικούς μας τὸ χαλασμένον βαμβάκι, σιτάρι, κτλ.). lépreux.

Λωλὸς (ὀρθ.) Ἀωλὼς (ἂν ἦν' ἐκ τοῦ) » Ὁλωλὼς-ῶτος· ἢ Λολὸς (ἂν ἦν' ἐκ τοῦ) » Ὁλολος (, ὁ γυναικώδης καὶ βάκηλος, καὶ ὁ δεισιδαίμων«, κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ ἐκ τοῦ) » Αὔλλος (, ποιητὴς κωμῳδούμενος ἐπὶ μωρίᾳ«, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον), ἡ, ὸν, ἴδε Τρελλός.

Μ.

Μ, μ, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Β· » Μυζάω-βυζάνω, Ἑλμινθα-λεβίθα, κτλ. || . εἰς Ν. » Λαχμὸς-λαχνὸς, λικμίζω-λιχνίζω, στάθμη -στάφνη, κτλ. §. Ἐκθλίβεται· » Γόμφος-γάφος, λαμβάνω-λαβαίνω, νύμφη-νύφη, ὀμφαλὸς-ὀφαλὸς, κτλ.

Μὰ, ἐπ. (Ὁρκ.). » Μὰ (κυρ. ἐπὶ ἀρνήσεως), νὴ (ἐπὶ βεβαιώσεως). par. || . ναὶ, μὰ τὸν Δία. » Ναὶ, μὰ Δία· » Νὴ τὸν Δία. || . Οὐχί, μὰ τὸν Δία. » Οὐ, μὰ Δία· » Μὰ Δία.

Μαγαρίζω (ἀμφιβάλλω ἂν ἔχῃ σχέσιν μὲ τό) » Μεγαρίζω (, κατασκευάζω τὸ εἰς τὰ Θεσμοφόρια ὑπάγειον οἴκημα, μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ μάγαρον, ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ἢ Ἑβραϊκοῦ Μαγοὺρ, κατοικία, καὶ ἐσήμαινε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀχοῦρι), ῥ. μετ. » Κόπρῳ μιαίνω, τιλάω, μυσάττω. embrener, crotter, salir.

Μαγαρισιὰ (ἡ). » Κόπρος, τίλος, τίλημα. bran.

Μαγάρισμα. » Τίλησις. l'action d'embrener.

Μαγγανίζω (βάλλω, σφίγγω εἰς τὸν Μάγγανον), ῥ. μετ. » Πιέζω, θλίβω, συνθλίβω. presser, serrer sous la presse.

Μαγγανοπήγαδον. » Γαυλὸς (κυρ. τὸ Ἀνασυρτῆρι), περιακτὸν ἄντλημα. chapelet, roue à pots, puits grec.

Μάγγανος (ὅπου σφίγγουν, ὁ Τουρκ. Μεγγενὲς), ἐργ. » Πιεστήριον, πιεστὴρ, κύλινδρος, μάγγανον (μεταγ.). presse, θ. calandre (κυρ. τῶν ὑφασμάτων). §. (ὅπου κινοῦν). »* Ἱστὸς. métier.

Μαγεία. » Μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, φαρμακεία. magie, θ. sorcellerie.

Μαγειρειὰ (ἡ), (τὸ μαγειρευμένον φαγεῖ'), ἴδε Μαγέρεμμα. || . Χύθ' ἡ μαγειρειά 'μας, πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ.), ἴδε Κουμπαριὰ (εἰς τὸ παράρτημα).

Μαγειρειὸ (τὸ) } . » Ὀπτανεῖον, μαγει-
Μαγειρειὸς (ὁ) } ρεῖον, ὀψοποιεῖον. cuisine, θ.

Μαγειρεύω, ῥ. μετ. » Σκευάζω, ὀψοποιέομαι. apprêter, accommoder (la viande, le poisson, etc) ; faire la cuisine.

Μάγεμμα. » Γοητεία, φαρμακεία. ensorcellement.

Μαγεμμένος (προφ. καὶ Μαγκωμμένος), η, ον. » Γεγοητευμένος, πεφαρμαγμένος, φαρμακῶν (Δημοσθ.). ensorcelé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος, παραλογιασμένος, ξεχασμένος, χαμένος, κτλ.). » Ἐμβρόντητος, ἐμβεβροντημένος (Λουκιαν.), καταπληξ-ήγος. égaré, étourdi.

Μάγερας, -ισσα. »Μάγειρος (τὸ θηλ. Μαγείραινα [Ἀθην. ΙΓ']· τὸ Μαγείρισσα εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Ο': » Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μαγειρίσσας,« Βασιλ. Α, ή, 43), ὀψοποιὸς. cuisinier. || . εἶμαι μάγερας (ἢ) κάμνω τὸν μάγειραν. »Μαγειρεύω. être cuisinier, faire la cuisine. || . ὅσαι φοροῦν μαχαῖρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (παροιμ.), ἴδε Μαχαῖρι.

Μαγέρεμμα (τὸ ἔργον τοῦ μαγείρου). » Ὀψοποιΐα, μαγειρεία. l'action de faire la cuisine. §. (συνεκδοχ. τὸ μαγειρεμμένον φαγεῖ'). » Μαγείρευμα (« Τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσῆγεν, ἐν αἷς τὰ μαγειρεύματα,«) ἴδε καὶ Φαγητόν.

Μαγεύω, ῥ. μετ. » Γοητεύω, μαγγανεύω, φαρμάσσω(-ττω), φαρμακεύω(-άω), μαγεύω (« Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται [ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας ὁ Ἀντώνιος],« Δίων Κάσ. Α'). ensorceler, donner un sort.

Μάγια (τὰ), (Ὁ Ἐτυμολ. 'τὰ γράφει Μάγεια. » Τὸ Μάγος σημαίνει . . . καὶ τὸν τὰ μάγεια ἐργαζόμενον«). »Γοητεῖαι, φίλτρα, ἐπῳδαὶ, μαγγανεῖαι, μάγγανα, μαγγανεύματα, φάρμακα, φαρμακεῖαι. sort, charme, maléfice, enchantement, sortilège. || . ὅσαις γυναῖκες κάμνουν μάγια τοὺς ἄνδρας. » Ὅσαι φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· » Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι (Πλουτ.).«

Μαγιὰ (ἡ), ἴδε Προζύμι.

Μαγκοῦρα (ἡ ἄλλ. Ἀγκούλα [ἀπὸ τοῦ Ἀγκύλη], Λαγγοῦσα καὶ Στραβολέκκα, τὸ λογισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν, ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄγκυρα, * ἀγκυ-

ρίς. Καμπύλη (Λακωνική) βακτηρία, καλαῦροψ-οπος (ἡ). croche καὶ crosse, θ.

Μαγνήτης (ὁ), ὀρ. »Ἡρακλεία (»Μαγνῆτις,»Μαγνησία,»Σιδηρῖτις) λίθος (ἡ), Μάγνης (Μαγνήτης) λίθος (ὁ). aimant.

Μάγος,-ισσα. » Γόης, μάγος, φαρμακὸς -ὶς, φαρμακεὺς-εύτρια, ἐπαοιδὸς καὶ (κρσ.) ἐπῳδός. sorcier, magicien. §. » Μάντις (κυρ. ἔστις προλέγει τὸ μέλλον). devin.

Μαγουλήθρα, πάθ., ἴδε Παραμαγοῦλα.

Μαγουλίκα (εἶδος κεφαλοδέσμου γυναικείου). » * Παρα(» Περι)γναθὶς, προσγναθίδιον.

Μάγουλον (ἀπὸ τοῦ) » Μᾶλον (Δ. ἀντὶ) Μῆλον (» Ηρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων, « Ἐπγρ. » Διατὶ τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρὰ ἐστιν ;« Ἀλέξ. Ἀφρδ.). » Γνάθος (ἡ). παρειά. joue, θ.

Μαδημένος, η, ον. » Μαδαρὸς, μαδὸς, ψιλὸς, λεῖος, ἐψιλωμένος, παρατετιλμένος (ἐπὶ κακοῦ). pelé, dépilé, etc.

Μαδίζω (τὸ ἄλλ. Τσουμαδῶ), ῥ. μετ. » Τίλλω, ψιλόω, λει(λε)αίνω, μαδίζω, παρατίλλω (κυρ. ταὶς μασχάλαις καὶ τὰ κρύφια μέλη). peler, dépiler, épiler; plumer (κυρ. πουλιά). ||. μαδίζω τριαντάφυλλα. » Λύω. effeuiller.

Μάδισμα (τὸ ἄλλ. Τσουμάδισμα). »Τίλσις, ψίλωσις, μάδη(δι)σις, μαδάρωσις, τιλμὸς, παράτιλσις (ἴδε ἀνωτέρω). dépilation. §. (τὸ πέσημον τῶν τριχῶν). »*Τριχορρόια. chute des cheveux, θ. ||. (τὸ—τῶν φύλλων). Φυλλορρόια, φυλλοβολία. chute des feuilles, θ. ||. (τὸ—τῶν πτερῶν). »*Πτερορρόια, πτίλωσις. mue, θ.

Μαδῶ, ῥ. μετ. ἴδε Μαδίζω. §. (πέφτουν ἡ τρίχες μου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τριχορρόεω, μαδάω, ψιλόομαι. perdre ses cheveux. ||. (τὰ πτερά μου). » Πτερορρύεω. muer, se déplumer, perdre son plumage. ||. (τὰ φύλλα μου). » Φυλλορρόεω, φυλλοβολέω, φυλλοχοέω. se dépouiller, s'effeuiller.

Μάζαλη (ἡ κόλλα ἢ ἀλευρόκολλα τῶν ὑφασμάτων). » Μαζαλὶς, * ὑγροπαιπάλη. empois, chas.

Μαζαλίζω (κολλάρω ὑφάσματα),ῥ. μετ. » Πσιπαλόω(-άω). empeser.

Μαζάλισμα (τὸ κολλάρισμα τῶν ὑφασμάτων). » Παιπάλη(λω)σις. empesage.

Μαζεύω (ἐκ τοῦ) » Ὁμαδεύω (» Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν«, Ησυχ. » Ωμάδευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσε,« Σουίδ.), ἴδε Μαζόνω.

Μαζῆ ἢ Μαζὶ (ἂν ἦνε ἀπὸ τοῦ Ομάδι, τὸ ἄλλ. Αντάμα, ἐκ τοῦ Μάζα » Δρουγγιστὶ, ἅμα, πυκνῶς, μάζα,« Βασιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἀμφιλοχ. παρὰ Βαλσαμ. » Εἶθ' οὕτως οἱ συνόντες αὐτοῖς δρουγγιστὶ, ἤγουν ὡς μάζα, ὁμοῦ [Λέων τακτ.]«, ἴδε καὶ Μαζωμὸς), ἐπ. (ἀθρ.). » Ὁμοῦ, ἅμα, σὺν (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), μετὰ (ἴδε Μέ). avec. » Συνάμα. ensemble, conjointement. ||. ὅλοι(-αις,-α) μαζῆ. » Ἀθρόοι(-αι,-α), σύμπαντες, ἀθρόως, ἀθρόως, συλλήδδην, ὁμοθυμαδόν. tous ensemble. ||. αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει, ἂν ἠμποροῦμεν, νὰ τὸ διαβάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ, καθὼς εἴμεθα· εἰδὲ μὴ, ἀπὸ δυὸ-δυὸ μαζῆ. » Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ἡμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰδὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ (Ξενοφ. Ἑλλ.).«

Μαζόνω (ἀπὸ τοῦ Ιταλ. amassare, κατὰ τὸν Κορ.), ῥ. μετ. »Ἀθροίζω, συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω (κυρ. καρποὺς, γεννήματα κτλ. καθὼς καὶ τὸ)συγκομίζω, συναλίζω, συμφορέω, ἐκλέγω, ἀναλέγομαι, δρέπομαι (κυρ. ἄνθη, ᾽πωρικὰ, κτλ.). amasser, ramasser, rassembler, assembler, recueillir; cueillir (ἄνθη, ᾽πωρικὰ, κτλ.). ||. μαζόνω (᾽παίρνω, σηκόνω) ἀπὸ καταγῆς. » Ἀναλέγομαι, ἀναιρέσμαι. ramasser. ||. ὁ δοῦλός ᾽του, ἀκολουθῶντας κατόπιν, ἐμάζονεν ὅσα φλουριὰ ἐπέφταν ἀπὸ τὰ ποτήρια. » Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιάλεων στατῆρας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. ||. μαζόνω τὰ πράγματά (᾽νοικοκεριά) μου (ἴνα ᾽τὰ μετακομίσω). » Συσκευάζομαι. plier (trousser) bagage, faire son paquet. ||. ὅταν μαζόνῃ (συνάζῃ) ἢ σιτάρι, ἢ ᾽λάδι, ἢ κρασὶ, ἢ μαλλί. » Ὁπότε συγκομίζοι, ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔρια (Ξενοφ. Ἀπομν.).« ||. ᾽να μαζόνῃ ἕνα ὀβολὸν ἀπὸ τὸν καθένα. » Ὀβολὸν παρ᾽ ἑκάστου ἐκλέγειν (Λουκιαν.).« ||. μαζόνω τὸ πλῆθος. » Ἐκκλησιάζω, ἐκκλησίαν παραγγέλλω (προγράφω, συγκαλέω), ἀγείρω, συναγείρω. convoquer le peuple. ||. μαζόνω ἄσπρα. » Ἀργυρολογέω, χρηματίζομαι. ||. μαζόνω τὰ δοσίματά. »Φορολογέω, δασμολογέω (διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως), ἴδε καὶ Δόσιμον. ||. εἴχομεν δὲ εἰσόδημα εἰς μετρητὰ ἕως σαράντα-πέντε τάλαντα, καὶ αὐτὰ ἦσαν τότε μαζωμένα. » Χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ᾽ ἦν προεξειλεγμένα (Δημοσθ. περὶ Στεφ.).« ||. μαζόνω τὰ πανιὰ (ναυτ.). » Στέλλω (»Συστέλλω, »Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. plier (carguer, ferler, larguer [ἐξ ἡμισείας]) les voiles. ||. μαζόνω τὰ φορέματά μου ἐπάνω. »Ἀνακολπάζω

(-ίζω,-όω)-ομαι. trousser. §. 'να μαζώξῃ τὸν νοῦν 'του 'σ τὸ κεφάλι 'του. » Ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν (Πλάτ.).« ||. μαζόνομαι, ῥ. μεσ. » Συνέρχομαι, ἀθροίζομαι, συναθροίζομαι, εἰς ταὐτὸ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) γίγνομαι. s'assembler, se rassembler. » Συνίσταμαι. s'attrouper (ἐπὶ κακοῦ). » Συῤῥέω (μεταφορ.). affluer. §. » Συστέλλομαι. se contracter, ἴδε καὶ Συμμαζόνω.

Μάζωμα. » Συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἄθροισις, ἀθροισμὸς, συμφόρησις. assemblage; recueil. ||. μάζωμα ἀνθρώπων, ἴδε Μαζωμός. ||. μάζωμα γεννημάτων (καρπῶν κτλ.). » Συλλογὴ, συγκομιδή. récolte, θ. §. (τὸ ζάρωμα) » Συστολή. contraction.

Μαζωμὸς } (κυρ. ἀνθρώπων. » Μαζῶνες
Μάζωξις } ὠνομάζοντο, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ'] καὶ αἱ ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας γινόμεναι Διονυσιακαὶ σύνοδοι, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς μάζης, τὴν ὁποίαν διένεμον εἰς τοὺς συντρώγοντας οἱ διωρισμένοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιστάται). » Ὁμήγυρις, σύνοδος, συνέλευσις, σύλλογος, συναγωγὴ, ὅμιλος, συνάθροισις, ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιασμὸς (κυρ. διὰ δημοσίας ὑποθέσεις), συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια (μεταφορ.), σύςασις (ὄχλου) (ἐπὶ κακοῦ). affluence, concours; amas; attroupement. ||. μάζωξις φίλων, ἴδε Συναναστροφή.

Μαθαίνω, ῥ. μετ. » Διδάσκω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω, μαθητεύω (τινά). enseigner, instruire, apprendre à, dresser, ἴδε καὶ Διαβάζω. ||. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφρὰς, τώρα σὲ 'τὸ μαθαίνω. » Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκιαν).« ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, ἴδε Βάλλω. ||. ἀνίσως θέλῃς 'να μάθῃς τὸν υἱόν σου 'να γένῃ 'ποδηματᾶς ἢ λεφτουργός. » Εἰ μέν τοι βούλοιο σκυτέα διδάξασθαι αὐτὸν ἢ τέκτονα (Ξενοφ. Ἀπομν.).«

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Παιδεύομαι, διδάσκομαι, ἀσκέω. apprendre. ||. διότι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.), « ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. μαθαίνω ἀπ' ἔξω. » Ἐκμανθάνω. apprendre par cœur. ||. μαθαίνω καλά. » Ἀκριβόω (» Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλους καθίστη δικάζειν, « Ξενοφ. Κυρ.). ||. 'να μάθῃ ἐκεῖνος ('να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον)! (φρσ.). » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. ῥ. οὐδ. « Πυνθάνομαι, γιγνώσκω, μανθάνω, ἀκούω. apprendre.

Μάθημα. » Μάθημα. leçon. θ. ||. ἤκουσε μερικὰ μαθήματα καὶ ἀπὸ τὸν Δίωνα. » Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες (Πλάτ. Ἐπιστ.).« ||. τὰ παθήματα μαθήματα (παροιμ.). » Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἐόντα ἀχάριτα μαθήματα γέγονεν (Ἡρόδ. Ἀ).«

Μαθημένος (» Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, μαθημένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πλεονεξίαν, δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ τὴν ἀπομάθωσι, « Κορ. Χιακ. Ἀρχαιολ.), η, ον, ἴδε Πραγμένος καὶ Συνηθισμένος.

Μάθησις (ἡ ἄλλ. Προκοπή). » Παιδεία, γνῶσις. connoissances, lumières, θ. πλ.

Μαθητεύομαι, ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπροσ.). ||. ἀφ' οὗ μαθητεύθηκε τὸ πρᾶγμα. » Ὡς δ' οὖν ἐγνώσθη· » Ἐπεὶ δ' ἔκπυστα ἐγεγόνει. dès qu'il fut connu.

Μαθητής. » Συνὼν, φοιτητὴς, ἀκουστὴς, ἐπιτήδειος, ὁμιλητὴς, μαθητεύων, μαθητευόμενος. élève, disciple; écolier, étudiant; apprenti (τεχνίτου). ||. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ (δεῖνος). » Διήκουσε (Φιλιστίωνος).«

Μαθήτρα. » Μαθήτρια, μαθητρίς. écolière, θ.

Μαϊάτικον ('ψάρι), ἴδε Παλαμύδα.

Μαϊμοῦ, ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Μιμὼ-οῦς (Τζέτζ). » Πίθηκος-ου καὶ Πίθηξ-ηκος (ὁ). singe. (Εἶνε ὑπὲρ τὰ 80 εἴδη. Ὁ) » Χοιροπίθηκος (τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶνε ὁ) papion ἢ babonim, ἴδε καὶ Ἀγριάνθρωπος. ||. μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (ἡ ἄλλ. Σεμπέκα). » Κερκοπίθηκος. guénon.

Μαινοῦλι, 'ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μακάρι, ἐπ. (εὐκτ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Μακάριε! (Ἡ χρῆσίς 'του εἶναι ἀρχαιοτάτη· διότι ὁ Σουΐδας λέγει· » Τὸ δὲ Μακάρι τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα), ἀντὶ τοῦ » Εἴθε, ἴδε Ἄμποτε. §. συνδ. (ὑποθ.), ἴδε Ἀνίσως.

Μακαριὰ (ἡ). » Μακαρία, περίδειπνον, καθέδρα (Φωτ.). (Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους ἡ σύμπτωσις τῆς λέξεως καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Αἱμακουρία· ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται) » Τάφος (» Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,« Ἰλ. ψ, 29). repas funebre, ἴδε καὶ Κόλλυβα.

Μακαρίτης, -ισσα ἢ-ίτρα,-ικον. » Μακαρίτης, μακάριος, μακαρισθεὶς, ὁ τῆς μακαρίας (ἀμείνονος, εὐδαίμονος) λήξεως, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης (Συνέσ.). feu, défunt, d'heureuse mémoire.

Μακεδονῆσι, φ. (ὁ Μαγηδανὸς ἢ Μαϊδανὸς, λέξις ὄχι Τουρκικὴ, καθὼς τὴν ἐξέλαβεν ὁ Κορ., ἀλλὰ παρεφθαρμένη προφανῶς ἀπὸ τοῦ Μακεδανὸν, ταὐτόσημον

τὸ καὶ Πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις. » Διοσκορ. Αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν μικρὸν). » Σέλινον καὶ πετροσέλινον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) persil.

Μακελλάρης (ὁ Τουρκιστὶ Κασάπης). » Κρεωπώλης. boucher.

Μακελλειὸ (ἀπὸ τοῦ Λατ., τὸ Τουρκ. Κασάπικον ἢ Κασαπειόν). » Κρεωπωλεῖον. boucherie, θ.

Μάκος (ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπαρούνας) (»Ἡ μήκων, ἐκ τοῦ μήκους παρωνομασμένη, μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἐνίοις λέγεται, βαρβάροις μὲν, ἐοικόσι δὲ ἀπήχημα φυλάττειν γλώττης Ἑλληνίδος παλαιᾶς, « Εὐσταθ. Ἰλ. Θ, 302), ἰατρ. » Μήκωνος σπέρμα, *μηκώνειον (σπέρμα). graine de pavot.

Μακραίνω, ῥ. μετ. »Μηκύνω, μακρύνω. allonger, rallonger. §. » Παρατείνω. prolonger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μηκύνω (-ομαι), μακρύνομαι devenir plus long, s'allonger,. §. ῥ. μέσ. ἢ μετ. (τὸ ἄλλ. Ξεμακραίνω, πηγαίνω δηλ. ἢ στέλνω μακρυὰ), ἴδ. Ἀπομακραίνω.

Μακρινός, ή, όν. » Ἀφεστήκως, ἀπῳκισμένος. §. μακρός. lointain. §. de longue haleine.

Μακρογένης. » Βαθυπώγων, μακροπώγων, βαθυγένειος, μακρογένειος, βαθεῖαν (ποδήρη [ὑπερβ.]) καθειμένος ὑπήνην. qui a une longue barbe.

Μακρολαίμης, ισσα, ικον. » Μακροτράχηλος, μακραύχην (Ἀριστοτ.), δολιχόδειρος (ποιητ.) (καὶ μετωνυμ.) γεραννίας (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γαλλ.) (qui a un) cou de cigogne (de grue).

Μάκρος (τὸ). » Μῆκος (τὸ), μακρότης. longueur, θ. le long. ||. 'ς τὸ μάκρος. ἴδε Εἰς. ||. 'πάγει εἰς μάκρος, ἴδε Πάγω.

Μακρουλός, ή, όν. » Ἐπιμήκης, ἑτερομήκης, παραμήκης, ὠοειδής, ἐπιμηκέστερος. oblongue, ovale.

Μακρυὰ, ἐπ. » Μακρὰν, πόῤῥω, ἀπὸ καὶ (ποιητ.) ἄπο, τηλοῦ καὶ τῆλε (ποιητ. Ἀπ' αὐτοῦ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα, καθὼς, Τηλεγράφος, τηλεσκόπιον, τηλεβόλον, κτλ.). loin. ||. πλέον μακρυὰ, ἴδε Μακρύτερα. ||. ὀλιγώτερον μακρύτερα. » Ἔλασσον ἄπωθεν (Θκδ.). » ||. ὅσοι δὲ ἦσαν μακρυὰ, καὶ μάλιστα οἱ πολλὰ μακρυά. »Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου«, (αὐτ.). ||. ὅταν τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ πολλὰ μακρυά. » Ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς ἐκ πάνυ πολλοῦ, Ἀριστ. ||. πολλὰ μακρυά. » Πόῤῥωτάτω, ὡς (ὅτι) πόῤῥωτάτω, ἐπὶ μήκιστον, ἐπὶ μακρότατον, μακροτάτω, μακρότατα. très-loin. §. πολλὰ μακρυὰ (φρσ. μεταφορ.)! » Πολλοῦ γε καὶ δεῖ· » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός, ἐνδεῖ· » Ἐλλείπει μακρῷ· » Οὐδ' ἐγγύς· » Πολὺ τὸ μέσον· » Τοῦ παντὸς δέω (Αἰσχύλ. Προμ.)· » Πολλοῦ δέω ἀπολογεῖσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.)· » Πολὺ δεήσομεν μιμεῖσθαι (αὐτ. Πολιτ. Γ'). il s'en faut beaucoup. ||. ποῦ 'να 'μοιάσῃ τὸν ἀδελφόν 'του! πολλὰ μακρυά! » Καὶ τῷ ἀδελφῷ ἀνομοιότατος. πῶς γάρ; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ||. πόσο' μακρυὰ εἶσαι! » Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις! ||. εἶμαι (κατοικῶ, εὑρίσκομαι, στέκομαι) μακρυά. » »Ἀπέχω (»Ἡ πόλις ἀπέχει τοῦ πέραν σταδίους πέντε «), ἀφέστηκα (» Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;), ἀπῴκισμαι. ||. ἡ μία πόλις εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἡμερῶν δρόμον. » Δυεῖν ἡμέραιν τὼ πόλεε ἀλλήλαιν διέχετον (ἀπέχετον, ἀφεστήκατον). les deux villes sont distantes (éloignées) l' une de l' autre.

Μακρυνάρι. » Σύριγξ-ιγγος (ἡ). (Πολύβ. καὶ Ἀθήν.), αὐλὼν, πάροδος, δίοδος. corridor, couloir, galerie, θ. allée, θ. ἴδε καὶ Ῥοῦγα.

Μακρὺς, εια, ύ. » Μακρὸς, δολιχὸς (ποιητ.), βαθὺς (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα). long-longue. ||. φόρεμα μακρὺ, γένεια (μαλλιὰ) μακρυά. » Χιτὼν (»Πώγων, »Κόμη) βαθὺς, ποδήρης, ποδηνεκής. ||. πλέον μακρύς. ἴδ. Μακρύτερος. ||. πολλὰ μακρύς. » Μήκιστος, σχοινοτενής. très-long. ||. ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.), ἴδ. Ξαπλόνομαι.

Μακρύτερα, ἐπ. » Πόῤῥωτέρω, μακροτέρω, μᾶσσον. plus loin. ||. Βλέπει μακρύτερα, »Ἐπὶ πλεῖον ὁρᾷ,« Ξεν. (Ἱππ. ά).

Μακρύτερος, η, ον. » Ἐπιμηκέστερος, βαθύτερος, σχοινοτενέστερος, μάσσων (Ξενοφ.). plus long.

Μαλάζω (τὸ ἄλλ. Χειρομαλάζω), ῥ. μετ. » Μαλάσσω (-ττω), μάσσω (-ττω), βλιμάζω, χειραπτάζω, δέφω καὶ δέπτω. manier, palper, patiner.

Μαλαθρίτης (εἶδος φειδιοῦ, ἴσως ὁ) » Μόλουρος (ὁ καὶ) μολουρὶς καὶ μολυρὶς (ἡ). espèce de serpent. §. (εἶδος πουλιοῦ), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Μάλαθρον, φ. » Μάραθον καὶ Μάραθρον. fenouil.

Μαλακὰ, ἐπ. Ἀπαλῶς, μαλακῶς (Ἀ.

γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι κεθεύδειν «, Θκρ.). mollement.

Μαλακόνω, ῥ. μετ. » Ἁπαλύνω, ἀνίημι, μαλάσσω (-ττω), μαλακοποιέω, λαπάσσω-άζω (τὴν γαστέρα κυρ.). amollir, ramollir, mollifier (ἰατρ.). || . ἡ ἀγριομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχα. » Βῆχα πεπαίνει μαλάχη ἡ ἀγρία. la guimauve cuit la toux §. ῥ. αὐτοπ. » Μαλάσσομαι (-ττομαι), ἁπαλύνομαι, ἀνίεμαι, ἀποφλεγμαίνω (κυρ. διὰ τὰ σπυριὰ, πονέματα, κτλ.). mollir, s' amollir.

Μαλακὸς, ἡ, όν. » Ἁπαλὸς, μαλακὸς, ὑγρὸς, ὑπείκων τῇ ἀφῇ, λεῖος (καθὼς ἡ γούναις, κτλ.). mou-olle, doux -ouce (au toucher), moelleux. || . (οὐσ.) μαλακόν. » Τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. » la fontanelle.

Μαλακούτσικος, η, ον. » Μαλακίων, ἁπαλίας. mollet, douillet.

Μαλάκωμα, τὸ. » Μαλάκυνσις, μάλαξις, λάπαξις (κυρ. τῆς γαστρός). amollissement.

Μάλαμμα, μέταλλ. (ἐκ τοῦ) » Μάλαγμα, (διὰ τὴν ἄκραν τοῦ μαλακότητα καὶ ἐλαστικότητα, ὅθεν καὶ τὸ Πλουτάρχειον: » Χρυσοῦ μαλακτῆρες «). » Χρυσὸς, χρυσίον (κυρ τὸ νομισματοκοπημένον). or. §. (τὸ ἀνακαλυφθὲν οὐ πρὸ πολλῶν χρόνων) ἄσπρον μάλαμμα (ἠμποροῦσεν ἴσως νὰ ὀνομασθῇ) » Λευκὸς χρυσὸς καὶ (μονολ.) Λευκόχρυσος (ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἤδὲν εἶχον προσδιωρισμένην τὴν λέξιν διὰ τὸ ἀλαγάριστον ἢ δολωμένον, τὸ κοινῶς Φράγκικον μάλαμμα. Προσφυέστερον νομίζω τὸ) » Χρυσάργυρος. (ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ) » Ἤλεκτρον (τοῦ Ὁμήρου, ἡ, καλήτερα, τὸ) » Χρυσήλεκτρον (τοῦ Πλινίου). platine, θ. or-blanc.

Μαλαμματένιος, α, ον. » Χρύσεος καὶ (κρσ.) χρυσοῦς, χρυσήλατος, χρυσότευκτος. d' or, fait d' or, ἴδ. καὶ Χρυσός.

Μαλαμματικόν. » Χρύσωμα, χρυσίς. vaisselle d' or, θ.

Μαλαμματοκαπνίζω, ῥ. μετ. » Χρυσόω (πυρὶ), ἐπιχρυσόω. dorer.

Μαλαμματοκάπνισμα. » Χρύσωσις (ἡ ἐκ πυρὸς) (Ἀθην. Ε). dorure, θ.

Μαλαμματοκαπνισμένος, η, ον. » Κεχρυσωμένος, χρυσοβαφὴς, χρυσόκλυστος, χρυσωτὸς, ἐπίχρυσος, χρυσεπίβαπτος. doré, vermeil.

Μαλαμματόνω, ῥ. μετ. ἴδε Μαλαμματοκαπνίζω καὶ Χρυσόνω.

Μαλαχτικὸς, ἡ, όν. » Μαλακτικός. amollissant. || . μαλακτικὸν (κυρ. ἰατρικὸν). » Μάλαγμα. émollient.

Μάλιστα, ἐπ. (βεβ). » Γε, μενοῦν, μενοῦνγε (Γραφ.), πάντως, καὶ μάλα, νὴ Δία, ναὶ μὰ Δία, ἔγωγε, μάλιστά γε, φήμ' ἐγώ. oui ; sans doute || . τεχνῖται λοιπὸν εἶνε, λέγει, ὅσοι ἤξεύρουν ἕνα κάμουν ἕνα τι χρήσιμον πρᾶγμα ; μάλιστα, εἶπεν. » Ἆρα οὖν, ἔφη, τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; μάλιστά γε, ἔφη. « § ἐπ. (συγκρ. καὶ ἐπιτατ.). » Μάλιστα, οὐχ ἥκιστα, γε. même, sur tout. || . ναὶ, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πολλοὶ μάλιστα. » Ναὶ μὰ Δία, καὶ πολλοί γε (Ξενοφ. Κυρ.). « || καὶ ἤδὲν θὰ σὲ κακοφανῇ, ἂν σὲ ἴπω τὴν ἀλήθειαν ; (καθόλου!) μάλιστα καὶ θὰ χαρῶ. » Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ ; ἡσθήσομαι μὲν οὖν. || . καὶ μάλιστα. » Ἄλλως τε, καὶ μάλιστα, καὶ ταῦτα, οὐχ ἥκιστα δέ. d'ailleurs. || . καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ καὶ ἡμᾶς τὸ εἶπαν ἀπὸ προτήτερα. » Ἄλλως τε καὶ προειπόντων (Θουκ.). «

Μαλλὶ (κυρ. τῶν προβάτων κτλ., τὸ γνεθόμενον). » Ἔριον, ἐρέα, μαλλός. laine, θ. || χράμια ἀπὸ τὸ καλλήτερον μαλλί. » Ἀμφίταποι τῆς πρώτης ἐρέας (Ἀθήν.). « §. (τῶν ἄλλων ζώων, ἡ τρίχες). » Τρίχες. poil. §. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἀνθρώπου κυρ.). » Κόμη, τρίχες. cheveux, chevelure, θ. || . τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου (τοῦ λεοντα ριοῦ, κτλ.). » Χαίτη. crinière, θ. §. μαλλιὰ τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ ἕνα εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μαλλιάζω (βγάζω μαλλὶ ἢ τρίχαις), ῥ. ἀμ. » Τριχόομαι, τριχοφυέω, μαλλόομαι. pousser du (se couvrir de) poil.

§. ἐμάλλιασεν ἡ γλῶσσά μου νὰ λαλῶ (φρσ. μεταφ. τῆς ὁποίας ἡ παρὰ τοῦ Γαζῆ ἐτυμολογία ἐν λέξει Μαλκάω ἤδέν μοι φαίνεται πιθανὴ), ἴδε Γανειάζω.

Μαλλιαρὸς, ἡ, όν. » Λάσιος, δασὺς, μαλλωτός. velu, poilu ; laineux (καθὼς τὰ πρόβατα).

Μαλλιαροχόρτι, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Μάλλινος, η, ον. » Ἐροῦς-οῦ. de laine, fait de laine.

Μαλόνω, ῥ. μετ. Ἐπιτιμάω, ἐπιπλήσσω (-ττω), καθάπτομαι, καθικνέομαι, ἐπιλαμβάνομαι, κακίζω, μάχομαι (» Καὶ, χειμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῷ παιδὶ, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε, « Θεόφρ. Χαρ.). gronder, gourmander, reprimander, tancer, quereller, reprendre,

entreprendre, faire une mercuriale à.

Μάλωμα (κυρ. μεγαλητέρου πρὸς μικρότερον). » Ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις, κακισμὸς (Στραβ.). reprimande, θ. gronderie, θ. §. (ἡ μεταξὺ δύο τινῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων, λογοτριβὴ, ὁ Τουρκ. Καβγάς). » Ἔρις. querelle, θ. démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή. §. ἴδε Κάκιωμα.

§. ῥ. ἀμ. (φωνάζω θυμωμένος). » Δεινὸν ποιέω, σχετλιάζω, βριμάομαι (-όομαι), ἐμβριμάομαι. gronder. §. ἴδε Κακιόνω. §. ῥ. ἀλληλοπ. » Ἐρίζω. se quereller.

Μαμμα (φωνὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν φαγεῖ). » Μάμμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) maman. ||. ὅταν φωνάζῃ τὸ παιδὶ, Μαμμὰ-μαμμά. » Μαμμᾶν (Ἀριστοφ. Νεφ.)

Μαμμή. » Μαῖα, μαιεύτρια, ἀκεστρὶς (ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. sage-femme, accoucheuse, θ.

Μάμμος. » Μαιευτής. accoucheur.

Μαμμοῦδι, » Ἔντομον, δάκετον (κυρ. τὸ φαρμακερόν). insecte. ||. τὸ ῥεβίθι δὲν κάμνει μαμμοῦδι. » Ἐρέβινθος οὐ ζωοῦται (οὐ ζωογονεῖ, οὐ θηριοῦται), «Θεόφρ. (Φυτ.).

Μανδάλωμα. » Συζύγωσις, ἐπιζύγωσις. l'action de fermer (de s'enfermer) au verrou (au loquet).

Μάνδαλος. » Ζύγωθρον, κόραξ, λύκος, τύλαρος (Ἡσύχ.), ἐπιβλὴς (ἡ), στροφεὺς, βάλανος, κλεῖθρον, μάνδαλος (ὅθεν τὸ Μανδαλωτόν). loquet; verrou, clinche, θ. ἴδε καὶ Συρτάρι. ||. βάλε τὸν μάνδαλον εἰς τὴν θύραν (εἰς τὸ παράθυρον, κτλ.). »Συζύγωσον τὰς θύρας (τὰς θυρίδας κτλ.). » Ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν. ||. σήκωσε τὸν μάνδαλον. » Ἀναζύγωσον (τὰς θύρας, κτλ.), ἄνωσον (ἄνες) τὸν κόρακα (κτλ.). haussez le loquet. ||. καταίβασε τὸν μάνδαλον. » Ἐπιζύγωσον, κάθες τὸν κόρακα. baissez-le. ||. γύρισα (σήκωσα, ἔβγαλα) τὸν μάνδαλον, κ' ἐμβῆκα. « Παραγαγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον (Λουκιαν.). «

Μανδαλόνω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. »Συζυγόω (»Ἐπιζυγόω, » Βαλανόω) τὰς θύρας. fermer au loquet (au verrou).

Μανδῆλι (ἢ Μαντεῖλι, ἢ Μαντίλι, ἴσως ἀπὸ τοῦ Manualium, ἐγχείριον, ἐγχειρίδιον, χειρομάνδυλον. Τὰς δὲ λεγομένας Μαντείλας οὐδὲν ἂν κωλύει Λάσια καλεῖν καὶ Χειρόμακτρα, ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος, « Πολυδ. Ζ'). » Ἡμιτύβιον (κυρ. τὸ λινὸν, ἡ Μπατίστα), καψιδρώτιον, σιμικίνθιον ἢ (ὀρθότ.) σημικίνθιον (Λατ., καθὼς καὶ τὸ) σουδάριον. mouchoir, ἴδε καὶ Μυξομάνδηλον.

Μάνδρα. » Σταθμὸς, σηκὸς, αὐλὴ, μάνδρα, αὖλις, ἔπαυλις, αὔλιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'). parc, bercail.

Μανδρίζω (κυρ. πρόβατα κτλ.), ῥ. μετ. » Αὐλίζω, σηκάζω (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), εἰς τὸν σηκὸν κατακλείω, συναυλίζω, μανδρεύω (Νικητ. Χρον.). parquer, renfermer. §. (μεταφορ. ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ Κλείω, Στενοχωρῶ). » Συνελαύνω, συγκλείω, συναλίζω, συνειλέω, συνωθέω. resserrer, reduire à l'étroit.

Μάνδρισμα. » Αὐλισμὸς, συναυλισμὸς καὶ *συναλισμὸς, ἡ ἐν τῷ σηκῷ κατάκλεισις, *συνείλησις, μάνδρευμα (Νικητ. Χρον.). l'action de parquer (de renfermer. §. resserrer).

Μανδρόσκυλον (τὸ } , ζ. » Μολοσσὸς,
Μανδρόσκυλος (ὁ) } ποιμενικὸς κύων. mâtin, chien de troupeau (de berger, de Brie).

Μανδὺ (τὸ), (ἡ λέξις εἶνε Περσικὴ, διασωθεῖσα μόνον εἰς τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων. Ὁ Δίων Κάσσιος 'τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς Κάππας τῶν Ῥωμαίων). » Μανδύας (ὁ), (»Ὁ δὲ Μανδύης χλαμύδος εἶδός ἐστι, τὸ παρὰ τῷ πλήθει μαντίον λεγόμενον, μὴ πλέον (ἢ) ἄχρι γονάτων ἐξ ὤμων ἠρτημένον, »Ἰωάνν. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν), μανδύη καὶ μανδὺς (ἡ). soutane, θ.

Μανίκι (Λατ.). » Χειρὶς (ἡ). χείρωμα (»Σημαίνει δὲ τὸ χείρωμα, μανίκιν, »Ἐτυμολ.). manche, θ. ||. εἶχε τὰ χέριά 'του ξεπερασμένα ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ φορέματός 'του ('δὲν εἶχε τὰ μανίκιά 'του περασμένα). » Εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον (Δημοσθ.)· » Οὐ διειρκὼς τὼ χεῖρε διὰ τοῦ χιτῶνος· » Ἀναβληδὸν (»Ἐπαναβληδὸν) ἠμφίεστο. il portait son habit en guise de manteau. ||. πέρνα τὰ μανίκιά σου, ἴδε Περνῶ.

Μανιτάρι (ὑποκορ τοῦ) » Ἀμανίτης (Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.). Μύκης-ητος (ὁ). champignon.

Μάννα (» Ἔχασ' ἡ μάννα τὸ παιδὶ, καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάνναν, « Θρν. ΚΠ. ἐκ τοῦ Μήνα, ἡ μητέρα, ὅθεν Μηναγύρτης, ὁ ἄλλ. Μητραγύρτης, ἴδε Κορ. Ἀτ. Τομ. Ά. ἢ ἐκ τοῦ) » Μάμμη καὶ Μαμμία (» Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; « Ἀριστοφ., ὅθεν τὸ Γαλλ.). maman (Εἰς

τὸν Λουκιανὸν διετηρήθη τὸ ὑποκοριστικόν, Μαννάριον, καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον τὸ, Μαμμίδιον, ταὐτὸ εἰπεῖν, Μανοῦλα ἢ Μανίτσα), ἴδε Μητέρα. §. μάννα τοῦ νεροῦ (μεταφορ. ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει), ἴδε Κρουνιά.

Μάννα, ἰατρ. » Μάννα (τὸ), (διαφ. τοῦ) ἀερόμελι, manne, θ. ἴδε καὶ Μέλεγος.

Μανίλι, (τὸ ἀλλ. Μαινοῦλι), ᾿Ψ. ἴδε Στρεγγύλα.

Μαντίλα (τὸ πετσί, ὅπου κρέμεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βωδιοῦ). » Ὑποδερὶς, φάρυγξ (Ἡλιοδ. Γ΄), λωγάνιον. fanon.

Μαντίλι (ἢ Μαντίλλι), ἴδε Μανδῆλι.

Μαξιλάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. maxilaris, Παρῴδιον, παραγναθίδιον), ἴδε Προσκέφαλον.

Μαξιλάρα, ἴδε Προσκεφαλάδα.

Μαραγκιάζω (κυρ. διὰ τὰ ᾿πωρικὰ), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Σταφιδιάζω.

Μαράγκιασμα, ἴδε Σταφίδιασμα.

Μαραίνω, ῥ. μετ. » Μαραίνω. faner; fletrir.

Μάραμμα. » Μάρανσις, μαρασμός. fletrissure, θ.

Μαργαριταρένιος, α, ον. » Μαργαροκόλλητος, μαργάρεις πεποικιλμένος (διηνθισμένος, κατηστερισμένος). orné de perles.

Μαργαριτάρι. » Μαργαρίτης (ὁ), μάργαρος (ὁ). μάργαρον (τὸ) (Παυσαν. Η, 18). perle, θ.

Μαργαριταρόῤῥιζα (τὸ Τουρκ. Σαδέφι). » Κόχλος (ἡ μαργαροφόρος), ὄστρακον (τὸ πολυτελὲς), ὄνυξ, *μαργαρῖτις (ἡ), *μαργαροκόγχη, βέρβερι (τὰ). nacre (de perle), θ.

Μαργιὰ (πρωβατίνα, ἐκ τοῦ) » Ἀμοργὶς-ίδος (ἀμνὰς, ἡ ἐξεσθηκυῖα τὸ γάλα, « Ἡσύχ.). brebis qui a cessé d' agneler.

Μαργωτήρα, ᾿ψ. ἴδε Μουδιάστρα.

Μαρίτσα (εἶδος κογχύλης ποταμίας, τὰ ὄστρακα τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸς καλλωπισμὸν τῶν ἀχθαφόρων ζώων, καὶ ἀντὶ ψήφων εἰς τὸ παιχνίδι Μάγκαλα, ὅθεν ἴσως εἶνε τῶν ἀρχαίων ἡ) » *Χειρίνη (, ἂν δὲν ὠνομάζετο καὶ τότε) » Μαρὶς (, καθὼς ἠμπορεῖ τις πιθανῶς νὰ τὸ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν λέξιν Γλυκυμαρὶς, ἴδε Ἀχλάδα), porcelaine, θ.

Μαρκηοῦμαι (κυρ. ἐπὶ βωδιῶν), ῥ. ἀμ. (ἀντὶ) » Μαρυκέομαι, ἴδε Ἀναμασσῶ.

Μαρμαρένιος, α, ον. » Μαρμάρε(ρει)ος καὶ Μαρμάρινος, μαρμαρωτὸς (Γλωσσαρ.), μαρμάρου (λίθου τοῦ Παρίου) πεποιημένος, λύγδινος. de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον. » Μάρμαρος (λίθος, ὁ καὶ ἡ. » Ἰστέον δὲ ὅτι γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθεὶς, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κατὰ γένος προφέρει οὐδέτερον, » Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 734), λίθος Πάριος, λύγδος, (ἡ). marbre.

Μαρούλι (ὁ Σουΐδ. καὶ τὰ Γεωπον. ᾿τὸ γράφουν Μαϊούλιον, καὶ ὀρθότ. Μαϊούνιον, ἴσως διότι φυτρόνει ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Ἰούλιον), φ. » Θρίδαξ (ὁ καὶ ἡ), θριδακίνη. laitue, θ.

Μάρτυρας (ὁ). » Μάρτυς καὶ Μάρτυρ-υρος. témoin. ||. φέρνω μάρτυρας (ἢ μαρτύρους, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον Αἰολικὸν σχηματισμόν), ἴδε Φέρνω.

Μαρτυρία. » Μαρτυρία, μαρτύριον (Ξενοφ.), μαρτύρημα. témoignage, déclaration (en justice), déposition; autorité.

Μαρτυρικὸν (γράμμα). » Γραμματεῖον. certificat, attestat.

Μαρτύριον, ἴδε Τυραννία.

Μαρτυρῶ (φανερόνω πρᾶγμα, ἄνθρωπον κτλ., κρυμμένον), ῥ. μετ. » Μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω. revéler, déferer, dénoncer. §. (δίδω μαρτυρίαν), ῥ. ἀμ. » Μαρτυρέω, ἐπιμαρτυρέω, ὁμολογέω. témoigner, déposer, attester, avouer. ||. μαρτυρῶ ἐναντίον τινός. » Καταμαρτυρέω. charger, déposer contre.

Μασούρι (τὸ καλαμάκι). » Πήνη, πηνίον, καλάμιον, καλαμίσκος. bobine, θ. époullin (ὅταν ἦνε γεμάτον μὲ γνέμα).

Μασουρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδ. Καλαμίζω.

Μάσσημα. » Μάσσησις καὶ Μάσησις, διαμάσσησις καὶ διαμάσησις. l' action de mâcher; mastication.

Μασσουλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μαζαρύζω, μαστιχάομαι, μαμμάω. mâchonner.

Μασσῶ, ῥ. μετ. » Μασάομαι καὶ Μασόμαι, διαμασάομαι καὶ διαμασάμαι. mâcher. §. (μεταφορ.) μασσῶ τὰ λόγια μου, (ἢ ἐλλειπτ.) τὰ μασσῶ. » Θορυβέομαι, βαμβαίνω, βαμβαλίζω, ὑποτονθορύζω. balbutier, parler entre ses dents.

Μαστάρι (κυρ. τὸ βυζὶ τῆς ἀμελγομένης ἀγελάδας, κατὰ μετωνυμ. δὲ ἡ κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τὸ Μουσλοῦκι). » Ὀρσύδρα, κρουνὸς, κρουνίσκος. στρόφιγξ-ιγγος (ἡ) (κυρ. τὸ κινούμενον μέρος τοῦ). robinet, fontaine, θ. canulle καὶ cannelle, θ.

Μαστίχα. » Μαστίχη, σχινίνη, σχινοβ-

ῥητίνη (» Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐκ τῆς σχίνου, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη, « Διοσκορ.). mastic. ||. μασσῶ μαστίχαν. » Σχινίζομαι. §. (μτνμ. τὸ ἐγκοίλιον τῶν μαλακίων). » Ἐριθάκη.

Μαστιχηὰ, δ. » Σχῖνος (ὁ καὶ ἡ), τερέβινθος καὶ τέρμινθος, φυλία. (»Ἡ δὲ φυλία, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυρρίνῃ, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τοὔνομα, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ἑ, 477), ἴδε καὶ Φυλίκη. lentisque.

Μαστίχι, ἴδε Μαστίχα. ||. μαστίχι τῆς σουπιᾶς κτλ. » Μύτις. (εἰς τὰ ὄστρεα) Μήκων. §. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, διότι τὸν παρὰ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἰξὸν ἐμάσσων τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, καὶ μασσοῦν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ γυναῖκες ὡς μαστίχην). » Κονδρίλλη καὶ Χονδρίλη (σώζεται, κατὰ τὸν Βελλώνιον, ἡ λέξις εἰς τὴν Λῆμνον), ἴδε Ἰξιά.

Μετὰ (ἀντὶ Μετὰ), προθ. (σημαίνει καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνθέσει ὅ,τι καὶ τὸ Ἀνά), ἴδε τὴν λέξιν.

Μάταιος, η, ον. » Μάταιος, κενὸς, φρυῦδος, ἐτώσιος καὶ ἀνερώλιος (ποιητ.). vain.

Ματαιότης. » Ματαιότης, ματαιοφροσύνη. vanité, θ.

Ματάκι. »Ὀφθαλμίδιον (Ἀριστοφ. Ἱππ. 903.)

Μάτι (ἀπὸ τοῦ) »Ὄμμάτιον (Ἀριστοτ. Φυσιογν. , Ὑποκορ. τοῦ) » Ὄμμα (τὸ), ὀφθαλμὸς , ὄψεις (θ. πλ.). œil. ||. μὲ τὰ μάτιά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'σας, 'των ἢ 'τους). » Αὐτοψεί, αὐταῖς ὄψεσι. de mes (tes, ses, etc) yeux. ||. μάτια λιγωμένα, περικομμένα, πρῃσμένα, ἴδε τας λέξεις. ||. ἀνοίγω καὶ κλείω συχνὰ τὰ μάτιά μου, ἴδε Καμμύζω. ||. δὲν ἔκλεισα μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ. ἀντὶ τοῦ, δὲν ἐκοιμήθην ὁλότελα.). » Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσι, « Ὅμηρ. ||. καρφόνω (στυλόνω) τὰ μάτιά μου (ἐπάνω εἰς ἕνα τί). »Ἀτενὲς (»Ἀσκαρδαμυκτὶ) ὁράω (ἐνορἀω)· » Ἀτενίζω· » Τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερείδομαι. fixer. ||. 'τὸν ἀγαποῦσα (τὸν εἶχα) 'σὰν τὰ 'μάτιά μου (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μόσχου τὸ) » Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν. » ||. τὸ ἕνα 'του 'μάτι σ' τὴν ἀνατολὴ', καὶ τἄλλο σ' τὴ δύσι' (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλλοιθρίζοντας). »Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα (Ἀριστοφ. Ἱππ.)· » Εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷ καὶ τριῶν ἀλωπέκων«. ||. παίζει τ' ὀμμάτι μου, ἴδε Παίζω. ||. τὰ μάτιά 'του βγάζουν φωτιὰς (σπίθαις). » Πῦρ βλέπει. (καὶ ποιητικώτ.) »Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, »Ιλ. Ν. » Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο«, Ησ. » Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς« ; Οδ. Τ. ||. κάμνει 'σ τὰ μάτια (κυρ. ἐπὶ ἵππου πάσχοντος Κριθίασιν, μεταφρ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ, Λαχταρεῖ, Ζηλεύει). » Ὀφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμεῖ. envier. §. διὰ τὰ 'μάτια (φρσ.). » Ὄψεως ἕνεκα (Πλούτ. Ἀντών.)· » Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα (Θουκ. Δ', καὶ Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀνάλογον ταύτης φράσιν ἔχουν οἱ Τοῦρκοι τὸ, Ἀγιάκ-πατιρδισί)· » Πρόφασιν· »Πρόσχημα· »Ὄνομα μέν· » Τῷ μὲν ὀνόματι· » Ὅσον ἀφοσιώσασθαι· » Λόγου χάριν· » Ἀφοσιώσεως ἕνεκα. pour la forme ; par manière d' acquit; pour sauver les apparences. §. (συνεκδοχ. ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). » Ὄψις, ὅρασις. vue, θ. ||. ὅσο' φθάνει τ' ὀμμάτι. » Ἐξ ὄψεως μήκους (Ξενοφ.). « ||. 'δὲν φθάνει τ' ὀμμάτι μου 'ως ἐκεῖ. » Οὐκ ἐφικνοῦμαι τῇ ὄψει. ma vue ne porte pas jusque là. ||. ἔχει καλὸ 'μάτι (βλέπει δηλ. καλὰ, μακρυὰ). » Ὀξυδερκεῖ. il a la vue perçante. ||. ἔχω 'σ τὸ 'μάτι. » Ἐποφθαλμιάω, ἐποφθαλμίζω. guigner, lorgner, avoir des vues sur. ||. εἶχε τ' ὀμμάτι 'του 'σ τ' ἄσπρα. »Καὶ τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. ||. κάμνω 'μάτι (κυρ. ἐπὶ ἐρωτικῆς διανεύσεως). »Πειράω, ἐπιλίζω,πληκτίζομαι,διαπληκτίζομαι (»Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλούτ.), ἰλλώπτω, κατιλλώπτω (» Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων, «Φιλομ. παρὰ Κλήμ.). jouer de la prunelle. ἴδ. καὶ Γνέφω. §. 'μάτι (ἰδιαιτ. τὸ βάσκανον, καὶ αὐτὴ ἡ βασκανία), ἴδε Μάτιασμα. ||. ἔχει κακὸ 'μάτι ('ματιάζει δηλ. καὶ ἐπομένως βλάπτει ὅ,τι ἰδῇ καὶ 'τὸν ἀρέσῃ). » Βάσκανον ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν (Πλούτ. Συμπ.). ||. 'νὰ μή σε πιάσῃ 'μάτι (φρσ.)! ἴδε Βασκαίνω. ||. 'τὸ φορεῖ διὰ τὸ 'μάτι, (ἤ) ἵνα μὴ 'τὸν πιάνῃ 'μάτι. » Βασκάνιον (» Ἀντὶ βασκανίου, » Ἐπὶ βασκανίας [φθόνου] ἀποτροπῇ) τοῦτο φέρει.

§. (κατὰ μετωνυμ. ἡ τρύπα τοῦ δικτυοῦ, 'ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ πλέξιμον). (ἀπὸ τοῦ) » Ἄμμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄμμα καὶ Ἀμα-ατος (τὸ), ἀψίς. maille, θ.

'Ματιά. » Βλέμμα, ὀμμάτων (ὀφθαλμῶν)· ἐπιβολὴ (βολὴ), ῥίψις ὄμματος. regard; coup d' oeil; §. œillade, θ.

'Μάτιαγμα, ἴδε 'Μάτιασμα.

'Ματιάζω (βλάπτω μὲ τὸ 'μάτι μου),

ῥ. μετ. » Βασκαίνω, καταβασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμιάω (-άζω). fasciner. || . ἔφτυσα τρεῖς φοραὶς σ τὸν κόρφο μου, νὰ μὴ βματιαχθῶ (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (παρατηρῶ τὸ σημάδι μὲ τὸ βμάτι μου, ἵνα τὸ ἐπιτύχω), ἴδε Σημαδεύω.

Μάτιασμα. » Βάσκανος ὀφθαλμοῦ βολή, βασκανία (» Τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι, » Ἀριστοτ.). fascination.

βΜατσοῦλι (τὸ μονόν, ὅπου κρατοῦν μὲ τὸ χέρι). » *Διόπτρα, *δίοπτρον. lorgnette, θ. lunette, θ. || . βματοῦλια (τὰ διπλᾶ, βπου βάλλουν εἰς τὴν μύτην, ἢ σφίγγουν περὶ τὰ μελίγκια). »*Διοπτῆρες. lunettes, θ. besicles, θ. conserves, θ.πλ.

βΜατοκυλίζω (, ῥ. μετ. »Καθαιμάσσω,

βΜατοκυλῶ (καθαιματόω. ensanglanter, mettre tout en sang.

βΜατοκυλισμένος, η, ον. » Αἱμόφυρτος (ἀντὶ) Αἱματόφυρτος, αἱματοσταγὴς καὶ αἱμοσταγής. tout en sang, ἴδε καὶ Καταματωμένος.

βΜατόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Αἱματόνω.

βΜατόπονος (ὁ ἄλλ. Πονόμματος), πάθ. » Ὀφθαλμία. ophtalmie, θ. || . ἔχω βματόπονον. » Ὀφθαλμιάω. avoir mal au yeux.

βΜατοτσούναρον (κυρ. ἡ τρίχα τοῦ βματοφύλλου). » Βλεφαρὶς (ἡ). cil.

βΜατόφυλλον (τὸ δέρμα, ὅπου σκεπάζει τ' ὀμμάτι· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Βλέφαρον (Γλέφαρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζουν τὸ μέτωπον), ἔλυτρον (ὀφθαλμοῦ), ταρσός. paupière, θ.

Ματραπάζης (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Μεταπράτης, ἴδε Μεταπουλητής.

βΜατωμένος, η, ον, ἴδε Αἱματωμένος.

Μαυλίζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. » Προαγωγεύω, μαστροπεύω. prostituer.

Μαυλιστὴς (ὁ Τουρκ. Πεζεβένγκης), ἑστρια (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.). » Προαγωγὸς, μαστροπός. maquereau, mercure, proxenète, (τὸ θηλ.) appareieuse.

Μαυράδα, ἴδε Μαυρίλα.

Μαυραγάνι (εἶδος σιταριοῦ). »Μελαναγνα(ι)θήρ. espèce de froment.

Μαυραγκαθηὰ, δ. ἢ θ. » ‘Ράμνος (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην). brande, θ. (ὁ σπόρος του, χρήσιμος εἰς τὴν βαφικὴν, εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον Λαζιχέρι, καὶ Γαλλ. grain d' Avignon ou jaune.).

Μαυράδι (μαύρη βούλλα, μαῦρον σημάδι). » Μελάνωμα, μέλαν (» Τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα, «Ξεν.), μέλασμα. noircissure, θ. || . (ἰδίως τὸ τοῦ ματιοῦ, ἀντιθ. τῷ Ἀσπράδι). » Μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν (Ἀριστ.), κόρη (σώζεται ἡ λέξις), γλήνη. prunelle, θ. pupille, θ. iris.

Μαυρειδερὸς, ἡ, όν. » Ὑπόμελας, ἀμαυρὸς, φαιὸς, μελανωπὸς, κυανόχρους καὶ κυανόχρως-ωτος. noirâtre, ἴδε καὶ Μελαχρινὸς καὶ §. Σκοῦρος.

Μαυρήτερος, η, ον. » Μελάντερος (» Ἡ γέρανος, οὖσα τεφρὰ, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, » Ἀριστοτ. Ζ', Γ', 10).

Μαυρίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμαυρόω (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ [Ἔργ. 325.] εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ α) μαυρόω (»Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί«). »Μελαίνω. noircir. §. ῥ. αὐτοπ. » Μελαίνομαι. noircir, se noircir.

Μαυρίλα. » Τὸ μέλαν, μελανότης. noirceur, θ. §. » Μελανία. noircissure, θ. || . (φαίνεται) ’σὰν μιὰ μαυρίλα ’σ τὸν κάμπο’. »Ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ (Ξενοφ.).«

Μαύρισμα. »Μελάνωσις, μέλανσις, μελασμός. noircissure, θ.

Μαυροκέρατον, ’πωρ. » *Μελανίς. merise, θ. ἴδε καὶ Ἀγριοκέρασον.

Μαυροκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόμελας, πελιδνὸς, μολι (λυ) ἑδόχρους (-χρως), μελάγχλωρος. livide.

Μαυροκούδιδον, ’ψ. ἴδε Γουδίδι.

Μαυροκούκκι (ἡ ἄλλ. Μαύρη-μυρωδιὰ, καὶ Τουρκ. Τσουρὲ-ὀτοῦ), ἄρ. » Μελάνθιον (σώζεται ἡ λέξις). herbe aux épices, θ. toute-épice, θ. nielle, θ. cumin-noir. || . τὸ ἄγριον —, nielle des champs, barbue, θ. poivrette, θ.

Μαυρομμάτης, α, ικον. » Μελανόφθαλμος, κυανώπης-ῶπις. qui a les yeux noirs.

Μαυροπούλι, π. ἴδ. Ψαρῶνι.

Μαῦρος (ἀντὶ) » Μαυρὸς (τὸ ἴδιον μὲ τὸ) » Ἀμαυρός. » Μέλας-αινα, μελαμβαφής. noir. || . μαῦρος πίσσα (ἡ) ’σὰν τὴν πίσσα’. »Μελάντερος ἠύτε πίσσα (Ὅμηρ.)«. noir comme du jais. §. σκοτεινὸς, (ἐπομ.) ἄγριος, φοβερός. || . ἡ μαύρη γῆ. » Γαῖα μέλαινα (Ὀδ. Ἀ.). || . ἡ μαύρη θάλασσα. » Πόντος μέλας. || . Ἡ μαύρη ὥρα. »Κῆρα μέλαιναν. §. βμαῦρος (συνεκδοχ. ὁ Γάϊδαρος, ὅθεν αἱ παροιμίαι:) ζῆσε μαῦρέ μου, νὰ φᾷς τριφύλλι. (καὶ) ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χαρτάρι μὴ φυτρώσῃ, ἴδε Ψοφῶ.

Μαυροσῖτι, ἴδε Μαυραγάνι.

Μαυροτήγανον (μεταφορ.), πάθ. » Ἄνθραξ. **charbon.**

Μαυροφορεμένος, η, ον. » Μελανειμονῶν, μελανείμων, μελανόστολος (Πλούτ.), κυανόστολος (ποιητ.). **vêtu de noir.**

Μαυροφρύδης, α, ικον. » Μελάνοφρυς, κυανόφρυς. **qui a les sourcils noirs.**

Μαυρόψαρον, ᾽ψ. » Κάνθαρος, κορακῖνος (» Καὶ κορακῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ», Οππ. Ἁ, 133). ἴδε **canthère**, καὶ Μελανοῦρι.

Μαχαιράδικον (ἐργαστῆρι). » Μαχαιροπωλεῖον καὶ Μαχαιροπώλιον. **boutique de coutelier**, θ. **coutellerie**, θ.

Μαχαιράκι.. » Μαχαιρὶς, μαχαίριον, μαχαιρίδιον. **couteau de poche, jambette**, θ.

Μαχαιρᾶς. » Μαχαιροποιὸς, μαχαιροπώλης. **coutelier.**

Μαχαῖρι (τοῦ τραπεζιοῦ, κτλ.). » Μαχαίριον (τὸ ἐπιτραπέζιον. Κλημ. Ἀλεξ.). **couteau, coutelas.** || . μαχαῖρι τῆς μέσης (ἢ) τοῦ ζωναριοῦ (το Τουρκ. Χαντζάρι). » Ἐγχειρίδιον, μάχαιρα, παραξιρὶς, παραζωστρὶς, παραμαχαιρίδιον, ἀκινάκης (Περσ.). **poignard.** || . εἶνε σ᾽ τὰ μαχαίρια (φρσ.). »Θανασίμως πρὸς ἀλλήλους διάκεινται (στασιάζουσι). **ils sont aux épées et aux couteaux** (**aux couteaux tirés**). || . ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι, ᾽δὲν εἶν᾽ ὅλοι μαγέροι (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ τοῦ κωμικοῦ Φιλήμονος· » Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν » Ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα «, Ἀθην. Ζ΄), (παρομ.). » Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι, (ἢ) » Πολλοι θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Μαχαιριά. » Μαχαίρας (» Μαχαιρίου) πληγή. **coup de poignard.**

Μαχαιροβγάλτης. » Φονῶν, ἀνδροφόνος, τὴν μάχαιραν ἔχων προχειροτέραν τοῦ λόγου. **coupe-jarret; ferrailleur.**

Μαχαιρόνω, ῥ. μετ. » Τῷ ξίφει (» Τῇ μαχαίρᾳ) πλήττω (παίω). **poignarder.**

Μάχομαι (σύνηθες μόνον εἰς τὴν μεταφ. σημσ. ἀντὶ τοῦ Ἔχω ἀντιπάθειαν, Ἀντιστέκομαι, Κατατρέχω κτλ), ἴδε Πολεμῶ κτλ.

Μὲ, πρόθ. (ἀποκοπεῖσα ἐκ τῆς) »Μετὰ, (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς σωζομένας εἰσέτι φράσεις· Μετὰ μένα, μετὰ κεῖνον-νά, κτλ. καὶ ἀπὸ τῶν Βυζαντ. διάφορα χωρία. » Μάλαξον κρόκον αὐγοῦ μετὰ ῥοδέλαιον καὶ τὸ βραδὺ θέτε τὸ μετὰ βαμπάκιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς [Ἱερακοσόφ.]. Συντάσσεται δὲ μὲ αἰτιατ., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰς προθ.) »Σὺν, μετὰ, ἐν, διὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, κτ.. (μὲ τὰ ἐπιῤῥ.) ἅμα καὶ ὁμοῦ, (μὲ τὰς τροπολογικὰς λεγομένας μετοχὰς, καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὰ μόρ.) **avec.** §. **par, etc.** (καὶ σημαίνει 1ον. τὸ Ὁμοῦ, ἢ σχέσιν τινὰ καὶ ἀναλογίαν): αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης κτλ.), ἴδε Αὐτός. || . εἰς τὸν πολεμον τοῦ Μαραθῶνος ἦτον στρατηγὸς ὁ Μιλτιάδης μὲ ἄλλους ἐννηά. » Τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Μιλτιάδης ἐστρατήγει δέκατος αὐτός. **lui dixième.** || . ἔρχεται μὲ διακόσια καράβια. » Ὅτι πρόσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων. || . ᾽νὰ ἔβγῃ ἀέσως μὲ εἰκοσιπέντε καράβια. » Πλεῦσαι τὴν ταχίστην πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί. || . ἐσυμφώνησαν ᾽νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ κίστρον, οἱ μὲν φυλακάτορες μὲ τὰ ἄρματά ᾽των, οἱ δὲ ἄνδρες μ᾽ ἕνα ᾽πουκάμισον μόνον, καὶ ἡ γυναῖκες μὲ δυό. »Συνέθεντο τὴν μὲν φρουρὰν ἔνοπλον ἐξιέναι τοῦ φρουρίου, ἄνδρας δ᾽ ἐν ἑνὶ χιτῶνι, γυναῖκας δὲ ἐν δυσί. || . καλλήτερα ᾽να ἦνε μὲ τοὺς Ἕλληνας παρὰ μὲ τὸν βάρβαρον. » Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. || . τρώγει πολὺ φαγεῖ μὲ λίγο ψωμί. » Ἐπεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον. || . τρώγει τὸ μαῦρο ᾽ψωμὶ μὲ τῆς ἐλπαῖς ἢ μὲ τὸ κάρδαμον. » Αὐτόπυρον ἐπ᾽ ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται. || . ἡ φιλία ᾽του μὲ τὸν Νικόστρατον. » Τὴν πρὸς Νικόστρατον φιλίαν αὐ-οῦ. || . ᾽μποροῦσα ᾽να (ἤθελα) ᾽πάρω τὰ ἄσπρα μου μὲ τὸ διάφορό ᾽τους. » Ἐκωμισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. || . καθὼς ἦτον μὲ τὰ φορέματα. »Ὡς εἶχεν αὐτῇ σκευῇ. || . μὲ τῆς ῥίζαις, (ἢ) μὲ τὴν ῥίζαν. »Αὐταῖς ῥίζαις, αὐτόῤῥιζος, πρόῤῥιζος, πρόῤῥιζα καὶ πρόῤῥιζον (ἐπίῤῥ.), αὐτόπρεμνος, προθέλυμνος. || . ἀφ᾽ οὗ τὸ μαζώξουν (τὸ καλάμι), τὸ βάλλουν τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ὕπαιθρον (καθὼς εἶνε) μὲ τὴν φλοῦδάν ᾽του. » Ὅταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέρματι «, Θεόφρ. || . μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν ᾽του; » Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν; || . στόμα μὲ στόμα, ῥάχι᾽ μὲ ῥάχι᾽, κτλ. » Στόμα πρὸς στόμα, κτλ. || . τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο (φρσ.). » Ἓν ἀνθ᾽ ἑνός. **l᾽ un portant l᾽ autre; le fort portant le faible.** || . χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρσ.). » Ἔτος πρὸς ἔτος. **année commune.** || . τί ἔχει ᾽να κάμῃ αὐτὸ μὲ τὸν λόγον ᾽που εἶπες; »Τί δ᾽ οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον ἂν ἔφησθα (Πλατ.); α §. (Ἐον. τὸν Τρόπον ἢ τὴν ὀργαν. Αἰτίαν): ὄχι (᾽δὲν ᾽τὸ ἔκαμε) μὲ κακίαν,

» Μὴ μετὰ κακίας (, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ), « Θλδ. || . ἀδύνατον 'ν' ἀποκτήσηται δύναμιν στερεὰν μὲ ταῖς ἀδικίαις, μὲ ταῖς ἐπιορκίαις καὶ μὲ ταῖς ψευτιαῖς. » Οὐκ ἔστιν ἀδικοῦντα, καὶ ἐπιορκοῦντα, καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι (Δημοσθ.) « || . μὲ κόπον ἀποκτῶνται τὰ καλά. » Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται. || . (ὁ Δράκων, ἔλεγαν,) 'δὲν ἔγραψε τοὺς νόμους 'του μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ αἷμα. » Οὐ διὰ μέλανος, ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους. || . μὲ τί τρόπον; »Τίνα τρόπον; » Τίνι τρόπῳ; » Ὂν τρόπον; par quel moyen? || . μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.)· »Πάντα τρόπον. || . μὲ βίαν (ζόρι, Τουρκ.). » Βίᾳ, βιαίως, πρὸς βίαν, βιαζόμενος (-η,-ον,-οι, κτλ.). par force. || . μὲ τιμήν. »Ἐντίμως, honnêtement ; honorablement. || . ἐπολέμησαν μὲ πολλὴν δύναμιν. » Πολλῇ τῇ ῥώμῃ μαχεσάμενοι. || . μὲ τὸ ἴδιόν 'του χέρι. » Αὐτοχειρί. || . μὲ τὰ μάτιά 'του 'το εἶδεν. »Αὐτοψεὶ (» Αὐταῖς ὄψεσιν) ἑωρακώς. || . μὲ ὀλίγα λόγια, ἴδε Σύντομα. || . μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἴδε Συμφωνία. || . ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. »Ὄνον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱππokρ.). « || . μὲ ψωμὶ μόνον 'δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος. »Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος (Εὐαγγ.)«. || . τὰ κλάματα, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους « , Ἀριστοτ. || . || . (ὁ Λύσανδρος) ἐκρήμνιζε τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν μὲ τούμπανα καὶ φλογέρας. »Ὑπ' αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις τὰ τείχη καθῄρει τῶν Ἀθηνῶν. au son des flûtes et des tambours. || . διαβάζω μὲ τὸ κερὶ (μὲ τὴν καυδήλαν, κτλ.). » Πρὸς λύχνον ἀναγινώσκειν· » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι (Λουκιαν.)« à la lueur de la lampe. || . νὰ περιπατῇ τὴν νύκτα μὲ τὸ φανάρι. »Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτός, «(Ἄλεξ. παρὰ) Πλδ. || . περπατῶ τὴν νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι. »Πρὸς τὴν σελήνην ὁδεύειν. au clair (à la lueur) de la lune. || . καὶ 'να σηκόνεσαι ('ξυπνᾷς) τὸ πουρνὸ μὲ τὴν καμπάνα'. » Ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων).« || . 'να κάμνῃ τὸν περίπατόν του μὲ τὴν δροσιά'. »Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψύχος (Πολιτ. Ἐ.).« || . 'νοιώθει μὲ τὸ γνέψιμον. » Ἀπὸ νεύματος αἰσθάνεται. || . δανείζω μὲ σημάδι (ἐμανέτι). »Δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ prêter sur gage. || . μὲ μεγάλο 'βαρο) διάφορο'. » Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις. || . ἐγὼ θέλω σοῦ 'τὸ κατορθώσῃ μὲ ἕνα τι πολλὰ ὀλίγον. » Ἐγώ σοι τοῦτ ἀπὸ μικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπράξαι (Ἀριστοφ.). « || . πουλῶ μὲ τὴν πῆχην. » Πρὸς πῆχυν. à la toise. || . 'νοικιάζω 'σπίτι μὲ τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον, κτλ.). »Εἰς μῆνας, εἰς (ἐπὶ) ἐνιαυτὸν, κτλ. au mois, à l' année, etc. || . ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σίγμα. » Ἐν τοῖς δυσὶ (»Διὰ δυοῖν) σίγμα τὴν θάλασσαν γράφουσι. || . καλωμένον μὲ (ἀπὸ) σουσάμι καὶ μέλι. »Σησάμῳ καὶ μέλιτι (»Διὰ [»Ἐκ] σησάμου καὶ μέλιτος) σκευασθέν. || . ἐφώναζε κάθε στρατιώτην μὲ τὸ ὄνομά 'του. »Καὶ τῶν στρατευομένων ἕκαστον ἐξ ὀνόματος (ὀνομαστί) ἀνακαλούμενος. par son nom. || . ἔρχεται μὲ τὰ κλάμματα, ἴδε Δακρυσμένος. || . 'περνοῦσε τὰ γεράματά 'του μὲ κλάμματα. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. || . 'τὸν ἐρώτησε τί κρατεῖ μὲ τὰ χέριά 'του. » Ὅ,τι μετὰ χεῖρας φέροι; ἴδε καὶ Εἰς. || . μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι, ἴδε Ὅλος. || . (ἐνίοτε, καὶ ἡ χρῆσις εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ, 'λλείπει.) » Τινὲς δαφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν (Ἡρακοσόφ. Δημητρ.)«, (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν:) 'Τὸ ἀλείφεις (μὲ) δαφνόλαδον. §. (3ον. Χρόνον). μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ γίνεται. »Τῷ χρόνῳ· »Μετὰ τοῦ χρόνου (» Οὕτως ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα!« Ἀντιφ. Ἡρῴδ.). || . ἦλθε μὲ τὸν καιρὸν (τὸν ἀρμόδιον δηλ. ἢ τὸν διωρισμένον). » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι (Θουκ.). « || . σηκώθηκα μὲ τὰ χαράμματα, ἴδε Χαράμματα. || . ἐσηκωθήκαμεν (ἐκινήσαμεν διὰ τὸ ταξείδι) μὲ ἕνα δυνατὸν βορρᾶ'. » Ἄραντες λαμπρῷ (ὑπὸ λαμπρῷ) σφόδρα Σκίρρωνι. par. || . ποῦ πᾷς μὲ τέτοια 'ψύχρα'; » Ποῖ δὴ σὺ ὑπὸ τηλικούτῳ ψύχει; où allez vous par le froid que fait? || . ἵνα περιπατοῦν εὐκολώτερα μὲ τὴν δροσιά. » Ὡς ἂν ῥᾷν πορεύοιντο κατὰ τὸ ψύχος (Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'.). « || . τὸ πρωὶ θὰ τὸν ἐσγάλωμεν μὲ τὴν δροσιάν. ˙» Ἀῶθεν δ' ἅμμες νὶν ἅμα δρόσῳ ἔξω οἰσεῦμες (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ, 132).«

Μεγαλήτερος (εἰς τὰ Τακτ. γράφεται Μεγαλώτερος: » Τέσσαρας πόρτας μεγαλωτέρας καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα.« » Διὰ τοῦτό ἐστι καλὸν ἵνα ποιῇς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλώτερα«), η, ον. » Μείζων, ἀδρότερος, προφερέστερος. plus grand. » Πρεσβύτερος (ὁ μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν), μείζων (» Μικρὸν μὲν ὄντα, ἐποιεῖτο αὐτὸν ὁ πατὴρ· μείζω δὲ γενόμενον, ἡτίαζε, « Δη-

μοσθ. Βοιωτ.). aîné. »Ἀνώτερος (μεταφορ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὸν βαθμὸν). supérieur. ||. εἶμαι μεγαλήτερος. » Τὰ πρεσβεῖα φέρομαι, ὑπερτερέω, προφέρω, ὑπερέχω, πλεονεκτέω. surpasser, l' emporter sur, avoir l' avantage, ἴδε καὶ Περνῶ.

Μεγαλόλογος, η, ον. » Μεγαλοῤῥήμων, μεγαλήγορος, κομποῤῥήμων, μεγάλαυχος, στομφώδης, ἀλαζών, θράσων. hableur, fanfaron, rodomont, bravache, casseur d' assiettes (de raquettes).

Μεγαλόνω, ῥ. μετ. » Αὔξω, μεγεθύνω, ἁδρύνω (Θεοφρ.). aggrandir. §. ῥ. μτβτ. αὐτοπ. » Αὔξομαι, ἁδρόομαι, ἁδρύνομαι, (ἐπὶ ἡλικίας), ἀνδρόομαι, μέγας (μείζων) γίγνομαι. grandir, aggrandir. ||. τί θὰ κάμουν ἄρά γε, ἀφ' οὗ μεγαλώσουν! »Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν (Ἡροδ.)«; ἴδε κα. Μεγαλοποιῶ.

Μεγαλοπιάνομαι, ῥ. μέσ. » Μεγάλων ἐμαυτὸν ἀξιόω (Πλούτ.), σεμνοποιέω ἐμαυτὸν, σεμνοπροσωπέω μεγαλοπρεπεύομαι (Νικ. Χρον. Ιε΄. 2), μεγαλίζομαι (»Μαρίη μεγαλίζεται. ἀλλὰ μετελθοις κείνης, πότνια Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης.« Επιγρ.). se donner des airs de grandeur, trancher du grand seigneur, affecter les manières des grands.

Μεγαλοποιῶ, ῥ. μετ. »Αὔξω, αἴρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἴρω τῷ λόγῳ, μεγεθύνω, μεγεθοποιέω, μεγαλοποιέω (μεταγ.). Δεινόω, δεινοποιέω, τραγῳδέω, ἐπιτραγῳδέω. Μεγαλύνω. exagérer, outrer, amplifier, exalter, relever, aggrandir, charger.

Μεγάλος, η, ον. » Μέγας-άλου. πολύς ἁδρός. grand, considerable. ||. πλέον μεγάλος, ἴδε Μεγαλήτερος. ||. πολλὰ μεγάλος (ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους). » Μέγιστος, ἔξοχος, ὑπέρμεγας. ||. ἐγὼ δὲ τότε ἤμουν μικρὸς· τώρα δὲ ὅπου εἶμαι μεγάλος. » Τὸ πάροιθεν ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί (Ὁμ. Ὀδ. Β. 313, 314)· » Παῖς ἔτ' ἐών. . . . . « Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις (Ὀδυσ. Σ, 216, 217). ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. » Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶναι τὰ κακὰ ὅσα ἔκαμαν, ἴδε Πόσος. ||. τὸ καλοκαῖρι ἡ ἡμέραις εἶναι πολλὰ μεγάλαις. » Θέρους μακρότεραι αἱ ἡμέραι. en été les jours sont longs. ||. μεγάλη φωνὴ, ἴδε Δυνατός. ||. μεγάλη ψύχρα. » Κρύος μέγα (Λουκιαν.)« ||. καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ψύχραις, καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ζέσταις. » Καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι, καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις, » Ἀριστ. ||. δι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη φιλονεικία. » Ἔστι δὲ περὶ τούτου νεανικὴ διαφορά. ||. ὅσον μεγάλαις κεν ἦνε. »Ὁπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι (Διον. Ἁλικ). « ||. ὅσον μεγάλα κεν γένουν, ἴδε Ὅσον. ||. μεγάλα λόγια. » Μεγαλοῤῥημοσύνη, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, στόμφος, στομφώδη (στομφάζοντα) ῥήματα, ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα, νεανίευμα. jactance, θ. hablerie, θ. rodomontade, θ. gasconade, θ. ||. 'να μὴν 'πῶ μεγάλον λόγον (φρσ. θεμελιωμένη εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ παγκόσμιον σχεδὸν ἰδέαν τῆς θείας νεμέσεως)! » Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν (Πλατ.)· » Νεμέσεως δὲ μὴ βάλοι βέλος! » Ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια· » Ἀπέστω φθόνος· » Φίλη Ἀδράστεια (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). ||. μὴ λὲς μεγάλο' λόγο'. » Νόμους Ἀδραστείας αἰδεσθήτω· » Εἰς κόλπον ἀπέπτυσον. ||. συντυχαίνει μεγάλα λόγια. »Ὑπερμαζᾷς γε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις (Λουκιαν.)· » Μήποτε, παμπαν εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἴπῃς (Ὀδ. Χ, 17, 88· » Λίην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243)· (λέγει καὶ ὁ Βολταῖρος πρὸ τῆς ἐν Φιλίπποις μάχης) » Νέος ὢν ἐγὼ, Κάσσιε, λόγον ἀφῆκα μέγαν« (, περὶ οὗ ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Κοραῆ).

Μεγαλούτσικος, η, ον. » Εὐμεγέθης, εὐμήκης. grandelet, assez grand, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μεγαλόφωνος, η, ον. » Μεγαλόφωνος, διάτορος, διαπρύσιος, (καὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ.) Στέντωρ χαλκεόφωνος. qui a une forte (grande) voix.

Μεγαλοφώνως, ἐπ. » Διαπρύσιον, διαπρυσίως. γεγωνυία τῇ φωνῇ, μέγα τῇ φωνῇ (» Καὶ λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ὑπ' αὐτοῦ κατακούοι, « Πλάτ. Ἐραστ.), διάτορον, ἐξάκουστον, στεντορείως, γεγωνότερον, μεγαλοφώνως. à haute voix. ||. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Ἐπιβοῶμαι. (» Θεοὺς ἐπιβοώμενοι «, Θκδ).

Μεγάλωμα. » Αὔξη, αὔξησις. aggrandissement.

Μεγαλοσιάνος, » Μεγιστᾶν-ᾶνος (κορ. εἰς τὸ πληθ. Οἱ μεγιστᾶνες). les grands.

Μεθαυριανὸς, ἡ, όν. » Ὁ (Ἡ, »Τὸ, »Οἱ κτλ.) μετὰ τὴν αὔριον. celui (celle, etc.) de l' après demain.

Μεθαύριον, ἐπ. » Εἰς τρίτην, μετὰ τὴν αὔριον. après demain, le surlendemain.

||. Ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ, μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τ' ὀσπίτι 'μας. » Ἦν δ' αὔριον ἴης πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιτο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κύρ.)«.

Μεθοκοπῶ, ῥ. ἀρ. » Μεθύσκομαι, κραιπαλάω, βαπτίζομαι, συμβολοκοπέω οἶνῳ (Γραφ.), συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγέω. faire débauche, crapuler. ||. διότι καὶ 'γὼ εἶμ' ἕνας ἀπ' ἐκείνους 'που μεθοκοποῦσαν ἐχθές. » Καὶ γὰρ καὶ αὐτὰς εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (Πλατ. Συμπ.). «

Μεθύσειὰ καὶ Μεθύσι. » Μέθη, παροινία (κυρ. ἡ ἐκ τῆς μέθης ἀταξία), μέθυσις, κραιπάλη. ivresse, θ. énivrement ; crapule, θ. ivrognerie, θ. ||. ὁ κρόκος (τὸ κραμβολάχανον, τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) ἐμποδίζει (κόπτει) τὸ μεθύσι. » Κρόκος (κτλ.) ἀκραίπαλός (ἀμέθυσός) ἐστι (Διοσκορ.). §. » Πότος. κῶμος. débauche (de table), θ.

Μέθυσμα. » Μέθυσις. énivrement.

Μεθυσμένος, η, ον. » Μεθύων, οἰνόληπτος. énivré, ivre, soûl. ||. εἶνε μεθυσμένος. » Μεθύει. il est ivre (énivré).

Μέθυσος, η, ον
Μεθύστακας } (ὁ Τουρκ. Μπεκρής). » Οἰνοφλυξ-υγος, μέθυσος, οἰνόληπτος, κραιπαλῶν, πάροινος. ivrogne, crapuleux.

Μεθύστρα (συνεκδοχ. ἡ μεγάλη ἀγκοβάδα· διότι, καθὼς 'τῆς χύσουν κρασί, ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'της), θαλ. » Κόγχη (» Αἴ γα μὰν κόγχαι κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι, τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει, » Σώφρ. Γυναικ. παρ' Ἀθην. Γ'), κόγχος (ὁ), πελωρὶς, χηραμὶς (-μύς). pa(pe) lourde, θ.

Μεθῶ, ῥ. μετ. » Μεθύσκω, οἰνόω. énivrer, soûler. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεθύσκομαι, μεθύομαι, οἰνόομαι. s' énivrer, soûler.

Μελανάδα (τοῦ σωματος ἀπὸ κτύπημα). » Πελίδνωμα, πελίωμα, αἱμάλωψ καὶ μώλωψ (ὅταν ἔχῃ καὶ κοκκινάδα), ὑπώπιον (ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου), σμώδιγξ (ἡ). meurtrissure, θ. contusion livide, θ.

Μελάνη (ἡ) (.» Μέλαν (τὸ). encre, θ.
Μελάνι (τὸ) } ||. τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. » Θολὸς (ὁ Γαζ. λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς Ὀλὲς καὶ Νολὸς· 'δὲν 'τὸ 'ἤκουσα). le noir de la sèche.

Μελανιάζω, ῥ. μετ. » Πελιδνόω, πελιδόω, πελιταίνω. meurtrir, rendre livide. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πελιδνόομαι, πελιδόομαι (-αίνομαι). devenir livide.

Μελάνιασμα. » Πελίωσις, πελιδνότης, πελιδότης. lividité.

Μελανόνω, ῥ. μετ. » Μέλανι μολύνω (ῥυπαίνω, μιαίνω). barbouiller (salir) avec de l' encre.

Μελανὸς, ἡ, όν. » Πελιδνός (» Πελιδνὸν τὸ βαρβάρως οὕτω καλούμενον μελανὸν, « Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. 135). livide.

Μελανοῦρι, 'ῳ. » Μελάνουρος, μελανουρίς. oblade.

Μελάτον (κυρ. αὐγὸν, τὸ μετρίως ἐψημένον). » Ἡμιπαγὲς (Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Ὀξ.). mollet.

Μελαχρινὸς, ἡ, όν. » Μελάγχρους-ου, μελάγχρως-ωτος. brun, basané, moricaud (οἰκ.).

Μελαψὸς, ἡ, όν. (εἰς τὴν Τοπογραφ. τοῦ Κοσμᾶ γράφεται Μελαμψός: »Τὸ κρέας τῆς χελώνης ὡς πρόβατου ἐστὶ μελαμψόν«), ἴδε Μαυρειδερός.

Μέλεγος (εἶδος ἀγριοκουκκούναρκᾶς), δ. » Μελία (ἀπὸ ἓν εἶδός 'του στάζει τὸ ἰατρικὸν Μάννα). melèze.

Μέλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Διαφέρει, μέλει (μοι, σοι, αὐτῷ, ἐκείνῳ, ἡμῖν, κτλ.). importer. ||. 'δέν με μέλει, ἴδε Ἀδιαφορῶ. ||. μή σε μέλῃ. » Μηδέν σοι μελέτω· » Ἀμέλει (ἐπιῤ.). ||. τί 'μᾶς μέλει; » Τί δ' ἡμῖν μέλει; » Τὶ πρὸς ἡμᾶς; ||. καὶ θαῤῥεῖς ὅτι μὲ μέλει διὰ τὸ ὄνομα; » Ἐμοὶ δὲ τοὔνομα οἵει διαφέρειν; crois tu que j' attache une grande importance au nom? ||. καὶ διὰ τὸ καλὸ τῶν φίλων 'του 'δὲν 'τὸν ἔμελε καθόλου. » Τοῦ δὲ καλοῦ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος (Ξενοφ.). «

Μελένιος, α, ον. » Μελίτινος. de miel.

Μέλερη (διὰ τὸ χρῶμά 'της, ἡ) » Ἐρυσίβη, ἴδε Καπνιά.

Μελετῶ (ἔχω σκοπὸν, ἢ κατὰ νοῦν), ῥ. ἀμ. » Μέλλω, προτίθεμαι. se proposer, projeter, compter, méditer, faire son compte. §. (ἀναπολῶ τὸ μάθημά μου), ῥ. μετ. » Μελετάω-ομαι (Πλάτ. Φαιδρ.). étudier.

Μέλι. » Μέλι-ιτος (τὸ). miel. ||. βρασμένος μὲ (τὸ) μέλι. » Μελίεφθος. cuit au miel. ||. γλυκὸς 'σὰν τὸ μέλι. » Μελιηδύς. mielleux. ||. ὅ,που στάζει μέλι (μεταφορ.). « Μελισταγὴς, μελίῤῥυτος. doux, mielleux.

Μελίγγι (ἀπὸ τοῦ) » Μήνιγξ-ιγγος (κυρ. ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα). » Κρόταφος. tempe. θ.

Μέλισσα, ἔντ. » Μέλισσα (-ττα). abeille, θ. mouche à miel, θ. ||. ὅλαις ἡ μέλισσαις 'δὲν κάμνουν μέλι (παροιμ.). » Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐγείσιμοι, ἴδε καὶ

Μαχαῖρι. || . μήτε τὸ μέλι, μήτε ταῖς μέλισσαις (παροιμ.). »Μήτε μέλι, μήτε μελίσσας.

Μελίσσι (κυρ. τὸ μάζωμα καὶ τὸ σπίτι τῶν μελισσῶν, καὶ μεταφορ. τὸ ἄπειρον πλῆθος). » Σμῆνος (τὸ), ἔσμὸς, μελίσσιον -ττιον (Ἀριστοτ.). essaim.

Μελισσουργὸς) , π. (εἶνε πάμπολλα
Μελισσοφάγος) εἴδη). » Αἰγιθαλὸς (-λλός). croque-abeille, guêpier. (ὁ Ἀριστοτ. διακρίνει τρία εἴδη, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλήτερον εἶνε ὁ) » Σπιζίας, σπιζίτης, σπίζα, (τὸ ἴδιον ἴσως μὲ τὴν) πιπὼ (τοῦ ἰδίου φιλοσόφου). Μέροψ. mésange, ἴδε καὶ Καλογρήτσα καὶ Πίπιζα.

Μελισσόχορτον (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγει ὅτι εἰς τὸν κυρὸν του ἐλέγετο Μελισσοβότανον), φ. »Μελισσό(ττό)-φυλλον, μελίφυλλον, μελίσται(ττται)να καὶ μελίκτανα, μελίτεια (Θεοκρ. Εἰδ. Δ′, 25) μέλιτον. melisse, θ. citronelle θ. poncirade, θ. || .—τὸ ἄγριον; φ. »Βαλλωτὴ, πράσιον τὸ μέλαν.

Μελισσῶνας (ὁ). »Μελισσών. l' endroit qui contient les ruches

Μέλλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Μέλλει. devoir. || . τί μ' ἔμελλε νὰ πάθω! » Τί μοι παθεῖν ἐπέπρωτο (εἴμαρτο, ἀπέκειτο)! quel sort m' était reservé! || . μὲ μέλλουνταν λοιπόν. »Ἔμελεν ἄρα· »Ἀπέκειτό μοι.

Μελόπηγτα. »Μελικηρὶς, μελίκηρον, κηρίον μελίσσειον (Εὐαγγ.). rayon (gateau) de miel.

Μένω (τὸ ἄλλ. Ἀπομένω, προφ. κοιν. Μνέσκω καὶ Μνήσκω), ῥ. οὐδ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ. » Λείπομαι, κατα(ὑπο)-λείπομαι, περίειμι, μένω (μεταγ.). rester, demeurer. || . νὰ τὸ βράσης ὡς οὗ νὰ μείνῃ τὸ μισό. »Ἔψειν ἕως ἂν λειφθῇ τὸ ἥμισυ. || . ὅ,τι μ' ἔμεινε διὰ παρηγορίαν, μοῦ τὸ ὑστέρησεν. » Ὅ,τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς ψυχαγωγίαν, ἀφείλετο. || . ἔμεινε 'ς τὸν τόπον (φρσ.). ἴδε Τόπος. || . ἔμεινε δυὸ ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν. »Ἐπαυλισάμενος δύο ἡμέρας τῇ πόλει· » Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ δύο ἡμέρας (Γραφ.).« || . ἀφ' οὗ δὲ ἔμειναν μονάχοι. » Γενόμενοι δὲ μόνοι κατ' αὐτούς. || . μᾶς μένει τώρα. » Λείπεται δ' ἡμῖν ἤδη· » Λοιπὸν οὖν ἡμῖν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ. (Ἰσκρ.).« || . ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοὺς ὑγιεῖς εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ λίθη, ποῦ ἔμεινε πλέον διὰ τοὺς ἀῤῥώστους (φρσ.). » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἂν ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο (Γαλην.).« || . καὶ ἂν 'δὲν ἦν' αὐτὰ, ποῦ ἔμεινε πλέον τὰ ἄλλα; »Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλων (Ἀριστ.).« || . μένω 'πίσω (ἢ) κατόπι. » Ἀπολείπομαι, ὑστερέω, ἐλλείπω. rester en arrière, arriérer.

Μερὶ (ἀπὸ τοῦ) »Μηρίον (ὑποκορ. τοῦ) μηρός. cuisse, θ.

Μεριά. » Μέρος. endroit, parti.

Μερίδιον (τὸ ἄλλ. Μερτικόν). » Μερὶς, μοῖρα, μέρος (τὸ), μόριον, κλῆρος. part, portion, θ. partage. || . δίδω καὶ σένα μερίδιον. » Μεταδίδωμι (» Κοινωνέω) καὶ σοι τούτου. faire part. || . ἔχει καὶ 'κεῖνος μερίδιον. »Μέτεστι κἀκείνῳ· » Κἀκείνῳ μετόν· » Μετέχει κἀκεῖνος. il a part, il participe.

Μερικοὶ, αἱς, ὰ (εἰς τὸ πληθ. μόνον). » Ἔνιοι, ἔστιν οἳ (αἵ, ἅ, ὧν, κτλ.). certains, quelques. || . μερικὰς μὲν πόλεις ἐκυρίευσε, μερικὰς δὲ ληλατεῖ. » Ἃς μὲν κατεῖλήφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ (Δημ. Π. Στεφ.).« || . εἰς μερικὰ μέρη. » Ἔστιν ἥ· » Ἔστιν οὗ.

Μερμῆγκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μυρμῆγκι κτλ.

'Μεροδοῦλι) . » Ἡμερήσιον (μίσθω-
'Μεροκάματον) μα), ἡμερομίσθιον.
'Μερομίσθι) journée, θ. || . 'μεροδοῦλι-'μεροφάγι (φρσ.). »Ἡμερόβιος δίαιτα. vivre au jour la journée (au jour le jour).

'Μερόνυκτον (ἀντὶ) »Ἡμερόνυκτον (»Μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας, « Τζέτζ. Εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 613). » Νυχθήμερον, ἡμερονύκτιον (Βασίλ.). espace de vingt quatres heures. || . εἰς ἓν ἡμερόνυκτον (εἰς 24 ὥρας). » Ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ (Ἱππκρ.).« || . τριάντα 'μερόνυκτα. » Ἡμέρας τριάκοντα καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.).«

'Μερόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἡμερόω (κυρ. μωρὸ παιδὶ ὅταν κλαίῃ). » Μειλίσσω, ἐκμειλίσσω (-ομαι). appaiser un enfant qui crie.

Μέρος (τὸ). » Χώρα, χωρίον, endroit; côté; contrée, θ.; partie, θ. §. sens, ἴδε καὶ Τόπος. || . ἐστάθηκαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. » Στάντες, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν. || . ἀπὸ δυὸ μέρη. »Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν. || . καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη. » Ἑκατέρωθι. || . εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Ὁποτέρωσε, ὁποτέρωθι. || . εἰς κάνεν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Οὐδετέρωσε. || . εἰς ὀλίγα (πολλὰ, μερικὰ, ὅλα τὰ) μέρη, εἰς κάθε μέρος, κτλ. ἴδε Εἰς. || . εἰς μερικὰ δὲ μέ-

ρη τῆς Βαρβαριᾶς εὑρίσκεται καὶ χουρμαδηά. » Τῆς δὲ Λιβύης ἔν τισι μέρεσιν ὁ φοῖνιξ (Θεοφρ. Φυτ. Δ΄).« || . εἰς ἄλλο δὲ μέρος ἀναφέρων ὁ Καλλίμαχος ὀνομασίας ψαριῶν, λέγει. » Ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων Καλλίμαχος ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν (Ἀθήν. Ζ΄) «. || . εἰς κἄποιον μέρος. ἴδε Κάπου. || . εἰς χίλια μέρη (φρσ. ὑπερβολ. ἀντὶ τοῦ, Εἰς πολλά, παραπολλὰ, ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα). » Μυριαχοῦ. §. (μεταφορ.) ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς (τῆς μητρὸς, κτλ.). » Πρὸς (»Τὰ πρὸς) πατρὸς (μητρὸς κτλ.), πατρόθεν (μητρόθεν κτλ.). || . ὅσον τὸ ἐκ μέρους μου. » Τοὐμὸν μέρος· »Τό γ' ἐπ' ἐμοί. quant a moi.

Μερσινηά, δ. » Μύρσινος (ὁ), μυρσίνη καὶ μυρσινιά, μύρτος (ἡ). myrthe.

Μερσίνι (ὁ καρπὸς τῆς μερσινηᾶς). » Μύρτον (σῶζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), μυρτὶς (ἡ). baie de myrthe.

Μερσίνι, γ. ἴδε Μουσοῦνα.

Μερτικὸν (ἀπὸ τοῦ Μεριτικὸν τὸ τῷ Μερίτῃ ἀνῆκον, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν Μεριτικὴν, ὡς ἐπῆνεγκον γεωργουμένης γῆς, ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος ἐν λέξει Θῆς,) ἴδε Μεριδιον.

Μέρωμα (ἐκ τοῦ) »Ἤμερωμα (κυρ. τῶν ὡρῶν παιδιῶν ὅταν κλαίουν). »Μείλιξις. l' action d'appaiser un enfant.

Μέσα (τὰ). (» Ἔπειτα σικύην τοῖσι μέσοισι προσδάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγχριμπτοντα. » Ἀρετ. περὶ τῶν καθημερ. νοσ. 1, 5. 125—127), ἴδε Μέση. || . πονοῦν τὰ μέσα μου. » Τὴν ὀφῦν ἀλγέω, καὶ (μυαλεκτ.) ὀφυαλγέω. || . πόνος εἰς τα μέσα. » Ὀσφυλγα. mal des reins.

Μέσα, ἐπ. (τοπ.). » Ἔνδον, ἐντὸς, ἔσω καὶ εἴσω, ἐν, εἰς (μόνον ἐν συνθέσει). dans, dedans. || . ἀπὸ μέσα. » Ἔνδοθεν, ἔσωθεν. en (par) dedans, interieurement. || . πλειὸ μέσα, ἴδε Πιὰ μέσα. || . πολλὰ μέσα. » Ἐσωτάτω, ἐνδοτάτω. très avant dans l' interieur. || . περνοῦσε τὴν σαγίτταν μέσ' ἀπὸ τὸ δακτυλίδι. » Διὰ δακτυλίου τὸν ὄϊστὸν διΐνατ. || . ἐπερνοῦσαν μέσα ἀπὸ τοὺς πύργους. » Διὰ τῶν πύργων μέσων διήσαν (Θκδ.). on les traversait par leur centre. || . τὸ μέσα. »Τὸ ἐντὸς (ἔνδον, ἔσω). interieur, interne. || . γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. » Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, « Ἀρστ. || . καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ πινακιοῦ, ἕνα καθαρισθῇ καὶ τὸ ἔξω. » Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν (Εὐαγγ.). « || . τὸ μέσα τοῦ 'σπιτιοῦ (τοῦ καραβιοῦ, τοῦ βαρελιοῦ, καὶ ἐν γένει τοῦ περιέχοντος). » Κῦτος (τὸ), ἐμβαδὸν (τὸ). capacité. §. (Χρον.) μέσα εἰς τριάντα 'μέραις. »Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν (Ἔρμγ.)«, ἴδε καὶ Εἰς.

Μεσάζων. » Μεσίτης, médiateur, entremetteur. || . γίνομαι μεσάζων, ἴδε Μέση.

Μεσάνυκτα (τὰ). » Μέσαι νύκτες, τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τῆς νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, μεσονύκτιον. minuit. || . μεσάνυκτα (ἐλλειπτ. προθ.), ἐπ. » (Τῆς) νυκτὸς ἀκμαζούσης. »Μεσονύκτιον. en plein minuit.

Μέση. » Μέσον. milieu, l' entre deux. || . καὶ ὅταν φθάσουν εἰς τὴν μέσην τοῦ στενοῦ. » Γενομένης κατὰ μέσον τὸν πόρον. || . εἰς τὴν μέσην τῆς ἀγορᾶς. » Ἐν τῇ ἀγ ρᾷ μέσῃ (Δημοσθ.).« || . βάλλω εἰς τὴν μέσην, ἴδε Β ά λ λ ω καὶ Ζ ώ ν ω. || . αὐτοὺς δὲ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσην. »Μέσους δὲ αὐτοὺς ἔταξεν. || . » Ὅσα ἔχω, 'τὰ βάλλω ὅλα 'στὴ μέση'. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, « Ξεν. Οἰκ. Ζ΄, 13. || . ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Ἀνάμεσα. §. ἡ μέση τοῦ σώματος (ἡ ὁποία καὶ Μέσα, σῶζετ. καὶ πληθ. λεγεται). » Ὀσφῦς-ύος (ἡ), διάζωμα. le milieu du corps. || . 'τὸν ἔπιασ' ἀπ' τὴ' μέση'. »Μέσον λαβὼν (περιλαβών). il le prit à fois de corps. §. (μεταφορ.) ἐμβαίνω 'στὴ' μέση' (ἵνα φιλιώσω, συμβιβάσω, κτλ.). » Μεσιτεύω. intercéder, intervenir, s' interposer. || . ἐβγαίνω 'σ τὴ' μέση' (ἀφ' οὗ ἤμουν προτοῦ κρυμμένο). » Εἰς μέσον ἰών· »Ἐν τῷ μέσῳ (φανερῷ) ἑαυτὸν παρέχω. || . ἐβγαίνω σ' τὴ' μεση' (ἀποδείχνομαι ὅτι εἶμαι κακοποιός). » Φωράομαι (κυρ. ἐπ κλοπῆς), ἐλέγχουαι, ἐξελεγχομαι. être convaincu. || . ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐκ μέσου (»Ἐκ ποδῶν) γίγνομαι (τίθημι ἑαυτὸν) » Ἐξίστα μαι ἐκ τοῦ μέσου. || . ἐβγάζω 'σ τὴ' μ σή' (πρᾶγμα κρυμμένον). »Φωράω, ἐλέγχω, ἐξελέγχω. découvrir; convaincre; surprendre. || . ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην. »Ἀνιχνεύω ἐκ μέσου (Δημοσθ.)· » Ἐκ ποδῶν ποιέομαι (τίθημι-εμαι)· » Ἀποσκευάζομαι (Ἡρωδ.). s'en défaire.

Μεσημέρι (» Πᾷ δὴ τὸ μεσαυέριον πόδας ἔλκεις; « Θεοκρ. Εἰδ. Ζ΄, 21). » Μεσημβρία, μέση ἡμέρα, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. midi. || . ἕως τὸ μεσημέρι. » Μέχρι μέσου ἡμέρας (Θκδ.) «. || . κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. ἴδε Κοιμοῦμαι. || . σηκώνεται ἀπὸ τὸν ὕπνον μεσημέρι (ἢ) τὸ μεσημέρι (ἐλλειπτ. προθ.). »Μεσημβρίας ἐγείρεται. || . καὶ μεσημέρι ἂν σηκωθῇς. » Κᾷν

ἔγρῃ μεσημβρινός. ||. 'μέρα-μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα.

Μεσημεριάζω (ἀπρσ.). » Μεσουρανέω. il se fait midi.

Μεσημέριασμα. » Μεσουράνησις.

Μεσημεριανὸς, ὴ, όν } » Μεσημβρι-
Μεσημεριάτικος, η, ον } νός. de (du) midi.

Μεσιακὸς } , ὴ, όν. » Μέσος. moyen, du
Μεσιανὸς } milieu, qui tient le milieu. ||. μεσιακά. » Ἐξ ἡμισείας. ||. δουλεύω τὸ χωράφι (δίδω τὰ πρόβατά μου κτλ.) μεσιακά. » (Θὴς, λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὁ) γῆν μεριτικὴν ἐργαζόμενος. « §. ἴδ. Μέτριος.

Μεσίτης. » Μεσίτης. βραβευτής. Προξενητής. mediateur-trice, entremetteur (ὁ τῶν πραγματευτῶν, ὁ αὐτὸς καὶ) courtier.

Μεσοδόκι (τὸ μεγάλο' δοκάρι, ὅ,που βάλλεται δίπλα εἰς τὰ κτίρια, ἵνα κρατῇ τὴν πατοσιάν). » Μεσόδμη. entrait.

Μεσόκοπος, η, ον. » Μεσῆλιξ, μεσοκόπος, μεσο(σαι)πόλιος, (μετφορ.) ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου (Συν.). entre deux âges, de moyen âge. ||. μεσόκοπη γυναῖκα. » Μέση καὶ κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ ἤδη (Κέβ. Πίν.)«.

Μεσολάβησις. » Μεσιτεία. entremise, θ. intervention, médiation.

Μεσολαβῶ, ῥ. οὐδ. » Μεσιτεύω, βραβεύω. intervenir, s' interposer.

Μέσον (τὸ), ἴδε Τρόπος. ||. μὲ τὸ μέσον τοῦ τάδε. » Διὰ τοῦ δεῖνος. par le canal (l' entremise, l' interposition) d' un tel.

Μεστόνω, ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Μεστόω (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ γεννήματα). » Ἁδρόομαι, ἁδρύνομαι (» Ὥστε μήτ' ἁδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρις ἄνθης μόνον ἀφικνεῖσθαι, » Θεοφρ.), συνίσταμαι. parvenir en pleine maturité.

Μεστὸς, ὴ, ὸν } (ἡ λέξις διεσώθη
Μεστωμένος, η, ον } μόνον διὰ τὰ γεννήματα, τὰ 'πωρικὰ κτλ.). » Ἁδρός, συνεστηκὼς (» Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου, καὶ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων [τῶν κυάμων], » Θφρ.). plein, mûr, mûri.

Μέστωμα (τῶν καρπῶν). » Ἅδρυνσις (Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ.). maturité,

Μετὰ (προφ. κοιν. Μάτὰ), πρόθ. (Σημαίνουσα, ἐν μὲν συνθέσει, δευτέρωσιν, ἐπαναδίπλωσιν ἢ μεταβολὴν, ἐν δὲ συντάξει, τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου: καὶ εἰς μερικὰς μόνον φράσεις τὸ ὁμοῦ, καθὼς Μετὰ 'μένα, Μετὰ σένα, Μετὰ κεῖνονα, ἀντὶ Μετ' ἐμοῦ, Μετὰ σοῦ, Μετ' ἐκείνου), ἴδε Μέ. ||. μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἴδε Χαρά. ||. (Ἀπ' αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ μόριον Μέ), ἴδε Ξανὰ, καὶ Ὕστερα. ||. μετὰ 29 χρόνους. » Ἑνὸς δέοντος τριακοστῷ ἔτει (Θουκ.)· « Ἔτεσιν ἑνὸς δέουσι τριάκοντα ὕστερον«.

Μεταγγίζω, ῥ. μετ. » Ἀγγίζω, κατ-(*δι,-μετ)αγγίζω, μετεράω, κατασταμνίζω (κυρ. ἀδειάζω τὸ κρασὶ εἰς βωκάλια). transvaser, reverser, soutirer.

Μετάγγισμα. » Μεταγγισμός. soutirage.

Μετάδοσις (ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων). » Μετάληψις. communion.

Μεταλαβαίνω, ῥ. μετ (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερουργοῦντος). » Μεταδίδωμι τῶν θείων (τῶν ἀχράντων κτλ) μυστηρίων. communier. §. ῥ. ἀμ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ κοινωνοῦντος). » Μεταλαμβάνω (» Κοινωνέω) τῶν θείων (τῶν ἀχράντων, κτλ.) μυστηρίων, προσέρχομαι (πλησιάζω) τοῖς θείοις (κτλ.) μυστηρίοις. communier, faire ses pâques (ses dévotions, son bon jour).

Μεταλλάζω, ῥ. μετ. » Μεταμφιέννυμι, μεταμπίσχω (Πλάτ.). faire (donner à) changer d' habit. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεταμφιέννυμαι, μεταμπίσχομαι, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια (Ξεν.). changer d' habit.

Μετάνοια (ὠνομάσθη παρὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡ) » Γονυκλισία (ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὡς δεῖγμα χριστιανικῆς μετανοίας). génuflexion.

Μετανοιόνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μετανοῶ. » Μεταμέλει μοι, μεταμέλομαι, μεταγινώ-(γνώ)σκω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω, γνωσιμαχέω (κυρ. ἐπὶ πολεμούντων). se repentir, ἴδε καὶ Ἀλλάζω. ||. τὴν ἄλλην ὅμως ἡμέραν εὐθὺς (ὡς ἂν 'να) 'τὸ μετενόησαν. » Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς, » Θουκ. ||. θὰ 'τὸ μετανοιώσης (φρσ. ἐν εἴδει φοβερισμοῦ). » Οὐ χαιρήσεις. ||. (σᾶς λέγω βεβαίως ὅτι ὀγλίγωρα) θὰ 'τὸ μετανοήσετε. » Ἦ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν«, Ἀρστφν. ||. (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται καὶ τὸ Μεταεῖδα, ἀντὶ τοῦ Μετενόησα).

Μετάνοιωμα. » Μεταμέλεια, μετάμελος (ὁ), μετάνοια, μετάγνωσις. répentir.

Μεταξᾶς, ᾶ (ὁ). » Σηρονήματος μεταβολεύς. ouvrier ou negociant en soie.

Μετάξι. » Σηρικὸν νῆμα (Ἀῤῥ. Ὁ Στράβ. 'τὸ ὠνόμασεν ἁπλῶς) Σηρικὸν, μέ(μά)ταξα (Προκοπ. Ἱστορ. Γοτθ.), βόμβυξ-υκος (ὁ).

soie, θ. ||. τὸ φόρεμά 'της ἦτον μετάξι (συνεκδοχ. ἀντὶ Μεταξωτὸν, ἢ ἀπὸ μετάξι). » Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον (Ἀλκίφρ. Ἐπιστ.). « ||. μετάξι τῆς ἀλεποῦς, φ., ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μεταξωτὸς, ἡ, ὁν. » Σηρικὸν ὕφασμα, ἐσθὴς Σηρική, βομβύκινος, ὁλοσηρικὸν (κυρ. τὸ ὁλομέταξον, καθὼς τὸ Τουρ. Πεμπεζάρι, τὸ Τζαμφέσι [taffetas], τὸ Ἀτλάζι [satin] κτλ.). etoffe de soie, θ.

Μεταπιάνω, ῥ. μετ. » Συλλαμβάνω, συναντιλαμβάνομαι. prêter les mains (secours), assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ.

Μεταπούλημα. » Ἀνά(»Μετά) πρασις, καπηλεία. revente, θ.

Μεταπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu, de revente.

Μεταπουλητὴς-ήτρα (ὁ ἄλλ. Ματρατζῆς). »Ἀνα(»Μετα)πράτης-τρια, κάπηλος (διαφ. τοῦ) μεταβολεὺς, παλιγκάπηλος, παλιμπράτης (Συνεσ. Ἐπιστ.). revendeur. regrattier. ||. κάμνω τὸν μεταπουλητὴν, (ἢ) εἶμαι μεταπουλητής. » Καπηλεύω, παλιγκαπηλεύω. exercer (faire) le metier de revendeur.

Μεταπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀνα(»Μετα)πιπράσκω, ἀναπωλέω (Πολυδ.), μεταβάλλομαι. revendre.

Μετασάλεμμα. » Μετακίνησις. remuement.

Μετασαλεύω, ῥ. μετ. » Μετακινέω. remuer. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. ἴδε Σαλεύω.

Μετατοπίζω, ῥ. μετ. » Μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω, μετατίθημι, μεθίστημι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος, καθὼς καὶ τὸ) μετοικίζω (καὶ τὸ) μετανίστημι. deplacer, transposer, transporter. §. ῥ. μετ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, μεταβαίνω, μετοικέω, μεταχωρέω, ἐκτοπίζω (Ἀριστοτ.). changer de place. » Μετανίσταμαι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). emigrer.

Μετατόπισμα (ἐνεργ.). » Μετάθεσις, μετακόμισις, μετακομιδή. déplacement. §. (παθ. ἢ αὐτοπαθ.) » Μετοίκησις, μετοικεσία, μετάβασις, μετάστασις, μεταχώρησις, ἐκτοπισμός. deplacement. » Μετανάστασις (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigration.

Μεταφύτεμμα, » Μεταφυτεία, μεταφύτευσις, μεταμόσχευσις. transplantation.

Μεταφυτεύω, ῥ. μετ. » Μεταφυτεύω, μεταμοσχεύω. transplanter, déplanter.

Μεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Χράομαι. προσφέρομαι, ὁμιλέω. employer, s' en servir, user. ||. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. » Σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι. ||· 'να μεταχειρίζεται τὸ ἄλογον καθὼς πρέπει. » Ὀρθότατα ἵππῳ προσφέρεσθαι (Ξενοφ.) «. ||. (ἐπὶ γυν.) 'τὴν μεταχειρίσθη. »Ἐχρήσατο αὐτῇ. il en jouit, il en abusa.

Μεταχείρησις. » Χρῆσις. usage, emploi.

Μεταχειρισμένος, η, ον (κυρ. φόρεμα), ἴδε Μισότριβος.

Μεταχύνω, ῥ. μετ., ἴδε Μεταγγίζω καὶ Ξαναχύνω.

Μέτρημα. » Κατα(»Δια)μέτρησις, μέτρησις. mesurage. §. » Κατ(» Απ)αρίθμησις. dénombrement, énumération.

Μετρητὰ (κυρ. ἄσπρα). » Κέρμα (τὸ). (argent) comptant.

Μέτρια, ἐπ. » Μετρίως, συμμέτρως. suffisamment, modiquement, médiocrement. ||. κρέας βρασμένον ('ψημένον) μέτρια. » Μετρίως ἔχον ἐψήσεως (ὀπτήσεως).

Μετριάζω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι, κολάζω, μετριάζω, θεραπεύω. modérer, tempérer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀνίεμαι, κολάζομαι, μετριάζω. se tempérer. ||. διότι ἡ ἀλμύρα (τῆς γῆς) μετριάζει, ὅταν ἑνωθῇ μὲ ἀνάλατα πράγματα, εἴτε ξηρὰ, εἴτε ὑγρά. » Ἡ γὰρ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, καὶ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς.

Μέτριος, α, ον. » Σύμμετρος, μέτριος, συμμέτρως (μετρίως) ἔχων. modéré, tempéré; médiocre; moyen. §. modique, raisonable. ||. εἶνε μέτριος. » Μετρίως (» Συμμέτρως) ἔχει· » Μετριάζει.

Μέτρον (πρόφ. καὶ Μέτρος). » Μέτρον. mesure, θ. dimension, θ. §. » Ἀριθμός. compte, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. δίδω μὲ τὸ μέτρον. » Ἀριθμῷ (»Πρὸς ἀριθμὸν) παραδίδωμι· »Διαμετρέω τινί. ||. 'παίρνω μὲ τὸ μέτρον. » Διαμετρέομαι (Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.). par (en) compte. ||. τὸ δὲ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα 'να 'τὸ μοιρασθοῦν ὄχι μὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὸ ζύγι. » Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι (Πλούτ.).» ||. ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ λογαριασμὸν καὶ μὲ μέτρον (μεταφορ.). » Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλούτ.).« §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά). » Ἀμφορεὺς, χοεὺς καὶ χόος (ἐχωροῦσε 12 κοτύλας ἢ ξέστας 6), μετρητὴς (ἔπαιρνε 12 χόας, ἤτοι 120 λίτρας;). métrète, θ. mesure, θ.

Μετρῶ (μονέδαν, ἀνθρώπους, τὸ διῃρημένον δηλ. ποσὸν), ῥ. μετ. » Ἀριθμέω, κατ(ἀπ)αριθμέω. compter, énumérer, nombrer. ||. 'να μὴ 'ξεύρῃ καθόλου 'να μετρᾷ, οὔτε 'να 'μπορῇ 'να λογαριάζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. » Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδώς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὢν (Πλατ. Νομ.).« §. (γῆν, πανί, σιτάρι, τὸ συνεχὲς δηλ. ποσόν). » Μετρεω, κατα(δια)μετρέω. mesurer, prendre les dimensions. §. (συνεκδοχ. πληρονω εἰς μετρητά, ἢ ἐπὶ χεῖρας, Τουρκ. Πεσίνι). » Καταβάλλω, κατατίθημι, ἀπαριθμέω, εἰσφέρω. payer en argent comptant. ||. κ' ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι, πρῶτα ὁ θεὸς, δι' ὅσα μὲ δανείσῃς, ἢ ἄλλην πολὺ μεγαλητέραν χάριν 'νά σε κάμω, ἢ τὰ ἄσπρα 'να σοῦ μετρήσω, ἂν 'μπορέσω. » Ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἢν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κρίνω, Λογαριάζω, Στοχάζομαι): θὰ 'τὸ μετρήσῃ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω ||. ποιός σε μετρᾷ διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ψηφῶ.

Μέτωπον (τὸ ἄλλ. Κούτελον, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα Γλέφαρον). »Μέτωπον. front.

Μέτωρον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χωρατᾶς, κτλ.

Μὴ (προφ. καὶ Μὴν), ἐπ. (ἀπαγορ.). » Μὴ, μὴ οὐ, μὴ οὐχί. ne, ne pas. ||. μὴ λέγῃς τέτοιον λόγον. » Μὴ λέγε· »Εὐφήμει, ἴδε καὶ Λέγω. ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ 'τὸν ἐχθρεύωμαι. » Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν. je ne puis m' empêcher de le haïr. ||. ποιὸς ἄνθρωπος 'μπορεῖ, υἱοὺς θεῶν 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς 'να μὴν πιστεύῃ; » Τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή;

Μηγάρι (προφ. καὶ Μηγάρις), μόρ. (διστακτ. ἐκ τοῦ) » Μηγὰρ (κατὰ πρόσληψιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Μήπως.

Μηλιὰ, δ. » Μηλέα. pommier.

Μῆλι (τὸ), ἐργ. (χειρουργ.). » Μήλη (ἡ), σμίλη, σμιλίον, καθετήρ. sonde, θ. ||. βάλλω τὸ μῆλι (εἰς τὴν πληγήν). » Μηλόω-άω (Ἱπποκρ.). sonder.

Μῆλον, 'πωρ. » Μῆλον. pomme, θ.

Μῆνας (ὁ). » Μὴν-ηνός. mois. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, κτλ.) μῆνες. » Τρίμηνον (» Τετράμηνον, κτλ.). trimestre. ||. εἶνε 'σ τὸν μῆνά 'της (ἡ ἐγγαστρωμένη). » Πρὸς (» Ἐπὶ, » Ἐν) τῷ τίκτειν (τεκεῖν) ἐστιν. elle est à son terme. ||. εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν 'γγαστρωμένη. »Κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη, « Λουκ. (Ἑταιρ. Διαλ.). ||. εἶνε τῶρα ἓξ μηνῶν »Καὶ οὗτος ἤδη μὴν Ἕκτος αὐτῇ «, Εὐαγγ.

Μηνιάτικον. » Μηνιαῖον (μίσθωμα). mois, ἴδε καὶ Μισθός.

Μήνυμα. » Μετάπεμψις, μετάκλησις. l' action de mander (faire venir), ἴδε καὶ §. Εἰδοποίησις.

Μηνῶ (διδω εἴδησιν), ῥ. μετ. » Μηνύω. mander, faire savoir à. ||. 'τοὺς παρεκάλουν δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχον μηνύσῃ καὶ οἱ φίλοι 'των ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα. » Ἐδέοντο τούτων, ὧν περ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν, « Θκδ., ἴδε καὶ Εἰδοποιῶ. §. (στέλνω καὶ φέρνω τινά). »Μεταπέμπομαι, μετακαλέομαι. mander, faire venir, envoyer chercher. ||. μ' ἐμήνυσαν καὶ 'πῆγα (ἦλθα). » Μετάπεμπτος ἀφικόμην.

Μήπως, ἐπ. (διστακτ.). » Μὴ, μήτι, μήποτε. de peur que, si. ||. φοβοῦμαι μήπως. » Δέδια μή. ||. ἐφοβούμουν μήπως ἦτον (ἦνε). » Ἐδεδίειν μὴ εἴη. ||. πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσῃ. » Ἀλλ' ὅρα μή σε διακρούσηται, (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἀλλ' ὅπως μή σε παρακρούσηται. ||. φοβοῦμαι μήπως 'δὲν ηὑρήκαμεν. » Δέδοικα μὴ λελήθαμεν. §. ἐπ. (ἐρωτημ.) » Μὴ γάρ; μή τι; μῶν; μή ποτε; est-ce que? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; Μή τι ἐγώ εἰμι, est-ce moi?

Μήτε, ἐπ. (ἀρν. καὶ ἀπαγορ.) » Μήτε, οὔτε, μηδὲ, οὐδὲ, ni. ||. διότι μήτε αὐτὸ 'δὲν εἶν' ὀλίγον. » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν (Συνεσ.). «

Μητέρα. » Μήτηρ—μητρὸς, τεκοῦσα. mère, θ., ἴδε καὶ Μάννα.

Μητρυιά. » Μητρυιά. belle-mère, marâtre (ἐπὶ κακοῦ).

Μητρυιός. » Πατρωὸς καὶ Πατρυιὸς, μητρυιός. beau-père.

Μιὰ, ἀριθμ. (θηλ. τοῦ Ἕνας). »Μία-ᾶς. une, ἴδε καὶ Ἕνας. ||. μιὰ φορὰ, ἴδε Φορά. ||. σ' τὴ' μιὰ' (γιὰ μιὰ', μὲ μιὰ'), ἐπ. »Ἀθρόως (-ον), συλλήβδην, διὰ μιᾶς. tout d' un coup (ἀπαράλλακτα τὸ λέγουν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Μιᾷ κοπανιᾷ, ὡς ἂν εἴποι τις, μεταφέρων τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον:) » Μιᾷ πληγῇ. §. ἀντων. (ἀόρ.) »Τὶς-ινός. une, certaine, ἴδε καὶ Κάποιος.

Μικραίνω, ῥ. μετ. » Μι(»Σμι)κρύνω, μειόω, ἐλαττόω, συστέλλω. apetisser, rapetisser, diminuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μι(»Σμι)κρύνομαι, μειόομαι, συστέλλο-

μαι. apetisser, rapetisser. || . μίκραιναγ ἡ ᾽μέραις. » Βραχύτεραι ἐαυτῶν ἐγένοντο. les jours sont décrus (diminuèrent).

Μικροκάμωτος, η, ον. » Μικροφυὴς, μικρογλάφυρος, μικρομελὴς. mignon.

Μικρὸς, ἡ, ὀν. » Μι(» Σμι)κρὸς, βραχὺς, ὀλίγος. petit.

Μικρότερος, η, ον. » Ἐλάσσων (-ττων), μείων. plus petit. §. (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Νεώτερος, ὑστερογενὴς, ὁπλότερος γενεῇ (ποιητ.). cadet, ἴδε καὶ Μεγαλήτερος.

Μικρούτσικος, η, ον (προφ. καὶ Μικκούτσικος, ἀναλογώτερον ἴσως μὲ τῶν Δωριέων τὸ) » Μικκὸς καὶ Μικκύλος. mignon, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μίλι (τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον), ἴδε Μῆλι.

Μίλι (μέτρον διαστήματος ῾Ρωμαϊκὸν, περιέχον συνήθως 1000 σχεδὸν γεωμετρικὰ βήματα, ἑπτά-μιση [ὀκτὼ, ὀκτὼ καὶ ἓν τρίτον] στάδια, 14: λεπτὰ περίπου. Τὸ Ἰταλικὸν εἶνε τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς Γεωγρ. μοίρας, τὸ Ἑλληνικὸν τὸ 86ον). » Μίλιον (Λατιν.), στάδιον (τὸ Ὀλυμπιακὸν περιεῖχεν 610 πόδας). mil. || . ἑκατὸ᾽ μίλια τόπων, ἑκατὸ᾽ μίλια μακρυὰ (φρσ. ὑπερβολ.). » Παρασάγγας ὅλους. à cent lieues.

Μιλιοῦνι, ἀριθμ. » Ἑκατὸν μυριάδες. million. || . δύο (τρία, τέσσερα, δέκα κτλ.) μιλιούνια. »Διακόσιαι (»Τριακόσιαι, »Τετρακόσιαι, »Χίλιαι) μυριάδες. || . εἴκοσι (τριάντα, σαράντα, ἑκατὸ᾽) μιλιούνια. »Δισχίλιαι (»Τρισχίλιαι, »Τετρακισχίλιαι, » Μύριαι) μυριάδες, μυριακισμύριοι. || . διακόσια (τριακόσια, τετρακόσια, χίλια) μιλιούνια. » Δισμύριαι (» Τρισμύριαι, » Τετρακισμύριαι, » Ἑκατοντακισμύριαι) μυριάδες.

Μίμησις. » Ζῆλος, μίμησις. imitation.

Μιμητὴς. » Μιμητής. imitateur.

Μιμοῦμαι, ῥ. μετ. »Μιμέομαι, ζηλόω. imiter; copier; singer (γελ.); contrefaire (ἐπὶ κακοῦ).

᾽Μισάδι (εἶδος μέτρου). »Ἡμίτομον καὶ » Ἡμιτόμιον. moitié.

᾽Μισαποθαμένος, η, ον. » Ἡμιθανὴς, ἡμιθνὴς-ῆτος, ἡμίθνητος. demi-mort.

Μισερὸς (ὁ Τουρκ. Σακάτης. Ὁ Κορ. ᾽τὸ γράφει Μυσερὸς, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Μῦσος· πιθανώτερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἡμισυς), ἡ, ὀν. » Πηρὸς, ἀνάπηρος, λελωβημένος, πεπηρωμένες, ἠκρωτηριασμένος. estropié. » » Νώθρουρος (κυρ. ὁ ἀφίκανος πρὸς τεκνοποιΐαν). impotent.

Μισερόνω (Τουρκ. Σακατέβω), ῥ. μετ. »Πηρόω, ἀναπηρόω (Πλατ.), ἀκρωτηριάζω, κολοβόω, αἰκίζομαι, λωβάομαι. estropier.

Μισειδὶ. » Σημεῖον μορφῆς, χαρακτὴρ προσώπου. trait (de visage).

Μισεύω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀναχωρῶ.

Μισθός. » Μισθὸς. paye, θ. salaire, traitement; loyer (ἐργάτου), appointement (ἀξιωματικοῦ, κτλ.); pension; gage (δούλου); » Μισθοφορά. solde (στρατιώτου), θ. » Διδακτρα (αὐτὴ ἡ κατάληξις συνηθίζεται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μισθοδοσίας) καὶ διδασκάλια (διδασκάλου). honoraires. || . ᾽παίρνω μισθόν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μονολεκτ.) μισθοφορέω, μισθοδοτέομαι. || . δίδω μισθόν. »Μισθὸν φέρω, μισθοδοτέω.

᾽Μισοκαμμένος, η, ον. » Ἡμίφλεκτος, ἡμίκαυτος. à demi brûlé.

᾽Μισοκοίλι (τὸ ἄλλ. Μισοβάτσελον), (εἶδος μέτρου). » Ἡμιμέδιμνος. minot.

᾽Μισόκοπος, η, ον, ἴδε Μεσόκοπος.

᾽Μισοξουρισμένος, η, ον. »Ἡμιξύρητος. à moitié rasé.

᾽Μισοπνιγμένος, η, ον. » Ἡμίπνικτος. à moitié étouffé ou noyé.

᾽Μισὸς (ἀντὶ Ἥμισος, καθὼς εὑρέθη εἰς τρεῖς ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδος. » Καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τᾶς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔστω τοῦ προσστάντος.«), ἡ, ὀν. » Ἥμισυς-εος καὶ-ους,-εια,-υ. demi. || . τὸ ᾽μισόν. » Τὸ ἥμισυ, τὸ ἡμίτομον. la moitié. || . ᾽μισὸ᾽ περισσότερον (τοῦ ὅλου, ὅσο᾽ εἶνε δηλ. καὶ τὸ ᾽μισὸν ἀκόμη᾽, καθὼς τρία ἀντὶ δύο, ἓξ ἀντὶ τεσσάρων, δεκαπέντε ἀντὶ δέκα, κτλ.). » Ἡμιτάλαντον (» Ὑπισχνεῖται ἡμιτάλαντον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά«). || . ᾽μισὸ᾽ γρέμμα, ᾽μισὴ ὥρα, κτλ. » Ἡμίπλεθρον, ἡμιώριον, κτλ. un demi arpent, une demi heure. || . δυό-μισει᾽ δραχμαί. »Τρίτον ἡμίδραχμον (Δείναρχ.). || . ἓξ-ήμισυ τάλαντα. » Ἑβδομον ἡμιτάλαντον. || . ὀκτὼ-᾽μισυ τάλαντα. »Ἔνατον ἡμιτάλαντον (κτλ. εἰς τὸ ἑνικὸν. διότι εἰς τὸ πληθ. ἀλλάζει ἡ σημασία, παρ. χαρ): || . ἕνα-᾽μισυ τάλαντον. »Τρία ἡμιτάλαντα (Ἡρόδ.). || . δυό-μισει᾽ ὀκάδες. » Πέντε ἡμιγαλᾶκ᾽ » Πέντ᾽ ἡμίχοα (Ἀριστοτ.). §. ἕνα βαρέλι κρασὶ, ἄχι γεμάτον ᾽ως ἐπάνω, ἀλλὰ ᾽μιτὸν (ἢ) ᾽ως τὴ᾽ μέση᾽. » Βίκος οἴνου ἡμιδεής. || (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ τὴν Διὰ, ἢ μὲ τὸ Ἡμι, καθὼς:) μισανοίγω. »Διανοίγω. entrouvrir. || . ᾽μισοραγωμένος. » Ἡμίβρωτος. presque (ou

à demi) rongé (mangé), κτλ.

Ἰμισοστιγμὴ (ἀντὶ Μεσοστιγμή). »Διαστολὴ, ὑποδιαστολὴ, ὑποστιγμὴ, κόμμα. virgule, θ. ||. βάλλω ταὶς μισοστιγμαίς. » Ὑποστίζω, ὑποδιαστέλλω (τὸν λόγον).

Ἰμισοτελειωμένος, η, ον. » Ἡμιτελής. qui n' a pas été achevé (accompli), qui n' est fait qu' à demi.

Ἰμισότριβος, η, ον· (κυρ. φόρεμα) » Ἡμιτριβὴς, μεσοτριβὴς, *χρηστὸς (»Καὶ τὰ ἱμάτια χρηστὰ μεταβάλλεσθαι, » Θεοφρ. χαρ.). (habit etc) usé.

Ἰμισοφαγωμένος, η, ον. » Ἡμίβρωτος, ἡμιβρὼς-ῶτος. à demi mangé (rongé).

Ἰμισοφέγγαρον (κυρ. ἔπρεπε ἵνα ὀνομάζεται ἡ) » Ἡμιφαὴς ἢ Ἡμίτομος ἢ Ἀμφίκυρτος (σελήνη), (ἡ ἄλλ.) ἡμισέληνος· §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζεται ἡ νέα σελήνη, τὸ Μεσοσέληνον, κατὰ τὸ γλωσσάρ. τοῦ Στεφ., ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Μηνοειδής. croissant. ||. ὡσὰν ἰμισοφέγγαρον. » Μηνοειδῶς, ἐν ἡμικυκλίου (τόξου) σχήματι. en forme de croissant.

Ἰμισοφούστανον. » Κολόβιον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), ἡμιφάριον (Ἀρισταίν.), ἡμιδιπλοΐδιον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 318), ὑποδύτης, ἐπιγονατὶς, ἔγκυκλον. jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.

Ἰμισοψημένος, η, ον. » Ἡμίοπτος, ἡμίεφθος. à demi cru.

Μιταρηὰ } ,ἐργ. (ὑφαντ.) »Ἀρκάνη(-λη),
Μιτάρι } καῖρος (τὸ), καίρωμα. lisse, θ.

Μιτάρωμα. » Μίτωσις, μίτωμα, καίρωμα. l' action de passer la trame par la lisse.

Μνῆμα (τὸ). » Τάφος, μνῆμα, μνημεῖον, τύμβος (ποιητ.), σῆμα (ποιητ. κυρ. ἡ κολώνα ἵπου ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους διὰ σημάδι). tombe, θ. tombeau, sepulcre.

Μνήσκω (τὸ ἄλλ. Μνέσκω), ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Μόδι (ἐκ τοῦ) » Μόδιος (εἶδος μέτρου), ἴδε Κοιλόν.

Ἰμοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ὁμοιάζω.

Ἰμοιάξι(σι)μον. » Ὁμοιότης, ἐμφέρεια, ἔμφασις. ressemblance, θ.

Μοῖρα, ἴδε Τύχη. ||. ἦτον τῆς μοίρας μου, ἴδε Γραφτὸν καὶ Μέλλω. ||. μαύρη μοῖρα (μεταφορ. ἡ κακὴ καὶ ἐναντία, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Μέλαινα κηρ. §. (συνεκδοχ. τὸ προφήτευμα τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας, ὅθεν:) ἵνά σε ἵπῶ τὴ' μοῖρά' μου. »Μοιρολογέω-ομαι (Γλωσσαρ.).

Μοιράζω, ῥ. μετ. » Διανέμω, διαδίδωμι, νέμω, μερίζω, διαμερίζω (Εὐαγγ.). partager; distribuer, répartir, départir, faire le partage; dispenser. ||. μοιράζω μὲ λαχνόν. »Διακληρόω. distribuer au sort, adjuger par la voie du sort. ||. μοιράζομαι (μὲ ἄλλον ἕνα τι), ῥ. μεσ. » Μερίζομαί τι πρός τινα, νέμομαι (Δημοσθ. Φορμ.). ||. ἰτὸ μοιράσθηκαν μὲ λαχνόν. » Διεκληρώσαντο. ||. (τί ἔκαμε); μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν ἰτου τὴν κατάστασίν ἰτους, ἢ τὴν ἔχουν μαζῇ; »Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία ἐστὶν αὐτοῖς (Δημοσθ.);« ||. ἵνα ἰτὰ μοιρασθῶμεν ἴσια. » Ἰσομοιρεῖν ἡμῖν αὐτῶν (Δημοσθ.).

Μοιράσι, ἴδε Κληρονομία.

Μοιρασιά } . »Διανομὴ, νέμησις (»Δια-
Μοίρασμα } φορᾶς αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ νεμήσει τοῦ χωρίου, « Ἰσαῖ. Ἀστυφ.), νομὴ (Δημοσθ. Φορμ.), διανέμησις, διάδοσις, μερισμὸς, διαμερισμὸς (ὁ Πολυδ. ἰδὲν ἰτὸ ἐγκρίνει). partage, distribution, repartition, dispensation. ||. μοίρασμα μὲ λαχνόν. » Διὰ(» Ἐπι)κλήρωσις. distribution par la voie du sort. ||. μοίρασμα κρέατος. »Κρεωδαισία, κρεανομία. ||. μοίρασμα γῆς. » Γεωδαισία (κτλ. κατ' ἀναλογίαν).

Μοιραστής. » Διανομεύς. distributeur, dispensateur.

Μόλεμμα (κυρ. τὸ τῆς πανούκλας). »Μόλυσμα λοιμικόν. contagion, pestilence.

Μολεμμένος, η, ον. » Λοιμώττων. pestiféré, empesté, contaminé.

Μολεύω (κυρ. ἐπὶ πανούκλας), ῥ. μετ. » Λοιμεύω. empester, contaminer, infecter.

Μόλις, ἐπ. » Μόλις(γις). à peine. ||. μόλις καὶ μετὰ βίας »Ὑπὸ βίας καὶ μόλις (Πλουτ. Ποπλικ.). « ||. μόλις εἴχαμεν φθάσει εἰς τὴν Τροιζῆνα καὶ ἰμᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια, ἴδε Ἀκόμη'.

Μόλωμα. » Ἐνδόμησις, πρόσχωσις.

Μόλος. »Προκυμαία, προκύμαιον. môle.

Μολόνω, ῥ. μτβτ. »Προσχωννύω(-χώννυμι).

Μολόχα, φ. » Μαλάχη καὶ μολόχη. mauve, θ.

Μολυβάκι. » Μολύβιον, μολιβίδιον. un petit morceau de plomb.

Μολυβένιος, α, ον. » Μολύ(λί)βδινος, μολυ(λι)βδοῦς(-βοῦς). de plomb, qui est fait de plomb.

Μολυβήθρα (τῆς κανδήλας), ἴδε Φιτρί. §. (τὸ μολύβι τῆς βόλτας). » Μολύ(λι)βδαινα, μολυβὶς καὶ μολυ(λι)βδίς. **masse de plomb qu'on attache à la ligne (de pêcheur).**

Μολύβι, μέταλλ. » Μόλυ(λι)βδος καὶ Μόλυ(λι)βος. **plomb.** §. (συνεκδοχ. τοῦ τουφεκιοῦ), ἴδε Βολι.

Μολυβοκόνδυλον, » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ), (ὁ Ἰουλιανὸς ἔχει:) χρωστὴρ μόλιβος, (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φίλιππος τὸ ὠνόμασε περιφραστικῶς) » Γυρὸν (ἀλλοῦ τὸν εἶπε Κυκλοτερῆ) κυανένς μόλιβον σημάντορα γραμμῆς », γραφὶς, ὑπογραφὶς, γραφεῖον. **crayon.** ||. οἱ διδάσκαλοι, ὅσα παιδιὰ δὲν εἶν' ἀκόμη καλοσυνηθισμένα 'σ τὸ γράψιμον, τὰ κάμνουν ἁράδες μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι (Πλατ. Πρωταγ.). « (Σημ. Ἡ τοιαύτη ὅμως ὑπογραφὴ πιθανὸν ὅτι ἐγίνετο μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, [καὶ τοιαύτη τῷ ὄντι ἦτον ἡ γραφὶς,] τὸ ὁποῖον ἀντὶ 'να χρωματίζῃ, ἐχάραζε μᾶλλον τὰς γραμμὰς, ὅθεν ἀναλογεῖ περισσότερον μὲ τὸ 'δικόν μας Χαράκωμα).

Μολυβόνω (σκεπάζω μὲ μολύβι) ῥ. μτβτ. » **Μολυβδόω. plomber, garnir de plomb.**

Μολυβοσκέπαστος, η, ον. » **Μολυβδωτός. plombé, garni de plomb.**

Μολυβόχωμα, ὁρ. » Μολύ(λι)βδαινα. **plombagine**, θ. **molybdène**, θ. **crayon.** 2) (τὸ μουρτσεγκι) » Λιθάργυρος, κύκνος (Ὁμ. Ἰλ. Α, καὶ Παυσ.). **litharge**, θ. **glette**, θ.

Μολυβωτὸς, η, ον, = **Μολυβοσκέπαστος.**

Μοναξιὰ (ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου. Ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Α.] προσπαθεῖ 'να δικαιολογήσῃ τὴν λέξιν, συνήθη εἰς τὸν καιρόν του). » Μονήρης βίος (δίαιτα), μόνωσις, μοναυλία, μονὰς ἐρημία (Εὐριπ. Φοιν.). **vie solitaire.** §. (συνεκδοχ. ὁ μεμονωμένος τόπος). » Ἀναχώρησις, ἀναχεχωρηκὼς τόπος. **solitude**, θ. **retraite**, θ.

Μοναστηράκι » Μονήδριον. (μεταγ.). **petit couvent.**

Μοναστῆρι (προφ. κοιν. Μαναστῆρι). » Μονὴ, μοναστήριον (μεταγ.). **couvent, cloître, monastère**

Μοναχὰ, ἐπ. »Μοναχῇ (Ξενοφ.), μοναχοῦ (Πλατ.). **seulement**, ἴδε καὶ Μόνον.

Μοναχικὸς, ἡ, όν. » Μονήρης, μονώτης, μοναχὸς (Διοδ. Σικελ.), μονὰς (ποιητ.). **solitaire, détaché.** ||. 'σπίτι μοναχικὸν (μὴ συνεχόμενον δηλ. μὲ ἄλλα). »Περιάμφοδος (» Διάλαυρος) οἰκία. **maison isolée.** ||. καΐκι μοναχικὸν (δηλ. ὄχι μὲ ἄλλους μαζῆ). » Ἰδιόστολον πλοῖον.

Μοναχὸς (προφ. κοιν. Μονάχος), ἡ, όν. »Μόνος. **seul.** §. **unique.** ||. μοναχὸς μου (σου, 'του), μοναχή μου(σου, 'της), μοναχὸ μου (σου, 'του), μοναχοὶ(αἱς, ά)μας(σας, 'τους ἢ των). » Αὐτὸς (ἡ,-ὸ,-οἱ,-αἱ,-ὰ), αὐτόματος. **de soi même, de son propre mouvement.** (Μὲ τὸ Αὐτὸς ἐκφράζονται εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ τὰ σύνθετα, καθὼς: Αὐτοδίδακτος, Αὐτοκίνητος, Αὐτόκλητος κτλ.), ἴδε καὶ Ἴδιος. ||. σκοτώθηκε μοναχὸς 'του (μὲ τὸ χέρι 'του δηλ.). » Αὐτὸς ἑαυτὸν διεχρήσατο· » Αὐτὸς ἑαυτῷ χεῖρας προσήνεγκεν· » Αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ἐγένετο· »Αὐτοχειρὶ (»Αὐτοχειρία) ἀπώλετο. **il s'est tué de sa propre main.** ||. δουλεύω μοναχὸς μου. » Αὐτουργέω. ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζε μοναχὸς 'του, ἴδε Αὐτός. ||. διότι ἐκεῖνο, 'ποῦ ἐφωναζετε ὅλοι σας, τώρα ἔγινε μοναχὸ 'του. » Νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον. ||. αὐτὸ ἤθελε γένη μοναχὸ 'του. » Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ἡμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἴδε καὶ Ἐγώ.

Μοναχοκόρη. » Μονογενὴς θυγάτηρ, (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο καὶ) ἐπίκληρος καὶ ἐπίδικος (διότι ἐκρίνοντο οἱ συγγενεῖς 'της ποιὸς 'να 'τὴν πρωτοπόρῃ, καὶ μάλιστα ὅταν εἶχε πλουσίαν κληρονομίαν.). **fille unique.**

Μοναχοϋιός. » Μονογενὴς υἱὸς (τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Μοῦνον, τηλύγετον). **fils unique.**

Μονήμερα (τὴν ἴδιαν ἢ εἰς μίαν ἡμέραν), ἐπ. »Αὐθημερὸν, μονήμερον (»Ταῦτα μονήμερον τὸν χρησάμενον ἀναιρεῖ«, Ἀφρικ. [τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρος ἐξέφερε ποιητικώτερον:] » Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, « Ἀλ. 400). **le même jour, dans un seul jour.**

'Μονοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ὁμονοιάζω.

'Μόνοιασι' } , ἴδε Ὁμόνοια.
'Μόνοιασμα }

Μονοκόκκαλος, η, ον. » Μονόστεος. **qui n'a qu'un seul os.**

Μονοκόμματος, η, ον. » Μονήλατος. **fait d'une seule pièce,** (Παρβλ. Ἀτόφυος).

Μονοκονδυλιά. » Μονογραμματον. **monogramme.**

Μονοκοῦπι. » Μονῆρες (πλοῖον), κέλης, δίκωπον, δίσκαλμον (κελήτιον), ἀκάτιον ἀμφηρικὸν (Θκδ. Δ', 67). **esquif, batelet (qui n'a qu'une paire de rames).**

Μονομιᾶς, ἐπ. (τροπ.), ἴδε Μιὰ (εἰς τὸ ||. 'σ τὴ' μιά').

Μόνον (προφ. κοιν, Μόναι), ἐπ. »Μόνον, μόνως, μοναχῶς. seulement. || . ὄχι μόνον. » Οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι. || . μόνον ὅτι δέν. » Μονονοὺχ ἤ » Μονονουχί. || . μὲ τοῦτον μόνον τὸν τρόπον. » Οὕτω μόνως, (ἤ) »Μόνως οὕτως,« Πλάτ. || . διότι κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον ἠμπορεῖ νὰ ἦνε βεβαία ἡ εἰρήνη. » Οὕτω γὰρ ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία, » Ξεν. il n'y a que de cette manière que. §. σύνδ. (αἰτιολ.). » Ἀλλὰ γάρ, κτλ. car. || . θὰ πεινάσῃς, μόναι σήκω. » Πεινήσεις, ἀλλ' ἐγείρου (Ἀριστοφ. Πλ.).«

Μονόξυλον (πλοῖον). » Μονόξυλον (Ἀριστοτ. Z. δ', 8. »Ἢ διὰ μικρῶν πλοιαρίων τῶν λεγομένων μονοξύλων, » Λέων Τακτ.), αὐτόξυλον (» Λεμβάδιόν τι ἀναβὰς, ὁποῖα πρὸς ταῖς ἀκταῖς ἐνταῦθα διασαλεύει αὐτόξυλα,« Ἰωάνν., Κίναμ.), αὐτοφυὲς (ἀκάτιον κτλ.). canot.

Μονοπάτι (ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανδέκτας καὶ εἰς τὰ Τακτ. τοῦ Λέοντος· » Τὰς δὲ δημοσίας ὁδοὺς καὶ τὰ μονοπάτια μὴ ἀποκλειέτωσαν, ἀλλ' ἀνεωγμένα ἔστωσαν, «). » Ἀτραπὸς (ἡ), τρίβος (Ξενοφ.), πάροδος. sentier, défilé.

Μονοπόδαρος, η, ον. » Μονόπους. qui n' a qu' un pied.

Μονόπετρος, η, ον (κυρ. δακτυλίδι). » Μονόλιθος. solitaire

Μονοπρόσωπον (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀναιβατόν). » *Ἑτεροποίκιλτον. brodé d' un seul côté.

Μονορρόῠφι, ἐπ. » Ἀμυστὶ, ἀπνευστὶ, ἀθρόως, χανδὸν, Σκυθῶν (Θρᾳκῶν) δίκην, τὸν Σκυθικὸν (Θρᾳκικὸν) τρόπον. d' un trait, d' un seul trait, tout d' une tire (d' un coup), d' une haleine. §. (μεταφορ.) ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥραις μονορρόῠφι. » Τρεῖς ὥρας συνεχῶς ὑπνώσας. tout d' un somme; sans débrider.

Μονὸς (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Διπλὸς), ἡ, όν. » Ἁπλοῦς, μονομερής. simple. §. (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ζυγός). » Περιττός. impair. || . μονὰ ἡ ζυγά (εἶδος παιγνιδιοῦ τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάν. [Πλοῦτ. 817] ἐλέγετο : » Ζυγὰ ἢ ἄζυγα). » Ἀρτιασμὸς, ἀρτιάζειν (τὸ). pair ou non. || . παίζω ζυγὰ-ἤμονά. » Ἀρτιάζω (» Ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσὰ . . . , ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν, « Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 817). jouer à pair ou non.

Μονόφθαλμος (ὁ χυδ. Γκαβός). » Ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος, (καὶ περιφρ.) » Μὴ ἀκεραιούμενος τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν (Εὐστάθ.) «. borgne.

Μονόχορδη (λύρα), ὄργ. (μουσ). » Μόναυλος λύρα, μονόχορδον. trompette marine, θ.

Μοράκι (προφ. καὶ Ἀμοράκι), κ. ἴδε Βατόμουρον.

Μόρικος, η, ον (χρῶμα). » Πορφυροῦς -οῦ (ὁ βαθύτερος ἢ) μελανοπόρφυρος (» Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ μέλαν. Ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 482), ἰοβαφὴς (ὁ ἀνοικτότερος), (μόρικον ὑποθέτω καὶ τὸ) Ἀμόργινον (χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἐφιλονείκησαν οἱ λεξικογράφοι. Πιθανώτατον ὅμως ὅτι ἡ λέξις, ἂν δὲν ἦνε ἡ αὐτὴ, ἔχει ὅμως μεγίστην συγγένειαν μὲ τὸ) » Μόρυχος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὅπ. τὸ πρόσωπον ἄλοιφαν μὲ τρύγα· ἃς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τὸ κοκκινόστικτον τοῦ Σύλλα πρόσωπον σατυρίζοντες οἱ Ἀθην., ἔγραφαν: » Συκάμινον ἐσθ' ὁ Σύλλας «), purpurin (ἄνθος κυρ.), violet, ἴδε καὶ Βυσσινύς.

Μοσχάγκαθον, φ. »Ἄκαρνα, ἀτρακτυλίς. chardon benit.

Μοσχαράκι. » Μοσχάριον. petit veau.

Μοσχαρήσιος, α, ον (κρέας κυρ.). » Μόσχειος. de veau.

Μοσχάρι (προφ. κοιν. Μουσκάρι), ζ. (ἀπὸ τ:ῦ) » Μοσχάριον (Γραφ. ὑποκορ. τοῦ) μόσχος. veau.

Μοσχάτον (κρασί). » Ἀνθοσμίας (οἶνος). (vin) muscat. || . σταφύλι μοσχάτον, ἴδε Μοσχοστάφυλον.

Μοσχοβολῶ, ρ. εὐδ. » Μύρου ἀπόζω, ἥδιστον ἀπόζω, θεσπέσιον οἷον ὄζω, εὐωδιάζω, μυρίζομαι (Ἡλιόδ.). parfumer, sentir bon.

*Μοσχοβότανον (ἔκρινα εὔλογον 'να ὀνομάσω κοινῶς τὸ Τουρκ. Ἰνδρισαχὶ), φ. » Γεράνιον (τὸ εὔοσμον), καρδάμωμον. géranium musqué.

Μοσχοθυμίαμα (τὸ Τουκ. Μεντζουβί), ἀρ. » Στύραξ-ακος (ὁ) (ἴδε Στράξ. Βιβλ. ΙΒ'). benjoin (συγχέεται μὲ τὸ) sto(sty)-rax.

Μοσχοκάρυδον, ἀρ. » Κάρυον (βασιλικὸν, μυρεψικὸν, Περσικὸν), (ἡ λέξις Μοσχοκάρυον, εἶνε μεταγ.). noix muscade.

Μοσχοκάρφι, ἀρ. (ἡ λέξις μὲ φαίνεται πολὺ προσφυεστέρα παρὰ τὸ) » Καρυόφυλλον. (Ἴσως εἶναι καὶ τὸ) » Καρπίον (τοῦ Κτησίου). clou de girofle. §. (εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὠνομάσθη, διὰ τὸ

σχῆμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων ᾽του, καὶ τὸ δένδρον) **azedarah** (ἐκ τοῦ γένους τῆς Μελίας).

Μοσχολίβανον, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μοσχολούλουδον, ἄνθ., **ambrette (des jardins), fleur du grand seigneur.** (Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζουν καὶ τὸ ἄνθος τῆς Γαζίας, ἴδε τὴν λέξιν).

Μοσχομυρίζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μοσχοβολῶ.

Μοσχομυρωδάτος, η, ον, ἴδε Μυρωδάτος.

Μοσχομυρωδιὰ, ἴδε Μυρωδιὰ καὶ Μυρωδικόν.

Μοσχοπόντικον, ζ. » Ἰκτὶς ἡ Ἰνδικὴ (ἢ μοσχοφόρος). **rat musqué.**

Μόσχος, ἀρ. » Μόσχος (ἡ λέξις εἶνε νέα). **musc.**

Μοσχοσίτι, φ. » Αἰγόκερας (τὸ), βούκερας (τὸ), τῆλις-ιδος καὶ-εως (ἡ)· (ὁ Βενδότης λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τιντηλίνα). **fenugrec.**

Μοσχοστάφυλον, ᾽πωρ. » (ἴσως ἡ) Βασιλικὴ ἄμπελος (τοῦ Πλινίου), μυροστάφυλον (Γεωπον.). **raisin muscat.**

Μοῦ, ἀντων. (πρωτότ. Ἁ. προσώπου), ἴδε Ἐγώ.

Μουγγὸς, ἡ, ὸν (ὁ ἄλλ. Βουβός· αὐτὸς κυρ. ὠνομάζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων) »Κωφὸς, ἐνεὸς καὶ ἐννεὸς, ἄλαλος, ἄφωνος, πηρὸς τὴν γλῶτταν, (εὑρίσκεται εἰς τὰ Ἱππιατρ. καὶ ἡ λέξις) Μογγὸς (ἐπὶ ὄνου. » Ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός »). (Συγγενὲς, ἂν ὄχι παρεφθαρμένον ἀπὸ, τούτου εἶνε καὶ τὸ παρ᾽ Ἡσυχ. καὶ Στεφ. τῷ Βυζ. Μυνδὸς, (τοῦ ὁποίου τὸ συγκριτικὸν » Μυνδότερος νεπόδων, « μετεχειρίσθη ὁ Καλλίμαχος. Ἐντεῦθεν τῶν Λατ. τὸ **mutus**, καὶ ἐκ τούτου τῶν Γάλλ. τὸ) **muet.** ||. ὅσοι εἶν᾽ ἀπὸ γεννησιμιοῦ ᾽των κουφοὶ, ἐκεῖνοι εἶνε χωρὶς ἄλλο καὶ μουγγοί. »Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντως καὶ ἐννεοί (Ἀριστοτ. Προβλ.). «

Μουγγρὶ (ἐκ τοῦ) »Γογγρίνα (»Γόγγροι τὰ γογγρία, » Σχλ. Ὀππ.), ᾽ψ. » Γόγγρος (ὁμοιάζει πολὺ τὴν Σμύρναν). **congre.**

Μουγγρίζω (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ βφδιοῦ κτλ.), ῥ. ἀμ. » Μυκάομαι. **beugler, meugler, mugir.**

Μούγγρισμα (κυρ. ἡ φωνὴ τοῦ βφδιοῦ κτλ.). » Μυκηθμός. **beuglement, meuglement, mugissement.**

᾽Μουδιάζω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰμωδιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀδόντων), ναρκόομαι(-ἀομαι). **s᾽ engourdir.** ||. ᾽μουδιάζουν τὰ ᾽δόντιά μου. » Γομφιάζω (-ἀω), ᾽ομφακιάω, ἀκάζω, αἱμωδέω, αἱμωδιάω -άζω (ὁ Ἱππακρ. ἐπρόσθεσε καὶ) τοὺς ὀδόντας (, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τὸ μούδιασμα. Ὁ Ἱερεμίας ἔχει: » Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν [τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ εἶπεν] ἐγομφίασαν). **agacer, cramper.** ||. ᾽μουδιάζει τὸ χέρι μου. »Νάρκη μου (κατὰ) τῆς χειρὸς καταχεῖται (Ἀριστοφ.). «

᾽Μούδιασμα (τοῦ κορμιοῦ), (ἀπὸ τοῦ) »Αἰμωδιασμὸς (κυρ. τῶν ᾽δοντιῶν). »Νάρκη, νάρκωσις. **engourdissement, crampe,** θ. ||. ᾽μουδιασμα τῶν ᾽δοντιῶν. » Αἰμωδία, αἰμωδιασμὸς, τὸ αἱμωδιᾷν, γομφίασις, γομφιασμὸς (» Γομφιασμὸν, μοδιασμὸν ὀδόντων, « Ἡσύχ.), τὸ γομφιᾷν. **agacement.**

᾽Μουδιάστρα, ᾽ψ. » Νάρκη. **torpille,** θ. **crampe,** θ. **tremble,** θ.

Μουλαρᾶς. » Ὀρεοκόμος. **muletier.**

Μουλάρι (ἐκ τοῦ Μυλώνιον. Ὁ Ἐτυμολ.. ᾽τὸ γράφει Μωλάριον.), ζ. » Ἡμίονος (ὁ καὶ ἡ), ὀρὺς, γίννος. **mulet** (τὸ ἀρσεν.), **mule** (τὸ θηλ.), **bardeau** (τὸ ἐξ ἡμιόνου καὶ ἵππου).

Μουλλόνω (ἐκ τοῦ) » Μυλλαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λουφάζω.

Μουνουχίζω, ῥ. μετ., ἴδε Εὐνουχίζω.

Μουνούχισμα, ἴδε Εὐνούχισμα.

Μουνοῦχος, ἴδε Εὐνοῦχος.

Μούντζα (ἡ), ἴδε Σφάκελα.

Μουντζόνω, ῥ. μετ. ἴδε Σφακελόνω.

Μουντζοῦρα, ἴδε Σβύσιμον.

Μουντζουρόνω, ῥ. μετ. » Ἀσβολόω, καταιθαλόω, μέλανι (ἀσβόλη) μιαίνω (μολύνω, φύρω), » Ἐπιτιλᾶν τῆς μαρίλης (Ἀριστοφ.). **barbouiller,** ἴδε καὶ Σβύνω.

Μουντζούρωμα. » Ἀσβόλωσις. **l᾽ action de barbouiller,** ἴδε καὶ Σβύσιμον.

Μούντζωμα, ἴδε Σφακέλωμα.

Μουντὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σκοῦρος.

Μουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

᾽Μούργα (τὸ καταπάτι τοῦ ᾽λαδιοῦ), ἴδε Ἀμούργα.

Μούρη, ἴδε Πρόσωπον.

Μουρνὰ (ἡ μαύρη ᾽δουτιὰ), δ. »Μορέα. **murier noir,** ἴδε καὶ Συκαμινιά.

Μουρμούρα, ᾽ψ. » Μόρμυρος. **morme, mormurot.**

Μουρμούρα, Μουρμουρητὸν }. » Ψιθυρισμὸς, ψιθύρισμα, μορμορυγμὸς, τονθορυσμός. **murmure, brédouillement.** §. (συνεκδοχ. τὸ παράπονον.). » Γογγυσμός. **murmures,** θ. πλ.

Μουρμουρίζω ἢ (ὀρθότ.) Μουρμουρόζω,

ρ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, ὑποτονθορύζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι, μυχθίζω (Πολυβ.), τονθορύζω καὶ τονθρύζω, μορμύρω καὶ μορμυρίζω (ἐπὶ νεκροῦ κυρ.), γογγύζω. **murmurer, gromeler, brédouiller, grogner, gronder, marmotter, parler entre ses dents.** §. (συνεκδοχ.), ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι.

Μοῦρον (τὸ μαῦρον ᾽δοῦτι), ᾽πωρ. » Ἄδρυνον, μό(μῶ)ρον (Ἡσύχ. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, « Διόδ. Σικελ. Α). **mure (noire)**, θ. ἴδε καὶ Συκάμινον.

Μοῦρος (εἶδος σπυριοῦ. ᾽βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων). » Θηρίωμα, (ἴσως καὶ ὁ) τέρμινθος (τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος ὅμως, κατὰ τὸν Γαληνὸν, ᾽βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ποδάρια). **terminthe**; (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε τὸ) » Σῦκον, **fic**; (ἀλλ᾽ αὐτὸ εἶνε ἡ Ἰταλ. Λοῦπα). **loupe**, θ. (ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ ὀνομάζουν) σύκωμα καὶ (ἰδιωτικῶς) συκάμινον.

Μουροῦνα (ἀπὸ τοῦ) » Μύραινα, ᾽ψ. (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ μεγάλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται κυρίως ἡ ᾽ψαρόκολλα καὶ τὸ χαβιάρι) » Ἀντακαῖος (Ἡρόδ. κατὰ διάλεκτον), ἤ » Σίλουρος (ὁ μέγας), **estourgeon** ἢ **éturgeon (le grand)**, (καὶ ἡ μικρότερη, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἢ ἀλατιστὴν, ἢ καπνιστὴν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐυρύχι καὶ Μερσίνι). » Σίλουρος (ὁ ὀξύρυγχος ἢ μικρός). **esturgeon** ἢ **éturgeon (le petit)**. (Ἕνα εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρότατον, εἶνε ἡ Τσίγα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα).

Μουσάντερα (τὰ) καὶ (κατὰ συγκ.) Μουσάντρα (ἡ), τὰ ἀναμεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τῆς στέγης εὔκαιρα διαστήματα, ὅπου βάλλονται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. Ἕνας πεταιδευμένος φίλος μου, χωρατεύων, παρῆγε τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ) » * Μεσάνδηρα. **galetas.**

Μούσκεμμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Μουσκεύειν). » Ἐμ(»Δια)βροχὴ, *ἀνάδευσις, δίεσις. **mouillure**, θ. **humectation.** §. **infusion.**

§. (συνεκδοχ. τὸ μουσκεμμένον, καταβρεγμένον πρᾶγμα. Ὅθεν:) ἔγινε μούσκεμμα. »Διάβροχος ἐγένετο. **il se mit tout en eau, il est tout trempé.** ||. βρεμμένος μούσκεμμα, ἴδε Μουσκεμμένος.

Μουσκεμμένος, η, ον. »Κάθυγρος, διάβροχος, δίϋγρος. **mouillé, humecté.** ||. ψωμὶ μουσκεμμένο᾽ς τὸ νερό᾽. » Ἄρτον ὕδατι δεδευμένον (Ξεν. Κυρουπ.). «

Μουσκεύω (ἀπὸ τοῦ Μοσχεύω), ρ. μετ. » Δύω, ἀναδεύω, δίημι, διαίνω, βρέχω, (» Πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραμνα, βρέξαντα κελεύουσιν ἐν νίτρῳ νυκτὶ, τῇ ὑστεραίᾳ σπείρειν ἐν ξηρᾷ, « Θεόφρ. Φυτ. Β′), ἐμ(δια,ἀπο)βρέχω, ἐναποβρέχω (Σημ. Σιθ), φύρω. **tremper, mouiller, humecter, faire tremper, impregner, imbiber, infuser.** §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Βρέχομαι, διαβρέχομαι (»Σῖτος διαβραχεὶς «), δίεμαι, κτλ. **tremper, s᾽ imbiber, baigner.** §. (συνεκδοχ.=μεθοκοπῶ). » Βρέχομαι (» Βεβρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος, « Εὔβουλ. παρ᾽ Ἀθην. «). **s᾽ enivrer, se soûler.**

Μούσκουλη (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **musclus**, τὸ χορταράκι ὅ,που φυτρόνει εἰς ταὶς ὑγραὶς πέτραις καὶ εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων). » Βρύον, μνίον, φάσκον, φασκὶς, λειχὴν. **mousse, hépatique** (ἕνα εἶδός του).

Μουσμουλιὰ, δ. » Μέσπιλος (ἡ), μεσπίλη. **neflier.**

Μούσμουλον (ὁ Μοσχόπουλος ᾽τὸ γράφει Μούσπουλον), ᾽πωρ. » Μέσπιλον. **nèfle**, θ.

Μουσουνητόν. » Μυχθισμὸς, φυσίαμα, φυσιασμὸς (Ἀρετ. Προβλ. ΙΑ, 42). **reniflement, reniflerie.**

Μουσουνίζω, ρ. ἀμ. » Μυχθίζω, μυσιάω, διὰ τῶν μυκτήρων πνέω (πνευσιάω), φυσιάω. **renifler.**

Μουστακᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μουστάκια). » Μυστάκων (ἐπωνομάζετο ἐπὶ Βυζαντινῶν Ἰωάννης τις, » διὰ τὸ τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον «, λέγει ὁ Θεοφύλ. Ἰς. Μαυρικ.). **qui porte de longues moustaches.**

Μουστάκι (ἀπὸ τοῦ) » Μύσταξ (καὶ Δωρ.) Μάσταξ (κυρ. τὸ ἐπάνω χεῖλι), ὑπόρρινον. **moustache**, θ.

Μουσταλευριά. » Ἀθάρα (γλεύκους πεποιημένη), πολτὸς (γλεύκει ἐσκευασμένος), γλυκίνας (ἴσως ἐγράφ.) γλυκοίνας (Ἡσύχ.). **panade faite avec du moût.**

Μουστόπητα. » Οἰνοῦσσα(-ττα), μάζα (γλεύκους πεποιημένη, γλεύκει δεδευμένη), (ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ τὸ) μουστάκιον (τὸ ὁποῖον ὁ Γαζῆς, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mustacea**, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του). **gateau fait de moût**, ἴδε καὶ Κοφτοῦρι.

Μοῦστος. » Γλεῦκος (τὸ). **moût.**

Μουσκάρι, ζ., ἴδε Μοσχάρι.

Μοῦτος (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mutus**, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην.) » Μυττὸς (ὁ ἄφωνος), ἴδε Μουγγός.

Μουτσοῦνα, ἴδε Προσωπίδα.

Μούτσουνον, ἴδε Πρόσωπον. §. μ᾽ ἔ-

καμε μούτσουνα (φρσ. μεταφορ.), ἴδε Στραβοκυττάζω καὶ Στραβομουτσουνιάζω.

Μοῦχλα (ἐκ τοῦ Λατιν. **Mucus**, **Mucor**, ἡ πρασινώδης ὁμίχλη «, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. Ἴσως ἐπροφέρετό ποτε, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, μοῦσκλα, ἴδε Μούσκουλη). » Εὐρὼς-ῶτος. **moisissure**, θ. **chancissure**, θ.

Μουχλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Εὐρωτιάω. **moisir, chancir, se chancir.**

Μπᾶ, μόρ. (σημ. ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτ., ἐκ τοῦ) » Βᾶ! βαβαί! οὐά! **ah, ah! oh!** ἴδε καὶ Παθ, καὶ Ὦ.

Ἐμπαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμβαίνω.

Μπαλαίνα (ἀντὶ) » Βάλαινα (Μακεδον. ἡ) Φάλαινα, ᾗ. ἴδε Φάλιανος. §. (συνεκδοχ. τὰ μουστάκια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι νομίζουν καὶ ὀνομάζουν κόκκαλά της). » Βαλαίνιον (ἀντὶ) Φαλαίνιον. **baleine**, θ.

Ἐμπαλόνω, ῥ. μετ. » Ἀκέομαι (» Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων »), ἐπιῤῥάπτω. **ravauder, rapiecer, rapiecer, rapetasser.**

Μπάλσαμον (ἀπὸ τοῦ Φοινικ. Μπᾶλ σαμῆν, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ, [περιφρ.] ὁ ἥλιος, διὰ τὸ λαμπρόχρουν καὶ ἀκτινωτὸν τῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου), ἰατρ. » Βάλσαμον (, τὸ περιφημότερον καὶ σπανιώτατον ἦτον καὶ εἶνε) τὸ Ἰουδαϊκὸν, ὀποβάλσαμον, βαλσάμινον (βαλάντιον) ἔλαιον. **baume**, θ.

Μπαλσαμόνω, ῥ. μετ. » Ἀρώμασι (» Δι' ἀρωμάτων) ταριχεύω (ἴδε Ἡρόδ. Β' καὶ Διόδ. Σικελ.). **embaumer.**

Μπαλσάμωμα. » Ἡ δι' ἀρωμάτων ταριχεία. **embaumement.**

Ἐμπάλωμα. » Ἐπίβλημα, ἐπίῤῥαμμα, ῥύτισμα (ἴδε εἰς τὸ Παράρτ. Οὐρούδισμα). **ravaudage, rapiecetage**, ἴδε καὶ Διόρθωμα.

Ἐμπαλωματᾶς (ὁ Τουρκ. Ἐσκιτζῆς). » Ἠπητής, παλαιορράφος. **ravaudeur.**

Μπαμπᾶς (ὁ). » Πάππας (» Ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι, » Ἀριστοφ. Εἰρ.). **papa.** ||. (ἔχει καὶ ὑποκοριστικὸν) μπαμπάκις. » Παππίον, παππίδιον, πατέριον. **(mon) petit papa.** ||. λέγω (φωνάζω) μπαμπᾶ-μπαμπᾶ. » Παππάζω.

Μπάμπω (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ γρηά). » Βαυὼ (ἐλέγετο, καὶ ἐπροφέρετο ἴσως, ἀπαράλλακτα καὶ ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος), ἴδε καὶ Βάγια.

Ἐμπέρδεμμα. » Πλοκὴ, περιπλοκὴ, ἐμπλοκή. **entortillement, entrelacement.**

§. (μεταφορ. ἡ δυσκολία). » Πλοκὴ, ὄχλος πραγμάτων δυσδιεξίτητος, λαβύρινθος. **embarras, embrouillement, confusion.**

Ἐμπερδεμμένος, η, ον. » Περίπλοκος, συγκεχυμένος (» Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν, « Πλάτ.). **mêlé, entortillé, entrelacé.** §. (μεταφ. ὁ δύσκολος). » Ποικίλος, πολύπλοκος. **embrouillé, embarrassé, confus.** ||. ἀῤῥώστια ἐμπερδεμμένη. » Ποικίλον νόσημα. (maladie) **compliquée.** ||. ὁμιλεῖ ἐμπερδεμμένα. » Ἀδιάῤῥωτα φθέγγεται.

Ἐμπερδεύω (ἀπὸ τοῦ) » Περιδέω, ῥ. μετ. » Περιπλέκω, ἐμπλέκω, συγχέω. **mêler, entortiller, enlacer, entrelacer.**

§. (μεταφορ.) » Περιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμπλέκω. **brouiller, impliquer, compliquer, embrouiller, embarrasser, envelopper, compromettre.** ||. Ἐμπερδεύομαι. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω (ἑαυτὸν), ἐμ(περι)πλέκομαι. **s' impliquer, s'engager, s' embarrasser, s' enchévetrer.** ||. εἰς τί κακὰ ἐμπερδεύθηκα! » Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα!

Ἐμπήγω, ῥ. μετ. » Πηγνύω (-υμι), ἐμ(κατα)πήγνυμι, ἐγκρούω. **enfoncer; planter, ficher.** ||. τὄμπηξε σ' ἕνα κοντάρι. » Περιπείρας λόγχῃ (ᾗ) περὶ λόγχην. **I' ayant mis au bout d' une pique.**

Ἐμπήξιμον. » Πῆξις, ἔμπηξις. **enfoncement.**

Ἐμπλάζω, ῥ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμπαλάσσω, ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Ἐμπερδεύω.

Ἐμπλαστρί. »Ἐπίπλασμα, ἐπιπλαστὸν, ἔμπλαστον(-στρον), καταπλαστὸν, κηρωτὴ καὶ κηρωτόν. **emplâtre.**

Ἐμπλάστρωμα. »Κατάπλασις (Ἱπποκρ.). **l' action d' appliquer un emplâtre.**

Ἐμπλαστρώνω, ῥ. μετ. »Ἐμ(»Προσ-, »Κατα-, »Ἐπι)πλάσσω (-ττω). **appliquer un emplâtre.**

Ἐμπλέκω (τὸ ἄλλ. Ἐμπλάζω), ῥ. αὐτοπθ., ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Ἐμπερδεύω.

Ἐμπόλι (ἀντὶ) » Ἐμβόλιον (, τὸ ἐμφυλιαζόμενον κλωνάριον. » Εἰς μεγάλον δένδρον δὲν προκόπτει τὸ μπόλι «, Γεωπον.), ἔνθεμα. **greffe, ente**, θ.

Ἐμπόλια (ἡ ἄλλ. Πετσέτα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἐμβολίς, ἴδε Σκέπη καὶ Φακιόλι.

Ἐμπολιάζω (» Ὅσα δένδρα μπολιάσεις εἰς ὄμοιαν φύσιν, γίνονται ὀγλιγωρότερα, καὶ κάμνουν καρπὸν καλλίτερον «, Γεωπον.), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐμβολίζω, ἴδε Φελιάζω.

Μπόλιασμα, ἴδε Φέλιασμα.

Μπουκάλι (κυρ. ἡ μαύρη καράφα), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Βαυκάλιον, (ἀγγεῖον ὀστράκινον «, κατὰ τὸν Φιλοστόργ. » Τὰ λεγόμενα Βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.). βαυκαλὶς, βαυκαλία, βυκίον ὑελοῦν (Δεισκορ). bouteille, θ. caraffe, θ.

Μπουλόνω, ῥ. μετ. » Περονάω, προσπερονάω, ἐνείρω. ficher.

Μπούλωμα. » Ἔνερσις. l' action de ficher.

Μπουμπούκι (ὁ Τουρκ. Κοντζὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τοῦ) » *Βόμβυξ - υκος (ὁ), » Κάλυξ, νύμφη (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). bouton. §. (τ' ὀμμάτι, ἡ φύτρα τῶν δένδρων). » Ὀφθαλμός. l' endroit par où sort le petit bourgeon des arbres.

Μπουμπουκιάζω, ῥ. ἀμετθ. (ἐκ τοῦ) » Βομβυκιάω. boutonner.

Μπουμπουνιάζω (εἶμαι πρησμένος. προφ. κοιν. Μπαμπουνιάζω), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Βουβωνιάω καὶ Βομβωνιάω, οἰδίσκω. s' enfler, avoir des tumeurs, bouffir, ἴδε καὶ Πρήσκω.

Μπουμπούνασμα (προφ. κοιν. Μπαμπούνιασμα, ἀπὸ τοῦ) *Βουβωνίασμα. bouffissure, θ.. ἴδε Πρήξιμον.

Μπουμπουνίζω (λέξις πεποιημένη, κυρ. διὰ τὸν βρόντον τῶν νεφῶν), ῥ. ἀμ. » Βομβέω (κυρ. βούζω καθὼς ἡ μέλισσα κτλ.). gronder, bruire.

Μπουμπούνισμα (κυρ. ὁ κρότος τῆς βροντῆς). » Βόμβος (κυρ. ἡ βοὴ τῶν μελισσῶν, κουνουπιῶν κτλ.). bruissement.

Μπούμπουρας (ἀπὸ τοῦ) »Βόμβυρ (Δωρ. ὁ) βόμβυξ (, εἶδος σφήκας μεγάλης), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Μπουμπούτσης (» Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς πολλοῖς Βαβουτζίας ἢ Βαβουτζικάριος [ἐν ἄλλ. ὀρθογρ. Βουβουτζικάριος], Σουΐδ. » Ἀνεπλάσθη γοῦν ἀπὸ τῆς Βαβοῦς, » Μ. Ψελλ.). » Μορμὼ καὶ Μορμὼν (» Φοβοῦνται τοὺς πελτασταὶς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια, «Ξεν.), ἴδε καὶ Στοιχειό.

Μποῦφος (ἀντὶ) » Βοῦφος (ὄθεν ἡ παροιμ. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων), π. (νυκτ.). (εἶνε ἕως δώδεκα εἴδη, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν μεταξύ των ὀλίγην διαφοράν, ἀδύνατον 'να προσδιορισθῶσιν ἐπ' ἀκριβές. Εἰ μὲν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὴν φωνήν 'του, αὐτὸς πρέπει 'να ἦνε τῶν ἀρχαίων ὁ) » Βύας. hibou (cornu ou le grand). (Εἰ δὲ ἀπὸ τὸ σχῆμά 'του καὶ τὴν ἀνέκαθεν παροιμιώδη εὐήθειάν 'του, ὁ) » Ὦτος (» Λάρους καὶ Ὦτους τοὺς εὐήθεις φαμέν... καὶ ἡ κωμῳδία, σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, » Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, « ἔφη, « Εὐστάθ. Ὀδ. Ε. » Καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὦτους καλοῦσιν [Ἀθην. Θ΄]). duc; (ἡ ὁ) » Νυκτικόραξ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). corbeau de nuit; (Τοῦ αὐτοῦ γένους εἶνε καὶ ὁ) » Ἀσκάλαφος, (καὶ ὁ) » Αἰγωλιὸς, (καὶ ἡ) » Στρὶγξ-ιγγος, (καὶ ὁ) » Σκὼψ (ὁ μικρότατος ὅλων, καὶ συγχεόμενος πολλάκις μὲ τὴν Κουκουβάγιαν. » Δοκοῦσι Σκῶπες εἶναι, ἃς Κουκούβας οἱ Ῥωμαῖοι φασιν... Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ὁ Σκὼψ μικρότερος· εἶναι γλαυκὸς, καὶ ἐπὶ μολιβδοφανεῖ χρώματι ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα, δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερά, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 66) hulotte, θ. huette houette and chouette; duc (le petit), ἴδε καὶ Κλαψοπούλι.

Μπρὲ, μόρ. (κλητ.), ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ τὴν λέξιν Μωρός.

Μπρὸς, ἐπ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἐμπρὸς, ἢ μᾶλλον ἡ ἀρχ.) πρόθ. » Πρὸς (προφερομένη δασύτερον). || (σημαίν. σύγκρισιν, καθώς:) μπρὸς τὰ τωρινὰ κακὰ, ὅ,τι ἐδοκιμάσαμεν προτύτερα, εἶνε ὅλα τίποτε. » Πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ,τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος καὶ μηδέν. en comparaison de nos maux présents, tout ce que nous avons souffert auparavant n' était que de rien, ἴδε καὶ Ἐμπρός.

Μπροστὰ, ἐπ. (χρον. καὶ τοπ.), ἴδε Ἐμπροστά.

Μπροστέλλα. » Διά(»Περί)ζωμα, λέντιον (Λατ. linteum). tablier.

Μπροστινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἐμπροσθινός.

Μυαλός. » Ἐγκέφαλος (ἰδιαιτ. ὁ τῆς κεφαλῆς). cervelle θ. cerveau. » Μυελὸς καὶ Μυαλὸς, (κατὰ τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ., ὁ τῶν κοκκάλων). moelle, θ || . 'το βράζω καὶ 'το κάμνω μυαλὸ' (φρσ. ἀντὶ τοῦ, 'το Βράζω πολὺ 'ως οὗ 'νὰ λυώσῃ, 'να μαλακώσῃ· ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ἕνας μάγειρος εἰς μίαν τῶν μὴ σωζομένων κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους:) » Εἶθ' ἕψων ποιῶ μυελὸν (Ἀθήν. Γ΄).

Μυδάκι, θηλ. » Μύαξ, μυάκιον, μυΐσκος. petite moule, θ.

Μύδι, θαλ. » Μῦς (ὁ θαλάσσιος, » Ὁ

δὲ μῦς παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὁμύδιον «, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ, 89). **moule (de mer)**, θ. **cayeu** ἢ **cailleu** (κοιν.). §. μύδι τοῦ ποταμοῦ. » Τελλίνη, ξιρύδριον. **telline**, θ. **moule**, θ.

Μυδότσεφλον. » Μυάκειον, κόγχος. **coquille (de moule)**, θ.

Μυιάζω (κυρ. διώχνω ταὶς μυίγαις), ῥ. μετ. » Μυισοβέω. **chasser les mouches, émoucher.** §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Ἀερίζω), ἴδε Ἀνεμίζω.

Μυιαστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταὶς μυίγαις). » Μυισοβή, μυισοβιον. **chasse-mouche**, θ. **émouchoir.** §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ) Ἀνεμιστῆρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Μυΐγα, ἔντ. » Μυΐα. **mouche**, θ. §. μυΐγα (ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ μέλισσα:). » Μυίας (οἱ γεωργικοί, λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτε δῦξει αὐτοῖς καὶ τὰς μελίσσας λέγουσιν, « Ἰλ. Β, 469). **mouches à miel** καὶ **mouches** (ἁπλῶς τὰς ὀνομάζουν καὶ οἱ Γάλλοι).

Μυιόγγιχτος, η, ον (κυρ. ἔπρεπε ᾽να λέγεται ὁ) » Οἰστρηλατηθείς, οἰστρήλατος, οἰστροπλήξ. **piqué par le taon.** §. (κοινότερον ὅμως ὀνομάζεται ὁ) » Μικρόλυπος, δυσάνιος, εὐπαθὴς, (καὶ μεταφορ.) λινόπληκτος. **tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.**

Μυλλοκόπι, ᾽ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Μύλλος, κορακῖνος (ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν). **mulet, surmulet, sortel.**

Μυλόπετρα (ἡ πέτρα τοῦ μύλου). »Μύλη, μύλος ὀνικὸς, ὄνος, ὄνος ἀλέτης (Ξενοφ.) (κυρ. ἡ κάτω, ἡ ἀκίνητος). **gîte**, θ. » Ἀλετὼν, ἐπιμυλὶς καὶ ἐπιμύλιον (κυρ. ἡ ἐπάνω, ἡ στρεφομένη). **meule (tournante** ἢ **courante)**, θ. §. (ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κάμνουν μυλόπετραν). »Μυλίτης (» Μυλίας) λίθος. **pierre meulière** ἢ **de meulière**, θ.

Μύλος, »Μύλων-ωνος καὶ »Μυλὼν-ῶνος (ὁ), μύλη, μύλος (» Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτὰ, « Παροιμ.). **moulin.** ||. γυρνῶ τὸν μύλον. » Μύλην ἐλαύνειν (περιελαύνειν, περιάγειν). **faire aller la meule.**

Μυλοχαράκτης. » Μυλοκόπος, μυλουργός. **tailleur de meules.**

Μυλωνάδικος, η, ον. » Μυλώνιος, μυλωθρικός. **de moulin, qui appartient au moulin ou au meunier.**

Μυλωνᾶς-άδενα. » Μυλωθρὸς-ωθρίς (» Μύλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος· οἱ δὲ ἰδιῶται Μυλωνᾶν «, Σουίδ.). **meunier-ère**, ||. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ (παροιμ.). » Οἶκοι (»Ἐν πόλει) λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ (πολέμῳ) δ᾽ ἀλώπεκες. **belle montre, et peu de rapport**, ἴδε καὶ Κοῦκλα.

Μυντιλλὶ (ἄλογον μικροκάρωτον τῆς Μυτιλήνης), ζ. » Γίννος. **bîdet.**

Μύξα. » Κόρυζα, μύξα, βλένα καὶ βλέννα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ). **morve**, θ. ||. ᾽βγάλλω (φυσῶ) τὴ᾽ μύξα᾽ μου. » Ἀπομύττομαι. **se moucher.** ||. ᾽βγάλω τὴν μύξαν (τοῦ παιδιοῦ). » Ἀπομύσσω(-ττω). **moucher.** ||. διατὶ ἡ παραμάννα σου σ᾽ ἀφίνει μὲ τὴς μύξαις, καὶ δὲν σε παστρεύει: » Διατί ἡ τιθὴ σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον (Πλατ. Πολιτ.);»

Μυξιάρης, α, ικον. » Κορυζῶν, κορύζης ἀνάπλεως, μυξόῤῥους (Ἱπποκρ.), μυξώδης, βλεννὸς βλεννώδης καὶ βλενώδης (καθὼς οἱ σάλιαγκοι καὶ μερικὰ ᾽ψάρια). **morveux.**

Μυξομάνδηλον. » Ῥινόμακτρον. **mouchoir, mouchoir de poche.**

Μυρίζω (ἐβγάζω μυρωδιὰν), ῥ. ἀμ. »Ὄζω, ἀπόζω (» Κινάβρας ἀποζων ὥσπερ τράγος, «), πνέω (» Κρόκου πνέον, « Δτοσκορ.), ἀποπνέω. **sentir, se faire sentir, répandre (exhaler) une odeur, fleurer.** ||. ἐμύριζεν ὅλο᾽ τριαντάφυλλα. » Ῥόδων ὅλος ὀδώδει. ||. ᾽μύριζε πουρνὸ-πουρνὸ ὅλο᾽ κρασί. » Ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων (Δευκιαν.). « §. (ἰδιαιτ. ἐβγάζω καλὴν μυρωδιὰν), ἴδε Μοσχοβολῶ. §. (καταχρ. ἐβγάζω κακὴν μυρωδιὰν), ἴδε Βρωμῶ. ||. μυρίζει βοῦρκον. » Θινὸς ὄζει, « Ἀριστ. **il sent la bourbe.** §. μυρίζω ἢ μυρίζομαι (αἰσθάνομαι ἢ ᾽παίρνω τὴν μυρωδιάν). » Ὀσφραίνομαι, ὀσμάομαι. **sentir, flairer, prendre (avoir) le vent.** ||. δίδω εἰς ἄλλον ᾽να μυρίσῃ. » Ὀσφραίνω, προσοσφραίνω, προσόζω. **donner à sentir (à flairer).**

Μυρικηὰ, δ. » Μυρίκη. **tamaris.**

Μυριόπλουτος, η, ον. » Βαθύπλουτος, ὑπέρπλουτος, μυριόλβος. **millionaire.**

Μυριστικὸς, ἡ, ὸν (καὶ εἰς τὸ πληθ. Μυριστικὰ ὀνομάζονται κοινῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τὰ εὐώδη χορταρικὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἀρτύνονται τὰ μαγειρεύματα). » Φύλλια (λέγει ὁ Γαληνὸς), ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέλινον«.). **herbes fines, garniture (de la salade)**, θ., ἴδε καὶ Μυρωδάτος.

Μύρμηγκας (ὁ) καὶ

Μυρμῆγκι (τὸ, προφ. κοιν. Μερμῆγκι), ἔντ. » Μύρμηξ-ηκος. fourmi, θ. ||. ἔχει κὴ- ὁ μύρμηγκας χολὴν, ἔχει κ'ἡ μυῖγα σπλῆνα, (παροιμ.). » Ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή «.

Μυρμηγκοβότανον, φ., ἴδε Λεβιθόχορτον.

Μυρμηγκοφωληά. » Μυρμηκιά. fourmilière, θ.

Μυρολογήτρα (γυναῖκα). » Θρηνοῦσα, θρηνῳδὸς, πενθήτρια. pleureuse, θ.

Μυρολόγι. » Οἰμωγὴ (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολυγὴ (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλολυγμὸς, κοπετὸς, θρῆνος, θρηνῳδία, ὀλοφυρμὸς καὶ ὀλόφυρσις, ὀδυρμὸς, γόος, κωκυτὸς, πένθος (τὸ). lamentation.

Μυρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰμώζω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολύζω (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, θρηνέω, θρηνῳδέω, (ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ) μυρῳδέω, πενθέω, γοάω(-ομαι), κωκκύω, μινυρίζω, μι(κι)νύρομαι. lamenter, se lamenter.

Μυρτηὰ (ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς προφ. Σμερτηὰ), δ. ἴδε Μερσινηά.

Μυρωδάτος, η, ον. » Μεμυρισμένος, μυρίπνοος καὶ (κρσ.) μυρίπνους, εὐώδης εὔοσμος καὶ εὔοδμος, μυροβαφὴς, θυώδης καὶ θυώ(ή)εις (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) κηώεις. odoriférant.

Μυρωδιά. » Ὀσμὴ καὶ Ὀδμὴ, ἀποφορὰ (Πολυδ. καὶ Διοσκορ.). odeur, θ. senteur, θ. vent. ||. 'παίρνω μυρωδιὰν, ἴδε Μυρίζω. ||. ἔχει βαρειὰν μυρωδιὰν, ἴδε Βαρύς. ||. μήτε διὰ μυρωδιὰν (φρσ). » Οἴνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες «, Εὐστάθ. §. (ἰδιαιτ. ἡ καλή). » Εὐωδία. senteur, θ. parfum. ||. ἔβγαινε καὶ ἀπὸ ταὶς δάφναις μιὰ μυρωδιά. » Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς (Ἡρωδ.). » Τῶν δὲ δαφνῶν ἡδὺ προσέπνει (Ἀχιλ. Τάτ.). ||. τί νόστιμη μυρωδιὰ μὲ ἦλθε χοιρινοῦ κρέατος! » Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν, « (Ἀριστφ.). §. (συνεκδοχ. ἡ ἀλοιφὴ, σκίνη, στάμμα καὶ κάθε κατασκευαστὸν μίγμα, ὅ,που εὐωδιάζει). » Μῦρον, ὀσφράδιον. senteur, θ. πλ. parfum, eau (poudre etc) de senteur. ||. ἀλείφω(-ομαι) μὲ μυρωδιαῖς. » Μυρίζω(-ομαι), μυρόω(-ομαι), μυραλειφέω, μύροις ἀλείφομαι (» Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο, « Ἀρχίλ.). se frotter d' essences, se parfumer. §. Μαύρη μυρωδιὰ (τὸ Τουρκ. Τσουρὲ ὀτου), ἀρ., ἴδε Μαυροκοῦκκι.

Μυρωδικὸν (κάθε πρᾶγμα ὅ,που εὐωδιάζει. Καλλήτερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὰ φυσικὰ μυρωδικὰ προϊόντα, καθὼς Κανέλλα, Γαρόφαλα. κτλ.). » Μῦρον, ἄρωμα, θύωμα (ποιητ.). épice, θ. drogue, θ.

Μυρῶνι, φ. » Μυῤῥὶς (ἡ), χαιρέφυλον (τὸ εὔοσμον, ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil musqué ou d' Espagne, herbe de musc ou musquée, θ. moscateline, θ. myrrhis.

Μυστικὰ, ἐπιῤ. » Ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων. en secret, sous le sceau du secret, ἴδε καὶ Κρυφά.

Μυστικόν. » Ἀπόῤῥητον. secret.

Μυστρὶ (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Μυστρίον (εἶδος κοχλιαρίου, καὶ μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 627), ἐργ. (οἰκοδ.). » Ὑπαγωγεὺς, ξυστὸν, παράξυστον, *ὑπάλειπτρον. truelle, θ.

Μυτερὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Σουβλερός.

Μύτη (» Οἱ τὴν ῥῖνα μύτιν καλέσαντες οὐ φαύλως οὕτως ὠνόμασαν. Ἔστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς . . . ὥσπερ δὲ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μυξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 616). » Ῥὶς καὶ Ῥὶν-ινὸς (ἡ). nez. ||. συντυχαίνω μὲ τὴν μύτην. » Τοῖς μυκτῆρσι φθέγγομαι. nasiller, parler du nez. ||. 'να φᾶτε κρέας, 'ως οὗ 'να ἔβγῃ ἀπ' τὴ' μύτη' σας (φρσ. ὑπερβολ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφικόν:). » Καὶ φάγεσθε κρέα, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν (Ἀριθμ.). « ||. σήκωσε τὴν μύτην 'του (φρ. μεταφ. διὰ τοὺς ὑπερηφανευομένους· ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε (Δημοσθ. Παραπρ.) «.

||. τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὴν μύτη' (φρ. διὰ τοὺς εὐπαραπείστους). » (Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει), τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων (Λουκιαν. Θ. Διάλ). « ||. ἡ μύτη τῶν πουλιῶν. » 'Ράμφος (τὸ). bec. ||. ἡ μύτη τοῦ χοίρου καὶ μερικῶν ὑφαριῶν. » 'Ρύγχος (τὸ). boutoir, museau, groin, hure (τοῦ ἀγριοχοίρου), θ. ||. ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προβοσκίδα. §. (καταχρ. καὶ κατὰ μετων.) ἡ μύτη (ἡ σουβλερὴ δηλ. ἄκρα) τοῦ κονταριοῦ, τῆς σαγίττας, κτλ. » Ἀκωκὴ, αἰχμὴ, ἀκὶς (ἡ), γλωχίν (ἡ). pointe, θ.

Μωρολογιά. » Λῆρος, λήρησις, λήρημα, ὕθλος, κουφολογία, εὐκαιοῤῥημοσύνη, μωρολογία. baliverne, niaiserie, θ. bavardage, faribole, θ. badaudage, badauderie, radotage, radoterie, sornettes, θ. πλ. chansons, θ. πλ., ἴδε καὶ Φλυαρία.

Μωρόλογος, ή, ον. » Ἄηρος, κουφολόγος, μωρολόγος, εἰκαιορρήμων, εἰκαιόμυθος. bavard, radoteur, diseur des riens (des pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots), ἴδε καὶ Φλύαρος.

Μωρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, μωρολογέω, κουφολογέω, εἰκαιορρημονέω, εἰκαιομυθέω. radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des balivernes), conter des sornettes, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Μωροπίστευτος, ή, ον. » Εὔπει(πι)ςος. crédule.

Μωρὸς, ἡ, ὸν (τὸ μεταχειριζόμεθα ἀρσενικῶς μὲν καὶ θηλυκῶς μόνον εἰς τὴν κλητικὴν, Μωρὲ καὶ (κατὰ συγκ.) Μπρὲ [ἴδε τὰ προλεγόμενα], μωρὴ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Μέλεε, μῶρε (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πλάτωνα εὑρίσκεται καὶ ὀξυτονούμενον) μωρέ. hola! l' ami! (Οὐδετέρως δὲ, ὡς ἐπίθετον μικροῦ θηλάζοντος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὀνομάζεται Σαλόν). » Νήπιον, βρέφος (τὸ). bambin, enfant à la mamelle. || . κάμνω 'σὰν μωρὸ' παιδί. » Νηπιάζω, νηπιεύομαι. agir en enfant. || . αὐτὸ 'τὸ 'ξεύρει κ' ἕνα μωρὸ' παιδὶ (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Γνωστὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν· (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὴν παροιμίαν:) » Καὶ τυφλῶ, φασὶ, δῆλον « (, τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. [Ζ',23,] ἐξέφερε σαφέστερον): » Καὶ παιδὶ εἶναι δῆλα. » (Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Εὐθυδήμῳ): » Τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη «. un aveugle y mordrait. §. (ὡς μόριον ἐκλαμβανόμενον, σημαίνει ἀπορίαν ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ σχετλιαστικὰ ἐπιφωνήματα) » Παπαΐ! βαβαΐ! ὤ! κτλ., ἴδε Μπᾶ! Πάθ! καὶ Ὦ.

Ν.

Ν, ν, τὸ δέκατον-τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ: Βραχιόνιον-βραχιόλι, » Μηνίγγι-μελίγγι, Πνεύμων (Ἀττ. πλεύμων)-πλεμμόνι, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: » Μανθάνω-μαθίνω, Ξανθὸς-ξαθὸς, Πενθερὸς-πεθερὸς, Πρύμνα-πρύμη, κτλ. §. Ἀποκόπτεται: » Αὔριόν-αὔριο', Ἑκατὸν-ἑκατὸ', Ξύλον-ξύλο', (καὶ ἀπ' ὅλας τὰς ἐνικὰς αἰτιατικάς:) εἰς τὴ' μαύρη' θάλασσα', ἀπ' τὸ' φόβο' 'του, κτλ. §. Ἐπεντίθεται: » Δαίρω-δαίρνω, δέω-δένω, διώκω-διώχνω, ἐπαίρω-παίνω, πτύω-φτύνω, φέρω-φέρνω, χέω-χύνω, λειόω (καὶ ὅλα τὰ εἰς όω ῥήματα τῶν ἀρχαίων)-λειόνω κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: Δύω καὶ Δύνω).

Νὰ, ἐπ. (Δεικτ., ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἠνὶ (ποιητ.), » Ἰδοὺ, ἴδε (μεταγ.). voici, voilà. || . νά με (φρ. ὁμοία μὲ τὴν Λατιν. ecce me). » Ἰδοὺ ἐγὼ (Γραφ.)«. me voici.

'Να, μορ. (πολυσήμαντον, κυρ. δὲ Ἀποτελεσματικὸν, κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε. pour, de, à fin que. || . (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον δι' ἀπαρεμφάτου τοῦ λεγομένου Τελικοῦ, διὰ Τελικῆς μετοχῆς, καὶ διὰ τῆς Αὐθυποτάκτου ἐγκλίσεως): τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ τοῦ καραβιοῦ τὰ κάτω πρέπει 'να ἦνε πολλὰ 'γιερά. » Οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ«. || . ἂν θέλετε 'να ἔλθετε 'σ τὸν ἑαυτόν σας. » Ἂν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι. || . ἀφ' οὗ στείλη τὸν δοῦλόν' του 'να 'ψουνίσῃ, 'να στέλνῃ καὶ ἄλλον δοῦλον κατόπιν 'να 'ρωτήσῃ πόσο' 'τ' ἀγόρασε. » Ἀποστείλας τὸν παῖδα ὠψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν πευσόμενον πόσου ἐπρίατο (Θεοφρ. Χαρ.).» . || . ἔρχομαι 'να σᾶς βοηθήσω. » Ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων«. || . ἐρωτᾶ 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσαι. » Ἐπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἶης. j' ai envoyé demander de vos nouvelles || . 'δὲν 'ξεύρω ('δὲν ἔχω) τί 'να 'πῶ. » Οὐκ οἶδα (» Οὐκ ἔχω) τί φῶ. || . θέλεις 'να 'τοὺς ὀνομάσωμεν ἀγριομέλισσαις; » Βούλει (ἢ, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, Βούλῃ) φῶμεν αὐτοὺς κηφῆνας εἶναι «; || . θέλεις 'νά σε κάμω καὶ ὅρκον; » Βούλῃ ἐπομόσωμαι «; §. (Ὑποθετικὸν ἀντὶ τοῦ) » Ἂν (ἴσως κατὰ μετάθεσιν στοιχείων). si. || . ποιὸς 'να ἦτον ἁρά γε; » Τίς ποτ' ἄρ' ἦν «; || . μιὰ πολιτεία, ἡ ὁποία 'να μὴν εἶχέ ποτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ. » Πόλεως οὐδέποτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης «. §. Διστακτικὸν μὲ εἰρωνείαν): ἐσὺ 'ν' ἀποστατήσῃς χώραν; ἐσὺ 'να παρουσιασθῇς 'μπροστὰ εἰς ἀνθρώπους; » Σὺ γὰρ ἂν κώμῃν ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις; §. (Αἰτιολογικὸν): μάλλιασε ἡ γλῶσσά μου 'να 'τὸν λέγω, ἴδε Γανιάζω. || . φαίνεται 'να μὴν ἄκουσεν, ἴδε Ὅτι. || . ὥστε 'δὲν ἐντρέπονται 'να 'τὸν 'βρίζουν καὶ 'να 'τὸν ὀνομάζουν βάρβαρον. » Ὥστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορουμένους

αὐτῷ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας (Δημοσθ. Παραπρ.)«. §. (Εὐκτικόν), ἴδε Ἄμποτε! || . ἵνα ζήσῃς! » Ζώῃς ἐπιμήκιστον! || . ἵνα μὴ φτάξῃς (σώσῃς)! »Μὴ ἐς ὥραν ἴκοιο! || . ἵνα πεθάνῃ καλλήτερα! » Τεθναίη μᾶλλον! qu' il meure plutôt, ἴδε καὶ Ὁποῦ. §. (Προστακτικόν ἐλλειπτικῶς τοῦ Λέγω, Παραγγέλλω κτλ.) ἵνα μὴ σ' ἀκούσω πλέον ἵνα καυχηθῇς, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου Ἰλ. Φ, 525) » Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. « || . (περὶ τοῦ Χυδ.) Γιανὰ, (διορθωθέντος ὑπὸ τῶν τὰ πάντα διορθούντων εἰς τὸ) Διὰ νὰ, ἴδε Διά.

Ναὶ, ἐπ. (Βεβ.) » Ναί. oui. || . λέγω τὸ Ναί. » Φημὶ, σύμφημι. || . ἀφ' οὗ δὲ εἶπε (ἀποκρίθηκε) τὸ Ναί. » Φήσαντος δέ. || . ἀφ' οὗ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ Ναί. » Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Μάλιστα. || . εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ναίσκε, ἐπ. (Βεβ.). » Ναιχὶ (Ἀττ.). oui da. || . ναίσκε, αὐθέντη. » Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ. Εἰρ.). «

Νανουρίζω (ὁ Ἡσυχ. ἔχει: » Νανίον, βρέφος, καὶ Νανάζον, παιζόμενον «. Ἰθαγὲν ἄρα ὅτι ὑπῆρχε καὶ ῥῆμα Νανάζω συνώνυμον τοῦ Νηνυρίζω τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου, καὶ τοῦ Μινυρίζω), ῥ. μετ. » Βαυκαλάω(-έω), καταβαυκαλάω (-έω, -ίζω), βαυβάω (ἀπὸ τὴν Βαυβὼ, τροφὸν τῆς Δήμητρος), τιθηνέομαι μετ' ὠδῆς τὸ παιδίον. bercer, faire dodo.

Νανούρισμα. » Καταβαυκάλησις. l'action de faire dodo.

Νάρθηκας. » Νάρθηξ (Ἐκκλ.), πρόναος, προτεμένισμα, πρόδομος, ἔμβολος (Πρακτ. Α. Συνοδ.). » Στοὰ, περίστωον, περίστυλον. vestibule.

Ναῦλος. » Ναῦλος (ὁ), ναῦλον (τὸ). fret, nolis, naulage.

Ναυλόνω, ῥ. μετ. » Ναυλόω (δίδω μὲ ναῦλον). ναυλόομαι (πιάνω μὲ τὸν ναῦλον). fréter, affréter, noliser.

Ναύλωμα. » Ναύλωσις., affrétement, nolis, nolage, nolissement.

Νεάτα (τὰ). » Νεότης. jeunesse, θ.

Νεόγαμπρος. » Νεόνυμφος, νεόγαμος, νεοπήκτους ἔχων τοὺς θαλάμους. nouvellement marié.

Νεόνυφη, » Νεόνυμφος, νεόγαμος, nouvellement mariée.

Νεοπάνδορος, η, ἴδε τὰς προλαβούσας δύο λέξεις.

Νεοχρυσούλουδον, ἄνθ. » Χρυσάνθεμον, χρυσανθέμιον. souci.

Νεκρός, ἡ, ὸν, ἴδε Πεθαμένος.

Νεκροτσουκνίδα, φ. (ἴσως ἡ) » Γαλέοψις (, τὸ ἄλλ.) Γαλεόβδολον (τοῦ Διοσκορ.). ortie morte, lamier blanc, ἴδε καὶ Βρωμοῦσα.

Νεογεννημένος, η, ον. » Ἀρτίτοκος, ἀρτίγονος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιγενὴς, ἀρτιφυὴς, νεογνός. nouveau-né.

Νέος (προφ. κοιν. Νειὸς), α, ον. » Νέος. jeune, jeune homme. || . (Περιληπτ.) οἱ νέοι. « Ἡ νεολαία. la jeunesse, les jeunes gens.

Νεοφερμένος, η, ον. » Νέηλυς-υδος (ὁ καὶ ἡ). nouveau-venu, nouvellement arrivé.

Νεράγκαθον, φ. (ἴσως τὸ ἴδιον μὲ τὸ Νεροκράτης). » Ἀτρακτυλὶς (ἡ). chardon (à bonnetier).

Νεράϊδα (ἀπὸ τοῦ) » Νηρη(ρε)ΐς-ΐδος (ἰδιαιτ. πνεῦμα, δαίμων τοῦ νεροῦ, καθὼς καὶ) ὀρεστιὰς, δρυὰς καὶ ἁμαδρυὰς (ἡ τῶν λόγκων καὶ βουνῶν, ἡ ὁποία εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ ὠνομάζετο κοινῶς) Καλὴ τῶν ὀρέων. (Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἐν γένει [διότι ἡ περὶ θηλυκῶν πνευμάτων δεισιδαιμονία εἶνε τόσον παλαιὰ ὅσον ὁ κόσμος] ὠνομάζετο) Νύμφη. Nymphe, θ. Néréïde, θ. fée, θ.

Νεραϊδονέμματα (τὰ), φ. » Ἐπίθυμον. cuscute, θ. barbe de moine, θ., ἴδε καὶ Σφάκα.

Νεράκι. » Ὑδάτιον. un peu d'eau; filet d'eau.

Νερόβραστος, η, ον. » Ἑφθὸς ἐν ὕδατι, ἀνάβραστος (Ἀριστοφ.). cuit à l'eau.

Νεροζύγι, ἐργ. (οἰκοδ.), ἴδε Στάφνη.

Νεροκάλαμον, φ., ἴδε Καλάμι.

Νεροκάρδαμον, φ. » Σίον, σισύμβριον, καρδαμίνη. cresson (de fontaine, de ruisseau, d'eau).

Νεροκολόκυθον (τὸ στρογγυλὸν καὶ ξενόλαιμον κολοκύθι, τὸ ὁποῖον, ξηρανθὲν, χρησιμεύει διὰ νερὸν, κρασὶ, κτλ.), φ. » Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυντα. courde ou gourde, θ. cougourde, θ. gourde des pelerins, θ. courge-bouteille, θ. calebasse, θ.

Νερόκρασον. » Κρᾶμα. vin trempé; melange de vin et d'eau.

Νεροκράτης, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Γαϊδουράγκαθου). » Δίψακος. chardon (à fouler, à bonnetier, à carder), verge à berger ou de pasteur, bain (cuve) de Venus, cardère, θ. ἴδε καὶ Κτενάγκαθον.

Νερολάπαθον, φ. » Ὑδρολάπαθον, ἱπ-

πολάπαθον, Βρεττανικὴ πόα. parelle des marais, θ.

Νερόμυλος. » Ὑδρομύλη, ὑδραλέτης, ὑδρόμυλος. moulin à eau.

Νερὸν (προφ., ὀρθότερον ἴσως, καὶ Νηρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ) » Ναρὸς (, ὁ ὑγρὸς καὶ ῥευστός. » Κρηναῖα ναρὰ ποτὰ [τρεχάμενα δηλ:]«, Σοφοκλ.). Ὕδωρ-ατος (τὸ). νάμα. eau, θ. || ᾽παίρνω (᾽βγάζω) νερόν. » Ἀρύομαι, ἀρύτομαι, ἀντλέω, ὑδρεύομαι. puiser. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ζῇ (τρέφεται, αὐξάνει) εἰς τὸ νερόν. » Ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος, ἐνυγρόβιος, ὑγροβατικὸς (Πλάτ.), *ὑδρόβιος, *ὑδροδίαιτος. aquatique. §. (συνεκδοχ. Α΄. ἡ βροχή. Ὅθεν:) ἐφέτος ἔγιναν (ἔκαμε) πολλὰ νερά. » Ὕδατα πολλὰ γέγονε. ||. διότι ἀνθίζουν εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα νερά. » Εὐθὺς γὰρ ἀνθοῦσι τοῖς πρώτοις ὕδασι (Θεοφρ. Φυτ. ΣΤ΄, 8.). ||. τὴν νύκτα κάμνει ἕνα μεγάλο νερό. » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπιγίνεται (Θουκ),« ἴδε καὶ Βροχή. §. (Β΄. τὸ ποταμάκι), ἴδε τὴν λέξιν. ||. ὕστερα ἔχεις ᾽να περάσῃς ἕνα νερόν. » Μετὰ δὲ ταῦτα ῥυάκιόν τι διελεύσῃ. §. (Γ΄. ἡ δύναμις, ἡ κατασκευὴ τοῦ σπαθιοῦ, μαχαιριοῦ, κτλ.). » Βαφή. trempe, θ. §. (μεταφορ.) ᾽τὸ ᾽ξεύρω σὰν νερὸν (φρ.). je le sais sur le bout du doit. §. (κατ᾽ εὐφημ. τὸ οὖρος. Ὅθεν:) κάμνω τὸ νερό᾽ μου, ἴδε Κατουρῶ. ||. πάγω (᾽βγαίνω) πρὸς νεροῦ μου, ἴδε Χρεία.

*Νεροπίπερον, φ. » Ὑδροπέπερι. persicaire (âcre ou brûlante), θ. piment (poivre) d᾽ eau.

Νεροποῦλι (λέξις γενικὴ, ἐφαρμοζομένη εἰς ὅλα τὰ ἐνυδρόβια καὶ λιμνοδίαιτα πτηνὰ, κυρ. δὲ ἡ) » Φαλαρίς. poule d᾽ eau, sarcelle; pivert d᾽ eau. (Παρβλ. Θαλασσοποῦλι).

Νεροσέλινον, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Βατραχίου). » Σίον, ἐλειοσέλινον, ὑδροσέλινον. berle, θ. ache d᾽ eau, persil des marais.

Νερουλιάζω, ῥ. ἀμτβ. » Ἐξυδαροῦμαι. dévenir aqueux.

Νερούλιασμα. » Ἐξυδάτωσις. liquidité, θ.

Νερουλὸς, ἡ, όν. » Ὑδαρὴς, ὑδατώδης, ὑδαλέος, ὑδρηλὸς, ῥοώδης, ῥευστός. aqueux; liquide. ||. αὐγὸν νερουλόν. » Ῥοῶδες, ὑδαρὸν, ῥοφητὸν (Διοσκορ.). des oeufs à la coque

Νεροφεῖδα (ἡ) } , ζ. » Ὕδρα, ὕδρος, χέρ-
Νερόφειδον (τὸ) } συδρος, χέλυδρος. serpent d᾽ eau.

Νεροχύτης. » Λείβηθρον, ὑδροῤῥόα (-όη). évier.

Νερωμένος, η, ον. » Ὑδαρὴς (Ξεν. Λακ. Α, 3). trempé.

Νευροκαβαλίκεμμα, παθ. » Νευροπληγία, νευρόθλασμα. foulure, θ. tressaillement (foulure) de nerf.

Νευροκαβαλικεύομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Νευρόθλαστος (Νευρότρωτος) γίγνομαι. se fouler le nerf.

Νεῦρον (ὀνομάζεται κοινῶς, ὄχι μόνον τὸ καθαυτὸ καὶ κυρίως) » Νεῦρον, (ἀλλὰ καταχρ. καὶ ἡ) » Ἴς-ἰνὸς, (καὶ ὁ) » Τένων, (καὶ ὁ) » Μυὼν ἢ Μῦς, (καὶ ἡ) φλὲψ-εβός. nerf, ἴδε καὶ Φλέβα.

Νεφρὶ καὶ Νεφρόν. » Νεφρός. rein; rognon (ἰδιαιτ. τῶν ζώων).

Νέφτι, ὀρ. (κυρ. τὸ λευκὸν) » Πετρέλαιον. » Νάφθας καὶ Ἄφθας (ὁ), νάφθα (ἡ) καὶ ἄφθα (ἡ καὶ τὸ), ἄσφαλτος (φυσικὴ, εἰς ὑγρότητα προαχθεῖσα, ἢ) » ἀσφάλτου Βαβυλωνίας περιήθημα (κατὰ τὸν Διοσκορ.). naphte, θ. petrole.

᾽Νηάμερα (τὰ), ἴδε Ἐννηάμερα.

Νῆμα, ἴδε Γνέμμα.

Νηνὶ (τὸ μωρὸν παιδὶ, τὸ ἄλλ. Λεχοῦδι, λέξις χαϊδευτική). » Νανίον, νύννιον (ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκαλουμένοις φασὶ λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ Νύννιος «, Ἡσύχ.). bambin.

Νησάκι. » Νησὶς-ίδος (ἡ), νησίον (» Ἡ τῶν Κυζικηνῶν νῆσος καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησία, « Στράβ. Β΄), νησίδιον. îlot.

Νησὶ (ἀπὸ τοῦ) » Νησίον (, ὑποκορ. τοῦ) νῆσος (ἡ). île, θ.

Νησιώτης, ισσα, ιωτάκι. » Νησιώτης (ὁ), νησιῶτις (ἡ). insulaire.

Νηστεία. » Νηστεία. ἀσιτία. jeûne.

Νηστεύω (θρησκευτικῶς), ῥ. οὐδ. » Νηστεύω, ἀσιτέω. jeûner, faire maigre. §. (ἰατρικῶς, κάμνω δηλ. δίαιταν). » Λεπτῇ διαίτῃ τὸ σῶμα (τὴν ἕξιν) διαπονέω (ἐκπονέω), τῶν σιτίων ἀποκέκλεισμαι. être mis au régime.

Νηστικάδα (ἡ ὀσμὴ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ). » Νηστεία (» Διατὶ τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων, ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν, φαγόντων δὲ, οὐκέτι; « Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΓ΄, 2).

Νηστικάτα, ἐπ. » Νῆστις, μηδὲν προσενεγκάμενος. à jeun.

Νηστικὸς, ἡ, όν. » Νῆστις, ἄσιτος (διαφ., κατὰ τὸν Γαλην., τοῦ) ἀπόσιτος. à jeun.

Νηστήσιμος, η, ον. » Νήστιμος. maigre.

Νιαουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὴν φωνὴν τῆς κάττας), ῥ. ἀμ. » Κρίζω (» Γαλῆν κρίξασαν, « Αἰλ.). miauler.

Νιαούρισμα (ἡ φωνὴ τῆς κάττας). » Κριγμὸς, κριγή. miaulement.

Νίκη. » Νίκη. victoire, θ. ||. ἑορτάζω διὰ νίκην. » Νικητήρια ἄγω (τελέω). ||. κάμνω (διδω) τραπέζι διὰ νίκην. » Νικητήρια θύω (ἑστιῶ).

Νικητής. » Νικητὴς, νικηφόρος. vainqueur.

Νικῶ, ῥ. μετ. » Νικάω, νίκην αἴρομαι, καταγωνίζομαι, καταπαλαίω, τροπόομαι, περιγίγνομαι (τῶν πολεμίων), καθυπέρτερος γίγνομαι. vaincre, défaire, battre, remporter une victoire; avoir le dessus, l' emporter sur. ||. νικηοῦμαι, ῥ. παθ. » Ἡττάομαι. être vaincu (défait), avoir le dessous, succomber.

Νίπτω (προφ. κοιν. Νίβω καὶ Νίβγω), ῥ. μετ. » Νίπτω (κυρ. πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ), ἀπονίπτω (κυρ. μετὰ τὸ τραπέζι). laver. ||. τῶνα χέρι νίβγει τἄλλο. καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο (παροιμ.). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον «, ἴδε καὶ Χέρι.

Νιψίδι, ἴδε Στάμμα καὶ Φυκιασίδι.

Νίψιμον (κυρ. ἡ ἐνέργεια τοῦ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι). » Νίψις. l' action de laver ou de se laver. §. (συνεκδοχ. δὲ καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι) » Κατὰ χειρῶν ὕδωρ (ἔλεγον. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν). ||. φέρε (ἂς φέρουν) νίψιμον, (ἢ καὶ ἁπλῶς) νίψιμον. » Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (Ἀριστοφ. Σφ.) «. donnez à laver.

Νόημα (τὸ σημαινόμενον λέξεως ἢ φράσεως). » Νοῦς-οῦ καὶ-οὸς (ὁ), ἔννοια, διάνοια (» Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλουτ.), σημασία καὶ σημαινόμενον (κυρ. λέξεως). sens, acception, signification, entente, θ. §. (ἡ διὰ γνεψίματος εἰδοποίησις), ἴδε Γνέψιμον. ||. κάμνω νόημα, ἴδε Γνέφω.

Νοιάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Νοιάσιμον, ἴδε Φροντίδα. §. » Θεραπεία, κομιδὴ, ἐπιμέλεια, ἀγωγή. soins, attentions, θ. πλθ., ἴδε καὶ Περιποίησις.

Νοιασμένος, η, ον. » Ἔμφροντις. inquiet.

Νοικάτωρας, ισσα. » Ἐνοίκιος (οἰκήτωρ). locataire.

Νοῖκι. » Ἐνοίκιον, μίσθωσις (» Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημοσθ. Σπουδ.). loyer.

Νοικιάζω, ῥ. μετ. » Μισθόω (κυρ. δίδω ὁ τὸ νοῖκι ἢ μὲ τὸ νοῖκι: » Πασίων ἐμίσθωσε τὴν τράπεζαν Φορμίωνι, » Δημοσθ.), ἐκμισθόω, ἀπομισθόω (» Τὴν δὲ γῆν ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, « Θκδ.), μισθό-ω-ομαι (κυρ. παίρνω [πιάνω] μὲ τὸ νοῖκι) (» Ἐμισθοῦντο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλὴν, » Ἡρόδ.). louer, arrêter, donner à loyer, (ἰδίως ἐπὶ κτημάτ.) affermer.

Νοίκιασμα. » Μίσθωσις (» Ἐκμίσθωσις) οἰκίας. loyer.

Νοικοκερά. (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδέσποινα, (ἐν γένει) δέσποινα. maîtresse. θ. §. (συνεκδοχ.) » Οἰκονόμος ἀγαθή. bonne ménagère.

Νοικοκεριόν. » Ἔπιπλον, σκεῦος (οἰκίας), οἰκητήριον (σκεῦος). meubles, mobilier. ||. τὰ νοικοκεριὰ τοῦ σπιτιοῦ. » Κατασκευὴ, ἐνδουχία. l' ameublement, ἴδε καὶ Πρᾶγμα.

Νοικοκύρης (-ρις). (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδεσπότης. maître. (ἐν γένει) » Δεσπότης, κύριος, κεκτημένος. propriétaire. §. père de famille. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Οἰκονόμος. §. Καλοπίχερος καὶ Τιμημένος. §. εἶσε νοικοκύρης. » Παρὰ (» Εν) σοὶ κεῖται· » Αὐτὸς οἶδας. vous en êtes le maître.

Νοιώθω, ῥ. μετ. » Αἰσθάνομαι. sentir, se sentir, ἴδε καὶ Καταλαμβάνω. ||. καὶ δὲν (τὸ) ἔννοιωσε κἀνείς. » Καὶ ᾔσθετο οὐδείς.

Νομάτοι (ὑποκείμενα, ἄτομα). » Ὀνόματα (» Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσι, « Πράξ. Ἀποστ.). personnes, θ. individus.

Νομίζω (τὸ ἄλλ. Θαῤῥῶ καὶ Λογιάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οἴομαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι, δοκῶ, δοκῶ μοι καὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, διαλαμβάνω (Πλβ.), ἡγέομαι, δοξάζω, τίθεμαι, λογίζομαι, ποιέομαι. croire, penser, compter, se persuader. ||. ἵνα μή με νομίσουν ἄπρακτον καὶ ἀγράμματον. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. ||. ἔκαμε νὰ νομίσουν ὅσοι στέκουνταν ἔξω ὅτι ὡμίλησε διὰ . . . » Δόξαν (» Δόκησιν) παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ . . . διειλέχθαι. ||. τοὺς ἐνόμισαν υἱοὺς θεῶν. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. ||. τὸν ἐνόμισαν δειλόν. » Δίκην δειλίας ὦφλε. ||. τόσον φοβιτσιάρην μὲ νομίζετε; » Τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνώκατε «, m' avez-vous supposé une si grande-timitidé? ||. πόσον ἀνοήτους ἤθελαν σᾶς νομίσει; » Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε;

||. μόνος ὁ Φιλοκράτης νομίζω ὅτι εἶνε τοιοῦτος. » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι «. || . ᾽δὲν ἐνόμισαν οὔτε τὴν ζωὴν οὔτε τὸν θάνατον καλὸν πρᾶγμα. » Οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν «.

Νόμος. » Νόμος, θεσμὸς, θέσμιον. loi, θ.

Νόστιμα, ἐπ. » Ἡδέως, καθ᾽ ἡδονήν. agréablement; savoureusement. §. (μεταφ.). »Χαριέντως, ἐπιτερπῶς, ἐπιχαρίτως, ἡδέως, ἀστείως, κομψῶς. gracieusement, plaisamment; gentiment (εἰρων.).

Νοστιμάδα (εἰς τὴν γεῦσιν). » Ἡδύτης, τὸ ἡδύ. saveur, θ. §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Κομψότης, εὐτραπελία, τὸ ἐπίχαρι (εὔχαρι), ἀστειότης, κομψεία. gentillesse, θ.

Νοστιμεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἥδομαι, ἡδομένῳ μοί ἐστι, δι᾽ ἡδονῆς ἔχω (Θουκ.), ἄγαμαι. se plaire. || . καὶ ἀφ᾽οὗ ᾽τ᾽ ἀκούσετε, θὰ ᾽τὸ νοστιμευθῆτε. » Καὶ ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες (Δημοσθ.). « || . μὴν ἡξεύροντες τὴν ἀλήθειαν, ἐσυμπέραναν ἐκεῖνο ᾽που νοστιμεύονταν αὐτοὶ περισσότερον. » Οὐ γινώσκοντες τὰ ὄντα, τὰ μάλιστα καθ᾽ ἡδονὴν σφίσιν εἰκαζον (Ἀρρ.) «. || . ὡσὰν ᾽να ᾽τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. || . δὲν νοστιμεύομαι. » Ἀνδῶς ἔχω πρός.

Νοστιμίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἡδύνω, καθηδύνω. rendre (devenir) agréable (savoureux), assaisonner. || . τὸ ἅλας νοστιμίζει τὸ φαγεῖ. » Ἡδύνουσιν οἱ ἅλες (Ἀριστοτ.). §. (μεταφορ.) » Κομψεύω (-ομαι). rendre (devenir) élégant (plaisant, etc).

Νόστιμος (εἰς τὴν γεῦσιν), η, ον. » Ἡδὺς, εὔστομος (» Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ λωτοῦ ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺν ὡς εὔστομον, « Θεοφρ. Φυτ. Δ΄) νόστιμος (Θεόφρ.). savoureux. || . τὸ χέλι τῆς λίμνης ᾽δὲν εἶνε τόσον νόστιμον καθὼς τῆς θάλασσας. » Ἡ δὲ λιμαία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα (Ἀθην.) «. §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Ἡδὺς, κομψὸς, χαρίεις-εσσα-ιεν (καὶ ὄχι χάριεν, λέγει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 798, εἰμὴ μόνον Ἀττικῶς, καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος ἀντὶ τοῦ Χαριέντως), εὔχαρις, ἐπίχαρις, εὐχάριστος, εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἄβρὸς, ἐπιτερπὴς, ἅλμην ἔχων (,καθὼς καὶ » Ἅλμην οὐκ ἔχων, ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). agréable, gracieux, galant, gentil, gaillard, plaisant, amusant, avenant; drôle. || . εἶνε νόστιμος (εἰρων. ἢ κατ᾽ ἀντίφρσ. ἀντὶ Ἄνοστος). » Οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. (Στρβ. Α΄, γ΄) «. || . νόστιμον τῇ ἀληθείᾳ (φρσ. εἰρων.). »Χάριεν, νὴ τοὺς θεούς. il est plaisant (c᾽est drôle), ma foi.

Νοτερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Νοτιὰ, ἄνεμ. » Νότος, νότιον. vent du Sud (du Midi). || . τῆς νοτιᾶς. » Νότιος. || . τὸ καλοκαῖρι φυσοῦν νοτιαίς. » Ὑπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ (Θφρ.)«, || . ἂν ἤνε νοτιὰ καὶ λάμπῃ ὁ ἥλιος. » Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, « Ξεν. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὴν νοτιάν). » Μεσημβρία, νότος. Sud, midi.

Νοτίζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Νοτίζομαι, ὑγραίνομαι. devenir humide (moite).

Νοτισμένος, η, ον, ἴδε Ὑγρός.

Νουνὸς, ὰ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Nonno, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλην.) »Νέννος (, ὁ θεὸς«, κατὰ τὸν Πολυδ.). »Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). parrain, marraine (la).

Νοῦς. » Νοῦς - οῦ καὶ - οὸς, διάνοια, γνώμη, φρὴν-ενὸς (ἡ) καὶ (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.) φρένες (αἱ). entendement; esprit; §. intelligence. || . ἔχω κατὰ νοῦν (ἔχω σκοπὸν, ἀπόφασιν), ἴδε Γνώμη καὶ Σκοπός. || . εἶχαν κατὰ νοῦν ᾽να χαλάσουν τὸ γεφύρι. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν «. || . ὅλ᾽αὐτὰ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. » Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει (Αυσ.) «. || . διότι πρέπει τοῦτο ᾽να ᾽τοῦ ἔμβῃ εἰς τὸν νοῦν. » Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. || . εἶπε μὲ τὸν νοῦν ᾽του. » Εἶπε πρὸς (καθ᾽) ἑαυτὸν «, Ξεν. §. (συνεκδοχ. Α, ἡ φρόνησις): ᾽δὲν ἔχει νοῦν, ἴδε Γνῶσις. §. (Β΄, ἡ ἐνθύμησις): ἔχε ᾽το ᾽σ τὸ᾽ νοῦ᾽ σου, ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Νούφαρον (ἐκ τοῦ Ἀραβ. νενουφάρ. » Λουλούφερον, τὰ Νούφαρα «, Γλωσσάρ. Ὁ ποταμὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Προῦσαν λέγεται Λουφέρ-σουγιού), φ. καὶ ἄνθ. »Νυμφαία. nénuphar, jaunet d᾽eau, plateau.

Νταρτανίζω (ἀπὸ τοῦ » Ταρταρίζω [Πλουτ.], ἢ, πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ) » Τρυτανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κλονέω -ομαι, κραδαίνω-ομαι. branler, cahoter.

Νταρτάνισμα. » Κλόνος, κλόνησις, κραδασμός. branlement, cahotage.

Ντηρνοῦμαι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐντηρέομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ὑποστέλλομαι, εὐλαβέομαι, δυσωπέομαι, συστέλλομαι. se retenir, n᾽oser.

Νύκτα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ, Νύχτα κτλ.). » Νὺξ-υκτὸς

(ἡ). **nuit**, θ. || . νύκτα (ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ), ἐπ. »Νύκτωρ, νυκτὸς, ἐκ νυκτὸς, ἔννυχα (ποιητ.). **de nuit, nuitamment.** || . πλειὸ' νύκτα. » Ἐννυχώτερον. || . σηκόνομαι νύκτα. » Νυκτὸς (» Νύκτωρ) ἐγείρομαι καὶ (μονολ.) Νυκτηγερτέω. || . 'ταὶς σήκονε πλειὸ' νύκτα. » Ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη. || . ἔφυγε νύκτα. » Σκοταῖος (»Ἔννυχος, »Ἐννύχιος) ἀπήει. || . μέραν-νύκτα. » Νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν· » Ἡμέρας καὶ νυκτός. || . τὴν περασμένην νύκτα. » Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ (Πλάτ.). || . ὅλην νύκτα. » Τὴν νύχθ' ὅλην· » Παννύχιον· » Πάννυχα. **pendant toute la nuit.** || . τὸ φτιλὶ καίει ὅλην νύκτα. » Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον. || . ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος 'δὲν πρέπει 'να κοιμᾶται ὅλην νύκτα. » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα «.

Νυκτερεύω, ῥ. ἀμ. » Διανυκτερεύω, νυκτερεύω, παννυχίζω, διαπαννυχίζω (Πλούτ.). **veiller (en travaillant).**

Νυκτέρι. » Νυκτερεία, νυκτέρευμα (Πολύβ.), *διανυκτέρευσις, παννύχισμα, διαπαννυχισμός. **veillée**, θ.

Νυκτερίδα, ζ, » Νυκτερίς (ἡ). **chauve-souris**, θ.

Νυκτικὸς, ἡ-νὰ, όν. » Νυκτερινὸς, νύχιος. **nocturne, de nuit.** || . τὸ νυκτικὸν (ἑλλ. φόρεμα). » Ἐγκοίμητρον, εὐναῖον, ἐνεύναι(νι)ον. **habit de nuit.**

Νυκτόνει, ῥ. ἄπρ. » Συνοκτάζει, νὺξ ἐπέρχεται (ἐφίσταται). **il se fait nuit, il commence à faire brun.** || . ὅτι ἄρχισε 'να νυκτόνῃ, ἴδε Σκοτεινιάζει. §. νυκτόνομαι, ῥ. πθ. » Ὑπὸ τῆς νυκτὸς καταλαμβάνομαι. **anuiter, s' anuiter, se mettre à (être surpris par) la nuit.**

Νυκτοπόλεμος. » Νυκτομαχία.

Νυκτοπούλι (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ἐν γένει κάθε) » Νυκτινόμον (» Νυκτιβόρον) ὄρνεον. **oiseau nocturne.** (εἶνε δὲ ἄπειρα γένη, ὑποδιαιρούμενα εἰς διάφορα εἴδη, ἴδε Κλαψοπούλι, Κουκκουβάγια, Μπούφος, κτλπ.).

Νυκτοχελίδονον, πτν. » Αἰγοθήλας. **caprimulgue.**

Νύστα. » Νυσταγμὸς, νυσταλγία. **somnolence**, θ.

Νυστάζω, ῥ. οὐδ. »Ὑπνώσσω, εἰς ὕπνον καταφέρομαι, ὕπνῳ ἱκτάομαι, νυστάζω. **sommeiller, se laisser gagner par le (aller au) sommeil.**

Νυστέρι, ἐργ. (χειρουργ.). » Σχαστήριον, φλεβότομον, μαχαιρὶς ἐξυβελὴς, (Ἱπποκρ.). **lancette**, θ.

Νύφη (ἡ ὑπανδρευομένη). » Νύμφη, νυμφευομένη, γαμουμένη. **mariée**, θ. **épousée**, θ. || . 'σὰν νύφη, ἐπ. » Νυμφικῶς, νυμφευομένης δίκην. §. (ἡ γυναῖκα τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ). »Νύμφη, νυὸς (ποιητ.). **bru**, θ. **belle-fille** (ἢ ἁπλῶς) **fille** (ὡς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς 'της), **belle sœur** (ἢ ἁπλῶς) **sœur** (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδραδέλφου ἢ τῆς ἀνδραδέλφης 'της).

Νυφιάτικος (, η, ον. » Νυμφικὸς, νυμ-
Νυφικάτος (φαῖος. **nuptiale** (**robe**, etc.).

Νυφίτσα, ζ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ) Γαλῆ (τῶν παλαιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο προσδιωρίσθη διὰ τὴν κάτταν, ἡ νυφίτσα ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ) »Μυγαλῆ (, μ'ὅλον ὅτι παρὰ τῶν ἀρχαίων ὠνομάζετο οὕτως ἡ Γαλλ. **musaraigne**, ποντικάκι μὲ σουβλερὴν μύτην, νομιζόμενον φαρμακερόν). (Ἕνα εἶδος νυφίτσας ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς) » Ἰκτὶς (ἄλλο παρὰ τὸ Κουνάδι, ἴδε τὴν λέξιν, καὶ ἴσως τὸ Γαλλ. **furet**). **belette**, θ.

'Νυχακι, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Τριφύλλι.

'Νύχι (ἀπὸ τοῦ) »Ονύχιον (ὑποκορ. τοῦ) Ὄνυξ υχος (ὁ). **ongle.** || . κόπτω τὰ 'νύχια (ἄλλου). » Ονυχίζω. || . (τὰ ἐδικά μου). » Ονυχίζομαι. **se faire les ongles.** || . σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι (καὶ μεταφορ. ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν). »Διονυχίζω. || . περπατεῖ 'σ τὰ 'νύχια. »Ἀκροποδητὶ βαίνει (βαδίζει). **sur la pointe du pied.** || . 'νύχι τοῦ ἀλόγου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ὁπλὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν παροιμίαν: »Τὸν λύκον βλέπομεν, καὶ τὴν ὁμπλὴν γυρεύομεν,« ὁμοίαν μὲ Τό: » Ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς,«) ,χελιδὼν καὶ (Ἱππιατρ.) βάτραχος (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ 'νυχιοῦ βαθούλωμα). **corne, sole, sabot.** || . 'νύχι τοῦ βῶδιοῦ, ἐλαφιοῦ, προβάτου, χοίρου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Χηλή. || . 'νύχι τοῦ λεονταριοῦ, τῆς κάττας, τοῦ ἀετοῦ, κτλ. » Γαμψός. **griffe**, θ.

'Νυχιὰ (εἰς τὰ Ὀρνεοσόφ. γράφεται Νυχέα). » Ὄνυχος ἁμυχή. **coup d' ongle (de griffe).**

Νύχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Νύκτα κτλ.

Νωπὸς (ἀπὸ τοῦ Νεωπὸς, ὁ Τουρκ. Ταζέδικος), ἡ, όν. » Πρόσφατος (κυρ. διὰ τὸ κρέας), νεαλὴς (κυρ. διὰ τὰ 'ψάρια), νεκρὸς (κυρ. διὰ τὸ νερὸν), νεοχμὸς (κυρ. διὰ ταῖς ῥίζαις), νεόδρεπτος (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς). **frais, -aiche.** §. (μεταφορ.) λόγος (φωνὴ, κτλ.). » Ἔναυλος (» Ἐναύλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ, «), (ὁ Πλάτων ἔχει

καὶ, Φόβος ἔναυλος, καὶ ὁ Γεωργ. Πισειδ. » Εὐεργεσία ἔναυλος). récent.

Ἠωρὶς, ἐπ. (χρον., ἀπὸ τοῦ) » Ἐνωρὶς (τοῦ ὁποίου τὸν συγκριτικὸν μόνον τύπον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον· διότι τὸ Ἐνωρέας τοῦ Διοδώρου εἶναι ὕποπτον. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἀντὶ τούτου:) » Ἐν ὥρᾳ (» Ἀτὰρ τὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου » Οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη «; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 394: » Τοὺς δ' ἄλλους, δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, ἅμ' ἡμέρᾳ συνέταττε, « Πλούτ. Γάϊος Μάρ.). » Πρωΐ. de bonne heure. ||. πολλὰ ἠωρίς. » Πρωϊαίτατα (» Οἱ μέθυσοι πρωϊαίτατα γηράσκουσι. « Πλούτ.).

Ἠωρίτερα, ἐπ. » Πρωϊαίτερον, ἐνωρίστερον (Ἀθην. Δ'. ὁ Ἡσύχ. τὸ γράφει) ἐνωρότερον. de meilleure heure

Ξ.

Ξ, ξ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

Ξάγι (μέτρον βαρύτητος, ζυγίζον 4 δέγκια, ἢ 1 1]3 δράμι, τὸ ἕκτον δηλ. τῆς οὐγκιᾶς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐληοτριβιάρην). » Ἑξάγιον (κυρ. ἡ ζυγαριά). quatre scrupules, sextule.

Ξαγρυπνῶ (χάνω τὸν ὕπνον μου), ῥ. οὐδ. » Ἀγρυπνέω, τῶν ὕπνων ἀποσυλάομαι. ne pouvoir dormir.

Ξανθογένης. » Ξανθοπώγων, ξανθογένειος. qui a la barbe rousse.

Ξανθὸς, ὴ, όν. » Ξανθός, ξανθόθριξ. blond.

Ξαίνω, ῥ. μετ. » Ξαίνω, ἐριθεύω. carder.

Ξακουσμένος, η, ον | , ἴδε Ἐξακουσμένος.
Ξακουστὸς, ὴ, ὸν |

Ξαλλάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Μεταλλάζω.

Ξανὰ, μορ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν συνθέσει. Ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὴν πρόθ.) » Ἀνὰ (καὶ τὸ ἐπιῤῥ.) » Πάλιν, (καὶ σημαίνει Δευτέρωσιν ἢ τὸ Ἀνάπαλιν) (εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα εἶν' ἀντὶ τούτου ἐν χρήσει τὸ Ματά). de nouveau, dérechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ ἐν συνθέσει μὲ τὸ ἀνεκφώνητον μόριον re).

Ξανααναιβαίνω, ῥ. ἀμ. » Δεύτερον ἀνέρχομαι. remonter.

Ξαναβάζω. ῥ. μετ. » Δεύτερον ἐμβάλλω. remettre.

Ξαναβαπτίζω, ῥ. μετ. » Ἀναβαπτίζω. rébaptiser.

Ξαναβάπτισμα. » Ἀναβαπτισμός, ἀναβάπτισις. rébatisation, θ.

Ξαναγέννημα. » Ἀναγέννησις, παλιγγενεσία. régénération.

Ξαναγεννῶ, ῥ. μετ. » Ἀναγεννάω. régénérer. ||. Ξαναγεννηοῦμαι, ῥ. μεσ. » Ἀναγεννάομαι. ἐξαναγεννάομαι (» Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι. «, Ἰουλ. Ἐπιστ. μβ'). renaître.

Ξαναδιαβάζω, ῥ. μτβτ. » Ἐπαναγινώσκω. relire.

Ξαναδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω (εἰς τὸ ||. δίδω 'πίσω). §. ῥ. ἀμ. (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν, ἀφ' οὗ κοποῦν, τινάζουν νέα βλαστάρια). » Ἀναδίδωμι, ἀναβλαστάνω. repousser.

Ξαναέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, παλινοστέω, παλινδρομέω. revenir.

Ξαναθυμίζω, ῥ. μετ. » Ἀναμιμνήσκω, ἐπαναμιμνήσκω. rappeler, faire ressouvenir.

Ξανακάθουμαι, Μ. Ξανακαθήσω, » Ἀνακαθέζομαι. se rasseoir.

Ξανακαινουργόνω, ῥ. μετ., ἴδε Καινουργόνω.

Ξανακτίζω, (ἀντὶ) » Ἐξανακτίζω (» Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας«, Τζ. Ἱστορ. ΙΓ', ζ'), ῥ. μετ. » Ἀνοικοδομέω. rebâtir, réédifier.

Ξανακύλημα (ἀῤῥώστου). » Ὑποτροπὴ, ὑποτροπιασμὸς, ὑποστροφὴ (Ἱπποκρ.). rechute, θ.

Ξανακυλῶ (μεταφορ. ἐπὶ ἀῤῥώστου), ῥ. ἀμ. » Ὑποτροπιάζω. avoir des retours (d' une maladie).

Ξανακυριεύω, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνασωζόμαι, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπανακτάομαι. réconquerir.

Ξαναλέγω, ῥ. μετ. » Παλιλλογέω, τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλέω (Πλούτ.). redire, répéter.

Ξαναμάσσημα. » Ἀναμάσσησις. l' action de remâcher.

Ξαναμασσῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμασσάομαι. remâcher.

Ξαναμέτρημα. » Ἀναμέτρησις. l'action d' énumérer (mesurer, compter) de nouveau.

Ξαναμετρῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμετρέω(-ομαι). énumérer (mésurer, compter) de nouveau.

Ξαναμοιράζω, ῥ. μετ. » Ἀναδάζω(-δαίω) -ομαι. diviser ou distribuer de nouveau, refaire le partage.

Ξαναμοίρασμα. » Ἀνάδασμός. nouveau partage.

Ξαναμωραίνομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀνανηπιεύομαι, γεροντιάω. tomber en (dans l') enfance.

Ξαναμώραμα (ὁ Κοραῆς [Ἐπιστολ.] Ξαναμωραμὸς) τὸ λέγει Ξεμώραμα). » Ἡ τοῦ γήρως λήρησις (Ἀρετ.). radotage de l'âge, imbécillité de la vieillesse.

Ξαναμωραμένος, η, ον. » Παλίμπαις -αιδος, λῆρος, κρονόληρος. (vieillard) imbécile, tombé dans l'enfance.

Ξανανειόνω (ἀπὸ τοῦ Ἐξανανεόω-όομαι, » Συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν «, Στράβ. Θ, δ', 2). §. ῥ. σύδ. »Ἀνηβάω, ἀνανεόομαι. rajeunir.

Ξανάνειωμα. » Ἀνήβησις, ἀνανέωσις. l'action de rajeunir (redevenir jeune).

Ξανανοικιάζω, ῥ. μετ. » Ἀναμισθόω (-ομαι). relouer.

Ξαναπανδρεμμένος, η, ον. » Δευτερόγαμος. marié pour la seconde fois.

Ξαναπανδρεύομαι, ῥ. μεσ. » Δευτερογαμέω, εἰς δευτέρους ἀποκλίνω γάμους. se remarier, convoler à des secondes noces. || . ἂν πεθάνω, μὴ ξαναπανδρεύεσαι. » Ἢν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου (Ἀναλ.). »

Ξαναπαίρνω (Ἐπαίρνω Ἐπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου), ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι, ἐπανακτάομαι, ἀνα(ἀπο)λαμβάνω. reprendre, recouvrer.

Ξαναπερνῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐπάνειμι, ἐπαναπεράω (Νικολ. Δαμ.). repasser.

Ξαναπιάνω, ῥ. μετ. » Δεύτερον συλλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω. reprendre, rattraper.

Ξαναπλυμένος, η, ον. » Παλίμπλυτος. relavé.

Ξαναπούλημα. » Ἀνάπρασις. revente, ῆ.

Ξαναπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu.

Ξαναπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀναπιπράσκω. revendre. §. ἴδε Μεταπουλῶ.

Ξαναρρώστω, ῥ. σύδ. = Ξανακυλῶ.

Ξαναρχινῶ, ῥ. μετ. » Δευτέραν ἀρχὴν ποιοῦμαι. recommencer.

Ξαναρωτῶ, ῥ. μετ. » Ἐπανέρομαι (» Μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, « Συνέσ.), ἐπανερωτάω, ἀναπυνθάνομαι (Πλούτ. π. τ. ἀκούειν). redemander.

Ξανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνασαίνω. §. Ξεκουράζομαι, καὶ §. Συνέρχομαι.

Ξανασηκόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθόω. redresser.

Ξανασήκωμα. » Ἐπανόρθωσις. redressement.

Ξανάστροφα (ἀντὶ Ἐξανάστροφα, ἐξ ἀντιστρόφου, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πορφυρογέννητος. » Φοροῦντες γούνας ἐξ ἀντιστρόφου, «), ἐπίρ. ἴδε Ἀνάποδα.

Ξανάστροφος, η, ον. » Ἀνάστροφος, παλίντροπος. qui est à rebours, ἴδε καὶ Ἀνάποδος.

Ξαναυρίσκω, ῥ. μετ. » Ἀνευρίσκω. retrouver, recouvrer.

Ξαναφαίνομαι, Μ. φανῶ (ἀόρ. φάνηκα). » Ἀναφαίνομαι. réparaître.

Ξαναφέρνω, ῥ. μετ. » Ἐπανάγω. ramener, remener.

Ξαναφθειάνω, Ξαναφθυάνω, Ξαναφυκιάνω } ῥ. μετ. » Ἀνοικοδομέω (κυρ. Ἐσπίτι). rebâtir, reconstruire.

Ξαναφυκιάσιμον. » Ἀνοικοδόμησις (κυρ. Ἐσπιτιοῦ), reconstruction.

Ξαναφύτεμμα. » *Ἀναφύτευσις. l'action de replanter.

Ξαναφυτεύω, ῥ. μετ. » Ἀναφυτεύω. replanter, repiquer (γεωπ.).

Ξαναφυτρόνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναφύομαι. repousser.

Ξαναφυτρωμένος, η, ον. » Παλίμβλαστος, παλιμφυής. qui repousse.

Ξαναφωναζω, ῥ. μετ. » Ἀνακαλέω (-ομαι) τῇ φωνῇ, ἐπανακαλέω (-ομαι) rappeler.

Ξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ῥ. μετ. » Ἀναχωνεύω. refondre.

Ξανθοκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόξανθος.

Ξανοίγω, ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω. découvrir, apercevoir; démêler. §. Ξανοίγω-ομαι (τὸ ἄλλ. Ἐυπνῶ καὶ Ξετινάζομαι), ῥ. ἀμ. » Ἀνίεμαι. se dégourdir, ἴδε καὶ Ξετινάζομαι. || . ἐπειδὴ εἶχαν πολὺ Ἐξανοιχθῆ. » Διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι (Ἀθην.). «

Ξανοικτικὸν (ἰατρικόν). » Ἀνακτητικὸν (» Ἀνακτητικὸν γλήχωνα «, Ἡσ.). §. » Διαφορητικόν. §. « Διουρητικόν. §. « *Ἐμμηναγωγὸν (νεολ.). diurétique; emménagogues, πλ.

Ξαντόν. » Τιλτὸν, τίλμα. charpie 'θ ἴδε καὶ Φτίλι.

Ξαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, παρέρχο-

μαι (» Παρελθεῖν δὲξῃ τὸν Κάμιλλον,» Πλουτ), ὑπεράλλομαι, ὑπερακοντίζω, παρελαύνω, ὑπερελαύνω, ὑπεραίρω, παραλλάσσω(-ττω), περιγίγνομαι, ὑπερτερέω, ὑπέρκειμαι, κρατέω, κρατιστεύω, διαφέρω. surpasser, dépasser, dévancer; surmonter; prévaloir; l'emporter sur, avoir le dessus, prendre les avants.

Ἐξαπλόνω, ῥ. μετ. » Ἐκτείνω, τανύω, τείνω. étendre. ||. τὸν ξάπλωσε κατὰ γῆς (συνεκδοχ. τὸν σκότωσε δηλ.). »Κατέβαλεν. il l'étendit roide mort sur le pavé. ||. ἀφ' οὗ τοὺς ξάπλωσαν ὅλους κατὰ γῆς. » Ἐπεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντο (Ἡρόδ.). « ||. ξαπλόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀναπίπτω, ἀνάκειμαι (ὁ Ἀθην. τὸ περιγελᾷ, διότι συμπίπτει μὲ τοὺς στημένους ἀνδριάντας), κατακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀναβάδην ἀναπαύομαι. s' étendre. ||. ξαπλώθηκε κατὰ γῆς (λιγοθυμισμένος). » Κατερρύη πρὸς τοῦδαφος. ||. ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.). » Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς (ποιητ.)«. tout de son long.

Ξάπλωμα. » Ἔκτασις. extension.

Ξαπολνῶ } Ξαπολῶ }, ῥ. μετ. ἴδε ἀπολνῶ.

Ξαποσταίνω, ῥ. ἀμετ., ἴδε Ξεκουράζομαι.

Ξάργου, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐξ ἔργου, ἴδε Ἐπιταὐτοῦ.

Ξαρθρωμένος, η, ον. » Ἐξαρθρος. deboîté, ἴδε καὶ Ξεγοφιασμένος καὶ Ξεκαρφωμένος.

Ξαρματόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Ἐξαρματόνω, κτλ.

Ξάρτι (» Ἐξάρτια, σχοινία τὰ βαστάζοντα τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου, « Ἐτυμολ.), ναυτ. » Πρότονος (τὸ πρὸς τὴν πρώραν), ἐπίτονος (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην). haubans.

Ξαστεριὰ. » Αἰθρία. sérénité, θ.

Ξάστερος (ἴδε Πούλεια), η, ον. » Αἴθριος, ἀνέφελος. serein. §. τὸ ξάστερον (συνεκδοχ. ἡ λεπτὴ καὶ ἀνεπαίσθητος δροσιὰ τῆς νυκτὸς, τὸ Τουρκ. Ἀγιάζι). » Αἰθρία, αἴθριος (ὁ καὶ τὸ), αἴθριον (τὸ). le frais (serein) du soir. ||. ἀφίνω (βάλλω) εἰς τὸ ξάστερον. » Αἰθριάω (» Ἀδιάντου δραχμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας, δίδου, « Ἱπποκρ.), ἐν ὑπαίθρῳ ἐάω. exposer au serein du soir.

Ξαφνίζω, ῥ. μετ. » Αἰφνιδιάζω, ἴδε Ξυππάζω καὶ Τρομάζω. §. ξαφνίζομαι (μεταφορ.). » Αἰφνιδιάζομαι. avoir des momens (des lubies).

Ξαρρίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀρρὸν ἀφαιρέω (ἀναλαμβάνω), ἀπαφρίζω. écumer.

Ξε, μορ. (χρήσιμον μόνον ἐν συνθέσει, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχ. τὴν) » Ἐξ (τῆς ὁποίας φαίνεται καὶ ἀναγραμματισμὸς), (καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὸ ἀνεκφων. μόρ. de, καὶ σημαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης πράξεως).

Ξεβάφω, ῥ. μετ. » Μαραίνω (» Σβέννυμι) τὸ ἄνθος (τὴν βαφήν). déteindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ξεθωριάζω.

Ξεβγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπροβοδῶ καὶ §. Ξεπλύνω.

Ξεβιδόνω, ῥ. μετβ. » Ἐξαρμόζω (» Ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται «, Φλστρ. Εἰκ. Β, 4). démonter.

Ξεβίδωμα (τὸ). » Ἐξάρμοσις.

Ξεβλαστάρόνω (ἀπὸ βλαστάρι ἢ κοτσάνι, τὸ ἄλλ. βγαίνω [κτυπῶ] 'σ τὸ σπόρο'), ῥ. ἀμ. » Ἐκβλαστάνω, καυλὸν ἀνίημι, ἐκκαυλέω, διακαυλίζω (Θεοφρ.), ἐξορμενίζω. monter en graine (en tige).

Ξεβλαστάρωμα (τὸ), = Ξεφύτρωμα. » Ἐκβλάστησις.

Ξεβούλωμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων λύσις. l'action de décacheter.

Ξεβουλόνω, ῥ. μετ. » Λύω τὰς σφραγίδας, ἀποσφραγίζω. décacheter.

Ξεβούλωτος, η, ον. » Ἀκατασήμαντος. décacheté.

Ξέγδαρμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Ξεγδέρνειν), ἴδε Γδάρσιμον. §. (συνεκδοχ. τὸ ξεγδαρμένον μέρος). » Ἀπόσυρμα (Γαλην. καὶ Διοσκορ.), ἀπόξεσμα. écorchure, θ. ||. ξένος πόνος ξέγδαρμα (παροιμ.). mal d'autrui n'est que songe.

Ξεγδέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Γδέρνω.

Ξεγέννημα. » Μαίευσις. l'action d'accoucher.

Ξεγεννῶ, ῥ. μετ. » Μαιεύω(-ίω)-ομαι, λοχεύω(-ομαι). accoucher, délivrer.

Ξεγλιστρῶ (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Φεύγω κρυφὰ), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐκλιστράω (Εὐστάθ. Ἰλ., 119, 59, τὸ ὅπ. ὁ Νικήτ., Γλωσσάρ. Γραικοβάρβ. γράφει Ἐγλισράω, » Ἐγλιστρῶντα, διωλισθηκότα,«), ἴδε Γλιστρῶ.

Ξεγοφιάζω, ῥ. μετ. ereinter.

Ξεγοφιασμένος, η, ον. » Ἐξίσχιος. ébanché, déhanché, éreinté.

Ξεγυμνόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδύω, ἀπογυμνόω. dépouiller, mettre à nu. ||. 'να ξεγυμνόνεται, γέρος ἄνθρωπος, μπροστὰ 'σ τὸν κόσμεν. » Ἐν ὄχλῳ, πρεσβύτην ὄντα, ἀποδύεσθαι «. §. » Συλάω, σκυλεύω, ἐκδύω (» Τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ἕκαστος οὐκ ἂν οἷός τ' ἀν ἦ πάν-

τας ἐκδύειν, « Δημοσθ. Τιμοκρ.). **détrousser, dévaliser.** ||. Ἄχ, ὁ κακόμοιρος! μὲ ξεγυμνόνουν [μέρα - μεσημέρι! » Οἴμοι! τάλας! ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Ξεγύμνωμα. » Ἀπόδυσις, ἀπογύμνωσις. §. » Σύλησις. l' **action de deshabiller** (§. **dépouiller**, etc).

Ξεδιάλεγμα, ἴδε Διάλεγμα.

Ξεδιαλέγω, ῥ. μετ, » Ἐκκρίνω. **ségreger** (ἄχρ.), ἴδε καὶ Διαλέγω.

Ξεδιαλύζω, ῥ. μετ. » Διαλύω, διακρίνω, λύω, διευκρινέω, διασαφέω. **éclaircir.** §. ἴδε Ξεμπερδεύω. §. ῥ. ἀμ. ἀπρ. (κυρ. ἐπὶ ὀνείρων), ἴδε Ἐβγαίνω.

Ξεδιάλυσμα. » Διάλυσις, λύσις, διασάφησις. **éclaircissement.**

Ξεδιπλόνω, ῥ. μετ. »Ἀνα(»Δια)πτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), ἀναλύω(-ομαι). **déployer, déplier.**

Ξεδίπλωμα. »Ἀνά(»Διά)πτυξις. l'**action de déplier** (etc.).

Ξεδοντιάρης, α, ικον. »Νωδός. **édenté.**

Ξεζεύγω, ῥ. μτ. » Λύω τοὺς ἵππους (τοὺς βόας) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ (Ὁμ. Ἰλ. Θ), ὑπολύω (Θουκδ. Δ', 128). **dételer.**

Ξεζώνωτος καὶ Ξέζωστος, η, ον, ἴδε Ἄζωστος.

Ξεθάρρεμμα. » Ἀναθάρρησις.

Ξεθαρρεύομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνα(»Κατα)θαρρέω(-ρσέω), ἐκθαρρέω (Πλουτ.). **prendre courage ; dévenir plus ranimé** (audacieux).

Ξεθεμελιόνω, ῥ. μετ. »Ἀποθεμελιόω, ἴδε Ξεπατόνω.

Ξεθυμαίνω (κυρ. μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς), ῥ. ἀμ. »Ἀπερείδομαι (»Ἀφίημι, »Ἐκχέω, »Ἀποσκήπτω) τὴν ὀργὴν ἐπί(εἰς)τινα, ἀποφλεγμαίνω, ἀποπνέω. **exhaler sa colère; jeter le venin.** §. (συνεκδοχ. σβύνει ἡ προθυμία μου). »Ἀναπίπτω(Δημοσθ.Μειδ.). **se refroidir, se ralentir.** §. (μεταφορ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν οὐσίαν μου, κυρ. διὰ τὸ κρασὶ, κτλ.). » Διαπνέω καὶ Διαπνέομαι (»Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιά, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν, »Δ. Χρσ.), διαφορέομαι, ἀποπνέω (» Τιθέασι δ' ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν, « Θεοφρ.), ἐκπνέω (Διοσκορ.), ἀναθυμιάομαι, ἐξατμίζομαι. s'**évaporer, s'éventer, s'exhaler.**

Ξεθύμασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεθυμαίνειν). » Ἐξάτμισις, διαφόρησις, ἀποπνοὴ (Θεοφρ. φυτ. Αἰτ. Ζ'). **évaporation,** θ. §. (τὰ σπυριὰ 'που βγαίνουν ἀπὸ ἔξαψιν τοῦ αἵματος.), πάθ. » Ἔκθυμα, ἔκβρασμα (Ἱπποκρ.), ἐξάνθημα, αἰθύ(θό)λιξ (ἡ), ἴονθος (» Ἐξάνθημα σώματος ἀκμάζοντος, ἅπερ οἱ νῦν χυδαΐζοντες Ἰονθονάριά φασιν, « Εὐστάθ. Ὁδυσ. Ξ, 50). **pustule,** θ. **bourgeon, boutons d'échauffement; éphélides** (κυρ. τῶν κορασίων καὶ τῶν ἐγγαστρωμένων).

Ξεθυμασμένος, η, ον (κρασὶ κτλ.). »Ἐξεστηκὼς, ἐκτροπίας. **éventé, évaporé.** §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος ἢ ἀσήμαντος ἄνθρωπος), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος καὶ §. Ξεπλυμένος.

Ξεθωριάζω, ῥ. ἀμ. » Ἐξανθέω (» Διαερούμενον, ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλουτ.), ἀπανθέω, μαραίνομαι, σβέννυμαι, ἐξίτηλος γίνομαι. **se déteindre, se décolorer, perdre ses couleurs, se decharger.**

Ξεθώριασμα. »Σβέσις (τοῦ ἄνθους). **décolorisation.**

Ξεθωριασμένος, η, ον. » Ἐξίτηλος, ἄχρους. **décoloré.**

Ξειδᾶς. » Ὀξοπώλης. **vinaigrier.**

Ξειδάτος, η, ον. » Ὄξει ἐσκευασμένος (τεταριχευμένος), ὀξωτὸς (» Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, « Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ.). **confit au vinaigre.**

Ξειδερὸν, ἀγγ. »Ὀξύδαφον, ὀξίς. **vinaigrier.**

Ξεῖδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀξείδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὄξος (τὸ). **vinaigre.**

Ξεικάζω (ἀντὶ) »Ἐξεικάζω (, νομίζω, συμπεραίνω, » Σὰν 'μιλῆς καὶ 'δὲν σ' ἀκοῦν, 'ξείκασε σ' τὸν μύλον εἶσαι «, παροιμ. Ἡ λέξις 'δὲν σώζεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά).

Ξεκαβαλλίκεμμα, ἴδε Ξεπέζεμμα.

Ξεκαβαλλικεύω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ξεπεζεύω

Ξεκαθαρίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ. ἐπὶ λογαριασμῶν), ῥ. μετ. » Ἐκκαθαίρω (Πλούτ. Ἀγησ. » Καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθάραι λογισμὸν οὐκ ἀμελῆς«, αὐτ. π. τ. πῶς ἂν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ.), διαλύω. **vider, apurer un compte,** §. ῥ. μεσ. » Διακρίνομαι. s' **eclaircir.**

Ξεκαθάρισμα (κυρ. λογαριασμοῦ). »Διάλυσις. l' **action de vider un compte, apurement.**

Ξεκακιόνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπομηνίω. **défâcher, se défâcher.**

Ξεκαλοκαιριάζω (ἀπερνῶ πουθενὰ τὸ καλοκαῖρι), ῥ. οὐδ. » Διαθερίζω.

Ξεκαλτσόνω, ῥ. μετ. » Ὑπολύω. **déchausser.**

Ξεκάλτσωτος. η, ον. » Ὑπολελυμένος. **déchaussé.**

Ξεκάμνω, ῥ. μετ. (κατὰ λέξ.) » Ἐκ-

ποιέω, ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι, ἀφοσίομαι. **défaire, s'en défaire, s'en débarrasser; renvoyer, congédier,** ἴδε καὶ Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). ||. ἀφ' οὗ ξεκάμουν τὸ φόρτωμά τους. » Ἐπὰν διαθέωνται τὸν φόρτον «. ||. οἱ δὲ πραγματευταὶ, ἀφ' οὗ ξεκάμουν ὅ,τι ἔχει καθεὶς 'των διὰ πούλημα, 'να 'παίρνουν ἄλλα. »Τοὺς ἐμπόρους, ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον διαθεμένους, ἄλλα ἄγειν, « §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάσσω(-ττω)-ομαι. **se défaire, se débarrasser.** ||. ἀφ' οὗ 'ξέκαμεν ἀπ' ἐκείναις ταὶς δουλειαίς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων.«

Ξεκαπιστρόνω, ῥ. μτδτ. » Τὸν κημὸν ἀφαιρέω-ομαι. **débâillonner.**

Ξεκαρδίζομαι (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια, φρσ. ὑπερβολ.), ῥ. αὐτοπ. » Παρατείνομαι γέλωτι. **pâmer de rire.**

Ξεκαρφόνω. ῥ. μετ. » Ἀποκαθηλόω. ἀπογομφόω (κυρ. διὰ τὰ ξυλοκάρφια). **déclouer, détacher; déboîter.**

Ξεκάρφωμα. » Ἀποκαθήλωσις. **l' action de déclouer (détacher; déboîter).**

Ξεκαρφωμένος, η, ον. »Ἀνήλωτος (Ἀνν. Κομν.), ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος 'ξαρθρωμένος, ξεπαραλυμένος). » Ἐκλυτος, ἐκλελυμένος. **dégingandé.**

Ξεκινῶ, ῥ. μετ. » Ἐκπέμπω, στέλλω. **dépêcher, expédier.** §. ῥ. ἀμ., ἴδε Κινῶ.

Ξεκληρίζω, ῥ. μετ. »Πανέστιον (»Ἀρδην, »Παγγενεὶ) ἀπολλύω(-υμι), ἐπιτρίβω γένος (Σόλων παρὰ Πλουτ.). **exterminer,** ἴδε καὶ Ξεπατόνω.

Ξεκλωσσῶ, ῥ. μερ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐβγάζω.

Ξεκοιλιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκκοιλιάζω, ἐκκοιλίζω (»Ταινίαν ἐκκοιλίξας, τὰν κεφαλὰν ἀποταμὼν, ἀποπλύνας, καὶ ταμὼν τεμάχεα, κατάχει ἔλατον, « Μίκιθος ἐν ὀφαρτυτ. παρ' Ἀθην. Ζ'), ἐξεντερίζω. **éventrer, vider, effondrer.**

Ξεκοκκαλίζω, ῥ. μετ. » Κατατρώγω, (κατέδω, ἄχρ., ὄθεν τὸ) κατεδήδικα, κατεσθίω, καταβιβρώσκω. **dévorer, croquer, gruger.**

Ξεκοκκινίζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (ἀποτίθεμαι) τὸ ἔρευθος. **dérougir.** §. ἴδε Κοκκινίζω.

Ξεκόλλημα. »Ἀπόσπασις, ἀποσπασμός. **l' action de décoller (détacher, dégluer).**

Ξεκολνῶ, ῥ. μετ. » Ἀποσπάω. **décoller, détacher, dégluer;** dessonder (διὰ τὰ μετάλλινα). §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀποσπάομαι. **se décoller, se détacher.** §. (μεταφορ.) **déprendre.** ||. δύσκολα ξεκολνᾷ. » Δυσαποσπάστως ἔχει. «

Ξεκομμένος, η, ον. » Ὡρισμένος, εἰρημένος. **fixé.**

Ξεκοπὴ, ἴδε Ἀποκοπή.

Ξεκορυζιάζω, ῥ. μετ. »Ἐκκορίζω. **nettoyer des punaises.**

Ξεκορνιακτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεκουβαριάζω, ῥ. μετ. » Ἐκμηρύω(-ομαι), ἀναπνίζω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). **dévider.**

Ξεκουμπιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκπορπόω. **déboutonner.**

Ξεκούμπισμα. » Ἐκπόρπησις. **déboutonnement.**

Ξεκούμπιαστος, η, ον, ἴδε Ξεκούμπωτος.

Ξεκουμπίζω, ῥ. μετ. » Ἐκτραχηλίζω, ἐπιτρίβω. **casser le cou à quelqun.** §. ξεκουμπίσου (μεταφορ. ἐν εἴδει κατάρας)! » Ἐπιτρίβείης. **va-t-en au diable.**

Ξεκούμπωτος, η, ον. » Ἐκπεπορπημένος. **déboutonné.**

Ξεκουντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπωθέω. **repousser.**

Ξεκουράζω, ῥ. μετ. » Ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω, ἀναψύχω. **délasser.** ||. ξεκουράζομαι, ῥ. μεσ. »Ἀναλαμβάνω (» Ἀναπαύω, »Ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν, ἀναπαύομαι, ἀνψύχω(-ομαι). **se délasser, se reposer,** ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ||. ξεκουράσου. » Ἀνάψυξον πόνου (Εὐρ. Ἑλ.)«.

Ξεκούρασμα. » Ἀνάπαυλα, ἀναψυχή. **délassement.**

Ξεκουρδίζω, ῥ. μετ. »Χαλάω (»Ἀνίημι) τὰς νευρὰς τοῦ τόξου (τῆς λύρας, κτλ.). **démonter.**

Ξεκουφαίνω, ῥ. μετ. » Ἐκκωφόω(-έω) (» Τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν«, Ἀριστοφ. Ἱππ. 312), ἀγα(ἀπο)κωφόω. **assourdir, abasourdir, étourdir.** ||. ξεκουφαίνομαι, ῥ. παθ. καὶ μεσ. » Ἐκκωφόομαι (» Ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα, « Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'). **être tout étourdi.** ||. ξεκουφάθηκεν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων. » Ἐκτύπηται τὰ ὦτα τῷ τῶν ἵππων πατάγῳ (Φιλοστρ.)«.

Ξεκόφτω (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω), ῥ. μετ. » Ἀποκόπτω, ἀποτρέπω. ἐκκόπτω (» Ὅπως τοῖς δείμασι τούτοις μορμολυττόμενοι οἱ καχέκται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ἔλαττον τῆς κακίας ἐκκάπτοιεν «, Τζέτζ. ἐξήγ. Ἰλ. 34, 36). **détourner.**

§. (διορίζω τὴν τιμὴν πράγματος πω-

λουμένου). » Ὁρίζω, τάσσω (-ττω). **fixer, tarifer.**

Ξεκρεμνῶ, ῥ. μετ. » Καθαιρέω (τοῦ πασσάλου, τοῦ σταυροῦ, κτλ.). **détacher, dépendre.**

Ξελάκκωμα (-ισμα) (τὸ). » Περιόρυξις, γυρεία. **dechaussement.**

Ξελακκόνω (-ίζω) (κάμνω λάκκον περὶ τὴν ρίζαν δένδρου). » Γυρόω(-εύω), περισκάπτω, περισύσσω, ψιλόω, (καὶ Ποιητ.) ἀμφιλαχαίνω (Ὀδ. Ω. 241). **dechausser.**

Ξελαιμιάζω(ἐβγάλλω τὸν λαιμόν τινος), ῥ. μετδ. » Ἐκτραχηλίζω, ἐκσπονδυλίζω. **casser le cou.**

Ξελιγοθυμῶ, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι λειποθυμοῦντα. **faire revenir de pâmoison.** §. ῥ. μέσ. » Ἀνακομίζομαι (» Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι, « Γαλην.). **revenir d'une pâmoison,** ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ξελογιάζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, ἐξαπατάω, φρεναπατάω, ἀποβουκολέω (μεταφορ.). **débaucher, suborner, séduire, corrompre, mettre à mal.** ||. ξελογιάζω δοῦλον. » Δουλαπατάω. **débaucher** (séduire) **un domestique.** ||. ξελογιάζομαι, ῥ. μεσ. καὶ παθ. » Ἐκδιατάσσομαι, ὑφ' ἓν ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ἐξοκέλλω. **se déranger** (déregler, déborder) **dans ses mœurs (sa conduite).**

Ξελόγιασμα. » Ἀποβουκόλησις. **subornation, seduction.**

Ξελογιασμένος, η, ον. » Ἐκδεδιητημένος, φαυλόβιος. **débauché, dissipé, dissolu, libertin, relaché** (dérangé, déréglé, **debordé, désordonné**) **dans ses mœurs (sa conduite), garnement.**

Ξεμαθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ξεσυνειθίζω.

Ξεμακραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομακραίνω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πόρρω γίγνομαι. **s'éloigner.** ||. καθὼς ξεμάκρηναν ὀλίγον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κάστρου. » Ὡς πορρώτερω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν(Πλτ.)«. **quand ils furent plus loin** (à une plus grande distance) **des portes de la ville.**

Ξεμαλλιάρης (ὁ ἄλλ. Ἀναμαλιάρης), α, ικον (κυρ. ὁ χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι). » Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. **nu tête.** §. (συνεκδοχ. καὶ καταχρ. ὁ ἔχων τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ σκορπισμένα), ἴδε Ξέπλεκος.

Ξεμασχαλίζω (κυρ. ἐπὶ φυτ.) »Ἐκμασχαλίζω. **ébrancher.**

Ξεματίζω (κυρ. κουκκιὰ, δένδρα, κτλ.) ῥ. μετ. » Ἐξοφθαλμίζω. **ébourgeonner** (des arbres).

Ξεμέθυσμα (τὸ). » Ἀποκραιπαλισμός.

Ξεμεθῶ, ῥ. ἀμ. »Ἐκ(» Ἀνα)νήφω, ἀποκραιπαλαίω, ἀποκραιπαλίζομαι. **revenir de son ivresse, désenivrer, dessaouler, se degriser, cuver son vin.** ||. ὁ ξεκουρασμένος καὶ περισσότερον ἠμπορεῖ νὰ πιῇ καὶ εὐκολώτερα νὰ ξεμεθύσῃ παρὰ τὸν κουρασμένον. » Καὶ μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν (Ἀριστοτ.). »

Ξεμουδιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. **dégourdir ; se dégourdir.**

Ξεμπέρδεμμα. » Ἀνάλυσις. **debrouillement.**

Ξεμπερδεύω (κλωστὰς, μαλλιὰ, κτλ.), ῥ. μετ. » Διακρίνω, ἀναλύω(-ομαι). **demêler.** ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὰ μαλλιά 'της. » Διακρίναι τὴν κόμην. ||. 'να ξεμπερδεύῃ τὸ ξεμπερδεμμένον στημόνι. » Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν.

Ξεμυαλίζω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω (» Τῷ ὄντι γάρ ἐμπαίκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτούς, »Θεοφύλ. κατα Ματθ. 18, 14). **faire perdre** (tourner) **la tête à quelqu' un,** ἴδε καὶ Ξετρελλαίνω καὶ Ἰπαίρνω (εἰς τὸ ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του).

Ξεμυαλισμένος, η, ον. » Ἔκφρων, παράφρων, ἔμπλακτος, παράφορος, φρενοπλὴξ, ἀπεγνωσμένος. **écervellé, évaporé,** ἴδε καὶ Τρελλός.

Ξεμυστηρεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνακοινοῦμαι ἀπόῤῥητον, μεταδίδωμι τῶν ἀποῤῥήτων, κοινολογέομαι. **confier** (communiquer, découvrir) **son secret à quelqu' un, s'ouvrir** (faire confiance) **à.**

Ξενδύνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(»Ἀπο)δύω, **déshabiller.** ||. ξενδύνομαι, ῥ. μεσ. » Ἐκ(»Ἀπο)δύομαι. **se déshabiller,** ἴδε καὶ Ἐδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Ξενητειά. » Ξένη, ἀλλοδαπή. **étranger.** ||. εἰς τὴν ξενητειάν. » Ἐπὶ ξένης, ἐν ἀλλοδαπῇ. ||. εἶμαι (ζῶ) εἰς τὴν ξενητειάν. » Ξενητεύω (-ομαι).

Ξενητεύομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποδημέω, ξενητεύω (-ομαι). **s'expatrier.**

Ξενικὸς, ἡ, όν. » Ξενικὸς, ἐπείσακτος, ἔπηλυς. **étranger.**

Ξενοιάζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν φροντίδων ἀπολύομαι. **être sans souci.**

Ξενοιασμένος, η, ον, ἴδε Ἀξένοιαστος } Ξένοιαστος }

Ξενοδουλεύω, ῥ. ἀμετ. » Θητεύω. travailler pour les autres.

Ξενοκοιμοῦμαι, ῥ. οὐδ. » Ἀπόκοιτος γίγνομαι, ἀποκοιμαομαι, ἀπονυκτερεύω. découcher.

Ξένος, η, ον. » Ξένος, ἀλλότριος, ὀθνεῖος, ἀλλοδαπὸς, ἔπηλυς. étranger.

Ξεντερίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκοιλιάζω.

Ξενυκτίζω } , ὁ. ἀμ. » Διανυκτερεύω,
Ξενυκτῶ } ξενυκτερεύω, ἐννυχεύω, παραπέμπω (διαβιβάζω) τὴν νύκτα, διαπαννυχίζω (Πλουτ. Ἐρωτ.). veiller.

Ξενύκτισμα. » Διαπαννυχισμὸς (Διον. Ἁλικ.).

Ξενυστάζω (» ἸΠαίρνω νερὸν καὶ νίβγομαι, νερὸν ἸνΑ ξενυστάξω«,), ῥ. ἀμετ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποσείομαι τὸν ὕπνον. chasser le sommeil.

Ξεπαγιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἐκ(»Ἀπο)πήγνυμαι. geler.

Ξεπάγιασμα. » Ἐκπηξις. §. » Χείμετλον. engelure, θ. mule, θ.

Ξεπαγόνω, ῥ. μετ. » Διαλύω τὸν πάγον. dégeler, débâcler (κυρ. ἐπὶ ποταμῶν). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαλύομαι. se dégeler, se débâcler.

Ξεπάγωμα. » Ἡ τοῦ πάγου διάλυσις. dégel, débâcle (κυρ. τῶν ποταμῶν).

Ξεπαίρνομαι, ῥ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξεπαίρομαι (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 623). »Ἐπαίρομαι, ἐξάγομαι, ἀναπτοέομαι, σοβέομαι, αἴρομαι τὸν νοῦν εἰς ἀτασθαλίαν (Θουκ.), τυφόομαι, παραφέρομαι, ἀποφοέομαι. s' emporter.

Ξεπαράχωμα. » Ἀνόρυξις. l' action de déterrer.

Ξεπαρμένος η, ον. » Ἔμπληκτος, τετυφωμένος, σεσοβημένος, ἀπονενοημένος. emporté, ἴδε καὶ Ξυππασμένος καὶ Ἁρμένος.

Ξεπαστρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκαθαρίζω.

Ξεπατόνω, ῥ. μετ. »Ἐξαίρω (»Ἐξαιρέω, »Ἐκβάλλω) τὸν πυθμένα. défoncer. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ) » Ἐξολοθρεύω, ἐκκόπτω, ἄρδην (πανωλεθρίᾳ) ἀπόλλυμι. ruiner; exterminer, ἴδε καὶ Ξεκληρίζω.

Ξεπέζεμμα. » Ἡ τοῦ ἵππου (ἅρματος) ἀπόβασις.

Ξεπεζεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποβαίνω τῶν ἵππων (τοῦ ἅρματος). mettre pied à terre.

Ξεπέρασμα (κυρ. τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι). »Ἔξίεσις (» Ἀνάπαλιν δὲ γίνεται ἡ Ἔξίεσις τῇ ἐνέρσει, « Αἰν. Τακτ.).

Ξεπερνῶ (κυρ. τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ἐξίημι. défiler. §. (μεταφορ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου εἰς τὸ τρέξιμον κτλ., τὸν νικῶ δηλαδή), ὑπερβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερελαύνω, ὑπερπαίω, ὑπερακοντίζω, κτλ. surpassser, ἴδε καὶ Νικῶ καὶ Περνῶ.

Ξεπεσμένος, η, ον. »Παρηκμακὼς, ἀπηνθηκὼς, ἀπανθήσας. déchu, qui est sur le déclin. ||. τοὺς πτωχοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς ξεπεσμένους εὐγενεῖς. »Πένησι καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασι (Γρηγ. Ναζ.). §. τιμὴ ξεπεσμένη. » Ἀνειμένη. baissé.

Ξεπεσμὸς (τῆς τιμῆς). » Ὑφαίρεσις, ἔκπτωσις, ἄνεσις. déduction, soustraction, décompte, dechet, baisse, θ. rabais. §. (τῆς ὑπολήψεως). » Παρακμὴ, ἀπάνθησις. déclin, décadence, θ.

Ξεπετσόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδερματόω, ἴδε Γδέρνω.

Ξεπέφτω, ῥ. μετ. » Ὑφαιρέω (-ομαι). déduire, rabattre, défalquer; soustraire, décompter, faire le décompte. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκπίπτω, ἀνίεμαι, παρακμάζω, ἀπανθέω (μεταφορ.). déchoir, décliner, tomber, baisser. ||. καὶ ἡ τιμαὶς τῶν πραγματειῶν ἐπειδὴ εἶχαν ξεπέσει. » Καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ὠνίων πεσοῦσαι (Πλουτ.)«. ||. διότι ἄκουαν ὅτι ἐδῶ ἡ τιμαὶς (τῶν γεννημάτων) εἶχαν ξεπέσει. »Τὰς γὰρ τιμὰς ἐνθάδε ἀνεικέναι ἤκουεν.« ||. ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σιτάρι, ἀφ' οὗ ἐλθῃ ἐδῶ, θὰ πουληθῇ μὲ κέρδος, 'τὸ ἐβαστοῦσεν' ἀφ' οὗ ὅμως ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἐξέπεσεν ἡ τιμή του, ἄλλαξεν εὐθὺς γνώμην. » Ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν, ἀντείχετο τούτου· ὡς δὲ, δεῦρο ἥκοντος αὐτοῦ, ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, ἄλλην εὐθέως ἔλαβε γνώμην (Δημοσθ. πρὸς Ζηνοθ.)«. §. (χάνω τὴν κατάστασίν μου) ἐκπίπτω (» Ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν, εἰς πτωχηλὴν ἀπῖκται,« Ἡρόδ. Γ', 14). §. ξεπέφτω (φρσ. ναυτ.). » Παράγομαι, ἐξωθέομαι. dériver, ἴδε καὶ Χάνω. §. (μεταφορ. διὰ ταὶς γυναίκαις ὅταν ἐξοκείλουν), ἴδε Ξελογιάζομαι.

Ξεπλανῶ (ἐκ τοῦ) » Ἐκπλανάω (Ἡσύχ.), ῥ. μετ., ἴδε Ξελογιάζω.

Ξεπλατίζω, ῥ. μτβτ. » Τὴν ὠμοπλάτην ἐξαρθρόω (ἐξαρμόζω). épauler.

Ξεπλάτισμα. » Ἡ τῆς ὠμοπλάτης ἐξάρθρωσις. déboîtement de l' omoplate.

Ξέπλεκος, η, ον. » Λελυμένος τὴν κόμην. échevelé, déchevelé. ||. μαλλιὰ ξέπλεκα. » Λελυμένη (» Ἄνετος) κόμη. ||

ξέπλεκα τὰ μαλλιά 'του. » Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη.

Ξεπλέκω, ῥ. μετ. » Ἀναλύω (-ομαι). dénatter.

Ξεπληρόνω (προφ. κοιν. Ξεπλερόνω), ῥ. μετ., ἴδε Ἐξοφλῶ.

Ξεπλυμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεπλύνειν). » Κλύσις, περικλυσμός. l'action de rincer (égayer, etc.). §. (συνεκδοχ. τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον). » Ἀπό(»Περί)πλυμα. rinçure, θ.

Ξεπλυμένος (μεταφορ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » Ἐξίτηλος (κυρ. ἐπὶ χρωμάτων), ἔκπλυτος (»Ἐκπλύτω ἀλουργεῖ«, Ἐπγρ. Βοικκ. Ἀττ.). délayé, ἴδε καὶ Ξεθυμασμένος καὶ Ξεθωριασμένος.

Ξεπλύνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(»Ἀπο)πλύνω, κλύζω, ἐκ(δια-, ἀπο)κλύζω, διανίζω(-νίπτω). rincer. || . ξεπλύνω τὸ στόμα μου. » Διακλύζομαι. se rincer la bouche. || . ξεπλύνω τὰ ροῦχα. » Ἀποσμήχω, ἀποσμάω. égayer, guéer.

Ξεπόνεμα (τὸ), (ἡ παῦση, τὸ ἱάτρευμα τοῦ πονέματος). » Ἀπάγγυσις.

Ξεπονῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀπαλγέω.

Ξεποδαριάζω (κόπτω ἀπὸ τὴν κούρασιν τὰ ποδάρια τινος, 'τὸν κατακουράζω), ῥ. μετ. » Λύειν γόνατα (Η.).

Ξεπορτίζω καὶ Ξεπορτῶ (» Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ο, 363, ἀναφέρει ταὐτοσήμαντον καὶ ὁμοιοσύνθετον λέξιν τῆς κοινῆς τοῦ καιροῦ 'του γλώσσης τὸ Ἐκθυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Δρόμος, (εἰς τὸ || . δίδω δρόμον).

§. ῥ. μεσ. » Τὴν πόλην ἔξειμι. §. (συνεκδοχ.) »Ἀρασμῷ χράομαι. déserter la maison. || . καὶ κάνεις πλέον 'δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε 'να ξεπορτίσῃ. » Καὶ τὴν πόλιν οὐκέτι τῶν ἔνδον οὐδεὶς ἐξιέναι θαῤῥήσει, » Πλούτ.

Ξεπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἐξεμπολέω (Ἡρ. Α), διαπωλέω (Ξενοφ. Ἑλλ.), διατίθεμαι (» Ἐπειδὰν δὲ διάθηται τὰ φορτία «), ἀποδίδομαι, ἀπεμ(ἐξεμ)πολέω, ἐκπιπράσκω. se défaire de ses marchandises, ἴδε καὶ Ξεκάμνω.

Ξεπρήσομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Ξεφουσκόνω.

Ξεπροβόδισμα. » Προπομπή. l'action de reconduire.

Ξεπροβοδῶ, ῥ. μετ. » Προπέμπω, προεκπέμπω, ἀποπέμπω(-ομαι) (»Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι ἀποπεμπέσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ«, Ξενοφ. Κυρουπ.). reconduire.

Ξεσα 'κυρ. πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης). » Σκόπελος, ἔρμα, σπιλάς, χοιρὰς, ὕφαλος (ὅταν ἦνε σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν). écueil. || . ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξέραν. » Πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, (Στράβ. Θ', Ε)«.

Ξερὰ, ἐπ. » Ξηρῶς. séchement.

Ξεραγίζω (μαδῶ ταῖς ῥώγαις ἀπὸ τὸ τσαμπί), ῥ. μτβτ. » Ῥαγίζω. égrainer, égrapper.

Ξεράλα. » Αὐχμὸς, ξηρασία. sécheresse, θ.

Ξεραίνω, ῥ. μετ. » Ξηραίνω, αὐαίνω, ἐκτήκω. sécher, dessécher, ἴδε καὶ Στεγνόνω. || . ξεραίνω κρέας (ὑάρια κτλ.) εἰς τὸν καπνὸν ἢ εἰς τὸν ἥλιον. » Ταριχεύω. faire sécher à la fumée (au soleil), saurer.

Ξερακιανὸς, ἡ, όν. »Λειπόσαρκος, λειπόκρεως, οὐκ εὐσαρκῶν, ἀσαρκώδης, κατεσκληκώς. décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ξεράμμα καὶ } .» Ξήρανσις, Ξηρασμός.
Ξεραμὸς } dessèchement.

Ξερατικὸν (ἰατρικόν). » Ἐμετικόν. vomitif, émétique, ἴδε καὶ Σκάρφη.

Ξερατον. » Ἔμετος, ἔμεσις, ἐξέραμα (Γραφ.). vomissement.

Ξεραχνίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεῤῥαχνίζω.

Ξερικὸς, ἡ, όν (κυρ. χωράφι κτλ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ποτιστικόν). »Ἄνυδρος. (champ, verger, etc.) qu'on n'arrose pas.

Ξερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐξεράω, ἐμέω, ἐξερεύγομαι. vomir, rendre, rendre gorge, || . ξερνῶ (ἤ) θὰ 'ξεράσω (ῥῥσ. Ὅταν θελωμεν 'να παραστήσωμεν ἄκραν δυσαρέσκειαν εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Δότε μοι λεκάνην (Ἀριστοφ. Νεφ.)«. §. (μεταφορ.) ὅσους ἐξέρασεν (ῥθτ. ἐξέῤῥασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλι. » Τοὺς ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἠϊόνα. »Τῶν νεκρῶν τοὺς πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας ἐκκυμαινθέντας (Διον. Ἁλ.)«.

Ξερόβηχας, παθ. » Βὴξ ξηρὰ (λεπτὴ, ἄπτυστος). toux sèche, θ.

Ξεροβήχω, ῥ. μετ. » Ὑποβήσσω(-ττω), ὑπὸ βηχὸς ξηρᾶς ἐνοχλέομαι. avoir la toux sèche.

Ξερογλεΐζομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Σάλιον (εἰς τὸ || . τρέχουν τὰ σάλιά μου). §. (μτφορ.) κοντοξέκομαι, 'δὲν ἠξεύρω τί 'να πῶ, ξερομασσῶ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἀριστοτ. τὸ) » Οὐκ εὐπορουῦντες δὲ πρὸς τέτταρα (τὰ στοιχεῖα) πέντ' οὖσας (τὰς αἰσθήσεις) συνάγειν, γλίχονται περὶ τῆς πέμπτης (437, 21) «.

Ξεροκαταπίνω, ῥ. ἀμ. » Κατασπάω (» Κατασπᾷν, ἑτέρου ἐσθίοντος, καταπίνειν τὸν σίαλον,« Ἡσύχ.). avaler (déglu-

tir) à vide. ἴδε καὶ Σάλιον.

Ξερολίθι (τοῖχος κτισμένος μὲ πέτραις μόνον, χωρὶς λάσπην. » Ἐπιτειχισμὸς ἐκ λίθων σκληρῶν,« Ηαχυμ.). »Θριγκός. mur en pierres sèches.

Ξερομασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαμασά(σσά)ομαι. faire semblant de mâcher. mâcher à vide, ἴδε καὶ Μασσουλίζω.

Ξερονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ξεροπόταμον. » Χείμαρρος καὶ Χειμάρρους. torrent (ὅταν ἔχῃ νερόν), ravine (ἀφ' οὗ στερεύσῃ), θ.

Ξερὸς (ὁ μὴ ὑγρὸς), ἡ, όν. » Ξηρὸς, αὖος. sec-èche. » Ἄνυδρος. aride, ἴδε καὶ Στεγνός. § (ὁ μὴ μαλακός). » Σκληρὸς, ἀντίτυπος καὶ ἀντιτυπής. dur. || . ξερὸς καὶ ἀποξυλωμένος (φρσ.), ἴδε Ἀποξυλωμένος.

Ξεροτανηοῦμαι }, ῥ. μεσ. » Διατανύο-
Ξεροτανίζομαι {μαι (Συνεκδ. Ακ.), ἴδε Τεντώνομαι.

Ξεροτάνισμα, ἴδε Τέντωμα.

Ξεροτηγανίζω (τὸ Τουρκ. Καβουρδίζω), ῥ. μετ. » Φρύγω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς φράσεις: Ἐφρύγη ἀπ' τὴ δίψα' [μεταφορ.], καὶ Κριθάρι φρυμένο'), περιφρύγω, παροπτάω, φώζω καὶ φώγω (ὅθεν ἡ Φωγοῦ καὶ ἡ Χώβολι), κοδομεύω. griller, torrefier, rissoler.

Ξεροτηγάνισμα (Τουρκ. Καβούρδισμα) » Φρυγμός, παρόπτησις. l' action de griller (etc).

Ξεροτηγανισμένος (ὁ Τουρκ. Καβουρδισμένος ἢ Καβουρδιστὸς), η, ον. » Φρυκτὸς, πεφρυγμένος. torrefié.

Ξεροτρόχαλος (τοῖχος, ὁ ἀπὸ τροχάλας, ἤγουν πέτρας ξηρὰς, χωρὶς πηλὸν ἢ ἀσβέστην, κτισμένος). » Τρόχαλος ἢ Τρόχμαλος (κυρ. ὁ μικρὸς λίθος, ὁ κάχληξ, λέγει ὁ Ἐτυμολ.), ἴδε Ξερολίθι.

Ξεροτρώγω, ῥ. ἀμτδτ. » Ξηροφαγέω. manger du pain sec.

Ξεῤῥαχνίζω (κυρ. 'παίρνω ταὶς ἀραχνιαὶς), ῥ. μετ. » Ἐκκορέω (ὁ Ἡσίοδος τὸ ἐξέφρασε, περιφραστικῶς) » Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια«. ôter les araignées (d' un plancher). (§. συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Ξεκορνιαχτίζω), ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεῤῥιζόνω, ῥ. μετ. » Ἐκριζόω, ριζόθεν (προῤῥιζον, προθέλυμνον, αὐταῖς ῥίζαις, ἄρδην) ἀνασπάω, ἐκκόπτω. déraciner, arracher, extirper. §. (κατὰ μετωνυμ.) ξεῤῥιζόνω τὴν θύραν κτλ. » Ἐκμοχλέω, ἀναμοχλεύω. démonter.

Ξεῤῥίζωμα, » Ἐκρίζωσις. déracinement.

Ξεῤῥογαλίζω (βήχων ἐβγάλλω ῥόχαλα). ῥ. ἀμ. » Ἀποχρέμπτομαι. expectorer.

Ξεῤῥογάλισμα (τὸ). » Ἀπόχρεμψις. expectoration.

Ξεσαγωνιάζω, -ομαι. » Τὰς σιαγόνας ἐξαρθρόω-όομαι). se démonter la machoire.

Ξεσαμαρόνω }, ῥ. μετ. » Ἀποσάττω.
Ξεσελλόνω } desseller, déharnacher, débâter.

Ξεσκαλλόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τοῦ πασσάλου ἐξαιρέω. décrocher, détacher, dégager.

Ξεσκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω.

Ξεσκεπάζω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἀνα-,»Ἀπο)καλύπτω, γυμνόω. découvrir, dévoiler, déveler. §. révéler.

Ξεσκέπασμα. » Ἀνακάλυψις. dévoilement.

Ξεσκεπασμένος }, η, ον. » Ἀσκεπὴς, ἀ-
Ξεσκέπαστος {κατακάλυπτος, ἀπα-
Ξέσκεπος {ρακάλυπτος. découvert.

Ξεσκλαβόνω, ῥ. μετ. » Ἀπελευθερόω (κυρ. σκλάβον). donner la liberté à un esclave. §. ἴδε Ἐξαγοράζω.

Ξεσκλάβωμα. » Ἀπελευθέρωσις, ἀπελευθερία. délivrance.

Ξεσκολίζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν διδασκαλείων ἀπαλλάσσο(ττο)μαι, ἀκριβῶ τὰ μαθήματα. achever ses études.

Ξεσκονίζω, ῥ. μετ. » Ἐκκονίζω. époudrer.

Ξεκουντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπωθέω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἀμπώθω), ἐξωθέω. repousser.

Ξεσκουριάζω, ῥ. μετ. » Ἐξιόω (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ, 11). dérouiller.

Ξεσκούφωτος, η, ον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ξεσπαθόνω, ῥ. ἀμ. » Γυμνόω τὸ ξίφος. mettre l' épée à la main, dégaîner, (εἰρων.) mettre flamberge au vent.

Ξεσπάθωμα. » Ξιφουλκία. l'action de tirer l' épée du fourreau

Ξεσπαθωμένος, η, ον. » Γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος, ξιφήρης. l' épée à la main.

Ξεσπάνω (» Μετὰ δέκα ἔτη τῆς κατὰ τῶν Σαμίων ἐκστρατείας ἐξέσπασε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « Κορ. Χιακ. ἀρχαιολ.), ῥ. αὐτοπ. »Ἐκῥήγνυμαι. éclater.

Ξεσπιτόνω, ῥ. μετ. » Ἐξοικίζω. priver quelqun de sa demeure.

Ξεσποριάζω (ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. » Ἐκσπερματόω(-ομαι). monter en grain.

Ξεστὴ (προφ. κοιν. Ξηστὴ), εἶδος μέ-

τρου διὰ τὰ ῥευστὰ, περιέχοντος 5 1]2 Τουρκ. ὀκάδ. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἀττικὴν, Βοιωτίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς ϛερεᾶς Ἑλλάδος). » Ξέστης (ἐκ τοῦ Λατ. sextarium, τὸ ὁποῖον περιεῖχε, κατὰ τὸν Γαλην., » μίαν λίτραν καὶ ἡμίσειαν καὶ ἕκτον, ὡς εἶναι τὰς πάσας οὐγγίας κ'. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ξέστου παρὰ πᾶσίν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ. Χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μετρῳ «). sétier (μετρῶντος 20 οὐγγίας καὶ ἀποτελοῦντος τὸ ἑκτημόριον τοῦ Χόου, conge).

Ξεστομίζω, ῥ. μετ. » Ἐκφερομυθέω. divulguer, publier un secret.

Ξεστουππόνω (προφ. κοιν. Ξεστουμπόνω), ῥ. μετ. » Ἀναστομόω, ἐκπωματόω (-ίζω). deboucher, débonder, déboudonner.

Ξεστούππωμα (προφ. κοιν. Ξεστούμπωμα). » Ἀναστόμωσις. débouchement.

Ξέϛρωμα. » Ἀνασκευὴ στρωμάτων (κλίνης). l'action de défaire un lit.

Ξεστρώνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκευάζω τὰ στρώματα (τὴν κλίνην), ἀποστρωννύω (-υμι). défaire un lit.

Ξέστρωτος, η, ον. » Ἀπεστρωμένος. (lit) qu'on a défait, ἴδε καὶ §. Ξεσαμάρωτος.

Ξεσυνειθίζω, ῥ. μετ. » Ἀπεθίζω. désaccoutumer, déshabituer. §. ῥ. ἀμ. » Ἀπομανθάνω. désapprendre. ‖. (ὁ Οὐεσπασιανὸς ἔλεγεν) ὅτι οἱ Ἕλληνες ξεσυνείθισαν τὴν ἐλευθερίαν. » Ἀπομεμαθηκέναι τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν.

Ξεσφίγγω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι. desserrer, ἴδε καὶ Ξεκουρδίζω.

Ξεσχίζω (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τα ἀπ' αὐτοῦ, Ξεσκίζω), ῥ. μετ. » Διαῤῥήσσω, διαῤῥηγνύω(-υμι). §. » Σπαράσσω(-ττω), διασπαράσσω(-ττω), διασπάω (-ομαι), διαφορέω (Ἀριστοφ. Ἱππ.). déchirer.

Ξέσχισμα. » Διάῤῥηξις. §. » Σπαραγμός. déchirement, déchirage.

Ξεσχισμένος, η, ον. » Διεῤῥωγώς. déchiré, ἴδε καὶ Κουρελλιάρης.

Ξετάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐξετάζω.

Ξέτασμα (προφ. καὶ Ξέταγμα), ἴδε Ἐξέτασις.

Ξετελειόνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀποτελειόνω.

Ξετίμησις. » Ἐκτίμησις [Στράβ. ΙΔ', 611), τίμησις, δια(ὑπο)τίμησις. éstimation, évaluation, appréciation.

Ξετιμητής. » Τιμητὴς, διατιμητὴς, ἀποτιμητὴς (Ἁρποκρατ.), ἐξισωτής. éstimateur.

Ξετιμῶ, ῥ. μετ. » Τιμάομαι, ἐκ(δια, ἀπο)τιμάω(-ομαι), σταθμάομαι. évaluer, apprécier, faire l'appreciation, éstimer.

Ξετιναγμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ Ξυπνητὸς, ἀνοικτομμάτης). » Ἐγρηγορώς. dégourdi, débourré, dégagé.

Ξετινάζω, ῥ. μετ. (μεταφορ.) » débourrer, dérouiller. ‖. ξετινάζομαι, ῥ. μεσ. » Τὸ νωθρὸν ἀποσείομαι. se dégourdir (débourrer, dénouer, dérouiller.

Ξετραχηλίζομαι (ξεσκεπάζω τὸν λαιμὸν καὶ τὰ στήθη), ῥ. μεσ. » Ἀπογυμνόω τὰ περὶ τὸν τράχηλον· » Τὰ περὶ τὴν δειρὴν ἀποκαλύπτομαι (ἀπογυμνόομαι). débrailler, se débrailler.

Ξετραχηλισμένος, η, ον. » Τετραχηλισμένος. tout débraillé (décolleté).

Ξετρελλαίνω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐξοιστράω, οἰστρηλατέω. faire tourner la tête à quelqu'un, rentre furieux.

Ξετρυπόνω (ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, κυρ. ζῶον, καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον κλέπτην, πρᾶγμα κρυμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω, φωράω. déterrer. §. (ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀνέρπω, ἀναδύω(-υμι), προ(ἀνα)κύπτω (» Παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν«, Ἀριστοφ. Βατρ.), ἐκκύπτω (» Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη «; Ἀρστφν. Ἐκκλ.) ἀνέχω, ἐξερπύζω, ἐκτρυπάω (» Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει· Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε, λαθοῦσά μ', ἔνδοθεν, » Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 336, 337). sortir.

Ξετσιπόνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀπερυθριάω, ἀπαναισχυντέω, παρατρίβομαι τὸ μέτωπον. s'armer d'éffronterie.

Ξετσιπωμένος (μεταφορ. ὁ πάντῃ ἀδιάντροπος), η, ον. » Ἀνασεσυρμένος, ἀπηρυθριακὼς, ἀπαναισχυντήσας, ἀπονενοημένος, ἰταμός. éffronté, dépouillé de toute pudeur.

Ξετσίπωμα } . » Ἀπόνοια, ἰταμότης,
Ξετσιπωμὸς } τὸ ἀνασεσυρμένον (ἰταμόν). éffronterie, θ.

Ξετσίπωτος, η, ον, ἴδε Ξετσιπωμένος.

Ξετύλιγμα. » Ἀνέλιξις, ἀνάλυσις. l'action de dérouler.

Ξετυλίζω (-ίγω), ῥ. μετ. » Ἀνελίσσω (-ττω). §. » Ἐκ(»Ἀνα)μηρύω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dérouler, dévider, ἴδε καὶ Ξεδιπλόνω καὶ Ξεκουβαριάζω.

Ξεύρω (προφ. κοιν. Ξέρω), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξευρέω (κατὰ τὴν γνώμην τῶν

πλειοτέρων. μερικοὶ ᾽τὸ γράφουν Ηξεύρω, ἄλλοι Εἰξεύρω, καὶ οἱ περισσότεροι Ἐξεύρω). » Οἶδα, γινώ(γνώ)σκω, ἐπίσταμαι. **savoir.** ||. ᾽τὸ ᾽ξεύρω ἀπ᾽ ἔξω, ἴδε Ἔξω. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν ᾽τὴν ᾽ξεύρουν ἀπ᾽ ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὁλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος (Δίων Χρυσοστ. Ας′)«. ||. ὅσοι ᾽ξεύρουν καλλήτερα κάθε τόπον. » Τοὺς ἐπιστημονεςᾶτους; ἑκάστων τόπων (Ξενοφ)«. ||. ᾽τὸ ἤξευρεν ἀπὸ προτήτερα. » Προήδει. ||. ᾽ξεύρεις τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυῤῥινοῦντα; » Ἀδείμαντον οἶσθα τὸν Μυρινούσιον; ||. ᾽δὲν ᾽ξεύρω. » Ἀγνοέω· οὐκ οἶδα· λέληθα ἐμαυτόν. **ignorer.** ||. εἶσαι γελασμένος, καὶ ᾽δὲν ᾽τὸ ᾽ξεύρεις. » Λέληθας σεαυτὸν ἐξηπατημένος. ||. ᾽δὲν ἤξευραν ποῖον δρόμον ᾽να ᾽πάρουν. » Ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται (Θουδ.). « ||. φλυαρεῖς καὶ ᾽δὲν ᾽ξεύρεις τὶ λέγεις. » Ληρεῖς, κοὐκ οἶσθ᾽ ὅ,τι λέγεις «, Ἀριστφ.

Ξεφακιολίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀνάδεσμον (ἀνα)λύω, τὸ κρήδεμνον ἐκλύω. **décoiffer.**

Ξεφαντόνω, ῥ. ἀμ. » Εὐωχέομαι, συμποσιάζω, ἑστιάομαι. **faire bonne-chère.**

Ξεφάντωμα. » Εὐωχία. **banquet ; bonne-chère,** θ. ἴδε καὶ Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ξεφασκιόνω, ῥ. μετ. » Ἀποσπαργανόω. **démailloter.**

Ξεφλουδίζω, ῥ. μετ. »Λεπίζω, ἐκλεπίζω,περιλέπω,περιλεπίζω,φλοίζω(Θεοφρ.), ἀποφλοιόω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω, λεπυρίζω. **écorcer, ecosser** (κυρ. κουκκιά, κτλ.).

Ξεφλούδισμα. » Φλοισμὸς, λεπισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. **décortication.**

Ξεφορτόνω, (ἐκ τοῦ) » Ἐκφορτόω (» Καὶ με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν«, Εὐμάθ. Boiss.), ῥ. μετ. » Ἀπο(» Δια)τίθεμαι τὸν φόρτον, ἐξαιρέομαι τὸν φόρτον (Δημοσθ.), ἀπογεμίζω (Διον. Ἁλ.), ἀποσκευάζω (-ομαι). **décharger.** ||. ξεφορτόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποσκευάζομαι, ἀποφορτίζομαι κτλ. **se décharger.** §. (μεταφορ.). »Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι. **se delivrer (se débarasser) de quelqu' un.** ||. ξεφορτώσου με(φρσ. μεταφορ.). »Ἀπαλλάγηθί μου. ||. ξεφορτωθῆτέ με. » Ὥ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ (Ἀριστοφ.).«

Ξεφόρτωμα. » Ἡ τοῦ φόρτου ἐξαίρεσις (διάθεσις). **déchargement, décharge,** θ.

Ξεφουρνίζω, ῥ. μετ. » Τοῦ κριβάνου ἐξαιρεω. **défourrer.**

Ξεφουσκόνω, ῥ. μετ. » Ἐκπνευματόω. **désenfler.** §. ῥ. μέσ. » Ἐκπνευματίομαι· **désenfler, se désenfler.**

Ξεφούσκωμα. » Ἐκπνευσις (Θφρ. Φυτ. Ἱς. Θ′, 9) ».

Ξεφράζω (τὸ ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Τὸν φραγμὸν περιαιρέω(ἀφαιρέομαι). **déclorre.** §. (τὸν νεροχύτην, κτλ.), ἴδε Ξεστουππόνω.

Ξέφρακτος, η, ον. » Ἄφρακτος, τὸν φραγμὸν ἀφηρημένος (περιῃρημένος), ἄερκτος (Αυσ.). **qui n' est pas clos, déclos.**

Ξεφτιλίζω, ῥ. μετ. » Προβύω τὸν λύχνον. **avancer la mèche de la lampe ; moucher.**

Ξέφτισμα. » Παράλυσις.

Ξεφτῶ (ἐκ τοῦ Ἐκπτύω, μτγμ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ὅσα σηκόνουν χνοῦδι), ῥ. μετ. » Παραλύω (καὶ μεσ.) Παραλύομαι, διαξαίνω, κροκύδα ἀνίημι. **effiler, s' effiler, éfaufiler.** ||. ᾽τὰ ξέφτυσε, (φρσ. παροιμιώδης ἀντὶ Ἀπέθανε. Νομίζω ὅτι ὅμοιόν τι ἐννοοῦσε καὶ ὁ Κωμικὸς ὅταν ἔλεγεν) »Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀριστφ. (παρὰ Ηλδ. 508), (᾽ἴσως, τῇ ἀληθείᾳ, ᾽να ἔχῃ κἄποιαν σχέσιν ἡ φρσ. καὶ μὲ τὸ παρ᾽ ἰατροῖς) Κροκυδίζειν (καθόσον, κατὰ τὸν Ἱππκρ., »Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ἕξεσι κτλ. ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, πάσας εἶναι θανατώδεας. «).

Ξεφυλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀφίημι (τοῦ δεσμωτηρίου). **élargir.**

Ξεφυλίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, νόθεύομαι. **dégénerer.**

Ξεφυσῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Κλάνω.

Ξεφυτρόνω, ῥ. μετ. (ταυτὸν τῷ Φυτρόνω). »Ἀνα(»Δια)βλαστάνω, ἀναφύομαι, **pousser, paroitre.**

Ξεφύτρωμα (τὸ). » Ἀναβλάστησις.

Ξεφωνητόν. » Ὀλολυγὴ, γόος, οἰμωγὴ, πένθος (τό). **cris déchirans.**

Ξεφωνίζω (κυρ. φωνάζω δυνατὰ), ῥ. ἀμ.. » Ἀνακράζω. **écrier, s' écrier, pousser des grands (jetter des hauts) cris. vociferer.** §. (συνεκδοχ. ἐπὶ νεκροῦ). » Ἀνολολύζω, ἀνακωκύω, φωνὴν ῥήγνυμι. **lamenter (en poussant des grands cris).**

Ξέχασμα. » Λήθη. **oubli.**

Ξεχασμένος (ὅποιος Ξεχνᾷ), η , ον , ἴδε Ξεχνῶ. §. (συνεκδοχ. ὁ) Ἀνόητος καὶ Χαμένος, ἴδε τὰς λέξεις.

Ξεχειλίζω, ῥ. μετ. » Ὑπερχειλῆ ποιέω, ὑπερεκχέω. **verser dans (remplir) un vase de manière à faire déborder.** §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ὑπερβάλλω, ὑπερχέομαι, ὑπερεκχέομαι, κλύζομαι (Πλουτ.). **débor-**

der, se déborder, regorger.

Ξεχείλισμα. » Ὑπερέκχυσις. débordement.

Ξεχειλισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλής. débordé.

Ξεχειμωνιάζω, ῥ. ἀμ. » Παραχειμάζω, διαχειμάζω (Θουκ), χειμάζω (Ξενοφ.), χειμερίζω. hiverner, passer l' (être en quartier d') hiver.

Ξεχειμώνιασμα. » Παραχειμασία. l'action d' hiverner.

Ξεχνιάρης, α, ικον. »Ἐπιλήσμων. oublieux.

Ξεχνῶ (ἐκ τοῦ Ξεχάνω, καθὼς καὶ προφ. ἀλλ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομονῶ.

Ξεχόνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω. §. ξεχόνω τὸ ἀμπέλι (τὴν ἐληὰ κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελαχκόνω.

Ξεχρεόνω, ῥ. μετ. » Διαλύομαι (τινὶ) τὰ χρέη, χρεωλυτέω. acquitter (éteindre) des dettes. §. ξεχρεόνω καὶ ξεχρεόνομαι, ῥ. μεσ. » Διαλύω (-ομαι) τὸ χρέος (τὰ χρέα, τὴν ὀφειλήν, τὸ δάνειον). acquitter (éteindre) ses dettes..

Ξέχωμα, ἴδε Ξεπαράχωμα. §. ξέχωμα τῶν ἀμπελιῶν (τῶν ἐληῶν κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελάκκωμα.

Ξέχωρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Ξεχωρίζω, ῥ. μετ. »Ἀποκρίνω (χωρὶς), χωρίζω, διασπάω (Ξενοφ. Κυρουπ.), ἀφορίζω. désunir, déprendre, détacher, ἴδε καὶ Χωρίζω, καὶ §. Διακρίνω. §. » Ἐξαιρέω, ἐξαίρετον ποιέομαι. choisir, mettre à part, ἴδε καὶ Διαλέγω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Διίσταμαι, χωρίζομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποσπάομαι, διαλύομαι, τὴν διάλυσιν ποιέομαι. se séparer.

Ξεχώρισμα, ἴδε Χώρισμα. §. » Ἐξαίρεσις. l' action de choisir etc, ἴδε καὶ Διάλεγμα.

Ξεχωριστὰ, ἐπ. »Ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος, δίχα. §. » Χωρὶς, ἐξαιρέτως. séparément, à part, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ξεχωριστὸς, ἡ, όν. » Ἴδιος, μερικός. particulier, ἴδε καὶ Διαλεκτός.

Ξεψυχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκπνέω, ἐκ(ἀπο)ψύχω. expirer, rendre l' ame (le dernier soupir).

Ξεψωμίζω. » Ἄρτον (» Τἄλφιτα) πορίζομαι.

Ξηλόνω (πρᾶγμα ῥαμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναλύω τὰς ῥαφὰς (Πλουτ. Λυσανδρ.). découdre. §. (ὡρολόγι καὶ ἁπλῶς κάθε μηχανήν). »Δια(»Παρα)λύω. démonter, ἴδε καὶ Ξεκαρφώνω.

Ξήλωμα. » Ἀνάλυσις τῶν ῥαφῶν. décousure, θ.

Ξημερόνει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Ἡμέρα γίγνεται (Ἀριστοφ. Νέφ.). il fait jour (clair). ||. κοντεύει 'να ξημερώσῃ. » Πρὸς ἡμέραν ἐστί. ||. ὅτι ἐξημέρονεν, (ἤ) ὅτι ἄρχισε 'να ξημερόνῃ » Ἀμ' ἡμέρᾳ διαφαυσκούσῃ (Ἡροδ.)· » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. ||. ξημέρωσε. » Διέφαυσε, διέφαυσεν ἡμέρα. le jour a lui, ἴδε καὶ Φέγγω.

Ξημερονοβραδυάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Διημερεύω καὶ διανυκτερεύω, ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι ὅσαι τε νυκτὸς (συντάττων, σπουδαιολογῶν, κυβεύων, κτλ.) διατελέω. passer les jours et les nuits à.

Κηρὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Χέρσος (ἡ), ἤπειρος (ἡ), ξηρά. terre ferme, ἴδε καὶ Στερεά. ||. διὰ ξηρᾶς. » Κατὰ γῆν, πεζῇ, διὰ ξηρᾶς (Γραφ.). par terre ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. » Διά τε γῆς καὶ κατὰ θάλασσαν. par terre et par mer.

Ξηνάρι (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) Ἀξινάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀξίνη, ἴδε Ἀξινάρι.

Ξιππάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξυππάζω.

Ξιφὶς, (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ Ησύχ.), ψ. » Ξιφίας. espadon, tronchon, épée (glaive) de mer, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

Ξόβεργα (ἀντὶ ἰξόβεργα). »Δόναξ (»Κάλαμος) ἰξευτικός. gluau, pipeau.

Ξοδεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), ῥ. μετ., Ξοδιάζω ἴδε Ἐξοδεύω κτλ.

Ξόδι' (τὸ πένθος, τὸ μυρολόγι ὅ,που γίνεται εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ἐξόδιον (, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Π. Γραφ. ἀναφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. » Τὸ πρωῒ ἐξόδους καὶ τὸ ἑσπέρας τέρψεις.« Ὅθεν ἡ κατάρα, τὴν ὁποίαν συνειθίζουν αἱ γυναῖκες μάλιστα:) μυρολόγια καὶ Ξόδια νἄχῃ! ἴδε Χρόνος.

Ξοινάδα (ἡ ποιότης τοῦ ξοινοῦ). » Ὀξύτης, τὸ ὀξύ. aigreur, θ.

Ξοινήθρα, φ. » Ὀξαλὶς (ἄλλο παρὰ τὸ) ὀξυλάπαθον. oseille, θ.

Ξοινίζω, ῥ. μετ. » Ἀποξύνω. aigrir. ||. τὸ στομάχι ξοινίζει φυσικὰ τὸ γάλα. » Ὁ στόμαχος ἀποξύνειν τὸ γάλα πέφυκεν (Ἀέτ.)«. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἔχω γεῦσιν ξοινήν). » Ὀξίζω. être (avoir un goût) aigre. §. (κυρ. ἐπὶ οἴνου, γίνομαι ξοινός). » Ὀξύνω (» Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν, « Θεοφρ. Δ', Φυτ. 4), παρατρέπομαι (Γεωπον. Β',

47, 5), ἀποξύνομαι καὶ ἀποξυνεῦμαι (Διοσκορ. καὶ Γαλην.). devenir aigre. Παρβλ. Κόφτω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κακιόνω. Ὄθεν.) Τὰ ξοίνισαν (τὸ ἄλλ., τὰ γάλασαν), ἴδε Τσυγκρίζω καὶ Χαλνῶ. ||. Τὰ ξοίνισεν (ἀντὶ τοῦ, Ἐγινε σκυθρωπὸς, χάλασ' ἡ ὀρεξί του, κτλ.), ἴδε Κατσουφιάζω. ||. (μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν λέγομεν καὶ:) Ὁ καιρὸς τὰ ξοίνισεν (ὅταν σκοτεινιάσῃ ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ δείχνῃ πῶς θὰ βρέξῃ), ἴδε αὐτόθι.

Ξοινίλα (ἡ ποιότης τοῦ ξοινοῦ), ἴδε Ξοινάδα. §. Ξοινίλα τοῦ στομάχου πάθ. » Ὀξίνη, ὀξυρεγμία. aigreurs, πλθ.

Ξοινόγαλον (τὸ Τουρκ. Ἰαγοῦρτι), ἴδε Ξύγαλον.

Ξοινόγλυκος, η, ον, ἴδε Γλυκόξοινος.

Ξοινοκέρασον, πωρ., ἴδε Βύσσινον.

Ξοινοκλάπαθον, φ. ἴδε Ξοινίθρα.

Ξοινὸς (ἢ Ξινὸς), η, όν. » Ὀξὺς (» Τῶν ῥοιῶν αἱ μὲν ὀξεῖαι, αἱ δὲ γλυκεῖαι τὴν γεῦσιν, » Σημ. Σηθ), ὀξίνης (κυρ. διὰ τὸ κρασί). aigre. Ομφακίας καὶ Ομφακίτης (κυρ. διὰ τὰ πωρικά). sur ||. ῥώδια ξοινὰ (τὰ μονολ. Ξοινόῤῥωδα). » Ὀξεῖαι ῥοιαί.

Ξοινοτύρι. » Ὀξερίας (τυρός).

Ξοινόμηλον, πωρ. » Ὀξύμηλον.

Ξοινούτσικος, η, ον. » Ὑποξυς. aigre, aigrelet, suret.

Ξόμπλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplum, τὸ ὁποῖον ὁ Ησυχ. κατεχώρισεν ὡς Γραικορωμαϊκόν: » Ἐξομπλον, ἴσον. Ὁ Κύριλ. τὸ γράφει Ἐξέμπλον, καὶ τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, ὑπόδειγμα, μίμημα· ὁ δὲ Πορφυρογ. Ἐξέμπλιον. » Ἐσωφόρια διαφόρων χροιῶν καὶ ἐξεμπλίων»), ἴδε Κεντίδι καὶ §. Παράδειγμα.

Ξομπλιαστὸς (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplatus, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος ἔχει ὡς Γραικορωμαϊκὸν, »Ἐξομπλωτὰ καὶ πλουμιστὰ«, ὁ δὲ Νικήτας εἰς τὸν Κώδηκά του ἐξηγεῖ διὰ τοῦ » Ἐξομπλωτὰ πευκία, τὸ Ἀλουργοὶ τάπητες), η, ον, ἴδε Κεντημένος.

Ξουράφι (ἀπὸ τοῦ) » Ξυράφιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ξυρὸν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ). rasoir.

Ξουρίζω, ῥ. μετ. » Ξυράω καὶ (Ιων.) Ξυρέω. » Κείρω (κυρ. κουρεύω, καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ παλαιοὶ) ἐν χρῷ, ἀποξυράω(-έω), ἀποξύρομαι, ἀποκειρω(-ομαι). raser; faire la barbe (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφ. » Οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ,« Βασιλ. Β', ιθ', 24). ||. ἐξούρισε τὰ γένειά του, ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο (Ἡρωδ.).« ||. ἔθρεχε τὰ γένειά του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. » Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέθρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.).«

Ξούρισμα. » Κουρὰ (ἡ ἐν χρῷ). l'action de faire ou de se faire faire la barbe.

Ξύγαλον (τὸ Τουρ. Ἰαγοῦρτι). » Ὀξύγαλα (ἡ λέξις ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κτησίαν, σύγχρονον τοῦ Ἡροδότου, ὁ δὲ Στράβων [βιβ. Ζ', δ', 6] λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὅτι, » Τρέφονται καὶ τυρῷ ἱππείῳ, καὶ γάλακτι, καὶ ὀξυγάλακτι [τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως]«). du lait aigri (caillé).

Ξύγγι (ἀπὸ τοῦ Λατ. axungia, axis ungere). » Ἀξούγγιον (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Διοσκορ. διεφθαρμένως φέρεται) Ὀξύγγιον (κυρ. τὸ ἄλειμμα τοῦ χοίρου), ἴδε Ἄλειμμα καὶ Λαρδί.

Ξυγγοκέρι, ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

Ξύδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ξεῖδι, κτλ.

Ξυλάγγουρον (αὐτὸ, νομίζω, ὅτι εἶνε τὸ Πετράγγουρον, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Σ. Σηθ καὶ ἄλλοις γράφεται Τετράγγουρον καὶ Κετράγγουρον, διορθωθὲν κακῶς εἰς Κιτράγγουρον καὶ Πικράγγουρον), φ. καὶ κ. » Ἄγγουρον, ἀγγούριον, *σίκυος ὁ σκυταλίας (Θεοφρ. Ζ') ἢ ἄωρος (πρὸς διαστολὴν τοῦ ὡρίμου ἢ πέπονος, ἴδε Πεπόνι). concombre.

Ξυλάκι. » Ξυλάριον, ξυλήφιον. petit morceau de bois.

Ξυλάρμενον (καράβι.), ναυτ. » Ἀπὸ ψιλᾶς τῆς κεραίας (Λουκ. Τοξ. 19). a sec.

Ξυλᾶς. » Ξυλεύς. bûcheron.

Ξυλένιος, α, ον. » Ξύλινος. de bois, fait de bois.

Ξυλιά. » Πληγή. coup, coup de bâton. ||. δίδω ξυλιαῖς, ἴδε Δίδω. ||. ἔφαγε ξυλιαῖς, ἴδε Τρώγω. ||. (ἐνίοτ' ἐλλείπει:) θὰ φάγῃ πολλαὶς (ξυλιαὶς δηλ.). » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.). « (ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε. ἔχει: » ὀλίγας παίσειεν).

Ξυλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ξυλόομαι, ἐκξυλόομαι (Θεοφρ. Ἀ, Φυτ. 4), τραχύνομαι, σκληρύνομαι. se roidir, corder (κυρ. διὰ τὰ ῥεπάνια, κτλ.). §. ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ξύλιασμα, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ξυλίζω, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω.

Ξυλική. » Ξύλωσις, ξυλεία, ὕλη, (εἰς ἐπιγραφ. εὑρέθη ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσ.) » ξυλικὴ ὕλη (Bœckh, vol. 2, p. 373, 13). charpente, θ. charpenterie, θ.

Ξυλογαϊδάρα (τὸ φορεῖον, δι' οὗ μετακομίζουσι τὰς πέτρας κτλ. οἱ κτίσται).

» Φορεῖον. **bard, civière (à bras).**

Ξυλοκάρβουνον. » Θυμάλωψ (ὁ). **fumeron.**

Ξυλοκάρφι (τὸ ξύλινον καρφί, τὸ Τουρκ. Τσιβί). » Γόμφος, γομφωτήρ. **cheville,** θ.

Ξυλόκαττα. »Μυάγρα, γαλεάγρα. **souricière,** θ. **ratière,** θ.

Ξυλοκερατηά, δ. » Κερατωνία. **caroubier.**

Ξυλοκέρατον (ἡ ἄλλ. Χαρούμπα καὶ Κούτσουπον), κ. » Κεράτιον. **carouge, caroube.**

Ξυλοκέφαλος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χονδροκέφαλος κτλ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ξυλοκοπῶ, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω καὶ Στουμπανίζω.

Ξυλόκοττα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ξυλοκρέββατον. » Σορὸς (ἡ), φέρετρον, λέχος (τὸ νεκροφόρον), σκίμπους (ὁ) καὶ κλίνη (νεκροφόρος). **cercueil, bière** (κυρ. τὸ σανδοῦκι), θ.

Ξύλον. » Ξύλον. **bois.** || . μαζένω (κόπτω) ξύλα. » Ξυλεύομαι (-ίζομαι). **faire du bois.** || . μαγαζὶ διὰ ξύλα. » Ξυλοθήκη. **bûcher, chantier.** || . τὸ ξύλον ὅ,που δένουν τὰ κλήματα, κτλ. (ἡ ἄλλ. Στεντωσιὰ ἢ Φοῦρκα). » Χάραξ (ὁ), κάμαξ. **échalas.** || . τὸ ξύλον ὅ,που μπήγουν εἰς τοὺς φράχταις. » Χάραξ (ὁ), σταυρός. **perche de treille,** θ. §. (συνεκδοχ. καὶ ἰδιαιτ. τὸ ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, δέρνουν κτλ. ἡ ἄλλ. Τσομάκα, Ματσούκα, Σόπα, Λομπούτι κτλ.). » Ῥόπαλον (σώζεται ἡ λέξις), σκυτάλη, στύπη καὶ στύπος (ἀπ' ἐδῶ ἴσως παρεφθάρη ὁ Στοῦμπος [ὁ κόπανος], ὅθεν καὶ τοῦ Ησυχ. τὸ Ἀπεσούπαζον διορθοῦσιν Ἀπεστύπαζον, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.). »Κορώνη. **gourdin, massue,** θ. §. (συνεκδοχ. τὸ κτύπημα), ἴδε Δάρσιμον καὶ Ξυλιά. || . 'τοῦ ἔδωκαν ἕνα καλὸ' ξύλο', ἴδε Καλός.

'Ξυλοπετεινός, π. » Τέτριξ (διαφ. τοῦ) τέτραξ. **coq de bruyere.** §. **cannepetière,** θ.

Ξυλοπινάκα (ἡ ἄλλ. Γαβάθα), ἀγγ. » Πελίκη, πέλιξ (ὁ), πελὶς καὶ πελλὶς -ίδος (ἡ), πέλυς-υος. **écuelle (de bois),** θ.

Ξυλοπόδαρον. » *Ξυλόπους, κα(κω)λόθαθρον. **échasses,** θ. πλ.

Ξυλόρνιθα (ἡ Ἰταλ. Μπεκάτσα), π. » Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ, ἀσκαλώπας -ου (ὁ). **bécasse,** θ.

Ξυλοσχίστης (προφ. κοιν. Ξυλοσκίστης). » Ξυλοτόμος, ξυλοσχίστης (Προκλ.). **fendeur de bois.**

Ξυλοφάγος καὶ (συγκ.) Ξυλοφᾶς, π. » Δρυοκολάπτης, καλοτύπος, πελεκῖνος καὶ πελεκάν. **pic** (εἶνε 32 εἴδη. Ὁ σεβόμενος ὡς ἱερὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν 'Ρωμαίων εἶνε ὁ) **pic-vert** καὶ (συγκ.) **pivert** (ὁ αὐτὸς καὶ) **pic-mart:** (ἡ φωνή 'του ὁμοιάζει) **pleu-plen** ἢ **plui plui** (ὅθεν καὶ φερωνυμεῖται Γαλλιστὶ ὡς προάγγελος βροχῆς). §. (ἐργαλ. τεκτον.), ἴδε 'Ρινί.

Ξύνω (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυῶ), ῥ. μετ. » Ξυῶ καὶ Ξέω, κνήθω καὶ κνάω (» Ταὐτὸν ἐστι τότε Ξύειν καὶ τὸ Κνεῖν, « Ἡρωδιαν.). **gratter.** §. **racler, ratisser.** || . ξύνομαι (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυοῦμαι καὶ Ξυέμαι), ῥ. μεσ. » Κνήθομαι καὶ Κνάομαι, ξύομαι (» Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἡδονται, « Δημόκρ.). **se gratter.**

'Ξύπνημα. » Ἐπέγερσις, διέγερσις. **reveil.**

'Ξυπνητάδα (ἡ). » Τὸ ἐγρήγορον. **vivacité** θ.

'Ξυπνητήρι. » *Διϋπνιστήρ. **reveille-matin.**

'Ξυπνητός, ἡ, όν, ἴδε Ἐξυπνος.

'Ξύπνο' (λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν:) || . 'σ τὸν ὕπνο' μου ἢ 'σ τὸ 'ξύπνο' μου; (ἀναλογεῖ δὲ μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Ὄναρ ἢ ὕπαρ;

'Ξυπνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐξυπνῶ.

'Ξυπόλυτος (προφ. καὶ Ἀξυπόλυτος), η, ον. » Ἀνυπόδητος. **nu-pieds, nu-jambe.**

Ξυππάζω (ἀπὸ τοῦ » Ξυσπάω-ομαι, καθὼς εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Τύρῳ: » Ὁ δάσκαλος τῆς γιατρικῆς ἄνοιξε τὴν κασέλα, » Τὴν ὥραν ἐξυσπάστηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα «), ῥ. μετ. » Πτύρω, πτοέω, ἀναπτοέω, σοβέω, ἀνασοβέω, θροέω, ἐκφοβέω. **effrayer,** ἴδε καὶ Τρομάζω. || . ξυππάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Πτύρομαι, πτοέομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι. **s'effrayer.** §. » Θροέομαι, διαταράσσο(-ττο)μαι. **s'étonner; s'engouer.** || . ξυππάσθηκα. » Ἐπτόημαι, ἴδε καὶ Ξεπαίρνομαι.

Ξύππασμα. » Πτοία, πτόησις, πτυρμὸς, σόβησις, ἐκφόβησις. **frayeur,** θ.

Ξυππασμένος (μεταφορ.), η, ον. » Ἐπτοημένος, καταπλὴξ-ῆγος, σεσοβημένος (» Σεσοβημένον πρὸς δόξαν μειράκιον «, Πλούτ.), (κυρ. δὲ ὁ) μικροφιλότιμος (τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει φυσικώτατα ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς Χαρακτῆράς 'του), ἀπειρόκαλος. **ébloui (infatué) de quelque chose, engoué.**

Ξυππαστῆρι (τὸ ἄλλ. Σκιάντζαρον καὶ

Τουρκ. Μποστὰν-κορκουσού). »Φόβητρον. épouvantail.

Ξυρρύχι (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ὁ » Ὀξύρυγχος [ἴδε Βοῦρος καὶ Λυκουρέϊνι], κοιν. ὅμως τὸ ταριχευμένον μέρος τῆς ράχης τοῦ Μερσινιοῦ), ἴδε Μουρούνα.

Ξύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Ξέσις. §. Κνῆσις. l' action de gratter (§. racler, etc).

§. (τὸ ξυσμένον πρᾶγμα ἢ μέρος. Ὄθεν: Τὰ κατάστοιχα 'δὲν πρέπει 'να ἔχουν ξύσιμον). » Ξέσμα (» Ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 243). rature, θ.

Ξύστρα (ἡ) | (Ἀ. τὸ Τουρ. Κασαί), ἐργ.

Ξυστρὶ (τὸ) | » Στλεγγὶς καὶ Στελγὶς, ψηκτρὶς (σώζεται ἡ λέξις) ψήκτρα καὶ ψηκτὴρ (κυρ. ὁ Τουρκ. Γκεμπρὲς), ξύστρα καὶ ξυστρίς. étrille, θ. §. (Β'. ὁ Τουρκ. Ῥεντές), ἴδε Τυροτρίφτης. §. (Γ'. τὸ σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύνουν τὴν γῆν, τὰ σανίδια, τὰ μάρμαρα, κτλ. ἵνα ἐκβάλωσι τὰ χόρτα, ταὶς λέραις, κτλ.). » Αἰστρον, ξύστρον, ὁμαλιστὴρ, ὁμάλιστρον. racloir, ratissoire, θ.

Ξυστρίζω (κυρ. τὸ ἄλογον), ῥ. μετ., ἴδε Τιμαρεύω.

Ξύστρισμα. » Ψῆξις, ἴδε Τιμάρευμα.

Ξυφτέρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἰσρακιῶν, τὸ Τουρκ. Σαχίνι ἢ Ἀτματζές. Εἰς τὸ Ὀρνεοσόφ. σελ. 246, γράφεται Ἐξυπτέριον. Ὁ Κορ. 'τὸ θέλει ἀπὸ τοῦ Λατ. accipiter· πιθανώτερον φαίνεται ἀπὸ τὸ) »Ὀξύπτερος (κίρκος). épervier, tiercelet (τὸ ἀρσενικόν 'του, διότι εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα μικρότερον τοῦ θηλυκοῦ, χαρακτὴρ γενικὸς τῶν ἱεράκων).

Ξώκαρδα, ἐπ. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. à contre-cœur.

Ξώπετσα, ἐπ. » Ἐν χρῷ, ἐπιπολῆς, ἐπιλίγδην, γράβδην, ἐπιγράβδην, ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, οὐ διὰ βάθους, ἐς τὴν ὁμοχροΐην (Ἡρόδ.). superficiellement, en effleurant.

Ξώπετσος, η, ον. »Ὁ ἐν χρῷ, ὁ μὴ διὰ βάθους, ἐπιπόλαιος. superficiel.

Ξώρας (τὸ ἐναντίον τοῦ Νωρὶς), ἐπ. » Ὀψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. tard. || . πλέον ὄξώρας. » Ὀψιαίτερον. plus tard. || . πολλὰ 'ξώρας. » Ὀψιαίτατα. très tard, très avant dans la nuit. || . ὅσοι κοιμοῦνται πολλὰ 'ξώρας. » Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι «, Ξεν. || . διότι 'δὲν ἦτον ἀκόμη πολλὰ 'ξώρας· » Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν (Λουκ.).«

Ξωρίζω, ῥ. ἀμ. » Ὀψίζω, ὀψὲ (ὀψὲ τῆς ὥρας) γίγνομαι. tarder, arriver tard.

Ξώστεγον, ἴδε Ἐξώστεγον.

Ξωφυλλίζω (λέξις συνηθισμένη εἰς τὰ χαρτοπαίγνια), ῥ. μετ. » Ἐκφυλλοφορέω (ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄλλο). écarter.

Ξωφύλλισμα. » Ἐκφυλλοφορία, ἐκφυλλοφόρησις. écartement, l' action d'écarter (au jeu des cartes).

Ξώφυλλον (χαρτί). » Ἐκφυλλοφόρημα. écartée.

Ο.

Ο, ο, τὸ δέκατον-πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » Ὁρμαθὸς-ἁρμαθιά, ὀρφανὸς-ἀρφανὸς, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ. || . εἰς Ε: » Ἀροτρον-ἀλέτρι (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἐρέτριαν τὴν Ἀρότριαν πάντως), κρόμμυον-κρεμμύδι (καθὼς ὁ Κρομμυὼν ἐλέγετο, κατὰ τοῦ Στεφάνου τὴν μαρτυρίαν, καὶ Κρεμμυών), κτλ. || . εἰς ΟΥ: » Ἔρχομαι (καὶ ὅλα τὰ εἰς ομαι ῥήματα)-ἔρχουμαι, κόλυρα-κουλοῦρα, κορώνη-κουρούνα, μοσχάριον-μουσκάρι, σφογγάριον-σφουγγάρι, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν· Κόρη-κούρη, ὅλος-οὖλος [ἀπαράλλακτα 'τὸ προφέρει καὶ τὴν σήμερον ὁ λαὸς], ὅρος-οὖρος, κτλ. Ἡ προφορὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθην. Βιβλ. Γ', εἶνε Ἀχαϊκή). §. Ἀφαιρεῖται: » Ὁμοιάζω-'μοιάζω, ὀδόντι-'δόντι, ὀνύχιον-'νύχι, ὀπωρικὸν-'πωρικόν, ὀρίγανος-'ρίγανη, ὀφείδιον-'φείδι', ὀψάριον-'ψάρι, (καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι: Ὀδόντες, dentes, Ὄνομα, nomen, Ὀπισθα, post κτλ.). §. Ἐκθλίβεται. » Γοητεύω-γητεύω, σκόρδον-σκόρδον, κτλ.

Ο, ἄρθρ. Ἀρσ. (ἡ γεν. Τοῦ, ἡ αἰτ. Τόν· Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῆς, ἡ αἰτ. Τήν. Οὐδ. τὸ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὸ, ἡ γεν. Τοῦ. Πληθ. ἀρσ. ἡ ὀν. Οἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τούς· Θηλ. ἡ ὀνομ. Αἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τάς· Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὰ, ἡ γεν. Τῶν.). »Ὁ (κτλ.). le, la, les. (Σημ. Ἀντὶ τῆς Δοτ. μεταχειριζόμεθα τὴν Γενικὴν καὶ ἀλλοῦ τὴν Αἰτιατικήν, ἴδε Ἐγώ). || . (εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἐλλείπει τὸ ἄρθρον εἰς τοὺς ἀρχαίους) ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου (ὁ υἱός). »Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. §. (εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἐπέχει τόπον ἀντωνυμίας δεικτικῆς ἢ ἀναφορικῆς, ὅτε νομίζω εὐλογώτερον 'να γράφηται μὲ ἀπό-

στροφον, ἀφαιρουμένου ὅταν πρέπῃ καὶ τοῦ τόνου). τοῦ, τὸν, τῶν, τούς· τῆς, τὴν, ταὶς· τὸ, τά· (ἡ) του, των, ταις, τα, κτλ. ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Ὀβρυὰ, φ. ἴδε Βρουνιά.

Ογδῶντα, ἀριθ. » Ογδοήκοντα. quatre-vingts. || . ογδῶντα φοραίς. » Ογδοηκοντάκις. || . ογδῶντα χιλιάδες. » Ὀκτακισμύριοι. || . ογδῶντα χρόνων. » Ογδοηκονταέτης καὶ (κρσ.) ογδοηκοντούτης (ὁ), ογδοηκοντοῦτις (ἡ). âgé de 80 ans, plus que sexagénaire.

Ογδωνταριά. » Ογδοηκοντάς-άδος (ἡ). || . κάμμιὰ ογδωνταριά. » Ογδοήκοντά που μάλιστα.

Ογλίγωρα (ἤ ὀρθ.) Ογλήγορα (ἐὰν, καθὼς φαίνεται, ἦν' ἀπὸ τὸ Ἐγρήγορα), ἐπ. » Ταχὺ, ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, κατὰ τάχος, ἐν τάχει, ὀξέως, τάχα (ποιητ.). vite, promptement, preste, vitement (οἰκ.), tôt || . πλέον ογλίγωρα, ἴδε Ογλιγωρότερα. || . πολλὰ ογλίγωρα. » Τάχιστα, τὴν ταχίστην, ὡς (ὅτι) τάχιστα. bien vite. || . κάμε (ἔλα, τρέξε, εἰπέ με, κτλ.) ογλίγωρα, ἴδε Κάμνω. || . ἄνοιξ' ἄνοιξ' ογλίγωρα τὸ σχολεῖον. »Ἀνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. « || . ὅσον 'μποροῦσεν ογλίγωρα (φρσ.). » Ὡς εἶχε τάχους· » Ὡς εἶχε ποδῶν· » Ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν (κωμ.). au plus vite.

Ογλιγωράδα. » Ταχύτης καὶ Ταχυτὴς, τάχος (τὸ), τὸ ταχὺ, ἡ ὀξύτης. vitesse, θ. célérité, promptitude, θ. diligence.

Ογλίγωρος, η, ον. »Ταχὺς, ὠκύς, ὀξύς. vite, prompt, preste, diligent, expéditif. || . ογλίγωρος εἰς τὰ ποδάρια. » Ταχύπους, ὠκύπους, ποδάρκης (ποιητ.). grand coureur. || . ογλίγωρον καράβι, ἴδε Καράβι.

Ογλιγωρότερα, ἐπ. »Θᾶσσον(-ττον), τάχιον. plus vite; plutôt.

Ογλιγωρότερος, η, ον. » Ταχίων, ταχύτερος, θάσσων. plus vite. || . τ' ογλιγωρότερον, ἐπ., ἴδε Ογλιγωρότερα. || . ὅσον τ' ογλιγωρότερον, ἐπ. »Ὡς (»Ὅτι, »Ὅσον) τάχιστα, ὅσον τάχος, τὴν ταχίστην. au plus tôt, le plus tôt (vite) possible. || . εἰπέ με τ' ογλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. || . ἐλᾶτε κατόπι μου τ' ογλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες «.

Ὄγρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Ὁδηγία. »Ὁδηγία, ποδηγεσία. contuite, θ.

Ὁδηγὸς. » Ὁδοῦ ἡγεμὼν (Θκδ.), ποδηγέτης. conducteur.

Ὁδηγῶ, ρ. μετ. »Ἡγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ, ὁδηγῶ, ποδηγῶ. montrer le chemin, conduire.

Οἰκονομία. » Φειδώ. économie, θ. épargne, θ. || . μὲ οἰκονομίαν, ἐπ. ἴδε Οἰκονομικά.

Οἰκονομικὰ, ἐπ. » Πεφεισμένως, φειδομένως, τεταμιευμένως, εὐσταλῶς. économiquement. || . πολλὰ οἰκονομικά. »Γλίσχρως, εὐτελῶς. chichement.

Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. » Εὐτελής. qui coûte peu, qui n' exige pas une grande dépense.

Οἰκονόμος. » Ὀλιγοδάπανος, ταμιευτικὸς, εὐσταλὴς (τὰ περὶ τὴν δίαιταν). économe, ménager, épargnant.

Οἰκονομῶ (ἔξοδα), ρ. μετ. » Ταμιεύομαι. économiser, épargner, faire des épargnes; gouverner. §. (ὑποθέσεις). » Διοικέω(-ομαι), τίθεμαι, διατίθεμαι, διεξάγω. ménager. || . οἰκονομῶ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Τὰ προσπίπτοντα εὖ διατίθεμαι. || . οἰκονόμησεν ἐξαίρετα τὴν περίστασίν 'του. »Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται (Γρηγορ.). « || . ἀποροῦσαν πῶς 'να οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα. »Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν (Θουκ.), « ἴδε καὶ Διορθόνω.

Ὀκνὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ὀκτακόσιοι, αις, α. » Ὀκτακόσιοι. huit cent. || . ὀκτακόσιαις χιλιάδες. » Ογδοήκοντα μυριάδες.

Ὀκταποδάκι. » Πολυπόδιον (Ἀριστ.). petit polype, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀκταπόδι (ὑποκορ. τοῦ) » Ὀκτάπους (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σκυθίαν ὁ ἔχων ἕνα ζευγάρι βράδια), ψ. »Πολύπους, (ἕνα εἶδος αὐτοῦ βαρύοσμον ὀνομάζεται) ὀσμύλη, ὄσμυλος, ὄζαινα καὶ βολβίταινα. polype. §. (εἶδος σκίρρου, ὅ,που ὄγαίνει κυρ. εἰς τὴν μύτην), παθ. » Πολύπους (ὁ τῆς ῥινὸς), ὄζαινα. ozène, θ. polype.

Ὀκτὼ (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ἕλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ὀχτώ), ἀριθμ. » Ὀκτώ. huit. || . ὀκτὼ φοραίς. » Ὀκτάκις. || . ὀκτὼ 'μερῶν. » Ὀκταήμερος. || . ὀκτὼ χρόνια, ἐπ. » Ὀκτάετες. || . ὀκτὼ χρόνων. » Ὀκταέτης (ὁ), ὀκταέτις (ἡ). || . ὀκτὼ χρόνων διάστημα. » Ὀκταετηρὶς, ὀκταετία.

Ὀλάκερος (προφ. κοιν. Ἀλάκερος), η, ον, ἴδε Ἀκέραιος.

Ὁλημέρα, ἐπ. ἴδε Καθημερινῶς.

Ὁλημερινὸς (προφ. κοιν. Ὁλημερνὸς), ἡ, όν, ἴδε Καθημερινός.

Ὁλιγόλογος, η, ον. » Βραχύλογος. concis, qui parle peu.

Ὀλίγον, ἐπ. »Μικρὸν, βραχὺ,ὀλίγον,(καὶ εἰς τὰς συνθέσεις)ὑπὸ peu,un peu,tant soit peu. || . ἀπ' ὀλίγο'-λίγο'. » Κατὰ μικρὸν (βραχὺ), ἠρέμα , ἐκ προσαγωγῆς. peu à peu. || . ὀλίγον προτήτερα. » Μικρῷ πρότερον· »Ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ (Πλατ.)«. un peu auparavant. || . ὀλίγον ὑστερώτερα. » Ὀλίγῳ ὕστερον. peu après. || . ὀλίγον πρὶν τοῦ δειλινοῦ. » Βραχὺ πρὸ δείλης. || . ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον ὀλίγον κατηφορικόν. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς. || . πολλὰ ὀλίγον. » Ὡς ἐλάχιστα , βραχύτατα. || . ὀλίγον χωριάτης. »Ἀγροικότερος (Ὑπαγροικότερος) τὸν τρόπον (Ἀρρ.).« || . κουτσαίνω ὀλίγον. Ὑποσκάζω (τὼ πόδε),« Ax. boiter un peu (tout bas). || . νυσάζω ὀλίγον. »Ὑπονυσάζω (καὶ ἄλλα πολλὰ σύνθετα σχηματίζοντα παρομοίως). || . ὀλίγον ἔλειψεν, ἴδε Λείπω. || . πρὸ ὀλίγου. »Ἀρτίως, πρὸ μικροῦ. recemment, tantôt, tout à l' heure, tout nouvellement, dernièrement, il n' y a qu' un moment. || . Ἐγήκε πρὸ ὀλίγου. »Ἄρτι (»Ἀρτίως) ἐξελήλυθεν. il vient de sortir. || . μετ' ὀλίγον (τὸ ἄλλ. Σὲ λιγάκι). » Ἀπάρτι, αὐτίκα, αὐτίκα μάλα , μετὰ μικρὸν, οὐκ ἐς μακρὰν , ἐντὸς ὀλίγου (οὐ πολλοῦ , οὐ πολλοῦ χρόνου), ὀλίγου χρόνου (Διον. Ἁλικ.), μετ' οὐ πολὺ, ὅσον οὔπω. tantôt, dans peu, bien-tôt, tout à l' heure, ci -après.

Ὀλίγος, η, ον. » Βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, οὐ πολύς. peu. || . πλέον ὀλίγος, ἴδε Ὀλιγώτερος. || . πολλὰ ὀλίγος. » Βραχύτατος , ὀλίγιστος. || . ἵνα 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. || . ἦλθε μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους. » Ὀλιγοστὸς ἀφίκετο. ayant peu de monde avec lui. || . 'να 'τὸ βράζῃς μὲ 'λίγη' φωτιά'. » Ἀπαλῷ (» Πράῳ) τῷ πυρὶ ἕψειν «. à petit feu.

Ὀλιγόστευσις. » Μείωσις, ἐλάττωσις. diminution, amoindrissement.

Ὀλιγοστεύω , ῥ. μετ. » Μειόω, ἐλαττόω, συντέμνω , συστέλλω. diminuer, amoindrir, abréger. §. ῥ. ἀμ.. » Ἐλαττόομαι, (-σσοομαι). diminuer.

Ὀλιγοστός, ή, όν. »Σπάνιος. rare, ἴδε καὶ Μέτριος.

Ὀλιγόφαγος, η, ον. »Μικρόσιτος, ὀλιγόσιτος. qui mange peu, frugal.

Ὀλιγοψυχία. » Μι(» Σμι)κροψυχία. pusillanimité

Ὀλιγόψυχος. η, ον. » Μι(» Σμι)κρόψυχος. pusillanime.

Ὀλιγώτερον , ἐπ. » Ἔλασσον (-ττον), ἧσσον(-ττον) , μεῖον, βραχύτερον. moins.

Ὀλιγώτερος , η, ον. » Βραχύτερος καὶ (ποιητ.) βράσσων, ἐλάσσων(-ττων) , μείων, ὀλιγώτερος (» Εἰ δὲ περιμένοιεν, ὀλιγωτέροις χρήσεσθαι [τοῖς πολεμίοις], δαπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει,« Ἰωσ. π. Ἀλωσ. Δ', ιϐ'). moindre.

Ὀλόγυμνος (ὁ ἄλλ. Τσύτσυδος), η, ον. » Ὅλος γυμνὸς (Λουκιαν.) , πάγγυμνος. tout nu, ἴδε καὶ Θεόγυμνος.

Ὀλόγυρα, ἐπ. »Πανταχῆ κύκλῳ (Θκδ. Γ', 68), ἐν κύκλῳ, γύρωθεν καὶ γυρωθεν. tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

Ὀλογυρίζω
Ὀλογυρνῶ } ,ῥ.ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Ὀλομέταξον (ὕφασμα, τὸ ἄλλ. Πεμπεζάρι), ἴδε Μεταξωτός.

Ὀλομόναχος, η, ον. »Μονώτατος. tout seul.

Ὀλονυχτιά. » Πανυχὶς , διαπανυχισμός. veille (passée en prières). || . κάμνω ὁλονυχτιάν. Πανυχίζω, διαπανυχίζω. veiller (en l' honneur de la divinité).

Ὀλόπρωτος, η, ον. » Πάμπρωτος (Ἰλ. Ο), ἴδε καὶ Πρῶτος.

Ὀλόρθος (πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ) » Λορδὸς (παρὰ ἀπὸ τοῦ Ὅλος ὀρθὸς), η, ον, ἴδε Ὀρθός.

Ὅλος (ἀλλ. προφ. Οὖλος , καθὼς καὶ παλαιόθεν ἐπροφέρετο κατὰ διάλεκτον, ὅθεν λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Π, 225]: » Οὖλος ἄρτος ὁ ἀκέραιος καὶ Οὖλω τὸ ὑγιαίνω,«), η, ον. « Πᾶς καὶ Ἅπας-ασα-αν (τὸ θηλυκὸν Πᾶσα διεσώθη, μεταπεσὸν εἰς ἀντωνυμ. ἄκλ., ἴδε Κάθε). tout . || . ὅλος ὁ κόσμος. » Τὸ σύμπαν, τὰ σύμπαντα. || . ὅλοι(-αις,-α, κτλ.) μαζῆ, ἴδε Μαζῆ. || . στέλνουν χίλιους τετρακόσιους στρατιώτας ὅλους-ὅλους (ἢ) ὅλο' κὴ'-ὅλο' (ῥρσ.). »Πέμπουσι τετρακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας. ils envoyèrent en tout mille quatre cent soldats. || . ἔμειναν ἐκεῖ ὅλαις-ὅλαις τριάντα 'μέραις. » Μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. ayant demeuré trente jours en tout. || . ὅλη-'μέρα, ἴδε Κάθε. || . ὅλην τὴν ἡμέρα' (νύχτα), ἴδε Ἡμέρα.. || . μ' ὅλον ὅτι (μ' ὅλον τοῦτο, μ'ὅλα ταῦτα), σύνδ, (ἐναντ.). » Καὶ τοι, καί περ, μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ, περ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἔμπης. quoique, cependant, nonobstant, bien que, tout (toute). . que, pourtant, néanmoins, toutefois, malgré le, ne laisse pas de. || . μὲ τὰ ὅλα μου (σου, 'του, 'της, 'του,,κτλ.), (ῥρσ.). »Σπουδῇ, σπευδάζων (οὐ ἐναντίον

τὸ, Παίζων).. tout de bon! sérieusement! vous le croyez! raillerie (plaisanterie) à part. ‖. καλὲ, μὲ τὰ ὅλα σου, ἢ χωρατεύεις; » Παιζων, ὦ γαθὲ, ἢ σπουδάζων; parlez-vous sérieusement,ou bien vous plaisantez! ‖. χωρατεύεις; 'τον λέγει.. τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, 'τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. » Παίζεις; ἔφη'.. ἢ μὴν, ἢ δ' ὅς, σπουδῇ λέγω (Ξενοφ. Κυρουπ. Η')«, ἴδε καὶ Ἀλήθεια! ‖. (εἰς τὰς συνθέσεις αὐξάνει καὶ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν, καθὼς: Ὁλοζώντανος, Ὁλοκαίνουργος, Ὁλομόναχος, Ὁλοστρόγγυλος κτλ. καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Παν καὶ Παμ(καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) tout.

Ὁλοστρόγγυλος, η, ον. » Ἀμφιστρόγγυλος (Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν.)

Ὁλότης. »Τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ σύμπαν. le total, la totalité, le tout ensemble. §. μὲ τὴν ὁλότη', ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλοτελὰ, ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλοτρόγυρα, ἐπ., ἴδε Ὁλόγυρα.

Ὁλοὔστερα } (Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ.Α, 758,
Ὁλοϋστερινὰ } τὸ γράφει Ὅλων ὕστερον, καὶ λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ καιροῦ 'που 'τὸ μετεχειρίζετο ἐπὶ πολέμων καὶ αἰκιῶν καὶ τῶν τοιούτων, οἷον' » Ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔρριψε, κτλ.), ἐπ. » Ὕστατον, ὕστατα, πανύστατον, πανύστατα, τελευταῖον, ἐν τοῖς ὑστάτοις (ἐσχάτοις). en dernier lieu.

Ὁλοϋστερινὸς, ἡ, ὁν. » Ὕστατος, πανύστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, πύματος καὶ λοίσθιος (ποιητ.). dernier.

Ὁλοφάνερα ἐπ. »Ἀριδήλως, πασιφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς. évidemment, manifestement.

Ὁλοφάνερος, η, ον. » Ἀριδήλος, ἐκδηλος, πρόδηλος, διάδηλος, προὔπτος, πασιφανὴς, ὀφθαλμοφανὴς, περίτρανος. évident, manifeste, qui saute aux yeux.

Ὁλοχρονικὴς } (, ἐπ. » Δι' ἔτους, δι' ἐνι-
Ὁλοχρονῆς } αυτοῦ. pendant tout le cours de l' année. ‖. εἰς τοῦ Λευκούλλου τρέφων ὁλοχρονικὴς κίχλας. » Κίχλας παρὰ Λευκούλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας.

Ὁλόχρυσος, η, ον. »Διάχρυσος, πάγχρυσος,ὁλόχρυσος (Ἰώσηπ. Ἀρχ., Εὐσέβ. Ἰλ. Α. 632). qui est tout en or (tout entier d' or).

Ὁμιλία (γεν. ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος τοῦ λαλεῖν). » Λόγος. τὸ λαλεῖν (διαλέγεσθαι). propos, parler. ‖. ἔχει εὔμορφην (νάστιμην) ὁμιλίαν. » Λέγει μὲν οὐκ ἀχάριτα. il a un parler doux et gracieux.

§. (ἰδιαιτ. ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἡ ἄλλ. Συνομιλία). » Ὁμιλία, διάλεξις, διάλογος, * συνδιάλεξις, προσλαλιὰ (ἀμφιβ.). conversation, entretien. » Ἰδιολογία (ἡ μεταξὺ δύο μόνον ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως μυστική). »Σπουδαιολογία (ἡ διὰ πράγματα οὐσιώδη). conférence, pourparler. ‖. ὁμιλία θαρρετὴ-(ἐλεύθερη). » Παῤῥησία. franchise, fr. franc-parler. ‖. ἐμβαίνω εἰς (ἀνοίγω) ὁμιλίαν. » Λόγους συνάπτω, εἰς λόγους εἶμαι (καθίσταμαι, ἀφικνοῦμαι) τινι, διὰ λόγων γίνομαί τινι (Πλέ.). entamer la conversation.

Ὁμιλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὁμιλέω, λαλέω, φθέγγομαι. parler; discourir §. »Διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, προσλαλέω. s' entretenir. ‖. ὁμιλῶ θαῤῥετὰ (ἐλεύθερα). »Παῤῥησιάζομαι. parler librement (franchement). ‖. ὁμιλεῖ δυνατώτερα παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « ‖. ὁμιλοῦν σιγανά. » Μικρὸν διαλέγονται (Αυσ. Μαντιθ.)«. ‖. ὁμιλῶ κρυφὰ. »Ἰδιολογέομαι, ἴδε καὶ Κρυφομιλῶ. ‖. ὁμιλῶ διὰ πράγματα οὐσιώδη. »Σπουδεολογέομαι,σπουδάζω. ‖. ὁμιλῶ εἰς τὸν λαὸν (εἰς τὸ πλῆθος). » Ἀγορεύω, δημηγορέω. haranguer le peuple. ‖. ὁμιλῶ μεγάλα λόγια. » Μεγαληγορέω, σεμνολογέω. ‖. ὁμιλῶ μάτια. » Εἰκαιομυθέω, ἴδε καὶ Λέρας καὶ Μωρολογῶ. ‖. ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ (Γαλλικὰ κτλ.). »Ἑλληνίζω(»Γαλλίζω κτλ.) τῇ φωνῇ·» Τὴν Ἑλλάδα (Γαλλίδα κτλ.) φωνὴν ἵημι (προϊημι, ἀφίημι). ‖. ὁμιλοῦν τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν (Δωρικὰ) » Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας (Θκδ.), ἴδε καὶ Γλῶσσα. ‖. ἕνας Ἱσπανὸς, στεκόμενος πλησίον, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσε καθαρὰ τὰ Ἑλληνικά. » Κελτὸς δέ τις παρεστὼς, ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς (Λουκιαν. Ἡρακλ.)«.

Ὁμοια, ἐπ. » Ὁμοίως, κτλ. pareillement, ἴδε Παρομοίως.

Ὁμοιάζω (» Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει,« Εὐαγγ.), ῥ. οὐδ. » Ἔοικα, ὁμοίως ἔχω, ὁμοιόω (»Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ«, Δσκρ.). ressembler; avoir la mine. ‖. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. » Ἡ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, ἡ δὲ ἑτέρως, « Ἀριστοτ. ‖. 'δὲν ὁμοιάζω. » Ἀνόμοιός εἰμι. je suis dissemblable. ‖. 'δὲν ὁμοιάζει καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. » Ἀνομοιότατοι πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντες.

§. 'μοιάζει ('δὲν ὁμοιάζει),ῥ. ἄπρ, ἴδε Φαίνομαι.

Ὅμοιος, α, ον. »Ὅμοιος, παραπλήσιος, ἐοικὼς, ἀμφερὴς, παρεμφερὴς, ἴσος, ἰσο-

στάσιος, ἴκελος καὶ ἐναλίγκιος (ποιητ.). **semblable, égal, pareil; conforme.** || . ὅμοιος τὸν ὅμοιον (παροιμ. ἀρχαιοτάτη). » Αἰεὶ γὰρ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· » Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἰζάνει· » Ἥλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα. **qui se ressemble, s' assemble ; fagot cherche bourrée.** || . καὶ τοὺς ἔκαμαν τὰ ὅμοια (ἴδια). » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως (Εὐαγγ.).« **et ils leur en firent autant.**

Ὁμοίως, ἐπ., ἴδε Παρομοίως.

Ὁμολογία (Σημ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινεν ἁπλῶς ὑπόσχεσιν καὶ συμφωνίαν· Ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ὅμως τὸ »Ἐν γραμ» ματιδίῳ, δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ, καὶ » βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁ μ ο λ ο γ ί α ν » κατελέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια«, συμπεραίνεται πόθεν μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὸ 'να 'σημαίνῃ σήμερον τὴν ἔγγραφον ὑπόσχεσιν τῶν δανειζομένων). »Συγγραφὴ, γράμμα (» Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον πεντήκοντα«, Εὐαγγ. Λουκ. Ιϛ′, 6, 7), γραμματεῖον, συνθήκη (»Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ «, Λυκοῦργ.), χειρόγραφον. **obligation, promesse,** θ. || . ὅσοι 'δανείσθηκαν χωρὶς ὁμολογίαν. » Τοὺς ἀσύγγραφα δανεισαμένους (Διοδ. Σικελ. Ἀ, 79)«.

Ὁμολογῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Διηγοῦμαι καὶ §. Μαρτυρῶ.

Ὁμόνοια. »Ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. **union, concorde,** θ. **(bonne) intelligence,** θ.

Ὁμονοιάζω (προφ. κοιν. Μονοιάζω), ῥ. ἀμ. » Ὁμονοέω, συμφρονέω, ὁμοφρονέω, ὁμογνωμονέω, ταὐτὰ φρονέω. **vivre (être) en bonne intelligence.** || . 'δὲν ὁμονοιάζω. » Διχονοέω, διχογνωμέω, στασιάζω. **vivre en dissension.**

Ὀμόνω (προφ. κοιν. Ἀμόνω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ὁρκίζομαι.

Ὀμπυάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμπυάζω, κτλ.

Ὅμως, σύνδ. (ἐναντιωμ.). » Ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ, δὲ, μὴν, γε, γεμὴν, γε μέν τοι, μέντοι, ἀλλὰ γὰρ, ἀλλά γε. **mais, cependant, après tout.** || . ἀλλ' ἐσένα μέν, ὦ Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐννοιάζεσαι· αὐτὸν ὅμως τὸν Πλοῦτον 'δὲν 'μπορῶ 'να τὸν δεχθῶ. »Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν δεξαίμην «. || . τὸ 'να ζοχάζεσαι ὅμως ὅτι ἐγώ σε ἀδίκησα, τοῦτο δὰ πλέον 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὸ ὑποφέρω. » Τὸ μέν τοι σὲ νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω. || . ἂς ἀφήσω ὅμως αὐτὰ, τῶν ὁποίων τὴν αἰτίαν 'μπορεῖ κάνεὶς 'να 'τὴν ἀποδώσῃ καὶ εἰς τὴν πτωχείαν. » Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις(Δημοσθ.)«. || . ἐκεῖνος ὅμως ὁ μακαρίτης ὄχι. »Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος (Γρηγ.).«

Ὀνειρεύομαι, ῥ. αὐτόπ. » Ὀνειροπολῶ, ὀνειρώττω(-ώσσω). **songer, rever.** || . πολλοὶ δὲ ὠνειρεύοντο καὶ τὴν Καρχηδόνα καὶ τὴν Ἰταλίαν. » Πολλοῖς δὲ καὶ Καρχηδὼν καὶ Ἰταλία ὄνειρος ἦν.

Ὀνειροκρίτης. »Ὀνείρων ὑποκριτής. **interprète des songes.**

Ὄνειρον. » Ὄναρ (τὸ), ὄνειρος (ὁ), ὄνειρον (τὸ), ὄψις, ἐνύπνιον, ὀπτασία. **songe, rêve.** || . εἰς τὸ ὄνειρόν μου(σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των), ἐπίρ. » Ὄναρ, κατ' ὄναρ, ἐνύπνιον (Ὁμηρ.). **en songe.**

Ὄνομα. » Ὄνομα, κλῆσις, προσηγορία. **nom.** || . τὸν ἕνα μὲν υἱόν 'του 'τὸν ὠνόμασε Δημήτριον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ 'του, τὸν ἄλλον δὲ Φίλιππον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός 'του. » Τὸν μὲν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε. §. (συνεκδοχ. ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, εὔκλεια, ὄνομα, κλέος (τὸ). **renommée, nom.** || . ἄφησαν ὄνομα ἀθάνατον. »Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον (Ἰσοκρ.)«, ἴδε καὶ Δόξα.

Ὀνομάζω, ῥ. μετ. » Καλέω, ἀποκαλέω (κυρ. διὰ τὰ ἐπίθετα), ὀνομάζω, προσαγορεύω. **nommer, appeler.** || . ὀνομάζομαι, ῥ. μεσ. » Καλέομαι, ὀνομάζομαι, ἀκούω (» Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, οὗν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι,« Δημοσθ.), προσαγορεύομαι. **s' appeler, se nommer.** || . πῶς ὀνομάζεται; » Ὅ,τι δὲ καὶ καλῶμεν αὐτόν; » Τί δ' ὄνομα τῷ . . . ; || . τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ὀνομάσῃς καὶ τὸν ἀγοράζοντα μαθήματα; »Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον ταὐτὸ προσερεῖς ὄνομα (Πλάτ. Γοργ.)«; || . μήτε τὸ ὄνομά 'της 'δὲν ἐρώτησες κᾄν, πῶς ὀνομάζεται; »Οὐδὲ τὄνομα ἐπύθου σύ γε, ἥ τις καλοῖτο (Λουκιαν. Εἰκ.)« ;

Ὀξειὰ (εἶδος βαλανιδιᾶς ἀπὸ τὸ γένος τῆς φηγοῦ), δ. » Ὀξύα καὶ Ὀξέα. **oxye, espèce de hêtre ou de sapin.**

Ὀξύγκλα (ἡ ἄλλ. Προγκίδα), ἐργ. (ὑφαντ. μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τ' ὀπισινὸν ἀντί).

Ὀπισινὸς, η, ὀν. » Ὀπίσθιος. **derrière.**

||. τὰ ὀπισινὰ ὀδόντια, ἴδε Τραπεζίτης. ||. τ' ὀπισινὸν (τὸ Τουρκ. Μποῦτι) τοῦ ἀρνιοῦ κτλ. »Κωλέα καὶ (κρσ.) Κωλῆ, κωλήν. gigot, eclanche, θ. membre (de mouton). ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκύλου) 'να ᾖνε γεμάτα, ἴδε Κωλί. §. (εὐσχημότερον ὁ Κῶλος.), ἴδε τὴν λέξιν.

Ὀπίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπίῤ. » Ὀπίσω, κατόπιν, πάλιν (ποιητ.), ἐς τοὔμπαλιν, ἐπὶ πόδα, ἀνὰ πόδα. derrière, sur ses pas. ||. 'να γυρίσ' ὀπίσω. »Πάλιν ἀπελθεῖν. ||. κἀμμιὰ ἀπ' ὅσαις (Ἀμαζόναις) ἦλθαν 'δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. » Τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν (Ἰσοκρ.). ||. 'να φεύγῃς, καὶ 'να μὴ κυττάζῃς ὀπίσω (φρσ.). » Φεύγειν ἀμεταστρεπτὶ (προτροπάδην)· » Δρόμῳ συντείνειν· » Ὡς ποδῶν εἶχεν. aller (courir) à toutes jambes. ||. 'πᾶμε 'πίσω. » Ἄπιμεν ἐς τοὔμπαλιν (Ξενοφ.). ||. ἀπ' ὀπίσω. » Ὄπισθεν, ἐκ τῶν ὄπισθεν, κατὰ νώτου. par derrière. ||. τ' ὀπίσω (τ' ὀπισινὸν δηλ. μέρος). » Τὰ ὄπισθεν, τὰ ὀπίσθια. l' arrière-corps. ||. τ' ὀπίσω τοῦ 'σπιτιοῦ. » Ὁ ὀπισθόδομος (κυρ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνος). ||. ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεώ.

Ὁποῖος, α, ον, ἀντων. (ἀναφορ.), (πάντοτε μὲ τὰ ἄρθρα: Ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). »Ὅς, ἥ, ὅ, κτλ. » Ὅςτις, ἥτις, ὅ,τι κτλ. »Ὅςπερ, ἥπερ, ὅπερ κτλ. (celui, celle, ce etc) qui, que, le (la, etc) quel-elle, dont (γεν. καὶ ἀφαιρετ.). ||. 'δὲν εἶνε κακὸν τὸ ὁποῖον 'δὲν ἔκαμνεν. » Οὐκ ἔστι τῶν δεινῶν ὁποῖον οὐκ ἐποίει (Πλβ. ΛΒ', 21)«.

Ὅποιος, α, ον (καὶ Ὅ,τι), ἀντων. (ἀόρ.). »Ὁςτις, ἥτις, ὅ,τι, κτλ. Ὁςισοῦν, ἡτισοῦν, ὁτιοῦν κτλ. » Εἴτις, εἴτι κτλ. » Ὅς, ἄν, ἥπερ ἄν, ὅ,τι περ ἄν κτλ. qui, quelque, quiconque, quel-que. ||. ὅποιος εἶνε τίμιος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀγαπᾷ τὴ' γυναῖκά 'του. » Ὅςτις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὑτοῦ φιλέει«, Ὅμ. (Ἰλ. Ι). ||. καλὴ δουλειὰ, ὅποιος 'μπορεῖ 'να 'τὴν κάμῃ. » Καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴτις δύναιτο (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ||. ὅποιος ἀδιαφορεῖ περὶ ἀρετῆς, δὲν 'μπορεῖ 'να κρίνῃ καθὼς πρέπει τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν. » Οὐ γὰρ οὔτε κρίνειν καλῶς δύναιτ' ἂν ὅσα τοῖς πάλαι ἱστόρηται, ὅτῳ οὐδὲν ἐμέλησεν ἀρετῆς κτλ. ||. 'να γραφθῇ ὅποιος θέλοι. » Ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. ||. ὅποιος ὑποφέροι 'ως τὸ τέλος. » Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος· » Ὃς ἂν ἄχρι τέλους ὑπομείνειεν. ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. le quel des deux qui se puisse être. ||. μὲ ὅποιον τρόπον (κεν) ἠμποροῦν. » Τρόπῳ ὅτῳ ἂν δύνωνται«, Πλάτ. ||. ἀπ' ὅποιον τόπον κεν ᾖνε. » Ὁποδαπός κεν εἴη. de quelque pays que se soit. ||. εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς κεν ᾖνε. » Ὅπου ποτ' ἂν ᾖ γῆς. ||. 'να 'τὰ πάρωμεν μὲ ὅποιον τρόπον ἠμποροῦμεν. »Εἰσπράττεσθαι τρόπῳ, ᾧ ἂν (τρόπον ὅν τινα ἂν) δυνώμεθα (Δημοσθ.)«.

Ὁποῦ καὶ (κατ' ἀφαίρεσιν), 'Ποῦ, μόρ. ἢ ἀντων. (ἀναφορ ἀπὸ τοῦ) »Ὅς (»Ἥ, »Ὁ, »Οἵ, κτλ.) που. que, qui, ἴδε Ὁποῖος. §. (αἰτιολογ.) 'να 'τὸν συγχωρήσουν ὁποῦ φορεῖ τέτοια ῥοῦχα, ἴδε Επειδή. §. (χρον.) εὐθὺς ὁποῦ (ἀντὶ Ἀποῦ, καὶ τοῦτο 'Ιων. ἀντὶ Ἀφ' οὗ), ἴδε Εὐθύς. §. (τοπ.). ἄφησέ 'το ἐκεῖ ὁποῦ εἶνε, ἴδε Ὅπου. §. (εὐκτικ.) μήτε 'τὸν ἐγνώριζα, ὁποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρᾳ 'να 'τὸν γνωρίσω, (ἢ) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρᾳ, (ἢ ἁπλῶς) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα! »Μηδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον! ne le connaissant pas, et plût à Dieu que je ne le connusse pas encore

Ὅπου (καὶ κατ' ἀποκ. 'Που, συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ Ὁποῦ, ἴδε ἀνωτέρω), ἐπιῤ. (τοπ.). »Ὅπου, ὅπη ὅπῃ καὶ ὅποι, ὅπου περ, ὅπου ποτ', ὁπηποτοῦν, ἵνα (ποιητ.), οὗ καὶ οὗ περ, ᾗ καὶ ᾗπερ. où, en quelque lieu (endroit) que. ||. ἐκεῖ, ὅπου. » Ταύτῃ, ᾗ· οὗ· ὅπου περ. ||. ὅπου σᾶς ὑπάγουν, 'να ἀκολουθῆτε. »Ἧ περ ἂν ἄγωσι, ταύτῃ ξυνέπεσθαι«, Βασίλ. ||. ὅπου θέλω. » Ὅποι περ ἂν ᾖ βουλομένῳ μοι. où bon me semble. ||. ὅπου κεν πᾷς. »Ὅπῃ ποτ' ἂν ἀπίῃς. quelque part que vous alliez. ||. ἐκεῖ ὅπου χύνεται (ὁ Δούναβις) εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. » Ἵνα ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον (Ἀῤῥ.). ||. ἐκεῖ ὅπου ἦτον κωνεμμένος. » Οὗ κατήγετο. ||. ἂς πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν. » Ἄπιμεν ἥν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.)« ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου 'τ' ἀφήσαμεν. » Ὅθεν ἐλίπομεν· » Ἀφ' οὗ κατελίπομεν.

Ὅπως, ἐπίῤ. (τροπ.). » Ὅπη, ὅπη περ, ὡς ἄν. de quelque manière que. ||. ὅπως κεν ὀνομάζεται. » Ἥτις ποτὲ καλεῖται. quel que soit son nom. ||. κάμε ὅπως θέλεις. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ||. κἀνεὶς 'να μὴν ἐμποδίζῃ τοὺς κυνηγοὺς 'να κυνηγοῦν ὅπου καὶ ὅπως κεν θέλουν. » Μηδεὶς θηρευτὴς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπη περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν«, Πλάτ.

Ὀργανίζω, ῥ. μετ. » Πράσσω (-ττω),

διαπράττομαι, μεθοδεύω, τεχνέομαι(-άζομαι), σκευωρέομαι, συσκευάζω. négocier; travailler; machiner, tramer (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) intriguer. || . ὀργανίζω ἵνα πάρω ὑπούργημα (ἀξίωμα κτλ.). »Παραγγέλλω, μέτειμι, μετέρχομαι, σπουδαρχέω. briguer. || . ὠργάνιζε ἵνα γένῃ ὕπατος. » Ὑπατείαν μετῆει. || . ὠργάνιζε διὰ τὴν ἀγορανομίαν. » Ἀγορανομίαν παρήγγελλεν. || . ὁ Δομίτιος ὠργάνιζε ἵνα γένῃ ὕπατος αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Πομπήϊος. » Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος (Ἀππιαν.).»

Ὀργάνισμα. » Παρασκευὴ (ῥητορικὴ ἡ λέξις), παραγγελία. intrigue, θ.

Ὄργανον. » Ὄργανον. instrument, ἴδε καὶ Σύνεργον.

Ὀργή, ἴδε Θυμός. || . ὀργὴ (τοῦ) θεοῦ. » Θεομηνία, δαιμόνιον μήνιμα, θεήλατος συμφορά. colère divine, courroux céleste.

Ὀργόνω[3], ῥ. μετ. » Ἀρόω, ἀροτριάω (-όω). labourer.

Ὀργυιὰ, μέτρ. » Ὄργυια. brasse, θ. || . πενῆντα ὀργυιαὶς σχοινί. » Σχοῖνον πεντηκοντόργυιον.

Ὄργωμα. »Ἄροτος (ὁ), ἄροσις, ἀροτρίασις, ἀροτριασμός. labour, labourage.

Ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ κυρ. φαγώσιμόν τι, μάλιστα ἐπὶ ἐγκύων), ῥ. ἀποθ. »Κισσάω. avoir des envies de femme grosse, appéter (ἐπιζημ.). || . ἡ Λητὼ ὅταν ἤτον ἐγγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα, ὠρέχθηκε πρασουλίδαις. » Τὴν Λητὼ, κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα, κιττῆσαι γηθυλλίδος (Ἀθήν.).«

Ὀρεκτικὸς (προφ. κοιν. Ὀρεχτικὸς), ἡ, ὸν, ἴδε Ἐπιθυμητός. §. (κυρ. διὰ τὰ φαγησερὰ, ὅσα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, τὰ ὁποῖα ἀναγωγότερον ὁ Ἀριστοφάνης » Ὑποβιωῶντα βρώματα « ὠνόμασε). »(Ἔδεσμα, »Βρῶμα) τὴν ὄρεξιν ἐκκαλούμενον, ἐρεθιστικὸν ὀρέξεως (Ἀθήν. Γ′). friant, appétissant. || . ἀχηβάδαις ὀρεκτικαὶς (ἡ ἄλλ. χαρακωταὶς, ἴσως διότι ἐρεθίζουν τὴν ὄρεξιν περισσότερον τῶν ὀμαλῶν, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν καὶ οἱ παλαιοὶ), ἴδε Ἀχυβάδα.

Ὄρεξις. »Ὄρεξις-εως (ἡ). appétit, goût, ἴδε καὶ §. Ἐπιθυμία. || . τὰ ξυνὰ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνοίγω. || . χωρὶς ὄρεξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. || . γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν. » Σαρδώνιον γελᾶν· » Γνάθμοῖς γελᾶν ἀλλοτρίοις« (παροιμ. καθὼς καὶ) » Γναθμοῖς ἐσθίειν ἀλλοτρίοις « (δι' ὅσους) τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν. || . κόπτει τὴν ὄρεξιν. »Ἀποκλείει τοῦ σιτίου. || . ἂν κοπῇ ἡ ὄρεξίς του. » Ἂν τῶν σιτίων ἀποκλεισθῇ.

Ὀρθὰ (ὄχι δίπλα ἢ καθιστὰ δηλ.), ἐπίρ. » Ὀρθοστάδην. debout. §. (τροπ. ἀντὶ τοῦ Καλὰ, Εὖλογα κτλ.) »Ὀρθῶς (Θεοφ.), πρὸς τρόπου, κατὰ τρόπον, κατὰ μοῖραν (Ὁμηρ.). bien, ἴδε καὶ Ἴσια.

Ὀρθάνοικτος, η, ον. » Ἀναπεπταμένος. ouvert, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

Ὀρθοποδῶ (ὁ Ἀπόστ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν, Κεφ. β′, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς ἄλλην ἐκδοχὴν),ῥ. ἀμ. »Συνίσταμαι, ἀνακτόραι τὰ πράγματα (τὰ ἐμαυτοῦ). retablir ses affaires. || . διὰ τῆς δραστηριότητος εἶνε ἀκόμην ἐλπὶς καὶ ἵνα ὀρθοποδήσωμεν. » Μετὰ δὲ τοῦ δρωμάνου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς (Θκδ.) «

Ὀρθὸς, ἡ, όν. » Ὀρθιος, ὀρθός. débout, droit.

Ὀρίζω (ἐξουσιάζω), ῥ. μετ. » Ἄρχω, κρατέω, δεσποζω. dominer, maîtriser. §. » Διέπω, κυβερνάω, ἰθύνω. commander, gouverner, ἴδε καὶ Ἐξουσιάζω. || . τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά του. »Γυναικοκρατεῖται. || . ὁρίζω τὴν θάλασσαν. »Θαλασσοκρατέω. §. 'δὲν ὁρίζετε εἰς τὸ πτωχικόν μου (φρσ. φιλοφρονητική. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν, 'Δὲν κοπιάζετε) ; ἴδε Κοπιάζω. || . καλῶς ὡρίσετε, καλῶς ἦνα ὁρίσαιτε. » Ὡς εὖ παρέστης! soyez le bien venu. §. (προστάζω): τί ὁρίζετε; »Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; que vous plaît-il? || . ὁρίστε (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ ὁρίσατε.), (φρσ. τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα ἀποκρινόμενοι ὅταν μᾶς φωνάζουν). » Ἰδοὺ ἐγώ. plaît-il?

Ὁρισμὸς, ἴδε Προσταγή. || . ὁρισμός σας, (ἢ) μὲ τοὺς ὁρισμούς σας, (ἢ) εἰς τοὺς ὁρισμούς σας (φρσ. φιλοφρονητική)! »Ταῦτ' ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ.)«. à vos ordres.

Ὁρκίζω (βάλλω εἰς ὅρκον), ῥ. μετ. »Ἐξορκίζω(-έω,-όω), ὅρκον δίδωμι καὶ λαμβάνω, ὁρκίζω(-όω). lier par (faire faire) un serment, adjurer. || . ὁρκίζομαι (παίρνω ἢ κάμνω ὅρκον), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ὀμνύμι, ὀμνύω, ἐπόμνυμι(-υμαι, -ύω), ὀμόω, ὁρκομοτέω. jurer, prêter serment. || . ὁρκίζομαι ὅτι 'δὲν 'τὸ ξεύρω. » Ἐξόμνυμαι (»Ἀπόμνυμι) τὴν περὶ τούτου γνῶσιν (Ἡλούτ.).«

Ὅρκος (ὁ). »Ὅρκος. serment. || . κάμνω (παίρνω) ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζομαι. || . φυλάττω τὸν ὅρκον μου. »Εὐορκέω, ἐμπεδορκέω (» Ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν Βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν, τῇ δὲ πόλει, ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου, ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρ-

ἐξειν, « Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ.). observer religieusement son serment, ἴδε καὶ Λόγος. ||. πατῶ τὸν ὅρκον μου. » Ἐπιορκέω, ψευδορκέω. parjurer, se parjurer. ||. ὅρκος ψεύτικος. » Ψευδορκία, ἐπιορκία. parjure.

Ὁρμή. »Ὁρμὴ, φορὰ, ῥύμη, σφοδρότης, βία, τὸ ῥαγδαῖον καὶ λαῦρον, ῥᾳθυμία, ῥαῖζος (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). impétuosité, θ. véhémence, θ. emportement.

Ὁρμήνεια, ἴδε Συμβουλή.

Ὁρμηνεύω (ἀντὶ) Ἑρμηνεύω, ῥ. μετ. ἴδε Συμβουλεύω.

Ὁρμητικὰ, ἐπ. » Λάβρως καὶ Λαύρως, βιαίως, ῥαγδαίως, ῥάγδην (ἀμφ.). impétueusement, brusquement, violemment.

Ὁρμητικὸς, ἡ, ὁν. » Σφοδρὸς, λαῦρος καὶ λάβρος, ῥαγδαῖος, βιαιος, νεανικός. impétueux, véhément.

Ὁρμίδι (ἡ βόλτα). » Ὁρμιά. ligne (de pêcheur), θ.

Ὁρμῶ, ῥ. ἀμ. » Ὁρμάω, ὁρούω, ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι. fondre (donner, se jeter) sur, charger, ἴδε καὶ Τινάζομαι.

Ὄρνειον (κυρ. κάθε μεγάλον σαρκοφάγον πουλί). » Οἰωνὸς, γαμψώνυχον. oiseau de proie. §. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Τουρκ. Καρτάλι), π. »Γύψ (ὁ). vautour. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος εὐθὺς καὶ ἀνόητος), ἴδε Ἀνόητος, Ἐλαφρόμυαλος, Χάχας καὶ (εἰς τὸ παράρτημα) Μπουδαλᾶς.

Ὄρνιθα, π. »Ἀλεκτορὶς, ὄρνις. poule, θ. ||. ἡ ὄρνιθα, σκαλίζωντας, ἔβγαλε τ' ὁμμάτι 'της (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Οἰνὴν τὴν χαράδραν.

Ὀρνιθάτικος, η, ον. » Ὀρνίθειος, ἀλεκτόρειος (» Ὠὰ ἀλεκτόρεια,« Συνεσ.). de poule.

Ὀρνιθόκωλος (ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς). »Κυνόσβατον, κυνόμορον (Γαλην.). gratte-cu.

Ὀρνιθοπάζαρον. »Ἀλεκτρυονωλητήριον. marché à la volaille.

Ὀρνιθοπούλι. »Ὀρνίθιον, ἀλεκτορίδιον, νοσσὰς (ὄρνις). poulet, poussin (τὸ πολλὰ μικρὸν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοπούλι).

Ὀρνιθοσκαλίδα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ὀρνιθοτυρλιὰ, πάθ. »Νυκταλωπία, νυκταλωπίασις. nyctalopie, θ. ||. ἔχω ὀρνιθοτυρλιάν. » Νυκταλωπιάω. ||. ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει. » Νυκτάλωψ.

Ὀρτυκάκι. »Ὀρτύγιον. cailleteau, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀρτύκι, π. (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρτύγιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὀρτυξ-υγος (ὁ). caille, θ.

Ὀρτυκομάνα (τὸ Τσίλι), π. » Ὀρτυγομήτρα. râle.

Ὀρφάνεια. » Ὀρφανεία. état d'un orphelin.

Ὀρφανεύω, ῥ. αὐτοπ. »Ἀπορφανίζομαι. devenir (rester) orphelin, perdre ses parens.

Ὀρφανὸς (προφ. κοιν. Ἀρφανὸς), ἡ, ὁν. »Ὀρφανός. orphelin.

Ὀρφὼς, ὁ. »Ὀρφὼς (καὶ Ἀττικ.) Ὀρφώς. orphe ou orfe.

Ὅσον, ἐπίῤῥ. (ἀναφορ.). »Ὅσον, ὁπόσον, ἤγε. autant que. §. tant que. §. quant a. ||. (ἡ ἀμούργα) ὅσῳ παληώνει, γίνεται καλλήτερη, (ἡ) τόσῳ καλλήτερη γίνεται. » Παλαιουμένη τε βελτίων γίνεται (Διοσκορ.) (Ὁ Ἀριστοτ. 'τὸ ἐξέφρασε συμφωνότερον μὲ τὴν σημερινὴν φράσιν) : » Βελτίων δ' ἐστὶν ἡ πυετία, ὅσῳ ἂν ἧ παλαιοτέρα (Ἀριστοτ. Ζ, Γ', 16). plus il est vieux, plus il devient meilleur. ||. ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅσῳ περισσότερον ὁ Κλέων ἀπέφευγε τὸ ταξείδι, τόσῳ περισσότερον παρεκίνουν τὸν Νικίαν 'να τοῦ παραδώσῃ τὴν ἀρχηγίαν. » Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν (Θκδ.) «. plus Cléon voulait éviter l'expédition, plus les Athéniens pressaient Nicias de lui livrer le commandement. ||. ὅσον δι' αὐτὸ, μὴ φοβᾶσαι. »Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ||. ὅσον 'μπορεῖς περισσότερον. »Ὡς ἂν δύνῃ πλεῖστον' » Ὁπόσα πλεῖστα δύνασαι. ||. ὅσον εἶνε δυνατὸν, (ἡ) ὅσον τὸ δυνατόν. » Ἡ δυνατόν, ὡς οἷόν τε, ὡς ἔνι μάλιστα, ὅσον ἐγχωρεῖ, ἴδε καὶ Δύναμις. ||. ὅσον μεγάλα κεν γένουν. »Κὰν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν (Ἀριστοτ.). « à quelque grandeur qu'ils parviennent. ||. ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη'. » Ἐν ᾧ καιρός ἐστιν ἔτι' » Ἕως ἔτι καιρός. pendant qu'il est temps encore. ||. ὅσῳ ἦσαν μὲ τὸν Σωκράτην, ἴδε Ἕως. ||. ὅσον τ' ὀγληγορώτερον. » Ὅσον τάχιστα, ὅτι τάχιστα. le plus tôt possible. ||. ὅσον ἠμποροῦσεν ὀγληγορώτερα. » Ἡ ἐδύνατο τάχιστα, « Ξεν. ||. ὅσῳ προχωροῦσα. » Ἠροβάϊνοντος δέ μου. à mesure que j'avancai. ||. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς), ὅσον. » Τηλίκος (» Τηλικοῦτος), ἡλίκος (ὁπηλίκος).

Ὅσος, η, ον, ἀντ. (ἀναφ.). » Ὁπόσος, ὅσος. autant.

Ὄσπριον. » Ὄσπριον, χέδροψ-οπος (ὁ), χεδροπὸν (τὸ), πύανον (ἔθεν ὁ Πυανεψιὼν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Κέλλυβον.). légume. ||. τρώγω

(τρέφομαι μὲ) ὄσπρια. » Ὀσπριοφαγέω. se nourrir de légumes.

Ὀστρακιὰ, ἴδε Ἀστρακιὰ καὶ Δῶμα.

Ὀστρυὰ, δ. (ὁμοιάζει τὴν Ὀξειάν). »Ὀστρύς, ὀστρύα. hêtre.

Ὅταν, ἐπ. (χρον.). » Ὅτε, ἡνίκα, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὅταν, ὁπόταν. quand, lorsque. ||. (ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ὅταν ὁ Κάσσανδρος ἔκτιζε τὰς Θήβας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐφόρεσαν σέφανα. »Ἀθηναῖοι, Κασσάνδρου Θήβας κτιζοντος, ἐστεφανηφόρησαν«. ||. (διὰ προθέσεως): ὅταν ἦλθε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Δάτις. » Ὑπὸ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν. lors de l'invasion de Datis. ||. ὅταν ἦτον ἄρχων εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πυθοκλῆς. » Ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. sous l'archontat de Pcythoclès.

Ὅτι, συνδ. (παρεμφαντ.). »Ὡς, ὅτι, διότι. que. ||. Ἤξερω ὅτι γελάσθηκα. » Οἶδα ἐξηπατημένος. ||. λέγουν ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. »Φασὶν ἔρχεσθαι τοὺς ἀμφὶ τὸν βασιλέα. ||. ἑτοιμάζετο καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑπωπτεύετο ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ ἄλλη μάχη. » Ἀντιπαρεσκευάζετο, ὡς μάχης ἔτι δεῆσον (Ξενοφ. Κυπουρ.)«. ||. ἔτσι 'να Ἤξέρετε, ὅτι μήτε θὰ παύσω. » Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυτομένου μου. ||. μανθάνω ὅμως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι. » Πυνθάνομαι μέντοι, διότι Ἀθηναῖοι κτλ. §. (Αἰτιολογ.) ἀντὶ Διότι. ||. μετενόησαν ὅτι τοὺς ἔδοσαν. » Μετεμέλοντο (αὐτοὺς) ἀποδεδωκότες (Θουδ.)«. ils se repentaient de les avoir rendus. §. (ἐπίρ. χρον.). » Ὡς οὖν τάχιστα. dès (aussi tôt) que. ||. ὅτι ἦλθ' ἀπὸ τὸν δρόμον. » Ἀρτίως ἐληλυθώς. il ne fait que d' arriver. ||. ὅτι ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ. ||. ὅτι ἔφυγεν. » Ἀρτι ἀπελήλυθεν. il ne vient que de partir. ||. ὅτι ἀρχίζει νὰ φυτρόνῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται (Θεοφρ.)«.

Ὅ,τι, ἀντων. (ἀόρ. ἴδε Ὅποιος). »Ὅ,τι καὶ Ὅτι, εἴτι. quel que soit. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) μὲ εἴπῃς. »Ὅ,τι κεν εἴπῃς. quoique vous disiez. ||. ὅ,τι 'τὸν φανῇ.« Τὸ δόξαν, τὸ παριστάμενον, ὅ,τι ἂν δόξῃ. ce que bon lui semble. ||. ὅ,τι τύχοι. » Τὸ προστυχὸν, τὸ παρατυχὸν, τὸ προσπεσὸν, ὅπερ ἂν τύχῃ. quelconque. 2) (ἀναφορ.) » Ὅ, ὅπερ. ce que. ||. ὅ,τι εἶνε ὡς πρὸς τὰ δένδρα ἡ γῆ, τοῦτο εἶνε ὡς πρὸς τὰ ζῶα ἡ κοιλία. » Ὅπερ τοῖσι δένδροισι ἡ γῆ, τοῦτο τοῖσι ζώοισι ἡ γαστὴρ (Ἱππκρ.). l'estomac est pour les animaux ce que la terre est pour les arbres. ||. ὅ,τι λογῇς. »Ὁποῖος, οἷος, ὅστις ἄν. quoique, ἴδε καὶ Ὅπως.

Οὐγγιὰ, μέτρ. »Οὐγγία καὶ Οὐγκία (ἡ παλαιὰ Ῥωμαϊκὴ περιεῖχεν 24 γραμμάρια· δώδεκα οὐγγιαὶς ἔκαμναν μίαν λίτραν· τὴν σήμερον περιέχει ὀκτὼ δράμια). once (περιέχει 8 drachmes ou gros), θ. ἴδε καὶ Λίτρα.

Οὖια (ἐκ τοῦ) Ὦα (ἢ ὀρθότερον) Ὦα (καὶ παρατηρητέα ἡ προφορὰ, καθ' ἣν συνεκφωνεῖται καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα), (τὸ περιῤῥαπτόμενον ἢ συνυφαινόμενον τριγύρω εἰς τὰ φορέματα, διὰ εὐπρέπειαν ἢ οἰκονομίαν, τὸ Τουρκ. Κενάρι). »Λῶμα, λέγνον καὶ λέγνη (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), παρυφὴ, ὀχθιβος. bord, bordé.

Οὐγαινα ἢ Οὐϊαινα (ἡ), Ὑψ. » Ὑαινα. truie de mer (;).

Οὐρά. » Οὐρὰ, κέρκος (ἡ), τὸ οὐραῖον. queue, θ.

Οὐρανίσκος. » Ὑπερῷα, οὐρανὸς, οὐρανίσκος. palais.

Οὐρανογάλαζον, χρ. (τὸ ἄλλ. Οὐρανὶ), ἴδε Γαλάζιος.

Οὐρανοκαταίβατος, η, ον. » Διΐπετὴς καὶ Διοπετὴς, οὐρανοπετὴς (Πλούτ. π. τ. Ἡρόδ. κακοηθ.), θεσπέσιος. tombé du ciel.

Οὐρανός. » Οὐρανὸς. ciel (τὸ πληθ. cieux). ||. Ὑψηλὸς ὡς τὸν οὐρανὸν (φρσ. ὑπερβ.). » Οὐρανομήκης, ἀγχινεφής. qui touche le ciel.

Οὐρλιάζω (φωνάζω καθὼς τὸ σκυλὶ ὅταν κλαίῃ), ῥ. ἀμ. » Ὠρύομαι. hurler.

Οὐρλιασμα. » Ὠρυγὴ, ὠρυγμός. hurlement.

Οὐσία (ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα, ὅθεν ὁ Ἀνούσιος). » Χυμὸς, γεῦσις. saveur, θ. goût. ||. (τὰ ἀνάλατα ἁλατίζονται μὲ τὸ ἅλας·) ἀλλ' ὅταν τὸ ἅλας χάσῃ τὴν οὐσίαν του, μὲ τί θα ἁλατισθῇ; » Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;

Οὔτε, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὐδὲ, οὔτε. ni, pas même. || τὸ ὁποῖον οὔτε 'να 'το 'πῇ τίνας πρέπει. » Ὃ μηδ' εἰπεῖν θέμις. ce qu' il n' est pas permis même de dire. ||. οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. »Οὐδέτερος. ni l' un ni l' autre. ||. οὔτε εἰς τὸ ἕνα μέρος, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο. » Οὐδετέρωσε.

Οὔφ! ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀποστροφὴν ἢ πλῆξιν καὶ δυσαρέσκειαν). » Ἰὼ (Αἰσχύλ. Ικέτ. 834). fi! fi donc! ouf!

Ὀφαλὸς (προφ. κοιν. Ἀφαλός). » Ὀμφαλός. nombril. ||. τὸ κόψιμον τοῦ ὀφαλοῦ. » Ὀμφαλοτομία.

Ὄφελος (τὸ), ἴδε Ὠφέλεια. ||. πρὸς ὅ-

φελος τῶν Θηβαίων περισσότερον παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ 'των. » Πρὸς τῶν Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν (Ξενοφ. Ἑλλ.)«.

Ὀφφίκιον (Λατιν.), ἴδε Ἀξίωμα.

Ὄχεντρα, ζ. » Ἔχις-ιος καὶ -εως (ὁ), ἔχιδνα (μερικοὶ 'τα ὑποθέτουν διαφορετικοῦ εἴδους). **couleuvre**, θ. (διαφέρει τοῦ) **vipère**, θ.

Ὄχθος (προφ. κοιν. Ὄχτος, καὶ σημαίνει, καθὼς καὶ τὸ πάλαι, ὕψωμα ἢ σωρὸν γῆς, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). » Ὄχθος (ὁ). **butte**, θ. §. (τὸ χεῖλος ποταμοῦ, λίμνης, κτλ.). »Ὄχθη (ἡ). **bord, rive**, θ.

Ὄχι, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὔ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος φιλουμένου), οὐχ (πρὸ δασυνομένου), οὐχί, οὔμενουν, οὔκουν, ἥκιστα. **non, non pas.** ||. μήπως θέλῃς 'να γένῃς ἀρχιτέκτων; ὄχι, εἶπεν. » Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη (Πλάτ.) «. ||. καθήμενος κἀνεὶς ἀργὸς, δὲν 'μπορεῖ οὔτε τοὺς φίλους 'του 'να προστάξῃ 'να κάμουν τίποτε πρὸς ὄφελός του, ὄχι τοὺς θεούς. » Οὐκ ἐνὶ δ' αὐτὸν ἀργοῦντα, οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μήτι γε δὴ τοῖς θεοῖς. ||. θαῤῥοῦσε πῶς μήτε θὰ 'τὸ θυμηθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὄχι καὶ 'να θυμώσῃ τόσον. » Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὤμην αὐτὸν, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν (Λουκ.)«. **je croyais que, bien loin d' être si fort irrité de cela, ne s' en rappelerai pas même le lendemain.** ||. ποῖος 'μπορεῖ ποτε θεῶν μὲν υἱοὺς 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς ὄχι, ἴδε Μή. ||. λέγω τὸ ὄχι. » Ἀπόφημι, ἴδε καὶ Στέργω. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ὀχιὰ, ζ., ἴδε Ὄχεντρα.

Ὀχλοβοή. » Θροῦς. **tumulte, tintamarre, vacarne, brouhaha.**

Ὀψιμειὰ (ἡ), (τὰ ὄψιμα γεννήματα). » Ὀψικαρπία. **productions tardives.**

Ὄψιμος, η, ον. » Ὄψιμος, ὄψιος, ὀψιβλαστὴς, ὀψίκαρπος, ὀψίγονος. **tardif.**

Ὄψις (τὸ φαινόμενον μέρος κάθε πράγματος, καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου). » Ὄψις. **aspect, face**, θ. **mine**, θ. §. (συνεκδοχ. τὰ χρώματα τοῦ προσώπου). » Εὔχροια, τὸ εὔχρουν. **teint.** ||. πίνε ὀλίγον κρασὶ 'να κάμῃς ὄψιν. » Οἶνῳ βραχεῖ διατέλει χρώμενος εὐχροίας χάριν. ||. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν, ἴδε Κάμνω. ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψις 'του. » Τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη (Ὁμήρ. Ἰλ. Ν)· » Καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη (Γραφ.)· » Παντοῖος ἐγίγνετο· » Πολλὰς εἶναι χρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου (Πλουτ. Κικ.), ἴδε καὶ Ἀλλαξομισειδιάζω. §. ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιπολῆς (»Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίγνεται τὸ ἐπιπολῆς «). **superficie**, θ. **apparence**, θ. **surface**, θ. ||. Ἔῤῥηξε 'σ τὴν ὄψιν (δι' ὅσα βυθίζονται καὶ ὕστερον ἐβγαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) » Ἀνηνέχθη, ἀνέδυ, ἐπεπόλασεν (» Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀριστοτ.). **monter à la surface ; paraître ; sortir.**

§. (τὸ φαινόμενον καὶ ἑπομένως καλλήτερον μέρος τῶν ὑφασμάτων, φορεμάτων κτλ., τὸ ὁποῖον καὶ Καλὴ, ἐλλειπτικῶς τοῦ Μερειὰ καὶ ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀνάποδη, λέγεται). » Τὸ ἐκτὸς. **endroit.**

Π.

Π, π, τὸ δέκατον-ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Πάγουρος-κάβουρας, κτλ. Εἰς Μ: »Μέσπιλον-μούσμουλον. Εἰς Φ: »Ἑπτὰ-ἑφτὰ, κόλπος-κόρφος, πτερὸν-φτερὸν, πτωχὸς -φτωχὸς κτλ.

Πᾶ (ἐπιφών. ἐκπλήξ. καὶ χαρᾶς)! ἴδε Πάθ!

Παγιαῦλι (εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται Πηδιάβλιν, τὸ ὁποῖον ὁ **Donins** ἐτυμολογεῖ ἀπιθάνως ἀπὸ τοῦ Πυθιαύλου· καλὸν 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, προσδιοριζομένη διὰ τὸ Τουρκ. Νέϊ καὶ τὸ Εὐρωπ. Φλάουτο), ὄργ. (μουσ.). » Πλαγίαυλος, πλάγιος αὐλὸς. **flageolet, flûte (traversière) fifre.**

Παγίδα. » Παγὶς, πάγη, δελεάστρα. **piège, traquet, traquenard,** ἴδε καὶ Ξυλόκαττα. §. (συνεκδοχ. τὰ κόκκαλα τῶν πλευρῶν, τὰ ὁποῖα καὶ Παγίδια οὐδετέρως λέγονται. Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔχει: » Παγίδας τῶν πλευρῶν.«), ἴδε Πλευρόν.

Παγόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Παγόω, » Πηγνύω (-υμι). **glacer, geler, figer, congéler.** §. ῥ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι. **geler, se geler, glacer, se glacer, se congéler, se figer.** §. (συνεκδ. καὶ ὑπερβ. ἀντὶ τοῦ Κρυόνω μὲ ὑπερβολήν). » Ῥιγόω. **être transi de froid.** §. (μτγμ). μένω ξηρὸς (ἀκίνητος) ἀπὸ φόβον ἢ ἐκ-

σιν, παγόνει τὸ αἷμά μου. » Πήγνυμαι. demeurer stupéfait. || . ἐπάγωσε καθὼς τὸ ἤκουσεν. » Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκολ (Ἡλιόδ.)«.

Πάγος » Κρύσταλλος (ὀρθοτ.) Κρύσταλος, πάγος. glace, θ.

Παγοῦρι, ὄστρ. » Πάγουρος. cancre, poupart. pagurus.

Παγουρομάννα, ὄστρ. » Μαΐα, γραῖα (» Γραῖαι ἐριθακώδεες«, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.). crabe. araignée de mer. pagul.

Πάγω, ῥ. ἀμ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » Ὑπάγω, ἴδε Πηγαίνω. || . πάγω 'να κοιμηθῶ. » Εἰς ὕπνον τρέπομαι. || . ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα 'που μᾶς ἀνοιξε 'να πάγῃ 'να τὸν εὕρη ὅπου κεν ἦνε. » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη (Δημοσθ.) || . διότι πρέπει 'να 'πάγουν εἰς τὸν Καίσαρα. » Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέον«, Πλ. || . 'δὲν 'πᾶς 'στ' ἀνάθεμα ; » Οὐκ εἰς ὄλεθρον ; (ἐλλειπτ. καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω) : || . ποῦ πᾶς ; » Ποῖ δὴ σύ ; || . 'πῆγαν μὲ τοὺς βαρβάρους (ἐγύρισαν δηλ. πρὸς τὸ μέρος των), ἴδε Γυρίζω καὶ Περνῶ. || . 'δὲν 'πάγει 'μπροστὰ ἡ δουλειὰ (μεταφ.) . » Οὐ χωρεῖ τοῦργον (Ἀριστοφ.) «, ἴδε καὶ Προχωρῶ. || . πῶς 'πάγει ἡ δουλειά ; » Ὡς ἔχει τὰ πράγματα ; comment va l' affaire ? || . 'πάγει καλὰ (φρσ. ἀντὶ τοῦ. Εἶνε καλά) ! » Εὖ (» Καλῶς) ἔχει· » Καλῶς χωρεῖ. » Ὁδῷ βαδίζει (» Εἰ μὲν οὖν ὑμεῖς ταῦτα βούλεσθε, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐᾶν δεῖ. » Δημοσθ.). l' affaire marche, elle est en train. || . ὅταν 'πᾶν καλὰ τὰ πράγματα. » Καὶ εὐροούντων τῶν ἔξωθεν. || . καλὰ 'πάγει ἡ γεωργία. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας (Ξενοφ. Οἰκον. Ε).« || . κακὰ πᾶν τὰ πράγματα. » Τὰ πράγματα κακῶς φέρεται (Ξενοφ. Ἑλλην. Γ')«. || . 'πάγει εἰς μάκρος ἡ ἀσθένεια, (δηλ. διαρκεῖ πολὺν καιρόν). » Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Α', 1)«. la maladie tire en longueur . || . 'τὸν 'πάγει ἀπὸ κάτω. » Κάτω διαχωρεῖ αὐτῷ (Ξεν.)· » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ. aller par bas. || . ἂν 'τοῦ 'πάγῃ πολὺν καιρὸν τὸ αἷμα. » Ἦν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Β', 2)«. §. ρ. μετ. (ἀπ. ἐκεῖ 'τὸν 'πῆγαν εἰς τοῦ . .) » Φέρω, ἄγω, πορεύω (Ηλάτ. Φαίδρ.). mener, conduire. || . ἂν δὲν ἤξεύρετε τὸν δρόμον, ἐγὼ σᾶς 'πάγω. » Ἡγήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· » Ἡγεμὼν ὑμῖν ἔσομαι τῆς ὁδοῦ· » Ὁδηγήσω ὑμᾶς. je vous menerai (conduirai). || . εἰς τὸν δρόμον ὅπου 'πάγει εἰς τὰς Ἀθήνας. » Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν ἄγουσαν· » Τὴν φέρουσαν ἐς Ἀθήνας· (ἢ ἁπλῶς :) » Τὴν ἐπ' Ἀθήνας. la route qui méne (va, conduit, rend, tend) à Athènes.

Πάγωμα. » Πῆξις. congélation, θ.

Παγωμένος, η, ον. » Πεπηγώς. gelé.

Παγῶνι, π. » Ταὼς-ὼ (ὁ), καὶ ταὼν ὦνος, ὄρνις Περσικὸς ἢ Μηδικός. paon-(προφ. pan).

Παγωνιά. » Παγετὸς, κρυμός. gelée, θ.

Παζαρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πράσσω (-ττω), *μνάομαι. trafiquer, marchander, négocier, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Παζαρήσιος, α, ον. » Ἀγοραῖος. qui se fait (se vend, appartient) au marché (aux halles).

Παζάρι (ὁ τόπος). » Ἀγορὰ, πρατήριον. marché, halle, θ. ἴδε καὶ Ψαροπάζαρον.

§. (ἡ μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ συμφωνία). » Ἀγορὰ (Ἡρόδ. Ζ'), συμβόλαιον, πρᾶξις. marché.

Παζῖ, φ., ἴδε Βλίτον, Λάπατον καὶ Σεῦκλον.

Πάθ (ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως· 'τὸ συνηθίζουν μάλιστα αἱ ἀβροδίαιτοι τῆς πόλεως γυναῖκες) ! » Παπαῖ, βαβαῖ, βᾶ ! parbleu !

Παθαίνω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. . » Πάσχω. souffrir, subir, éprouver. || . τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος ! » Τί πέπονθα, δείλαιος ! || . τί ἔπαθες κ' ἐρρίφθηκες μέσα 'ς τοὺς κρατῆρας ; » Ὅ,τι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες ; par quel motif (par quelle raison)? || . τί διάβολο' ἔπαθες ; ἴδε Παίρνω.

Παθιασμένος, η, ον. » Νοσηματικὸς, νοσηματώδης, ἐμπαθής. maladif, sujet à des maladies.

Πάθος (ἀρρωστία χρονικὴ καὶ δυσίατος). » Νόσος, νόσημα, πάθος (τὸ), πάθημα. maladie, θ. §. (συμφορὰ, συμβεβηκὸς λυπηρὸν καὶ ἐναντίον, εἰς τὸ πλῆθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Δεινὸν, πάθημα (Ἡρόδ.). malheur, calamité, θ, mal, revers, disgrace, θ. ἴδε καὶ Συμφορά. §. (ἀντιπάθεια, μῖσος ἀδιάλλακτον). » Δυσμένεια, ἀπέχθεια. animosité, θ. inimitié, θ. §. (ἐνθύμησις τῆς γενομένης ἀδικίας, καὶ ἐπιθυμία πρὸς ἐκδίκησιν). » Μνησικακία. rancune, θ. ressentiment. || . φυλάττω πάθος, ἴδε Φυλάγω. || . μὲ πάθος, ἐπιῤ. » Ἐμπαθῶς, περιπαθῶς. passionnément. || . χωρὶς πάθος, ἐπιῤ. » Ἀπαθῶς. de sang froid.

Παιγνιδάκι. » Ἀθυρμάτιον (Λουκιαν.). babiole, θ.

Παιγνίδι (τὸ παίζιμον, προφ. κοιν. Παιχνίδι). » Παιδιά. jeu. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν, κυρ. τὰ παιδία). » Παίγνιον, ἄθυρμα. jouet, binbelot. §. (συνεκδ. εἰς τὸ πληθ. τὸ) » Μουσικὸν ὄργανον. instrument de musique. §. (μεταφορ. Γέλασμα.) 'τοῦ ἔπαιξαν ἕνα ('τὸν ἔβγαλαν 'στὸ) παιγνίδι, κτλ. »Παιδιὰν αὐτῷ τοιάνδε ἐμηχανήσαντο. mystifier, jouer un tour (une pièce), faire une pièce.

Παιγνιδιάρης, α, ικον. » Παιγνήμων, φιλοπαίγμων, παιγνιώδης. enjoué.

Παιγνιδιάτωρας (» Ἴσταντα πάντες οἱ λεγόμενοι παιγνιῶται, ἤτοι σαλπιγκταὶ, βουκινάτορες, ἀνακαρισταὶ καὶ σουρουλισταὶ, « Κουροπαλ.). » Αὐλητὴς (ὁ), αὐλητρὶς (ἡ), κιθαριστὴς, κιθαρῳδὸς. joueur d' instrument.

Παιδάκι. » Παιδάριον. petit enfant. ||. παιδάκι μου (φρσ. χαϊδευτική) » Τεκνίον. mon enfant.

Παιδεία. »Κόλασις, (διαφέρει τοῦ τιμωρία, ποινὴ, αἰκία· δίκη. punition, θ. peine, θ. châtiment.

Παιδεύω, ῥ. μετ. » Κολάζω, τιμωροῦμαι, αἰκίζομαι, δίκας λαμβάνω. punir, châtier. ||. παιδεύομαι, ῥ. παθ. » Κολάζομαι, δίκην (δίκας) δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτινύω-υμαι). §. παιδεύομαι (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κοπιάζω), ἴδε Τυραννῶ.

Παιδὶ (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Παῖς (ὁ καὶ ἡ). §. (κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς 'του σχέσιν) » Τέκνον. enfant. ||. τὸ παιδὶ 'δὲν εἴδαμε', καὶ Γιάννη 'τὸ 'βγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Αἴξ οὔ πω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει. «

Παιδιακήσια, ἐπ. » Παιδικῶς. puérilement.

Παιδιακήσιος, α, ον. » Παιδαριώδης. puéril, enfantin.

Παιδοκομῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Γεννῶ.

Παίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀθύρω, παίζω. jouer, se jouer. ||. παίζω κιθάραν. »Κιθαρίζω. pincer la guittare. ||. παίζω φλογέραν κτλ. » Αὐλέω. ||. παίζω τὴν σάλπιγγα (τρουμπέτταν). » Σαλπίζω. sonner de la trompette; donner du cor. ||. παίζω τὴν ἀσκομαντοῦραν. » Ἀσκαυλέω, (ὁ Δίων Κάσ. 'τὸ ἐξέφρασεν οὕτως:) » Αὐλεῖν, ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβαλλοντας. ||. παίζω σφαῖραν (τὸ τόπι). » Σφαιρίζω. jouer à la paume. ||. παίλω καρύδια. » Καρυατίζω. ||. παίζω ζυγὰ ἢ μονά. » Ἀρτιάζω ||. παίζω δάμαν. » Πεσσεύω (-ττεύω). jouer aux echecs. ||. παίζω τάβλι (χαρτιά). » Κυβεύω. jouer au trictrac (aux cartes). ||. παίζω χαρτιὰ (τάβλι) μὲ (τὸν τάβλ). » Διακυβεύω πρὸς (τὸν δεῖνα). § παίζει (ἀντὶ τοῦ Σπαράζει) τ' ὀμμάτι μου τὸ δεξί· ἀρά γε θὰ 'τὴν ἰδῶ; (φρσ. συνήθης, καὶ ἔχουσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν παλαιὰν δεισιδαιμονίαν, ἐκλαμβάνουσαν τὸν παλμὸν τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον ἐρχομοῦ τινος τῶν φίλων ἢ ἐδικῶν μας. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος:) » Ἀλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ » Αὐτάν; §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπατῶ). ἴδε Γελῶ.

Παίξιμον. » Τὸ παίζειν. l' action de jouer. ||. παίξιμον τῆς κιθάρας. » Τὸ κιθαρίζειν (κιθαρῳδεῖν), κιθαρισμὸς, κιθαρῳδία (κυρ. ὅταν συντροφεύεται καὶ μὲ τραγούδια). ||. τῆς δάμας. » Πεττεία, τὸ πεττεύειν. ||. τῶν χαρτιῶν καὶ τοῦ ταβλιοῦ. » Κυβεία, τὸ κυβεύειν, κτλ. ἴδε το 'Ρῆμα.

'Παίρνω (ἀπὸ τοῦ Ἐπαίρω ἢ Ἀπαίρω [» ὅταν ἁρπαθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος,» Εὐαγγ.] ἢ ἀπὸ τοῦ Φέρω, ἴδε παρακατιὼν τὸ παράδειγμα), ῥ. μετ. » Λαμβάνω, κομίζομαι. prendre. ||. 'παίρνω 'πίσω. »Ἀπολαμβάνω, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω (» Καὶ τὰ κατερράθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε,« Δημοσθ. Φιλ. Α). recouvrer. ||. 'παίρνω 'επανω μου (μὲ μισθὸν ἕνα τι ἕνα 'τὸ τελειώσω). » Ἐργολαβέω. entreprendre un ouvrage à forfait. » Ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑφίσταμαι. prendre sur soi, s' en charger, répondre de. ||. 'παίρνω 'επάνω μου (ὅ,τι 'δέν με ἀνήκει), ἴδε Κάμνω. ||. 'παίρνω 'επάνω μου (διὰ τοὺς ἀῤῥώστους), ἴδε Ἀναλαμβάνω ||. 'τὸν 'πῆρ' 'επάνω του (ὁ ἰατρὸς τὸν ἄῤῥωστον) ἕνα 'τὸν ἰατρεύσῃ. » Ἀνέλαβεν αὐτόν. il en repond. ||. 'παίρνω ἀπὸ καταγῆς » Ἀναιρέομαι. ramasser. ||. 'παίρνω δῶρα. » Δωροδοκέω (-ομαι). se laisser corrompre par des présens. ||. 'παίρνω ἄσπρα ἢ μισθόν. » Χρήματα (»Μισθὸν) πράττομαι (» Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι, » Θεοφρ.). ||. 'παίρνοντας (ὀρθ. Πέρνοντας) δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν μισθόν. » Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). » ||. μοῦ 'παίρνει διάφορα

» Πράσσει με τόκους (Ὁμηρ. Βατραχ.). ||. τί θα μοῦ 'πάρῃς δι' αὐτό; » Τι καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ (Λουκιαν.); combien me le ferez-vous payer? (ἢ) combien me le ferez-vous? ||. 'παίρνει 'σ τὰ τριάντα ἕνα. » Τριακοστὴν πράττεται. ||. 'παίρνω αἷμα (ἐγὼ ἄλλον). » Φλεβοτομέω, σχάζω (-άω), σχάζω (διαιρέω) τὴν φλέβα. saigner. ||. 'παίρνω αἷμα (μοῦ 'παίρνει δηλ. ἄλλος). » Φλεβοτομέομαι. se faire saigner, être saigné. ||. 'παίρνω νερόν » Ὑδρεύομαι. §. » Ἀρύομαι καὶ ἀρύτομαι. faire de l' eau. ||. 'παίρνουν νερὸν τὰ 'ποδήματά μου. » Οὐ στέγουσι. mes bottes percent, ἴδε καὶ Πλέω ||. 'παίρνω φωτιὰ' (ἀνάπτομαι δηλ.), ἴδε Πιάνω. ||. προτοῦ 'να 'πάρῃ φωτιά'. » Πρὶν ἀντιλαβέσθαι τῆς φλογὸς (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 249) «. ||. 'παίρνει ('δὲν 'παίρνει) δηλ. ὠφελεῖται ἀπὸ λόγια, (φρσ. ἀντὶ) αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ:) » Αἴ γὰρ δήποτε τέκνον ἐπιφροσύνης ἀνέλοιο, οἴκου κήδεσθαι (Ὀδ. Τ. 22) «. ||. 'παίρνω λόγια ἀπό τινα. » Ἀποστοματίζω (Εὐαγγ.), = » Παγιδεύω ἐν λόγοις. ||. 'τὸν 'πῆρε ('δὲν 'τὸν 'πῆρε) τὸ βόλι κτλ. (ἀπαράλλ. μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἀπηῦρεν (» Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Λ. 391, ὀλίγον 'να 'τὸν 'πάρῃ). ||. 'παίρνω ἰατρικὸν (φαρμάκι, κτλ.). » Προσφέρομαι, λαμβάνω (» Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἕωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους, οὐδὲν ὁτιοῦν ὑπὸ φαρμάκου πείσεται, » Ἀθήν. Γ'). ||. 'παίρνω (ἀντὶ Τρώγω) μίαν βοῦκαν ψωμί. » Σῖτον αἱροῦμαι (προσφέρομαι). prendre. ||. 'παίρνω ('παίρνω κοντά μου) δοῦλον, δουλεύτραν, κτλ. » Μισθόομαι. arrêter. ||. ('παίρνω γυναῖκα), 'πῆρε τὴν κόρην τοῦ τάδε. » Ἔσχεν (» Ἔλαβεν, » Ἠγάγετο). ||. 'τὸν 'πῆρε μαζῇ 'του. » Ἀπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. il l' a amené avec lui; il l' a emporté. ||. (ἐπὶ πράγμ.) 'παίρνω μαζῇ μου. » Συνεπάγομαι ||. 'πάρε 'τον μαζῇ σου. » Ἄγε μετὰ σεαυτοῦ λαβών. emmenez-le. ||. 'τόν 'πῆρ' ὁ ἄνεμος, ἴδε Ἄνεμος. ||. 'τὸν 'πῆρ' ὁ θυμός, ἴδε Πιάνω. ||. 'μὲ 'πῆραν τὰ δάκρυα (τὰ γέλια)· τὸν 'πῆρε τὸ παράπονον (φρσ.), ἴδε Ἔρχομαι. ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι. » Παρεῤῥύη (» Παρηνέχθη, » Ἠλάθη, » Παρεσύρη) τῷ ῥεύματι. il fut emporté (entraîné). ||. τί σ' ἐπῆρ' ὁ δαίμονας (τί διάβολον ἔπαθες); (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Σοφοκλέους τὸ) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων (Οἰδ. Τυρ.); « ||. 'να 'τοὺς 'πάρῃ ὁ διάβολος! » Ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ γένοιντο· » Κακοὶ κακῶς ὄλοιντο· » Κακῶς ὄλοιντο. ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς, (καὶ μὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐν Ἴωνι): » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν. ||. 'τοῦ 'πῆρε τὸν νοῦν (ἡ τάδε τοῦ τάδε), (τὸν ἐξεμυάλισε, κτλ.), (φρσ. τῆς ὁποίας τὸ ἀνάλογον περιέχεται εἰς τὸ ὄνομα Ἀρσινόη, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν ἡ κολακεία διαφόρους τῆς Αἰγύπτου βασιλίδα), ἴδε Τρελλαίνω καὶ Ξετρελλαίνω. ||. 'τὸν 'πῆρ' ἡ πανοῦκλα. » Ἀπήνεγκεν αὐτὸν ὁ λοιμὸς (Ἡροδ.). la peste l' emporta. ||. 'παίρνω ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζομαι. ||. 'παίρνω βράσιν, ἴδε Βράσις. ||. 'παίρνω ἄλλον δρόμον. » Ἑτέραν τρέπομαι· » Ὅμως δὲ καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδὸν (Δίων Χρυσόστ. λόγ. μβ') «. ||. ἐπῆρεν ἄλλον δυσκολώτερον δρόμον. » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν) «, Θκδ. ||. 'να 'πάρῃ τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας. » Τὴν ἐπ' Ἰταλίας τραπέσθαι. ||. μὴ 'ξεύρωντας ποιὸν δρόμον 'να 'πάρῃ. » Ἀπορῶν ποίαν τράπηται. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος τὸν 'παίρνει (τὸν δρόμον δηλ.) εἰς ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ (Θουκ.) «. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ δρόμος 'ως τὸ παραθαλάσσιον ἦτον πολὺς, αὐτὸς 'τὸν 'πῆρεν εἰς δυὸ 'μέραις καὶ μίαν νύκτα. » Πολλὴν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ὁδὸν ἡμέραις δυσὶ καὶ μιᾷ νυκτὶ συνελών «. ||. 'παίρνωντας (τὸ ἀλλ. ἀφίνωντας) τὸ βουνὸν τῆς Ἴδης ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι. » Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὰν χέρα (Ἡρόδ. Ζ', 42) «, ἴδε καὶ Ἀφίνω ||. 'παίρνω ἕναν ὕπνον. » Καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο (Ὅμ.)· » Ὕπνον αἱρεῖσθαι· » Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου (Ἡροδ). ||. τὸν Δία ὅμως 'δὲν 'τὸν ἔπαιρν' ὁ ὕπνος. » Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (Ἰλ. Β') «. ||. 'πέ 'μας τίποτε 'να μᾶς 'πάρῃ ὁ ὕπνος. » Λέγειν τι ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ (Θεοφρ.) «· (καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἴων. στίχ. 318): » Ἅπαν Θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος «. ||. 'πῆρε μέσα εἰς τὸ περιβόλι 'του κ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. » Διέλαβε τὸ χωρίον τῷ τοῦ κήπου περιβόλῳ. ||. 'τὸν 'πῆρε σ' τὸ 'σπίτι 'του. » Στέγης αὐτῷ μεταδέδωκεν· » Ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν (Δημ. κατὰ Νεαίρ.). ||. ποιός 'πῆρε τὸ παιγνίδι (ἐκέρδισε δηλ., ἐνίκησεν, ἀνάλογον μὲ

τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Ἀνείλετο Ὀλύμπια, ἀνείλετο τὸν ἀγῶνα, (καὶ σαφέστερον ἀκόμη᾽ μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Ἤ κε φέροισι μέγα κράτος ἢ κε φεροίμαν (Ἰλ. Σ) «. || . ποιὸς τὸ ᾽πῆρε (το παιγν.δι δηλ. ἢ τὸ εἰς τὸ λαχεῖον ἐβγαλμένον πρᾶγμα); ἴδε Λαχνός. || . ᾽πῆρε τὸ κάστρον. » Εἶλεν (»Ἐξεῖλε) τὸ χωρίον (τὸ τεῖχος, τὴν ἄκραν, τὸ φρούριον). || . ᾽πῆρεν ἀέρις. » Ἄνεμος ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης. prendre, ἴδε καὶ Σηκόνω. || . τὸ ᾽σπίτι ᾽παίρνει ἀέρα, φῶς κτλ. » Οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν (Πατ. Φιλιπ. 19, καὶ Λιβ. 39, 50) «. || . ᾽ως οὗ ᾽να ᾽πάρῃ τὴν μυρωδιάν. » Μέχρις ἂν οὗ τὴν ὀσμὴν ἀναλάβῃ (Διοσκορ.)«. || . ᾽πῆρα τὸ γράμμα σου. » Ἐκομισάμην τὴν ἐπιστολήν. j' ai reçu votre lettre. || . ᾽παίρνω ᾽σ τὸ κονδύλι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Γράφω). » Γραφῇ παρὰ δωμ. mettre (coucher) par ecrit. || . ἔπαρε τὸ δικόν σου. » Ἄραν τὸ σὸν (Εὐαγγ.) «. || . ᾽να ᾽τοῦ ᾽πάρετε λογαριασμόν. »Τὸν λόγον ἀπολαβεῖν παρ᾽ αὐτοῦ (Αἰσχ.) «, ἴδε καὶ Λογαριασμός. || . ᾽να ᾽πάρῃ πάλιν εὔκολα τὸ ἀξίωμα. » Ἐλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν. || . ᾽τὸ ᾽πῆρεν ἀνάποδα. » Εἰς τοὔμπαλιν ὑπείληφεν. » Οὐχ ὡς ἔδει ἐξεδέξατο. il l' a pris mal (de travers). || . ᾽τὸ ᾽πῆρε σὲ ᾽ντροπή, σὲ ἀτιμία. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε (Πλούτ. Κικ.) «. || . πόσο ᾽παίρνει μέσα αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον; ἴδε Χωῶ. || . ᾽παίρνομαι, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ξεπαίρνομαι.

Πακτόνω, ῥ. μετ. » Μισθόομαι, ὠνοῦμαι. prendre à ferme, affermer, ἴδε καὶ Ἐνοικιάζω.

Πάκτωμα. » Μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ὠνή (κυρ. δημοσ. πρασόδων, τὸ αὐτὸ καὶ) τέλος. l' action de prendre à ferme (d' affermer).

Παλαβὸς (ὁ Τουρκ. Σασκίνης ἢ Σερασέρης, ἐκ τοῦ) Παλαιὸς (κατ᾽ ἐπένθεσιν τοῦ Αἰολικοῦ F » Παλαιὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφαρμένος ἡδῆ, ἄφρων, ἠλίθιος, « Ἡσύχ. ἢ τοῦ) » Ἀλαὸς, ἡ, ὁν. » Ἐμβρόντητος, ἠλίθιος. niais, imbecille, sot, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χαμένος καὶ Χάχας.

Πάλαι, ἐπ., ἴδε Πάλιν.

Παλαιὸς (προφ. καιν. Παληὸς), ἀ, ὁν. » Ἀρχαῖος, παλαιὸς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ κτλ.) πάλαι, πρεσβυγενὴς (ποιητ.), παλαιγενὴς, ἀπηρχαιωμένος. vieux. vieil, ancien, antique. || . ᾽τὸν παληὸν καιρόν. »Τὸ πάλαι, τὸ παλαιὸν, τὸ ἀρχαῖον, ἐν τοῖς ἄνωθεν (πάλαι, ἔμπροσθεν) χρόνοις (Δημοσθ.). ancienneement. §. (ἐν συνθέσει σημαίνει συνεκδοχ. τὸ ἄχρηστον, οὐτιδανὸν, καθὼς Παλιάνθρωπος, Παληόγρηα, Παληόρασον κτλ.). » Λυπρὸς, φαῦλος, εὐτελὴς. chetif, suranné, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος καὶ Τιποτένιος. || . κάτι παληόδενδρα. » Δένδρ᾽ ἄττα λυπρὰ (Θεοφρ.) «. || . μιὰ᾽ παληοκαλύβα᾽. » Καλύβην λυπρὰν. || . κάτι παληόπαιδα καὶ παληογυναῖκες. »Γύναιά (»Γυναικάρια) τινα καὶ παιδάρια οἰκτρά. «

Πάλαιμα. » Πάλη. lutte, θ.

Παλαίστρα (κυρ. ἡ πρᾶξις), ἴδε Πάλαιμα. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου). » Κονίστρα, παλαίστρα, γυμνάσιον. lieu de la lutte, lice, θ. gymnase.

Παλαμάρι. » Κάλως-ω (ὁ), κάμη(μι)λος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) câble. »Πρυμνήσιον (»Ἀπόγειον καὶ Ἀπόγαιον) σχοινίον, πεῖσμα. amarre, θ. ἴδε καὶ Παράγγι.

Παλάμη (τὸ μέσα τοῦ χεριοῦ). » Παλάμη. paume θ. §. (εἶδος μέτρου 4 δακτύλων), ἴδε Δάκτυλος.

Παλαμίζω (ναυτ.), ῥ. μετ. » Ἀλείφω, ἐπαναλείφω, κονιάω, κων ζω, ἐπιχρίω. espalmer.

Παλαμύδα, ᾽ψ. (γενικῶς μὲν) » Θύννος (ἰδιαιτ. δὲ) ὄρκυνος (ἡ μεγίστη, ἡ κοινῶς Πετσ ύδα, τοῦ ὁποίου μετάφρασις εἶνε τὸ) Τεμαχῖτις (-ίτης). (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἁλιεύεται τὸν Μάϊον, ὅθεν λέγεται Μαϊάτικον ᾽ψάρι, καὶ ἀπὸ τὸν Ὀππιαν. Ἁλ. Γ': » Ἐλαρινὸς θύννων στρατὸς, « ἢ μᾶλλον Τοῦνος, διότι τὸ Μαϊάτικον ἔχει λέπια), θυννὰς θυννὶς θύννη καὶ πτλαμὺς (ἡ μικρότερα), σκορδύλη (ἡ μικροτάτη, ὁμοία μὲ μεγάλον Σαυρίδι [Λατ. lacerta], ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα, τὴν ὁποίαν Κατσιβέλαν ὀνομάζουν εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Βόσπορον). thon, pélamyde, θ.

Παλαμυδοκόμματον, ἴδε Τροχιλί.

Παλάτι. » Βασίλειον (Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. συνηθέστερον ὅρως τὸ πληθ.) βασίλεια (τὰ), ἀνάκτορον, αὐλὴ (μεταγ. » Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, « Ἀθήν.), ἡ βασίλειος αὐλὴ (ἑστία) (Ἡρωδ.), ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα. palais.

Πάλεμμα, ἴδε Πάλαιμα.

Παλεύω, ῥ. ἀμ. » Παλαίω. lutter.

Παληήγερως (-γρα), ἴδε Σκατήγερως.

Παληόνω, ῥ. μετ. » Παλαιόω. user, friper (διὰ τὰ φορέματα). §. ῥ. αὐτοπ. » Παλαιοῦμαι. vieillir.

Παληόπανον. » Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον. chiffon, haillon, ἴδε καὶ Κουρέλι.

Παληοπάπουτσον. » Σαθρὸν ὑπόδημα,

ἐμβάς παλαιὰ (Ἀριστοφ.). savate, θ.

Παληόρουχον. » Ἱμάτιον σαθρὸν (πεπαλαιωμένον). vieil habit, friperie.

Παληὸς, ά, όν, ἴδε Παλαιός.

Παληόσπιτον. »Πεπαλαιωμένον (»Ὑπόσαθρον) οἴκημα. masure, θ. vieille (mechante) masure.

Πάλημα (ἐκ τοῦ) » Παλαίωμα, » Παλαίωσις. vetusté, θ,

Πάλιν (προφ. κοιν. Πάλαι), ἐπ. » Αὖθις, αὖ, πάλιν, (καὶ ἐκ παραλλήλου) αὖθις αὖθις αὖ, (καὶ) πάλιν αὖ. de nouveau, encore une fois (un coup), une seconde fois.

Παλιοῦρι, δ. (ἀγκαθ.). » Παλίουρος (ὁ καὶ ἡ), ῥάμνος (ἡ μέλαινα). palioure, épine de Christ, porte-chapeau.

Παλλακίδα. » Παλλακὶς, παλλακευομένη. concubine, θ.

Παλληκαράκι. » Ἔρνιθος, βούπαις, μείραξ, μειράκιον, ἐφήλιξ. jouvenceau.

Παλληκαρᾶς. » Ἀκμαῖος, σφριγῶν, ῥωμαλέος, γεννάδας. vigoureux, robuste.

Παλληκαρήσια, ἐπ. (ἐπὶ σώματος) » Ἐῤῥωμένως, ἀνδρικῶς, νεανικῶς, ἐντόνως. vigoureusement. §. (ἐπὶ ψυχῆς). » Γενναίως. courageusement, vaillement, bravement, valeureusement. ||. πολέμησε παλληκαρήσια. » Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο, ἠρίστευσεν, ἠνδραγάθησε, τὴν ἀρετὴν ἐπεδείξατο. il se comporta en brave.

Παλληκαρήσιος, α, ον. » Νεανικὸς, ἀνδρικός. valeureux, d' un homme de coeur.

Παλληκάρι ἢ Παλικάρι (καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὰ Τακτικά » Συμβολὴς δη» μοσίας προσδοκωμένης, πλῆθος τῶν λε» γομένων Παλλικαρίων, ἤγουν τῶν δου» λευόντων τοῖς τε ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατι» ώταις, ἐπιφέρεσθαι οὐ συμβουλεύομεν,«), (κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Νεανίας, μείραξ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ θηλυκοῦ), μειράκιον, πάλληξ καὶ πάλλαξ. adolescent. §. (κατὰ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος), ἴδε Παλληκαρᾶς. §. (ἠθικῶς, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς). » Γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός. homme de cœur, courageux, brave, vaillant. ||. ἐστάθηκε (φέρθηκε) σὰν παλληκάρι. » Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο. il se comporta en brave (bravement). ||. ἂν ἦσαν παλληκάρια οἱ στρατηγοί. » Εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ (Θκδ.).

Παλληκαριὰ (κυρ. ἡ ἰδιότης καὶ ἕξις τοῦ παλληκαριοῦ), ἴδε Ἀνδρία. §. (συνεκδοχ. τὸ ἔργον παλληκαριοῦ). » Ἀρετὴ (εἰς τοὺς παλαιοτέρους), ἀνδρὸς ἔργον, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθία, νεανίευμα. trait de courage, coup de bravoure, exploit, bravoure, θ.

Παλοῦκι. » Πάτσαλος καὶ Πάτταλος, σκόλοψ, σταυρός, ἔμβολος. pieu. ||. μήτε παλοῦκι, (φρσ.) δηλ. τίποτε. »(Ἔχουσιν) οὐδὲ πάτταλον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 284).

Παλουκόνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκολοπίζω (διὰ τῆς ἕδρας), ἀνασκινδαλεύω καὶ ἀνασχινδαλεύω (Πλάτ.), σκολοπίζω. empaler.

Παλούκωμα. » Ἀνασκολόπισις καὶ ἀνασκολοπισμὸς (ὁ διὰ τῆς ἕδρας). empalement.

Πάνα (ἡ), (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἄντερα). » Ἐπίπλοον. épiploon.

Πανάδα (ἡ), (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν ὁ Τουρκ. Περδὲς) » Καταῤῥάκτης (εἶνε δύο εἰδῶν:) μέλας (ὅστις λέγεται καὶ) ἀμαύρωσις (καὶ) γλαύκωμα· (καὶ) λευκὸς (, ὅστις λέγεται καὶ) ὑπόχυμα. tasè, θ. goutte, sereine, θ. ||. τοῦ καταίβηκε πανάδα. » Ἐγλαυκώθη τὰς ὄψεις.

Παναιράκι. » Κανίσκιον. corbillon, petite corbeille, θ.

Παναίρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. Panarium, Πανάριον [Σέξ. Ἐμπ.], ταὐτὸν τῷ ἀρτοφόριον. Ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος ἐπέγραψε τὸ κατὰ τῶν Αἱρέσεων σύγγραμμά του Πανάριον). »Κανοῦν,κάνα(νι)στρον (σώζεται ἡ λέξις), λίκνον, ἀρτίχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ), κάνης-ιτος (ὁ). corbeille, θ. panier.

Πανᾶς. » Ὀθονοποιὸς (Διοσκορ.), ὀθονοπώλης. linger, ouvrier en toile.

Πανδρειά. » Γάμος. mariage, ἴδε καὶ Ὑπανδρεία. ||. κορῆτσι τῆς πανδρειᾶς. » Παρθένος γάμου ὡραία (ὡρία), γάμων (ἀνδρὸς) ὥραν ἔχουσα, ἐπίγαμος, ἀκμαία (Λουκιαν.), συνοικεῖν ἡλικίαν ἔχουσα (Ἰσαῖος). mariable, nubile, ἴδε καὶ Φθασμένος.

Πανδρεμένος, η, ον, ἴδε Ὑπανδρευμένος.

Πανδρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ὑπανδρεύω.

Πανηγύρι (ἐμπορικόν). » Ἀγορά. foire, θ. ||. κάμνουν πανηγύρι. » Ἀγορὰν συνάγουσι (Στράβ.). §. (θρησκευτικὸν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον κατ' ἀρχὰς, ἢ εἶνε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐμπορικόν· ἔθεν καὶ ἡ Τουρκικὴ παροιμία διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Μέκας εἰς τὴν Ἀραβίαν: » Ἔμ,ζιαρὲτ, ἐμ,τυτζαρὲτ«, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Πλάτ. τὸ, » Ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν«). »Θεωρία, πανήγυρις. solemnité, θ.

Πανὶ (ἀπὸ τοῦ) » Πανίον (ὑποκορ. τοῦ) πήνη (» Πηνίον δέ . ., ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ Πανίον ἡ ἀγοραία λέξις « , Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 762), πήνισμα, ὕφασμα, ὀθόνη, φάρος (τὸ) (ποιητ.). étoffe, θ. toile, θ. ||. βάλλω πανὶ (εἰς τὸν ἐργαλειὸν ἵνα ᾽το φάνω). » Ἵστὸν ἵστημι. || . βγάζω τὸ πανί. » Καθαιρέω τὸν ἱστόν. §. πανὶ τοῦ καραβιοῦ. » Ὀθόνη, ἱστίον. voile, θ. (γενικῶς) || . (ἰδιαιτ. δὲ τὸ πρῶτον ἢ μεγαλήτερον). » Ἀρτέμων, ἀκάτιος. voile d᾽ artimon. || . (τὸ δεύτερον). « Ἐπίδρομος. misaine. || . (τὸ τρίτον.) » Δόλων. hunier (le petit). || . κάμνω πανιά. » Δοῦναι τοῖς ἱστίοις, ἀνάγεσθαι, ἐκπλέειν. mettre à la voile. || . στέκομαι ᾽σ τὰ πανιὰ (Ἰταλ. ὄρτσα-λαμπάντα). » Ἀνάκωχεύω. mettre en panne.

Πανοῦκλα (τὸ ἄλλ. Θανατικὸν ἐκ τοῦ Λατιν. pannucula, φυμάτιον,) »Πανίκουλα (εἶδος πράσματος, κατὰ τὸν Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 196). » Λοιμός, λοιμώδης νόσος, λοιμικὸν νόσημα, πανώλης καὶ πανωλη. peste, θ. || . ἀπ᾽ ἔξω κοῦκλα, καὶ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ.), ἴδε Κοῦκλα.

Πανουκλιάρης, α, ικον } . » Λοιμῶν,
Πανουκλιασμένος, η, ον } λοιμόβλητος
Πανουκλοκτυπημένος, η, ον } pestiféré.

§. pestilentiel.

Πάντα, ἐπίρ., ἴδε Πάντοτε.

Παντέρημος (ὁ ὅλως δι᾽ ὅλου ἔρημος), η, ον. » Ἀπέρημος. tout à fait désert.

Πάντοτε, ἐπίρ. » Ἀεί, ἀείποτε, ἐσαεὶ καὶ εἰσαεί, διηνεκῶς, ἑκάστοτε, πάντοτε (μεταγ.), εἰς τὸν Λούκ. τοῦ Λουκ. εὑρίσκεται καὶ τὸ, πάντα (» οὔτε φαγεῖν ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, «). toujours.

Πανταπραμμένος, η, ον, ἴδε Τριμμένος.

Παντοτεινὰ, ἐπ. » Ἀΐδιως, αἰωνίως, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.), ἐνδελεχῶς. éternellement, perpétuellement.

Παντοτεινὸς, η, όν. » Ἀΐδιος, διηνεκὴς, ἐνδελεχὴς, αἰώνιος. éternel, perpétuel.

Παντοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Πανταχοῦ (-χῇ, -χοῖ), πάντη, πάντοσε (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ΄), πανταχόσε. partout. || . ἀπὸ παντοῦ, ἴδε Ὅλος.

Παξημάδι (εἰς τὰ τακτ. τοῦ Λέοντ. γράφεται Παξαμάδιν, εἰς δὲ τὰ Γλωσσαρ. Παξαμὰς-άδος, ἴσως ἀπὸ τοῦ Παξάμου, ὅστις, κατὰ τὸν Σουΐδαν, ἔγραψεν Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοιχεῖον.). » Δίπυρος (» Διπυρίτης) ἄρτος. biscuit.

Πάπαλα (λέξις, τὴν ἐποίαν, ἀναλογοῦσαν μὲ τὸ Κουκκοῦτσι, Στάλα, καὶ ἄλλας τοιαύτας τῆς γλώσσης μας φράσεις, συνηθίζουν αἱ τροφοὶ καὶ μητέρες, ὅταν θέλουν ᾽να ᾽ποῦν εἰς τὰ βρέφη, ὅτι δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν) » Παιπάλη (καὶ ὁ Ἀριστοφάνης), ἴδε καὶ Στάλα.

Παπί, ἴδε Παππί.

Πάπια, π., ἴδε Πάππια.

Παπίσιος, α, ον, ἴδε Παππίσιος.

᾽Πάπλωμα (πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τὸ) » Πέπλος-πέπλωμα (παραγωγὴ, παρὰ τὴν (ἀπὸ τοῦ) Ἐφάπλωμα (μ᾽ ὅλον ὅτι ὁ Εὐσταθ. Ἰλ. Ω, 230, λέγει ὅτι » Τοὺς τάπητας οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἓν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι«). » Ἐγκοίμητρον, κυπάς. couverture, θ.

Παππαγάλος, π. » Ψιττακός (» Παρὰ δὲ Ἰνδῶν μόνων ἄλλα τε κομίζεται καὶ ὄρνιθες οἱ ψιττακοί, « Παυσαν. Β΄, 28), ψιττάκη. perroquet (εἶνε ἄπειρα εἴδη).

Παππάρα. »Πολτὸς, ἀθάρα. panade, θ.

Παππαροῦνα (ὁ Ἐτυμολόγος τὴν γράφει Παπαρίναν), φ. καὶ ἄνθ. » Μήκων (ἡ κηπαία, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἥμερη ἢ κατμερλίδικη, Ἀραβ. Χασχάς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τὸ ἀφιόνι), ῥοιὰς (ἡ κατακόκκινη), ἀργεμώνη (ἡ ἀσπροκόκκινη). pavot, ἴδε καὶ Ἀγριοπαππαροῦνα.

Παππᾶς. » Πρεσβύτερος (ὁ ἔγγαμος), ἱερεὺς ἢ ἱερομόναχος (ἐκκλησ. κυρ. ὁ ἄγαμος). prêtre.

Παππάκι, ὑποκορ. τοῦ

Παππί. » Νησσάριον καὶ νηττάριον, νήττιον. canette, θ. caneton, bouret.

Πάππια, π. » Νῆσσα καὶ Νῆττα. canard, καὶ (εἰς τὴν Νορμανδίαν) malard (κυρ. ὁ πάππος), cane ἢ boure (ἡ πάππια).

Παππίσιος, α, ον. » Νησσαῖος. de canard.

Παπποῦς. »Πάππος, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ. grand-père. || . ὁ πατέρας τοῦ παππού. » Πρόπαππος, ἐπίπαππος. bisaïeul. || . ὁ παππούς τοῦ παππού. »Ἐπίπαππος (Πολυδ.), προσεπίπαππος, τρισεπίπαππος. trisaïeul.

Παπύρι, φ. »Πάπυρος, βύβλος. papyrus.

Πρὸ, πρόθ. (᾽τὴν μεταχειριζόμεθα ἐν μὲν συντάξει συγκριτικῶς, Ἀ, ἀντὶ τοῦ συνδέσμου) » Ἤ. que. (ὁ Κορ. Ἀτ. τόμ. Ἀ. λέγει πότε πρέπει ᾽να ᾽τὴν γράφωμεν Παρὰ καὶ πότε Παρ᾽ ἄ). || . καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ἐκεῖνο. » Τοῦτο ἐκείνου αἱρετώτε-

ρον ||. τὸ νερὸν εἶνε πλέον στοιχεῖον παρὰ ἡ γῆ. » Κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι στοιχεῖον παρὰ τῇ γῇ (Ἀριστοτ. περὶ φυτ.) «. || . μερικοὶ καρποὶ γίνονται καλλήτεροι εἰς ἕνα τοπον παρὰ εἰς ἄλλον. » Τινὲς τῶν καρπῶν κρείττονές εἰσιν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ παρ' ὃ ἐν ἑτέρῳ (ὁ αὐτ. αὐτόθι)«. || . καὶ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου ἔγιναν συχνότεραι παρὰ ὅσας ἐνθυμοῦντο ἀπὸ τοὺς προτητερινοὺς χρόνους. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα (Θουκ.)«. §. (Β'. ἐξαιρετικῶς). » Πλὴν, ἀλλ' ἢ. excepté. » Παρά. moins, (καὶ πολὺ ἀκριβέστερον) près, ἴδε καὶ Ἔξω. || . οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν Ἔρωτα, παρὰ αἱ Μοῦσαι (λέγει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου, ἐξηγούμενος τὴν ἀρχὴν τοῦ Α'. Εἰδυλ.) » Οὐδὲν πρττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, » Ἢ ταὶ Πιερίδες«. || . ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ (δέκα, κτλ.) παρὰ τέταρτον (παρὰ δέκα, παρὰ εἴκοσι κτλ.). » Ὀκτάπουν (» Δεκάπουν) τὸ στοιχεῖον, τεταρτημορίου (πεμπτημορίου, κτλ.) δέοντος. il y a huit (dix etc) heures, moins un quart (dix, vingt minutes etc). || . παρὰ δύο πενῆντα (δηλ. σαράντα ὀκτώ). » Δυοῖν δεόντοιν (ἀποδεόντοιν) πεντήκοντα. || . παρὰ εἰκοσιένα τριακόσια (δηλαδὴ διακόσια ἑβδομήντα ἐννέα). » Εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια (Φωτ. Μυριοβ.) «. || . εἴκοσι χρόνους, παρὰ ἓξ μῆνας. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν (Εὐσεβ.). vingt ans, à six mois près. §. ᾽μέρα παρὰ ᾽μέρα. » Παρ' ἡμέραν· »Ἡμέραν παρ' ἡμέραν (Δημοσθ. Νεαιρ.)· »Παρὰ μίαν. || . ὀὲν ἡξεύρομεν ἄλλον παρὰ τὸν Δημοσθένην. »Οὐδένα πλὴν Δημοσθένη (πλὴν Δημοσθένους) γινώσκομεν. || . τίποτε ἄλλο ᾽δὲν ἔπρεπε ᾽να κυττάζωμεν παρὰ τὸ φαγεῖ.' »Οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσῆκεν, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. || . δὲν ἦτεν ἄλλο, παρὰ ὅτι . . »Οὐκ ἔτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι . . (Συνεσ.).

§. (Γ'. ἐν δὲ συνθέσει ά, εἰς σημασίαν αὐξήσεως, ὑπερβολῆς, τοῦ πέραν τοῦ δέοντος): ᾽τὸ παράκαμες, τὸ παραξήλωσες, παράκαιρα, παραμέσα, παραχώνω, κτλ. (ἡ σημασία εἶνε ἀρχαιοτάτη). plus qu' il ne faut. (δ', σχέσιν καὶ ἐγγύτητα) παρακόρη, παραθύρι, κτλ.

Παραβαραίνω, ῥ. μετ. »Δι' ὄχλου γίγνομαι. importuner, être à charge.

Παραβλάζαρον. » Παραφυὰς, παραβλαστὴ, παραβλάστημα. rejeton, surgeon, drageon, œilleton (κυρ. τοῦ Γαροφάλλου καὶ τῶν ὁμοίων). jeton, talle.

Παραβλέπω, ῥ. μετ. »Ὑπεροράω, παροράω, περιοράω, (περιείδω, ἄχρ. ὤδεν τὸ) περιδεῖν. negliger, voir d' un œil indifferent. || . ὀὲν πρέπει ᾽να τὰ παραβλέπωμεν. » Οὐ περιοπτέον.

Παραγγελιά. » Ἐντολὴ, παρεγγύησις, παραγγελία, τὸ ἐντεταλμένον (παραγγελλόμενον). comaudement, message. §. »Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. Χαρακτ.). commission, θ.

Παραγγέλνω. ῥ. μετ. » Ἐντέλλομαι, ἐπισκήπτω, παραγγέλλω, κελεύω, διατείλομαι, παρεγγυάω (-ομαι), διατάσσω -ττω (-ομαι), επιστέλλω. enjoindre, charger, recommander, commander, donner commission. || . μὲ παρήγγειλε ᾽να εἰπῶ. » Ἐπέτειλεν φράσαι (Ἀριστφ.)«. || . καθὼς τοὺς παρήγγειλεν ὁ Δημοσθένης. » Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους (Θουκ.)«. || . ἀφ' οὗ τοὺς παρήγγειλαν τι ἔπρεπε ᾽να εἰποῦν, ᾽τοὺς ἐστείλαν ὀπίσω. » Ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν, « Θουκ.

Παραγγελτὸς, ἡ, όν. »Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Τὰ, κτλ.) ἀπ' ἐντολῆς, ὁ κατὰ συγγραφήν. de commande.

Παράγγι, ναυτ. (τὸ παλαιόν, ἢ ἡ ᾽γούρενα τοῦ καραβιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Παράγειον, ἀπόγειον καὶ ἀπόγαιον (σχοινίον), εὐνὴ (ποιητ.). amarre, θ.

Παραγεμίζω (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Παραγομίζω), ῥ. μετ. » Ὀνθυλεύω, μον(ζον)θυλεύω. farcir.

Παραγέμισμα. » Ὀνθύλευσις, γέμισμα. farce, θ.

Παραγεμιστὸς, ἡ, όν. » Ὠνθυλευμένος, σακτὸς (» Τευθὶς σακτὴ, ταύτην δ' εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἰδιωτιζοντας, παραγεμιστὴ,» Εὐστάθ.), γεμιστὸς (Ἀθην.), μεμονθυλευμένος. farci.

Παραγίνομαι (Ὡριμάζω παρὰ τὸ δέον: προφ. κοιν. Παραγένομαι.), ῥ. ἀποθ. » * Ὑπερπεπαίνομαι. devenir trop mûr.

Παραγνωρίζω (κάμνω λάθος εἰς τὸ γνώρισμα). »Ἀλλογνοέω. prendre le change, méconnaître.

Παραδάγκαλον (ἡ πρησμένη γαργαλήθρα τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Γαργαλήθρα.

Παραδαρμός. » Ῥιπτασμὸς, βλητσρισμὸς, ἔρριψις (Ἱππκρ. π. Χυρῶν). anxiété (agitation) d' un malade.

Παράδειγμα. » Ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, τύπος, παράδειγμα. exemple.

Παράδεισος. » Παράδεισος (Ἐκκλ.) (» Ὥσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες . . χωρίον, ὃ καλοῦσι Μακάρων νήσους

καὶ Ἡλύσιον πεδίον, « Γραγ. Νιζ. Στηλιτευτ. Β'). paradis.

Παραδέρνω, ῥ. αὐτοπ. » Παραφέρομαι, παραφέρω ἐμαυτὸν, ῥιπτάζομαι, ῥιπτάζω ἐμαυτὸν, σφαδάζω, βλητρίζω. se débattre, être dans une grande agitation (comme un malade). §. τὸ καράβι παραδέρνει. » Διαφέρεται. lutter contre les flots. §. (μεταφ.), ἴδε Κοπιάζω καὶ Τυραννοῦμαι.

Παραδίνω, ῥ. μετ. » Παραδίδωμι, ἐγχειρίζω. rendre, livrer, remettre, délivrer. §. ἴδε Προδίδω. || . παραδίδομαι, ῥ. μέσ. » Ἐκδοτον ἐμαυτὸν ποιέω, προσχωρέω. se rendre, se livrer, s' adonner. || . παραδόθηκε τὸ κάστρον. »Προσεχώρησεν ἡ πόλις. se rendit.

Παραδομένος, η, ον. »Ἔκδοτος. adonné.

Παραέξω (» Καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ πυρὶ παρέξω τῆς παρεμβολῆς, «Γραφ. Λευιτ.), ἐπ. » Ἐξωτέρω. plus extérieurement, plus au delà.

Παραζάλη. » Θόρυβος, ταραχή. trouble, alarmes (πληθ.).

Παραζαλίζω, ῥ. μετ. » Θορυβέω, ταράσσω (-ττω). troubler; étourdir, abasourdir.

Παραζάλισμα. » *Ἐκθορύβησις. étourdissement.

Παραζαλισμένος, η, ον, ἴδε Παραλογιασμένος.

Παρ-θυράκι. » Θυρίδιον. petite fenêtre, θ.

Παραθύρι } . » Θυρὶς-ίδος (ἡ), φωτα-
Παράθυρον } γωγὸς (ἡ). fenêtre, θ. croisée, θ. || . τοῖχος χωρὶς παράθυρα. » Τυφλὸς (μεταφορ. Βυζαντ.).

Παραθυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τοῦ παραθυριοῦ). » *Ἠτρόν. volet.

Παραίτησις. » Ἀπόθεσις. démission, θ. renonciation, θ.

Παρα τῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ἀφίνω. || . παραιτοῦμαι, ῥ. μεσ. » Ἀποτίθεμαι (τὴν ἀρχὴν, κτλ.), ἀπείπατο τὴν ἀρχήν. se démettre de, renoncer à, déposer. || . » Ἔχε με παρητημένον (Εὐαγγ.). dispensez-en moi.

Παράκαιρα, ἐπ. » Ἀκαίρως (Πλουτ.), παρ' ὥραν, οὐκ ἐν δέοντι. à contre temps, mal à propos, hors de saison.

Παράκαιρος, η, ον. » Ἄκαιρος. inopportun, intempestif.

Παρακάλεσα } . » Δέησις, ἱκεσία, πα-
Παράκλησις } ράκλησις, ἀξίωσις, ἱκέτευμα, ἀντιβολησις (Πλάτ. Ἀπολογ.), ἀντιβολία (Θουκ.). prière, θ. supplication, θ.

Παρακαλῶ, ῥ. μετ. » Δέομαι, ἱκετεύω, ἀξιόω (σπανίως οἱ ῥήτορες τὸ μεταχειρίζονται, λέγει ὁ Οὐλπιανὸς, χωρὶς τὸ Δέομαι ἢ τὸ) Ἀντιβολέω, παραιτέομαι (» Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δημοσθ.), ἐρωτάω (Εὐαγγ.). prier, supplier. || . παρακαλῶ μὲ πολλὴν ἐπιμονήν. » Λιπαρέω, ἐκλιπαρέω. conjurer, demander avec de vives et continuelles instances.

Παρακατιανὸς, ἡ, όν. » Εὐτελέστερος. bas, inférieur, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παρακάτω, ἐπ. » Κατωτέρω, παρακάτω (Πλουτ. περὶ τοῦ ἐμφαιν. προσ. τῷ δίσκῳ τῆς σελ.). au dessous.

Παρακεῖθες, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε καὶ Παρεμπρός.

Παρακίνημα } . » Προτροπὴ, παρόρμη-
Παρακίνησις } σις. exortation, θ. excitation, θ. incitation, θ. instigation (ἐπὶ κακοῦ), θ.

Παρακινῶ, ῥ. μετ. » Προτρέπω, κελεύω, ὀτρύνω, παροτρύνω. ἐγκελεύομαι, παρορμάω, ἐπισπέρχω, παρακελεύομαι, παρακαλέω, ἐξάγω (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) ἐπαίρω. exciter, exhorter, pousser, solliciter, inciter, instiguer (ἐπὶ κακοῦ). || . παρακινούμενος ἀπὸ φθόνον. » Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου. poussé par l'envie.

Παρακόρη. » Ἄβρα καὶ Ἄβρα καὶ Αὔρα. suivante, θ. demoiselle (dame) d' honneur (d'atour).

Παρακούω (ἀκούω λάθος), ῥ. μετ. »Παρακούω (Πλάτ. Πρωταγ.), παρακροάομαι (Ἰωσηπ.). ne pas bien saisir ce qu' on entend, mal entendre, faire un malentendu.

Παρακύλημα }
Παρακυλητὸν } ἴδε Παραδαρμός.

Παρακυλιοῦμαι } , ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἐκ
Παρακυλῶ } τοῦ) » Παρακυλίω (Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7), ἴδε Παραδέρνω.

Παραλαλητόν. » Λῆρος, παραλήρησις. radotage (qui survient pendant le sommeil ou le délire).

Παραλαλῶ (κυρ. ὅταν ἔχω θέρμην ἢ κοιμοῦμαι), ῥ. ἀμ. » Παραλέγω (Ἱππκρ.), παραληρέω, ἀλλοφάσσω καὶ ἀλλοφράζω. radoter pendant le delire, extravaguer.

§. (μεταφ. λέγω ἄλλ' ἐντ' ἄλλων): » Παραπαίω, ληρέω. radoter, deraisonner, ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Παραλογιάζω, ῥ. μετ. » Συνταράσσω

(-ττω), ἐκπλήσσω (-ττω). étourdir, déconcerter, décontenancer. §. ῥ. αὐτοπ. » Συνταράσσομαι, ἐκπλήττομαι, ἀνασοβέομαι, ἀναπτοέομαι. se déconcerter, se décontenancer, être interdit (déconcerté), ἴδε καὶ Παραζαλίζω, καὶ Τρομάζω καὶ Χάνω. §. (χάνω τὰ λογικά μου ἐν καιρῷ μάλιστα θέρμης νόσου). » Ἀλλοφρονέω (ἀπαράλλακτα τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Πελοπόννησον), ἴδε καὶ Φρενιάζω.

Παραλογιασμένος, η, ον. » Καταπλήξ, ἔμπληκτος, ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος. déconcerté, déconténance.

Παραλυμένος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Ξελογιασμένος.

Παράλυτος, η, ον. » Παραλυτικὸς, παράλυτος, παραλελυμένος, παρειμένος. paralytique.

Παραλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ξηλόνω καὶ Χαλνῶ.

Παραμάγερας. » Μαγειρίσκος, (καλὴ καὶ ἡ λέξις) *παραμάγειρος. garçon cuisinier, aide de cuisine, marmiton.

Παραμαγοῦλα (τὸ πρήξιμον τῶν παρωτίδων), πάθ. » Παραγναθὶς, ἴδε καὶ Γαργαλήθρα,

Παραμάννα (ἡ ἐπὶ μισθῷ θηλάζουσα), ἴδε Βυζάστρα. §. (ἡ ἀνατρέφουσα παιδιὰ, ἡ Τουρκ. Δαδὰ, ἡ ὁποία ἐνίοτε εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ Βυζάστρα τῶν· ὅθεν ὁ Κοραῆς [Συνεκδ. Ἱερατ. 176] ὀνομάζει τὴν Εὐρύκλειαν παραμάνναν τοῦ Ὀδυσσέως). » Τροφὸς, μαῖα. gouvernante, θ. bonne (ὡς ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν).

Παράμερα, ἐπ. » Χωρὶς, ἀπάνευθε καὶ (πρὸ φωνήεντος) ἀπάνευθεν (ποιητ.). à part, à écart.

Παραμερίζω, ῥ. μετ. » Μεθίστημι. écarter, éloigner, ranger. §. ῥ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρέω, ἀφίσταμαι (» Κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, « Ἡρωδ.). céder, se retirer, faire place à, se ranger de coté pour faire place à

Παραμέρισμα. » Μετάστασις. éloignement, retraite, θ. l' action d' écarter (se retirer, faire place, etc.).

Παράμερος, η, ον. (κυρ. τόπος, μέρος). » Ἀνακεχωρηκώς. (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. || . τόπος παράμερος. » Ἀναχώρησις, ἀνακεχωρηκὼς τόπος. retraite, θ. reduit.

Παραμέσα. ἐπ. » Ἐνδοτέρω, ἐσωτέρω. plus avant dans l' intérieur.

Παραμικρὸς, ἡ, ὀν. » Σμικρὸς, εὐτελὴς, φαῦλος. chetif, mesquin, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παραμικρότερος, η, ον. » Ἐλάχιστος, πολλοστός. moindre.

Παραμιτίζω (περνῶ τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι), ῥ. μετ., ἴδε Μιταρόνω.

Παραμοιάζω, ῥ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Παρομοιάζω.

Παραμονεύω (κυρ. Κόμνω καρτέρι, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν), ῥ. μετ. » Ἐνεδρεύω, λοχάω, ἐλλοχάω, δοκεύω (-έω, -άω), τηρέω, παρα(ἐπι)τηρέω, παραφυλάσσω (-ττω). guetter, être à l' affût (au guet, aux aguets), se tenir en embuscade (aux aguets). §. (μεταφ. Προσμένω εὐκαιρίαν). » Καιροφυλακτέω(-ακέω, Ἀριστοτ.), καιροσκοπέω. épier (observer) le temps (l' occasion, le moment).

Παραμονή. » Ἡ προεόρτιος (ἡμέρα), ἡ προτεραία. veille, θ.

Παραμυθάκι » Μυθάριον. petite fable.

Παραμύθι. » Μῦθος, ἀπόλογος, πλάσμα, μυθοπλαστία. fable, θ.

Παράνομα (τὰ). » Ἐπωνυμία προσωνυμία, παρωνύμιον (» Σάτυρος ἐν Θάσῳ, παρωνύμιον ἐκαλέετο Γρυπαλώπηξ, « Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. ΣΤ'. » Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην «, Ἀθην.), παρωνυμία (» Ἀλλὰ δ', ὡς ἔοικε, τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, « Πλούτ. π. τ. μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθ.), ἐπίκλησις (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Α'), ἐπίκλην (τὸ). surnom.

Παρανομία. » Ἀθεμιτουργία, ἀνοσιουργία, παρανόμημα, ἀνοσιούργημα, ἀνοσιότης, παρανομία. infraction (contravention) à la loi, prevarication, θ.

Παράνομος, η, ον (πρᾶγμα κυρ.). » Ἀθέμιτος, ἐκθεσμος, ἄθεσμος, ἀνόσιος, παράνομος. illicite, illégal, criminel.

Παράνυμφη. » Νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, νυμφεύτρια. femme qui conduit (accompagne) la nouvelle mariée.

Παρανυχίδα. » Ἠτερύγιον. envie, θ.

Παραξενειά. » Δυσκολία (τρόπων), τὸ δύσκολον, τὸ δυσκολαίνειν (τῶν τρόπων), βαρύτης, *ἰδιοτροπία. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ, quinte, lubie, θ. || . ἕνα ὑποφέρωμεν μὲ εὐκολίαν ταὶς παραξειαὶς καὶ ἀνοστιαὶς τῶν ἄλλων. » Τὰς τῶν ἄλλων ἀνδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντες (Ἰσοκρ. Παναθ.)«.

Παραξενεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ξενίζομαι,

ξενοπαθέω. trouver étrange, s' étonner.

Παράξενος (ἄνθρωπος), η, ον. » Δύσκολος, δυσάρεσκος καὶ δυσάρεστος, μικρόλυπος, *ἰδιότροπος. capricieux, fantasque, quinteux, bizarre. §. (ἐπὶ πραγμ.) » Ξένος, ξενίζων, καινός, καινοπρεπής. ἄτοπος, ἔκτοπος, ἔκφυλος, παράδοξος, παράλογος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε καὶ Ἀλλόκοτος.

Παραξηλόνω (μεταφορ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (» Καὶ τοὺς πάντυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). sortir des bornes de la modération.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικὸς, πυρέσσων(-ττων), πυρετῷ συνεχόμενος, ἠπιάλῳ παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμὸς (ἀντὶ) Παροξυσμός, πάθ. » Ἠπίαλος (πυρετὸς), πυρετὸς (διαλείπων), πυρετὸς φρικώδης. Fièvre (intermitente). ||. ἔχω παραξυμόν, ἴδε Θερμαίνομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπέκεινα, ἀνώτερον. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περισσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὀλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, *παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδὸς καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ πούς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). faire un faux pas. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε. » Σφαλεὶς δέ. le pied venant à lui manquer.

Παραπέρα, ἐπ., ἴδε Εκεῖθε.

Παραπέφτω, ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (» Πότερον, διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα; « Συνέσ.), παραπίπτω (» Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσὸν, ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, « Λουκιαν. Φιλοψ.). s' égarer.

Παρὰ πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρὰ πολὺ καὶ Παραπολὺ (» Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, « Διονύσ. Ἁλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολὺς, λλὴ, λύ. » Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολυς, ὑπέρπολυς, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable). ||. ὕστερα δὲ, ἀφ' οὗ 'πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. » Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ παμπληθεῖ (Δημοσθ.) «. ||. πάρα-πολλὰ 'ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα (Πλούτ.). «

Παραπονετικὰ, ἐπ., ἴδε Λυπητερά.

Παραπονετικὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Λυπητερός.

Παραπονιάρης, α, ικον. » Μεμψίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον. » Μεμψιμοιρία, δεινολογία. plainte, θ. §. » Ἔγκλημα, αἰτία (» Αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων, « Θουκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. Ὅθεν) 'τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. » Τοῖς δ' ἵμερος ὦρτο γόοιο «.

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Λυπέω. affliger. ||. παραπονοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ποτνιάομαι, μεμψιμοιρέω, δεινοπαθέω, δεινολογέω, οἰκτίζομαι, ἐλεεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τίνι, ἢ εἴς τινα), (» Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι· » Ἀδικηθεὶς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκλαίομαι. ||. παραπονοῦντο ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του, ὅτι τάχα 'να τοὺς ἀδίκησεν. » Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.).

Παραπόρτι (» Ἔχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φωσσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελειοτέρας [ἄλλ. Μεγαλ τέρας] καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα, « Τακτ.). » Ὀρσοθύρα, παραθύρα, παραθύριον, παράθυρος πύλη (Νικήτ. χρον.), παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπροῖκι. » Παράφερνα (τὰ), ἐξώπροικα (τὰ), ἐπιμείλια (τὰ). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu' une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι } (τὸ πλαγινὸν τῆς θύρας ξύ-
Παραστάτης } λον). » Παραστὰς-άδος (ἡ), παρασταθμὶς, σταθμὸς, φλιὰ (» Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, « Οδυσ. Ρ. 221). montant, jambage d' une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης καὶ βοηθὸς), η. » Συμπαραστάτης, συμπαραστατῶν. assistant. §. ἴδε Ἐπιστάτης.

Παραστέκω(-ομαι), ῥ. ἀποθ. » Παρίστημαι. συμπαραστατέω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ 'Νοιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραβαίνω τὴν ὁδὸν (Στρβ. ϛ', ά), παρεκνεύω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s' écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. » Παρεκτροπή. deviation, θ.

Παραταίρι. » Ἑτερόζυγος, ἄζυγος (» Σαν

δάλια ὑποδυομένας ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν, « Στράβ. γ, ά), ἀνόμοιος, παράζυξ καὶ παράζυγος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παρατήρησις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπιστασια. observation, θ. remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σκέπτομαι, κατα(ἐπι)σκέπτομαι, συν(κατα)νοέω, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν), συνθεωρέω, συνοράω, δια(ἐπι)σκοπέω, ἀθρέω, τηρέω, ἐπιτηρέω. observer, considérer, contempler, remarquer, s' apercevoir de. §. ἴδε Παραμονεύω.

Παρατσοῦκλι (Ὁποία διαφθορὰ, ἂν ἦν' ἀπὸ τὸ) »Τοὐπίκλην! » Ἐπίκλησις (Παυσαν. Ἡλ. Α',). sobriquet, ἴδε καὶ Παρανόμι.

Παραϋϊτις, ἴδε Ψυχοϋϊτις.

Πάραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἄλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (»Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν,«). ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράχωμα. »Κατόρυξις. l' action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. » Ἐγκατορύσσω (-ττω), κατορύσσω(-ττω). enfouir, enterrer, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μτδτ. »Ὑπεροπτάω. rotir plus qu' il ne faut.

Παρδαλὸς, ἡ, όν. » Ποικίλος, ποικιλόχρους καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παραδῶθες), ἴδε Ἐδῶθες.

Παρέκει (ὁ Σουΐδας, ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἑρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε.

Παρεκκλῆσι (προφ. κοιν. Παρακκλῆσι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρὸς, ἐπ. » Προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

Παρεξήγημα). » Παρεξήγησις (Γρηγ.

Παρεξήγησις (Ναζ.), παρερμηνεία. explication (interprétation) fausse (erronée); malversation, θ. contre sens.

Παρεξηγῶ, ῥ. μετ. »Παρερμηνεύω, παρεξηγέομαι. interpréter mal, donner une fausse explication.

Παρηγορητικὰ, ἐπ. » Παραμυθητικῶς, παρηγορικῶς. d'une manière consolante.

Παρηγορητικὸς, ἡ, όν. » Παραμυθητικὸς, παρηγορικὸς, παρήγορος. consolant.

Παρηγορία. » Παραμυθία, παραψυχὴ, παρηγορία. consolation, θ.

Παρηγορῶ, ῥ. μετ. » Παραμυθέομαι, παρακαλέω (Γραφ.). consoler. ||. ἐκεῖνος ὅ,που παρηγορεῖ. »Παραμυθούμενος, παρήγορος, παράκλητος (Γραφ.). consolateur.

Παρθενοῦδι (τὸ ἄλλ. Σκαρολάχανον, καὶ Τουρκ. Γιαμπὰν-φεσλιὲν, ἀγριοβασιλικὸς), φ. » Παρθένιον, λινόζωστις. mercuriale, θ. ἴδε καὶ παράθ. Ἀνεμόχορτον καὶ Σιδερίτης. §. (τὸ ἄγριον). » Λινόζωστις ἡ ἀγρία, κυνοκράμβη (δηλ. Σκυλολάχανον). mercuriale sauvage, chou de chien.

Παρμένες, ἡ, ον (ἀπὸ τοῦ Ἐπαρμένος, μετοχ. τοῦ Ἐπαίρνω), ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ ματαιόφρων καὶ ἀνήκτος). » Πέρπερος (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Φώτιος) » Ὁ μετὰ θλακείας ἐπηρμένος· « Ἔμπληκτος, παράφορος, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) θεόληπτος. emporté, ἴδε καὶ Θεότρελλος, καὶ Ξεπαρμένος καὶ Παραλογιασμένος.

Παροιμία. » Παροιμία. proverbe. ||. καθὼς λέγει ἡ παροιμία. » Τὸ τῆς παροιμίας, τὸ τοῦ λόγου, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παροιμιῶδες, τὸ παροιμιαζόμενον, φασὶν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. comme dit (suivant) le proverbe. ||. ὁ κόρκορος (εἶδος φυτοῦ) διὰ τὴν πικράδα 'του κατάντησε παροιμία. » Παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρκορος. l' amertume du mouron est passée en proverbe.

Παρομοιάζω, ῥ. μετ. » Εἰκάζω, ἀπεικάζω, προσεικάζω. assimiler. §. ῥ. οὐδ. » Προτείνω, παρεμφέρω (Διοσκορ.), παρεμφερής πως εἰμί. approcher, être approchant, ἴδε καὶ Ὁμοιάζω.

Παρόμοιος, α, ον, ἴδε Ὅμοιος.

Παρομοίως, ἐπ. » Ὡσαύτως, οὕτω καὶ (πρὸ φωνήεντος) οὕτως, ὁμοίως, παραπλησίως, παραπλήσιον, ἐξίσου, ἐξίσης, κατὰ τὰ αὐτά. de même, aussi, pareillement.

Παρὸν (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον ἐπιῤῥηματικῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρως, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Κατὰ). ||. ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε ἦτον παρόν. » Παρῆσαν δὲ ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. tels et tels y étaient présens. ||. εἶμαι (εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα κτλ) παρόν. » Πάρειμι(-εις-εστι-εσμεν κτλ.). ||. σὺ ῥέθηκα μίαν φορὰν παρὸν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ, ἴδε Εὑρίσκω. ||. κατὰ τὸ παρόν. »Ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ γε νῦν ἔχον, τὸ νῦν εἶναι (Πλάτ.

Λαχ.). pour le moment, pour le présent, pour le coup.

Παῤῥησίᾳ, ἐπ. » Ἀνέδην, ἀνέτως, μηδὲν ὑποστειλάμενος(-νη,-νον,-νοι,-νουςκ τλ.); παῤῥησίᾳ, ἀναφανδόν. ouvertement, librement, ἴδε καὶ Φανερά.

Ἠάρσιμον. » Λῆψις. l' action de prendre, prise, θ.

Πᾶσα, αἰτ. (ἄκλ. ἐκλαμβανομένη τριγενῶς): πᾶσα ἕνας, πᾶσα ᾿μέρα, πᾶσα βράδυ), ἴδε Κάθε καὶ Ὅλος. || . ᾿να σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. » Πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).

Πασάλειμμα, ἴδε Ἄλειμμα.

Πασαλείφω, ῥ. μετ. (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πισσαλειφέω, ἴδε Ἀλείφω καὶ Πισσόνω.

Πάσμα (λέξις ὑφαντ. ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἡσύχ. καὶ σημαίνει 120 δίπλαις νήματος ᾿γλυτηρισμένου). » Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος ἢ στήμονος, écheveau.

Πασπάλη (τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλευριοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Πούδρα). » Παιπάλη, παιπάλημα, γύρις (ἡ). la fleur de la farine, poudre, θ.

Πασπάτεμμα. » Ψηλάφησις, ψηλάφημα. tâtonnement.

Πασπατεύω (σκαλίζω μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ σκοτεινὰ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ψηλαφάω, ἀπαφάομαι, ἐρεβοδιφάω, ψάω (ὅθεν τὸ κοιν. ψάχω, καὶ τὰ ἀρχ. ψαλάσσω καὶ ψαθάλλω). tâter, tâtonner, palper, chercher en tâtonnant.

Πασπατεύωντας, μετοχ. ἐπιῤ. » Ψηλαφῶν (-ῶσα, -ῶντες, κτλ.). en tâtonnant, à tâtons, à l' aveuglette (οἰκ.).

Πασσίζω, ῥ. μετ., ἴδε Κουκκίζω.

Πάστα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ., εἶδος γλυκοῦ, κυρ. ἀπὸ κυδώνια. Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὠνομάζετο) » Πάστα (ἕνα εἶδος φάβας, καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ χλωροτύρι καὶ σουσάμι), ἴδε Κυδωνόπαστον καὶ Παστέλλι.

Παστέλλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pastillus). » Μελιτοῦττα, σησαμὶς καὶ σησαμοῦς (ὅταν ἦνε μὲ σουσάμι), *σησαμόπαστον. gateau fait de miel et de sésame.

Παστόνω, ῥ. μετ. » Ταριχεύω, ἁλσὶ πάσσω. saler, garder dans la saumure.

Παστὸς (ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων. μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν παροιμίαν. » Ὅ,τι πάρ᾿ ἡ νύφη σ᾿ τὸν παστό᾿). » Παστὸς, παστὰς (ἡ), νυμφὼν, θάλαμος. lit nuptial.

Παστὸς (ὁ παστωμένος), ἡ, όν. » Ταριχευτὸς, παστὸς, ἁλίπαστος. salé, saupoudré.

Πάστρα. » Καθαριότης, καθαρότης. propreté, θ. netteté, θ. pureté, θ.

Πάστρεμμα. » Καθαρισμὸς, κάθαρσις, καθαρμός. §. » Ἁγνισμός. nettoiement, purification, θ. curage (κυρ. πηγαδιοῦ, χανδακιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Καθαίρισμα.

Παστρεύω (ἀπὸ τοῦ Σπαρτεύω, ἴδε Σάρωμα), ῥ. μετ. » Καθαίρω, καθαρίζω. nettoyer, épurer, décrasser, purger, écurer (κυρ. ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἀργυροῦν κτλ.), curer (κυρ. πρᾶγμα βαθουλὸν, πηγάδι, χανδάκι, αὐτὶ, κτλ.). || . παστρεύω ᾿πωρικόν (σιτάρι, ᾿ψάρια, κτλ.), ἴδε Καθαιρίζω. || . παστρεύει τὰ ᾿δόντια » Σμήχει τοὺς ὀδόντας. §. (μεταφορ.). » Ἁγνίζω. purifier, ἴδε καὶ Λαγαρίζω §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθαίρομαι. se purifier.

Παστρικὰ, ἐπ. » Καθαρῶς, καθαρίως. proprement, nettement, avec propreté, purement. §. (συνεκδοχ.) βλέπω (ἀκούω, ὁμιλῶ κτλ.) παστρικὰ, ἴδε Καθαρά. §. (μεταφ.) ᾿τοῦ ᾿τὸ εἶπα παστρικὰ (μὲ θάῤῥος δηλ., χωρὶς συστολὴν καὶ στρηφογυρίσματα). » Διαῤῥήδην, τρανῶς, σαφῶς. tout nettement, tout net, franc, tout franc, clair, clairement, haut et clair, formellement, hautement, expressement, en termes formels (expresses, clairs).

Παστρικὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, όν. » Καθαρός. net, propre, blanc (κυρ. πιάτον, πανικὸν, κτλ.). §. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος). νερὸ (ὑαλὶ, κτλ.) παστρικὸν, γράμματα παστρικὰ, ἴδε Καθαρός. || . ὁμιλία παστρική. » Ἐναρθρος, εὖ διηρθρωμένη, εὔσημος, εὐκρινὴς, τρανὴ καὶ τρανὴς. περίτρανος. clair. || . φωνὴ παστρικὴ (ψάλτου, τραγωδιστοῦ, κτλ.) » Λαμπρὰ, τρανὴ, περίτρανος, λιγυρά. sonore, claire. §. (μεταφ.) » Ἁγνός. pur. §. παστρικὸς (συνεκδοχ. ὁποιος ἀγαπᾷ τὴν πάστραν). » Καθάριος. propre, qui aime la propreté.

Πάστωμα. » Ταριχεία. l' action de saler (du poisson ou de la viande). salage.

Παστωμένος, η, ον, ἴδε Παστός.

Πάσχα (τὸ). » Πάσχα. pâques. || . κάθε ᾿μέρα ᾿δὲν εἶν᾿ πάσχα (παροιμ. ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ:) » Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ᾿ Ἀνθεστήρια (Σουΐδ.) «

Πασχαλιά, ἴδε Πάσχα. §. ἄνθ. lilas.

Πασχίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προσπαθῶ.

Πάσχω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω, πονήρως ἔχω, νοσέω. souffrir, pâtir.

Πατέρας (ὁ). » Πατὴρ-τρὸς, γεννήτωρ, τεκὼν, τοκεὺς, φύσας. père.

Πατερίτσα (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν χωλῶν).

»Σκήπων, βακτηρία, βάκτρον. béquille, θ. potence, θ, ἴδε καὶ Δεκανίκι. §. (ἡ τῶν ἀρχιερέων). » Ῥάβδος ἡ ποιμαντικὴ (μεταφ.). crosse, θ.

Πατερμὸν (ἐκ τοῦ » Πάτερ-ἡμῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ πατερμὰ πλθ.), ἴδε Κομβολόγι.

Πατερὸν (τὸ δοκάρι, ὅπου καρφόνονται τὰ σανίδια τῆς πατωσιᾶς), οἰκοδ. » Σταμὶν (ἡ) (κυρ. τοῦ καραβιοῦ, τὸ ὁποῖον ἑνόνει ἑκατέρωθεν τὰ στραβόξυλα, καὶ βαστᾷ τὴν κουβέρταν). poutre, solive, θ. διαδοκὶς καὶ στρωτὴρ (τὸ μικρότερον). soliveau.

Πάτημα. (ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν). »*Πάτησις, (καὶ μόνον εἰς τὸν Ἀρετ.) πάτημα. l'action de fouler (etc). » Βῆμα, ἴχνος (τὸ) καὶ (ποιητ.) ἴχνιον (» ἴχνια, ἴχνη, πατήματα, « Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 71 καὶ Ἐτυμολ.). pas. ||. πάτημα-πάτημα, ἐπιρ. » Βάδην καὶ σχολαίως. pas à pas. §. σ' τὸ πάτημα (φρσ. διὰ τοὺς πολλὰ στολισμένους). » Εὐπάρυφος. tiré à quatre épingles. §. (μεταφ. ἀντὶ Πιάσιμον) » Ἀντίληψις, λαβή. prise, θ. ||. ηὗρε πάτημα. » Λαβὴν ἔσχε. il eut de prise sur. §. » Ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ κατάληψις. surprise (en flagrant délit.).

Πατημασιά. » Ἴχνος (τὸ), βῆμα. pas, trace, θ. vestige.

Πατητὴ (εἶδος ῥαψίματος). » Ἐπιῤῥαφή. surjet.

Πατητῆρι. » Ληνὸς, » σταφυλοβολεῖον (τὸ καλούμενον πατητήριον, « Σουΐδ.). fouloir, pressoir.

Πατόνω (βάλλω τὴν πατωσιὰν τοῦ 'σπιτιοῦ), ῥ. μετ. » Σανιδόω (τὸ δάπεδον). plancheter, parqueter. §. (σταιβάζω κυρ. εἰς ἀγγεῖον, καθὼς σενδοῦκι, σακκὶ, καὶ μεταφορ. εἰς τὴν κοιλιάν μου, ὅθεν καὶ ἡ ἐλλειπτικὴ φράσις: Τὴν πάτωσα). » Νάττω(-σσω), σάττω. encoffrer, charger, farcir, presser.

Πάτος (ἀπὸ τοῦ) ὕπατος (ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ κατώτατος: » Αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόγις ἐξ ὑπάτοιο » Στήθεος ἀμπνεύσας, « Ἀπολλ.). » Πυθμὴν-ένος (ὁ), πύνδαξ-ακος, βάθος (τὸ), βυθὸς (κυρ. τῆς θαλάσσης). fond. §. (τὸ ὑποκάτω τοῦ ὑποδήματος), ἴδε Ἀνάρι. §. (τοῦ σώματος) » Ἕδρα. fondement.

Πατοῦνα. » Πέλμα (τοῦ ποδὸς), ταρσὸς (κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς φτέρνας μέρος). plante de pied, θ.

Πατρίδα. » Πατρίς-ίδος (ἡ), ἡ ἐνεγκοῦσα (ἐνεγκαμένη). patrie, θ.

Πατσομύτης, α, ικον. » Σιμὸς (τὴν ῥῖνα, » Ὁ πατζὸς καὶ μικρόμυττος, « λέγει ὁ Ἐτυμολ.). camard, camus, qui a le nez écrasé (épaté).

Πατῶ, ῥ. μετ. » Πατέω, βαίνω. fouler. ||. πατῶ τὸ ποδάρι (τὴν οὐρὰν κτλ.) τινός. » Ἐμπεριπατέω (τινί). marcher sur la queue (le pied etc) de. ||. πατῶ ποδάρι (φρσ. μεταφ.). » Ἰσχυρίζομαι. insister. ||. πατῶ 'ς τὸν λαιμόν, ἴδε Λαιμός. ||. μήτε πάτησα 'ς τὸ 'σπίτι 'του. » Οὐδ' ἐπέβην. je n'ai pas mis le pied. ||. πατῶ (βάλλω) τὴν βοῦλλαν. » Ἐπιβάλλω σφραγίδα· » Τύπον ἐνσημαίνομαι (Πλατ.). apposer le scellé. ||. πατῶ τὴν φωτιὰν (σβύνω τὴν φλόγα, τὴν ὁρμήν 'της). » Κατισχύειν τῆς φλογός. devenir maître du feu. ||. τὰ ὁποῖα (φείδια) ἂν 'τὰ πατήσῃ τινὰς καὶ τὸν δαγκάσουν, 'πεθαίνει. » Τούτοις εἴ τις ἐμβὰς, πληγείη, θνήσκειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ) «. §. (προφθαίνω τινὰ εἰς τὴν πρᾶξιν, κυρ. ἐπὶ κακοῦ). » Καταλαμβάνω, φωράω. surprendre quelqu'un (en flagrant délit).

§. οἱ κλέπται 'πάτησαν τὸ 'σπίτι (τὸ χωριὸν κτλ.). » Τὴν πόλιν πατήσαντες (Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. Ά). assaillir.

Πάτωμα (τὸ ὁριζόντειον τοῦ 'σπιτιοῦ χώρισμα, ὅθεν 'σπίτι δίπατον, τρίπατον κτλ.). » Ὄροφος (ὅθεν διώροφον, τριώροφον κτλ. οἴκημα), στέγη (ὅθεν δίστεγον, τρίστεγον κτλ.). étage. §. (τὸ ἔδαφος). » Δάπεδον. plancher. ||. ἐῤῥάντισεν ὅλον τὸ πάτωμα μὲ ῥοδόσταμμα καὶ μὲ κρασὶ μοσχάτον. » Ἔῤῥανε δὲ καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον.

Πατωσιὰ (Τουρ. Δουσεμές). » Σανίδωμα, δάπεδον. plancher, parquet. §. parquetage.

Παύω, ῥ. αὐτοπ. » Παύομαι. cesser, s'arrêter. ||. ἔπαυσα πλέον 'να ταξειδεύω διὰ θαλάσσης. » Τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα (Δημοσθ. Ἀπατ.). » ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσε 'να 'τὸν ἀκούῃ. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν δουλειάν 'του. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἐργασίας. ||. κάμνω ἄλλον 'να παύσῃ. » Παύω, καταπαύω, faire cesser.

Πάφυλας (ὁ κίτρινος Τενεκές). » Ὀρειχάλκου πέταλον (ἔλαμα) εἰς λεπτότητα ἠσκημένον. feuille de laiton, θ. §. (ὁ ἄσπρος ἢ καθαυτὸ τενεκές). » Σιδήρου πέταλον. fer-blanc. §. (μερικοὶ ὀνομάζουν καὶ τὸν Μπροῦντζον), ἴδε Χάλκωμα.

Παχαίνω, ῥ. μετ. » Παχύνω, πιαίνω, λιπαίνω. engraisser. §. ῥ. αὐτοπ.

» Παχύνομαι, πιαίνομαι. engraisser, s'engraisser.

Πάχνη. » Πάχνη. gélée blanche, frimas, givre, verglas, bruine, θ.

Παχνὶ (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἡ) » Φάτνη (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Πάθνη). crèche, θ. mangeoire θ.

Πάχος (τὸ). » Λίπος (τὸ), πιμελὴ (ἴδε Ἄλειμμα), παχύτης, πιότης, πίαρ (ποιητ.). graisse, θ.

Παχουλὸς, ἡ, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) »Παχυλὸς, εὔσαρκος, εὐτραφής. grasset, potelé, qui a de l'embonpoint.

Παχουλούτσικος, η, ον. » Ὑπόπαχυς. grassouillet.

Παχτρὶ, ἐργ., ἴδε Μυστρί.

Παχὺς, εἰᾶ, ύ, » Παχὺς, πίων (» Θύννος. . πίων καὶ παχὺς «, Στρβ. Γ′, β′), λιπαρὸς, πιμελὴς, πολύσαρκος. gras. ‖. πολλὰ παχύς. » Ὑπέρπαχυς. extrêmement gras, d'un excessif embonpoint. §. χορτάρι (στρῶμα κτλ.) παχύ. »Πόα (στρωμνὴ κτλ.) βαθεῖα.

Παχύτερος, η, ον. » Παχύτερος, πάσσων (ποιητ.). plus gras.

Πεδιάδα. » Πεδίον, πεδιὰς, ἱππάσιμον (χωρίον). plaine, θ.

Πέδικλον (Ατν. τὸ Τουρκ. Πεϊδάντ). » Πέδη, entraves, θ. πληθ.

Πεδικλόνω (ζῶον. » Καὶ ἢ πεδικλοῦν ταύτας [τὰς βόας], ἢ δεσμεύειν, ἵνα, εἴ καί τινες ἐξ αὐτῶν τιτρώσκωνται, μὴ διατράσσωσι τοὺς πεζούς. » Τακτ.), ῥ. μετ. » Πέδαις διαλαμβάνω. mettre des entraves, entraver. §. (τὸν ἀντίπαλόν μου). » Ἀγκυρίζω συμποδίζω, ὑποσκελίζω. donner le croc-en jambe. ‖. (μ.) συμποδίζομαι. s'entraver.

Πεδίκλωμα (τῶν ζώων). » Τὸ πέδαις διαλαβεῖν. l'action d'entraver. §. (τῶν παλαιστῶν). » Συμποδισμὸς, ἀγκύρισμα, ὑποσκελισμός. croc-en jambe.

Πεζόβολος (ὁ ἄλλ. Ἀβόλος, εἶδ. δικτύου). » Ἀμφίβληστρον (ἴδε Ὀπτιαν. Ἁλ. Δ′, 144 κ. ε.). épervier, drouillettes, θ. πληθ. verveux.

Πεζοδρόμος. » Δρομεὺς-έως. coureur, exprès, pédon, savate.

Πεζὸς, ἡ, όν. » Πεζός. piéton. ‖. ᾽πῆγα πεζος, ἴδε Ποδάρι.

Πεζοῦλι (κυρ. τὸ κτιστὸν καὶ πέτρινον κάθισμα ἔξωθεν τῆς θύρας οἴκου, ἴσως διότι εἰς αὐτὸ ξεπεζεύουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε′, 483] τὸ γράφει Πεσσούλιον, καὶ ὑποθέτει ὅτι εἶνε ἡ) » Στιβάς (» Κατέκειτο ἐν σπηλαίῳ στιβάδας ἐντετυλιγμένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν, «), βατυρ. banc de pierre.

Πεθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Πεθαμμένος, η, ον, ἴδε Ἀποθαμμένος.

Πεθερά. » Πενθερὰ (ἡ μητέρα τῆς γυναικὸς), ἐκυρὰ (ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός). belle-mère. ‖. ἐσένα τὰ λέγω, πεθερὰ γιάνα τ' ἀκούῃ ἡ νύμφη. battre le chien devant le lion.

Πεθερός. » Πενθερὸς (ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς), ἐκυρὸς (ὁ πατὴρ ταῦ ἀνδρός). beau-père.

Πεῖνα. » Λιμὸς, πεῖνα (Ὁμ. Ὀδυσ.). faim, θ §. » Σιτοδεία. famine, θ. disette (des vivres). ‖. πεθαίνω τῆς πείνας. » Λιμαγχονέομαι, λιμαγχέομαι, λιμοκτονέω. mourir de faim. ‖. ἀφίνω (κάμνω) τινὰ ἵνα πεθάνῃ τῆς πείνας. » Λιμαγχονάω, λιμαγχέω, λιμοκτονέω. faire (laisser) mourir de faim.

Πεινασμένος, η, ον. » Λιμώττων, πεινῶν, πεινάλεος. affamé.

Πεινῶ, ῥ. αὐδ. » Λιμώττω (-σσω), πεινάω. avoir faim, être pressé (tourmenté) par la faim.

Πείραγμα, ἴδε Πείραξις.

Πειράζω, ῥ. μετ. » Ἐνοχλέω, ἀποκναίω, δι' ὄχλου γίγνομαι (εἰμὶ), ὄχλον παρέχω, πειράζω (μεταγ. ὅθεν ὁ Πειρασμὸς) καὶ ἐκπειράω (» Τί πειράζετε τὸν θεόν; » Οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου «. Εὑρίσκεται καὶ » Πειράζεσθαι νόσῳ «), βαρύνω, σκύλλω, ἐπηρεάζω, ἀδικέω, λυπέω, σίνομαι, ἀντάω, λυμαίνομαι, κακουργέω. incommoder, importuner, molester, offenser, choquer, agacer, ἴδε καὶ Βλάπτω καὶ Ἐγγίζω. ‖. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ πειράζουν τὸ στῆθος. » Τῶν φαρμάκων τὰ ὑπέρθερμα προσφερόμενα τὴν περὶ τὸν θώρακα ἕξιν λυμαίνεται. les remèdes trop chauds affectent la poitrine. ‖. ὁ ἄνεμος πειράζει τὰ μάτια. » Βλάπτουσιν οἱ ἄνεμοι τὰς ὄψεις (Ξενοφ. Ἀπολ.)«. ‖. αἱ ὁποῖαι βούζουν τριγύρω τὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ πειράζουν. » Αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. « ‖. ἵνα μὴ πειράζεται ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου. » Ὡς τὴν ἔδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι (Ξενοφ.). ‖. ἵνα μὴ τὰ πειράζῃ (τὰ μάτια) ὅ ἱδρως ὅ,που τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι. » Ἵνα μὴ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ (Ξενοφ.)«. ‖. μή με πειράζῃς, σὲ λέγω! » Μὴ ἐνόχλει, φημί. ‖. μὴ πειράζεσθε, Κύριε! » Κύριε, μὴ σκύλλου (Εὐαγγ.)«. ‖. ᾽δὲν πειράζει τίποτε (ἀπρσ.).

» Ἀλλ᾽ οὐδὲν δεινόν· » Οὐδὲν πρᾶγμα. n'importe. ||. Ἀδὲν ἄφιναν κανένα 'να πειράζῃ τὰ ψάρια. » Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων (Ξεν. Ἀναβ.)«. ||. τὸν ἠρώτησεν ἵνα τὸν πειράξῃ. » Προμένου αὐτὸν, δι' ἀχθηδόνα (Θκδ.). « ||. πειράζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἐνοχλέομαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀνιάομαι, δάκνομαι. s'offenser, se facher, se piquer. ||. ἀφ' οὗ δὲ τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, πειράχθηκεν, ἴδε Ἐγγίζω. §. (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Δοκιμάζω, πλησιάζομεν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀποπειράομαι. sonder, tenter. (εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν φράσιν :) ||. τὸ ξεύρεις, εἶπε, καλλήτερ᾽ ἀπὸ κάθε ἄλλον, μόνον μὲ πειράζεις. » Ἀποπειρᾷ μου, ἔφη. καὶ τοῦτο κάλλιστα πάντων ἐπιστάμενος (Ξενοφ.)«. §. (ῥίπτω λόγους, Τουρκ. Τακχιλδίζω ἢ Ὀλκατίζω, κυρ. γυναῖκα, κορῆτσι, κτλ. ἐκ τοῦ) » Πειράω (-άζω). tailler. (Ἀξιαπαρατήρητον εἶνε ὅτι εἰς τὸν Ἀόριστον ἡ λέξις προσλαμβάνει καὶ ἄλλην σημασίαν· ὅθεν τὸ Τὴν πείραξεν ἢ δὲν τὴν πείραξεν, ἀναλογεῖ μὲ τὸ » Τὴν ἐβίασε, τὴν ἀτίμασε, κτλ. ἴδε καὶ Χαλνῶ).

Πειρακτικὸς, ἡ, ὀν. » Ὀχληρὸς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, ἀνιαρός. importun, offensant, incommode, gênant, ἴδε καὶ Βλαπτικὸς καὶ Ἐγγικτικός.

Πειραξις. » Ὄχλος, ἀηδία, ἐνόχλησις. importunité, ἡ. ||. δ.δα πείραξιν, ἴδε Βάρος. §. » Βλάβη, ἐπήρεια, ἐπηρεασμός. offense, ἡ.

Πειρασμὸς (μεταφ. ὁ Διάβολος, ἴδε τὸ ῥῆμα.). » Ὁ πειράζων, ἴδε Διάβολος καὶ Ἐνοχλητής.

Πεῖρος (τὸ ξύλινον στούππωμα τοῦ βαρελιοῦ κτλ. ὁποῦ ἐμβαίνει εἰς τὸ Μ[illegible]). » Ἔμβολον, ἐμβολεύς, [illegible]. broche, ἡ.

Π[illegible] (ἀπὸ τοῦ) » [illegible], [illegible], [illegible] (ὁ.[illegible].). fourchette, ἡ.

Πειρουνιάζω, ῥ. μετ. » [illegible], [illegible] par la fourchette, percer avec.

Πεῖσμα. » Π[illegible], τὸ φιλόνεικον, σκληρογνωμοσύνη. opiniâtreté, entêtement, obstination, ἡ. aheurtement.

§. » Λύπη, dépit. ||. σ' τὸ πεῖσμά σου. ὡς διαφέρεις· » Λυπεῖν σε βουλόμενος. en dépit de vous, en dépit que vous en ayez.

Πεισματάρης, α, ικον. » Φιλόνεικος, σκληρογνώμων. §. » Δυσπειθὴς, δύσπειστος. opiniâtre, entêté, obstiné, mutin, tenace, têtu, entier, volontier.

Πεισματικὰ, ἐπ. » Ἰσχυρογνωμόνως. obstinément.

Πεισματόνω, ῥ. μετ. » Προκαλέομαι.
Πεισμένω, obstiner, agacer, bisquer.

§. ῥ. αὐτοπ. » Ἀπισχυρίζομαι, φιλονεικέω. obstiner, s'obstiner, dépiter, se dépiter, s'opiniâtrer, mutiner.

Πελαγήσιος, α, ον. » Πελάγιος. de la haute mer.

Πελαγόνω (Πλημμυρῶ), ῥ. ἀμ. » Πελαγίζω (-όω). se déborder.

Πέλαγος (τό). » Πέλαγος (τὸ). la haute (la pleine) mer. ||. 'βγαίνω 'ς τὸ πέλαγος. » Πελαγίζομαι. prendre le large, tenir le large, ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἀρμενίζω σ' τὸ πέλαγος. » Μετεωρίζομαι, πελάγιος (μετέωρος) φέρομαι (πλέω), ποντοπορέω. aller (cingler, voguer) en haute mer, tenir (prendre) la haute mer. ||. ἐφάνηκαν σ' τὸ πέλαγος. » Ἐφάνησαν πελάγιοι. ils parurent en pleine mer.

Πελέκημα. » Πελέκησις. l'action de trancher (doler, couper avec la hache).

Πελεκοῦδι. » Πελέκημα, παρασχὶς-ίδος (ἡ). copeau.

Πελεκῶ, ῥ. μετ. » Πελεκάω, πελεκίζω (κυρ. τὸ κεφάλι τινός). couper (doler) avec la hache, trancher.

Πενῆντα, ἀριθμ. » Πεντήκοντα. cinquante. ||. πενῆντα φοραῖς. » Πεντηκοντάκις. ||. πενῆντα χιλιάδες. » Πεντακισμύριοι. ||. πενῆντα χρόνια. » Πεντηκονταετηρίς. ||. πενῆντα χρόνων. » Πεντηκοντούτης (ὁ) πεντηκοντοῦτις (ἡ). ||. ἓν εἰς τὰ πενῆντα (δόσιμον). » Πεντηκοστή.

Πενηνταριά. » Πεντηκοστύς. cinquantaine, ἡ.

Πεντάβολα (τὰ ἄλλ. Σβόλια καὶ Χονδρόβολα, εἶδος παιγνιδίου). » Πεντάλιθα. nom d'un certain jeu; *pierette, ἡ. ||. παίζω τὰ πεντάβολα. » Πενταλιθίζω, πενταλίθοις παίζω. jouer à la pierette.

Πεντακόσιοι, αις, α, (ἀριθμ.). » Πεντακόσιοι, αι, α. cinq cent. ||. πεντακόσιαις χιλιάδες. » Πεντήκοντα μυριάδες, πεντηκοντακισμύριοι.

Πεντάλφα (ἡ). » Τὸ τρίγωνον πεντάγραμμον τὸ δι' ἀλλήλων (Λουκ.)

Πεντάνευρον, φ. » Ἀρνόγλωσσον. plantain.

Πεντάρι (μονέδα). » Πεντάχαλκον (τὸ χαλκωματένιον), πεντώβολον (τὸ ἀσημέ-

ψιον), πεντάδραχμον (τὸ μεγάλον). pièce de monnaie valant cinq deniers (sous).

Πεντάφανος, η, ον (ἀντὶ Παντάφανος, καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πεντεπένιχρον τὸν πάμπτωχον.), ἴδε Ὀρφανός.

*Πεντάφυλλον, φ. » Πεντάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille.

Πέντε, ἀριθμ. » Πέντε. cinq. ||. πέντε φοραὶς, ἐπίρ. » Πεντάκις. ||. πέντε χιλιάδες » Πεντακισχίλιοι. ||. πέντε χρόνια. » Πενταετηρὶς, πενταετηρία, πενταετία. cinquenalité, θ. lustre. ||. πέντε χρόνια, » Πενταετία. ἐπίρ. » Πενταέτες. ||. πέντε χρόνων. » Πενταέτης-ους, καὶ Πενταετὴς-οῦς. ||. εἰς πέντε ἡμέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. τὰ Προπύλαια ἐτελείωσαν εἰς πεντε χρόνια. » Τὰ Προπ. ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους πέντε, ἴδε Αὐτός.

Πεπόνι, καρπ. » Πέπων (σίκυος ἢ σίκυος) καὶ (μονολεκτ.) σικυοπέπων (πρὸς διαφορὰν τοῦ ἀώρου, ἴδε Ξυλάγγουρον), μηλοπέπων. melon.

Πέρα (κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ) » Πέραν, (ἐπίρ.), ἴδε Ἀντίκρυ. ||. περνῶ πέρα. » Περαιοῦμαι. ||. τὸ πέρα (μεσολαβοῦσης θαλάσσης) μέρος. » Περαία. ||. ἀπὸ πέρα. » Περαθεν, ἐκ τῆς περαίας. ||. πέρα-πέρα (ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως τὸ ἄλλο). » Διαμπερὲς, διαμπᾶς. d' outre en outre, de part en part. §. (μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα μὲ τὴν) Διά, (τὴν) Ἐπὶ (καὶ τὴν) Ἐξ, (καθὼς διέρχομαι, διεξελαύνω, ἐπεξέρχομαι, κτλ.). §. (προστιθέμενον εἰς τὰ ἐπιρρήματα) ἐδῶ (ἐκεῖ, αὐτοῦ) πέρα (δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν, ἐδῶ, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν εἴπῃ τις, ὅτι προσθέτει μικράν τινα ἔμφασιν καὶ ἀκριβεστέραν δεῖξιν τοῦ τόπου, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐκεῖσε, ἐκεῖθι (ἢ καλήτερα μὲ τὸ) »Περ.

Πέραμα (τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ). » Πόρος, διάβασις, δίαρμα. gué. §. (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον περνοῦν τοὺς ποταμούς). » Πορθμεῖον, ποταμηγὸς (σκάφη), ποταμηγὸν (σκάφος). traille, bac, θ. bachot (τὸ μικρόν).

Περαματάρης. » Πορθμεὺς, περάτης. passeur, bachoteur.

Πέρασις (κυρ. μονέδας). ||. αὐτὴ ἡ μονέδα ἔχει (ἢ δὲν ἔχει) πέρασιν. (καὶ μεταφορ.): ||. αὐτὰ δὲν ἔχουν πέρασιν, ἴδε Περνῶ.

Πέρασμα (ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνοῦν καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή). » Διάβασις, δίοδος, πάροδος, διαγωγὴ, διακομιδὴ (Θουκ.), πόρος. passage. ||. τὸ—διὰ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ. » Δίαρμα (Στραβ.), διάπλους, περαίωσις, διάβασις. trajet, traversée, θ. ||. πέρασμα βουνοῦ. » Ὑπερβολή. passage d' une montagne. ||. πέρασμα τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι (κτλ.). » Δίερσις (Αἰν. Τακτ.), *ἔνερσις.

Περασμένος, η, ον. » Παρελθὼν, παρατυχόμενος, παρῳχημένος, πρότερος. passé. ||. τὸν περασμένον χειμῶνα, » Τοῦ προτέρου χειμῶνος (Αυσ. κατὰ Στεφ.). « l' hiver passé. ||. τὸ περασμενον σάββατον. » Τοῦ παρῳχηκότος σαββάτου. samedi dernier. ||. τὴν περασμένην νύκτα. » Ἐν τῇ παρῳχομένῃ νυκτί. la nuit dernière. §. (μεταφ. ὁ παλαιὸς). »Παρηκμακὼς, ἕωλος. suranné.

Περαστικὸς, ἡ, ὸν (ἐπιρρηματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐν παρόδῳ, ὁδοῦ πάρεργον, ἐκ παρέδου. en passant, chemin faisant.

Περγαμότον (εἶδος λεμονιοῦ εὐώδους), πορ. » Κιτρόμηλον τὸ Περγαμηνόν. pergamotte, θ.

Πέρδικα, π. » Πέρδιξ (ὁ καὶ ἡ). perdrix. §. ᾽Ψ. ἴδε Πέρκη.

Περδικάκι καὶ Περδίκι } » Περδίκιον. petite perdrix.

*Περδικομάννα (εἶδος πέρδικας μεγαλήτερης καὶ κοκκινωπῆς), π. » *Περδικομήτωρ. bartavelle, θ.

Περδικόπουλον. » Περδικιδεύς. perdreau.

Περδικοπάτημα, φ. » *Ἀλεκτροπόδιον (τὸ). pied de pigeon, ἴδε καὶ Κορακοπόδι καὶ Χηνοπόδι καὶ παρβλ. Καυκαλήθρα.

Περεχύνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Περιχέω, καταχέω, κατασκεδαννύω (-υμι), κατασκεδάζω (-άω), ἐπιχέω, περικαταχέω, καταντλέω. jeter (répandre) sur. ||. περεχύνομαι (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν), ῥ. μέσ. » Ἐμαυτοῦ καταχέομαι (Θεοφρ. χαρ.), βαπτίζομαι, περιχέομαι (» Ἄριστον δὲ μετὰ ταῦτα λούεσθαι· εἰ δὲ μή, περιχείσθωσαν ὕδατι γλυκεῖ,« Ὀρειβάσ. κεφ. ΑΘ'). ||. νὰ βουτήσῃ τὸ τάσι, καὶ ἂν περεχυθῇ ἀτός του » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι «. ||. καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ παζάρι, δὲν τρώγουν, ἂν δὲν περεχυθοῦν (οἱ Φαρισαῖοι). » Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν (Εὐαγγ.) «. ||. ἀφ' οὗ περεχυθῇς ὀλίγον, πλάγιασε (ἡσύχασε). »Ἀ-

ναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος (Μνησιθ. παρ' Ἀθην.). ||. μὲ περέχυσεν ἵδρως ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου: » Ἱδρώς μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς (Λουκιαν. Συμπ.).«

Περέχυμα. » Κατάχυσις, ἐπίχυσις, περίχυσις. l' action de répandre sur.

Περεχῶ, ῥ. μετ., ἴδε Περεχύνω.

Περιβολάκι (τὸ Τουρκ. Μπαγτσεδάκι). » Κηπίον καὶ Κήπιον. jardinet.

Περιβολάρης (ὁ Τουρκ. Μπαγτσεβάνης). » Κηπω(που)ρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), φυτοκόμος. jardinier.

Περιβόλι (ὁ Τουρκ. Μπαγτσές). » Παράδεισος, κῆπος. jardin, verger (κυρ. τῶν 'πωρικῶν), ἴδε καὶ Κῆπος.

Περιγέλασμα. » Ἐμπαιγμὸς, χλευασμὸς, χλεύη, κατάγελως, τωθασμὸς, χλευασία (Ἀριστοτ.), μυκτηρισμός. moquerie, θ.

Περιγελαστής. » Σκώπτης, ἐμπαίκτης, σκωπτικὸς, τωθαστικὸς, μυκτηριστής. railleur, moqueur.

Περιγέλιον. » Χλεύη, γέλως, κατάγελως, μυκτὴρ (συνεκδοχ.). raillerie, θ. moquerie, θ. risée, θ.

Περιγελῶ, ῥ. μετ. » Χλευάζω, ἐμπαίζω, γελάω, καταγελάω, σκώπτω, διαχλευάζω, κατεινωρεύομαι, γέλωτα (ἐν γέλωτι) τίθεμαι (ποιοῦμαι), χλεύην ποιοῦμαι (τίθεμαι), μωκάομαι, μυκτηρίζω, τωθάζω, ἐπιτωθάζω, ἐγχαίνω τινὶ (μεταφορ.). moquer (se moquer) de, railler, tourner en ridicule, se jouer de, berner.

Περιδιαβάζω (τὸ Τουρκ. Σεριανίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Περιπατέω, διαβαδίζω (κυρ. τὸ Ἰταλ. Σολατσάρω). promener, se promener.

Περιδιάβασις (τὸ Τουρκ. Σεριάνι, καὶ Ἰταλ. Σολάτσο). »Περίπατος, αἰώρα. promenade, θ, ἴδε καὶ Γύρος. ||. τόπος διὰ περιδιάβασιν. » Περίπατος. promenade, θ.

Περιδρομιάζω (τὸ ἄλλ. Τρώγω τὸν περίδρομον, φρσ. ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς πολυφάγους), ῥ. ἀμ. » Διαῤῥήγνυμαι ἐσθίων. crever (en mangeant).

Περίδρομος (κυρ. ἡ Παρωνυχίδα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδοχ. δὲ ἐπιφώνημα κατάρας, συνώνυμον τοῦ, Κόρακας, Σφάχτης, Ψόφος καὶ τοῦ εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον ἀναφερομένου Ντρόλυκος ἢ Δρόλικος, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον μόνον ῥῆμα Δρολυκόνω διετηρήθη μέχρις ἡμῶν), ἴδε Σκάνω.

Περιεργάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε Κουσκουρεύω καὶ Παρατηρῶ.

Περιέργεια. » Φιλοπραγμοσύνη. curiosité, θ, ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περίεργος, η, ον (πρᾶγμα). » Ἀξιοθέατος. curieux. §. (ἄνθρωπος). » Φιλοθεάμων, φιλακροάμων, φιλοπράγμων. curieux, ἴδε καὶ §. Κουσκούρης.

Περιθῶρι. » Σελίς. marge, θ. ἴδε καὶ Καταιβατιν.

Περικεφαλαία. » Κόρυς-υθος (ἡ), κράνος (τὸ), κυνέη (ποιητ). casque.

Περικομμένος, η, ον (κυρ. 'μάτι). »Ἐνδεδυκότα (ὄμματα). des yeux abattus (battus).

Περικυκλόνω, ῥ. μετ. » Κυκλόω(-ομαι), περικυκλόομαι, περιστοιχίζω (-ομαι), περικλείω, περιστέφω, περιτειχίζω, γυρόω. entourer, environner, cerner, envelopper, enceindre, investir (κυρ. κάστρον, κτλ.).

Περιμαζόνω, ῥ. μετ., ἴδε Συμμαζόνω, κτλ.

Περιοχή. » Περίβολος. enceinte, θ.

Περιπαίζω (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Περιγελῶ κτλ.

Περιπάτημα (προφ. κοιν. Περπάτημα). » Βάδισμα, βάδισις. allure, θ. démarche, θ. marcher, train.

Περιπατῶ (προφ. κοιν. Περπατῶ), ῥ. ἀμ. » Βαδίζω (κυρ. Περιπατῶ τακτικὰ καὶ ἥσυχα, τὸ ὁποῖον σαφηνίζει κάλλιστα ἡ ἑξῆς περικοπὴ τοῦ Ξενοφῶντος: » Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται [ὁ λαγὼς], πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε,«), ὁδεύω, πορεύομαι, στείχω καὶ στίχω. marcher, cheminer. ||. ἐγὼ περιπατῶ ὀγλίγωρα, καὶ σὺ ἀργὰ (σιγανά). » Ἐγὼ μὲν ταχὺ (ταχέως) βαδίζω, σὺ δὲ ἀτρέμας (Δημοσθ. Ηανταίν.)» ||. περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. » Ἀεροβατέω. planer (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). ||. περιπατῶ εἰς τὰ βουνά. »Ὀρειβατέω. ||. περιπατῶ τὴν νύκτα. » Νυκτοπορέω. §. *Νυκτοβατέω (κυρ. δι' ὅσους περιπατοῦν κοιμώμενοι). voyager de nuit. ||. περιπάτησα πολλοὺς τόπους. » Πολλὴν ἐπῆλθον (ἐπεπορεύθην, ἐπῄειν) χώραν. parcourir. ||. περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα. »Εἰς κενὸν (»Διακενῆς) πορεύομαι, κενεμβατέω. faire des demarches qui n' aboutissent à rien, s' épuiser en vains efforts. §. (μεταφ.) ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ τὸ μέτρος καὶ μὲ τὸν λογαριασμόν. »Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντες (Πλουτ.)«

Περιπλοκάδα (ὠνόμαζαν ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων τὴν ἀκανθώδη Σμίλακα). » Φυλλὰς-άδος (ἡ). feston, des fleurs entrelacées.

Περιποίησις. » Θεραπεία, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. prévenances, bon traitement, accueil affectueux (flatteur), égards, ἴδε καὶ Νοιάσιμον.

Περιποιητικὸς, ἡ, όν, » Θεραπευτικὸς, φιλοφρονητικός. officieux, obligeant, complaisant.

Περιποιοῦμαι, ῥ. ἀποθ. »Θεραπεύω, φιλοφρονέομαι, δεξιόομαι. traiter (accueillir) amicalement, rendre des soins officieux à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Περίσσεμμα. » Τὸ περιττεῦον (περιὸν, καταλειφθέν, καταλειπόμενον, καταλοιπον, περιγενόμενον, πλεονάζον), λείψανον, ὑπόλειμμα, κατάλειμμα, περίσσευμα. reste, superflu, surabondant.

Περισσεύω, ῥ. μετ., ἴδε Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. » Περίειμι, περιγίγνομαι (Ξεν.), πλεονάζω, περισσεύω(-ττεύω). être superflu (surabondant).

Περισσότερον, ἐπίῤῥ. (συγκρ.). »Μᾶλλον, πλέον καὶ (Ἀττ.) πλεῖν, ὑπὲρ (μὲ Αἰτιατ.), (ὁ Παυσανίας μετεχειρίσθη καὶ τὸ) περισσότερον (» Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον,«). plus, davantage. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. » Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσι. ||. αὐτὰ, καὶ τίποτε περισσότερον. »Ταῦτα, πάρεξ δὲ μηδὲν (Πλ.)«. ||. τὸν χειμῶνα τρῶμεν περισσότερον. » Χειμῶνος βρωτικώτεροι ἐσμὲν ἑαυτῶν. ||. πολὺ περισσότερον. » Πολλαπλασίως. beaucoup plus, bien davantage. ||. ὅσῳ περισσότερον ᾽τὸν βλέπω, τόσῳ περισσότερον ᾽τὸν ἀγαπῶ. plus je le vois, plus je l᾽aime.

Περισσότερος, η, ον. »Πλέων καὶ πλείων-ονος. plus grand (nombreux, considérable). ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος. »Ἡ πολλὴ (»Τὸ πολὺ) τῆς στρατιᾶς. la plupart, le gros de l᾽armée. ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ τόπου. »Ἡ πλείστη τῆς χώρας. ||. εἰς περισσότερον καιρόν. »Ἐν πολλαπλασίοι χρόνῳ· »Πολλαπλασίονι χρόνῳ. ||. τὰ περισσότερα μέρη τοῦ νησιοῦ. »Τῆς νήσου τὰ πολλά. ||. μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. »Δι᾽ ἀκριβείας μᾶλλον,« Ἀρστ. ||. οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ ἁπλούστεροι δηλ. καὶ ἀμαθέστεροι). » Οἱ πολλοί· » Ὁ λεὼς ὁ πολὺς οὗτος. le commun (le vulgaire) des hommes. ||. ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐπιῤῥ. » Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα. ordinairement, le plus souvent, communement.

Περίστασις. » Τὸ συμβαῖνον, τὸ συμ-(προσ)πίπτον, τὸ προστυχὸν, ὁ καιρὸς, τὰ πράγματα, περίπτωσις, περιπέτεια. circonstance, θ. conjoncture, θ. ||. ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμος. » Ὀξὺς ὁ καιρός· » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἑστι τὰ πράγματα. le moment est décisif (délicat). ||. καὶ ᾽να οἰκονομῇ καλὰ τὰς περιστάσεις. »Καὶ τὰ συμπίπτοντα εὖ διατίθεσθαι. «

Περιστατικόν. » Συντυχία, συντύχημα, τύχη. accident, aventure, θ. conjoncture, θ.

Περιστέρι, π. » Περιστερὰ (τὸ θηλυκὸν, τὸ ὁποῖον προφέρομεν βαρυτόνως Περιστέρα), περιστερὸς (τὸ ἀρσενικὸν, προφ. κοιν. Περίστερος). pigeon, colombe (Βιβλ.).

Περιστερεῶνας. » Περιστερεὼν, περιστεροτροφεῖον. colombier, pigeonnier.

Περιττὸς (ὁ ἄλλ. Παραπανισμένος), ἡ, όν. » Περισσὸς(-ττὸς), πλεονάζων. superflu, de trop.

Περιτριγυρίζω, ῥ. μετ., ἴδε Περικυκλόνω.

Περιτριγύρισμα. » Κύκλωσις. l᾽ action d᾽ entourer (envelopper, etc).

Περιτριγυρισμένος, η, ον, » Περιστεφής. environné, entouré.

Περίφανος (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Ὑπερήφανος, κτλ.

Περίφημος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Πέρκα, Πέρκη, Περκίδα }. ψ. »Πέρκη, περκὶς, περκάς. perche, θ. persègue (γενικῶς), θ.

Περκνάδες (ἡ μαυράδες ᾽που ᾽βγαίνουν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια). » Ἐφηλὶς καὶ Ἔφηλις, πέρκνωμα (Ησυχ.). éphelides, θ. πληθ.

Περκνὸς (ὁ ἔχων περκνώματα). » Ἔφηλος, *περκνόστικτος. qui a des éphélides.

Περνοδιαβαίνω, ῥ. ἀμ. » Παραπορεύομαι. passer devant, se promener le long de.

Πέρνω, ῥ. μετ., ἴδε ᾽Παίρνω.

Περνῶ (προφ. καὶ Ἀπερνῶ) ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περάω (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ, Περνάμενος, καὶ Περνὰς νήσων ἐπ᾽ ἀλλοδαπάων«), διαπορεύω (Ξενοφ.), διακομίζω, παράγω, περαιόω, διαβιβάζω, διαβάλλω. faire passer, transposter, ἴδε καὶ Διαπερνῶ. ||. περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, ἴδε Κατάστιχον. ||. περνῶ τὸ νερὸν (κτλ.) ἀπὸ

πανί, ἴδε Σουρόνω. || . ᾽τοὺς ἀπέρασαν ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί. »Πάντας ἠβηδὸν ἀπέκτειναν· » Σφάζοντες διὰ πάντων διεξῆλθον (Ἡρόδ.)· » Ἀπέκτειναν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας (Γραφ.). ils les passèrent au fil de l' épée, ils firent main basse sur eux. || . περνῶ ἓν ξύλον εἰς μίαν κριτέλλαν. »Διεμβάλλω (»Καὶ διεμβάλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς, « Γραφ.). || . περνῶ τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι. » Διείρω τὸ νῆμα (λίνον) τῆς βελόνης, διαπείρω. enfiler. || . ἁρ' οὖ ᾽τὴν κόψης καὶ ᾽τὴν περάσῃς εἰς κλωστήν. » Τμηθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα (ἴσ. διερθεῖσα) λιναρίῳ (Διοσκορ. Ἀλλοῦ ᾽το εἶπε) » Διαβληθέντος λιναρίου. || . τὸ τρυπᾷς, καὶ περνᾷς μίαν κλωστήν. » Τρυπήσαντα, λίνῳ διείρειν. || . περνᾶς τὴν κλωστὴν εἰς τὴν τρύπαν. »Ἐνείρειν τὸ λῖνον εἰς τὸ τρύπημα. || . περνῶ τὰ κομβολόγια εἰς τὴν κλωστήν. »Διαβάλλω, διείρω. || . πέρασε τὰ μανίκια τοῦ φορέματός σου, (δηλ.) πέρασε τὰ χέριά σου εἰς τὰ μανίκια. » Διειρκάτες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων (, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεὺς,) « Ξενοφ. Κυρουπ. || . περνῶντας τὰ δάκτυλά μου ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ ᾽δόντια τοῦ θηρίου. » Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους «. || . περνῶ ᾽σ τὸ σουβλί, ἴδε Σουβλίζω. || . ἐπέρασαν τὰ καράβια ἀπὸ τὴν Χίον εἰς τὴν Ναξιάν. »Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον (Ἡρόδ.) «. || . περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. §. (μεταφορ.) τρέφω, κάμνω τινὰ ᾽να ζήσῃ μὲ (᾽να περάσῃ τρώγων) ἕνα τί . » Διάγω (» Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι,« Δημοσθ . « Διῆγε τὸν στρατὸν τοῖς λαχάνοις, « Φίλ.). §. ῥ. ἀμ. (τὸ ἄλλ. Διαβαίνω). » Διέρχομαι διεξέρχομαι, δίειμι, διέξειμι, διοδεύω, διαπεράω, παραμείβω (-ομαι), διαπορεύομαι, παραλλάσσω (-ττω), παροδεύω, παράγω (Εὐαγγ.), δι(παρ-,διεξ) ελαύνω (κυρ . μὲ ὄχημα ἢ καβαλλάρης). §. » Μεταβαίνω. passer, traverser, franchir. || . περνῶ ἀντίκρυ (κυρ. διὰ θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). »Διαπλέω, διαβάλλω, περαιοῦμαι, διαπεράω, περάω (Δίων Κάσ. ΜΑ), διείρω, παραβάλλω (Ἡρόδ. καὶ Θουκ.). faire le trajet, traverser. || . ἐν ᾧ περνοῦσαν ἀπὸ ταῖς Πάτραις εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στερεάν. »Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας Ἤπειρον διαβαλλόντων «. || . περνῶ κολυμβῶντας . » Διανήχομαι, διακολυμβάω. || . περνῶ (ἐμβαίνω δηλ.) μέσα. » Παρέρχομαι. || . ᾽να μὴν ἀφίνουν κἀνένα ᾽να περάσῃ μέσα, ἴδε Ἀφίνω. || . περνῶ βουνὰ (κακοτοπιαῖς, κτλ.). » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερακρίζω, ὑπεραίρω. passer , franchir. || . ᾽δὲν ᾽μποροῦσε ᾽να περάσῃ, διότι ὁ δρόμος ἦτον στενός. » Παρελθεῖν οὐκ ἦν, διὰ τὸ στενὸν τῆς παρόδου. || . περάσαμεν τὸν κάβο' Μαλειτᾶν. »Παρηλλάξαμεν (»Ἐκάμψαμεν) τὸν Μαλέαν. doubler , parer. || . καθὼς πέρασε τὴν θύραν. » Ἅμα τῷ τὰς πύλας ἀμεῖψαι (παραλλάξαι). §. (μεταφορ.). περνῶ τὸν καιρόν μου (ταῖς ὥραις μου, κτλ.). »Παραπέμπομαι (»Παράγω , »Διάγω, »Διατρίβω, »Παρέλκω) τὸν χρόνον (» Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, « Πλούτ. Τιμολ.), ἐξετάζομαι . passer (tuer) le temps. || . ᾽ξεύρωντας τὸ εἶναί σου, θὰ περάσεις τὴν ζωήν σου εὐτυχισμένα. » Σαὐτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις (Ξενοφ.)«. || . περνῶ τὴν ἡμέραν μου. » Διημερεύω. || . περνῶ τὴν νύκτα. »Διανυκτερεύω, διαβιβάζω (παραπέμπω) τὴν νύκτα. percer la nuit à. || . περνῶ βιβλίον (γράμμα, κτλ. ᾽τὸ διαβάζω δηλ.). »Διέρχομαι , διεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπεξέρχομαι, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι (» Ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε , καὶ ἐπελέξατο, « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β΄) , ἀνελίσσω (-ττω) (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ) feuilleter (τῶν Γάλλων), parcourir. || . ὅσοι πέρασαν τοὺς 14-15 χρόνους τῆς ἡλικίας ᾽των. » Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι (Ξενοφ.) «. || . τόσον πυκνόν, ὥστε μήτε ἡ βροχὴ ᾽το περνᾷ. » Τοὺς (θάμνους) οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερὲς , ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν , « Ὀδ . Ε . » Πυκνὸν οὕτως , ὥστε μήθ' ὑετὸν διϊέναι (Θεόφρ .) « . || . ᾽δὲν ᾽τον περνᾷ τὸ βόλι, κτλ. » Ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐκ χειρὸς βολὰς διαμένει. il est à l' épreuve du mousquet (de la pluie etc). || . ᾽τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ τρέξιμον, (καὶ μεταφορ.) εἰς τὴν προκοπὴν, κτλ. ἴδε Ξεπερνῶ. || . ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι ᾽τοὺς περνοῦσεν εἰς ὅλα. »Ἐπεὶ δὲ κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. || . ἂν ᾽δὲν ᾽τον περάσῃ ᾽σ τὴν γνῶσιν. » Εἰ μὴ αὐτοῦ τῷ βουλεύεσθαι ἐκεῖνος περιέσται· » Τῷ φρονεῖν αὐτοῦ περιγέγηται. §. ῥ. οὐδ. (τὸ ἄλλ. Πορεύομαι, συνώνυμον τοῦ Ζῶ, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Διάγω, διεξάγω τὸν βίον, διαγίγνομαι (»Τὸ δὲ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε, κρέα οὖν ἐσθίοντες οἱ στρατιῶται, διεγίγνοντο,« Ξενοφ. Ἀναβ.) , διατρίβω , ἀναστρέφομαι

(καὶ καθαρώτερα ἀκόμη τοῦ Εὐριπίδου τὸ) ἐκπερᾶν τὸν βίον (καὶ τοῦ Ξενοφ. Οἰκον. τὸ:) »Διαπερᾶν τὸν βίον«. passer, ῖδε καὶ Ζωή. || . πῶς περνᾷς; ῖδε Εἶμαι. || . ὁ ἀρρώστος πέρασε καλά. » Καλῶς διῆλθεν (Ιπποκρ.)«. || . 'δὲν πέρασε καλά. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξεν, ῖδε καὶ Καλοπερνῶ. || . πῶς πέρασ' ἀπ' τὸν δρόμον; » Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; || . ἐπέρασαν καλὰ εἰς τὴν ἐξοχήν. » Ἄριστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον· » Ἥδιστα κατὰ τὴν ἐσχατιὰν διεγένοντο. || . περνοῦσε κακόμοιρα γεράματα. » Καὶ γῆρας ἐλεεινὸν διαντλῶν (Διον. Ἁλικαρν.). || . ἐλπίζοντες 'να περάσουν μὲ αὐτὰ τὰ τετρακόσια φλωριὰ ἕως τὸ παραθαλάσσιον. » Ἐλπίζοντες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τούτων χρυσῶν διαγενέσθαι μέχρι θαλάσσης «. §. πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία). » Ὁ χρόνος ἐξήκει (ἐξῆλθε, παρῆλθε). le terme a expiré. || . ἀφ' οὗ πέρασε καιρὸς (χρόνοι). » Ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο (Λυκοῦργ.)· »Χρόνων ἐγγεγενημένων (Δημοσθ. Πανταίν.) «. || . 'δὲν ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. » Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη (Θκ. Α') «. || . ἀφ' οὗ πέρασαν διακόσια χρόνια. » Ἐτῶν διακοσίων διαγενομένων (διαλιπόντων). après un intervalle de deux cent années, ῖδε καὶ Εἶμαι. || . ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ σάββατον. »Διαγενομένου τοῦ σαββάτου (Εὐαγγ.) «. || . ἀφ' οὗ πέρασε 'σ τὸ μεταξὺ μιὰ 'μέρα. » Ἡμέρας δὲ διαλιπούσης. || . ἀφ' οὗ ἄφησε καὶ πέρασαν δυὸ 'μέραις, ῖδε Ἀφίνω. || . ἡ ζωὴ περνᾷ 'σὰν ὄνειρον. » Ὁ βίος ὡς ὄναρ παρέρχεται. || . αὐτὴ ἡ μονέδα περνᾷ. »Ἀγώγιμον τὸ νόμισμα, δύναται (»Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολὸς, « Λουκ.), προχωρεῖ (» Μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαὶ, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι,« Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρ. Θαλ.). la monnaie est de mise. || . 'δὲν περνᾷ. »Οὐ νομίζεται (νομιστέυεται, χωρεῖ, διαγωρεῖ) τὸ ἀργύριον, ἀδόκιμον (οὐ χρήσιμον, Ξενοφ. Πορ.) τὸ νόμισμα. cette monnaie n'a pas de cours, elle n' est pas de mise. || . (καὶ μεταφορ.) αὐτὰ 'δὲν περνοῦν. » Οὐ χωρεῖ ταῦτα. à d' autres. || . αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν πέρασεν εἰς τὸν τάδε. » Περιῆλθε, περιέστη. passa. || . 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ (ὁ παροξυσμὸς, κτλ.). » Ἐκρίθη αὐτῷ ὁ καταῤῥέους. || . σὲ πέρασεν ὁ λόξυγγας. »Τῆς λυγγὸς πέπαυσαι (Πλάτ.)«. || . ἐπέρασαν μὲ τὸ μέρος τῶν βαρβάρων. » Μετετάξαντο πρὸς τοὺς βαρβάρους, ῖδε καὶ Γυρίζω. || . ἀφ' οὗ πέρασε πολλὰ (ἢ ἀπὸ πολλὰ) μαθήματα. »Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος (Λουκ.).«

Περρούκα. » Φενάκη, πηνήκη, πρόσθετος κόμη. perruque, θ.

Περρουκιέρης, ισσα. » Πλοκεὺς, πλαστοκόμος. perruquier.

Περπάτημα (ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν), Περπατησιὰ (ῖδε Περιπάτημα.

Περπατῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ῖδε Περιπατῶ.

Πέρσι, ἐπ. (χρον.) » Πέρυσι, καὶ (πρὸ φωνήεντος) Πέρυσιν. l' année passée (dernière).

Περσινὸς, ἡ, όν. »Περυσινὸς καὶ Περσινὸς, ὁ (ἡ, τὸ, τὰ, κτλ.) πέρυσιν, περυσίας. (qui est) de l' année dernière.

Πέσιμον. » Πτῶσις, πτῶμα, πέσημα (Σοφοκλ.). chute. || . πέσιμον τῶν μαλλιῶν (φύλλων κτλ.), ῖδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. vol.

Πεταγμένος (ὁ ἐξέχων 'μπροστὰ ἢ 'πίσω, κτλ.), η, ον. » Προπεπτωκὼς, προνευκὼς, προκύπτων. saillant.

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ Ὀππ. τὰς γράφει Πατελίδας), θαλ. » Λεπὰς-άδος (ἡ). patelle, œuil de boue, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) poyle, (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουν) lepada.

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, ῥίπτουν ἓν κεραμιδοκόμματον ἢ 'στρειδότσεφλον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε 'να κάμῃ κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσῃ). » Ἐποστρακισμός. ricochet.

Πέταλον. »*Κρηπὶς. fer à cheval.

Πεταλόνω, ῥ. μετ. » *Κρηπιδόω, πεταλόω. ferrer.

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετηλὶς [καὶ Δωρ. Πεταλὶς)-ίδος, ἡ ἀκρὶς, « κατὰ τὸν Ησύχ., ἢ εἶδός τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. criquet), ἔντ. » Ψυχὴ (ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν,« Ἀριστοτ.), χρυσαλλὶς (πρὶν ἀρχίσῃ 'να πετᾷ). papillon.

Πετάλωμα. »*Κρηπίδωσις, πετάλωσις. ferrure, θ.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). »Πέταυρον καὶ Πέτευρον (κυρ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται ἡ ὄρνιθες). volige, θ. latte, θ.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μεσ., ῖδε Τεντόνομαι.

Πεταχτὰ (τὸ ἄλλ. Εἰς τὸν ἀέρα, Εἰς τὸ φτερὸ'), ἐπ. »Ἱπτάμενον, ἐν τῷ ἵπτασθαι. à la volée.

Πεταχτὸς (μεταφορ. ὁ ὁρμητικὸς καὶ

ἰταμὸς), ἡ, όν. » Προπετὴς, προαλὴς. vif, alerte.

Πετεινάρι, π. » Ἀλεκτορίδιον, νόσσας (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. cochet.

Πετεινός, π. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. coq.

§. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. le chien (loup) du fusil.

Πετονιὰ (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βόλτα τῶν Ψαράδων), ἴδε Ὁρμίδι.

Πετύμενον. » Πτηνὸν, ὄρνις, ὄρνεον. volaille, θ. volatilles, θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). pierre, θ. || . ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπέπτωκεν· (ἢ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον«. || . προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σατραντσιοῦ, κτλ.). »Πεσσὸς(-ττὸς), ψῆφος. piéce (d'echecs, de tric-trac, etc), pion. §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. »Ψῆφος (Ἡσύχ). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἶδος χημικῆς κατασκευῆς). » Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. pierre infernale. §. μαβιὰ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα. §. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. pierre, θ. gravelle, θ. || . πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. avoir la gravelle.

Πετραδάκι. » Λίθαξ, λιθάριον, ψηφὶς (κυρ. τῶν ἀκρογιαλιῶν). pierrette, θ. cailloux, ἴδε καὶ Χαλίκι.

Πετράδι. »Λίθαξ (»Λίθος) πολυτελής. pierre, θ. pierreries, θ. πληθ.

Πετρᾶς (ὁ δουλεύων πέτραις). » Λιθοξόος, λιθουργὸς, γλύπτης, ἑρμογλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). sculpteur.

Πετραχῆλι (Ἐκκλ. ἀπὸ τοῦ) » Περιτραχήλιον ἢ Ἐπιτραχήλιον (μεταγ.). étole, θ.

Πετρένιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά. » Λίθου βολή. coup de pierre, || . μιὰ πετριὰ τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, η, ον. » Λίθινος, ὁ ἐκ λίθων, λίθου πεποιημένος, λάϊνος (ποιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » Ἐρίθακος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. roupie, θ. κτλ. ἴδε καὶ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβόλημα. » Λιθοβολία, λιθοβολισμὸς, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀναβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κτυπῶ μὲ ταὶς πέτραις), ῥ. μετ. » Λίθοις βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres.

§. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ ταὶς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε, 60), καταλεύω, καταπετρόω. lapider.

Πετροϊέρακας }, π.
Πετροϊέρακι }

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τσοπόκάλαμον.

*Πετροκάρβουνον (ἠμπορεῖ ’να ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἢ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

Πετροκότσυφας(-φος), π. » Κόττυφος ὁ Ἀρκαδικὸς, *πετροκόττυφος, κύανος (» Ὅμοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ, φαιὸς, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβὰς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος,« Ἀριστ. Ζ.Θ΄,28. καὶ οἱ Τοῦρκοι ’τὸν ὀνομάζουν Καγιὰ-μπουλμπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέταν), ῥ. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), ῥ. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se pétrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγηδανὸς), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἢ βουνήσιος, διότι φυτρόνει κατ’ ἐξοχὴν εἰς ταὶς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε καὶ παράδ. Μακεδονῆσι.

Πετροχελίδονον (ἡ λέξις ἦτον κοινὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, Ὀδυσ. Δ), π. » Δρεπανὶς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, martelet ; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετρόψαρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθύς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πέτρωμα (ἡ εἰς πέταν μεταβολή). » Ἀπολίθωσις. pétrification, θ.

Πέτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. ’Δὲν ἠξεύρω ἐὰν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. croûte, θ. croûton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢ τούπα τῆς πληγῆς). » Ἐσχάρα. eschare, θ. || . τὸ καύσιμον (τὸ βεζικατόρι) σκνόνει πέτσαν. » Ἐσχαροῦται. se couvre d’une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσετάκι } . (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) »Χει-
Πετσετίστα } ρόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Α).

Πετσί (ἀπὸ τοῦ Πεσκίον, ὑποκορ. τοῦ Πέσκος), ἴδε Δέρμα καὶ Τομάρι. || . ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσοῦδα (ἡ μεγάλη παλαμύδα), Ψ., ἴδε Παλαμύδα.

Πετῶ (» Θέμα δὲ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παράγωγον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγνωσται ἡ χρῆσις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 523), ῥ. ἀμ. » Ἴπταμαι, πέταμαι(-ομαι), ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι (πρὸς τὰ ἄνω), καθίπταμαι (πρὸς τὰ κάτω), περίπταμαι (ὁλοτρόγυρα), προσίπταμαι (κοντα), διίπταμαι (ἀνάμεσα). voler, envoler, s' envoler, prendre son essort vers, voltiger (ὁλοτρόγυρα). || . πέταξ' ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (μεταφορ.). » Περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν (Σοφοκλ. Αἴας) «. || . πετειδμαι, (τινάζομαι μὲ βίαν, φεύγω), ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Τινάζομαι. || . πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν. » Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι (Στράβ. Θ′, γ′, 8). §. (εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ) » Ῥίπτω (» Ῥίπτω, τὸ, Πετάζω, « λέγει ὁ Ἐτυμολόγος), ῥ. μετ., ἴδε Ῥίχνω.

Πεῦκι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπεύχιον (» Νακοτάπητας τοὺς ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ἐπώνυμον φέροντας«, Κωνσταντ. Πορφυρογ., ἢ ἀπὸ τοῦ Πέκος, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονομ. τὸ ἄλλ. Χαλί.), ἴδε καὶ Ταπί.

Πεῦκος (ἡ Ἀγριοκουκκουναρηά, τὸ Τουρ. Τσάμι), δ. » Πεῦκη. pin (sauvage). (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Πίτυς (Διοσκορ. βιβλ. Α′, 85). picea, pinastre, mélèze· (καὶ ἡ) » Λάριξ. larix· (καὶ ἡ) » Ἐλάτη (ἴδε τὴν λέξιν).

Πέφτω, ῥ. οὐδ. » Πίπτω. tomber; choir. || . πέφτω κάτω. » Καταπίπτω, καταβάλλομαι, καταφέρομαι, καταῤῥέω (»Καταῤῥύη πρὸς τοὔδαφος, » μεταφορ.), καταῤῥήγνυμαι. tomber par terre (à terre), se precipiter. || . πέφτω ἐπάνω. » Ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐμβάλλω, προσπίπτω. fondre sur, charger. §. ἔπεσεν ἐπάνω 'του (φρ. μεταφ., 'τὸν παρακαλοῦσε δηλ. μὲ ἐπιμονήν). » Ἀιπαρῶς ἐνέκειτο· »Προσκειμένης δὲ τῆς γυναικός. solliciter (presser) vivement, faire les plus vives instances. || . 'να 'τοὺς κάμῃ 'να πέσουν ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. » Αὐτοὺς ἑαυτοῖς περιπετεῖς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας· »Περιπεσεῖν ἀλλήλοις παρεσκεύασε. || . πέφτω μέσα ἢ ἀνάμεσα. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω. tomber (donner) dans. || . πέφτω ἔξω (κυρ διὰ τὰ καράβια). » Ἐξοκέλλω, ἐκπίπτω (Ἀριστοτ.), ὀκέλλω (» Εἰς τὸν Σαλμυδησσὸν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλευσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι, « Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ′). echouer, donner sur. || . πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (φρσ.), ἴδε Ποδάρι. || . πέφτουν τὰ φύλλα (τοῦ δένδρου), τὰ μαλλιὰ, ἡ τρίχες (τοῦ ἀνθρώπου, ζώου, κτλ.), τὰ πτερὰ (τοῦ πουλιοῦ). »Ἐκπίπτει (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Μαδῶ. || . ἔπεσαν τὰ μαλλιὰ 'του, τὰ δάκτυλά 'του καὶ τὰ 'νύχιά 'του. »Περιερῥύησαν δὲ αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες«, Ἀρετ. || . ἔπεσεν ἀστροπελέκι (ἀῤῥώστια, ἀκρίδα κτλ.). » Σκηπτὸς (» Πρηστὴρ, » Λοιμὸς, » Νόσημα, »Ἀκρὶς, κτλ.) ἐνέσκηψεν (ἐγκατέσκηψεν, ἐνέπεσε). la peste se mit (éclata) dans. || . ἔπεσε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. » Λίθος οὐρανόθεν κατηνέχθη. || . ἔπασε τὸ 'σπίτι. » Τὸ οἴκημα κατέπεσε (κατεῤῥάγη), « Θκδ. || . ἔπεσε τὸ 'σπίτι καὶ 'τὸν πλάκωσεν, ἴδε Πλακόνω. || . ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ, ἴδε Κοντεύω. || . ἀπὸ τὸν φόβον 'τοῦ ἔπεσε τὸ σουραύλι. » Ἀποβεβλήκει γὰρ τὴν σύριγγα ὑπὸ δέους'«. || . ἔπεσε 'ς τὴν παγίδα. » Περιέπεσε πάγῃ· » Περιπετὴς ἐγένετο. donna dans. || . ἔπεσε 'ς τὰ δίχτυά 'του, ἴδε Δίχτυ. || . ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα 'του (φρσ. ἐγινεν ἀντικείμενον δηλ. τῆς κακολογίας τινός. ὁ Κορ. [Χιακ. ἀρχαιολ.] μετεχειρίσθη τὴν φράσιν: » Ἀλλ' ὁ Θεόπομπος ἔπεσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα: « Ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἡροδότου [ζ′, 136] τὸ » Ἀθηναῖοι δὲ ἐκ Πάρου Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόματι «). || . ἔπεσαν ἐπάνω 'του καὶ 'τὸν ἐκομμάτιασαν. » Ἐπιπεσόντες (»Ἐπιθέμενοι) κατέκοψαν. il fondirent sur lui, ἴδε καὶ Ὁρμῶ. || . ἔπεσε κατακέφαλα. » Κατενεχθεὶς ἐπὶ κεφαλήν. tomba la tête la première, || . ἔπεσε κατακέφαλα 'να 'τὸ κατορθώσῃ (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω. || . πέφτουν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ 'ς τὰ φαγοπότια. » Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι (Πλούτ.). « || . ἔπεσε κατακέφαλα (ἢ μὲ τὸ κεφάλι) 'ς τὸ παιγνίδι. »Ὅλος πρὸς τῇ παιδιᾷ γενόμενος. donner tête baissée dans. §. (συνεκδοχ.) εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; » Ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν (Εὐαγγ.)· « » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους· τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι

(Πλατ. Πολ. Γ'), ἴδε Λαχνός. || . ἔπεσε 'σ τὸ μερίδιόν 'του. » Ελαχεν. il lui est echu (tombé) en partage. || . ὅ,τι πέφτει 'σ τὸ μερίδιον (ἀνάλογον) τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. » Τὸ ἐπιβάλλον (γιγνόμενον, ἀνῆκον) ἑκάστῳ τοῦ κλήρου. || . 'τοὺς ἔπεσαν 6000 τάλαντα ἀπὸ τὰ λάφυρα. » Ἀπὸ τῶν λαφύρων ἑξακισχίλια τάλαντα αὐτοῖς πεσεῖν, « (Πλθ. Β', ξθ'). || . 'δὲν σε πέφτει λόγος. » Κὰν περὶ ἀνδρῶν ἐμπέσῃ λόγος που.« Ἀριστφ. §. ἔπεσ' ὁ ἀέρας. » Ἐπεὶ δ' ὅ,τε ἄνεμος ἐξαπίναίως ἔπεσε (Δίων Κάσσ. λθ'), ἴδε καὶ Καταπέφτω. §. πέφτει 'ς τὸ στομάχι. » Βαρύνει τὸν στόμαχον. il pèse sur l' estomac, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Πηγαδάκι. » Φρεάτιον. petit puits, (ὑποκορ. τοῦ-

Πηγάδι. » Φρέαρ-ατος (τό). puits.

Πηγαδήσιος α, ον. » Φρεατιαῖος, φρεάτι(τει)ος. de puits.

Πηγαιμός. » Ἄφιξις. arrivée, θ.

Πηγαινοέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Προφορέομαι (Ξενοφ. Κυνηγ.), ἀνακάμπτω. aller et venir.

Πηγαινοερχομός. » Διαδρομὴ (Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων). allées et venues.

Πηγαίνω (ὀρθ. 'Παγαίνω), ῥ. ἀμ. » Πορεύομαι, εἶμι, ὑπάγω (» Ὕπαγε, τί μέλλεις; « Ἀριστοφ. Νεφ. 1298. » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν,« Εὐαγγ), ἀπέρχομαι, ἄγω (» Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας,« Δημοσθ. καὶ Γραφ. πολλ.), ἄπειμι, φοιτάω (κυρ. εἰς τὸ σχολεῖον). se rendre, aller. || . 'τὸν εἶπαν 'να πηγαίνῃ καὶ 'να εὐχαριστᾷ τὴν τύχην 'τοῦ 'τὸν ἐβοήθησεν εἰς ταὶς Πλαταιαῖς. » Ἐκέλευον ἀπιέναι, καὶ ἀγαπᾷν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς" » Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε (Μ. Ἀντ. Θ', 29) «. || . τί 'να κάμωμεν; 'να 'πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν; » Πότερον; ἄπιμεν ἤν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.) « ; || . σηκωθῆτε 'να πηγαίνωμεν. »Ἐγείρεσθε,ἄγωμεν (Εὐαγγ.)«. || . ἐπήγαιναν δὲ εἰς τὸ σχολεῖον 'του σχεδὸν 2000 μαθηταί. » Ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτῷ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους (Διογ. Λαέρτ.) «. || . ἐξερνοῦσαν, καὶ 'τοὺς 'πήγαινε καὶ ἀπὸ κάτω. » Ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς (Ξενοφ. Ἀνάβ)«. || . πήγαινα ('πῆγα κτλ.) 'να 'πῶ (φρσ.), ἀντὶ ἤμελλα (εἶχα σκοπὸν, ἡτοιμαζόμην) 'να, (ἀπαρέλλ. μὲ τὸ) » Ἤα ἐρῶν. j' allai dire §. (ῥ. μετ.) τὸ ῥέμμα 'τὰ 'πῆγε κἄμποσον διάστημα. » Ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς οὐ πολὺν τόπον (Πλούτ. Πουπλ.) «. || . 'τὸν πηγαίνουν (ἐλλειπτ. ἐπὶ κακοῦ πάντοτε, ἢ εἰς τὴν καταδίκην δηλ. ἢ εἰς τὸν τάφον). »Ἄγεται τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀπάγεται. on le mène, ἴδε καὶ 'Πάγω.

Πήγανος, φ. » Πήγανον (τὸ). rue (Λατιν. ruta. » Ἰόλαος ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαί φησι,« Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ.), θ.

Πηγοῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πωγώνιον (ὑποκορ. τοῦ) Πώγων (τὸ γένειον). » Γένυς (ἡ), ἀνθερεὼν (τῶν ἀνδρῶν κυρ.), ἐξύγενυς. le menton, bas du visage. || . ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει μακρὺ πηγοῦνι. » Προγένειος, σφηνοπώγων. (qui a un) menton de galoche.

Πήδημα. » Πήδημα, ἅλμα, σκίρτημα, πήδησις. saut, bond, bondissement. || . πήδημα μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιασμός. saut à cloche-pied.

Πηδηχτά, ἐπ. » Πηδητικῶς. pétulamment, en sautant (bondissant).

Πηδηχτὸς, ἡ, ὁν. » Πηδητικὸς, ἁλτικὸς, σκιρτητικός. pétulant.

Πηδοῦλι (ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Γαζῆν, τὸ μικρότατον σκουλῆκι τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ.), ἐντ. » Ἀκαρι-εως (τὸ). mitte, ciron.

Πηδῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πηδάω, ἅλλομαι, σκιρτάω. sauter ; bondir ; tressaillir. || . πηδῶ χανδάκι. » Τάφρον διάλλομαι (διαπηδάω, ὑπεράλλομαι), (Ξενοφ. Ἱππ.)«. || . πηδῶ μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιάζω. sauter à cloche-pied.

Πήζω (γάλα, κτλ.), ῥ. μετ. » Πηγνύω, πήγνυμι, τυρόω, συνίστημι καὶ συνιστάω (Ἀριστοτ.). faire cailler (prendre) congéler ; coaguler, figer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι, τυρόομαι, συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον,«). prendre, se cailler (congéler).

Πηλὸς ('δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Κορ. [Ἀτ. Τομ. Δ', 2], ἡ Κρήτη τοῦ Τραλλιανοῦ· διότι ὁ πηλὸς οὗτος δὲν ξηραίνεται εἰς τὸ πῦρ.). » Γῆ, κιμωλία (πλυντρὶς, σμηκτρὶς) γῆ. terre à foulon.

Πηλοφόρι (τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπην). » Ὑπαγωγεύς. porte-mortier.

Πήξιμον. » Πῆξις. coagulation, θ. figement, caillement.

Πήττα (ἄλλοι 'τὸ παράγουν ἀπὸ τὸ Πίττα-σα ! ! ! ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πτύσσω, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πυτία [καὶ τούτου ἀπόδειξιν φέρουν τὸ λείψανον τὸν Ἀλκίφρ.], καὶ ἄλ-

λοι τέλος ἀπὸ τοῦ Πίσσω-ττω, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη μὲ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα). » Πλακοῦς (» Πλακοῦς δὲ γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατὺ παρὰ τὴν πλάκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. P , 428), ἄμυλος. tourte , θ. galette , θ. || . ἀπὸ πήττα 'που 'δὲν τρῶς, τί σε μέλει κηᾶν καᾶ ; (Παροιμ.).

Πηχτὰ, ἐπ. » Πυκνῶς. dru.

Πηχταίνω , ῥ. μετ. » Πυκνόω . épaissir, rendre épais (compacte), condenser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πυκνόομαι . s' épaissir, ἴδε καὶ §. Πήζω.

Πηχτὴ (εἶδ. φαγητοῦ). » Πηκτὴ (κυρ. τὸ πεπηγμένον γάλα). gélée.

Πηχτὸς, ἡ , όν . » Πυκνὸς , στεγανὸς , δασὺς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). épais, compacte, dense. dru, serré. ||. τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν πηχτά. »Δασύκομα (» Ἀμφιλαφῆ) τὰ δένδρα.

Πήχτωμα . » Πυκνότης , τὸ στεγανόν . §. πύκνωσις. épaississement , compacité, θ.

Πήχυ (εἶδος μέτρου καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον. Ἀπαράλλακτα 'τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἐτυμολ.). » Πῆχυς-εως (ὠνομάζετο κυρ. παρὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ ἀγκῶνος ἕως τὴν ἄκραν τοῦ μεσαίου δακτύλου διάστημα , δηλ. ἑνὸς-ἡμίσεος ποδὸς μέτρον, τὸ Γαλλ. coudée, θ.) , κάλαμος (ἦτον πολὺ μεγαλήτερος), ῥάβδος. aune (διαφέρει, διότι περιέχει 3 πόδας καὶ 8 δακτύλους.). || . δυὸ (τρεῖς τέσσερης κτλ.) πήχαις. »Δί(-»Τρί-»Τετράκτλ.) πήχυς. §. (ἡ ἄλλ. Θελειά , ὅσον νῆμα δηλ. χωρεῖ τὸ 'γλυτῆρι). » Μήρυμα (-υσμα). écheveau.

Πηχυάζω (κάμνω τὸ νῆμα πήχαις 'γλυτηρίζοντάς 'το), ῥ. μετ. » Μηρύω (-ομαι). nouer, ἴδε καὶ Γλυτηρίζω.

Πιάνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Πιέζω (καὶ Δωρ.) Πιάζω (» Τόν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, « Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 35—36 , τοῦ ὁποίου παραδείγματα σώζονται μόνον εἰς τὸν Θεόφραστον καὶ εἰς τὴν Γραφὴν, ἴδε Κατωτέρω) . » Συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, ἔχω. prendre, saisir, attraper (κυρ. ζῶα μὲ τὴν παγίδα.). || . πιάνω (διὰ τῶν χειρῶν). » Ἅπτομαι, ἐφάπτομαι. tâter, ἴδε καὶ Ἁδράχνω . || . ὅσοι πιάνουν σφικτὰ ταὶς πυρωμέναις σούβλαις, καίονται ὀλιγώτερον. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδροτέρως πιάσαντες, ἧττον καίονται (Θεοφρ. περὶ Πυρ.) «. || . καὶ πιάνωντάς 'τον ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι, 'τὸν ἐσήκωσε. » Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἦγειρε (Πραξ. Ἀποστ. Γ') «. || . ἐσιχάθη καὶ ἔπιασε τὴν μύτην 'της. » Ἀπεστράφη, τὴν ῥίν' ἐπιλαβοῦσα , « Ἀριστοφ . || . 'τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. » Λαβόμενος αὐτοῦ θοιματίου . || . ἔπιασε τὸν σφυγμόν 'του, καὶ παρατηροῦσε. » Τῷ καρπῷ τὴν χεῖρα προσθεὶς , ἐπιπόει. tâter le pouls. || . πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. || . 'τον πιάνεις ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ τὸν κουνεῖς. » Διαλαβόντα σείειν (Ἱππορκ.)«. || . ὅλην τὴν νύκτα ἐψάρευαν, καὶ 'δὲν ἔπιασαν τίποτε, » Τῆς νυκτὸς ὅλης ἁλιεύοντες, οὐδὲν εἶλον (ἔλαβον, ἤγρευσαν), » Ἐπίασαν οὐδὲν (Εὐαγγ.). « prendre. || . καὶ ἐπιάναμεν καὶ παγούρια μεγαλούτσικα. « Καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες (Συνέσ.) «. || . 'δὲν ἔπιασε (ῥρσ. μεταφορ., ὅταν ἀποτυχαίνῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν κατωρθόνεται ὁ σκοπός , ἀναλογεῖ μὲ τὸ) » Αὔτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)· « » Ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτη γε, il n' a pas pris. §. ἔλα 'να πιάσωμε τὸ χορὸ' (συνεκδοχ. ἀντὶ 'να πιασθῶμεν ἀπὸ τὰ χέρια ἵνα χορεύσωμεν, ὅμοιον μὲ τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμεν.) » Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν«. §. ῥ. πιάνω τοὺς δρόμους (ἵνα μὴ μοῦ φύγῃ ὁ ἐχθρὸς κτλ.). » Διαλαμβάνω τὰς ὁδοὺς (Πολύβ.) «. s' assurer des chemins. || . 'να πιάσῃ τὸν λόφον. » Τὸν λόφον κατασχεῖν . s' emparer de la colline . || . ἔπιασαν ταὶς ἄκραις . « Τὰ ἄκρα ἔσχον (κατέλαβον). || . καθὼς ἔπιασαν (ἔρθασαν εἰς) τὰ βουνά. »Λαβόμενοι τῶν ὀρῶν (Ὀκδ.) «. || . πιάνω δουλειάν . » Ἔργου ἔχομαι (ἅπτομαι). || . πιάνω τὴν δουλειάν μου μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. » Προθυμότερον ἀντιλαμβάνομαι τῶν πραγμάτων· »Θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμποσ. Ε', 4) «. || . πιάνω ὁμιλίαν. »Λόγον συνάπτω. lier conversation. || . ἔπιασαν γράμματα . » Ἐμεσολάβησαν, εἴλον. intercepter. || . ἔπιασαν τὸν πόλεμον (τὴν φιλονεικίαν). » Μάχην (»Ἔριν) συνάψαντες (κροτήσαντες)· » Μάχην συνάγειν· » Εἰς χεῖρας ἰέναι. engager le combat (la discussion), en venir aux mains. || . 'τὸν ἔπιασεν (ἔλλειπτ. τὸ δαιμόνιον, ἡ τρέλλα). » Κατεσχέθη, κάτοχος γέγονε, καταλαμβανόμενος (κατάληπτος γενόμενος) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἐπιλαμβάνεται, ἐπείληπται, ἄλλως μανίᾳ (Σοφοκλ.) «. || . ἀφ' οὗ τρελλαθῆ καὶ 'τὸν πιάσῃ. » Μανέντι καὶ κατασχομένῳ (Πλάτ. Φαίδ.) «. || . καταλαμβάνω τί λέγεις, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιόν σε πιάνει κά-

θε φοράν. » Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιον φῆς σαυτῷ ἐκάστοτε γίγνεσθαι (Πλατ.) «. || . 'τὸν ἔπιασεν (τὸν πῆρεν) ὁ θυμός. » Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν (Ἰλιάδ. Α'. ἀλλοῦ 'τὸ ἔχει: ἔλεν) · »Τῷ θυμῷ κατεσχέθη· » Κάτοχος γέγονε. || . 'τὸν πιάνει παραξυμός. » Πυρετῷ λαμβάνεται (Ἱπποκρ.) «. || . 'τὸν ἔπιασε παραξυμός. »Ἁλῶναι τριταίῳ (Γαλην.)· » Κατέλαβεν αὐτὸν ὁ πυρετός. la fièvre a pris à quelqun || . 'τὸν ἔπιασε πόνος. »Καρδιωγμῷ ἁλούς. || . μήπως σ' ἔπιασε πόνος; » Ἀλλ' ἦ ὀδύνη σε εἵληφε (Ξενοφ. Συμπ.); « || . 'τὸν πιάνει κεφαλόπονος. » Λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ (Θεοφρ. Φυτ. Γ') «. || . διότι 'τὸν ἔπιασε κεφαλόπονος δυνατός. » Ἐπέλαβε γὰρ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα αὐτὸν ἰσχυρόν (Παυσαν. Δ')«. || . μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. » Ναυτιάω, κακῶς διατίθεμαι ὑπὸ τῆς ναυτίας, δυσφόρως ἔχω. la mer me fait mal. || . 'να μή σε πιάσῃ 'μάτι! ἴδε Βασκαίνω. || . μᾶς ἔπιασε μία φουρτοῦνα. » Χειμῶνι περιπεσόντες (ἁλόντες). || . πιάνω 'σπίτι (ἐργαστῆρι κτλ.), ἴδε 'Νοικιάζω. || . κακὸν δρόμον ἔπιασες. » Οὐκ ἀγαθῆς ὁδοῦ ἥψω· » Οὐκ ἀγαθὴν ἐτράπης. prendre. || . ἔπιασες ὅλον τὸν τόπον (πόσον τόπον πιάνει!). » Ἐπέχω, κατέχω, ἐπιλαμβάνω (» Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, « Λουκιαν.). occuper, tenir. || . πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον, κτλ., ἴδε Τόπος. || . σ' ἔπιασα, καταραμένε. » Ἔχω σε, κατάρατε. je vous y prends. || . καὶ ἂν με πιάσῃς ψεύστην. » Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον (Σοφοκλ. Οἰδ.) «. || . θὰ 'τὸ πιάσῃ διὰ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. || . 'τὸ πιάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. || . ὁ γέρων πρέπει 'να κυττάζῃ τί (φόρεμα, τί θεωριὰ) 'τὸν πιάνει. » Δεῖ σκοπεῖν, ὡς νέῳ φοινικίς, οὕτω γέροντι τὶ πρέπει, « Ἀρστφ. || . αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ταὶς πολλαὶς λόξαις (σούφραις) πολλά σε πιάνει. » Μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ', 34-34)«. || . αὐτὴ ἡ θωριὰ (αὐτὸ τὸ κόψιμον) 'δέν με πιάνει. » Οὔ μοι πρέπει, οὐκ ἐμπρέπω ταυτηῖ τῇ χροιᾷ. ne m' acompagne bien, ne me sied bien, me sied mal, ἴδε καὶ Ταιριάζει. §. (ῥ. ἀμ.) ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ βαφή. » Διὰ βάθους ἐνέδυ τὸ ἄνθος. || . ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ ὕσκα (τὸ τουφέκι, κτλ.). »Ἤφθη. prit, prit feu (manqua [ou] ne prit pas). || . ἔπιασε ('δὲν ἔπιασε) τὸ ἄλας 'ς τὸ φαγεῖ'. prendre. || . τὸ δένδρον (τὸ φυτὸν κτλ.) πιάνει. » Λαμβάνει (» Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20 »Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν τὸν θύμον,« Αὐτ. Φυτ. ς', β'), ἀντιλαμβάνεται (»Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται, μὴ καρποφορεῖν,« Θεοφρ. Φυτ. Δ'). prendre, ἴδε Ριζόνω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως. || . τὸ φέλιασμα 'δὲν ἔπιασεν. » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς. prendre. || . τὸ φαγεῖ ἔπιασεν, ἴδε Τσυκνίζω. || . τὸ κρέας τῆς πληγῆς 'δὲν ἔπιασεν ('δὲν ἐνώθηκε δηλ.). »Οὐ συνήχθη (συνεπήχθη). §. (ναυτ. ἀντὶ τοῦ Ἀράζω). »Σχέω, ἔχω, προσέχω, κατέχω, ἴσχω. aborder, toucher. || . ποῦ στοχάζεσαι (λέγεις) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς (Ἀριστοφ. Βατρ.)« ; || . 'τοὺς παρετήρουν ποῦ θὰ πιάσουν. » Ἐπετήρουν αὐτοὺς, οἳ κατασχήσουσι (Θχδ.) «. || . ἔπιασαν εἰς τὴν Ἰμέραν. » Ἔσχον ἐς Ἰμέραν. || . πιάνομαι, ῥ. παθ.. » Συλλαμβάνομαι, κτλ. être pris (etc). §. προσίσχομαι, ἐνίσχομαι, προσφύομαι. se prendre, s' engager, ἴδε καὶ Σκαλόνω. || . πιάσθηκε 'ς τὰ ξόβεργα. » Τοῖς καλαμοις ἐνσχεθείς. s' étant englué. || . πιάνουνταν ἡ φωνὴ 'του. » Καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος (Πλούτ. Κικ.)«. || . πιάσθηκ' ἡ γλῶσσά 'του. » Τὴν γλῶτταν κεχαλίνωται (Ἱππκρ.) «. || . πιάσθηκε τὸ κάτουρόν 'του. » Ἐπεσχέθη αὐτῷ τὸ οὖρον. || . πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω· » Ἐμαυτῷ περιπετὴς γίγνομαι. || . ἐπιάσθηκαν γράμματα. » Γράμματα ἑάλωσαν (Ξενοφ.)· « Ἐμεσολαβήθη τὰ γράμματα. furent interceptées. §. πιάνομαι (πιάνονται τὰ μέλη μου δηλ.). » Ἀγκυλόομαι· συσπάρομαι (Ἱππιατρ.). être perclus (entrepris) de ses membres. §. ῥ. μεσ. » Ἔχομαι, λαμβάνομαι. se tenir, ἴδε καὶ Βαστηοῦμαι. §. » Συμπλέκομαι, συμβάλλω, συμπίπτω, συμμίγνυμι, συνάπτω. être aux prises, engager un combat, venir aux mains. || . ὅταν δὲ πιασθῇ πόλεμος γειτονικός. » Ἐπειδὰν δ' ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ (Δημοσθ. Ολ. Β')«. || . μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλήτερόν σου. » Μὴ φιλονείκει πρεσβυτέρῳ. ne vous commettez pas avec vos supérieurs; il ne faut pas se prendre à plus fort que soi. || . 'τὸν πιάσθηκα κακά. » Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος (Ἡροδ. Β', 21, 4).

Πιάσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ πιάνειν). Σύλληψις §. Λῆψις, λαβή. prise, θ. §. Ἀφή (κυρ. τὸ διὰ τῶν χειρῶν). toucher.

§. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). » Λαβὴ, ἀντίληψις. poignée. » Κώπη καὶ Μύκης(κυρ. τοῦ σπαθιοῦ). garde, manche, pommeau, ἴδε καὶ Χέρι. §. πιάσιμον τῶν νεύρων (ἄρθρων κτλ.), πάτ. » Ἀγκύλη καὶ Ἀγκύλωσις (Παύλ. Αἰγιν.), (ὑπὸ τοῦ Ἱπποκρ. ὀνομάζεται) δεσμός (» Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου, « Ἱπποκρ. π. ἁρμ.). ankylose.

§. πιάσιμον τοῦ οὔρους, ἴδε Στάσιμον.

Πιασμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ρῆμα. §. (κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος). » Ηγκυλωμένος (Παυλ. Αἰγιν.). perclus.

Πιάτον (ἴσως ἀπὸ τὸ Βιάτορ τοῦ Ησυχ. τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος. » Κυάθιον μικρὸν, ἤγουν Κοχλιάριον, «), ἀγγ., ἴδε Πινάκι.

Πιζέλι (προφ. κοιν. Μπιζέλι), ὅσπρ. »Πίσον (τὸ), πισος καὶ πισσος (ὁ). pois, petit pois, ἴδε καὶ Φασιόλι. ||. πιζελια χλωρά. » Ἀρτιδρεπῆ. pois goulus (verds).

Πιθαμὴ, μέτρ. » Σπιθαμή. empan.

Πιθαράκι. »Πιθάριον, πιθάκνη. cuveau.

Πιθάρι. » Πίθος jarre, θ.

Πικρά, ἐπ. » Πικρῶς. amérement.

Πίκρα (ἡ γεῦσις τοῦ πικροῦ, ἡ ἀλλ. Πικράδα). » Πικρία, πικρότης. amertume, θ. §. (μεταφ. ἡ λύπη), ἴδε Λύπη.

Πικραγγουριὰ, φ. »Ελατήριον, *κολοκυνθὶς, (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἀγριαγγουρέα. concombre sauvage, concombre d'âne.

Πικράδα, ἴδε Πίκρα.

Πικραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Πικρίζω, καὶ §. Χολοσκάνω. ||. πικραίνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Πικραίνομαι (» Ὃ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται, « Αντιφάν. παρ' Ἀθην.), ἴδε Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (τὸ καλλιεργημένον ῥαδίκι), φ. » Πικρὶς, πιχώρη καὶ πιχώριον (τὸ κηπαῖον). chicorée, θ, ἴδε καὶ Ραδίκι καὶ παρδλ. Πικρομάρουλον.

Πικραμένος η, ον, ἴδε Λυπημένος.

Πικραμύγδαλον, καρπ. » Ἀμυγδάλη (ἡ πικρά). amande amère, θ.

Πικρίζω, ῥ. μετ. » Πικραίνω (-ίζω) rendre amer, §. ῥ. ἀμ. » Πικραίνω, πικραίνομαι. être (devenir) amer.

Πίκρισμα. » Πικρασμός. amertume. θ.

Πικρόγλυκος, η, ον. » Γλυκύπικρος. douce-amer.

Πικροδάφνη, δ. ἴδε Ροδοδάφνη.

Πικρομάρουλον (τὸ Ιτκλ. Αντίδι), φ. »Θρίδαξ ἡ Θριδακίνη ἡ ἀγρία, σέρις ἡ κηπαία ἡ λαχανευομένη, laitue amère, θ. endive, θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα καὶ Ραδίκι.

Πικρούτσικος, η, ον. » Ἐμπικρος, ὑπόπικρος. un peu amer.

Πικρὸς, ἡ, όν. » Πικρός. amer.

Πιλαλῶ (κ.τ.λ.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ Ἐπιλαλῶ, ταὐτὸν τῷ) » Ἐπιβοηθέω, ἴδε Τρέχω.

Πινάκα. » Λεκάνη. jatte, θ. terrine, θ.

Πινακάκι. » Πινάκιον, πινακίδιον, πινακὶς, πινακίσκος, λεκανίδιον. petite assiette, θ. petit plat.

Πινάκι (ἐκ τοῦ) » Πινάκιον (ὑποκορ. τοῦ) Πίναξ-ακος (ὁ), παρυφὶς (τὸ ἴσιον καὶ πλατὺ, ὅπου βάλλουν 'μπροστά 'τους εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἄλλ. Πιάτον ἢ Σκουτέλι), πατάνη, πάτανον, πατάνιον. assiette, θ. τρυβλίον (τὸ βαθὺ), λοπὰς (ὅπου κενόνουν τὸ φαγεῖ), λεκάνιον, λεκανίς. plat. ||. ἔφαγε μόνος 'του ἕνα πινάκι χόρτα. »Τῶν λαχάνων λοπάδα ὅλην αὐτὸς κατεδδοκῶς. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας). » Τὸ τρυβλίον περιλείχων ἄσμενος (Λουκ. Αλεκτρ.)«. écumer les marmites. §. (εἶδος μέτρου). » Τρυβλίον, ἡμίξεστον, κοτύλη (ἐχωροῦσεν 7 1|2 οὐγκίας).

Πινακίδα (τὸ σανίδι ὅπου γράφουν καὶ διαβάζουν). » Πινακὶς, πινάκιον, πινακίδιον, πίναξ. tablette, θ.

Πιναχωτή. » Τράπηξ-ηκος (ὁ), (σχολ. Λυκοφρ.), μαζονόμιον, μαζονόμος (μαζηρὸς) πίναξ (Πολυδ.). sebile, θ.

Πίννα, θαλ. » Πίννα καὶ Πίννη. pinne marine, θ.

Πίνω, ῥ. μετ. » Πίνω. boire. ||. πίνω νερὸν. » Ὑδροποτέω. ||. δὲν πίνω παρὰ νερὸν (δηλ. ὄχι κρασί). » Ὑδροποτέω, (καὶ τροπ.) » Νηφάλιον ἔστηαι κρατῆρα· »Μούσαις σπένδομαι νηφαλίαις. ||. τὸ νερὸν πίνεται ('δὲν πίνεται'). » Πότιμον (»Οὐ πότιμον) τὸ ὕδωρ. potable, buvable, bon à boire. ||. πίνω εἰς ὑγείαν, ἴδε Ὑγεία. §. πίνει (ἄπρος. ἐπὶ ἀψύχων), ἴδε Ρουφῶ.

Πιόσιμον. » Πιεῖν (τὸ), πόσις. l'action de boire.

Ποτόν. » Ποτὸν, πόμα. boisson, boire, breuvage.

Πεπεράτος, η, ον. » Πεπερόπαστος, πεπερίτης, πεπεράτος. poivré.

Πιπέρι, ἄρ. » Πέπερι-εως ἤ-ιδος (τὸ), Ἰνδικὸν (» Τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, « Ἱπποκρ. περὶ Γυν. Β'). poivre. ||. κουκκὶ (σπυρὶ) πιπέρι. » Πεπερὶς, κόκκος πεπέρεως. grain de poivre. ||. ὅποιος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ 'ς τὰ λάχανα (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτω

μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): » Ὁ ἔχων πολὺ πέπερι, τίθησι κἀν λαχάνοις.

Πιπεριά, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λεπιδίου). » *Πεπερίς-ίδος. corail de jardin, poivre de Guinée, passe(chasse)-rage.

Πιπερίζω, ῥ. ἀμτδλ. » Πεπερίζω. avoir le goût du poivre.

Πιπερόῤῥιζα (τὸ ἄλλ. » Κρυοβότανον καὶ Τουρκ. Τζεντζεφίλι), ἄρ. » Ζιγγίβερι-εως (τὸ), *πύρεθρον (Διοσκορ.). gingembre.

Πίπιζα, π. (ἴσως ὁ) » Ὀροσπίζης. pinçon des montagnes, ἴδε καὶ Μελισσουργὸς καὶ Συκοφάγος.

Πιπιλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Πιπίζω (» Κυνοραϊσταὶ, κρότωνες οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες, « Ησύχ.). »Μυζάω(-έω), ἐκμυζάω (-έω), ἀπομυζάω (-έω). sucer, suçoter, ἴδε καὶ Βυζάνω.

Πιπίλισμα. » Ἐκμύζησις. sucement, succion, θ.

Πιπίνι (τὸ νεογεννημένον περιστέρι). »Πίπος καὶ Πίππος (ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τὸ Κοτοπούλι), νεοσσὸς περιστερᾶς. pigeonneau.

Πισθάγκωνα (τὰ χέρια ᾽πίσω δεμένα), ἐπίῤῥ. »Ἀποστρέψαντα τοὺς ἀγκῶνας (»Ἐξαγκωνίσαντα) ξυνδῆσαι. lier les mains derrière le corps.

᾽Πισινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὀπισινός.

᾽Πισοβελονιὰ καὶ ᾽Πισοκέντι, (εἶδος ῥαψίματος), arrière-point.

᾽Πισοκάπουλα, (ὄπισθεν τῆς σέλλας τοῦ ἁλόγου εἰς τὰ καπούλια. Ὁ Σ. Πόρτιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Ξεκάπουλα), ἐπ. en croupe.

᾽Πισοκέντι, Ἴδε ᾽Πισοβελονιά,

᾽Πισόκωλα (ἐλέγετο καὶ Ἐξανάκωλα), ἐπ. » Παλιμπυγηδόν, ἐπὶ(ἀνὰ)πόδα, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω, τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ (Ἡρωδ.). à reculons.

Πίσσα (εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ φυσικὴ, διαιρουμένη εἰς φυτικὴν, ἡ ὁποία καὶ) »Ὑγρόπισσα ἢ Ὑγρὰ πίσσα (λέγεται, καὶ τρέχει ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ Πεύκου), (καὶ ὀρυκτὴν, ἡ ὁποία συνάζεται ἀπὸ μερικοὺς παταμοὺς, ἢ πηγάδια σκαπτόμενα ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀνομάζεται) » Ἄσφαλτος, πετρέλαιον (καὶ Τουρκ. Καρὰ νέφτ, ἴδε Νέφτι). poix minérale ou de terre, bitume. (ἀπ᾽ αὐτὴν, φαίνεται, ἐζυμώθησαν αἱ πλίνθοι τῆς Βαβυλῶνος [ἴδε τὸν Ἡρόδ.], καὶ ἐχρίσθη καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε· συγχέεται συχνάκις καὶ ἑνόνεται μὲ τὴν φυτικὴν ὑγρόπισσαν· καὶ ἡ τεχνητὴ ἡ κατασκευαστὴ, ἡ ὁποία κατασκευάζεται διὰ τῆς ἑψήσεως, ἢ ἀπὸ τὴν φυτικὴν, καὶ αὐτὴ κυρίως ὀνομάζεται) » Πίσσα καὶ Πίττα, πίσσα ξηρὰ καὶ παλίμπισσα (ἀπὸ τὴν Πίτυν τὸ δένδρον), poix, θ. (ἢ ἀπὸ τὴν ὀρυκτὴν, καὶ ὀνομάζεται) » Πισσάσφαλτος. goudron, guitran (Τουρκ. Κατράνι). || . ᾽μαῦρο ᾽σὰν (τὴν) πίσσα᾽, (καὶ ἐλλειπτ.) ᾽μαῦρο πίσσα (τὸ κατάμαυρον). » Μελάντερον ἢ ὑτε πίσσα. noir comme poix. || . σκοτάδι πίσσα (τὸ βαθύτατον σκότος). » Ὅταν οἱ ἄλλοι λέγωσι· Πίσσα (Θεόφ. χαρακτ.) «.

Πίσσωμα. » Ἀσφάλτωσις, πίττωσις. l' action de poisser.

Πισσόνω, ῥ. μετ. » Πιττόω (-σσόω), ἀσφαλτόω, κωνίζω, κωνιάω, πισσοκωνέω (-άω), πισσαλοιφέω καὶ πισσαλιφέω (Αἰν. Πολ.) (ὅθεν ἴσως τὸ Πασσαλείφω). poisser, enduire de poix, empoisser.

Πιστεμμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Πιστεύομαι (» Ἂν ᾽δὲν πιστεύεται εὔκολα εἰς τὴν ἔξω φαινομένην τῶν ἀνθρώπων διαγωγὴν, « Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 195), ῥ. μέσ., ἴδε Ἐμπιστεύομαι.

Πιστεύω, ῥ. ἀμ. » Ἔχω πίστιν, πείθομαι, πιστεύω. ajouter foi à, croire. || . ᾽δὲν πιστεύω. » Ἀπίστως ἔχω πρός. || . ᾽δέν σε πιστεύω ᾽ς αὐτό. » Ταῦτ᾽ ἐγὼ σοι οὐ πείθομαι (Πλάτ.) «. || . ἂν ᾽τὸ ἤκουέ τις πρωτοῦ, ᾽δὲν ἤθελε ᾽τὸ πιστεύσῃ. » Ὅ, πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας (Θκδ.)«.

᾽Πιστιὰ (ἐκ τοῦ Ὀπισθία, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι καὶ, κατὰ τὸν Δουκάγγιον, Καπουλοδέτης, μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου). » Ὑπουρίς. croupière, θ,

Πίστις (κυρ. ἡ πρὸς Θεόν). » Πίστις, θρησκεία. foi, θ. réligion, θ. croyance, θ.

᾽Πίστομα, ἐπ. » Ἐπὶ στόμα*, πρανὴς καὶ πρηνής. ventre à(visage contre)terre.

Πιστὸς, ἡ, όν. » Πιστὸς, πίστιν ἔχων, ἐχέγγυος, φερέγγυος, ἀξιόχρεως. fidèle, affidé, homme (personne) de confiance.

Πιστοσύνη, ἴδε Ἐμπιστοσύνη καὶ Πίστις.

᾽Πίσω (προφ. κοιν. ᾽Πίσου), ἐπ., ἴδε Ὀπίσω.

Πίτερον. » Πίτυρον. son.

Πιτύζω, ἴδε (ὀρθότ.) Πυτίζω.

Πιτυλίζω, ῥ. μετ. » Πιτυλίζω (»Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλαις, « Ἱππκρ. Γυν. πθ. 2), πιτυλόω, ἐπι(ἐν-, προσ)τιλάω. éclabousser.

Πιτσύλισμα. » Πίτυλος, ἐπιτίλησις. éclaboussure, θ.

Πιττάκι, ἴδε Πυττάκι.

Πιτυρίδα. » Πιτυρίασις. dartre farineuse à la tête.

Πιωμένος (κυρ. ὁ μὴ ἐντελῶς μεθυσμένος), η, ον. » Ὑποβεβρεγμένος, ὑποπεπωκώς. qui est en pointe de vin (entre deux vins), ἴδε καὶ Κέϊφι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Πλάγι (τὸ). » Θάτερα (τά). côté. || . τὸ πλάγι ἑνὸς βουνοῦ (ἡ ἄλλ. Πλαγιά). » Κλίτος (τὸ), κλιτύς (ἡ). côte, coteau. || . τὰ ἐμπροσθινά 'του μαλλιὰ καταιβαίνουν ἕως εἰς τὰ 'μάτιά 'του ὥστε βλέπει καλλήτερα εἰς τὸ πλάγι, παρὰ ἐμπροσθά. » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν (Ἀριστ.)«. les crins qu' ils ont sur le front leur viennent jusque sur les yeux, de sorte qu' ils voyent mieux de côté qu' en face.

Πλάγια (τὸ ἄλλ. Δίπλα), ἐπ. » Πλαγίως, ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως. de côté, à côté, transversalement, de travers. §. latéralement. || . τὸ κλῆμα πῶς 'το φυτεύεις; ὀρθὸν, ἢ ὀλίγον πλάγια; » Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι (Ξενοφ. Οἰκον.)« ;

Πλαγιάζω (βάλλω ἄλλον 'να πλαγιάσῃ), ῥ. μετ. » Κατακλίνω, εὐνάζω. coucher. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Κατακλίνομαι, εὐνάζομαι, ἀναπίπτω, κοιτάζομαι. coucher, se coucher. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ παρεπομένου, Κοιμοῦμαι.), ἴδε τὴν λέξιν.

Πλάγιασμα. » Κατάκλισις. l' action de coucher ou de se coucher; la situation de celui qui est couché.

Πλαγιασμένος, η, ον. » Κεκλιμένος, κατακείμενος. couché. || . εἶμαι πλαγιασμένος. » Κατάκειμαι. être couché.

Πλαγινὸς, ἡ, όν. » Πλάγιος. latéral.

Πλάθω (ψωμὶ), ῥ. μετ. » Πλάσσω (-ττω). façonner, former. || . 'να πλάσῃς ἑξῆντα κουλλήκια. » Πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα (Ἱππокр.)«.

Πλάκα (ἡ). » Πλὰξ-ακὸς (ἡ). dalle, θ. carreau, cadette, θ. pavé.

Πλακὴ (εἶδος φαγητοῦ). » Πλακωτὸν (ἔδεσμα), λοπὰς (Γαλην. π, τ. ἀπὸ τ. ἐνυδρ. ζ. τροφῆς.), (εἰη δ' ἂν μᾶλλον ἡ λοπὰς τὸ Τουρκ. Γιαχνὶ, ἢ μᾶλλον τὸ Παππάζ-γιαχνὶ, καὶ μάλιστα ὅταν σκευάζηται δι' ἰχθύων, ὡς ἔστι τεκμήρασθαι ἐκ τούτων τοῦ Ἀρχεστράτου τῶν στίχων: » Ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πληρώμασιν ἔψῃς, » Μηθ' ὕδατος πηγὴν αὐτοῖς, μήτ' οἶνινον ὄξος » Συμμίξῃς· ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατάχευον ἔλαιον, » Ἀδμιμηρόν τε κύμινον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα. » Ἕψε δ' ἐπ' ἀνθρακιῆς, φλόγα τούτοις μὴ προσενεγκών· » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀθην.)«.

Πλακόνι (τὸ μικρότερον πανὶ τῶν πλοιαρίων τὸ πρὸς τὴν πρῴρην), ναυτ. »*Ἀρτέμων. foque de beaupré.

Πλακόνω (κυρ. βάλλω πέτραν ἢ πλάκα ἐπάνω εἴς τι), ῥ. μετ. » Πλακώ. presser sous une pierre. || . ἔπεσε τ' ὁσπίτι καὶ 'τοὺς πλάκωσεν, » Ἐμπεσούσης αὐτοῖς τῆς οἰκίας. §. (καταχρ. πατῶ ἀπὸ 'πάνω). » Θλίβω, ἐπιθλίβω. accabler. §. (μεταφ. προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι) » Καταλαμβάνω. surprendre. || . 'μᾶς πλάκωσαν οἱ ἐχθροί. » Αἴφνης ἐπέπεσον ἡμῖν οἱ πολέμιοι. nous fûmes assaillis (surpris).

Πλαντάζω (σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἢ χολοσκάνω. » Πολλοὶ δὲ καὶ . . ἀνιπποι εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπανῆλθοσαν, τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου πλανταζάντων [ὅπου ἄλλοι κώδηκες ἔχουσι λακησάντων] σφίσι τῶν ὀχημάτων, «Νικήτ. Χων.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Πλατάσσω, πλαταγέω (-ίζω), ἴδε Σκάνω καὶ Χολοτκάνω.

Πλάσιμον. » Πλάσις. l' action de façonner (le pain).

Πλαστάρι (ψωμί). » Ἄρτος πλακόεις. galette, θ.

Πλαστάρια, ἐργ. » Πλαθάνη, πλάθανος (ὁ), πλάθανον. plateau sur le quel on fait (façonne) le pain, tour (du boulanger).

Πλαταίνω, ῥ. μετ. » Πλατύνω, εὐρύνω. élargir. §. ῥ. ἀμ. » Πλατύνομαι, εὐρύνομαι. s'élargir.

Πλάτανος, δ. » Πλάτανος (ἡ), πλατάνιστος (ἡ). plane, θ. platane.

Πλατειὰ, ἐπ. » Πλατέως. largement.

Πλάτη. » Ὠμοπλάτη, πλάτη. épaule, θ.

Πλατίτσα, ᾽ψ. (τοῦ ποταμοῦ). »Πλατίστακος καὶ Πλάταξ (τὸ μεγαλήτερον), μύλλος (τὸ μεσαῖον), ἀγνωτίδιον (τὸ μικρότατον), κορακῖνος, σαπέρδης (τὸ ἁλατισμένον). mulet, sortel, ἴδε καὶ Θρίσσα.

Πλατομαντίλα, φ. » Ἄρκειον, προσωπὶς, προσώπιον. bardane (la grande), herbe aux teigneux, θ. ἴδε καὶ Δευδρομολόχα.

Πλάτος (τὸ). » Πλάτος, εὖρος. largeur, θ. ampleur, θ.

Πλατύφυλλος, η, ον (διεσώθη ἡ λέξις μόνον ὡς ἐπίθετον ἑνὸς εἴδους βασιλικοῦ. Ὁ Θεόφραστος, Ἱστορ. Φυτ. ς΄., ὀνομάζει) Πλατύφυλλον (ἓν εἶδος γαλατσίδας ἢ φλόμου). à larges feuilles.

Πλάτρα (ἡ). » Πράτρια. vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πλατὺς, εἰᾶ, ύ. » Εὐρὺς, πλατύς. large, ample. || . Ἐξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, ἴδε Ἐξαπλόνομαι.

Πλατῶνι (εἶδος Ἀγριοκάτσικου, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Αἴγαγρος ὁ πλατύκερως. bouquetin, bouc-Estain ou bouc-stein. §. (εἶδος ζαρκαδιοῦ ἢ ἐλαφιοῦ μὲ πλατειὰ κέρατα). » Πλατύκερως (Πλιν.), εὐρύκερως (Ὀππιαν.). daim, daine (τὸ θηλυκόν).

Πλειότερον (προφέρεται κοινῶς Πειότερο'), ἐπ., ἴδε Περισσότερον.

Πλειότερος (προφ. κοιν. Πειότερος), η, ον, ἴδε Περισσότερος.

Πλεκτὸς (προφ. κοιν. Πλεχτὸς), ἡ, όν. »Πλεκτός. tressé, natté.

Πλέκω, ῥ. μετ. » Πλέκω, ἐμπλέκω. tresser, natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου), tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.).

Πλεμμάτι, ἴδε Δίχτυ.

Πλεμόνι (τὸ κόκκινον Τσιγέρι Τουρκ. ἀπὸ τοῦ) » Πλεύμων-ονος (Ἰων. ὁ) Πνεύμων. poumon.

Πλεξιδα, ἴδε Πλεξοῦδα.

Πλέξιμον. » Πλοκὴ, ἐμ(συμ)πλοκή. l' action de tresser (natter etc.), tricotage (κυρ. κάλτσας κτλ.).

Πλεξοῦδα. » Πλόκαμος. πλοκαμὶς, βόστρυχος, κρώβυλος καὶ κόρυμβος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηναίων). tresse, θ. natte (de cheveux), θ.

Πλέον (προφ. κοιν. Πλειὸ, καὶ χυδ. Πειὸ καὶ Πειὰ), ἐπ. (συγκρ.). » Ἔτι. §. μᾶλλον. plus. §. déja. || . πλέον νύκτα, ἴδε Νύκτα. § (χρεν.) Δὲν θέλω πλέον 'να τὸν ξεύρω, ἴδε Τῶρα.

Πλερόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πληρόνω κτλ.

Πλευρίτης, παθ. » Πλευρῖτις (νόσος). point de côté, pleuresie, θ.

Πλευριτόνω (-ομαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ σπανιώτατα μεταβατικὸν) » Πλευρῖτιδι λαμβάνομαι (Ἀριστοφ.) «. gagner une pleuresie.

Πλευροβότανον, φ. » Πνευμονιὰς, πλευμονίς. pulmonaire, θ. consoude, θ.

Πλευρόν. » Πλευρά. côte, θ, ἴδε καὶ Πλάγι. §. (συνεκδοχ. ὁ πόνος τοῦ πλευροῦ), πάθ., ἴδε Πλευρίτης.

Πλέω, ῥ. ἀμ. » Ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπινέω. surnager, flotter, nager. || . τὰ ποδήματα πλέουν 'ς τὰ ποδάρια του (ὅταν ἦνε πλατειά). » Ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν (Ἀριστοφ. Ἱππ. 321, ἀπαράλλακτα μὲ τὴν σημερινὴν τῆς φράσεως ἐκδοχήν) «. (Ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι » Ἐκτεινομένων καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐνελύμβων ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ ῥηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι) «.

Πληγή. » Τραῦμα, ἕλκος (τὸ), πληγή. blessure, θ. plaie, θ. ulcère, θ. || . πληγὴ χωρὶς πάτωμα. » Μώλωψ (ὁ). contusion, θ. || . πληγὴ κακοφορμισμένη. » Φλεγμαίνουσα.

Πληγόνω, ῥ. μετ. » Τιτρώσκω, τραυματίζω, ἑλκόω. blesser.

Πλήγωμα. » Ἕλκωσις ulcération, θ.

Πληγωμένος, η, ον. » Τραυματίας, ἡλκωμένος, τετραυματισμένος, τετρωμένος. blessé.

Πληθαίνω, ῥ. μετ. » Πληθύνω. multiplier, croître, ἴδε καὶ Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πληθύνω (-ομαι). multiplier.

Πλῆθος (τὸ). » Πλῆθος, πληθὺς-ύος (ἡ). grand nombre, quantité, θ. multitude, θ. || . πλῆθος ἀνθρώπων. » Δῆμος, ὄχλος, βιμιλος. foule, θ. presse, θ.

Πλημύρα. » Πλημύρα, ἐπίδοσις. crue (des eaux), θ. débordement.

Πλημυρισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλὴς, μέγας. gros.

Πλημυρῶ, ῥ. ἀμ. » Πλημυρέω. se grossir, hausser. || . καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐπλημύρισε. » Καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐβρύη μέγας. a bien haussé. || . ἐπλημύρισαν τὰ ποτάμια. » Ἐξυβρίσαντες οἱ ποταμοί «. Γραφὲν γὰρ ὑπ' ὄμβρων τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἄβατον ἦν, » Ἰώσηπ. (Ἁλωσ Δ΄ 7«.)

Πλῆξις. » Ἄλυς (ὁ), ἄτη, ἀδημονία. ennui.

Πληρωμένος (ὅποιος πληρόνεται ἢ κάμνει τι μὲ πληρωμὴν), η, ον. » Μισθωτὸς, ἐμμισθος, μίσθιος, ὑπόμισθος. mercenaire.

Πληρωμὴ, ἴδε Μισθός.

Πλήρωμα. » Ἔκτισις, ἀπότισις. payement.

Πληρόνω (προφ. κοιν. Πλερόνω), ῥ. μετ. » Ἀποτινύω (-υμι), ἀποτίνω(-ίω), τελέω, κατατίθημι-εμαι (κυρ. μὲ μετρητὰ καθὼς καὶ τὸ) καταβάλλω. §. μισθοδοτέω. payer. || . πληρένει ἐνοίκιον. » Ἐνοίκιον

τελεῖ, « Πλούτ. || . πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. || . Πάρ' τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιά σου, χωρὶς νὰ πληρώσῃς τίποτε διὰ τὴν ἐξαγοράν τους. »Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταβεὶς (Ξενοφ.)«. || . τίποτε δὲν πλήρωσα, τίποτε δὲν ἀγόρασα. » Οὐδὲν κατεθέμην καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. || . ὁ ἀχρεῖος ἄνθρωπος παίονει δανεικὰ καὶ δὲν πληρόνει. » Δανείζεται ὁ ἀπαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει (Γρηγ.)«. || . πληρόνομαι, ῥ. παθ. » Μισθοφορέω, μισθὸν φέρω (Ξενοφ.), μισθοδοτέω (-ομαι.)

Πλησιάζω (φερνω κοντά), ῥ. μετ. » Προσάγω, παρίστημι (-αμαι), προστίθημι, προσπελάζω. approcher, faire approcher. §. (πηγαίνω. ἔρχομαι, κοντα), ῥ. ἀμ. »Πλησίον (»Ἐγγὺς, »Πρός τινι) γίγνομαι, προσέρχομαι, ἐγγίζω, πρόσειμι, προσπελάζω, προσεγγίζω. συμμίγνυμι (-ομαι), συνάπτω, πλησιάζω. approcher, s' approcher, toucher. || . ἐπλησίαζεν ἕνα καράβι. » Ναῦς προσερέρετο (προσέπλει). || . ἀφ' οὗ δὲ ἐπλησίασαν εἰς τοὺς ἐμπροσθινούς. » Τοῖς δὲ πρώτοις συμμίξαντες. || . καθὼς δὲ ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν. » Ὡς δὲ πρὸς αὐτῷ ἐγένοντο. || . καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα. » Τῆς δὲ ὥρας συγκλειούσης (συναπτουσης)«, Πλούθ. || . πλησίαζαν 'να τελειώσουν καὶ αἱ συνθῆκαι. » Καὶ τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξοδῳ εἶναι (Θουκυδ.)«.

Πληχτικὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. » Ὀχληρὸς, βαρύς. ennuyant, ennuyeux, importun, gênant, fastidieux, choquant, embêtant, ἴδε καὶ Βαρετός. §. καιρὸς (ὑπάτι κτλ.) πληχτικός. » Στυγνὸς, σκυθρωπός. triste, ἴδε καὶ Στενόχωρος.

Πλήχτω, ῥ. μετ. » Ἀποκναίω. ennuyer, impatienter, chicaner, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ). » Δυσχεραίνω. se sentir du dégoût (de l'aversion) pour. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀλύω, βαρύνομαι, ἄχθομαι, ἀδημονέω. s' ennuyer, s' impatienter.

Πλίκος (Λατιν. ἐκ τοῦ Πλίσσω τὸ Διπλόνω). » Φάκελος (γραμμάτων), σύνδεσμος (» Τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν,« Ἡρωδ.). paquet, enveloppe, θ.

Πλινθαργειὸ, » Πλινθουργεῖον. briqueterie, θ.

Πλίνθος. » Πλίνθος (ἡ). brique, θ. || · φθυάνω (κόπτω) πλίθαις. » πλινθους ἐλάύω, πλινθεύομαι, πλινθουργέω, πλινθουλκέω. faire (tirer) de la brique.

Πλοκαμὸς (τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταποδιοῦ, καλαμαριοῦ, κτλ.). » Πλόκαμος, πλεκτάνη (» Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας; καὶ τὰ πτερύγια συντεμών, ἐρθὰ ποιῶ,« Ἀθην.). antenne, θ. pied (de polype), cirrhes, filet.

Πλοκὸς (ὁ πλεκτὸς φράκτης τῶν κήπων καὶ ἀμπελιῶν). » Τάρσωμα. claie, θ. treillis, treillage, ἴδε καὶ Φράχτης.

Πλοσκα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pilasca, ἀγγεῖον εἰνησὸν δερμάτινον, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον· ἡ ἄλλ. Τσότρα), ἀγγ. » Βομβύλη, βομβυλίς. espèce de bouteille de bois.

Πλουμίδι (τὸ ἄλλ. Ξόμπλι), ἴδε Κεντίδι.

Πλουμίζω (ἀπὸ τοῦ) » Φλομίζω (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτ.) Πλομίζω (, σημαίνοντος κυρ. τὸ βάφω καὶ χρωματίζω μὲ τὰ ἄνθη τοῦ φλόμου· ὅθεν ἡ συνήθεια ἐξέτεινε τὴν σημασίαν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ποικιλσεως. Ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύμιτον, Λατιν. plumatica, παραγωγὴ μὲ φαίνεται πολλὰ βεβιασμένη), ῥ. μετ., ἴδε Κεντῶ.

Πλουμιστὸς, ἡ, όν, ἴδε Κεντητός.

Πλουσιοπάροχα, ἐπ. » Ἀφθονως, δαψιλῶς, ἐκ περιουσίας, ἀμριλαφῶς, φιλετίμως, ἐλευθερίως, λαμπρῶς, χύδην, ἄδην καὶ ἄδην. abondamment, copieusement, à foison, libéralement, largement.

Πλουσιοπάροχος, ς, ον (πρᾶγμα). »Ἄφθονες, δαψιλὴς, ἀμριλαφὴς. abondant, copieux, ample. §. (ἄνθρωπος, ὁ Τουρκ. Τζουμέρτης). » Ἐλευθέριος, φιλότιμος, μεγαλόδωρος, λαμπρός. liberal.

Πλούσιος, α, ον. » Πλούσιος, εὐδαίμων, πολυκτήμων, ὄλβιος. riche, opulent || . εἶμαι πλούσιος. » Πλουτέω, εὐδαιμονέω. être riche (etc.)

Πλουταίνω, ῥ. μετ. » Πλουτίζω, πλούτῳ περιβάλλω. enrichir. §. ῥ. ἀμ. » Πλουτίζομαι, πλουτέω. s' enrichir.

Πλοῦτος. » Πλοῦτος, οὐσία, ὄλβος (ποιητ.). richesses, θ. πλ. opulence, θ.

Πλύνω, ῥ. μετ. » Πλύνω. laver. || . πλύνω ροῦχα (καὶ μάλιστα πανικά). » Γναφεύω. blanchir. || . πλύνω τὰ ποδάρια. » Νίπτω τοὺς πόδας. || . πλύνω ποτῆρι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἴδε Ξεπλύνω.

Πλύσι (ἀντὶ) » Πλύσις (τὸ πλύσιμον τῶν ρούχων. ὅθεν) || . σήμερα ἔχω πλύσιν, ἔβαλα πλύσιν, κτλ., ἴδε Πλύσιμον.

§. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου πλύνουν.), ἴδε Πλυσταριό.

Πλύσιμον. » Πλύσις. l'action de laver (blanchir), blanchissage. || . ἡ θωρὶα (ἐβγαίνει ἢ) δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον.

» Ἀνέκπλυτος ἡ βαφή, ἴδε καὶ Ἐβγαίνω.

Πλυσταρειόν. » Πλυνός, πλυντήρ, γναφεῖον. lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθυντικῶς). » Πλύντρον. prix du blanchissage.

Πλύστρα. » Πλυντρίς, πλύντρια. blanchisseuse, θ.

Πλῶρη. » Πρῴρα. proue, θ.

Πλωρηός. » Πρῳρεύς, πρωράτης. celui des bateliers qui est assis vers la proue.

Πνεῦμα. » Φύσις δεξιά, νοῦς, εὐφυΐα, λεπτότης φρενῶν, ἀγχίνοια. esprit. ||. τί πνεῦμα! » Ὢ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν! oh, qu' il a d' esprit!

Πνευματώδης, ισσα, ικον. » Εὐφυής, ἀγχίνους, δεξιὸς (Θουκ. Γ'), φύσεως ἔχων δεξιῶς. spirituel.

Πνιγμός. » Πνιγμὸς, πνιγμονή. étouffement, suffocation, θ.

Πνίγω (ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, διὰ μὲν τῆς θελειᾶς), ῥ. μετ. » Ἄγχω, ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω (-όω). étrangler, engouer· (διὰ δὲ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ καπνοῦ) » Πνίγω, ἀποπνίγω. noyer, étouffer, suffoquer. §. τὸ ποτάμι ἔπνιξε τὸν κάμπον. » Κατέκλυσε τὴν χώραν (τὸ πεδίον) ὁ ποταμός. inonder. ||. πνίγομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποπνίγομαι. étrangler, s' être étranglé; se noyer; suffoquer, étouffer. §. (καταχρ.) πνίγηκε τὸ καράβι, ἴδε Βουλῶ. §. (μεταφορ.) πνιγμένος ἀπό (μέσα εἰς) τὸ χρέος. » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. abymé (noyé, criblé) de dettes.

Πνίξιμον. » Πνίξις, πνιγμὸς, πνιγμονὴ, ἀγχόνη. l' action d' étrangler (etc). ||. πνίξιμον καραβιοῦ, ἴδε Βούλημα.

Ποδάγρα) (κυρ. τὰ ῥευματικὰ τῶν
Ποδαλγία (ποδαριῶν), πάθ. » Ποδάγρα, ποδαλγία, χειράγρα (τῶν χειριῶν). goutte, θ. ||. ἔχω (πάσχω) ποδαλγίαν. » Ποδαγράω, ποδαλγέω. avoir la goutte, ἴδε καὶ Ῥευματικά.

Ποδάρι (ἀντὶ Ποδάριον, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ παρ' Ἀθηναίῳ [Βιβλ. Γ'] ἀπόσπασμα τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος· εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Ποδι, ἐκ τοῦ) » Πόδιον (ὑποκορ. τοῦ) « Ποῦς-οδός (« Ἐκ τοῦ Ποδὸς Ποδίον καθ' ὑποκόρισιν, οἷον· Ἀστακοὶ, τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακράς, « Εὐσταθ. Ἰλ. Υ, 64). pied. ||. τὸ ποδάρι τοῦ στακεῦ καὶ τῶν ὁμοίων. » Χηλή. pince, θ. ||. τοῦ 'κατα-ποδιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, ἴδε Πλοκαμός. ||. φόρεμα ὅ,που φθάνει ἕως τὰ ποδάρια. » Ποδήρης (καὶ ποιητ. » Ποδηνεκὴς) χιτὼν (πώγων κτλ.). ||. ἀναχωρῶ ποδάρι -ποδάρι (φρσ.). » Ἐπὶ σκέλος (πόδα) χωρεῖν· »Βάδην· »Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Ὁμηρ.) «. reculer, se retirer à reculons. ||. ὅσο βαστοῦν τὰ ποδάρια μου (φρσ.). » Ὅσα γούνατ' ὀρώρῃ « (Ὁμηρ. Ἄλλου 'τὸ ἐξέφρασε διὰ τοῦ). »Γούναθ' ἕποιτο, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον :) ||. κόπηκαν τὰ ποδάρια μου (ἀπακαμα δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν ἢ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τοῦ) » Βλάβεν γούνατα (καὶ) » Αὖτο γούνατα. ||. πέφτω 'σ τὰ ποδάρια 'του (ἵνα 'τὸν παρακαλέσω, 'να 'τοῦ ζητήσω συγχώρησιν, κτλ.), (φρσ.) » Τοῖς γόνασι προσπίπτω· » Προκυλινδέομαι· » Ἅπτομαι τῶν γονάτων· » Γούνων ἅπτομαι· » Γούναθ' ἱκάνω· » Γουνάζομαι (Ὁμηρ.). tomber aux genoux. ||. τὸ 'πόδημα (κτλ.) εἶνε 'ς τὸ ποδάρι μου. » Ἔστι μοι περὶ πόδα (Πλάτ. Κωμ.) «. ||. μὲ τὰ ποδάρια (δηλ. οὔτε καβαλάρης, οὔτε μὲ πλοῖον). » Τοῖν ποδοῖν (Ξενοφ.), πεζῇ, αὐτοποδητὶ καὶ αὐτοποδὶ, ἐμβαδόν. à pied. §. (συνεκδ. μέτρον 12 δακτύλων). » Ποῦς. pied, ἴδε Πάτημα καὶ 'Χνάρι. ||. πόσα ποδάρια πηδᾷς; » Ὁπόσους ἄλλοιτο πέδας (Ἀριστοφ. Νεφ.) « ; il saute tant de semelles. ||. πόσα ποδάρια (ἢ πόσων ποδαριῶν) εἶνε; » Ποσάπουν; » Ποσάπουν ἐστί; ||. δέκα (κτλ.) ποδάρια. » Δεκάπουν κτλ. §. εἰς τὸ ποδάρι, ἐπ. » Ἐπὶ ποδὸς (ποδῶν), ἴδε καὶ Ὀρθός. §. (μεταφ.) 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθοστάδην αὐτῷ ὁ κατάῤῥους ἐκρίθη. ||. σηκόνω 'ς τὸ ποδάρι. » Ἀναπτοέω, ἀνασοβέω, διεγείρω. soulever. ||. ὅλη ἡ Ἀνατολὴ σηκώθηκε 'ς τὸ ποδάρι. » Τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναπτοηθῆναι. ||. καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἦτον σηκωμένη 'ς τὸ ποδάρι, (ἢ ἁπλῶς) ἦτον εἰς τὸ ποδάρι. » Μετεώρου δὲ τῆς Ἑλλάδος οὔσης· » Ἐπῆρται (» Ἐπῆρτο) τῇ γνώμῃ. ||. καὶ ἐπειδὴ σηκώθηκεν ὅλη ἡ πολιτεία 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως γενομένης ἐπὶ τούτοις. ||. ἔχει τόσαις χιλιάδες στράτευμα σ' τὸ ποδάρι (ἕτοιμον δηλ.), ἴδε Ἕτοιμος. §. ἀφίνω ἄλλον εἰς τὸ ποδάρι μου, ἴδε Τόπος.

Ποδαρικὸν (τραπεζιοῦ, σκαμνιοῦ, κρεββατιοῦ, κτλ.). » Ποῦς, ὑπόβαθρον, ὑποβάθρα. treteau. ||. (κολώνας). » Κρηπὶς, βάσις, στυλοβάτης. piedestal. §. καλὸν ἢ κακὸν ποδαρικὸν (φρσ. στηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν. Ὁ Ἰακὼβ ἔλεγεν εἰς τὸν πενθερόν 'του Λά-

θαν:) » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου « (δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις:) τὸ ποδαρικόν μου ἦτον καλορίζικον. (τὸ ἴδιον λέγει ἡ Γραφὴ καὶ διὰ τὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ Πετεφρῆ τ' ὀσπίτι. Ὁ δὲ Σουίδας, ἑρμηνεύων τὸ » . . . θεραπεύοντ' ὄρνιν« τοῦ Ἀριστοφάνους, προσθέτει: » Ἐπεί τινας εἰώθασι τῶν θεραπόντων καλοποδας λέγειν «). || . (ἐνίοτ' ἐλλείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. »Χωλὸς ἀμφοτέροις (Λουκ. Τιμ.)«, ἴδε καὶ Ἀτακτ. Κορ. (Τομ. Α. σελ. 117, 118)

Ἴπόδημα (κυρ. τὸ σκεπάζον καὶ τὴν κνήμην). » Ὑπόδημα (κυρ. τὸ Τσαρούχι), ἐμβάς, κρηπὶς, ἐνδρομὶς (αὐτὸ φαίνεται 'να ἦνε κυρίως τὸ ἐδικόν μας ὑπόδημα), πέδιλον (εἰς μέσην κνήμην ἢ εἰς γόνυ ἀνατεῖνον, « κατὰ τὸν Ἡρόδοτον). botte, θ. || . βάλλω (φορῶ, τραβῶ) τὰ ποδήματά μου. » Κρηπιδόομαι, ὑποδέομαι (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰποδένομαι), (ὑπόδυμι, ἄχρ. ὕθην τὸ) ὑπόδυθι (Ἀριστοφ. Σφ.). mettre ses bottes, se botter, se chausser.

Ἰποδηματάκι. » Ὑποδημάτιον. petite botte, dottine, θ.

Ἰποδηματᾶς. » Κρηπιδοποιός. bottier, ἴδε καὶ Κουντουρᾶς.

Ποδιά. » Πτέρυξ, κράσπεδον, πτερύγιον, πέζα, κόλπος. pan, basque. §. ἴδε καὶ Μπροστέλλα. §. (συνεκδ.) ποδιὰ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Ῥιζοβοῦνι.

Ποδίζω (λέξις ναυτ. » Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, « Ἡσύχ.), ῥ. ἀμ. » Ἀνακόπτω, παλινδρομέω (Πλουτ), πρύμναν κρούομαι (ἀνακρούομαι), παλιμπρυμνηδὸν ἐλαύνω. révirer de bord.

Πόδισμα, ναυτ. » Ἀνακοπὴ, ἀνάκρουσις, ἐπανάκρουσις. révirement de bord.

Ποδόγυρος. » Πεζὶς-ίδος (ἡ), κράσπεδον, περιποδιὸν, ποδήρης πέζα. bordure du bas d' une robe, garniture, θ. || . φουστάνι μὲ ποδόγυρον. » Διάπεζος χιτών. robe garnie d' en bas.

Ποδότης (ὁ Ἰταλ. Πιλότος, ἀπὸ τοῦ) » Ποδηγέτης (κατὰ τὸν Παππαδόπουλον), πρωρεὺς καὶ πρῳράτης, ναυστόλος, (ἀπὸ τὸν Εὐφορίωνα ἐν Χριστομαθ. ὀνομάζεται) ναυηγός. pilote.

Ἰποδύχι, ἴδε Καρτέρι καὶ §. Ἰπλήνι.

Ἰπόθεν, ἐπ. (Τόπ. ἐρωτ.). » Πόθεν; d'ou? || . πόθεν εἶνε φανερόν; » Τῷ τοῦτο δῆλον (Δημοσθ.); «

Ἰπόθετον (ἐκ τοῦ) » Ὑπόθετον (βαλάντιον), βάλανος, πρόσθετον, πρόσθεμα, πεσσὸς (-ττός). suppositoire. || . βάλλω 'πόθετόν. » Βαλανίζω. employer un suppositoire.

Ποιὸς, ἀ, όν; (ἀντ. ἐρωτ.) . » Τίς; ὅς τις; ποῖος; ὁποῖος; quel? qui? || . ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ὁπότερος; || . δὲν διέκριναν εὔκολα, ποῖοι ἐνικοῦσαν, καὶ ποῖοι ἐνικοῦνταν. » Οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο, ὁποῖοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο (Θουκ. Α') «. || . ποῖοι καὶ ποῖοι; » Τίνες καὶ τίνες εἰσὶν οἱ πορευόμενοι (Ἐξόδ. Ι', 8) « ; || . 'δὲν ἠξεύρω ποίαν ὠφέλειαν ἠμποροῦν 'να προξενήσωσιν. » Οὐκ οἶδα ἥν τινα δύνανται ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν (Δ. Ἁλικ.)«. || . 'δὲν 'μπορῶ 'να καταλάβω ποιὸς Διόνυσος εἶν' αὐτός. » Οὐκ ἔχω ξυμβαλεῖν ὅς τις δὴ οὗτος ὁ Διόνυσος (Ἀρρ.)«. || . 'δὲν πρέπει 'να κυττάζῃς ποιὸς 'τὸ εἶπεν, ἀλλὰ... » Οὐ τοῦτο σκεπτέον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ . .«. || . 'σὰν ποιὸς; »Ποῖός τις; || . ποιὸν λέγεις; » Τὸν τίνα φῄς; || . ποιὰ εἶν' ἡ καλλήτερη διοίκησις. » Τίς ἀρίστη τῶν πολιτειῶν. || . ἀπὸ ποιὸν τόπον εἶνες; » Ποδαπὸς εἶ; || . εἰς ποιὸ' μέρος τῆς γῆς; » Ποῖ γῆς «; ἴδε καὶ Τί.

Ποκάρι (τὸ μαλλὶ ἑνὸς προβάτου χωρισμένον ἀπὸ τὴν προβηνὰν, ἐκ τοῦ) » Ποκάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πόκος, toison, θ.

Πολεμάρχος (εἰς τοὺς παλαιοὺς ὁ) »Πολέμαρχος (ἦτον συνώνυμον τοῦ » Στρατηγός. παρ' ἡμῖν λέγεται ὁ) » Φιλοπόλεμος, πολέμων μελητής. guerrier.

Πολεμίστρα (ἡ τρύπα τοῦ τειχοκάστρου, διὰ τῆς ὁποίας πολεμοῦν, τὸ Τουρκ. Μαζγάλι). » Τοξότις (Πολύδ.). meurtrière, θ. barbacane, θ. embrasure, θ. canonnière, θ.

Πόλεμος. » Πόλεμος. guerre, θ. §. »Μάχη (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφέρεται Ἀμάχη). bataille, θ. §. Συμπλοκὴ, συμβολή. combat, action, θ. || . πόλεμος διὰ ξηρᾶς (ἢ εἰς τὴν στερηάν). » Πεζομαχία. || . πόλεμος διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ τὰ καράβια). »Ναυμαχία, θαλασσομαχία. combat naval. || . πόλεμος μὲ καβαλαρίαν. » Ἱππομαχία. || . πόλεμος διὰ νυκτός. » Νυκτομαχία. || . πόλεμος μὲ τὸν ἴσκιον (δηλ. μὲ τίποτε). »Σκιαμαχία || . ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. » Μάχιμος, πολεμικὸς, ἀρειμάνιος. belliqueux.

Πολεμότρυπα, ἴδε Πολεμίστρα.

Πολεμῶ, ῥ. μετ. » Πολεμέω. faire la guerre. § (διαφέρει τοῦ) »Μάχομαι. Ὁ Ὅμηρος ὅμως [Ἰλ. Ω, 667] μετεχειρίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασίαν τὸ Πο-

λεμῶ: » Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴ περ ἀνάγκη «, καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὸν σήμερον.), διὰ μάχης ἔρχομαί τινι. combattre. || . πολεμῶ διὰ ξηρᾶς. » Πεζομαχέω. || . πολεμῶ διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ καράβια). » Ναυμαχέω. || . πολεμῶ μὲ καβάλλαριαν . » Ἱππομαχέω. || . πολεμῶ διὰ νυκτός. » Νυκτομαχεω . || . πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιόν μου (δηλ. μὲ κάνένα). » Σκιαμαχέω. || . πολεμῶ μὲ θηρίον. » Θηριομαχέω . || . πολεμῶ μὲ τὸν θεόν. » Θεομαχέω. || . πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον. » Πρὸς ὕπνον ἀπομάχομαι (καὶ πλῆθος ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως). § (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Καταγίνομαι, Πασχίζω ἵνα κατορθώσω.), ἴδε Προσπαθῶ.

Πολῆνι (ὁ μικρὸς κάδος, εἰς τὸν ὁποῖον χύνεται τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸν ληνόν). » Ὑπολήνιον, ὑπολῆνις. vaissean (bassin) placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Πόλι᾽ (ἀντὶ) » Πόλις εως, ἴδε Πολιτεία. || . πολι᾽ (κατ᾽ ἐξοχὴν ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ Πολῖται οἱ Κωνσταντινουπολῖται, καθὼς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ πάλαι. » Φέρεται γὰρ ἱστορία, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Β. 367], πόλιν τὰς ἀρχὰς, αὐτὸ τοῦτο δίχα προσθήκης, κατ᾽ ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν «).

Πολιτεία. » Πόλις (προφ. κοιν. Πόλι᾽). ville, θ. || . μικρὴ πολιτεία. » Πόλισμα, πολίχνιον, πολισμάτιον, πολίχνη. petite ville.

Πολιτεύομαι (φέρομαι μὲ πολιτικὸν τρόπον πρός τινα, οἰκονομῶ τὴν κακίαν του), ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω. ménager. §. (ἐπινομισμάτων) πόσῳ πολιτεύεται ; ἴδε Περνῶ. §. (τριτοπροσώπως ἀντὶ Συνηθίζεται. » Τὸ καββάδιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν συνήθως πολιτευομένων βλατίων «, Κουροπαλ. Δ, 20).

Πολίτης, ισσα. »Ἀστός. §. » Πολίτης (τὴν σήμερον Πολῖται ὀνομάζονται ἰδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινουπολῖται). bourgeois, citadin, citoyen.

Πολιτικὴ (τὸ καλὸν καὶ εὐγενικὸν φέρσιμον), ἴδε Εὐγένεια. §. (ὁ χαρακτὴρ τοῦ πολιτικοῦ). » Τὸ πολιτικόν. la politique.

Πολιτικὸς (ὁ περιποιητικὸς καὶ εὐπροσήγορος), ἡ, όν. (» Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὕς καὶ καλοῦσιν ἀρέσκους, « Ἀρστ. Ἠθ. Θ′), ἴδε Εὐγενικός. §. (ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ πράγματα). » Πολιτευόμενος. politique. || . ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν. » Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συνεσ.)«.

Πολίτικος, η, ον. » Ὁ ἐκ τῆς Πόλεως (δηλ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Πολιτικὸν (τὸ), ἴδε Πολιτική.

Πολιφάδι (ἀντὶ Ἀπονιφάδι, ἢ Ἀπολειφάδι, λέγεται τὸ μικρὸν ἀπομεινάρι τῆς πλάκας τοῦ σαπουνιοῦ).

Πολλά, ἐπ. » Λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα, συχνῶ, μακρῶ, κομιδῇ, ὡς, ὅτι, πολὺ, πολλὰ (Δημοσθ.), παρὰ πολὺ, ἐπιεικῶς, ἐκτόπως, παν καὶ παμ (ἐν συνθέσει), μάλα καὶ μέγα (ποιητ.). très, trop, beaucoup, fort, bien, considérablement . || . πολλὰ καλός. » Ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος. || . πολλὰ κακός. » Κάκιστος, παγκάκιστος, παμπόνηρος, παγχάλεπος. || . πολλὰ παλῃός. » Παμπάλαιος. || . πολλὰ εὔμορφος, πολλὰ ἀγαπημένος, πολλὰ λυπημένος, κτλ. » Περικαλλὴς, περιπόθητος, περίλυπος (καὶ πλῆθος ἄλλων ὑπερθετικῶν σχηματίζονται παρομοίως, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τὸ ἐδικόν μας Καταλυπημένος, Κατακόκκινος, κτλ.). || . πολλὰ βρασμένος. » Διέφθος (Ἱπποκρ.). || . (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφοράζεται καὶ διὰ τοῦ Τρὶς, καθὼς Τρισάθλιος, Τριστόλβιος, κτλ.). || . παρὰ πολλὰ (προφ. κοιν. Πάρα πολλά). » Ἐς τὰ μάλιστα, παρὰ πολύ. || . πολλὰ μακρυὰ (φρτ), ἴδε Μακρυά.

Πολὺ, ἐπ., ἴδε Πολλά. || . πολὺ ᾽που θὰ μπορέσεις ᾽να τὸ μάθῃς (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, ποτὲ ᾽δὲν θὰ μπορέσεις ᾽να τὸ μάθῃς) ! » Ταχὺ γ᾽ ἂν δύναιο μανθάνειν (Ἀριστοφ.) «. || . πολὺ ᾽που τὸν μέλει (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, Καθόλου δὲν ᾽τὸν μέλει). » Ταχὺ γ᾽ ἂν φροντίσειε (Δημοσθ.) «, ἴδε καὶ Ταχεῖά . » Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, ὅπως μὴ ἐξερημωθῇ ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου (Δημοσθ. Μακάρτ.)« !

Πολύγαλον, φ. » Πολύγαλον. herbe de lait, θ. laitier, polygale.

Πολυέλαιος, ἴδε Πολυκάνδηλον.

Πολυέξοδος, η, ον. » Πολυτελὴς, πολυδάπανος, δαπανηρὸς. somptueux, dispendieux.

Πολυκαιρία . » Πλῆθος χρόνου . long temps.

Πολυκαιρίζω, ῥ. ἀμ. » Χρονίζω, χρονίζομαι (» Τῶν ἀνθῶν τὰ εὔοσμα, χρονιζόμενα, ἀμαυροῦται διὰ τὴν ἀποπνοήν, « Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ′).

Πολυκαιρινὸς, ἡ όν. » Χρόνιος. qui dure long temps.

Πολυκάνδηλον. » Πολύφωτος λυχνία,

πολυφώτιον (Βυζ.). candelabre, lustre.

*Πολύκομπον, φ. » Πολύγονον, πολυγόνατον. renouée, θ.

Πολυλογᾶς, οῦ, άδικον. » Ἀδόλεσχος, λάλος, βαττολόγος, Ἀράβιος αὐλητὴς (παροιμ.), Δωδωναῖον μαντεῖον (παροιμ.), λαλίστατος. babillard, grand parleur.

Πολυλογία. » Ἀδολεσχία, λαλιὰ, βαττολογία. babil, caquet.

Πολύλογος, η, ον, ἴδε Πολυλογᾶς.

Πολυλογῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀδολεσχέω, βαττολογέω. babiller, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Πολυμβριὰ (ἡ πολλαὶς βροχαὶς, λέξις διασωθεῖσα μεταξὺ τῶν χωρικῶν 'μας, ἐκ τοῦ)»Πολυομβρία. des pluies abondantes.

Πολύξευρος (προφ. κοιν. Πολύξερος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ), η, ον. » Πολύπειρος, πολυΐστωρ, πολυΐδμων. qui sait beaucoup de choses, qui a une longue expérience, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πολυπαθημένος, η, ον. » Πολυπαθὴς, πολύτλας. qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολὺς, ἡ, ύ. » Πολὺς, συχνός (» Συχνῷ ὕστερον χρόνῳ, « Πλάτ. Γοργ.). beaucoup, plusieurs, πληθ. || . ἔχω πολὺν καιρὸν ὁποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδα, ἴδε Καιρός. || . διότι ἡ πολλὴ ἐλευθερία.» Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία. || . ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν. » Ὑπὸ πλήθους χαρᾶς. || . πολλαὶς φοραὶς, ἐπ. » Πολλάκις, πλεονάκις. souvent, plus d'une fois. || . αὐτὸν τὸν λόγον θὰ 'τὸν 'πῆ πολλαὶς φοραίς. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ (Δημοσθ.) ». || . τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ, 'που ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. || . ἀπὸ πολλῆς. » Ἐκ πολλοῦ, ἐκπαλαι, πρόπαλαι. depuis long temps, de longue main. || . τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐὰν πάμπολυ. » Εἰ πάνυ πολλοῦ (Πλάτ.). » Τὸ μέγιστον. » Τὸ πλεῖστον (Γαλην.). »Ἄκρον (» Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἕξ μνῶν ἄκρον, «Πλάτ. Θεαιτ.). tout au plus. || . εἰς σαράντα μέραις τὸ πολὺ-πολύ. « Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. || . 'τὸ ἔχω πολὺ πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. §. Πολὺς (μεταφ. ὁ Ἐνδοξος, Δυνατὸς, κτλ. Ἐνωμένον πάντοτε μὲ τὸ Μέγας). || . ἦτον (ἔγινε) μέγας καὶ πολύς. » Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς (Ἀριστοφ. Ὄρν. 488.)».

Πολυτεχνίτης. » Πολυτέχνης, πολύτεχνος. versé dans plusieurs arts.

Πολύτιμος, η, ον. » Πολυτελὴς, πολλοῦ ἄξιος, πολλοῦ τινος ἄξιος, πολύτιμος, τίμιος, βαρύτιμος, πολυτίμητος, τιμαλφὴς, περισπούδαστος. précieux, de grand prix. || . ἐκουδαλοῦσεν ἐκεῖ τὰ πλέον πολύτιμα πράγματά 'της, ἀσῆμι, μάλαμμα, σμαράγδια, κτλ. » Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον (Πλουτ. Ἀντων.)».

Πολύτριχον, φ. » Ἀδίαντον, πολύτριχον, καλλίτριχον. adiante, capillaire, perce-mousse.

Πολυφαγία. » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία (ἴδε Φαγᾶς). voracité, θ. gloutonnerie, θ.

Πολύχρονος, η, ον. » Πολυετὴς, μακρόβιος. qui vit long temps.

Πομπὴ (ἐπὶ κακοῦ). » Αἰσχύνη, αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ), πομπεία (Δημοσθ., ἴδε τοὺς σχολιαστάς). honte, θ. || . ταὶς 'δικαὶς 'του ταὶς πομπαίς. » Τὰ προσόντα τούτῳ ὀνείδη (αἰσχρά). «

Πομπιάζω, ῥ. μετ. » Στηλιτεύω, πομπεύω, ἐκπομπεύω, θεατρίζω, ἐκθεατρίζω. vouer à l'(noter d') infamie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Πόμπιασμα, ἴδε Ἐντρόπιασμα.

Πονεμένος, η, ον (κυρ. μέρος σώματες). » Νοσοῦν, πεπονηκὸς, πεπονθὸς. (partie) affligée.

Πονηριὰ (ἡ ἕξις καὶ τὸ ἔργον τοῦ πονηροῦ, ἡ ἄλλ. Διαβολιά). » Πανουργία, δεινότης, τὸ κακόηθες, κακεντρέχεια, τὸ κακεντρεχὲς, τὸ πανοῦργον. malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. » Δόλος, τέχνασμα, πλοκὴ, μηχανορράφια, μηχανουργία. artifice, supercherie, θ. ruse, θ. manœuvre, θ.

Πονηρὸς (ἐπὶ κακοῦ), ἡ, όν. » Πανοῦργος, κακοήθης, δεινὸς, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατεὼν, κακεντρεχὴς, ῥαδιουργός. astucieux, fourbe, rusé, malicieux, madré, matois. §. (ἐπὶ καλοῦ, ὁ ἄλλ. Εὐπνοῦντος, καὶ χυδ. Μαργιόλος). » Κόβαλος. fripon, espiègle, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πονοκέφαλος, παθ., ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, ῥ. μετ. » Καταδολεσχέω, ὠτοκοπέω, διαθρυλλέω, ἀποκναίω, κόπτω. étourdir quelqun par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à quelqun, importuner. || . τὸν πονοκεφαλοῦσε μὲ παράκαιρα 'ρωτήματα. » Κόπτων ἀκαίροις ἐρωτήσεσιν. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (τὸ ἄλλ. Σπάνω τὸ κεφάλι μου, ἵνα εὕρω, ἐξηγήσω τι). » Παρατείνομαι, ἐπιτρίβομαι. se creuser la tête.

Πονόμματος, παθ., ἴδε Ματόπονος.

Πόνος. » Ὀδύνη, ἄλγος (τὸ), ἀλγηδὼν, ἄλγημα. douleur, θ. mal. §. (ἰδιαι-

τέρως ὁ τοῦ στομάχου), ἴδε Καρδιόπονος.

§. (τῆς γέννας κυρ. εἰς τὸ πλθ. καθὼς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκδοχῆς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης: » Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι, « Ἀροτ. Ζ. Ἱστ. Ζ'), ἴδε Κοιλοπόνημα.

Ποντικοκούραδον, » Μυσκέλεδρον καὶ Μυσκέλεθρον ἢ, ὀρθότ., Μυσπέλεθος, μυόχοδον. crotte de souris, θ.

Ποντικὸς, ζ. » Μῦς-υός (Σημ. Ὁ Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μύας εἰς κατοικιδίους, ἀρουραίους καὶ Ποντικούς, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἡ συνήθεια ἐξέλαβεν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ). souris (ὁ μικρὸς), θ. rat (ὁ μεγάλος). || . ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τρύπα' δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε καὶ κολοκύθα (παρ. τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφρεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): » Μῦς, εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν, κολοκύντην ἔφερεν. (ἀναλ. δὲ καὶ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει· (καὶ μὲ τὸ) » Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις (Σουϊδ.)«.

§. (μέρος τοῦ σώματος). » Μῦς, μυὸν (» Τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ Ποντικὸς, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει Ποντικοί. Τὸ δὴ Ποντικοὺς τοὺς μυῶνας εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταλαβεῖν τὴν λέξιν ἐκείνην μεταλήψει ἔοικε τῇ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυῶνες μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί, » Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 189, καὶ Π, 315).

Ποντικοφαγωμένος, η, ον. » Μυόβρωτος, μυότρωκτος. rongé par les rats (souris).

Ποντικοφάρμακον, ὀρ. » Μυοκτόνον (ἐπιθετικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης τὸ Ἀκόνιτον, ἴδε Ψιάκι,). mort aux rats, ἴδε καὶ Ζερνίκι.

Ποντικοφωλιά. » Μυωπία, μυωξία. nid à rat.

Πονῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ἀλγέω, ὀδυνάομαι, πονέω (» Ἐκ κατάῤῥου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον, « Ἱπποκρ. » Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, οὕς αὐτὸς βάλλεις,» Ἀνακρ. Μ'). souffrir, sentir de la douleur. || . μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου (ἢ ὀρθότερον) μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, (καὶ ἁπλῶς) πονεῖ τὸ κεφάλι μου. » Ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. la tête me fait mal, j'ai mal à la tête. || . ὅσων πονεῖ τ' ὀδόντι ἢ τὸ δάκτυλον. » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες, ἢ δάκτυλον (Πλούτ. π. τ. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ κτλ.) || . ἐπόνεσεν ἡ ψυχή μου. »Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· » Πέπονθα τὴν ψυχήν· » Δέδηκετό μου τὴν καρδίαν· » Περιεπάθησα· » Περιεπαθήθη ἐγενόμην. mon cœur en fut percé, j'en ai le cœur navré.

Πορδαλᾶς, οῦ, ἀδικον. » Πόρδων (Ἀῤῥ. Ἐπικτ.), πορδαλέος (Λουκ. Λεξιφ.). vesseux.

Πορδή. » Πορδὴ, βδόλος, φύσσα. pet, vent, vesse, θ.

Πορδομανίταρον (εἶδος μανιταριοῦ), φ. » Λυκοπέρδιον ἢ Λυκοπέρσιον. vesse de loup, θ.

Πορεύομαι (τὸ ἄλλ. Περνῶ, Ζῶ), ῥ. ἀποθ. » Διαγίνομαι. vivre, passer, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πόρευσις (προφ. κοιν. Πόρεψι'), ἴδε Χρεία.

Πόρτα (Ἰταλ.), ἴδε Θύρα.

Πορτάρης. » Θυρωρός, πυλωρὸς, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας. portier.

Πορτί). » Πυλὼν, θύριον, παραθύ-
Πορτίτσα) ριον. petite porte, θ.

Πορφύνα (ἀντὶ) »Πορφύρα (εἶδος κοχλιοῦ θαλασσ.). pourpre, espèce de coquillage.

Πόσον, ἐπ. » Ὡς, ὅσον. que! combien! || . πόσον δύσκολα! » Πῶς δυσκόλως! || . πόσον μεγάλος (ὑψηλός). » Ηλίκος, ηλίκος; combien grand. || . πόσον μεγάλον καὶ δύσκολον πρᾶγμα! » Ὡς μὲν μέγα, ὡς δὲ δεινὸν καὶ δυσχερὲς ἔργον!« || . γνωρίζω πόσον μεγάλην δουλειὰν καταπιάνομαι· πλήν. » Οὐκ ἀγνοῶ ὅσον τὸ μέγεθος ἔργον ἐνίσταμαι. je n' ignore pas quel grand ouvrage j' entreprends.

Πόσος, η, ον; ἀντων. (ἐρωτ.). » Πόσος; ὅσος; ὁπόσος; combien? || . πόσαις φοραίς; » Ποσάκις; combien de fois? || . πόσων λογιῶν, ἴδε Λογῆς. || . πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; » Πόστην τοῦ μηνὸς ἄγομεν; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ.); (καὶ Ποιητικ.)» Ὁποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠὼς, « Ἄρ. (Διοσημ. 7). le quantième du mois avons-nous? quel quantième? || . εἰς πόσαις ἡμέραις ἦλθες; » Ποσταῖος πάρει; en combien de jours. || . εἰς πόσαις ἡμέραις ἀρά γε 'μπορῶ 'να φθάσω ἐκεῖ; » Ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην (Ξενοφ.); || . 'τὸν ἐρώτησε πόσο ἔχει; » Ἤρετο ὁπόσου. il lui demanda quel en était le prix (combien cela coûtait)? || . πόσο 'τὸ δίνεις αὐτό; » Πόσου τοῦτο; || . πόσον ἔχουν τὰ σταφύλια; » Πόσου αἱ σταφυλαί; pour com-

bien les raisins ? || . πόσο 'τ' ἀγοράζεις; » Ὁπόσου ἂν πρίαιο ; || . πόσα ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθένας σας διὰ 'νὰ . . ; » Ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτο ὑμῶν ; à quel prix mettez-vous ? || . πόσου (πωλῆται) τὸ τυρί εἰς τὴν Βοιωτίαν ; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος ; » (Ἀριστφ.) || . (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ γενικὴν, π. χ. Τὸ μέλι πέντε δραχμαὶς ἡ κοτύλη. »Τοῦ μέλιτος ἡ κοτύλη πέντε δραχμῶν, κτλ.) . || . πόσα 'παίρνει τὸν μῆνα ὁ διδάσκαλος ; » Πόσου διδάσκει ; combien prend-il pourles lesons qu'il donne ? || . πόσα ποδάρια εἶν' ὁ ἴσκιος τοῦ ὡρολογιοῦ (τί ὥρα εἶνε δηλ. ; ἴδε Ὥρα); » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον ; §. ἀντων. θαυμ. » Ὅσος ! πηλίκος ! ἡλίκος ! quel grand ! || . εἰς πόσην ἀχρειότητα κατήντησεν ὁ ἄνθρωπος ! » Οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος ! il a poussé l' insolence si loin ! || . ὤ! πόσαις ζαρωματιαὶς ἔχει ! » Ὢ τῶν ῥυτίδων ! ὅσας ἔχει ! oh ! combien elle a des rides || . πόσα καὶ πόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλά, ἀναρίθμητα.); » Ὅσα, πόσα ! κτλ.

Ποταμάκι. » Ῥύαξ, ῥυάκιον, ποτάμιον, ῥεῖθρον, ὀλκὸς ὕδατος. ruisseau.

Ποταμήσιος (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), α, ον. » Ποτάμιος. de rivière.

Ποτάμι (καλὸν ἦτον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τοὺς μικροτέρους καὶ μὴ πλευστοὺς ποταμούς, καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουν διαφορετικὰς λέξεις). » Ποταμός. rivière θ.

Ποταμίδα, π. » Ὑπολαΐς. fauvette, θ. ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ποταμὸς (κυρ. ὁ μεγάλος καὶ πλευστός. ἴδε ἀνωτέρω). » Ποταμός. fleuve.

Ποταμόσκυλον (ὁμοιάζει τὸν Κάστορα, καὶ λέγεται καταχρ. Σκυλοπόταμον), ζ. » Λάταξ (Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ἡ, 5), ἴδε Βύδρα.

Πότε. ἐπ. (ἐρωτ.); Πότε ; πηνίκα (κυρ. σημαίνει εἰς ποίαν ὥραν ;); quand ? §. (χρον. καταχρ. ἀντὶ τοῦ) » Ποτέ. || . πότε χαρούμενος καὶ πότε λυπημένος. » Τοτὲ μὲν (» Νῦν μὲν, » Ἄρτι μὲν, » Ὁτὲ μὲν, »Ὅπου μὲν, » Τὰ μὲν, »Ἄλλοτε μὲν) γεγηθὼς, τοτὲ δ' (» Νῦν δ', » Ἄρτι δ', »Ὁτὲ δ', »Ὅπου δ', »Τὰ δ', »Ἄλλοτε δ') ἀθυμῶν. tantôt gai, tantôt triste. || . πότε πολεμοῦμεν καὶ πότε ξεκουραζόμεθα. »Τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι(Ξενοφ. Ἀναβ.). « || . πότε καὶ πότε (φρσ.). »Διὰ τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὀδυνῶνται τὰ πρὸς τῇ κνήμῃ (Ἱππокр. περὶ ἀγμῶν)«, ἴδε καὶ Φορά.

Ποτὲ, ἐπ (χρον.). »Οὐδέποτε, οὐκ ἔστιν ὅτε, οὐκ ἔσθ' ὅτε, μηδέποτε, μηδεπώποτε. jamais. || . ποτέ μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'τους, κτλ.). de ma vie.

Ποτῆρι. » Ἔκπωμα, κύλιξ (ἡ), ποτήριον, σκύφος, φιάλη (κυρ. τὸ Τουρκ. Τάσι), κύπελον καὶ δέπας (ποιητ.). verre, coupe, θ. || . ποτῆρι ξεχειλισμένον, ἴδε Χείλι. || . σηκόνω ποτῆρι (εἰς τὸ τραπέζι, ἵνα πιῶ εἰς ὑγείαν τινὸς), (φρσ.), ἴδε Ὑγεία.

Ποτηροπλύτης (διὰ τὴν χρῆσίν 'του), φ. ἴδε Ἀνεμόχορτον.

Ποτίζω (φυτὰ), ῥ. μετ. »Ἄρδω καὶ Ἀρδεύω, ὑδρεύω (Θεοφρ.), ποτίζω. arroser, §. (ζῶα) » Ποτίζω. abreuver, faire (mener) boire. §. (ἄνθρωπον) » Ποτίζω, πιπίσκω. donner à boire, faire prendre. §. ἴδ. Μουτκεύω.

Πότισμα. » Ἀρδεία, ἄρδευσις, ποτισμὸς, πότισις. arrosement ; irrigation, θ.

Ποτιστικὸν (χωράφι, φυτὸν, κτλ. ἀπεναντίας τῷ Ξερικὸν,). » Ὑδρευόμενον, ἔνυδρον καὶ ἔνυγρον. arrosé.

Ποτίστρα (ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα). Ποτίστρα, ἀρδάνιον. abreuvoir. §. (τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζουν τὰ φυτά). » Ὑδροῤῥόη, ὑδροχόη, ἄμνη, ἀρδάνιον. arrosoir.

Ποῦ; ἐπ. τοπ. (ἐρωτ.). » Ποῦ (ἐπὶ στάσεως) ; » πῇ (ποιητ. καὶ) ποῖ (ἐπὶ κινήσεως) ; οἵ ; οὖ; οὐ ? où est-ce que ? || . καὶ ἀνίσως ἐρωτήσῃ ποῦ εἶμαι. »Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί. || . 'δὲν ἤξευραν ποῦ 'να ἀράξουν . » Ἀγνοοῦντες οἱ κατασχήσουσι. ne sachant pas où il aborderaient. || . ἴσως καταλάβῃς ποῦ εὑρίσκεσαι. » Ἐὰν πως αἴσθῃ οὗ εἶ (Πλάτ . Ἀλκ.). || . ἀπὸ ποῦ (ποίαν πατρίδα δηλ., ποῖον τόπον) εἶνε; » Ποδαπός ; || . ἀπὸ ποῦ ; ἴδ. Πόθεν. || . ποῦ πᾷς, (ἡ) διὰ ποῦ ; » Ποῖ δὴ σύ ; || . ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ ; » Ποῖ δὴ καὶ πόθεν (Πλάτ.) ;« || . ἀπὸ ποῦ καὶ 'ως ποῦ ; »Πῶς γὰρ καὶ πόθεν; » Ἐκ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως (Δημοσθ. Στεφ.); || . 'δὲν 'ξεύροων, οὔτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουν, οὔτε ποῦ 'να παύσουν . » Οὔθ' ὅθεν ἀρκτέον, οὔθ' ὅπῃ παυστέον εἰδότες (Πλούτ. π. παίδ. ἀγ.). §. ποῦ καὶ ποῦ. » Σπανίως. rarement, ἴδε καὶ Ἀρηά. §. (καταχρ.) ποῦ τὸ ἠξεύρεις ; (ἀντὶ Πόθεν;). » Πόθεν οἶδας ; » Τί εἶδας (Γρφ.);»

Πουγγὶ (ἀναφέρεται ἡ λέξις, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς σύνθετον Σελλοπούγγιον, εἰς

τὰ Τακτικά. Ὁ Δουκάγγ. καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ὑποχή, καθὼς καὶ τὸ Λόγγος ἐκ τοῦ Λόχος. »Ἀνοίγω τὸ Περσίκιν μου, γυρέβω τὸ πουγγίν μου, » Διὰ στάμενα τὸ ψηλαφῶ, καὶ αὐτὸ γέμει χαρτία, «Πτωχοπρ. Α′, 103, 104), ἴδε Σακκοῦλα.

Πουκαμίσα, ἴδε Μισοφούστανον.

Πουκαμισάκι. » Ἀμπεχόνιον. chemisette, θ.

Πουκάμισον, ἴδε Ὑποκάμισον.

Πουθενά, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Πούπετα.

Πουλάδα (ἀπὸ τοῦ) Φωλὰς (ὄρνις, ἴδε Κλῶσσα). » Νοσσὰς ὄρνις, ὀρταλίς, νόσσαξ (σώζεται, λέγουν, ἡ λέξις εἰς τὴν Χαλδίαν). poulette, θ. poularde, θ.

Πουλάκι. » Ὀρνίθιον, νεόσσι (ττι)ον. petit poussin.

Πουλαράκι. » Πωλίον, πωλάριον. petit poulain, petite pouline, (ὑποκορ. τοῦ

Πουλάρι (τὸ μικρὸν τοῦ ἁλόγου, κτλ.), (ἐκ τοῦ) »Πωλάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πῶλος (ὁ καὶ ἡ). poulain (le), pouline (la).

Πούλεια (ἡ ἄλ. Κλῶσσα καὶ Ἀλέτρι), ἀγρ. (Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὠνομάζετο κοινῶς Ἑξάστερον, διότι, κατὰ τὸν Ἄρατον,» Ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι (αἱ Πληϊάδες) ἐπιῤῥήδην καλέονται, ἕξ οἷαίπερ ἐοῦσαι «. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν Ἑξάστερον οὐρανὸν τὸν αἴθριον, καὶ Ξαστεριὰν τὴν αἰθρίαν. Ἐκ τοῦ)» Πλειὰς καὶ Πελειάς. poussinière, θ. pleiades, θ. πληθ.

Πούλημα ἡ. » Πράσις, πώλησις. vente,

Πούλησις ἡ θ. débit.

Πουλητής. » Πρατὴρ, πράτης. vendeur.

Πουλί (κάθε ζῶον πτερωτόν. Ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Ι, 126, τὸ γράφει Ηωλίον, ἑρμηνεύων διʼ αὐτοῦ τὸ Λατινικὸν Pulli. Ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει: » Πωλία τὰ στρουθία.») »Πτηνὸν, πετεινὸν, ὄρνις (ὁ καὶ ἡ). oiseau.

§. (ἰδιαιτ. τὸ νεογέννητον). »Νεοσσὸς (ττὸς). petit d' oiseau. §. (ἰδιαιτ. τῆς ὄρνιθας), ἴδε Ὀρνιθοπούλι. || τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. παροιμ.), ἴδε Γάλα.

Πουλῶ, ῥ. μετ. » Πιπράσκω, πωλέω, ἀποδίδομαι (-ωμαι), ἀπεμπολέω. vendre, débiter. || Ἐνα πουλήσῃς καὶ τὰ ροῦχά σου. » Ἀποδόμενος καὶ τὰ σαυτοῦ ἱμάτια (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ΄) ». || πόσου πουλιέται τὸ σιτάρι; » Πῶς ὁ σῖτος ὠνιος; « (Ἀριστοφ.). || Τὸν πουλεῖ ὅσα εὕροι, ἴδε Εὑρίσκω.

Πουμόνω, ῥ. μετ., ἴδε Στουππόνω.

Πούπετα (καταχρ. ἀντὶ Πούποτε), ἐπιῤ. (τοπ.). » Οὐ(»Μη)δαμοῦ, οὐ(μη)δαμόσε, φύ(μη)δαμόθι, οὐκ ἔστιν ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπου. nulle part. || ἀπὸ πούπετα. » Οὐ(«Μη)δαμόθεν. §. (ἀοριστ.), ἴδε Κἄπου. || εἶδες πούπετα; » Ἔσθ' ὅπη (« Ἔστιν ὅπου) ἑώρακας; est-ce que vous avez vu quelque part?

Πουπουλένιος, α, ον. » Πτιλωτὸς (Πολυδ.). de duvet.

Πούπουλον. » Πτίλον, χνόος καὶ (κρσ.) χνοῦς, τὸ χνοῶδες τῶν πτέλων (Κλημ. Ἀλεξ.). duvet.

Πουρὶ (εἶδος πέτρας). » Πῶρος (ὁ). tuf.

Πουρνήσιος, α, ον. » Πρωϊνὸς, πρώϊος, ἑωθινός. matinal, du matin.

Πουρνιάτικος, η, ον, ἴδε Πουρνήσιος. || πουρνιάτικον (φαγεῖ, Τουρκ. Καφεαλτί), ἴδε Πρόγευμα.

Πουρνό. » Πρωὶ καὶ (Ἀττικ.) πρῷ, πρωΐα, τὸ ἑωθινόν. matin, la matinée. || πλειὸ πουρνό. » Πρωϊαίτερον. de plus grand matin. || πολλὰ πουρνό. » Πρωϊαίτατα (καὶ Ἀττικώτ.) πρωαίτατα. de grand (de bon) matin. || σηκόνομαι πουρνό. » Πρώϊος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis matinat (matineux). || γύρισε τὸ πουρνό. » Πρώϊος δ' ἐπανάγων. || ἀπὸ τὸ πουρνὸ. dès le matin. || ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τὸ βράδυ » Ἔωθεν ἐς ἑσπέραν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). » Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου (Αἰσχ.)». || πουρνὸ πουρνό. » Πρωὶ πρωὶ (Γραφ. »Καὶ θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρωὶ-πρωί, Ἔξοδ. Α΄).

Πουτάνα. » Πόρνη, ἑταίρα, μαχλὰς (μάχλος) γυνὴ, ἑταιροῦσα. catin, prostituée, θ. courtisane, θ. fille de joie, femme perdue (publique), putaine, gouine, θ. garce, θ.

Πουτανρειόν. » Χαμαιτυπεῖον, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, πορνεῖον, οἴκημα, παιδισκεῖον. lieu infâme ou de débauche, bordel, boucan, garouge.

Πουτανήστικος, -η, ον. »Πορνικὸς, ἑταιρικὸς, ἀκόλαστος, ἀσελγής. lascif, lubrique, putassier, luxurieux.

Πουτανιάρης, α, ικον. » Πόρνος, ἀκόλαστος, ἀσελγής, πορνοκόπος, πορνομανὴς, θηλυμανής. lascif, incontinent, luxurieux, paillard, ribaud.

Ὑπόχη (τὸ Τουρκ. Ταλιάνι, ἐκ τοῦ) »Ὑποχὴ (κυρ. τὸ δίκτυον. » Ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, « Ὀππ. Ἁλ. Γ΄, 81). » Θυννοσκοπεῖον. madrague; talian; (περίεργος ἡ σύμπτωσις καὶ μὲ τὸ Γαλλ.) poche, θ.

Πρᾶγμα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πρᾶμα). » Ἔργον, χρῆμα,

πρᾶγμα, πρᾶξις. chose, θ. fait. || . τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ, τὸ ἐδικόν σου; τί πρᾶγμα (εἶνε) μὲ ἐσένα; » Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα»; (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.). || . πολὺ πρᾶγμα αὐτὸς ὁ Λάκριτος (ρρσ.). »Οὗτοσὶ Λάκριτος μέγα πρᾶγμα (Δημοσθ.)«. || . Ξέρεις δὰ, μεγάλο πρᾶγμα! ἴδε Δουλειά. §. πρᾶγμα (ἡ πραγμάτεια), ἴδε Πραγμάτεια. §. πράγματα (τὰ Τουρκ. Καλαμπαλήκια). » Σκεύη, κτήματα, ἔπιπλα, ἀπάρτια. meubles, effets, bagages, ἴδε καὶ Νοικοκεριό. || . (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα πολλάκις ἐννοεῖται ἐξωθεν), τὰ πράγματά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'των, κτλ.). Τὰ ἐμαυτοῦ (σαυτοῦ, κτλ.). §. πράγματα (τὰ πολιτικά). ἐμβῆκε 'ς τὰ πράγματα, ἴδε Ἐμβαίνω.

Πραγμάτεια (τὸ ἔργον τοῦ πραγματευτοῦ). » Ἐμπορία (εία), ἐργασία, ἐμπόριον. commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale, θ §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις). »Ἐμπόρευμα, χρῆμα, ἀγόρασμα, ἐμπόλημα, ἀγώγιμον, ἐμπολή. » Γέλγῃ, γέλγος (τὸ), ῥῶπος (ἡ Πακοτίλια ἢ ὁ Γκρῶπος). marchandise. θ. mercerie, θ. || . παράγγειλε τοὺς πραγματευτὰς 'να φορτώσουν εἰς τὰ καράβια ταὶς πραγμάτειαίς 'των καὶ 'να ἀναχωρήσουν. » Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν.«

Πραγματεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐμπορεύομαι. commercer, trafiquer, négocier, faire le commerce.

Πραγματευτάδικος, η, ον. »Ἐμπορικὸς, ἐμπορευτικός. commercial.

Πραγματευτὴς (ὠνομάζετο κυρίως ὁ τοκιστής). » Ἔμπορος (κυρ. ὁ μεταφέρων πραγματείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον). négociant, marchand, commerçant, trafiquant. » Γελγοπώλης καὶ ῥωποκάπηλος (κυρ. ὅποιος πουλεῖ ταὶς λεγόμεναις πραγματειαὶς Βενέτικαις). mercier.

Πραγμένος, η, ον. } Ἔμπειρος, πολύ-
Πρακτικὸς, ἡ, ὸν. } πειρος τοίβων πραγμάτων, ἐμπειροπράγμων (Σουίδ.), δεξιὸς, πολυγνώμων. expérimenté, expert, fait au commerce du monde, rompu au travail, qui a de l'acquis, qui est de mise. || . πραγμένος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἐμπειροπόλεμος. habile (versé) dans l' art militaire.

Πράζω, ῥ. ἀμ. »Πεῖραν κτάομαι, τρίβων γίγνομαι. se faire (dans le commerce du monde).

Πρᾶξις. »Πεῖρα, ἐμπειρία, πολυπειρία. expérience, θ.

Πρασινάδα. » Χλόη (ἀπαράλλακτα 'τὴν ὀνομάζουν 'ως τὴν σήμερον οἱ χωρικοί μας). verdure, θ.

Πρασινίζω, ῥ. ἀμ. » Χλοάζω. §. χλοηφορέω. verdir. §. verdoyer.

Πράσινος, η, ον. » Χλωρὸς (ἐκ τοῦ) χλοερὸς, χλοώδης, χλοηφορῶν, πράσινος καὶ πράσιος. verd, verdoyant.

Πρασινωπὸς, ἡ, όν. » Χλοάζων, ὑπόχλωρος. verdâtre.

Πράσον, φ. » Πράσον (τὸ κεφαλωτόν). poireau, porreau.

Πρασουλίδα (-ήθα), φ. » Γήθει(θυ)ον καὶ Γήτειον, γηθυλλίς. ciboule, θ. civette, θ. ciboulette, θ.

Πρέπει, ῥ. ἀπρ. » Δεῖ, χρὴ, προσήκει, εἰκὸς (χρεών) ἐστι. il doit, il faut, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει. || . (εἰς τὸ ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκφράζεται διὰ τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιῤῥημάτων ἢ μᾶλλον ὀνομάτων). πρέπει 'να περιπατήσω. » Βαδιστέα ἡ Βαδιστέον. || . πρέπει 'να περιπατήσωμεν. »Βαδιστέον ἐστὶν ἡμῖν. || . ὁ φιλόσοφος 'δὲν πρέπει μὲν 'να πολεμῇ, πρέπει ὅμως 'νὰ ἐπιστατῇ καὶ εἰς πολέμους καὶ εἰς στρατόπεδα. » Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις, « Ψελλ. || . πρέπει 'να ἤλθεν 'ως τώρα. » Εἰκὸς (ἐστιν) ἀφικέσθαι αὐτὸν ἐς δεῦρο. il doit. || . τί ἔπρεπε 'να 'τὴν συμβουλεύσω 'να κάμῃ; » Τί ἐμελλον συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; que devais-je lui conseiller de faire? || . τὸν δὲ υἱόν του, λέγει, 'τὸν εἶδες τί εὐλογρος εἶνε; Καὶ πῶς; 'δὲν ἔπρεπε ('να τὸν ἰδῶ δηλ.); » Τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας αὐτοῦ ὡς καλός ἐστι; Τί δ' οὐ μέλλω; (ἦ) πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον; || . πρέπει 'να 'πάρῃς ὀπίσω τ' ἄσπρα σου. » Ἀπολαβεῖν τ' ἀργύριον δίκαιος εἶ (Ἀριστοφ.), » ἴδε καὶ Δίκαιον.

Πρήξιμον. » Οἴδημα, ὄγκωμα, ὄγκωσις, ῥῦμα, πρῆσμα (Ἱπποκρ.), ἔπαρμα, ἐπανάστασις, φύγεθλον καὶ βουβὼν (Γαλλ. bubon, ἰδιαιτ. τοῦ μεριοῦ). tumeur, θ. enflure, θ. bouffissure, θ. grosseur, θ. œdème, ἴδε καὶ Φούσκωμα. || . ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. » Βουβὼν αὐτῷ ἐπήρθη (Προκόπ. Ἱστορ.)«

Πρησκοκίλης. » Ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κοιλαράς.

Πρήσκω, ῥ. μετ. » Ὀγκόω, ἐπαίρω, πρήθω. bouffir. || . πρήσκομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ὀγκοῦμαι, οἰδαίνω, οἰδάω ἐω

ἀνοιδέω (» Ὁ δὲ τράχηλος αὐτῶν καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει «, Αἰσχ. Ἐπιστ.), αἴρομαι, φυσάομαι, πρήθομαι (» Ἦν πρησθῶσιν αἱ μῆτραι «, Ἱπποκρ. Γυναικ. » Ἐὰν πρὶν ἢ πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα « , Αἰλ. Ζ. Ἱστορ . » Καὶ πρησθήσεται τὴν κοιλίαν αὐτῆς «, Γραφ. Ἀριθμ.). bouffir, se gonfler, ἴδε καὶ Φυσκόνω . ‖ . πρήσκονται τὰ πόδιά ᾽των . » Τοὺς πόδας οἰδοῦσιν «, Ἀριστ.

Πρησμένος (ἴδε τὸ Ῥῆμα), η, ον. »Ἐξῳδηκώς , πεπρησμένος (Γραφ. » Καὶ τὴν κοιλίαν σου πεπρησμένην , « Ἀριθμ .). bouffi, gonflé, ἴδε καὶ Φουσκωμένος. ‖ . πρησμένα ᾽μάτια. » Κυλοιδιῶντα (βλέφαρα, ὄμματα). (des yeux) chargés , gros, bouffis, gonflés.

Πρητσίλα (κυρ. ἡ βρῶμα τῶν τράγων, ἐκ τοῦ »Πρητὴν καὶ Πρητίας , ὁ ἐνιαύσιος ἀμνὸς « ἢ τοῦ » Προτήνιος τράγος , « ὁ παρῆλιξ). » Κινάβρα, γράσος. odeur de bouc.

Πριέλι, ἐργ. » Διαβήτης, περίγρα. compas.

Πρὶν, ἐπ. (χρον), ἴδε Προτήτερα καὶ Προτοῦ.

Πριναράκι»Πρινίδιον.'petit chêne verd)

Πριναρήσιος, α, ον. » Πρίνινος.

Πρινάρι, δ. » Πρῖνος (ἡ), κόκκος (διότι ᾽βγάζει τὸ πρινοκόκκι). chêne verd, yeuse, θ.

Πρινοκόκκι, βαρ. » Κόκκος (ἡ βαφική) (Διοσκορ.), κόκκος (ὁ φοινικοῦς) (Θεόφρ.), ὃς καὶ ὕστγη (τοῦ Πυσανίου, ὁ ὁποῖος λέγει τὴν λέξιν Γαλατικὴν, καὶ ὁ Γάλλος μεταφραστής ᾽του ᾽τὴν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ houx). graine d' écarlate, Kermès du petit chêne (ou chêne vert), cochenille ou Kermès de Provence, vermillon, coccus.

Πρίξιμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πρήξιμον, κτλ.

Πριονάκι. » Πριόνιον. petite scie.

Πριόνι, ἐργ. » Πρίων-ονος (ὁ). scie, θ.

Πριονίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Πρίσμα. sciure, θ.

Πριονίζω, ῥ. μετ . » Πρίζω καὶ Πρίω. scier.

Πριόνισμα. » Πρίσις, πρισμός. sciage.

Πριονιστὴς, ἡ, όν. » Πριστός. scié.

Πρίσκω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πρήσκω, κτλ.

Πριτσίλα, ἴδε Πρητσίλα.

Πριχοῦ, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτοῦ.

Προαίρεσις. » Προαίρεσις . bonne volonté (disposition).

Προβαίνω (ἐβγαίνω ἔξω ἢ προχωρῶ), ῥ. αὐτοπ. » Προβαίνω (Χρυσόστ.), προέρχομαι. sortir, ἴδε καὶ-

Προβάλλω (πρόβλημα), ῥ. μετ. » Προτείνω, προβάλλω (-ομαι), προτίθημι (-εμαι), εἰσηγέομαι, εἰσφέρω (γνώμην, νόμον, κτλ.), προίσχομαι. proposer, mettre en question. §. (ἐβγάλλω κυρ. τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον ἕνα ἰδῶ), ῥ. ἀμ. » Προκύπτω, παρακύπτω, προέχω (» Τῇ κεφαλῇ προσχών «, Ξενοφ. Κυρουπ.), διακύπτω (» Διὰ τῆς γοργύρης διακύψας , « Ἡρ.) . avancer la tête (de la fenêtre pour voir).

Προβατήσιος, α, ον. » Προβάτειος . de brebis.

Προβατίνα. »Ἀμνὰς καὶ (Ποιητ.) ἀμνίς. brebis, θ.

Πρόβατον, ζ. » Οἶς-οἰὸς καὶ Ὄϊς-ὄϊος, πρόβατον, μῆλον (ποιητ.). mouton (κυρ. τὸ ᾽μνουχισμένον).

Προβειά. » Μηλωτὴ, κώδιον, κῶας(τὸ), νάκος (τὸ), καὶ νάκη (ἡ), δέρας (τὸ)· peau de brebis, θ.

Πρόβειος, α, ον, ἴδε Προβατήσιος.

Πρόβλημα. » Ζήτημα, πρόβλημα, πρότασις. question, θ. proposition, θ.

Προβοσκίδα (ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος). » Προβοσκὶς, προνομαία, χείρ. trompe, θ.

Πρόγευμα (τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, τὸ Τουρ. Καφεαλτὶ, Ἰταλ. Κολατσιόνε. Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἀθηναίου, ὠνομάζετο) » Ἀριστον· (ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸν προδιωρίσθη αὐτὴ ἡ λέξις διὰ τὸ γεῦμα, τότε τὸ πρόγευμα ὠνομάσθη) » Διανηστισμὸς, ἀκρατισμὸς (» Ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν «, Σχολ . Ἀριστοφ . 295) καὶ ἀκράτισμα , προάριστον. déjeuner καὶ déjeuné.

Προγευματίζω, ῥ. ἀμ. » Προαριστάω, ἀκρατίζομαι. déjeuner.

Προγκίδα, ἐργ. (ὑφαντ.), ἴδε Ὀξύγκλα.

Προγόνι, ‖ . » Πρόγονος (ὁ καὶ ἡ), Προγονὸς, ἡ) προγόνη.beau-fils(ἀρσ.), belle-fille (θηλ.).

Προδίδω, ῥ. μετ. »Προδίδωμι. §. »Κατηγγέλλω. trahir. § dénoncer. §. livrer.

Προδοσία. » Προδοσία. trahison, θ.

Προδότης. » Προδότης. traître. §. Συκοφάντης. délateur, denonciateur.

Προεστὼς-οῦ (ὁ πρόκριτος πόλεως ἢ ἐπαρχίας, καὶ ὁ ᾽πρωτεύων τῶν ἐφημερίων τῆς ἐνορίας). » Προὔχων, προϊστάμενος, προεστὼς-ῶτος (Θεόδ. Η', 17), προστατῶν , προστάτης . primat. §. prélat.

§. supérieur. ||. εἶμαι προεστὼς (ἢ προεστεύω). » Προΐσταμαι, προστατέω(- εύω).

Προζύμι (ἡ ἄλλ. Μαϊά). » Ζύμη» (Ζύμη παλαιὰ, ὃ καλεῖται προζύμη«, λέγει ὁ Ἡσύχιος.) levain, ferment.

Προθυμία. » Τὸ πρόθυμον, προθυμία, σπουδή. empressement, ardeur, θ. ||. ἔχω προθυμίαν. » Σπουδάζω, προθυμέομαι. s' empresser.

Πρόθυμος, η, ον. » Πρόθυμος, ἕτοιμος. prompt, empressé, disposé. ||. εἶμαι πρόθυμος, ἴδε Εἶμαι.

Προῖκα. » Προὶξ καὶ Προΐξ (ἡ), φερνή. dot, trousseau, mariage. ||. 'να 'ταὶς 'πάρουν χωρὶς προῖκα. » Λαβεῖν αὐτὰς ἀπροίκους (Λυσ.) «.

Προικίζω, ῥ. μετ. » Προικίζω (Διοδ. Σικελ.). doter.

Προικοσύμφωνον. » Προικὸς συγγραφὴ (Διοδ. Σικελ. Α'). contrat (de mariage). ||. ἔκαμαν τὸ προικοσύμφωνον. » Συγγραψάμενοι τὸν γάμον (Πλούτ.)».

Προκοῖλι (ἀλλοῦ 'τὸ προφέρνουν, ὀρθότερον ἴσως, 'Ποκοῖλι). » Ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον, ἦτρον, ὑπήτριον. bas-ventre, abdomen.

Προκομμενέστατος (διὰ τὸν παράλογον σχηματισμόν τοῦ ὑπερθετικοῦ ἴδε τὴν λέξιν Ἀχρεῖος), η, ον. » Παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὼς, σοφίας ἐν ἄκροισι θαμίζων. très instruit.

Προκομμένος, η, ον. » Πεπαιδευμένος. instruit, qui a de l' acquis, ἴδε καὶ Γραμματισμένος.

Προκοπή. » Πρόοδος, ἐπίδοσις (Ἰσοκρ.). progrés. §. » Παιδεία, πολυμάθεια. lumières, θ. πλ. instruction, θ. savoir, érudition, θ.

Προκόπτω (προφ. κοιν. Προκόφτω), ῥ. ἀμ. » Ἐπιδίδωμι, πρόειμι. faire des progrés, ἴδε καὶ Ὠφελοῦμαι. ||. πρόκοψα (ἢ θὰ προκόψω) μὰ τὸν θεὸν, ἂν πρέπῃ ἀκόμη, καὶ 'να πληρόνω διὰ τοὺς πεθαμμένους (φρσ. εἰρων.)!» Νὴ Δία, ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν (Λουκ.)! «

Προκρίνω, ῥ. μετ., ἴδε Προτιμῶ.

Πρόκροσσαις (τὰ περισσεύοντα ἀπὸ ταὶς ἄκραις τοῦ στημονιοῦ· ἀρχαιοτάτη λέξις). » *Ἀκροστήμονες.

Προμηθεύω, ῥ. μετ. »Πορίζω. procurer, fournir.

Πρόμυτα (προφ. κοιν. Προύμυτα), ἐπίρ., ἴδε 'Πίστομα.

Προμυτίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτῶ.

Προμύτισμα. » Ἡ ἐπὶ στόμα (πρόσωπον) πτῶσις, πρόπτωσις. l' action de se prosterner (visage contre terre).

Προμυτῶ, ῥ. ἀμ. » Πίπτω ἐπὶ στόμα (πρόσωπον), προσπίπτω. se prosterner, tomber (se mettre) ventre (visage) contre terre. ||. μή πως μὲ κάμῃ καὶ προμυτίσω. » Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με (Λουκίαν περὶ τῶν Εἰκ.) «.

Προξενεία. » Προξένησις. négociation (d' un mariage), entremise, θ. ||. στέλνω προξενειάν. » Μνηστεύομαι, μνάομαι, ἐγγυάομαι. négocier (un mariage), rechercher une fille en mariage..

Προξενεύω, ῥ. μετ. » Πράττω (»Καταπράττομαι) γάμον, προξενέω, ἐγγυάω, κατεγγυάω, προμνηστεύω (-ομαι), προμνάομαι, νυμφαγωγέω. négocier un mariage. ||. 'τὸν κατηγοροῦσα, λέγωντας· τί ἄνθρωπον μὲ προξένεψεν. » Ἐμεμφόμην αὐτὸν λέγων· οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι (Δημοσθ.) «.

Προξενήτης, -τρα. » Νυμφαγωγὸς (ὁ καὶ ἡ), προμνήστωρ, προξενητὴρ, προμνηστὴρ, προμνηστρὶς καὶ προμνήστρια, νυμφεύτρια, προξενήτρια. négociateur (-trice) d' un mariage. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς διὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἄκαιρος πρόξενος εἰς ἑαυτὸν ἀφορᾷ(Ζηνόδ. καὶ Διογ.)«.

Προξενῶ, ῥ. μετ. » Ἐμποιέω, παρέχω, περιποιέω. procurer, causer.

Προπαίρνω, ῥ. μετ. » Προλαμβάνω, φθάνω, συναρπάζω. prévenir. ||. προπαίρνομαι, ῥ. μεσ. » Προκαταλαμβάνομαι. s'emporter, se prévenir.

Πρόπερσι, ἐπ. » Προπέρυσι (ἢ) Προπέρυσιν, τρίτον ἔτος τουτὶ, τρίτον ἔτος, τρίτον ἤδη ἔτος. l' avant dernière année, il y a trois ans.

Προπερσινὸς, ὴ, όν. » Προπερυσινὸς (Θεοφρ. Γ', φυτ. 12). qui a été fait (etc) il y a trois ans.

Πρὸς, πρ. (σημαίνει ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὴν μεταχειριζόμεθα ὅμως σπανιώτατα, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὴν ἑξῆς φράσιν καὶ τὰς ὁμοίας). ||. ἐδάνεισεν ὁ τάδε τὸν τάδε τόσαις δραχμαὶς πρὸς τόσα ταὶς ἑκατόν. » Ἐδάνεισεν Ἀνδροκλῆς Ἀρτέμονι τρισχιλίας δραχμὰς ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε ἢ τριακοσίαις τὰς χιλίας (Δημοσθ. Λακρ «.) ||. (Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως 'λείπει, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἡ πρόθεσις). καὶ ἐπλήρωσαν διάφορον δώδεκα τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον. »Καὶ

τόκον ἤνεγκαν δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς (Αἰσχ. Κτησιφ.)«.

Προσάναμμα. » Ἔναυσμα, ὑπέκκαυμα, ἐμπύρευμα, ζώπυρον. ce qui sert à allumer le feu.

Προσεκτικά, ἐπ. » Ἐσκεμμένως, ἐπιστρεφῶς, προσεχόντως, ἐπεσκεμμένως, περιεσκεμμένως, μετ' ἐπιστασίας, ἐφιστὰς (-ᾶσα, -άντες, κτλ.) τὴν διάνοιαν. attentivement.§. » Εὐλαβῶς, πεφυλαγμένως. avec circonspection (précaution).

Προσεκτικὸς (ὅ,που ἔχει τὸν νοῦν 'του εἰς τὴν δουλειάν 'του). » Προσεκτικός. attentif. §. (ὅποιος φυλάττεται μὴ προσκρούσῃ). » Εὐλαβὴς, πεφυλαγμένος. réservé, circonspect, précautionné.

Προσευχή. » Προσευχὴ, εὐχή. prière, θ. ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τό) »Σὴν Ἀθήνη καὶ χεῖρα κίνει· (ἢ μᾶλλον μὲ τὸ) » Δόρυ καὶ κηρύκειον«.

Προσεύχομαι, ῥ. ἀποθ. »Εὔχομαι, προσεύχομαι. prier.

Προσέχω (προφυλάττομαι. §. προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς ἕνα πρᾶγμα), ῥ. ἀμ. »Προσέχω τὸν νοῦν, ἐφίσημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὁράω, τηρέομαι (»Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάθῃς ὑπώπια«, Ἀριστοφ.), φράζομαι (ποιητ.). prendre garde, être attentif, faire (avoir, prêter) attention à. ||. προσέχετε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων (Εὐαγγ.)«. ||. πρόσεχε 'να μή σε γελάσῃ. » Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)«. ||. (ἐνίοτε λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσουν. » Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσωνται, ἴδε καὶ Νὰ καὶ Φοβοῦμαι. §. ῥ. μετ. » Ἐπιτηρέω, τηρέω, ἐπιμελοῦμαι. veiller sur, surveiller. ||. πρόσεχε τὴν θύραν. » Τῆς κατακλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἀριστοφ. (Σφ. 234).

Προσηκόνομαι, ῥ. μεσ. » Ὑπεξανίσταμαι, ὑπανίσταμαι. se lever (faire place à quelqun) par respect.

Προσήκωμα. » Ὑπανάστασις (» Παντὶ δὲ τῷ [ἴσως ὀρθότ. δέ τῳ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπανιστάσεσι καὶ κατακλίσεσιν«, Ἀριστοτ. Ηθ.). l'action de se lever (ceder sa place à quelqun) par respect.

Προσθέτω, ῥ. μετ. » Προστίθημι, ἐπιμετρέω, ἐπιβάλλω. ajouter.

Προσθήκη. » Προσθήκη, πρόσθεσις, ἐπίμετρον. addition, θ.

Πρόσκαιρος, ἡ, ον, ἴδε Προσωρινός.

Προσκάλεσμα. » Κλῆσις, πρόσκλησις. invitation, θ.

Προσκαλεσμένος, η, ον, ἴδε Καλεσμένος.

Προσκαλῶ, ῥ. μετ. » Καλέω, παρακαλέω, συγκαλέω. inviter, convier. ||. 'να προσκαλέσῃ ἰατρόν. » Ἰατρὸν εἰσκαλέσασθαι, » Ἀρετ., ἴδε καὶ Φέρνω.

Προσκεφαλάδα (ἡ μεγάλη μαξιλάρα). » Προσκεφάλαιον. traversin, chevet, coussin.

Προσκεφαλάκι. »Ὑπαυχένιον. oreiller, chevet.

Προσκλαίομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀποδύρομαι, προσανακλαίομαι. se plaindre, ἴδε καὶ Παραπονοῦμαι.

Προσκυνήματα (τὰ). »Ἀσπασμὸς, προσκύνησις. salutation, complimens, civilités. ||. 'πέ 'τον καὶ ἀπ' ἐμένα προσκυνήματα. » Ἄσπασαι αὐτὸν καὶ παρ' ἐμοῦ· » Ἄσπασαι αὐτὸν καὶ ἐμοί· » Χαίρειν αὐτὸν κέλευε παρ' ἐμοῦ. faites lui aussi mes civilités (mes compliments), saluez-le de ma part.

Προσκυνητάρι. » Εὐκτήριος (οἶκος). prie-Dieu. ἴδε καὶ Εἰκονοστάσι.

Προσκυνῶ (τὸν θεὸν κτλ.), ῥ. μετ. »Προσκυνέω. adorer. §. (ἄνθρωπον), ἴδε Χαιρετῶ.

Προσμένω, ῥ. ἀμ. » Ἐν(»Ἀνα-, »Προσ-, »Ἀπεκ)δέχομαι, προσδοκάω, καραδοκέω, ἀποκαραδοκέω, ἀναμένω. attendre. ||. ἐπρόσμενεν ἀπὸ τὴν Μεσσήνην κ' ἐκείνους 'ποὺ ἔμεναν ὀπίσω. » Τούς τε καθυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος«. ||. ἐπρόσμενε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀσδρούβα. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβα παρουσίαν (Σουΐδ.)«. ||. καὶ τὴν ἄνοιξιν ἐπρόσμεναν τοὺς βαρβάρους. »Καὶ τῶν βαρβάρων ἔτους ὥρᾳ προσδοκίμων ὄντων. «

Προσοχή. » Ἐπίστασις καὶ Ἐπιστασία (νοὸς, διανοίας). attention, θ application, θ. §. (ἡ προφύλαξις). » Εὐλάβεια, πρόνοια, προμήθεια, τὸ πεφυλαγμένον. précaution, θ. circonspection, θ. considération, θ. ||. μὲ προσοχὴν, ἐπιῤ., ἴδε Προσεκτικά.

Προσόψι. » Χειρόμακτρον, ἐκμάγειον. essuie-main, serviette, θ.

Προσπάθησις. »Σπουδὴ, ἀγών. efforts, empressement zèle.

Προσπαθῶ, ῥ. ἀμ. » Σπουδάζω, πειράομαι, ἰσχυρίζομαι, φιλοτιμέομαι, ζητέω, πάντα κάλων (λίθον) κινέω, προσπαθῶ. s' efforcer, tâcher, faire tout son possible. ||. ἐπροσπαθοῦσαν 'να ἀναι-

δοῦν. » Ἐπειρῶντο ἀναβαίνειν (Ξενοφ.)«. ||. προσπαθεῖ 'να κρυφθῇ. »Λαθεῖν ζητεῖ (Ἰσοκ.)«.

Προσπάππος (ὁ πατὴρ ἢ ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ), ἴδε Παπποῦς.

Προσταγή. » Κελευόμενον (τὸ), ἐντολὴ, ἐπίταγμα, προσταχθὲν (τὸ), πρόσταγμα, παράγγελμα. ordre, commandement. ||. ἔδωκεν (ἔβγαλε) προσταγήν. » Τέλος ἐξέφερε (Πλούτ. Θεμιστοκλ.)«.

Προστάζω, ῥ. μετ. » Κελεύω, παραγγέλλω, ἐντέλλομαι, προστάσσω (-ττω), ἐπιτάσσω (-ττω). ordonner, enjoindre, intimer l' ordre, commander.

Πρόστυχα, ἐπ. » Φαύλως, εὐτελῶς, λιτῶς, λυπρῶς, αὐτοσχεδίως. simplement.

Πρόστυχος, η, ον. » Ὁ τυχὼν, εὐτελὴς, φαῦλος, λυπρὸς, κοινὸς, ἀγελαῖος, λιτὸς, αὐτοσχέδιος, ἀπέριττος. commun, simple, très ordinaire. ||. διότι 'δὲν ἦτον καὶ πρόστυχος. » Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν (Δημοσθ.)«.

Προσφάγι. » Ὄψον, προσόψημα (Ἀθήν. Ζ'), τὸ ἐπεσθιόμενον, προσφάγιον (Ἐαγγ.). ce qu' on mange avec son pain, (οἰκ.) fricet.

Προσφαγίζω, ῥ. μτβτ. » Παροψάομαι.

Προσφέρνω (τὸ ἄλλ. Παραφέρνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. » Προσφέρω (-ομαι) (»Ἀλλά τι προσφέρομαι ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤτοι φύσιν, ἀθανάτοις, «Πίνδ. Νέμ. 5, 7. » Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωϋτόν, « Ἡρόδ. Α'), ἴδε Ὁμοιάζω.

Πρόσχαρος, η, ον. » Φαιδρὸς, χαρίεις, προσχαρὴς, εὔθυμος, εὐτράπελος. enjoué, gai, joyeux, ἴδε καὶ Γελαζούμενος, καὶ Γλυκὸς, καὶ Νόστιμος, καὶ Χαρούμενος.

Προσωπίδα (ἡ ἄλλ. Μουτσοῦνα). «Πρόσωπον, προσωπὶς, προσωπεῖον, προσωπίδιον, μορμολύκη, μορμολύκειον. masque, θ.

Προσωποδέρνω (ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου τό: »Εἴτις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει), ῥ. μετ. »Ὀνειδίζω, εἰς ὄνειδος προφέρω. outrager, faire des remontrances sanglantes, reprocher d' une manière injurieuse.

Πρόσωπον. » Πρόσωπον, ὄψις, μορφὴ, ἰδέα. visage, face, θ. §. (κατὰ μετων.) τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ ἁπλῶς κάθε κτιρίου. » Μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν. le devant (d'une maison), l' avant corps.

Προσωρινὸς, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) παραυτίκα (αὐτίκα), ἐφήμερος, ἐπίκηρος. temporel, passager, momentané, provisoire.

Προτήτερα, ἐπ. » Πρότερον, τὸ πρότερον, πρὶν, πρῴην, ἔμπροσθεν, πρόσθεν, τὸν ἔμπροσθεν (πρόσθεν, προτοῦ) χρόνον. auparavant, avant, précédemment, antérieurement, ci-devant, ἴδε καὶ Προτοῦ. ||. εἰς εἴκοσι 'μέραις, ἢ καὶ ἀκόμη' προτήτερα. » Ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἢ καὶ ἔτι πρόσθεν (Ἱππκρ.)». le vingtième jour, ou même plus tôt. §. (προθ.). » Πρὸ. avant. ||. ἐσκοτώθη προτήτερα ἀπὸ τὸν ἄνδρα 'της. » Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός. ||. πολλοὺς χρόνους προτήτερα. » Πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπροσθεν. ||. 'τὸν παράγγειλ' ἀπὸ προτήτερα. » Προδιεστειλάμην αὐτῷ. ||. μιᾷ 'μέρᾳ προτήτερα. »Τῇ προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ. la veille. ||. τρεῖς (πέντε) 'μέραις προτήτερα. » Πρότριτα, Πρόπεμπτα, » Τῇ τρίτῃ (πέμπτῃ) πρό. ||. τρεῖς χρόνους προτήτερα. »Τρίτῳ πρότερον ἔτει. trois années auparavant.

Προτητερινὸς, ὴ, όν. » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) πρὶν (πρῴην, πρόσθεν, πρότερον). antérieur, precédent, antécédant.

Προτίμησις. »Προτίμησις. préférence, θ. prédilection, θ.

Προτιμῶ, ῥ. μετ. » Αἱρέομαι, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι), προαιρέομαι, περὶ πλείονος (προὐργιαίτερον) ποιέομαι, προτιμάω. préférer, aimer mieux. ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ' ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾷς; »Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.)«; ||. προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν παρὰ ὅλα τὰ ἄλλα. » Πάντα ἐν ὑστέρῳ τῆς ἐλευθερίας ποιούμενος. » Δεύτερα πάντα τῆς ἐλευθερίας τιθέμενος«. ||. διότι ἠθέλομεν προτιμήσῃ κάλλιον 'να ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. » Εἱλόμεθα γὰρ ἂν πρό γε τούτου λιμῷ τελευτῆσαι (Θκδ)«.

Προτοῦ, ἐπ. (χρον.). »Πρὸ τούτου, προτοῦ (»Καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ προτοῦ. «Θουκ.), πρὶν ἢ, πρότερον ἢ. avant que, que. ne (πρὸς ὑποτακτικὴν), ἴδε καὶ Προτήτερα. ||. ἔπρεπε 'να μὴ διορίσῃ τὸν ἐδικόν 'του νόμον, προτοῦ 'να ἀκυρώσῃ αὐτὸν τὸν παλαιόν. » Ἔδει μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσεν«. il ne devait pas faire passer la nouvelle loi qu' il n' eût fait abolir l' ancienne. ||. ἀνταμωθέντες προτοῦ μὲ μερικοὺς τῶ.. « Προξυγγενόμενοι τισὶ τῶν.. (Θκδ.)«. ||. ἀπέθανε προτοῦ 'να τελειώσῃ (κατορθώσῃ) τὸ ἔργον.» Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. ||. μιᾷ 'μέρᾳ πρὸ τοῦ 'να σηκωθῇ (κινήσῃ ἀπὸ

τὴν λιμένα διὰ τὸ ταξίδι τοῦ). »Τῇ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο (Δημοσθ.)«. la veille de son embarquement. || . ἕνα χρόνον πρὸ τοῦ ᾽να κυριευθῇ (᾽παρθῇ) ἡ πόλις. »Ἑαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως. || . πρὸ τοῦ ᾽νὰ φθάσωμεν ἡμεῖς ἐτελείωσαν ὅλα. »Φθάνουσ.ν ἡμᾶς ἀναλωθέντα πάντα. || . πρὸ τοῦ ᾽να φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐξημερωσε. » Φθάνει ἡμέρα γενομένη αὐτὸν πορευόμενον εἰς ἄζυ. || . πρὸ τοῦ ᾽να ἀδειάσῃ (εὐκαιρήσῃ) ᾽να ἰδῇ καὶ τοὺς φίλους του, ἐβράδυασεν. » Ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι«. || . εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ ᾽να ἔλθουν οἱ βάρβαροι. » Ἔφθασαν ἀφικόμενοι πρὶν ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν«.

Προύμυτα (προφ. κοιν. Μπρούμυτα), ἐπ., ἴδε Πίστομα.

Προυμυτίζω (κτλ.), ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτίζω, κτλ.

Προυνιὰ (ἡ Τουρ. Ἐρεικιὰ καὶ κοιν. Ἀγριοαβραμηλιὰ ἢ Τσαπρουνιὰ), δ. » Προῦμνος (ἡ), πλούνη (Θεοφρ.). prunellier sauvage.

Προῦνον (τὸ Τουρκ. Τσακκάλ-ἐρεὶ, καὶ κοιν. Ἀγριοαβράμηλον), ᾽πωρ. »Προῦμνον. prunelle sauvage.

Προϋπάντησις. » Ὑπάντησις, συνάντησις (Γραφ.). l'action d'aller au devant de quelqun.

Προϋπαντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπαντάω, ὑπαντάω, προϋπαντάω, ὑπαντιάζω. aller (venir) au devant de quelqun, s'avancer à sa rencontre.

Προφασίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Σκήπτομαι (»Σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη, «Πλάτ.), προϊσχομαι, προβάλλομαι, προτείνω (» Τὴν ἡλικίαν προϋτεινόμην«), αἰτιάσμαι (»Νόσου· καὶ δίκας πρὸς ὑμᾶς αἰτιᾷ, « Αἰσχ. ἐπισ.), ὑποτιμάομαι, αἰτιολογέομαι, προφασίζομαι (» Πρὸς μὲν οὖν τας κοινας προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, « Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ). user des pretextes, prétexter, alleguer (des excuses ou des prétexies).

Πρόφασις. » Σκῆψις, πρόφασις, πρόσχημα, ὑποτίμησις (Πλούτ.). prétexte.

Προφητεία. » Πρόρρησις, προφητεία, προαγόρευσις, θεοπρόπιον. prédiction, θ.

Προφητεύω, ῥ. ἀμ. » Προαγορεύω, προφητεύω, πρωθεσπιζω, φοιβάζω. prédire.

Προφήτης. » Προφήτης (ὁ), προφῆτις (ἡ), ὑποφήτης, θεοπρόπος. prophète.

Προφθάνω (κινήσας κατόπιν τινὸς ᾽τὸν φθάνω). ῥ. μετ. »Καταλαμβάνω. atteindre, joindre. — §. (φθάνω πού προτάτερα ἀπὸ ἄλλεν), ῥ. ἀμ. » Φθάνω, προ-(ὑπο)φθάνω, προλαμβάνω, προτερέω, ἀπαντάω. prévenir, dévancer, prendre les devans, gagner de vitesse. || . διότι ἤθελον, πρὶν ἔλθῃ περισσότερον ναυτικὸν πρὸς βοήθειαν, ᾽να προφθάσουν. » Ἐβούλοντο γὰρ . . . πρὶν πλέον τι ἐπιδοηθῆσαι ναυτικὸν, ὅπως προφθάσωσι (Θκδ.)«. || . ᾽να προφθάσῃ ᾽να πιάσῃ ῥίζαν πρὸ τοῦ ᾽να χειμωνιάσῃ. » Προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος τῇ ῥιζώσει. « || . ᾽δὲν προφθαίνω. » Ἀπολείπομαι. || . ᾽δὲν ἐπρόφθασαν εἰς τὸν πόλεμον. »Ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης. || . ᾽δὲν ἐπρόφθασες ᾽να ἰδῇς ἓν πολλὰ νόστιμον πρᾶγμα. » Ἥδιστου θεάματος ἀπελείφθης«. || . ᾽δὲν ἐπρόφθασες εἰς τὸ πανηγύρι. » Κατόπιν ἑορτῆς ἦκεις (Παροιμ.)· »Οὐκ ἀπήντησας ἐπὶ τὴν ἑορτήν.

§. (δίδω ἐν καιρῷ). » Ἐπαρκέω. subvenir, fournir, pourvoir aux besoins. || . ᾽δὲν ᾽τὸν προφθαίνει ᾽ποδήματα. »Οὐκ ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἐμβάδας. || . ᾽να ᾽τοὺς προφθάσῃ σιτάρι. » Οὐκ ἂν φθάνοι σῖτον αὐτοῖς πορίσας ποθέν«. || . ᾽δὲν προφθαίνω τὰ ἔξοδα. » Οὐκ ἐπαρκῶ πρὸς τὴν δαπάνην· »Ὑπέραντλος γίγνομαι τῇ δαπάνῃ. je ne puis faire face à la dépense.

Προφύλαξις, ἴδε Προσοχή.

Προφύλλι (ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ) Πορφύρα. » Ὦα, λῶμα. fourrure attachée aux bords d' une pelisse, bordure de fourrure.

Πρόχειρος, η, ον. » Ὁ (»Ἡ, »Οἱ, κτλ.) ἐξ ὑπογυίου (ἐν ἐφικτῷ, ὑπὸ χεῖρα), πρόχειρος. qui est sous la main, facile à trouver (manier).

Προχθὲς, ἐπ. (οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπρόφεραν παροξύτονον) »Πρῴην, πρότριτα, πρώϊζα, πρῴην (» Ἀλλ᾽ ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρῴην, « Θκδ.), τρίτην ἡμέραν (» Καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραττον. »Ξενοφ. Κυρουπ. ϛ΄.), τρίτην ταύτην ἡμέραν. avant hier. || . ἀκόμην ἐχθὲς πρῳθὲς (φρσ., ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου), ἴδε Ἐχθές.

Προχθεσινὸς, ἡ, όν. » Πρότριτος. d' avant hier.

Προχώρημα. »Πρόοδος, προκοπή. progrès, avancement.

Προχωρῶ, ῥ. ἀμ. »Προβαίνω, πρόειμι, ἐπιδίδωμι, προκόπτω, προέρχομαι, χωρέω, προχωρέω, πρόσω χωρέω (εἶμι, εἶμι, γίγνομαι), προάγω. pénetrer, avancer.

Πρύμα, ἐπ. » Ἐξ οὐρίας, οὐρίῳ (φορῷ) τῷ πνεύματι. le vent en poupe (en arrière), par un vent favorable.

Πρύμν. »Πρύμνα. poupe, θ.

Πρυμιζω, ῥ. ἀμ. »Οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω. voguer par un vent favorable. || . 'τὰ πρύμισε (ῥῳσ. ἀντὶ Ἔφυγεν), ἴδε Ἀναχωρῶ.

Πρύμος (ἄνεμος). » Οὔριος, φορδς, τὸ ἐκ πρύμνης (κατὰ πρύμνην) πνεῦμα, ἐπίφορος, δεξιὸς (Λουκιαν. καὶ Ἡλιοδ.), πρύμνηθεν (Ἡσύχ.). (vent) favorable ou à poupe. || . ἁρμεν.ξαμεν μὲ πρύμον ἄνεμον. » Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ.«

Πρῳΐμα. » Πρώϊμον (» Πρώϊμον σπείρουσι τὸν ὄρυβον, « Θεοφρ.). hâtivement, de bonne heure.

Πρώϊμος, η, ον. » Πρώϊμος, πρώϊος (Θεοφρ.), *πρωϊβλαστής. hatif, précoce.

Πρῶτα, ἐπ. » Πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτα (Ποιητ. »Πρῶτα στρατηΐην ποιέεται ἐπὶ τοὺς ἀπεστεῶτας, « Ἡρόδ. Ζ', Τ). d' abord, prémièrement, en prémier lieu, auparavant, en préalable. || . εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ πρῶτα, » ἰσχυρότερος ἐμαυτοῦ καθέστηκα . || . πρῶτα -πρῶτα. » Πρώτιστα, πρώτιστον.

Πρωτάρα (γυναῖκα). » Πρωτοτόκος, Πρωταρειὰ πρωτογόνος, πρωτολεχὴς (Ποιητ.). mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτειὰ (ἡ). » Πρωτεῖον, πρεσβεῖον, τὰ πρῶτα. préeminence, θ. primauté, θ. || . ἔχει τὴν πρωτειάν. » Τὰ πρῶτα φέρεται, πρωτεύει, πρωτιστεύει. il excelle, il a le pas (sur les autres).

Πρωτινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ κτλ.) πρότερον. les gens d'autre fois.

Πρωτινώτερα. ἴδε Ἀρχήτερα·

Πρωτογενημένος, η, ον. »Πρωτότοκος, πρωτογενὴς, πρωτογένητος, πρωτόγονος. prémier-né, l' aîné.

Πρωτόγερος. » Δημογέρων, πρεσβύτερος, προεστὼς (προεστηκὼς)-ῶτος, προϊστάμενος, προστάτης. ancien, primat.

Πρωτοκαθεδρία. » Προεδρία, πρωτοκαθεδρία, προκάθισις. préséance, θ. place d'honneur, θ.

Πρωτοκλέφτης. » Ἀήσταρχος, ἀρχιλῃστὴς, ἀρχικλώψ. chef de bandits (brigands, voleurs, forbans).

Πρωτόλουβος, ἡ, ον, ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτομάστορης. » Τέχνης προϊστάμενος. chef d'ouvriers.

Πρωτομηνιά. « Νουμηνία (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) νεομηνία. le premier jour du mois.

Πρωτοπαλλήκαρον. » Ἀριστεύων (» Διαφέρων, »Προέχων) τῶν ἄλλων ξώμῃ (προθυμίᾳ, μεγέθει σώματος, τόλμῃ, κτλ.). le premier des braves.

Πρωτόπαππας. »Ὁ πρῶτος (πρωτεύων) τῶν ἱερέων. le prémier des prêtres.

Πρῶτος (κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν ἢ τάξιν), η, ον. »Πρῶτος, πρωτεύων. prémier. || . ἐκεῖνος ἐσήκωσε πρῶτος χέρι. »Ἐκεῖνος ἤρξε χειρῶν. il fut l' agresseur, ἴδε καὶ Σηκόνω. || . πρῶτος-πρῶτος (ἢ ὁλόπρωτος). » Πρώτιστος. || . κάθε πρῶτον δύσκολον (Παροιμ.). c'est le prenier pas qui coûte. §. (μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικὴν θέσιν ἢ τάξιν). » Ὁ τὰ πρῶτα φερόμενος (ὢν), πρωτεύων. celui qui tient le prémier rang, ἴδε Γέρος, Πρεστὼς καὶ Πρωτόγερος. || . ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν' μας. » Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συν.)«.

Πρωτόσχολος. » Ὁ πρωτεύων τῶν μαθητῶν. empereur.

Πρωτοτάξιδον (πλοῖον). » Πρωτόπλοος (καὶ κράσει) Πρωτόπλους. πρωτόνεως-ω. (vaisseau, bâtiment) lancé à la mer pour la prémière fois.

Πρωτοφανήσιμος (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Πρόφαντος, ὅθεν τὸ Τουρκ. Τορφαντά), η, ον. » Πρωτοβρεπὴς, πρωτοφανὴς. (fruit) hatif, prémices, θ. πλ. de primeur.

Πταίσιμον (προφ. κοιν. Φταΐξιμον), ἴδε Σφάλμα.

Πταίστης (προφ. κοιν. Φταίχτης). »Αἴτιος, ἔνοχος. coupable.

Πταίω (προφ. κοιν. Φταίγω), ῥ. ἀμ. » Πταίω, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, αἴτιος εἰμι. faillir, commettre une faute. || . ἐγὼ 'δὲν σε πταίω. » Ἀναίτιος ἐγὼ σοι. || . τὸν Νικίαν, ἂν 'δὲν πταίῃ, συγχώρησαί 'τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρησέ 'τον διὰ χάριν μου. »Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ' ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες.«

Πτερὸν (προφ. κοιν. Φτερὸ'). »Πτερόν, plume, θ. || . τινάζω τὰ πτερά, ἴδε Τινάζω || . τὰ πτερά 'της (μυίας) 'δὲν ὁμοιάζουν τὰ τῶν ἄλλων πτηνῶν. » Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς λοιποῖς ὄρνισι «, Ἀκ. || . 'ς τὸ πτερὸν, ἐπ., ἴδε Πετακτά. §. (συνεκδ. τὸ ἀπὸ πτερὰ κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον φυσοῦν τὴν φωτιάν.), ἴδε Ἀνεμιστῆρι.

Πτερούγα (προφ. κοιν. Φτερούγα). »Πτέρυξ-υγος. aile.

Πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου, ἐ'ς τοῦ ὁποίου τὰ τριγωνικὰ πτερωτιδῆ ξύλα κτυπᾷ τὸ νερόν. Ἡ λέξις εἶνε καλὴ καὶ

ἄλλην ἴδεν χρειαζόμεθα). la roue d' un moulin (à eau).

Πτωχᾶ, ἐπ., ἴδε Πτωχικά.

Πτωχαίνω, ῥ. μετ. » Εἰς πενίαν καθίστημι, πτωχίζω (Γραφ.). appauvrir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Εἰς πενίαν καθίσταμαι. s' appauvrir.

Πτωχεία (προφ. κοιν. Φτώχεια). » Πενία, πτωχία (μεταγ.), ἔνδεια. pauvreté, θ. indigence, θ.

Πτωχικὰ, ἐπ. » Πενιχρῶς, πενήτων τρόπον. pauvrement.

Πτωχικὸς, ἡ, όν. » Πενιχρὸς, λυπρός. qui appartient aux pauvres.

Πτωχὸς (προφ. κοιν. Φτωχὸς), ἡ, όν. » Πτωχὸς (εἰς τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο κυρίως ὁ Ζητιάνος, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὸ) πένης, (καθὼς τὸ διακρίνει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλ.), πενόμενος, ἐνδεὴς, δυσπραγῶν, ἐνδεόμενος. pauvre, indigent, nécessiteux. || . εἶμαι πτωχὸς, ἴδε Δυστυχῶ. §. (ἀντὶ Λιγνὸς, Ἄπαχος: »Εἶνε καὶ πτωχὸ τἀρνὶ, ἔχει καὶ πλατειὰν οὐρὰν«, Παροιμ.). εἶναι πτωχὸν τὸ χωράφι. » Λυπρὸν (» Λυπρόγεων) τὸ γήδιον.

Πυκνάδες (ἡ μαυράδες ᾽που ᾽βγαίνουν κυρ. εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια), ἴδε Περκνάδες.

Πυξάρι (τὸ Τουρκ. Τσιμσῆρτ), δ. »Πύξος (ἡ). buis.

Πυοφύτης (τὸ ἄλλ. Ἀμπέλι), πάθ. » Ἀχὼρ-ῶρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). achores, ἀφσ. πληθ, gourme (des enfants). (εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται) râche, θ., paraβαλ. Κασίδα.

Πυργάκι } (ὑποκορ. τοῦ Πύργος). »Πύρ-
Πυργὶ } γιον, πυργίσκος, πυργίδιον, tourelle, θ.

Πύργος (χάστρευ). » Πύργος, βάρις (ἡ), πυργοβάρις (ἡ). tour, θ. §. (ὅπίτι πετρόκτιστον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὴν ἐξοχήν). » Ἀγροικία, πύργος (» Ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς ἐποικίοις καὶ ἐν τοῖς πύργοις», Γραφ. Παραλειπομ. Α, κζ', 25), τετραπυργία (ἴσως διότι ἦσαν συνήθως τέσσαρες πύργοι ἐν τετραγώνῳ περιφκοδομημένοι διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. » Τὰς κατὰ τὴν χώραν ἐπαύλεις καὶ τετραπυργίας,« Πλ. Ἐυμ., ἴδε καὶ Πολύβ. καὶ Στραβ.). chateau.

Πυρεὰ (τὸ διὰ τοῦ Πυροφανίου ᾽φάρεμα, διὰ τοῦ ὁποίου ᾽ψαρεύουν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα τοὺς τριχιοὺς, ἐκ τοῦ) »Πυρεία καὶ Πυρσεία (λέξιν προσδιωρισμένην εἰς ἄλλην χρῆσιν). » Πύρευσις, πυρευτικὴ τέχνη (Πλάτ. Σοφ.). manière de pêcher les sardines (etc.)

Πυροβόλος (τὸ Τουρκ. Τσακμάκι. οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο δύο ξύλα, τὰ ὁποῖα ἐτρίβοντο πρὸς ἄλληλα, καθὼς ἐκπυρσεύουσι καὶ οἱ ἄγριοι τῶν Ἰνδιῶν: ὁ δὲ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους, » Πῦρ᾽ ἂν οὐ παρὼν, ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρίβων, μόλις ἔφην᾽ ἄφαντον φῶς«. Τὸ ὁποῖον σαφέστερον ἐκτίθησιν ὁ χαριέστατος Νόννος [Βιβλ. β΄]: » Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων, »Λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, » Πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ),« »Πυρεῖον (καὶ πληθ.) Πυρεῖα (τὰ. » Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ.). briquet, fusil.

Πυρόνω, ῥ. μετ. »Πυρακτόω (-έω), πυρόω. enflammer, rougir au feu, ἴδε καὶ Ζεσταίνω. §. ῥ. αὐτοπ. » Πυροῦμαι, πυρπμανέω (ποιητ. ἀμφ.). s' enflammer.

Πυρούλας (ἢ Πυρρούλας), π. ἴδε Χειμωνιάτης.

Πυρφάνι (᾽σχάρα σιδηρᾶ, βαλμένη εἰς τὴν πρώραν τοῦ γρίπου, καὶ φερουσα ἀναμμένα φρύγανα ἢ δαδί, διὰ τὸ ᾽ψάρεμα τῶν τριχιῶν κτλ.). » Πυρσός. torche allumée au devant d' une barque pour la pêche des sardines (etc.)

Πύρωμα. » Πύρωσις, πυράκτωσις. l' action de faire rougir au feu.

Πυρωμένος, π. ον. Πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρώδης. ardent, rougi au feu. || . σίδερον πυρωμένον (πέτρα πυρωμένη). » Μύδρος.

Πυρωστιὰ (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Παριστία, εἰς τοῦ Μοσχοπούλου Πυροστάτης). » Ἐσχάρα, χυτρόπους, τρίπους, τριπόδιον (Ἡσυχ.), πυριστάτης, ἐμπυριβήτης. chenet, trépied.

Πυτιά. » Πυετία καὶ Πυτία, ὀπὸς (ὅταν κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ γάλα τῆς συκηᾶς). présure, θ. caillette, θ.

Πυτίζω, ῥ. μετβ., ἴδε Κουκκίζω.

Πυττάκι (χαρτὶ διπλωμένον κατὰ μῆκος, καὶ γράμμα γραμμένον εἰς τοιοῦτο χαρτὶ, ἀπὸ τοῦ, Πυκτάκιον, Πτυχίον). » Πίναξ πτυκτὸς (Ὁμηρ.), πτυκτεῖον, δίπτυχον (δέλτιον, Ἡρόδ.), γραμματεῖον δίθυρον. §. (τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχειροτονοῦσαν τοὺς ἄρχοντάς ᾽των οἱ ἡγεμόνες τῆς Μολδοβλαχίας). » Γραμματεῖον (ἡγεμονικὸν, βασιλικὸν κτλ.) (»Καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.« Συνέσ.), χρυσόβουλον, (εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσήχθη εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἡ λέξις) δίπλωμα. brévet, lettre de créance, diplome, lettres patentes.

Ὠρικόν. » Ὀπώρα (κυρ. δι' ὅτα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔξωθεν, καὶ τρώγονται καὶ γλωρὰ, καθὼς δαμάσκηνα, σῦκα, κτλ.), ἀκρόδρυον (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔσωθεν, καθὼς ἀμύγδαλα, φιστίκια, κτλ. Ἡ λέξις, Ἀκρόδυ, σώζεται εἰς τὴν Ἀττικήν). fruit. || . τὰ ξηρὰ πωρικά. » Τρωκτὰ, τρωγάλια, τραγήματα, τρώξιμα. || . μαζόνω ὡρικά. » Ὀπωρίζομαι. cueillir (des fruits). || . καθὼς ἔφεραν (ἔβαλαν) τὰ ὡρικὰ (εἰς τὸ τραπέζι). »Ὡς οὖν εἰσήχθη τὸ ἐπίδειπνον (τὸ ἐπιδόρπιον, τα ἐπιφορήματα). dès qu'on a servi le dessert (le fruit).

Πῶς; ἐπ. (Ἐρωτημ.). Πῶς; ὅπως; πῇ (Πλάτ. Πολιτ. Β'); comment? || . πῶς σε λέγουν; » Τί σοι ὄνομα; Κλῆτιν ἦν τινα δεῖ σε καλεῖν; Πῶς σε καλῶμεν; quel est votre nom? §. ἴδε καὶ Διατί; || . καὶ πῶς δέν με ξύπνησες εὐθύς; »Πῶς οὖν οὐκ εὐθὺς με ἐπήγειρας; que ne m'a tu reveillé aussitôt? §. σύνδ. (Τροπολ.) »Ὡς, ὃν τρόπον (Θεωρ.). comme. || . ξεύρεις λοιπὸν πῶς νὰ κάμῃς. »Οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις (Συν.)«. || . ἐστειλα 'νὰ ρωτήσω πῶς εἶσε. » Ἐπεμψα πευσόμενος ἐν οἵῃ εἶνε (Συνέσ)«. §. (αἰτιολ.), ἴδε Ὅτι. §. (θαυμαστ.), »Ὡς! quoi? || . καὶ πῶς! » Εἶτα! » Τί δέ! quoi, quoi donc!

P.

P, ρ, τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ. » Πράτρια-πλάτρα, πρῶρα-πλῶρη, μάραθρον-μάλαθρον, ἄροτρον-ἄλετρι κτλ. §. Προστίθεται. Αἰολικῶς ὡς δίγαμμα. »Ὄζος-ῥόζος, κτλ.

Ῥαβδάκι (κάθε γραμματάκι, κυρίως ὅσα μοιάζουν τὸ ἐρωτικόν. »Ῥαβδία, [Ῥαούσια, κατὰ τὸν Δουκάγγιον] δὲ, ἤτοι λογαριαστήρια, λέγουσιν [οἱ Ἀγραφηνοὶ] τὰ ξύλα, ἅπερ, ἀγράμματοι ὄντες, κόπτοντες καὶ χαράκια ποιοῦντες, ἠρίθμουν δι' αὐτῶν, ὡς καὶ νῦν ἔτι οἱ ἀρτοποιοὶ χρῶνται, «Ἱστορ. πολ. ΚΠ). » Γραμμάτιον, ἐπιστόλιον, δελτάριον (τῶν ἐρωτικῶν«, Πλούτ. Ἀντ.). billet, billet-doux (τὸ ἐρωτικόν)· πιττάκιον. (»Γράψας βραχὺ πιττάκιον, καὶ σφραγισάμενος«, Πολύβ.), ἴδε καὶ Γραμματάκι. καὶ Πυττάκι.

Ῥαβδάκι. » Ῥάβδιον. baguette, θ. petite baguette.

Ῥαβδί. » Ῥάβδος (ἡ). canne, θ. bâton, ἴδε καὶ Δεκανίκι.

Ῥαβέντι, φ. ἰατρ. (Δὲν ἠξεύρω ἂν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες τὸ ἐξελλήνισαν εἰς τὸ) »Ῥὰ ποντικὸν (ὀρθ.) Ῥαπόντιον, (ἢ οἱ βάρβαροι τὸ μετεποίησαν ὕστερον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ λέξις) Ῥᾶ (φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ πρωτότυπος, μεταποιηθεῖσα, διὰ τὸ εὐφωνότερον, εἰς τὸ) Ῥεῖον. (ῥιθείη δ' ἂν καί) » Σκυθικὴ ῥίζα (κυρ. ἡ Γλυκορρίζα). rhubarbe, θ.

Ῥαγάζι (Σλαβων. rogoz, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην. »Ῥάχος [» ῥάχη, στοιβαὶ, σάγματα]«, Ἡσύχ., εἶδος χόρτου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζουν τὰ σαμάρια. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχλ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ), φ. » Στοιβὴ καὶ Στοίβη (σώζεται ἡ λέξις), ῥλεῶς (Ἀττικ.) καὶ ῥλεῦς (Ἰωνικ), ἀνθήλη, τύφη (τὸ Τουρκ. Αἴφι, μὲ τὸ ὁποῖον σαπουνίζονται· εἴν' αἱ ἶνες τῶν φύλλων τοῦ φοίνικος). phleos.

Ῥαγίζω, ῥ. μετ. » Ῥήγνυμι καὶ Ῥήσσω. fêler. §. ῥ. αὐτοπ. » Ῥήγνυμαι. se fêler.

Ῥάγισμα. » Ῥῆγμα, ῥαγάς. fêlure, θ.

Ῥαγισμένος, η, ον. » Ῥηγματίας. fêlé. || . ῥαγισμένος ἀπὸ τὴν φωτιάν. » Πυριῤῥαγὴς καὶ Πυρορράγης (κυρ. διὰ τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Ῥαδίκι (ἀπὸ τοῦ). » Ῥάδικο-ικος (τὸ βλαστάρι ἢ κλωνάρι), φ. Κιχώρη καὶ Κιχώριον, σέρις (ἡ ἀγρία), (ἓν εἶδος ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορ.) κονδρίλλη. chicorée (sauvage), θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα.

Ῥαίνω, ῥ. μετ. » Ῥαίνω (ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τοὺς γάμους, ὅπου ῥαίνουν τοὺς νεονύμφους μὲ λεπτὰ νομίσματα, μὲ ῥύζι, βαμβακόσπορον, ζαχαρωτὰ, κτλ. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔῤῥαιναν ἀπαράλλακτα μὲ τρωγάλια, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον Καταχύσματα, ὄχι μόνον τοὺς νεονύμφους [» . . . . φέρε σὺ τὰ καταχύσματα » Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, »Θεοπομπ. Ἡδυχάρει], ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωνήτους δούλους, καὶ τοὺς πρώτους θεωροὺς καὶ πρεσβευτάς. Εἰς τὴν Ῥώμην ὁ γαμβρὸς ἔῤῥιπτε καρύδια ἔμπροσθεν τῆς νύμφης). faire pleuvoir (jetter) sur les nouveau-mariés des pièces de monnaie (des fruits, des bombons, etc.).

Ῥακί (» Ῥάχι, τὸ στέμφυλον, « Ἡσυχ.). » Οἰνόπνευμα καὶ Πνεύμονιον (νεολογ.). eau de vie, brandevin.

Ῥάμμα, ἴδε Κλωστή.

Ῥαντίζω, ῥ. μετ. »Ῥαίνω, δια(περι)ῤῥαίνω, ῥαντίζω, καταψεκάζω. arroser, asperger, répandre autour.

Ῥάντισμα. » Ῥαντισμός. aspersion, θ.

Ῥάπη (εἶδος βούρλου, μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν ταὶς χοντρόψαθαις), φ. (ἐκ τοῦ) » Ῥίψ καὶ Ῥίπος καὶ Ῥιπὸς (» Ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου, »Διοσκρ.), ἴδε Παπύρι καὶ παράβ. Ῥαγάζι.

Ῥαπτάδικος, η, ον. » Ῥαπτικός. de tailleur, ce qui lui appartient. || . τὸ ῥαπτάδικον (ἐργαστῆρι). » Ῥαφεῖον. la boutique du tailleur.

Ῥάπταινα (ἡ) » Ἀκέστρια, ῥάπτρια, ἠπήτρια. coutourière, θ.

Ῥάπτης (προφ. κοιν. Ῥάφτης), -ισσα καὶ -αινα. » Ἀκέστης, ῥάπτης, ἠπητὴς (κυρ. ὁ Ὀμπαλωματᾶς). tailleur.

Ῥαπτοσύνη. » Ῥαπτική. le metier du tailleur.

Ῥαπτικὸν (καὶ πληθ.). »Ῥάπτρον. façon, θ.

Ῥάπτω, ῥ. μετ. »Ῥάπτω, συῤῥάπτω. coudre.

Ῥάσον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. raso, » quæ pilos non habet, detrita et usu de floccata«, κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Τρίβων, τριβώνιον, τριχίνιον. serge rase, froc, haire, θ.

Ῥαφή. » Ῥαφὴ, συῤῥαφὴ, συμβολή. couture, θ.

Ῥάχη. » Νῶτος, νῶτον (τὸ) καὶ νῶτα (τὰ, κυρ. τοῦ ἀνθρώπου), ῥάχις-εως, μετάφρενον. dos. || . τῆς ῥάχης (κτητ.). » Νωτιαῖος. dorsal. || . δεῖξέ με τὴ' ῥάχι' σου (φρσ.). »Τὸ κοῖλον δεῖξαι τοῦ ποδός· » Στρέφε τὰ νῶτα. montrer les talons. || . σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρσ.), ἴδε Τρώγω. || . ῥάχη τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι καὶ Λόφος.

Ῥαχίτης, πάθ. » Ῥαχῖτις (νόσος). rachitisme.

Ῥαχιτιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ῥαχίτιδι περιπίπτω (ἁλίσκομαι). devenir noué (rachitique), être attaqué par le rachitisme.

Ῥαχιτιασμένος, η, ον. » Ῥαχιτικὸς, ῥαχιτιῶν. noué, rachitique.

Ῥαχοκόκκαλον. » Ἄκανθα, ῥάχις-εως (ἡ). échine, θ. épine du dos.

Ῥαχὸς, φ., ἴδε Ῥαγάζι.

Ῥάψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥάπτειν). » Ῥαφή. coutoure, θ. §. (τὸ πρᾶγμα ὅ,που ῥάπτεται· ὅθεν: Πάρε μαζῇ και τὸ ῥάψιμο' σου), ἴδε Δουλειά.

Ῥέμμα (ποταμοῦ, θαλάσσης, κτλ.). »Ῥοῦς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) ῥόος, ῥεῦμα. courant (d'eau). §. ἴδε Ποταμάκι.

Ῥεμματιὰ (ἡ). »Χαράδρα. ravine.

Ῥεμματικὰ (τὰ), πάθ. » Ἀρθρῖτις (νόσος). goutte, θ. §. » Ῥεῦμα, ῥευματισμὸς, κέδμα. rhumatisme, ἴδε καὶ Ποδαλγία καὶ Ἰσχιάτικα. || . ἔχω ῥεμματικά. » Ῥευματίζομαι. avoir la goutte, être attaqué de rhunatisme.

Ῥεπανάκι. » Ῥαφανίδιον. petite rave.

Ῥεπάνι, φ. » Ῥαφανὶς καὶ Ἰων. Ῥεφανὶς (κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). raifort, rave. θ. radis || . 'γιερὸς 'σὰν τὸ ῥεπάνι (φρσ. παροιμ.) »Κολοκύντης ὑγιέςερος(Σουΐδ)«.

Ῥεπανίδα, φ. » Ῥαφανὶς (ἀγρία). raiponce, θ. navette, θ. raifort (sauvage), bulbonac, lunaire, cranson, ἴδε καὶ Χράνος.

Ῥετσίνα. »Ῥητίνη. resine, θ. || . ῥετσίνα τῆς πιτυᾶς ἢ τοῦ πεύκου (τὸ Τουρκ. Τσὰμ-σακχιζί). »Πιτυΐνη (ῥητίνη). poix -resine, θ. galipot.

Ῥετσινάτον (κρασὶ κυρ.). » Ῥητινίτης (οἶνος). (vin) résiné.

Ῥεύγομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἐρυγγάνω, (ἐρύγω ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι. roter, avoir des rapports.

Ῥεύτης (ἡ βαθουλὴ ἄκρα τῶν κεραμιδιῶν, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν στέγην). » Ὑδροῤῥόη. larmier, gouttière, θ. battelement.

Ῥέψιμον. »Ἐρυγὴ, ἐρυγμὸς, ἐρευγμός. rot, rapport, éructation, θ.

Ῥημάδι ('σπίτι, φόρεμα, κτλ. χωρὶς οἰκοκύρην). »Ἔρημος, χηρεύων (μεταφορ), ἠρημωμένος. (maison etc) abandonnée (délaissée, déserte).

Ῥημάζω, ῥ. μετ. » Ἐρημόω, ἐξερημόω. dévaster, désoler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐρημόομαι. devenir désert.

Ῥῆσος, ζ. »Λὺγξ-υγκὸς καὶ-υγγὸς (ὁ), λυκοπάνθηρ. loup-cervier, lynx, rich; guépard (κυρ. τὸ Τουρκ. Καρακουλάκι), πάνθηρ, πάρδος καὶ πάρδαλις (τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα 'δίδονται ἀπροσδιορίστως εἰς τρία ὁμοφυῆ μὲν, πλὴν ἑτερογενῆ ζῶα). panthère, θ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ πάρδαλις τῶν ἀρχαίων), once (αὐτὸς εἶνε ὁ πάρδος τῶν παλαιῶν), leopard (τὸ δέρμα τούτου εἶνε τὸ ὡραιότερον.). (ὁ) Πάνθηρ (τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ) adive.

Ῥηχὸς, ή, όν. »Ἀβαθὴς, βραχὺς(» Ἔστι δὲ βραχὺς [ὁ ποταμὸς] ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν, « Ἡγήσ. παρ' Ἀθην.), ταπεινὸς (» Ταπεινότατοι δὲ [εἰσὶν οἱ ποταμοὶ] κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, »Πλβ).

plat, bas. || . ῥηχὰ (νερὰ). »Βραχέα (»Αἱ δὲ [τινες τῶν νεῶν] καὶ ἐς βραχέα ὤκειλαν,« Θκδ).καὶ Βράχεα(τὰ· »Καὶ κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν,« Στράϐ. ΙΖ′), προσβραχῆ ἢ (ὀρθότ.) προϐραχῆ, τέναγος (τὸ), τεναγώδη, τεναγίζοντα (ὕδατα, κυρ. ὅπου εἶνε καὶ ϐοῦρκος, καθὼς τὰ παρὰ τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἁλιεύονται οἱ κέφαλοι, ἀναφερόμενα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἁλιείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, μεταχειρισθέντος τὴν ἰδίαν λέξιν), ῥαχία καὶ (Ἰων.) ῥηχία (» Ὁ πλοῦς ἅπας οὗτος παρὰ τὴν Περσίδα βράχεά τε ἦσαν καὶ ῥηχίαι καὶ τενάγεα, » Ἀρρ.), στῆθος, ταινία (κυρ. τὸ παρὰ τὰς ἐκϐολὰς τῶν ποταμῶν). bas-fonds, basses, banc (de sable, de rocher etc). || . ὁ ποταμὸς εἶνε ῥηχός. » Ταπεινὸς καὶ κοῖλος ὁ ποταμός.

'Ρίγανη, φ. » Ὀρίγανος (ὁ καὶ ἡ), ὀρίγανον (τὸ). origan.

'Ρῖγος (τὸ), (ἀρχ. λέξις), ἴδε Ἀνατριχίλα.

'Ρίζα. » 'Ρίζα. racine, θ. §. (συνεκδοχ. καὶ ὅλον τὸ δένδρον, ὅθεν. Ἔχει τόσαις ῥίζαις ἐλαῖαις, ἀμυγδαλαῖαις κτλ.) » Στέλεχος (» Τὰς ἐλαίας ἐξεπρέμνιζον πλεῖστον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον ὑπέρπολυ ἐγίγνετο, » Δημοσθ. Μακάρτ. » Καὶ ἑϐδομήκοντα στελέχη φοινίκων«, Γραφ.). pied (d' arbre).

'Ριζάρι (» Ὥστε τὰ ἐκ τῶν ῥιζῶν ϐαπτόμενα ἐνάμιλλα εἶναι τοῖς ἐκ τῆς κόκκου καὶ ταῖς ἀλουργίσι«, Στράϐ. ΙΓ, δ′), φ. (ϐαφ.) » Ἐρυθροδανὸν καὶ Ἐρευθέδανον. garance, θ. || . ἄγριον. » Ἀλυσσον. garance sauvage (Ricard, ὁ Γάλλος μεταφραστὴς τοῦ Πλουτάρχου).

'Ριζικὸν (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος, ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τὸ γράφει 'Ροιζικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. παράγει ἐκ τοῦ Ἰταλ. Risico, Γαλ. Risque. κυρίως δὲ εἶνε συνώνυμον τοῦ) »Πεπρωμένον (λέξεως γνωστῆς παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις καὶ ἀποτελεσματικοῖς), ἴδε Τύχη.

'Ριζοϐοῦνι (ἡ ἄλλ. Ποδηὰ τοῦ ϐουνοῦ). »Πόδες (» Πρόποδες, » Κράσπεδα) ὄρους, ὑπώρεια, pied de la montagne.

'Ριζόνω, ῥ. ἀμ. » 'Ριζοϐολέω, ῥιζόομαι. prendre racine. §. (μεταφορ.). enraciner, s' enraciner, invéterer, s' invéterer, ἴδε καὶ Πιάνω.

'Ριζόφυτον, ἴδε Κωλορρίζι.

'Ρίζωμα. » 'Ρίζωσις, la pousso des racines.

'Ριμάδα καὶ 'Ρίμα ἢ 'Ρήμα, ἐκ τοῦ 'Ρυθμὸς κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Σίλλος (ὁ), ἰαμϐος, γεφυρισμός. satyre, θ. brocard, libelle, chanson diffamatoire, θ . || . κάμνω ῥιμάδες. » Γεφυρίζω. brocarder.

'Ρίνη, ψ. » 'Ρίνη, λειϐάτος (κατεχρ. ἢ κατ' ἀντίφρασιν καθὼς καὶ τὸ Γαλλ. miraillet), ῥινόϐατος. raie (bouclée), ange, angetot, ἴδε καὶ Βάτος.

'Ρινὶ, ἐργ. » 'Ρίνη (ἡ). lime, θ.

'Ρινίζω, ῥ. μετ. » 'Ρινέω, ῥινίζω. limer.

'Ρίνισμα (ἡ πρᾶξις). »'Ρίνησις. limure, θ. §. (τὸ λεπτὸν μόριον ὅ,που καταπίπτει ἀπὸ τὸ ῥινιζόμενον πρᾶγμα).«'Ρίνημα καὶ 'Ρίνισμα limaille, θ.

'Ριξιμον, ἴδε 'Ρίψιμον.

'Ρίχνω (ὁ Κορ 'τὸ γράφει 'Ρήχνω καὶ 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ 'Ράσσω 'Ρήσσω, καθὼς 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ ὀνειροκρ. 62: »Ἔδοξε παλαίειν καὶ . . ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον« καὶ κατωτέρω:» Ἀεὶ δὲ ἄμεινον τὸ ῥήσσειν«, καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ Κόν: » Εἶθ' ὑποσκελίσαντές με καὶ ῥίξαντες εἰς τὸν ϐόρϐορον), ῥ. μετ. » 'Ρίπτω, ϐάλλω. jeter, ruer. || . ῥίχνω κάτω. » Καταϐάλλω, καθαιρέω. »bbattre, terrasser. || . ῥίχνει τ' αὐτιά του (κάτω). »Τὰ ὦτα καταϐάλλει (Ἀριστ.)«. || . ῥίχνει κάτω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μακρὰ ὅσο φθάνει τ' ὁμμάτι. » Ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν (Ξενοφ.)«. || . τὸ ἄλογον ἐξυπνάσθη καὶ τὸν ἔῤῥιψε κάτω. » Καὶ ὁ ἵππος πτυρεὶς ἀπεσείσατο αὐτόν«. il l' a démonté. || . ῥίχνω τὸ λιθάρι. » Δισκεύω. ruer. || . ῥίχνω σαγίτταν (κοντάρι, σφενδόναν, κτλ.), ἴδε Τινάζω. || . ἐπειδὴ εἶχε ῥίξει πλέον ὅλαις 'του ταῖς σαγίτταις. » Πάντων αὐτῷ τῶν ϐελῶν ἤδη ἐκτετοξευμένων. « || . ῥίχνω μέσα. » Ἐνσείω, ἐμϐάλλω. jeter (lancer) dans || . ἐῤῥίχθηκεν εἰς τὴν φυλακήν. » Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν. || . ῥίχνω σίδερον (ναυτ.). » Ἀγκυραν ϐάλλομαι. jeter l' ancre. || . ῥίχνω τὰ πλεμμάτια (εἰς τὴν θάλασσαν). »Καθίημι (» Χαλάω) τὰ δίκτυα. || . ῥίχνω τὸ ὁρμιδι (τὴν ϐόλταν) εἰς τὴν θάλασσαν. » Τὴν ὁρμιὰν καθίημι. || . ῥίχνω (τὸ καράϐι) ἔξω. » Ὀκέλλω, ἐξοκέλλω. échouer. || . ῥίχνω ἀπὸ 'πάνω μου, ἴδε Τινάζω. || . ἐῤῥίζε τὸ παιδὶ (ἡ ἐγγαστρωμένη), ἴδε Ἀποϐάλλομαι. || . ῥίχνω τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἰς τινα. »Αἰτιάομαι, τὴν αἰτίαν ἀναφέρω (ἀνατίθεμαι, ἀνάπτω, προστρίϐομαι). imputer la faute. || . νὰ ῥίψῃ τὸ σφάλμα εἰς ἐμένα. » Εἰς ἐμ' αἰτίαν ϐά-

λη (Εὐρ. Τρ. 305)«. || . ῥίχνω δόσιμον, ἴδε Δόσιμον. || . ἔῤῥιξε μιὰν λεξιν. »'Ρίψας λόγον (Ηολύϐ. Δ, 20, ς)· » Ενέϐαλε λογον. jeter un propos. || . ῥίχνω λόγια (Τουρκ. Ταχχιλδίζω ἢ Ολαστίζω). »Νεανίας, λόγους ῥίπτων εἰς ἡμᾶς (Εὐρ. Ἀλκ. 683)«, ἴδε καὶ Πειράζω. || . ῥίχνω λαχνὸν, ἴδε Λαχνός. || . ἔῤῥιξε τέσσαρα, πέντε κτλ. (εἰς τὸ τάϐλι). » Πέντ' ἔϐαλεν. il a amené un quatre, un cinq etc. || . 'να ἔχῃ ῥιγμένην τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός 'του εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον, καθὼς οἱ εὐγενεῖς. »Ἀναϐάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως (Πλάτ.)«. || . ἔῤῥηξε τὰ 'μμάτια 'της κατὰ γῆς. » Κατ' ὄμματα καλὰ ϐαλοῦσα (Ὁμ. Ὑμν. Ἀφρδ.)«, ἴδε καὶ Καρφόνω. || . ῥίχνομαι ῤ. μέσ. (ἀντὶ Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν), ἴδε Ὁρμῶ, Πετῶ καὶ Τινάζω. || . (τὸ λεοντάρι), ὅταν ἦνε κοντὰ, ῥίχνεται ἐπάνω. » Ἐπιῤῥίπτει ἑαυτόν, ὅταν ἢ πλησίον« , Ἀριστ.

'Ρίψιμον (προφ. κοιν. 'Ρίζιμο'), » 'Ρίψις , βολή. l' action de jeter , jet (κυρ. πέτρας). || . ῥίψιμον τῆς πέτρας ἢ τοῦ λιθαριοῦ. » Δισκοϐολία. || . ῥίψιμον σαγίττας, κονταριοῦ κτλ, ἴδε Τίναγμα.

'Ριψοκινδυνεύω, ῥ. ἀμ. » Παραϐάλλομαι, παραϐάλλω ἐμαυτὸν, δια(παρα,ἀπο)κινδυνεύω , ἀναῤῥίπτω κίνδυνον, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιοῦμαι. hasarder, risquer.

'Ριψοκίνδυνος, η, ον. » Παράϐολος (ἄνθρωπος), παρακεκινδυνευμένος (λόγος). téméraire, hardi.

'Ρόϐι (τὸ) | , φ. » Ὄροϐος, ϐούτρωκτον.
'Ρόϐη (ἡ) | ers, orobe, θ.

'Ροϐίθι (προφ. καὶ 'Ρεϐίθι) , φ. »Ἐρέϐινθος. pois-chiche, pois bécu, garvance, θ.

'Ρόγα, ἴδε 'Ρῶγα. 2) (ἐκ τοῦ Λατιν. Erogo, ὁ μισθὸς), ἴδε τὴν λέξιν. (Ὁ Σουΐδας λέγει: » 'Ρόγα, ἡ τῶν Βασιλέων εὐσέϐεια καὶ ἡ φιλοτιμία«).

'Ροδακινηὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ σχολ. τοῦ Νικάνδρου) , δ. « Μηλέα Περσικὴ, περσεί(σέ)α. pêcher.

'Ροδάκινον (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ Λατιν. duracina Persica, σκληρὰ δηλ. ἑπομένως ἔχι οἱ Γιαρμάδες, ἀλλὰ τὰ Παπάτια, Γαλλ. pavie ἢ brugnon) , 'πωρ. » Μῆλον Περσικὸν, *Περσέμηλον, Πέρσειον καὶ Περσικὸν (ἐννοουμένου τοῦ Μῆλον), (εἰς τὰ Γεωπονικὰ εὑρίσκεται καὶ ἡ λέξις) Δωρακινά. pêche, θ. duracine, θ.

'Ροδάνι, ἐργαλ. » *Βέμϐιξ καὶ *Βέμϐηξ, *ῥόμϐος, περίακτον , περιαγωγεύς. *rouet (κυρίως τὸ Τουρκ. Τσικρίκι).

'Ροδανίζω, ῥ. μετ. » Βεμϐηκίζω , ῥα(ρα)δανίζω. devider (par le moyen du rouet), bobiner.

'Ρόδι, πωρ., ἴδε 'Ρῶδι.
'Ροδηὰ, δ., ἴδε 'Ρωδηά.

'Ροδίτης (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. 'Ρουχνιγκιάτι). » 'Ροδία (σταφυλὴ), ῥοδωνιὰ (» Εἶδος ἀμπέλου, φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, « Σουΐδ.). espèce de raisin.

'Ροδεδάφνη (ἡ ἄλλ. Πικροδάφνη. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ἁπλῶς Δάφνη), δ. »Νήριον, ῥοδεδάφνη. oléandre, laurier-rose, rosage, rosagine, θ.

'Ροδεζάχαρη (καλὴ ἡ λέξις, οἱ παλαιοὶ 'την ὠνόμαζαν) » Τὸ διὰ ῥόδων (καθὼς ἔλεγαν καὶ τὸ διὰ κυδωνίων , κτλ. ἴδε Γλυκόν), ῥοδωτόν. conserve de roses, θ.

'Ροδοκόκκινος, η, ον. » 'Ροδόχρους, εὔχρους. vermeil.

'Ροδόσταμμα (ἀντὶ 'Ρεδόσταγμα, τὸ. » 'Ροδόσταγμα τὸν βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του«, Πειπ. ἀνών.) » 'Ρόδου ἢ 'Ρόδων στάγμα (Εὐστάθ. opusc. 303), ῥοδωτὸν, ῥοδόστακτον καὶ ῥοδόσταγμα (Ἱππιατρ.). eau-rose, θ. » Στακτὸν μῦρον (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ). eau de roses.

'Ροδοτσεφλον, ἴδε 'Ρωδότσεφλον.

'Ρόζος. » Ὄζος , τύλος, κόνδυλος, κονδύλωμα. noeud (d' arbre), dourillon.

'Ροΐ, ἀγγ , ἴδε 'Αδικόν.

Ῥοΐδι (καθὼς 'το προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα), κτλ., ἴδε 'Ρῶδι.

'Ρόκα, ἐργ. »Ηλακάτη. quenouille, θ. §. (ἀπὸ τοῦ Λατιν. eruca), φ. » Εὔζωμον (σώζεται ἡ λέξις διεφθαρμένη εἰς τὴν Ἀττικήν). roquette, θ.

'Ροκάνα (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρούταλον.

'Ροκάνι | , ἐργ. » 'Ρυκάνη καὶ 'Ρυ-
'Ρόκανον | κάνα (» Καὶ πέλεκυν , ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς τρύπανον», Ἐπιγρ.). rabot, varlope, θ. erminette θ.

'Ροκανίδι. 'Ροκάνισμα. planure, θ.

'Ροκανίζω, ῥ. μετ. 'Ρυκανάω (-ίζω). raboter. §. (μασσῶ σκληρόν τι ἀντὶ) » Βρυκανίζω (ἐκ τοῦ) Βρύκω (» Ἐνθέντα δ' εἰς τὸ στόμα βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον .... παρ' Ἀθην.), ἴδε Κοκκαλίζω.

'Ροκάνισμα. » 'Ρυκάνισις. l' action de raboter.

'Ροκοκέφαλος (ὁ). | »Γέρων οντος (ὁ). la
'Ροκοκέφαλον (τὸ) | tête de la quenouille

'Ροῦγα (ἡ), (σωκάκι, δρόμος στενὸς, μαχαλὰς), (ἐκ τοῦ) » Ῥωξ-ωγὸς (κυρ. ἡ στενὴ διοδος, τὸ μακρυνάρι οἰκίας, ὅθεν

ἀνὰ ῥώγας μεγάροιο (Ὀδ. Χ, 443),« ἴδε καὶ Σωκάκι καὶ Μαχαλὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

'Ροὐδι, δ. (τὸ ἄλλ. Σουμάκι. Ὁ σπόρος, ἡ ῥίζα καὶ ἡ φλοιῶδά του χρησιμεύουν εἰς πολλὰ πράγματα). »Ῥοῦς (ὁ ἐρυθρός). vinaigrier, sumac.

'Ρουθοῦνι. » Μυκτὴρ, μυξωτὴρ, ῥώθων (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). narine. θ.

Ῥούφημα. » Σπάσις, ῥόφησις. l'action de humer.

Ῥουφηματιά. » Σπάσις. gorgée, θ. ἴδε καὶ Γουλιά.

Ῥουφηκτά. ἐπ. » Σπάσει, ῥοφητί. en humant. || . τὰ μακρολαίμικα πουλιὰ πίνουν ῥουφηκτά. » Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει (Ἀριστοτ.). «

Ῥουφηστὰ, ἴδε 'Ρουφηματιά.

'Ρουφῶ, ῥ. μετ. » Ῥοφάω (-έω), ἐκροφέω, ἀποῤῥοφάω, σπάω (Ἀθην.), ῥυμφάνω (Ἱπποκρ.). humer. §. (ἐπὶ ἀψύχων). » Ἀναπίνω. absorber.

'Ρουχικὰ (τὰ). » Ἱματισμός. hardes, θ. πλ. garde-robe.

Ῥοῦχον (ὠνομάσθη ἰδιαιτέρως ἡ Τσόχα). »* Ἐρέα. drap. ἴδε καὶ φόρεμα.

'Ροχαλητόν. » 'Ρέγχος καὶ (παρ Ἱπποκρ.) Ῥέγκος (τὸ), ῥόγχος καὶ ῥόγκος (ὁ), ῥογχασμὸς (Γαλην.), ῥέγξις. ronflement, râle.

'Ροχαλίζω, ῥ. ἀμ. » 'Ρέγχω καὶ Ῥέγκω, ῥογχάζω. ronfler, râler.

Ῥόχαλον (φλέγμα ἀναπτυόμενον). »Βῆγμα. ἀπόχρεμμα. crachat.

'Ρυζάλευρον. » Τὰ ἀπὸ τῆς ὀρύζης ἄλευρα. farine de riz, θ.

'Ρύζι, φ. »Ὄρυζα (ἡ), ὄρυζον (τὸ). riz, ris.

'Ρυζόγαλον. » *Ὀρυζόγαλα. riz au lait.

'Ρυθρινάρι (τὸ Τουρκ. Μερτζάνι, προφ. κετν. Λυθρινάρι), ψ. »Ἐρυθῖνος καὶ Ἐρυθρῖνος. rouget (συγχέεται μὲ τὸ Τριγλί); frangolin.

Ῥῶγα (τοῦ σταφυλιοῦ, ἡ μονολ. Σταφυλορωγα). » 'Ῥὰξ καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) Ῥώξ. grain de raisin.

§. (κατὰ μετωνυμ.) ἡ — τοῦ βυζιοῦ. » Θηλὴ (» Θηλὴ δέ ἐστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις 'Ῥὰξ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς«, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ', 89), ἀκρομάσθιον. mamelon, tetin, tette (κυρ. τῶν ζώων), θ.

§. ἔνρ. (φαρμ.) »'Ῥὰξ, ῥώξ, φαλάγγιον (» Καλοῦσι δὲ ῥάγα τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι πρισέπικε σταφυλῆς ῥαγί, καὶ πως ὁρᾶται καὶ περιφερὲς, κτλ.« Αἰλ. περὶ Ζ. ἰδ. Γ'). tarentule. (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ

'Ρωγαλίδα, ἴδε τὸ προηγ.

'Ρωγίτσα. » 'Ράγιον. petit grain de raisin.

'Ρῶδι (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) » 'Ροΐδιον (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), 'πωρ. »'Ροιὰ καὶ Ῥόα (ἡ), σίδη. grenade. θ. || . τὸ σπυρὶ (κουκκὶ) τοῦ ῥοδιοῦ. » Κόκκων. grain de grénade. || . μᾶς ἔβγαλεν ἀμύγδαλα, καὶ τρώγαμεν καὶ ῥόδια. » Ἀμυγδάλας παρέθηκε, καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν «.

'Ῥοδνὰ, δ. »'Ροιὰ καὶ Ῥόα, σίδη. grénadier. || . τὸ ἄνθος 'της. » Κύτινος.

'Ῥοδότσφλον. » Σίδιον, ῥοιᾶς λέπισμα. l'écorce de la grenade.

'Ῥωλόγι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὡρολόγι, κτλ.

'Ῥωτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐρωτῶ, κτλ.

Σ

Σ, σ. τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: Σόγχος-ζοχος, σάπφειρος-ζαφεῖρι, κτλ. § Προστίθεται (κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων): » Κύπτω-σκύπτω, κόνις-σκόνη, μύρτον-σμέρτον, κορυδαλὸς-σκορδαλὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: » Μικρὸς-σμικρὸς), κτλ. § Ἀφαιρεῖται. » Σκαλεύω-χαλεύω, σπιθαμὴ-πιθαμὴ, πολις-πόλι', καῦσις-κάψι' (καὶ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ὀνόματα), κτλ.

Σάβανον (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο κυρ. ὁ τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ἡ τὸ Τουρκ. Σιλετζέκι.). » Ἐντάφιον, νεκροτάφια (τὰ), ταφήϊον σπεῖρον (Ὅμηρ.). drap mortuaire, linceul.

Σαβανόνω, ῥ. μετ. » Στέλλω (Περιστέλλω) νεκρικῶς. ensevelir.

Σαβάνωμα. » Ἡ ἐντάφιος σπείρωσις. ensevelissement.

Σαβοῦρα (Λατιν. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Ἔρμα (τὸ). lest.

Σαβουρόνω, ῥ. μετ. » Ἐρματίζω, ἐρμάζω (Ἱπποκρ.). lester. §. (μεταφ. Γεμίζω καλὰ τὴν κοιλιάν μου), ἴδε Πατόνω.

Σαβούρωμα. Ἔρμασις, ἐρματισμός. lestage.

Σαγανάκι (ἄνεμος ἐξαφνικὸς καὶ ἐπικίνδυνος, φυσῶν κυρ. ἀπὸ ταὶς στερεαὶς), ναυτ. » Ἀπόγαιος καὶ Ἀπογεία (αὖρα), (οὗ ἐναντίον τὸ Τροπαία). vent qui souffle de la terre.

Σαγιακένιος, α, ον (φόρεμα κυρ.). »Σάγινος. de serge (saie).

Σαγιάκι (εἶδος ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου). » Σάγος (λέξις Γαλατική). saie, θ. serge. θ.

Σάγισμα (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι τοῦ ἁλόγου). » Ἐπίβλημα, πίλος, πίλημα, περιβόλαιον, ἐφίππιον, σάγη, σάγιον. couverture, θ.

Σαγίττα (Λατιν.), ἴδε Δοξάρι. §. »Βέλος (τὸ), ὀϊστὸς, βέλεμνον. flèche, θ. trait.

§. ἐργ. (ὑφαντ.) » Κερκίς. navette, θ.

§. ἐργ. (μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν τὸ πλεμμάτι). » Χηλὴ, χηλώτιον. §. (τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τοῦ ποδαριοῦ). »Παρακερκὶς, περόνη (Ξενοφ.), παρακνήμιον. péroné, ἴδε καὶ Καλάμι.

Σαγιττειά. » Τοξευμα. coup de flèche (trait). §. (εἶδος ᾽φειδιοῦ, ὅ,που τινάζεται, ὄθεν:) » Ἀκοντίας. trait, dard, jaculateur: serpent aurore (ou sombre).

Σαγίττεμμα. » Τόξευμα. l'action de darder (tirer) des flèches.

Σαγιττεύω, ῥ. μετ. » Τοξεύω, ὀϊστεύω, κατατοξεύω. lancer des flèches, darder.

Σαγιττοθήκη. » Φαρέτρα. carquois, trousse, θ.

Σαγωνάκι. » Σιαγόνιον, ὑποκορ. τοῦ Σαγῶνι (ἐκ τοῦ)»Σιαγόνιον (Γραφ. Δευτερον. καὶ Ἱππικ., ὑποκορ. τοῦ) » Σιαγών -όνος (ἡ), γνάθος (ἡ), γένυς-υος (ἡ). machoire, θ. (καὶ ταῦτα μὲν γενικῶς καὶ διὰ τὰς δύο σιαγόνας. || . ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν ἐπάνω· δηλ. τὸ Ἐπανωσάγωνον, ὀνομάζεται κυρ.) » Γένειον καὶ Γένυς (Γνάθος) ἡ ἄνωθεν (ἢ ἄνω). superieure. || . (τὸ δὲ κάτω, δηλ. τὸ Κατωσάγωνον κυρ.) Γένυς (εἰς τὸ ὁποῖον προτίθεται ἐνίοτε, πρὸς πλειοτέραν σαφήνειαν, καὶ τὸ ἐπίῤ.) κάτω ἢ κάτωθεν, γαμφηλὴ (ἰδίως καὶ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τῶν ζώων), γένειον. l'inférieure. || . ὅλα τὰ ζῶα (ὅταν τρώγουν)κουνοῦν τὸ κατωσάγωνόν ᾽τους. » Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν (Αριστοτ.). || . ἀφ᾽ οὗ ἀκκουμπήσῃ τὸ κατωσάγωνόν ᾽του (ὁ λαγὸς) εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδαριῶν ᾽του. » Ἐπ᾽ ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθεὶς (Ξενοφ.) «.

Σακκὶ (τὸ Τουρκ. Τσουβάλι; ἀπὸ τοῦ) »Σακκίον (» Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς χιόνος ἄγωσι« Ξενοφ.), ἀγγεῖον (»Τὰ σφραγὶς τῶν ἀγγείων κάτωθεν ἀναλύσας, καὶ ἀφελὼν συχνὸν ἀργύριον ἐξ ἑκάστου, πάλιν συνέῤῥαψε,« Πλούτ. Λύσ.), σάκκος καὶ σάκος (ὁ). poche, θ. sac.

Σακκολέβα (εἶδος πλοίου, ἴσως ἀπὸ τοῦ Σάκκος καὶ Λέμβος. Ὁ Κορ., Ἀτ. Τομ. Α, ᾽τὴν γράφει Σακκολαῖβαν. » Λαίφεα, αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι· ὅθεν οἱ κοινότεροι συνθέντες ἐκ τοῦ Σάγος καὶ τοῦ Λαῖφος Σαγολαίφεα λέγουσιν, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Υ, 206). » Γαυλὸς, ἀκατος (ὁ καὶ ἡ). espèce de bâtiment.

Σακκορράφα. » Ἀκέστρα (, ἡ μείζων βελόνη, ἣν νῦν Σακκοράφιον καλοῦσιν, « Ἐτυμολ.), φορμορράφις, ἀκέστριον. carrelet. §. ᾽ψ. ἴδε Ζαργάνα.

Σακκοῦλα (τὸ ἄλλ. Πουγγί). » Βαλάντιον (» Ἔστι δὲ [καὶ] σταθμός τις βαλλάντιον, ὃ καὶ Φόλλις, δηναρίων ν᾽, « Ἐτυμλγ.) μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον), γλωσσόκομον. bourse. θ.

Σακκουλάκι. » Σακκίον. sachet.

Σακκοῦλι (τὸ ἄλλ. Πουγγί, ἐκ τοῦ) »Σακκύλιον ἢ Σακκέλιον (Φώτ.) ἢ Σακέλλιον (Ἡσύχ.). » Μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον), ἀγγεῖον, πήρα, ἀρύβαλλος. sachet. §. (ὁ Τουρβᾶς ἢ ἡ Ταγιρτζίκα), ἴδε Δισάκκι.

Σακκουλιάζω (βάλλω εἰς τὸ σακκὶ ἢ εἰς τὴν σακκοῦλαν), ῥ. μετ. »Σάττω. ensacher, embourser. §. τὸ φόρεμά ᾽του σακκουλιάζει(ὅταν δὲν ἦνε καλοκομμένον). » Διακολποῦται. il fait des poches.

Σακκούλιτσμα. »Σάξις. l'action d' ensacher (embourser).

Σαλάκι [, ᾽ψ. »Σέλαχος (τὸ), σελάχιον.

Σαλάχι; pastenaque (ἔχει ἀγκάθι εἰς τὴν οὐρὰν); tarre ronde; raie à bayonnette; (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) murine, ἴδε καὶ παράδ. Βάτος καὶ ᾽Ρίνα.

Σαλβάρι (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἢ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., Παρθικοῦ) » Σαράβαρα (τὰ), ἴδε Βρακκί.

Σάλεμμα. » Κίνησις. mouvement.

Σαλεύω, ῥ. μετ. » Κινέω, σαλεύω. mouvoir, remuer, ἴδε καὶ Κουνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κινέομαι, σαλεύομαι. remuer, se remuer, bouger, grouiller, ἴδε καὶ Κουνῶ. || . μὴ σαλεύῃς. » Ἔχ᾽ ἀτρέμας. ne bougez (branlez) pas. || . ἐσάλευσ᾽ ὁ νοῦς ᾽του (φρσ.). » Παρακεκίνηται, παρακινητικῶς ἔχει, τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι δοκεῖ. avoir l'esprit aliéné (dérangé), être (fou) timbré (cix).

Σάλιαγκος, ὁστρ. »Κοχλίας, σέσιλος, σεσελίτης. limaçon, escargot. || . σάλιαγ-

κος βουλωμένος. » Πωρατίας (Διοσκορ.).

Σαλιάζω (τρέχουν τὰ σάλιά μου, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ἄλλον τρώγοντα ξοινά), ῥ. ἀμ. » Σια(ε)λίζω, σιαλοχοέω, πτυα(ε)λίζω. saliver, ἴδε καὶ Σάλιον.

§. (μεταφ. λέγω σαλια-μύξαις, ὅ,τι μὲ κατέβη), ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιακοῦδα, ἡ. ἴδε Γλῆνος.

Σαλιάρης (μεταφ. ὁ Χάχας καὶ Μωρόλογος), α, ικον. » Σιαλώδης (Ἱππκρ. περὶ ἱρ. νούσου). baveux. §. bavard, ἴδε τὰς λέξεις.

Σαλιαριὰ, ἡ. ἴδε Γλῆνος.

Σάλιασμα (πληθώρα σαλιοῦ). » Πτυα(ε)λισμὸς, σια(ε)λισμός. salivation(Ἰατρ.), flux de salive.

Σάλιον. » Σία(ε)λον, σία(ε)λος, πτύα(ε)λος. salive, θ. bave, θ. ‖. τρέχουν τὰ σάλιά του (λέγομεν, φυσικῶς μὲν, δι' ὅσους βλέπουν ἄλλους τρώγοντας ξοινόν· μεταφορικῶς δὲ, δι' ὅσους, ἐπιθυμοῦντές τι, ἴδὲν ἠμποροῦν 'να 'το ἀπολαύσουν). »Αἱμωδιάζω (-άω) καὶ Αἱμωδέω. « Λιχνεύομαι. l'eau lui vient à la bouche. (Συμφώνως καὶ μὲ τὰς δύο σχεδὸν σημασίας ὁ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι ὁ Κόρυδος, πτωχός τις καὶ λαίμαργος παράσιτος, βλέπων εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ χέλια, τὰ παγούρια κτλ.) » Ἡμωδία (ἔτρεχαν δηλ. τὰ σάλιά του. Ὁ Ἱπποκράτης [π. Χυμῶν δ'.] μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ πάθος ὅ,που συμβαίνει εἰς τὰ 'δόντια, ὅταν ἀκούωμεν σκληρόν τι τριβόμενον καὶ τρίζον, παρ. χ. τὸ πιάτον μὲ τὴν μύτην τοῦ πειρουνιοῦ.) » Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἠμώδησαν.

Σαλιόνω, ῥ. μετ. » *Σια(ε)λόω. enduire de salive.

Σάλιωμα. » *Σιέ(ά)λωσις. l'action d' enduire de salive.

Σάλπη, ἡ. »Σάλπη καὶ Σάρπη.saupe, θ.

Σαμαντοῦρα, ἴδε Σημαντοῦρα.

Σαμάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σαγμάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάγμα, ἐπίσαγμα, καυθήλιον, ἀστράβη. bât. ‖. σὲ πταίει ὁ γάϊδαρος, καὶ δέρνεις τὸ σαμάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Μάγειρες ἠδίκησεν, αὐλητὴς δ'αἰκίζεται. ‖. σαμάρι τῶν βαστάζων (χαμάλιδων). » Τύλη (κατὰ τὸν Διογένην Λαέρτιον 'τὴν ἐπενόησε πρῶτος ὁ Πρωταγόρας). §.(ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος κλείει ὁλοτρόγυρα τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ). » Θριγκὸς, θώραξ, τοιχόκρανον(Μαθημ.). chaperon.

Σαμαρόνω, ῥ. μετ. » Σάττω, ἐπισάττω. bâter.

Σαμάρωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de bâter.

Σαμμιαμύθι (εἰς τὸν Σωφρόν. [Mai Spicil. Rom. v. 3, p. 477 καὶ 481] γράφεται Σαμαμίθιον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ἴδε Φυκιασίδι), ζ. (ἡ ἄλλως Γουστέρα καὶ Γουστερίτσα. εἶνε ἄπειρα εἴδη). » Σαῦρα καὶ Σαῦρος, ἀσκαλαβῶτης, χλωροσαῦρα (κυρ. ἡ πράσινη), χαλκὶς καὶ ζιγνὸς καὶ πίγγαλος (ἓν εἶδος μὲ βέργαις χαλκοειδεῖς εἰς τὴν ῥάχιν). lézard.

Σαμόλαδον, ἴδε Σουσαμόλαδον.

Σαμοῦρι, ζ. » Σαθέριον ἢ (κατὰ διόρθ. ἡμετ.) Σαπύριον (τὸ Ἀρκτικὸν), σίμωρ -ωρος (τὸ), (Εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην ἐπαρχία τις ἐκαλεῖτο, κατὰ τὸν Κοσμᾶν τὸν Ἰνδικοπλεύστην, Σίμωρ, τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι γράφουσι καὶ προφέρουσι σήμερον σεμμοὺρ). zibeline, martre zibeline.

Σαμψῶνι (εἴδος μεγάλου σκύλου). »Μολοσσὸς, κύων Ἰνδικὸς, ἀγασσαῖος καὶ ἀγασσεὺς (Οππιαν. Κυνηγ.). dogue (Allemand ou Anglais).

Σανιδάκι. »Σανίδιον. petite planche, θ.

Σανίδι. » Σανὶς (ἡ). planche, θ. ais.

Σαπίζω, ῥ. μετ. » Σήπω. putrefier.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σήπομαι, σίσηπα (»Δοῦρα σέσηπε νεῶν»). se putrefier, pourrir. ‖. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν σαπίζει. »Ἄσηπτος, ἀσαπὴς (Θεόφρ.). qui ne peut pourrir.

Σαπίλα. » Σῆψις, σηπεδὼν, σαπρία. pourriture, θ.

Σάπιος, α, ον. » Σεσηπὼς,σαπρὸς.διεφθορώς. pourri, blette (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά).

Σαπίτης (εἶδος 'φειδιοῦ). » Σήψ-ηπὸς (ἡ), σηπεδὼν (Νίκανδ. Θηρ.). espèce de serpent.

Σαπουνόδα, ἴδε Σκάμμα.

Σαπεῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Σαπώνιον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάπων-ωνος (Ἑλλ. Κελτικὴν, κατὰ τὸν Πλίν.), σμῆγμα. (»Σμῆγμα τὸ σαπώνιον, « Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Γ', 17) καὶ σμῆμα (ἀπὸ τοῦ Σμῶ, οὗ παράγωγον τὸ Σμήχω. » Ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆμα, « Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ), νίτρον, ῥύμμα, χαλαστραῖον (νίτρον). savon.

Σαπουνίζω (ἀλείφω μὲ σαπουνάδαν,καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος,πλύνω, παῤῥεύω), ῥ. μετ. »Νιτρόω, στρουθίζω(ὅταν μεταχειρίζωμαι ἀντὶ σαπουνίου στρούθιον [ἴδε Σαπουνόῤῥιζα]), σμάω, σμήχω. savonner.

Σαπούνισμα. » *Νίτρωσις,*στρουθισμὸς (ἴδε τὸ ῥῆμα), **savonnage.**

Σαπουνόῤῥιζα (τὸ Τουρ. Τσογένι), φ. » Στρούθιον (» Ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ,« Λουκιαν. Ἀλεξ.). **bois de savon, savonnière,** θ. || . πλύνω μὲ σαπουνόῤῥιζαν. » Στρουθίζω.

Σαπουνόχωμα (εἶδος γῆς). » Στεατῖτις (γῆ). **stéatite,** θ.

Σαράκι (τὸ ἄλλ. Σαῦρος, Βώτριδα καὶ Μόλιτσα), ἔντ. »Σὴς-πτις (ὁ) καὶ (Δωρικῶς) Σὴρ-πρὸς (ὄθεν μετεσχηματίσθη). §. (τὸ τῶν ξύλων). » Θρὶψ (ὁ), τερηδών. **teigne,** θ. **gerce,** θ.

Σαρακοστή. » Τεσσαρακοστὴ, ἡ τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). **carême.** || . λείπ' ὁ Μάρτις ἀπ' τὴ' σαρακοστὴ' (παρ.); **il n'y manque non plus que Mars en carême.**

Σαρακοστιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Νηστήσιμος.

Σαρακοφαγωμένος, η, ον. » Σητόβρωτος. §. » Θριπήδεστος, θριποκοπηθείς, (Θεόφρ.). **vermulu.** §. **mouliné.**

Σαράντα, ἀριθ. » Τεσσαράκοντα καὶ Τετταράκοντα, τετράκις δέκα. **quarante.** || . σαράντα φοραίς. » Τεσσαρακοντάκις. **quarante fois.** || . σαράντα χιλιάδες. »Τετρακισμύριοι. **quarante mille.** || . σαράντα χρόνια. » Τεσσαρακονταετία, *τεσσαρακονταετηρίς. **l'espace de 40 ans.** || . σαράντα χρόνων. » Τεσσαρακονταετὴς καὶ Τεσσαρακουντούτης (ὁ), τεσσαρακονταέτις καὶ τεσσαρακοντοῦτις (ἡ). || . 'σαράνταὁκτώ. » Δυοῖν δεόντοιν πεντήκοντα. || . ἐν εἰς τὰ 'σαράντα. » Τεσσαρακοστὴ (εἶδος δοσίματος εἰς τὰς Ἀθήνας).

'Σαραντάμερον (ἡ νηστεία τῶν Χριστουγεννῶν). »Τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). **avent, les avents de Noel.**

Σαραντασκτὼ, ἀριθμ. » Δυοῖν δεόντες πεντήκοντα (Θκ.).

Σαραντεεννιὰ, ἀριθμ. » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης (Θκ.).

'Σαρανταπόδαρον }
'Σαρανταποδαροῦσα } πόδαρον), ἔντ. (τὸ ἄλλ. Χιλιο-
»Σκολόπενδρα, (διαφέρει τοῦ) ἴουλος. **scolopendre,**(διαφέρει τοῦ)**jule, mille-pieds,** ἴδε καὶ Κουβαρίστρα.

'Σαρανταριά. » Τεσσαρακοντάς. **quarantaine,** θ. || . κάμμιὰ 'σαρανταριά. » Τεσσαράκοντά που μάλιστα.

Σαργὸς, ψ. » Σαργὸς καὶ Σάργος. **sargue.**

Σαρδέλλα, ψ. ἴδε Τριχιός. §. (ἰδιαιτέρως ὁ ἁλατισμένος καὶ παστωμένος τρεχιός). » Σαρδῶν τάριχος, σάρδα, σαρδῖνος, σαρδίνη. **sardine,** θ.

Σαριὰ (ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων), ἴδε 'Λέρα.

Σαρκόνω (παχαίνω, πιάνω κρέας ἢ [ἐπὶ πληγῆς] σφαλνῶ), ῥ. ἀμ. » Σαρκόομαι, σαρκοφυέω. **prendre chair, prendre de l'embonpoint, s'incarner.**

Σάρπη, ψ. ἴδε Σάλπη.

Σάρκωμα. » Σάρκωσις. **régénération des chairs.**

Σαρόνω (τὸ ἄλλως Σκευπίζω καὶ Φρουκαλῶ), ῥ. μετ. » Σαρόω, σαίρω, κορέω, καλλύνω (» Περὶ δὲ τῆς πλατείας ταύτης σπουδάζουσιν, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς, « Πολυβ. ΣΤ'). **balayer,housser** (κυρίως μὲ τσαλόσκουπαν).

Σάρωμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Σαρόνειν, τὸ ἄλλ. Σκούπισμα). »Σάρωσις, κορεία. **l'action de balayer.** §. (τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, ἡ ἄλλ. Σκοῦπα καὶ Φρουκάλι). » Σάρωθρον, κόρηθρον, κάλλυντρον, συρματίς. **balais, houssoir** (ἡ τσαλόσκουπα).

§. (τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου κάμνουν ταὶς σκούπαις). » Σάρον, σάρος (ὁ καὶ ἡ), σαρὸς (ὁ), σπάρτος (ὁ καὶ ἡ) καὶ απάρτον (ὅθεν τὸ Παστρεύω). » Πράσιον. **bruyère (genêt) à balais,** ἴδε καὶ Μυρικιά.

Σαχλιάζω, ῥ. ἀμ. » Πλαδάω, πλαδαρόομαι. **devenir flasque** (moite).

Σάχλιασμα. » Πλαδαρότης, πλάδος (ὁ) (Ἱπποκρ.). **moiteur,** θ.

Σαχλιασμένος, η, ον. » Σαχνὸς, πλαδαρὸς, πλαδῶν, πλαδόεις, λαγαρός. **flasque, moite.**

Σαυρίδι (ἀπὸ τοῦ Σαυρίδιον. ὑποκ. τοῦ) » Σαῦρος καὶ Σαῦρα καὶ Σαυρὶς (lacerti, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **Lacerta,** ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα),τράχουρος. **sansonnet,** ἴδε καὶ παράδ. Τσᾶρος.

Σαψάκι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ) »Καψάκιεν (, ὃ κεῖται παρ' Ησυχ., ὑποκορ. τοῦ) » Καψάκης (Γραφ. Βασ. Γ'), ἀντλητήριον, ἀρύταινα. **écope,** θ. **vase propre à puiser.**

Σαψαλιάζω, ῥ. ἀμ. »Χαυνόομαι. **devenir flasque,** ἴδε καὶ Σαχλιάζω.

Σαψάλιασμα. » Χαύνωσις. **l'état de celui qui est flasque.**

Σάψαλον. » Κεχαυνωμένον, χαῦνον. **flasque.**

Σβάρνα, ἐργ. (γεωργ.). (ὁ Γαζ.'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) » Σφύρα (τοῦ Πολυδεύκους), ἴδε Βωλοκόπι.

Σβαρνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σφυρόω. » Βωλοκοπέω. **herser,** ἴδε καὶ Διβολίζω.

Σβάρνισμα (ἀπὸ τοῦ) » Σφύρωσις. »Βωλοκοπία. διάρρωσις (Ησύχ.). hersage, labourage à la houe, ἴδε καὶ Διβόλισμα.

Σβέρκος (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἴσως ἀπὸ τοῦ Λατιν. Cervix,-icis), ἴδε Σνίγι.

Σβίγα, ἐργ. » Ἐξελίκτρα. tournette, θ. ἴδε καὶ Ανέμη καὶ Τυλιγάδι.

Σβίγγος (ὁ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, ἴδε Λοκμὰς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σβόλια (εἴδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Σβουνιὰ (ἐκ τοῦ) » Βουβωνία (ἡ κοπριὰ τοῦ Βωδιοῦ), ἴδε Βουνιά.

Σβούρδουκλας((ἡ ἄλλ. Φοῦσκα), θαλ.

Σβουρδοῦκλος(»Τήθυον καὶ Τήθεαν (ἰλ. Π), τῆθος (τὸ). espéce d'huitre.

Σβοῦρος (εἴδος παιγνιδιοῦ). »Βέμβιξ καὶ Βέμβηξ, ῥόμβος, στρόβιλος, κῶνος, ῥόμβος (» Στρόμβον τινὲς νοοῦσι τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ Στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 413), δῖνος. sabot, toupie (ὅθεν τὸ Τουρκ. Τοπάτσι), θ. roulette, θ. || .παίζω τὸν σβοῦρον. » Βεμβηκίζω. jouer à la toupie.

Σβύνω (κερὶ, φωτιὰν κτλ.), ῥ. μετ. »Σβεννύω καὶ Σβέννυμι, σβέω, ἀποσβέννυμι. éteindre. §.(γράμματα κτλ.). »Ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω, περιγράφω (Αἰσχ.). rayer, biffer, effacer, raturer, barrer, croiser. §. ῥ.ἀμ. αὐτοπ. »Σβέννυμαι, ἀποσβέννυμαι (» Ἀποσβέννυται γὰρ εὐθὺς [ὁ ἄνθραξ τῆς ἁλιφλοίου δρυὸς] ὅταν παύσηται φυσώμενος, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'). s'éteindre. §. (κατὰ μετων. ἐπὶ ὀφθαλμῶν) σβυσμένα ᾽μματια. » Ὀψιες ἀλαμπεῖς α, Ἱππκρ. des yeux sans éclat. (ἐπὶ χρωμάτων), ἴδε Ξεθωριάζω· (ἐπὶ ἐξανθημάτων) »Σβέννυμαι (» Ὀκόσοισι τὰ σκέλεα γένηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ«, Ἱππκρτ.). §. (μεταφ. ἐπὶ μνήμης ἀνθρώπου κτλ.) ᾽να σβύση τὸ ὄνομά ᾽του. (ἀπαράλλακτα ὁ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η') » Σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα «.

Σβύσιμον (κεριοῦ, φωτιᾶς κτλ.) .»Σβέσις, ἀπόσβεσις, extinction, θ. §.(γραμμάτων κτλ.) » Ἐξάλειψις, διαγραφή. l' action d'effacer (biffer etc). §. (συνεκδ. ἡ σβυσμένη λέξις εἰς ἔγγραφον). » Διαγεγραμμένον. rature, θ.

Σβυστὸς, ἡ, ὁν. » Σβεστός. éteint.

Σβῶλος (ὁ). »Βῶλος (ἡ). motte, θ.

Σγάρα (ἡ ἄλλ. ᾽Γσγα). » Πρηγορεῶν (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Πρηγορεῶν, πρόλοβος (γράφεται καὶ) πρόβολος, φύσιγξ. poche, θ. jabot.

Σγουραίνω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συνελίσσω (ττω), συσπειράω. crêper, boucler, friser, anneler. §. ῥ. αὐτοπ. »Συστρέφομαι, συνελλίσσομαι (-ττομαι), συσπειράομαι. se friser, se crêper.

Σγουρέλλα, ᾽ψ. ἴδε Γύλος.

Σγουροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point -bouclé.

Σγουρὸς, ἡ, ὀν, (ἀπὸ τοῦ) »Γυρὸς. »Οὖλος, συνεστραμμένος, κλωστός (κυρ. διὰ τὰ μεταξωτά). frisé, crépu, crêpé, annelé. §. σγουρὸν (μαλλὶ τῆς κεφαλῆς). » Κίκινος καὶ Κίκκινος, βόστρυχος, ἕλιξ (ἡ), *στρεπτόν. boucle, θ. anneau, crochet. || . κάμνω σγουρά. » Βοστρυχίζομαι. mettre ses cheveux en boucles, calamistrer (οἰκ.). §. σγουρὸς (ἄνθρωπος, ὁ ἄλλ. Σγουρομάλης). » Οὐλοθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ), οὐλοκόμης. qui a les cheveux crépus.

Σγούρωμα. » Οὐλότης, συσρυφή. anneture, θ.

Σειοῦμαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ) » Σείομαι, διακλάομαι. s'agiter, se balancer (en marchant), ἴδε καὶ Κουνῶ.

Σειρῆτι. » Λῶμα, λέγνον (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), ὄχθοιδες, παρυφή. galon, passement. || . ὅποιος φορεῖ χρυσᾶ (κόκκινα, ἄσπρα κτλ. σειρήτια). » Χρυσο (» Φοι-νικο,- »Λευκο) πάρυφος. tout galonné.

Σεισμός. » Σεισμός. tremblement de terre. || . ἔγινε σεισμός. » Ἔσεισεν (ἐννοεῖται, καὶ προστίθεται ἐνίοτε) ὁ Θεός. il y a eu un tremblement de terre.

Σεληνιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Καταπίπτω πρὸς τὴν σελήνην, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπίληπτος γίνομαι, σπῶμαι ἐπιληπτικῶς, ἐπιληπτεύομαι, σεληνιάζομαι. être lunatique (sujet au mal-caduc).

Σεληνιασμένος, η, ον. » Ὁ πρὸς τὴν σελήνην καταπίπτων, πτωματιζόμενος(Ἀπολλ. Δυσκ. Ἱστ. Θαυμ.), σεληνιαζόμενος, σεληνιακὸς, σεληνόβλητος. lunatique, ἴδε καὶ Ἐπιληψιάρης.

Σεληνιασμὸς, πάθ. » Σεληνιασμός. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Ἐπιληψία.

Σέλινον, φ. » Σέλινον (ὠνομάζετο κυρ. ὁ Μαγηδανὸς, ὅθεν, πρὸς διαστολὴν, τοῦτο τὸ ἐλέγετο) ἱπποσέλινον (Θεοφρ.) καὶ βουσέλινον (δηλ. μεγάλος Μαγηδανὸς),σμύρνιον (Διοσκορ. κυρ. τὸ Γαλλ. maceron ou gros persil de Macedoine), celeri, ache.

Σέλλα (» Σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι, » Εὐστάθ. Ἰλ. Β. » Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τῆς κοινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις [δίφρος] κειμένη εὕρηται, αὐτ. Ἰλ. Τ.). » Ἐφίππιον. selle, θ. ||. καβαλικεύω χωρὶς σέλλαν, ἴδε Καβαλικεύω.

Σελλόνω, ῥ. μετ. » Σάττω καὶ Ἐπισάττω (κυρ. Σαμαρόνω καὶ Φορτόνω), ἐπιστορέννυμι τὸν ἵππον. seller.

Σέλλωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de seller.

Σεμιγδάλι (τὸ). » Σεμίδαλις (ἡ). fleur de farine, θ.

Σενδόνι. » Σινδὼν-όνος (ἡ) (ταὐτὸν τῷ Ἰνδὸν καὶ διὰ τοῦ F. Σινδὲν ὕφασμα, κυρ. τὸ Ἰνδικὸν, τὸ λεπτότατον Τουλπάνι). drap.

Σερβοῦλι (καὶ Τσερβοῦλι, τὸ Τσαροῦχι εἰς τὴν Βουλγαρίαν. » Σέρβουλα ἡ κοινὴ συνήθεια τὰ δουλικὰ φησιν ὑποδήματα, « λέγει ὁ Πορφυρογέννητος. Περίεργος εἶναι ἡ σύμπτωσις τοῦ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀρβύλη, ἴδε Τσαροῦχι (εἰς τὸ παράρτημα).

Σέρνω, ῥ. μετ. » Σύρω. traîner. ||. σέρνει κατόπι του πολλοὺς δούλους. » Πολλὴν ἐπισυρόμενος θεραπείαν. il traîne après lui une longue suite de valets. ||. σέρνω τὸν χορόν. » Ἡγοῦμαι (» Προεξάρχω) τοῦ χοροῦ. » Ἑλκύειν κόρδακα (Ἀριστοφ.). mener la danse (le branle). ||. ἐκεῖνος ὅπου σέρνει τὸν χορόν. » Κορυφαῖος (» Προεξάρχων) τοῦ χοροῦ, χορηγὸς (ἐσήμαινεν ἄλλο). celui qui mène la danse. ||. ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα (φρσ.). » Τὰ ἐξ ἀμάξης (παροιμ.). ||. σέρνομαι, ῥ. μεσ. » Ἕρπω. se traîner, ramper. ||. σέρνομαι εἰς τὴν λάσπην (ὡσὰν τὰ χέλια). » Εἰλυσπάομαι καὶ Ἰλυσπάομαι. ||. τὸ φόρεμά του σέρνεται κατὰ γῆς. » Ὁ χιτὼν ποδήρης καθεῖται, (καὶ μονολεκτ.) Ἑλκεσίπεπλος (Ὁμηρ.). §. (μετᾳφ.) σέρνομαι (μόλις στέκω εἰς τὰ πόδια μου, ζῶ ζωὴν ἀθλίαν). » Διαφέρω (» Διαφέρει φθειρόμενος, « Ἱππκρ), διαφέρομαι (» Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολὺν χρόνον, « Ἱππκρ.). §. (εἰς τὸ Β' προστακτικὸν πρόσωπον) σύρε (ἀντὶ τοῦ Πήγαινε, ἐφύλαξε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, φέρων καὶ παράδειγμα Γεωργίου τοῦ Πισείδου. » Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου «).

Σερπετειά. » Τὸ ἀνηρέμητον (ἀειδίνητον), γοργότης. espieglerie, θ. gaillardise, mievrerie, θ.

Σερπετὸς (ἐκ τοῦ Συρφετὸς ἤ, πιθανώτ, ἐκ τοῦ Ἰταλ. spirituoso), ἡ, ὁν. » Γοργὸς, ἀνηρέμητος, ἀειδίνητος, * ταραξίοικος, σκίρταξ (καθὼς ὠνόμαζον οἱ Λάκωνες τοὺς ἐφήβους). folâtre, gaillard, remuant, semillant, espiègle, égrillard, mievre.

Σεῦκλον (προφ. κοιν. Σέσκλον), φ. (τὸ ἥμερον Παζῖ ἢ κηπευόμενον Λάπαθον). » Σεῦτλον καὶ Τεῦτλον, τευτλίον, τευτλίς. betle (blanche), θ. poirée, θ.

Σήκαλη (ἡ ἄλλ. Βρίζα), γένν. » Ὀλύρα. seigle, ἴδε καὶ παράθ. Ἀσπροσίτι καὶ Καλαμπόκι.

Σηκόνω, ῥ. μετ. » Αἴρω. lever, ôter. » Ἐπαίρω, διαίρω, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀναφέρω. » Βαστάζω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, εἰς τὸ ὕψος αἴρω. hausser, élever, enlever, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. » Ἐγείρω, διεγείρω, ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνορθόω, ἀνίστημι, ἀνιστάω, διανίστημι (ἀπὸ τὸ κρεββάτι). relever. ||. σηκόνω ἀπὸ κατὰ γῆς, ἴδε Παίρνω. ||. σηκόνω τὰ βοῦχά μου ἐπάνω, ἴδε Ἀνασηκόνω. ||. σηκόνω ταὶς ποδιαίς μου, ἴδε Μαζόνω. ||. σηκόνω πανιά. » Αἴρω τὰ ἱστία, πετάνυμι τὸ ἱστίον. faire voile, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. ἐσήκωσεν ὅλα του τὰ πράγματα. » Ἀπήγαγεν. il emporta (enleva) tous ses effets. || » Σηκόνω χέρι (ἵνα κτυπήσω). » Ἀνταίρω ἢ Ἀνταίρομαι (» Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, « Λκ. Λαπιθ.). » Χεῖρας ἀνταίρομαι (Θουκυδ. Γ' 32). ||. ποιὸς ἐσήκωσε πρῶτος χέρι; » Τὶς ἦρξε χειρῶν; » Τὶς πρῶτος ἀντῆρεν (Ἀριστείδ.); « ||. (εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις) σηκόνω τὸ χέρι μου (ἵνα γνωμοδοτήσω). » Χειροτονέω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα. ||. ὅποιος στέργει εἰς αὐτὰ, ἂς σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ τὰ σήκωσαν ὅλοι. » Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. ||. ἐσήκωσε τὸ βαῦδί του (ἵνα τὸν κτυπήσῃ). » Τὴν βακτηρίαν διαράμενος (ἐπαράμενος, ἐπαναράμενος, ἀνατεινάμενος). ||. δὲν μπορεῦσαν νὰ σηκώσουν τὰ κωπιά. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἀναφέρειν (Θκδ.). ||. σηκόνω ποτῆρι (φρσ.), ἴδε Ποτῆρι. ||. σηκόνω τὸν νεκρὸν (τὸ λείψανον) ἵνα τὸν θάψω. » Ἀναιρέομαι. enlever, faire la levée d'un mort. ||. ὅσοι δὲ ἀποθνήσκουν εἰς τὰ χωρία καὶ δὲν τοὺς σηκόνει κάνεις, ἐκείνους ὁ δήμαρχος νὰ εἰδοποιεῖ τοὺς συγγενεῖς των ἵνα τοὺς σηκόνουν καὶ τοὺς θάπτουν. » Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀν-

αιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀνκιρεῖν καὶ θάπτειν «. || . ᾽δὲν σηκόνω κεφάλι. » Οὐδ᾽ ἀνανεύω (ἀνακύπτω). §. σηκόνω εἰς τὸν ὦμόν (τὴν ῥάχιν) μου. » Αἴρομαι, ἀναβαστάζω, φέρω. || . τὸν σήκωσε ᾽ς τὸν ὦμον. » Ἀράμενος (» Ἀναθέμενος) αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. || . ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς ᾽των. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἀράμενοι. || . μία ψωριάρικη καμήλα σηκόνει φόρτωμα πολλῶν γαϊδάρων. » Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία (παροιμ.). || . σηκόνω μπαντιέραν. »Αἴρω τὸ σημεῖον. arborer. || . σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. || . ᾽να ᾽τοῦ σηκόσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν, ἴδε Στήνω.. || . σηκόνει πολλὴν σκόνιν. » Πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Σουΐδ. || . σηκόνω εἰς τὸ πυδάρι (μεταφ.). » Διεγείρω, ἐπεγείρω, ἀναπείθω, μετεωρίζω, ἀναπτερόω. soulever, revolter. || σηκόνω τὸ στράτευμά μου. » Ἀνάγω. décamper. || . σηκόνω τὴν πολιορκίαν. »Λύω τὴν πολιορκίαν. lever le siège. || . σηκόνει πέτσαν (τὸ καύσιμον, βεζικατόρι). »Ἐσχαροῦται, φλύκταιναν ἐπαίρει (Θεοφρ. περὶ Πυρός). || . σηκόνουν σπυριά. »(Ἐπιπλάσματα, ὅσα) ἰόνθους ἐγείρει, « Ἀρετ. || (τὸ ὕφασμα) σηκόνει χνοῦδι. »Κροκύδα ἀνίησι (» Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη, « Ἀριστοφ. παρὰ Ηλδ.). || . σηκώθηκαν ἡ τρίχες ᾽του. » Ὥρθωσεν (» Ἔστησε) τὰς τρίχας, ἔφριξε. ses cheveux se dressèrent (se herissèrent). || . ᾽τὸν σήκωσαν (εἰς τὴν φυλακὴν δηλαδή). » Ἀπήγαγον αὐτόν· » Ἀγώγιμος ἐγένετο· » Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν· » Ἀπήχθη. il fut arrêté (mis aux arrêts). || . σηκόνω κρασὶ (χωρατᾶν, φόρτωμα κτλ.). » Φέρω. porter ; soutenir ; entendre raillerie ; être à l'epreuve de. || . ᾽δὲν εἶνε ἴδιον κάθε σώματος ᾽να σηκόνῃ πολὺ κρασί. » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν «. || . σηκόνω πόλεμον. » Ἀναιρέομαι (» Ἐκφέρω-ομαι, »Αἴρομαι, » Ἐπαίρομαι, » Ἀναλαμβάνω, »Συνίστημι) πόλεμον(καὶ ὁ Θκδ. ἀπαραλλάκτως) » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἠγείρομεν (Θκ. Ἀ, 121). entreprendre la (entrer en) guerre. §. (μιμοῦμαι τὸ ζωγράφισμα, τὸ γράψιμον τοῦ ἄλλου). » Ἀπογράφω-ομαι, ἀποζωγραφέω, ἀποτυπόω, ἀπεικάζω. copier, ἴδε καὶ Ἀντιγράφω. || σηκόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι. se lever, se relever. || . σηκόνομαι ἀπὸ τὴν πουρνὸ, ἴδε Πουρνό. || . σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀβδωστιὰ, ἴδε Ἀναλαβαίνω. || . ἂν ἤνε γραφτὸ σου ᾽να σηκωθῇς ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστια, θὰ σηκωθῇς, κηὰν φέρῃς ἰατροὺς, κηὰν δὲν φέρῃς. » Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ (Πλάτ. Λαχ.)«. §. »Ἐξαίρομαι, μετεωρίζω (ἐξαίρω) ἐμαυτὸν, εἰς ὕψος αἴρομαι, μετεωρίζομαι, ἀναφέρομαι. s'élever, se hausser, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. §. (ἀντὶ τοῦ Κινῶ διὰ δρόμον· διὰ ξηρᾶς μὲν) » Αἴρω, ἀναζευγνύω (-εύγνυμι), ἀνάγω (»Σκοταῖος ἀναγαγὼν ἀπήει«), τὴν ἀναγωγὴν ποιοῦμαι. se mettre en route. || . ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὰς Ἀχαρνάς. » Ἅραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. || . (διὰ θαλάσσης δέ) » Ἀνάγομαι, αἴρω (» Ἅραντες ἐκ Φοκαΐντος «), ἀπαίρω, ἀφίημι, λύω (» Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας «), στέλλομαι, ἐκπλέω. appareiller, démarrer. §. ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. » Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος· » Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου (Θκδ.)«.

§. (μεταφορ.), ἴδε Ἀποστατῶ.

Σήκωμα (ἀπὸ τόπου). » Ἄρσις, ἔπαρσις. l'action d'élever. §. (ἀπὸ τοῦ ὕπνου). » Ἔγερσις, ἀνέγερσις. reveil. §. (συνκδ. ἀντὶ τοῦ Φυλάκωμα). » Ἀπαγωγή. arrestation, θ.

Σηκωτάκι. » Ἠπάτιον.

Σηκῶτι, ἴδε Συκῶτι.

Σηκωτὸς, ἡ, όν. » Αἰρόμενος, φοράδην, περιφόρητος. porté, que l'on porte.

Σημάδεμμα. »Στοχασμός. l'action d'ajouster (de viser). §. » Ἐπισημασία, tracement. §. designation.

Σημαδεύω. ῥ. μετ. »Στοχάζομαι, καταστοχάζομαι, σκοπεύω, ἐπέχω. viser, mirer, coucher en joue (κυρ. μὲ τὸ τουφέκι κτλ.) §. (βάλλω σημάδι). » Σημαίνω (-ομαι), κατασημαίνομαι, ἐπι(ἐν)σημαίνω (-ομαι). marquer, tracer, noter, désigner. || . σημαδεύθηκε (λέγουν ἡ γυναῖκες, ὅταν πρώτην φορὰν ἰδῇ ἡ κόρη τὰ γυναικεῖά ᾽της. Μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν ᾽το ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης·) » Καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει«.

Σημάδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ζ. 169. Εἰς δὲ τὸ Α. τῆς Ὀδυσ. 125, λέγει: » Σήματος ὑποκοριστικὸν κοινότερον εὕρηται Σημάτιον, κατὰ τὸ γράμμα γραμμάτιον· Σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκολουθεῖ μὲν ἀναλογίᾳ τῇ Χεῖμα χειμάδιον, δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι«). »Σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα, δεῖγμα, σήμαντρον, σύμβολον, σύσσημον (ὅθεν τὸ κοιν. Σουσοῦμι). signe, marque, θ. indice. §. » Ἐπίσημον, σήμαντρον, χα-

φακτὴρ, τύπος (» Τύπον ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ«, Πλάτ.), σῆμα. enseigne, θ. || . αὐτὸ τὸ σημάδι εἶνε διὰ ὅλους, διότι ὅλοι εἶνε φαλακροί. » Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν, ὥστε ἁπάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα (Λουκιαν.)«. || . εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα 'του σημάδι μίαν μυῖγαν. » Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον. « §. σημάδι (εὐλογιᾶς, πληγῆς κτλ.) » Οὐλὴ, ὠτειλή. cicatrice, θ. couture, θ. §. σημάδι (ἡ ἄλλ. Βοῦλα καὶ Τουρκ. Μπέγκι). » Στίγμα. marque, θ. §. σημάδι (καλὸν, κακὸν κτλ.). » Σημεῖον, οἰωνός. augure, présage. || . καλὸ σημάδι. »Αἴσιος (»Δεξιὸς) οἰωνὸς (ὄρνις). bon augure. || . κακὸ σημάδι. » Ἀπαίσιος οἰωνὸς (ὄρνις)· Μοχθηρὸν σημεῖον. mauvais augure. §. σημάδι (τὸ ὁποῖον βάλλουν ἵνα 'το ἐπιτύχουν ῥίπτοντες). »Σκοπος. but. §. σημάδι (τὸ Τουρκ. Ἐμαγέτι), ἴδε τὴν λέξιν (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σημαδιακὸν (τὸ πολύτιμον στολίδι). » Κειμήλιον, ἄγαλμα (ποιητ.). joyau.

Σημαίνω (κρούω τὴν καμπάναν ἢ τὸ σήμαντρον), ῥ. μετ. » Σημαίνω, κωδωνίζω. sonner, tinter.

Σημαντικὸς, ἡ, ὀν. » Ἐπίσημος. marquant, notable. || . ὅλοι οἱ σημαντικοὶ τοῦ τόπου. » Καὶ τῶν ἐγχωρίων ὅσον ἐπίλεκτον. toutes les notabilités du pays, les personnes les plus marquantes de la contrée.

Σημαντοῦρα, ναυτ. (προφ. κοιν. Σαραντοῦρα, ἀπὸ τοῦ) *Σημαντὴρ-ῆρος καὶ Σημάντωρ -ορος (ὁ)· » Πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλὸν,« Ἐπγρ. bouée, θ. bonneau.

Σήμαντρον (ἀρχ. λέξ., καθιερωθεῖσα εἰς τὸ κρουόμενον προσκλητήριον ξύλον ἢ σίδηρον εἰς τὰς ἐκκλησίας). » Σήμαντρον. tarabat.

Σημειόνω, ῥ. μετ. » Ἐπισημαίνομαι (» Καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος, « Πλούτ.), σημειόομαι, ἀποσημειόομαι, ἀπογράφω(-ομαι), καταση μαίνομαι (Δημ.). noter, mettre sur des tablettes. || . ἐσημείωσε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπάρθηκαν τὰ ἄσπρα, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅ,που 'τὰ 'πῆρεν. » Ἀπεγράψατο δὲ καὶ τὴν χρείαν ἐς ἣν ἐλήφθη ταῤῥύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος (Δημ.)«.

Σημείωμα. » Γραμματεῖον, ὑπόμνημα, σημείωσις. mémoire.

Σημειωμένος, ἡ, ον. » Παράσημος, ἐπίσημος (Ἱπποκρ.). contrefait, marqué au B, ἴδε καὶ Μισερός.

Σήμερα, ἐπίῤῥ. ἴδε Σήμερον.

Σημερινὸς (προφ. Σημερνὸς), ἡ, ὀν. » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) σήμερον. d'aujour d'hui.

Σήμερον(προφ. κοιν.Σήμερα).ἐπ.(χρον.). » Σήμερον καὶ Τήμερον. aujourd'hui.

Σημύδα, δ. » Σημύδα. bouleau (τὸ κάμνουν σαρώματα).

Σηρόπι(τὸ). » Σεράπιον (Actuar. Method. Med. Lib. 5, cap. 1). sirop.

Σῆττα (τὸ λεπτοτατον κοσκινον τοῦ ἀλευρίου). » Ἀλευρότησις, τηλία, διάττος (ἡ), κρησέρα. tamis, bluteau, blutoir, sas.

Σιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ισιάζω καὶ Συγυρίζω. §. (εἰς τὴν φράσιν) σιάζε τὸ ἄλογον (ἀντὶ τοῦ Σέλλωσε, καλλήτερον 'να 'τὸ προφέρωμεν, Σάξε, ἵνα ἀναλογῇ μὲ τὸ) » Σάττω-ξω (τῶν ἀρχαίων), ἴδε Σελλόνω.

Σιάκι, ψ. ἴδε Συάκι.

Σιάξιμον, ἴδε Ισιασμα καὶ Συγύρισμα.

Σιγὰ | , ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Σίγα, σιγῇ.

Σιγανὰ | ἠρέμα,ἡσυχῇ, ἀφοψητί, πράως (» Καθες πράως εἰς τὸν κηρον, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων,« Διοσκορ.), μικρὸν (»Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλεγεσθαι μικρὸν, « Ἀρστ.). doucement, tout doucement.

Σιγανός, ἡ, ὀν. »Σιγηλός, ἠρεμαῖος, σιγαλέος, ἤρεμος. taciturne, ἴδε καὶ Σιωπηλός. || . ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι μακρυὰ τὰ ῥοῦχά σου (παροιμ.).

Σιγοβράζω, ῥ.μετ.καὶ ἀμ.»Ἕψω(»Ἑψέω, »Ἕψομαι) μαλθακῷ τῷ πυρί, πράως ἕψειν (ἕψεσθαι) (Διοσκορ.), σταθεύω. faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιδεράδικον (ἐργαστήρι). » Σιδηρεῖον, σιδηρουργεῖον, χαλκεῖον. boutique de forgeron.

Σιδεράκι. » Σιδήριον. petit ferrement.

Σιδερᾶς. » Χαλκεὺς, σιδηρουργός, σιδηρεύς. forgeron.

Σιδερένιος, α, ον.»Σιδηροῦς (κατὰ κρσ. ἀπὸ τοῦ) σιδήρεος. de fer.

Σιδερίτης (ὁ). »Σιδηρῖτις (»Ἐλξίνη καὶ Κλύβατις, καὶ Σιδηρῖτις, καὶ Παρθένιον, καὶ Περδίκειον, πάντα ἐπὶ ἑνὸς φυτοῦ, « Σχολ. Νικανδ. Θηρ.), περιστερεὼν, ἱερὰ βοτάνη, ἱεροβότανον. verveine, θ. §. crapaudine, θ. ἴδ. Ἀνεμόχορτον, καὶ Κολλητσίδα καὶ Παρθενοῦδι.

Σιδερικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ σιδερικὰ, τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν). » Σιδήρια,σίδηρος (συνεκδοχ.). ferrement, ἴδε καὶ Σύνεργον. §. (τὸ τῶν γεωργῶν). »Γεωργικὸν σκεῦος. instrument aratoire.

Σίδερον, μέτ. » Σίδηρος (ὁ). fer. §. (τὸ τοῦ καραβιοῦ). »Ἄγκυρα. ancre. §. (τὸ τῆς θύρας). » Μοχλὸς (σιδηροῦς). barre de fer, θ. ἴδε καὶ Σύρτης. ||. ἂν ἦνε τὸ σίδερο' βαλμένο' 'ς τὴ θύρα' τῆς αὐλῆς. »Εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται (Θεοφρ. Χαρ.)«. §. σίδερα (τὰ), πλ. (τὰ τῶν φυλακωμένων. » Κλοιὸς σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι, « Ἐτυμολογ. » Δεσμὰ καὶ πέδας καὶ ποδοκάκας καὶ σίδηρα, « Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ρωμαϊκῶν Γ', 57). » Δεσμὰ (τὰ), δεσμὸς, πέδη, κλοιὸς (κυρ. τοῦ λαιμοῦ, ὁ Τουρκ. Μπουκαγιᾶς). fers, πλ. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα. » Δέω, εἰς πέδας δέω (Ἡρόδ.) «. ||. λέγεις ὅτι σ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, χωρὶς νὰ πταίῃς τίποτε. » Φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. «

Σιδεροπαυκάμισον. » Θώραξ. cuirasse, θ. cotte de maille, θ.

Σιδε(δη)ροστιὰ, ἐργ. ἴδ., Πυροστιά.

Σιμὰ, ἐπίῤῥ. ἴδε Κοντά.

Σιμόνω, ῥ. μτβτ. καὶ ἀμτβτ. (ἐκ τοῦ) » Σιμόω (»Τὴν ἰγνύαν σιμώσας,« Ἡλ..), ἴδε Πλησιάζω.

Σιμωτινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κοντινός.

Σινάπι (τὸ ἄλλ. Χαρδάλι), φ. (ἀπὸ τοῦ) »Σινάπιον (ὑποκορ. τοῦ) Σίναπι (τὸ), νάπυ-υος (τό). moutarde, θ. sénevé.

Σιναπίδι (τὸ Τουρκ. Αᾶκι, εἶδος ῥαπίνης μὲ τὴν ὁποίαν βάφουν τὰ κόκκινα τομάρια. Καλὸν 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) » Σινωπὶς, μίλτος ἡ Σινωπικὴ. rubrique de Sinope; laque, θ.

Σινόδι (ἡ μεγάλη Συναγρίδα, ἴδε τὴν λέξιν), Ψ. »Συνόδευς, συνοδοντίς. dentale.

Σιππούρα (προφ. κοιν. Τσιππούρα, ἴσ. ἐκ τοῦ) »Ἵππουρος, Ψ., ἴδε Χρυσόφρυς.

Σιρόπι (τὸ), ἴδε Σηρόπι.

Σιτάρι, ἀρ. » Κάρυς (τὸ), κάρυον, καρῴων, κύμινον Αἰθιοπικὸν, καρναβάδιον. carvi.

Σιτάρι, γένν. (ὑποκ. τοῦ) »Σῖτος, πυρός. bled, froment (τὸ καλλίτερον). ||. ἔκαμε κ' ἡ Νιάδα σιτάρι (παρ. διὰ τοὺς παρ' ἀξίαν εὐδοκιμοῦντας. Ἡ Νιάδα (Θυνιὰς) εἶνε δυτικόν τι παράλιον ἀμμῶδες καὶ ἄκαρπον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν: » Ἔκαμε κὴ Ἀευσίνα στάρι). »Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς· » Δίδεται καὶ κακοῖσιν ἄγρα «.

Σιταρχήθρα, π., ἴδ. Σκορδαλός.

Σιταρόσπυρον. » Κόκκος σίτου. grain.

Σιταρόψειρα, ἐντ. »Τρωξ-ωγὸς(ὁ). charançon, cosson, calandre, θ. chate peleuse.

Σιτσούνι (ἡ στενὴ τρύπα, ἀπὸ τὴς ὁποίας χυνόμενον τὸ νερὸν τοῦ νερομύλου, κτυπᾷ τὴν πτερωτὴν καὶ 'τὴν κάμνει 'να γυρίζῃ). »Σίφων. abée, θ.

Σίφωνας. »Τυφὼν, σίφων. trombe, θ. siphon, échillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόφιλον.

Σιχαίνομαι, ῥ. ἀπ. » Βδελύττομαι, δυσχεραίνω, μυσάττομαι, ἀποστρέφομαι (»Ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον,« Γαλ.), ἀπατροπιάζομαι, σικχαίνω (-ομαι), σικχάζω (-ομαι), ἀηδίζομαι, προσοχθίζω. s'en dégoûter, abhorrer. ||. σιχάθηκα τὸ κρασὶ (τὸν ὕπνον, τὸ φαγητ.λ.). »Διαβέβλημαι πρὸς τὰ σιτία (τὸν οἶνον)· » Ὕπνον ἀπεχθαίρω καὶ ἐδωδὴν (Ὅμηρ.). je me suis brouillé avec le vin.

Σίχαμα (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα). » Βδέλυγμα, μῦσος (τό). abominable, abomination, θ.

Σιχαμερὸς, ἡ, ὸν. » Βδελυρὸς, βδελυκτὸς, μυσαρὸς, ἀηδὴς, δυσχερὴς, ἀποτρόπαιος, κατάπτυστος, στυγερὸς. dégoûtant.

Σιχασιά. » Βδελυγμία, ἀηδία, δυσχέρεια, σικχασία. dégoût. §. (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα), ἴδε Σίχαμα.

Σιχασιάρης, α, ικον. » Σικχὸς, δύσκολος, δυσάρεσος. dégoûté, délicat, difficile.

Σιωπή. » Σιγὴ, σιωπή. silence. §. σιωπὴ, ἐπ. (παρακελ.)! » Σῖγα! paix! paix-là.

Σιωπηλὸς, ἡ, όν. » Σιγηλὸς, σιωπηλὸς (-ρὸς), σιωπῶν, σιγαλέος. taciturne, silencieux, morne.

Σιωπῶ, ῥ. οὐδ. »Σιγάω, σιωπάω. taire, se taire, garder le silence.

Σκάθαρος (καὶ κατ' ἐπέκτασιν, Ἀσκάθαρος), ἐντ. »Κάνθαρος. scarabée, escarbot, fouille-merde.

Σκαθαρῶνι, π. ἴδε Φλῶρι.

Σκαθί, π. » Ἀκανθὶς, ἀκανθυλὶς. tarin.

Σκάλα (Λατιν. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Σχαλὶς). » Κλίμαξ. escalier, echelle (ἡ περιαιρετὴ), θ. degré. ||. ἡ σκάλα τοῦ καραβιοῦ. »Ἀνα(»Δια-, »Ἀπο)βάθρα. §. (τὸ προέχον εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδόμημα, ὅπου ξεφορτώνονται τὰ καράβια), ἴδε Λιμάνι. §. (συνεκδ. πόλις παραθαλασσία, ὅπου φορτώνονται καὶ ξεφορτώνονται ὅσα εἰσάγονται ἀπὸ, ἢ ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν). » Ἐπίνειον, ἐμπόριον καὶ ἐμπορεῖον, κλίμαξ (» Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γραφ. Μακ. Α). echelle, θ. ||. ἡ Σμύρνη εἶνε σκάλα τῆς Ἀνατολῆς. »Σμύρνη Ἰωνίας· ἐπίνειον. « §. (τὸ Τουρκ. Ζεγγί [Τσαγγίον] τοῦ ἐφιππείου: » Τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κρουσθέντος ἐν τῇ σκάλᾳ, θροηθεὶς

ὁ ἵππος κτλ. Λέων Γραμ., καὶ ἄλλως Κατόχ.). » Ἀναβολεύς. étrier.

Σκάλεθρον, ἐργ. (μὲ τὸ ὀπ. οἱ φουρνάροι ἀνακατόνουν τὴν φωτιὰν καὶ τραβοῦν τὰ κάρβουνα καὶ τὴν στάκτην τοῦ φούρνου). » Σκάλευθρον, σκάλευρον. instrument avec le quel on remue la braise et les charbons du four.

Σκαλίδα, ἐργ.(γεωργ.), ἴδε Σκαλιστῆρι.

Σκαλίζω, ῥ. μετ. » Ζητέω, ἀναζητέω, μαστεύω, ἔρευναν (ζήτησιν) ποιέομαι, γυρεύω («Περιστερὰς ἧφίει, κἀκείνας ἐκέλευε γυρεύειν,» Στράβ.), ἀνερευνάω (διερευνάω) -ομαι, σκαλεύω (» Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν, «). chercher, fouiller, demander, fureter. §. σκαλίζω τὸ χωράφι (περιβόλι κτλ.)»Σκαλεύω(-ίζω), σκάλλω,σκαλιδεύω. sarcler. §. σκαλίζω πέτραν. » Ξέω, γλύφω, ἐγχαράσσω(-ττω), ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω. sculpter, graver, gratter. || . διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βούλλαν ἕνα δέλφινα. »Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι (Πλούτ.) «.

§. σκαλίζω τὰ 'δόντιά μου. » Γλύφω τοὺς ὀδόντας (Κλήμ. Ἀλεξανδρ. Παιδαγ. Β'). §. (ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνω, ἴδε τὴν λέξιν. || .μὴ 'τὰ σκαλίζῃς (φρσ.) »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον (παροιμ.) «. || . σκάλιξ' τὴν φωτιάν. » Τὸ πῦρ ἀνα(ὑπο)σκάλευσον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.) «. remuez le feu.

Σκάλισμα. »Ζήτησις, ἀναζήτησις, ἔρευνα. recherche, θ. §. (τῶν φυτῶν). »Σκαλεία, σκάλευσις,σκάλσις (Θεοφρ.). sarclage. §. (πέτρας). » Γλυφὴ, χάραγμα, γλύψις, γλύμμα. sculpture.

Σκαλιστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταὶς πέτραις). »Σμίλη, λαξευτήριον, γλυφὶς καὶ γλαφὶς, γλυφεῖον. ciseaux. §. (διὰ τὰ ξύλα), ἴδε Γλύφτης. §. (διὰ τὰ φυτά). »Σκαλὶς, σκαλιστήριον(Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ί, 14). sarcloir.

Σκαλιστής. »Σκαλεύς. sarcleur.

Σκαλιστὸς, ἡ, όν. » Γλυπτὸς, λαξευτός. sculpté, gravé.

Σκαλοκέφαλον. » (πρῶτος) Βαθμὸς, ἡ τῆς κλίμακος κεφαλὴ (» Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἁψικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, « Γραφ.). le haut de l'escalier.

Σκαλόνω (ἀπὸ τοῦ Σκαλίζω) ῥ. μετ. »Ἀν(»Προσ)αρτάω. accrocher, cramponner. §.ῥ. αὐτοπ. »Προσίσχομαι,ἐνέχομαι (»Μαχομένου γὰρ αὐτοῦ, τὸ δορυδρέπανον ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τοῖς νεὼς σκεύεσι,καὶ ἀντελάβετο, « Πλάτ.), προσίσταμαι. s'accrocher, se cramponner, aggriffer καὶ s'aggriffer (κυρ. διὰ ταὶς κάττυις). §. percher (διὰ τὰ πουλιά), ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. » Ἀνέρπω, ἀναῤῥιχάομαι. grimper, gravir (κυρ. βράχους καὶ κρημνούς).

Σκαλοπάτι (τὸ ἄλλ. Σκαλοῦνι). » Βαθμὶς, βαθμὸς, κλιμακτήρ. degré, marche, θ. e helon (τὸ τῆς περιαιρετῆς), montée, θ.

Σκαλοπόδαρον (τὸ πλαγινὸν τῆς σκάλας ξύλον, ὅπου ἀκκουμποῦν τὰ σκαλοπάτια). » Ἐνήλατον. le montant (de l'escalier).

Σκάλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Σκαλόνειν. Ὁ Πολύβιος ὀνομάζει Σκάλωμα τὸ Σκαλοπάτι). » Ἀνάρτησις· ἀναῤῥίχησις. l'action d'accrocher ou de s'accrocher, accrochement.

Σκαλωσιά. » Ἱκρίον καὶ Ἴκριον (» Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικόν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὁποῖα ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 252), πῆγμα. echafaud, echafaudage.

Σκάμμα (παράδοξος μὲ φαίνεται καὶ ἡ συνωνυμία τῆς λέξεως μὲ τὴν σαπουνάδαν, καὶ ἡ διὰ τοῦ Σκάφη ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν 'τῆς δίδει ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς). » Ἀφρόνιτρον, νίτρου ἄφρός. mousse (qui vient sur l'eau de savon).

Σκαμνάκι. » Θρόνος, διφρίσκος, σκολύθριον καὶ σκολύφριον. escabeau, petit tabouret.

Σκαμνὶ (φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ, Σκαμβὸς ὁ στραβός). »Σκίμπους-οδος (κυρ. σκαμνὶ ἡ κρεββατάκι ἀναπαυτικὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ Γαλ. fauteuil ἢ chaise à la Voltaire), κλιντὴρ, θράνος, θῶκος, ἑδώλιον, ἕδρα, διφρίσκος, σκόλυθρος. escabelle, θ. escabeau, placet, tabouret. || . τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. » Δίφρος λοχαίος (Ἀρτεμίδ. Ε, 74). «

Σκανδαλήθρα(τὸ ἄλλ.Σκανδάλι ἢ Σκανδαλίδι). » Σκανδάληθρον, σκάνδαλον καὶ σκανδάλη (Ἀλκίφρ.), πάσσαλος (Πολυδ.), ῥόπτρον. le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλι, ἐργ. (ναυτ. μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ἴδε Σκανδήλι.

Σκανδαλιάρης, α, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Σκανδαλίδι, ἴδε Σκανδαλήθρα.

Σκανδαλίζω (κυρ. κουνῶ τὸ σκανδαλίδι τῆς παγίδας, καὶ μεταφορ. πειράζω τὴν συνείδησιν, δίδω σκάνδαλον), ῥ. μετ.

»Σκανδαλίζω (ἐκκλ.).donner du scandale, scandaliser.

Σκάνδαλον. » Σκάνδαλον (κυρ. ἡ παγίδα, καὶ μεταφ. ὁ πειρασμός, τὸ ἐμπόδιον). tracasserie, θ. intrigue, θ. machination, θ. || . βάλλω σκάνδαλα, ἴδε Βάλλω.

Σκανδῦλι (τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ναυτ. »Καθετὴρ, βολὶς, καταπειρατὴρ, καταπειρατηρία. sonle, θ. || . μετρῶ μὲ τὸ σκανδῦλι (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης). » Βολίζω. sonder.

Σκαντζόχοιρος, ζ. »Ἐχῖνος, ἄκανθος, ἀκανθίων, ἀκανθόχοιρος. hérisson.

Σκάνω (ἀπὸ τοῦ Σχάζω, καθὼς 'τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Κορ. » Ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους συμποσιαστὰς, τριάκοντα πέντε ἔσχασαν πάραυτα, « Χιακ. Ἀρχαιολ.), ῥ. μετ. ἴδε Σπάνω. || . ἔσκασε τρία ἄλογα. »Τρεῖς δ' αὐτῷ ἵπποι ἐρράγησαν (Πλουτ. Ἀρ.). « il creva trois chevaux, il eut trois chevaux crevés sous lui. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαῤῥήγνυμαι, ῥήγνυμαι, λακέω (-ίζω). crever, se crever. || . σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, ἴδε Ἀποθνήσκω. || . σκάνω ἀπὸ τὸ κακὸν μου (τὸν θυμόν μου). »Ἀποπνίγομαι (»Πνίγομαι, »Σμύχομαι, » Ἄγχομαι) τῷ θυμῷ. crever de dépit, enrager, endêver (οἰκ.). || . »Δὲν εἶν' αὐτὰ ἵνα σκάσῃ κἀνείς; » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη (Ἀριστοφ.); « n'y a-t-il pas là de quoi se pendre? || . ὄχ! θὰ σκάσω! » Οἴμοι, διαῤῥαγήσομαι, « Ἀρχῖλ. || . διότι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πεῖσμά 'τους. » Ἀγχόνη γὰρ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα γενήσεται. || . σκάσε, ἐπ.(καταρ.)! » Διαῤῥαγείης! ἐπιτριβείης! p ste! puisses tu crever! || . σκάνουν τὰ χεῖρά (χείλιά, ποδάριά) μου. » Ῥαγάδας ἔσχον. mes lèvres (etc) gercent. || . ἔσκασεν ἡ γῆ (ὁ τοῖχος). » Διεῤῥάγη, ἔχανε. crevassa, se crevassa.

Σκαπέτα, ἐργ., ἴδε Ἀξινορύγι.

Σκάπτω (προφ. κοιν. Σκάφτω), ῥ. μετ. »Ὀρύσσω-ττω (κυρ. λάκκον, χανδάκι κτλ.). creuser. || . σκάπτω πηγάδι. »Φρεωρυχέω. || . σκάπτω τὸ ἀμπέλι (χωράφι κτλ.). » Σκάπτω. labourer, remuer la terre, piocher, bêcher (κυρ. μὲ τὸ λισγάρι), fouir, creuser. §. σκάπτω πέτραν, δακτυλίδι κτλ., ἴδε Σκαλίζω.

Σκάρα (σκεῦος τοῦ μαγειρειοῦ). »Ἐσχάρα (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στιχ. 888). gril.

Σκαρβελόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Σκαρὶ (ἡ Ἰταλ. Καρίνα, τὸ θεμέλιον τοῦ καραβιοῦ). » Στείρωμα, τρόπις (-ιος καὶ ἰδ [ι]), στεῖρα. quille, θ. carène, θ.

§. (τὰ ξύλα καὶ ὁ τόπος ὅπου στέκεται τὸ καράβι ἕνα φθειασθῇ). » Ἐσχάριον (» Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἴδε, διὸ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι, βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 153), ἐσχάρα, ναυπήγιον, δρύοχοι. chantier. || . ἀπεφάσισαν 'να φθειάσουν πάλιν ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ (ἀπὸ καινουργῆς δηλ.) διακόσια εἴκοσι καράβια. »Αὖθις ἔγνωσαν ἐκ δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη (Πολυβ.). « || . ἐν ᾧ φθειάνεται ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ μία ἀκέρια ἁρμάδα. »Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου (Πλάτ. Τιμ.). « §. (μεταφορ. ὁ διοργανισμὸς τοῦ σώματος). » Κατασκευὴ, διοργάνωσις. structure, θ. conformation, θ.

Σκαρμός. »Σκαλμός, κωπωτήρ. échome, θ.

Σκαρολάχανον, φ., ἴδε Παρθενοῦδι.

Σκαρόνω, ῥ. μετ. »Τρόπιν (»Δρυόχους) καταβάλλομαι (τίθεμαι. Πλούτ. Δημητ.). mettre sur le sentier. || . ἀπεφάσισαν 'νὰ 'σκαρώσουν πάλιν ἀπὸ καινουργῆς 220 καράβια, ἴδε 'Σκαρί.

Σκάρος, ὁ ψ. »Σκάρος. scare, sarget.

Σκαρούχια (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρούα (Λακων. ἡ καρυὰ), τὰ Σοῦρβα, ἴδε τὴν λέξιν.

Σκάρφη (ἡ λέξις εἶνε ἀρχαία, διότι, κατὰ τον Στράβωνα, Σκάρφη μετωνομάσθη ὁ Ἐτεωνὸς, πόλις τῆς Εὐβοίας: Φαίνεται δὲ ὅτι ἐτχηματίσθη, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ Κάρφη, διότι χρήσιμαι κυρίως εἰς τὴν ἰατρικὴν ἦσαν αἱ ἶνες (τὰ κάρφη) τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ. » Κάρφεα τ' ἐλλεβόρου μελανόχροος, « λέγει ὁ Νίκανδρος [Θηριακ.]. ὁ δὲ Ἀέτ. [Γ', 120] » Ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ καὶ καλλίστου τῶν κυρφίων, «), φ. (φαρμακ.). » Ἐλλέβορος (ὁ καὶ ἡ. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἄσπρος καὶ μαῦρος). ellébore. (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν, μάλιστα διὰ τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ ὑποχονδριακοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς τρελλούς· ὅθεν καὶ λέξιν εἶχον Ἑλλεβορίζειν, καὶ παροιμ. διὰ τοὺς τρελλούς. »Ἑλλεβορίᾳ, Ἐλλεβόρου δεῖται· ἀνάλογον μὲ τὸ ἐδικόν μας· »Εἶνε διὰ ταὶς ἁλυσίδαις, διὰ τὸ Ἐγρὶ-Καπὶ, διὰ τὸν Ἅγι-Ἀντώνη, διὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον κτλ. il a besoin d'ellébore, c'est un homme à enfermer [pour les petites maisons]. Ὁ καλλίτερος ἐλλέβορος ἔβγαινεν εἰς τὴν Ἀντίκυραν, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς Φωκίδος· ὅθεν ἡ

ἄλλη ταυτόσημος παροιμ. »Πλεῖν [»Πλεύσαις] εἰς Ἀντίκυραν«).

Σκάρωμα. » Ἡ τῆς τρόπιδες καταβολή. l'action de mettre un vaisseau sur le sentier.

Σκάσιμον. » Ῥῆξις, ῥῆγμα, ραγὰς (κυρ. τῶν χεριῶν, ποδαριῶν, χειλιῶν κτλ.). crevasse, θ. gerçure, θ.

Σκασμένος, η, ον, ἴδε Ῥαγισμένος.

Σκατόγερος-γρια (ὕβρις ἀπάνθρωπος, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) »Ἐσχατόγηρως(-ρος), σορδαίμων, σορὸς, τυμβογέρων, σαπρόγηρος (ὁ καὶ ἡ). (viellard, vieille) décrépit, vieux pénard.

Σκατόν. » Σκῶρ-ατὸς (τὸ), πέλεθος καὶ σπέλεθος (ὁ), σπέλληξ, κόπρος, ὑπο(ἀπο)χώρημα, ἀποπάτημα, περίττωμα, σκύβαλον. merde, θ. excrément, matière fécale. ||. τρώγει τὰ σκατά 'του. »Σπέλεθον κατέδει (Ἀριστοφ.) «, ἴδε καὶ Χέζω.

Σκατόνω. ῥ. μετ. »Σκατέω, διασκατέω. embrener.

Σκατοχούλιαρον (τὸ), (μετφορ. ὁ ἀνακατωτούρης καὶ φιλετάραχος ἄνθρωπος). »Βορβοροτάραξις (Ἀριστοφ. Ἱππ. 809), ἴδε Χουλιάρα.

Σκαφίδι (ἡ μικρὴ σκάφη, καὶ ἰδιαιτ. ὅπου κοιμίζουν τὰ παιδιὰ καὶ ζυμόνουν). » Σκαφὶς, σκαφίδιον, κάρδοπος (ἡ), τηλία, μάκτρα. huche, θ. sebile, θ. ἴδε καὶ Κούνια.

Σκάφη. » Σκάφη. auge, θ. ||. σκάφη διὰ ζύμωμα, ἴδε Σκαφίδι. §. (τὸ ξύλινον δοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίπτει τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον καὶ ἀλέθεται). »Χώνη. trémie, θ.

Σκαφτιάς (τῶν ἀμπελιῶν, χωραφιῶν κτλ.). » Σκαφεὺς, σκαπανεὺς, σκαπτὴρ (Ξενοφ.). qui pioche (remue la terre). ||. (τῶν πηγαδιῶν), » Φρεωρύχος, φρεωρύκτης. qui creuse des puits. ||. (τῶν μνημάτων). »Νεκροθάπτης, ταφεὺς, τυμβωρύκτης. fossoyeur.

Σκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Σκάπτω.

Σκάψιμον. » Σκαφὴ, σκαφεῖα, σκαπάνη (» Κοινὰ μὲν οὖν τῶν δένδρων ἥ τε σκαπάνη καὶ καὶ ἡ ὑδρεία καὶ ἡ κόπρωσις,« Θεοφρ. Φυτ. Β'), σκαφι(φη)τὸς, σκάφος (ὁ) (Γεωπ.). l'action de creuser (remuer la terre). §. σκάψιμον πέτρας (βούλλας κτλ.), ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρώνω, ῥ. μετ. » Καπυρόω (σῴζεται ἡ λεξὶς), ῥικνόω. faire ratatiner (recroqueviller). §. ῥ. αὐτ. » Καπυρόομαι (Στράβ. 6), ῥικνόομαι, ἕλκομαι (Θφρ. 7). se ratatiner, recroqueviller, se recroqueviller, se déjeter, se cambrer.

Σκέβρωμα. » Ῥίκνωσις, ῥικνότης, καπυρότης. l'état d'une chose ratatinée (recroquevillée).

Σκεβρωμένος, η, ον. »Καπυρὸς, ῥικνὸς, ἐρρικνωμένος. ratatiné, recroquevillé.

Σκέδα. » Παλίμψηστον, διφθέρα. parchemin (pour l'écriture).

Σκέλι. » Σκέλος (τὸ). jambe, θ.

Σκε(σκη)λίδα } (τοῦ σκόρδου). » Ἄγλις
Σκε(σκη)λίδι } (καὶ Ἄγγλις)-ιθος (ἡ), γελγὶς-ίδος, σκελὶς καὶ σκελλὶς, (μεταγ. » Ἀγλίθες, οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ Σκελίδια ἡ συνήθεια καλεῖ, « Σχολ-Νικάνδρ. σελ. 67), ὄνυξ (κυρ. τὸ κάτω μέρος ὅπου φυτρόνουν ἡ ῥίζαις). gousse (d'ail), θ.

Σκεπάζω, ῥ. μετ. » Καλύπτω, συγ(κατα, περι)καλύπτω, σκεπάζω (-άω). couvrir. ||. σκεπάζω 'σπίτι. » Ἐρέπτω, στεγάζω, καταστεγάζω, ὀροφόω, δοκόω. couvrir une maison, mettre la toiture. ||. σκεπάζω ἀγγεῖον (Τουρ. Καπακόνω). »Πωμάζω. fermer avec un (mettre le) couvercle. ||. ἐσκέπασε μὲ τὰ στρατεύματά 'του ὅλα τὰ τριγυρινὰ παραθαλάσσια. » Πάντας τοὺς περὶς αἰγιαλοὺς ἀπέκρυψεν (ἠφάνισε) τῷ πλήθει τῆς στρατιᾶς. «

Σκεπαρνάκι. » Σκεπάρνιον, σκεπαρνίς. petite doloire. §. π. ἴδε Πετροχελίδονον.

Σκεπάρνι, ἐργ. » Σκέπαρνον. doloire, θ.

Σκέπασμα (ἡ πρᾶξις τοῦ σκεπάζειν). »Ἐπι(»Ἐγ)κάλυψις. l'action de couvrir. ||. σκέπασμα 'σπιτιοῦ. »Ὀρόφωσις, ἔρεψις. l'action de mettre la toiture. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τις) » Κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, σκέπαστρον. couverture, θ. ||. σκέπασμα ἀγγείου (τὸ Τουρ. Καπάκι). » Πῶμα, ἐπιθε(θη)μα. couvercle. ||. σκέπασμα τοῦ ἁλόγου κτλ. (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι), ἴδε Σάγισμα. ||. σκέπασμα τοῦ ὕπνου, ἴδε Πάπλωμα.

Σκεπαστὰ (μεταφ.), ἐπ. » Ἀληθότως, ὑπὸ μάλης. sous main.

Σκεπαστή. » Ὄροφος, ὀροφὴ, ὀρόφωμα, στέγη, στέγασμα, τέγος (τὸ). toit, toiture, θ. couverture, θ.

Σκεπὴ (τοῦ 'σπιτιοῦ), ἴδε Σκεπαστή. §. (τὸ λεπτότατον σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουν τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες). »Καλύπτρα, ἐγκαλυπτήριον. crêpe, voile (ἀρσ.). §. (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἔντερα, Τουρκ. Ἰτσ-γιγί.) » Ἐπίπλοον. épiploon, gras double.

Σκιάδι (κυρ. τὸ ψάθινον καπέλλον' καλὸν ὅμως ἦτον ἐὰν ἐγενικεύετο ἡ λέξις).

»Πέτασος, σκιάδιον,καυσία(ἰδίως τῶν Μακεδόνων). chapeau.

Σκιάζομαι, ῥ. μέσ.,ἴδε Ξυππάζομαι καὶ Φοβοῦμαι.

Σκιάζω (ἀπὸ τῶν φοβουμένων τὸν ἴσκιόν τους, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἴδε Ἴσκιος), ῥ. μετ., ἴδε Φοβίζω.

Σκιάντζαρον } (τὸ Τουρκ. Μποζὰν-κορ-
Σκιάχτρον } κουσοὺ), ἴδε Ξυπαστὴρι.

Σκίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Σχίζω κτλ.

Σκιλλοκρομμύδα } (Σκιλλοκρόμμυον ἐ-
Σκιλλοκρόμμυδον } λέγετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.), φ.»Σκίλλα καὶ Σκίλλη, σχῖνος (ἡ) (» Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκίλλαν ἐστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι,« Πλουτ. Περ.). charpentaire, ognon marin, squille καὶ scille, θ.

Σκῖνος, δ., ἴδε Σχῖνος.

Σκίον, ᾽ψ., » Σκίαινα, σκιαδεὺς, σκιὴς (ὀρθ.) σκιαινίς. ombre.

Σκίῤῥος, παθ. » Καρκῖνος, καρκίνωμα. cancre, cancer. §. » Σκίῤῥος (Γαλ.), σκίῤῥωμα. squirre.

Σκλαβιὰ. » Δουλεία. » Αἰχμαλωσία. »Θητεία. esclavage, servitude, captivité, θ.

Σκλαβόνω, ῥ. μετ. » Δουλόομαι, αἰχμαλωτίζω(-εύω), ἐξανδραποδίζω, δουλαγωγέω, ὑποδουλόω, ἀνδραποδίζομαι (-ίζω). asservir, mener en servitude (captivité), faire prisonnier (de guerre); captiver (μεταφορ.)

Σκλάβος (ὁ πωλημένος), α. » Δοῦλος, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος. esclave. §. (ὁ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον). » Αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, δορίκτητος. prisonnier de guerre, captif.

Σκλάβωμα. » Αἰχμαλωσία, ἀνδραποδισμὸς, ὑποδούλωσις, ἐξανδραποδισμὸς,δούλωσις, ἀνδραπόδισις. asservissement.

Σκλῆθρος, δ. »Κλῆθρος (ὁ καὶ ἡ) (»Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τοὔνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ « Εὐξάθ. Ὀδυτ. Ε, 64). aune.

Σκληρὰ, ἐπ. »Ὠμῶς. cruellement, durement, rudement.

Σκληρόκαρδος, η, ον. » Σκληροκάρδιος (ἐκκλ.), ἀτειρέα θυμὸν (σιδήρεον ἦτορ) ἔχων (ποιητ.). qui a le coeur dur, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

Σκληρὸς (ἄνθρωπος), ὴ, όν. »Σκληρὸς, ὠμὸς, ἀπηνὴς, πικρὸς, χαλεπὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτέραμνος, ἀπότομος. cruel, ἴδε καὶ Ἀλύπητος. §. (πρᾶγμα). » Ἀντίτυπος καὶ Ἀντιτυπής. dur, rude.

Σκληρότης (ἐπὶ ἀνθρώπου). » Ὠμότης, σκληρότης, χαλεπότης, ἀπανθρωπία, ἀσπλαγχνία. cruauté, θ. §. (ἐπὶ πράγματος). » Ἀντιτυπία. dureté, θ.

Σκλιβόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Στιλιβόνω.

Σκνίπα, ἐντ. » Κνὶψ καὶ Σκνὶψ-ιπὸς (ὁ καὶ ἡ). moncheron piquant, cynips.

Σκοινὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σχοινὶ κτλ.

Σκόλυμβρος (φυτὸν ἀγκαθωτὸν, τὸ κοιν. Γαειδουράγκαθον καὶ Κεφαλάγκαθον). »Σκόλυμος (ἀμφιβάλλεται ἂν ὁ τοῦ Διοσκορίδου ἦν' ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Θεοφράστου). chardon.

Σκόνι' (ἡ). » Κόνις-εως (ἡ), κονιορτὸς, χνοῦς. poudre, θ. ||. σκόνι' τῶν καρβούνων. » Ἀσβόλη. poussier.

Σκονίζω, ῥ. μετ. » Κονίζω, κονιάω. remplir (salir) de poussière.

Σκονισμένος, η, ον. » Κονισσαλέος, κεκονισμένος. poudreux.

Σκόνταμμα. » Πρόσκομμα, πρόσκρουσμα, παράπτωμα, πρόσπταισμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις. bronchade, θ.

Σκοντάφτω (-άβω) (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Οἱ Γραικοὶ τῆς Η καὶ Θ' ἑκατονταετηρίδος ᾽το ἐπρόφεραν Κονδάπτω), ῥ. ἀμ. » Προσκόπτω, προσκρούω, προσπταίω. broncher, donner contre, chopper, trebucher. ||. τὸ ἄλογον, ὅταν ἔχῃ εὐλύγιστα πόδια, σκοντάπτει ὀλιγώτερον. » Τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπταιστότερον παρέχει τὸν ἵππον, » Ξεν.

Σκοπὸς. » Πρόθεσις, νοῦς, διάνοια, τέλος (τὸ),γνώμη,ἐπιβολὴ,σκοπὸς (μεταφ.). but, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet, dessein. ||. ἔχω σκοπόν. » Μέλλω, διανοέομαι, διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, γνώμην ποιοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπίχω (»Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, «). avoir en vue, viser. ||. ἀλλάζω σκοπὸν, ἴδε Ἀλλάζω. ||. ὁ Ἀρχίδαμος λοιπὸν μὲ τέτοιον σκοπὸν λέγουν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. »Τοιαύτῃ μὲν νῦν διανοίᾳ(»Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε) λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι (Θουκ.)«. ||. ᾽δὲν ᾽μπορεῖ κάνεις ᾽να καταλάβῃ μὲ τι σκοπὸν πέρασεν εἰς τὴν Ἄσπενδον, ἴδε Γνώμη. ||. διότι ὁ σκοπὸς ᾽δὲν εἶνε ᾽να ᾽τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ ᾽να ᾽το κάμῃς. »Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστ. Ηθ.)«. §. (τοῦ τραγουδιοῦ). » Νόμος, μέλος. air.

Σκορδαλιά. »Μυττωτὸς καὶ »Μυττωτὸν (οἱ παλαιοὶ ἐκοπάνιζαν μαζῆ μὲ τὸ σκόρ-

δον καὶ μαύραις ἐληαὶς), σκοροδάλμη καὶ σκορδάλμη, σκορόδων ὑπότριμμα. aillade, θ. ἴδε καὶ Σκόρδον.

Σκορδαλὸς (Τουρκ. Τσαΐρ-κουσοὺ), π. » Κορυδαλὸς, κόρυδος, κορυδαλλὶς, (κυρ. ὁ) alouette huppée, (διότι εἶνε ὑπὲρ τὰ 100 εἴδη); alouette des prés; cochevis.

Σκορδογοῦδι » *Σκοροδοτρίβανον. égrugeoir (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Σκόρδον. φ. » Σκόροδον καὶ Σκόρδον (» Το Κύπριον καλούμενον σκόροδον οὐχ ἕψουσιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται, καὶ ἐν τῇ τρίψει θαυμαστὸν ποιεῖ τὸν ὄγκον ἐκπνευματούμενον, « Θεοφρ. Φυτ. Ζ', 4), μώλυζα (τὸ μονοσκέλιδον). ail.

Σκόρος, ἔντ., ἴδε Σαράκι.

Σκορπίδι, ᾿ψ. »Σκορπίος (ὁ θαλάσσιος ἢ πελάγιος), σκορπὶς καὶ σκόρπαινα (τὸ θηλυκόν ᾿του ἢ ἄλλο εἶδος τοῦ αὐτοῦ γένους, καθὼς τὰ διαστέλλει καὶ ὁ Ἀθήν. » Σκόρπαιναν καὶ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν· ὅτι δὲ διάφοροι καὶ ὁ χυμὸς καὶ αἱ χρόαι εἰσιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ«). scorpion, scorpène, θ. rascasse, vive, θ.

Σκορπίζω, ῥ. μετ. » Σκεδαννύω καὶ Σκεδάννυμι, σκεδάζω, διαῤῥίπτω, διαχέω, διασπείρω, σκορπίζω (μεταγ.), διασκορπίζω, διασκεδάζω. disperser, dissiper, éparpiller. §. ῥ. ἀμετ. αὐτοπ. » Σκεδάννυμαι, διαχέομαι κτλ. se dissiper etc. ||. σκόρπισε τὸ πρήξιμον (σπυρὶ κτλ.) » Διεφορήθη (» Διενήνεκται, » Διελύθη, » Διεχύθη) τὸ οἴδημα (τὸ φῦμα). ||. σκόρπισε τὸ πλῆθος (ἡ συνέλευσις, τὸ μάζωμα κτλ.). » Διελύθη ἡ ὁμήγυρις (ἡ ἐκκλησία κτλ.). s'est rompue (dissouté).

Σκορπίνα } , ᾿ψ. ἴδε Σκορπίδι.
Σκορπίνι }

Σκορπιὸς, ἔντ. » Σκορπίος. scorpion.

Σκόρπισμα. » Διασκεδασμὸς, διασπορὰ, σκορπισμὸς, διασκορπισμὸς, σκεδασμός. dispersion, θ.

Σκορπισμένος, η, ον. » Διεσπαρμένος κτλ., σπορὰς-άδος (ὁ καὶ ἡ). épars, dispersé, éparpillé.

Σκοτάδι, ἴδε Σκότος καὶ §. Χασοφεγγαριά.

Σκοτεινά, ἐπ. » Σκότους, ἐν σκότει, διὰ σκότους (Πλουτ.), σκοταῖος (α, ον). obscurement.

Σκοτεινιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπισκοτέω (-ίζω,-άζω), σκοτίζω, ἀμαυρόω, ζοφόω, γνοφόω. obscurcir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, σκοτίζομαι, ἐπισκοτίζομαι. s'obscurcir §. σκοτεινιάζει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει. il fait brun. ||. ὅτι ἄρχισε ᾿να σκοτεινιάζῃ. » Ἤδη συσκοτάζοντος. sur la brune (οἰκ.).

Σκοτείνιασμα. » Ἐπισκότισις, ἀμαύρωσις, σκοτισμὸς καὶ σκοτασμὸς, ζόφωσις. obscurcissement.

Σκοτεινὸς, ἡ, όν. » Σκοτεινὸς, ζοφερὸς, ζοφώδης, γνοφερὸς καὶ δνοφερὸς, γνοφώδης. obscur, ténebreux, noir, sombre.

Σκοτίζω, ῥ. μετ. (μεταφ.). » Σκοτόω (»Ὡσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, « Πλάτ. Πρωταγ.), ἴδε Ζαλίζω καὶ §. Πονοκεφαλῶ.

Σκοτόνω ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σκοτόω (κυρ. Σκοτίζω. » Βληθεὶς πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθεὶς, « Ἀπολλόδ. Γ', ιά). » Ἀναιρέω, κτείνω, φονεύω, ἀποκτείνω, διαφθείρω, διεργάζομαι, ἀποκτιννύω(-υμι), διαχράομαι. tuer, mettre à mort. ||. σκοτόνω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο βαρὺ πρᾶγμα. » Συγκόπτω. assommer. ||. ᾿τοὺς σκοτόνει κάθε ᾿μέρα ἀπὸ τὸ ξύλο᾿(φρσ. ὑπερβ.). » Πληγαῖς ὁσημέραι συγκόπτων αὐτούς «. ||. σκοτόνομαι, ῥ. παθ. » Ἀποθνήσκω, πίπτω. ||. σκοτόνομαι μόνος μου. »Αὐτὸς ἐμαυτὸν διαφθείρω, ἀναιρέω (κτλ.) ἐμαυτὸν, τὰς χεῖρας προσφέρω ἐμαυτῷ (Πλτ.). se donner la mort, se defaire soi-même. ||. ἐκεῖνος ὅ,που σκοτώθη μόνος ᾿του. »Αὐτόχειρ. suicide. ||. ἐσκοτώθησαν μόνοι των παλληκαρήσια καὶ ὡς ἂν Λάκωνες. »Προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς (Πλβ.)«.

Σκοτίδι } (τὸ) »Σκότος (τὸ καὶ ὁ), ζόφος (ὁ), γνόφος καὶ δνόφος, σκοτία (μεταγ.), κνέφας (ποιητ.) (τὸ). ténèbres, θ. πλ. obscurité, θ. ||. εἰς τὸ σκότος, δὲν ᾿τοὺς εἶδον (μακρόθεν) ἐρχομένους. » Ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν, οὐ προϊδόντων αὐτοὺς (Θκδ.) «. ils ne purent, dans l'obscurité, les voir.
Σκότος }

Σκοτοῦρα, πάθ. » Σκότωσις, σκότωμα, σκοτοδίνη, σκοτοδινίασις, σκοτόδινος, σκοτισμός. éblouissement, vertige, θ. ἴδε καὶ Ζάλη.

Σκότωμα. » Φόνος. meurtre, ἴδε καὶ Φονικόν.

Σκοτωμός. » Φόνος, φονοκτονία, σφαγὴ, ἀνδροκτασία (ποιητ.). massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκουλαρίκι (ὁ Ἐτυμολ. ᾿τὸ γράφει Σκολαρίκιον· ὁ δὲ Πορφυρογέννητος Σχολαρίκιον: » Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα«). »Ἐνώτιον, ἑλικτὴρ (» Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο,«

Λυσ. κατὰ Ἐρατοσθ.), ἐλλόβιον, ἕρμα. boucle (pendant) d'oreilles, θ.

Σκουληκάκι. »Σκωλήκιον (Ἀθην.). vermisseau.

Σκουλῆκι, ἔντ. »Σκώληξ-ηκος (ὁ). ver. ||.—τῶν Ἀμπελιῶν, ἴδε Ἀσβός. ||.—τῶν βιβλίων (ῥούχων κτλ.), ἴδε Σαράκι. ||.—τῆς γῆς. » Δρῖλος. lombric, achée. ||.—τῆς ἐληᾶς. »Κάρπη. chiron. ||.—τῶν κεράτων. »Ἴψ. ||.—τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Λεβίθα. ||.—τῶν κουκκιῶν κτλ. » Μίδας (Θεοφρ.). ||.—τοῦ κρέατος. »Εὐλῆ. ||.—τοῦ μεταξιοῦ. »Σὴρ-ρὸς, Σὴρ Περσικὸς (Ἰουλιαν.), σκώληξ ὁ Σηρικὸς, βόμβυξ, βομβύκιον, μεταξοσκώληξ. ver à soie. ||.—τῶν ξύλων. »Θρίψ, τερηδὼν, δήξ. artison. ||.—τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιταρόψειρα ||.—τοῦ τυριοῦ, τοῦ ἀλευριοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος (τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα), ἴδε Πηδοῦλι.

Σκουληκιάζω, ῥ. αὐτοπ. Σκωληκόομαι (» Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη· » Σκωληκοῦται δὲ μάλιστα μόνα πυρὸς καὶ ἐρεβίνθος,« Θεοφρ., ἴδε καὶ Κόπτω), σκωληκιάω (Ἀχμ. Ὀνειροκρ.), σκωληκοποιέω. engendrer (être infecté) des vers.

Σκουληκιάρικος, η, ον, ἴδε Σκουληκιασμένος.

Σκουλήκιασμα. » Σκωληκίασις, σκωλήκωσις. l'état d'une chose vereuse.

Σκουληκιασμένος, η, ον. » Σκωληκιῶν. qui fourmille (engendre) des vers, vereux.

Σκουληκοφαγωμένος, η, ον. » Σκωληκοβρωτος. vermoulu, rongé des vers.

Σκουλὶ (κυρ. τὸ λαναρισμένον δεμάτι τοῦ λιναριοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Σκόλλυς (ὁ) καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Σκολλὶς (ἡ, κυρ. ἡ κατὰ κορυφὴν πλεξοῦσα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν καὶ τὴν σήμερον παρομοίως). » Πεικός. lin cardé.

Σκοῦλι, φ. (ἡ ῥίζα 'του τρώγεται). »Τραγοπώγων. scorsonère, θ. sasifis.

Σκουμπρὶ, 'ψ., »Σκόμβρος. maquereau.

Σκουντούφλημα, ἴδε Σκόνταμμα.

Σκουντουφλῶ, ῥ. οὐδ, ἴδε Σκοντάφτω.

Σκοῦπα (τὸ ἐργαλεῖον καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου), ἴδε Σάρωμα καὶ Φοῦντα.

Σκουπιδαρειόν. » Φορυτὸς, συρφετός. tas d'immondices (balayures).

Σκουπίδι. » Σύρμα, σάρωμα καὶ σάρμα, σκύβαλον, κόρημα, κάθαρμα. balayure, θ.

Σκουπιδολόγος (τὸ Τουρκ. Φαράσι).

Σκουπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Σαρόνω καὶ §. (καταχρ.) Σφουγγίζω.

Σκούπισμα, ἴδε Σάρωμα καὶ §. (καταχρ.) Σφούγγισμα.

Σκουριά. » Ἰὸς (κυρ. τοῦ χαλκώματος, ἴδε Ἰάρι), σκωρία. rouille, θ. crasse, θ.

Σκουριάζω, ῥ. μετ.» Ἰόω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰόνω). rouiller. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἰόομαι. se rouiller, s'enrouiller.

Σκούριασμα.» Ἴωμα, ἴωσις. rouillure, θ.

Σκουριασμένος, η, ον. » Ἰωμένος. rouillé. §. (μεταφ. ὁ παλαιὸς καὶ ἑπομένως ἄχρηστος). » Ἕωλος, εὐρωτιῶν, ἀρχαῖος. vieux, suranné, ἴδε καὶ Παλαιός.

Σκοῦρος (ἀπὸ τοῦ) » Σκιερὸς ἢ Σκωριόχρους, ἢ τοῦ Λατιν. Obscurus, (ὁ ἄλλ. Μουντὸς), α, ον. » Αἰθὸς, φαιὸς, ἀμαυρὸς, ζοφερός. brun.

Σκουτάρι (τὸ Τουρκ. Καλκάνι. Ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ Γλωσ. τοῦ Κυρίλλ.). »Ἀσπὶς, θυρεὸς, γέῤῥον (κυρ. τὸ πλεκτὸν καὶ τρίκωχον). bouclier.

Σκουτελάκι (κυρ. τοῦ γλυκοῦ), ἴδε Πινακάκι.

Σκουτέλι (τὸ ἄλλ. Πιάτον, ἀπὸ τοῦ) » Σκυτάλη (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ Πίναξ, ὅθεν τὸ Λατιν. scutella, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κοτύλη. Σημειωτέον προσέτι ὅτι τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν, ἄλλως Κυμβάλιον, λέγεται καὶ Σκυτάλιον. » Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον,« Δσκρ. Δ', 92), ἴδε Πινάκι.

Σκουτὶ (ἐκ τοῦ Σκύτος, Λατιν. scutis, ὅθ.) » Χιτὼν, ἱμάτιον, ἴδε Φόρεμα.

Σκουφάτος, η, ον (κυρ. πτηνὸν). » Λοφωτός. huppé.

Σκούφια } (τὸ φόρεμα τῆς κεφαλῆς). »Πί-
Σκοῦφος } λος (κυρ. ὁ ἀμπαδένιος), καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος (ὁ πλεκτὸς βαμβακερινός). bonnet. §. (ἡ φοῦντα 'που ἔχουν μερικὰ πουλιὰ εἰς τὸ κεφάλι 'τους). » Λόφος, λόφωσις. crête, θ. huppe, θ.

Σκουφίτσα. » Πιλίον, πιλίδιον. petit bonnet, beguin (τῶν μωρῶν παιδιῶν).

Σκρόφα (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.). » Ὗς, σῦς, γρομφὰς, γρωνὰς, σύαινα, κάπραινα. truie, θ.

Σκύβαλον (τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων). » Σκύβαλον, κάθαρμα, σινίασμα (Λαυσ.). criblure, θ.

Σκύλα. » Κύων-υνὸς (ἡ). chienne, θ. ||. ἡ σκύλ' ἀπ' τὴ' βιά' 'της, γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά 'της (παροιμ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ποιητοῦ τὸ:) » Καί τε κύων σπερχθεῖσα, τυφλὴν προέηκε γενέθλην.

Σκυλάκι. » Σκύλαξ, σκυλάκιον, κυνά-

ριον, κυνίδιον. petit chien, roquet, ἴδε καὶ Κουτάβι.

Σκυλί, ζ., ἴδε Σκύλος.

Σκυλιάζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λυσσιάζω.

Σκυλήτικος, η, ον. »Κύνειος καὶ Κύνεος, κυνώδης, κυνικὸς, σκυλακώδης. de chien.

Σκυλοβότανον (τὸ ἄλλ. Κουρουνοβότανον), φ. (φαρμακόνει τοὺς σκύλους καὶ ὅσα ζῶα πίνουν μὲ τὴν γλῶσσαν, ὄθεν). » Ἀπόκυνον, κυνεκτόνον κτλ. (Οἱ παλαιοὶ ἔδιδαν τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ εἰς τὸ ἄγριον Παρθενοῦδι. [ἴδε τὴν λέξιν.] κυρ. ὅμως εἶνε τὸ)»Κολχικόν. colchique d'automne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, ἴδε καὶ Φόλλα.

Σκυλόδοντον. »Κυνόδους-όδοντος. dent canine, θ.

Σκυλόκαρδος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Σκληρόκαρδος.

Σκυλοκέφαλος, η, ον. » Κυνοκέφαλος. qui a une tête de chien.

Σκυλοκρόμμυδον, φ., ἴδε Σκιλλοκρόμμυδον.

Σκυλομούρης, α, ικον } (μεταφ. ὡς
Σκυλομούτσουνος, η, ον } ἐπὶ τὸ πλεῖστον). » Κυνῶπις (ἡ), κυνοπρόσωπος. figure de chien, ἴδε καὶ Ἀδιάντροπος.

Σκυλόμυιγα, ἔντ. » Κυνόμυια, κυνόπρηστις. mouche de chien (ou à chien), ἴδε καὶ Τσυμοῦρι.

Σκυλοπόταμον (καταχρ. ἀντὶ Ποταμόσκυλον). » Κυνοπόταμος (Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 128, 21), ζ. (τὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἂν ἦτε κατάχρησις, παρατηρεῖμεν καὶ εἰς τὴν λέξιν Ἱπποπόταμος), ἴδε Βύδρα.

Σκυλόῤῥοδον, φ. (καὶ τὸ ἄνθος τοῦ), ἴδε Ἀγριοτριαντάφυλλον.

Σκύλος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ.), ζ. » Κύων-υνὸς (ὁ καὶ ἡ). chien. ||. Ὅλ' οἱ σκύλοι μιὰ γεννιὰ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἅπας ἐχῖνος τραχύς«.

Σκυλοστάφυλον, φ. ἴδε Ἀγριομελιζάνα.

Σκυλόχορτον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Σκυλόψαρον, ᾿ψ.(εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Κύων (ὁ θαλάσσιος), *σκύλλα, γαλεὸς (ὁ ἀστερίας ἢ ποικίλος), λαμία, λάμνα (» Ἀταρτηρῆς τε δυσαντέα χάσματα λάμνης,« Ὀππ. 370), καρχαρίας καὶ σκύλλα (τὸ κινδυνωδέστερον). chien-marin, loup-marin, lamie, requin, goulu de mer, morue(ἕνα εἶδος ὅ,που τρώγεται ἴδε Γαϊδουρόψαρον).

Σκυλόψειρα, ἔντ., ἴδε Τσυμοῦρι.

Σκύρτος (καλάθι διὰ ᾿ψάρεμμα), ἴδε Κύρτος.

Σκυφτὰ, ἐπ. » Κύβδην, κύβδα. la tête baissée.

Σκυφτὸς, ἡ, ὸν (ἀπὸ τοῦ) » Κυπτὸς (Αἰσχύλ. Χοηφ.). » Κυφὸς, κεκυφὼς, κάτω νενευκὼς, κυρτὸς. courbé, ἴδε καὶ Γυρτός.

Σκύφτω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κύπτω, ᾿ἤ (πιθανῶς καὶ ἐκ τοῦ) » Σκήπτω (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, « τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν εἶνε δυνατὸν ᾿να ἑρμηνευθῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰμὴ διὰ τοῦ » Ἔσκηψαν τὰ κεφάλιά των κατὰ γῆς «), κάμπτω. pencher, incliner, baisser. §. ῥ. μεσ. »Κάμπτομαι, κάτω νεύω καὶ (μονολ.) κατανεύω. baisser, pencher, incliner, se pencher, se baisser. ||. σκύφτω τὸ κεφάλι μου (ἴν' ἀποδείξω ὅτι στέργω).» Ἐπι(»Κατα)νεύω (οὗ ἐναντίον τὸ Ἀνανεύω). faire une signe de tête (pour faire voir qu'on est d'accord, qu'on acquiesce à ce qu'on propose).

Σκύψιμον. » Κάμψις, κλίσις, κατάνευσις. penchement, inclination(de tête), θ.

Σμαλτόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Μαλθόω (ἤ) » Μιλτόω. » Ἐγκαίω. émailler.

Σμάλτος (ἀπὸ τοῦ) » Μάλθη, μίγμα διαφορετικῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως, (ἤ τοῦ) Μίλτος (κυρ. τὸ Κοκκινοχωμα ἤ ὁ κόκκινος Σουλιμᾶς). » Ἔγκαυστον ἤ ἔγκαυτον, ἔγκαυμα (Πλούτ.). émail.

Σμάλτωμα. » Ἐγκαυσις. l' action de peindre en émail (émailler).

Σμαραγδένιος, α, ον. » Σμαράγδινος, ὁ ἐκ σμαράγδου. d'émeraude, fait (garni, orné, enrichi) d'émeraudes.

Σμαράγδι, λίθ. (πολύτ.) (ἀπὸ τοῦ) »Σμαράγδιον(ὑποκορ. τοῦ) Σμάραγδος (λίθος (ἡ) (ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Βιβλ. Θ, 41, ὀνομάζεται) » λίθος χλωρά. émeraude, θ.

Σμαραγδόῤῥιζα (το ᾿ξεθωριασμένον καὶ πρόστυχον σμαράγδι, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐγνώριζαν, καθὼς φαίνεται, οἱ παλαιοὶ), πετρ. (πολύτ.). » Πράσιος καὶ Πρασίτης λίθος, χαλκοσμάραγδος, μαλαχίτης, βήρυλλος καὶ βηρύλλιον. prase, prime (mère) d'émeraude, smaragdoprase, peridor, algus-marine ou héril.

᾿Σμάρι (τὸ κοπάδι τῶν Μελισσῶν, κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) »Ἐσμάριον, ἴδε Μελίσσι.

Σμαρίδα (καὶ Μαρίδα), ᾿ψ., » Σμαρὶς καὶ Μαρὶς. picarel, eperlan (ὁμοιάζει πλειότερον τὴν ἀθερίναν, καὶ τοι μεγαλήτερον), ἴδε καὶ Στρογγύλα.

Σμιγάδι (ἀλεῦρι ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν

γεννήματα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψωμί). »Συμφορτὸς («Συμμιγὴς) σῖτος. meteil (κυρ. σιτάρι καὶ σήκαλη).

Σμίγω (εἰς τοὺς Βυζ. γράφεται Ἐσμίγω. » Μὴ ἐσμιχθέντες τοῖς Τούρκοις «, Πανάρετ. Χρον. Τραπεζουντ. [καὶ πρὸς αἰτ.] » Ἐσμιχθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρὸν «, αὐτ. Τοῦ δὲ Πλουτ. τὸ » Ἐσμιχθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ «, διορθ. »Εἰσὶ, μιχθεῖσαι δὲ κτλ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀνακατόνω καὶ Ἑνόνω. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνταμόνω. ||. ᾽τὸν εἶπεν ὅτι θέλει ᾽να τὸν σμίξῃ (ἀνταμώσῃ) διὰ μίαν ὑπόθεσιν. »Ἐὰν θέλειν εἶ κοινόν τι πρᾶγμα συμμίξαι (Ἡρόδ.) «. ||. ἂν σμίξῃς μὲ κακούς. » Ἂν δὲ κακοῖσι συμμιγεὶς (Θεογν.)«.

Σμιλάγκι, φ. » Σμίλαξ (ἡ λεία, πρὸς διαφορὰν τῆς ἀγκαθωτῆς, ἡ ὁποία ὀνομάζεται τραχεῖα. » Σμίλαξ, φυτὸν ἀκανθῶδες, ἢ ὃ λέγομεν Περιπλοκάδα, « Λεξ. βασιλ.), κισσάμπελος. fragon; liseron, liset, campanette, θ. clochette, θ. vrillée, θ. smilax.

Σμιλάρι (ἐργ. κοπτερὸν διαφόρων τεχνιτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Κουντουράδων καὶ Λεπτουργῶν). » Σμίλη, σμιλίον, ἐγκοπεύς. ciseau, ἴδε καὶ Κοπίδι.

Σμίξιμον (ἀπὸ τοὺς Βυζ. γράφεται Ἐσμιξις), ἴδε Ἀνακάτωμα. §. Ἀνταμωσις, καὶ § Ἕνωσις.

Σμύρνα, ᾽ψ. (ὁμοιάζει πολὺ τὸν) Γόγγρον. »Μύραινα καὶ Σμύραινα. murène, θ. fiûte, θ., ἴδε καὶ Σαλιακοῦδα.

Σνίγι (ὁ ἄλλ. Κούτικας, ἀπὸ τοῦ) »Ἰνίον (κυρ. τ᾽ ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Genick, Germ. ὁ αὐχήν). » Αὐχὴν, τένων (κυρ. τὸ πλατὺ νεῦρον). chignon, occiput (Λατ.), nuque, θ.

᾽Σοδιὰ (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Εἰσοδιὰ κτλ.

Σοινίκι (εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ) » Χοῖνιξ (ἐχωροῦσε 2 ξέστας ἢ 4 κοτύλας, καὶ, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, 2 περίπου λίτρας, καὶ ἐφθανε συνήθως διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· οἱ ἀθληταὶ ὅμως ἐχρειάζοντο, κατὰ τὸν Θεόφραστον [Φυτ. Ἱ, 4], εἰς μὲν τὴν Βοιωτίαν τριημιχοίνικα, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πενθημιχοίνικα· διότι ὁ Βοιωτικὸς σῖτος ἦτον, λέγει, βαρύτατος). chenice, chenic, chenix.

Σοῦβλα (διὰ τὸ ᾽ψητόν). » Ὀβελός. broche, θ. §. (εἶδος ὅπλου). » Σειρομάχης (ὁ). epée, θ.

Σουβλερὸς, ἡ, όν. » Ὀξύς. pointu, perçant. ||. σουγλερὴ φωνή, ἴδε Διαπεραστικός.

Σουβλί, ἐργ. » Ἠπητήριον καὶ Ἠπήτριον, ὀπητήριον, ὀπήτιον, ὀβελίσκος, κέντρον, κεντητήριον, κέστρον. alène, θ. perçoir, poinçon, touret (ἰδιατ. διὰ τὸ Φίλδισι).

Σουβλιὰ (ὅσο᾽ κρέας χωρεῖ ἡ σοῦβλα). » Ὀβελός. brochée, θ. §. (συνεκδοχ. ὁ δριμὺς πόνος). » Νυγμὸς, ἀκὶς (Ἀρετ.). cuison, douleur aigüe (vive).

Σουβλίζω (περνῶ ᾽ς τὸ σουβλὶ), ῥ. μετ. »Πείρω, περιπείρω, ἀναπείρω (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 1007). embrocher. §. (τρυπῶ μὲ τὴν σοῦβλαν). »Διελαύνω. percer, transpercer.

Σουβλοκέφαλος (καταχρ. ἀντὶ Σουγλοκέφαλος), ἡ, ον. »Σφηνοκέφαλος (Στράβ.), σχινοκέφαλος, φοξός. pain de sucre (μεταφ.), dont la tête en a la forme.

Σούγλα (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Σοῦβλα κτλ.

Σοῦδα (στενὴ καὶ μακρὰ δίοδος), ἴδε Μακρυνάρι. (Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς σημαίνει τάφρον, ὅθεν καὶ τὸ Σουδᾶτον ὁμώνυμον τοῦ Φοσσάτου).

Σοῦκλος (ἀπὸ τὸν Δευκάγγ. γράφεται Σίκλα, καὶ Σίτλα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. situla), ἀγγ., ἴδε Ἀναφυρτῆρι.

Σουλῆνα, θαλ. » Σωλὴν (ὁ θαλάσσιος), δάκτυλος, δόναξ, αὐλὸς, ὄνυξ, ἁλεσούριον. couteau de mer, manche de couteau, sollens. §. (ἓν εἶδος εὑρίσκεται μέσα εἰς ταὶς πέτραις). » Φωλίς. pholade, pitaut, dail.

Σουληνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σωληνάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σωλήν. tuyau, tube, conduit.

Σουπιὰ, θαλ. » Σηπία, sèche. ||. τὸ κόκκαλον τῆς —. » Σήπιον. os de sèche.

Σουραῦλι (τὸ Τουρκ. Μισκάλι), ὄργανον (μουσ.) » Σύριγξ (ἡ), ᾽σειραύλιον.

Σουρβιὰ, δ. » Ὄα, ὄη, οἴη, καὶ οὖα. cormier, sorbier, cochène.

Σοῦρβον, (Λατιν.), ᾽πωρ. »Ὄον καὶ Οὖον. sorbe, θ. corme, θ.

Σουρόνω (πεονῶ ὑγρὸν ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ τρυπητὸν, ἵνα καθαρισθῇ), ἐκ τοῦ Σειρόω (Παρβλ. Σουριάζω), ῥ. μετ. » Διηθέω, διϋλίζω, ἐξηπριάζω (Ἱππκρ.), ἠθέω (-ίζω), σακκέω (-εύω, -ίζω) καὶ σακκελίζω (κυρ. ἀπὸ σακκί, διπλωμένον εἰς σχῆμα χωνίου). passer à la chausse (au couloire, au filtre), couler, filtrer. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Στραγγίζω). » Στραγγεύω (-ίζω) (Διοσκορ. καὶ Γραφ.), ἴδε τὸ ῥῆμα.

Σούρουπα, ἐπ. » Ἡδη (» Ἄρτι ἢ »Ἔτι)

συσκοτάζοντος. **au jour faillant, avec le crepuscule.**

Σουρουπόνει, ἀπρ. » Συσκοτάζει. **il commence à faire brun.**

Σουρούπωμα. » Τὸ πρὸς ἑσπέραν λυκαυγὲς (λυκόφως, σκιόφως), ἀμφιλύκη νὺξ, κνέφας, (ὁ Λουκιαν. ἐν Λεξιφ. περιγελᾷ τὸ) ἀκροκνεφές. **le crepuscule (du soir).**

Σούρωμα (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ) »Διήθησις (μὲ τὸ) Σείρωσις. » Διύλησις, ἠθισμός. **l'action de passer par la chausse, filtration, θ.**

Σουσάμι, φ. » Σήσαμον, σησάμη καὶ σησαμὴ καὶ σησαμίς. **sésame.**

Σουσαμόλαδον. » Σησάμινον ἔλαιον(λίπος). **huile de sésame, θ.**

Σουτοῦμι (ἀπὸ τοῦ) » Σύσσημον, ἴδε Μισεῖδι καὶ Σημάδι.

Σουσουράδα, π. (τὸ ὄνομα ἠμπορεῖ 'να δοθῇ γενικῶς εἰς ὅσα πουλιὰ σείουν τὴν οὐρὰν, καθὼς ἡ Καλογρήτσα, ἡ Καρακάξα, τὸ Σχοινοποῦλι, τὸ Ψαροπούλι κτλ. κυρίως ὅμως εἶναι ἡ) » Σεισοπυγὶς ἢ Σεισοῦρα (διὰ τῆς ὁποίας ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου ἑρμηνεύει τὸ) » Ἴυγξ, κίγκλος. **hoche-queue, batte-queue, torcol.** §. **bergeronnette** (τρώγει 'ψάρια). §. **becasseau, cul-blanc, pivette, θ. pied-verd, sifflasson, alouette de mer** κτλ.

Σοῦφρα (τοῦ φορέματος). » *Σφήκωμα, στολίς. **plissure, θ. froncis.** ‖. τὰ ζουνάρια σου λυμένα, κ' ἡ σούφρες τοῦ φορέτατός σου ξετεντωμέναις. » Ζῶναι τε χαλῶσι, κ' οὐχ' ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυρῶσι τείνουσι σέθεν (Εὐριπ. Βακχ.)«.

Σουφρόνω, ῥ. μετ. (κυρ. τὰ 'φρύδια, ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρύομαι, ἴδε Κατσουφιάζω. §. (συνεκδοχ. ὕφασμα.)» Σφηκόω, συνάγω. **plisser, froncer.**

Σούφρωμα. » * Σφήκωσις. **plissure, θ. froncement.** §. σούφρωμα τοῦ προσώπου. » *Συνοφρύωσις. **refrognement, renfrognement.**

Σουφρωμένος (ἴσως ἐκ τοῦ) »Συνωφρυωμένος, ἡ, ον. » Τὰς ὀφρῦς συννενευκὼς (ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἄνθρωπον, ἔχοντα τὰ χείλη καὶ τὸ πρόσωπον σφιγμένα), **renfrogné** (ὅταν δὲ διὰ φόρεμα), » Ἐσφηκωμένος, στολιδωτὸς χιτὼν (Ξενοφ.). **plissé, froncé.**

Σπάγγος (Ἰταλ. Spago). » Σπαρτίον, θώμιγξ-ιγγος (ὁ), μήρινθος (ἡ), λῖνον, λινόδεσμος, καλώδιον. **ficelle, θ.**

Σπάθα (τὸ ξύλον ὅ,που βαστᾷ τὸ ξυλόκτενον), ἐργ. (ὑφαντ.). »*Σπάθη, σπαθίς. **battant.**

Σπαθί. »Ξίφος (τὸ ἴσιον), μάχαιρα (τὸ γυρτόν), σπάθη, ῥομφαία, φάσγανον καὶ ἄορ (ποιητ.). **épée, θ. sabre, θ. cimeterre, θ.**

Σπαθιὰ (σώζεται ἡ λέξις Σπαθέα καὶ Σπαθία εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ τὰ Ὀνειροκρ.). »Ξίφους πληγή. **coup d'épée (de sabre etc).**

Σπαθόχορτον (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων 'του). »Φασγάνιον, ξίφιον. **glaieul.**

§. (διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά 'του). »Ἄσκυρον, ἀνδρόσαιμον, ὑπερικὸν (ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει λέξιν Περίκιν), ὑπέρεικος (ἡ). **millefeuille, mille-pertuis, herbe à la coupure (ou au charpentier, ou au militaire ou de Saint-Jean).**

Σπάλαθρον, φ., ἴδε Ἀσπάλαχτη.

Σπανάκι (κπὶ ὀρθότ. Σπινάκι, ὡς ἐκ τοῦ Spinacium), φ. »'Ονόβλιτον καὶ Ὀνόβλιτον (ἀφιβ.), χηνόπους. **épinards,** πλ. ἴδε καὶ Βλίτον καὶ Χηνοπόδι.

Σπανὸς, ἡ, ὀν. »Ἀειογένειος, ἀγένειος, *λιπόθριξ-ότριχος, οὐ πάνυ εὐγένειος, ψαιδρὸς (Εὐσάθ.), μαδηγένειος (Ἀριστ.), σπανοπώγων (Γαλην.), σπανὸς (Κωνστ. Πορφυρογ. (ἴδε καὶ τὸ Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Πλάνς). **qui a peu (ou qui n'a pas) de barbe.**

Σπάνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Σπάω (»Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Ἡλούτ. Ἀρ. »Καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἱμασιὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι, « Ἡρόδ. ς', 134), συντρίβω, ῥηγνύω(-υμι), θραύω, θλάω,συνθραύω,συνθλάω, κατάγνυμι. **casser, briser,rompre, mettre en pièces, crever, écacher** (καρύδια κτλ.). ‖. ἔσπασαν τὴν θύραν. »Ἐκκόψαντες (»Διαῤῥήξαντες)τὴν θύραν. **ayant enfoncé (forcé) la porte.** ‖. ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι 'του. » Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς, « Ἀριστ. ‖. μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀναθεματισμένος.»Κατέναγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ παλαμναίου,« Λουκ. ‖. σπάνω τὸ κεφάλι μου (ἴνα 'τὸ εὕρω) (φρσ. μεταφορ. ὑπερβολ.). » Παρατείνομαι, παρατείνω ἐμαυτὸν, στραγγεύομαι. **se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'esprit à la torture.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Ρήγνυμαι, ἐκ(διαῤ)ῥήγνυμαι, συντρίβομαι, θραύομαι, θλάσμαι. **crever, eclater, rompre, se crever, casser, briser, se briser** (διὰ τὸ καράβι καὶ τὰ κύματα). ‖. πρὸ τοῦ 'να σπάσῃ ἀκόμη τὸ σπυρί 'του. » Πρὶν ἢ ῥαγῆναι (ἐκραγῆναι) τὸ φῦμα. **avant qu'il crevât,** παρβλ. καὶ

Ἀνοίγω. §. ἔσπασε τὸ στράτευμα (τό χωρίον), (ἐσκόρπισε δηλ.). » Διαλέλυται, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ. se dispersa, se mit en déroute. §. σπάνω ἢ σπάνουν τὰ ἀχαμνά μου (παθ.). » Ῥῆγμα λαμβάνω, ῥήγνυμαι (τὰ ἐντὸς, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα, τὰ περὶ τὴν κύστιν κτλ.). se donner une hernie.

Σπαράγγι. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσπάραγος (ὁ). asperge, θ.

Σπαραγγιά, φ. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ἡ), ἀσφαραγία καὶ ἀσπαραγωνία. la plante de l'asperge.

Σπαράζω, ῥ. αὐτ. » Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω, ἀσπαρίζω, σφαδάζω. s'agiter, palpiter, frétiller.

Σπάραχνον (προφ. καὶ Σβάραχνον), » Βράγχιον. ouies, θ. πλ.

Σπάρος, ὁ. » Σπάρος. espèce de poisson.

Σπάρσιμον. » Σπορά. semaille, θ. l'action de semer (ensemencer).

Σπαρτά (κυρ. τὰ σπαρμένα γεννήματα). » Λήϊον, θέρος (τὸ), σπόριμα (» Ἐπορεύετο διὰ τῶν σπορίμων, « Εὐαγγ.). moisson, θ.

Σπάρτον, δ. » Σπάρτον, σπάρτιον. genêt, (εἶνε διάφορα εἴδη. τὸ γνωστὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶνε τὸ Γαλλ.) genêt d'Espagne ou joncier.

Σπάσιμον. » Θλάσις, θραῦσις, ῥῆξις, ῥῆγμα. rupture, θ. || . σπάσιμον τῶν κυμάτων. » Κυματογή. brisant (ναυτ.), brisement (des flots). §. (παθ.) » Κήλη, ἐντεροκήλη, ῥῆγμα. descente, θ. hernie, θ. rupture, θ.

Σπασμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον). » Κηλήτης, ῥηγματίας. hernieux.

Σπέρνω, ῥ. μετ. » Σπείρω. semer, ensemencer.

Σπήλαιον. » Ἄντρον, σπήλαιον, σπέος (ποιητ. τό). grotte, θ. caverne, θ. antre.

Σπηλειά. » Σπιλὰς (κυρ. ἡ τρυπημένη ὕφαλος πέτρα), σήραγξ, σπήλυγξ-υγγος (ὁ καὶ ἡ), κενεών. cavité sous les rochers.

Σπίθα (ἡ ἀλλ. Τσιμπλίδα). » Σπινθὴρ -ῆρος (ὁ), φέψαλος καὶ ψεψάλυξ. étincelle, θ. bluette, θ. || . Βγάλλω σπίθαις. » Σπινθηροβολέω, σπινθηρίζω. étinceler.

Σπῖνος (Τουρκ. Τζιμδίκ), π. » Σπῖνος, σπῖνα, σπίζα. pinson.

Σπιτάκι. » Οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκημάτιον. maisonette, θ.

Σπιτάλι. » Νοσοκομεῖον. hôpital, infirmerie, θ.

Σπίτι (Λατ.) » Οἶκος, ... maison, logis. || . θὰ τὸν εὕρωμεν ... σπίτι· διότι τὸν περισσότερον καιρὸν κάθεται μέσα. » Ἔνδον καταληψόμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ἔνδον διατρίβει (Πλάτ.) «. il est à la maison. || . εἰς τὸ ὀσπίτι τοῦ τάδε, καὶ ἐλλειπ.) εἰς τοῦ τάδε, ἴδε Εἰς. || . καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐτελείωσα καὶ τὰ εἶχα ἕτοιμα εἰς τὸ σπίτι μου, ἐπήδησε μέσα αὐτὸς νύκτα. » Καὶ ἐμοῦ συντελέσαντος αὐτὰ καὶ ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἕτοιμα, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ οὗτος, κτλ. (Δημ. Κατὰ Μειδ.)«. || . κώνευσαν εἰς τ' ὀσπίτι σου. »Παρὰ σοὶ κατέλυσαν. || . δεκαὲξ συγγενεῖς, καθήμενοι 'ς τὸ ἴδιο' σπίτι. » Ἑκκαίδεκα συγγενεῖς, μίαν ἑστίαν νέμοντες (Πλουτ. Αἰμιλ.). || . καθένας 'ς τ' ὀσπίτι του. » Ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια (Εὐαγγ.)«. chacun chez soi. §. (συνεκδοχ. τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ). »Οἰκονομία. ménage, (ὅθεν. || . ἀνοίγω (βαστῶ) σπίτι. » Οἶκον νέμω. tenir (sa mettre en) ménage. §. (γενεὰ, φαμίλια). Οἶκος, οἰκία, πατριὰ, ἑστία, maison, θ. famille, θ. ménage. || . εἶνε ἀπὸ καλὸν (πλούσιον, τιμημένον, κτλ.) σπίτι. » Οἶκου γεγονὼς ἐνδόξου (πλουσίου, κτλ.). il est de bonne maison.

Σπιτικόν. » Ἑστία, οἰκία. πατριά. famille, θ. ménage. || . μὲ τ' ὀσπιτικόν του, ἢ μὲ ὅλον του τ' ὀσπιτικόν. »Πανέστιος, πανοίκιος, πανοικεὶ καὶ πανοικὶ, πανοικεσίᾳ καὶ πανοικησίᾳ. avec toute sa famille.

Σπιτικὸς, ἡ, όν. » Οἰκεῖος, ὁ οἶκοι, ὁ κατ' οἶκον, οἰκιακός. familier, de la maison, qui est de la maison. || . σπιτικὸ' σκυλί (κτλ.). (chien etc) domestique, privé. || . σπιτικὸ' ψωμὶ (πανὶ κτλ.). »Αὐτόπυρος καὶ Αὐτοπυρίτης ἄρτος (κυρ. τὸ πρόστυχον ἢ χονδρὸν ψωμί). pain (toile etc) de ménage.

Σπιτονοικοκερὰ (καταχρ.). » Οἰκοδέσποινα, δέσποινα. la maîtresse de la maison.

Σπιτονοικοκύρης (καταχρ.). » Οἰκοδεσπότης. le maître de la maison.

Σπιτόνω (προικίζω μὲ σπίτι), ῥ. μετ. || . (τοῦ παθητικοῦ) σπιτόνομαι, ἀποκτῶ δηλ. σπίτι, γίνομαι νοικοκύρης, ἀνάλογον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Δωματόομαι (» Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια· » Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερὶ, « Αἰσχ. Ἰκ.) devenir propriétaire d'une maison.

Σπιτόσπιτο. » Οἰκόπεδον. emplacement d'une maison).

Σπλῆνα. » Σπλὴν (ὁ). rate, θ. §. (συνεκδ. τὸ πάθος 'της). » Σπληνῖτις(ἡ), σπλῆνες (οἱ). douleurs (mal) de rate, θ. ||. ἔχω σπλῆνα. » Σπληνιάω. avoir mal à la rate.

Σπληνιάρης, α, ικον. » Σπληνιῶν, σπληνικὸς, σπληνώδης. qui a mal à la rate, qui a des affections spléniques.

Σπληνοβότανον, φ. » Σπλήνιον, ἄσπληνον, σκολοπένδριον, τεύκριον, ἡμιονῖτις βοτάνη (πόα), ἡμιόνειον. cétérach (ἡ λέξις εἶν' Ἀραβική), scolopendre, θ. doradille, θ.

'Σπολλάτη (συνεφθάρη ἀπὸ τοῦ » Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, ταὐτοσήμαντον τοῦ) » Εὐχαριστία, ἴδε τὴν λέξιν. ||. 'Δὲν με εἶπεν οὐτ' ἕνα 'σπολλάτη. » Οὐδὲ χάριν μοι ὡμολόγησεν. il ne m'en a pas seulement dit grand merci. ||. -'νὰ τὸ 'σπολλάτη! » Ταῦτ' ἀπολελαύκαμεν. voilà le grand merci.

Σπολοκάνι (τὸ κρασὶ ὅ,που πίνομεν μετὰ τὸ νίψιμον, ὅθεν φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ) » Ἀπὸ λεκάνης. » Ἐπινιπτρὶς καὶ μεταπτρὶς κύλιξ. pour rincer les dents.

Σποριάζω, ῥ. αὐτ. » Σπερματόομαι, σπερματίζω. monter en graine.

Σποριασμένος, η, ον. » Σπερματίας, σπερματίζων. monté en graine.

Σπόρος. » Σπέρμα, σπόρος. semence, θ. graine (διαφόρων φυτῶν), θ. ||. 'βγῆκε (κτύπησε) ς τὸν σπόρον (διὰ τὰ φυτά), ἴδε Ξεβλασταρόνω. §. (συνεκδ. ὁ καιρὸς τοῦ σπόρου). » Σπορητὸς, σπόρος. semailles, θ. πλ. §. (τὸ σπέρμα τῶν ζώων). » Θορὸς, γονή. semence, θ.

Σπουργίτης (ὁ) } , π. (εἶνε πολλὰ εἴδη).
Σπουργίτι (τὸ) }

» Στρουθίον, στρουθὸς, πυργίτης (στρουθός). moineau (de muraille), passeran, friquet (τὸ μικρότατον εἶδος), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Σπρώξιμον, ἴδε Κούντημα.

Σπρώχνω (ἀπὸ τὸ) Προώθω ἢ Προωθῶ (μέλλ. κατὰ κρσ. Πρώσω), ῥ. μετ. ἴδε Κουντῶ.

Σπυράκι, πάθ. » Φυμάτιον, élevure, θ.

Σπυρὶ (σιταριοῦ, ῥωδιοῦ κτλ.), ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Πυρὴν (ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ) » Σπυρὰς (= Σπύραθος. » Μύρρας τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας, « Ἱππκρ.). » Κόκκος (ὁ), κόκκων (ἰδιαιτ. τοῦ ῥωδιοῦ). grain. ||. 'τὸ μαζόνουν σπυρὶ-σπυρί. » Σπερμολογοῦσιν, ἐπικοκκίζουσιν, ὀρνίθων δίκην συλλέγουσιν. on le recueille grain à grain.

§. (συνεκδοχ.) ἕνα σπυρὶ λιβάνι, ἴδε Λιβάνι. §. (πόνεμα, πάθος τοῦ σώματος). » Φῦμα. bouton; bube,

'Σταβάρι (τὸ μακρὺξύλον τοῦ ἁλετριοῦ). » Ἱστοβοεὺς (» Ἱστοβοεὺς παρὰ Ἡσιόδῳ, βαρβαριζόμενος νῦν παρὰ πολλοῖς, οἵ φασιν αὐτὸν Σταβάριον, ὡς οἷον ἱστοβοάριον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ, 40· ἀλλοῦ [Ἰλ. Η καὶ Ω] λέγει ὅτι τὰ κατὰ παραφθορὰν λεγόμενα Σταύαρα, οἷς ὅσα καὶ ἑρκίῳ τοίχου αὐλὴ φράττεται, εἴεν ἂν οἱ Σταυροὶ καὶ οἱ σκάλοπες, ἢ χάρακες καὶ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, « ὅθεν καὶ ῥῆμα Σταυροῦν, Σταυρόνειν, = Σταυροῦν.), ἱστοβόη (ἡ). le timon de la charrue.

Στάζω, ῥ. ἀμ. » Σταλάζω(-άσσω), ςάτζω, ἀποστάζω, ἀποσταλάζω, ἀπολείβω (-ομαι). égoutter, s'égoutter, tomber goutte à goutte, découler, suinter. ||. στάζει τ' ὀσπίτι (τὸ βαρέλι, τὸ κουμάρι κτλ.). » Οὐ στέγει, στάζει (» Ἐπισκευάσας τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, « Αἰν. Τακτ. » Ἐν ἀργίαις χειρῶν στάζει ἡ οἰκία, « Γραφ. Ἐκκλ.). la maison (le tonneau) dégoutte (suinte). ||. τὸ κρασὶ στάζει ἀπὸ τὸ βαρέλλι. » Διαῤῥέει, διαχέεται. s'enfuit. ||. στάζει ἀπὸ τὸν ἵδρων. » Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος. tout en nage, tout trempé de sueur. §. (κάμνω 'να στάξῃ, ἢ χύνω σταλαγματιὰ-σταλαγματιά'), ῥ. μετ. » Ἐνστάζω, ἐπιστάζω, ἐνσταλάζω, ἐπισταλάσσω, ἐπιλείβω, στάζω. instiller.

Σταθερὸς, ἡ, όν. » Εὐσταθὴς, ἑδραῖος, ἐμβριθής. constant.

Σταθερότης. » Εὐστάθεια, ἐμβρίθεια. constance.

Σταθῶ(θοῦ)ρι (τὸ ἄλλ. Ξαθῶρι, καὶ Τουρκ. Καδηφὲς), φ. καὶ ἀνθ. » Ἀμάραντος. amaranthe, θ. passe-velours.

Στακὸς, ὀστρ. » Κάραβος (» Ἀστακοί τε γῶς τὰ ποδ' ἔχει μικρὰ κάραβος |Ἐπίχ. παρ' Ἀθ.]. Αὐτὸς κυρίως εἶνε τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον εἰς τὸ Βυζάντιον Μποτζέκι, καὶ μόνον σχεδὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην περὶ Ζ. Δ', 2), κάμμαρος, ἀστακός. homard, ecrevisse de mer (la grande).

Στακουδάκι, ὀστρ. » Καραβὶς (ἡ θαλασσία). ecrevisse de mer (la petite), langouste, salicot καὶ salicoque.

Στάλα
Σταλαγματιὰ } . » Ῥανὶς, σταγὼν, σταλαγμὸς, στίλη (» Στίλα, στίλη, τὸ οὐδὲν· καὶ τὸ τυχόν· ἔστι δὲ ὁ σταλαγμὸς «), ψεκὰς, ἀπόσταγμα. goutte, θ. ||. σταλαγματιὰ
Σταλιὰ

-σταλαγματιά, ἐπ. »Στάγδην. goutte à goutte. || . 'δὲν ἔχει στάλαν. » Ἀργυρίου μηδὲ ψεκάς (Ἀριστοφ. Εἰρ.), (καὶ τὸ ἀσειότατον τοῦ Χίου Θεοκρίτου:) »Λέξεων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμὸς (Στοβ. Ας'). il n'y a pas brin, pas un clou, pas un zest. || . διατὶ 'να μὴ κοιμηθοῦμε' μιὰ' σταλιὰ' (φρσ.); » Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον σίλλν (Ἀριστοφ. Σφ.); « pourquoi ne pas dormir un bien petit? ἴδε καὶ Κουκοῦτσι καὶ Πάπαλα.

Σταλίζω (ἀναπαύομαι τὸ μεσημέρι εἰς τὸν ἴσκιον, κυρ. διὰ τα πρόβατα), ῥ. ἀμ. » Μεσημεριάζω. se reposer pendant les chaleurs de l'été (il ne se dit que pour les moutons).

Στάλσιμον. » Πέμψις-εως (ἡ). envoi, l'action d'envoyer.

Σταμάτισμα. »Ἐπίστασις (Ξενοφ. καὶ Θεοφρ.), ἐπίσχεσις. l'action d'arrêter ou de s'arrêter; étanchement (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά).

Σταματόνω (τεντόνω μὲ καρφιὰ τομάρι ἢ γουναρικὸν ὑγρὸν, ἵνα μὴ σκεδρώσῃ ξηραινόμενον), ῥ. μετ. »Διαπασσα(ττα)λεύω, θρανεύω, σπαδίζω (Ἡρόδ. Ε, 25). étendre par des clous.

Σταματῶ, ῥ. μετ. » Ἐφίστημι, ἐπέχω, ἀνακωχεύω (κυρ. τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος). arrêter; étancher (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά). || . 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να σταματήσουν τὸ αἷμα. » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε) «. || . (ἰατρικὸν) ὅ,που σταματᾷ τὸ αἷμα. » Ἰσχαιμον. qui étanche (arrête) le sang. || . ὁ ἐλέφας ὅταν ἔχῃ διάῤῥοιαν, 'τὸν δίδουν ζεστὸν νερὸν, καὶ 'τοῦ σταματᾷ. » Ὅταν δὲ ἁλῷ διαῤῥοίᾳ ὁ ἐλέφας, ὕδωρ θερμὸν διδόασι πίνειν καὶ ἵστησι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἡ, 25) «.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπαθ. » Ἐφίσταμαι, ἐφίσημι τὴν πορείαν, ἐπέχω, ἐπέχομαι. s'arrêter, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Σταμάτωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Διαπασσά(ττά)λευσις. l'action d'étendre par des clous.

Στάμενον (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Στάμενα (λέξ. ἀχρ. τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀπὸ τοῦ) » Ἱστάμενα (ὡς ζυγιζόμενα), ἴδε Φλουρί.

Στάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Στάγμα (»Στάγμα τῆς ἀνθεμουργοῦ, « Αἰσχ. Πέρσ.), (ἐν μὲν συνθέσει κάθε νερὸν ἐξατμισμένον διὰ τοῦ Λαμπύκου, καθὼς Ῥοδόσταμμα, Κυπρόσταμμα κτλ.) » Στακτὸν, στακτή. eau, θ. (ἰδιαιτέρως δὲ καὶ ἁπλῶς τὸ χρησιμεῦον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) » Κοσμητικὸν (νᾶμα ἢ ὕδωρ, τὸ ἄλλ. ... lait virginal, cosmétique.

Στάμνα
Σταμνὶ } ἴδε Λαγύνα.

Στάνη (κυρ. ὁ κατάσκιος τόπος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ζῶα τὸ μεσημέρι. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει) » Στάλη (ἔχει ὅμως τὸ σύνθετον Βουστάνη), ἴδε Μάνδρα.

Στανικὸς, ἡ, όν. » Ἄκων, ἀκούσιος. involontairement, malgré. || . ἐτσιμάζετο, ἂν καὶ μὲ ἀγανάκτησιν καὶ στανικῶς 'του, 'να ἐκστρατεύσῃ. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον(Ἡρωδ.) «.

Στάξιμον. » Ἐπίσταξις, στάξις, ἀπόσταξις (Θεοφρ.). écoulement goutte à goutte, suintement, instillation, θ. égout.

Σταπίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σταφίδα κτλ.

Στασίδι (κυρ. τῶν ἐκκλησιῶν, 'δὲν πειράζει, νομίζω, ἂν μεταδοθῇ ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ τοῦ θεάτρου). » Βάθρον, ἕδρα, ἐδώλιον. stalle, loge, θ.

Στάσιμον (ὁ τρόπος τοῦ στέκειν). »Στάσις. tenue, θ. posture, θ. §. (τὸ ζαμάτισμα). » Ἐπίσχεσις. l'action de s'arrêter. || . στάσιμον τοῦ οὔρους. » Ἰσχουρία. suppression (retention) d'urine.

Στατε(τῆ)ρα (ἡ)
Στατέρι (τὸ) } ἴδε Καντάρι.

Σταῦλος (ἀχοῦρι διὰ τὰ βώδια). » Βουστάσιον, βούσταυμον. étable à bœuf, θ. vacherie. || . σταῦλος τῶν ἀλόγων, ἴδε Ἀχοῦρι.

Σταυράγκαθον, φ. ἴδε Μοσχάγκαθον.

Σταυρεβοήθειμοι (φρ. εὐκτ., ἡ ὁποία κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον)! » Ἀγαθῇ τύχῃ! croix de par Dieu, θ.

Σταυραετὸς (ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους), π. » Χρυσαίετος ἢ Λαγοφόνος. aigle royal.

Σταυρείδα, φ. » Γεντιανὴ (ῥίζα), κενταύριον. gentiane (croisette), θ.

Σταυρὶ (μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μέσην, ὅπου θηλυκόνονται τὰ μεριὰ καὶ τὸ κωλοκούκκουρον). »Κοτύλη, κοτυληδών. le haut de la hanche, l'emboiture de la tête du fémur.

Σταυρίδι, 'ψ., ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-croisé.

Σταυροβότανον. »Ἄλισμα, δαμασώνιον.

Σταυροδρόμι. »Τετραόδιον (Γλωσσάρ.). carrefour.

Σταυρομύτης, π. » Δοξίας. bec-croisé.

...ρόνω εἰς τὸν σταυρὸν),

Σταυρ... Ἀνασταυρόω, σταυρόω, ἀναρτάω (προσπήγνυμι) ἐπὶ ξύλου. crucifier, attacher à la croix. §. (διπλόνω σταυροειδῶς). »Πτύσσω, συμπτύσσω. croiser. ||. σταυρόνω τὰ χέριά μου. » Τὰς χεῖρας πτύσσω (Σοφοκλ.), συμπλέκω (Θκδ.), συντίθημι. croiser les bras. ||. σταυρόνω τὰ ποδάριά μου. » Συγκάμπτω τὰ σκέλη. croiser les jambes. §. ῥ. ἀμ. ||. ᾽δὲν σταυρόνουν καλὰ ἡ ποδιαῖς (τοῦ φορέματος). » Οὐ πτύσσονται.

Σταυροπόδης, ισσα, ικον, ἴδε Διπλοπόδης.

Σταυρός. » Σταυρὸς (κυρ. τὸ Παλοῦκι), τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον. croix, θ. ||. κάμνω τὸν σταυρόν μου. » Τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ κατασημαίνομαι. faire le signe de la croix. §. (συνεκδοχ. ἡ προσευχή). ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Ἀστήρ. etoile, θ.

Σταυροχόρτι, φ, ἴδε Σιδερίτης.

Σταύρωμα (ἡ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις). » Σταύρωσις. crucifiement. §. (τὸ σταυροειδὲς δίπλωμα). » Πτύξις, σύμπτυξις. l'action de croiser (plie).

Σταφίδα. » Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς ἢ Ὀσταφίς. raisin sec.

Σταφιδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σταφιδόομαι, ἀποσταφιδόομαι (Θεοφρ.). se cuir comme le raisin au soleil.

Σταφίδιασμα. »*Σταφίδωσις. l'état du raisin sec.

Σταφιδιασμένος, η, ον. » * Σταφιδωτὸς, ἐσταφιδωμένος. cuit comme le raisin sec.

Στάφνη (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν καὶ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, τὸ ἄλλ. Νεροζύγι, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Βαρύδι). » Στάθμη (κάθετος), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτη, σταφύλη. cordeau, ligne, θ. plomb.

Σταφνίζω (ἰσάζω ἢ μετρῶ καὶ σημαδεύω μὲ τὴν στάφνην), ῥ. μετ. » Σταθμάω (-άομαι), σταθμίζω. niveler, tirer au cordeau.

Στάφνισμα. » Στάθμισις. l'action de tirer au cordeau.

Σταφύλι, ᾽πωρ. » Σταφυλῆ, βότρυς. raisin.

Σταφυλίτης. » Ἐπιγλωττὶς(-ωσσὶς), κίων, κιονὶς, γαργαρεὼν, σταφυλὶς καὶ σταφυλῆ (κυρ. ὅταν πρησθῇ. » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ῥοῦφ. [ἀλλ᾽ ὁ Ἱππκρ. λέγει:] » Ὁκόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν«). luette, θ.

Σταφυλόῤῥωγα, ἴδε Ῥῶγα.

Σταχολόγημα. » Σταχυλογία. glanage.

Σταχολόγος. » Σταχυολόγος, καλαμήτρια καὶ καλαμητρίς. glaneur-euse.

Σταχολογῶ, ῥ. μετ. » Καλαμάομαι, σταχυολογέω. glaner.

Σταχόνω (μεστόνω, κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. ἀμ. » Σταχυόομαι. épier.

Σταχτερὸς, ἡ, ὸν (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Σεντζαπί). » Σποδοειδὴς, σποδιὸς (» Ἡ φάσσα χρῶμα ἔχει σποδιὸν, ἡ δὲ τρυγὼν λευκόν [ἀνοικτότερον δηλ. καὶ βαθύτερον σταχτερὸν] «), τεφρώδης, τεφρὸς (» Ἡ γέρανος οὖσα τεφρὰ, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, « Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10), λευκόφαιος, φαιὸς (» Τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν ὅταν μιχθέντα φαιοῦ ποιήσῃ φαντασίαν, « Θεόφρ. περὶ Χρωμ.). cendré.

Στάχτη (ἀπὸ τὸ Στακτὴ [κονία], παλαιὸν ἐπίθ. τῆς θολόστακτης). » Σποδὸς (ἡ), τέφρα, σποδιά. cendre, θ. ||. στάχτη ζεστὴ, ἴδε Ἀνθρακιὰ καὶ Χόβολη. ||. καμμένον ᾽ως οὗ ᾽να γένῃ στάχτη. » Κεκαυμένον ἄχρι τεφρώσεως (Διοσκορ.)«.

Σταχτόνερον, ἴδε Θολόσταχτη.

Σταχτόπανον (τὸ πανὶ ὅπου κάμνουν τὴν θολόσταχτην). » Κονιατήρ. charrier.

Σταχτοπαίπαιλη(μεταφ. γυναῖκα ἢ κόρη ἀδυνάτου κράσεως, καὶ διὰ τοῦτο καθημένη πλησίον τῆς γωνιᾶς, ἑπομένως ῥυπαρὰ, ἀηδὴς κτλ.). » Σποδεύνης. cendrillon, accouvée.

Σταχτόπηττα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). »Σποδίτης (»Ἐγκρυφίας)ἄρτος. fouace, θ.

Στάχυ (τό) » Στάχυς καὶ Ἄσταχυς-υος (ὁ). épi.

Στέγνη (ἡ), ἴδε Ξηραΐλα.

Στεγνόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Στεγνόω (τὸ Στύφω καὶ Στερεύω· ὅθεν τὸ παρὰ Διοσκορ. » Ἐστεγνωμένη μήτρα«). »Ψύχω (» Χειμῶνος ὥρ,ᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, « Αἴσ.), ἀναψύχω (» Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον, « Πλούτ. Θεμιστ.), διαψύχω (» Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντας διαψύξαι«, Θκδ). sécher, mettre à sec. ||. στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε Ἀέρας. §. ῥ. ἀμ. » Ἀναψύχομαι. sécher, ressuyer.

Στεγνὸς (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ Στερεὸς καὶ Σκεπασμένος· ὁ Γαλλην. ὅμως ἔχει: » Στεγνὸς πυρετὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει«), η, όν. » Ξηρὸς, ἄνικμος. sec-éche.

Στέγνωμα. »Ψύξις. l'action de sécher (ressuyer).

Στειλιάρι. » Στειλε (λει)όν (» Στειλειὸν δὲ αὐδετέρως τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην Στειλειάν, ἤγουν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 236) καὶ Στελεόν. manche, θ.

Στεῖρα (γυναῖκα). » Στεῖρα, ἄγονος, στερίφη, ἄφορος (Ἱπποκρ.). stérile, θ. brehaigne (κυρ. διὰ τὰ ζῶα).

Στεκάμενος, η, ον. (κυρ. νερὸν, ἀπ' ἐναντίας τῷ Τρεχάμενον). »Στάσιμον(ὕδωρ). (eau) stagnante (dormante).

Στεκοῦλι (Τουρκ.Γιαρά-ὀτοὺ), φ. »Σύμφυτον. consoude la grande.

Στέκομαι, ῥ. ἀποθ. καὶ-

Στέκω (ἀπὸ τοῦ) » Ἑστήκω (τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐξέφερον χωρὶς τοῦ ἀρχικοῦ ε), στήκω (» Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει «, Παυλ. Ρωμ. ἐπιστ.), ῥ. οὐδ. » Ἵσταμαι. se tenir, s'arrêter. ||. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ (ἢ Ὀρτσα-λα-μπάντα), ναυτ. ἴδε Πανί. ||. στέκομαι 'ς τὸ σίδερον, ναυτ. » Σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας. être à l'ancre, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. στέκεται καλὰ εἰς τὸ ἄλογον. »Ἐδρασμένος(»Βεβηκὼς) εὖ ἐπὶ τοῦ ἵππου. il a une belle position (assiette) à cheval, il s'y tient bien. ||. ἡ βοῦκα στάθηκε 'σ τὸν λαιμόν του, ἢ τὸ φαγεὶ στάθηκε (κάθησε) 'σ τὸ στομάχι 'του. » Προσέστη αὐτῷ (» Ἤδη φαγών τι πώποθ', οἷον γίγνεται, ὀψάριον, ἔκαμες καὶ προσέστη τοῦτό σοι; [Β'.] Ἔγωγε πέρυσι κάραβον φαγὼν, « Πλάτ. παρὰ Ἀθην. Θ', ΛΕ, 385), ἴδε καὶ Κάθουμαι.

§. (ἐμποδίζομαι, παύω), ἴδε Σταματῶ. ||. στάθηκε τὸ ὡρολόγι. » Ἐπεσχέθη. ne joue pas. ||. ἐστάθηκαν τὰ καταμήνιά 'της. » Ἐπεσχέθη αὐτῇ τὰ γυναικεῖα. ||. στάσου (φρσ. προστακτ.)! »Ἐπίσχες arrêtez-vous ! halte-là ! tout beau ! ||. πήγαινε καὶ ἔλα χωρὶς 'να σταθῇς. »Ἐπάνπκε δὲ μηδὲν διατρίψας. allez et revenez sans vous arrêter. §. στάθηκεν (ἀντὶ τοῦ Ὑπῆρξεν), ἴδε Χρηματίζω.

Στέλνω, ῥ. μετ. » Πέμπω, στέλλω. envoyer.

Στενὰ, ἐπ. » Στενῶς. étroitement.

Στένεμμα. » Στένωσις. étrécissement.

Στενεύω, ῥ. μετ. » Στενόω. rétrecir, étrécir. §. ῥ. ἀμ. » Στενόομαι, συμπίπτω. s'étrécir.

Στενόλαιμος, η, ον. » Στεναύχην. qui a le col étroit.

Στενόμακρος, η, ον »Ἐπιμήκης. oblong.

Στενὸς, ἡ, όν. » Στενὸς, συμπεπτωκώς (» Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, «). étroit.

§. στενὸν (μέρος θαλάσσης μεταξὺ δύο στερεῶν) » Πορθμὸς, πόρος, στενόν. détroit, canal. ||. τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Τουρκ. Μπογάζι). »Βόσπορος ὁ Θρακικός. ||. τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ. » Πορθμὸς Γαδείρων §. (πέρασμα διὰ ξηρᾶς μεταξὺ δύο βουνῶν ἢ βουνοῦ καὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κτλ.) » Στενὰ (τὰ), πύλαι (αἱ), αὐχὴν, αὐλὼν, στενοπορία (Δίων Κάσ.). défilé, pas, détroit, gorge, θ. col, ἴδε καὶ Κλεισοῦρα.

Στενοχοῦλι, φ., ἴδε Στεκοῦλι.

Στενόχωρα, ἐπ. » Ἑστενωμένως. à l'étroit, serrément.

Στενοχωρία. » Πίεσις, θλῖψις, στενοχωρία, ἀδημονία. anxieté, θ. perplexité, θ. contrainte, θ. §. (διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν θέρμην). » Δυσφορία, ἄλυσμὸς, ἄση, ῥιπτασμὸς,, ἀδημονία, συνοχὴ (καρδίας). oppression, θ. ||. ἔχω στενοχωρίαν. » Δυσφορέω, δυσφορίᾳ συνέχομαι. se sentir de l'oppression.

Στενόχωρος (ἄνθρωπος, μεταφορικῶς ὁ Ἀνυπόμονος), η, ον. »Ἀνυπομόνητος. impatient. §. (τόπος, 'σπίτι κτλ.). »Στενόχωρος, πνιγηρός. étroit (à étouffer), resseré, étouffant. ||. εἰς στενόχωρας καλύβας. »Ἐν σκηνώμασι πνιγηροῖς«, ἴδε καὶ Πληκτικός.

Στενοχωρῶ, ῥ. μετ. » Θλίβω, πιέζω, συνθλίβω, πνίγω (μεταφ. καθὼς καὶ τὸ) ἄγχω, παρατείνω, συνωθέω, συνελαύνω, συνάγω, ἐπαναγκάζω, καταναγκάζομαι. presser, gêner, oppresser, reduire à l'étroit, contraindre, serrer de près, serrer le bouton à, prendre à la gorge, ἴδε καὶ Βιάζω. ||. στενοχωροῦμαι (προφ.κοιν. Στενοχωρηοῦμαι), ῥ. μέσ. » Θλίβομαι, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, ἀδημονέω, δυσφορέω, δυσχρηστέομαι. se gêner, se contraindre, s'impatienter, ἴδε καὶ Βιάζομαι, καὶ Πειράζομαι, καὶ Πλήχτω.

Στεντωσιὰ (τὸ ξύλον ὅ, που στυλόνει τὰ κλήματα κτλ.), ἴδε Ξύλον.

Στέργω (προφ. κοιν. Στρέγω), ῥ. εὐδ. » Πείθομαι, πείθω ἐμαυτὸν, σύμ(ξύμ)φημι, συναινέω, συνδοκεῖμοι, συγκάτανεύω, ἀποδέχομαι, συντίθεμαι, συγκατα-

τίθεμαι, δέχομαι, ἐνδίδωμι, συγκαταινέω, συνεπιψηφίζομαι, οὐκ ἀναίνομαι. consentir, acquiescer à, s'en tenir à. || ' 'τα στέργετε καὶ σεῖς αὐτά; » Ἡ, καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε (Ξενοφ.); « ||. καὶ ὁ Ξενοφῶν 'το ἔστερξε. »Καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησεν. ||. ἀφ' οὗ ἔστερξαν εἰς αὐτὰ, ἔκαμαν ἀγάπην. »Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται (Ξενοφ.) «. ||. σὲ ἀρέσει λοιπὸν καὶ 'τὸ στέργεις; » Ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσαι ταύτη (Πλάτ. Θεαί) « ; ||. στέργω 'να κακοπάθω καὶ κάτι τι ὠσὰν κατάδικος. »Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι (Γρηγ.) «. ||. 'να στέργωμεν εἰς ὅ,τι μᾶς 'ποῦν. » Παντὶ λόγῳ πλαγίους, ὥσπερ πνεύματι, παραδιδόναι ἑαυτοὺς(μεταφ. Πλάτ.) «. ||. 'δὲν στέργω. » Ἀπαναίνομαι, ἀναίνομαι. ne pas consentir.

§. (τριτοπροσώπως εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις). » Στέργω. être propre ; compatir ; sympatiser. ||. 'τὸν ἔστερξεν ὁ τόπος. » Εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο (τὸ χωρίον). ||. μόνον δὲ τὸν κισσὸν 'δὲν 'τὸν ἔστερξεν ἡ γῆ (τῆς Βαβυλωνίας). »Τὸν δὲ κισσὸν οὐκ ἔσχεν ἡ γῆ μόνον. « ne lui fut pas propre, le lierre se deplut en Babylone.

Στέρεμμα. » Ἀπόσβεσις (πηγῆς, γάλακτος, βρύοντος ὕδατος κτλ.). tarissement.

Στερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξαντλέω. tarir, épuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἐκλείπω, ἀποσβέννυμαι, μαραίνομαι (»Καὶ τὰ ἐγχώρια ῥεύματα μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν «, Ἡροδ. Β', 74). tarir.

Στερεόνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν), ῥ. μετ. » Στερεόω, στηρίζω,ἐπιστηρίζω. affermir,consolider, assurer. ||. διεδέχθησκεν ἀπὸ τὸν πατέρα 'του τὸ βασίλειον καλὰ στερεωμένον. » Διεδέξατο παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν εὖ βεβηκυῖαν«.

Στερνὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). »Ἤπειρος(ἡ), χέρσος(ἡ).terre ferme, continent. ||. στερνᾶς (ἐλλ. τῆς Διά), ἀπὸ στερνᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. ||. (ζῶον, ἄνθρωπος κτλ.) τῆς στερνᾶς. »Χερσαῖος, ἠπειρώτης (ὁ), ἠπειρῶτις (ἡ). terrestre. ||. ἐχάσαμεν τὴν στερνὰν (φρσ. ναυτ.). » Γῆν ἀπεκρύπτομεν. perdre terre.

Στέρνα (Λατιν. cinsterna, ὅθεν τῶν Βυζαντ. τὸ) Κιστέρνα. » Λάκκος (ὕδατος), *λάκκος (κονιωτὸς), δεξαμενὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κύπρον). citerne, θ. ||. νερὸ 'τῆς στέρνας. » Λακκαῖον ὕδωρ «.

Στερνάρι (εἶδος πέτρας διαφανοῦς καὶ σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, εἰς τὴν στερ. Ἑλλάδα μάλιστα, ὡς τσακμακόπετραν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν 'του ὠνομάζετο κοινῶς, Κρύος λίθος). » Ὕελος (ἡ). espèce de pyrite ou marcassite.

Στέρξιμον (προφ. κοιν. Στρέξιμον). »Συγκατάθεσις,συναίνεσις, ἀποδοχή. consentement, assentiment, acquiescement.

Στέρφος, α, ον, ἴδε Στεῖρα.

Στεφάνι (τὸ ἄλλ. Βεργὶ καὶ τὰ ὅμοια). » Στεφάνη (ἡ). cercle, cerceau, ἴδε καὶ Γύρος καὶ Ζουνάρι. §. (τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης). » Γεῖσον, γείσωμα, παρωρρὶς (Ἡρόδ. Β'.), προστέγασμα καὶ προτέγισμα, προστέγιον καὶ προτέγιον. entablement.

Στέφανον (τὸ), (κυρ. τὸ νυμφικόν). »Στέφανος, στέμμα. couronne, θ.

Στεφανόνω (κυρ. εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην. Ὁ Εὐριπ. λέγει. » Σοὶ καταστέψας' ἐγὼ νιν, ἦγον ὡς γαμουμένην, «), ῥ. μετ. »Ἀναδέω, στέφω, στεφανόω. couronner (à la cerémonie du mariage), marier (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερέως). ||. ὅσοι ἐπολέμησαν καλὰ καὶ ἐσκοτώθησαν, ἐστεφανόνοντο μὲ κλωνάρια ἐλιᾶς. » Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θαλοῖς ἀνεδοῦντο «.

Στεφάνωμα (κυρ. τὸ νυμφικὸν, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου). » Ἀνάδεσις στεφάνου, στεφάνωσις, στέψις. la benediction nuptiale, la cérémonie du mariage, épousailles, θ. πλ.

Στηθοκατάῤῥοον, παθ. rhume de poitrine, ἴδε Καταῤῥοή.

Στηθοπάνι. » Στηθόδεσμος, στηθόδεσμον καὶ στηθοδεσμίς, στρόφιον, ἀπόδεσμος, περιστήθιον, ταινία. gorgerette, θ.

Στηθόπλευρον, παθ. » Περιπνευμονία. imflammation de poitrine, ἴδε καὶ Πλευρίτης.

Στῆθος. » Στῆθος (τὸ), στέρνον. poitrine, θ. §. (συνεκδ. τὰ βυζιὰ καὶ ὁ λαιμὸς τῆς γυναικός). »Στέρνα (τά). sein, gorge, θ.

Στημόνι. » Στήμων καὶ Στῆμα, μίτος. chaine, θ.

Στήνω, (ἡ συγγένεια τῆς λέξεως φαίνεται εἰς τὸ Δύστηνος), ῥ. μετ. » Ἵστημι, ἱστάω, ἐγείρω, ὀρθόω. dresser, asseoir. ||. 'να τοῦ στήσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν.

» Ἱδρύσασθαι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ· » Εἰκόνα ἀναστῆσαι αὐτοῦ κατ' ἀγοράν. lui élever (dresser, ériger) une statue dans la place publique. || . στήνω ᾽ξόδεργα (παγίδαν, κτλ.). » Ῥάβδους (» Καλάμους, » Πάγην κτλ.) ἱστάναι (ἱστᾶν)· »Ηγηνύειν πάγας (Ξενοφ.) «, tendre (dresser) des glueaux. || . στήνω τὴν τέντα μου. » Τὴν σκηνὴν πήγνυαι· »Σκηνοποιοῦμαι· »Σκηνοπηγέομαι. dresser sa tente.

Στήσιμον. » Στάσις, ἵδρυσις (κυρ. ἀγάλματος). l'action de placer (dresser, asseoir), érection, θ. pose, θ.

Στιγμή. »Ἀκαρὲς (τὸ) τοῦ χρόνου, στιγμή. moment, instant.

Στιλιβόνω (τὸ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Αουστράρω, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) » Αὐστρόω, ῥ. μετ. » Στιλβόω , στιλβοποιέω, λειαίνω. donner le poli, lustrer, lisser, glacer (κυρ. ὑφάσματα).

Στιλίβωμα. » Στίλβωσις. l'action de polir (e. t. c.), poliment.

Στιλιβωμένος, η, ον. » Ἐστιλβωμένος, λιστός. lustré, lissé, lisse.

Στιλιβωτῆρι. » Στιλβωτρον, στιλβωτήρ. lissoir, ἴδε καὶ Ὑαλιστῆρι.

Στιχάρι (φόρ. ἱερατ.). » Στιχάριον(μεταγ.). soutane, θ. aube, θ.

Στοῖδα. »Σωρὸς, θῖν-ινος (ὁ καὶ ἡ), σώρευμα, συμφόρημα. tas, monceau, amas, ἴδε καὶ Θημωνιά. §. ἐπ. » Σωρηδόν. en tas (monceau).

Στοιβάζω, ῥ. μετ. » Σωρεύω, ἐπισωρεύω, συμφορέω, νέω (μελλ. νήσω. » Ἄρτοι νενασμένοι «), στοιβάζω (Λουκιαν.). entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, amasser, ἴδε καὶ Θημωνιάζω.

Στοίβασμα(-αγμα). »Σώρευσις, συμφόρησις, νῆσις, στοιβασμὸς (Νικ. χρον.), στοιβασία. entassement, amoncelement.

Στοιχειὸ (τὸ κατοικίδιον δαιμόνιον ἢ φάντασμα). » Μορμώ. lutin, esprit follet, farfadet. §. (μεταφ. ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος), ἴδε Φάντασμα.

Στοίχημα (ἡ λέξις ἤτον συνηθισμένη καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ Εὐσταθίου). » Συνθήκη, συνθεσία, περίδεσις, ἄθλον (Θεοκρ. Εἰδ. Η. 11, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σχολιαστής 'του, » Ἄθλον, φησὶ, τὸ κοινῶς Στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας«). pari, gageure, θ. || . βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. || . θέλεις 'να βάλωμεν στοίχημα; »Βούλει περιδόσθαι; « Ἀριστοφ.). || ἐστήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. » Ὄνον ἐκ συνθήκης ἥρεν (Ἱπποκρ.). «

Στοιχηματίζω , ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι (Πλούτ.), περιδίδομαι (Ὁμηρ. καὶ Ἀριστοφ. » Περιδώμεθον δὲ ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοὶ φασι, θῶμεν στοίχημα, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ. 485), τίθημι (» Μόσχον ἐγὼ θησῶ, σὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν, « Θεοκρ. Εἰδ. Η, 14), καταπίθημι (» Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον « ; ὁ αὐτ. αὐτόθι). parier, gager.

Στοιχητὸς (ὁ μισθωτὸς ἐργάτης). » Μίσθιος, μίσθαρνος, μισθαρνῶν, θής-ητος (τὸ θηλ. Θῆσσα), ἔριθος (ὁ Δημοσθ. 'τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ θηλυκὸν), ἐριθεύων. gagiste.

Στοιχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μισθόω,μισθόομαι. louer ou se louer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Στολίδι. » Κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα. ornement, parure, θ.

Στολίζω, ῥ. μετ. » Κοσμέω, ὡραΐζω, καθωραΐζω, καλλωπίζω, καλλύνω. orner, parer, embellir, décorer (διὰ ταὶς οἰκοδομαίς).

Στόλισμα καὶ Στολισμός. » Ἀγλαΐα (» Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαίας ἕνεκα ἵππω χαίτη καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρὰ, « Ξενοφ.), κόσμος, ὡραϊσμὸς, καλλωπισμός. embellissement, décoration, θ.

Στολισμένος, η, ον. » Κεκοσμημένος, λαμπρῶς ἐσταλμένος, εὐπάρυφος. bien-mis.

Στόμα. »Στόμα. bouche, θ. || .τὸ—τοῦ λεκανταριοῦ κτλ. » Χάσμα (καὶ μάλιστα ὅταν 'τὸ ἔχῃ ἀνοικτόν). gueule, θ. §. (καταχρ.) τὸ—τοῦ ποταμοῦ. »Ἐκβολὴ(πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καθὼς καὶ τὸ) προχοὴ,στόμα. embouchure, θ. || .—λιμένος. » Εἴσπλους-ου. l'entrée du port. || .—πηγαδιοῦ. » Στόμιον, ἴδε καὶ φρώχειλον. || .—διαφόρων ἀγγείων. » Στόμιον. orifice, ouverture, θ.

Στοματάκι. »Στόμιον. petite bouche, θ.

Στομάχι (ὑποκορ. τοῦ) » Στόμαχος (κυρ. ὁ Καταπιὼνας, τὸ σουληνάρι διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στομάχι). » Κοιλία. estomac. || . ἐχάλασε τὸ στομάχι 'του. » Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα (Ἡλιοδ. Αἰθ.). §. (συνεκδ. τὸ χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ), πάθ., ἴδε Κακοστομαχιά.

Στομόνω (χαλνῶ τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ κτλ., 'τὸ κάμνω 'να μὴ κόπτῃ), ῥ. μετ. » Ἀμβλύνω, ἀποστομόω, ἀπαμβλύνω. émousser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἀμβλύνομαι, ἀποστομόομαι, ἀπαμβλύνομαι. s'emousser.

Στουμπανίζω, ῥ. μετ. (τὸ ἄλλ. Ξυλοκοπῶ, ἀπὸ τοῦ) » Τυμπανίζω (ἢ μᾶλλον

ἀπὸ τοῦ) » Στυπάζω (τῷ στύπει παίω). rosser, bâtonner, donner la bastonnade, fustiger.

Στουμπάνισμα. »Τυμπανισμός. l'action de rosser (etc), bastonnade, θ.

Στουμπίζω (ἐκ τοῦ, Στύπος ὁ Κόπανος), ῥ. μετ., ἴδε Κοπανίζω.

Στούμπωμα κτλ., ἴδε Στούπωμα κτλ.

Στουππένιος, α, ον. »Στύπινος,ζύπειος.

Στουππί. » Στυππεῖον καὶ Στυππίον καὶ Στυπεῖον. étoupe, θ.

Στουππόνω, ῥ. μετ. » Βύω (κυρ. τὰ ὦτα), πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πωμάζω -όω (σώζεται ἡ λέξις Πουμόνω), ἐπιπωμανύω (-υμι). boucher, bonchonner, étouper, tamponer. §. ῥ. ἀμ. αὐτ., ἴδε Φράζω.

Στούππωμα (ἡ πρᾶξις). » *Ἐπιπωματισμός. l'action de boucher (etc), ἴδε καὶ Φράξιμον. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον). » Πῶμα (σώζεται ἡ λέξις), βύσμα, ἐπιστόμιον. bouchon, tampon, bondon (κυρ. τοῦ βαρελίου, ὁ ἄλλως Πεῖος).

Στουφάτον (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ ψημένον εἰς χύτραν περιχρισμένην καὶ εἰς τὸν φοῦρνον), (ἴδε Θεοφρ. περὶ Πυρός). étuvée, θ.

Στοχαζομαι, ῥ. ἀποθ. » Διανοέομαι, ἐννοέω (-ομαι), βουλεύομαι, ἐφίστημι τὴν διάνοιαν, λογίζομαι, διαλογίζομαι (σώζεται ἡ λέξις), ἐπιλογίζομαι, ἐπινοέω. penser; réfléchir, juger, s'aviser, aviser, songer à (que), ἴδε καὶ Νομίζω καὶ Συλλογίζομαι. ||. αὐτὸ πρέπει ’να ’τὸ στοχασθῶμεν προσεκτικώτερα, ἴδε Καλοστοχάζομαι. ||. πῶς στοχάζεσαι (τὶ γνώμην |σκοπὸν| ἔχεις); ἴδε Γνώμη.

Στόχασις. » Σκέψις, λογισμὸς, φρόνησις. bon sens.

Στοχασμός. » Βουλὴ, ἔννοια, λογισμὸς, ἐννόημα, ἐπίνοια, διαλογισμὸς, διανόημα. pensée, θ.

Στοχαστικὸς, ἡ, όν. »Λογιστικὸς. (»Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι, « Ξεν.). sensé.

Στραβὰ
Στραβοδίβολα } (, ἐπ. » Διάστροφον. de travers, de guingois (χυδ).

Στραβοδίβολος, η, ον. » Διάστροφος (τὸ σῶμα κτλ.). travers, guingois (χυδ.).

Στραβοκύτταγμα. » Ὑπόβλεψις, ὑπόβλεμμα. regard de travers (menaçant).

Στραβοκυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποβλέπω, λοξὸν ἐνοράω, λοξοβλεπτέω, ὑπόδρα (ὑποδρᾰ́) ὁράω (ποιητ). régarder de côté(de travers).

Στραβολαίμης. » Παραυχενίζων, παρακλίνων, παρατράχηλος. torticolis.

Στραβολαιμιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτ. » Διαστρέφομαι (»Παρακινέομαι) τὸν τράχηλον, παρυχενίζω, παρακλίνω, devenir (être) torticolis.

Στραβολέκκα (τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν), ἴδε Μαγκούρα.

Στραβομουτσουνιάζω, ῥ. ἀμ. » Σιλλαίνω, μορφάζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον, μυλλαίνω, διαμυλλαίνω, μωκάομαι, μυχθίζω. faire la moue (des grimaces, des simagrées, des lazzis), grimacer.

Στραβομουτσούνισμα . » Διαστροφὴ προσώπου, μορφασμός. grimace, θ.

Στραβόνω, ῥ. μετ. » Στρεβλόω, δια-(παρα)στρέφω. tortuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Στρεβλόομαι, στρέφομαι (Θεοφρ. Φυτ. Γ'), δια(παρα-, ἀπο)στρέφομαι. se tortuer. ||. τῆς φτελειᾶς τὸ ξύλο ’δὲν στραβόνει καθόλου. » Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον (Θεοφρ.)«. §. (ζερῶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ παθ. Στραβόνομαι), ἴδε Τυφλόνω.

Στραβόξυλον, οἰκοδ. » Ἀντήρεις (ἡ), ἄτλας, γεισίπους καὶ γεισόπους. courbe, θ. étançon. ||. τὸ—τοῦ καραβιοῦ. »Ἐγκοίλιον, νομεὺς, σταμὶν, ἐπιστατὴρ, ἀμφιμήτριον, δρύοχος (ἡ). (Ἴσως τοῦτο ἐννοεῖ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὅταν λέγῃ [Ἱκέτ. 450]: »Γεγόμφωται σκάφος, στρεβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον «). varangue, θ. côte (d'un vaisseau), courbe, θ. πλ.

Στραβοπατῶ (’ποδήματα, παπούτσια κτλ.), ῥ. μετ. » Παραβαίνω. éculer. §. ῥ. ἀμ., ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοποδης, ισσα, ικον. » Βλαισὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔξω), ῥαιβὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔσω), ῥαιβοσκελὴς, στρεβλόπους (Γλωσ. Φιλοξ.). cagneux, bancal καὶ bancroche (οἰκ.), qui a les jambes arquées.

Στραβὸς (ὁ μὴ ἴσιος), ἡ, όν. » Στρεβλὸς, διάστροφος, σκαμβὸς (ὅθεν τὸ Γκαβὸς), σκολιός. tortu, torse, crochu, croche. §. (ὁ στερημένος τῶν ὀφθαλμῶν). ἴδε Τυφλός.

Στραβοστομιάζω, ῥ. οὐδ. (αὐτοπθ.) » Παρειρύσθη τὸ στόμα (Ἱππκρ.) «.

Στράβωμα.»Διαστροφὴ, tortuosité, l'état d'une chose tortue (crochue).

Στραγάλια (τὰ Τουρκ. Λεμπλεμπιὰ, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τρωγάλια (ὅσα ’πωρικὰ σπάνονται). » Ἐρέβινθοι φρυκτοί. pois chiches grillés.

Στραγαλιάνος (ὁ) (ἀπὸ τοῦ) »Ἀστραγαλῖνος, εἶδ. πτην., ἴδε Καρδερίνα.

Στραγγίζω (κυρ. Σρίγγω πανί, λεμόνι, σταφύλια κτλ., ἵνα τὰ ξεζουμίσω. Οἱ Ο'. καὶ ὁ Διοσκορ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Σουρόνω), ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)θλίβω, ἐκ(ἀπο) πιέζω, ἀποθλίττω, ἐξιππόω. exprimer, pressurer, épreindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐξαντλέομαι, στραγγεύομαι (-ίζομαι). égutter. §. (μεταφ. ἐπὶ τῶν λειποσαρκούντων διὰ νόσον, λύπην ἢ κακοπάθειαν, συνώνυμον τοῦ Λυόνω). » Στρεύγομαι (» Στρεύγεσθαι δὲ τὸ στραγγίζεσθαι καὶ οἷον κατὰ σράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν. « Εὐσταθ. Ἰλ. Ο, 512). § (καταχρ. Περνῶ τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὸ πανί), ἴδε Σουρόνω.

Στράγγισμα. » Ἀπόθλιψις, ἐκπίεσις, ἔκθλιψις. l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστῆρι. » Ἠθμὸς καὶ Ἠθμός. chasse, θ. couloir, passoire, θ. étamine, θ., ἴδε καὶ Σουρόνω καὶ Τρυπητή.

Στραγγουλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Στραγγαλίζω (» Κυνηγεσίᾳ δέποτε σραγγαλισθεὶς Δαρεῖος.« Τζέτζ. Ἱστορ. Γ' 550) καὶ Στραγγαλόω. » Στρέφω (»Ἐστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι,« Ἐπικτ. Ἐγχ.), δια(παρα)στρέφω, παραρθρόω, σπάω (»Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων, « Πλ. Ἀρ.), παρακινέω. détordre, donner une entorse. || . στραγγούλισε τὸ ποδάρι του, (ἢ) στραγγουλίσθηκεν. » Ἐστράφη τὸν πόδα (Ἡρόδ.) « il se donna une entorse.

Στραγγούλισμα (ἐκ τοῦ) » Στραγγαλισμός. » Στρέμμα, διάστρεμμα (Ἱπποκρ.), παράρθρημα, παράρθρωσις. entorse, θ. détorse, θ.

Στράτα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. via strata, Ὁδὸς στρωτή), ἴδε Δρόμος.

Στράτευμα. » Στρατὸς, στρατιὰ, στράτευμα, δύναμις. armée, θ. troupes, θ. pl. forces, θ. pl.

Στρατιώτης. » Στρατιώτης, στρατευόμενος. soldat.

Στρειδᾶς(ὁ). »Γαγγαμεὺς, γαγγαμουλκός. pêcheur d'huitres.

Στρεῖδι, θαλ. (κυρ. τὸ) » Λιμνόστρεον, ὄστρεον. huitre, θ.

Στρειδότσεφλον. »Ὄστρακον. écaille, θ.

Στρέμμα (ἴσως ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ » Στρέφειν τὴν γῆν, « Ξενοφ. Οἰκον. ις'). » Πλέθρον (τὸ τρίτον τοῦ σταδίου)· ἄρουρα (μέτρον περιέχον 50 πόδας). arpent. || . μισὸ στρέμμα. » Ἡμίπλεθρον. un demi arpent.

Στρεμματίσχινον (τὸ). »Ἀρπεδὼν, ἁρπεδόνη. cordeau (pour arpenter).

Στρηφογυρίζω (τὸ ἄλλ. Κλωθογυρίζω), ῥ. μετ. » Στροβέω καὶ Στρομβέω, στροβιλίζω, περιστρέφω, στρεφοδινέω, δονέω, βεμβικίζω, συστροβιλέω. faire tourner (tournoyer). || . τί τὰ στρηφογυρίζεις (φρ.); » Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ (Πλάτ. Φαῖδ.); » Τὶ ταῦτα στρέφῃ, τεχνάζῃ τε καὶ πορίζεις τριβάς (Ἀριστοφ.) «; §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ., ἴδε Τριγυρίζω.

Στρηφογύρισμα. » Περιστροφὴ, περιδίνησις, ἑλιγμός, περιέλιξις. tournoiement, vire-volte, θ. vire-vouste, θ.

Στρηνιάρι (ὁ πασσαλίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας κτλ.). » Κόλλοψ, κόλλαβος καὶ κόλαβος. la clef d'une guitarre etc.

Στρίφω, ῥ. μετ. » Στρέφω (» Τὸ ἁράκτῳ στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονά φασι, « Πλάτ.), κλώθω. tordre, tortiller, corder, cordonner. || . φλαμούρια (σχοινιὰ) στρημμένα καλὰ (σφιχτά). « Σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα (Ξεν. Ἀναβ.)«.

Στρίψιμον. » Κλῶσις. tortillement.

Στρίγλα } (ὀνομάζεται κυρ. ἀπὸ τοὺς
Στρίγγλα } ἁπλοῦς ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ φαντάσματα, ἢ θηλυκὰ δαιμόνια, τὸ ὁποῖον κακοποιεῖ μάλιστα τὰ βρέφη [ἴδε Παυσαν. βιβλ. Α, κεφ. ΜΓ']. Ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία εὑρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους καὶ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς Ἑκάτης ἐπίθετα ἦτον καὶ τὸ) » Τρίγληνος (ὅθεν ἡ μετωνυμία. Ἡ αὐτὴ ἐλέγετο προσέτι καὶ) » Γιλλὼ ἢ Γελλὼ οὖς (ἴδε Μιχ. Ψελλ.), καὶ Βριμὼ οὖς, καὶ Μορμὼ (σῴζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), καὶ Ἔμπουσα· (ἀνκλογεῖ καὶ μὲ τὸ) Ἐριννὺς (καὶ μὲ τὸ) Λάμια (ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει: » Στρίγλος, ὄρνεον νυκτίφοιτον, ὁ νυκτικόραξ, « ὀνομαζόμενος ἄλλ. καὶ) Στρίγξ-ιγγός. lutin. §. (μεταφ. γυναῖκα, καὶ μάλιστα γρηᾶ, διεστραμμένη). » Ἔμπουσα (κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης, ἂν δὲν ἤθελε συγχρόνως νὰ φανερώσῃ καὶ ἄλλο τι ἀσεμνότερον). » Ἐριννύς. mechante femme. §. (εἶδ. ἐντόμου), ἴδε Βωδόμυια.

Στριγγλοβότανον, φ. (φαρμακ.), ἴδε Ψάκι.

Στρογγύλα (τὸ Τουρκ. Μεζίκι, καὶ ἄλλ. Γρέτσα), ᾽ψ. » Ἀφύη (ἡ μεμβρὰς ἢ μαινὶς [» Τῆς δὲ θηλείας μαινίδος μορφὴ στρογγυλωτέρα, Ἀριστοτ. Ζ. Ἡ, 29] ἣκε-

στρῖτις). mendole, θ. girelle, θ. cagnet, susole, (Παράβαλ. Βαῦπα).

Στρογγυλάδα. » Τὸ στρογγύλον (περιφερές, κυκλοτερές), στρογγυλότης. rondeur, θ.

Στρογγυλαίνω, ῥ. μετ. » Στρογγυλόω (-ανω,-ίζω,-εύω), στρογγύλλω καὶ στρογγύλω, σφαιρόω, σφαιροποιέω. arrondir.

Στρογγυλοπρόσωπος, ἡ, ον. Στρογγυλοπρόσωπος (Ἀριστοτ. Ζ). qui a le visage rond.

Στρογγυλὸς, ἡ, όν. » Στρογγύλος, κυκλοτερὴς, περιφερὴς, σφαιροειδὴς. rond.

Στρογγυλούτσικος, ἡ, ον. » Στρογγυλίας, ῥέμα στρογγύλος. rondelet.

Στρογγύλωμα, » Στρογγύλωσις. arrondissement.

Στρόμπος (κομμάτι σχοινιοῦ ἢ πανὶ στριμμένον). » Στρόφος, *στροφὶς. cordе, θ. §. (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σχοινεφιλίνδα ἢ Σχοινοβολίνδα. traine-balai, jeu du mouchoir.

Στρουθοκάμηλος, π. » Στρουθὸς (ἡ Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα), στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ). autruche, θ.

Στροφιλὰ (ἀπὸ τοῦ) » Στρόβιλος (ἡ), ἴδε Κουκκουναριά.

Στροφυλίδα ʃ, θαλ. » Στρόμβος. trom-

Στροφυλίδα ʃ be, θ. ἴδε καὶ Κήρυκας καὶ Κοχλιός.

Στρυμόνω (χώνω μὲ βίαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ » Στρύμος τοῦ Ἡσυχίου). » Συνωθέω, συνώθω, συνειλέω. fourrer, fouler.

Στρυμωκτὰ, ἐπίῤῥ. » Βύζην (» Βύζαν ἔμελλον κλήσειν τοὺς ἔσπλους, « Θκ.)

Στρυφνοκάρυδον (τὸ σφικτὸν καὶ δυσκολοπάστρευτον καρύδι). noix angieuse.

Στρυφνὸς, ἡ, ὸν (κυρ. καρύδι, ἠμπορεῖ ὅμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἄνθρωπος). » Στρυφνός. qui est d'une humeur aigre (âcre), ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Στρῶμα. »Στρῶμα. matelas. §.(συνεκδοχ. ὁλόκληρον τὸ κρεββάτι μὲ τὰ στρωσίδια). » Στρωμνὴ, εὐνή. lit. ||. (ἀῤῥωστος) εἰς τὸ στρῶμα. » Κλινήρης, κλινοπετής. sur le côté, ἴδε καὶ Κοιτάμενις. §. (μεταφ. στρῶμα ποταμοῦ). »Κῦτος, ἕλυτρον. lit.

Στρωματόπανον, ἴδε Καναβόπανον.

Στρώνω, ῥ. μετ. » Στορεννύω(-υμι), στρωννύω(-υμι), στρέω(ποιητ.), ἐπιστρωννύω(-υμι), ἐπιστορέννυμι καὶ ἐπιστόρνυμι. dresser (στρῶμα), joncher (τὸ ἔδαφος μὲ κλαδιὰ, ἄνθη, κτλ.), pavor καὶ carreler (μὲ μάρμαρα, τοῦβλα, κτλ.). ||. στρῶσέ μας (ἐλλειπτ.). » Στρῶσον ἡμῖν. faites nos lits. ||. στρώνομαι, ῥ. μεσ. » Κατακλίνομαι, καταβάλλω ἐμαυτόν. se mettre par terre tout au large, ἴδε καὶ Ξαπλόνομαι. ||. στρώθηκε κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὸ χορταρι. » Κατεκλίνη χαμάζε ἐπὶ τῆς πόας. «

Στρωσίδια (τὰ). » Στρώματα. garniture d'un lit.

Στρώσιμον (στρώματος κτλ.). »Στρῶσις. l'action d'étendre(faire) un lit (s'étendre à terre). §. (δρόμου) » Στρῶσις (» Ῥωμαῖοι προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν Ἕλληνες, στρώσεως ὁδῶν, καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς κτλ. «, Στράβ. É). pavement (d'un chemin).

Στρωτὸς, ἡ, όν, ἴδε Ἁπλωτός. ||. μετάνοιαις στρωταίς. » Εδαφιαῖαι προσκυνήσεις (κλίσεις γονάτων, γονυκλισίαι). révérences profondes.

Στυλοκέφαλον. » Ἐπίκρανον, κιονόκρανον, ἀκροκιόνιον. chapiteau.

Στυλόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Στυλόω, στηρίζω, ὑπο(ἀντ.)στηρίζω, ἐρείδω, ὑπερείδω. étayer, asujetir, étançonner, entrésillonner. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους, « Ἀρστ. (Ζ. É, 25). ||. στυλόνω τὰ μάτια μου, ἴδε Καρφόνω.

*Στυλοπάτι. » Στυλοβάτης, piédestal.

Στύλος. »Στύλος. colonne, θ., ἴδε Κιλώνα.

Στύλωμα (ἡ πρᾶξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ στυλόνειν). » Τὸ στηρίζειν (ὑπερείδειν, ἀντιστηρίζειν), στήριξις,στηριγμὸς. étaiement. § (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον). »Στήριγμα,ὑπ.(ἀντι)στήριγμα,ὑπέρεισμα, τὸ ὑπερείδον (ἀντιστηρίζον). étaie, θ. soutien, étançon, étrésillon, ἴδε καὶ Ξύλον.

Στυπτικὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στυπτικὸς, σταλτικὸς. astringent, restringent.

Στυφάδα. »Τὸ στύφον,στυφότης (Ἡλουτ.), στύψις. âpreté, θ. la qualité d'une chose sure (acerbe, etc).

Στυφὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στυφνὸς (» Καὶ τὸ τῶν στυφνῶν κυδωνίων μήλων ἀφέψημα, » Γαλην.), στυφὸς (Βασιλ.), αὐστηρὸς (» Οὐ σμικρὰ δὲ διαφορὰ τῶν σταφυλῶν ἐστὶ, κατὰ τὸ γλυκείας, ἢ αὐστηρὰς, ἢ ὀξείας εἶναι, « Ἀέτ). âpre, acerbe, sur, revêche.

Στυφούτσικος, ἡ, ον. Ὑποστύφων, ὑποστυφος. suret.

Στύφω, ῥ. μετ. ἴδε Στραγγίζω. §. ῥ. οὐδ., ἴδε Στεγεύω.

Στύψιμον, ἴδε Στράγγισμα.

Στύψις (προφ. κοιν. Στύψι), ὁρ. »Στυπτηρία. alun.

Συακάκι, ᾽ψ. » Ἄδμιον (Ὀππ. Ἁλ. Γ), συάκιον. turbotin.

Συάκι, ᾽ψ. »᾽Σύαξ, ῥόμβος. turbot, faisan de mer.

Σύβρασις (προφ. κοιν. Σύβρασι᾽), (καλὴ λέξις, μ᾽ ὅλον ὅτι ᾽δὲν σώζεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων).»Συνέψημα(»Καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται,« Γαλ.). oignon haché qu᾽on fait frire pour asaisonner les mets.

Συγγαμβρος (προφ. κοιν. Σύγαμπρος). »Συγκηδεστὴς, ὁμόγαμβρος, σύγγαμβ,ος. beau-frère.

Συγγένεια. » Ἀρχιστεία, γένος, συγγένεια. parenté, θ. || . εἶ᾽ε στενὴν συγγένειαν μὲ τὸν Ἁγνίαν. » Ἄγχιστα τοῦ γένους (» Ἐγγυτάτω ἢ » Ἐγγύτατα τῷ γένει) οὖσα τῷ Ἁγνίᾳ«. || . εἶχε μακρυνὴν συγγένειαν. » Ἀπωτέρω τῷ γένει οὖσα.

Συγγενεύω (κάμνω συγγένειαν), ῥ. ἀμ. ἴδε Συμπεθερεύζω. §. (εἶμαι συγγενὴς, τὸ αὐτὸ καὶ Συγγενεύομαι), ῥ.οὐδ. »Προσήκω κατὰ γένος, ἀγχιστεύω. être parent, être attaché par les liens de la parenté, appartenir (à telle famille).

Συγγενὴς,-ισσα. » Προσήκων (γένει ἢ κατὰ γένος) τινὶ, ἐπιτηδειος, ὁ (ἡ, οἱ, αἱ, κτλ.) ἐκ γένους, προσγενὴς, ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκογενὴς (κυρ. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ ᾽σπίτι τοῦ αὐθέντου ᾽του σκλάβος, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς εἶδος συγγενείας). parent, proches, πληθ. || . ἐπειδὴ ἦτον συγγενὴς πολλὰ στενὴ (κοντινὴ) μὲ τὸν Ἁγνίαν. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἐγγύτατα) Ἁγνίᾳ«.

Συγγενικὸς, ἡ, όν. » Συγγενὴς, συγγενικός. qui a de la parenté, qui appartient à la famille (à la même famille), qui est de la famille.

Συγγενολόγι. » Οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενικόν. parenté, θ. parentage (ἀχρ.).

Συγκαθιστὸς (εἶδος χοροῦ Ἀλβανικοῦ, ὁμωνύμου καὶ πηδηχτοῦ). »Θερμαυστρὶς (ὅθεν τὸ Θερμαυστρίζειν τοῦ Εὐσταθ.). danse folle (haute), ou l᾽on bat des entrechats.

Συγκαίομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφθάω, διάτριμμα λαμβάνω. s᾽écorcher quelque partie du corps par le frottement. || . ἂν συγκαοῦν τ᾽ ἀχαμνὰ τοῦ παιδιοῦ. » Ἂν παιδίου ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα (Ἱπποκρ.) «.

Σύγκαιρα (μὲ [εἰς] τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν. §. Ἑνωρίς. » Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν αὐτάρκη βίον, χρεωστεῖ νὰ μάθῃ σύγκαιρα νὰ ὀλιγοστεύῃ ὅσον δυνατὸν τὰς ἐπιθυμίας του, » Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 212), ἐπ. ἴδε Καιρὸς καὶ ᾽Νωρίς.

Σύγκαμμα. »Παράτριμμα, διάτριμμα (Ἱπποκρ.), ἔκτριμμα (αὐτ.), ἄφθαι. écorchure (meurtrissure, excoriation) causée par le frottement d᾽une partie du corps contre l᾽autre.

Συγκάτοικος, ἡ, ον. » Συνοικῶν-οῦσα -οῦν, σύσκηνος, ὁμοδίαιτος, ὁμωρίριος, σύνδικος, συνέστιος. qui habite la même maison.

Συγκατοικῶ, ῥ. οὐδ. » Συνοικέω, συγκατοικέω, συνδιαιτάομαι, συσκηνόω, τὴν αὐτὴν νέμω ἑστίαν (Ἡλιοδ. Αἰθιπ.), τῆς αὐτῆς μετέχω στέγης (ἑστίας, οἰκίας). habiter la même maison, cohabiter.

Συγκέρι (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶν᾽ ἀπὸ δυὸ-δυὸ δεμένα τὰ καμπερὰ βώλια). » Ζευκτηρία. attache, θ.

Συγκρατητὰ, ἐπίρ. » Συνεχῶς, ἐν συνεχείᾳ. en se tenant comme par la main.

Συγκρατητὸς, ἡ, όν. » Συνεχὴς, συνεχόμενος. qui se tient comme par la main, contigu.

Συγκρίνω, ῥ μετ »Ἀνατίθημι(-εμαι). ἀντιπαρατίθημι(-εμαι), παραβάλλω, παράλληλα τιθημι (-εμαι), παραλληλίζω, συγκρίνω, παρεικάζω. comparer, confronter.

Σύγκρισις. » Παράθεσις, ἀντιπαράθεσις, παραλληλισμὸς, σύγκρισις. comparaison, θ. confrontation.

Συγκρουστὸς, ἡ, ὸν (πανὶ κυρ.), ἴδε Κρουστός.

Συγυρίζω, ῥ. μετ. » Διευθετέω (-ίζω), εὐτρεπίζω, διατάσσω (-ττω), συν(δια)τίθημι(-εμαι), διακοσμέω, κατὰ χώραν (ἐν χώρᾳ) τάσσω-ττω (Ξενοφ. Οἰκονομ.), παρασκευάζω, καθίστημι, ῥυθμίζω, εὐθετέω (-ίζω) , τημελέω (» Καὶ τημελήσας τὴν κεφαλὴν, » Ἡλιοδ.), καλλύνω. arranger, ajuster, dresser, disposer; ranger, mettre en ordre, raccommoder, approprier; agencer(κυρ. τὴν ἐνδυμασίαν); faire (κυρ. κρεββάτι, κάμαραν, κτλ) ; rédiger. || . συγυρίζομαι, ῥ. μεσ. » Θεραπεύω (»Σχηματίζω)ἐμαυτὸν, παρασκευάζομαι κτλ. || . καθὼς σηκωθοῦμεν ἀπὸ τὸ στρῶμα, πρωτοῦ ᾽να συγυρισθοῦμεν. » Ἐξ ὑπνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι «.

Συγύρισμα. » Διευθέτησις, εὐτρεπισμὸς, διακόσμησις, κατάστασις, εὐθηροσύνη. §. » Θεραπεία, σχηματισμός. arrangement, ajustement ; agencement.

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐτρεπὴς, ἐν χώρᾳ (κατὰ χώραν) τεταγμένος. arrangé (etc). §. (ὁ ἐνδυμένος κοσμίως). »Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλμένος(ἐσχηματισμένος). décemment vêtu.

Συγχαίρομαι, ῥ. ἀποθ. » Συνήδομαι, συγχαίρω. féliciter, congratuler.

Συγχαρήκια (ἡ διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιὰς εἰδήσεις,προφ. κοιν Σχαρήκια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχαρήκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανοὺς(«). »Εὐαγγέλια,μήνυτρα. récompense (qu'on donne à celui qui porte une bonne nouvelle).

Συγχύζω (προφ κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-ττω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια) ταράσσω (ττω), θορυβέω, πτοέω, θροέω, ἀνασοβέω. troubler, inquiéter; brouiller; confondre.

Σύγχυσις. » Ταραχὴ, τάραχος, θόρυβος. trouble, agitation; embarras; tumulte, rumeur, θ.

Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρεμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὅ,τι γίνεται στανικῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.) «.

Συχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). »Συγγνώμη,ἄφεσις, συγχώρησις. pardon, remission, excuse, θ. || . ζητῶ συγχώρησιν. » Παραιτέομαι. s'excuser, faire ses excuses à.

Συγχωροχάρτι. » Ἀφετήριον (γράμμα). indulgence, θ. pardons, πληθ., bref absolutoire.

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγγνώμην ἔχω, συγγνώμων εἰμὶ, συγγνωμονέω (Ἀπολλοδ.). pardonner, excuser, remettre. || . συγχώρησέ με διὰ τόσον παραμικρὸν σφάλμα. » Σύγγνωθί μοι πταίσματος ἐλαχίστου. passez-moi cette peccadille-là. || . τὸν Νικίαν, εἰ μὲν 'δὲν πταίει, συγχώρεσέ 'τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρεσέ 'τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες. « || . τώρα μὲν 'τὸν συγχωρῶ διὰ χάριν σου. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν.« || . σᾶς παρακαλῶ 'να με συγχωρήσετε. » Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμονάς μοι γενέσθαι. je vous fais mes excuses. || . 'να παρακλείσης τοὺς Θεοὺς 'να σε συγχωρέσουν. » Θεοὺς παραιτήσει συγγνώμονάς σοι εἶναι (Ξενοφ.)«. || . (ὁ θεὸς) εἶνε ὅμερος καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. » Πρὸς τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. || . ὁ θεὸς 'να μὲ συ~χωρέσῃ (φρ. ἐπιφωνουμένη συνήθως, ὅταν, θέλων τις 'να κατηγορήσῃ καὶ ἀποφεύγων τάχα τὴν καταλαλιὰν, προεξιλεόνῃ τὸν Θεόν)! »Ἱλήκῃ δὲ Ζεύς ! dieu me pardonne ! || . θεέ μου συγχώρησέ με! » Ἱλήκοις, ὦ Ζεῦ ! || . ὁ θεὸς συγχωρήσαι 'τον (φρ. συνήθης διὰ τοὺς ἀποθανόντας) ! » Γαῖαν σχοίη (ἔχοι) ἐλαφράν ! » Ἐκείνῳ μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος(Ἰουλ. Ἐπιγ. ΚΓ')«. Dieu veuille avoir son ame ! Dieu lui fasse paix! || . συγχωροῦμαι (προφ. κοιν. Συχωρνιοῦμαι), ῥ. παθ. Συγγνώμης τυγχάνω. être pardonné. §. συγχωρῶ(ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν), ἴδε Ἄδεια.

Συκάκι καὶ Συκαλάκι. » Συκάριον. petite figue.

Σύκαλη, γέν., ἴδε Σήκαλη.

Συκαμινέα (ἡ Τουρκ. Δουτηὰ, κυρ. ἡ ἄσπρη), δ. Συκαμινέα. mûrier (blanc), ἴδε καὶ Μουρκὰ.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δοῦτι), ἴπωρ. » Συκάμινον. mure (blanche), θ. ἴδε καὶ Μοῦρον.

Συκνὰ, δ. » Συκῆ. figuier.

Σῦκον, ἴπωρ. » Σῦκον. figue, θ. || . σῦκον ξηρόν. » Ἰσχὰς-άδος (ἡ).

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκωτὸν, διότι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω, 341, τὸν Ἡλιόδ. Γ', 49, τὸν Συμ. Σηθ, Χ, 1, καὶ ἰδίως τὸν Ἀέτιον, Β', 127, » Τὸ ἧπαρ ἄμεινον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο Συκωτὸν καλούμενον «). » Ἧπαρ. foie.

Συκοφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μὲ τὸ Μελισσοφάγος, ὅθεν καὶ ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν), π. » Συκαλὶς (εἴδη αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μελαγκόρυφος (καὶ ὁ) » Κέγχραμος ἢ Κεγχραμὶς (καὶ ἄλλα πολλά). figuier, bec-figue καὶ becfigue ; ortolan.

Συκόφυλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐν λέξει Ἀποτεθρίακεν) » Θρίον καὶ Θρῖον. feuille de figuier

Συλλαβή. » Συλλαβή. syllabe. θ.

Συλλαβίζω,ῥ.ἀμ. »Συλλαβίζω (Πλουτ.). épeler.

Συλλάβισμα. » Συλλαβισμὸς, τὸ συλλαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. » Σύννοια, φροντὶς, λογισμὸς,

διαλογισμός. méditation; l'état d'un homme pensif.

Συλλογοῦμαι (, ῥ. ἀποθ. » Λογίζομαι, Συλλογίζομαι | συλλογίζομαι, διαλογίζομαι (Δημοσθ.), διεξειμι πρὸς ἐμαυτὸν (Ἰσοκρ.), ἀνακυκλέω(-όω) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit), φροντίζω, ἐν φροντίδι γίγνομαι, συννοέομαι (»Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τι συννοούμενος, » Ἀρρ.), σκέπτομαι, ἐπὶ συννοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας, καὶ πρὸς αὑτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .). penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογαριάζω. ||. ἐν ᾧ συλλογίζουμουν αὐτά. »Τούτους ἐλίττων τοὺς λογισμούς«. ||. αὐτὰ πήγαινε μέσα καὶ συλλογίσου τα. » Ταῦτ' ἰὼν εἶσω λογίζου, « (Σοφ.).

Συλλογισμένος, ᾱ, ον. » Σύννους, *ἔμφροντις. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. » Ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζειν (Λουκιαν.)«. ||. μοιάζεις συλλογισμένος. » Σκεπτομένῳ (» Φροντίζοντι) ἐοικας.

Συλλυποῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Συνάχθομαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqun, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω, ῥ. μετ. »Συμ(»Ξυμ)βιβάζω (Θουκ. Ἡρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accomoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλιόνω. ||. ἐπειδὴ θέλησαν 'να τα συμβιβάσουν. » Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ῥ. μεσ. »Συμβαίνω, συμ(ξυμ)βάσεις ποιοῦμαι, διαλύσμαι. s'arranger, s'accomoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. »Σύμ(»Ξύμ)βασις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμὸς, διάλυσις. accomodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.)«, συμβασεύω.

Συμβουλάτορας (ὁ). » Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ῥ. μετ. » Παραινέω, διδάσκω, ὑφηγέομαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθετέω, ὑποτίθεμαι. conseiller; suggérer. ||. συμβουλεύομαι, ῥ. μέσ. » Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. Ἀναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι (Ἡρόδ.), κοινόομαι, κοινολογέομαι. consulter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλή. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσήγησις, ὑφήγησις, ὑποβολὴ (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμα. » Συστολή. resserrement.

Συμμαζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. »Εὐσταλὴς, συνεσταλμένος. décent, séant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμαζώνω, ῥ. μετ. » Συστέλλω, συνάγω, resserrer, réduire à un moindre espace. §. (συνεκδοχ. 'παίρνω ξένον καὶ δυστυχῆ εἰς τὸν οἶκόν μου'. » Συνάγω, (»Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με,« Εὐαγ.). recueillir. §. (μεταφρ. σωφρονίζω τινά). » Μεταδιαιτάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον' »Κόσμιον ποιέω (» Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur; ramener à des sentimens plus honnêtes. ||. συμμαζόνομαι, ῥ. μεσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτόν. se resserrer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se reduire a un moindre espace. §. (μεταφρ. δι' ἕνα ἄσωτον καὶ φαυλόβιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). » Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ῥυθμίζω (μετακοσμέω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθειο' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ||. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποίαν συνειθίζουν οἱ ἁπλοῖ, ὅταν θέλουν 'να εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην, λέξιν. Εἰς τὸ Ι. τοῦ Λυδοῦ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Α, 5, εὑρίσκεται: » Ἡ γὰρ γραμματικὴ παρὰ ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, βεβίασται «· καὶ ἐν τῷ Γ', 9: » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω. « Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἀνάλογον φράσιν τὸ) » Εὔστομα κείσθω. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπαθῶ, ῥ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπατριώτης, ισσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθεριάζω (ὁ κύριος 'Ρωμαῖος ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ, « Κωνσ. Πορφυρογ. περὶ Διοικ. 15), ῥ. ἀμ. » Κηδεύω, κῆδος συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρός τινα (Γραφ. Δευτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s'allier à, apparenter, entrer dans une famille. ||. ἂν δὲν ἐταίριαζαν, δὲν ἐσυμπεθέριαζαν, (παροιμ.), ἴδε Ὅμοιος.

Συμπεθεριό' (ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Ν, 464] τὸ γράφει Συμπενθερίαν, καὶ τὸ ἐμφ-

νεύει διὰ τοῦ Οἰκειότητα κηδεστικήν). » Ἐπιγαμβρία, κῆδος (τὸ), κηδευμα. alliance.

Συμπέθερος, α. » Κηδεστὴς, συγκηδεστής. parent (par alliance).

Συμπεραίνω, ῥ. ἀμ. » Τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμβάλλομαι (» Ταύτη τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξελήλυθέναι, « Ἡροδ.), συναιρέω (Πλουτ. Δυκ.), ὑποτοπάζω, σταθμάομαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνάγω, συμβιβάζω (Γραφ.) conjecturer, présumer, inférer, conclure.

Συμπέρασμα (. » Τέκμαρσις, εἰκασία,
Συμπερασμὸς (συναγόμενον. conjecture, θ.

Συμφέρει, ῥ. ἀπρ., ἴδε Ὠφελῶ.

Συμφέρον (τὸ κέρδος. τὸ Ἰτκλ. Ἰντερέσσο). » Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (» Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις; « Ἰσαῖ.). interêt.

Συμφορά. » Ἀτύχημα, ἀτυχία, δυστύχημα, δυστυχηθὲν, δυστυχία, τύχη, δυσημερία, πάθημα, συμφορὰ, δεινόν. malheur, revers, disgrâce, désastre, adversité, calamité. ||. τὴν ἀκολούθησε μιὰ συμφορά. » Τύχῃ χρησάμενος (» Δυσημερήσας, » Δυστυχήσας) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθὸς κτλ.), η, ον. » Συγκείμενος, εἰρημένος. marqué, ἴδε καὶ Διωρισμένος.

Συμφωνητικὸν (γράμμα). » Συγγραφὴ (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλαιον, συνάλλαγμα, γραμματεῖον. contrat, obligation, acte. ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι. passer un acte avec.

Συμφωνία. » Συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, συμφώνησις, συμφωνία. condition, convention, accord. ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι, συγγραφὴν συνθήκας ποιοῦμαι (Δημοσθ.). διαθήκην διατίθεμαι (Γραφ.)«. ||. κάμε συμφωνίαν μαζῆμας, καὶ ἂν σε δουλεύσωμεν. » Διάθου ἡμῖν διαθήκην, καὶ δουλεύσομέν σοι (Βασιλ. Α). « ||. ἔκαμαν συμφωνίαν μεταξύ των. » Διεθεντο διαθήκην ἀναμέσον αὐτῶν«. ||. ἂν δὲν κάμουν συμφωνίαν μαζῆμου. » Ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοὶ (Ἀριστοφ. Ὄρν.) «. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ὅτι ἂν βγάλω τοῦ καθενός σας τὸ δεξὺ μάτι. »Ἐν ταύτῃ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορύξαι ὑμῶν πάντα δεξιὸν ὀφθαλμὸν (Βασιλ.) «. ||. ἔβγαλεν αἱρετοκριτήν του τὸν Σάτυρον, μὲ συμφωνίαν ὅτι . . . » Δίαιταν ἐπὶ ῥητοῖς ἐπέτρεψε Σατύρῳ, ἐφ' ᾧ . . . (Δημοσθ.) «. ||. μὲ συμφωνίαν ὅτι ἂν πάρουν τοὺς ἀνθρώπους » Ἐφ' ᾧ κομιοῦνται τοὺς ἄνδρας. à (sous) condition. ||. σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, μὲ συμφωνίαν ὅμως ἂν γένωστρατηγὸς· ἀλλειῶς δὲν ἔρχομαι. » Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐφ' ᾧ στρατηγὸς ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἔλθοιμι ἂν (Ἡροδ.) «. ||. μὲ κάποιαις συμφωνίαις. »Ἐπὶ ῥητοῖς τισι (Διον. Ἁλικ)«. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν των. » Καθάπερ συνέκειντο (Πλουτ.) «. comme ils en étaient convenus ensemble, d'après leur convention.

Σύμφωνος, η, ον. » Ὁμολογῶν, συνᾴδων, συνῳδὸς, ὁμογνώμων, σύμφωνος. conforme, d'accord, qui est d'accord, ἴδε καὶ Ταιριασμένος. ||. εἶμαι σύμφωνος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). » Συγγινώ-(γνώ)σκω, σύμφημι, συμφωνέω. être du même avis (d'accord), tomber d'accord d'une chose, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Στέργω. ||. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζῆ σου. » Τοῦτό σοι ξυγχωρῶ (Ξενοφ.) «. je demeure d'accord..

Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι, συγγράφομαι (»Συγγραψάμενοι τὸν γάμον «), συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §. »Ὁμολογέω, συμβαίνω, σύμφημι, συμφέρομαι, συντρέχω, συνᾴδω, στοιχέω (Ἐκκλ.). convenir, s'accorder, être d'accord. ||. καθὼς εἴχαν συμφωνήσῃ. »Καθάπερ συνέκειτο σρίστ. comme ils en étaient convenus ensemble. ||. ἡ γνώμαις ἐσυμφωνοῦσαν. » Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερεν (Θουκ.) «. ||. δὲν συμφωνῶ. » Ἀπᾶδω, διαφωνέω. discouvenir. §. συμφωνῶ (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δοῦλον κτλ.). » Μισθόομαι. engager, gager, prendre à ses gages.

Συναγρίδα, ᾽ψ. » Συναγρίς. den(dan)tale, denté, marmot, ἴδε καὶ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Συνάγω. ἴδε Μαζόνω.

Συναναστρέφομαι, ῥ. ἀποθ. » Σύνειμι, ὁμιλέω, πλησιάζω, χρῶμαι, συγγίνο(γνο)μαι, συνδιατρίβω, συμμίγνυμαι, συναυλίζομαι. fréquenter.

Σύναξις, ἴδε Μάζωμα.

Συναπάντημα (. » Συνάντησις, συντυ-
Συναπάντησις (χία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατοί (μας, σας, τους), αἱς, ά, ἴδε Ἀναμεταξὺ καὶ Ἕνας.

Σύναυγα, ἐπ., ἴδε Χαράμματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Καταῤῥοὴ [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὅμως πρέπει ἂν προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ φλεγμονῶδες

καὶ ἐπικίνδυνον πρήξιμον τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζίαν), πάθ. » Συνάγχη, κυνάγχη. esquinancie, θ. Παρβλ. Λαιμά.

Συνδαυλίζω, ῥ. μτβτ. » Ζωπυρέω (τὴν ἐστίαν). tisonner.

Σύνεργον. »Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἄρμενον. outil, instrument.

Συνερίζομαι(προφ. κοιν. Συνερίζουμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἀμιλλάομαι, φιλονει(νι)κέω. faire assaut (rivaliser) de. . . avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. || συνερίζουνταν ποιὸς 'να τὸ κάμῃ καλλήτερο'.» Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συνερισιά. » Ἅμιλλα, ζῆλος, ἀγών,φιλονεικία, φιλοτιμία. émulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ 'λιγοθυμίαν, ἔκπληξιν, κούρσιν κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀναλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀναπτάομαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτόν, ἀναψύχω, ἀνανήφω. revenir, en revenir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. || . ἀφ' οὗ συνῆλθε, ῥωτοῦσε· πόθεν ἦλθα; » Ἀνενεγκὼν δ', ἠρώτα· πόθεν ἥκοις; «

Συνήθεια (ἡ). »Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πλῆθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰωθὸς (εἰθισμένον), τὸ ἐξ ἔθους, ἕξις, συνήθεια, συνεθισμός. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. || . εἶνε συνήθεια, ἴδε Συνηθίζω (εἰς τὸ: || . συνηθίζεται). || . κάθε τόπος ἔχει ταὶς συνήθειαίς 'του. » Ταῖς πόλεσι δ' ἑκάστας ἄλλα καθέστηκεν· » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). || . ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituellement. || . κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. || . κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. »Ἑαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume,

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἐμμηνα (τὰ), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνήθειαι (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. || . ἔχει τὰ συνήθειά 'της. »Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· » Ἐν ἀφέδρῳ τυγχάνει οὖσα· » Ἀποκάθηται (Γραφ.). elle a ses mois (ses ordinaires).

Συνηθίζω (ἄλλοι 'τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Ἐθίζω, συνεθίζω, παρασκευάζω, συνοικειόω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. §. ῥ. οὐδ. »Εἴωθα, φιλῶ, θέλω καὶ ἐθέλω (» Ὁπόσα ἡ γῆ φύειν θέλει, « Ξενοφ.). avoir coutume. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ, »Ἐθίζομαι,συνεθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικειόομαι. s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις.« Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθὼς, συνήθης, ἐθὰς (Συνέσ.). habitué, accoutumé, ordinaire; commun. §. (συνεκδοχ. ὁ πρόσωχος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθημαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. || . κάμνω συνθήκην(συνθήκας) μετά τινος. » Σπένδομαί τινι (ἢ πρός τινα. || . ἔλεγον ὅτι εἶχαν κάμει συνθήκην μαζῆ 'των. » Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς (Θκδ.).

Συννεφιά. »Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέσ.), ἐπίνεψις (Ἀριστοτ.). ciel couvert. || . εἶνε συννεφιὰ, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. καὶ αὐτοπ. » Συννεφέω(-όω) καὶ Συννέφω (ὅθεν τὸ) συννένοφε (» Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀριστ.), ἐπινεφόω. il fait sombre, (le ciel) se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφής, ἐπινεφής, ἐπινέφελος, γνο(δνο)φερὴς, γνοφώδης. nébuleux, couvert de nuages. || . ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα(Θκδ.)· » Ἐπινεφέλων ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανὸν), Ἡρ., Ἀριστ.

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage, nue, θ. nuée, θ.

Συννυφάδα. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ -ειρος καὶ-ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἁπλῶς) sœur.

Συνόδι, 'ψ., ἴδε Σινόδι.

Συνομήλικος, η, ον. » Ἥλιξ, ὁμήλιξ (Λουκιαν.), συνήλιξ, συνομήλιξ (» Ἀμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς, « Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ'), ἡλικιώτης (ὁ) ἡλικιῶτις (ἡ), συνηλικιώτης-ῶτις, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνονόματος, η, ον. » Ὁμώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μεσ. } . »Ὁμορέω,συν-
Συνορεύω, ῥ. οὐδ. } άπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔχομαι. confiner. || . ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικήν. » Ὅμορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. || . οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππαδόκας. »Φρυγῶν δὲ ἔχονται Καππαδόκαι (Ἡρδ.) «

Σύνορον. » Ὅρος, ὅριον, μεθόριον, ὁροθέσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα,τέρμων. borne, θ. frontière, θ limites, θ. πλ. confins, πλ. ||. βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » Ὁρίζω, διορίζω, ὁροθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, ῥ. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηρᾶς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηρᾶς), σύμπλευς-ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compagnon de voyage.

Σύντεκνος, ισσα. » Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » Ἐπιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεῖ (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτροχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abrégé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπίτομον, βραχυλογία. brièveté, θ, laconisme. ||. ἵνα πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν· συνελόντι φάναι· ὡς ἔπος· ἁπλῶς εἰπεῖν· ἐν κεφαλαίῳ· βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ· τὸ σύνολον· ἐν βραχεῖ· διὰ βραχέων (ὀλίγων)· συλλήβδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. » Ἐπίτομος, βραχύς. succinct, concis, laconique. ||. πῆρε τὸν πλέον σύντομον δρόμον. » Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐδάδισε (Συνεσ.) «. il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ῖδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω, ῥ. ἀμ., ῖδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω (ᾰπηγαίνω μαζῆ), ῥ. μετ. »Παρα(»Συμπαρα-,»Συμπρο)πεμπω, παρακολουθέω. accompagner, conduire, ῖδε καὶ Ξεπροβοδῶ. §. (κάμνω συντροφιάν), ῥ. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λακερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρός τινα. s'associer, être de moitié.

Συντροφιὰ (τὸ συντρόφιασμα). » Ἑταιρεί-(ρί)α, κοινωνία, κοινώνημα (Πλάτ.). societé, compagnie. ||. ἔχω συντροφιὰ μὲ τὸν τάδε, ῖδε Σύντροφος. ||. κάμνω συντροφιά', ῖδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιαγωγή. compagnie. ||. βαστῶ συντροφιὰ' (κάνένα). » Συνδιάγω (»Σύνειμί) τινί. tenir (faire) compagnie à. §. (ἡ ὁμήγυρις αὐτὴ τῶν φίλων, ὅθεν: Ἀπόψε εἶνε συντροφιὰ εἰς τοῦ τάδε), ῖδε Μάζωμα καὶ Συναναστροφή.

Συντροφικά, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compagnie, en compagnie.

Συντροφικός,, ή, όν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun, qui appartient à des compagnons (à la compagnie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἑταῖρος, κοινωνός, μέτοχος, σύντροφος (» Μάλιστα κακοποιοῦσιν οἱ κακοὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους, « Πολύϐ. ΚΗ. 2, ἀποσπ.). associé, compagnon, compagne (la). ||. εἶμαι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος εἰς τὸ καράϐι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ καὶ αὐτὸν τῆς νεὼς ὑβλησίῳ (Δημοσθ. Λακρ.)«. §. »Συστρατιώτης, συμμαθητής, ξυμφοιτητής. camarade. §. » Ὀπαδός, συνόμιλος, θιασώτης, ἑπόμενος, ἀκόλουθος. compagnon, suivant.

Συντρώγω, ῥ. ἀμ. » Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστιάομαι, συνευωχέομαι, ὁμοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς; σιτέομαι. manger ensemble.

Συντυχαίνω, ῥ. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμϐάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λουκ. μετεχειρίσθη τὸ) ἀντιϐάλλω (»Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιϐάλλετε πρὸς ἀλλήλους«;), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ῖδε καὶ Ὁμιλῶ.

Σύξυλος, η, ον. » Πρόῤῥιζος, προθέλυμνος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ, αὐταῖς ἁμάλαις (παροιμ. Σουίδ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθη σύξυλον τὸ καράϐι. » Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναι. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ῖδε καὶ Σύψυχος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμματένια ἢ ἀσημένια κλωστή· ὁ Ὅμηρος, Ὀδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέρμιθα,(τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (» Τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ Σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες,«). fil d'or (d'argent), ῖδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσεύφαντος, χρυσοπαγής. tissu(broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύρριζα (ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν), ἐπ. » Ἐν χρῷ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ῥίζαν). » Πρόῤῥιζον καὶ πρόῤῥιζα, αὐτόῤῥιζον,αὐτόῤῥεμνος, προθέλυμνον, ῥιζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταφ.), ῖδε Σύξυλος.

Σύρσιμον. » Σύρσις, συρμός, ὁλκή. l'action de trainer(se trainer), rampement.

Συρτάρι (ἀρμαριοῦ, τραπεζιοῦ κτλ.). » * Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδιαιτ. τοῦ ἀρμαριοῦ). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρ. Σουρμές). » Ἐπιβλής (ἰδιαιτ. τὸ Τουρκ. Ζεμπερέκι). verrou, verrouil. » Ἐμβολον, βάλανος καὶ ζύγωθρον (ἰδιαιτ. τὸ σιδερᾶκι, ὅ,που περνοῦν μεταξὺ δύο τρυπημένων κασφιῶν). pêne; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάνδαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅ,που περνοῦν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὄπισθεν τῆς θύρας). » Ὀχεὺς, μοχλὸς, ἐπιβλής-ῆτος (ὁ), ἀντιβάτης. barre. θ.

Συρτικὸν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτὸς, ἡ, όν. » Συρτὸς, συρόμενος. traînant. ||. παποῦτσι συρτό. » Ἐυμαρὶς, περσικὴ, βλαύτη (» Βλαύτας σύρων «, Ἀθήν.), βλαυτίον. babouche, θ. souspied, mule de chambre (sans quartier). ||. συρτὸς χορός. » Ὅρμος. (Εἰς ἐπιγραφήν τινα Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοικκίου, Τόμ. Α. σελ. 790, ἀριθ. 1625, 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις (» Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν «). branle.

Συσταζούμενες (σεμνὸς, φρόνιμος, ὁ ἄλλ. Σταχαζούμενος), ἡ, ον. » Συνεστηκὼς καθεστηκὼς, ἐμβριθὴς. posé, ἴδε καὶ Βαρύς.

Σύσασις (φίλου πρὸς φίλον). » Σύσασις. recommandement, recommandation θ.

Συστήνω (εἴς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπισίν τινος), ῥ. μετ. » Συνίστημι καὶ Συνιστάω. recommander. §. (κτίζω, θεμελιόνω πρῶτος ἕν κατάστημα). » Καταβάλλομαι (» Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν κατεβάλλετο «). fonder. §. συσταίνομαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), ῥ. μεσ. ἴδε Συνέρχομαι.

Συχλιαίνω (κυρ. νερὸν κτλ. εἰς τὴν φωτιὰν), ῥ. μετ. » Χλιαίνω, παραχλιαίνω. attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Χλιαίνομαι. tiedir, s'attiedir, dégourdir.

Σύχλιος, α, ον. » Ἀκροχλιαρὸς (Ἱπποκρ.). (eau) degourdie, ἴδε καὶ Χλιός.

Συχνὰ, ἐπ. » Συνεχῶς, συχνάκις, θαμὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄.), θαμινῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fréquemment.

Συχνάζω, ῥ. ἀμ. » Θαμίζω, φοιτάω, συχνάζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Πηγαινοέρχομαι.

Συχνοπηγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Συχνάζω.

Συχνὸς, ἡ, όν. » Πυκνὸς, θαμινὸς. fréquent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνότερον (Ξενοφ. καὶ Πλάτ.). plus souvent.

Σύψυχος (ἀντὶ) » Σύμψυχος (» Τὰ τῶν Ἀράβων σκάφη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ, σύμψυχα καταποντίσας αὐτὰ, » Κεδρην.), ἡ, ον. » Αὔτανδρος, avec tout ce qu'il y a de vivant, ἴδε Σύξυλος.

Σφάζω, ῥ. μετ. » Σφάττω (-ζω), ἀποσφάττω. égorger, ἴδε καὶ Ἀποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ Ἁλιφασκιὰ, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκον καὶ Σφάγνον (ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὰ δένδρα ὡσὰν κλωστὰς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφάκελα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σχῆμα ὑβριστικὸν, γινόμενον παρ' ἡμῖν μὲν διὰ τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς τὸ συνηθίζουν καὶ σήμερον οἱ ἀχρειότεροι τῶν χυδαίων, καὶ λεγόμενον) » Σκιμαλίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀνωτέρω), ῥ. μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à quelqun.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀνωτέρω). » Σκιμαλισμός. l'action de montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie).

Σφακτὸν (ζῶον). » Θῦμα, σφάγιον, ἱερεῖον, καλλιέρημα (κυρ. τὸ θυσιασμένον εἰς τὸν θεὸν, τὸ Τουρ. Κουρμπάνι). victime.

Σφάλαγκας (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσπάλαξ-ακος, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) » Φαλάγγιον, ἔντ. ἴδε Ἀνυφαντὴς καὶ Ῥῶγα.

Σφάλισμα (ἀντὶ) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλείσιμον.

Σφαλισμένος, η, ον / Σφαλιστὸς, ἡ, όν } ἴδε Κλεισμένος.

Σφάλλω, ῥ. ἀμ. » Ἁμαρτάνω, πταίω, πλημμελέω. faillir, manquer, faire (commettre) une faute.

Σφάλμα. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, αἰτία (» Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Εὐαγγ.). faute θ. crime, manquement, ἴδε καὶ Ἁμαρτία καὶ Λάθος.

Σφαλῶ, -λνῶ), ῥ. μετ. καὶ μέσ. (ἐκ τοῦ) » Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλ. εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω «), ἴδε Κλείω.

Σφάξιμον. » Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάκτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐν-

τόσθια), πάθ. » Στρόφος, σφάκελος. tranchée, θ. || . ἔχω σφάχτην. » Στρέφομαι δεινῶς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. || . ἵνα φάγῃ τὸν σφάκτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: » Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερον, φαρμάκιν, » Ἀντὶς ψωμὶν, τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην «).

Σφεντάμνι, Σφένταμνος, δ. (ἀπὸ τοὺς Κρῆτας προφέρεται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, ὁμοιάζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρεῖται εἰς διάφορα εἴδη) » Σφένδαμνος (ἡ). érable, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) » Συκομορέα. sycomore.

Σφενδόνα. » Σφενδόνη. fronde, θ. || . ῥίχνω (παίζω) σφενδόνα . » Σφενδονάω (-ίζω). fronder.

Σφέρδουκλας, Σφερδοῦκλι, φ. »Ἀσφόδελος. asphodèle.

Σφῆκα, ἔντ. »Σφὴξ-ηκὸς(ὁ), (διαφ.τοῦ) ἀνθρήνη. guêpe, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκιὰ (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, ἴδθ.

Σφηκιασμένος (μεταφ. ὁ) Διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκομάδρι (τὸ 'σπίτι τῶν σφηκῶν). »Σφηκία, σφηκὼν, ἀνθρήνιον, τενθρήνιον. guêpier.

Σφῆνα, ἐργ. » Σφὴν-ηνὸς (ὁ). coin, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτὰ), ῥ. μετ. »Σφίγγω, συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. serrer, resserrer, etreindre. §. (βάλλω κοντὰ -κοντά). »Πυκνόω. presser. §. » Πιέζω, ἄγχω. presser, ἴδε καὶ Ζουλῶ. §. (μεταφ.), ἴδε Στενοχωρῶ. || . ἐσφιξα ὅμως τὴν καρδιά μου, καὶ τὸν λέγω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Συνίσταμαι (»Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « Ξενοφ.) §. » Πυκνόομαι. se serrer; se presser. §. ἴδε καὶ Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον, » Σφιγκτὸς, συνεσφιγμένος. serré.

Σφικτὰ (προφ. κοιν. Σφιχτά), ἐπ. || . (δέσ' 'το σφικτά). » Σφιγκτῶς, σφίγγων (-ουσα, -οντες κτλ.). en serrant, fortement. || . (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρίξ. sans lâcher prise, fortement.

Σφικτὸς, ἡ, όν. » Στεγανὸς, συνεστηκὼς, πυκνός. serré.

Σφίξιμον. » Σφίγξις, σφιγμός. serrement.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι', καὶ κυριολεκτεῖται διὰ τὸ σφίξιμον τῶν ἐντέρων). »Ἔμφραξις. constipation. §. ἴδε στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον »Ἔπεσε τὸ σφοντύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ,« Κωνστ. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν-(»Σφόν)δυλος (ὁ Ἱπποκρ. |Ἐπιδ. Ἑ.] ἐπρόσθεσε καὶ τὸ) ἀτράκτου, σφονδύλιον (Ὀνειροκρ.). peson d'un fuseau. §. (συνεκδοχ. ἡ στρογγυλαὶς κλείδωσαις τοῦ ῥαχοκκάλου). »Σπόν(»Σφόν)-δυλος. vertèbre, θ.

Σφουγγαρᾶς. » Σπογγοθήρας, σπογγεύς. pêcheur d'éponges.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) » Σφογγάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σπόγγος καὶ (Ἀττ.) Σφόγγος, σπογγιά. éponge, θ.

Σφουγκαρίζω, ῥ. μετ. » Σπογγίζω (Δημοσθ.), σπόγγῳ ἀπομόργνυμι (Ἰλ. Ζ.), σπόγγῳ ἐκμάσσω (Ἱπποκρ.), σπόγγῳ ἐκτρίβω, ἀποσπογγίζω. éponger, nettoyer.

Σφουγγάρισμα. » Σπογγισμὸς, ἀποσπόγγισις. l'action d'éponger.

Σφουγγάτον (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρα). omelette, θ.

Σφουγγίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Σπογγίζω (κυρ. μὲ σφουγγάρι), ἐκ (ἀπο)μάσσω(-ττω), ἀπομόργνυμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυρουπ. Ἀ). essuyer.

Σφούγγισμα. » Ἀπόμαξις, ἀπόμορξις. l'action d'essuyer.

Σφυγμός. » Σφυγμὸς. pouls. || . πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀῤῥώστου). » Τῷ καρπῷ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). tâter le pouls.

Σφυράκι. » Σφυρίον. petit marteau (maillet).

Σφυρὶ, ἐργ. » Σφύρα. marteau.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιά. » Σύριγμα. coup de sifflet.

Σφυρίδα, 'ψ. ('δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε ἡ) »Σφύραινα (καὶ ἑπομένως) κέστρα (, τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρεῖ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κεστρεὺς, μύξων. marteau (de mer) espèce de mulet, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ῥ. ἀμ. » Συρίζω, συρίττω. siffler. §. (μεταβατικῶς συντασσόμενον, σημαίνει τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσαρεσκείας δεῖξιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. Ὅθεν) 'τὸν ἐσφύριξαν. » Ἀπεσυρίχθη, ἐκσεσύρικται. il fut sifflé.

Σφύρισμα. » Συριγμός. sifflement.

Σφυρίχτρα, ὄργ. » Σύριγξ sifflet.

Σχεδιάζω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω, προϋπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπόω(-ομαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχέδιον. » Ὑπογραμμός, ὑπογραφή, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδὸν, ἐπ. »Σχεδὸν, σχεδόν τι, μονονοὺχ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονοὺχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχὶ (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῇ ἐγγὺς, πη (» Τῇδέ πη «), πως (Οὕτω πως «), ὡς, ὡσεί, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (» Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους, « Διογ. Λαερτ.), περί. presque, environ, près, à peu près à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). || . ἀφ' οὗ περπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.) «. || . τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν τὴν ᾽ξεύρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος «, Διων Χρυσοστ. Ας΄. || . ἦτον σχεδὸν ἔρημος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) «. || . δεκάξη χρόνων σχεδόν. » Ἐτῶν γεγονότα περίπου ἑκκαίδεκα «. || . σχεδὸν εἰς ὅλους. » Ὁμοῦ τι πᾶσι. «

᾽Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πάθ. »Ἰσχιὰς (νόσος). (goutte) sciatique.

Σχίζα (προφ. κοιν. Σκίζα). » Σχίζα, σχιδαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχίζω (προφ. κοιν. Σκίζω), ῥ. μετ. »Σχίζω, διασχίζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαῤῥήσσω. dechirer; fendre. || . σχίθηκε ἡ γῆ καὶ ᾽τὸν κατέπιε. »Διαχάσης (»Χανούσης) αὐτῷ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'entr' ouvrit sous ses pas. || . ᾽να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ ᾽να μὲ καταπῇ! »Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! || . σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). »Διαί(»Ἀνα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθιῶντα). || .(ἡ γῶσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ ᾽φειδιοῦ) εἶνε σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστιν, ἔσχισται ἄκρα.

Σχῖνος (προφ. κοιν. Σκῖνος), δ. » Σχῖνος (ἡ). lentisque, ἴδε καὶ Μαστιχνὰ καὶ Τσυκευδνά.

Σχίσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσις, ῥῆξις, διαῤῥηξις. dechirement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλ. Σχισμάδα). » Σχίσμα, ῥῆγμα. dechirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, όν. » Ἐσχισμένος, διερρηγμένος.

Σχοινᾶς (προφ. κοιν. Σκοινᾶς). » Σχοινοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινὶ (προφ. κοιν. Σκοινί). » Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ σχοῖνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ωος καὶ-ω (ὁ). corde, θ. cordage, funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβιοῦ). || . (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοπούλι, ἐπ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). »Σχοίνικλος καὶ Σχοίνιλος, σχοινίων. alouette de mer §. ἴδε Κίχλα καὶ Σουσουράδα.

Σχοῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βοῦρλον.

Σχολειὸ (προφ. κοιν. Σκολειό). »Σχολὴ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον, ἀκροατήριον, διδακτήριον, διατριβή, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον καὶ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχολὴ (ἀντὶ » Σχολὴ, προφ. κοιν. Σκόλη), ἑορτὴ, ἁργία (Ἐκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφεσις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), ῥ. μετ. » Ἀπολύω (»Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μεσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

᾽Σώβρακον (ἀντὶ) Ἐσώβρακον, ἴδε Βρακί.

᾽Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ Ἰταλ. Καμιζόλα). » Ὑποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.), κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, ισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὐσαρκῶν, σάρκινος (Πολύβ. ΑΘ΄. β΄). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. || . (ὁ Κορ. [Ἀτ. τομ. Δ΄.] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ Ὁμήρου·) » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ὀδυσ. Χ. 28). §. ἴδε Τελειόνω (εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχ. ἀπαντᾶται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, » ἐπίῤῥημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις «).

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σιωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοίβα.

Σωστὰ, ἐπ. » Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, όν. (ἀπὸ τοῦ) » Σῶος καὶ σῶς, » Ἀνελλιπὴς, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέρηος καὶ Τέλειος. || . μὲ τὰ σω-

στά σου, ἤ χωρατεύεις (φρσ.), ἴδε Ὅλες.

§. (μεταφ. ὁ ἴσος, ἀνάλογος, οὔτε περισσότερος οὔτε ὀλιγώτερος, οὔτε μεγαλήτερος, οὔτε μικρότερος). »Δίκαιος (» ζάθμιον δὲ δίκαιον δικτὺν αὐτῷ. « Γραφ.). juste. || . σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. » Εὔσταθμος. || . 'δὲν εἶνε σωστό' 'ς τὸ ζύγι. »Τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν· »Ἐνδέειν τῷ σταθμῷ. || . σωστὸς ὁ λογαριασμός. »Δίκαιες ὁ λόγος (Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ')«.

Τ.

Τ, τ, τὸ δέκατον - ἔνναton γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Δ: » Ἄτρακτος - ἀδράχτι, τόξον - δοξάρι, κτλ. || . εἰς Θ: » Βάτραχος-βαθράκος, κτλ. || . εἰς Κ: » Στιλβόω-σκλιβόνω, σεῦτλον -σέσκλον, κτλ. || . εἰς Π: »Ταῶνι-παγῶνι, κτλ. || . εἰς ΤΣ: »Κατήφεια-καστοῦφα, κληματίδα-κληματσίδα, ῥητίνη-ῥετσίνι, τυκάνη-τσουκάνι, κτλ. || . εἰς Χ. » Φάτνη-παχνὶ, κτλ.

Ταγάρι (ἡ ἄλλ. Ταγαρτζίκα ἢ Δαγαρτζίκα, σακκὶ διαβάτου περιέχον τροφὰς ἢ τὴν ταγήν), ἴδε Δισσάκι.

Ταγγάδα. » Τάγγη, ταγγίασις. rance, θ.

Ταγγιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ταγγίζω. rancir, devenir rance.

Τάγγιασμα, ἴδε Ταγγάδα.

Ταγγὸς, ἡ, ὸν (κυρ. Βούτυρον κτλ.). » Ταγγός. rance.

Ταγὴ (τὸ κριθάρι ἢ βρῶμι, ὅ,που δίδουν εἰς τὰ ἄλογα ἐκτὸς τοῦ ἀχύρου, τὸ Τουρκ. Γέμι). » Χιλὸς. ordinaire.

'Ταγηνάρι (ἐκ τοῦ) Ἀταγηνάριον (ὑποκορ. τοῦ). »Ἀτταγὴν καὶ (παρὰ τῷ Σουΐδα)Ταγὴν-ῆνος (εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως) Ἀττατάγας, π. ἴδε Λιβαδοπέρδικα. francolin.

Ταγῆνι. » Σίτησις, σῖτος (» Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος«, Δημοσθ. κατὰ Ἀφ.), σιτηρέσιον, σιτομέτριον, σιτόμετρον, ἐπισίτιον (Ἀθην.), ὀψώνιον, παροχὴ (Πλθ. ΑΒ', 19), ὀψώνιον, ταγὴ (Βυζαντ.), σύνταξις. ration, pension; étape (κυρ. τὸ Τουρκ. Γεμεκλῆκι τῶν στρατιωτῶν). || . μοιράζω (δίδω) τὸ ταγῆνι. » Μετρέω, σιτομετρέω, δίδωμι τὸ σιτομέτριον (Εὐαγγ.). donner (distribuer) la ration. || . 'παίρνω τὸ ταγῆνί μου. » Μετρέομαι (» Τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον, « Πλουτ.), σιτομετρέομαι.

Ταγηντζὴς (ἐκεῖνος ὅ,που μοιράζει τὸ ταγῆνι). » Ταμίας, σιτομέτρης, σιτοδότης (Συνεσ.). étapier (κυρ. ὁ τῶν στρατευμάτων).

Ταγίζω (κυρ. παιδὶ, πουλὶ κτλ.), ῥ. μετ. »Ψωμίζω, σιτίζω, τιθηνέομαι. nourrir, appater, appateler.

Τάγισμα. » Σιτισμὸς, τὸ ψωμίζειν(σιτίζειν). l'action de nourrir (appater etc).

Τάδε (ὁ, ἡ, τὸ), ἀντων. ἄκλ. » Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). tel, un tel.

Τάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὑπόσχομαι. §. ῥ. μετ. (διὰ τὰς ποὸς θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους ὑποσχέσεις). » Εὔχομαι. faire voeu;vouer. || . ἔταξεν, ἂν γλυτώσῃ, 'να προσφέσῃ θυσίαν εἰς τὸν Δία ἑκατὸ' βώδια. » Ηὔξατο τῷ Διΐ, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν«. || . 'να τάξῃ ἕνα βῶδι (ἑκατὸ βώδια, χίλια τραγιὰ κτλ.). » Εὔξασθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβοις, κατὰ χιλίων χιμάρων [Ὁμηρ.])«.

'Ταῖρι. » Ὅμοιος, ἴσος. » Σύσκηνος, σύζυγος, ὁμόζυγος κτλ. pair. || . 'δὲν ἔχει 'ταῖρι (φρ.). c'est le phénix de son espèce. || . τὸ τρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ 'ταῖρί 'του, κτλ. » Τὸ τῆς τρυγόνος φιλέταιρον ᾄδεται κτλ. quand la tourterelle a perdu son pair.

'Ταιριάζω (ἢ 'Ταιριάζω), ῥ. μετ. »Ἁρμόζω(-ττω),ἐν (συν-, προσ-, ἐφ-, συν-εφ)αρμοζω(-ττω), συνοικειόω, συναρθρόω. assortir, ajuster, adapter, appliquer, boiter. || . 'τα 'ταιριάζομεν (φρ. μεταφ. καὶ ἐλλειπτ.), ἴδε Συμβιβάζομαι. § ῥ. μεσ. » Συγκάδω, συναρμίζω, συντρέχω. s'accorder, convenir, assortir, quadrer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ. || . 'δὲν 'ταιριάζω. »Ἀπάδω, διαφωνέω. disconvenir. || . 'δὲν 'μποροῦν 'να 'ταιριάσουν(-ξουν) μὲ ἄλλον. » Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι (Ξενοφ. Ἀπομν.) «. || . ἐταιρίαξαν τὰ λόγια μὲ τὰ πράγματα. » Συνέδραμον οἱ λόγοι τοῖς πράγμασιν. || . ἡ λέξαις πρέπει 'να 'ταιριάζουν μὲ τὰ πράγματα. » Συντρέχειν δεῖ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι τὰ ὀνόματα. || . 'ταιριάζει ('δὲν 'ταιριάζει), ῥ. οὐδ. ἄπρ. » Προσήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ἔοικεν (» Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Πλάτ. Νομ. Θ'). il convient, il est à la bienséance.

'Ταίριασμα (ἢ 'Ταίρεισμα). » Ἁρμογὴ, ἐφάρμοσις, συναρμογὴ, συνάρμοσις, συνοικείωσις. assortiment.

Ταιριασμένος (ἡ Ταιριασμένος), η, ον. » Ἁρμοζων, ἁρμοδιος, προσφυὴς, κατάλληλος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, σύμμετρος, ἐμμελὴς, περὶ πόδα (παροιμ.). **assorti, convenable, séant, bienséant,** ἴδε καὶ Σύμφωνος.

Τάκος (κυρ. Παξιμαδιοῦ, ἀπὸ τοῦ)»Τακῶν-ῶνος (κυρ. κομμάτι κρέατος ἢ ψαριοῦ ἁλατισμένον), ἴδε Τροχοῦλι.

Τακοῦνι (ἡ πατοῦνα τῶν ὑποδημάτων). » Κάττυμα. **talon, carrelure,** θ.

Τακτικὰ, ἐπ. » Ὁμαλῶς, ἐπιεικῶς,τεταγμένως, ἐν τάξει. **régulièrement.** ||. ἐπειδὴ ἂν δίδουν τὰ δοσίματά 'τους τακτικά. » Τῶν γὰρ φόρων ἀποτακτουμένων (Στράβ.) «.

Ταλαίπωρος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος.

Τάλαρος (ἡ ἄλλ. Κάδδη), ἀγγ. (ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα ἕνα ἔβγάλουν τὸ βούτυρον). » Γαυλός. **baratte,** θ.

Ταλέρι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Ταλάριον (ἀγγεῖον διὰ τὸ γάλα καὶ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ **tagliere,** Γαλλ. **tailloir,** διότι εἰς τὸν Σγουρόπουλον εὑρίσκεται γραμμένον Ταλιούριον: » Πάντα τὰ σκεύη ἦσαν ἀργύρεα, μέχρι καὶ τῶν ταλιουρίων,« καὶ εἰς Γλωσσάρ. »Ταλιέρη, κύκλος ξύλινος, **orbis mensarius ligneus**«), ἴδε Πιάτον καὶ Πινάκι.

Τάμμα (ἀντὶ » Τάγμα (» Ἐκέλευσε [ὁ Διονύσιος] τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, » Ἀριστοτ.), ἴδε Τάξιμον.

Ταντίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τεντόνω.

Ταξειδεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποδημέω, ὁδοιπορέω (κυρ. διὰ ξηρᾶς). **voyager.** »Πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω(ομαι). Θαλασσοπορέω (διὰ θαλάσσης). **naviguer.**

Ταξειδι. » Ἀποδημία, ὁδοιπορία (κυρ. διὰ ξηρᾶς), πλοῦς, στόλος,ναυστολία,ναυτιλία (διὰ θαλάσσης). **voyage.** ||. κάμνω ταξειδι. » Πλοῦν ποιέομαι, ἴδε καὶ Ταξειδεύω. ||. κάμνω καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξειδι. » Πλῷ χράομαι, εὐπλοέω.

Ταξειδιώτης. » Ὁδοιπόρος, ὁδίτης, ἐπιθάτης (κυρ. καραβιοῦ). **voyageur, passager.**

Τάξιμον (τὸ ἄλλ. Τάμμα, κυρ. ἡ πρὸς θεὸν ὑπόσχεσις). » Εὐχή. (» Εὐχαὶ, τάγματα, « Ησυχ.). **vœu,** ἴδε καὶ Τάμμα. §. ἴδε Ὑπόσχεσις.

Τάξις (προφ. κοιν. Τάξι). » Τάξις,κόσμος, κατάστασις, ῥυθμὸς, διάκοσμος. **ordre, règle,** θ. **arrangement,** ἴδε καὶ Εὐταξία. ||. βάλω εἰς τάξιν, ἴδε Βάλλω καὶ Συγυρίζω. §. (συνεκδοχ. ἡ τακτικὴ διαίρεσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα). »Τάξις, τάγμα. **classe,** θ. **rang.**

Ταπεινὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, ἐν ταπεινώσει. **humblement.** §. » Κοσμίως. **modestement.**

Ταπεινόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω (μεταφορ.). **humilier.**

Ταπεινὸς, ἡ, όν. » Ταπεινὸς (κυρ. ὁ χαμηλός). **humble.** §. » Κόσμιος,μέτριος, σώφρων, ταπεινόφρων, μετριόφρων. **modéré, modeste.**

Ταπείνωσις. »Ταπείνωσις, ταπεινότης. **humilité.** §. » Ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, μετριότης, μετριοφροσύνη. **modestie.**

Ταπὶ (ὀνομάζουν μερικοὶ, ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαβόντες, τὸ Τουρκ. Χαλὶ καὶ ἄλλ. Πεῦκι). » Τάπης-ητος καὶ Δάπις-ιδος (ὁ) (» Οὗλοι τάπητες οἱ δαπεῖς καὶ τριχωτοὶ, ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα Επεύχια, « Εὐσταθ. Ιλ. Π, 224). **tapis.**

Ταράζω (κυρ. διὰ τὸν τρόμον τῆς ἐπιλαψίας), ῥ. ἀμ. » Ταράσσομαι, τινάσσομαι, σπαίρω, σπαράττομαι, σπάομαι. **se débattre, avoir des convulsions (des spasmes).** ||. τὸν ἔπιασε καὶ τὸν τάραξεν, ἴδε Πιάνω. ||. ταράζει 'σὰν τὸ ψάρι, ἴδε Σπαράζω.

Τάφος, ἴδε Μνῆμα.

Τάχα (τὸ ὁποῖον καὶ Τάχατες λέγεται), ἐπ. (ἐλατ.). » Ἆρα, δῆθεν, ὡς, πῶς, δή. **comme si; par hasard.** ||. ἡμεῖς δὲ, που εἴμεθα τάχα ἐλεύθεροι. » Ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες (Θουκ.)«. §. ἐπ. (ἐρωτ.), ἴδε Ἀραγε.

Ταχειὰ }, ἐπ. ἴδε Αὔριον καὶ Πουρνό.
Ταχὺ } §. ταχειὰ (φρ. εἰρων. ἀντὶ Ποτὲ, Οὐδέποτε). » Ταχύ γε, ταχύ γ' ἄν (» Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημοσθ.), ἴδε καὶ Πολύ.

Τειχόκαστρον. » Τεῖχος (τὸ). **murailles (d'une ville),** θ. πλ.

Τελειόνω, ῥ. μετ. » Περαίνω, ἐκ(συν-, ἐπι, ἀπο)τελέω, ἐπιτελῆ ποιέω, τελειόω, ἀνύω(-ύτω,-ύττω), ἐκ(δια)περαίνω, περατόω, ἀποπερατόω, διαπράσσ(ττ)ομαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρόω (λόγον, ὑποσχεσιν κτλ), καταλύω, ἀπαρτίζω (μεταγ.), ἀναλίσκω (» Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, « Ξενοφ. Κυρουπ.). **finir, achever, terminer, consommer; expédier; accomplir; conclure.** ||. τελειόνω τὸν λόγον (τὴν ὁμιλίαν)μου. » Καταπαύω(»Καταῤῥέπω,»Καταλύω)τὸν λόγον. **conclure son discours.** ||. ἀφ' οὗ τελείωσεν ἐκείναις τὰις δουλειαίς. » Γενόμενης

δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. || . καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους). » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἑπόμενον ἑλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. διαλ.)! « §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Λήγω, τελευτάω, πέρας (τέλος) ἔχω, πληρόομαι,καταστρέφω, ἐξεργάζομαι κτλ. finir, s'accomplir , se terminer. || . ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίττας ᾽του. » Ἐπιλελοιπότων (»Ἐκτετοξευμένων) αὐτῷ τῶν βελῶν. les flèches lui venant de manquer. || . διότι τὰ μὲν χρήματα τελειόνουν ὀγλίγωρα. » Τὰ μὲν γὰρ χρήματα ταχέως ἀπολείπει(Ἰσοκρ)«. || . ἐτελείωσεν ἡ διορία. »Ἐξήκει (»Συμπεπλήρωται) ὁ χρόνος. le terme expira. || . ὁ πόλεμος ἤθελεν εἶναι τελειωμένος. »Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος.la guerre serait déja terminée. || . ἔτυχε δὲ ᾽να κοντεύουν ᾽να τελειώσουν καὶ ἡ συνθήκαις, ᾽που εἶχαν κάμει μὲ τοὺς Ἀργείους διὰ τριάκοντα χρόνια. » Ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκ.) «. || . τελείωσε (φρσ.) ! »Τετέλεσται·»Ἀλλὰ νῦν (Λυσίας ἂν εἴπεν), ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει «. s'en est fait. §. τελειόνω (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Σκοτόνω), ῥ. μετ., ἴδε Σκοτόνω. || . ἂν ᾽δὲν πρόφθαινα, ᾽τὸν τελείονεν. »Ἐξείργαστ' ἂν αὐτόν. il l' eût bientôt dépêché. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Τέλειος, α, ον. » Τέλειος, ἐντελὴς, πλήρης. parfait, complet, accompli,consommé, achevé; total.

Τελειόμα (. » Συντέλεια, τελείωσις.

Τελειωμός (achevement, exécution ; consommation. .

Τέλος (τὸ). »Πέρας (τὸ), τέλος (τὸ),τελευτὴ, τέρμα, ἔκβασις, συντέλεια (Γραφ). fin, θ. terme. || . περὶ τὸ τέλος (τὰ τέλη) τοῦ Φεβρουαρίου. » Περὶ τὸν ἑλαφηβολιῶνα φθίνοντα«,Ἀριστ. || . τέλος πάντων(φρ.) » Ποτὲ, οὖν (» Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο, «), χρόνῳ, χρονῳ ποτὲ, τέλος, τελευτῶν, τελευταῖον, ἐπὶ τέλους(τελει),ἐπὶ πᾶσι,τέως (μεταγ). enfin, à la fin, ἴδε καὶ Ὕστερα.

Τελώνιον (ὁ Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶναι τῆς Γραφῆς), ἴδε Διάβολος. §. τελώνια (ὀνομάζουν προσέτι οἱ ναῦται καὶ τὴν φωσφορικὴν ἐκείνην ὕλην, ἢ τὰ λαμπρὰ μετέωρα, ᾽που φαίνονται τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τριχυμίας, εἰς ταὶς ἄκραις τῶν σχοινιῶν καὶ καταρτιῶν τοῦ καραβιοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ φυγαδεύουν ἐπεμένως ἐξορκίζοντες καὶ θορυβοῦντες, διότι ᾽τὰ νομίζουν κακὸν οἰωνὸν, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖοι ᾽τὰ εἶχον σωτηρίας σημεῖον, καὶ ᾽τὰ ὠνόμαζον) » Διοσκούρους. feu saint-Elme.

Τέντα (τὸ Τουρκ. Τσαδῆρι. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Σκηνή. tente, θ. »*Σκιὰς (κυρ. τὸ Τουρκ. Τσαρδάκι). pavillon.

Τεντόνω (τὸ ἄλλ. Τσιτόνω), ῥ. μετ. »Τείνω,ἐν(ἐκ-,συν-,δια-,παρα, ἐπι)τείνω, τανύω (ὅθεν τὸ κοιν. Ταν ζω καὶ Τανυοῦμαι) , τετανόω (κυρ. διὰ τὸ δέρμα. » Χρόα ῥύπτει καὶ τετανοῖ, « Διοσκορ.), λορδόω (ἴδε Κοκκαλιάζω). tendre ; bander. || . τεντόνομαι (τὸ ἄλλ. Τσιτόνομαι, Τανίζομαι καὶ Ξεροτανηοῦμαι ἢ Ξεροτανίζομαι), ῥ. μεσ. » Σκορδινάομαι(-έομαι). s'étendre en bâillant.

Τέντωμα (τὸ ἄλλ. Ττίτωμα). » Τάσις, διά(ἐπί)τασις. tension, θ. §. (τὸ ἄλλ Ξεροτάνισμα). » Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, σκορδινισμός. l'action de s'étendre en bâillant.

Τεντωμένος, η, ον. » Τεταμένος (κτλ. ἴδε τὸ Ῥῆμα), λορδός. tendu. §. » Τετανὸς (» Δέρμα προσώπου τετανὸν, »). uni.

Τερερίζω (ψάλλω ἢ τραγουδῶ μὲ τρεμουλιαστὴν φωνὴν, ἢ μὲ πολλὰ τερερὲμ), ῥ. ἀμ. » Τερετίζω. frédonner ; chevrotter (en chantant).

Τερέρισμα. » Τερέτισμα , τερετισμός. frédon ; roulade, θ.

᾽Τέρι, ἴδε ᾽Ταῖρι κτλ.

᾽Τεριάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) , ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ταιριάζω κτλ.

Τεσσαράγχωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τεσσερης, α, (ἀριθμ.). » Τέσσαρες καὶ (Ἀττ.) τέτταρες. quatre. || τέσσερης φοραίς. » Τετράκις. || . τέσσερης χιλιάδες. » Τετρακισχίλιοι. || τέσσαρα μιλλιούνια. » Τετρακόσιαι μυριάδες. || .τέσσερα χρόνια. » Τεταετία· τετραετηρίς. || τεσσάρων χρόνων. » Τεταετὴς (ὁ καὶ ἡ). || . τέσσερης μῆνες. » Τετράμηνον. || . τεσσάρων μηνῶν. » Τετραμηνιαῖος. || . τεσσάρων ἡμερῶν. » Τετραήμερος. || . εἰς τέσσερης μέραις ἔφθασαν ᾽ς τὰ σύνορα. » Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. || . τέσσερης πήχαις (ἢ) τεσσάρων πηχῶν. » Τετράπηχυς. || . τέσσαρα στρέμματα τόπον. » Τετράπλεθρον. || . τέσσερά-᾽μιση τάλαντα. » Πέμπτον ἡμιτάλαντον. || . μὲ τὰ τέσσερα (ἐλλειπ. Ποδάρια, φρ. συνήθως διὰ τὸ δυνατώτερον τρέξιμον τοῦ ἀλόγου, Τουρκ. Δολλεῦ Δίζ-

γκίνι). »Ἀπὸ ῥυτῆρες. à bride abattue, à toutes brides, à grand galop. || . τρέχω μὲ τὰ τέσσερα. »Ἐλαύνω (»Ἀφιππάζομαι) ἀπὸ ῥυτῆρος , ἐπιβάδδοφορέω , ἐπισείω. §. τρέχω (φεύγω) μὲ τὰ τέσσαρα (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Τρέχω μὲ μεγάλην βίαν, ὅσον ἠμπορῶ γλιγωρότερα). » Προτροπάδην » Ὅλῳ ποδί » Ὡς ἔχω ποδῶν. à toutes jambes. || . περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ἴδε Ἀρκουδίζω.

Τετάρτι (τὸ τέταρτον μέρος ἑνὸς μέτρου, ἢ σφαγμένου ζώου , τὸ Τουρ. Τσεϊρέκι). » Τεταρτημόριον. carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθινόν).

Τέτοιος, α, ον, (ἀντων. ἀναφορ.). »Τοιοῦτος καὶ Τοιουτοσί, τοιός δε καὶ τοιοσδί. tel. || , διατί ἤλθες τέτοιαν ὥραν . Κρίτων ; (ἠ, ἐλλειπτ.) διατὶ τέτοιαν ὥραν ; » Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων ; pourquoi es tu venu , Criton, à l'heure qu'il est. || . εἰς τέτοιαν ἡλικίαν, ἴδε Αὐτός. || . τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον. »Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις «. || . τί λογῆς πρέπει νὰ φερθῶμεν εἰς τέτοιαν περίστασιν. » Ὁπαίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε«. || . τέτοιος (ὁ τέτοιος, τὸ τέτοιο', κτλ.), φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα, καθὼς ἐσυνειθίζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. » Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν ἀορίστως Τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος Τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας καὶ ἀορίστως προενέγκας, « Σχλ. Λκ. Δὶς κατηγορ.), ἴδε Αὐτός.

Τετράγκαθον, φ. (καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κόμμι). » Τραγάκανθα, τραγακάνθινον. (Σημ. ἡ παραφθορὰ 'δὲν εἶνε νέα, καθότι ὁ Διοσκορ. λέγει ὅτι καὶ τὸ φυτὸν Τραγοπώγων ἐλέγετο καὶ Τετραπώγων). barbe de renard , θ. épine de bouc, θ. tragacanthe, θ. adragant, gomme adraganthe.

Τετράγκωνος , η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τετράδιον (. » Τεῦχος (τὸ) , τετράδιον. cahier.

Τετράδιπλος, η, ον. » Τετραπλοῦς, τετραπλασίων , τετραπλάσιος. quadruple.

Τετρακοσαριά. || . κάμμιά —. »Τετρακόσιοί που μάλιστα.

Τετρακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Τετρακόσιοι. quatre cent.

Τετράκωχος, η, ον. » Τετράγωνος. quadrangulaire.

Τετράζανθος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Τετραπάστρικος (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ παστρικὸς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ Τετράπαλαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Πρόπαλαι, ἴδε καὶ πρβλ. Τρίψιλος), η, ον. » Καθαρώτατος. très propre.

Τετραπερασμένος (, η, ον (μεταφορ. ὁ Τετραπέραστος (ἄλλ. 'Εφτακαθαρισμένος καὶ Πανταπραμμένος , ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησ.) » Τετραπέρατα, ἴδε Τριαμένος.

Τετράποδον. » Τετράπουν-ου. quadrupède.

Τέχνη. » Τέχνη. art ; métier.

Τεχνικὰ, ἐπ. » Ἐν(»Εὖ)τέχνως, τεχνηέντως, τεχνικῶς, εὐμαθῶδως. artistement.

Τεχνικὸς, ἠ, όν. » Ἐν(»Εὖ)τεχνος, τεχνήεις-εσσα, εὐμέθοδος , δαιδάλεος (ποιητ.). artistement fait (travaillé).

Τεχνίτης , ισσα. » Τεχνίτης, χειροτέχνης, δημιουργός. artiste (διαφ. τοῦ) artisan ; ouvrier, homme de métier.

Τζαμάλα (ἡ) καὶ Τζάμαλος (ὁ), (χυδ. ἢ Τραπεζουντ. ἀντὶ) » Δαμάλα (ἡ) , Δάμαλος (ὁ, ἡ). §. (μεφορ.) ὁ παρ' ἡλικίαν μειρακιευόμενος. (ὁ Ἡσύχ. ἔχει): » Δαλὼ καὶ Δαλλὼ, ἡ ἀπόπληκτος· οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα (καὶ) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερῆλιξ. (ἂν τὸ Δαλὼ κριθῇ διορθωτέον Δαμαλώ, ἔχομέν τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως).

Τζιντζηρας, ἴδε Τσιντζυρας.

Τζιντζυφιὰ, δ. »* Ζίζυφος (ἡ), λωτός. jujubier, θ.

Τζίντζυφον, 'πωρ. Ζίζυφον. jujube, θ.

Τηγάνι (ἀπὸ τοῦ) » Τηγάνιον (ὑποκορ. τοῦ) Τήγανον καὶ Τάγηνον. poêle, θ. || . χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 'ς τὸ τηγάνι μας (παροιμ.). » Οἴκοθεν οἰκαδε (ἰουλ. Ἐπιστ. Ας'. ἀπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλυμπ. Ζ', 6) «.

Τηγανήτα (ἡ ἄλλ. Λαλαγγήτα), ζυμ. »Τηγανίτης καὶ Ταγηνίας (ἄρτος), λάγανον, ἀρτολάγανον , ψαιστὸν , ἐγκρὶς-ίδος (Γραφ.). beignet , gaufre , θ. échaudé.

Τηγανητὸς, ἠ, όν. » Τηγανιστὸς (Γαλην.) καὶ Ταγηνιστὸς (Ἀθην.). frit.

Τηγανίζω, ῥ. μετ. » Τηγανίζω. frire.

Τηγάνισμα. » Τηγανισμὸς, τηγάνισμα (» Τὸ μολύνειν ἁλεύρῳ ἰχθύδια τεχνικόν ἐστιν· ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐῤῥέθη, « Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 352). friture, θ.

Τί ; ἀντων. (ἐρωτην. ἄκλ.). » Τί ; ὅ,τι ; qui ? quoi ? que ? de quel espèce ? ἴδε καὶ Πῶς ; || . 'δὲν κατάλαβα τί λογῆς ἤθη εἶνε αὐτῆς τῆς πολιτείας. » Οὐ συν-

ἦκα ποταπὸν τῆςδε τῆς πόλεως τὸ ἦθος (Ιουλ.)«. || . τί ἔδιδεν ἁρά γε ὁ καθένας σας ἵνα . . . ; ἴδε Πόσος. || . τί ὥρα εἶνε ; ᾽σὰν τί ὥρα ᾽να ἦνε ; ἴδε Ὥρα. || . τί ᾽μέρα (τῆς ἑβδομάδος δηλ.) εἶνε σήμερα ; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ. Χαρ.) « ; ἴδε καὶ Πόσος. || . τί τόπου (ἄνθρωπος κτλ.) ; ἴδε Τόπος. || . τί γνώμην ἔχει ; » Ὁπότερα («Ὁποτέρως) τὴν γνώμην ἔχει ; || . τί χρειάζεσαι ; » Τοῦ δέει ; || . καὶ τί κάμνει ; » Ὅ,τι δὲ καὶ ποιεῖ ; || . ἐρωτᾷ κἀνείς τί κάμνει καὶ τί λέγει ὁ Σωκράτης καὶ φθείρει τὰ ἤθη τῶν νέων. » Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,« Πλάτ. || . μὲ τί τρόπον ; » Τῷ τρόπῳ ; par quel moyen ? || . ἐρωτοῦσε τὸν καθένα, τί ἐλπίδα ἔχει ; » Ἡρώτα ἕκαστον ἤν τινα ἐλπίδα ἔχει ; || . τί ἔπαθες ἁρά γε καὶ κοιμᾶσαι ; »Ὅ,τι δὴ πεπονθὼς καθεύδεις ; || . τί σε φαίνεται ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ; » Τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ; || . τί πολίτης ἦτον ; »Οἷος ἦν πολίτης ; || . καὶ μὲ τί ᾽μάτια θὰ ᾽μᾶς ἰδῇ. » Καὶ οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς προσβλέψεται« ; || . τί ; (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ) Διατί ; ἴδε Διά. || . μὲ ῥώτησε, τί γελῶ ; » Ἠρετό με, ὅ, τι γελῶην. || . ἀπὸ τί τὸ συμπεραίνεις ; » Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ «; Ἀριστ. || . τί με πειράζετε, ὑποκριταὶ (Εὐαγγ.) ; || . πῶς καὶ τί ὠμίλησε ; » Πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη (Δημοσθ. παραπρ.) « ; || . θαῤῥοῦσε πῶς εἶνε κἄτι τί, ἴδε Κἄτι. || . πάσχιζε ᾽να γνωρίζῃς ἐκείνους ᾽ποῦ τὰ λέγουν αὐτὰ τί ἄνθρωποι εἶνε.»Πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσὶν (Ἰσοκρ.)«. §. Τί (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Διατί) ; || . τί κτυποῦσε τὴν νύκτα ἡ θύρα ; »Τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν (Αυστ.)«; ἴδε καὶ Διά. §. ἀντων. (Θαυμαστ. ἢ Σχετλ. ἢ Ἐπιτατ.) τί κεφάλι ! καὶ ᾽να μὴν ἔχῃ μυαλόν ! » Ὢ οἷα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. || . τί βαθειὰ κοιμούσουν ! »Ὡς βαθὺν κεκοίμηται ! || . τί δυνατὰ ᾽ποῦ φωνάζουν ! » Ὡς ὀξὺ κεκράγατον ! || . τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος ! » Τί πέπονθα δείλαιος ! || . τί τρέλλα ! » Τῆς μωρίας (Ἀριστοφ.)« ! || . θεέ μου, τί πολυλογία ! » Ἡράκλεις, τοῦ μήκους τῶν λόγων ! || . (᾽πῆγες καὶ ἦλθες ;) τί γλίγωρα ! » Ὡς ταχύ ! || . τί πνεῦμα ! ἴδε Πνεῦμα, καὶ Πῶς. || . μὲ τί ἀνθρώπους ἤμουν μαζῆ καὶ ᾽δὲν ᾽τὸ ἤξευρα ! » Οἷοις ἄρ᾽ ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον (Πλούτ.) «. || . τί καλὴ ἡ τάξις (ἀπαράλλακτα ᾽τὸ ἔχει ὁ Σουΐδας, προσθέσας : » ἀντὶ τοῦ Λίαν)« !

Τιγάρη (προφ. καὶ Τιγάρης), ἐπ. (Διστακτ. καὶ Ἐρωτημ. ἀπὸ τοῦ) » Τί γάρ, ἢ . . . , ἴδε Μήπως ;

Τιμάρευμα (τοῦ ἀλόγου). »Ψῆξις. pansement ; pansage.

Τιμαρεύω (τὸ ἄλογον), ῥ. μετ. » Θεραπεύω τὸν ἵππον, ψήχω (κυρ ᾽τὸν ξύνω μὲ τὸ κασαῖ ἢ μὲ τὸν γκεμπρὲ, ᾽τὸν ξυστρίζω. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ) στλεγγίζω καὶ στελγίζω. étriller, panser.

Τιμάρι (τοῦ ἀλόγου. Ἡ λέξις εἶνε Περσική). » Θεραπεία τοῦ ἵππου. pansage.

Τιμὴ (τοῦ ἀνθρώπου). » Τιμή. honneur, ἴδε καὶ Δόξα. §. (τῶν πραγμάτων). » Τιμή. valeur, θ. prix ἴδε Ἀναβαίνω, ξεπέφτω, Πέρασις καὶ Πόσον. || . μὲ τὴν τρέχουσαν τιμὴν, ἴδε Τρέχω.

Τιμημένα, ἐπ. » Ἐντίμως, κοσμίως, σωφρόνως. honnêtement, honorablement.

Τιμημένος, η, ον. »Χρηςὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολ.) καλοκἀγαθος, ἐπιεικὴς· σώφρων, κόσμιος, εὐσχήμων. honnête, brave.

Τιμόνι (τοῦ καραβιοῦ). » Πηδάλιον, οἴαξ (καταχρ.). gouvernail. §. (τοῦ ἁμαξιοῦ) » Ρυμος. timon.

Τιμονιέρης. » Πηδαλιοῦχος, οἰακοστρόφος, οἰακονόμος. timonnier.

Τιμῶ, ῥ. μετ. »Τιμάω, διὰ τιμῆς ἄγω (ἔχω), γεραίρω. honorer.

Τίναγμα. » Τιναγμός. élan, ἴδε καὶ Κούνημα, καὶ Πήδημα. § (ῥίψιμον μακρόθεν). » Ἀκοντισμὸς, ἀκόντισις, σφενδόνησις. l'action de lancer. §. jallissement (ἐπὶ νεροῦ).

Τινάζω (κουνῶ τι), ῥ. μετ. » Σείω, τινάσσω. secouer, ébranler. || . τινάζω τὸ ςρῶμα (κτλ.). »Ἀνασείω (τὸ στρῶμα)«, (Ξενοφ. Οἰκον.). διατινάσσω. rebattre. || . τινάζω τὰ ῥοῦχα (ἵνα ξεκορνιακτισθοῦν). » Ἐκ(»Ἀπο)σείω. faire tomber la poussière en secouant, ἴδε καὶ Ξεσκονίζω. || . τινάζω ἀπὸ ᾽πάνω μου. » Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀπολύομαι. se débarasser de. || . τινάζω τὰ πτερὰ (καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ, καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ὅταν δοκιμάζουν νὰ πετάξουν). »Πτερύσσομαι, πτεργίζω. battre des ailes. §. (ῥίπτω μὲ ὁρμήν). » Ἀκοντίζω, ἀφίημι, τοξεύω, σφενδονίζω. décocher, lancer, darder. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἐβγάζω, Πετῶ), διότι ἀμέσως ἀπὸ τὴν γῆν τινάζουν βλαστάρια. » Ἀφίνσι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς καυλοὺς (Θεοφρ.). il rejette par le pied, ἴδε καὶ Ἐβγάζω.

|| . τινάζομαι (τὸ ἄλλ. Πετιοῦμαι , Ῥίχνομαι καὶ Χύνομαι), ῥ. μέσ. »Ἐξ(»Ἐφ)-άλλομαι, ὀρούω , ἐκ(ἀνα)θορέω , ἐκθρώσκω. s'élancer, se lancer, ἴδε καὶ Ὀρμῶ. §. » Σείομαι. se secouer. || . τινάχθηκεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι. » Τοῦ λέκτρου ἐκθορών. || . τινάζεται τὸ νερόν. » Πιδύει, ἀναπηδᾷ , ἀνακοντίζει , ἀνακηκίει , ῥήγνυται. jaillir.

Τίποτε (προφ. κοιν. Τίποτης, »Οἰκοδομεῖ τίποτε , εἶτα καταστρέφει «, Ἐπικτ. Διατρ.), ἀντων. (ἀορ. ἄκλ.). » Οὐδὲν (ἢ Μηδὲν (εἰς τὰς ἀρνήσεις). rien. §. » Τί (εἰς τὰς ἐρωτήσεις). quelque chose. || . 'δὲν ἔχω τίποτε. » Οὐδὲν κέκτημαι. || . ἂν 'δὲν ἔχῃς ἄλλο τίποτε. » Εἰ μηδὲν ἕτερον κέκτησαι. || . 'δὲν τύχει τίποτε (ἢ διὰ τίποτε. » Δεινὸς δὲ (Θεοφρ. Χαρ.)· »Οἷος (»Καὶ τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, εἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτούς, « Θεοφρ. Χαρ.). il est capable, il ne fait aucune difficulté. || . ἂν χρειάζεσαι τίποτε. » Εἴ του δέει. || , μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγι ; » Μή τι προσφάγιον ἔχετε ;

Τιποτένιος;α, ον. »Οὐ(»Μη)δενὸς ἄξιος, εὐτιδανὸς, μηδαμινὸς, εὐτελὴς , φαῦλος , ἄθλιος. nul, pauvre, un homme de rien.

Τὸ, ἄρθρ. (οὐδ.), ἴδε Ὁ. || . τὸ καὶ τὸ (φρ. Ὁ Δημοσθ. εἶπεν, εἰς μὲν τὸ ἐνικόν:) » Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανε· (καὶ ἀλλοῦ) » Ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· (Εἰς δὲ τὸ πληθυντικόν): » Κινδυνεύειν τὸν στρατηγὸν, ὅπως μὴ τὰ ἢ τὰ γενήσεται. telle et telle chose.

Τοιχογυρίζω, ῥ. μτβτ. »Τεῖχος περιελαύνω, περιτειχίζω. entourer de murailles.

Τοιχογύρισμα. » Περιτειχισμὸς , περιτείχισις.

Τοῖχος (τὸ Τουρκ. Δουβάρι). »Τοῖχος. mur, muraille, θ. || . τοῖχος χωρὶς παράθυρα, ἴδε Παραθύρι. || . 'γκρέμισ' ὁ τοῖχος. » Διεῤῥύη ἢ Κατεῤῥύη. il s'est écroulé. || . κοντεύει 'να 'γκρεμίσῃ ὁ τοῖχος. »Πτῶσιν ὠδίνει. il menace ruine.

Τόλμη. » Τολμα(-μη) , τὸ τολμοῦν , εὐτολμία, θάρσος (τὸ), τὸ θαρσοῦν. hardiesse.

Τολμηρὸς. ἡ, όν. » Εὔτολμος , τολμήεις-εσσα (ποιητ.) , τολμηρὸς, θαῤῥά(-ρσα) λέος. εὐθαρσής. hardi ; hasardeux.

Τολμῶ , ῥ. ἀμ. » Τολμάω , θαῤῥέω (-ρσέω). oser ; hasarder.

Τομάρι, ἴδε Δέρμα.

Τόνος (μέτρον ἐκτάσεως διὰ τὰ δίκτυα. Ἀπὸ τὸν Ξενοφ. [Κυνηγ. Ι'] ὀνομάζεται) » Τόνος (τὸ τρίτον μέρος ἑνὸς σαραντα-πεντάκλωνου σχοινίου , συγκείμενον ἀπὸ δεκαπέντε κλωνάς. »Ἔστωσαν δὲ πεντε-καιτετταρακοντάλινοι (αἱ ἄρκυς) ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων«]. »Ὁ Πολυδ. 'τὸ ὀνομάζει) Κῶλον. §. τόνος (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ναυτ. »Ῥυμουλκία. toue, θ. rémorque, θ. || . τραβῶ τόνον (γεντέκι). »Ῥυμουλκέω, ἀπὸ κάλω παραπλέω (Θκδ. Δ', 25). touer, remorquer, ramener à la toue.

Τοποθεσία. » Χωρίον , θέσις , τοποθεσία (Διοδ. Σικελ.). position, poste (στρατ.). §. situation ; §. site (ζωγραφ.); §. contrée, θ. région, θ.

Τόπος. » Τόπος, χῶρος , χώρα. lieu ; place, θ. || . ἂν ἦνε κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει. » Εἰ κατὰ χώραν ἔχει , ἦν ἕδει , ἕκαστα (Ξενοφ. Οἰκον.) «. || . μιὰ' πετριὰ' (τουφεκιὰ') τόπον. » Μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς (Θουκ). »Ἐξ ἀκοντίου βολῆς (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ')· » Ὑσσοῦ βολῆς ἐντὸς (Πλουτ.)· »Εἰς τοξεύμα(»Ἐντὸς τοξεύματος) ἀφικνεῖσθαι. || , 'να σταθῇ ς' τὸν τόπον του. » Κατὰ χώραν μένειν· » Ἀτρέμας ἔχειν· » Ἀτρεμεῖν. || . κάμνω (δίδω) τόπον (εἴς τινα, χάριν τιμῆς), ἴδε Δίδω. || . πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον κτλ. » Θέαν καταλαμβάνω. || . ὁ δὲ πατέρας 'του Ὀδυσσεὺς , καθὼς 'τὸν εἶδε 'που ἔρχουνταν, τραβίχθηκε παρακάτω, καὶ 'τοῦ ἔκαμε τόπον. » Τῷ δ' ἕδρης, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς «. || . 'τὸν ἄφησε (ἔπεσε, κτλ.) 'ς τὸν τόπον (φρ.). » Ἐμάχοντο τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ')· (εἰς τὴν Παλ. Γραφ. εἶνε ἐν χρήσει ἡ φράσις:) » Πατάζω αὐτὸν καὶ οὐ δευτερώσω (Βασιλ. Δ', 26) «. il l'étendit (il tomba) raide mort ; il le coucha sur le carreau ; il demeura sur la place. §. (συνεκδοχ. μέρος γῆς. Ὅθεν λέγομεν): οἱ ἐχθροὶ ἀφάνισαν τὸν τόπον. » Τὴν γῆν ἐδώρησαν· »Τῆς γῆς («Τὴν γῆν) ἔτεμον (ἔρθειρον). || . (τοὺς ἔδωκε) τὴν Χερσόνησον τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χερρόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα «. terrain ; pays. || .(εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας, ὅταν λέγῃ:) » Ὥσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασεν «. §. (ἡ πατρίς. Ὅθεν:) 'να 'πάγω 'ς τὸν τόπο' μου. » Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου (Γραφ.

Γεν.),« pays, ἴδε καὶ Πατρίδα. ||. εἰς τὸν τόπον μας. » Παρ' ἡμῖν. chez nous. ||. τί τόπου (ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε ὁ) ἄνθρωπος; » Ποδαπὸς καὶ Ποταπός; de quel pays? ||. τὸ σιτάρι (κρασὶ κτλ.) τοῦ τόπου, ἴδε Ἐντόπιος. ||. πουλιέται 'ς τὸν τόπον δυὸ φραὶς ἴσια μὲ τὸ ἀσήμι. » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ σταθμὸς αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον (Διοσκορ.)«. ||. οἱ πολεμικώτεροι τῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ τόπου. » Πολεμικώτατοι τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ (τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν)«. §. εἰς τὸν τόπον τοῦ. (φρ.) » Ἐν χώρᾳ, ἀντί. en place de. ||. εἰς τόπον μισθωτοῦ στρατιώτου. » Ἐν μισθοφόρου χώρᾳ. ||. εἰς τόπον ἰατρικοῦ. »Ἐν φαρμάκου μοίρᾳ. ||. ἔγινε δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον ἐκείνου ὁ.. » Εἰς δὲ τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδεῖκνυται στρατηγὸς (Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Βιβλ. Γ'). » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστήν Διοδ. Σικελ. Α', 75)«.

Τόρνος, ἐργ. » Τόρνος. tour.

Τόσον, ἐπ. (ποσ. καὶ αὐξ.). » Τοσοῦτον, τοσόνδε, οὕτω, οὕτως, οὐτωσί. tellement; tant; si; ausi; autant. ||. τόσον μεγάλος. » Τηλικοῦτος-αὐτη-οῦτο. ||. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς κτλ), ὅσον. » Τηλίκος(»Τηλικοῦτος), ηλίκος. ||. τόσον πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε τὰ κακὰ, που ἔκαμαν! ἴδε Κάμνω. ||. ὅσῳ παληόνει τόσῳ καλλήτερη γίνεται, ἴδε Ὅσος. ||.ὄχι τόσον.., ὅσον.. » Οὐχ οὕτω.. ὡς... ||. 'δὲν θὰ βλάψετ' ἐμένα τόσον, ὅσον τὸν ἑαυτόν σας. » Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε, ἢ ὑμᾶς αὐτούς. ||. τόσον κοντά. » Ἐγγὺς οὑτωσὶ (Δημοσθ.)«. ||. τόσον ὀλίγον. » Οὕτως ὀλίγον (Θκδ.)«. ||. ; ἐσὺ κτυποῦσες τόσον δυνατὰ τὴν θύραν; » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα (Ἀριστοφ. Πλ. 1102)«; §. ὡς τόσον (φρ.). » Οὐ μὴν ἀλλὰ, γεμήν. cependant, pourtant, toutefois. §. ὡς τόσον. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. en attendant.

Τόσος (ἀντων. ἀναφορ.), η, ον. » Τοσοῦτος-αὐτη-οῦτο, τοσόσδε. tant de. ||.δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ κτλ.) φραὶς τόσον, ἴδε Φορά. ||. τριάντα μέραις καὶ ἄλλαις τόσαις νύκταις. »Ἡμέρας τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.)«. ||. τόσων χρόνων ἄνθρωπος. »Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ(Αἰσχ. Σωκρ.)«. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησεν (ἔφθασεν). »Εἰς τοῦθ'ἥκεν ὕβρεως, il en vint à un tel point d'insolence. ||. τόσα καὶ τόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, ἀναρίθμητα). » Τοσαῦτα (θαυμ.)! » Ἡνίκα Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον, ἀφῆκας ἐλευθέρους (Λιβαν. Ἐπιστ. 725)«.

Τότε, ἐπ. (χρον.). » Τότε, τηνικαῦτα. alors. ||. ἀπὸ τότε. » Ἐκ τοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ||, τὰ ξηροφήνουν πρῶτα εἰς τὸν φοῦρνον καὶ τότε τὰ τρώγουν. » Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι «, Ἡρόδ. ||. κατόρθωσε πρῶτον τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε ζήτει τὴν ἀνταμοιβήν. » Ἐρικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίτει «, Αἰσχ.

Τουκάκου, ἐπ., ἴδε Κακός.

Τουλούπα (κυρ. βαμβακιοῦ, μαλλιοῦ, κτλ., ἀπὸ τοῦ) » Τολύπη, *σύστρεμμα (ἐρίου, πάμβακος κτλ.). flocon (peloton) de laine cardée (de coton, etc.) §. (μεταφορ. χιονιοῦ). » Νιφὰς (ἡ). neige qui tombe à gros flocons.

Τούμπανον (τὸ Τουρκ. Δαβοῦλι), ὄργ. (μουσ.). » Τύμπανον. tambour.

Τοῦνος (ἀπὸ τοῦ) » Θύνος (ἡ μεγάλη Παλαμύδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Τούρτουρας (ὁ) } (ἀπὸ τοῦ) »Τάρταρος
Τούρτουρον (τὸ) } (ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Ἡσίοδ. ἐπονομάζεται Κρυόεις, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τὸ Ἐξώτερον σκότος, ὅπου ἔσται ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, κατήντησε λέξις συνώνυμος τοῦ) » Ῥῖγος, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Τρεμοῦλα.

Τουρτουρίζω, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ταρταρίζω (, τὸ ὁποῖον ὁ Πλουτ. περὶ τοῦ πρ. ψυχρ.) » Πάλλομαι καὶ τρέμω (ἑρμήνευσεν), ἴδε Τρεμουλιάζω.

Τοῦτο, ἀντων. (Δεικτ. οὐδ.), ἴδε Αὐτός. ||. διὰ τοῦτο. » Ταῦτα, ταύτη. c'est pour cela que. ||.διὰ τοῦτο λοιπόν.» Ταῦτ' ἄρα· » Ταύτῃ τοι.

Τοῦφα (» Δόρατα.., ἀκροξιφίδας μὲν οὐκ ἔχοντα, ἠωρημένας δὲ λοφίας· καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰούβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας, βραχύ τι παραθαρείσης τῆς λέξεως «, Λυδὸς περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 8. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο ἡ φοῦντα, τὸ σερβοῦτσι τῆς περικεφαλαίας). »Δόφος. panache, θ.

Τουφάνι (χιονιὰ μὲ ἀνεμοστρόβιλον), Τουρκ. (ἀπὸ τοῦ) »Τυφὼν, λαίλαψ, θύελλα.

Τράβιγμα. »Ἕλξις, ὁλκὴ, ἑλκυσμὸς καὶ ἑλκυθμὸς, ἑλκυστὺς (ποιητ.). tirage, l'action de tirer (attirer). ||. τράβιγμα τοῦ σπαθιοῦ, ἴδε Ξεσπάθωμα. §. » Ὑποχώρησις. l'action de se retirer, retraite, θ, ἴδε καὶ Παραμέρισμα.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τραγοῦδι, κτλ.

Τραβῶ, ῥ. μετ. » Ἕλκω, ἑλκύω, σπάω, ἐπισπάομαι. tirer; attirer. ||. τραβῶ κάτω. » Καθέλκω, κατασπάω. ||. τραβῶ ἐπάνω. » Ἀνέλκω, ἀνασπάω. ||. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ἀντιμεθέλκω, περισπάω, ἀντιπερισπάω. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. » Νεωλκέω. || τραβῶ τὸ πλοῖον ἀπὸ (ἢ πρὸς) τὴν ξηρὰν (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ἴδε Τόνος. || τραβῶ κουπὶ, ἴδε Ἀλάμνω. ||. τραβῶ τὰ 'ποδήματά μου, ἴδε Βάλλω καὶ Ἐβγάλλω. ||. τράβα τὰ 'ποδήματά μου. » Ὑπόλυσόν με· » Λῦσόν μου τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων. débottez-moi. ||. τράβιξε τὸ σπαθί. » Τὸ ξίφος σπασάμενος, ἴδε καὶ Ξεσπαθόνω. ||. τραβῶ μπαντιέραν, ἴδε Σηκόνω. ||. τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἴδε Ἀνασύρνω ||. τραβῶ τὸν χορόν· τραβᾷ κατόπι 'του δέκα δούλους, ἴδε Σέρνω. ||. τραβῶ χέρι (παραιτοῦμαι) ἀπό τι. » Ἀπέχω (-ομαι), ἴδε Ἀφίνω καὶ (παρακατιών) ||. τραβηοῦμαι. ||. 'τὸν τράβιξε 'ς τὸ κριτήριον. » Ὑπῆγεν (»Ὑπήγαγεν) εἰς δικαστήριον (ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους)«, (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). §. τραβῶ ἀράδαις, ἴδε Ἀράδα. ||. τραβῶ τοῖχον (χανδάκι). »Τεῖχος (»Τάφρον) ἄγω (ἐλαύνω). ||. τράβιξε μιὰν φραγὴν εἰς τὸ περιβόλι 'του. »Περιβόλῳ τὸν λειμῶνα διέλαβε. §. τράβιξαν 'μπροστά. » Ἔτεινον εἰς τὰ πρόσω, ἴδε καὶ Κτυπῶ. §. πόσαις τραβᾷ αὐτὸς ὁ μῆνας; » Πόσας ἄγει; §. τραβᾷ ἕνα δράμι ὀλιγώτερον. » Δραχμῇ ἐστιν ἀφολκότερον (Στραβ. ΙΕ')«, ἴδε καὶ Ζυγιάζω. §. (μεταφορ.). τί τραβῶ! ἴδε Ὑποφέρω. ||. τὸ κεφάλι τοῦ σαλιάγκου, ὅταν φοβηθῇ, τραβηέται μέσα. » Ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ κοχλίου, ὅταν φοβηθῇ, ξυσπᾶται πάλιν εἰς τὰ ἐντὸς (Ἀριστοτ. Ζ. Δ', 4) «. ||. ἐτραβήχθη τὸ ποτάμι. »Ὑπονοστήσαντος δὲ τοῦ ποταμοῦ (Ἡρ. Α', 191) «. ||. τραβηοῦμαι ('πίσω ἢ 'ς τὸ πλάγι), ῥ. μεσ. » Ἐκκλίνω, ἐκ(ὑπο)χωρέω, ἀναδύομαι. reculer, se retirer, se ranger, ἴδε καὶ Παραμερίζω. §. (μεταφορ.) τραβίχθηκεν ἀπὸ τὸν κόσμον (ἔγινε δηλ. καλόγηρος ἢ ἀσκητής). » Χαίρειν εἰπὼν τοῖς βιωτικοῖς, ἀπερράγη τοῦ κόσμου· » Ἀποταξαμένους τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ.)». se détacher du monde. ||. ζῇ (κάθεται) τραβιγμένος. » Αὐτὸς ἑαυτῷ ζῇ. il vit en (dans la) retraite.

Τραγανίζω (μασσῶ τραχὺ καὶ θραυστὸν πρᾶγμα), ῥ. μετ. (Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Τρώγω (τῶν ἀρχαίων, ὅθεν τὸ Τρωγάλιον, Τράγημα καὶ Τραγηματίζομαι), ἴδε Κοκκαλίζω.

Τραγανιστὰ (ὁμιλῶ). »Περίτρανον, περιτράνως, στρογ ύλῳ τῷ στόματι. d'une voix claire (forte, sonore).

Τραγανιστὸς (ὁ τραχὺς καὶ θραυστὸς), ἡ, όν. » Καπυρὸς, καπυρώδης, χονδρώδης, χονδροφυής. croquant. §. (μεταφορ.) φωνὴ τραγανιστὴ (ἡ καθαρὰ καὶ ἄλλ. Κουδουνιστὴ, ἀπὸ τοῦ Τραγέω καὶ Τραγίζω, σημαίνοντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν γινομένην ἐπὶ τὸ τραχύτερον μεταβολὴν τῆς φωνῆς εἰς τοὺς 14 ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χρόνους τῆς ἡλικίας, ἴδε Ἀριστοτ. Ζ, θ'). » Περίτρανος. sonore, claire. ||. γέλια τραγανιστά. » Κραμβαλέος (»Κραμβὸς, »Καπυρὸς) γέλως.

Τραγανὸς, ἡ, όν. » Τραγανός. cartilagineux. ||. τὸ τραγανὸν τοῦ κρέατος. » Χόνδρος, τράγανον. tendron, cartilage; croquant. ||. τραγανὸν κεράσι, ἴδε Κεράσι.

Τραγὶ (τὸ ἀρσενικὸν 'γίδι), ζ. » Τράγος. bouc.

Τραγογένης. » Τραγοπώγων, σφηνοπώγων. * barbe de bouc.

Τραγουδάκι. » Ἀσμάτιον. chansonnette, θ.

Τραγοῦδι (προφ. κοιν. Τραβοῦδι, καθὼς ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων, τοὐλάχιστον τῶν Βοιωτῶν, ἂν συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ΤραγάFυδος, τῆς ἐν Ὀρχομενῷ Ἐπιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Βοίκιος Τ. ά, σελ. 763). » Ἆσμα, ᾠδὴ, ὕμνος. chant. §. chanson. θ. ||. τραγοῦδι τοῦ γάμου. » Γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον. chant nuptial, épithalame. ||. τραγοῦδι τοῦ πολέμου. » Ἐνυάλιον (»Ἐμβατήριον, »Θούριον) μέλος, παιάν. marche, θ. ||. τραγοῦδι τῆς νίκης. » (ᾆσμα) Ἐπινίκιον (νικητήριον), παιάν. ||. τραγοῦδι λυπητερὸν (μυρολόγι). » Ἔλεγος, ἐλεγεῖον. chant lugubre.

Τραγουδιστὴς, -δίστρα, (ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγεται Τραγῳδητής· ὁ δὲ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ) » Τραγῳδὸς (» Ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοὶ μόνοι ᾆσαι οὐ δύνανται, οὕτως ἔνιοι μόνοι περιπατῆσαι οὐ δύνανται «, Ἀρρ. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', 14.). » Ψάλτης, κιθαρῳδὸς (κυρ. ὅταν συντροφεύῃ τὴν φωνήν 'του καὶ μὲ τὴν κιθάραν), ᾄδων, ἀοιδὸς (ποιητ.), μουσουργός. chanteur, chanteuse καὶ cantatrice.

Τραγουδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Τραγῳδέω (τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε, Παριστάνω τραγῳδίαν, ἢ Ὁμιλῶ μεγαλο-

πρεπῶς καὶ μὲ θεατρικὴς χειρονομίας. Εἰς τὸν Πλούταρχον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν. » Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν«, Εὐμεν.). »Ἄδω, ψάλλω (κυρ. ἐγγίζω ταῖς χορδαῖς ὀργάνου μουσικοῦ), κιθαρῳδέω (ὅταν συντροφεύω τὴν φωνὴν καὶ μὲ τὴν κιθάραν). chanter.

Τρακόσιοι,αις,α, (ἀριθ.), ἴδε Τριακόσιοι.

Τρανὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, όν, ἴδε Μεγάλος κτλ.

Τραντάζω, (ἐκ τοῦ) » Κραδάω, Κραδαίνω, ῥ. ἀμ, ἴδε Νταρτανίζω.

Τραπεζαρειὸν (ἡ Τουρκ. Σοφρατζαρία). »Συμπόσιον,ἑστιατο(τή)ριον. salle à manger, θ.

Τραπεζάρης (ὁ Τουρ. Σοφρατζῆς). »Τραπεζοκόμος, τραπεζοποιὸς (Ησυχ.). maître-d'hôtel.

Τραπέζι. » Τράπεζα. table, θ. || .'τοὺς ἔβαλε τραπέζι, ἴδε Βάλλω. || . κάθισαν 'ς τὸ τραπέζι, ἴδε Κάθουμαι. §. (συνεκδοχ. τὸ Τουρκ. Ζιαφέτι). » Ἑστίασις, συμπόσιον, δεῖπνον καὶ δεῖπνος (ὁ), εἰλαπίνη (ποιητ.). diner ἢ souper (κατὰ τὸν καιρὸν), banquet, festin, régal, ἴδε καὶ Ξεφάντωμα καὶ Φαγοπότι. || . κάμνω (δίδω) τραπέζι. » Παρέχων ἑστίασιν (Πλουτ. Ὑγ. παραγγ.). » Συμπόσιον συνάγω· »Δεῖπνον (δοχὴν) ποιέω. donner un festin, donner à diner, ἴδε καὶ Φιλεύω. || . τὸ τραπέζι ἐβάσταξεν ἕως τὰ μεσάνυκτα. » Τοῦ πότου περὶ μέσας που νύκτας παρατείναντος«.

Τραπεζίτης ('δόντι). » Μύλη, μύλος, μυλίτης (ὀδοὺς) καὶ (μονολ.) μυλόδους, τράπεζα, μασσητὴρ καὶ μασητὴρ (κυρ. τὸ νεῦρον ὅ,που κινεῖ τὸ κατωσάγωνον εἰς τὸ μάσσημα), γόμφος καὶ γόμφιος, κραντὴρ καὶ σωφρονιστὴρ (τὸ ὁλοκρινόν). dent molaire (machelière), dent de sagesse,θ.

Τραπεζομάνδηλον. » Ὀθόνη (ἡ ἐπιτραπέζιος). nappe, θ.

Τράφος (καὶ ἄλλ. Τράχος, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Τάφρος (, τὸ χανδάκι ὅ, που περικυκλόνει τὸ ἀμπέλι, τὸ περιδόλι, κτλ. Μὲ τὸν αὐτὸν ἀναγραμματισμὸν ἀναφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ Ησύχιος καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. καὶ οἱ Ηρακλ. Πίνακ.), ἴδε Χανδάκι.

Τραχηλιὰ (τοῦ πουκαμίσου). » Βρογχωτήρ. (Ὁ Σχλ. τοῦ Ἀριστοτέλ. ἐν τῇ Ῥητορ. ἀναφέρει καὶ) » Πρόσχισμα (τὸ ἔμπροσθεν τῆς τραχηλαίας τοῦ ὑποκαμίσου,«). ouverture (de la chemise). §. (εἶδος φορέματος γυναικείου). » Περιτραχήλιον, τὸ περὶ τὸν τράχηλον (τὴν δειρὴν) κόσμημα. chemisette, θ.

Τραχὺς, εια, ύ. » Τραχὺς, σκληρὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτεραμνώδης (κυρ. νερὸν, κρέας, ὄσπριον, κτλ.). rude.

Τράχωμα (ἀπὸ τοῦ Τράγημα, κατὰ τὸν Κ. Οἰκον., ὠνομάσθησαν τὰ μετρητὰ, 'που δίδει ὁ πενθερὸς εἰς τὸν γαμβρόν. Εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔδιδεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν πενθερὸν, τὰ ὁποῖα καὶ κυρ. ὠνομάζοντο)» Ἔδνα καὶ Ἕδνα καὶ (πλεον.) ἕεδνα, μείλια (ἀλέγοντο καὶ ἐκεῖνα, 'που ἔδιδεν ἡ νύμφη). présens (de noces).

Τρεῖς (οἱ καὶ ἡ), τρία (τὰ), (ἀριθμ.) » Τρεῖς (οἱ καὶ αἱ), τρία (τά). trois. || . τρεῖς φοραῖς. » Τρὶς. || . τρεῖς χιλιάδες. » Τρισχίλιοι. || . τρία μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. || . τρία χρόνια. »Τριετία, τρίετες. || .τριῶν χρόνων.»Τριετὴς (ὁ καὶ ἡ),—τὲς (τὸ), τριετίζων (Γραφ.). || . τρεῖς μῆνες. » Τρίμηνον. || . τριῶν μηνῶν. » Τριμηνιαῖος. || . τριῶν ἡμερῶν. » Τριήμερος. || . αὐτὸς μὲ ἄλλους τρεῖς, ἴδε Αὐτός. || . τρεῖς πήχαις, (ἢ) τριῶν πηχῶν. » Τρίπηχυς-υ. || . τριά-'μισυ τάλαντα. » Τέταρτον ἡμιτάλαντον.

Τρέλλα (ἡ κατάστασις τοῦ τρελλοῦ), πάθ.» » Μελαγχολία, μανία, παρακοπὴ, ἔκστασις λογισμῶν, παραφροσύνη, παράνοια, φρενοβλάβεια. §. » Μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη. aliénation (égarement) d'esprit, démence, θ. folie, θ. manie, θ. §. εἶνε τρέλλα. » Μανίαν αὐτὴν, ὡς καλὴν, ἔφασκον εἶναι, » Μάχ. παρ' Ἀθην. (1 ς', 41). §. (συνεκδοχ. αἱ πράξεις, τὰ κινήματα τοῦ τρελλοῦ, ὅθεν:) κάμνω τρέλλαις (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφικόν:) » Ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην (Δευτερονόμ.)· » Κακοσχολέω.

Τρελλαίνω, ῥ. μετ. » Ἐξίστημι τῶν λογισμῶν (τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, ἐκμαίνω, μωραίνω (Γραφ.). aliéner l'esprit, rendre fou. || . τρελλαίνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μαίνομαι, ἐκμαίνομαι, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, μελαγχολέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), παραφρονέω, μωραίνομαι, παραπαίω, τυφόομαι. devenir fou, perdre la raison, tomber en démence. || . 'δὲν τρελλάθηκα (φρ.)! » Οἴχ οὕτω τετύφωμαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερεπιθυμῶ τι). »Ἐπιμαίνομαι. être affolé de, raffoler de.

Τρελλὸς (ὁ ἄλλ. 'Λωλὸς, ἐκ τοῦ)»Τραυλὸς (κατὰ τὸν Κορ., ἢ πιθανώτερον ἐκ

τοῦ) » Στρεβλὸς (κατὰ τὸν Δευκάγγιον). » Μελαγχολῶν , μαινόμενος , μεμηνὼς , μανιώδης, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξεστηκὼς, ἔκφρων, παράφρων, παραπλὴξ, παραπαίων, διάστροφος τὰς φρένας , φρενοπλὴκτος, φρενοπληγὴς, φρενόπληξ, φρενοβλαβὴς, φρενόληπτος. §. » Μωρὸς, ἄνους, ἄφρων, ἀσύνετος. fou-olle, insensé, ἴδε καὶ Ἀνόητος. || . εἶμαι τρελλός. »Μωραίνω, παραπαίω , ἀνοηταίνω. être fou.

Τρελλούτσικος , η , ον. » Παράφορος , παρακεκινημένος τὰς φρένας. qui à l'esprit un peu dérangé.

Τρεμεντίνα, ἰατρ, (ἴδε Τσυκουδνιά).»Τερεβ.νθίνη καὶ Τερμινθίνη (ῥητίνη).térébenthine, θ.

Τρεμοῦλα. »Τρόμος, παλμός. tremblement ; tremoussement.

Τρεμουλιάζω, ῥ. ἀμ. » Ὑποτρέμω, βαμβαίνω καὶ βαμβαλίζω. trembloter ; grelotter.

Τρεμουλιαστὸς , ἡ , όν. » Ὑπότρομος. tremblotant. || φωνὴ τρεμουλιαστή.»Μυρμηκίζουσα (, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τοῦ Ἀριστοφ. τὸ) »Μυρμήκων ἀτραποὺς διαμυρίζουσα (Θεσμοφ., ἑρμηνευόμενον παρὰ τοῦ Σχολ. » Λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀνακρούεται «. Ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ) »Διατράμις φωνὴ (τοῦ Ἡσυχ.) «. (voix) *chevrotante.

Τρέμουσα (κυρ. ἔπρεπε ᾽να ὀνομάζηται τὸ στρημμένον σύρμα, τὸ Τουρκ. Τιρτῆρι) » Σειστὸν (Μαξ. Γραμμ.). cannetille , θ. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζομεν τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ λεπτὰ πέταλα, τὰ ὁποῖα κεντοῦν ἡ γυναῖκες; εἰς τὰ φορέματά ᾽των. Ὑπὸ τοῦ Ἀθην. ὀνομάζονται)»Κέγχροι χρυσαῖ·»Ψῆγμα χρυσοῦν. paillette, θ.

Τρέμω , ῥ. ἀμ. » Τρέμω , πάλλομαι. trembler.

Τρέξιμον. »Δρόμος. course, θ; cours. || τρέξιμον τῶν ἁλόγων. »Ἱπποδρομία. course de chevaux ; tournois. §. τρέξιμον νεροῦ (καὶ κάθε ἄλλου ὑγροῦ). » Ῥοῦς, ῥοὴ, εἰς (ἐκ-, συρ-, ἐπιρ- , ἀπορ)ῥοὴ , ῥεῦσις , ῥύσις. cours ; écoulement. || . τρέξιμον ποταμοῦ. »Ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον. courant. || . τρέξιμον πληγῆς (ἔμπυου). » Πυόρροια. suintement.

Τρεχάμενον (νερόν). (» ὕδωρ) Ἐπίῤῥυτον, ῥυτὸν (Θεοφρ. φυτ. αἰτ. Β΄. Ηλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ. » Τῶν ῥυτῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα , καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα «), ναματιαῖον (Θεοφρ. Φυτ. Δ΄ »Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη, ναματιαίοις δὲ ὕδασιν· εἰαὶ γὰρ κρῆναι πολλαὶ «), πηγαῖον, *ζῶν (Γραφ.). (eau) courante, vive, ἴδε καὶ Νερόν.

Τρεχάτος, η, ον. » Δρομαῖος. courant. §. (ἐπιῤῥηματικῶς). » Δρόμῳ, δρομαίως , δρομάδην, ἐπιδρομαδην. en courant.

Τρέχω, ῥ. ἀμ. » Τρέχω, θέω, τροχάζω, (δρέμω , ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἔδραμον καὶ δραμοῦμαι. courir ; courre. || . τρέχω κατόπι ᾽του. » Μεταδιώκω , μεταθέω , (μεταδράμω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) μετέδραμον. courir après quelqu᾽un. || . τρέχω (ἔρχομαι δηλ. ἢ πηγαίνω τρεχάτος) μὲ ἄλλους. » Συντρέχω. accourir. || .τρέχω μὲ φωναὶς πρὸς βοήθειάν τινος (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Βοηθέω καὶ Βοηδρομέω. || . ἢ ᾽να φωνάξῃ τοὺς γείτονας ᾽να τρέξουν καὶ ᾽να ᾽τους πιάσουν. » Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν (Δουκ. Τιμ.) «. §. τρέχει (τριτοπροσ. ἐπὶ νεροῦ καὶ κάθε ὑγροῦ) » Ῥέω, εἰσ(ἐκ-, συρ-, ἐπιρ)ρέω. couler. || . τὸ λαγῆνι (βαρέλι κτλ.) τρέχει (᾽δὲν βαστᾷ δηλ. τὸ νερόν). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. couler, fuir, s'enfuir, s'en aller, ἴδε καὶ Στάζω. || . ἡ πληγὴ (κτλ.) τρέχει (τὸ ἄλλ. Δουλεύει). » Πυορροέει. fluer, suinter. §. τρέχουν τὰ σάλιά ᾽του (λέγομεν μεταφορ. διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ μὴ δυναμένους ᾽ν᾽ ἀπολαύσωσί τι), ἴδε Σάλιον. §. (μεταφορ.) τρέχει τὸ διάφορον, ἴδε Διάφορον. || . μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν. » Τῆς καθεστηκυίας τιμῆς (Δημοσθ. πρὸς Φορμ.). §. τρέχω (κάμνω δηλ. ᾽να τρέχῃ) τὸ ἄλογον, ῥ. μετ. » Ἐλαύνω. pousser.

Τρηδόνι, ἔντ. (εἶδος τζίντζυρα ἢ σκώληκος ξυλοφάγου, ὅ,που κηλαϊδεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσ᾽ ς᾽ ταὶς γωνιαὶς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Προφ. Ἀμβακοὺκ (Β΄, 11): » Λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται, καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου βοήσεται αὐτὰ «, ἀπὸ τοῦ) » Τερηδών (, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ γράφεται καὶ) Τρηδών (ἡ). grillon, cri-cri.

Τρηχαντῆρι (προφ. καὶ Τρεχαντῆρι καὶ Τροχαντῆρι, εἶδος πλοίου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος.) » Δρόμων, δρομὰς (ὁλκὰς) καὶ (κατὰ τοὺς Βυζ.) δρομώνιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Καντζαμπάσι). Τροχαντὴρ (ἐλέγετο καὶ ἓν μέρος τῆς πρύμνης). κέλης-ητος (ὁ).

Τριακοσαριὰ (προφ. κοιν. Τρακοσαριά). || . κἀμμιά—. » Τριακόσιοί (-αί,-ά) που μάλιστα.

Τριακόσιοι (προφ. κοιν. Τρακόσιοι),αις, α, (ἀριθμ.) » Τριακόσιοι. trois cents. || . ἔχω ἕως 1300 ἄλογα (δηλ. καβαλλαρίαν συνισταμένην εἰς). » Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν (Ξεν. Κυρουπ. Δ΄) «. ||

τριακοσίαις χιλιάδες. » Τριάκοντα μυριάδες. || . τριακόσια μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Τριάντα, ἀριθμ. » Τριάκοντα. trente. || . τριάντα φορείς. » Τριακοντάκις. || . τριάντα χιλιάδες. »Τρισμύριοι. || . τριάντα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. || . τριάντα χρόνια.» Τριακονταετία, τριακονταετηρίς. || . τριάντα χρόνων. »Τριακονταέτης καὶ Τριακοντούτης (ὁ), τριακοντοῦτις (ἡ). || . τριάντα ᾽μερῶν.» Τριακονθήμερος.

Τριανταριά. || . κάμια—. » Τριάκοντά που μάλιστα. quelque trentaine.

Τριανταφυλλένιος, η , ον. » Ῥόδινος , ῥοδοειδὴς, ῥοδόχρους , ῥόδε(δει)ος. de roses, fait de roses, rosat.

Τριανταφυλλιὰ, φ. » Ῥοδῆ (Εἰς τὰς Ἀθήνας προφέρεται ἀσυναιρέτως Ῥοδέα). rosier.

Τριανταφυλλί (τὸ Τουρκ. Γκιουλλί ἢ Πεμπὲ), χρ. » Ῥοδόχρουν, ῥόδινον, ῥοδοειδὲς, *ῥοδοβαφές. couleur de roses; incarnat, incarnadin.

Τριανταφυλλόλαδον. » Ῥόδινον (ἔλαιον), *ῥοδέλαιον. onguent rosat, pommade de roses, θ.

Τριαντάφυλλον (» Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, πεντάφυλλα, τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσάφυλλα, τὰ δὲ ἔτι πολλῷ πλεῖον ὑπεραίροντα τούτων, ἔνια γὰρ εἶναί φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατονταφύλλα, » Θεοφρ. ς′, 7. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος [Ἡ. 138] λέγει ὅτι εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ λεγομένους κήπους τοῦ Μίδα. » Φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα «), ἄνθ. » Ῥόδον. rose, θ. || . παστρεύω τριαντάφυλλα (κόπτω δηλ. ταὶς κάτω ἄσπραις ἄκραις ᾽των). » Ἐξονυχίζω ῥόδα (Γαλην.)«.

Τριανταφυλλόνερον, ἴδε Ῥοδόσταμα.

Τριανταφυλλόξειδον. » Ὀξυῤῥόδινον. vinaigre rosat.

Τριανταφυλλότοπος. » Ῥοδωνιά. lieu planté de roses.

Τριβηλιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, ᾽γιδιοῦ κτλ., ἡ ἄλλ. Βιρβηλιά. Ὁ Ἡσύχ. ᾽τὸ γράφει » Τρίβηλα, Σπορθύγια, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν«) » Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), σπυρὰς-άδος (ἡ), σπύρδανον(Ηολυδ.). crotte, θ. crottin, fumée (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ).

Τριβόλι, φ. (ἀγκαθ.). »Τρίβολος (διαιρεῖται εἰς χερσαῖον) herse, (καὶ εἰς ἔνυδρον) macre, truffe d'eau; chardon étoilé, chausse-trape, θ.

Τρίβω, ῥ. μετ. » Τρίβω. frotter. || . τρίβω τὰ σανίδια (εἰς τὸ σφουγγάρισμα), τὰ ῥοῦχα (εἰς τὸ πλύσιμον), κτλ. » Ἐκτρίβω. nettoyer en frottant.

Τριγλὶ (ὀνομάζομεν ἰδιαιτ. τὸ μικρὸν μπαρμπούνι. »Κομμάτια συγκόμματα, τριγλία μουστακάτα,«Πτωχοπροδ.), ᾽ψ. »Τριγλίς. barbillon. (Κάλλιον ὅμως ᾽να ἐφαρμοσθῇ ἡ λέξις εἰς ὅλον τὸ εἶδος, ἵνα γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Μπάρμπαν). »Τρίγλη (ἡ γενειὰς ἢ γενειᾶ[ῆ]τις) (Ἀθην. Ζ′). barbot ἢ barbeau (de mer), barbote, θ. barberin, rouget (-barbet); surmulet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τριγυρίζω (προφ. κοιν. Τρογυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Περιτριγυρίζω. §. ῥ. ἀμ. »Περινοστέω, περίειμι, περιέρχομαι, περιπολέω (-εύω), περιτρέχω, περιελαύνω (κυρ. μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι), ἔπειμι, ἐπέρχομαι, κυκλοφορέω. rôder, parcourir, tournoyer.

§. (μεταφορ.) τριγυρνῶ ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ. » Πλανάομαι, ῥέμβομαι. errer. || . τοῦ τριγυρνᾷ ὁ νοῦς σου; » Ποῖ ῥέμβεταί σοι τὰ τοῦ νοὸς «;

Τριγυρινὸς, ἡ, όν. »Ὁ(»Ἡ,»Τὸ,»Οἱ, κτλ.) πέριξ. les environs (entours, alentours).

Τριγύρισμα. »Περιφορὰ, περιστροφὴ, περιαγωγὴ, περιδρομὴ, περιέλασις (μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι). tournoyement, circonvolution, ἴδε καὶ Περιτριγύρισμα.

Τριγυρίστρα (προφ. κοιν. Τρογυρίστρα), παθ. »Περίδρομος. tournicllc, θ. ἴδε καὶ Καλαγκάθι.

Τριγυρνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Τριγύρω (προφ. κοιν. Τριγύρου καὶ Τρογύρου), ἐπ. » Κύκλῳ, περὶ (μὲ αἰτ.), πέριξ. autour, ἴδε καὶ Ὁλόγυρα.

Τρίδιπλος, η, ον. » Τριπλοῦς, τριπλάσιος, τριπλασίων, τρὶς τοσοῦτος. triple.

Τρίζω, ῥ. ἀμ. »Τρίζω. craquer, crier.

§. τρίζω τὰ ᾽δόντια, ῥ. μετ. » Πρίω (-ίζω). (» Τὸ Πρίων τοὺς ὀδόντας, ἄλλος ἂν εἴπῃ τις κοινότερον Τρίζων, καὶ παρέπεται ἀληθῶς καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμουμένοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ, 365), βρύκω (-χω), ἀρπάζω (ποιητ.)τοὺς ὀδόντας. grincer les dents.

Τρικάταρτον (καράβι). » Τριάρμενος (ναῦς), (κυρ. ᾽που ἔχει τρία πανιὰ) (Πλουτ. καὶ Λουκιαν.). (vaisseau) à trois mâts.

Τρικέρι (ἐκκλησ.).»Τρικήριον. herse, θ.

Τρίκωχος, η, ον. » Τρίγωνος. triangulaire.

Τρίμερα (τά). » Τρίτα (τά). le troisième jour de l'enterrement, ἴδε καὶ Ἐννάμερα.

Τριμμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ρ᾽ῆμα. §. τριμμένος ἄνθρωπος (μεταφρ. ὁ ἔμπειρος καὶ πολύπειρος). » Τρίβων, ἐγκατατετριμμένος (Συνεσ.), κεκροτημένος, πολυπαίπαλος, παιπάλημα, κόβαλος, γνώμων, πολύπειρος. rompu aux affaires, vieux routier.

Τρίξιμον. » Τριγμός, τρισμὸς (» Ἀμάξης—, « Ἀριστ.). craquement. || . τρίξιμον τῶν ὀδοντιῶν. »Πρίσις (»Βουγμὸς, »Ἀραγμὸς) ὀδόντων. grincement des dents.

Τριοδί (εἶδος παιγνιδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα ὁ) »Γραμμισμὸς ἢ Διαγραμμαϊσμὸς (τῶν ἀρχαίων, ἂν καὶ ἐπαίζετο μὲ 60 ψήφους, ἴδε Εὐστάθ. Ζ, καὶ Πολύδ. ζ'). (Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῶν Γάλλ. τὸ) mérelle, θ. || . παίζω τὸ τριόδι. » Γραμμίζω, διαγραμμίζω. jouer à la mérelle.

Τρίπατον (᾽σπίτι), » Τριώροφον, τρίστεγον. à trois étages.

Τρισέγγονος, ὁ, ον. »Τρισέγγονος. fils (fille) d'arrière petit-fils.

Τρισεύγενος (πολλὰ εὐγενὴς ἢ εὐγενικὸς), η, ον. »Εὐγενὴς ἐκ τριγονίας. qui est d'une ancienne noblesse, qui compte trois quarties de noblesse.

Τριστράτον. » Τρίοδος (ἡ), τριοδία. carrefour, triviaire.

Τρίφτης (τοῦ λουτροῦ). » Σάβανον, τρίπτης, στλεγγὶς καὶ στελγὶς (ἤτον ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον). frottoir. §. (τῶν ἀλόγων, ὁ Τουρκ. Γκεμπρές). » Ψηκτὴρ, ψήκτρα καὶ ψηκτρὶς. brosse, θ. §. (ὁ Τουρκ. Ρεντές), ἴδε Ξύστρα καὶ Τυροτρίφτης.

Τριφύλλι, φ. (διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Τρίφυλλον (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς » Μηνυανθὲς, ὠκύθοον, ὠκινον, ἀσφάλτιον, ἐξόφυλλον κτλ.). trefle (rouge, jaune, cornu, ménianle, de marais, etc). »Μηδικὴ πόα. luzerne, θ. §. » Λωτός. sainfoin (αὐτὸ κυρ. εἶνε ὁ Τουρκ. Γιονγκάς). (τὸ τριφύλλι ὅ,που βάλλουν εἰς τὰ σενδούκια πρὸς εὐωδίαν, εἶνε τὸ) » Μελίλωτον, ἢ κνήκινον, ἢ λωτὸς ὁ ἥμερος. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Νυχάκι, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς ἰατρικὰ Γλωσσάρια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου). lotier (mélilot) odorant, trèfle musqué.

Τρίχα. » Θριξ-τριχὸς, cria; brin; cheveu (ἰδιαιτ. τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου). || . θὰ σοῦ βγάλω τὰ γένεια τρίχα-τρίχα. » Ἐκκακιῶ σου τὰς τρίχας (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)᾽ » Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) «. je t'arracherai la barbe brin à brin. §. τὸ πρᾶγμα εἶνε ᾽ς τὴν τρίχα (φρ. μεταφορ., ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ησ. τὸ) » Ἐκ τριχὸς κρέμαται᾽ » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἕσταται· » Ἐπὶ μιᾶς ἐστὶ ῥοπῆς. || . κ᾽ ἡ τρίχα τὸν ἰσκιόν᾽της, (παροιμ.). » Ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή.

Τριχιὰ (κυρ. σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ τρίχας, καταχρ. δὲ καὶ κάθε σχοινὶ), ἴδε Σχοινί. §. (ἰδιαιτ. ἡ βάλτα), ἴδε Ὁμιλίδι.

Τριχιὸς, ὁ. »Τριχίας, θρίσσα (κυρ. τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Θρίσσα). melet, sardine, (τὸ μεγαλήτερον εἶδος, ὅ,που εὑρίσκεται εἰς τὴν μεσόγειον, ὀνομάζεται Γαλλ.) celerin ἢ harengage.

Τρίψιλος (ὁ πολλὰ ψιλὸς, λεπτότατος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. τὸ Τρισγίρων κτλ. ἅτον συνώνυμον τοῦ Ὑπέργηρως κτλ.), ἴδε καὶ πρβλ. Τετραπάστορικος.

Τρίψιμον. » Τρῖψις, ἀνάτριψις. frottement, friction, trituration (τεχν.). || . τὸ τρίψιμον τῶν ὀφύχων (εἰς τὸ πλύσιμον) τῶν σανιδιῶν (εἰς τὸ σφουγγάρισμα) κτλ. » Ἐκτριψις.

Τρόμαγμα. » Ἔκπληξις, κατάπληξις, ἐκφόβισις. l'action d'effrayer (d' épouvanter etc).

Τρομαγμένος, η, ον. » Ὕστερμος, περιδεὴς, περίφοβος, ἐκπεπληγμένος. effrayé, effaré, épouvanté, consterné, tout ébahi, frappé de terreur.

Τρομάζω, ἐ. μετ. » Ἐκπλήττω, ἐκ(συν)ταράσσω(-ττω), ἐκδειματόω, ἐκφοβέω, ἀνασείω. effrayer, épouvanter, ἴδε καὶ Ξυπάζω καὶ Παρελαγιάζω. || . τρομάζω (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, φευγατίζω) τινά. » Ἐκ(»Απο)πτοέω, ἐκπτόσσω, ἐκσοβέω. §. ἐ. αὐτοπ. » Ἐκπλήττομαι, ἐκδειματόομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι, περιτρόμως ἔχω (Φαλαρ.). s'effrayer, s'ébahir, trembler.

Τρομακτικὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Τρομερός.

Τρομάρα. » Τρόμος. effroi, frayeur, θ. terreur, θ. épouvante, θ.

Τρομερὸς, ἡ, ὀν. » Φρικτὸς, φρικώδης, φρικαλέος, τρομερὸς, ἐκ(κατα)πληκτικὸς. terrible, ἴδε καὶ Φοβερός.

Τροπάρι (ἐκκλησ.) » Ἄσμα, τροπάριον. motet.

Τρόπος. » Μηχανὴ, μέθοδος, τρόπος, ἁρμή. moyen, expédient, parti; méthode, θ. façon, manière, θ. voie (μεταφορ.). || . μὲ κάθε τρόπον. »Πάσῃ μηχανῇ᾽ » Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ. || . καὶ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἤθελε ᾽να σηκωθῇ. » Καὶ οὐδαμῇ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελε

(Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ.) «. || . τὰ δὲ ζῶά 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον, ἴδε Τέτοιος. || . μὲ τρόπον (ἐπιτήδειον δηλ. καὶ κρυφὸν, χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ), (φρ.) » Ἀελησθότως, ὑπὸ μάλης, ἴδε καὶ Κρυφά. || . (Εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται μὲ τὴν Ὑπὸ, καθώς): φεύγω μὲ τρόπον. » Ὑποφεύγω. || . (ἡ μὲ τὴν Παρὰ, καθώς): ἐμβαίνω (χώνομαι) μὲ τρόπον. » Παρεισδύομαι, κτλ. || . κάμνω κάθε τρόπον. » Πάντα κάλων κιγὼ (ἐφίπμι), (παροιμ.)· » Παντοῖος γίγνομαι· »Ἐν παντὶ καθίσταμαι (γίνομαι), ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Δυνατός. || . 'δὲν εἶνε τρόπος 'να σ' ἀφήσω, ἴδε Ἀδύνατον. §. 'δὲν ἔχει τὸν τρόπον (μεταφ. ἀντὶ τοῦ 'Δὲν ἔχει χρήματα, εἶνε πτωχός). » Ἀπορεῖται· » Ἄπορός ἐστιν· » Ἐν ἀπορίᾳ τυγχάνει ὤν. il n'est pas à son aise.

Τροπωτῆρα (ἡ), ναυτ. (τὸ σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ σκαρμοῦ). »Τροπωτὴρ, τροπὸς (ποιητ.). la courroie qui attache la rame.

Τροχίζω, ῥ. μετ. » Θήγω. émoudre, aiguiser (passer) sur la meule, ἴδε καὶ Ἀκονίζω.

Τρόχισμα, ἴδε Ἀκόνισμα.

Τροχὸς (τοῦ ἀμαξιοῦ). »Τροχός. roue, θ. §. (ὁ τοῦ ἀκονίσματος), meule θ. || . ἡ μέση τοῦ τροχοῦ. » Πλήμνη, χοινικίς. moyeu. || . ἡ ἀκτῖνές 'του, ἴδε Ἀδράκτι. || . ὁ γύρος 'του. »Ἄψις, ἄντυξ, ἴτυς, σῶτρον. jante (κυρ. τὰ διάφορα κομμάτια 'που σχηματίζουν τὸν κύκλον), θ. || . τὸ σιδερένιον βεργὶ ὅ,που βάλλουν τριγύρω. » Ἐπίσωτρον, κανθός.

Τροχοῦλι (ὀνομάζεται συνήθως τὸ στρογγυλὸν κομμάτι τῆς Πετσούδας, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸν καιρὸν τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο μονολεκτικῶς Παλαμυδοκόμματον, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡσυχ. ὀνομάζεται) » Τακὼν -ῶνος (ἴδε Τάκος). » Τέμαχος (θυναῖον). tronçon (de thon salé), rouelle, θ. *darne, θ. §. (ἀναγκαιότερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸν Μακαρᾶν), ἴδε Καροῦλι. (ἐν γέν.) » Κυκλίσκος, κυκλίσκιον.

Τρυβέλι (ἐκ τοῦ Λατ. terebellum), ἐργ., ἴδε Σουβλὶ καὶ Τρυπάνι.

Τρύγημα. » Τρύγησις. vendange, θ.

Τρυγητής. » Τρυγητὴρ(-τής). vendangeur.

Τρυγόνι (ἡ ἄλλ. Τουρτοῦρα), π. »Τρυγών. tourterelle, θ. §. (εἶδος 'ψαριοῦ), ἴδε Δρακόνι.

Τρύγος (ὁ καὶ τὸ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν ἀσυνήθη μόνον τύπον: » Τρυγητὸς, ὁ τρύγος). » Τρυγητός. vendanges, θ. πλ.

Τρυγῶ, ῥ. μετ. » Τρυγάω. vendanger; cueillir. || . τὰ μελίσσια τρυγῶνται, ὅταν φανῇ πρώϊμον σῦκον. » Βλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φανῇ, « Ἀρστ. ou taille les ruches, quand les figues de S. Jean commencent à paraître.

Τρύπα (ἀρχαία λέξις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Τρούπα, ἴδε παρακατιὼν καὶ παράβλ. τὴν ἀρχαίαν προφοράν). » Ὀπή, τρώγλη, τρῆμα, τρύπημα. trou. || . ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. »Κυψέλη. || . ἡ τρύπα τοῦ ποντικοῦ, ἴδε Ποντικοφωλιά. || . ἡ τρύπα τοῦ βελονιοῦ. » Τρύπημα (Εὐαγγ.). chas. || . ἡ τρύπα τοῦ κανονιοῦ (τουφεκιοῦ, κτλ.). » Ὀπή. lumière, θ. §. τρύπα (εἶδος παιγνιδίου, ἡ ἄλλ. Γούβα καὶ Λακκάκι). » Τρόπα καὶ Τρύπα. fossette, θ. pochette, θ. §. τρύπα (ἡ φωλιὰ μερικῶν ζώων). » Κατάδυσις. terrier, ἴδε καὶ Θαλάμι.

Τρυπάνι, ἐργ. » Τέρετρον, ἀρὶς (ἡ), τρύπανον, τρυπάνη (Ἡσυχ.). tarière, θ. vrille, θ. vilebrequin, foret.

Τρύπημα. » Τρῆσις, τρύπησις. l'action de trouer.

Τρυπητὴ (χουλιάρα ἢ πινάκα, τὸ ἄλλ. Τρυπητὸν), ἀγγ. » Ἠθμὸς, ἠθητὴρ, ἠθητήριον, τρυπητὴρ (Παλ. Μαθηματ.), τρυήλης (ὁ), (ἴσως ἐδῶ ἔχει τόπον καὶ τοῦ Ἡσυχ. ἡ παράδοξος λέξις) τρυπήλα. friquet, écumoire, θ. passoire, θ.

Τρυπητήρι, ἐργ., ἴδε Σουβλί.

Τρύπιος, α, ον. » Τετρημένος, τετρυπημένος, τρητός. troué.

Τρυποκάρυδον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) »Δρυοκολάπτης (διότι τρυπᾷ μὲ τὸ ράμφος 'του τὰ ἀκρόδρυα, καὶ τρώγει τὰ μέσα), ἴδε Ξυλοφᾶς. §. (συνήθως ὅμως ὀνομάζεται τὸ μικρότατον εἶδος τῶν Σπουργιτῶν, τὸ ἄλλ. Τρυποφράχτης καὶ Μαλαθρίτης), π. ». Ἀκανθὶς καὶ Ἀκανθυλλὶς, ὀρχίλος (» ὡς εἰσιὼν καὶ εἰσδυόμενος εἰς ὀπὰς, « Θφρ.), τροχίλος, βασιλεύς. friquet, moineau de noyer (d'arbre, de campagne), saulet, paisse de saule, passière-folle; roitelet (huppé).

Τρυπόνω (ἐμβαίνω εἰς τὴν τρύπαν μου), ῥ. ἀμ. » Εἰσδύομαι καταδύομαι, εἰσέρπω, διαδύνω(-ομαι). s'enfoncer (se fourrer) dans son terrier (dans son trou), ἴδε καὶ Χώνομαι. §. (ῥάπτω ἀρχὰ καὶ πρὸς ὥραν τι, προφ. Τρουπόνω), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω.

Τρυποφράχτης, π., ἴδε ἀνωτέρω.

Τρυπῶ, ῥ. μετ. » Τιτράω, -μι, -αίνω (» Τὸ στέλεχος τιτράγας ἔσων παλαισιτ-

αῖον, « Θεοφρ.), τρυπάω. percer, trouer. ||. τρυπῶ τὸν τοῖχον. » Διορύσσω (-ττω) τὸν τοῖχον (καὶ μονολ.) Τοιχωρυχέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ||. τρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι. » Διακοντίζω, διελαύνω τῷ δόρατι (τῷ ξυστῷ). ||. καὶ ἀνίσως τρυπήση ποντικὸς τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἴδε Τρώγω.

Τρύπωμα. » Εἴσδυσις, κατάδυσις. enfoncement.

Τρυφεραίνω. ῥ. μετ. » Ταχερόω. attendrir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ταχερόομαι. s'attendrir.

Τρυφερὸς, ἡ, όν. » Ταχερὸς, ψαθυρός. tendre, délicat.

Τρώγω, ῥ. μετ. » Ἐσθίω, βιβρώσκω, τρώγω (κυρ. διὰ τὰ τραγανὰ, κοκκαλώδη καὶ ξηρὰ ἐν γένει. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρόδ.), (ἔδω, ἄχρ., ὄθεν τὸ) ἐδήδικα, σιτέομαι, ἅπτομαι, γεύομαι (» Καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θουκ.), ἀναλίσκω. manger; dévorer (ὑπερβ.), consumer. ||. τρώγω πολὺ (ἀρπακτικὰ, λαίμαργα). » Ἀδηφαγέω (ἴδε Φαγᾶς). ||. τρώγω φαγεῖ. » Τροφῆς ἅπτομαι, σίτου (τροφὴν) προσφέρομαι (προσίεμαι). prendre de la nourriture. ||. 'να βάλῃ δυὸ φοραὶς ἄλας (εἰς τὴ' φακῆ',) καὶ 'να 'τὴν κάμῃ 'νὰ μὴν τρώγηται. » Δὶς ἅλας ἐμβαλὼν, ἄβρωτον ποιῆσαι (Θεοφρ. Χαρ.)«. ||. οἱ ἐρινοὶ, ἄλλοι τρώγονται, καὶ ἄλλοι ὄχι (δὲν τρώγονται). » Τῶν ὀλύνθων οἱ μὲν ἄβρωτοι, οἱ δὲ ἐδώδιμοι, « (Θφρ.). ||. τρώγω μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα'. » Μονοσιτέω. ne faire qu'un repas par jour. ||. τρώγω μαζῆ, ἴδε Συντρώγω. ||. τρώγουν ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλληλοφαγοῦσιν. ils s'entremangent (-devorent). ||. τὰ περισσότερα ψάρια τρώγονται συνατά 'τους. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι. ||. τρώγει τὰ 'νύχιά 'του. » Τοὺς ὄνυχας περιτρώγειν. ronger (se ronger) les ongles. ||. διότι ὅσα ὄρνεια καὶ τετράποδα τρώγουν ἀνθρώπους. » Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται. (Θουκ.)«. ||. τὸ σκουλῆκι τρώγει τὸ ξύλον (ὁ ποντικὸς τὸ ψωμὶ, κτλ.). » Βιβρώσκει (ὄθεν Σκωληκόβρωτος), περιτρώγει. ronger, ἴδε καὶ Κόπτω. ||. καὶ ἀνίσως φάγῃ (τρυπήσῃ) ποντικὸς τὸ σακκὶ τοῦ ἀλευριοῦ. » Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ (Θεοφρ. Χαρ.)«. ||. 'δόντι φαγωμένον (τὸ ἄλλ. κούφιον). » Ὀδόντα διαβεβρωμένον, « Λξ. §. (καταχρ.) τὸ ῥινὶ τρώγει τὸ σίδηρον (τὸ σχοινὶ τὴν πέτραν τοῦ πηγαδιοῦ, κτλ.). » Τρίβει, φθείρει, ὑπερείπει (κυρ. διὰ τὰ θεμέλια, τοὺς τοίχους, κτλ.). ronger, caver; miner, saper. ||. ἡ πληγὴ 'τοῦ ἔφαγεν ὅλα τὰ δάκτυλα. » Τοὺς δακτύλους ἐπενείματο (ἐπενεμήθη). §. (τριτοπρόσ. διὰ τὴν φαγοῦραν τοῦ σώματος), μὲ τρώγει τὸ κεφάλι μου (τὸ σπυρί μου, κτλ.). »Κνήθομαι (»Κνησιάω, »Κνηστιάω, »Κνησείω, » Ὀδαξάω καὶ » Ἀδαξάω-έω) τὴν κεφαλὴν (τὸ ἕλκος, κτλ.). démanger, avoir des démangeaisons. §. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρ. παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ): »Σκύτη βλέπεις' » Μαστιγιᾶς. §. (μεταφορ.) τρώγει τὰ λόγιά 'του, (ἤ, ἐλλειπτ.) τὰ τρώγει, ἴδε Μασσῶ. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιά, ἴδε Αὐτί. ||. ἔφαγε τὴ' ζωή' 'του 'ς αὐταὶς τὴς δουλειαίς. »Ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασι τοιούτοις. ||. τοῦ κάκου λοιπὸν ἔφαγα τὴ' ζωή' μου 'ς τὰ βιβλία. »Μάτην ἄρα τυγχάνω κατατετριφὼς τὸν βίον ἐν τοῖς βιβλίοις (Συνεσ.) « ||. ἔφαγεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ φαγοπότια καὶ εἰς τὰ χαρτιὰ, ἴδε Χάνω. ||. τρώγουν τὸ ξένο' βιὸς, ἴδε Βιό. ||. ἔφαγεν ἄσπρα ('πῆρε δηλ. κρυφὰ, ἵνα προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὰ χρέη 'του. Ἡ αὐτὴ ἰδέα ὑπάρχει καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) » Δωροφάγος. ||. μὲ τρώγει ἡ ἐνθύμησις τῶν παιδιῶν μου. » Κατὰ μικρὸν με δαπανᾷ τῶν παιδίων ἡ μνήμη (Συνεσ.) « ||. ἔφαγε ξυλιαίς. » Πληγὰς ἔλαβε. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) 'ταὶς ἔφαγε κ' ἔφυγε. » Πληγὰς λαβὼν ἀπῆει. ||. θὰ φάγῃ πολλαίς. » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.) « §. ἔφαγε (ἀντὶ τοῦ Ἐδοκίμασεν, Ἔπαθεν, Ὑπέφερε) μιὰ φουρτοῦνα'. » Χειμῶνι χρησάμενος (περιπεσών). il a essuyé une tempête. ||. τρώγομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Τρίβομαι (κυρ. διὰ τὰ ῥοῦχα, ἐργαλεῖα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φθαρτὰ σκεύη). s'user; élimer, s'élimer. §. » Δαπανάομαι, τήκομαι (τὸ ἄλλ. Λυώνω, κυρ. ἀπὸ λύπην, συλλογὴν, ἀσθένειαν, κτλ.). se consumer, dépérir. §. » Διαφέρομαι, συγκρούομαι. avoir des démêlés avec quelqu'un.

Τσαγανὸς (ἐκ τοῦ Ἰσπαν. Zangano, κατὰ τὸν Δουκάγγ.), ὄστρ., ἴδε Κάβουρας.

Τσαγγάρης (» Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος, « Ἡσύχ.), ἴδε Κουντουρᾶς.

Τσαγγαρόσουβλον, ἴδε Σουβλί.

Τσακκίζω (ἐκ τοῦ Λακίζω, καθὼς καὶ Τσάκωνες οἱ Λάκωνες), ῥ. μετ. » Κλάω, ἄγνυμι (ποιητ.), καταγνύω(-μι), συντρίβω. rompre; tracasser, ἴδε καὶ Σπάνω. §. (μεταφ.) 'τσακκίσθηκεν ἡ καρδιά μου, ἴδε

Καρδιά. || . μοῦ 'τσάκκισαν τὴν καρδίαν. »Συνθρύπτεντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.)«, navrer le coeur. || . τσακκίσθηκε τὸ στράτευμα. » Ἐτράπη, ἔκλινεν, ἐνέδωκε, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ, τροπὴ γέγονε τοῦ στρατοῦ. || . τσακκίζω τὸ νερὸν (ὀπλ. μετριάζω τὴν ψυχρότητά του, τὸ συχλιαίνω). » Οἱ ἀσθενοῦντες οὐ φέρουσι τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυχροῦ ἀθλαβῶς· διὸ θραύομεν αὐτὸ θερμὸν ἐπιμιγνύντες, « Γαλην.

Τσάκισμα. » Θλάσις, κλάσις, θραῦσις, αὐτρῆψις, κάταγμα (κοκκάλου). cassure, θ. fracture, θ. §. τσάκισμα ρούχου (γινόμενον ἀπὸ τὸ δίπλωμα), ἴδε Δίπλα. §. τσακίσματα (τὰ ἀλδὴ καὶ ἄσεμνα σχήματα τῶν κακοαναθρεμμένων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα μερικοὶ νομίζουν καὶ ὀνομάζουν χάριτας). » Ἀκκισμοί, θρύψεις. mines, minauderies, affeteries, airs penchés, simagrées, façons. || . κάνω τσακίσματα (προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω). »Ἀκκίζομαι, θρύπτομαι, πλάττομαι, κλασυχενίζομαι, βρενθύομαι (» Χά δυσκολαίνει πρός με καὶ βρενθύεται, « Ἀριστφ. » Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ«, (αὐτ.). faire des mines (des façons, des simagrées, la petite bouche, des sucrées etc.), faire le difficile (le délicat, le dégouté, le rencheri, du rencheri), minauder.

Τσάκνον. » Κάρφος (τό), brin.

Τσακόνω (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ζαγόω. » Ζαγῶσαι, Δωρικὴ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ Ἐπισχεῖν, κατασχεῖν. « Ἡσύχ.), ῥ. μετ. ἴδε Ἀδράχνω καὶ Διάνω.

Τσαλαβούτημα. » Ἐμβρεξις. l'action de mouiller (se mouiller).

Τσαλαβουτῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἐμβρέχω -ομαι. mouiller (se mouiller); se tenir long temps dans l'eau (en se baignant).

Τσαλακόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἂς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κἀμμίαν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ » Σαλάκων κτλ.). »Ρικνόομαι (» Τὰ ἱμάτια οὐκ ἐῤῥικνώθη, « Ἐπιφάν.). avachir (s'). || . φόρεμα τσαλακωμένον. » Ἐῤῥικνωμένον. chiffoné.

Τσαλαπάτημα. » Καταπάτησις. l'action de fouler aux pieds.

Τσαλαπατῶ (ὁ Κορ. προχρίνει τὸ Λακτοπατῶ [» Ἐκρέμασέν τον τ' ἄλογον, καὶ λακτοπάτησέν τον, « Στέφ. Σαχλίκ.], τὸ ὁποῖον παράγει ἀπὸ τοῦ) » Λάξ κατέω, (καὶ μονλ.) » Λακτακτέω (» Παίειν με, φυπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν, « Φερεκρ. Πετάλ.), ῥ. μετ. »Κατα(»Συμ)πατέω. fouler aux pieds.

Τσαμπί. » Σταφυλὶς (ἰδιαιτ τοῦ σταφυλιοῦ), βότρυς, βότρυχος, κόρυμβος (τοῦ κισσοῦ καὶ τῶν ὁμοίων). grappe, θ.

Τσαμπουρίδι (τὸ μικρὸ τσαμπί, ὅ,που μένει ἐ τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα), ἴδε Ἀποτρυγῆδι.

Τσάντζαλον (ἀφ' οὗ καὶ Τσαντζαλιάρης). » Ῥάκιον, guenille, θ. (ἡ λέξις ἤτον ἐν χρήσει καὶ πρὸ 1200 χρόνων εἰς τοὺς Βυζ. Διότι ὁ ἐπὶ Μαυρικίου ἀκμάσας Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβικῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος, » Τζάντζαλος οὕτωσι ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὡς γε οἶμαι, εὐτέλειαν, « λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος).

Τσάπα(ἡ) }, ἐργ. (γεωργ., ἴσως ἐκ τοῦ)

Τσαπὶ (το) } » Σκάφα, σκαφεῖον ἢ σκαφίον (» Σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον ζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην, « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Ἀξινογύρι.

Τσατσὰ (προσφώνημα τιμητικὸν μικροτέρας πρὸς μεγαλητέραν ἀδελφήν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Τσάτσα, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τέττα ἢ Ἄττα (προσφωνημάτων παλαιῶν, ἴδε τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ).

Τσατσάρα (χυδ. τὸ ἀρὺ κτένι, καὶ μάλιστα τὸ πρὸς καλλωπισμὸν φορούμενον εἰς τὸ κεφάλι. Ἂς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κἀμμίαν σχέσιν μὲ τὸ) » Σισάριον, ἴδε Κτένα.

Τσηδδίζω (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ψελλίζω. Ἐδὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῷ ὄντι ἡ ὀρθὴ τῆς λέξεως προφορὰ, ἢ διόρθωσις κάνενὸς λογιωτάτου), ῥ. οὐδ.» Ψελλίζω, τραυλίζω, βατταρίζω. (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηδδὸς), bégayer, grasseyer, être bègue.

Τσηδδισμα. » Ψελλισμὸς, ψελλότης, τραυλισμὸς, τραυλότης, ἰσχνοφωνία (ὀρθ.) ἰσχοφωνία (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηδδὸς). bégayement, grasseyement.

Τσηδδὸς (ὁ Τουρ. Πελτέκης [ἴδε Τσηδδίζω], ἀπὸ τοῦ Ἐξαυδος ἢ τοῦ Σχαύδης ὁ ἰσχνόφωνος«, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, οἱονεὶ Ἰσχαύδης τις ὤν), ἡ, ὁν. » Ψελλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Σ ὡς Θ, καὶ ἀφίνων καὶ στοιχεῖα, καθὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ), τραυλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, καθὼς ὁ Ἀλκιβιάδης. » Ὁλᾶς Θέωλον, τὴν κεφαλὴν κάλακος ἔχει, [ἀντὶ] » Ὁρᾶς Θέωρον, τὴν κεφαλὴν κέρακος ἔχει, « Ἀριστοφ.), ἰσχνόφωνος (ἢ ὀρθ.) ἰσχόφωνος (κυρ. ὁ Τουρκ. Πεπελὲς, ὁ μὴ δυνάμενος ταχέως συνάψαι τὰς συλλαβὰς, ὁ αὐτὸς καὶ) βατταρίζων. bègue.

Τσηγαρίζω (ἀ ἀπὸ τοῦ Καίω καὶ Κήω

ἐτυμολογία τῆς λέξεως μὲ φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Τηγανίζω τοῦ Κορ.), ῥ. μετ. »Περικαίω, περιοπτάω. rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω. §. τσηγαρίζομαι (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Βασανίζομαι, Κακοπερνῶ: »Ἰδὲ τὸν βρῶμον ποῦ ἔκειτο, καὶ γὼ τζυγαριζόμην, « Πτωχοπρ., ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ.), ἴδε Τυραννηοῦμαι.

Τσηγάρισμα. » Περιόπτησις. l'action de rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγάνισμα.

Τσηγαρισμένος, η, ον } (κρέας κυρ.).
Τσηγαριστὸς, ἡ, ὁν } » Περιοπτημένος. rissolé.

Τσήπουρον (ἀντὶ Σήπουρον), ἴδε Ἀποστραγγίδι.

Τσῆρος (τὸ μικρὸν Σκουμπρὶ, ἰδίως ἀφ' οὗ ξτρανθῇ, ἢ ἄλλο εἶδος ψαριοῦ ὅμοιον, ἴδε Κορ. Ξενοκρ. καὶ Ἀτ. Τόμ. Ἀ., ἐκ τοῦ) » Κηρὶς καὶ Κιρρὶς (ἡ ὁποία ὅμως συγκαταριθμεῖται ὑπὸ τοῦ Οππιανοῦ [Ἁλιευτ. Γ', 187] μὲ τὰ μεγάλα ψάρια) καὶ Κιρρὰς καὶ Σκιρὶς, σκομβρίς. maquereau bâtard, gasteon, gascanet ἢ gascanel, saurel, chicarou.

Τσιγαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Τσηγαρίζω, κτλ.

Τσίκνα (ἡ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου φαγητοῦ, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Κνίσσα. brûlé.

Τσικνίζω, ῥ. μετ. » Κνισσόω (» Τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι,« Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον.). faire (laisser) prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον. » Κεκνισσωμένος. qui sent le brûlé.

Τσιλιπουρδῶ (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ τοῦ) » Σιλιπορδάω(-έω), ῥ. ἀμ. » Στρυνιάω, σκιρτάω, διατείνομαι. s'agiter, se débattre, ἴδε καὶ Χοροπηδῶ.

Τσιμοῦρι (ἡ ἀλλ. Σκυλόμυιγα ἢ Σκυλόψειρα καὶ παλαιότερα Τσιβίκιον, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Κίμβιξ, κατὰ τὸν Κορ., ὅθεν προφ. ὀρθ. Τσιμπουρι), ἔντ. » Κρότων ἢ Κροτὼν (κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ.), κυνορρᾳϊστὴς καὶ κυνοραϊστὴς (ἴδε Πιπιλίζω). tique, θ.

Τσίμπλα (τὸ ὑγρὸν ὅ,που πήζει εἰς τὰ μάτια ἀπὸ τὸ » Σιπαλὴ, ἡ ἐπάργεμος, τοὐτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα, « κατὰ τὸν Ἡσυχ.). » Λήμη. chassie, θ.

Τσιμπλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λημάω. être (devenir) chassieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον } (καὶ κατὰ τὸν
Τσιμπλιασμένος, η, ον } Ἐτυμολόγον, Τζιμπλός). »Λήμων καὶ Γλήμων καὶ Γλάμων καὶ Γλαμυρὸς, λημαλέος. châssieux.

Τσιμπλίδα, ἴδε Σπίθα.

Τσίντζυρας (καὶ Τζίντζυκας, ὀνοματ. ἴσως ἀπὸ τοῦ Τίτυρος), ἔντ. (»Τζίντζικας ἐλάλησε, μαύρη βόγα ὑάλισε, « Παροιμ. Ἑρμοδ. Ῥηγ.). » Τέττιξ-ιγος (ὁ).cigale, θ.

Τσίπα, ἴδε Τσύπα.

Τσίπουρον, ἴδε Τσήπουρον.

Τσιπούρα, ἡ, ἴδε Σιππούρα.

Τσιρίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Τσυρίζω.

Τσίρλα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τίλος, τίλημα, σπατίλη, βδέσμα. excrémens aqueux.

Τσιρλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τιλάω, βδέννυμι(-υμαι), βδύλλω, ὀρρωδέω. laisser aller ses ordures.

Τσίρλισμα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τίλημα, τίλησις. l'action de laisser aller ses ordures.

Τσίρος (ἐκ τοῦ Σκῖρος, ὁ σκληρὸς), ἴδε Τσῆρος.

Τσίρρος (» Κίρρος, ὁ ὄρρος τοῦ γάλακτος, « Ἡσύχ.), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσιτόνω (καὶ τὰ ἀπ αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Τιταίνω, ἴδε Τεντόνω.

Τσουγγρανιά. » Ἀμυχὴ, δρυφὰς, δρυφή. égratignure, θ. éraflure, θ.

Τσουγγρανίζω, ῥ. μετ. »Ἀμύσσω(-ττω), δρύφω(-πτω). égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα. » Ἄμυξις, δρύψις. égratignure.

Τσουγγρανῶ, ῥ. μετ., ἴδε Τσουγγρανίζω.

Τσουγγριὰ, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Τσούζω (ἐκ τοῦ exuro, exussi, ἐκκαίω κατακαίω. » Κόκκινα λυχνιτάρια νὰ τζούζουν ὡς ἡ φλόγα«, Δουκάγγ.), ῥ. ἀμ. » Δάκνω, δριμύσσω. piquer, picoter, cuire.

Τσουκάνι, ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Τυκάνιον (ὑποκορ. τοῦ) τύκανον, τυκάνη, τύκος, σφύρα. marteau.

Τσουκνίδα, φ. » Κνίδη, ἀκαλήφη. ortie, θ. §. (εἶδος θαλασσινοῦ), ἴδε Καλλητσιάνος.

Τσουμάδισμα, ἴδε Μάδισμα.

Τσουμαδῶ, ῥ. μετ., ἴδε Μαδίζω.

Τσουνὶ (πωρικοῦ, φύλλου, κτλ.). »Μίσχος. queue, θ. pédicule.

Τσούνια (τὰ),(εἶδος παιγνιδιοῦ). »Πατταλισμὸς, πατταλίνδα. quilles, θ. ||. παίζω τσούνια. » Πατταλίζω. jouer aux quilles.

Τσούξιμον. » Δηγμὸς. cuisson.

Τσουρουφλύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ)» Περιφλύω, ἴδε Καψαλίζω.

Τσουρούφλυσμα, ἴδε Καψάλισμα.

Τσουρουφλυσμένος, η, ον, ἴδε Καψαλισμένος.

Τσουχτερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἀψὺς καὶ §. (μεταφ.) Ἐγγιχτικός.

Τσυγκρύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Συγκρούω, συμβάλλω. brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble. ||. (ὁ Ἡφαιστίων καὶ ὁ Κρατερὸς) ἐπειδὴ εἶχαν κρυφὴν ἀντιπάθειαν μεταξύ των, πολλαὶς φοραὶς τσυγκρύζουνταν(ἢ) τὰ τσύγκρυζαν. » Ὑπούλως ἔχοντες ἀλλήλοις, συνέκρουον πολλάκις.

Τσύγκρυσμα. » Σύγκρουσις. brouillerie, θ.

Τσυκνιᾶς (ὑπὸ τοῦ Παυσαν. [Η, 17] ὀνομάζεται γένος τι ἀετῶν) »Κυκνίας,(μάλιστα ἐοικὼς κύκνῳ λευκότητα, »), π. ἴδε Κύκνος.

Τσυκκουδηὰ, δ. » Τερέβινθος καὶ Τέρμινθος (ἡ ἀγρία). térébinthe (pistachier) sauvage, ἴδε καὶ παραβ. Μαστιχηὰ καὶ Σχῖνος.

Τσύκκουδον (ἐκ τοῦ) » Κοκκίδιον (ὁ καρπὸς τῆς Τσυκκουδηᾶς). » Σχινὶς, τερμινθίς. le fruit du térébinthe ou de lentisque, pistache sauvage.

Τσυμοῦρι (προφ. καὶ Τσυμποῦρι), ἔντ. ἴδε Τσιμοῦρι.

Τσύμπημα (σφίξιμον, κυρ. τοῦ σώματος μὲ τὰ δύο δάκτυλα). » Κνισμός. l'action de picoter (de pincer). §.(συνεκδοχ. τὸ σημάδι τοῦ τσυμπήματος, ἡ ἄλλ. Τσυμπηματιά.).» *Κνίσμα. pinçon. §. (τὸ τρύπημα μὲ βελόνι, σουβλί, κτλ.), ἴδε Κέντημα.

Τσυμπίδι } , ἐργ. » Μαδιστὴρ, τριΤσυμπίστρα } χολαβίς. pincette, θ.

Τσυμπῶ (κυρ. σφίγγω τὸ κρέας μὲ τὰ δάκτυλά μου), ῥ. μετ. » Κνίζω, κόπτω. picoter, pincer. §. (καταχρ. τρυπῶ μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ.), ἴδε Κεντῶ. §. (δοκιμάζω μόνον τὰ φαγητὰ, ἀπὸ ἀνορεξίαν ἢ κερατσιτσιάν). » Ἀπογεύομαι. pignocher (oïx.), (τοῦτο δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα τσυμποῦν μὲ τὴν μύτην 'τους τὰ πωρικὰ κτλ.). ||. (ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφιζε τόσον τεχνικὰ τὰ ςαφύλια, ὥστε τὰ πουλιὰ πήγαιναν καὶ) 'τὰ τσυμποῦσαν. » Τῷ ῥάμφει καθικνοῦντο. becquetter.

Τσύπα (Εἰς τὸ Ἐτυμολ. γράφεται Τζίμπα; ἡ λεπτὴ φλοῦδα, ἐκ τοῦ Σύφα Σύφαρ). » Ἐπιδερμὶς (ἡ τοῦ σώματος), ὑμὴν ἑνὸς (ὁ τοῦ αὐγοῦ, κρομμυδιοῦ κτλ.), γραῦς (ἡ τοῦ βρασμένου γάλακτος καὶ τῶν ὀστρωδῶν ζωμῶν). peau (mince), θ. pellicule, θ. §. épiderme. §. (μεταφ. ἡ) » Αἰδὼς, (ὅθεν Ξετσιπωμένος ὁ Ἀναιδὴς), ἴδε Ἐντροπή. ||. 'δὲν ἔχει τσύπαν, ἴδε Ἀδιάντροπος.

Τσυποκάλαμον, φ. » Ναστὸς κάλαμος, μεστοκάλαμος, βελίτης, συριγγίας, τοξικὸς καὶ Κρητικός. roseau plein.

Τσυρίζω (ἐκ τοῦ Συρίζω), ῥ. ἀμ. »Τρύζω, τρυλίζω καὶ πιππίζω (κυρ. διὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ), κλαυθμυρίζω (διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). pianler, piailler.

Τσύῤῥος (τὸ χωριζόμενον τοῦ τυριοῦ καὶ βουτύρου νερουλὸν τοῦ γάλακτος μέρος), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσυρτσυρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὸν ἦχον 'που γίνεται ὅταν χυθῇ ψυχρὸν εἰς βραστὸν λάδι ἢ βούτυρον), ῥ. ἀμ. » Σίζω. siffler, fremir (comme le poisson qu'on frit).

Τσυρτσύρισμα. » Σιγμός. sifflement, bruit d'un fer ardent qu'on plonge dans l'eau.

Τσύτσυδος, η, ον, ἴδε Ὁλόγυμνος.

Τσύφνα(πάθος τῶν ὀρνίθων), ἴδε Κόρυζα.

Τσώφλοτον (ἀπὸ τοῦ Ἐξώφλοτον ἢ Ἐσώφλοτον). » Κέλυφος (τὸ), λέπος (Λουκ.), λέμμα, λέπισμα, λεπύχανον, ἔλυτρον. écale, θ. coque (τοῦ ἀμυγδάλου, φουντουκιοῦ κτλ.), θ. pelure (τοῦ μήλου, ἀπιδιοῦ κτλ.).

Τυλιγάδι (τὸ ἄλλ. Τυλιχτάρι καὶ 'Γλυτῆρι), ἐργ. »Μήρινς-ινθος (ἡ), πηνιστήρ. dévidoir.

Τυλιγαδιάζω (τὸ ἄλλ. 'Γλυτηρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μηρύω(-ομαι), ἐκ(ἀνα)μηρύομαι, ἐκλέγομαι τὸ μήρυμα, ἀναπηνίζομαι. dévider.

Τυλιγάδιασμα. » Ἡ τοῦ νήματος (μηρύματος,κλώσματος) ἀνάλυσις. dévidage.

Τύλιγμα (προφ. κοιν. Ντύλιγμα). »Ἑλιγμὸς, ἕλιξις, περιέλιξις, εἱ(εἴ)λυσις. entortillement, l'action de rouler (etc).

Τυλίζω (προφ. κοιν. Ντυλίζω), ῥ. μετ. (κλωςὴν εἰςκουβάρι). »Ἑ(»Εἰ)λίσσω(-ττω). τυλίσσω(-ττω), εἰλύω, περιελίσσω(-ττω). rouler autour, entortiller. ||. τυλίζω τὸ χέρι μου (κτλ.) μὲ πανί. » Ἐνειλέω, ἐνειλίσσω, περιελίσσω, περιστέλλω. envelopper. ||. τυλίζω χαρτὶ (πανὶ, κτλ.) εἰς σχῆμα καλαμιοῦ. » Συστρέφω, συσπειρόω. rouler, ἴδε καὶ Κουβαριάζω.

Τυπόνω (κυρ. βιβλίον), ῥ. μετ. » Τύποις ἐκδίδωμι. imprimer. §. (μεταφ.) 'τὸ τυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου. » Ἐνσημαίνομαι (»Ἐγχαράσσω, »Ἐγκολάπτω) τῇ διανοίᾳ. graver. ||. εἶνε τυπωμένον εἰς τὸν

νοῦν μου. » Ἐντέτηκται (» Ἐντέτηκε) τῷ νῷ.

Τυπωμένος, η, ον (βιβλίον κυρ.). » Τύποις ἐκδεδομένος. imprimé, publié.

Τυραννία. » Αἰκία, βάσανος (ἡ), κακουχία. tourment, gêne, θ. vexation. §. » Στρέβλωσις, κάκωσις. supplice ; martyre, ἴδε καὶ Βάσανον.

Τυράννιον, ἴδε Τυραννία.

Τυραννισμένος (ὁ ἄλλ. Βασανισμένος), η, ον. » Τλήμων, ταλαίπωρος, πολυπαθής. qui a beaucouq souffert.

Τυραννῶ, ῥ. μετ. » Βασανίζω, στρεβλόω, αἰκίζομαι. tourmenter; martyriser. §. » Τρύχω, κατατρύχω, κακόω, παρατείνω, ταλαιπωρέω (Ἰσοχρ.). vexer; faire languir, travailler. ||. ὡς οὗ 'να 'τὸν τυραννήσω κ' ἐγὼ, καθὼς μὲ τυραννεῖ καὶ αὐτός. »Ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. τυραννηοῦμαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ.» Ταλαιπωρέω, τρύχομαι, κατατρύχομαι, κακουχέομαι, παρατείνομαι, κακοπαθέω. se tourmenter, se travailler, ἴδε καὶ Κοπιάζω. ||. τυραννήεται τρεῖς χρόνους 'ς τὴ' φυλακή'. » Τρυχόμενος ἐν δεσμωτηρίῳ, τρίτον τοῦτο ἔτος. «

Τυρῆτι (εἶδος φαγητοῦ). » Τυρωτὸν (ἴδε Ἀθην. βιβλ. ΙΔ'), ἴδε Τυρόπηττα.

Τυρί. » Τυρός. fromage.

Τυροβόλι (τὸ πλεκτὸν καλοῦπι ὅπου χύνουν τὸ τυρί. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 37). » Τάλαρος, ταλάριον, ταῤῥὸς καὶ ταρσός, τυροκομεῖον, τυροβόλιον. clisse, θ. eclisse, θ. fromager, clayon.

Τυρόγαλα } (ὁ ἄλλ. Τσύῤῥος). » Ὀρ-
Τυρόγαλον } ῥὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κρήτην). petit-lait, lait clair, mègue, babeure, θ.

Τυροκομῶ (κάμνω τυρί), ῥ. ἀμ. » Τυροκομέω, τυροποιέω. faire du fromage.

Τυρόπηττα. » Ὑποτυρὶς (Ἀθην. ἡ κατασκευή 'της ἦτον διαφορετική.), ἀρτοτυρίτης. ramequin, talmouse, θ.

Τυροτρίφτης (ὁ Τουρκ. Ρεντὲς), ἐργ. »Κνῆστις (ἡ), κνηστὴρ, τυρόκνηστις (ἡ), ξυήλη. râpe, θ.

Τύφλα, παθ. » Τυφλότης, τύφλωσις, πήρωσις (ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων, ὄψεως), ἀβλεψία. cécité, θ. ||. τύφλα (λέγουν καταρώμενοι κάνένα, ὅταν πέσῃ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀνοησίας καὶ σπάσῃ μάλιστα καὶ τίποτε)! » Ἐς κόρακας ! peste!

Τυφλὰ, ἐπ. » Τυφλῷ ποδὶ κατὰ τὴν παροιμίαν. aveuglement; à l' aveuglette (οἰκ.).

Τυφλίτης (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. » Τυφλίας, τυφλίνη, τύφλινος, τύφλωψ. l aveugle (espèce de serpent), envoye, serqent cassant.

Τυφλομυῖγα (ἡ ἄλλ. Τυφλοπανίδα-ίτσα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Μυίνδα, χαλκῆ μυῖα (ἐπαίζετο ὀλίγον διαφορετικώτερα, ἴδε Εὐσταθ. Ἰλ. Φ), ψηλαφίνδα. collin-maillard.

Τυφλόνω, ῥ. μετ. » Τυφλόω, ἐκ(ἀπο)-τυφλόω, πηρόω (τὰς ὄψεις). aveugler. ||. τυφλόνομαι, ῥ. παθ. καὶ μεσ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (»Πηρόομαι) τὰς ὄψεις. perdre la vue, devenir aveugle. ||. καὶ ὅτι ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ ἓν ὀμμάτι. » Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδόντα (Δημοσθ. Καλλιπ.)«.

Τυφλοπόντικον (τὸ / , ζ. » Ἀσπάλαξ
Τυφλοπόντικος (-κας) / -κος (ὁ). taupe, θ. (ἢ πιθανώτερον ὁ) rat-taupe (ὁ ἄλλ. zemni).

Τυφλὸς, ἡ, όν. »Πηρὸς (»Πεπηρωμένος) τὰς ὄψεις, τυφλὸς, τυφλώττων. aveugle. ||. εἶνε τυφλός. » Τυφλώττει. ||. περιπατεῖ 'ς τὰ τυφλὰ (φρ. μεταφορ.). »Κατὰ σκότον ἡλάτκει (Π.) «, ||. νῦρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ.), ἴδε Κατήφορος.

Τύφλωμα. » Τύφλωσις, ἐκτύφλωσις. l' action d'aveugler, aveuglement.

Τυχαίνω (τὸ ἄλλ. Λαχαίνω), ῥ. ἀμ. » Τυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἀπαντάω, κυρέω (ποιητ.). rencontrer, ἴδε καὶ Ἀπαντῶ. ||. καὶ πλάγιαζαν ὅπου τύχαινε καθένας. » Ἀνεπαύοντο δὲ ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος (Ξενοφ. Ἀναβ.)«. ||. τυχαίνει, ῥ. οὐδ. ἀπρόσ. » Συμβαίνει, συμ(προσ, παρα)πίπτει, ἀπαντᾷ, συγκυρεῖ, καταλαμβάνει (Ἡροδ.). arriver, survenir, avenir (il avint etc.). ||. ἂν τύχῃ. »Τυχὸν, οὕτω τυχὸν, παρατυχὸν, συμ(παρα)πεσὸν, παρασχόν. ||. ὅ,τι τύχοι 'μπροστά. » Τὸ προσ(παρα)τυχὸν, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν ποσί. ||. ἔτυχε τότε ἴσια-ἴσια 'να ἔχουν πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μὲ τοὺς Ἀργείους. » Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους«. ||. 'τὸν ἔτυχε δουλειά. »Ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ. ||. ἂν ὅμως ἔτυχε πολλαὶς φοραὶς 'να νικηθοῦν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀδυνατωτέρους, 'δὲν εἶνε κανόλου παράξενον. » Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστὸν (Ἰσοκρ.)« ;

Τύχη (οἱ παλαιοὶ τὴν ἐθεοποιοῦσαν). » Τύχη, δαίμων (ἡ), μοῖρα, τὸ αὐτόματον. sort, fortune, θ. hasard. ||. κατὰ τύχην. » Ἀπὸ τύχης, τύχῃ τινί, οὕτω τυχὸν (ξυμπεσὸν, παρασχὸν, ξυμβὰν, κυρῆσαν), αὐτομάτως, ἐκ(ἀπὸ)ταὐτομάτου, κατὰ συγκυρίαν (συντυχίαν, συμβεβηκὸς), κατὰ θεὸν, κατὰ δή τινα δαίμονα. par hasard, fortuitement, accidentellement, par accident. ||. καλὴ τύχη. »Ἀγαθῇ τύχῃ, ἀγαθῷ δαίμονι. heureusement. §. τύχη (ἰδιαιτ. καὶ κατὰ συνεκδοχ. ἡ καλὴ ὅδευ:) ἔχει (᾽δὲν ἔχει) τύχην. » Ἀγαθῇ (» Εὐμενεῖ) κέχρηται τύχῃ.» Εὐτυχής τις ἐστί. » Πάντα κατὰ ῥοῦν αὐτῷ χωρεῖ, ἴδε καὶ Ἄτυχος καὶ Γραφτόν. ||. τί τύχη (φρ.)! » Τῆς τύχης (» Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, « Ξενοφ.)!

Τυχηρὸς (ὁ ἔχων καλὴν τύχην), ἡ, ὁν. » Εὐτυχής. heureux. §. (ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων). » Τυχαῖος, ὁ ἀπὸ τύχης (κατὰ τύχην), προστυχής. fortuit, accidentel, casuel.

Τῶρα (ἀπὸ τὸ, Τῇ ὥρᾳ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. Ἄλλοι τὸ γράφουν Τόρα, καὶ τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Τόφρα), ἐπ. (χρον.). » Νῦν καὶ (κατ᾽ ἐπέκτ.) Νυνὶ (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Ἐτυμολ.), ταυῦν, τὸ νῦν ἔχον, ἤδη, ἄρτι. à présent, maintenant, présentement. ||. ἕως τῶρα. » Ἐς δεῦρο, μέχρι τοῦδε. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τῶρα. » Ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο (Πλάτ. Νομ.)«. ||. καὶ τῶρα πῶς βλέπεις; » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις(Εὐαγγ.)« ; ||. ἑπτὰ μῆνες (χρόνια) τῶρα (φρ.). » Ἑβδομον ἤδη μῆνα (ἔτος)· » Ἑβδομον τουτονὶ μῆνα· » Ἑβδομος μὴν οὑτοσί. ||. τόσον καιρὸν τῶρα. » Τοσοῦτον χρόνον ἤδη (Θεόδ.)«. ||. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα (ἢ) μπροστὰ, ἴδε Ἀπό. §. τῶρα (καταχρ. ἀντὶ Μετ᾽ ὀλίγον). ||. ἀμέσως τῶρα (ἢ) τῶρα-τῶρα σᾶς τὰ διηγοῦμαι. » Αὐτίκα δὴ μάλα διέξειμι πρὸς ὑμᾶς. ||. τῶρα-τῶρα τὸ μαθαίνεις. » Εἶσῃ αὐτίκα δὴ μάλα (Πλατ.), » ἴδε καὶ Ὑστερώτερα.

Τωρινὸς, ἡ, όν. »Παρὼν-όντος, ἐνεστὼς -ῶτος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) νῦν (αὐτίκα, ἤδη. » Τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, « Δημοσθ.). présent, actuel.

Υ.

Ὑ, υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » Ὑψηλὸς-ἁψηλὸς, κτλ. ||. εἰς ΑΙ: » Μακρύνω -μακραίνω, σμικρύνω-μικραίνω, κτλ. ||. εἰς Ε: » Ἄχυρον-ἄχερον, κυρὰ-κερὰ, μύρμηκι-μερμῆγκι, μυρσίνη-μερσίνι, πίτυρον -πίτερο᾽, σύρω-σέρνω, κτλ. ||. εἰς Μ: »Ελαύνω-᾽λάμνω, εὐπορῶ,-ἐμπορῶ, πλεύμονι-πλεμμόνι, ῥεῦμα-ῥέμμα, χαῦνος -ἀχαμνὸς, κτλ. ||. εἰς Ο: » Ὑγρὸς-ὀγρὸς, κτλ. ||. εἰς ΟΥ: μύστακι-μουστάκι, ξυρέω-ξουρίζω, πτέρυγα-φτεροῦγα, στυππίον-στουππί, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (Σημ. Εἰς τὴν βασιλευομένην μάλιστα Ἑλλάδα ἡ τοιαύτη τοῦ Υ προφορὰ εἶνε τόσον κοινὴ, ὥστε οἱ χωρικοὶ προφέρουν καὶ Ἀχουρα καὶ Τρούπα καὶ Παραθοῦρι κτλ. Ἡ συνήθεια αὕτη καὶ τῶν Λαζῶν τὸ Αὐτος [ἀντὶ Αὐτὸς] ἠμπορεῖ ᾽να χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς καθαυτὸ τοῦ Υ προφορᾶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), ἴδε καὶ Ο. ||. εἰς Π. (ὅταν τοῦτο προφέρεται ὡς Φ): » Καῦσις -κάπσι᾽ κτλ. §. Ἀφαιρεῖται (κατ᾽ ἀρχὰς μὲν τῶν λέξεων): » Ὑβρίζω-βρίζω, ὑγιηρὸς ᾽ γιερὸς, ὑπάγω-᾽πάγω, ὑπερφάνος-περφάνος, ὑφαίνω-᾽φαίνω, κτλ. (κατὰ τὸ μέσον δέ): » Αὐτὸς-ἀτὸς, γεῦμα-γέμα (ἀν τοῦτο ᾽δὲν ἦνε κατὰ τροπὴν μᾶλλον εἰς μ, γέμμα, ἴδε ἀνωτέρω), κορυφὴ-κορφὴ, οὐχὶ-ὄχι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν: Αὐτὰρ-ἀτὰρ, ἀελλόπους-ἀελλόποδ κτλ.).

Ὑαλάδα (ἡ). » Γένος (τὸ), γάνωμα, στιλπνότης, στιλβηδών.

Ὑαλένιος, α, ον. » Ὑά(έ)λινος, ὁ ἐξ ὑά-(έ)λου, ὑα(ε)λοῦς (Κλημ.). de verre.

Ὑαλὶ (προφ. κοιν. Γυαλί). » Ὕαλος καὶ Ὕελος (ἡ) (Κατ᾽ ἀρχὰς ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸ Κεχριμπάρι, τὸ Ἀμμωνιακὸν ἅλας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ σώματα. Ἀπὸ τὸν Ἡρόδ. ὀνομάζεται) »Χοτὴ λίθος. verre. ||. ὑαλὶ τοῦ παραθυριοῦ (τὸ Τουρκ. Τζάμι). » Φεγγίτης (ὕαλος). vitre, carreau de vitre. ||. ὑαλὶ τῶν ᾽ματιῶν, ἴδε ᾽Ματοϋάλι.

Ὑαλίζω, ῥ. μετ. » Ὁμαλίζω, ἐκτρίβω: polir, éclaircir, fourbir (κυρ. σιδερικὰ), ἴδε καὶ Στιλπόνω. §. ῥ. ἀμ. » Στίλβω. briller; être luisant. ||. ὑαλίζουν τὰ ᾽μάτιά ᾽του. » Στίλβουσιν οἱ ὀφθαλμοί. éclairent. §. (μεταφορ. διὰ γυναῖκα εὐπρό-

σωπον λέγομεν ὅτι) ὑαλίζει. (Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι): »Ὄψις ὑαλέη· » Ὑαλόεσσα παρειὰ κτλ. elle a un joli minois.

Ὑάλισμα. » Στίλβωσις, ἔκτριψις. polissure, θ. poliment.

Ὑαλιστερὸς, ἡ, όν. » Στιλπνὸς , ὑαλόεις, λιπαρός. poli, luisant.

Ὑαλιστῆρι, ἐργ. » Ὁμάλιστρον. lisseir, polissoir, buis, ἴδε καὶ Στιλβωτῆρι.

Ὑβρίζω (προφ. κοιν. Βρίζω) , ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Λοιδορέω(-ομαι), κακῶς λέγω , κακηγορέω, κακολογέω, βλασφημέω, δυσφημέω, πλύνω (μεταφορ.). injurier, dire des injures, invectiver contre. || . (μεσ. ἀλληλοπαθ.) ὑβρίζομαι. » Διαλοιδορέομαι (τινί). || . φωνάζοντες καὶ ὑβριζόμενοι μεταξύ των. » Βοῆτε χρώμενοι καὶ λοιδορίᾳ πρὸς ἀλλήλους (Θκδ.). « || . Δὲν πρέπει, ποιηταὶ ἄνθρωποι, ἵνα Βρίζωνται ὡς ἂν ταὶς γύρτισσαις. » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας, « (Ἀρστφ.).

Ὑγίεια. » Ὑγίεια καὶ Ὑγεία, τὸ ὑγιαίνειν, εὐεξία. santé, θ. || . πῶς εἶσαι ἐς τὴν ὑγείαν σου; ἴδε Εἶμαι. || . ἀρίνω ὑγείαν , ἴδε Ἀποχαιρετῶ. || . ἔχετε ὑγείαν (καὶ κοιν.) ἔχε γειά (φρ. φιλοφρ.). » Ἐρρῶσο ! ὑγίαινε (»Ἀλλ' εἶμι, σὺ δ' ὑγίαινε, « Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477) ! ἐρρῶσθαι ! ἐρρωσθε ! χαίρειν ! ἀσπάζομαί σε ! à Dieu ! portez-vous-bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω (εἰς τὸ || . ὑγιαίνετε !). || . μὲ ταὶς ὑγείαις σας (φρ. φιλοφρ. πρὸς τοὺς λουσθέντας , ξυρισθέντας κτλ.) ! »Ἐρρῶσθαι ! grand bien vous fasse ! || . Πάρ' το καὶ πήγαινε μὲ ὑγείαν (ἵνα τὸ μεταχειρισθῇς δηλ.) ! » Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ (Λουκ. Β. πρ.)«. || . γειά σου (ἐπιφων. φιλοφρον. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους) ! ἴδε Ὑγιαίνω (εἰς τὸ || . ὑγιαίνετε !) || . γειά σου , ἃ γειά σου (λέγομεν κοινῶς, ὅταν θέλωμεν ἵνα ἐπαινέσωμεν ἢ ἵνα ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα) ! » Εὖγε ! » Εἶα ! » Εἶα μάλα ! bravo ! courage , allons courage. || . εἰς ὑγείαν σας (ὅταν πίνωμεν κρασί)! » Προπίνω σοι. ἀ votre santé ! || . πίνω εἰς ὑγείαν τινός. » Προπίνω (»Φιλοτησίαν προπίνω) τινι, ἐπιχέομαι ἄκρατον, ἐπίχυσίν τινος λαμβάνω (»Ἐπιχυσιν λαμβανόντων Δημητρίου βασιλέως«. Πλουτ. Δημ.). boire à (porter) la santé de.

Ὑγιαίνω (εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου), ῥ. οὐδ. » Εὖ ἔχω , ὑγιαίνω, ἔρρωμαι , ὑγιῶς (ἐπιτικῶς) ἔχω, εὐεκτέω. se porter bien, jouir d'une bonne santé. || . ὅταν τὰ σκυλιὰ δὲν παίρνουν εὐχαρίστως ὅ,τι τὰ δώσουν, εἶνε σημάδι πῶς δὲν ὑγιαίνουν. » Ὅταν αἱ κύνες μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἁδέως , τεκμήριον δὲ τοῦτο ὅτι οὐκ ἐῤῥωνται (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. || . ὑγιαίνετε (φρ. ἐπιφωνουμένη εὐκτικῶς , κυρ. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους). »Ζεῦ σῶσον (τὸ ἔλεγεν αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ὁ φτερνιζόμενος)! dieu vous assiste (bénisse)!

§. (γίνομαι καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν) , ἴδε Ἀναλαμβάνω.

Ὑγρασία. » Νοτὶς, ἰκμὰς, ὑγρασία (Γαλην), ὑγρότης, τὸ ὑγρόν. humidité, θ. §. moiteur, θ.

Ὑγρὸς, ἡ, όν. » Ὑγρὸς, διερὸς, δύγρος, νοτερὸς, νενοτισμένος, ἰκμαλέος. humide. §. moite.

Ὑδρώπικας , πάθ. » Ὕδερος , ὕδρωψ. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὑδεριάω, ὑδρωπιάω, ὀδέρῳ περιπίπτω. devenir hydropique.

Ὑδρωπίκισμα. »Ὑδερίασις. hydropisie, θ

Ὑδρωπικισμένος, η, ον. » Ὑδεριῶν, ὑδρωπικός. hydropique.

Υἱὸς (προφ. κοιν. Γυιός). » Υἱὸς, παῖς, υἱέως-έος (ποιητ.). fils.

Υἱοθετῶ , ῥ. μετ. » Ποιοῦμαι (παῖδα) , παῖδα τίθεμαι , εἰσποιοῦμαι , ἀναιρέομαι. adopter.

Ὕκνον, φ., ἴδε Ὕτανο'.

Ὑννὶ (προφ. κοιν. Γυννὶ , ἡ σιδερένια μύτη τοῦ ἀλετριοῦ). » Ὕνις καὶ Ὑννις-ιδος (ἡ). soc, coutre.

Ὑπάγω, ἴδε Πάγω.

Ὑπανδρεία (προφ. κοιν. Παντρειὰ). »Συνοίκησις, συνοικέσιον. mariage.

Ὑπανδρεμμένος (προφ. κοιν. Παντρεμένος), η , ον. » Γεγαμηκὼς-ότος (ὁ) , γεγαμημένη (ἡ),ὕπανδρος (γυνή). marié-ée.

Ὑπανδρεύω (κυρ. γυναῖκα, καταχρ. δὲ καὶ ἄνδρα), ῥ. μετ. » Ἐκδίδωμι ἀνδρὶ (τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν), γυναῖκα ἄγομαι (τῷ υἱῷ), συνοικίζω, συζεύγνυμι, ἁρμόζω(-ομαι), (ἴδε τὰ παραδείγματα εἰς τὸ Ἀῤῥαβωνιάζω). marier; établir (κυρ. κορῆτσι). || . Ὑπανδρεύομαι, ῥ. μεσ. (ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς:) » Γυναῖκα ἄγομαι, γαμέω, γάμον λαμβάνω (» Παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἐπείθεν [Ἀθήν. ΙΒ']. » Γάμον Τατίας ἔλαβε,« Πλούτ.), λαμβάνω γάμῳ ἢ πρὸς γάμον γυναῖκα (Θκ., Πλούτ.), γαμῶ γάμον (» Τὸν Ἑλένης γάμον γήμας«, Εὐρ. Ἰφιγ.), νομφεύομαι· (ἐπὶ δὲ γυναικὸς:) » Γαμέομαι, εἰς γάμους ἔρχομαι τινὸς (ἢ) συνέρχομαί τινι· συνοι-

κέω, γάμον συνάπτω (ζεύγνυμαι, συνίσταμαι), συζεύγνυμαι, ἁρμόζομαι. se marier, épouser, s'établir (κυρ. ἐπὶ γυναικός). ||. ὁ νόμος ᾽δὲν συγχωρεῖ ᾽να ᾽πανδρεύεται ξένη μὲ ἐντόπιον, οὔτε ἐντόπια μὲ ξένον. » Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ (Δημοσθ.)«. ||. πῶς γίνεται; ἀφ᾽ οὗ μήτε ᾽πανδρεύθηκες ἀκόμη! ναί: πλὴν ᾽πανδρεύομαι, ἂν δώσῃ ὁ θεὸς, τοῦ χρόνου. »Πῶς τοῦτο; ὃς οὐδὲ γεγάμηκας; ἀλλὰ γαμῶ, ἢν θεὸς διδῷ, ἐς νέωτα«. ||. ἔπρεπε ᾽να ᾽πεθάνω πρὶν ᾽πανδρευθῶ. » Ἐδει τεθνᾶναί με πρὶν ἢ γῆμαι«. ||. ἦτον ᾽πανδρεμένος τὴν κόρη τοῦ Θεαγένους. » Ἐγεγαμήκει Θεαγένους θυγατέρα ||. ᾽πανδρεύθηκε τὴν Ἀργίτισσαν, ἐν ᾧ εἶχε παιδιὰ φθασμένα (εἰς ἡλικίαν). » Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα (Πλουτ.)«. ||. ᾽πανδρεμένη μὲ ἄλλον. »Ἑτέρῳ γεγαμημένη.

Ὑπερβολικά, ἐπ. » Ὑπερβαλλόντως, εἰς (καθ᾽)ὑπερβολήν, δεινῶς, ὑπερφυῶς. excessivement; extrêmement.

Ὑπερβολικὸς, ἡ, ὀν. » Ὑπερβάλλων, ὁ (ἡ, τὸ, εἰ, κτλ.) ἄγαν, ὑπέρμετρος (Ξενοφ.), ἄκρος, ὑπερφυὴς, δεινός. excessif, extrême, démesuré, désordonné. ||. διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. » Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

Ὑπερήφανα, ἐπ. » Ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς. orgueilleusement, fièrement, arrogamment, superbement, imperieusement.

Ὑπερηφάνεια. » Αὐθάδεια, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, ὄγκος, ὀφρὺς (μεταφρ.), κενοδοξία, τύφος. §. » Οἴησις, οἴημα. § » Ἀλαζονεία. orgueil, arrogance, fierté, morgue, θ. §. suffisance, vanité, présomption, ἴδε καὶ Καύχησις.

Ὑπερηφανεύομαι (προφ. κοιν. ᾽Περηφανεύομαι), ῥ. ἀποθ. »Τυφόομαι, ἐπ(ὑπερ)αίρομαι, μέγα φρονέω, ὑψηλοφρονέω, φρονῶ παρ(ὑπὲρ) ὃ δεῖ, ὑπερμαζάω, ὑπερηφανέω, φρυάττομαι (μεταφ.), γαυριάω, κομάω. §. »Ἀλαζονεύομαι. s'enorgueillir; tirer vanité de, ἴδε καὶ Καυχῶμαι. ||. κάμνω ἄλλον ᾽να ὑπερηφανευθῇ. » Ἐπαίρω, τυφόω (Ἡρωδ.), φυσάω (μεταφορ.), φυσήματος ἐμπίπλημι. enorgueillir. ||. διὰ τί ὑπερηφανεύεσαι; » Ἐπὶ τῷ κομᾶς (Ἀρστφ.)«; »Τί δὲ τοῦτ᾽ ἐστιν ἐφ᾽ ὅτῳ καὶ κομᾷς (Λουκιαν.)« ;

Ὑπερήφανος (προφ. κοιν. ᾽Περήφανος), ἡ, ον. » Αὐθάδης (Ἰσοκρ. Δημον.), ὑπεροπτης, ὑπεροπτικὸς, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, κενόδοξος, γαῦρος §. » Οἰηματίας. § » Ἀλαζών. orgueilleux, fier, superbe; présomptueux; hautain, arrogant. §. glorieux.

Ὑπερφυσικὸς, ἡ, όν. » Ὑπερφυὴς. surnaturel.

Ὑπνιάρης, α, ικον. » Φίλυπνος, ὑπνώδης, ὑπνηλὸς, ὑπναλέος. dormeur; somnolent.

Ὕπνος. » Ὕπνος. sommeil; somme. ||. εἰς τὸν ὕπνο ᾽μου. » Καθ᾽ ὕπνους, κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνύπνιον (Ὁμηρ.). en songe. ||. εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον. » Περὶ πρῶτον ὕπνον«, Θουκδ.

Ὑπνωτικὸν (ἰατρικὸν κυρ.). »Ὑπνωτικὸν (»Ὕπνου ἐμποιητικὸν) φάρμακον. somnifère, soporatif, soporifique, soporifère.

Ὑπογραφή. » Ὑπογραφή. signature, θ.

Ὑπογράφω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω. signer, souscrire.

Ὑπόθεσις. » Πρᾶγμα, πρᾶξις, χρεία. affaire, θ. ||. μεγάλη ὑπόθεσις! μὴ ᾽τὸ κάμετε ὑπόθεσιν (φρ.)! ἴδε Δουλειά. §. ὑπόθεσις κρισολογουμένη. » Δίκη. affaire en litige, ἴδε καὶ Κρισολογία.

Ὑποκάμισον (προφ. κοινῶς ᾽Πουκάμισο᾽. Ὁ Εὐστάθιος τὸ γράφει Ἐπικάμισον. Ὁ δὲ Σουΐδας λέγει: »Ἐπενδύτης τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται«). » Ὑποχίτων, ἀμπεχόνη. chemise, θ. §. ὑποκάμισον ᾽φειδιοῦ (κατὰ μετάληψ. τὸ ἀλλαχθὲν δέρμα ᾽του). » Λεβηρὶς, γῦρας (ὄφεως). mue, θ. dépouille (d'un serpent), θ.

Ὑποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. (τοπ). »Ὑπὸ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), κάτωθεν, ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν (ἀπ᾽ ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀποκατουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσεως). sous, dessous, de dessous, d'en bas, par en bas. ||. τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ὑποκάτω, ἴδε Ἔχω.

Ὑποκείμενον. » Πρόσωπον (μεταγ.). sujet, personne, θ. personnage. ||. ἀχρεῖον ὑποκείμενον. » Μοχθηρὰ φύσις. mauvais sujet.

Ὑπόκρισι᾽. »Εἰρωνεία, ὑπουλότης, ὑπόκρισις. hypocrisie, θ.

Ὑποκριτής. » Ἔρων, ὕπουλος, ὑποκριτὴς (μεταγ.). hypocrite.

Ὑπόληψις (ἡ καλὴ περί τινος ἰδέα). »Πίστις, ἀξίωμα, δόξα, λόγος. estime, égard, considération, crédit, honneur, réputation, ἴδε καὶ Δόξα καὶ Τιμή. ||. ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν. » Ἐλλόγιμος, δόκιμος. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. » Λόγον ποιοῦμαι· » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. estimer, priser.

||. 'τὸν ἔχω εἰς μεγάλην (πολλὴν) ὑπόληψιν. »Πολὺν αὐτοῦ λόγον ποιοῦμαι·»Περὶ πλείστου ποιοῦμαι τὸν ἄνδρα. j'ai pour lui une grande considération, j'en fais grand cas. ||. 'τὸν ἔχω εἰς περισσοτέραν ὑπόληψιν. » Περὶ πλείονος ποιοῦμαι. ||. 'τὸν ἔχω εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν. » Δεύτερον ποιοῦμαι (ἡγῶ, τίθεμαι)· » Ἐν ἐλάττονι λόγῳ ποιοῦμαι (ἡγοῦμαι). ||. εἰς τόσην ὑπόληψιν 'τὸν εἶχεν. »Οὕτως ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἄνδρα. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) ὑπόληψιν μεγάλην. » Δόκιμος ὢν· » Εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα· » Ἐν ἀξιώματι μεγίστῳ διατελῶν· » Σπουδαζόμενος· »Εὖ φερόμενος παρὰ τοῖς ξυμμάχοις (Ξενοφ.)«. il est (il jouit) d'une grande (haute) considération, il est fort consideré. ||. εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀνδρειαν 'του «. ||. εἶχεν (ἦτ.ν εἰς) κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ στράτευμα. » Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Α')«.

Ὑπομονετικὸς, ἡ, ὁν. » Ἀνεκτικὸς, καρτερικὸς, ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, τλήμων, ὑπομενετικὸς καὶ ὑπομενητικὸς (Ἀριστοτ.). patient.

Ὑπομονή. » Ἀνοχὴ, καρτερία, τὸ ἀνεκτικὸν (καρτερικὸν κτλ.), ἀνεξικακία, μακροθυμία. patience, θ.

Ὑποπτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ὑποπτεύω(-ομαι), ὀπονοέω, ὑποτοπέω(-,εύω,-άζω) ὑφοράομαι(-άω, Ξενοφ.), ὑπόπτως (ἀπίστως) ἔχω (διάκειμαί) τινι (πρός τινα), ὕποπτα ἐστί μοι πρός (εἰς) τινα, περιορῶμαι (Θευκ.), ἀπιστέω, περιΐσαμαι (Λευκιαν.), ὑποβλέπω, λεπτότερον ἔχω πρὸς (Πολυβ.). soupçonner, se méfier. ||. καὶ ὑπωπτεύόμεθα περισσότερον. » Καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. ||. ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας ὑπωπτεύετο μὲν καὶ τοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς, τοὺς Θεσπιεῖς ὅμως περισσότερον. » Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον (Παυσαν. Βοιωτ.)«. §. ὑποπτεύομαι (μὲ ὑποπτεύεται δηλ. ἄλλος), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτροπρσ.). » Δι' ὑποψίας εἰμὶ (γίγνομαι). être (devenir) suspect.

Ὕποπτος (ὅποιον ὑποπτεύονται), η, ον. » Ὕποπτος. suspect. §. (καταχρ. ὅποιος ὑποπτεύεται τὸν καθένα). » Δύσπιστος, ὑπόπτης, καχύποπτος. soupçonneux, méfiant.

Ὑποστατικὸν. » Ἀγρὸς, ἀγροικία, ἐσχατιὰ (Δημοσθ.), χωρίον (καθὼς 'τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀγροκήπιον (Στραβ.), προάστειον (κυρ. τὸ πλησίον τῆς πόλεως). terre, θ. §. domaine, θ. §. métairie, θ, ἴδε καὶ Ζευγολατειό.

Ὑπόσχεσις. »Ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις. promesse, θ.

Ὑπόσχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ὑπισχνέομαι, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὁμολογέω, συντίθεμαι. promettre. ||. ἐγώ σε ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σ' ἐλθῃ ἕας φίλος πολὺ πιστότερος ἀπὸ τὸν Ἀράσπην. »Ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ||. ὅσα ὑποσχεθῇ τις εἴς τινα πρέπει καὶ 'να 'τὰ ἐκτελῇ, ἢ ὄχι; » Ἃ ἄν τις ἐμολογήσῃ τῳ, ποιητέον ἢ οὐ (Πλάτ.)«; ||. ὅσα ὑπεσχέθη, 'σὲν τὰ ἐξετέλει. » Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐξετέλει (Θκδ.)«.

Ὑποτάσσω, ῥ. μετ. » Ὑποτάσσω(-ττω), ὑπ' ἐμαυτὸν ποιέομαι, χειρόομαι. soumettre, réduire, ἴδε καὶ Κυριεύω. ||. ὑποτάσσομαι, ῥ. μεσ. καὶ παθ. » Ὑπό τινι γίγνομαι (»Γίγνονται ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις,« Πλουτ.). se soumettre. ||. 'να ὑποτάσσωνται ἀπὸ τῶρα κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. » Ῥωμαίων κατήκοοι γενέσθαι (ἀκούειν) τοὐντεῦθεν«.

Ὑποφερτὸς, ἡ, ὁν. » Ἀνασχετὸς, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ὑπομενετός. supportable.

Ὑποφέρω (προφ. κοιν. Ὑποφέρνω), ῥ. ἀμ. (Ἀντέχω, Βαστῶ). »Φέρω, ἀνέχ.μαι, καρτερέω, ἀντέχω, βασταζω (μεταγ.). supporter, porter, soutenir, souffrir, endurer. §. (Δοκιμάζω, Πάσχω). » Ὑφίσταμαι, τλάω, ἀνατλάω. souffrir, essuyer. ||. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να ὑποφέρουν τὴν δίψαν, καὶ παραδόθηκαν. » Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, ὁν. » Μελαγχολῶν. Δύσκολος. hypocondre, hypocondriaque; mélancolique; atrabilaire, sujet aux vapeurs.

Ὑποχόνδριον, παθ. » Μελαγχολία. melancolie, θ. vapeurs, θ. πλ.

Ὑποχρεωμένος, η, ον. » Ὑπόχρεως-ω (Πλουτ. καὶ Πολυβ.). obligé.

Ὑποχρέωσις. » Χάρις. obligation. §. engagement.

Ὑποχρεωτικὸς, ἡ, ὁν. » Χαριστικός. Ἐπαγωγός. obligeant, officieux.

Ὑποψία. » Ὑπόνοια, ὑποψία. soupçon, ombrage. ||. ὅταν ἦνε ὑποψία πῶς θα πέσῃ πάχνη. »Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη.

Ὕσκα (οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν τοῦ Νάρθηκος, ἴδε Κυψέξυλον). » Ἔναυσμα. mèche, θ. amorce (de fusil).

§. (ἡ φυσικὴ, εἶδος μανιταριοῦ), φ. »Μύκης, ἀγαρικόν. amadou, agaric. ||.

ἵνα τὸ κάψῃς μὲ ὕσκα'. » Καίειν δὲ μύκησιν (Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντ. παθ.)«.

Ὕστερα, ἐπ. (χρον.). » Ὕστερον, εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ (μὲ αἰτιατ.), μετὰ ταῦτα, ἐκ (» Ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσῃ μοι, ὦ Σώκρατες, « Αἰσχ.), κατόπιν, ἐξῆς, ἐφεξῆς. ensuite, après, puis, depuis. || . ὕστερα, ὕστερα (φρ.), ἴδε Ὀλοὺστερα. || . ὕστερα-ὕστερα, τί με μέλει; » Τὸ δ' ἐπὶ πᾶσιν (»Τὸ δ' ἐπὶ τέλους), οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδεια«. au bout du compte. || . ὡς τὰ ὕστερα (φρ.), ἴδε Τέλος (εἰς τὸ || . τέλος πάντων). || . ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον. » Ὕστερον τῆς ναυμαχίας (Παυσαν. Α') «. || . τὰ σέσκλα φυτρόνουν ὕστερα ὄχι μόνον ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ δυὸ καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μερικὰ καὶ ἀπὸ ἕνα χρόνον. » Τῶν τευτλίων οὐ μόνον ἐνὶ καὶ δυσὶν καὶ τρισὶν ὕστερον, ἀλλ' ἐνιαυτῷ διαβλαστάνει τινὰ (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Δ')«. || . καὶ ὕστερα. » Εἶθ' οὕτως.

Ὑστερημένος, η, ον. Ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἄγευστος. privé, dépourvu, dénué.

Ὑστέρησις. » Στέρησις, ἀφαίρεσις. privation.

Ὑστερικὸν, παθ. » Ὑστερικὸν (»Τὸ περὶ τὴν ὑστέραν) νόσημα. vapeurs (mal) de mère, ἴδε καὶ §. Ὑποχόνδριον.

Ὑστερινὸς, ἡ, όν. »Ἔσχατος, τελευταῖος, λοίσθιος (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὕστερος. §. » Δεύτερος. dernier, qui vient après, postérieur.

Ὑστερῶ, ῥ. μετ. » Στερέω, στερίσκω, ἀφαιρέομαι. priver, dépouiller, dénuer. || . ὑστεροῦμαι, ῥ. μεσ. » Στέρομαι, στερέσμαι, ἀπορέω, ἐνδέομαι. être privé, se priver, manquer de, ἴδε καὶ Λείπω. || . ἀφ' οὗ ὑστερήθηκε (ἡ Ῥώμη) τόσους περιφήμους ἀνθρώπους. »Ἀνδρῶν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη (μεταφορ.)«.

Ὑστερώτερα, ἐπ. (χρον.). »Εἰς (»Ἐς)-ὕστερον. ci-après.

Ὕτανο' (προφ. καὶ Ὕτνον), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἀμανίτου, φυτρόνει μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ μόλις ἐξέχει). » Ὕδνον καὶ Ὕτνον. truffe, θ. éricace.

Ὕφος (τὸ). » Ἐπίφασις, ὀφρὺς, ἐπισκύνιον. air (d'arrogance).

Ὑψηλὰ (προφ. κοιν. Ἀψηλὰ), ἐπ. »Ὑψοῦ, ἐφ' ὑψηλοῦ. en haut.

Ὑψηλὸς (προφ. κοιν. Ἀψηλὸς), ἡ, όν. »Ὑψηλὸς (» Τῆς μελίας ἡ μὲν ὑψηλὴ καὶ εὐμήκης ἐστιν, ἡ δὲ ταπεινοτέρα, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'), μετέωρος, ὑπερέχων, ὑπερηφανεύμενος. » Μέγας (ἄνθρωπος κυρ. ὁ μὴ κοντός). haut, élevé.

Ὑψηλότερος (προφ. κοιν. Ἀψηλότερος), η, ον. » Ὑψηλότερος, μετεωρότερος (»Μετεωροτέραν τῆς Αἰγύπτου τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν «, Στράβ. ΙΖ'). » Μείζων (ἀνθρωπος (κυρ.). plus-haut (élevé).

Ὕψος (προφ. κοιν. ὁ) » Γύψος, ἐρ. ἴδε τὴν λέξιν.

Ὕψος (τὸ). » Ὕψος. hauteur, θ. élevation.

Φ.

Φ, φ, τὸ εἰκοστὸν-πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Θ: » Ἀμφίβολος-ἀθίβολος κτλ. || . εἰς Π: » Σταφὶδα-σταπίδα, ῥάφανος-ῥεπάνι, φάτνη-παχνὶ κτλ. || . εἰς Τ: » Βλασφημῶ -βλαστημῶ κτλ.

Φάβα (Λατιν.), ὁσπρ. (ἡ ἄλλως λεγομένη Μισιριώτικη φακῆ), ἴδε Ἀρακᾶς. §. (συνεκδοχ. ὁ πικτὸς χυλὸς τῶν κουκκιῶν καὶ ἄλλων ὁσπρίων, εἶδος μαγειρεύματος). » Ἔτνος (» Ἔτνος οὐδετέρως, ὃ νῦν Φάβα καὶ ἰδιώται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν, « Ἐτυμολ.), λέκιθος (κυρ. τοῦ Ἀρακᾶ). purée, θ.

Φαγᾶς (ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρὰ Προκοπ. ὡς ἐπίθετον Ἰωάννου τινὸς ἐπὶ Ἰουστιανοῦ),-άδισσα,-άδικον. » Φάγος, ἀδη-(δδη)φάγος (διὰ τὸν ὁποῖον λέγουν οἱ ἁπλοῖ, ἐκλαμβάνοντες ἐσφαλμένως μὲν, οὐκ ἀχαρίτως δὲ, τὴν λέξιν. » Τρώγει τὸν ἄδη μὲ τὰ λείψανα«), πολυφάγος, βορὸς, γαστρίμαργος. vorace, grand mangeur, glouton, gourmand.

Φαγγρὶ, ψ. » Φάγρος. pagre, pagel (μικρότερόν τι εἶδος).

Φαγγρίζω, ῥ. ἀμ. » Διαφαίνω. paraître à travers; être transparent.

Φαγεῖ' (ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. Φαγεῖν, καθὼς τὸ γράφει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [ἴδε Πουρνιάτικον.]), (τὸ). »Βρῶμα (τὸ), ἐδωδὴ, βρῶσις, τροφὴ, θοίνη, βορά. aliment, manger, nourriture, θ. pâture (κυρ. τῶν ζώων). §. repas. || . τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ', ἴδε Πουρνιάτικον. || . τὸ μεσημεριανὸν ἢ μεσημεριάτικον, ἴδε Γεῦμα. || . τὸ βραδυνὸν. ἴδε Δεῖπνος. || . ἔσαλαν (ἔφεραν) φαγεῖ' (ἐλλειπτ. εἰς τὸ τραπέζι). » Παρετέθη τὰ βρώματα. on a servi.

Φαγησερὸν, ἴδε Φαγώσιμον.

Φαγητὸν. » Ἔδεσμα, ὄψον, σιτίον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). met, plat.

Φαγί (» Ἐδέσματα, φάγια, βρώματα«, Ἡσύχ.), ἴδε Φαγεῖ.

Φαγοπότι. » Φαγησιπόσια καὶ Φαγήσια (ὠνόμαζαν μίαν ἑορτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἴδε Ἀποκρηά). »Ποτος. ripaille(χυδ.), θ., ἴδε καὶ Ξεφάντωμα.

Φαγοῦρα »Κνηθμὸς καὶ Κνησμὸς (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμὸς, ξυσμὸς (Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ΣΤ′), ἀδαγμὸς καὶ ἰδαγμὸς καὶ ὀδαξασμὸς (κυρ. τῶν ὀδοντιῶν ὅταν πρωτοβγαίνουν). démangeaison, θ.

Φάγουσα, πάθ. » Φάγαινα, φαγέδαινα, ἕρπης ἐσθιόμενος, ἑρπηδῶν ἐσθιομένη. καρκῖνος. chancre.

Φάγωμα (τὸ τρώγειν). » Βρῶσις. l'action de manger. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγωμένον μέρος). »Βρῶμα (Διοσκορ.), διάβρωμα (Στράβ.). endroit (côté) mangé (rongé).

Φαγώσιμον. » Ἐδώδιμον, βρώσιμον. denrée, θ.

Φάδι (ἀπὸ τοῦ Ὑφάδιον). »Κρόκη, μίτος, ῥοδάνη. trame, θ.

Φαζάνι, π. » Φασιανὸς (ὄρνις). faisan.

Φαίνομαι (Νομίζομαι, Ὁμοιάζω), ῥ. ἀποθ. » Δοκέω, ἔοικα, φαίνομαι, ἐμ(ἀνα)φαίνω, δόξαν (δόκησιν) παρέχω. paraître, sembler. || . φαίνεται (τριτοπροσ.). »Δοκεῖ, ἔοικε, φαίνεται (» Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη «, Θουκ. » Τὸ τοῦ Ησιόδου καλῶς φαίνεται ἔχειν «, Πλατ. Κρατ.), εἰκὸς, εἰκός ἐστιν. il semble, il paraît, il y a aparence. || . φαίνεται ὅτι εἶνε ἔτσι. » Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν (Καῖδ.) «. || . μὲ φαίνεται. » Δοκεῖ μοι, δοκῶ, δοκῶ μοι, δοκεῖς (δοκοῦσί, κτλ.) μοι. ce me semble. || . ἐμένα μὲ φαίνεται, (ἢ) καθὼς μὲ φαίνεται. » Κατὰ γνώμην ἐμὴν, (καὶ Ἀττ.) »Γνώμην ἐμὴν (καὶ) » Γνώμην ἐμοὶ (Σουίδ.)· » Ἐμοὶ δοκεῖν· »Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· » Ὡς ἐμῇ δόξῃ (Ξενοφ.). je me l'imagine. || . τὰ δὲ ἄλλα μὲ φαίνεται ὅτι θὰ τ'ἀφήσω. »Τὰ δ' ἄλλα μοι παρίσειν μοι δοκῶ. || . καθὼς φαίνεται. »Δοκεῖ· » Ἡ δοκεῖ· » Που. apparemment. || . πῶς σὲ φαίνεται ; » Τί σοι δοκεῖ; » Τίνα τὴν γνώμην ἔχεις ; comment le trouvez-vous. || . ποῦ σὲ φάνηκε (φρ.) ; »Τί (»Ὅ,τι)παθών;quelle fantaisie vous a pris? || . τὸν φάνηκε 'να γράψῃ ὅτι. »Ἐπῆλθεν (»Ἔδοξεν) αὐτῷ γράψαι. || . (λέγει, κάμνει) ὅ,τι 'τοῦ φανῇ. » Τὸ φαινόμενον (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ.), τὸ δόξαν, παριστάμενον. ce que bon lui semble, ἴδε καὶ Καταιθαίνω. §. (δείχνομαι, εἶμαι παρὼν), ῥ. παθ. ἢ μεσ. αὐτοπ. » Φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ἐξετάζομαι. paraître, apparaître, se montrer, se présenter. || . τοῦ φάνηκε 'σ τὸν ὕπνον. » Ὄναρ ἐπιστάς· »Καθ' ὕπνους ἐπιφανεὶς αὐτῷ· »Ὄναρ ἐδόκει ὁρᾶν. il lui apparut en songe. || . φάνηκε 'μπροστά 'του ἕνα κακὸ φάντασμα. »Φάσματος οὐκ εὐμενοῦς εἰς ὄψιν αὐτῷ παραγενομένου (Πλουτ.)· « » Προσπεσεῖν αὐτῷ δεινὸν φάντασμα (ὁ αὐτ.) «. || . χωρὶς 'να φαίνεται ἀτός 'του. » Ἀφανὴς ὢν αὐτός. || . ὅταν χιονίζῃ καὶ 'δὲν φαίνεται ἡ γῆ. » Ὅταν νίφῃ. . . ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν (Ξενοφ. Κυνηγ.) «. || . καὶ 'δὲν φαίνουνταν πλέον ἡ στερηά. » Καὶ γῆν ἀπεκρύπτομεν. || . ὥστε 'ποῦ 'δὲν φαίνουνταν ἡ ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. » Ὥστε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἀποκεκρύφθαι «. || . ἐπειδὴ 'δὲν φαίνουνταν πλέον οἱ ἐχθροί. » Ἐπεὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἀπεκρύψαμεν. || . εἰς αὐτοὺς ἡ μάχη 'δὲν ἐφαίνετο, ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. « Τούτοις οὐ κατάδηλος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.)«. || . ἡ ἄκρις τοῦ κόμπου 'δὲν φαίνουνταν, ἴδε Ἄκρη. || . τὸ τρεχαντῆρι 'που φαίνουνταν ἀπὸ τὴν πρύμνην. » Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον (Ἡλιοδ.) «. || . αὔριο θὰ φανῇ. » Ἡ αὔριον δείξει.

Φαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑφαίνω, ἱστουργέω. tramer, tisser, tistre.

Φακῆ, ὁσπρ. » Φακῆ. lentille, θ. || . φακῆ Μισιριώτικη. » Φακὸς Αἰγύπτιος (Λουκιαν. Ἰκαρομ.), ἴδε Ἀρακᾶς. || . καὶ τὴ' φακῆ γιὰ μαγέρεμμα (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλαζόνας). » Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις«, ἴδε καὶ Κοσκινᾶς καὶ Παροιμία.

Φακιδα (ἐκ τοῦ) » Φακὶς (ὑποκορ. τοῦ Φακὸς), ἴδε Ἐλῆά.

Φακιδιάρης (Εἰς Γλωσσάρ. γράφεται Φακωδιάρης, ἴσως ὅτον Φακυδιάρης), α, ικον. » Φάκοψις, φακώδης καὶ (κατὰ τὸν Ἱππκρ.) ὑποφακώδης. marqué de taches de rousseur.

Φακιόλι (ἀπὸ τοῦ) » Φακέλλιον (ὑποκορ. τοῦ) » Φάκελος καὶ Φάκελλος (κυρ. κάθε δεσμὸς, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὸν Σουίδαν, κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ Λατιν. Facies, ἡ ὄψις. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εὑρίσκεται φακεώλιον. » Ἐὰν ἴδῃ τις φακιόλιον, εὑρήσει ἄξιωμα στρατηγικὸν μέγιστον, ἀναλόγως τῆς ἐκ τοῦ μήκους κυκλώσεως τοῦ φακεωλίου», Ἀχμέτ. ὀνειροκρ. 226). » Κεκρύφαλος (ὡμοίαζε πλεκτὴν σκούφιαν), κρήδεμνος (ὡμοίαζε τὴν Μπόλιαν τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν), μίτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμος, στε-

φάνη, στρόφιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαρίκι). coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιολίζω, ῥ. μετ. » Ἀναδέω, ἀμπυκάζω(-ίζω). coiffer.

Φακιόλισμα. » Κόμης ἀνάδεσις. coiffure, θ. l'action de coiffer.

Φάκλα (δεμάτι δαδιοῦ διὰ προσάναμμα ἢ φέξιμον, ἢ ξύλων καὶ φρυγάνων διὰ καύσιμον, ἀπὸ τοῦ) » Φάκελος (-λλος). fagot.

Φάλαγγας (τὸ γνωστὸν εἰς τὰ παληὰ μας σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Τουρκικὰ δικαστήρια τιμωρητικὸν ξύλον. Ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Χοῖνιξ, (καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) férule, θ.

Φαλάγγι (τὸ ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου νεουλκεῖται τὸ πλοῖον. » Τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἕρματα οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 496), ναυτ. » Φάλαξ-αγγος καὶ Φαλάγγη. palanque, θ.

Φαλακρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Καραφλὸς). » Φαλακρὸς (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον), ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὴν κορυφήν). chauve.

Φαλαρίδα, εἶδος πτηνοῦ (νεροποῦλι). » Φαλαρίς. poule d'eau.

Φαλιανος (κῆτος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαινα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) baleine. θ. (Δὲν ἐξεύρω εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγεται, ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ὁ) » Φυσητήρ. cachalot (ἢ ᾖ) » Φώκαινα, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φαμμένος (μετοχ. τοῦ Φαίνω), η, ον, ἴδε Φαντός.

Φανάρι (» Τοῦ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 102, ἴδε καὶ Καθρέπτης). »Λαμπτὴρ-ῆρος (ὁ), λυχνοῦχος (» Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς « , Ἀλεξ. παρὰ Πλδ. » Ὑποδεῖται βοῶν· Ταχὺ, παῖ, τὸν λυχνοῦχον ἅπτε«, Πλούτ.), φανὸς (» Ὑπὸ φανῷ πορεύεσθαι«, Ξενοφ. Λακ.). lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβίων). §. τὸ φανάρι τῶν λιμένων. » Φρυκτώριον, φάρος. phare.

Φανερὰ, ἐπ. » Ἀντικρυς, σαφῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, προφανῶς, περιφανῶς, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς (προφανοῦς), τρανῶς, ἀριδήλως, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, πεφασμένως, εὐσήμως, διαῤῥήδην, ἐκ προδήλου, ἐν ὑπαίθρῳ. évidemment, clairement, ouvertement, visiblement, hautement, notoirement, manifestement (θεολογ.).

Φανερόνω, ῥ. μετ. » Δηλόω, φαίνω, ἐμ(ἐκ-, ἀνα)φαίνω, ἐμφανῶ (κτλ.) καθίστημι, ἐμφανίζω, διασαφέω, σαφηνίζω (Ξενοφ.). déclarer, faire connaître, signifier; manifester (θεολογ.).

Φανερὸς, ἡ, όν. » Δῆλος, σαφὴς, ἐναργὴς, ἐμ(προ-, κατα-, περι)φανὴς, τρανὸς (-νὴς), εὐδηλος, ἔκδηλος, εὔσημος, ἀρίδηλος, ὕπαιθρος (μεταφ. » Μανία καὶ παραφροσύνη ὕπαιθρος «, Πλουτ.). §. » Ἀκραιφνὴς. §. » Γνωστὸς, ἐγνωσμένος, πασίγνωστος. apparent, évident, visible; manifeste. §. notoire. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ μᾶς εὐεργετήσῃ. » Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ ἔπῃς. » Δῆλος εἶ φήσων. ||. ἦτον φανερὸν ὅτι εἶχεν εἰς κακὴν ὑπόληψιν τοὺς φιλοσόφους. » Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς.

Φανέρωμα. » Δήλωσις, ἐμφάνεια. l'action de déclarer (etc), manifestation.

Φανὸς (τὸ ὑαλένιον ἀγγ. ὅπου βάλλεται τὸ κερὶ, ἵνα μὴ σβύνῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα). » Φανὸς (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡ λαμπάς). » Λαμπτὴρ, λυχνοῦχος. lanterne, θ.

Φάνταγμα (τὸ φαντάζειν). » Λαμπρότης, διαπρέπεια, τὸ διαπρεπές. parade, θ. relief, belle apparence, θ. prestance.

Φαντάζω, ῥ. ἀμ. » Διαπρέπω, ἀριζεύω, διαλάμπω (μεταφ.). briller, faire figure, paraître, se distinguer, se signaler.

§. φαντάζομαι (νομίζω πῶς κάτι εἶμαι), ῥ. μεσ. »Φαντάζομαι (» Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῦ ὁ Θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι «, Ηρόδ. Ζ', 35), ἴδε Ὑπερηφανεύομαι. §. (πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου). » Ἀναπλάσσω(ττω) κατ' ἐμαυτὸν, ἐνδάλλομαι. s'imaginer, se figurer.

Φαντασία. » Ἐπίδειξις, φαντασία(Διοδ. Σικελ.). faste, ostentation, ἴδε καὶ Ὑπερηφάνεια.

Φάντασμα. »Φάσμα, σκιὰ, δαίμονος εἴδωλον, φάντασμα (Πλουτ., Δίων καὶ Λουκιαν. Φιλοψ.). fantôme, spectre, ἴδε καὶ Βρυκόλακκας καὶ Νεράϊδα καὶ Στοιχειὸ καὶ Στρίγγλα.

Φανταχτερὸς, ἡ, όν. »Διαπρεπὴς, διαπρέπων, λαμπρός. apparent.

Φαντὸς, ἡ, όν. » Ὑφαντός. tissu.

Φαρδὺς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴσως ἐκ τοῦ Βραδὺς), εἰα, ὺ (» Κέντουκλα φαρδέα [ἀλλοῦ τὰ ὀνομάζει πλατέα] ἐνδύοντα τὸν στρατιώτην μετὰ τῶν ὅπλων « , Λέων Τακτ.) ἴδε Πλατὺς κτλ.

Φαρμακερὰ (μεταφ.), ἐπ. »Πικρῶς. amèrement.

Φαρμακερὸς, ἡ, όν. » Ἰοβόλος (κυρ.

ζῶων). venimeux. » Φαρμακώδης (κυρ. χόρτον). venéneux. §. λόγος φαρμακερὸς (μεταφ. ὁ ἄλλ. πικρὸς), ἴδε Ἐγγιστικός.

Φαρμάκι. » Δηλητήριον, φάρμακον, ἰὸς (κυρ. τοῦ ᾽φειδιοῦ κτλ.). poison ; venin.

§. (μεταφ. ἡ λύπη ἢ ἡ αἰτία τῆς λύπης. Ὅθεν:) πόσα φαρμάκια ὑπια. »Ὅσας πικρίας ὑπέστην! combien j'en ai reçu des déboires!

Φαρμακόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Φαρμακόω, φαρμάσσω(ττω), καταφαρμάσσω. empoisonner. §. envenimer.

Φαρμάκωμα. » *Φαρμάκευσις. empoisonnement.

Φαρμακωμένα, ἐπ., ἴδε Φαρμακερά.

Φαρμακωμένος, η, ον. » Πεφαρμαγμένος. empoisonné.

Φαρραρᾶς, οῦ, άδικον, ἴδε Καυχησιάρης καὶ Μεγαλολογος.

Φάσιμον. » Ὑφὴ, ὕφανσις. tissure, θ. tissu.

Φάσκελα (κατ᾽ ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) Σφάκελα, ἴδε τὴν λέξιν.

Φασκιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. Fascia). »Σπάργανον, ταινία, ἐπίδεσμος, περιζώστρα, σπεῖρον, κειρία. bande, θ. bandeau, bandelette, θ. lange, layette, θ. maillot.

Φασκιόνω, ῥ. μετ. »Σπαργανόω, σπαργάνοις (κειρίαις) ἐνειλίσσω. emmailloter.

Φάσκιωμα. » Σπαργάνωσις. l'action d'emmailloter.

Φασοῦλι, ὅσπρ. » Φάσηλος, φασή(σι)ολος. haricot, feverole, θ. (εἰς τὸ Παρίσι τὰ λέγουν κοινῶς) pois καὶ fèves, ἴδε καὶ Ἀμπελοφάσουλον. ||. ἀπὸ φασοῦλι -φασοῦλι γερίζει τὸ σακκοῦλι (παροιμ.). »Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο, καὶ θαμὰ τοῦτ᾽ ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μέγα γένοιτο. petit à petit l'oiseau fait son nid; maille à maille se fait le haubergeon.

Φάσσα (εἶδος ἀγριοπερίστερι οῦ), π. »Φάψ-αβος (ὁ), φάσσα (ἡ). pigeon-ramier.

Φαφλατᾶς, οῦ, άδικον (ἀπὸ τοῦ) » Παφλάστης (ὁ Σαλιάρης καὶ Μωρόλογος, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν). » Θράσων. fanfaron, rodomont, claqueдent.

Φαφούτης, ισσα, ικον. »Νωδός. édenté.

Φεγγάρι (ὑποκορ. τοῦ Φέγγος, κυριωνυμουμένου ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἀλλ᾽ εἰς τοὺς ἑξῆς τοῦ Ἀριστοφ. [Βατρ. 454] στίχους: » Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρὸν ἐστιν, » Ὅσοι μεμυήμεθα, « ἡ λέξις Φέγγος χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν σελήνην, ἴδε Κορ. Ἀτ. Δ). »Σελήνη καὶ (ποιητ.) Σεληναία. (Σημ. εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ᾽της τέταρτον, ὅτι ἔδυη δηλ., καὶ ὅταν τελειόνῃ, ὀνομάζεται Ἀρτιφανὴς καὶ Μηνσειδής· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, πρὶν δηλ. καὶ μετὰ τὴν γέμισίν ᾽της, ὅ ἐστιν εἰς τὰς 14, Διχόμηνος, Πλησιφαὴς καὶ Πανσέληνος καὶ Πάμμηνος· καὶ ὅταν πρωτοφανῇ, Ἔνη καὶ Νέα, ἴδε καὶ Μισοφέγγαρον), μὴν-ηνὸς (ὁ). lune, θ. ||. αἱ μεγαλήτεραι παλίρροιαι συμβαίνουν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεγγαριοῦ, ἔπειτα ὀλιγοστεύουν ἕως τὸ δεύτερον τέταρτον, καὶ πάλιν αὐξάνουν ἕως τὴν πανσέληνον, καὶ ὀλιγοστεύουν πάλιν ἕως τὸ τελευταῖον τέταρτον, καὶ ἔπειτα αὐξάνουν ἕως τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. »Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται μέχρι διχοτόμου· πάλιν δὲ αὔξονται μέχρι πανσελήνου· καὶ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ᾽ ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις«, Στρβ. || πόσαις τοῦ φεγγαριοῦ ἔχομεν; (ἤ) πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι ; » Ποσταία ἡ σελήνη; » Πόσας ἄγομεν τοῦ μηνός; » Πόσας ὁ μὴν ἄγει« ; au quelquantième de la lune sommes-nous? combien avons-nous de la lune? ||. καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δεκαπέντε. » Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε (Πλουτ. Δίων)«. ||. ᾽ς τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. » Φθινούσης τῆς σελήνης· »Φθίνοντος τοῦ μηνός. §. (συνεκδοχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὅθεν:) περπατῶ (σεριανίζω) εἰς (μὲ) τὸ φεγγάρι. » Διαβαδίζειν πρὸς τὴν σελήνην (ἐν σελήνῃ) «. au clair de la lune

Φεγγαριάτικον, πάθ., ἴδε Σεληνιασμός.

Φεγγερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Φωτερός.

Φεγγίτης. » Φωταγωγὸς (ἡ), διαύγιον. lucarne, θ. œil de bœuf.

Φέγγω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Φαίνω (»Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα «, Ὁμ. » Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν «, Φιλιππιδ. παρ᾽ Ἀθην.), φωτίζω (» Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ «, Θεοφρ.), φέγγω, δαδουχέω. éclairer, luire. ||. φέξε ᾽τον (᾽του) ᾽να καταίβῃ τὴν σκάλαν. »Φωταγώγησον αὐτὸν κατιόντα τὴν κλίμακα.

§. φέγγει, ῥ. ἀμ. τριτοπροσ. » Διαφαίνει, διαλάμπει (Ἀριστοφ.), διαυγάζει, ἐπι(δια)φώσκει. il fait clair (jour). ||. ἂς κάμωμεν μερικοὺς γύρους αὐτοῦ, ᾽ως οὗ ᾽να φέξῃ. » Περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἄν φῶς γένηται (Πλάτ. Πρωταγ.) «.

Φειδί, ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Ὀφει(φι)διον (ὁ-

ποκορ. τοῦ) » Ὄφις-εως (ὁ). serpent. ‖. Φειδί μεγάλο, ἴδε Δράκος.

Φειδοβόταγον (, φ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ Φειδόχορτον (pied de veau). » Ἄρον (ἴδε Κολοκάσι), δρακόντιον (» Καλοῦσι γάρ τι δρακόντιον ἄρον διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν«),ἔχιον. serpentaire, serpentine, θ. vipérine.

Φειδόγλωσσον, φ. » Ἀρίσαρον. arisarum.

Φελί (ἀπὸ τοῦ Λατιν. offella, ὑποκορ. τοῦ offa). » Τμῆμα (ἄρτου). tranche, θ. côte (κυρ. πεπονιοῦ κτλ), θ.

Φελιάζω (κυρ. δένδρα καὶ μετωνυμ. ἄνθρωπον μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν), ῥ. μετ. » Ἐμφυτεύω, ἐμφυλλίζω (ὀρθοτ.) ἐμφλοΐζω, ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω. enter,greffer;écussonner;inoculer(ἄνθρωπον κυρ.). ‖. ὅσα δενδρικὰ ἦσαν φελιασμένα. » Ὅσα ἐνῆσαν φυτὰ ἐμβεβλημένα (Δημοσθ.)«. ‖. ταὶς φελιασμέναις ἀπιδιαῖς. » Τὰς ἐμβολάδας (ἐπεμβολάδας) ἀπίους (Σουίδ.) «.

§. φελιάζω ῥοῦχον ('τὸ αὐξάνω δηλ., ὅταν ἦνε κοντὸν ἢ στενὸν, προσθέτων ἄλλο κομμάτι, Τουρκ. Εκλεδίζω). »Προσ(»Ηαραῥ)ράπτω. ajouter.

Φέλιασμα (κυρ. δένδρου, καὶ μεταφορ. ἀνθρώπου μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν).» Ἐμφύτευσις, ἐμφυτεία, ἐγκέντρισις, ἐγκεντρισμὸς, ἐμφυλλισμὸς (ὀρθοτ.) ἐμφλοΐσμὸς (Ἀριστ. Φυτ.), ἐνοφθαλμισμὸς (Θεοφρ. Φυτ. Β'). l'action d'enter (greffer etc); écusson; insertion; inoculation καὶ vaccination (κυρ. ἀνθρώπου). §. (συνεκδοχ. τὸ κλαδάκι ὅ,που βάλλουν εἰς τὸ φελιαζόμενον δένδρον). » Ἔμβλημα, ἐμβόλιον, ἐμβολὰς, ὀφθαλμός. ente, greffe, θ. §. φέλιασμα ῥούχου(ἴδε ἀνωτέρω). »Τὸ προσ-(παραῥ)ραπτόμενον. ce qu'on ajoute aux habits courts ou étroits, aboutissement, rallonge, θ.

Φελλὸς, δ. » Φελλός. liège.

Φελόνι (φορ. ἱερ.) (ἀντὶ) » Φαινόλιον (ὑποκορ. τοῦ) Φαινόλης (συνώνυμον τοῦ Εξωμίς). chasuble, θ.

Φελοῦκα. » Ἐφολκὶς, ἐφόλκιον, λέμβος (ἡ), ὑπηρετικὸν (πλοῖον). chaloupe, θ. barque, θ. embarcation, esquif καὶ canot (τὸ μικρότερον).

Φέξιμον. » Ἀφδουχία, φαῦσις (Γραφ.). l'action d'éclairer (de luire).

Φέξις (προφ. κοιν. Φέξι, ἀπ' ἐναντίας τῷ Χάσις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Γέμισις. ‖. 'ς τὴ' χάσι' καὶ 'ς τὴ' φέξι'(φρ. μεταφ., ἀντὶ Σπανίως, ὁμοία μὲ τὸ) » Ὅταν δὲ ἄρματος ἀστράψῃ· » Δι' ἄρματος καὶ σπανίως (Πλούτ. Προβλ. Συμποσ.)«, ἴδε Ἀρμα καὶ Πού.

Φερμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ‖. φερμένος ἀπ' ἔξω. » Επείσακτος, ἔπηλυς. amené (apporté, importé) d'un pays étranger.

Φέρνω, ῥ. μετ. » Ἄγω (κυρ. ἔμψυχον), φέρω (κυρ. ἄψυχον), κομίζω. porter, apporter, mener, amener. ‖. φέρνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατοπίζω. ‖. φέρνω μάρτυρας. » Μάρτυρας παρίσταμαι (παρέχομαι, προβάλλομαι, ἀναβιβάζω). produire(administrer) des temoins. ‖. φέρνω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀῤῥωστον. »Εἰσάγω (» Ἐπειδή, . . . ἐπαγγείλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον «, Δημ. » Εἰσάγονται ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, « Ἀριστοτ.). amener. ‖. φέρνω (προσκαλῶ δηλ. δικαστικῶς) μάρτυρας εἰς τὸ κριτήριον. » Κλητεύω. appeler (assigner) en temoignage. ‖. φέρνω μάρτυρας τοὺς θεούς. » Μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι. attester, prendre à temoins. ‖. ἐστάλθηκε τριήρης εἰς τὴν Αἴγιναν 'να τὸν φέρῃ. »Τριήρης ἐπέμφθη ἐπ' αὐτὸν εἰς Αἴγιναν. ‖. φέρε τῶρα καὶ τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον κατάλογον. »Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον (Δημοσθ.) «. ‖. φέρνω τὸ νερὸν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (διὰ τῶν ὑδραγωγείων). »Ὀχετεύω (»Ὀχετηγέω) τὸ ὕδωρ. conduire. ‖. φέρνω γύρις (φρ. » Τούτ' ἡ μαύρη 'μας ποτήρα, »Ὅ,που τῶρα φέρνει γύρα«, Χρηστοπ. Αυρ.), ἴδε Τριγυρίζω. §. φέρνομαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι), ῥ. μεσ. » Διάγω.

§. »Πολιτεύομαι. se comporter, se conduire; procéder. §. (μεταχειρίζομαί τινα). » Προσφέρομαί τινι (» Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι!« Δημοσθ.), ὁμιλέω, χράομαι, φέρομαι πρός τινα (» Ἀπανθρώπως γὰρ ἠνέχθη πρὸς Κλεοπάτραν «). traiter, en user (agir) avec.

Φέρσιμον. »Κομιδὴ, ἀγωγή. port, portage ‖. φέρσιμον ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατόπισμα. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Διαγωγὴ, τρόπος, βίος, τὰ βεβιωμένα. conduite, θ. train de vie, procédé, déportement, πλ. §. manières, θ. πληθ.

Φερτὸς (ἀπ' ἀλλοῦ , ἀπ' ἔξω), ἡ, ὀν. »Ἐπακτὸς, ἐπείσακτος,εἰσαγώγιμος. porté, apporté.

'Φετεινὸς, ἡ, ὀν. » Ὁ («Ἡ, »Τὸ, » Οἱ, κτλ.) τῆτες, ἐπιετὴς-οῦς (» Ἐπὶ τὴν πρώτην πάρχουσαν χιόνα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶ-

νος, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας, « Πολύβ Γ', νέ). de cette année.

'Φέτο' } , ἐπ. (χρον.), ἴδε Ἐφέτος.
'Φέτος }

Φευγατειὸ' (κυρ. ἡ κρύφιος φυγὴ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὴν σκλαβιὰν καὶ τὴν πανοῦκλαν). » Δρασμὸς, ἀποδρασις, δραπέτευσις. évasion, θ. fuite, θ, ἴδε καὶ Φευγειό. ||. 'σ τὰ φευγατειὰ (φρ., τὴν ὁποίαν συνηθίζουν κυρίως διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πανώλης φυγήν. Ὅθεν τὸ, ὅταν ἤμεθα 'σ τὰ φευγατειὰ, σημαίνει: Ὅταν εἴχομεν μετοικήσῃ φεύγοντες τὴν πανώλην. Ἀπαράλλακτα, νομίζω ὅτι, πρέπει 'να ἐξηγηθῇ καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [ἐν Ἐκκλησ. 23] Τὸ :) » Ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνὶ, (ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς 'τὸ ἐννοεῖ κύριον ὄνομα τόπου τινὸς ἀποκρύφου εἰς τὴν Πνύκα).

Φευγατίζω (Τουρκ. Κατσιρδίζω), ῥ. μετ. » Δρασμὸν μηχανάομαί τινι. faciliter la fuite à quelqun, lui en procurer les moyens, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φευγάτος, η, ον. » Φυγὰς, δραπέτης (κυρ. σκλάβος καὶ φυλακωμένος). fugitif, fuyard.

Φευγειὸ'. » Φυγὴ, δρασμός. fuite, θ.

Φεύγω, ῥ. ἀμ. » Διδράσκω, ἀποδιδράσκω, οἴχομαι, οἴχομαι ἀπιὼν, φεύγω. fuir, prendre la fuite, s'en fuir, échapper. ||. φεύγω κρυφά. » Δρασμῷ χράομαι, δραπετεύω (κυρ. ἐπὶ σκλάβων καὶ φυλακωμένων), ἀποδράω, διαδιδράσκω, διεκπίπτω, ὑπεκφεύγω. s'enfuir, prendre la fuite, s'évader, se sauver, s'esquiver. ||. φεύγει χωρὶς 'να βλέπῃ 'πίσω 'του. » Φεύγειν ἀμεταστρεπτί. ||. 'τοῦ ἔφυγ' ἕνας λόγος. » Ῥῆμά τι προήκατο· » Ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων (Ὁμ.). il a lâché une parole. ||. φεύγω 'ς τοὺς ἐχθρούς. » Αὐτομολέω. ||. φεύγω τὴν κρίσιν (δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ κριτήριον). » Φυγοδικέω. ||. ἂν φύγῃ κἀνένας σκλάβος. » Εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. §. φεύγω (ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ὑπάγω, Μισεύω), ἴδε Ἀναχωρῶ καὶ Πηγαίνω.

Φηκάρι (ἀντ') Θηκάρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Φθάνω (ἔρχομαι ἢ 'πηγαίνω, που προφ. κοιν. Φτάνω), ῥ. οὐδ. » Ἀφικνέομαι, γίνομαι, παραγίνομαι, ἐλάω, φθάνω (μεταγ.). arriver; parvenir. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀττικήν. » Γενόμενοι δὲ κατὰ τὴν Ἀττικήν. ||. ὅταν φθάσῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος εἰς τὸν οὐρανόν. » Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται (Λουκιαν.) «. ||. ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς προκοπῆς (ἐπρόκοψεν δηλ. ἐντελῶς). » Εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλακώς. ||. ἔφθασεν εἰς ἄκρον πλοῦτον. » Πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντός. ||. ἔφθασεν εἰς τόσην ἀδιαντροπιάν. » Ἐπὶ τοσοῦτον ἀναιδείας ἐληλακώς. il a poussé l' insolence si loin. §. φθάνω (πρᾶγμα μεμακρυσμένον), ῥ. ἀμ. » Ἐξικνέομαι, διϊκνέομαι, ἐφικνέομαι, προσήκω (Ξενοφ.), διήκω, ἀνήκω, καθήκω, διατείνω, παρατείνω (» Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησάρ, « Ἰωσηπ.). atteindre. s'etendre, porter. ||. τὸ τειχόκαστρον φθάνει 'ως τὴν θάλασσαν. » Τὰ τείχη καθήκουσιν εἰς θάλασσαν. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. || τὰ γένειά 'του ἔφθαναν 'ως τὰ ποδάριά 'του. » Καὶ ὁ πώγων ποδήρης καθεῖτο. lui descendait jusq'. ||. εἶν' ἀψηλὰ, 'δὲν φθάνω. » Οὐκ ἐφικνοῦμαι διὰ τὸ ὕψος (» Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμεμενος «, Ἀρστ. Ζ. Γ', 16). je ne saurais l'atteindre. §. (μεταφ.) 'να μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου (καταρ.)! ἴδε Χρόνος. ||. 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα (φρ.)! » Ὡς μὴ ὤφελον (-λλον)! » Ὡς μή ποτ' ὤφελον (-λλον)! ||. λέγει ὅ,τι φθάσοι, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Καταιβαίνω. ||. φθάνω τινὰ (τρέχων κατόπι' 'του), ἴδε Προφθαίνω. §. (μεταφ.) φθάνω (ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἀρκετὸς), ῥ. οὐδ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοιτοπρόσ.). » Ἀρκέω (» Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε « Θουκ.). suffire. ||. 'δὲν θὰ μὲ φθάσῃ ὁ καιρὸς 'να 'τὰ διηγηθῶ. » Ἐπιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος. le temps me manquera si je raconterai. ||. φθάνει (εἶνε ἀρκετὸν, 'δὲν χρειάζεται ἄλλο). » Ἀπόχρη, ἀρκεῖ, ἀρκούντως (ἅλις, εὖ) ἔχει, ἐξαρκεῖ, διαρκεῖ, ἅλις. il suffit, s'est assez. ||. φθάνουν τὰ δάκρυα. » Ἅλις δακρύων. ||. τρεῖς λέξαις φθάνουν. » Τρία ἔπεα διαρκέσει (Πίνδ. Νεμ. Ζ') «. ||. φθάνει μόνον 'να... » Μόνον εἰ... «, pourvu que. ||. 'δὲν 'τὸν ἔφθασε τοῦτο, μόναι χάλασε καὶ τό... » Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ διέφθειρε καὶ τό... «

Φθασμένος (προφ. κοιν. Φτασμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. φθασμένος (μεταφ. ὁ εἰς ἡλικίαν). » Ἐνῆλιξ-ικος καὶ Ἐνήλικος, καθ' ὥραν, ὁ ἐν (ἀκμῇ) ἡλικίᾳ, ἔνακμος, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ὡραῖος. (fille, garçon) qui est d'un âge à se marier, ἴδε καὶ Πανδρειά.

'Φθειάνω (ἂν ἦνε, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Κορ., ἀπὸ τὸ Εὐθειάω. Εἰς μερικὰς

φράσεις πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ Φυκιάω, ὅτε καὶ γραπτέον Φυκιάνω, καθὼς καὶ προφ. κοιν. Ἐνίοτε ἴσως πρέπει ’να γράφεται καὶ Φθυάνω, ἂν ἦνε ἀπὸ τὸ Πτύον τὸ Φυάρι), ῥ. μετ. »Κατασκευάζω, δημιουργέω (» ‘Υπόδημα δημιουργῆται μὲν, τοῦ σκυτοτόμου«, Γαλην. πρὸς Θρασύβουλ.), σκευάζω, πλάσσω(ττω), συντίθημι (»Συνθεῖναι τὸ φάρμακον,« Διοσκορ.), τεκταίνομαι. faire, construire; préparer; fabriquer, ἴδε καὶ Κάμνω καὶ Φυκιάνω. || . φθειάνω ’σπίτι (κτλ.), ἴδε Κτίζω || . φθειάνω καράβι. » Ναῦν πήγνυμι (ποιητ.) καὶ (μονολ.) Ναυπηγέω(-ομαι). || φθειάνω κονδύλι. »Γλύφω κάλαμον (Γλωσσαρ.)«. tailler une plume. || . ’ξεύρεις πῶς πρέπει ’να φθειάσῃς (’να μαγειρεύσῃς) τὸν σαῦρον; » Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι «; Ἀθήν.

’Φθειάσιμον. » Κατασκευὴ, πλάσις, σκευασία, σύνθεσις. construction; confection, θ; structure, θ; fabrication; préparation, ἴδε καὶ Φυκιάσιμον. || . φθειάσιμον ’σπιτιοῦ (κτλ.), ἴδε Κτίσιμον. || . φθειάσιμον καραβιοῦ. » Ναυπηγία. || . φθειάσιμον ἰατρικοῦ. »Φαρμάκου σκευασία.

’Φθειαστικὸν (ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου). façon, θ.

’Φθηνὰ (προφ. κοιν. ’Φτηνὰ), ἐπ. »Πρὸς τρόπου, εὐώνως, εὐτελῶς. à bas prix, à bon compte, à bon marché. || . ἐφρόντιζεν ὥστε ὅλα τὰ τῆς ἀγορᾶς ’να πωλῶνται ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα καὶ σωστότερα. » Τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιότατα πωλῶνται «, Ἐπγρφ. §. ’φτηνὰ ’τὰ γλύτωσα (μεταφορ. καὶ παροιμ. διὰ τοὺς ἀποφυγόντας δυσκόλως καὶ παρ’ ἐλπίδα μέγαν κίνδυνον). » Χαλεπῶς καὶ μόλις ἀπέλλαξεν. il echappa (l’a manqué) belle, il en fut quitte à bon marché.

’Φθηναίνω (προφ. κοιν. ’Φτηναίνω), ῥ. μετ. » Ἐπευωνίζω, ἀνίημι τῆς τιμῆς. baisser le prix §. ῥ. οὐδ. »Ἀνίεμαι τῆς τιμῆς. amender, baisser de prix, ἴδε καὶ Ξεπέφτω,

’Φθήνεια (ἀπὸ τοῦ) » Εὐθηνία (προφ. κοιν. ’Φτήνεια). » Εὐτέλεια. bas prix; abondance.

’Φθηνὸς (προφ. κοιν. Φτηνὸς), ἡ, ὄν. » Ἄξιος, εὔωνος, εὐτελής. peu couteux, qui est à bas prix. || . ’δὲν εἶδά ποτέ μου ’ωτηνότερας μαρίδας. » Οὔ ποτ’ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Φθινόπωρον. » Μετόπωρον, φθινόπωρον, ἐπώρα (κυρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου). automne, ἀρσ. καὶ θηλ. || . τὸ φθινόπωρον (ἐλλειπτ. προθ.) » Μετοπώρου, φθινούσης ὀπώρας, ὑπὸ πλειάδας. en automne. || . εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. »‘Υπὸ τὰς ἀρκτούρου ἐπιτολάς· » Ἐπιτέλλοντος ἀρκτούρου. || . εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. » ‘Υπὸ πλειάδων ἐπιτολάς· » Πλειάδων ἐπιτελλομένων. || . ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν ’ως τὸ φθινόπωρον. » Ἀπὸ ἦρινοῦ χρόνου μέχρις ὀπώρας (Ξενοφ.) «. || . τοῦ φθινοπώρου. » Ὀπωρινὸς, μετοπωρινὸς, φθινοπωρινὸς. d’automne.

Φθονερὸς, ἡ, όν. » Βάσκανος, φθονερός. envieux.

Φθόνος. » Φθόνος. envie, θ.

Φθονῶ, ῥ. μετ. » Βασκαίνω, φθονέω, ὀφθαλμιάω (συνηθέστερον τὸ) ἐποφθαλμιάω, βάσκανον ἐπιβάλλω τὸν ὀφθαλμόν. envier, porter envie à.

’Φίδι (καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ), ζ., ἴδε ’Φεΐδι κτλ.

Φικέντρι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Βοικέντρι.

Φιλαργυρία. » Φιλαργυρία, φιλοχρηματία, avarice, θ.

Φιλάργυρος, ἡ, ον. » Φιλάργυρος, φιλοχρήματος, ἀργυρίου ἥττων. avare. || . πολλὰ φιλάργυρος. » Ἀργυρίου μὲν ἐσχάτως καὶ παρ’ ὁτινοῦν ἥττων.

Φιλάσθενος (ὁ ἄλλ. Ἀρρωστιάρης καὶ Τουρκ. Ζαΐφης), ἡ, ον. » Ἄρρωστος, ἀρρωστήμων, νοσώδης, νοσε(ση)ρὸς, νοσηματικὸς, ἐπίνοσος, ἀσθενικός. infirme, maladif, valétudinaire, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος.

Φιλενάδα. » Φίλη. amie, θ.

Φιλεύω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλέω (τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ) » Ξενίζω (κυρ. ξένους »Χαῖρε, ξεῖνε, παρ’ ἄμμι φιλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς, λέγει ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Α, 123). » Ἑστιάω, εὐωχέω, δειπνίζω. traiter, régaler, donner à manger.

Φιλί. » Φίλημα, ἀσπασμός, baiser, embrassement.

Φιλία. » Φιλία, συνήθεια, ἑταιρί(ρεί)α. amitié.

Φιλικὰ, ἐπ. » Φιλίως, φιλικῶς. amicalement, amiablement, à l’amiable.

Φιλικὸς, ἡ, όν. »Φίλιος, φιλικός. amical.

Φιλιόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλιώω (μεταγ.). » Διαλλάσσω (-ττω), συνίστημι (»Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο «), συνάγω (εἰς φιλίαν), διαλύω. reconcilier, raccommoder, rapprocher. || . καὶ ’τὸν παρακαλεῖ ’να μὴ φιλιωθῇ μὲ τοὺς ἐναντίους ’του, πρὸ τοῦ ’να ’τὸν συμβουλευθῇ. » Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι

πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται (Ξενοφ. Ἀναβ.) «.

Φιλίωμα. » Διαλλαγή. reconciliation, raccommodement, rapprochement.

Φιλομήλα, ἡ. (ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ἐρυθρινιριῶν). » * Κόκκυξ-υγος. espèce de rouget.

Φιλονεικία. »Συζήτησις, ἀμφισβήτησις, διαφορὰ καὶ διαφοραὶ (Θουκ. καὶ Ἰσοκρ.). » Ἔρις. dispute, θ. débat, altercation, contention, démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή.

Φιλόνεικος, η, ον. » Φιλόνεικος, ἐριστικὸς, φίλερις, disputeur, querelleur, argumentateur.

Φιλονεικῶ, ῥ. ἀμ. » Φιλονεικέω, λογομαχέω, συζητέω, ἀμφιλέγω (Ξενοφ.), ἀμφιλογέω (Πλουτ.), ἀμφισβητέω, διακρίνομαι. »Ἐρίζω. disputer, contester, chamailler, se chamailler. || . (τί) διὰ τί φιλονικᾶτε; » Τί τὸ φιλονεικούμενον;

Φίλος. »Φίλος, συνήθης, συνὼν, ἑταῖρος. ami. || . εἶμαι φίλος τοῦ. » Χρῶμαι αὐτῷ· » Φίλος εἰμί· » Φιλίως ἔχω πρὸς.

Φιλουρηὰ (ἡ ἀλλ. Φλαμουρηὰ), δ. » Φίλυρα. tilleul.

Φιλῶ, ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, φιλέω, καταφιλέω. baiser, embrasser.

Φιστηκηὰ, δ. » Πιστάκη, * πιστακία. pistachier.

Φιστίκι, κ. »Πι(»Βι)στάκιον,φι(ψι)ττάκιον. pistache, θ.

Φιτρὶ, ἴδε Ἰτρί.

Φκιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φυκιάνω, κτλ.

Φκιάρι, ἐργ., ἴδε Φτυάρι.

Φκιασίδι (καὶ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φυκιασίδι, κτλ.

Φλαμουρηὰ, δ. ἴδε Φιλουρηά.

Φλαμοῦρι (τὸ δένδρον), ἴδε Φιλυρηά.

§. (συνεκδοχ. ἡ φλοῦδά του). » Φιλύρα. tille. θ. §. (τὸ σχοινὶ ὅ,που πλέκουν μὲ τὴν φλοῦδαν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν φλοῦδαν τοῦ Παπύρου, ὀνομάζοντές τὴν) » Βυβλίδα· (Ὅθεν, κατ' ἀναλογίαν, ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ὀνομάσωμεν τὸ φλαμουρόσχοινον) » * Φιλύρινον ἢ Φιλυρίδα,

Φλασκὶ (τὸ ξυλένιον τάσι), ἀγγ. »Φιάλη, φιάλιον, *φιαλίσκη, πυτίνη (» Πυτίνη οὖν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασκίον, « Σουΐδ. Ὁ Ἡσύχ. φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: »Φλάσκων, εἶδος ποτηρίου «), κύπελλον, κυμβίον. tasse (de bois), θ.

Φλασκόψαρον (ἴδε καὶ παραθ. Φουσκόψαρον), ψ. (ἴσως ὁ) » Βλασκίας ἢ Βλακίας (τοῦ Ἡσυχ. Ὁ Σουΐδ. λέγει ὅτι ὁμοιάζει τὸν σίλουρον, καὶ εἶνε τόσον ἀχρεῖος, ὥστε δὲν τὸν τρώγουν οὔτε τὰ σκυλιά). espèce de poisson.

Φλέβα (ἐνομάζεται κοινῶς ὄχι μόνον ἡ) » Φλὲψ-εβὸς (Αἰολικῶς Φλέβα, τοῦ ὁποίου τὸν πληθυντικὸν τύπον ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ.), veine, θ. (ἀλλὰ καὶ ἡ) Ἴις καὶ Ἶν, fibre, (καὶ ἡ) » Ἀρτηρία. artère, θ., ἴδε καὶ Νεῦρον. §. φλέβα τοῦ ξύλου (κατὰ μετων.). » Κτηδὼν, διάφυσις.

Φλέγμα (προφ. κοιν. Φλέμμα). »Φλέγμα. pituite, θ. flegme.

Φλησκοῦνι (οἱ χωρικοὶ τὸ προφέρουν, ὀρθότερον, Βλησκοῦνι, καθὼς τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Νεόφυτος. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. τὸ γράφει Βληχώνιον). » Βλήχων καὶ γλήχων (ἡ). pouliot.

Φλόγα. » Φλὸξ-ογὸς (ἡ). flamme, θ.

Φλογέρα (κυρ. ἡ Τουρκ. Δουδοῦκα ἢ Τσιγιρτμᾶς). » Φώτιγξ-ιγγος (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει) Φλόγιος (ἴσως Φρύγιες) αὐλὸς. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, ἢ δὲν ἠξεύρομεν ἂν ἐγνώριζαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ἐμπνευστῶν λεγομένων ὀργάνων μας, τὰ ὁποῖα περιελάμβαναν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα) » Αὐλὸς καὶ κάλαμος· (Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ὀνοματεθετήσωμεν ὄχι μόνον τὸ Φλάουτον) flûte, θ. (καὶ τὴν Κλαρινέτταν) clarinette, θ. (τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸν Ζουρνᾶν, καὶ τὸ Μησκάλι, καὶ τὸ Νέϊ, καὶ τὸν Τσιγιρτμᾶν, καὶ τὸ Γκιρίφι τῶν Ἀσιανῶν. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν προσδιώρισα λέξεις ἀρχαίας ἢ καὶ νεωτέρας, ἴδε τὸ Παράρτημα).

Φλογίζω (τὸ μεταχειριζόμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Καίω καὶ πάντοτε μεταφορικῶς), ῥ. μετ. » Φλογίζω. emflammer, ἴδε καὶ Καίω.

Φλοκκάτα (ἡ μαλλιαρὴ Ἀρβανίτικη κάπα, τὴν ὁποίαν, δὲν ἠξεύρω κατὰ ποίαν διάλεκτον, ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα Σιάρκα). » Σίσυρμα, σισύρα, χλαῖνα (» Ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, »Διπλῆν, ἑκταδίην, οὗλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, « Ὁμηρ. Ἰ, Κ), χιτὼν (κρεσσοντὸς, κοσυμβωτὸς), μαλλωτὸς (ὅθεν ὁ Μαλουτὲς τῶν Βλαχομπεγδάνων), ἀμφίμαλλος (ὅταν ἔχῃ κρόσσια καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), ἑτερόμαλλος (ὅταν μόνον ἀπὸ ἕν). peluche de laine, θ.

Φλομόνω (φαρμακόνω τὸ ποτάμι ἢ τὴν λίμνην ἢ τὴν θάλασσαν μὲ Φλόμον ἵνα ζαλισθοῦν τὰ ψάρια), ῥ. μετ. »Φλο(»Πλο)μίζω -όω (»Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθῦς τῷ πλόμῳ· διὸ καὶ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν

τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις πλομίζοντες, οἱ δὲ Φοίνικες καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, « Ἀριστοτ. Ζ ή, καὶ Αἰλ. Ζ. ά). se servir du bouillon pour la peche.

Φλόμος (προφ. κοιν. Σφλόμος). φ. » Φλόμμος, φλόμος καὶ (ἀπὸ μόνον τὸν Ἀριστοτέλ. περὶ ζ. ἱστορ. Η') πλόμος (ἀντὶ Φλογμὸς-φλομμός· διότι οἱ παλαιοὶ μετ χειρίζοντο τὰ φύλλα 'του ὡς φτίλια). bouillon (blanc), molène, ἴδε καὶ Γαλατσίδα.

Φλοῦδα (δένδρου). » Φλοιός. écorce, θ. peau, θ. ||. φλοῦδα 'πωρικοῦ, ἴδε Τσώφλοιον. § (συνεκδοχ. τὸ ἀρὺ καὶ λεπτότατον μεταξωτὸν ὕφασμα). » Κροκωτὸν διαφανὲς, διαφανὲς Λακωνικὸν (Ἡσαΐας), Ταραντινίδιον, Ἀμόργινον καὶ Ἀμοργὶς (ἴδε Μόρικος), Καρπάσινον, θέριστρον. gaze, θ. crêpe (κυρ. ἡ μαύρη).

Φλοῦδι (ὑποκορ. τοῦ) » Φλοῦς (» Φλοῦς, λεπύχανον «, Ἡσύχ.), ἴδε Τσώφλοιον.

Φλουρὶ (κάθε χρυσοῦν νόμισμα). » Χρυσοῦς (ἴδε Δίωνα Κασ. Βιβλ. ΝΕ'), στατὴρ (μὲ διάφορα ἐπίθετα: ὁ Ἀττικὸς ἄξιζε μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν· ὁ Κιζυκηνὸς 28 δραχμὰς Ἀττικάς· ὁ Δαρεικὸς ἦτον πολὺ μεγαλήτερος). sequin, pièce d'or.

Φλυαρία (ἡ ἄλλ. Μωρολογιὰ, Τουρκ. Χάλτι, καὶ χυδ. Τσαμπούνισμα). » Λῆρος, φλήναφος, φληναφία, φληνάφημα, φλυαρία, φλυάρημα, φλύαρος, τερθρεία, τέρθρευμα, ὕθλος, ἐρεσχελία, γλωσσαλγία, ἀργολογία. caquet, radotage, faribole, θ. niaiserie, ἴδε καὶ Μωρολογία.

Φλύαρος, η, ον. » Λῆρος, φλύαρος, γλωσσαλγῶν. bavard, radoteur, diseur des riens, ἴδε καὶ Μωρόλογος.

Φλυαρῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρεω, φλυαρέω, φληναφεω(-άω), ἐρεσχελέω, τερθρεύομαι, γλωσσαργέω, ἀργολογέω. caqueter, niaiser, dire des niaiseries (etc), ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Φλυτζάνι (ἀπὸ τοῦ) » Φλυζάκιον (κυρ. ἡ γινομένη φοῦσκα εἰς τὸ δέρμα), ἀγγ. » Κυμβίον, φιάλιον, φιαλὶς, θερμοποτίς. tasse, θ.

Φλῶρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κριθολόγων). » Χλωρίων, χλωρὶς, (κατὰ τὸν Κορ. ὁ) ἄνθος (τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱς. Ζ', έ, 3). loriot; verdier (διαφ. τοῦ) bruant (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτημα), ἴδε καὶ Συκοφάγος.

Φοβέρα (ἡ), ἴδε Φοβέρισμα.

Φοβερὰ, ἐπ. » Δεινὼς, φοβερῶς. §. Ὑπερφυῶς, δαιμονίως. horriblement, terriblement, effroyablement, épouvantablement; passionnément. §. 'τὸν ἀγάπησε φοβερὰ (ἀντὶ ὑπερβολικά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλούτ.) «. ||. ἀγαποῦν φοβερὰ τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα. » Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον (Πλάτ. Πολιτ. Η')«.

Φοβερίζω (» Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν, » Ἔσδρ. Ί, 3), ῥ. μετ. » Δεδίττομαι, μορμολύσσο(ττο)μαι, δειματόω, ἐκδειματόω. intimider, ἴδε καὶ Φοβίζω. ||. φοβερίζω μὲ λόγους. » Ἀπειλέω. menacer. ||. φοβερίζω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. » Ἐπισείω (» Ἐπανασείω) τι τινί. brandir. ||. φοβερίζω τὰς 'τους ὄχι μὲ τὸν Δαρεῖον καὶ μὲ τοὺς Πέρσας. » Οὐ Δαρεῖον οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς «, Πλ. ||. 'μᾶς φοβερίζει 'σὰν παιδιά. » Ὥς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττεται «, Πλάτ.

Φοβέρισμα, Φοβερισμὸς. » Πτόησις, ἀπειλή. menace, θ.

Φοβερὸς, ὴ, όν. » Δεινὸς, φοβερός. redoutable, épouvantable, formidable, effrayant, ἴδε καὶ Τρομερός. ||. φοβερὴ ἁμαρτία. » Δεινὸν (» Σχέτλιον) ἔγκλημα. un crime atroce (enorme, grief). ||. ταὶς πλέον φοβεραὶς κατάραις. » Τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς.

Φοβίζω, ῥ. μετ. » Φοβέω, φοβερίζω (» Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς, « Γραφ. Εσδρ. Ι', 3), δειματόω, σοβέω. faire peur, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φοβιτσιάρης, α, ικον. » Δειλὸς, ψοφοδεὴς (ὅποιος φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο' 'του). craintif, peureux; timide.

Φόβος. » Δέος (τὸ), δεῖμα, δειλία, φόβος, πτοία, ἀγωνία, ὀῤῥωδία, τάρβος (τὸ), τὸ δεδιὸς (» Ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, « Λουκιαν. Ἀλεξ.), peur, θ. crainte, θ. appréhension, θ. ||. 'δὲν εἶνε κἀνένας φόβος » Οὐδὲν δεινόν. ||. ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔρημα (παροιμ. ἀναλ. μὲ τοῦ Ἡροδότου τό:) » Δέος τὸ μέσον ἐφύλασσέ σφεων (Η', 132) «.

Φοβοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Δέδοικα καὶ Δέδια, δειμαίνω, φοβερῶς ἔχω (Ξενοφ.), ἐν φόβῳ εἰμὶ, ὀῤῥωδέω, ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω (Θουκ.), πτήσσω, φοβέομαι, ἀγωνιάω, ὀκνέω (» Ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, « Δημοσθ.), δειματόομαι, ταρβέω (ποιητ.). craindre, avoir peur, redouter, appréhender. ||. μὴ φοβᾶσαι. » Θάῤῥει. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποπτεύομαι καὶ ἑπομένως Προσέχω). » Εὐλαβέομαι, ὑποστέλλομαι. se precautionner. ||. 'δὲν κοιμοῦμαι ἔξω,

διότι φοβοῦμαι 'να μὴ κρυελογήσω. »Οὐκ αἰθριοκοιτέω, περίψυξιν εὐλαβούμενος.

Φόλα (τὸ Τουρκ. Μανγκίρι, ἐκ τοῦ) »Φολὶς ἢ Φόλις (»Ὀδολοὺς, εὖς φόλεις καλοῦσι, « Σουΐδ, ἴδε καὶ Ἀριστοφ. Σφηκ.), » Χαλκεῦς. sous. §. (εἶδος σπόρου φαρμακεροῦ, μάλιστα διὰ τοὺς σκύλους. Τουρκ. Κάργκα-μπουκέν). »*Στρυχνοκάρυον· *Ἑρμοδάκτυλον. noix vomique, θ. hermodactie καὶ hermodate, ἴδε καὶ Σκυλοβότανον.

Φονιᾶς. » Φονεὺς, φονῶν, ἀνδροφόνος, μιαιφόνος, αἱμοβόρος, αἱμοχαρής. homicide; meurtrier; alteré de sang.

Φονικόν. » Φόνος, μιαιφονία. meurtre, homicide.

Φορά. » Φορὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶχεν ἄλλην σημασίαν. Εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην [περὶ τῶν ἐντ. παθ.] ἀπαντᾶται μὲ σημασίαν ἀνάλογον τῆς σημερινῆς. » Πινέτω δὲ κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον «. Εἰς τοῦ Θεοτόκου ὅμως [ἐτ. Ἡρακλ.] τὸ »Καὶ γὰρ πρώτη φορᾷ πτῶσις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ«, φαίνεται ἀπαράλλακτος ἡ σημερινὴ τῆς λέξεως χρῆσις). fois, coup. ||. μιὰ φορὰ (ἀντὶ τοῦ, Ἕνα καιρόν.). » Ποτὲ, ἦν ὅτε, πάλαι, τὸ πάλαι, πάλαι ποτέ. jadis, autrefois. || μιὰ φορὰ 'τὸ ἐννοιάζοντο, τῶρα ὅμως.. » Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο· νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἐκεῖνο (φρ.). » Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι (Ἀριστοφ. παροιμ.)«. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας ποντικὸς καὶ μιὰ κάττα (φρ. συνηθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά 'μας). » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ (Ἀριστοφ. Σφηκ.)«. ||. μιὰ φορὰ (δηλ. ὄχι δύο, τρεῖς, κτλ.). » Ἅπαξ. ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ, χίλιαις κτλ.) φοραῖς. » Δὶς, τρὶς, τετράκις, δεκάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις, κτλ. ||. δεύτερη (ἢ ἄλλη μιὰ) φορὰ, ἴδε Δεύτερα. ||. ἄλλην φοράν. » Εἰσ(»Ἐσ)αῦθις), ἄλλοτε. une autre fois. ||. τὴν πρώτην (δεύτερην, τρίτην, κτλ.) φοράν. » Τὸ πρῶτον (δεύτερον, τρίτον, κτλ.), ἴδε καὶ Βολή. ||. μιὰ' φορὰ' (δυὸ, τρεῖς, τέσσερης, πολλαῖς φοραῖς) τὸν χρόνον. »Ἅπαξ (»Δὶς, »Τρὶς, »Τετράκις, »Πολλάκις)τοῦ ἐνιαυτοῦ ||. κάμμια' φορά'. » Ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ἔνθ' ὅτε, ποτέ. par fois. ||. ἀπὸ κάμμια' φορά'. »Διὰ χρόνου τινός. de fois à autre, de temps en temps. ||. κάθε φορά'. » Ἑκάστοτε, ἀεί. ||. γεννᾶ κάθε φορὰν ἀπὸ πέντε. » Τίκτει δ' ἑκάστοτε πέντε. ||. πόσαις φοραῖς (ἐρωτημ.); » Ποσάκις; ||. πόσαις φοραῖς (θαυμαστ. ἀντὶ τοῦ Πολλαῖς)! » Ποσάκις! ||. ὅσαις φοραῖς. » Ὁσάκις, toutes les fois. ||. τόσαις φοραῖς. » Τοσάκις, τοσαυτάκις. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, δέκα, ἑκατὸ, χίλιαις) φοραῖς τόσον. » Τρι(»Τετρα-, »Πεντα-, »Δεκα-, » Ἑκατοντα-, » Χλιο-)πλάσιος-πλατίων, τρὶς (τετράκις, κτλ.) τοσοῦτος. triple, quadruple, centuple, etc. ||. δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέραν. » Δὶς τῆς ἡμέρας. ||. πολλαῖς φοραῖς. »Πολλάκις. souvent, plus d'une fois. ||. ὀλίγαις φοραῖς. » Ὀλιγάκις. ||. ταὶς περισσότεραις φοραῖς, ἴδε Περισσότερος.

Φοράδα (ἀπὸ τοῦ) » Φορὰς-άδος (ἡ ἐγγαστρωμένη) καὶ Φορβὰς-άδος (ἵππος, ἡ βόσκουσα εἰς τὸ ἱπποφόρβιον). » Ἵππος (ἡ), θήλεια ἵππος. jument, θ. cavale, θ,

Φόρεμα. » Ἱμάτιον, ἐσθὴς, περιβόλαιον, ἄμφιον, ἔνδυμα, φόρημα, ἀμφίεσμα(Πλατ.). habit, vêtement, robe, θ. ||. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου (Τουρκ. γίνομαι Τεπτίλι). »Μεταμφιέννυμαι. se travestir, ἴδε καὶ Μεταλλάζω.

Φορεμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὁ ἱερεὺς φορεμένος (ὅταν ἦν' ἐνδυμένος τὰ ἱερὰ ἄμφια). » Τὴν ἱερὰν περιβεβλημένος (ἐνδεδυκὼς) στολήν· » Ἱεροπρεπῶς ἐσταλμένος. revêtu de ses ornements. ||. 'πόδημα (φόρεμα κτλ.) φορεμένον (μεταχειρισμένον δηλ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀφόρεμον). »Σανδάλιον πεφορημένον (Ἡροδ. Β'.), » ἴδε καὶ Μισότριβος.

Φορεσιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας ἐν λέξει Χλαμύς). » Στολὴ, ἱματισμὸς, περιβολή. habillement, costume.

Φόρος (ἀπὸ τοῦ Λατιν forum, ἡ ἀγορὰ), ἴδε Παζάρι. §. (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν πάντοτε σχεδὸν μεταφορ. διὰ τὰς ἀναφανδὸν καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀσελγαινούσας, λέγοντες), γυναῖκα τοῦ φόρου. »Δρομὰς (»Σοβὰς) ἑτέρα. coureuse, θ. ἴδε καὶ Πουτάνα.

Φορτιὸν, ἴδε Φόρτωμα.

Φορτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Φορτόω (μεταγ. τοῦ) Φορτίζω, ῥ. μετ. » Ἐπιτίθημι, ἐπισάττω, ἐπιφορτίζω. » Γεμίζω (κυρ. καράβι). ||. ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτόνει τὸ καράβι 'του κεραμίδια ἢ πήλινα ἀγγεῖα. »Πᾶς ὁ παραπλέων ἐκεῖθεν ἐμβάλλεται κέραμον (Δ. Χρυσ) «. charger. § φορτόνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Στενοχωρῶ τινα), ῥ. μεσ. »Ἐπίκειμαι (φορτικῶς). être assidu; importuner.

Φόρτωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Φορτόνειν). » *Φόρτισις. *Γέμισις (καροβιοῦ). l'action de charger. §. (συνεκδοχ. ὅσον σηκόνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ζῶον κτλ.). » Φόρτος,

φορτίον, φόρτμα, βάσταγμα (Γραφ.), ἀγώγιον. charge, θ. fardeau, faix, somme, θ. §. τὸ φόρτωμα τοῦ καραβιοῦ (ὅσο' χωρεῖ δηλ. τὸ καράβι). »Γόμος. charge, θ. cargaison, θ, ἴδε καὶ Καραβιά. §. ἴδε Βάρος.

Φορτωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. δένδρα φορτωμένα καρπῶν. » Καρποῖς (» Καρπῶν) βρίθοντα.

Φορτωτῆρα (τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅ,που βοηθεῖ τὸ φόρτωμα τῶν ζώων). » Στήριγξ, στήριγμα, ἀκτηρίς. étamçon, fourche fière, θ.

Φορῶ, ῥ. μετ. » Ἐνδύομαι, ἀμπέχομαι καὶ ἀμπίσχομαι, ἀφιέννυμαι, ἀνα(περι-, ἐπι)βάλλομαι, περίκειμαι, περιτίθεμαι, χράομαι, φορέω. porter, ἴδε καὶ Ἐνδύομαι. ||. 'να 'τον συγχωρέσουν 'που φορεῖ τέτοια ῥοῦχα. » Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. ||. ἐφόρεσαν πάπολλα φορέματα. » Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. ||. ἐφόρεσε τὴν κορώνα' 'του. » Περιθέμενος τὸ διάδημα (Ἡρωδ.)«. ||. ἐφοροῦσε 'ς τὸ κεφάλι 'του δάφνην (λουλούδια κτλ.). » Δάφνην (»Ἄνθη κτλ.) περικείμενος (ἐστεφανωμένος). ||. φοροῦντες χλαμύδια. » Ἐν χλαμυδίοις.

Φοῦκτα (τὸ βαθούλωμα τῆς παλάμης, προφ. Φοῦχτα καὶ Χοῦφτα, ἀπὸ τοῦ)»Φύκτη καὶ Πύκτη (τὸ κοῖλον τῶν δύο παλαμῶν ἑνωμένων. » Πιτύρου σίτου φύκτην ἀ«, Ἀλεξ. Τραλλ.). »Δραξ-ακὸς(ἡ), τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. le creux de la main. §. (συνεκδοχ. ὅσο χωρεῖ ἡ φοῦκτα). » Δραξ (ὅθεν καὶ ἡ Δραχμή). poignée, θ.

Φούκτισμα. » Περίδραξις.

Φουκτίζω καὶ Φουκτιάζω, δ. μετ. »Περιδράττομαι, ἴδε Χειροβολιάζω.

Φοῦντα (ἐκ τοῦ Τοῦφα ἢ Βοῦττα. Τὸ Γλωσσάρ. τοῦ Ἰσιδώρου ὀνομάζει Buda τὰ κοσμήματα καὶ φάλαρα τῶν καμήλων). » Θύσανος. houppe, θ. freluche, θ. §. (ἡ στραγγιδὴς κορυφὴ μερικῶν φυτῶν, καθὼς τοῦ καλαμιοῦ, τοῦ κεγχριοῦ κτλ.) φόβη, ἀνθήλη. panicule. §. (εἶδος φυτοῦ, ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Ῥίγανης, Τουρκ. Τσαλί. Ἀπ' αὐτὸ κάμνουν εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ σαρώματα διὰ τοὺς δρόμους), ἴδε Ἑρεικιά, Σάρωμα, καὶ Φουντόνω.

Φουντόνω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχουν πολλὰ καὶ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα), ῥ. ἀμ. » Κομάω. être garni d'un feuillage touffu. §. (διὰ τὴν φωτιὰν ὅταν κορόνῃ καθὼς ὁ θάμνος τῆς φοῦντας: » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί,»Δισχ.), ἴδε Κορόνω.

Φουντουκηά, δ., ἴδε Λεπτοκαρυά.

Φουντούκι, πωρ., ἴδε Λεπτόκαρον.

Φουντωμένος, η, ον (δένδρον κυρ.).

Φουντωτός, ἡ, όν »Δασὺς, κομῶν, κατάκομος. touffu. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος), ἴδε Κορδωμένος καὶ Φουσκωμένος.

Φοῦρκα (» Ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου, τουτέστιν εἰς φοῦρκαν. « Σουΐδ.), ἴδε Κρεμασταριά.

Φούρλα (ἡ), ἴδε Σβοῦρος.

Φουρνάρης. * »Ἰπνεύς. fournier.

Φουρνέλλο. » Θερμάστρα καὶ Θερμαύστρα (Καλλιμ.). fourneau, rechaud.

Φουρνίζω, ῥ. μετ. » Ἰπνεύω, εἰς τὸν ἰπνὸν ἐμβάλλω. enfourner.

Φουρνιστὸς (» Τοῦ φούρνου παρώνυμον ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρτον, « Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 789), ἡ, όν. » Πνικτὸς, κριβανίτης, ἰπνίτης (Ἀθην.). cuit au four.

Φουρνόπανον. * »Περιστροφὶς, *περίμακτρον, *περιμάκτρα. écouvillon.

Φοῦρνος (Λατιν.). » Κλί(»Κρί)βανος (ἤτον εἶδος πιθαριοῦ, καθὼς τὸ Τουρκ. Ταντοῦρι καὶ τῶν χωρικῶν ἡ Πόνιτσα, ὅπου ἐψήνετο κάλλιστα τὸ ψωμὶ), πνιγεύς. four. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐργαστῆρι ὅπου εἶν' ὁ δημόσιος φοῦρνος), ἴδε Ψωμάδικον.

Φουρνὸς (ἀντὶ Φρουνὸς, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ) » Φρῦνος (εἶδος βαθρακοῦ φαρμακεροῦ), ζ. » Φύσα(σσα)λος. crapaud.

Φουρτοῦνα. » Χειμὼν, κλύδων. orage, tempête, θ. ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη. ||. ἔφαγε (ἔπαθε, δοκίμασε, 'τὸν κῦρε) μιὰ φουρτοῦνα, ἴδε Τρώγω.

Φουρτουνιάζει (ἡ θάλασσα), ῥ. οὐδ. (τριτοπροσ.). » Χειμὼν ἐπιγίνεται. le temps devient orageux.

Φοῦσκα (ἀπὸ τοῦ) » Φύσκη. » Κύστις καὶ Κύστη (ἡ εὐρηδόχος καὶ ἡ χοληδόχος). vessie, θ. » Πομφολυξ, φυσαλὶς, φύσιγξ, πέμφιξ. bouteille, θ. bulle, θ. ||. κάμνω φούσκαις. » Πομφολύσσω(-ύζω), πομφολυγίζω. faire (former) des bouteilles. ||. φοῦσκα τοῦ δέρματος, ἴδε Φουσκαλίδα. §. (εἶδος θαλ.), ἴδε Σβούρδουκλας.

Φουσκαλιάζω, ῥ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Φλυκταινόομαι, πομφολυγόομαι. s'élever, être (devenir) tumefié.

Φουσκαλίδα, (κυρ. ἡ φοῦσκα τοῦ δέρματος). » Φλυκτὶς, φλύκταινα, φλυκταινίδιον, φλυζάκιον, αἰθύλιξ. pustule, θ. élevure, θ. enlevure, θ. ampoule, θ. vessie, θ.

Φουσκίτσα. » Φυσαλὶς, φύσκιον. vesicule.

Φουσκοδενδριὰ (τὸ φούσκωμα τῶν δένδρων τὴν ἄνοιξιν). » Λοπητός. temps de la sève.

Φουσκοθάλασσα, ναυτ. » Κοίλη θάλασσα· » Οἰδαίνουσα θάλασσα (Ἀρατ. 908)· σάλες. houle, θ. mer houleuse.

Φουσκόνω, ῥ. μετ. » Φυσάω, ἐξιδαίνω, ἐξογκόω, ἐμπνευματόω. enfler, gonfler, ἴδε καὶ Πρήσκω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Φυσάομαι, ὀγκόομαι, ἐξογκόομαι, ἐξαίρομαι, μετεωρίζομαι. s'enfler, se gonfler, bouffir. ||. φουσκόνει (παίρνει, γεμίζει δηλ. ἀέρα) τὸ πανί. » Κολποῦται ἡ ὀθόνη. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐφούσκωσε τὸ φουστάνι της (τῆς Ἰόλης ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἀπὸ τὸ τεῖχος), καταδόκησε χωρὶς ν' πάθῃ τίποτε. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε μηδὲν παθοῦσα «. ||. τὰ δένδρα φουσκόνουν τὴν ἄνοιξιν. » Λοπᾶν (Θῥρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ', 16). ils sont en sève. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι). »Φυσάω, μέγα φυσάω, ὀγκοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι. bouffir (d'orgueuil).

Φουσκύφαρον, ψ. » Φύσα(σσα)λος (ὑπηρέτης φαρμακερὸς), φύσσα (Αἰλ.). boursouflu, espèce de poisson.

Φούσκωμα. » Φύσημα, ἐμφύσημα, οἴδημα, ὄγκος, ὄγκωσις, ἐξόγκωσις, ἔπαρμα, ἐμπνευμάτωσις (εἶδος πάθους). enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορικῶς ὁ ὑπερήφανος). » Φυσῶν, πεφυσημένος, φυσήματος ἀναπλέως κενοῦ. bouffi d'orgueuil (de suffisance).

Φουσκωτὸς (ὁ ἔχων σχῆμα φούσκας), ἡ, όν. » Φυσητὸς (Εἰς τοῦ Χάνδλερ τὰς ἐπιγραφὰς ἀναφέρεται ὡς στολίδ.), πομφολυγωτός (Μθμτκ. Παλ. 60). bouffant (κυρ. διὰ τὰ ὑράσματα).

Φοῦχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φοῦκτα κτλ.

Φραγὴ (κυρ. χώρισμα ἀπὸ σανίδια). » Φράγμα, διάφραγμα. cloison.

Φραγκαφάνα, φ. (ἀγκαθ.). . . . , ἴδε καὶ Ἀφάνα.

Φραγκοκάρδαμον, φ. »Κάρδαμον τὸ Ἰνδικὸν, τροπαίολον. cresson d'Inde, capucine, θ.

Φραγκολάχανον, φ. ἴδε Γουλι.

Φραγκομαντζάνα, φ. » Λυκοπέρσιον. pomme d'amour (d'or).

Φραγκοσταφυλκὰ, φ. » *Ῥιβίσια. groseiller (εἶδος δύο εἰδῶν: ἡ κόκκινη, καὶ ἡ ἄσπρη, ἡ ὁποία ἔχει καὶ ἀγκάθια).

Φραγκοστάφυλον, κ. » Ῥιβίσιον. groseille, θ.

Φραγκοσυκηὰ, δ. »Συκῆ ἡ Ἰνδικὴ (Θεοφρ. Φυτ. Α', 12). figuier d' Inde, opuntia, raquette, θ. cardasse, θ.

Φραγκόσυκον, κ. » Σῦκον τὸ Ἰνδικόν. le fruit du figuier d'Inde.

Φράγουλα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. fraga, τὸ Κούμαρον), πωρ., ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω (τὸ ἄλλ. Στουππόνω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φράσσω καὶ »Φράγνυμι (κυρ. σφαλῶ μὲ φράχτην), ἐμ(ἀπο)φράσσω (-ττω)- φράγνυμι, συγκλείω. encombrer, engorger, ἴδε καὶ Στουππόνω. ||. φράζω (περιτρ. γυρίζω δηλ. μὲ φράχτην) χωράφι, κτλ. » Φραγμὸν περιτίθημι (περιβάλλω), περιφράσσω(ττω), θριγκὸν, περιθριγκόω (Πλουτ.), χαρακόω. clorre. §. ῥ. μεσ. » Ἀποφράγνυμαι, ἀποφράσσο(ττο)μαι, συγκλείομαι. s'engorger.

Φράχτης. » Φραγμὸς, φράκτης, περίφραγμα, αἱμασιὰ (κυρ. μὲ ἀγκάθια· σώζεται ἡ λέξ ς εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Χάραξ καὶ Χαράκωμα (κυρ. τῶν στρατοπέδων). haie, θ. échalier, halier, buisson.

Φρεγανιὰ, ἴδε Φρυγανιά.

Φρένα (ἡ), παθ. »Φρενῖτις(νόσος), φρενησιάσις, παρακοπή. délire, frénésie, θ. fureur, θ. accès de fureur.

Φρενιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρενητιάω, φρενιτίζω, φρενιτιδι(νόσῳ)συνέχομαι (παλαίω), παρακρούω (Ἱπποκρ.). tomber en délire.

Φρένιασμα, ἴδε Φρένα.

Φρενιασμένος, η, ον. » Φρενητιῶν, φρενιτικὸς, φρενῖτιδι (νόσῳ) συνεχόμενος. frénétique, furieux, furibond.

Φρενιτεύω, ῥ. αὐτοπ, ἴδε Φρενιάζω.

Φρόνιμα, ἐπ. » Ἐμφρόνως, σωφρόνως, φρονίμως, φρονούντως, συνετῶς, νουνεχῶς, νουνεχόντως. sagement, prudemment, sensément, judicieusement.

Φρονιμάδα, ἴδε Γνῶσις.

Φρονιμεύω, ῥ. ἀμ. » Φρενόομαι. devenir sage (prudent).

Φρόνιμος, η, ον. » Ἔμφρων, σώφρων, ἐχέφρων, συνετὸς, σωφρονῶν, φρόνιμος, γνώμῃ χρώμενος (Δημοσθ.), εὖ φρονῶν, φρενῶν εὖ ἥκων (εὖ ἔχων), φρενήρης, ἀρτίφρων (ποιητ.), νουνεχὴς, νοῦν ἔχων. sage, sensé, judicieux, prudent. ||. εἶμαι φρόνιμος. »Σωφρονέω, φρενῶν εὖ ἥκω.

Φροντίδα, » Φροντὶς, μέριμνα. souci, ἴδε καὶ Ἔννοια καὶ Συλλογισμός.

Φροντίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Φρουκάλι (προφέρεται καὶ Φουκάλι ἀπὸ τοῦ Φιλοκάλιον, τὸ ὁποῖον μὴ ἐγνοήσας ὁ

Λατῖνος τοῦ Σουΐδα μεταφραστὴς, ἀπέδωκε τὸ » Σαρώματα, φιλοκαλήματα, »τοῦ Λεξικογράφου, διὰ τοῦ Ornamenta, Elegantia), ἐργ., ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλίδα, φ. ἴδε Ροδοδάφνη καὶ Σάρωμα.

Φρουκαλίδι (τὸ ἄλλ. Σκευπίδι), ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλῶ (ἐκ τοῦ) »Φιλοκαλέω (» Ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 635), ῥ. μετ., ἴδε Σκρόνω.

Φρυγανιά. » Φρυκτὸς (»Πεφρυγμένος) ἄρτος, ἐπανθρακίτης. rôtie, θ.

Φρύγανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Φρύγανα, τὰ λεπτὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια, Τουρκ. Τσαλιά). » Φρύγανα, ὕλη. broussailles, θ. πλ. broutilles, θ. πλ. brandes, θ. πλ. brindilles , θ. πλ. buchettes, θ. menu bois. ||. μαζόνω φρύγανα. » Φρυγανίζομαι. ramasser du bois sec (de menu bois).

Φρύδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀφρύδιον «, (Ἡσυχ., ὑποκορ. τοῦ) »Ὀφρύς-ύος (ἡ). sourcil.

Φρώχειλον (ἀντὶ) » Φρεώχειλον (λέξεως μὴ περιεχομένης εἰς τὰ λεξικὰ, τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ , ἢ ἡ πέτρα ᾽που ᾽τὸ περιτειχίζει). margelle ou mardelle d' un puits, θ.

Φταίγω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πταίω κτλ.

Φταίξιμον, ἴδε Σφάλμα.

Φταίχτης, χτρα, ἴδε Πταίστης.

Φτελνὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγριοβαλανιδηὰ καὶ Τουρκ. Καραγάτσι), δ. » Πτελέα. orme, ormeau (ποιητ.).

Φτενὸς (ἢ Πτενὸς,καθὼς ἀναφέρεται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ λέξις. » Ἐν δὲ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον πτενὴν κατεῖχεν, «λέγει ὁ Ἀνών. τοῦ Κομπεφικίου, ἀπὸ τοῦ Πτηνὸς, [» Ψιλόν. . . πτενὸν , » λέγει ὁ Ἡσύχιος] ἢ τοῦ Εὐτενὴς), ἡ, ὸν, ἴδε Λεπτός.

Φτέρη, φ. » Πτέρις-ιδος (Εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ μικρὴ ἢ θηλυκὴ) » Θηλυπτερὶς καὶ Θηλυπτέριον. fougère, θ. (καὶ ἡ μεγάλη ἢ ἀρσενικὴ) » Δρυοπτερίς. fougère à fleurs, dryopteride , osmonde royale. ||. λαγὸς τὴ᾽ φτέρην ἔτριβε, κακὸ᾽ τῆς κεφαλῆς ᾽του (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Φτέρνα. » Πτέρνα. talon.

Φτερνίζομαι (προφ. καὶ Φταρμίζουμαι), ῥ. ἀποθ. » Πτάρνυ(νο)μαι, (πτάρω , ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἔπταρον. éternuer.

Φτέρνισμα (προφ. κοιν. Φτάρμισμα). » Πταρμὸς. éternument.

Φτερνιστῆρι (τὸ Τουρκ. Μαχμοῦζι). » *Πτερνιστὴρ, μύωψ, ἐγκεντρίς. éperon. ||. κτυπῶ τὸ ἄλογον μὲ τὸ φτερνιστῆρι. » Μυωπίζω. piquer de l'éperon. ||. περιπατεῖ μὲ τὰ φτερνιστήρια (᾽ς τὰ ᾽ποδήματα). » Ἐν τοῖς μύωψι περιπατεῖ (λέγει ὁ Θεόφραστος [Ἠθ. Χαρ.] δι᾽ ἕνα ξυπασμένον ἱππέα τοῦ καιροῦ ᾽του). se promener en éperon.

Φτερὸν, ἴδε Πτερόν.

Φτεροῦγα, ἴδε Πτεροῦγα.

᾽Φτηνὸς (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἡ, όν, ἴδε Φθηνὸς, κτλ.

Φτιάνω (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φθειάνω καὶ Φυκιάνω, κτλ.

Φτίλλι (ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, τὸ ἄλλως Φυτῆλι καὶ παρὰ τοῖς Βυζ. φατλίον καὶ φυτλίον, ἴδε τὴν λέξιν). » Θρυαλλὶς , ἐλλύχνιον. mêche, θ. ||. τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλλιοῦ. » Μύκης, μύξα. lumignon.

§. φτίλλι διὰ πλαγήν. » Λαμπάδιον (Διῶν Κασσ. ΞΗ΄)· » Μοτὸς ἐλλυχνιωτὸς (ἱππκρ.). tente, θ.

Φτρὶ (ἡ ἄλλως Κανδηλήθρα καὶ Μολυβήθρα, ἐκ τοῦ Ἀπτρὶ, ἀπτρίον. » Γεμίσας δὲ τὰς κανδήλας ὕδατος, καὶ πρὸς συνήθειαν ἐν μέσῳ τὸ ἀπτρὶν βαλὼν,προσαγαγὼν τὸ πῦρ ἧψε, « Δουκάγγ.). » Ἐλλύχνιον. porte-mêche.

Φτυάδι (εἶδος ᾽φειδιοῦ) , ζ. » Πτυάς. espèce de serpent.

Φτυαράκι. » Πτυάριον, πτυΐδιον. petite pelle, (ὑποκορ. τοῦ-

Φτυάρι (προφ. κοιν. Φκυάρι), ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Πτυάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πτύον. pelle θ. ||. φτυάρι τοῦ φούρνου. » Ῥῆμος. pelle à four, θ.

Φτυαριὰ (προφ. κοιν. Φκυαριά). »*Πτυάς. pellée, θ. pellerée, θ. pelletée, θ.

Φτυαρίζω (προφ. κοιν. Φκυαρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τῷ πτύῳ διαφέρω,πτυάζω. remuer (prendre) avec une pelle.

Φτύνω, ῥ. μετ. »Προσπτύω (»Ἐμπτύω) τινί. conspuer , cracher au visage de quelqun. §. ῥ. ἀμ. »Πτύω, ἀποπτύω. cracher. ||. φτύσ᾽ ᾽ς τὸν κόρφο᾽σου (φρ. ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν ὅτι τὸ φτύσιμον ἀποτρέπει τὴν βασκανίαν. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος: » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον «. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διηγεῖται διὰ τὰ περιστέρια, ὅτι » Γενομένων τῶν νεττῶν, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσιν «) Εἰς κόλπον ἀποπτυσον, ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τὸ ||. μεγάλα λόγια.). (Τὸ φτύσιμον εἰ-

με, καὶ ἔχει ὀκόρπη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς χάρεις. Ὁ Αἰλιανὸς λέγει ὅτι ἐφόνευε τοὺς φρύνους, τὰ φείδια, καὶ ἓν ὀψάριον [ἴδε Φτυσκόψαρο.], καὶ ὁ Γαληνὸς τὸ βεβαιόνει ὡς μάρτυς αὐτόπτης). ||. φτύνει αἷμα. » Αἷμα ἀναβήττων (Γαλην.).

Φτύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Πτύσις. crachement, spatation (ἰατρ.). » Ἐμπτυσμὸς, ἔμπτυσις. l'action de conspuer. §. (τὸ πρᾶγμα). » Πτύσμα, πτύα(ε)λον. crachat.

Φῦκι. » Φῦκος καὶ Φυκίον (διαφ. τοῦ) βρύον (τὸ θαλάσσιον). algue, θ.

Φυκιάνω (καὶ ἡ προφορὰ καὶ ἡ σημασία μὲ ἔπεισαν νὰ τὸ προκρίνω, εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον φράσεις ἀπὸ τὸ Φ[illegible]ιάνω. ἴδε τὴν λέξιν), ῥ. μετ. » Πλάσσω(-ττω), σκευάζω. πλ[illegible]ουργέω, δημιουργέω. préparer. § (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Εὑρίσκω, γεννῶ μὲ τὸν νοῦν [illegible] ἀνυπαρκτα) » Πλάσσο(ττο)μαι, [illegible]πλάσσω, παρευρίσκω (Πλουτ.). forger, controuver, inventer (une fausseté).

Φυκιασίδι. » Φῦκος (τὸ) καὶ Φυκίον (κυρ. τὸ κόκκινον), ψιμύθιον, ψιμίθιον, ψιμύθιον καὶ ψιμμύθιον (κυρ. τὸ ἄσπρον. Ἡ λέξις σώζεται [illegible] εἰς τὸ [illegible], τὴν [illegible] μεταχειρίζονται ἀκόμη εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν αἱ γυναῖκες). ἔντριμμα. fard, ἴδε καὶ Ἀσπράδι καὶ Κοκκινάδι καὶ Στάρρα καὶ Στουμπέτσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Φυκιασίδ[illegible]ω, ῥ. μετ. » Φυκόω (κυρ. διὰ τὸ κόκκινον), [illegible], [illegible], καὶ [illegible] (κυρ. μὲ ἄσπρον. » Φῦκος [illegible], [illegible] » Ηδ[illegible].), ἐντρίβω [illegible] ||. φυκιασίδωνομαι, ῥ. μεσ. » Ἐντρίβομαι (τὸ πρόσωπον), [illegible]. se farder.

Φυκιασιδοῦ (γυναῖκα). » Κομμώτρια (ἠμπορεῖ νὰ [illegible] καὶ ἡ Σαρικοῦ καὶ ἡ Περουκιέρισσα καὶ ἡ Χτενδίστρια). coiffeuse, θ.

Φυκιασίδωμα. » Ἔντριψις, ψιμυθισμὸς (Κλήμ. Ἀλεξ.). l'action de se farder.

Φυκιάσμα[illegible]. » Πλάσις. préparation, ἴδε καὶ Φθειάσιμον.

Φυκιαστικὸν (ἡ πληρωμὴ τεχνίτου), ἴδε Φθειαστικόν.

Φυκιαστὸς (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἡ, όν. » Πλαστὸς, πεπλασμένος, ἐπίπλαστος, πλασματίας (Ἀριστοτ.). forgé, controuvé, inventé, fabriqué.

Φύλαγμα. » Φυλακὴ, συν(δια)τήρησις, [illegible]. garde. §. ἴδε Κρύψιμον.

Φυλάγω, ῥ. μετ. » Φυλάσσω(-ττω), φυλακὴν ἔχω, φρουρέω, διὰ φρουρᾶς ἔχω, τηρέω. garder. §. » Διαφυλάττω, διασώζω, συν(δια)τηρέω. conserver. §. » Προφυλάσσω(-ττω) préserver, garantir. ||. τὸ φυλάγω (κρύβω) διὰ ὕστερα. » Ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. garder, conserver, se réserver. ||. τὸ νὰ φυλάξῃ τινὰς τὰ καλά του εἶνε δυσκολώτερον τοῦ νὰ τ' ἀποκτήσῃ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον «. ||. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμπορεῖ τινας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ν' ἀποκτήσῃ βασίλειον καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ. » Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλιστ' ἄν τις δύναιτο (Ἰσοκρ.). ||. τοὺς [illegible] σου τοὺς ἔχεις ἵνα φυλάγουν καὶ τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὰ πράγματά σου. » [illegible]νας τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα [illegible] καὶ τῶν σῶν (Ξενοφ.) «. ||. ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ (φρ.)! » Μὴ γένοιτο! [illegible] preserve! ||. φυλάγω μυστικὸν ([illegible]). » Ἐχεμυθέω. être maître de sa langue. || ἐκεῖνος ὁ [illegible] φυλάγει μυστικόν, ἴδε Κρουνός. ||. τὸ προτέρημα τοῦ νὰ φυλάγῃ κάμνεις μυστικόν. » Ἡ ἐχεμυθία. discrétion. ||. δὲν φυλάγει τὸν λόγον του, ἴδε Λόγος. ||. φυλάγω πάθος (ἔχθραν) » Χόλον φυλάσσειν (λέγει ἀπαρά[illegible] καὶ ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. Π. 30), » Μνησικακέω. [illegible] τὸ μῖσος (Λουκιαν.). » Ὑπ[illegible]αί εἰσαί (» Ὑποκάθηνται) μοι τὰ τῆς ὀργῆς (Πλουτ.) «.

§. [illegible] νὰ σε φυλάξω; [illegible]. ||. φυλάγομαι, ῥ. μεσ. » Φυλάσσο(ττο)μαι (ἀπλ.), ἐν φυλακῇ ἔχω ἐμαυτὸν (ἐπικρ. κυρ. διὰ τοὺς ἐχθρούς) prendre (se donner) garde, se garder, se garantir, se défendre, se précautionner, garer, se garer, se défier, se donner de garde, ἴδε καὶ Προσέχω ||. ἂς φυλάγεσαι ἀπὸ ψύχραν. » Τὸ ψῦχος φυλασσέσθω.

Φυλακας (συνήθως ὀνομάζεται τὸ πέτεινον φυλλάδιον, ὅπου οἱ μαθηταὶ βάλλουν τὰ τετράδιά των, ἴδε Χαρτοφύλακας.

Φύλακας } » Φύλαξ, φυλάσσων,
Φυλακάτωρας } φυλακτὴρ, φρουρὸς, φρουρῶν. garde, gardien, sentinelle. θ. ||. φύλακας τοῦ κάστρου. » Τειχοφύλαξ. ||. φύλακας τῆς φυλακῆς. » Δεσμοφύλαξ. géolier, concierge.

Φυλακή. » Εἱρκτὴ, δεσμωτήριον, φρουρὰ, φυλακή. prison, θ. cachot.

Φυλακόνω, ῥ. μετ. » Εἴργω, εἴργνυμι, καθείργω, κατείργνυμι(-ύω), ἐγκατείργνυμι(-ύω). emprisonner, mettre en prison, incarcérer. ||. φυλακώθηκεν (ἦ) τὸν

φυλάκωσαν. » Εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσε.

Φυλακτὸν (προφ. κοιν. Φυλαχτὸ'). »Περίαπτον, περίαμμα, φυλακτήριον, τέλεσμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) talisman; amulette, scapulaire, agnus.

Φυλάκωμα. » Κάθειρξις, εἰργμός. emprisonnement, arrestation, incarcération.

Φυλακωμένος, η, ον. »Δεσμώτης, δέσμιος. prisonnier, détenu en prison, arrêté, incarcéré.

Φυλή. » Φυλὴ, φῦλον (ποιητ.), γένος (τὸ), γενεὰ, πατριά. tribu, θ.

Φυλλάδα. abécédaire, alphabet.

Φυλλάκι. » Φυλλάριον.

Φυλλόθυρον, ἴδε Θυρόφυλλον.

Φυλλοκάρδι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ. καὶ εἰς τὸ πλ.) » Ὠτίον καὶ Ὠτίδιον. lobe, oreillette du cœur.

Φύλλον. » Φύλλον, πέταλον. feuille, θ. §. (κατὰ μετων.) φύλλον χαρτιοῦ (τὸ ἥμισυ, τὸ τέταρτον, τὸ ὄγδοον, ἢ τὸ δωδέκατον μέρος τῆς κόλλας). » Πτυχίον. feuillet, ἴδε καὶ Κόλλα. §. φύλλον παντοῦ (ὅθεν, φουστάνι μὲ πέντε φύλλα). »Πτὺξ-υχὸς (ἡ). Ιέ. §. φύλλον ζυμαρικοῦ. » Λάγανον, ἴτριον. ||. ἀνοίγω φύλλον, ἴδε Ἀνοίγω.

Φυντάνι. » Ἔρνος (τὸ), βλάστημα, ράδαμνος, μόσχευμα. plant, jeune plante, θ.

Φύρα (ἡ ἀλλ. Δάρα ἀπὸ τοῦ) » Φύραμα, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει. » Ζέρημα ἢ ζημία « , κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ μακαρίτου Κοραῆ). déchet, discale, θ.

Φυράινω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὀλιγοστεύω.

Φυσερὸν, ἐργ., ἴδε Φυσοῦνα.

Φύσημα. » Φύσημα, φύσησις, ἐμφύσησις. souffle.

Φυσικὰ, ἐπ. » Φύσει, κατὰ φύσιν, πεφυκότως. naturellement.

Φυσικὸς, ἡ, όν. » Αὐτοφυὴς, φυσικός. naturel. §. τὸ φυσικόν. » Φύσις, ἦθος (τὸ), ἰδιότης, ἰδίωμα. caractère, naturel, propre; qualité, proprieté. ||. τὸ φυσικόν μου εἶ-ε. » Πέφυκα. ||. τέτοιο' εἶνε τὸ φυσικόν 'του. » Οὕτω πέφυκεν' » Οὕτως ἔχει φύσεως. ||. τὸ φυσικὸν τῶν καλῶν σκυλιῶν εἶνε ... » Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος ... (Ξενοφ.) «.

Φύσις (προφ. κοιν. Φύσι', καὶ ὁ κοινὸς λαὸς 'δὲν ἔχει ἄλλην τῆς λέξεως ἰδέαν, εἰμὴ τὴν διακρίνουσαν τὸ ἄρρεν τοῦ θήλεως, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρου. »Παντὸς φησι θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνιτον, φθορᾶς αἴτιον γίνεται, ὅθεν Θηλυφόνον, » ἴδε καὶ τὸν Σουίδαν ἐν λέξει Καπρέαι. Εἰς δὲ τὴν κυρίαν 'της σημασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν φράσιν. »Παρὰ φύσιν «). »Φύσις. nature, θ. ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον, ἴδε Μεγάλος καὶ Ἀφύσικος.

Φυσοῦνα, ἐργ. » Φύσα καὶ Φύσσα, φυση(σση)τὴρ, φυση(σση)τήριον. soufflet.

Φυσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Φυσάω, ἐμφυσάω. souffler. ||. φυσῶ τὴν φωτιὰν (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι). » Ἀναῤῥιπίζω, ἴδε καὶ Ἀνεμίζω. ||. (τί καιρὸς) φυσᾷ; » Πνέει, φυσᾷ (» Φυσῶντες λιγέως «, Ὅμ. Ἰλ. ψ). venter.

Φυτειά. »Νεόφυτον. vigne (etc) nouvellement plantée; plantation.

Φύτεμμα. » Φύτευσις, φυτεία, μόσχευσις. l'action de planter, plantation.

Φυτεύω, ῥ. μετ. » Φυτεύω, μοσχεύω. planter.

Φυτῆλι (ὡς ἂν εἰ εἴπῃ τις Φυτάλιον, διότι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν Φλόμον, τὸ Θρύον [ὅθεν ἡ Θρυαλλὶς] καὶ ἄλλας φυτικὰς ὕλας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, ὅθεν) ἴδε Φτίλλι.

Φύτρα (ἡ). » Βλάστη, βλάστημα, ἐκβλάστημα. germe.

Φυτρόνω, ῥ. ἀμ. »Βλαστάνω(-έω), ἐκ(ἀνα)βλαστάνω, φύομαι, ἀναφύομαι, πρόσημι, ἀναδίδωμι, ἐξανθέω, ἀνατέλλω. germer, lever, pousser, poindre, croître, venir. ||. τὸ μαυροκοῦκκι φυτρόνει μέσ' τὰ σιτάρια. » Φύεται δὲ τὸ μελάνθιον ἐν τῷ σίτῳ. la nielle vient dans les blés.

Φύτρωμα. » Βλάστη, βλάστησις, ἐκ(ἀνα)βλάστησις. jet, germination.

Φω(Φο)γοῦ (προφέρεται καὶ Φουφοῦ (ἡ) ἀγγ. Φώγανον, Πύραυνον, χυτρόπους (»Τὸ λεγόμενον Φωκὶν «, Ἐτυμολ.), ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω.

Φώκνα, ζ. (θαλάσ.). » Φώκη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). veau (loup) marin, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φωλείτης (τὸ αὐγὸν ὅ,που ἀφήνουν εἰς τὴν φωλιὰν ἵνα πηγαίνουν ἡ ὄρνιθες καὶ γεννοῦν ἐκεῖ). »Προσφώλαιον (ὠόν). nichet.

Φωλιὰ (κυρ. πουλιοῦ). » Νεοσσι(ττι)ὰ, φωλεὰ, καλιά. nid; aire (τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων). || . φωλιὰ θηρίου. » Φωλεὸς, χηραμὸς, κατάδυσις, τὸ κοιταῖον. tanière, θ. gîte (κυρ. λαγοῦ). ||. φωλιὰ 'φειδιοῦ. »Χειὰ, εἰλεὸς καὶ ἱλυός. repaire.

Φωλιάζω (κάμνω φωλιὰν), ῥ. ἀμ. »Καλιὰν (» Νεοσσιὰν) πήγνυμι. nicher.

Φώναγμα. » Φώνησις. l'action de crier (d' appeler).

Φωνάζω (ἐβγάλλω φωνήν). » Βοάω,φωνέω, κράζω, κραυγάζω, γεγωνέω (Ξενοφ. Κυνηγ.) καὶ γεγωνίσκω (Θουκ. Ζ'). crier.

§. προσκαλῶ τινα ’να ἔλθῃ). »Καλέω, βοάω (»Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην «; Ἀριστοφ. » Τί με βοᾷς«; Λκ.), ἐμβοάω (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.). appeler; héler (ναυτ.). || . ’τὸν ἐφώναξαν ’ς τὸ κριτήριον. »Ἐκλήτευσαν αὐτόν. on l'a assigné.|| .(τῶν ζώων τὸ κάθε εἶδος σχεδὸν ἔχει ἰδιαιτέραν λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεποιημένην, π. χ.) ὁ ἀετὸς, ὁ γερανὸς κτλ. » Κλάζει (»Διὸ κορώνη μὲν ἢ κόραξ κράζειν ἢ κρώζειν λέγουσιν, διὰ τὸ τραχὺ τῆς τοῦ ζώου » φωνῆς· γέρανος δὲ κλάζειν καὶ αὐτὴ, » οὐ μὴν κράζειν λεχθήσεται. Οὐ γὰρ ἡ » φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν τοῦ ρ ἐκ» φωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ » λ λειότητα«, Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 46) καὶ κλαγγάζει. || . τὸ ἄλογον, ἴδε Χιλιμιντρῶ. || . ἡ ἀρκοῦδα. » Ὁμάζει καὶ Βράζει. || . ὁ βαθρακὸς » Κοάζει καὶ Ὀλολύζει. coasser. || . τὸ βῶδι κτλ.,ἴδε Μουγγρίζω. || . ὁ γαϊδαρος, ἴδε ’Γκαρίζω. || . τὸ ’γίδι, ἴδε Βελάζω. || . τὸ ἱεράκι. » Ῥύζει. || . ἡ καμήλα. »Μωκᾶται. || . ἡ κάττα, ἴδε Νιαουρίζω. || . ἡ κίσσα (καλοιακοῦδα κτλ.). »Κίσσα(ττα)βίζει. jaser, jacasser. || . ἡ κλώσσα. » Κλώζει. glousser. || . ὁ κόρακας (ἡ κουρούνα κτλ.). » Κρώζει, κράζει. croisser. || . ὁ κοῦκκος (ὁ πετεινὸς κτλ.) » Κοκκύζει, ἴδε καὶ Λαλῶ. || . ἡ κουκουβάγια. » Κικκαβίζει (»Ἐγὼ δ’ ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν’ ἀπόλλυμαι »Ταῖς ἀγρυπνίαις, κικκαβιζουσῶν ἀεί« , Ἀριστ. Λυσιστρ. 761, 762). cacaber. || . τὸ λεοντάρι κτλ. » Βρυχᾶται, βριαᾶται. rugir. || . ὁ λύκος (σκύλος κτλ.), ἴδε Οὐρλιάζω. || . ὁ μποῦφος. »Βύζει (Δίων Κασσ.). || . ἡ νυκτερίδα, ὁ ποντικὸς κτλ. » Τρίζει (»Ἐσι δὲ τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, « Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314· » Τὸ Τρίζειν ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται«, ὁ αὐτ. Ἰλ. Ψ, 714). gémir. || . ἡ ἔρνιθα, ἴδε Κακκανίζω. || . τὸ ἐρτύκι. »Τρυλλίζει(Πολύδ.).carcailler. || .ἡ πάπτια » *Παππάζει. || . ἡ πέρδικα (τὸ χελιδόνι κτλ.). » Τιτυβίζει (Ησύχ), κακκαβίζει (» Οὐ πάντες δ’ οἱ πέρδικες κακκαβίζουσιν. Ἀλλ’ οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν «, Ἀρστ. » Οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν, οἱ δ’ ἐπέκεινα τιτυβίζουσι, « Θεόφρ. παρ’ Ἀθην. Θ, καὶ ἐπιφέρει: »Οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες, τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται, καθάπερ εἰρήκαμεν«). cacaber. || . τὸ πρόβατον, ἴδε Βελάζω. || . τὸ (μωρὸ) παιδί. »Βαβάζει, κνυζᾶται. || . τὸ περιστέρι (ἡ δεκοχτοῦρα, κτλ.) » Γογγύζει, βομβέει(Ησύχ.). gémir, roucouler. || . τὸ πιπίνι. »Πιπίζει. piailler. || . τὸ σκυλάκι. »Κνυζάει(-εται). japper, glapir. || . ὁ σπίνος »Σπίζει. || . ἡ σφῆκα (μέλισσα κτλ.). »Βομβέει. bourdonner. || . τὸ τρυγόνι. »Τρύζει (» Τὸ μέν τοι Τρύζειν, ἀφ’ οὗ ἡ Τρυγὼν , τραχυφωνότερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν «, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314). || . ὁ τσιντζυρας (ἡ χελώνα κτλ.). » Σίζει. fredonner, claqueter. || . ὁ τράγος. » Φριμάττεται. || . ἡ χῆνα » Πλαταγίζει. || . ὁ χοῖρος. » Γρύζει, γογγύζει, γρυλλίζει. groguer.

Φωνακλᾶς, οῦ, ἀδικον. » Κράκτης, κερκράκτης. criard, crieur, braillard.

Φωνὴ (κυρ. ἀνθρώπου, ἡ συνηθισμένη). » Φωνὴ, φθέγμα, φθόγγος. voix, θ. || . (ἡ δυνατή). » Κραυγὴ, βοή. cri (κυρ. πουλιοῦ), chameur, θ. || . ἀλόγου, ἴδε Χιλιμίντρισμα. || . βαθρακοῦ. » Ὁλολυγών. coassement. || . βωδιοῦ, ἴδε Μούγγρισμα« || .- γαϊδάρου, ἴδε ’Γκάρισμα. || .- γερανοῦ (ἀετοῦ κτλ.). » Κλαγγή. || .- ’γιδιοῦ (προβάτου κτλ.), ἴδε Βέλασμα. || .- καλοιακούδας (κλώσσας κτλ.). » Κλωγμὸς, κλωσμὸς (Πλουτ. Ὑγ. Παραγγ.). glousssement. || . -κόρακος (κουρούνας κτλ.). » Κρωγμὸς, κραυγή. croassement. || . κούκκου (πετεινοῦ κτλ.).»Κοκκυσμός. || .- κουκουβάγιας. » Κικκαβισμός. || .- λεοντα ριοῦ. » Βρύχημα, βρυχηθμός. rugissement. || .-λύκου. » Αυκηθμὸς (Σουίδ.). || .- ὄρνιθας , ἴδε Κακάνισμα. || .- πέρδικας. Τιτυβισμός. || .- μωροῦ παιδιοῦ (σκυλιοῦ μικροῦ, καὶ μεγάλου ὅταν χαΐδεύῃ). »Κνύζημα, κνυζηθμός. jappement ; vagissement. || .-πιπινιοῦ. » *Πιππισμός. || .- σκύλου (λύκου κτλ.), ἴδε Γάβγισμα καὶ Οὐρλιασμα. || .- σφήκας (μέλισσας κτλ.). »Βόμβος. || .-τράγου. » Φριμαγμός. || .- τσιντζυρα (χελώνας κτλ.). » Σιγμός. || .- ’φειδιοῦ. » Συριγμός. || .-χήνας. » *Πλατάγημα. || .-χοίρου. » Γρυλλισμός. grognement. || . ἔβγαλαν ταὶς φωναίς. »Κραυγὴν ἐστήσαντο (ἐποίησαν, ἔθεντο), κραυγὴ δ’ ἦν αὐτῶν. ils poussèrent des cris, ils se mirent à crier. §. (καταχρ. ὁ ἦχος τῶν ἀψύχων). » Ψόφος, κρότος, πάταγος. bruit, son.

Φῶς (τὸ). » Φῶς-ωτὸς (ἰδιαιτέρως τὸ τοῦ ἡλίου, καθὼς καὶ) φέγγος (τὸ τῆς σελήνης), αὐγὴ, σέλας (τό). lumière, θ. jour, lueur, θ, ἴδε καὶ Λάμψις. §. (συνεκδοχ. Ά, τὸ κερὶ, λυχνάρι κτλ.) » Φῶς. lumière, θ. §. (Β'. ἡ ὅρασις. Ὅθεν:) ἔχασε τὸ φῶς 'του. » Τὰς ὄψεις ἀποβεβληκὼς (πεπληγώς). il a perdu la vue (la lumière).

Φωτερὸς, ἡ, όν. » Φαιδρὸς, φωτεινὸς, φαεινὸς, φεγγώδης, αἰγλήεις-εντος (ποιητ.). bien éclairé.

Φωτιὰ (ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πῦρ. » Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς «, λέγει περὶ τοῦ Πέτρου ὁ Εὐαγγελ. Μάρκος). » Πῦρ (τό). feu. ||. βάλλω (δίδω) φωτιάν. » Πῦρ ἐμβάλλειν. mettre le feu, ἴδε καὶ Ἀνάπτω. §. (συνεκδοχ. Ά, στοίβα ξύλων ἀναμμένη). » Πυρά. bûcher. § (Β'. 'σπίτια, δάση, κτλ. καιόμενα, τὸ Τουρκ. Γιανγκίνι). » Ἐμπρησμὸς, πυρκαϊά. incendie.

Φωτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Φέγγω. §. (μεταφ. ὁ Θεὸς 'τὸν φώτισε 'να 'τὸ κάμῃ), » Ἐμπνέω. inspirer.

Φωτοχυσία. » Αὐχνοκαΐα (Ἡροδ. Β'), φωτοχυσία. illumination.

Χ.

Χ. χ, τὸ εἰκοστὸν-δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Σχίζω-σκίζω, σχολεῖον σκολειὸ', χορδὴ -κόρδα κτλ ||. εἰς Θ: » Λείχω-γλείφω, χλωρίων-φλῶρι (ἴδος πουλιοῦ) κτλ.

Χαβαρικὸν, ἴδε Θαλασσινός.

Χάδεμμα (προφ. καὶ Χάϊδεμμα). » Ἐπάφησις, θωπεία. l'action de caresser (etc).

Χαδεμένος (προφ. καὶ Χαϊδεμμένος), η, ον. » Μαμμόθρεπτος, τηθαλλαδοῦς. mignon, mignardé, dorloté (οἰκ.).

Χαδεύω (προφ. καὶ Χαϊδεύω), ῥ. μετ. (κυρ. μὲ τὸ χέρι). » Ψήχω, καταψάω, ἐπαφάομαι, ἐπιμάσσομαι. caresser, mignarder (οἰκ. καθὼς καὶ τὸ) dorloter. §. (συνεκδ. δὲ καὶ μὲ τοὺς λόγους). » Θωπεύω. φιλοφρονέομαι. ὑποκορίζομαι. cajoler, choyer, ἴδε καὶ Καλοπιάνω.

Χάδι (προφ. καὶ Χάϊδι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλ. τὰ Χάδια). » Θώπευμα, φιλοφροσύνη, ὑποκόρισμα. caresse, θ. amitiés.

Χαιρέτισμα (ἡ διὰ λόγων ἢ σημείων φιλοφρόνησις). » Ἀσπασμὸς, προσαγόρευσις, χαιρετισμός. salut, salutation.

Χαιρετισμὸς (ἡ Ἰταλ. Βίζιτα). » Ἐπίσκεψις, χαιρετισμὸς (» Ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ νέοι περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον «, Πολυβ.). visite, θ.

Χαιρετῶ (φιλοφρονοῦμαί τινα διὰ λόγων ἢ σημείων), ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, (προσέπω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) προσειπεῖν, χαιρετίζω (» Καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες, χαιρετίζουσι «, Διογ. Λαέρτ.). saluer, rendre (présenter) ses devoirs (hommages). ||. ἀφ' οὗ χαιρετήθηκαν. » Ἀσπασάμενοι (» Προσειπόντες) ἀλλήλους· » Χαίρειν προσειπόντες ἀλλήλοις. ||. ἐπέρασα χωρὶς 'να 'τὸν χαιρετήσω. » Παρῆλθον αὐτὸν ἀπροσφώνητον (Εὐστάθ.) «. ||. χαιρέτα μοῦ τον. » Χαίρειν αὐτὸν κέλευε (λέγε) παρ' ἐμοῦ· » Πρόσειπέ (» Ἄσπασαί) μοι αὐτόν· » Πρόσειπε αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν (Εὐστάθ.). saluez-le de ma part. §. (ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν τινος). (» Προσέπω ἄχρ. ὅθεν τὸ) προσειπεῖν (» Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον.., ἕωθεν ἐξαναστὰς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην «, Λουκιαν.), χαιρετίζω. rendre (faire) visite.

Χαίρομαι (προφ. κοιν. Χαίρουμαι), ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἥδομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γάνυ(ννυ)μαι. se réjouir. §. (ἀντὶ τοῦ Ἀπολαμβάνω). ἴδε τὴν λέξιν. ||. (τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ εἰς τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Ἀλόχου κουριδίης οὔ τι χάριν ἴδε «. Ἰλ. Λ, 243 (κοιν.) 'δὲν τὴν ἐχάρηκεν ||. 'να σε χαρῶ. » Ὀναίμην σου. || ||. φώναξέ μού 'τον 'να χαρῇς τὴ' ζωή' σου. » Κάλει μοι τὸν ἄνδρα, οὕτω σαυτῆς κατόναιο (Ἀριστοφ. Ἐκκλ.) «. ||. ἔτσι 'να χαρῶ τὰ παιδιά μου. » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) «. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴ' ζωή' σου (τὰ 'μάτιά σου)! » Οὕτως ὄναιο! ||. 'δὲν θὰ σ' ἀφήσω 'να 'τὸ χαρῇς. » Ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί «.

Χαλάζι. » Χάλαζα. grêle, θ.

Χαλαρόνω (τὸ ἀλλ. 'Ντόνω, ἴσως ἐκ τοῦ Ἐνδιδόω, καὶ Τουρκ. Μπολικαίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίημι, χαλάω, ἐκλύω. lâcher, relâcher, détendre, débander.

Χαλαρὸς (ὁ ἄλλ. 'Ντοτὸς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἐνδοτὸς, καὶ Τουρκ. Μπόλικος), ἡ, όν.

»Χαλαρὸς, ἀνειμένος, χαῦνος, ἄτονος. lâche, relaché.

Χαλάρωμα. » Χάλασις, ἄνεσις. relâchement.

Χάλασμα. » Κατάλυσις, καθαίρεσις, καταστροφὴ, ἀνατροπὴ, φθορά. destruction. || . χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ. » Ἀνατροπὴ στομάχου (Διοσκορ.) «. §.(συνεκδοχ. ὁ τόπος καὶ τὰ ἀπομεινάρια κρημνισμένου κτιρίου). » Ἐρείπιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). ruines, θ. πλ. débris; décombres, Παρβλ. Ἀφανισμός.

Χαλασμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ρῆμα. || .αὐγὸ χαλασμένον, ἴδε Κλούβιον. || . κρασὶ χαλασμένον, ἴδε Κρασί.

Χαλασμὸς, ἴδε Χάλασμα.

Χαλάστρα (τὸ κρημνισμένον μέρος κυρ. κάστρου). » Ῥῆγμα, πτῶμα (Διοδ. Σικελ. Ι', 8). brèche. §. (μεταφ.) μ'ἔκαμε χαλάστρες (φρ.). il a deconcerté(dérangé, fait echouer) mes projets; il m' a rendu un mauvais service.

Χαλεύω (ἀπὸ τοῦ Σκαλεύω), ῥ. μετ., ἴδε Σκαλίζω.

Χαλίκι (τὸ Τουρκ. Τσακίλι, ὑποκορ. τοῦ) » Χάλιζ-ικος (ὁ καὶ ἡ) (κυρ. τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τὸ αὐτὸ καὶ) ψῆφος καὶ ψηφὶς καὶ κρύκαλον (σῴζεται ἡ λέξις Κρυκάλα εἰς τὴν Πελοπόννησον) καὶ τρόχαλον, κάχληξ(-ιξ) καὶ καχλὰς (κυρ. τοῦ ποταμοῦ). cai lou; galet.

Χαλινάρι (Ὁ Ετυμολόγος 'τὸ γράφει Χαλινωτήριον, ὑποκορ. τοῦ) » Χαλινὸς (κυρ. τὸ σιδερον), ἡνία (ἡ), ἡνίον (τὸ),ἀγωγεὺς (κυρ. τὸ λουρὶ), ῥυτὴρ, ψέλλιον (κυρ. τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος). bride, θ. rênes (τὰ λωριὰ). frein καὶ mors (τὰ εἰς τὸ στόμα ἐμβαίνοντα σιδήρια), gourmette (τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος), θ.

Χαλκοκουρούνα (corvus frugilegus), π. » Χαλκίς. espèce d'oiseau.

Χάλκωμα (τὸ Τουρκ. Μπακίρι), μέταλλ. » Χαλκὸς (κυρ. ὁ ἄμικτος καὶ καθαρὸς). cuivre (rouge). » Ὀρείχαλκος (ἢ ὀρθ.) Ὡρίχαλκος (δηλ. Χρυσόχαλκος, ἀπὸ τοῦ Λατιν. auricbalcum, ὁ ἑνωμένος μὲ ἄλλα μέταλλα, ὁ κοιν. Μπρουντζος, ἢ καλλίτερα τὸ Τομπάκι). airain; laiton ; cuivre jaune; bronze; tombac. §.(χαλκώματα συνεκδοχ. καὶ εἰς τὸ πλ. ὀνομάζομεν τὰ χαλκωματένια ἀγγεῖα, τὰ Τουρκ. Μπακιρικά, καθὼς τὰ εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σφ. 1214. » Ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων «), χαλκεῖον (Θεοφ. χαρ.) καὶ χαλκίον (Ξενοφ.). vase de cuivre; batterie de cuisine.

Χαλκωματάδικον (τὸ Τουρκ. Μπακιρτζίδικον). »Χαλκεῖον,χαλκουργεῖον, χαλκευτήριον. chaudronnerie, θ.

Χαλκωματᾶς (ὁ ἄλλ. Χαλκηὰς , καὶ Τουρ. Μπακιρτζῆς). »Χαλκεὺς, χαλκοτύπος (Ξενοφ.). chaudronnier.

Χαλκωματένιος, α, ον. » Χαλκοῦς (ἐκ τοῦ) χάλκεος. d'airain, de cuivre (etc).

Χαλνῶ, ῥ. μετ. » Φθείρω, διαφθείρω, ἀνιρέω, καθαιρέω, καταλύω,λυμαίνομαι, λωβάομαι. detruire, gâter, endommager, déregler, altérer; user; corrompre, déranger; détraquer (ὡρολόγι, μηχανήν) ; démolir. || . 'νκ μοῦ χαλάσῃ τὸν στέφανον καὶ τὰ φορέματα. » Διαφθείρειν τὸν στέφανεν καὶ τὸ ἱμάτιον. || . ὁ ἀέρας χάλασε τὸ φακιόλι σου. » Τὰ περὶ τὴν κόμαν διέλυσε (συνέχεε). le vent a derangé (défait) votre coiffure (vous a toute décoifiée). || . μοῦ χάλασε τὸ στομάχι. »Διέφθειρέ μου τὸν στόμαχον. il m'a dérangé l'estomac. || . χαλνῶ τὸν κόσμον (φρ.), ἴδε Κόσμος. || . χαλνῶ φλουρὶ ('τὸ ἀλλάζω δηλ. μὲ λεπτότεραις μονέδαις). » Κερματίζω,δια(κατα-, ἀπὸ) κερματίζω (» Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης χρυσοῦς Δαρεικοὺς, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ «, Σουίδ.). changer. || . (ἐπὶ παρθένου). » Βιάζομαι, φθείρω, διαφθείρω, διακορεω(εύω-ίζω), διαπαρθενεύω. déflorer, dépuceler, abuser d'une fille. §. χαλνῶ νόμον (νηστείαν, συνθήκας κτλ.). » Καταλύω, ἀθετέω, λύω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, καταργέω. rompre. || . χαλνῶ τὴν φιλίαν, (ἢ ἁπλῶς) 'τὰ χαλνῶ. » Διαλύομαι τὰς φιλίας. rompre, brouiller, ἴδε καὶ Ψυχραίνομαι. || . χαλνῶ τὴν ὑπόληψιν. » Ἀμαυρόω τὴν δόξαν. dénigrer la réputation. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Φθείρομαι, κατατρίβομαι. se gâter, s' user, se corrompre. || . χάλασαν τὰ 'ποδήματά 'του. » Ετρίβησαν. s'usèrent. || 'τὸ 'πόδημα, ὅταν χαλάσῃ, 'το διορθόνει ὁ 'μπαλωματᾶς. » Ὑπόδημα πονῆσαν ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου (Γαλην. πρὸς Θρασύβ.)«. || .χάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. » Διεῤῥύει τὰ γράμματα ὑπὸ χρόνου. les lettres ont été effacées. || . τὸ κρασὶ χαλνᾷ 'ς τὸν ἀέρα. » Ἐξίσταται. s'altère. || . χάλασε τὸ στομάχι 'του. » Διεφθορέναί οἱ τὴν γαστέρα. avoir l'estomac dérangé (déreglé, débiffé, détraqué || . χάλασ' ἡ καρδία μου (Τουρκ. τὸ Κέϊφι μου), ἴδε Καρδιά. || . χάλασ' ὁ καιρός. » Συνέστη ὁ ἀὴρ (Πλουτ. Ἀντ.) «.

Χαμάδα (ἐλαὶα πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον). » Δρυπετὴς (ἐλαία). olive tombée de l'arbre.

Χαμαδὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κονταχιανός.

Χαμένος (μεταφ.), η, ον. »Ἐμβρόντητος, καταπλήξ. badaud, nigaud, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χάχας. §. » Ὀλέθριος, φθόρος, ἐξώλης. pendard. §. 'ς τὰ χαμένα (φρ.), ἴδε Εὔκαιρος, Κακὸς (εἰς τό || . τοῦ κακοῦ) καὶ Τυφλός.

Χαμηλὰ, ἐπ. »Ταπεινῶς, χαμαιζήλως. bas. §. λαλῶ χαμηλὰ, ἴδε Σιγανά.

Χαμηλόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω, χαλάω, καθίημι. baisser, abaisser, rabaisser. || . χαμηλόνω τὴν φωνήν. » Χαλάω (»Καθίημί, »Ἀφίημί) τι τοῦ τόνου (φθέγματος). adoucir sa voix. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Χαλάομαι, ταπεινόομαι. baisser.

Χαμηλὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ξενοφ.), ἡ, όν. » Χθαμαλὸς (» Χθαμαλὴ γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλὴ, « Στραβ. Ι, 6), ταπεινὸς, χαμαίζηλος, βραχὺς (» Βραχύν τινα γήλοφον «, Ξενοφ.). bas. || . καράβι χαμηλόν. » Ἀλιτενὴς ναῦς. de bas bord. §. (συνεκδοχ.) φωνὴ χαμηλὴ, ἴδε Σιγανός.

Χαμήλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ χαμηλόνειν). » Ταπείνωσις. abaissement. §. (συνεκδοχ. τόπος χαμηλός). » Ταπείνωμα.

Χαμογέλασμα. » Μειδίαμα(-σμα), μείδημα. sourire, souris.

Χαμογελῶ, ῥ. ἀμ. » Μειδιάω. sourire. || . τὸν βλέπω καὶ χαμογελῶ. » Προσγελάω (»Προσμειδιάω) τινί. sourire à quelqun.

Χαμόδενδρον, ἴδε Δενδράκι καὶ Δενδρουλάκι.

Χαμοκεράσια, φ. » Χαμαίβατος (ἡ). fraisier.

Χαμοκέρασον (ἡ Φράγουλα), 'πωρ. »Χαμαίβατον. fraise, θ.

Χαμοκηλάδι, π., ἴδε Σκορδαλός.

Χαμόκλαδον. » Θάμνος. arbuste.

Χαμόμηλον (, φ. (ἰατρ.). » Χαμαίμηλον (λον. camomile, θ.

Χαμολιὸς, φ. (κατὰ τὸν Σομαυέραν ἡ) » Χαμαιάκτη. bieble. §. (πιθανώτερον ὅμως ὁ μέλας) » Χαμαιλέων (τοῦ Θεοφρ. καὶ τοῦ Διοσκορ., ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου Ἰσοσυλλάβως) » Χαμαίλεος, ἴδε Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Χαμορρίγανη, φ. » Ἕρπυλλον. serpolet.

Χαμψὶ, 'ψ. » Χάμψης καὶ Χάμψας (ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμην ἀπὸ τοὺς Κόπτας, εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Κροκόδειλος). » Ἀφύη (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ γεγεννητα Τσαμούχια), μεμβρὰς καὶ βε(βεμ)βρὰς, ἔγγραυλις (ἴδε Ὀππιαν. Ἁλ. Δ', 468 κλπ.), ἐγκρασίχολος. anchois, ἴδε καὶ Ἀντζόϊα(εἰς τὸ παράρτημα).

Χαμώρυγας, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

Χαμώγει' (τὸ). » Χαμώγαιον (Ἡσύχ. ἐν λέξει Ἐπίπεδον), ἴδε Κατώγει'.

Χανδάκι (ὑποκορ. τοῦ) » Χάνδαξ (ἐκ τοῦ Χανδάνω τὸ Χωρῶ), ὄρυγμα, τάφρος (ἡ), διώρυξ-υγος καὶ (Αττ.)-υχος, διόρυγμα, διορυγή. fossé, tranchée, θ. || . ἀνοίγω (κόπτω) χανδάκι. » Τάφρον ἄγω (τέμνω). || . 'ν' ἀνοίξουν ('να ξεφράξουν) τὰ χανδάκια. » Τὰς διώρυγας ἀναστομοῦν. || . αὐτὸς καταίδασεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χανδάκι τὸ νερό, 'που σκέπαζε τὴν πεδιάδα. » Οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν«.

Χανδακωμένος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χαμένος), η, ον. » Βάραθρος, ἐπίτριπτος. roué, franc coquin.

Χανδακόνω (μεταφορ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀφανίζω καὶ Χάνω.

Χανὶ (τὸ) (, 'ψ. » Χάνη καὶ Χάννη, Χάνος (ὁ) (χάνος καὶ χάννος. hiatula (Λατιν.), serran.

Χάνω (ἐκ τοῦ Χαόω. » Ὁ, τοῦ παιδίου ἀποθανόντος, οἰμώζων καὶ λέγων χαῶσαι αὐτὸ, « Σιμπλ. εἰς Ἐπικτ.), ῥ. μετ. »Ἀπολλύω(-υμι), ἀποβάλλω. perdre. || . χάνω τὸν δρόμον. »Ἁμαρτάνω (»Διαμαρτάνω) τῆς ὁδοῦ, πλανάομαι, ἀποπλανάομαι. s'égarer, se fourvoyer. || . χάνω τὰ νερά μου (φρ. ναυτ.). » Ἐξωθέρμαι. dériver. || . νικηθέντες ἀπὸ τὸν Ῥωμύλον, ἔχασαν ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ χιλιάδες ἀνθρώπους. » Ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον (Πλουτ.) «. || . ἀφ' οὗ ἔχασεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ εἰς τὰ φαγοπότια. » Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν οὐσία ἅπασα ἀπολώλει καὶ κατεκικύβευτο καὶ κατωψοφάγητο«. il a mangé tout son bien au jeu et a la bonne chère. || . ἔχασε χίλια φλουριὰ εἰς τὰ χαρτιά. » Χιλίους ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς (Πλουτ. Ἀρτοξ.) «, ἴδε καὶ Κότσι. || . ὅσοι δανειζουν εὔκολα ἕνα 'πάρουν πολὺ διάφορο', χάνουν ὕστερα καὶ τὸ κεφάλι. » Οἱ δανείζοντες ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (Δημοσθ.) «. || . χάνω τὴν κρίσι' μου. » Ὀφλω τὴν δίκην (τὴν δίαιταν). || . ἔχασε τὸν ὕπνο' 'του. »Ἀπερύη (»Ἀπεσυλήθη) τῶν ὕπνων. || . χάνω τὴν εὐκαιρίαν, ἴδε Ἀποτυχαίνω. || . 'τὰ χάνω (ἐλλειπτ. τὰ

λόγιά, τὰ μυαλά, τὰ λογικά μου). » Θορυβέομαι, ἐκπλήττομαι, ξενοπαθέω, τὴν αἴσθησιν ἐπιλαμβάνομαι (Πλουτ.). se troubler, se déconcerter, s'embarrasser, se désorienter, se brouiller, se déconcentrer, s'embrouiller, se déferrer, être consterné (interdit, déconcerté, déconfit, décontenancé), demeurer tout court; la parole lui manqua. || . 'να μὴ 'τὰ χάσῃ. » Μεῖναι παρ' αὐτὸν (Πολυδ.) «. || . κάμνω ἄλλον 'να 'τὰ χάσῃ. » Καταθορυβέω. confondre, déconcerter, déconcentrer, déconcentrer, déferrer, dérouter. || . χάνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀπόλλυμαι, σίζομαι, ἐρέω, ἀφανίζω (-ομαι), ἀφανὴς γίνομαι. périr, se perdre, déperir. || . ἀπὸ ὀλίγ' ὀλίγο' χάνουνταν ἡ ζερνά. »Κατὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑποφευγούσης τὴν ὄψιν (ἀποκρυπτομένης). la terre ferme se dérobait à la vue. || . ὁ ποταμὸς χάνεται εἰς μίαν καταβόθραν. » Εἰς βάραθρον ἀφανίζεται. il s'engouffre. || . ὅταν χαθῇ τὸ γαλα τῆς γυναίκας. » Ἦν δὲ τὸ γάλα τῆς γυναικὸς ἀποσβεσθῇ «. || . τὰ σπυριά, ποὺ βγαίνουν τριγύρω 'ς τὸ στόμα, χάνονται μὲ τὸ πυροβόλισμα. (Αὐτὴν ὑποθέτω τὸν, εἴτε δεισιδαιμονίαν τῶν γυναικῶν μας, εἴτε φυσικὴν ἄγνωστον ἐπιρροὴν, ἐννοεῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ὅταν λέγῃ ὅτι) » Τὰ ὑπώπια κυάνεοι περιθλωμενα ἀμαυροῦται. || . ἂν λείψουν τὰ γέλια ἀπο τὸν κόσμο, ἐγὼ χάθηκα. » Εἰ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων οἴχοιτο, ἔρρει τἄμα πράγματα. || . ὅλα χάθηκαν » Ἔρρει τὰ πράγματα· » Πάντα οἴχεται. tout est perdu. || . ὅτι 'δὲν ἐχάθηκαν ὅλως διόλου τὰ πράγματα. » Μὴ παντάπασιν ἔρρειν τὰ πράγματα. || . ἐχαθήκαμεν. » Ἀπολώλαμεν· » Διεπεπράγμεθα. || . 'δὲν 'πᾶς 'να χαθῇς (φρ.); » Οὐκ εἰς ὄλεθρον;

Χάος (τὸ). » Ἄβυσσος (ἡ). abyme.

Χαρά. » Χαρὰ, ἡδονὴ, γᾶθος (τὸ), εὐφροσύνη, θυμηδία, τέρψις, τὸ ἡδόμενον (χαῖρον, κτλ.). joie, θ. || . μετὰ χαρᾶς (φρε. σωζομένη ἀπαρλλάκτως εἰς τὸν Πολύβ. ΚΒ', ιζ', 12: »Ἐὰν δὲ μὴ διδῷ σ' τάλαντα μετὰ μεγάλης χαρᾶς «). »Ἀσμένως, ἡδομένως. gaiement, de bon cœur, avec plaisir, volontiers. || . μετὰ πάσης χαρᾶς, λέγει ὁ Ἀλκιβιάδης. » Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην (Πλάτ.) «. || . μὲ 'γειά' σου μὲ χαρά' σου (φρ.)! »Χρῶ (»Ἔχε, »Λάμβανε κτλ.) χαίρων. || . ὦ χαρὰ 'ς τὸ μῆλον (φρ. θαυμ. » Χαρὰ εἰς τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν«! Πορφυρογ. Συντ.). » Ἀ, ἄ, τοῦ μήλου! » Ὢ τοῦ μήλου! || . χαρὰ θεοῦ (ὁ καλὸς καιρός). bénédiction.

§. (συνεκδοχ. ὁ γάμος), ἴδε Γάμος. || . κάμνω χαράν. » Γάμους τελέω (ἀποτελέω, ἄγω, θύω, ποιῶ, ἑστιάω)· » Γαμηλίαν εἰσφέρω· » Γαμήλια ἑστιαω (θύω). célébrer les noces. || . ἡ χαρὰ ἔγινεν εἰς τὴν Κέρκυραν. » Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι (Σχολ. Ἀπολλν.) » Τοὺς γαμους ἦχθαι τῆς θυγατρὸς (Φάλ.)! || . (φόρεμα κτλ.) τῆς χαρᾶς. »Γαμήλιος (ἐσθὴς κτλ.).

Χάραγμα. »Χαραγμὸς, ἀμυξις (ἰατρ.), σχάσις, σχασμὸς. incision, θ.

Χαράγματα (μεταφορ. καὶ πληθ. τὸ πρῶτον δεῖγμα τοῦ ζημερώματος). » Ὄρθρος, ὄρθρος βαθὺς, περιορθρον, λυκαυγὲς, ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). l'aube (le point) du jour. || . μὲ τὰ χαράγματα (προφ. κοιν. χαράμματα). » Περὶ ὄρθρον· » Ἀμα τῇ ἕῳ· » Ἡμέρας ἄρτι ἐπιφωσκούσης. dès l'aube du jour. || . σηκόνομαι μὲ τὰ χαράμματα. » Ὀρθριος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis trop matinal (matineux). || . ἤλθα μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἀφικόμην.

Χαραγματιά. » Ἐντομὴ, ἐγκοπὴ, χάραγμα, ἀμυχὴ, γλυφὶς. échancrure, θ. stries, θ. πλ. coche, θ. cran.

Χαράζω, ῥ. μετ. Χαράσσω(-ττω). inciser. || . χαράζω μὲ τὸ ξυράφι. » Κατασχάζω (μεταγ. τοῦ) ἀμύσσω, κατακρούω. scarifier. §. (κατὰ μετων.) χαράζει (ἀρχινᾷ 'να 'ξημερόνῃ » Ὅταν γὰρ ἴδῃ τὴν αὐγὴν περιχαρασσομένην«, Πτωχοπρ.). » Ἡμέρα ὑποφώσκει (ὑποφαίνεται, διαγελᾷ). le jour perce (pointe) commence a'éclore), ἴδε καὶ Γλυκοχαράζω.

Χαράκι, ἐργ. (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φανίας τὸ ὀνομάζει). » Σελιδων κανόνισμα. règle, θ.

Χαρακόνω, ῥ. μετ. » Γραμμὰς ἄγω. rayer, regler, ἴδε καὶ Μολυβοκόνδυλον.

Χαρακτὸς, ἡ, όν. * Σχαστός. incisé. || . βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, σφαιροτομέω, προστίθημι σικύας μετὰ σχασμοῦ «, (Θεοφάν. Νόνν.).

Χαρακωτὸς, ἡ, όν. » Ῥαβδωτὸς (» Τῶν ὀστράκων τὰ μὲν ῥαβδωτά ἐστιν, οἷον κτεὶς καὶ κόγχων τι γένος, τὰ δ' ἀῤῥάβδωτα, οἷον αἵ τε πίνναι καὶ κόγχων τι γένος, « Ἀριστοτ. Ζ, Δ', 4). strie. || . ἀχηβάδαις χαρακωταῖς, ἴδε Ἀχηβάδα.

Χαραμάδα (ἐκ τοῦ) » Χηραμὶς, χηραμὸς (τὸ ὀπ. εἰς τὸν Ησύχ. γράφεται Χαραμὸς). » Διαφυὴ, ῥωγμὴ, ἀραίωμα. fente, θ. ouverture, θ.

Χαράμματα (τὰ), ἴδε Χαράγματα.

Χαρβάλι (τὸ ξύλον ὅ,που κουνεῖ τὴν σκάφην τοῦ μύλου). »Κρόταλον, μυλοκρόταλον. traquet, claquet, battant.

Χάρβαλον (τὸ ξεσχισμένον ὕφασμα [» Τὰ χάρβαλα ταῦτα καὶ ἐσχισμένα ῥοῦχα «, Βυζ], κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Χάραυλον (βράχος ἀπόκρημνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, φαγωμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων), ἴδε Βράχος καὶ Κουρέλι.

Χαρίζω, ῥ. μετ. »Δωρέομαι. faire présent (un don, un cadeau) de, donner en pur don, gratifier. ||. χαρίζω τὸ χρέος. » Ἀφίημι τὸ δάνειον (τὸ ὀφείλημα), χαρίζομαι τὸ ὄφλημα (» Δημοσθένης ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδεῖτο, χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄφλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο«, Αἰσχ. Ἐπιστ.). faire grace d'une dette. ||. διότι λέγει ὅτι οἱ δανεισταί 'του 'τοῦ χάρισαν τὰ διάφορα. » Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους (Δημοσθ.) «. ||. 'να 'τοὺς χαρισθοῦν τὰ δοσίματα. » Ἀφεῖσθαι αὐτοῖς τοὺς φόρους. que les droits leur fusent remis.

Χάρις (ἡ εὐεργεσία, ἡ ὑποχρέωσις, προφ. κοιν. Χάρι'), ἴδε Καλοσύνη. ||. κάμνω χάριν. » Χαρίζομαι, χάριν φέρω (Δημοσθ.). ||. σ' ἔχω (γνωρίζω) χάριν, ἴδε Γνωρίζω. ||. κάμε μου τὴν χάριν. » Χάρισαί μοι. faites-moi la grâce (le plaisir, l'amitié), de grâce. ||. κάμε μου τὴν χάριν 'να 'τὸ περάσῃς (τὸ βιβλίον) πολλαῖς φοραίς. » Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. § (τὸ Τουρκ. Χατῆρι). » Χάρις. plaisir. ||. συγχώρησαί 'τον διὰ χάριν μου. »Σύγγνωθι δ' ἐμὴν χάριν. ||. καταπείσθηκε διὰ χάριν τῶν Μεσσηνίων. » Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς §. (ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν, ὁ νόστιμος τρόπος εἰς τὸ φέρσιμον, κτλ.). » Χάρις, κομψότης, τὸ κομψόν. grâce, θ. §. (ὁ ἀέρας, ὁ ἴσκιος, τὸ Τουρκ. Νοῦρι τῶν γυναικῶν). » Χάρις, θέλγητρον. grâce, θ. agrément, charmes, πλ. §. (τὸ προτέρημα), ἴδε Προτέρημα.

Χάρισμα (τὸ Τουρκ. Πεσκέσι). »Δῶρον, δώρημα, δωρεὰ, χάρις, χάρισμα. cadeau, don, présent, offre, θ. ||. (τὸ διδόμενον εἰς τοὺς εὐδοκιμοῦντας). »Ἆθλον, ἀριστεῖον, γέρας, βραβεῖον, ἔπαθλον, νικητήριον. le prix, la palme (μεταφορ.). ||. 'παίρνω (δίδω) χαρίσματα. » Δωροδοκέω. se laisser corrompre par des présens.

Χάρισμα, ἐπ. » Προῖκα, δωρεὰν, χάριν, ἀμισθί. gratis, gratuitement.

Χαριτόνω (ἐκ τοῦ Χαριτόω), ῥ. μτβτ. » Χαρίζομαι.

Χαριτωμένος, η, ον. » Χαρίεις-εσσα, ἐπίχαρις, κομψὸς, ἐπαφρόδιτος. gracieux, ἴδε καὶ Γλυκὸς καὶ Νόστιμος.

Χαροκόπος. »Κροταλιστής. qui aime à se divertir. ||. τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιὸς, σὲ χαροκόπου χέρια, (Παροιμ. ἀναλογ. τῷ) » Τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλισταί«.

Χαροποιῶ, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω, ἥδω, τέρπω. réjouir.

Χάρος (ἀντὶ) » Χάρων, ἴδε Θάνατος.

Χαρούμενος, η, ον. » Χαίρων, ἄσμενος, γεγηθὼς, γηθόσυνος, φαιδρὸς, εὐφρόσυνος, εὔθυμος. gai, joyeux.

Χάρτα. » Πίναξ (γεωγραφικὸς), πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον ἐγγεγραμμένην, γεωγραφία, χάρτης (νεολ.). carte, θ.

Χαρτάκι (ἴδε Χαρτί). » Χαρτίον, βυβλίδιον (κυρ. τὸ ἄγραφον), βιβλίδιον (δὲ καὶ) γραμματίδιον (τὸ γραμμένον. Ὁ Δημοσθ. ὅμως 'τὰ μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως). petit papier. ||. εἰς ἕνα χαρτάκι δυὸ λεπτῶν. » Γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ (Δημοσθ.)«.

Χαρτὶ (κυρ. τὸ ἄγραφον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευήν 'του, μετεχειρίζοντο φύλλα καὶ φλούδας δένδρων, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνόμαζαν διὰ τοῦτο) » Πάπυρον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) papier, βύ(βι)βλινον, βύβλιον καὶ βιβλίον. (»Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται«. Παλαιότερα ἔγραφαν, ἐχάραζαν δηλ. τὰ γράμματα μὲ ἕνα σιδεράκι, εἰς πινακίδαις ἀλειμμέναις μὲ κερί. Τέλος πάντων μετεχειρίσθησαν καὶ τὰ δέρματα, τὰς) » Διφθέρας, μεμβράνας, ἢ Περγαμηνά. parchemin. (Ἐσχάτως εἰσήχθη [ἀπὸ τοῦ Χαράσσω-ττω] ἡ λέξις) Χάρτης καὶ χαρτίον (» Αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ«, Πλούτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ. ιζ'. » Τοῦτόν φασιν εἰς ὄστρακα γράφειν, ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία «, Διογ. Λαέρτ. πρὶν ἀκόμην ἐπινοηθῇ ἡ κατασκευή 'του. Οἱ Γραικορωμαῖοι 'τὸ ὠνόμασαν) »Βαμβάκινον καὶ βαμβακίνην (» Ἔστι δὲ ἡ βίβλος ἐν μεμβράναις οὐκ ἐν βαμβακίνοις [Συνοδ. Φλωρ.]· « Βαμβακίνας ἐκ μόνης θατέρας ἐπιφανείας γεγραμμένας»). ||. 'πάρε μιὰ' κόλλα' παστρικὸ' χαρτὶ, ἴδε Κόλλα. §. (συνεκδοχ. καὶ τὸ γραμμένον). » Γράμμα, βιβλίον, γραμματεῖον. écrit, papier. ||. εὑρέθηκαν μέσ' 'ς τὰ χαρτιά 'του καὶ κἄτι

γράμματα. » Ἐπιστολὰς εὑρεθῆναι μεταξὺ τῶν γραμμάτων (Ἡρωδ.) «. §. χαρτιὰ τοῦ παιγνιδιοῦ (Εὐχῆς ἄξιον εἶνε ’να μὴ χρειασθῶμέν ποτε λέξιν διὰ τὴν ἀηδεστάτην τῶν χαρτοπαιγνίων διατριβήν: ἂν λάβωμεν ὅμως ἀνάγκην, ἠμπορεῦμεν ’ν’ ἀναπληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Κύβος. jeu de cartes, ἴδε καὶ Δεκάρι.

Χαρτοφύλακας (ἠμπορεῖ ’να ὀνομασθῇ τὸ πέτσινον φυλλάδιον τῶν δημοσίων ὑπουργῶν. Ὁ) » Χαρτοφύλαξ (ἤτον ἀξίωμα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων). porte-feuille.

Χαρτοφορία. » Κυβεία, πεττεία (»Διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν «, Ἡσυχ.).

Χαρτοφόρος. »Κυβευτικός. joueur, brélandier.

Χαρτωσιά. levé, levée, θ. main, θ.

Χάσιμον. » Ἀποβολή. §. » Ἀπώλεια. perte, θ.

Χάσις (ἀπὸ τοῦ Χάωσις, καθὼς καὶ ’τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐναντίον τοῦ Γέμισις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Χασοφεγγαριά. ||. ’ς τὴ’ χάσι’ καὶ ’ς τὴ’ φέξι’ (φρ. παροιμ.), ἴδε Φέξις.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), ῥ. ἀμ. » Χαίνω, χάσκω (Ξενοφ.), χασκάζω (Ἀριστοφ. Σφ.). bayer. §. (συνκδχ. κάθημαι ἀργὸς), ἴδε Χάφτω.

Χασμουρητὸν (. » Χάσμη, χάσμησις,
Χασμούρημα (χάσμημα (Ἀριστοφ. Ὀρν.). bâillement.

Χασμουρηοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Χασμάομαι. bâiller.

Χασομέρι. » Διατριβὴ, χρόνου διατριβή. perte de temps, θ.

Χασομερῶ, ῥ. ἀμ. » Διατρίβω, χρονοτριβέω, τριψημερέω (Ἀριστοφ. Σφ.). perdre du temps.

Χασοφεγγαριά. » Μείωσις σελήνης, σκοτομήνη. le décours (le déclin) de la lune.

Χάφτω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ)»Κάπτω (» Οἱ κυβαῖοι δὲ τὸ κάπτω, χάπτω φασὶν «, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Δ), ἐγ(ἀνα)κάπτω. happer, gobber. ||. χάφτει μυίγαις (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Κάθεται ἀργός). »Κέχηνε. bayer aux corneilles , gober des mouches.

Χάχας. » Χάσκαξ (ὠνομάζετο κυρ. ἕν εἶδος μαΐμοῦς) , ἄνεως καὶ ἔννεως , κῆπος (μετωνυμ. ἴδε Λοῦφος). badaud , bouche-beante, gobe-mouches, nigaud, benêt.

Χαχλανίζω (γελῶ δυνατὰ καὶ μὲ σπασμούς), ῥ. ἀμετ. (ἀπὸ τὸ Ὁμηρ.) » Καγχαλάω(-όω, [ἴσως καὶ] ίζω), καγχάζω, ἀνακαγγάζω. rire aux eclats , éclater de rire, rire à gorge déployée.

Χάχλανον (γέλιον δυνατόν). » Καγχασμὸς, γέλως πλατὺς (ἀκρατὴς , βρασματώδης). éclat de rire, rire convulsif (immoderé). ||. χύπησε κάτι χάχλανα (φρ.), ἴδε Κτυπῶ.

Χαψιὰ (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Boῦκκα). » Ἔνθεσις , ψωμὸς , βλωμὸς , ἐγκαφος. bouchée, θ. ||. ’πῆρε (δάγκασε) δύο-τρεῖς χαψιὰς ψωμί. » Ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακὼν (Ἀθ. Α) «.

Χέζω , ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χέζω (μεσ. παρακ. Κέχεδα), ἀποπατέω, ἀποσκευάζομαι, ἀποσκυβαλίζομαι , κοπρίζω. chier. ||. (ἐπὶ ὕδρ.) ’να ’τον χ. » Κὰι μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον (Ἀριστφ. Βατρ. 1075). ||. (οἱ ἀνάγωγοι τῶν χυδαίων συνεκφέρουσι πολλάκις πρὸς ὕβριν τὸ) χέζειν καὶ τρώγειν ’να χέσῃ καὶ ’να φάγῃ κτλ. (τῆς αὐτῆς κακοηθείας παραδείγματα ἀπαντῶμεν συχνὰ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, ἂν καὶ εὐφυέστερον διὰ παιγνιογορίας ἐκτεθειμένα). » Ἵνα μὴ ’γχέσαιμ’ εἰς τὴν σισύραν , φανὴ γάρ μ’ ἐν (Ἐκκλησ.)· »Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικὸς (Ὀρν.) , κτλ. ἴδε καὶ Σκατόν. ||. χέζομαι (τὰ κάμνω ἐπάνω μου), ῥ. μεσ. » Χέζομαι (»Κέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο«), ἐγχέζω (» Α. Οὔτος, τί δέδρακας; Β. Ἐγκέχοδα«, Ἀριστφ. Βατρ. 479). laisser aller tout sous lui. §. χέζομαι (ἔχω ἀνάγκην ’να). » Χεσείω, χεζητιάω, ἡ γαστὴρ ἐπείγει με (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). être pressé de ses nécessités.

Χειλᾶς (ὅποιος ἔχει μεγάλα χείλια). » Χείλων, πρόχειλος. lippu.

Χεῖλι (τὸ). » Χεῖλος (το). lèvre, θ. babine (κυρ. τῆς ἀγελάδας , τῆς μαϊμοῦς καὶ ἄλλων ζώων), θ. ||. δάγκασαν τὰ χεῖλιά ’τους (φρ.), ἴδε Δαγκάνω. §. (κατα μέτωπ.) χεῖλι τοῦ ’ποτηριοῦ (πηγαδιοῦ , ποταμοῦ, κτλ.). » Χεῖλος (τὸ). bord. ||. (ποτῆρι κτλ.) γεμάτο ’ως τὰ χείλια. »Ἐπιστεφὲς (Ὁμ.). rouge-bord, rassade, θ.

Χειμαδιὸ (τὸ μέρος ὅπου ξεχειμάζουν τὰ ζῶα). »Χειμάδιον (Δίων Κασσ.), χειμασία (Ἡρωδ.). quartier d’hiver.

Χειμῶνας. »Χειμὼν-ῶνος (ὁ), ἡ χειμέριος ὥρα. hiver. ||. τὸν χειμῶνα (ἐλλειπτ.).» Χειμῶνος , χειμῶνος ὥρα , τὸν χειμῶνα (Θεοφρ. Γ. Φυτ.).

Χειμωνιάζει, ῥ. ἀπρ. » Χειμάζει, χει-

μαίνει. il fait froid, il fait mauvais temps.

Χειμωνιάτης, π. »Πύρα, πυρα(ρρ)λίς (λλίς), (διαφ. τοῦ) »Πυρούλας. pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeonneur (καὶ ἄλλα 19 ὀνόματα), ἴδε καὶ Πετσίτης.

Χειμωνιάτικος, ἡ, ον. »Χειμέριος, χειμερινός. d'hiver. || φόρεμα χειμωνιάτικον. » Χειμὰς, χείμαστρον. habit d'hiver.

Χειμωνικὸν (τὸ ἄλλ. Καρποῦζι), ᾽πωρ. »Ὑδροπέπων (νεολ.). melon d'eau, pastèque, θ.

Χειρίδα (τὸ πιάσιμον τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἐγχέτλη, χειρολαβίς. manche (de la charrue).

Χειροβολιά. » Δράγμα, χειρόβλημα. main, θ. poignée, θ.

Χειροβολιάζω (περιλαμβάνω μὲ τὴν χεῖρα, τὸ ἄλλ. Φουκτίζω), ῥ. μετ. » Δράττομαι. empoigner.

Χειρόγραμμα. » Χειρόγραφον. manuscrit.

Χειρομαλάζω, ῥ. μετ. (ὁ Λουκιανὸς περιγελᾷ τὸ) » Χειροβλιμάζω, ἴδε Μαλάζω.

Χειρόμυλος. » Μύλη, χειρομύλη, χειρομύλων καὶ χειρόμυλον. meule (à bras), θ.

Χειρονομία (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Χειρονομία (συνώνυμον τοῦ Σκιαμαχία). geste, gesticulation.

Χειροπιαστὸς (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) »Εὐχειρία, ἡ τῶν χειρῶν εὐστροφία. agilité des mains.

Χειροπιαστὸς, ἡ, ὀν. »Ψηλαφητός. palpable.

Χειρότερα, ἐπ. » Χεῖρον. pis. || τὰ ᾽μμάτια ᾽του (τοῦ πάσχοντος) ἔγιναν χειρότερα. »Προσεκακώθη τὰ ὤμματα, «Ἱπκρ.

Χειροτέρεμμα. »Ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποίησις. détérioration.

Χειροτερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξίστημι, νοθεύω, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποιέω. empirer, détériorer, altérer, abâtardir, dégrader.

§. ῥ. αὐτοπ. » Ἐξίσταμαι, νοθεύομαι, χείρων ἐμαυτοῦ γίνομαι. enpirer. || ὁ ἄῤῥωστος χειροτέρευσεν, ἴδε Βαραίνω. || φοβούμενοι μήπως χειροτερεύσῃ ἡ (τωρινὴ) κατάστασίς ᾽των. » Δεδιότες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.)«.

Χειρότερος (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ὅμηρος [Ἰλ. Ο, 513], » ἧς δὴ λέξεως, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ἐφαπτέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ Ῥᾴτερον, ἀρκεῖ γὰρ ἀντ᾽ αὐτῶν εἰς σύγκρισιν τὸ Χεῖρον καὶ τὸ Ῥᾶον τὰ κοινά«), η, ον. » Χείρων. pire. || κατάντησαν εἰς τὴν πλέον χειρότερην κατάστασιν τὰ πράγματα. » Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ πράγματα (Δημοσθ. Ὀλ. Γ')«.

Χειροτονία (Ἐκκλ.). » Χειροτονία (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). ordination.

Χειροτονῶ, ῥ. μετ. »Χειροτονέω, προχειρίζομαι. ordonner.

Χειρόφτι(-κτι,-χτι), » Χειρὶς-ίδος (ἡ), περιχείριον καὶ περιχειρίδιον (Πολυδ.), μειλίχη. gant.

᾽Χέλι, ᾽ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐγχέλιον (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει παρ᾽ Ἀθηναίῳ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης: » Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου· ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ«, ὑποκορ. τοῦ) » Ἔγχελυς-υος καὶ Ἐγχελις-εως (ὁ καὶ ἡ). anguille, θ.

Χελιδόνα (ὀνομάζεται εἰς τὰ Νησιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη, σφαιροειδής τις ἀνθοστέφανος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται ὑποκινουμένη μία ξυλίνη χελιδών. Τὸ ἁρμοῖωμα τοῦτο περιφέρουσιν οἱ παῖδες τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τὰς οἰκίας καὶ συνάζουν ὀβολοὺς, τραγῳδοῦντες καὶ ἀνάλογόν τι τραγοῦδι. Ἀπαράλλακτα διηγεῖται ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἐγίνετο καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, ἀναφέρων καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ σημερινόν. Ὀνομάζει δὲ τὸ τοιοῦτο) » Χελιδονίζειν (ἡ) »Ἀγείρειν τῇ χελιδόνι (πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων) Εἰρεσιώνη.

Χελιδόνι, π. » Χελιδὼν (ἡ). hirondelle, θ.

Χελιδονόψαρον, ᾽ψ. » Χελιδὼν (ἡ θαλασσία). muge volant, faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ.

Χελοῦδα, ᾽ψ., ἴδε Ορφός.

Χελώνα (προφ. καὶ Αχελώνα), ζ. »Χελώνη. tortue, θ.

Χελῶνι (ἐκ τοῦ) » *Κηλώνιον (ὑποκορ. τοῦ Κήλη καὶ [Αττ.] Κάλη), πάθ. »Χοιράς-άδος (ἡ). écrouelles, θ. πλ. scrofules, θ. πλ.

Χεράκι. » Χερύδριον (» Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει«, Μοσχ. Εἰδ. Α), (Ἀπὸ τὸ χεροῦλι τοῦ σημερινοῦ μας ἰδιώματος συμπεραίνεται ὅτι ἔλεγαν καὶ) χερύλλιον. menotte, θ.

Χερήτης, φ. (ἰατρ.). » Τράγιον.

Χέρι. »Χειρ-ειρὸς (ἡ). main, θ. || δίδω τὸ χέρι, (ἢ) πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης ἢ συγκαταθέσεως). » Δεξιόομαι, δεξιὰν ἐμβάλλω. toucher dans la main. || ὁδηγῶ (φέρνω, πηγαί-

νω) ἀπὸ τὸ χέρι. » Χειραγωγέω. mener par la main. || . μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἴδε Δυό. || . ἐκεῖνος σήκωσε πρῶτος Χέρι (φρ.), ἴδε Πρῶτος. §. (μεταφορ) βάλλω εἰς τὸ χέρι. » Χειρόομαι, ὑποχείριον λαμβάνω , ἐγκρατὴς γίνομαί τινος. s' emparer. || . περνᾷ (᾽δὲν περνᾷ) ἀπὸ τὸ χέρι μου , ἴδε Ἐπιτηδεύομαι. || . καὶ χρήματα πολλὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι ᾽των. » Καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν (ἰσοκρ.) «. ils ont le maniement de grandes sommes ; ils manient beaucoup d'argent || . εἶνε (στέκεται) ᾽ς τὸ χέρι σου (ἀντὶ Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). » Ἐν (»Παρα, »Ἐπὶ) σοὶ κεῖται (ἐστι). il ne dépend que de vous , il est à votre disposition. || . ἔχω ᾽ς τὸ χέρι (φρ.). » Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι , τάγαθὸν χεροῖν » Ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ (Σοφοκλ. Αἴας) «. || . βάλλω εἰς τρίτον χέρι (ποσότητα χρημάτων κτλ. διαφιλονεικουμένην, ἵνα τὴν ἐξασφαλίσω, Ἰταλ. Δεποζιτάρω). » Παρακαταβάλλω (κυρ. εἰς τὸ κριτήριον) , παρακατατίθημι(-εμαι) , παρατίθημι(-εμαι). déposer (pour cautionnement). » Παρεγγυάω, μεσεγγυάω. consigner , déposer en main tierce; sequestrer. §. déposer, mettre en dépôt. || . χέρι-μὲ-χέρι, (καὶ ἐλλ.) χέρι-χέρι, (ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ) ᾽γλήγορα, (καθὼς δηλ. ἀνεβάζουν συνήθως εἰς τὴν στέγην οἱ οἰκοδόμοι τὰ κεραμίδια κτλ.). || . τὼνα χέρι νίπτει τἄλλο (καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει» Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χέρα νίζει. un barbier rase l'autre. || . ἤλθαν (πιάσθηκαν,κατάντησαν) ᾽ς τὰ χέρια. » Εἰς χεῖρας ἀφίκοντο (ἐχώρησαν, συνέμιξαν, συνῆψαν, συνέπεσον, συνέβαλον). ils en vinrent aux mains. §. χέρι (κατὰ μετων. , τὸ πιάσιμον διαφόρων ἀγγείων καὶ ἐργαλείων, τὸ ἄλλ. Χεροῦλι). »Λαβὴ καὶ Λαβίς, οὗς-ώτὸς (κυρ. τῶν ἀγγείων), κώπη. manche, θ. anse, θ. manivelle, θ, ἴδε καὶ Πιάσιμον. §. ᾽(ἡ μικρὰ ποσότης, τὴν ὁποίαν, μετροῦντες, ξεχωρίζομεν ἀπὸ τοῦ ὅλου, ἐπαναλαμβάνοντες τοῦτο πολλάκις , ἵνα ᾽τὰς λογαριάσωμεν ὕστερον ὅλας ἐμοῦ: Ὅθεν, μετροῦντες π. χ. ἀνὰ πέντε , θέλομεν εἴκοσι χέρια ἵνα κάμωμεν ἑκατόν). »Πεντάς, πεμπάς. compte. §. χέρι τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες εἶδός τι φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουσιν εἰς τὰς γέννας, σεβόμεναι, καὶ μὲ αὐτὸ ῥαντίζουν τὸ σίκαμα τῶν λεχώνων. Ἂν ᾽δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸ πρέπει ᾽να ἦνε ἡ)» Γλυκυσίδη (,τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Ησύχ. καὶ Ἀθην., ἐσέδοντο καὶ τὸ πάλαι αἱ γυναῖκες. Ἡ περιγραφὴ τοῦ Διοσκορίδου μὲ πείθει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ἡ μορφὴ τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα , ὅθεν λέγεται προσέτι καὶ) » Πεντόβορον (ἢ) Πεντόροβον (κατὰ τὸν Ησυχ.), Ἰδαῖοι δάκτυλοι , (καὶ ἐπὶ πᾶσι) Παιωνία (ἡ ῥίζα ᾽του μάλιστα). pivoine , θ. §. χέρι (᾽δὲν ἠξεύρω διατὶ ὀνομάζομεν δι' εὐσχημοσύνην καὶ ἑκάστην καθαριζομένου ἢ διαῤῥυϊσκομένου) » Ὑπεκχώρησιν. selle , θ. || . (ἔθεν:) τὸ ἰατρικὸν ᾽τὸν ἔδγαλε (ἐκίνησε) δυὸ-τρία χέρια (φοραῖς δηλ.). » Δὶς ἢ τρὶς αὐτὸν ὑπεξήγαγε. lui a fait faire deux-trois selles (aller deux ou trois fois à la selle).

Χερόβολον (τὸ) }. » Δράγμα , ἅμαλλα
Χερόβολος (ὁ) (καὶ ἀμάλη (-λλη) , χειρόβλημα. javelle (7—8 κάμνουν μίαν) gerbe, θ.

Χερόμυλος, ᾽ίδε Χειρόμυλος.

Χεροπάνι (᾽ίδε Πετσετάκι.
Χερόπανον (

Χεροπόδαρα, ἐπ. || . ᾽τὸν ἔδεσαν χε(χει)ροπόδαρα. » Δήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, « Εὐαγγ. pieds et poings liés.

Χερούλι (τὸ πιάσιμον τῶν ἀγγείων), ᾽ίδε Χεράκι καὶ Χέρι.

Χεροφίλημα. » Χειρασπασμὸς (νεολ.). baise main.

Χερόφτι, ᾽ίδε Χειρόφτι.

Χέρσος (γῆ, τόπος κτλ.). »Ἄργὸς (γῆ, χώρα), χέρσος , κεχερσωμένος. friche, θ. terre en friche.

Χέσιμον. » Ἀπόπατος. chiasse, θ.

Χέστης, στρα, ικον. »Χεσᾶς (Ἀριστοφ.). chieur.

Χῆνα, π. » Χὴν (ὁ καὶ ἡ). oie, θ. jar (ἡ ἀρσενική).

Χηνάκι. » Χηνιδεὺς, *χηνάριον. oison.

Χηνοπόδι (τὸ ἄγριον Σπανάκι), φ.»Χηνόποους. patte d' oie, (ἕν εἶδος ὀνομάζεται) bon-Henri (ou) épinard sauvage.

Χήρα. » Χήρα, χηρεύουσα. veuve , θ. || . ἐπέρασε τὴν ζωήν ᾽της χήρα. » Κατεχήρευσε τὸν βίον (Δημοσθ.)«.

Χηρεὶα (ἡ). » Χηρεία. veuvage , viduité, θ.

Χηρεύω , ῥ. εὐδ. » Χηρεύω. devenir veuf-euve.

Χηρὶος, ά. »Χηρεύων. veuf.

Χιλιάδα (ἡ). » Χιλιὰς, χιλιοστὸς (Ξενοφ.). millier. || . κάμμια χιλιάδα. »Χίλιοί που μάλιστα. || . δέκα (ἕνδεκα, εἴκοσι, ἑκατὸ κτλ.) χιλιάδες, ᾽ίδε τὰς λέξεις ἑκάστου τῶν ἀριθμῶν.

Χιλιμίντρισμα (ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου).

»Χρεμετισμὸς, μιμιχμός. hennissement.

Χιλιμιντρῶ(φωνάζω ὡς ὁ ἵππος). »Χρεμετίζω. hennir.

Χιλιοι, αις, α. »Χίλιοι. mille. ||. χίλιαις φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. χίλιαις χιλιάδες. »Χιλιακισχίλιοι, ἑκατοντακισμύριοι. §. (συνεκδοχ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερβολῆς), χίλιοι, χίλιαις, χίλια (ἀντὶ τοῦ Πολλοὶ, Ἀμέτρητοι, Ἄπειροι. Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ) »Μυρίοι, (ὅθεν: ||. ἔχω χίλιαις δουλειαίς. » Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. χίλιαις φοραὶς καλλήτερα. » Μυρίῳ βέλτιον, « Πλάτ. ||. μιὰ γρηὰ χίλιων χρονῶν. » Μυριετὴς κτλ. ||. χίλιαις χιλιάδες. » Μυρίοι ἐπὶ μυρίοις, μυριάκις μύριοι, πλεῖν ἢ μύριοι. mille millions.

Χιλιοπόδαρον (ὑπερβολ.), ἔντ. » Ἴουλος (» σκώληξ μυριόπους, « Τζέτζ. χιλ. ΙΓ', 562), ἴδε Κουβαρίστρα καὶ Σαραντα-πόδαρον.

Χιλιοχρονήτικος (ὑπερβολ.), η, ον. »Μυριετής. millénaire.

'Χινοπόδι, φ., ἴδε Ἀχινοπόδι.

Χιόνι (τὸ). » Χιὼν-όνος (ἡ). neige, θ.

Χιονιὰ (καιρὸς χιονίσματος). » Νιφετὸς, νιφὰς (ἡ). temps neigeux. §. (σφαῖρα ἀπὸ χιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν κτυποῦνται τὸν χειμῶνα τὰ παιδιὰ πρὸς διατριβήν). » *Χιονόβολον. pelote de neige. ||. παίζω τῆς χιονιαίς. » Χιονοβολέω(-ομαι). se battre à coup de pelotes de neige.

Χιονίζω, ῥ. ἀμ. (τριτοπρ.). » Νίφω, χιονίζω (Ἡρόδ. Β'. καὶ Διογ. Λαέρτ.), χιονοβολέω (Διοδ. Σικελ.). neiger. ||. τὸν χειμῶνα, ὅταν χιονίζῃ. »Χειμῶνος, ὅταν νίφῃ ὁ Θεὸς, « Ξεν. (καὶ Π.) » Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφέμεν «, Ἰλ. Μ. en hiver, quand il neige.

Χιονιστὴς (καιρὸς, μῆνας). » Νιφετώδης, χιονοβόλος (ὥρα). temps neigeux.

Χιονίστρα, πάθ., ἴδε Ξεπάγιασμα.

Χλιὸς (ὁ ἄλλως Σύχλιος), α, όν. »Χλιαρὸς (»Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, « Ἀθην.), εἰληθερὴς (κυρ. ὁ ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον). tiède.

Χλιούτσικος, η, ον. »Ἀκροχλίαρος. un peu tiède.

Χλωμάδα. » Ὦχρος (ὁ), ὠχρίασις, τὸ ὠχρόλευκον. pâleur, θ.

Χλωμιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὠχριάω, ὡρακιάω. pâlir.

Χλωμὸς (ἀπὸ τοῦ Χλουνὸς, ὁ ἄλλως Χλούνης. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζεται Ἀχνὸς), ἡ, όν. »Ὠχριῶν, ὡρακιῶν, ὠχροειδὴς, ὕπωχρος, θάψινος (χρῶμα κυρ.). pâle, blême, blafard, have, qui a les couleurs jaunes.

Χλωρὸς (ὁ Τουρκ. Ταζέδικος, κυρ. διὰ φυτὰ, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἑνόνεται πολλάκις, καθὼς Χλωροκούκκια, Χλωροφάσουλα κτλ.), ἡ, όν. » Νεόδρεπτος, νεοδρεπής. vert. §. (καταχρ.) χλωρο' τυρὶ (τὸ νεόπηκτον), ἴδε Χλωροτύρι. (Ὁ Ἀθήναιος ἔχει καὶ » Χλωροὺς κωβιούς!!)

Χλωροτύρι (ἡ ἄλλ. Μυζήθρα. » Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν «, Ἀριστοφ. Βατρ. 559). » Τρα(»Τρο)φαλὶς(-λλὶς), τράφαλλος καὶ τροφάλιον. fromage frais; caillé; caillebotte, θ.

'Χνάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Ἴχνος, ἴδε Πάτημα καὶ Ποδάρι. §. (συνεκδοχ. τὸ ὑποκάτω τῶν 'ποδημάτων κτλ.). » Πέλμα (τὸ). semelle, θ.

Χνότον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ Χνότα). »Ἡ τοῦ στόματος ἀποφορά. haleine, θ. (ἡ μὲν καλὴ) fraiche, (ἡ δὲ δυσώδης) forte.

Χνοῦδι (ἀπὸ τοῦ) » Χνοῶδες (» Τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων «). » Χνοῦς-οὸς (ὁ), ἄχνη (» Ἄχνην λινοῦ ὀθονίου «, Ἱπποκρ.), κροκὺς (» Ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη, « Ἀρστφ. παρὰ Πλδ., ἴδε Σηκόνω), ἴουλος (τοῦ προσώπου τῶν νέων). duvet, coton (τοῦ προσώπου, καὶ μερικῶν 'πωρικῶν, καθὼς τοῦ κυδωνιοῦ, τοῦ ῥοδακίνου κτλ.); poil follet (τοῦ προσώπου).

Χνουδίζω (μαδῶ μὲ κλωστὴν ἢ μὲ μέλι πολυβρασμένον τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου), ῥ. μετ. » Πιττόω (διότι μετεχειρίζοντο πίσσαν), πτιλόω, δρωπακίζω. dépiler (le visage), ἴδε καὶ Μαδίζω.

Χνούδισμα. » Δρωπακισμὸς, πτίλωσις, ψίλωσις. dépilation (du visage).

Χνουδίστρα. » Παρατίλτρια (» Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας «, Σουϊδ.), κομμώτρια (» Ἡ κοσμοῦσα καὶ ψιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα «, Ἐτυμολ.). femme qui épile.

Χόβολη (ἀντὶ Φωγυλὶς, ἐκ τοῦ Φώγω, ἡ καίουσα ἀκόμη' στακτή). »Αἰθάλη, σποδὸς, σποδιὰ, θερμοσποδιὰ (Διοσκορ.), μαρίλη. braise, θ. ||. ψήνω 'ς τὴ' χόβολη'. » Σποδίζω (» Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ «, Πλ. Πολ. Β'.), ἐγκρύπτω (ὅθεν ὁ Ἐγκρυφίας ἄρτος).

Χοιρινὸς, ἡ, όν (κυρ. κρέας). » Χοίρινος, χοίριος, ὕειος. de porc (cochon).

Χοιροβότανον, φ, ἴδε Ἀνδράκλα.

Χοιρομέρι. » Κωλῆ, κωλὴν-ῆνος (ὁ),

πέρνα (Στράδ.), ἄκρων χοίρειος (Ἱππιατρ.). jambon.

Χοῖρος (τὸ ἄλλ. Γουρσῦνι), ζ. » Χοῖρος (ὠνομάζετο κυρ. τὸ γουρουνάκι). cochon, porc, pourceau (μόνον τὸ μεγάλον), ἴδε καὶ Γουρσῦνι. || . ὁ ἁρσενικὸς χοῖρος, ἴδε Κάπρος. || . ὁ θηλυκὸς-, ἴδε Σκρόφα.

Χολερικὸς, ἡ, όν. » Χολεριῶν, χολερικός. bilieux.

Χολή. » Χολή. fiel, bile, θ. amer (κυρ. τῶν ψαριῶν).

Χολιάζω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Χολόομαι, ἴδε Θυμόνω καὶ Κακιόνω.

Χολιασμα, ἴδε Θυμὸς καὶ Κάκιωμα.

Χολοκοῦκκι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ Χολόκοκκα), κ. (ἰατρ.). (Δὲν εἶνε τὸ Ῥίτσινον, ἀλλ' ὁ) » Κνίδιος κόκκος (ὁ καρπὸς τῆς Θυμελαίας). grains de lauréole ou garoutte, poivre de montagne?

Χολοσκάνω, ῥ. μετ. » Δια(»Απο)κναίω, λυπέω, ἀνιάω, πικραίνω, παραπικραίνω (Γραφ.). aigrir, bisquer, mortifier. §. μεσ. αὐτοπ. » Περιπαθέω, δεινοπαθέω, ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω καὶ Χαλνῶ.

Χολόσκασις (. » Περιπάθεια. crève
Χολόσκασμα (-cœur.

Χολοσκασμένος, η, ον. » Περιπαθὴς, δεινοπαθῶν. bisqué.

Χονδρά, ἐπ. » Παχέως, ἀδρῶς. §. (μεταφ.) » Σκαιῶς, ἀπειροκάλως. grossièrement.

Χονδραίνω, ῥ. μετ. » Παχύνω. grossir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Παχύνομαι. devenir gros, ἴδε καὶ Παχαίνω.

Χονδρόβολα (τὰ). (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Χονδροδουλειά. » Τὸ βάναυσον (ἄκομψον, ἀπέριττον) τῆς τέχνης, βαναυσουργία. travail grossier.

Χονδροδουλευτής. » Βάναυσος. qui exerce un métier mécanique.

Χρονδροειδέστατος (μεταφορ. ὁ) » Σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, ἄκομψος, ἀγροικότερος, σόλοικος (τὸν τρόπον). grossier.

Χονδροκέφαλος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Χονδροκοπιός, ὰ, όν. » Ἀδιαμόρφωτος. grossier.

Χονδρολαίμης, ισσα, ικον. » Παχυτράχηλος. qui a le cou épais.

Χονδρόπετσος, η, ον. » Παχύδερμος. qui a la peau épaisse.

Χονδρὸς, ἡ, όν. » Παχὺς (» Θύννος ... πίων καὶ παχὺς, « Στρ. Γ', 6'), ἀδρὸς (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ) χενδρὸς (, φέρει παράδειγμα τὸ » Ἠδέμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς «). gros, épais. §. ἴδε Παχύς. || . διατί ἔβαλες χονδρὸ' φτίλλι; » Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων (Ἀριστοφ.) «; || . κόσκινον χονδρὸν (τὸ χονδροτρυπημένον), ἴδε Κόσκινον. §. (μεταφ.) μὲ χονδρὴν (δηλ. πολλὴν) πληρωμὴν, ἀπαράλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐπὶ μισθοῖς ἀδροῖς· » Ἀδροῦ μισθοῦ. à gros gages. §. (μεταφορ. ὁ) Ἀπρακτος καὶ Χωριάτης, ἴδε τὰς λέξεις.

Χόνδρος (τὸ). » Πάχος (τὸ), παχύτης. grosseur, θ. épaisseur, θ.

Χονδρόφλουδος, η, ον. » Παχύφλοιος. qui a l'écorce épaisse.

Χορευτὴς-εύτρα. » Χορευτὴς, ὀρχηστὴς -ήστρια καὶ -στρίς. danseur-euse; figurant-ante.

Χορεύω, ῥ. ἀμ. » Ὀρχέομαι, χορεύω (» Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ «, Ἀθήν. Γ'). danser. || . χορεύω τὸν Ἀρβανίτικο' (χορὸν δηλ.). » Πυῤῥίχην ὀρχοῦμαι.

Χορίγι (ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑτοιμασμένον διὰ κτίσιμον ἀσβέστην. Ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων Ἐγχόρηγοι μὲν ἦ Ἐγχώρηγοι, ὡς Ἔγχωροι, ὠνομάζοντο οἱ μὴ λελατομημένοι, ἀλλ', ὥσπερ ἔχουσι φύσεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν συλλεγόμενοι καὶ ἀλλήλοις συναρμοζόμενοι ἐν ταῖς τοιχοποιΐαις λίθοι, οἱ ἄλλως Λογαῖοι καὶ Λογάδες· συνεκδοχ. δὲ καὶ κάθε κτίσμα ἐκ τοιούτων λίθων. » Τοῖχος [» Κιονστέρνα, » Ναὸς κτλ.] ἐγχώρηγος). » Κονία, κονίαμα, ἀμμοκονία (ἦ) ὀστρακοκονία. ciment, crêpi, enduit.

Χοροπήδημα. » Σκίρτημα. gambade, θ. cabriole.

Χοροπηδῶ, ῥ. ἀμ. » Σκιρτάω, ἀνασκιρτάω. bondir, gambader, cabrioler, se cabrioler, finguer.

Χορός. » Ὄρχησις, χορὸς, χορεία (» Ἅπτεσθαι δὲ τοὺς ἑφεξῆς ἀλλήλων, ἁτρέμα περιϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ «, Πλούτ. περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρηστ.). danse, θ. || . χορὸς Ἀρβανίτικος. » Πυῤῥίχη.

Χορταίνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Χορτάζω. » Κορεννύω (-υμι), πιμπλάω (-ημι), ἐμπιπλάω (-ημι), ἐμπιμπλάω (-ημι), πλησμονῶ. rassasier, assouvir (ὑπερβ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κορέννυμαι, ἐμπίπλαμαι, ἐμφορέομαι, μεστὸς γίγνομαι (εἰμὶ), ἅλις (ἄδην) ἔχω, χορτάζομαι. se rassasier §. (μεταφ.) ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι 'τὸν ἐχόρτασαν (τὸν ἀηδίασαν δηλ.) πλέον, καὶ ἐπομένως τὸν παρέβλεπαν. » Ὀπηνίκα τοὺς Ἀθηναίους ἑώρα μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ

καὶ περιορῶντας (Πλούτ.) «. || . ἐχόρτασα (ἀηδίασα δηλ., βαρέθηκα) πλέον ἀπὸ τότε τὰ κριτήρια. » Καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἅλις ἔσχον τοῦ βήματος (Δίσχ. Σωκρ.) «.

Χορταράκι. » Χορτάριον, βρύον. gazon.

Χορτάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Χόρτος (ὁ), πόα, βοτάνη. herbe, θ. §. » Φυτόν. plante, θ. §. χορτάρι (ἰδιαιτ. ἐκεῖν' ὅ,που τρώγουν τὰ ζῶα). » Χιλὸς, χόρτος. foin, fourrage. §. χορτάρια (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅσα χρησιμεύουν διὰ φαγεῖ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυτρόνουν χωρὶς καλλιέργειαν, καθὼς ῥαδίκια, καυκαλήθραις, βρούβαις κτλ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζονται, καθὼς καὶ τὸ πάλαι,) » Λάχανα. herbages, ἴδε Λαχανικά. || . πολὺ (παχὺ, ἀψηλὸν) χορτάρι. » Πάα βαθεῖα. || . μαζόνω χορτάρια. » Λαχανίζομαι, βοτανίζομαι. cueillir des herbages; herboriser (κυρ. ἰατρικά). || . ἐβγῆκαν 'να μαζώξουν χορτάρια. » Πρὸς λαχανισμὸν ἐξῆσαν. || . χορτάρι τῆς Παναγίας, φ. (ἰατρ.). » Τεύκριον, χαμαίδρυς. germandrée (la petite), chêne-vert (le petit).

Χορταρικὸν (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χορταρικά), ἴδε Λαχανικά.

Χόρτασμα. » Κόρος, πλησμονὴ, χορτασμὸς, ἐμφόρησις. rassasiement.

Χορταστικά, ἐπ. »Εἰς (»Κατὰ) κόρον, κατακόρως, ἄδην καὶ ἄδην, ἅλις. abondamment.

Χορταστικὸς, ἡ, ὀν. » Πλήσμιος, χορταστικός. rassasiant.

Χορτάτος, η, ον. » Πλήρης, μεστὸς, κεκορεσμένος, ἐμπεπλησμένος, πεπληρωμένος, κεχορτασμένος. rassasié, soûl.

Χουλιάρα (ἡ ἄλλ. Κουτάλα). » Ζωμήρυσις, ἐτυμήρυσις (διότι μὲ αὐτὴν ἐκένωναν τὴν φάβαν), ἀρυτὴρ, κύκηθρον. || . χουλιάρα τρυπητὴ, ἴδε Τρυπητή. §. χουλιάρα (μεταφορ. ὁ φιλοτάραχος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀναγωγότεροι τῶν χυδαίων Σκατοχούλιαρον ὀνομάζουν. Οἱ παλαιοὶ, φυλάττοντες τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, 'τὸν ὠνόμαζαν) » Κύκηθρον (Ἀριστοφ. Εἰρ. καὶ Ἴωσπ. Ἀρχ. ΙΖ'), ἴδε καὶ Ἀνακατωτούρης.

Χουλιάρι (τὸ ἄλλ. Κουτάλι). » Δοίδυξ, κογλιάριον. cueillère, θ.

Χουλιαριὰ (ἡ ἄλλ. Κουταλιά). » Δοίδυξ (συνεκδοχ.). cueillerée, θ.

Χουλιαρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Δοίδυκι ἀρύττομαι. se servir de cueillère, faire force de cueillère.

Χουνὶ, ἀγγ. » Χώνη. entonnoir.

Χουχουλίζω, ῥ. μετ. » Ἀάζω (Ἀριστοτ. Φυσ. προβλ. ΛΔ'). souffler (chaud).

Χουχούλισμα. »Ἀασμός. souffle (chaud).

Χοχλακίζω, ῥ. ἀμ. » Καχλάζω, παφλάζω, βράσσομαι, ἀναβράσσω. bouillonner.

Χοχλάκισμα. » Καχλασμὸς, βρασμός. bouillonnement, ebouillition.

Χοχλύδι, θαλ., ἴδε Κοχλύδι.

Χράνος, φ. (καίει 'σὰν τὸ ῥεπάνι, καὶ τρώγεται ὡσαύτως). » * Ῥάφυς-υος (ὁ), ἀγρία ῥαφανὶς (Διοσκορ., ὁ ὁποῖος τὴν ὀνομάζει καὶ) Ἀρμορακίαν (λέγων ὅτι ἡ λέξις εἶνε Λατινική). cran ἢ cram (εἶδος τοῦ raifort (sauvage).

Χρεία (ἡ ἀνάγκη τινὸς πράγματος), ἴδε Ἀνάγκη. §. (συνεκδ., διὰ τὸ εὐφημότερον, τὸ μέρος ὅπου ἀποσκευαζόμεθα τὴν κοιλίαν, τὰ ἄλλως Ἀναγκαῖον) » Ἀπόπατος, ἄφοδος (ἡ) (» Ἀφεδὼν μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσι «, Λουκιαν.), ἀφεδευτήριον, εὐμάρεια (»Εἰς εὐμαρίην σκιδνάμεναι «, Ηρόδ.), θῶκος (Θεοφρ.). commodité, garderobe, θ. aisance, privé, retrait, aisement, latrines, θ. πλ. lieux, πλ. || . σηκόνεται (βγαίνει, 'πάγει) πρὸς χρείαν 'του. » Ἐπὶ θῶ(θᾶ)κον ἀνίσταται· » Εἰς ἄφοδον (ἀπόπατον, εὐμάρειαν) πορεύεται. aller à la selle (à la garde-robe, au bassin, à ses affaires, à ses nécessités, à ses besoins). || . (ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν σημασίαν, δὲν μεταχειριζόμεθα σχεδὸν τὴν πρώτην, εἰ μὴ εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:) 'δὲν σ' ἔχω χρείαν ('δέν σε ψηφῶ δηλ., 'δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου)· Τί χρείαν 'τὸν ἔχω κτλ. (πάντοτε δηλ. περιφρονητικῶς καὶ μὲ θυμόν). » Οὐδὲν πρωτιμῶ σου· » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. je n'ai que faire (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de cet homme-là, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

Χρειάζομαι, ῥ. ἀποθ. »Χρήζω, δέω καὶ δέομαι, ἐνδέομαι. j'ai besoin (affaire), il me faut, ἴδε καὶ Θέλω. || . χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλα. » Προσδέομαι. || . διότι λέγει ὅτι 'τοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα (ἢ χρειάζεται ἀκόμην) ἄσπρα. » Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. il a affaire d'argent. || . τίποτε 'δὲν χρειάζεται. » Πάντων ἐσὰν ἀπροσδεής. || . 'δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο πλέον. »Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει(Θκδ.)«. on n'avait plus aucun besoin d'eux. §. (τροπ.) 'τὰ χρειάσθηκε (φρ. ἀντὶ τοῦ, Φοβήθηκε), ἴδε Φοβοῦμαι,

Χρειαζούμενος, η, ον. » Χρειώδης. nécessaire. || . τὰ χρειαζούμενα (πρὸς διατροφὴν, ἐνδυμασίαν κτλ.) τοῦ ἀνθρώπου. » Τὰ ἐπιτήδεια. || . τὰ χρειαζούμενα (διὰ κάθε δουλειάν). » Σκεύη. attirail.

Χρεόνεμαι (κάμνω χρέος, προφ. κοιν. Χρεϊόνουμαι), ῥ. μεσ. »Χρεῶν ἄχθος ὑποδύομαι. s' endetter, contracter des dettes.

Χρέος (τό). »Ὀφειλή, ὀφείλημα, ὄφλημα, ὀφειλόμενον, χρέος (τὸ), δάνειον. dette, θ. || . πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. §. (μεταφρ. ἡ Ὑποχρέωσις, τὸ Ἔργον). »Χρέος (»Ὑπὸ χρεῶν πολιτικῶν«, Πλούτ. Δημοσθ.), καθῆκον, γιγνόμενον. devoir, obligation. || . κάμνω τὸ χρέος μου. » Τὴν ὀφειλὴν ἀποδίδωμι (ἀποτίνω, ἀφσιόομαι). faire son devoir, acquitter sa conscience, s'acquitter d'une dette. || . Ἤδεν ἠξεύρω ἂν ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω πρὸς ἐσένα. » Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι (Ἰσοκρ.) «. || . οἱ πεζοδρόμοι ἔκαμαν τὸ χρέος των. » Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι. ils achevèrent leur taxe (charge).

Χρεωμένος (προφ. κοιν. Χρειωμένος), η, ον. » Ὑπόχρεως. endetté.

Χρεώστης, ἴδε Χρεωφειλέτης.

Χρεωστικά, ἐπ. » Κατ' ὀφειλήν. par obligation.

Χρεωστῶ (προφ. κοιν. Χρουστῶ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὀφείλω. devoir.

Χρεωφειλέτης. » Ὀφειλέτης (ὁ), ὀφειλέτις (ἡ). debiteur; redévable.

Χρηματίζω, ῥ. οὐδ. (Ἄπορον πῶς κατήντησε νὰ σημαίνῃ, μόνον εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸ Εἶμαι, Ὑπάρχω· ἡ χρῆσις δὲ αὕτη δὲν εἶνε νέα, διότι καὶ Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἔχει » Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων), ἴδε Εἶμαι. || λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν (ἐστάθηκεν) ἄνθρωπος προκομμένος. » Λέγεται γενέσθαι σοφὸς ὁ ἀνήρ. || . ἔδωσε τὴν γυναῖκα τοῦ τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μιὰ φορὰ ἄνθρωπός του. »Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.) «. || . ὅσοι χρημάτισάν ποτε εἰς κάμμιαν δημόσιον ὑπηρεσίαν. » Οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι (ὁ αὐτ.) «

Χρηματῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὠφελῶ καὶ

Χρησιμεύω, ῥ. ἀμ. »Ἐπιτήδειός (»Χρήσιμός) εἰμι, χρησιμεύω (Λουκιαν. καὶ Διοσκορ.), συμβάλλομαι. servir, ἴδε καὶ Ὠφελῶ.

Χρήσιμος, η, ον. » Εὔχρηστος, χρήσιμος. utile, bon. §. (συνεκδοχ.) χρήσιμος ἄνθρωπος (ὁ τιμημένος), ἴδε Καλοπίγαρος.

Χριστόψαρον (τὸ Τουρκ. Δουλγκὲρ-μπαλοὺκ), ψ. poisson de Saint Pierre, double-tache, dorée, θ.

Χρονιὰ (ἡ), ἴδε Χρόνος.

Χρονιάριος, η, ον. » Ἐνιαύσιος. qui est d'une année.

Χρονιάτικον (ὁ μισθὸς ἑνὸς χρόνου). »Ἡ ἐπέτειος μισθοφορία. année, θ.

Χρονίζω (γίνομαι ἑνὸς χρόνου), ῥ. οὐδ. »Ἐνιαύσιος γίγνομαι. accomplir (en âge) sa première année.

Χρόνος. » Ἐνιαυτὸς, ἔτος (τὸ), χρόνος (»Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς«, Εὐαγγ.). an, année, θ. || . ἡ νύκτα (ἡ μέρα) εἶνε χρόνος (φρ. διὰ τὰς μεγάλας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἢ τὰς μεγάλας ἡμέρας τοῦ θέρους. Ὁμοιόν τι, νομίζω, ἐννόει καὶ ὁ Θεόκριτος, ὅταν ἔλεγεν, εἰς τὸ ὡραῖόν του εἰδύλλιον τοὺς Ἁλιεῖς) » Χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι (Εἰδ. ΚΑ, 25) «. || . ἡμέρας χαρὰ, καὶ χρόνου λύπη, (Παροιμ.). || . δυὸ (τρεῖς, τέσσερης κτλ.) χρόνοι. » Δί(»Τρί-, »Τετρά-κτλ.)ετες, (δι-,τρι-,τετρα-κτλ.)ετία. || . δυὸ (τριῶν, τεσσάρων κτλ.) χρόνων. »Δι(»Τρι-,»Τετρα κτλ.)ετὴς (ὁ καὶ ἡ). || . κορῶτοι δεκατεσσάρων χρόνων. » Κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν. || . πόσων χρόνων εἶνε; »Ἡλίκος (»Ἡλίκος) ἐστί; || . τριακόσια τάλαντα τὸν χρόνον. » Τριακόσια τάλαντα ἔτους (τοῦ ἔτους, τοῦ ἐνιαυτοῦ) ἑκάστου. par an, annuellement. || . ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον. »Περιπλομένου (»Περιτελλομένου) ἐνιαυτοῦ«, Ὁμ. || . τὸ πρόβατον καὶ τὸ γίδι γεννᾷ εἰς (ἐπάνω εἰς) τὸν χρόνον (ᾧ που γεννηθῇ). » Πρόβατον καὶ αἴξ αὐτοετὲς κύει, » Ἀριστοτ. || . Εἶνε τώρα 27 χρόνοι (ἔχομεν τώρα 27 χρόνους) ἀφοῦ. »Ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, (Λκ.) «. || . εἶνε τώρα δέκα χρόνοι. » Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον (Σοφ.). || . τὸν ἄλλον (τὸν δεύτερον) χρόνον. »Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ· » Τῷ ἐφεξῆς ἔτει. l'année suivante. || . χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρ.), ἴδε Μέ. || . τοῦ χρόνου, (φρ.). » Ἐς νέωτα· » Εἰς ὥρας· » Εἰς ὥρας ἄλλας· » Εἰς ἔτους ὥραν. l'année prochaine. || . ἂν μὴ φτάξῃ τοῦ χρόνου (κακὸν χρόνον νἄχῃ, κτλ.)! (φρ.). » Μὴ ἐς ὥρας ἴοιτο! » Μὴ σὺν ὥρᾳ γένοιτο (Πλουτ.)! » Μὴ ὡρας ἔκοισθε (Ἀριστοφ.)! » Οἰμώζειν, κλαίειν μακρά! (τῆς φρσ. Κακὸν χρόνον νἄχῃ ἀνάλογον νομίζω τὴν εἰς τὸ ἑπόμενον ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ: »Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, Ἐξ ἀλαβαρχίης γραμματικεῦ γέγονεν «, Ἀνθολογ. Παλ. ΙΑ, 383). || . καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου καὶ εἰς

χρόνους πολλοὺς (φρσ. ἀπαραλλάκτως μὲ τοῦ Ὁμήρου τό:) » Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι, » Ἐκ δ' αὖ ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς (Ἴμν. ΚΕ. εἰς Διόνυσ.) ! »Εὐχομένοις ἡμῖν πουλὺ μένοις ἐπ' ἔτος,« Ἐπιγρ. || . 'πάρ' 'τον 'ς τὸ' γάμο' σου 'να σὲ 'πῇ Καὶ τοῦ χρόνου(παροιμ.)! ἴδε Γάμος.

Χρυσάφι (ἀντὶ Χρυσάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Χρυσὸς, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 502. Τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑποκοριστικὸν εἰ τὸ Ξυράφιον καὶ Χωράφιον), μέταλλ., ἴδε Μάλαμμα. §. (συνεκδοχ. ἡ μὲ λεπτότατον χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νῆμα τυλιγμένη κλωστή). » Χρυσόλινον, χρυσόνημα. cannetille, θ. argent filé (τὸ ἄσπρον).

Χρυσῆ (» Τοὺς ἑκτέρῳ χρωσθέντας ὥσπερ χρυσίῳ «, Σουΐδ.), πάθ., ἴδε Κιτρινάδα.

Χρυσίζω, ῥ. ἀμ. » Χρυσίζω, χρυσαυγέω.

Χρυσοδεμένος, η, ον. » Χρυσένδετος, χρυσοδετος. (bague) montée en or.

Χρυσοκάνθαρος (ἡ ἄλλ. Ζῆνα καὶ Χρυσίτσα), ἔντ. » Μηλολόν(λάν)θη (» Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντὶδ' εἰς τὸν ἀέρα, » Αἰνοδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδὸς «, Ἀριστοφ. Νεφ.), χρυσομηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος. hanneton (de couleur d'or).

Χρυσοκεντημένος, η, ον. »Χρυσόπαστος, *χρυσοποίκιλτος, διάχρυσος. brodé en or.

Χρυσόμυιγα, ἔντ. (ἰατρ.). » Κανθαρίς. cantharide, θ (διαφ. τοῦ) émeraudine, θ.

Χρυσόνω, ῥ. μετ. »Χρυσόω. dorer.

Χρυσόξυλον, φ. » Θάψος, θαψία. fustet.

Χρυσὸς (ὁ χρυσοκεντημένος ἢ μαλαιματοκαπνισμένος), ὴ, ὸν. » Χρυσοῦς, διάχρυσος, χρυσοδαφὴς, χρυσοφαὴς, χρυσοκολλητος, χρυσόπαστος, χρυσοϋφὴς, χρυσούφαντος. doré. || .χρυσὸς ἄμμος.» Χρυσῖτις (ἄμμος, ψάμμος)· » Ψῆγμα χρυσοῦ.

Χρυσόφα (καὶ κατὰ συγκ. Ξόφα), 'ψ. » Χρύσοφρυς, χρυσῶπις, χρυσωπός. dorade, θ.

Χρυσοχὸς(ὁ Τουρκ Κουγιουμτζῆς,προφ. κοιν. Χρυσικὸς, ἐκ τοῦ) »Χρυσοχόος, χρυσουργός. orfèvre.

Χτένι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ., ἴδε Κτένι κτλ.

'Χτικιὸ' (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), πάθ., ἴδε 'Κτικιὸ' κτλ.

Χυλόνω, ῥ. μετ. » Χυλόω(-ίζω), διαζωμεύω. émulsionner. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χυλόομαι, διαζωμεύομαι.

Χυλόπηττα (προφ. καὶ Χυλοπήττα), εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ζυμάρι τριμμένον, ὅπου βάλλουν,ἀφ' οὗ βράσοι, καὶ ὀλίγον κρασί. Ὁμοιάζει μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρτολάγανον, (ἢ τὴν) φυστὴν μάζαν(καὶ πιθανώτ. μὲ τον Ὁμηρ.) κυκεῶνα. espèce de met.

Χυλός. »Χυλὸς, χύλωμα. émulsion.

Χύλωμα (ἡ κατάστασις πράγματος χυλωμένου). » Χύλωσις, χυλισμός. émulsion, chylification (ἐπιστημ.).

Χυλωμένος, η, ον. » Διεφθος, διεζωμευμένος, ἐτνηρός . bien bouilli , cuit jusqu' à l' émulsion.

Χύνω, ῥ. μετ. » Χέω, ἐκ(ἀπο)χέω. verser, répandre ; épancher ; distiller. || . κάθε δύο 'μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερὸ' καὶ βάλεις ἄλλο. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι (Διοσκορ.)«. || . ἕνα νερὸ 'να χύνεται καὶ ἄλλο 'να βάλλεται, 'ως οὗ 'να πλυθῇ καλά. » Τοῦ μὲν ἀποχεμένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, μέχρις ἂν πλυθῇ καλῶς (ὁ αὐτ.) «. || . χύνω νίψιμον. » Παραχέω. donner (verser) à laver. || . 'τοῦ ἔχυσαν 'ς τὸ στόμα μολύβι (ἀσήμ. κτλ.). » Μολίβδον εἰς τὸ στόμα ἐνετηξαν.

§. χύνω σπυριά. » Ἐλκύδρια ἐκθύειν.

§. χύνω μέταλλα, ἴδε Λυόνω. || . χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. » Χωνεύω. mouler. || . χύνω κεριά. » Κηροχυτέω. || . χύνομαι,ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἐκρέω, ἐκχέομαι. couler, s'écouler. || . (ὁ Δούναβις) χύνεται 'ς τὴ' Μαύρη' θάλασσα'. » Ἔξεισιν (» Διέξεισιν, » Ἐμ[» Εἰσ-, »Ἐκ] βάλλει, » Ἐκδίδωσιν, »Ἐξερεύγεται, » Τὸν εἴσρουν ποιεῖται) εἰς τὸν Πόντον. il se jete (se décharge, s'embouche) dans. || χύθηκαν τὰ 'μμάτιά 'του (καὶ καταχρ.) τὸ φῶς 'του. » Διερρύησαν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. || . χύθηκαν τὰ μαλλιά 'του κτλ., ἴδε Πέφτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ Ὁρμῶ), ἴδε Ὁρμῶ καὶ Τινάζομαι. || . χύνομαι ἐπάνω τινὸς καὶ τὸν Ἀγκαλιάζω. » Ἀμφιχέομαι (» Ἀμφιχυθεὶς πατέρα Ὀδ. Ω)· » Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιχέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα (Οδ. Χ)«.

Χύσιμον. » Χύσις, ἔκχυσις. l'action de répandre (verser, §. s'écouler, etc). §. χύσιμον μετάλλου, ἴδε Λυώσιμον.

Χύσις (τὸ ῥίψιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ φουρτούνας), ναυτ. »Ἐκβολή. jet. || . ἔκαμαν χύσιν. »Ἐξέβαλον, ἀπεσκεύασαν, ἀπεφορτίσαντο. || . ἔξω μόνον ὅταν ὅλοι κοινῶς οἱ συνταξειδιῶται ἀποφασίσουν 'να κάμουν χύσιν. » Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται (Δημοσθ.) « .

Χυτὸς (κυρ. διὰ τὰ μετάλλινα σκεύη,

πρὸς διαφορὰν τοῦ Τορνευτός), ή, όν. » Χωνευτός. de fonte, moulé.

Χῶμα (τὸ). » Χοῦς-οὸς (ὁ), γῆ. terre.

Χωματένιος, α, ον. » Πήλινος, ὀστράκινος, κεράμεος καὶ κεραμεοῦς. de terre, fait de terre.

Χωματίδα, ἡ. » Ψαμα(μμα)θίς. espèce de poisson.

Χώνευσις (προφ. κοιν. Χώνεψι). » Πέψις, διαφόρησις. digestion.

Χωνευτικὸς (ὁ βοηθῶν τὴν χώνευσιν), ή, όν. » Διαφορητικός. digestif.

Χωνεύω, ῥ. μετ. » Διαπονέω (» Διαφορέω) τὴν τροφὴν, πέπτω καὶ πεττω(-σσω), καταπέπτω, χωνεύω. digérer.

Χώνω, ῥ. μετ., ἴδε Μπήγω καὶ Στρυμώνω. ||. χώνω εἰς τὰ πλάγια. » Παραδύω, παρεμβύω. fourrer. §. (μεταφορ.). » Παρενείρω, παρεντίθημι. glisser, insinuer, couler doucement. §. insérer(κυρ. εἰς βιβλίον κτλ.). ||. χώνω (ἀντὶ τοῦ Θάπτω) εἰς τὴν γῆν χρήματα κτλ., ἴδε Παραχώνω. ||. χώνομαι, ῥ. μέσ. » Εἰσδύνω, ἐν (εἰσ-, ὑπο)δύομαι, διαδύνω(-ομαι).(κατάδυμαι ἄχρ., ὅθεν τὸ) κατέδυν. s'enfoncer, s'introduire, ἴδε καὶ Τρυπώνω. ||. καὶ ἐπειδὴ χώθηκεν ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ βαθειά. » Καταδύσης τῆς αἰχμῆς εἰς βάθος (Πλουτ.) «. ||. τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ στῆθος, ὥστε ἐχώθη τὸ κοντάρι δύο δάκτυλα. » Ἐξακοντίσας δ' ἐπ' αὐτὸν, ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον, « Ξεν. ||. ἕνα ξύλο', χωμένο βαθειὰ μέσ' 's τὴς στάχτη'. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκὸς (Πλουτ.) «. ||. χωνέτας ἀπ' τὴ 'ντροπή 'του 'ς τὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζαριοῦ. » Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς (Λουκιαν.) «. §. χώνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀναμιγνύομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ὑποθέσεις 'ποῦ δέν με ἀνήκουν). » Παρενείρω (» Παρεισφέρω) ἐμαυτὸν, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι. s'insinuer (se mêler, se couler; s'ingérer, se fourrer, fourrer son nez, se glisser) dans. ||. παντοῦ χώνεται. » Εἰς πάντα παρενείρων ἑαυτόν. se mêlant de tout.

Χώρα (ὁ Τουρκ. Κασαμπᾶς). » Κώμη, κωμόπολις (νεώτ.), πολίχνη, πολίχνιον. bourg, bourgade, θ. gros village.

Χωρατᾶς. » Παιδιὰ, ἀστεϊσμὸς, ἀστειολογία, σκῶμμα, χλευασμὸς, εὐτραπελία. badinage, raillerie, θ. petit mot (pour rire). ||. χωρατᾶς (ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος). » Βωμολοχία. turlupinade, θ. scurrilité.

Χωρατατζῆς. » Χαρίεις, ἀστεῖος, ἀστειολόγος, σκώπτης, εὐτράπελος, παιγνιήμων, φιλοπαίγμων. badin, railleur, enjoué. ||. χωρατατζῆς ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος. » Βωμολόχος, φορτικός. turlupin.

Χωρατεύω, ῥ. ἀμ. » Παίζω, χαριεντίζομαι, ἀστεΐζομαι, σκώπτω, εὐτραπελεύομαι. badiner, plaisanter, railler, dire le petit mot pour rire. ||. χωρατεύω ἄνοστα καὶ ἀδιάντροπα » Βωμολοχίᾳ χρῶμαι. turlupiner. ||. χωρατεύεις (φρ.)! » Παίζεις ἔχων. vous plaisantez, ἴδε καὶ Ὅλος.

Χωραφάκι. » Γήδιον, χωρίδιον, χωρίον. petit champ.

Χωράφι (Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.). » Ἀγρὸς, ἄρουρα, χώρα, χωρίον. champ. ||. χωράφι σπαρμένον. » Λήϊον. champ semé.

Χώρια, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωριανὸς (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ή, όν. » Κωμήτης (ὁ), κωμῆτις (ἡ), ἀγρότης, ἄγροικος, ἀγροδίαιτος. paysan, campagnard, villageois, manant. §. (ὁ ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον καταγόμενος). » Δημότης, ἴδε καὶ Ἐντόπιος, καὶ Συμπατριώτης καὶ Συντοπίτης.

Χωριάτης (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), -ισσα. » Χωρίτης (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), ἴδε Χωριανός. §. (συνεκδ. ὁ ἀπολίτευτος καὶ βάρβαρος τὰ ἤθη καὶ τὸν τρόπον). » Ἀγροῖκος, σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, σόλοικος, σόλοικος τὸν τρόπον. grossier, rustre, rustaud, incivil, impoli, lourdaut, manant, ἴδε καὶ Ἄπρακτος.

Χωριατιὰ (κάνωμ ἢ λέγω χωριάτικες). » Τὸ τῶν τρόπων ἀγροῖκον (σόλοικον, ἀπειρόκαλον), ἀπειροκαλία, ἀγροικία. grossièreté, rusticité, impolitesse, incivilité.

Χωριάτικα (κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν χωρικῶν), ἐπ. » Χωρικῶς, χωριτικῶς (» Οὐκ ἐν [illegible], ἀλλὰ χωριτικῶς «, Ξενοφ. Κυροπ. [illegible]), ἀγροικικῶς. rustiquement, à la paysanne. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Ἀπολίτευτα, Βάρβαρα). » Σκαιῶς ἰταμῶς, ἀποτόμως. grossièrement, impoliment, incivilement.

Χωριάτικος, η, ον. » Χωριτικὸς, ἀγροικικός, ἀγροτικός. rustique, champêtre.

Χωρίζω, ῥ. μετ. » [illegible], διΐστημι καὶ διϊστάνω, διακρίνω, διορίζω, διείργω, διαζεύγνυμι, [illegible], διαλύω, διαστέλλω, διαζευγνύω(-υμι) χωρὶς τίθημι(-εμαι), χωρίζω, μερίζω. séparer; diviser, disjoindre; partager. ||. ἦλθε 'σ' ἀνάμεσα 'ς τοὺς δυό μας, ἵνα μᾶς χωρίσῃ. » Κατ-

»κλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ (Πλάτ. Συμποσ.) «. || . τὸ στενὸν ὅ,που χωρίζει τὴν Σικελίαν. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. || . (τὸ) περιβόλι (εἶναι) χωρισμένον μὲ φυτὰ (μὲ δρόμους). » Λειμὼν φυτοῖς (δ-δοῖς) διειλημμένος (Λουκιαν.)«. || . τὸ νησὶ χωρίζετκι ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν μὲ ἕνα στενὸν πέρασμα. » Βραχεῖ πορῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος. || . χωρίζω ἀνδρόγυνον. »Διαζευγνύω(-υμι), διαλύω τὸν γάμον, χωρίζω (Εὐαγγ.). dissoudre (rompre) le mariage, séparer. || . ὁ ἄνδρας χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὴν γυναῖκά 'του. » Ἀπολύει, ἀποπέμπεται. répudier. || . ἡ γυναῖκα χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὸν ἄνδρα 'της. »Ἀπολείπει, χωρίζεται (» Ἡ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη χρόνοις πολλοῖς «, Πλθ.). divorcer. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Διίσταμαι, διείργομαι, χωρίζομαι, δίχα γίγνομαι (» Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται «, Ξεν. Παιδ. Η). se séparer, se diviser, ἴδε καὶ Ξεχωρίζω. || . χωρὶς 'να 'τους χωρίσῃ κάνεἰς, αὐτοὶ χώρισαν μόνοι 'τους. » Οὐδενὸς διαλύοντος, αὐτοὶ διέστησαν. || . ἡ θάλασσα σχίσθηκε καὶ χώρισεν. » Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διίσταται «.

Χωριόν. » Δῆμος, χωρίον, κώμιον. village. || . ἀπὸ τί (ποιὸ) χωριὸ εἶνε; »Πόθεν δημοτεύσιτο ;

Χωριουδάκι. » Χωρίδιον. hameau.

Χωρὶς (τὸ ἄλλ. Δίχως), ἐπ. »Ἄνευ, χωρὶς, δίχα καὶ ἄτερ (ποιητ.). sans. || .χωρὶς κἀμμίαν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως. || . χωρὶς κόπον. » Ἀπονητὶ, ἀκονιτὶ, ἀκόπως. sans peine. || .χωρὶς κρότον. »Ἀψοφητί. || . χωρὶς ἀνασασμὸν, ἴδε Μονορρόῦφι. || . χωρὶς ἄλλο, ἴδε Ἀναμφιβόλως. || . χωρὶς πληρωμὴν, ἴδε Χόρισμα. || . χωρὶς ἀργοπορίαν. » Ἀμελλητί. sans délai. || . χωρὶς λύπην, ἴδε Ἀλύπητα. || . πέρασε χωρὶς 'να γευματίσῃ οὔτε 'να δειπνήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. »Διηυερεῦσαι ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον. || . χωρὶς 'να γελάσῃ, ἴδε Γελῶ. || . χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ, ἴδε Νοιώθω. || . χωρὶς 'να γυρίσῃ ('να ἰδῇ) 'πίσω 'του (φρ.). » Ἀμεταστρεπτί. sans regarder derrière soi. || . χωρὶς 'να χυθῇ αἷμα, (καὶ τροπ.) χωρὶς 'να 'ματώσῃ ἀνθρώπου μύτη. » Ἀναιμωτί. sans coup férir.

Χωρισιὰ (ἀνδρογύνου κυρ.). »Διάζευξις, ἀπόλειψις (ὡς ἐκ μέρους τῆς γυναικός). divorce, séparation, dissolution du mariage.

Χώρισμα. » Διαίρεσις, διορισμὸς, διαστολὴ, χώρισις, χωρισμὸς, διάλυσις. séparation; division. || . χώρισμα ἀνδρογύνου, ἴδε Χωρισιά. §. χώρισμα (συνεκδοχ. τὸ χωρισμένον μέρος τοῦ) 'σπιτιοῦ (τὸ Ἰταλ. Ἀππαρταμέντο). » Δίαιτα. appartement.

Χωριστὰ, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωρίστρα (τὸ φυσικὸν ἢ τεχνητὸν χώρισμα τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Λύσωμα καὶ Λύσωσις (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α', 7). raie, θ.

Χωρῶ, ῥ. ἀμ. » Χωρέω (»Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις «, Θουκ. Β'), δέχομαι. tenir, contenir. || . τὸ μόδι χωρεῖ 84 σοινίκια. » Μέδιμνος χωρεῖ χοίνικας ὀγδοήκοντα τέσσαρας (Ἀρρ.)«. || . διότι μόλις τότε 'να σᾶς χωρέσῃ τὸ πλοῖον. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον (Λουκιαν.) «. || . 'Δὲν 'τὸν χωρεῖ τὸ 'σπίτι (ἢ) 'δὲν χωρεῖ 'ς τὰ ροῦχά 'του (ἀπὸ τὴν χαρά 'του δηλ.), (φρ. τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Δημοσθ. κατὰ Μειδίου). » Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ» Παντοῖος ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενος (Λουκιαν.) «. il ne peut se contenir.

Χωσιά, ἴδε Καρτέρι.

Χώσιμον, ἴδε Ἐμπήξιμον.

Ψ.

Ψ, ψ, τὸ εἰκοστὸν - τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ξ: » Ῥίψω-ῥῖξω, κτλ.

Ψάθα. » Ψίαθος (ὁ καὶ ἡ), ῥιψ-ιπὸς(ὁ) (Ὁ Στράβων [Ιζ'.] 'τα ἀναφέρει ὡς διαφέροντα: » Καὶ ἰτιὰ δὲ ποιοῦνται καλάμινα, ψιάθους, ἢ ῥιψὶ παραπλήσια«), φορμός. natte, θ. || . πλέκουν δὲ ἀπὸ τὴν ῥάπην καὶ ψάθαις καὶ φορέμματα καὶ σχοινιά. » Καὶ ἐκ τῆς βί(βύ)βλου ψιάθους τε πλέκουσι καὶ ἐσθῆτας καὶ σχοινία (Θεοφρ.)«.

§. (συνεκδοχ. εἶδος μέτρου χωρητικότητος διὰ τὰ στερεὰ, ἀπαράλλακτον καθὼς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ) » Φορμὸς (.Ἤτον ἐμποδισμένον 'ν' ἀγοράζῃ ὁ πολίτης περισσότερον ἀπὸ πενῆντα φορμῶν σιτάρι, ἴδε Λυσ.).

Ψαθένιος, α, ον. » Ψιάθου πεποιημένος. fait de natte.

Ψαθί, φ. (μὲ αὐτὸ γεμίζουν τὰ σαμάρια). » Βούτομον, ἴδε καὶ παραδ. Παπύρι καὶ Ράπη.

Ψαθοῦρι (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ) »Ψαθούριον. petit-chou, craquelin, ἴδε καὶ Λαγάνι.

Ψάκι (τὸ), φ., ἴδε Ψιάκι.

Ψαλίδα (τὸ γυριστὸν μέρος τινῶν φυτῶν, καθὼς τῆς Ἀμπέλου, μὲ τὸ ὁποῖον σκαλόνουν εἰς τὰ πλησίον σώματα). » Ἕλιξ (ἡ), βόστρυχος. vrilles, θ. πλ. pille (ἰδιαιτ. τῆς ἀμπέλου), θ. filet (de vigne).

§. (εἶδος ἐντόμου). »Ψαλίς. forficule. §. (μέρος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοίχου, ὁ Τουρκ. Παγιαντᾶς), ἴδε Ζευτό.

Ψαλίδι, ἐργ. (ἐκ τοῦ) »Ψαλίδιον (ὑποκορ. τοῦ)Ψαλὶς ἰδος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) αἱ ψαλίδες, μαχαιρίδες, διπλῆ μάχαιρα. ciseaux, πλ. forces (κυρ. τὸ ῥαπταδικον), θ. πλ.

Ψαλιδίζω, ῥ. μετ. » Ψαλίζω. rogner, entamer avec les ciseaux.

Ψαλίδισμα. » Ψαλισμός. l' action de rogner (couper) avec les ciseaux.

Ψαλιδοκέρι, ἐργ., ἴδε Κηροψάλιδον.

Ψαλιδόξυλον (τὸ πλαγινὸν ξύλον τῆς στέγης), ἴδε Ζευτό.

Ψάλλω, ῥ. μετ. » Ψάλλω (κυρ. Ἐγγίζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, Γαλλ. toucher), ᾄδω. chanter.

Ψάλσιμον. » Ὠδὴ, ψαλμῳδία. chant.

Ψάλτης. » Ψάλτης, ψάλλων, ψαλμῳδὸς, μουσουργός. chantre.

Ψαλτικὴ (ἡ τέχνη). » Μουσική. musique, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ βιβλίον ὅ, που περιέχει τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς). » Ψαλτήριον. recueil des chants.

Ψάνη (ἀντὶ Ἐψάνη, σιτάρι χλωρὸν καυσαλισμένον). du bled grillé.

Ψαράδικος, η, ον. » Ἁλιευτικός. de pêcheur.

Ψαράκι. » Ἰχθύδιον. petit poisson.

Ψαρᾶς. »Ἁλιεὺς (ἐκεῖνος ὅ,που τὰ πιάνει). pêcheur. §. » Ἰχθυοπώλης (ἐκεῖνος ποῦ τὰ πωλεῖ). poissonnier. §. (γένος πουλιῶν), ἴδε Ψαροπούλι.

Ψάρεμα. » Ἁλεία, ἁλιεία. pêche, θ.

Ψαρεύω, ῥ. μετ. » Ἁλιεύω, ἀγρεύω. pêcher. §. (μεταφορ. δοκιμάζω τὴν διάθεσιν, ἢ ἀνιχνεύω τοὺς σκοποὺς τινος ἀπὸ τῶν λόγων του). » Διαπειρόομαι (Πλατ. Νομ. Ιά), ἀποπειράομαι τῆς γνώμης (Ἀριστοφ. Πλ.). sonder.

Ψάρι (ἐκ τοῦ) »Ὀψάριον (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε κάθε προσφάγιον), ἰχθὺς γένος (ὁ). poisson. || (ἡ λίμνη, ὁ ποταμὸς, ὁ κέρφος) ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ ψάρια καὶ θαλασσινά. »Σφόδρα εὐψεῖ· »Εὐοψοτάτη ἐστίν. il est très poissoneux.

Ψαρική. »Ἰχθυηρὰ βρώματα. du poisson (servi à table).

Ψαροβότανον, φ. (οἱ σπόροι του ζαλίζουν τὰ ψάρια). » Μηνόσπερμον. coques du Levant, baies des Indes, ménisperme.

Ψαρογέννης (ὁ ἄλλ. Ψαρός). » Μιξοπόλιος, μεσαι(σο)πόλιος. grison, ἴδε καὶ Μεσόκοπος.

Ψαροκάϊκον. » Ἁλιὰς-άδος (ἡ), ἐπακτρὶς (ἡ Τράττα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ τὴν σήμερον, καὶ πρὸς πειρατείαν. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο) » Γρηπαρία (» Μετὰ κατέργου καὶ ἑνὸς γρηπαρίας«,Εὐγεν.ἐγκ. Τραπεζουντ.). barque de pêcheur.

Ψαροκόκκαλον. » Ἄκανθα (ἰχθύος). arête, θ.

Ψαρόκολλα. » Ἰχθυοκόλλα (Διοσκορ.). colle de poisson, θ.

Ψαροκόφινον, ἴδε Κύρτος.

Ψαρολόγος, π., ἴδε Βουταναριά.

Ψαροπάζαρον (τὸ Τουρκ. Μπαλουκ-παζάρι). » Ἰχθυοπωλεῖον (καὶ Ἀττικῶς οἱ) ἰχθῦς (» Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν «, Ἀλεξις παρ' Ἀθηναίῳ. » Πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας «, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Θ', 43. Καθὼς ἔλεγον καὶ Κρόμυα ἀντὶ Κρομυοπώλια, καὶ Χύτραι ἀντὶ Χυτροπωλεῖα, κτλ.). poissonnerie, halle (marché) aux poissons.

Ψαροπούλι (λέξις γενικὴ δι' ὅλα τὰ θαλασσοπούλια, ἰδιαιτ. ὅμως ἡ) » Ἀλκυὼν (ἡ ὁ) κήξ καὶ (κατὰ διάλυσιν) κήϋξ. alcyon. §. marin (martinet) pêcheur, pivert d'eau, vivement (καὶ πλῆθος ἄλλα ὀνόματα), ἴδε καὶ Σουσουράδα.

Ψαρὸς (ὁ ἀσπρόμαυρος ᾖσαν τὸ ᾽ψαρῶνι, ὁ ἀλλ. Γρίζος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Grivo, Gris, καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντ. Κιχλάτος), ἡ, όν. » Ψαρὸς (Ἀριστοτ. ΖΘ'). gris. || ἄλογον ψαρὸν (τὸ Τουρκ. Κχίρικον, ἢ Σιτσὰν-χιρ, ἢ Δερὶρ-κχιρί). » Κιλλιος (ἵππος). (cheval) pie, souris, étourneau.

Ψαροφάγος, π. » Ἐρωδιός. héron.

Ψαρῶνι (τὸ ἄλλ. Μαυροπούλι), π. »Ψάρ-αρος καὶ Ψὴρ πρὸς (ὁ), étourneau, sansonnet.

Ψαρωσύνη (ἡ τέχνη τοῦ ᾽ψαρᾶ). » Ἁλιευτική. l'art du pêcheur.

Ψασσόχορτον (κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου Stackhouse, τὸ)φυτ. » Πράσιον. marrube.

Ψαγνάδι (τὸ ψαγνὸν τοῦ κρέατος), poulpe, θ.

Ψαχνὸς (ἐκ τοῦ Ψαχνός. » Ἰχθύας τοὺς εὐσάρκους, τοὺς οὔτε πίονας, οὔτε ψαχνούς«, Γλωσσάρ. παρὰ Δουκαγγ.), ἡ, όν. »Ψατα(θυ)ρὸς (Γαλην. προρρ.). poulpeux.

Ψάχω (ἐκ τοῦ ·Ψήχω ἢ Ψάω ἢ Ψεύω, ῥ. μετ., ἴδε Παπατσώκαὶ Σκαλιζῶ.

Ψεγάδι (τὸ Τουρκ. Κουσούρι), ἴδε Ἐλάττωμα.

Ψείρα (ἀντὶ Φθεῖρα), ἔντ. » Φθειρ-ειρὸς (ὁ). pou, vermine, θ. || . ψεῖρα τοῦ στάριοῦ κτλ., ἴδε Δοῦβες.

Ψειριάζω, ῥ. ἀμ. » Φθειρίω (-ίζω). être (devenir) pouilleux, se remplir (avoir) des poux.

Ψειριάρης, α, ικον. » Φθειρᾶς, φθειροκομίδης (Πούχ.). pouilleux, dévoré par la vermine.

Ψειριάρα. » Φθειρίασις (μορ. τὸ πάθος). l'état d'un pouilleux.

Ψειρίζω, ῥ. μετ. » Φθειρίζω, τοὺς φθεῖρας ἐκλέγομαι. épouiller; éplucher.

Ψείρισμα. » Φθειρισμὸς, τὸ φθειρίζειν ἢ φθειρίζεσθαι. l'action d'épouiller.

Ψειροβότανον, ῥ., ἴδε Ἀγριοταφίδα.

Ψεῦμα (τὸ) (ἀντὶ) » Ψεῦμα. » Ψεῦδος (τὸ), ψευδολογία. mensonge, ἴδε καὶ Ψευτιά. || . λέγω ψεύματα. » Ψευδοματ, ψευδολογέω. mentir. || . Δὲν λέγω ψεύματα. » Ἀψευδέω, ἀψευδῶ. || . μὲ φαίνεται ᾽σὰν ψέμματα (φρ. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων, ἀπερίλλακτος μὲ τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1167) » Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσθαι«. || . (τὸ πλ.) ψέμματα, ἀντὶ ἐπιρ. (καθὼς καὶ ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τὸ ἑνικόν: » Οὔτι ψεῦδος ἐνὶς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. Ι, 125) » Ψευδῶς. faussement.

Ψέμματα, ἐπ., ἴδε τὸ προηγ.

Ψεύτης (ὁ λέγων ψεύματα), τρα, ικον. » Ψεύστης. menteur. || . ἐβγάλω τινὰ ψεύστην. » Ψευδόμενον ἐξελέγχω τινὰ, ἐλέγχω. donner un démenti à. §. (ὁ ἀπατῶν). » Δόλιος, φέναξ, πλάνος, γόης, σοφιστής. trompeur, imposteur. || . νέος ψεύτης, γέρος κλέφτης (Παροιμ.). qui commence à mentir, finira par ravir.

Ψευτιά. »Ψεῦδος (τὸ). fausseté, menterie. §. » Δόλος, ἀπάτη, φενακισμὸς, πλάσμα, σόφισμα. fraude, tromperie, imposture, θ.

Ψεύτικος, ικη, ικον. » Ψευδὴς, ψευδόμενος, ἐπίπλαστος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. faux-aussi. §. » Σκευαστὸς, χειροποίητος: artificiel, factice, θ. || . κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. » Παραποιεῖν σφραγῖδα(Θουκ.)«. contrefaire le cachet (seing) de quelqun. || . κάμνω ψεύτικην ὑπογραφήν. » Πλασιογραφέω. contrefaire la signature de quelqun, faire un faux. || . μὲ ψεύτικην φιλίαν. » Μετὰ φιλικοῦ πλάσματος (Γρηγ.)«.

Ψευτοδουλειά. »Ψευδεργία (Κλμ. Ἀλξ.).

Ψευτομάρτυρας (ὁ). » Ψευδομάρτυς (-υρ). faux témoin.

Ψευτομαρτυρία. »Ψευδομαρτυρία. faux témoignage

Ψευτομαρτυρῶ, ῥ.ἀμ. »Ψευδομαρτυρίω. déposer faux, porter un faux témoignage

Ψηκτρὶ (τὸ Τουρκ.Κασαί), ἐργ., ἴδε Ξύστρα.

Ψηλὰ (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἐπ., ἴδε Ὑψηλὰ κτλ.

Ψηλάφισμα (μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις). »Ἀκριβολογία. recherche (examen) rigoureux (minutieux).

Ψηλαφίζω ((μεταφ. Πολυεξετάζω), ῥ. Ψηλαφῶ) μετ. »Διασκοπεύω, δι(ἐξ)ουσιάζω, ἀκριβολογέομαι. examiner rigoureusement (scrupuleusement).

Ψηλόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀψηλόνω.

Ψήλωμα (μέρος γῆς ὑπερῖχον). »Γεώλοφος, γήλοφος, γεωλοφία, ἀνάστημα (ἐπ᾽ ἀνάστημα) γῆς, κολώνη καὶ κολωνός. hauteur, θ. éminence, élevation.

Ψημένος (μεταφ. ὁ ἔμπειρος τῆς δουλειᾶς), η, ον, ἴδε Τριμμένος, (μετοχ. τοῦ Ψήνω, ῥ. μετ. »Ὀπτάω. cuire; rôtir. || . ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. » Πνίγω (ἐν κριβάνῳ). || . ψήνω ᾽ς τὴ γρόβολη, ἴδε Νόβολη. || . Ψημένος καλὰ, ἴδε Καλοψημένος.

Ψησὶ, ᾽ψ. » Ψῆττα καὶ ψῆσσα. Κίθαρος. limande, θ. carrelet, plie (τὸ μεγάλον), θ.

Ψήσιμον. » Ὀπτησις. cuisson, θ. cuite (κυρ. ἀσβέστου, κεραμιδιῶν κτλ.), θ.

Ψητὸς (ἀντὶ) »Ἐψητὸς (κυρ. ὁ βραζός), ἡ, όν. » Ὀπτός. cuit, rôti. || . κρεας ᾽ψητὸν (τὸ Τουρκ. Κερπάπι). »Ὀπτὰ (»Ἑψητὰ) κρέα. rôti, rot.

Ψηφὶ (τοῦ ἀλφαβήτου). »Γράμμα, στοιχεῖον, χαρακτήρ. lettre, θ. caractère. §. (εἶδος ζωγραφιᾶς ἀπὸ λεπτότατα ποικίλα πετραδάκια). » Ψηφωτὸν, ψηφιδωτὸν, ψηφοθέτημα,(καὶ παρὰ τῶν Βυζαν.) μουσεῖον (opus musivam, ὅθεν τὸ Γαλλ.) mosaïque.

Ψηφῶ (τὸ ἀλλ. Ἀγγαριάζω καὶ Μετρῶ),

ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ) » Ψηφίζω ἢ Ψηφάω (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσυχ., σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Φροντίζω), λογίζομαι. faire cas, compter. ||. ᾽δὲν ψηφῶ (᾽δὲν μετρῶ, ᾽δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, ᾽δὲν λυποῦμαι). » Ἀφειδέω. faire peu de cas, ne pas ménager, prodiguer. ||. ᾽δὲν ψηφῶ (᾽δὲν φοβοῦμαι). » Παρ᾽ οὐδὲν (» Ἐν οὐνὶ λόγῳ) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι· Οὐδ᾽ ἡντινοῦν ποιοῦμαι πρόνοιαν· ὀλιγωρέω, καταφρονέω. braver, affronter, ne faire aucun cas. ||. ποιός σε ψηφᾷ διὰ ἄνθρωπον; (ἢ ἁπλῶς) ποιός σε ψηφᾷ; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡροδ.); » Ἤδη δὲ καὶ σοῦ τις λόγος; faire (tenir) compte de, ne faire aucun cas.

Ψηχάλα (ἡ ψιλὴ βροχή). » Ψεκὰς (καὶ ἀρχαιότερα) Ψακάς. pluie fine, bruine, θ.

Ψηχαλίζω (ἀντὶ Ψεκαλίζω), ῥ. ἀμ. (τριτοπροσ.) » Ψεκάζω. bruiner.

Ψιάκι (τὸ ἄλλ. Στριγγλοβότανον), φ. (φαρμ.). » Ἀκόνιτον. aconit (bleu), napal.

᾽Ψίδι (τὸ ἐπάνω τῶν παπουτσιῶν κτλ., ἴσως ἀπὸ τοῦ Ὀψίδιον ἢ Ἀψίδιον.). » Κεφαλὶς, γλῶσσα (» Τῶν φλυάρων, καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων, ... μόνη ἡ γλῶσσα περιλείπεται «, Κλήμ. Ἀλεξ.). empeigne, θ.

Ψιλὰ, ἐπ., ἴδε Λεπτά. ||. ᾽τὸ λιανίζεις ψιλὰ-ψιλὰ. » Κατακόψας δὲ εἰς λεπτά. vous le hachez menu.

Ψιλάδα. » Λεπτότης. finesse, tenuité.

Ψιλαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Λεπταίνω.

Ψίλεμμα. » Λέπτυνσις, λεπτυσμός. l'action d'amincir (rendre fin, mince).

Ψιλογραμμένος, η, ον. » Λεπτόγραφος, λεπτόγραμμος. écrit (tracé) en très petits caractères.

Ψιλοδουλειά. » Λεπτουργία, τορεία, τόρευμα, τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. finesse (delicatesse) du travail, travail bien soigné.

Ψιλοδουλεμμένος, η, ον. » Περιττῶς εἰργασμένος, λεπτουργής. délicatement travaillé, fort étudié.

Ψιλοκοπανισμένος, η, ον. » Λεῖος κεκομμένος (τετριμμένος). broyé menu.

Ψιλολογία (ἡ ὑπερβολικὴ παρατήρησις καὶ ἀκρίβεια, εἴτε εἰς τὸ λέγειν, εἴτε εἰς τὸ πράττειν). » Τὸ περιττὸν καὶ λίαν ἀπηκριβωμένον καὶ δι᾽ ὄνυχος, τὸ λεγόμενον· » Λεπτολογία. §. » Εὐρεσιλογία. subtilité. §. argutie.

Ψιλὸς, ὴ, όν. » Λεπτὸς, λεπτομερὴς, λεπτοφυὴς, λεπτόνητος, λεπτοϋφής. menu; fin; mince; délié, ἴδε καὶ Λιγνός ||. ψιλὴ βροχὴ, ἴδε Ψηχάλα. ||. ψιλὴ φωνή. » Ἰσχνή. grêle. ||. ψιλὸ᾽ κόσκινο᾽, ἴδε Κόσκινον. ||. ψιλὴ μονέδα, ψιλὰ ἄσπρα, (καὶ μονολ.) ψιλοπαραδιά. » Κέρμα, κερμάτιον. de la menue monnaie.

Ψίχα (τοῦ ψωμιοῦ). » Ψίξ-ιχὸς (ὁ καὶ ἡ), ἄρτου τὸ ἔσωθεν. mie, θ. ||. ψίχα (τὸ μέσα ἡ ἄλλ. καρδιὰ μερικῶν δένδρων καὶ φυτῶν, καθὼς τῆς Συκηᾶς, τῆς Κουφοξυλιᾶς κτλ.). » Ἐντεριώνη. moelle, θ. ἴδε καὶ Καρδιά. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐλάχιστον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος. Ὄνενι) δός μου ψίχα νερὸ, κρασὶ κτλ. ἴδε Ὀλίγον καὶ Σταλα.

Ψιχάλα (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Ψηχάλα κτλ.

Ψίχουλον (προφ. καὶ Ψίχαλον). » Ψιχίον, ψὶξ-ιχὸς (ὁ καὶ ἡ). miette, θ.

᾽Ψουνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψωνιάζω καὶ Ὀψωνέω (κυρ. ἀγοράζω προσφάγι), ἀγοράζω. fournir (faire) des provisions (des emplettes, κυρ. φορεμάτων, κλπ.). §. ᾽τὸν ᾽ψούνισα, μὰ τὴν ἀλήθεια᾽ (φρ. εἰρων.)! » Νὴ Δ.᾽ ὠψώνηκ᾽ ἄρα (Ἀριστοφ. Σφ.) «.

᾽Ψούνιον (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψώνιον, ἀγόρασμα, ὤνιον. §. *Σπείραμα (κυρ. φορεμάτων κλπ. αὐτὸ εἶναι τὸ Γαλλ.) emplette θ.

᾽Ψούνισμα (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψωνία, ἀγόρασις, ἀγορασμός. l'action de faire la provision.

Ψουνιστὴς (ὁ Τουρκ. Παζαρὰ-γκιδένης). » Ἀγοραστὴς, ὀψώνης, (τοῦ Ἀθην. τὸ) ὀψωνάτωρ (εἶνε τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ). pourvoyeur, fournisseur.

Ψοφάκι. » Ἀρνακὶς, ῥῆνιξ-ικος (ἡ). fourrure d'agnelet.

Ψοφίμι. » Θνησιμαῖον, πτῶμα. cadavre (κυρ. ἀνθρώπου), charogne (ζώου).

Ψόφιος, α, ον, ἴδε ᾽Πεθαμμένος.

Ψόφος (ὁ ἐπιδημικὸς θάνατος τῶν ζώων), πάθ. » Φθόρος. mortalité, épizootie. ||. ψόφος (ἐπιφων. κατάρ.)! » Ἐπιτριβείης! peste! ἴδε καὶ Κόρακας καὶ Σκάνω.

Ψοφῶ, ῥ. οὐδ. (Σημ. Τὸ διατὶ μὲν κατήντησεν ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Βροντῶ καὶ κάμνω κρότον ᾽να σημαίνῃ τὸ Ἀποθνήσκω, ᾽μᾶς ᾽τὸ ἐξήγησαν ὁ Ἀπολλώνιος καὶ Ἡσύχιος ἀπὸ τὸ Δουπῆσαι τοῦ Ὁμήρου, λέγοντες ὅτι εἶνε ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος· τοῦ διατὶ δὲ ἀφωσιώθη μόνον διὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων, ἔχομεν δικαιολόγημα τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· διότι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου [Ἰλ. Ν, 426] » ἡ κοινὴ, λέγει, γλῶσσα ἐπὶ ζώων ἔταξε τὸ ψοφεῖνα·

τοῦ διατὶ ὅμως ἐκφράζομεν δι' αὐτῆς καὶ τὸν θάνατον τῶν ἑτεροθρήσκων 'δὲν ὑποθέτω ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ τὴν Ἰουδαϊκὴν μισανθρωπίαν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν λείψανα). crever. || . ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί«. après moi le déluge.

Ψυλλίζω, ῥ. μετ. »Ψυλλίζω, τὰς ψύλλας ἐκλέγομαι. épucer.

Ψυλλοβότανον, φ. » Ψύλλιον. » Κόνυζα. conyse, herbe aux puces, θ.

Ψύλλος, ἔντ. » Ψύλλα (ἡ), (» Κατὰ δὲ τὸν Ἐπίχαρμον καὶ ἄλλους, λέγει ὁ Σουΐδας, καὶ ἄρσεν. ὁ) ψύλλος. puce, θ. ||, γιὰ ψύλλου πήδημα (φρ. παροιμ. δι' ὅσους θυμόνουν καὶ φιλονεικοῦν διὰ παραμικρὰν αἰτίαν, ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Περὶ ὄνου σκιᾶς. disputer sur la pointe d' une aiguille, faire un procès sur un pied de mouche.

Ψύρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔντ., ἴδε Ψεῖρα κτλ.

Ψυχαρεῦδα (παρεσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ) » Ψυχή, ἴδε Πεταλοῦδα.

Ψυχή. »Ψυχὴ, πνεῦμα, θυμὸς(ποιητ.). ame, θ. || . 'τοῦ 'βγάλλω τὴν ψυχὴν (φρ. ὑπερβολ.). » Ἄγχω, παρατείνω. outrer; surcharger, accabler de travail, ἴδε καὶ Τυραννῶ. §. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμένων (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σώματά 'των). » Σκιαὶ, εἴδωλα. manes, πλ.

Ψυχικὸν, ἴδε Ἐλεημοσύνη.

Ψυχοκόρη, ἴδε Ψυχοπαῖδα.

Ψυχομαχητόν. » Ψυχορα(ῥρα)γία. agonie, θ. râle, râlement.

Ψυχομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ψυχορα(ῥρα)γέω. agoniser, être dans l'agonie, râler, avoir le râle.

Ψυχοπαῖδα (ἡ) (. » Εἰσποίητος (θυγά-

Ψυχοπαῖδι (τὸ) (τηρ, υἱὸς, παῖς), υἱοποίητος, υἱόθετος. fils adoptif, fille adoptive.

Ψυχοπιάνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν. se relever, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ψυχουιὸς, ἴδε Ψυχοπαῖδι.

Ψύχρα. » Ψῦχος (τὸ), κρύος (τὸ) (»Ἔπειτα, βορείου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο«, Λουκιαν. Ἀλ. Ἱστορ. Β'), ῥῖγος (τὸ). froid.

Ψυχραίνω (μεταφ.), ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς(περὶ) ἐμαυτὸν διατίθημί τινα. indisposer contre soi, ἴδε καὶ Κρυόνω. || . ψυχραίνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀλλοτριόομαι, ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι)πρὸς, ψύχομαι. s' indisposer contre quelqun. || . (προτοῦ ἦσαν πολλὰ φιλιωμένοι),τώρα ὅμως ψυχράθηκαν. » Ἀλλοτριώτερον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους. il y a du froid entre eux. || . ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να 'μᾶς ψυχράνῃ μὲ τοὺς Θηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.)«.

Ψυχρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κρύος. §. ψυχρὸς λόγος (μεταφ. ὁ πειρακτικὸς), ἴδε Ἐγγιτικός.

Ψωμάδικον (ἐργαστῆρι). »Ἀρτοπωλεῖον, ἀρτοπεῖον, ἀρτοκομεῖον. boulangerie, θ.

Ψωμᾶς. » Ἀρτοποιὸς, ἀρτοπώλης, ἀρτοκόπος. boulanger.

Ψωμὶ (ἀντὶ Ψωμίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. γράφει Ψώμιον, ὑποκορ. τοῦ Ψωμός.) » Ἄρτος (διετηρήθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς προσφοράς). pain. || . ψωμὶ παζαρήσιον (ἢ) μαῦρον (ἤ)χονδρόν. » Ἀγοραῖος (Εἰς τὰς Ἀθήνας κατασκευάζετο ὁ καλλήτερος, καθὼς λέγει ὁ περίφημος γαστρονόμος Ἀρχέστρατος: »Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον »Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι «, παρ' Ἀθην. Γ'), αὐτοπυρίτης(πιτυρίτης, αὐτόπυρος, συγκομιστὸς) ἄρτος. pain de bourgeois (de cuisson, de munition).. || . ψωμὶ 'σπιτικὸν (ἤ) ἄσπρον. »Σπτάνειος ἄρτος. pain de ménage ; du pain blanc. || . κάμνω (πλάθω) τὸ ψωμί. » Ἀρτοποιέω. faire du pain, boulanger. || . 'λίγα 'ν' τὰ ψωμιά 'του (παρ. διὰ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας). » Σελίνου δεῖται. il sent le sapin. §. (συνεκδοχ.) κάθισε 'να φᾶμε ψωμὶ (καὶ φαγεῖ' δηλ., ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον). » Σῖτον ἐλέσθαι' » Φαγεῖν ἄρτον (Γραφ). §. (συνεκδοχ. ἡ ζωοτροφία, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ὅθεν:) 'Βγάζω τὸ ψωμί μου. » Βιοτεύω. gagner sa vie (son pain).

Ψωμοζήτης (αὐτὸς εἶναι κυρ. ὁ) »Πτωχεύων (τοῦ Ὁμήρου, καὶ) »Αἰτίζων ἀκόλους «, ἴδε Ζητιάνος.

Ψωμοζητῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ζητεύω.

Ψωμωμένος, η, ον (γέννημα κυρ.), ἴδε Μεστός.

Ψωμώνω (κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. μέσ., ἴδε Μεστόνω.

Ψώρα, παθ. » Ψώρα. gale, θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος). || . ψώρα τῶν φυτῶν (τῶν δένδρων). » Ἐρυσίβη (τῶν σπαρτῶν, ἴδε καὶ Καπνιὰ), λειχὴν-ῆνος (τῶν ἐληῶν), ψώρα (τῆς συκηᾶς). gale, θ. rouille, θ.

Ψωριάζω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ψωριάω. avoir (gagner) la gale. || . τὸ δένδρον(τὸ γέννημα) ψώριασεν. » Ἐρυσιβοῦται. être attaqué (gâté) par la rouille.

Ψωριάρης, α, ικον. » Ψωριῶν, ψωραλέος. galeux. || . δένδρον (φυτὸν) ψωριάρικον. » Ἐρυσιβώδες. galeux, rouilleux.

Ψώριασμα. » Ψωρίασις. l'état d' un homme (d'un arbre) galeux.

*Ψωροβότανον, φ. » Ψώριον. scabieuse, θ.

Ψωροπερηφάνεια. » Ἀλαζονεία, σαλακωνία. rodomontade, θ. gasconnade, θ.

Ψωροπερήφανος, η, ον. » Ἀλαζὼν, σαλάκων. rodomond, gascon.

Ω.

Ω, ω, τὸ εἰκοστὸν-τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. τρέπεται εἰς ΑΥ: » Ὠὸν-αὐγὸν, ὠτίον-αὐτὶ κτλ. || . εἰς Η: » Πώγωνι – πηγοῦνι κτλ. || . εἰς ΟΥ: » Ἄωρος-ἄγουρος, ἔξω-ὄξου, ἐπάνω-ἀπάνου, κώδωνι-κουδούνι, κορώνη-κουρούνα, κώνωπας-κεύνουπας, ῥώθωνι-ῥουθοῦνι, σκωρία-σκουρία, ὦα-οὐϊα κτλ.

Ὦ! μορ.(πολυτήμαντον). » Ὦ! ἔα! ha! ha. §. (σημαίνει Α. θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν): » Φεῦ, βαβαὶ, παπαῖ, ἰού! || . ὦ! ἀμ' ἐσὺ ὁ ἁρματωμένος τί θέλεις; » Βαβαί! σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλῃ (Λουκιαν.)«. || . ὦ! τὸν λέγω, φίλε Γλαύκων· κἄτι πολλὰ παληκαρήσια! » Βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως (Πλατ.) « ! §. (Β'. ἀγανάκτησιν): ὦ τὸν ἀχρεῖον! » Ὦ τοῦ κακοπράγμονος! oh! le malheureux!

§. (Γ'. εὐχαρίστησιν), καθὼς δὲ 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὦ! 'τοῦ λέγει· εἰς καλὸν καιρὸν ἦλθες (καλῶς ὥρισες)! » Ὡς οὖν ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, Ἀριστόδημε! εἰς καλὸν ἥκεις! ἴδε καὶ Ἀ'.

Ὦ, ἐπ. (κλητ.) »Ὦ. hola! he! ἴδε καὶ Ἔ.

Ὦμος. » Ὦμος. épaule, θ.

Ὠμὸς, ἡ, όν. » Ὠμὸς, ἀνέψητος. cru.

Ὠμούτσικος, η, ον. » Ἐνωμος. un peu cru. ἴδε καὶ 'Μισοψημένος.

Ὥρα. »Ὥρα. heure, θ., ἴδε Ὡρολόγι. || . 'μισὴ ὥρα. » Ἡμιώριον. un demi-heure. || . τί ὥρα εἶνε; » Πηνίκα ἐστί; » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; quel heure est-il? || . 'σὰν τὶ ὥρα 'να ἦναι; » Πηνίκα μάλιστα; || . τώρα ἦλθες, ἢ ἔχεις ὥραν(πολλὴν ὥραν); (ἤ.) εἶνε πολλὴ ὥρα; » Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; || . ἔχω ἀρκετὴν (πολλὴν) ὥραν, (ἢ) εἶνε πολλὴ (ἀρκετὴ) ὥρα. » Ἐπιεικῶς πάλαι. || . εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, ἴδε Καλός. || . εἰς ποιὰν ὥραν; » Πηνίκα; à quelle heure? || . διατὶ ἦλθες τέτοιαν ὥρα'; ἴδε Τέτοιος. || . εἶν' ἕξη ὥραις, (ἢ) ἡ ὥρα εἶνε ἕξη. » Ὁ γνώμων τὴν ἕκτην σκιάζει (Ἀλκιφρ. Ἐπιστ.) «. le cadran marque six heures. || . αὔριον εἰς ταὶς ἑπτὰ ὥραις, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσιαστικοῦ) αὔριον εἰς ταὶς ἑπτά. » Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. || . εἰς ταὶς δέκα ὥραις. » Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. || . εἰς 24 ὥρας, ἴδε 'Μερόνυκτον. || . τούτην (αὐτὴν) τὴν ὥραν (φρ), ἴδε Ἀμέσως. || .ἡ γυναῖκα εἶνε 'ς ταὶς ὥραις 'της, ἴδε Ἑτοιμόγεννη. §. ὥρα (συνεκδοχ. τὸ Ὡρολόγι), ἴδε τὴν λέξιν.

§. ὥρα (καλὴ ἢ κακὴ), (μεταφ. ἡ ὑποτιθεμένη ἐπιῤῥοὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἀνθρώπινα) (ὄθεν:) || . ὥρα καλή! (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς ἀναχωροῦντα.) »Ἐπ' αἰσίοις στέλλοιτο· » Χαίρων ἄπιθι. à Dieu, bon voyage. || .ὥρα σου καλὴ (φρ. εἰρων.). » Χαίρειν σε μακρὰ φημι· » Ἄπιθι χαίρων· (ἀνάλογον κατά τι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. [Τραχ. 815]: » Ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος, ὀφθαλμῶν ἐμῶν » Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ, καλός«. allez vous promener. || . ἀφ' οὗ 'δὲν θέλει, ὥρα 'του καλή. »Εἰδ'οὐ βούλεται, μακρὰ χαιρέτω (χαίρειν αὐτὸν φημί). je suis son serviteur. || . μὲ ὥραις καλαῖς (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς γάμους καὶ ἄλλας τελετὰς)! » Ἀγαθῇ τύχῃ. || . 'πάρ' 'το καὶ 'πήγαινε μὲ ὥραις καλαῖς, ἴδε Ὑγεία.

Ὡριμάζω, ῥ. μετ. » Πεπαίνω, πέπτω. mûrir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πεπαίνομαι. mûrir.

Ὡρίμασμα. » Πέπανσις. maturité, θ.

Ὥριμος, η, ον. » Πέπειρος, ὥριμος, πέπων, πεπανὸς, περκάζων (κυρ. βότρυς). mûr.

Ὡροδείκτης (νέα καὶ καλὴ λέξις). » Γνώμων. l'aiguille d'un horloge.

Ὡρολογᾶς. » Γνωμονικὸς (Ξενοφ. Ἀπομν.). horloger.

Ὡρολόγι (προφ. κοιν. 'Ρωλόγι), (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ὡρολογίου, οὔτε τὴν διαίρεσιν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἢ τμήματα· ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου μὲν εἶχον τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν). » Στοιχεῖον. cadran solaire (καὶ τὴν Κλεψύδραν· τὰ δὲ διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου ἐμετροῦ-

σαν διαφόρως καὶ 'τὰ ἐχαρακτήριζον ἀπὸ τῶν ἑκάστοτε συμβαινόντων· παρ. χαρ., τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, 'τὰς ὠνόμαζαν. »Ὥραν ἀγορᾶς. Τὴν τρίτην ἰδίως καὶ τὴν τετάρτην, » Πληθούσης ἀγορᾶς· » Περὶ (ἀμφὶ) πλήθουσαν ἀγοράν· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » Ἡμέρας ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, »Βουλυτὸν, περὶ(ἀμφὶ) βουλυτόν· Τὴν ἐννάτην καὶ δεκάτην, » Δείλης· Τὴν ἐνδεκάτην καὶ δωδεκάτην, » Δείλης ὀψίας· Τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς, »Περὶ λύχνων ἁφάς· Τὴν τρίτην καὶ τετάρτην, » Περὶ πρῶτον ὕπνον· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » Νυκτὸς ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· Τὴν ἐννάτην, » Ὄρθρον βαθύν· Τὴν δεκάτην, » Λυκαυγὲς κτλ. Ὕστερον ἐπενοήθησαν βαθμηδὸν διάφορα εἴδη μέτρων τοῦ ἡμερονυκτίου, παρ. χαρ. :) » Γνώμων (κυρ. τὸ ὀρθὸν σίδερον τῆς μέσης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. » Πρῶτον αὐτὸν [τὸν Ἀναξίμανδρον] εὑρεῖν γνώμονα, καὶ στῆσαι ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαιμονίᾳ, τροπάς τε καὶ ὥρας καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατασκευάσαι «, Διογ. Λαερτ.), ὡρονομεῖον καὶ ὡρονόμιον, ὡρονομικὸν κατασκεύασμα (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν.), σκιά(ὁ)θηρον, ὡροσκοπεῖον, ὡρολογιον (Πλουτ. καὶ Ἀθην. Δ'. » Λέγεται δὲ Πλάτωνα . . . νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν «). horloge, θ. montre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόρφου), θ.

'Ως, ἐπ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » Ἕως, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Σχεδόν. ||. 'ως πενῆντα ἀνθρώπους. »Ὡς πεντήκοντα ἄνδρας (Θκδ. Γ', 71). une cinquantaine d' hommes. ||. 'ως τριάκοντα στάδια. »Σταδίους ὡς τριάκοντα (Παυσ. Ἡ, λέ)«. ||. 'ως πόσος; (φρ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου [ἐν βίῳ Κράσσου]:, » Καί ποτε φύσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν,) » Ὡς πηλίκος;

Ὡσὰν (καὶ κατ' ἀποκ. 'Σὰν, πρὸ φων., 'Σὰ, πρὸ συμφ., ἀντὶ) » Ὡς ἄν (»Ὁ δὲ λιβανωτὸς ὀπίζεται ὡς ἄν δάκρυον «, Δσκρ. Ἑ, 41), ἐπ. (ὁμοιωμ.). » Ὡς, ὥσπερ, ὡσπερανεὶ (» Τῶν φοινίκων σφαιροειδεῖς ἐνίους, ὡσπερανεὶ μῆλα «, Θεοφ. Φυτ. Β'), ὡσεὶ (Εὐαγγ.), δίκην, ἴσα, τρόπον, ἐν τρόπῳ, κατὰ (μὲ αἰτ.). comme, à la manière de, en, en guise de, ἴδε καὶ Καθώς. ||. μεγάλα 'σὰ 'φουντούκια. »Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. 'τοὺς ἀγαπῶ 'σὰν τὰ παιδιά μου, » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ, ἴδε Κυττάζω· ||. 'τὸν ἀγαπᾷ 'σὰν τὰ 'μμάτιά 'του. »Ἴσον φαέεσι φιλῆσαι«, Καλλίμ. ||. ὡσὰν βαμβάκι (μαλλὶ, κάρβουνον, μέλι κτλ.). »Βαμβακοειδὴς ἢ »Γναφαλώδης(»Ἐριώδης, » Ἀνθρακοειδὴς, » Μελιτώδης κτλ.). ||. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι. »Λευκὸς κατὰ χιόνα (Ἀριστοφ.)· »Λευκὸς ὡσεὶ χιὼν (Εὐαγγ.)«. ||. ὡσὰν ἐμένα. » Κατ' ἐμέ. ||. θελεις εὕρει πατέρα καὶ μητέρα, ὄχι 'σὰν τὸν βουκόλον Μιθραδάτην καὶ τὴν γυναῖκά 'του. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ (Ἡροδ.) «. ||. μυρίζει (ὀλίγο') 'σὰ' βάλσαμον. » Παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου (Διοσκορ.)«. il a une odeur approchant du baume, il en a l'odeur. ||. 'σὰν τὰ σκυλιά. »Κυνῶν δίκην (τρόπον)· » Κυνηδὸν (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ἐπιῤῥήματα τροπικά). à la manière de. ||. μεταχειρίζονται τὴν νύκτα 'σὰ' 'μέρα. » Νυκτὶ δὲ ὅσα καὶ ἡμέρᾳ χρῶνται «. ||. (εἰς τὰ ῥήματα ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰς ά ω ἢ ι ά ω καταλήξεως. Ὀθεν:) μυρίζω 'σὰ' μοῦχλα. »Εὐρωτιάω. ||. ὡσὰν 'να »Ὡς ἂν εἰ· »Ὡς εἰ· »Ὡσπεράν· » Ὡσπερανεί. comme si. ||. (εἰρων. πρὸς μετοχ.) ὡσὰν τάχα 'να ἦτον τίποτε μεγάλο' καὶ πολύτιμο' πρᾶγμα. » Ὡς σεμνοῦ δή τινος καὶ μεγάλου. ||. ὡσὰν τάχα 'να φοβήθηκεν ὁ Λυκοῦργος τὴ' μονέδα, καὶ ὄχι τὸ ἀποτέλεσμά 'της, τὴν φυλαργυρίαν. » Ὥσπερ τοῦ Λυκούργου τὸ νόμισμα φοβηθέντος, οὐ τὴν ἐκ τοῦ νομίσματος φιλαργυρίαν «. §. (χρον.). ὡσὰν (ἢ ὀρθ. ὡς ἂν) περάσῃ μιὰ ὥρα, ἴδε Ἀφοῦ καὶ Καθώς. §. (ἐλαττ.) ὡσὰν 'νὰ 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. ὡσὰν πόσος; ἴδε Ὡς.

Ὥστε, μόρ. (ἔχασε τὴν ἀρχαίαν 'του σημασίαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἕως). ||. ὥστε 'να 'τὸν ἴδω, 'τὸν ἔχασα, ἴδε Ἕως.

Ὠφέλεια. » Διάφορον, ὄνησις, κέρδος (τὸ), ὠφέλεια, ὄφελος (τὸ), ὠφέλημα, λυσιτέλεια (Ἰωσ.), τὸ λυσιτελοῦν, τὸ συνοῖσον. utilité, avantage, profit. ||. ἵνα γένῃ καὶ καμμιὰ ὠφέλεια. » Ἵνα προὔργου τι γένηται (Ἰσοκρ. Πανηγ.) «.

Ὠφέλιμος, η, ον. » Ἐπωφελὴς, λυσιτελὴς, λυσιτελῶν, ὀνήσιμος, εὔχρηστος, ἐπιτήδειος, προὔργου (» Τῶν προύργου τι διδάσκειν«). utile.

Ὠφελῶ, ῥ. μετ. » Ὠφελέω, λυσιτελέω, ἀνύτω, ὄνημι καὶ ὀνίνημι, συμφέρω, συμβάλλομαι, φέρω, ποιέω (παρ' ἰατροῖς μάλιστα, ἴδε Κάμνω). servir, être utile. ||.

ὠφελεῖ (ἀπρόσ.). » Διαφέρει, συμφέρει, συμβάλλεται, λυσιτελεῖ. importer, être bon. || . μὲ ὠφελεῖ πολλά. » Μάλιστά μοι διαφέρει. || . Δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. || . τὶ ὠφελεῖ ; » Τὶ παρὰ τοῦτο; » Πρὸς τι τοῦτο; à quoi bon? quelle utilité y en a-t-il? || . τι θὰ μᾶς ὠφελήσῃ; » Τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; || . ὠφελεῖ πολλὰ εἰς τὰ πολιτικά. » Φέρει μέγα εἰς πολιτείαν. || . πολλὰ ὠφελεῖ εἰς τὴν μάθησιν. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. || . Δὲν τοὺς ὠφέλησεν. » Οὐ συνήνεγκεν (συνεσυνήνεγκεν) αὐτοῖς. || . διότι ἐκεῖν' ὅ,που ὠφέλησε τὸν ἕνα, ἔβλαπτεν ἄλλον. » Τὸ γὰρ τῷ ξυνενεγκὸν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε (Θκδ.)«. || . ὅσα στοχασθῇ ὅτι μποροῦν νὰ τοὺς ὠφελήσουν εἰς τὸ νὰ ζήσουν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. || . τὰ φύλλα τοῦ ὠφελοῦν εἰς τὰς λειχήνας. » Τὰ φύλλα ποιεῖ πρὸς ἀλφόν«.

Ὤχ ! ἐπ. (σημαίνει Α. πόνον): »Αἴ ! »Ὤμοι! »Ἰού! ah! ahi! aïe! §. Β'. πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ῥῆμα Ὀχθῶ: » Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, « Ὄμ., ἴδε καὶ παρβλ. Ἄχ). » Ἆ, ἄ! » Ἄ, ἄ! ah, ah! §. (Γ'. εὐχαρίσησιν καὶ χαράν). » Αἰβοῖ! ah! ah! ἴδε καὶ παρβλ. Α.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΑΣ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΤΕΑΣ

ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ.

ΑΓΙΖΟΤΙ. » Ἐμπύρευμα. amorce, θ. Ἀγιάζι, ἴδε Ξάστερον καὶ Πάχνη.

Ἀγιαρδιζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξελαγιάζω.

Ἀΐδε, ἴδε Ἀγιδε.

Ἀλάϊ ἢ Ἀλλάγι (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Χαλὰκ, ὑπάγειν, ὅθεν Τουρκ. Χουλὰκ ὁ δρομεὺς ἢ πεζοδρόμος, καὶ Καρᾶ-χουλάκ. Οἱ Βυζαντ. 'τὸ συγχέουν μὲ τὸ Ἀλλαγὴ [ἵππων, σταθμός] καὶ μὲ τὸ Ἄλογον, ὅθεν ὁ Ἄρχων τοῦ ἀλλαγίου καὶ ὁ Πρωταλλαγάτωρ, ὁ μὲν προπορευόμενος τῆς ἴλης [λοχαγὸς], ὁ δὲ ἐφεπόμενος [ὑραγός]). »Πομπὴ, θρίαμβος (κυρ. τῶν νικητῶν). cortège, marche, θ. pompe, θ. procession. ||. κάμνω ἀλάϊ. » Πομπὴν πέμπω· » Θρίαμβον κατάγω. marcher en procession, faire son entrée solernelle.

Ἀλαργάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνείγω καὶ Ξερακρύνω.

Ἄλικον (χρῶμα), ἴδε Κόκκινον.

Ἀλισβερίσι. » Δοσοληψία καὶ Ληψοδοσία (νεολ.), συνάλλαγμα, συμβόλαιον. affaires (commerciales), θ. πλ. ||. κάμνω (ἔχω) ἀλισβερίσι. » Συμβάλλω (συμβόλαιον) (Δημοσθ.).

Ἀλισίβα (ἐκ τοῦ Λατιν. Lixivia), ἴδε Θολόστακτη.

Ἀμπάρα (τῆς πόρτας), ἴδε Σίδερον καὶ Σύρτης,

Ἀμπάρι (διὰ τὰ γεννήματα, ὄσπρια κτλ.). » Ἀποθήκη, σιτῶν (ὁ), σιτοβολών. grénier.

§. (τὸ κῦτος τοῦ καραβιοῦ). » Κοίλη ναῦς.

Ἄμπαρη (ἡ λέξις, ἀναφερομένη εἰς τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ., ἤτον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ιγ' αἰῶνα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα Μοσχάμπαριν, εἰς τὸν ὁποῖον Γεώργιος ὁ Κύπριος [πατριαρχεύσας εἰς τὰ 1282] διευθύνει μίαν ἐπιστολήν του), μυρ. »Ἄμπαρ (τὸ), (Σημ. Σλθ), » Ἄμβαρις (ἡ), Ἄμβαρι (τὸ). ambre (gris).

Ἀμπαρόνω (βάλλω τὴν ἀμπάραν εἰς τὴν θύραν κτλ.), ῥ. μετ. » Μοχλόω. barrer, barricader, bacler.

Ἀμπάρωμα. » Μόχλωσις. l'action de barrer (etc).

Ἀμπᾶς. » Ἐρέα, νακτόν. bure, θ. ἴδε καὶ Σαγιάκι.

Ἀμπδιλεζι, ἴδε (ὀρθότ.) Χάμπουλ-λεζίζ.

Ἀμπερμπόϊ, ἄνθ. » Κύανος. bluet, aubifoin, barbeau, blavéole, péroole, jacée des blès, casse-lunette.

Ἄμπουλα (Λατιν. » Ἄμπουλαν ὑελίνην πλήτσας ἐλαίου «, Δέτ. Ζ'), ἴδε Μπουκάλι.

Ἀντερὶ (ὀρθ. Ἐνταρὶ, φέρεμα Ἀσιατικὸν, ἴσως ὁ) » Κάνδυς (τῶν Περσῶν), χειριδωτὸς χιτὼν, (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Ἐπιλώρικον). habit turc, ἴδε καὶ Καβάδι.

Ἀντζα (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον. Ἡ λέξις ἤτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη' τοῦ Εὐσταθίου. »Τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἥν τινες Ἄνταν ἢ Ἄνζαν φασὶν,« Ἰλ. ψ. » Τὴν Γαστροκνημίαν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα Ἄνζαν φησι«, Ἰλ.). » Ἰγνὺς καὶ Ἰγνύα, ἀγκύλη. jarret. §. (κατάχρ. δὲ καὶ τὸ παχὺ τῆς κνήμης). » Γαστροκνημὶς, γαστροκνημία καὶ γαστροκνήμιον. mollet, le gras de la jambe.

Ἀντζόϊα (εἶδος σαρδέλας). » Ἀφύη (εἶνε διαφόρων εἰδῶν. Ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) ἐγκρασίχολος (διότι τὸ κεφάλι 'της εἶνε πικρὸν) καὶ ἐγγραυλὶς (ἴδε καὶ Χαμψί· ἢ ἡ) μαινὶς καὶ μαίνη (ἴδε Στρογγύλα). anchois.

Ἀντίδι, φ., ἴδε Πιπερομάρουλον.

Ἀραμπᾶς, ἴδε Ἀμάξι.

Ἀραμπατζῆς, ἴδε Ἀμαξάρης.

Ἀρδέπι (εἶδος μέτρου χωρητ. συνήθους εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ περιέχοντος 28 Τουρκ. ὀκ.). » Ἀρτάβη (μέτρον Περσικὸν, χωροῦν, κατὰ τὸν Ἡρόδ., ἕνα μέδιμνον καὶ τρεῖς χοίνικας). espèce de mesure.

Ἀρδὶτς-γιαγὶ (ἴδε Κέδρος). » Κεδρία, κεδρέλαιον. huile de cade, θ.

Ἅρπα, ὄργ. (μουσ.). » Νάβλα, σαμβύκη, ψαλτήριον, πηκτίς. harpe, θ.

Ἀρτίρδισμα (ἡ προσθήκη τιμῆς εἰς τὸ μεζάτι). » Πλειστηριασμὸς, ὑπερθεματισμὸς, ὑπερθεμάτισις. enchère, θ. surenchère, θ.

Ἀρτιρδίζω (προσθέτω τιμὴν εἰς τὸ μεζάτι), ῥ. μετοχ. καὶ ἀμ. » Ὑπερβάλλω, ἀντωνέομαι, πλειστηριάζω, ὑπερθεματίζω. encherir, surencherir, mettre l'enchère.

Ἀσμὰ-καμπάκι, Ζ. Κολοκύθι.

Ἀσσαφέτιδα (Λατιν. assa-foetida, τὸ Τουρκ. Σεϊτὰν-Μποκοῦ, κόπρος τοῦ διαβόλου), ἰατρ. » Ὀπὸς ὁ Μηδικὸς, σκορδολάσαρον (μεταγ.). assa-foetida, merde de diable, θ.

Ἀστάρι (τὸ βαμβακερινὸν ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύουν συνήθως τὰ φορέματα. Εἶνε ἆρά γε τὸ) » Ἱστάριον (ὑποκοριστικὸν τοῦ) Ἱστὸς ὀθόνης; (ἴδε Τόπι). entoilage.

Ἄτζιο (τὸ Τουρκ. Μπάσι). » Ἐπικαταλλαγὴ, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ [βιβλ. Ιϛ', κέ] λέγεται) » Ἀλλάγιον. (droit de) change.

Ἄτι (τὸ ἀμουνούχιστον ἄλογον). » Ἵππος (ἐνόρχης), ὀχεῖον. étalon, cheval (entier).

Ἀτλάζι (μεταξωτὸν ὑαλιστερὸν ὕφασμα. Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Σηρικὸν καὶ Ὁλοσηρικὸν, ἴδε Μεταξωτόν.

Ἀτσάλι, μεταλλ., ἴδε Τσελίκι.

Ἀτσίδι, ζ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἰκτὶς-ίδος, ἴδε Κουνάδι.

Αὐγατίζω καὶ Αὐγατῶ, (ἐκ τοῦ Λατιν. augere), ῥ. μετβτ. καὶ ἀμετβτ., ἴδε Αὐξάνω.

Ἀχοῦρι (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀχυριός. » Ἱπποστάσιον, ἱππών. écurie, θ.

Βαλλεριάνα (τὸ Τουρκ. Κεδὶ-ὀτοὺ, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν κάττων ἐνέργειάν του) φ. (ἰατρ.) » Ἄσαρον, νάρδος ἀγρία, Φοῦ (τό). valériane, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Βάλσι (Γερμ. walzen, Περιδινεῖσθαι, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Βαλλίζειν, ὅθεν ὁ) » Βαλλισμὸς, (ὁμοιάζει καὶ μὲ τῶν παλαιῶν τὸν) » Στρόβιλον. walse, θ.

Βαράκι (Ἀραβ. Μπαουρὰκ, ὅθεν τὸ Γαλλ. borax, κυρ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ νίτρον, ἄλλο παρὰ τὴν) » Χρυσόκολλαν (τῶν ἀρχαίων, μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν 'τὰ συγχέουσι). (καταχρ. δὲ ὁ) » Ῥευστὸς ἢ Ὑγρὸς χρυσός. (ὁ Δουκάγγ. 'τὸ γράφει Βοράχιν).

Βαρακόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιχρυσόω. dorer.

Βαράκωμα. » Ἐπιχρύσωσις. dorure, θ.

Βαρακωμένος, η, ον. » Ἐπίχρυσος. doré.

Βαρδάσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. verdache, τὸ μεγαλήτερον καὶ καλλήτερον εἶδος τῶν δαμασκηνῶν. Ὁ Πτωχοπρόδρομος 'τὰ ὀνομάζει Λαγηνάτα, διὰ τὸ σχῆμά 'των, καθὼς καὶ οἱ Τοῦρκοι, Μπαρδὰ-ἐριί), 'πωρ., ἴδε Δαμάσκηνον.

Βάρδια (τὸ Τουρκ. Καραοῦλι) » Φυλακὴ, φύλακες, σκοπὸς, φρουροί. garde, sentinelle, θ. ||. εἶμαι (φυλάγω) βάρδια. » Φυλακὴν ἔχω. être en sentinelle.

Βάρκα (γράφεται καὶ Βάλκα), ἴδε Φελοῦκα.

Βαρκάρης. » Πορθμεύς. batelier.

Βαρκάρω, ῥ. μετ., ἴδε Ἐμβαρκάρω.

Βαρκίτσα (ἡ), » Ἐφόλκιον. canot.

Βατσέλι (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. vaiselle. » Στράγγιξέ την (. . . .) εἰσὲ βατζέλια, ἢ ἄλλα ἀγγεῖα ἁπλωτὰ «, Γεωπον. 229), εἶδος μέτρου γεννημ. εἰς τὴν Πελοπόνν.

Βατσίνα (ἡ εὐλογιὰ τῆς ἀγελάδας καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔμπυον). » Δαμαλὶς (νεολ.). vaccine, θ.

Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.

Βατσινάρω, ῥ. μετ., ἴδε Φελιάζω.

Βεζνές. » Βαρύλλιον ajustoir, trebuchet.

Βεκιλχάρτζης, ἴδε Ἔξοδον καὶ Ἐπιστάτης.

Βελέντζα (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ τόπου Ὑάνμπολη, μάλλινον 'πάπλωμα). » Χλαῖνα. couverture de laine.

Βελοῦδον (Villosus panus), ἴδε Κατηφές.

Βεντούζα. » Σικύα, σικυωνία, κύαθος. ventouse, θ. ||. βάλλω βεντούζαις. » Σικυάζω, σικύας προσβάλλομαι. » Κυάθοις πρόσκειμαι, » Ἀρςφ. Εἰρ. 542. » Σικύην κεκολλῆσθαι «, Ἀρετ., appliquer (se faire appliquer) des ventouses, ventouser. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταίς. » Κατακρούω, ἴδε καὶ Χαράζω.

Βερεσιὲ, ἐπ. » Ἐπ' ἀναβολῇ. à crédit. ||. βερεσιὲ μήτε 'να πωλῆται μήτε 'ν' ἀγοράζηται τίποτε. » Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενὸς (Πλάτ. Νομ.) «.

Βερονίκα, φ. (ἰατρ.) » Τεύκριον. véronique, θ.

Βιβάρι (προφ. καὶ Διβάρι καὶ Λιβάρι) » Ἰχθυοτροφεῖον, ζῶγρος, ζῶγρον, ζωγρεῖον. vivier. §. banneton. §. pêcherie, θ. bordigues (κυρ. ἡ καλαμωταὶς εἰς τὸ παράλιον), madrague (κυρ. τὸ Ταλιάνι).

Βίγλα. » Σκοπὴ, σκοπιά. vedette, θ. beffroi, guérite, θ. échauguette, θ.

Βιγλάτωρας. » Σκοπὸς, σκοπιωρὸς, ὑπτήρ. vedette, θ. sentinelle, θ.

Βιγλίζω, ῥ. μετ. » Σκοπεύω, σκοπιάζω, σκοπιωρέομαι. guetter.

Βίδα. » Κοχλίας, ἕλιξ (ὁ). vis (κυρ. τὸ ἀρσενικὸν), θ. écrou (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκόν).

Βιόλα (Ἰταλ.), ἄνθ., ἴδε Δενδρόϊα.

Βιολί, ὄργ. (μουσ.). » Τετράχορδον. violon.

Βιολέττα, ἄνθ., ἴδε Μενεξές.

Βιρανὲς (ὁ). » Ἐρειπωτόπιον (Εὐσθ.).

Βίτσα (ἡ). » Ἱμάσθλη, μάστιξ, ῥαπίς. cravache.

Βιτσιὰ (ἡ). («Βιτσιὰν ἂς δώσῃ τὸ ἄλογον, » Δουκάγγ. » Βιτσέας συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους, » Πτωχοπρόδρ.).

Βόλτα (διὰ ψάρεμμα), ἴδε Ὁρμίδι, Πετονιὰ καὶ Τριχιά. §. (τὸ λοξὸν κίνημα τοῦ καραβιοῦ, ὅταν πλέῃ κατὰ τοῦ ἀνέμου). » Διαδρομή. bordée, θ.

Βολτατζάρω (πλέω μὲ βόλταις), ῥ. ἀμ. (ναυτ.). » Διαδραμεῖν, πλαγιάζειν (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), διαδρομαῖς χρῆσθαι. bordager, louvoyer, courir (tirer) des bordées.

Βοῦκα (κυρ. ἡ γνάθος, ἡ παρειὰ ὅθεν Γλωσσογράφος τις ἐξηγεῖ τὸ Ἐντρίβεται τὰς παρειάς, τρίβει ταῖς βούκκαις ’της. Εἰς δὲ τὸν Ἀλκίφρονα |Γ', 50| ὀνομάζεταί τις παράσιτος Βουκαπνίκτης), ἴδε Χαψιά.

Βούρτσα (διὰ τὰ ῥοῦχα, ’ποδήματα κτλ. ἴσως ἐκ τοῦ) » Βύρσα. (Εἰς χημικόν τινα ἀνέκδοτον κώδηκα ἀναφέρεται ἀρσενικὸς Βρουῦτζος χοίρειος, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. ἐξήγησε Κόπρον). » Ψηκτρὶς, ψῆκτρα. brosse, θ. houssoir (ἡ σκοῦπα). §. (τῶν ζωγράφων). » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ). pinceau.

Βυζικατόριον. »Φοίνιγμα, μανδάκη (Ἱππιατρ.). vésicatoire. || . βάλλω βυζικατόρι. » Φοινίσσω(-ομαι).

Γαλέντζα (τὸ ἄλλ. Τσόκαρον καὶ Παλῆκι). » Κλάπαι (» Κλάπας ὑποδεδεμένον ἐν βαλανείῳ γὰρ ὢν ἔτυχε, » Δίων Κάσσ. ἡ λέξις εἶνε Λατινικὴ), κωλόβαθρον (,ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς Κλάπα, «Σουίδ.) κρούπαλον, κρουπέζα καὶ κρουπέζιον, πηλοβατίς. galoche, θ. patin.

Γαλέρα (εἶδος καραβιοῦ). » Λιβυρνίς. galère, θ.

Γαλιόνι (εἶδος καραβιοῦ). » Γαῦλος. galion.

Γάμπια (τὸ ἀνώτατον πανὶ τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Δόλων. hunier (le grand et le petit), ἴδε Ἀβράκτι.

Γάντζα, ἰδε Κάντζα.

Γάντζος (πιθ. ἐκ τοῦ Γαμψὸς, κυρ. τὸ ἀγκυλωτὸν κοντάρι, μὲ τὸ ὁποῖον μακρύνουν ἢ πλησιάζουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν στεριάν.). » Κοντός. croc (de batelier), gaffe, θ.

Γαρμπᾶς, ἄν. (Δυτικονότειος), ἴδε Λίβας.

Γεδέκι (ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, κυρίως μὲν δι’ ἀνάγκην, τὸ περισσότερον ὅμως διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοιούτων ἵππων κρίνεται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς δόξης καὶ ἀξίας τοῦ ἱππότου). »Παράσειρος (»Παρήορος, »Σειρεφόρος) ἵππος (κυρ. ὁ τῶν ὀχημάτων). cheval qu’on met à lavolée, cheval de main. §. » Ἀσκὸς βόειος. §. (ναυτ.) τραβῶ γεδέκι (κυρ. εἰς τὸ ῥεῦμα), ἴδε Τόνος.

Γεδίκι (κτῆμα ἢ οἰκοδομὴ ἐπάνω εἰς ξένην γῆν). »Ἔγκτημα (Δημοσθ. περὶ Ἄλον.), ἔγκτησις. yedik.

Γεμεκλῆκι (ἡ ποσότης ’ποῦ δίδεται διὰ τὸ φαγεῖ τῶν στρατιωτῶν κτλ.), ἴδε Ταγῆνι. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ὅπου γευματίζουν οἱ ὁδοιπόροι). » ’Σταθμὸς (ὁ μεσημβρινὸς). dinée, θ.

Γέμι (τὸ προσφάγι τοῦ ἀλόγου), ἴδε Ταγή.

Γενὶ-μπαχάρι, ἄρ. » Ἄμωμον. amome, grain de girofle rond, cubèbes (ou) quabèbes, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Γερδέλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον = Ἀρδάνιον, ἴδε Ἀνασυρτὴρι καὶ Γλάστρα.

Γερ-έλμασι, φ., ἴδε Κολοκάσι.

Γερμεσὲς (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Χαμαίδρυς (τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος φυτοῦ, ἴδε Χορτάρι), δ. chêne nain.

Γέσμι, πετρ. (πολύτ.). (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἰασπις.

Γιαγιὰ (ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Κυροῦλα, ἀλλοῦ Βάβα, καὶ ἀλλοῦ Μανιὰ, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) » Μαμμία, μάμμα καὶ μάμμη (καθὼς ’τὴν λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν), μαῖα, τήθη (Ἀριστοφ. Ἀχ.), προμάτωρ, πατρομήτωρ (ἡ ἐκ πατρὸς), μητρομήτωρ (ἡ ἐκ μητρός). grand’ mère. || . μεγάλη γιαγιὰ (ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς). » Προμάμμη, ἐπιτήθη. || . γιαγιὰ τῆς γιαγᾶς. » Τρισεπιμάμμη. || . γιαγιάκα (τὸ ὑποκοριστικόν). » Μαμμίον, μαμμίδιον.

Γιαγοῦρτι, ἴδε Ἰωνόγαλον.

Γιακοῦτι (ὀρθ. Γακοῦτι, ἀπὸ τοῦ) » Ὑάκινθος (εἶδος πέτρ. πολυτ.), ἴδε Ζαφεῖρι.

Γιαλδὶζ δασὶ, πέτρ. πολυτ. (φαίνεται ὡσὰν ’να ἐζυμώθη μὲ χρυσὸν ἄμμον). »Χρυσόλιθος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπ-

φειρος, *ἀστερία (λίθος), ἀμμόχρυσος. aventurine, θ.

Γιάν-κεσιτζῆς (ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὸ πουγγὶ, τὸ ὡρολόγι κτλ. ἀπὸ τὴν τσέπην). » Βαλαντιοτόμος. filou.

Γιαταγάνι. » Παραξιφί. dague, θ. yatagan.

Γιατάκι (ἡ κάμαρα ὅπου κοιμοῦνται). » Κοιτὼν, ἐγκοίμηθρον. dortoir.

Γιολτζῆς. » Ὁδοιπόρος, ὁδίτης. voyageur. » Ἐπιβάτης (ὁ τοῦ καραβιοῦ). passager.

Γιονγκὰς, φ., ἴδε Τριφύλλι.

Γιουλάρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Εἰλλὰς καὶ Ἰλλὰς (ὁ δεσμὸς. κατὰ τὸν Μάξιμ. στιχ. 560), ἴδε Καπίστρι.

Γιουλάφι, γένν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Αἰγίλωψ-ωπος, ἴδε Βρῶμι.

Γιουροῦσι. » Ἔφοδος, ἐπέλασις, ἐπιδρομή. attaque, θ.

Γιούχα (ἐπιφων. ὑβριστικόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποθέτω ὅτι ἐπροφέρετο τὸ Εὐαγγελικὸν:) » Οὐά! ὁ καταλύων τὸν ναὸν κτλ! huée, θ.

Γιρτλάνι (ὀνομάζεται εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἡ) » Ὕαινα, ζ. hyène.

Γκάϊδα ἢ (ἂν ἦνε καθὼς λέγουν, ἐκ τοῦ Ἀείδω) Γκάειδα, ὄργ. (μουσ.), ἴδε Ἀσκομαντούρα.

Γκαλερία (οἰκοδόμημα ἐπιστηριζόμενον εἰς σειρὰν στύλων τριγύρω εἰς τὸ 'σπίτι). » Ξυστὸς (ἐλλειπτ. τοῦ Δρόμος) (Ξενοφ. Οἰκ.), στοὰ, περίστο(στῳ)ον, περίστυλον, αἴθουσα, πτέρωμα. portique, θ. galerie, θ. §. (τὸ ἄλλ. Μπαλκόνι), ἴδε Ἐξώστεγον.

Γκαρνιτοῦρα (ἡ), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Γκέμι, ἴδε Χαλινάρι.

Γκεμπρὲς (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τρίφτης.

Γκερδέλι, ἴδε Γερδέλι.

Γκεριζι, ἴδε Λαγοῦμι.

Γκετζὲ-σεφὰς, ἄνθ. » (ἴον τὸ) Φιλέσπερον (Ἀναλεκτ.). ἑσπερίς. belle de nuit, (violette) amie du soir.

Γκετσένι, ζ. » Ἰκτὶς ἡ ποικίλη. putois tigré.

Γκιρίτι, ἄνθ. » Βατράχιον (τὸ ἐρυθρόν). renoncule.

Γκιόνης, π. (νυκτ.). » Βούταλις, πώϋγξ, ἴυγξ-υγγος (ἡ). espèce d'oiseau nocturne.

Γκιότσι. » Διοικισμὸς, διοίκισις (Λυσ.), ἀνασκευὴ, μετοίκησις, μετοικεσία. délogement, déménagement. ||. κάμνω γκιότσι. » Διοικίζομαι, μετοικέω, μετοικίζομαι, ἀνα(μετα)σκευάζομαι. déloger, déménager. ||. ὅταν ἔκαμνε γκιότσι ἀπὸ τὸν Κωλυτὸν εἰς τοῦ Φαίδρου τὸ 'σπίτι. » Ὅτ' ἐκ Κωλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν «.

Γκιουβέζι (χρ.), ἴδε Βυσσινὶ καὶ Μόρικον.

Γκιουβερτζιλὲς, ὀρ. » Ἀφρόνι(λι)τρον. nitre, salpêtre, ἴδε καὶ Λατρόνι.

Γκιουβέτσι, ἀγγ. » Κρί(»Κλί)βανος. terrine, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγητὸν ὅ,που ψήνεται εἰς τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον). » Κριβανωτόν. terrine, θ., ἴδε καὶ Φουρνιστόν.

Γκιουγιοῦμι, ἴδε Κουκοῦμι.

Γκιουλουπδάνι, ἴδε Κανί.

Γκιρίφι, ὄργ. (μουσ.) » Βόμβυξ. espéce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκιρίφι (τὸ), (εἶδος αὐλοῦ). » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκορτζιὰ, δ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄχερδος, δ., ἴδε Ἀγριαπιδιά.

Γοντζὲς (προφ. κοιν. Κοντζὲς), ἴδε Μπουμποῦκι.

Γουμπρὶ (ἡ ἄλλ. Στοῦκα ἢ Τοῦρνα), 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Γουστέρα, Γουστερίτσα, ζ. ἴδε Σαμμιαμῦθι.

Γραδῖνα (εἶδος σταφυλιοῦ), ἴδε Λετονύχι.

Γραντὶ (ἡ ἄκραις, τὸ τριγυνὸν τοῦ δικτύου, ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. garantire, ὡς προφυλάττον αὐτὸ τοῦ σχισίματος). » Ἀκρόλινον καὶ Ἀκρολίνιον. le bord du filet. » Ἀντίτονον (Ξενοφ.). une partie des rets.

Γραῖβος, Γραιβολεβάντες, ἄν. » Καικίας. vent du Nord, ἴδε καὶ Μαϊστροτραμουντάνα.

Γραιβοτραμουντάνα, ἄν. » Μέσης.

Γρεντιὰ, ἴδε Δοκάρι.

Γρέτσα, 'ψ, ἴδε Στρογγύλα.

Δαβατζῆς. » Ὁ δ ώκων (μεταφορ.). plaignant, la partie plaignante.

Δαβοῦλι, ὄργ. (μουσ.), (ἀπὸ τοῦ) » Τάβαλα (τὰ) (Περσικόν τι ὄργανον), ἴδε Τούμπανον.

Δαϊρὲς, ὄργ. (μουσ.) » Σεῖστρον (εἶχε διαφορετικὸν σχῆμα, ἴδε Πλουτ. ἐν τῷ περὶ Ἴσ. καὶ Ὀσίρ.). tambour de basque.

Δαλκαβούκης. » Παράσιτος, δειπνοθήρας, δειπνολόχος. parasite; écornifleur.

Δάμα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πεσσοὶ καὶ Πεττοὶ (ἄγνωστον πῶς ἐπαίζοντο). dame, θ.

Δαμετζάνα, ἀγγ. » Πυτίνη καὶ (κατὰ τοὺς Ταραντινοὺς Ἕλληνας) Βυτίνη. bouteille clissée, θ. dame-jeanne.

Δαμλαλῆς. » Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτικός. apoplectique.

Δαμλὰς, παθ. » Ἀποπληξία, θ. apoplexie, θ.

Δαντέλλα. » Τρίχαπτον, (ὁ Παππαδό-

πουλος 'την ωνόμασεν) Ὀδοντωτὸν (ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) dentelle, θ.

Δεζγκερὲς (τὸ κρεββάτι μὲ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν τοὺς ἀσθενεῖς). » Φορεῖον, δίφρος, σκίμπους, κράβα(βδα)τος (Εὐαγγ.). chaise à porteur, θ. litière, θ.

Δεκότον. » Ἔγχυμα, ἀφέψημα, ἀπόζεμα. décoction, θ.

Δεποζιτάρω, ῥ. μετ., ἴδε Χέρι.

Δεπόζιτον (πρᾶγμα βαλμένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές). » Θέμα, παρακαταθήκη. dépôt. §. (ποσότης χρημάτων ἢ πρᾶγμα ἀμφισβητήσιμον, βαλμένον εἰς τρίτον χέρι δι' ἀσφάλειαν). » Θέσις (Δημοσθ. Ἀπατουρ.), μεσεγγύη, μεσεγγύημα, παρακαταβολὴ (εἶδος κρίσεως). séquestre, consignation. ||. τρεῖς χιλιάδαις δραχμαὶς εἶνε δεπόζιτον εἰς τοῦ Ἀγνωνος. » Τρισχίλιαι κεῖνται παρ' Ἄγνωνι«.

Δογραματζήδικον (ἐργαστήρι). » Τεκτονεῖον. l'atelier d'un menuisier.

Δογραματζῆς, ἴδε Δεπτουργός.

Δολαμᾶς (εἶδος φορέματος). »Κάνδυς (ὁ Περσικός). dolama (habit Turc).

Δολλοῦ-διζγκίνι (τρέξιμον τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τέσσερης.

Δορεύδικον (ἄλογον). » Κιρρὸς (ἵππος). rubican.

Δουβάρι, ἴδε Τοῖχος.

Δουβαρτζῆς, ἴδε Κτίστης.

Δουλάπι (ὅπου βάλλεμεν τὰ οἰκιακὰ σκεύη κλπ), ἴδε Ἀμάρι. §. (ἡ μηχανὴ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβγάλλουν τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια), ἴδε Μαγγανοπήγαδον. §. δουλάπι τοῦ καφφέ. »Φρύγετρον. poêle à torréfier.

Δουσεμὲς, ἴδε Πατωσιά.

Δουρμπίνι. » Τηλεσκόπιον (νεολ.). lunette d'approche (de longue vue).

Δοῦτι, 'πωρ. ἴδε Μοῦρον καὶ Συκάμινον.

Δουτιὰ, δ. ἴδε Μουριὰ καὶ Συκαμινιά.

Δραγάτης (ἀντὶ Δερκάτης [ἐκ τοῦ Δέρκομαι], ὁ φυλάττων τὰ ἀμπέλια, περιβόλια κτλ., ὁ Τουρκ. Κουρουτζῆς). » Χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ, ὀπωροφύλαξ, καρποφύλαξ. garde-bois (etc), messier.

Δραγουμάνος (ἀναφέρεται ἡ λέξις συχνάκις εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς· ὁ Νικήτας μάλιστα μετεχειρίσθη καὶ τὸ Δραγομανίζειν), » Ἑρμηνεὺς, διερμηνεὺς, διερμηνευτὴς, δίγλωσσος (Πλουτ. Θεμιστοκλ.). interprète, truchement, drogman.

Δρατσινιὰ (ὁ καρπὸς 'του Δράτσινον), δ. » Ὀξυάκανθα. epine-vinette, θ. vinetier.

Δρολικόνω, ῥ. ἀμ. (ἐπιφωνούμενον ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς τρώγοντας, συνώνυμον τοῦ Περιδρομιάζω, ἀπὸ τοῦ Δρόλικος, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀφῆκεν ἀνεξήγητον εἰς τοῦτον τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸν στίχον. » Ἀντὶς ψωμὶν τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὴν σφάχτην «), ἴδε Περιδρομιάζω καὶ Περίδρομος.

Ἐγλενδίζω, ῥ. ἀμ. | , ἴδε Διασκε-
Ἐγλενδιρδίζω, ῥ. μετ. | δάζω.

Ἐγλεντζὲς, ἴδε Διασκέδασις.

Ἐγρετιδικος, η, ον | . » Περιαιρετὸς,
Ἐγρετὺς, ειά, ὁ | ἐξαιρέσιμος(Ηρόδ.). postiche, qu'on peut ôter.

Ἐκλεδίζω, ἴδε Φελιάζω.

Ἑλτσᾶς, ἴδε Ἀποκρισάριος.

Ἐμανέτι (προφ. κοιν. Ἀμανέτι). »Ἐνέχυρον, θέμα, ὑποθήκη, ὑποκείμενον (Δημοσθ. κατὰ Διονυσιοδώρου), ὑπόβολον (»Οὐχ ὁρᾶς τὴν οἰκίαν τὴν Ηλουτίωνος κειμένην ὑπόβολον; « Φερεκράτ.). gage, nantissement. ||. βάλλω (δίδω) ἐμανέτι. » Ἐνεχυράζω καὶ Ἐνεχυριάζω, τίθημι, ὑποτίθημι, θεματίζω. engager, nantir, donner (mettre) en gage, donner pour nantissement. ||. βάλλω λοιπὸν ἐμανέτι τὸ χωριό 'μου διὰ δεκάξη ὀναῖς εἰς τὸν Παμβωτάδην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκαιδέκα μνῶν Παμβωτάδῃ «. ||. βάλε 'τα ἐμανέτι διὰ τὴν ἀνάγκην σου. » Ὑπόθου ταῦτα τῇ χρείᾳ. « ||. 'παίρνω ἐμανέτι (δι' ὅσα δανείζω). » Τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ἐνεχυράζω (» Ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν «). ||. αὐτὸ τὸ γειτονικόν μου χωριὸ κάνεις δὲν θέλει οὔτε 'να 'τὸ ἀγοράσῃ, οὔτε ἐμανέτι 'να 'τὸ 'πάρῃ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι (Δημοσθ.) «. ||. 'τον εἶπα 'νά με δανείσῃ, καὶ 'να 'πάρῃ ἐμανέτι τὰ πράγματα (τὴν ἁρματωσιὰν) τοῦ καραβιοῦ. » Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς (Δημοσθ.) «.

Ἐσκιτζὴς (κυρ. ὁ 'μπαλένων τὰ παληοπάπουτσα). » Νευροῤῥάφος (» Ὑπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου πονῆσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου «, Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), πίσσυγος. savetier. §. (ὁ τῶν ῥούχων), ἴδε Μπαλωματᾶς.

Ἐσνάφι (μεοικοὶ θέλησαν 'να 'τὸ ἐξελληνίσουν εἰς τὸ) » Συνάφεια. » Σύστημα, σύνταγμα, συμμορία, ἐργασία βαφέων (Ἐπιγρ. Χανδλ.). corps, métier.

Ἐργενλήκια (τὰ σπυριὰ 'ποῦ 'βγαίνουν 'ς τὸ πρόσωπον κυρ. τῶν νέων). » Ἀκμαί,

ἴονθοι. bourgeons qui viennent au visage, gourme, θ.

Ζαΐφης, ισα, ικον, ἴδε Ἀδύνατος, Ἀνήμπορος καὶ Φιλάσθενος.

Ζαϊφλῆκι. » Ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νοσηλεία. indisposition, incommodité.

Ζαμπάκι (τὸ μονὸν Τεμπέρι), ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Ζάρι (τὸ ὄργανον). » Κύβος. dé. §. (συνεκδοχ. τὸ ῥίψιμόν 'του). » Βόλος (μὲ διάφορα ὀνόματα, Χῖος, Κῶος, Μάγνης, Μίδας κτλ.). coup (de dé). ||. (ὅθεν:) καλὸ ζάρι. » Φορὸς κύβος· » Βόλος πρανής. beau (heureux) coup.

Ζαφορᾶς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Κρόκος.

Ζαχιρὲς, ἴδε Εἰσοδιά.

Ζεγγὶ (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Τσαγγίον), ἴδε Σκάλα.

Ζεμπερέκι (τῆς θύρας), ἴδε Συρτάρι.

Ζεμπίλι (Γαλλ. sebille, τὸ σκαφίδι τῶν ψωμάδων). » Σπυρὶς, φορμὸς, σαργάνη καὶ (Ἀττ.) ταργάνη, γύργαθος, ὀψὼν, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν). sac de natte.

Ζεμποῦλι, ἄνθ. » Ὑάκινθος. jacinthe.

Ζερδαβᾶς, ζ. (καὶ τὸ γουναρικόν 'του). »*Σαρθέριον. martre, θ.

Ζερδαλὶ (τὸ ἀφέλιαστον καὶ πικροπύρηνον Καϊσὶ τὸ ὁποῖον, φαίνεται, ὠνόμαζον κυρίως οἱ ἀρχαῖοι) » Κοκκύμηλον, 'πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Ζερνεκαδὲς (τὸ ἄλλ. Μανουσάκι), ἄνθ. » Νάρκισσος (» Ὁ δὲ Νάρκισσος ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσι, « Θεοφρ. Φυσ. ϛ', 7). narcisse, ἴδε καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς Ἀ. ἐκδόσεως.

Ζιαφέτι, ἴδε Ξεφάντωμα, Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ζίλι, ὄργ. (μουσ.). » Κύμβαλον, πέλυξ. bassin.

Ζιρτλάνι, ἴδε Γιρτλάνι.

Ζόκα (ἀγκίστρι εἰς σχῆμα 'ψαριοῦ). » Δελφὶς καὶ Δελφίν. espèce de hameçon, navette, θ. saumon.

Ζόρι, ἴδε Βία.

Ζουρνᾶς, ὄργ. (μουσ.), haut bois.

Ἴγγλα (ἐκ τοῦ Λατιν. jungula, τὸ ζωνάρι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου). ventière.

Ἰλαντζῆκι (τὸ κινδυνωδέστερον ἀνεμοπύρωμα), πάθ. » Ἄνθραξ, φύγεθλον, πῦρ ἄγριον. feu sauvage.

Ἰλτιζάμι. » Δημοσιώνιον, δημοσιωνία, τέλος (δημόσιον).

Ἰλτιζαμτζῆς, ἴδε Ἐνοικιαστής.

Ἰμπρίκι, ἀγγ. » Πρόχοος, προχύτης, κατάχυσις (» Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι, καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο, « Ἀθην.), κρουνεῖ(νί)ον. aiguière, θ. biberon, vase à bec. ||. τὸ ἰμπρίκι τοῦ καφέ. » Θερμοῤῥόη (Νικ. Χρον.). aiguière, θ.

Ἰνδερσάχι (Ἴδρι-σσαχὶ, ἑρμην. ὀσμὴ βασιλικὴ), φ. » Γεράνιον (Διοσκορ.). géranium (musqué).

Ἰντερέσσο, ἴδε Διάφορον καὶ Συμφέρον.

Ἴντριγκα. » Σκευωρία καὶ Σκαιωρία, σκευώρημα, παρασκευὴ, συσκευὴ (Ἡρωδ.), ῥᾳδιουργία, μηχανουργία, μηχανοῤῥαφία. intrigue, θ. brigue, θ. menée, θ. cabale, θ. machination.

Ἰντριγκάντης, ισσα, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Ἰντριγκάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὑποικουρέω. intriguer, faire des intrigues, ἴδε καὶ Ἐνεργῶ καὶ 'Οργανίζω.

Ἰστιρατζῆς. » Σιτώνης. fournisseur (pourvoyeur, entrepreneur) de blé.

Ἰτλάκι. » Κάθοδος. rappel (retour) de l'exil.

Καβάδι ἢ Καββάδι (καθὼς 'τὸ γράφει ὁ Κουροπαλάτης, φόρεμα Τουρκ. ἴσως ὁ) » Κάνδυς (ἢ ὁ) Σαράγης· (ὧν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει Σάραπιν· ἀλλ' ὁ σοφὸς Ῥολάνδος [ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχ. Περσ. γλώσσ. διατρ.] ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει 'να γραφῇ καὶ ἐδῷ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Πολυδ. [Ἡ, 61] Σαράγης, ἦτο δὲ κατὰ τὸν Ξενοφ.) » Χιτὼν πορφυροῦς μεσόλευκος,« (τὸν ὁποῖον ἐφόρει μόνος ὁ βασιλεύς). caftan.

Καβάκι, δ. » Αἴγειρος (ἡ). peuplier (noir), ἴδε καὶ Λεῦκος.

Καβανοζι, ἀγγ. » Κελέβη, κελέβειον (-ιον » 'Ατὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες ἔμπλειον μέλιτος, « 'Αντίμ. ἐν Ἑ. Θηβαΐδος παρ' 'Αθηναίῳ ΙΑ). vase.

Καβγᾶς, ἴδε Καυγᾶς.

Καβγατζῆς, οῦ, ἴδικον, ἴδε Φιλόνεικος.

Κάβος, ναυτ. » Ἄκρα, ἀκρωτήριον. cap, promontoire.

Καβουρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεροτηγανίζω.

Καβούρδισμα, ἴδε Ξεροτηγάνισμα.

Καβουρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ), ἴδε Τσηγαριστόν.

Κάδρο, ἴδε Ζωγραφιά.

Καζάνι, ἀγγ., ἴδε Κακκάβι καὶ Ληβέτι.

Καζμὰς, ἴδε Ἀξινορύγι.

Καϊκάκι. » Πλοιάριον, κελήτιον. batelet.

Καΐκι. » Ἀκάτιον, πλοιάριον, πορθμεῖον, κέλης (κυρ. τὸ μονοκοῦπι). bateau, barque, θ. ||. ἔπιασα (ἐναύλωσα) τὸ καΐκι μοναχικόν. » Ἰδιόϛολον ἐμισθωσάμην πλοῖον. ||. ἔπιασα τὸ καΐκι μπιρακμὰ ('νά

με 'πάγῃ δηλ. ὅπου θέλω, καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἀφήσῃ, να ἀναχωρήσῃ). » Ἑτερόπλουν ἐμισθωσάμην ἀκάτιον. || . (τούτου ἐναντίον εἶνε τὸ) »Ἀμφοτερόπλουν ('νά με 'πάγῃ δηλ. καὶ 'νά με φέρῃ. Οἱ ῥήτορες μετεχειρίζοντο τὰς λέξεις διὰ τὸ ναυτικὸν δάνειον).

Καϊκιάτικα (τὰ). » Πορθμεῖα. prix de passage.

Καϊκτσῆς. »Πορθμεὺς, κωπηλάτης, ἐρέτης. rameur, batelier.

Καϊμάκι (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος καὶ μονολεκτ. 'Αθόγαλα). » Πῖαρ (τὸ), ἀφρόγαλα. crême, θ. §. (μεταφορ. τὸ καλλίτερον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε 'Αθέρας.

Καΐσι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἰμαντελιγμὸς (Πολυδ.). espèce de jeu.

Καϊσὶ (τὸ φελιασμένον καὶ γλυκοπύρηνον Ζερδαλὶ), 'πωρ., ἴδε Βερύκουκκον.

Καλαγένιος, α, ον. » Κασσιτέρινος. d'étain, fait d'étain.

Καλάγι ἢ Καλλάϊ (ὡς ἐκ τῶν Καλλαϊκῶν, ἔθνους τῆς Αυσιτανίας, μετακομισθέντος ἴσως πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μετάλλου· διότι,κατὰ τὸν Διόδωρον[Ε,38], » Ὑπεράνω τῆς τῶν Αυσιτανῶν χώρας ἐστὶ μέταλλα πολλὰ τοῦ κασσιτέρου«. Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Στράβων [Γ', 147] καὶ ὁ Πλίνιος [ΛΔ', 16]), μέταλλ. » Κασσίτερος. étain.

Καλαϊλαδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Γανόνω.

Καλαϊλάδισμα, ἴδε Γάνωμα.

Καλαμπαλῆκι, ἰδε Νοικοκυριὸ, Πλῆθος καὶ Πρᾶγμα.

Καλαμπόκι, γενν. » Ἔλυμος ἢ Μελίνη καὶ Μέλινος panicum, ἴδε καὶ παραθ. 'Αγριοκέχρι, 'Ασπρσίτι καὶ Σήκαλη.

Καλδιρίμι. » Διθύστρωτον, ἱππόκροτον. pavé.

Καλεμπέκι (τὸ κατώτερον ἢ ἄγριον 'Οδαγάτσι, ἴδε τὴν λέξιν), μυρ. » Ξυλαλόη. bois d'aigle, calambouc ou calambac (Ἰνδ.).

Κάλι (ἡ ἄλλ. Καλιὰ, ἡ ἁλατονιτρώδης στάχτη τοῦ φυτοῦ Ἁλμυρήθρας καὶ ἄλλων, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας). » Στακτὴ, κονία, χαλασραῖον. soude, θ. potasse, θ. ve(vai)dasse, θ. alcali.

Κάλπικος, η, ον. » Κίβδηλος, ὑπόχαλκος,παρακεκομμένος, ἀδόκιμος (κυρ.ὅ,που 'δὲν ἔχει πέρασι'), παράσημος. billon.

Καλπουζάνης. » Κιβδηλοποιὸς, κιβδηλευτὴς, παραχαράκτης. faux monnayeur, billonneur, falsificateur.

Καλπουζανλῆκι. » Κιβδηλεία(-ία). billonage.

Καλτάκι (τὸ ἔμπροσθεν ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας). arçon, troussequin (τὸ ὄπισθεν).

Καλτανκανάτι (τὸ βάλσιμον τοῦ ἐπανωφοριοῦ ὄχι μὲ τὰ μανίκια περασμένα. Ὁ Γαζῆς ἐσημείωσεν ὁμώνυμον λέξιν τὸ 'Αναπεταρίκι· 'δὲν 'τὴν ἤκουσα). » Ἐπαναβλητὸν (Ἡρόδ.). en guise de manteau.

Καμιζόλα, ἴδε Σωκάρδι.

Καμτσίκι. » Μάστιξ-ιγος (ἡ), ὕσπληξ (-ηγξ)-ηγγος (ἡ), ὑστριχὶς (ἐπειδὴ κατεσκευάζετο ἀπὸ γουρουνότριχας), ῥαπίς. badine, θ. cravache,θ. φραγγέλιον(Λατ.). fouet, escourgée, boussine, θ. || . κτυπῶ μὲ τὸ καμτσίκι. » Μαστίζω, καθικνοῦμαι τῇ μάστιγι. fouetter.

Κανάλι, ἴδε Αὐλάκι καὶ Χανδάκι.

Καναπές. » Κλιντὴρ, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, σκίμπους-οδος (κυρ. τὸ Γαλλ. fauteuil), canapé.

Κανὰρ-γεμὶ (ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ) »Ηρίγερον, (ὄ) Ἄκανθος. senegon alpiste.

Κανάτι, ἴδε Θυρόφυλλον καὶ Παραθυρόφυλλον.

Κάνουλα, ἴδε Μαστάρι.

Κάντζα. » Ἁρπάγη, ὄγκος, ὄγκινος, ἄγκυρα. harpeau. || . κάντζα τοῦ καϊκιοῦ, ἴδε Γάντζος.

Καντζαρόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Κάντιον (ἡ καλολαγαρισμένη καὶ καλοδεμένη κρυσταλλωτὴ ζάχαρι'. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἱερακοσόφιον ἢ Ὀρνεοσόφιον Δημητρίου τοῦ Κωνσταντινουπολίτου, » Κελεύσει γεγονὸς τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Μιχαήλ: » Κάθισον αὐτὸ ἵνα πίῃ νερὸν, καὶ ἔκτοτε χανίασον αὐτὸ καὶ βάλε κάντιον κομμάτια δύο »· καὶ εἰς τοῦ Μυρεψοῦ τὸ Α. Τμῆμα περὶ Αντιδότων: » Ῥόδων, σάκχαρι κάντιος «. Ἡ παραγωγή του φαίνεται ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ Candidum). (du sucre) candit.

Κάπα, ἴδε Κάππα.

Καπάκι, ἴδε Σκέπασμα.

Καπαμὰς (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ Στουφάτον καὶ μάλιστα τὸ χριστὸν, ἢ τὸ Τουρκ. Τσομλὲκ-κεμπαπί). daube.

Καπάντζα, ἴδε Ξυλόκαττα καὶ Παγίδα.

Καπέλλον, ἴδε Σκιάδι.

Καπετάνος (-νιος), ἴδε Καραβοκύρης.

Καπιτάλι, ἴδε Σερμαγές.

Καπλαδίζω (κυρ. ἐνδύω μὲ γυναρικὸν τὸ ἐπανωφόρι μου), ῥ. μετ. » Ὑποῤῥάπτω (Διον. καὶ Ἰωσ.). fourrer, doubler (de fourrure).

Καπλάνι, ζ. » Πάρδαλις-εως (ἡ). »Πάρδος (ὁ). » Πάνθηρ. panthère, léopard.

Κάππα. » Χλαῖνα, τρίβων, σισύρα καὶ σισύρνα καὶ σίσυρμα. cappe, θ., ἴδε καὶ Φλοκάτα.

Καππότα | . »Ἔφεστρὶς, χειμάρρυνα. ca-
Καππότο | pot, capote, θ.

Καραγάτσι, δ. (ἡ ἄλλως Ἀγριοβαλανιδηά, καὶ κυριολεκτικῶς Δένδρον, καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Δρῦς [ὅθεν ὁ Δρυμὼν καὶ τὸ Δόρυ] ἐσήμαινεν ἁπλῶς καὶ κάθε δένδρον καὶ ξύλον), ἴδε Φτελνά.

Καράγελη: (ἄνεμος ψυχρότατος). » Μελαμβόρειον (πνεῦμα). bise, θ.

Καραλάχανον, φ. » Κράμβη. chou-vert, chou-cavalier (τὸ μεγαλήτερον).

Καραμπάσι, φ. καὶ ἄνθ. (ὁ Σιδθὼρπ [prodromus floræ græcæ. T. 2] λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Καλογερικόχορτον [ἴσως ἤθελε 'να 'πῇ Καλογερόχορτον]: 'Δὲν 'τὸ ἤκουσα· ἂν ἦν' ὅμως τῷ ὄντι, ὑποθέτω ὅτι μετέφρασαν τὴν Τουρκ. λέξιν Καραμπὰς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὀνομάζουν τοὺς καλογήρους). » * Στοιχάς. stechas (Arabique), lavande (la grande).

Καρομπατάκι, π. ἴδε Βουταναρπά.

Καρομπογιὰ, ὀρ., ἴδε Καλαχάνη.

Καρασοῦλι, ἴδε Βάρδια.

Καράφα, ἴδε Μπουκάλι.

Κάργα, π. ἴδε Καλιακοῦδα.

Καρέγλα (ἀντὶ » Καθέδρα, βάθρον, δίφρος. chaise, θ. siège.

Καρεγλᾶς. » Διφροποιὸς, ἴδε καὶ Μαραγκός.

Καρέττα, ἴδε Ἁμάξι.

Καρίνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Πομπήϊος ὁ Πομπηΐου τοῦ Μάγνου υἱὸς, πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἐπειδὴ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἐν ταῖς Καρίναις κατεῖχε [τόπος γάρ τις τῆς Ῥωμαίων πόλεως οὕτω καλούμενός ἐστιν], ἀποσκώψας τρόπον τινὰ ἤδιστον· ταῖς γὰρ τοιπισι τῶν νεῶν τῆς αὐτῆς ὀνομασίας οὔσης, Ἐν ταῖς Καρίναις αὐτοὺς ἐστιᾶν ἔφη,« Δίων Κάσσ. μή, 38), ἴδε Σκαρί.

Καρναμπίτι, φ. ἴδε Κουνουπίδι.

Κάρναξι (ἐπιφών. κατάρας, ἀπὸ τοῦ Λατιν. carnifex)! ἴδε Κόρακας.

Καρύτσα, ἴδε Ἁμάξι.

Καρπούζι, π. ἴδε Χειμωνικόν.

Καρτάλι, π., ἴδε Ὄρνειον.

Κάρτον. » Τέταρτον, τεταρτημόριον. quart. || . πέντε καὶ κάρτο'.. » Πέντε καὶ τετάρτου.

Κάρ-τσπού, δ. καὶ ἄνθ. »*Τολύπη, *νιφάς. aubier, obier, boule de neige, rose de gueldre.

Καρτόφλι (Γερμαν. τὸ Τουρ. Γὲρ-ἐλμασὶ), φ. ἴδε Κολοκάσι.

Κατάι, ἐογ. ἴδε Ξύστρα.

Κασνὶ, ἰατρ. » Γάλβανον, γαλ(χαλ)βάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήν.). galbanum.

Κάσσα (ἐκ τοῦ) » Κάμψα καὶ Κάψα, γάζα, γαζοφυλάκιον, γραμματεῖον βοιώτιον (Ἀττικ.), ἀργυροθήκη (μεταγ.). caisse, θ.

Κασσέλα, ἴδε Σενδοῦκι.

Κασσετίνα. »Νάρθηξ. cassette, θ. écrin.

Κασσιέρης. »Γαζοφύλαξ, ταμίας. caissier, trésorier.

Κάτι (ἡ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη χονδρότερη), ἴδε Κλωνή. §. Δίπλα καὶ §. Ἀράδα.

Κατιφὲς (τὸ Ἰταλ. Βελοῦδον). » Ὁλοσηρικὸν, ἑξάμιτον καὶ ἑξαμίτινον (Βυζ.). velours. §. (κατὰ μετων. εἶδος ἄνθους), ἴδε Σταθῶρι.

Κατιμέρικος (καὶ Κατιμερλίδικος), η, ον (κυρ. ἄνθ. διπλοῦν, τριπλοῦν, κτλ.). »Διανθὲς (» Λέγω δὲ διανθὲς, ὅτι ἕτερον ἄνθος ἐν τῷ ἄνθει ἔχει κατὰ μέσον, ὥσπερ τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον καὶ ἴον τὸ μέλανα, Θεόφρ.). double.

Κατράνι, ἴδε Πίσσα.

Κατρανόνω (ἀλείφω μὲ κατράνι), β. μετ. » Ἀσφαλτόω. enduire de bitume, ἴδε Πισσόνω.

Κατράνωμα (τὸ). » Ἀσφάλτωσις. enduit de bitume, ἴδε Πίσσωμα.

Καυγᾶς (πόση ὁμοιότης μὲ τὰς κραυγάς!), ἴδε Μάλωμα.

Κιφάσι. »Κιγκλίδες, δικτυωτὸν (»Καὶ ἔπεσεν Ὀχοζίας διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ ὑπερῴῳ αὐτοῦ «, Γραφ. Βασ. Γ'). jalousies, persienne.

Καφασωτὸς, ἡ, ὁν. » Δικτυοειδὴς, δικτυωτὸς, διάτρητος (» Οἶκος ἦν θερινὸς, » πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς, δικτυοειδῶς » κατεσκευασμένας, ἃς διατρήτους ὀνομά» ζουσιν οἱ πολλοὶ «, Προκ. Ἱστορ.), ῥομβωτός. maillé, fait en forme de jalousies.

Καφενὲς (μερικοὶ 'τὸ ὠνόμασαν) » Καφενεῖον (Ὁ Γαζ. ἐγνωμοδότησεν, ἐρθότερον βέβαια, τὸ) Θερμοπωλεῖον, (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν προσφυὴς καὶ ἡ) Λέσχη (ἂν καὶ αὐτὴν τὴν προσδιώρισαν διὰ τὸ Καζίνον ἢ Κλούπη). caffé. (Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ κουρεῖα, κ. θὼς ἡμεῖς τὰ καφενεῖα, πρὸς τὰς συνδιαλέξεις. ὅθεν) ||.

λόγια τοῦ καφενέ. »Λαλιὰ κουρεακή. propos de caffé.

Καφὲς (ὀρθ. Καχὲ). »Ὑάτμινον ἀραβικόν. café.

Καφετζῆς (ὁ Γαζ. ἐπρόβαλε τὸν λέξιν) » Θερμοπώλης. cafetier.

Καφτάνι (εἰς τοῦ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. ΙΖ', 17, ἀναφέρεται ἡ λεξις) » Κανυτάνες (τὴν ὁπ. ἠθέλησαν 'να διορθώσουν Καυνάκας), ἴδε Καβάδι.

Κεδι-ότῳ (ἑρμην. Γαλεοβότανον), φ. » Μάρον. cataire καὶ chataire, herbe au chat, marjolaine de Crète, ἴδε καὶ παραβ. Βαλεριάνα.

Κελεπίρι. » Ἔρμαιον, εὕρημα, κύρμα (ποιητ.). trouvaille.

Κεμπάπι, ἴδε Ψητόν.

Κεμπαπτσῆς. » Ὀπτανεύς. rôtisseur.

Κεμπαπτσιδικον (ἐργαστῆρι). » Ὀπτανεῖον. rôtisserie, θ.

Κελίμι(τὸ). »Ψιλόταπις, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Κεμέρι (τὸ πέτσινον ζωνάρι, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως κρύπτουν οἱ ἐδοιπόροι τὰ χρήματά 'των· ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Καμάρα· ὅθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει· » Καμάραι, ζῶναι στρατιωτικαί, « καὶ » Καμαρεύω, καμαρεύω, συνάγω «. Ἡ συνήθεια δὲ τῆς εἰς τὰ κεμέρια τῶν χρημάτων ἀποθησαυρίσεως 'δὲν εἶνε νέα· διότι καὶ ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωσιγένης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Δημητρίου, » ἐπῆλθε . . .) χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος «, (ἔχων δηλ. 400 φλωριὰ εἰς τὸ κεμέρι 'του. Ἀλλοῦ, [εἰς τὸ Δ'. τῶν Συμποσιακῶν] ἀναφέρει περί τινος, » Ὑπεζωσμένου ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν«).

Κενάρι. » Παρυφή, (ἡ) παρυφὴ διαφανὴς (τοῦ Ἀθην. ἴσως ὡμοίαζε τὴν Δαντέλλαν τῶν Εὐρωπαίων), κράσπεδον, ὥα (ὅθεν ἡ Οὐϊα, ἴδε τὴν λέξιν). bordure, θ. passement, lisière, θ.

Κεντὶ (Τουρκ. Ἰκιντὶν), ἴδε Δειλινόν.

Κεπέγκι. » Καταπακτὸν, κάθετος (θύρα). volée, θ.

Κεπτσὲς (τῶν Ψαράδων). » Ἰχθυδόκος σαγήνη. tru(trou)ble, étiquette, θ.

Κερβάνι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος). » Συνοδία ἐμπόρων (Στραβ. ΣΤ'). caravane, θ.

Κερεβίζι (σέλινον μὲ χονδραὶς ρίζας), φ. » Σέλινον (τὸ κηπαῖον ἢ παχύρριζον), ἱπποσέλινον. » Σίσαρον. chervis.

Κεσάτι. »Ἀπρασία. stagnation de commerce.

Κετσές. » Πῖλος , πίλημα , πιλωτόν. feutre.

Κέφι (ὀρθ. Κέϊφι), (ἐν γένει ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος).» Θυμός. humeur, disposition, fantaisie. §.(ἰδιοτ. ἡ καλή). » Θυμηδία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, διάχυσις, εὐφροσύνη, τέρψις, τερπωλή. bonne humeur, gaieté, θ. enjouement. || . ἔχω κέφι. » Διακέχυμαι. être en bonne disposition. || . δὲν ἔχω κέφι, ἴδε Κακοκαρδίζω καὶ Χολοσκάνω. || . κάμνω κέφι. » Εὐφραίνομαι , ἱλαρύνομαι , διαχέομαι (» Νεανίσκοι διακεχυμένοι καί τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις «). §. (ἡ εὐθυμία, 'που προέρχεται ἀπὸ τὸ κρασι. Ὅθεν:) εἶνε 'ς τὸ κέφι. » Ὑποβεβρεγμένος (»Οἰνωμένος, » Ἀκροθώραξ) ἐστίν. il est en pointe de vin (entre deux vins, entre deux bouteilles, en goguettes), se griser.

Κεφίλης, ἴδε Ἐγγυητής.

Κεχριμπαρένιος, α, ον. »Ἠλέκτρινος. fait de succin.

Κεχριμπάρι. » Ἤλεκτρον καὶ Ἤλεκτρος (ἡ) (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσ. μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Δ', 73) λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο Βερονίκει'. succin , ambre jaune (ἴδε Ἄμπαρη), Karabé καὶ carrabé.

Κιακιουλὲς (ὁ Χαρίτων 'τὸν γράφει Κάκουλαν). ἄρ. » Κορδάμωμον. cardamome.

Κιαπιρὶ, φ. » Ἀβρότονον (τὸ κηπαῖον). aurone, θ.

Κιγιμάς. » Περίκομμα καὶ Περικομμάτιον (Ἀριστοφ.), χόρδευμα. hachis.

Κιγιμὰ-ταχτασι, ἴδε Κρεατοσάνιδον.

Κικυλιτάρα, π., ἴδε Τσιμπλιτάρα.

Κιζάκι (τοῦ καϊκιοῦ). » Ὁλκὸς, ὁλκεῖον. § ἴδε Σάνια.

Κιλ-ἐρμενὶ. ἰατρ. »Βῶλος (»Γῆ) Ἀρμενιακὴ, (καὶ μενολεκτ.) Ἀρμενόβωλον. rabri, bol d' Armenie.

Κιμπρίτι, ὀρ., ἴδε Θειάφι καὶ §. Θειαφοκέρι.

Κίννα, ἰατρ. » Φλοιὸς Περουβιανὸς, (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ) Ἀλεξιπύρετον. quinquina.

Κιοσελὲς(τὸ ὑποκάτω τῶν παπουτσιῶν), ἴδε Χνάρι.

Κιόσκι (κυρ. κάμαρα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς περιδόλι καὶ εἰς κάθε μέρος ἀνοικτὸ καρδον). » Ἐνηδητήριον, ἄποψις (Στρ. ΙΖ'. Πλούτ. Λευκ.). maison de plaisance. §. (λέγεται δὲ καὶ κάθε κάμαρα μὲ πολλὰ παράθυρα). » Περίπτερος οἶκος, περίπτερον οἴκημα. pavillon, Kioseque.

Κιοῦγκι, ἴδε Σωληνάριον.

Κιουλμπαστί. » Ἐπανθρακίς. riblette, θ. carbonnade, θ.

Κιουλούγκι (εἶδος ὅπλου τῶν Ἀσιανῶν). »Κέστρος καὶ Κέστρα.

Κιοφτὲς (εἶδος φαγητοῦ. Παρεφθάρη ἀρά γε ἀπὸ τὸ) » Κοπτὸν (εἶδος ζυμαρικοῦ); » Ἰσικος, ἰσίκιον. boulette, θ.

Κιρκινέζι (εἶδος ἱέρακος), π. » Κίρκος (διὰ τὸ γυριστὸν τοῦ πέταγμα), τριόρχος καὶ τριόρχης. buzard, butor, gerfaut (ἀπὸ του Λατιν. gerfalco), ἴδε καὶ παραδ. Ἀνεμογάμης.

Κιρμίζι, βαφ. » *Πορφύρα. » Κάλχη. Kermes, cochenille, θ., ἴδε καὶ Πρινοκόκκι.

Κλάπα (τὸ σίδηρον, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέουν οἱ κτίσται τὰς πέτρας).

Κλιτσινάρι, θαλασ., ἴδε Καρτσιμός.

Κνᾶ (Ἀραβ. Χεννὰ, καὶ μὲ τὸ ἄρθρον Ἀλχεννά. » Ἡ λεγομένη Χνέα, ἐρυθρὰ οὖσα, καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιτιθεμένη, μεταβάλλει τὸ οὖρον εἰς τὸ ἴδιον χρῶμα «, Συμ. Σὴθ, Περὶ δυν. τροφ.), βαφ. »Κάνθη, κύπρος, ξάνθιον (Διοσκορ.). esquine θ.(espèce fausse de) troène (d'Egypte).

Κνατσιτσέκι, φ. » Λαθυρὶς (ἡ εὐανθής). balsamine, θ.

Κοζόκα. » Κώδιον, νάκη, κατωνάκη, διφθέρα, μηλωτή. espèce de surtout bordé de peau de brebis.

Κολάνι (Ἰταλ. colana, περιδέραιον). »Κλοιός. ventière, θ.

Κολαούζης. »Ὁδηγὸς, ὁδοῦ καθηγεμών. guide.

Κολά(λό, ρά)στρα. » Πρωτόγαλα, πύος, πύαρ, πυριάτης, πυρίεφθον (Γαλην.). colostre.

Κολλήγας (Λατιν. colliega , συνάρχων συνεταῖρος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ σύντροφος ἀγροτικοῦ κτήματος, ὁ συνεμφυτευτής).

Κοντζὲς (προφ. καὶ Γοντζὲς), ἴδε Μπουμπούκι.

Κόντιτον, ἴδε Ζαχαράτον.

Κοντράτον, ἴδε Συμφωνητικὸν καὶ Συμφωνία.

Κόπτσα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Κόξα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος,κατὰ τὸν Σουΐδαν), ἴδε Θηλυκωτῆρι.

Κορασάνι. » Ὄστρειον (ὠνομάζετο ἐρυθρά τις τεχνητὴ βαφὴ ἀπὸ ὀστρείδια),κεραμωτὸν, (καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτ.) στάχι (» Ἔστι δὲ ἐρυθρὸν ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης, ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ χρισθὲν εὐθέως πήγνυται«, Θεογνωστ. Καν.). ciment, tuileau.

Κορασανὶ (ὀρθ. Χορασανὶ), ἰατρ. ἴδε Μυρσινοκόστανον.

Κοστίζω, (ἐκ τοῦ Λατιν. constare, omnia magno constant, πολλοῦ τιμῶνται), ῥ. ἀμ. »Τιμάομαι, γίγνομαι, καθίσταμαι (» Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅτου κατέστη. » Πλουτ. πάτ. Ἀθην. κατὰ πόλεμ. κτλ). coûter, devenir. ||. πολὺ (ἀκριβὰ) κοστίζουν. » Πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι (Ξενοφ.)· » Ἐπὶ πολλῷ τινι γίγνεσθαι. ||. περισσότερον ἀπ' ὅσο μὲ κόστισαν. » Πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν (Ἀνδοκ.)«. ||. ὥστε τὸ κρασὶ ἐκόστισε μὲ ὅλα 'του τὰ ἔξοδα ἓξ χιλιάδας δραχμαίς. » Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθισταμένην, σὺν τοῖς ἀναλώμασι (Δημοσθ. Φορμ.)«.

Κοστιστικὸς , ἡ, ὸν, ἴδε Ἀκριβὸς καὶ Πολυέξοδος.

Κόττερον (τὸ). » Αἰθυρνίς. cutter.

Κουβέρτα. »Κατάστρωμα. pont; tillac.

Κουγιουμτζῆς, ἴδε Χρυσοχός.

Κουμάσι (» Κουμάσιον, λέγει ὁ Ἡσύχ. τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα «. Ἡ λέξις μὲ φαίνεται ξένη. μ' ὅλον ὅτι ὁ Κορ. [Ἀτ. Δ'] 'την ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τὸ Κοιμῶμαι), ἴδε Κοττέρι. §. (τὸ ὕφασμα), ἴδε Πανί.

Κουμπάνια. » Ἐφόδιον, ἐπισιτισμός. provision de bouche.

Κουμπαριὰ (ἡ συγγενικὴ μεταξὺ συντέκνων σχέσις). » Ἐκ πνεύματος συγγένεια compérage. §. (καταχ. ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Ξενία, (ἴδε κατωτέρω). liaison. ||. ἐχύθ' ἡ μαγειριά 'μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ τὸ) » Ζεῦ χύτρα, ζῇ φιλία «.

Κουμπάρος, α, (κυρ. ὁ βαπτίζων παιδὶ, ἢ στεφανόνων ἀνδρόγυνον. Ὁ Σουΐδας ἔχει: »Κόμπαρος [ἐκ τοῦ Λατιν. compar] ὃς συνέζευκται εἰς ὑπηρεσίαν τινὶ, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρείαν «), ἴδε Νουνὸς καὶ Σύντεκνος. §. (καταχρηστικώτερον δὲ ἀναλογεῖ πολλὰ καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ξένος (» Ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἦτον ξένος τοῦ Εὐδίου: ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν, « Ξυγγ. Ἡ).

Κουμπές. » Θόλος (ἡ). coupole (τὸ ἔσωθεν), θ. dôme (τὸ ἔξωθεν).

Κοῦπα (ἀπὸ τοῦ Κύπελλον, κατὰ τὸν Κορ), ἴδε Ποτῆρι.

Κουριέρης. » Ἄγγαρος (Περσ.), δρομεὺς ἡμεροδρόμος. courrier, ἴδε καὶ Πεζοδρόμος. ||. κουριέρης βασιλικός. » Βασιλέως ἀγγελιαφόρος, δημοσίαν ἵππον ἀμείβων (Συνεσ.)«.

Κουρκοῦτι (« Χόνδρος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κουρκοῦτιν, » Γλωσσ. Ἰατρ. Ὀρθότερον ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτῳ: » Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς κουρκούτη «), ἴδε Ἀλευριά.

Κουροῦπι, ἴδε Καβανέζι.

Κουρμπάνι. » Θῦμα, ἱερεῖον, καλλιέρημα, σφάγιον. victime, θ.

Κουρμπᾶς, ἴδε Ματαρᾶς.

Κουρσάρος. » Πειρατὴς, λῃστὴς, καταποντιστής. pirate, écumeur de mer.

Κοῦρσι, μυρ. »Ῥοδὶς (κυρ. ἡ σκόνι τῶν τριανταφύλλων), ὀσφράδιον. pastille, θ.

Κουσκοῦνι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κουρτεζάνος. » Αὐλικὸς. courtisan.

Κούρτη, ἴδε Παλάτι.

Κουρτίνα, ἴδε Κουνουπιέρα καὶ §. Περδές.

Κουτσοῦρι (τὸ Ἐλάττωμα), ἴδε τὴν λέξιν.

§. (τὸ ἀπομεινάρι λογαριασμοῦ, τὸ Ἰταλ. Ῥέστον). » Τὸ κατάλοιπον. l'excédant (résidu, reste, reliquat, les restes) d'une somme.

Κούτελον, ἴδε Μέτωπον.

Κουτλουτζὲς, φ. (ἰατρ.). » Χαμαιλέων (ὁ μέλας) ἢ Ἀργύγιον. carline (chardeuse), θ., ἴδε καὶ Ἰξιὰ καὶ Χαμολιός.

Κοῦτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουφέτον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Confetto, Confiture. » Καὶ ἔφερον ἡμῖν κουφέτα Δαμασκηνὰ καὶ εἶνον, » Συρόπουλ.), ἴδε Ζαχαράτον.

Κρέδιτον. » Πίστις. crédit.

Κρεμοτάρταρον. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη), φέκλη (ὕθεν τὸ Λατιν. fecula). crême de tartre, θ.

Κροῦστα (ἡ πίτσα τοῦ ψωμιοῦ), ἴδε Πέτσα.

Κωνάκι (ὁ τόπος ὅπου κωνεύουν) »Σταθμὸς, ἐπισταθμεία, καταγώγιον, κατάλυμα, κατάλυσις (»Καὶ τὰς οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν, ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκοῦντες«, Διόδ Σικελ.)logement; couchée, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κωνάκιεῦ διάστημα). »Σταθμὸς, ἵππου δρόμος (» Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν «, Δημοσθ.). journée de chemin, θ. §. (συνεκδ. τὸ κώνεμμα τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ὀσπίτια, ὕθεν:) ἔχω κωνάκι εἰς τ' ὀσπίτι μου, ἴδε Κώνεμμα.

Κωνακτσῆς. » Σταθμοδότης, ἐπισταθμος. maréchal de logis, quartier maître.

Κώνεμμα. » Κατάλυσις, καταγωγὴ, ἐπιξένωσις, ἐπισταθμία (» Μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη. Τοὺς γὰρ στρατιώτας ἠνάγκαζεν ἐν τοῖς προαστείοις χειμάδια πήγνυσθαι «, Πλούτ. Σαρτώρ.), αὐλισμός. logement, cantonnement.

Κωνεύω, ῥ. οὐδ. » Κατάγομαι, καταλύω, ἐπιξενόομαι, ἐπισταθμεύω (-ομαι), αὐλίζομαι, σκηνόω καὶ σκηνέω (κυρ. ἐπὶ στρατοπέδου). loger; cantonner. ||. τὰ 'σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκώνευσαν. » Οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν «, Θουκυδ. ||. Ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ', μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τὸ 'σπίτι 'μας. »Ἢν δὲ αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «.

Λαβάνδα, φ. (ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ) » Ἰφύα ἢ Ἴριον (τοῦ Θεοφρ. διὰ τοῦ) » Λαβανὶς, νάρδος, ἀγριῤῥόδον (Πλιν.). lavande, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ στάγμα της). »Νάρδιον. eau de lavande, θ.

Λαγοῦμι (ὁ ὑπόγειος δρόμος διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις). » Ἀμάρα, ὀχετός, ὑδρορρόα (» Καὶ διαδὺς εἰς τὴν πόλιν διά τινος ὑδρορρόας «, Πολυβ.). égout, cloaque, θ. καὶ ἀρσ. §. (τὸ σκαπτόμενον ὑπὸ τὰ κτίρια, ἵνα τιναχθοῦν μὲ τὸ μπαροῦτι εἰς τὸν ἀέρα). » Μέταλλον, μεταλλεῖον, μεταλλεία, διώρυξ, ὑπόνομος (κρυπτὴ), ὄρυγμα ὑπόγαιον (Ἡρόδ.), σύριγξ, ἔμβολος, συρέμβολος. mine, θ.

Λαγοῦτο, ὄργ. (μουσ.). » Βάρβιτος (ἡ) luth.

Λαζιχέρι, ἴδε Μαυραγκαθνά.

Λάζος (μαχαῖρι μακρὺ καὶ σουβλερὸν, χρήσιμον εἰς τοὺς κακούργους τῆς Τουρκίας, καθὼς τὸ Στυλέττον εἰς τοὺς τῆς Ἰταλίας). » Δόλων. poignard, canne à dard, stylet.

Λακέρδα (Ἱσπαν. ἢ Λατιν. » Θεσσάλακτος ὁ ἀντιγραφεὺς λέγει ὅτι Λακέρναι λέγονται Ῥωμαϊστὶ αἱ Θύννα «, Ετυμολ., ἴδε Σαυρίδι). » Θυνναῖον τάριχος (τέμαχος), θυννὰς (ἡ Βυζαντία, ἤτον καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν περίφημον, ἴδε τὸν Ἀθήναιον). du thon salé (mariné), ἴδε καὶ Τροχοῦλι.

Λαλὲς, ἄνθ. » Λείριον (ἐν γένει κάθε λουλούδι). tulipe, θ.

Λαμπικάρισμα. »Διύλισμα. distillation.

Λαμπικάρω. » Διϋλίζω (» Διϋλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικόν, » Γαλ.). distiller.

Λαμπίκος, ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἄμβυξ καὶ -ικος (προσθέσει τοῦ Ἀραβικοῦ ἄρθρου Ἀλ.), διϋλιστὴρ καὶ διϋλιστήριον. alambic.

Λαπᾶς (ῥίζι πολυβρασμένον, ἢ κατάπλασμα μὲ μολόχαις καὶ ψωμί: Περίεργος σύμπτωσις μὲ τὸ » Λαπάσσω), ἴδε Μαλακτικόν.

Λαπίνα, (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lambena, ὅθεν καὶ ὁ Βελλώνιος λέγει ὅτι 'τὰς ἤκουσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα Λαμπίνας. Ὁ Σχολ. τοῦ Οππιαν. 'τὴν γράφει Ληπίναν, καὶ λέγει ὅτι ὠνομάζετο εἰς τὸν καιρόν 'του ἰδιωτικῶς καὶ Ῥοῦδι, διὰ τὸ χρῶμα 'της βέβαια· ὅθεν καὶ Μάρκελλος ὁ Σιδήτης 'τὴν ἐπωνόμασεν ἐρευθήσσαν. Ὁ Κορ., εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ξενοκράτους, 'δὲν ἐνθυμήθη, ἴσως δὲ καὶ 'να μὴ ἐγνώριζε, τὴν λέξιν), 'ψ. » Φυκὶς, ψύλων. tanche (espéce de poisson).

Λατζιβέρδι, χρ. » Κυανοῦν. azuré.

Λατζιβέρδ-τασι (τὸ ἀλλ. Λαζοῦρι), πετρ.(πολυτ.). »Ἴασπις, κύανος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος. jaspe; lapis lazuli.

Λατζιβέρτι, βαφ. » Κύανος (ὁ). azur, ἴδε καὶ Λουλάκι.

Λεβάντες, ἄν. » Ἀπηλιώτης. est, vent d'est.

Λεκές. » Κηλὶς (ἡ), σπίλος καὶ σπῖλος. tache, θ.

Λεκιάζω, ῥ. μετ. » Κηλιδόομαι, σπιλόομαι. se tacher.

Λεμπλεμπί, ἴδε Ἀστραγάλι.

Λέσι, ἴδε Ψηφίτι.

Λιβάρι, ἴδε Βιβάρι.

Λοκάντα, ἴδε Λοσταρία.

Λόκι, ὀρ. (βαφ.), ἴδε Σιναπίδι.

Λοκμᾶς (προφ. Λουκουμᾶς), (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Τολύπη, ἔγχυτον. pet de nonne, ἴδε καὶ Ακλαγγάτα καὶ Τηγανίτα.

Λοσταρία. » Πανδοκεῖ(χεῖ)ον. hôtellerie, θ. restaurant.

Λοσταριέρης. » Πανδοχεύς. restaurateur.

Λέτος, ἴδε Λαχνός.

Λουκιοῦνι (ἴσως ἀπὸ τοῦ » Ἐλαιοκονία (Ἐυστάθ. Ἰλ. Γ', 35). espèce de ciment.

Λουλάκι, φ. (βαφ.). »Ἰσατις. isatis, guède, pastel, indigo. §. (ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη βαφή). » Κύανος, Ἰνδικὸν (νεολ.). indigo.

Λουμπινάρι (ὁ Σουΐδας 'τὸ γράφει Λυπηνάριον), φ. καὶ ὅσπρ. »Θέρμος. lupin.

Λοῦπα (εἶδος πρηξίματος), ἴδε Μοῦρος.

Λούπη (ἀπὸ τὸ Λατιν. lupus, ὁ λύκος), π. (ἀρπακτικὸν καὶ σαρκοφάγον). » Ἰκτὶν καὶ Ἴκτινος.

Λοῦστρο (τὸ) } »Στιλπνότης, στιλβηδών
Λοῦστρος (ὁ) } » Μόνα δὲ τῶν ξύλων τὰ κυπαρίττινα καὶ στιλβηδόνα δέχεται α, Θεόφρ.), τὸ στίλβον. lustre, poli.

Λουστράρω, ῥ. μετ., ἴδε Στιλβόνω καὶ Γαλίζω.

Λουφὲς (κυρ. ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν). » Μισθοφορά. solde, θ. paye, θ. ἴδε καὶ Μηνιάτικον.

Μαβὺς, εια, ὺ, ἴδε Γαλάζιος.

Μαγαζί. » Ἀποθήκη. magasin. Χορτοβολῶν (ἰδιαιτ. διὰ τὸ χορτάρι), Σιτοβολῶν (διὰ τὸ σιτάρι), κτλ. grénier.

Μαγκάλι. »Πυρεῖον, πύραυνον. réchaud, brasier, chaufferette, θ.

Μαγκοῦτα, φ. » Νάρθηξ (κυρ. τὸ ξηρόν) ferule, ἴδε καὶ παραβ. Κουφόξυλον.

Μαγνέζια, ἰατρ. » Μαγνησία λίθος(Ἱπποκρ.). magnésie, θ.

Μαδένι (προφ. Μαδέμι). » Μέταλλον, μεταλλεῖον. mine, θ. minière, θ. || . μαδένι ἀσημιοῦ (μαλάμματος, χαλκώματος, σιδήρου κτλ.). » Ἀργυρεῖον (»Χρυσεῖον, »Χαλκεῖον, »Σιδηρεῖον κτλ.). mine d'or (d'argent, de cuivre, de fer etc.).

Μαδεντζῆς. » Μεταλλουργὸς, μεταλλευτὴς, μεταλλεύων. mineur.

Μαϊδανὸς (ἢ ὀρθ. Μαγηδανὸς), φ. ἴδε Μακεδονῆσι.

Μαΐστρα (τὸ μεγαλήτερον πανὶ τοῦ καραβιοῦ) » Ἀκάτιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Στ').

Μαϊστράλι, ἄν. (ἀρκτικοδυτικός). »Σκίρων, Ἰάπυξ. maestral (προφ. mistral).

Μαΐστρος, ἄν. » Ἀργέστης (ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως· ὁ αὐτὸς κατὰ τόπους καὶ Ἰάπυξ, καὶ Σκίρων καὶ Ὀλυμπίας.

Μαϊστροτραμουντάνα, ἄν. » Θρασκίας (» Ὃν ἔνιοι Καικίαν καλοῦσιν«, ἀριστ.). vent du Nord, ἴδε καὶ Γραιβολεβάντες.

Μακαρᾶς, ἴδε Καρσῦλι καὶ Τροχοῦλι.

Μακαρόνι (εἶδος Ζυμαρικοῦ). » (ἀπὸ τὸ) Σκώληξ (τοῦ Αλκίφρονος, ἠμποροῦμεν 'να παρασχηματίσωμεν) Σκωληκάς. macaroni.

Μακάσι (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Μακάτι. » Ἐπίστρωμα. la housse (le dessus) d'un soffa (canapé).

Μαμαλίγκα, ἴδε Μπομπότα.

Μαμελετζῆς. » Τοκιστὴς, τοκογλύφος. usurier, (κωμ.) fesse-Mathieu.

Μαμοῦχι (τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Ἀπαράλλακτα ἐμαμουκόνοντο καὶ τὸ πάλαι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν συνήθειαν ὁ Δικαίαρχος. » Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κε» φαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε » προσωπιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον

» κατειλῆφθαι. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαί-
» νονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ
» προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱμα-
» τίοις, φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσαι λευκά «).

Μανέλλα (ἡ ἄλλ. Μαναβέλλα). » Ἀναφορεὺς ἀνάφορον (ξύλον). μοχλὸς, ὑπομόχλιον, σηκωτὴρ, διωστήρ. levier.

Μανουσάκι, ἄνθ., ἴδε Ζερνεκαδὲς καὶ Μενεξές.

Μαντατεύω, = Μαντατουρεύω.

Μαντάτον (Λατιν.). » Ἀγγελία, ἴδε Εἴδησις.

Μαντατεῦρα (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὁ βαμβακώδης σπόρος τοῦ μαρουλιοῦ, τῆς ἀγριαγκινάρας, τοῦ γαϊδουράγκαθου κτλ.). » Πάππος, γηρεῖον. coton (duvet) de chardon etc.

Μαντατούρης, α, ικεν, = Καταδότης, Ψίθυρος Διάβολος. délateur.

Μαντατουρεύω, ῥ. μτδτ. » Διαβάλλω, καταγγέλλω. accuser.

Μαντατοφόρος. » Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος. (εἰς τοὺς Βυζ.) μανδάτωρ.

Μαντζάνα (καὶ Μελιτζάνα ἢ Μελιντζάνα, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ.· ἢ ἄλλ. Πατλιτζάνα. Ὁ Σαλμάσιος παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Μπεδεντζιὰν, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Λατιν. malum insanum, μῆλον μανικόν· μερικοὶ 'τὴν ὠνόμασαν). » Μελίτατιναν ἢ Μελίτταιναν. (κυρ. δὲ εἶνε) Στρύχνος (ὁ κηπαῖος ἢ ἐδώδιμος). aubergine, θ. mélongène, θ. mérangène, beringène, mayenne, bréhème.

Μαντζουράνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. origanum majorana, ὀρίγανος ὁ μέγας, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἀγρία), φ. » Μῦρον (φυτρόνει εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ Βαλλεριάνα, εἰς ταῖς κάτταις, ἴδε Κεδιότου), ἀμάρακον, σάμψυχον. marjolaine, θ. (ἡ καλλιεργημένη ὀνομάζεται ἰδίως) marjolaine gentille.

Μαξοῦς, ἐπ., ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Μαραγκὸς (Ἰταλ. ἐν γένει κάθε) » Ξυλουργὸς καὶ Λεπτουργὸς, (ἰδιαιτ. δὲ ὁ τῶν καραβίων) ναυπηγὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, ménuisier.

Μαργέλι (Λατιν.). » Κράσπεδον. ourlet.

Μαργελλόνω, ῥ. μετ. » Κρασπεδόω.

Μαργέλλωμα. » Κρασπέδωσις.

Μαρκάσι, ὀρ. (διαφανὲς ὡσὰν ὑαλὶ, τὸ βάλλουν ὡς σκέπασμα εἰς τοὺς ἁγιορείτικους σταυροὺς κτλ.). tale. §. πετρ. (πολυτ.). » Γαγάτης. jais, jaïet.

Μαρτσαπᾶς (Ἰταλ. Marzapane, εἶδος ζυμαρικοῦ. Τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ Ἄμυς, διὰ τοῦ Πλακοπίττα, μαρτζαπᾶς). massepain.

Μασαλᾶς. » Πυρσός. torche. θ.

Μασαλατζῆς. » Δαδοῦχος. porte-torche.

Μασιὰ (ἡ ἄλλ. Τσυμπίδα). » Πυράγρα, πυρολαβὶς, καρκῖνος καὶ (εἰς τὸν παραμάζοντα Ἑλληνισμὸν) διλάβιον. pincettes, θ. πλ.

Μασκαρᾶς. »Κόβαλος, σκωπτόλης(λίων Κάσσ.),γελοῖος, καταγέλαστος, κατάπτυστος, κάθαρμα. drôle, coquin, faquin. || . ἔγινε μασκαρᾶς. » Γέλωτα ὤφλεν. || . θα με κάμετε μασκαρᾶν. » Γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. §. ἴδε Μουκαλίτης.

Μαστέλλον (Ἰταλ.), αγγ. »Πύελος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀσάμινθος, ὀλκαῖον καὶ ὄλκιον, καδίον, καδίσκος, λουτὴρ, ποδονιπτήρ. baquet.

Μάστορης(ας), ισσα » Μαγίστωρ (»Ἐπιστάτης, διδάσκαλος«, λεγει ὁ Ησύχιος, καὶ » Μαγιστόρους, διδασκάλους, ἐπιστάτας «), (ἀπὸ τοῦ Λατιν. magister. Συμπίπτει καὶ μὲ τὸ) » Μήστωρ (τοῦ Ὁμήρου). maître-ouvrier.

Ματαρᾶς (στιμν' πετσένιο'). » Ἀσκοπετίνη, λήκυθος (σκυτίνη), ὄλπη καὶ ὀλπίς. outre, θ.

Ματζοῦνι. »Ἔκλειγμα, ἐκλεικτόν. opiat, opiate, eclegme, électuaire.

Ματσοῦκα (Λατιν. » Φέρει δὲ ἀντὶ δικανικίου, ἣν ἰδιωτικῶς καλοῦσι Ματζοῦκα ἀσγυρᾶν χρυσωμένην «, Κουροπαλ. » Μαζάκης, δόρυ Παρθικόν«, Φαβωρ. Γλωσσ., κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν). » Καλαύροψ. massue, θ. houlette,θ., ἴδε καὶ Μαγκοῦρα.

Μαχαλὲς(-λάς). » Ῥύμη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τα παράλια τῆς Προποντίδος), συνοικία, ἄμφοδος (ἡ), κώμη (» Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους «, Ισοκρ. Ἀρειοπαγ.), λαύρα. quartier.

Μαχμοῦζι, ἴδε Φτερνιστῆρι.

Μέγγενες, ἴδε Μάγγανος.

Μεζάτι. » Ἀποκήρυξις, (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξενίκησεν ἡ λέξις) δημοπρασία, ἀπαρτία καὶ ἀπάρτιον. encan. || . 'βγάλλω 'ς τὸ μεζάτι. » Ἀποκηρύττω. mettre à l'encan.

Μεζελῆκι (. » Ἀκράτισμα (κυρ. τὸ Σα-
Μεζὲς (ράπ-μεζεσί). hors d'œuvre, ἴδε καὶ Γλιγοῦδι.

Μελτέμι (ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ περιοδικός). » Ἐτησίας (ἄνεμος), πνεῦμα δειλινὸν (Λουκιαν.). brise, mousson (κυρ. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ), vent-alisé (οἱ μεταξὺ τῶν τροπικῶν).

Μενεξὲ-λαλὲς, ἄνθ. » Ἀνεμώνη. anémone, θ.

Μενεξὲς (ἴσως ἀπὸ τὸ Μανουσάκι), ἄνθ. (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Βιολέττα, ἀλλοῦ Ἴτσιον). » Ἴον, μελάνιον, λευκόϊον (ὁ ἄσπρος). violette, θ. || . ἐρζαΐ-μενεξὲς (ὁ τρίχρους). » Φλόγιον (Θεοφρ. Φυτ. ς', 8). pensée, θ.

Μενζίλι (ἡ ἄλλ. Πόστα). » Ἀγγαρεῖον, δρόμημα, δημόσιος δρόμος (» Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἐνὶ καὶ παρίππῳ «, Ἰουλ. Ἐπιστ. Κ'. » Σπεῦδε οὖν, δημοσίῳ χρησάμενος δρόμῳ «, ὁ αὐτ. ΙΒ'). poste, θ. || . μὲ τὸ μενζίλι. » Ἀμοιβῇ ζώων (Συνεσ.) «.

Μεντζουβί, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μεραμέτι (προφ. Μερεμέτι), ἴδε Διόρθωμα καὶ Μπάλωμα.

Μερεμετίζω (προφ. Μερεμετίζω), ῥ. μετ., ἴδε Διορθόνω καὶ Μπαλόνω.

Μερτζάνι, θαλ. (πολυτ.). » Κο(»Κου)ράλι(λλι)ον. corail. § Ψ., ἴδε Ῥυθρινάρι.

Μετερίζι. » Προμαχὼν (ἴδεν τὸ Περμαχιόνι τοῦ Δουκαγγίου). rempart ; banquette, θ.

Μεχέγκι, ἴδε Ἀσημόπετρα.

Μιζήθρα (ἀντὶ Μιγήθρα, ἡ ἄλλ. Οὔρδα, καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Οὖθαρ. Ἀπὸ τὸν Κορ. γράφεται Μυζήθρα, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Μυζῶ), ἴδε Χλωροτύρι.

Μοζαΐκα (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. mosaïque, ζωγραφιὰ ἀπὸ λεπτότατα πετραδάκια), ἴδε Ψηφί.

Μονέδα (ἀπὸ τοῦ Λατ. moneta, ἡ Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν, εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τῆς ὁποίας ἦτο καὶ τὸ Νομισματοκοπεῖον). » Νόμισμα. monnaie, θ. || . εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονεδαν. » Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι (Πλατ.) «. || . οἱ Βυζάντιοι μεταχειρίζονται σιδηρέιναν μονέδαν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πετσένιαν. » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσι «. || . ψιλὴ μονέδα, ἴδε Ψιλός. || . μονέδα τοῦ δὲν περνᾷ. » Ἀδόκιμον (νόμισμα). (monnaie) qui n'est pas de mise.

Μόστρα. » Δεῖγμα. montre, θ. échantillon.

Μουνγᾶς, χ. » *Δρυοβαφής. brun.

Μουζδετζῆς. » Ἀγγελιαφόρος, εὐαγγελιστής. qui apporte des bonnes nouvelles.

Μουσδελήκια (τά), ἴδε Συγχαρήκια.

Μουζδές. » Εὐαγγέλια. bonne (heureuse) nouvelle.

Μουκαλίτης. »Γελοιαστὴς, γελωτοποιὸς, βωμολόχος. bouffon.

Μουκαλιτλῆκι, » Γελοιασμὸς, γέλοιον, βωμολοχία. bouffonnerie. || . κάμνω μουκαλιτλήκια. » Γελοιάζω, γελωτοποιέω. faire des bouffonneries.

Μοῦντζα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σφάκελα κτλ.

Μουντὸς, ἡ, όν, ἴδε Σκεῦρος.

Μουρτεσέγκι (Περσ. Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται » Μαρτσαγγιν, ὁ κεκαυμένος μόλυβδος«), ἴδε Μολυβόχωμα.

Μουσαμμᾶς, ἴδε Κερπάνον.

Μουσαφίρης, ισσα. » Ξένος, δαιτυμὼν (ἰδιαιτ. τοῦ τραπεζιοῦ). étranger, hôte. || . τοῦ ('τὸν) ἦλθαν πολλοὶ μουσαφίρηδες. » Πολλῶν αὐτῷ ἐπιξενωθέντων. il lui vint un grand monde.

Μουσκιουρῦμι, ἄνθ (εὐῶδες, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ) » Ἐμετικοῦ βολβοῦ (Διοσκορ. Β'. 201). mousse-Grecque, oignon musqué, jacinthe musquée. §. lilac de terre (τὸ ἄγριον).

Μουσλοῦκι. » Ὀρσύδρα. robinet, ἴδε καὶ Μασταρι.

Μουστάρδα (σινάπι κατασκευασμένον μὲ ξεΐδι κτλ.). » Μυττωτὸς ἢ Ἀβυρτάκη. moutarde (préparée)

Μουστερὴς (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) »Μαστὴρ. ἴδε Ἀγοραστής. §. » Ἐργοδότης, ἐμπολεὺς (» Ἀκτίτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καί με λάδ' εὔπρεπον πρώϊον ἐμπολέα, « Ἐπγρ.). chalant, pratique.

Μουφλουζεύω (τὸ Ἰταλ. Φαλίρω), ῥ. μετ. καὶ μέσ. αὐτοπ. » Χρεωκοπέω, ἐξελαμβάνω τῶν ὄντων (τῶν ἐμαυτοῦ) (Δημοσθ.), ἀνασκευάζομαι τὴν τράπεζαν (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Ἰταλ. far il banco rotto). faillir; faire banqueroute.

Μουφλούζης. » Ἐξεστηκὼς τῶν ὄντων (Δημοσθ.), χρεωκοπήσας, χρεωκόπος, χρεωκοπίδης. failli, banqueroutier.

Μουφλουζλεῦκι. »Χρεωκοπία, ἀνασκευὴ τῆς τραπέζης. faillite, θ. banqueroute, θ.

Μπαγᾶς. »Χελώνι(νει)ον καὶ Χέλει(λυ)ον, ἐμὺς ἢ ἐμύς. écaille, θ.

Μπαγιατιάζω, ῥ. ἀμ. »Ἐωλίζομαι. devenir rassis. || . πρέπει 'να 'τὸ ἀφήσῃς μιὰ' μέρα' 'να μπαγιατιάσῃ, καὶ ὕστερα 'να 'τὸ βράσῃς. » Προεωλίσαντας ἡμέραν ἔψειν.

Μπαγιάτικος, η, ον. » Ἔωλος. rassis (ψωμὶ κυρ.), ἴδε καὶ Περασμένος.

Μπαδανάλαδ ζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀσβεστόνω.

Μπαδανᾶς. »Κονίκ, κονίαμα. badigeon.

Μπαζὲς (εἶδος ὑφάσματος), ἴδε Δίμιτον.

Μπαϊρακδάρης. » Σημαι (μετ) οφόρος. porte-drapeau, porte-enseigne (καὶ ἁπλῶς) enseigne (ἰδιαιτ. τοῦ πεζικοῦ), porte-étendard (τοῦ ἱππικοῦ).

Μπαϊράκι. » Σημαία, σημεῖον(Ξενοφ.). enseigne, θ. drapeau, étendard.

Μπακαλάος (Ἱσπαν. bacaliau), ὁ, ἴδε Γαϊδουρόψαρον.

Μπακάλης (ἀπὸ τὸν Μπακαλάον τὸ Ψάρι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους παρωνομάζετο ἀπὸ τὸ Τάριχος) » Ταριχοπώλης καὶ Ταριχέμπολος. »Παντοπώλης. épicier.

Μπακάλικον (ἐργαστήρι). » Ταριχοπωλεῖον, παντοπωλεῖον καὶ παντοπώλιον. boutique de l'épicier.

Μπακάμι (ξυλ. βαφ.). » Ἐρυθρόξυλον, ψευδοσάνδαλον τὸ πορφυροῦν. bois de Bresil ou de Bahama.

Μπακίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χάλκωμα κτλ.

Μπακλαβᾶς (εἴδος ζυμαρικοῦ). » Κοπτὴ καὶ Κοπτὸν, ναστὸς (πλακοῦς, ἔνδον ἔχων καρυκείας «, Ἀθήν.), ναστόν. espèce de massepain.

Μπακράτσι, ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτήρι.

Μπάλα (διὰ παίξιμον ἀντὶ) » Πάλλα (» Ὡς ταὐτὸν, ὃν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι «, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ζ, 115), ἴδε Τόπι. §. (κανονίου κτλ.). » Σφαῖρα πυρόβολος. boulet. § (μπάλα μὲ πραγματειαῖς). » Ἀγγεῖον. balle, θ.

Μπαλκαμπάκι, φ., ἴδε Γλυκοκολόκυθον.

Μπαλτᾶς, ἐργ., ἴδε Ἀξίνη.

Μπάμια, φ. » Ἀλθυρίς. bamie, θ.

Μπάνκα(-κος), ἴδε Κάθισμα.

Μπαρμπούνι, ὁ, ἴδε Τριγλί.

Μπαροκέττο (Ἰταλ.), (τὸ μικρὸν πανὶ τοῦ καραβιοῦ).

Μπαρούτι (ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) » Πυρῖτις κόνις (ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσ.), (ὁ Δούκ. Ἱστορ. Α', 'τὸ ἐκφράζει) βοτάνη; σκευασίαν ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας. poudre-à feu (ou à canon).

Μπαστῆκι (τοῦ ἁλόγου). » Κορυφαία. tête, θ. (ὑπὸ τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Κεφαλαρέα. » Τὰ ἅλογα αὐτῶν ἁρματωμένα μετὰ κεφαλαρέων «, Νικήτ. §. » Πρμετωπὶς καὶ Πρμετωπδίον (ἰδιαιτ. τὸ ἐμπροσθινὸν 'τοῦ μέρος). fronteau.

Μπάσταρδος (ὁ ἄλλ. Μοῦλος). » Νόθος, σκότιος, ἀνέγγυος, ὑποβολιμαῖος. bâtard.

Μπασκοῦνι, ἴδε Ῥεβδί.

Μπαταλματζῆς (ὀρθ. Μπίτ-αὐλ μαλτζῆς). » Χηρωστής. préposé du gouvernement qui percoit le droit d'aubaine en Turquie.

Μπάτης (ὁ ἄλλ. Μπονέντες), ἄν.(δυτ.). » Ζέφυρος. vent du Ponant ou d'ouest.

Μπατσίζω, ῥ. μετ. »Κατὰ κόρρης παίω, ἐπὶ κόρρης πατάσσω (Δημοσθ.), ῥαπίζω (μεταγ.), κολαφίζω (κυρ. εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λατμοῦ). soufflet-ter, appliquer un soufflet.

Μπάτσος. » Ῥάπισμα (μεταγ.), κόλαφος, κολάφισμα. soufflet.

Μπαχάρι (Τουρκ. ὀνομάζεται κάθε εὐῶδες καὶ ἀρωματικὸν Ἡ) » Βάκκαρις (κατὰ τὸν Διοσκορ. εἶνε φυτὸν ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἀσάρου, τὸ Λατιν. perpensam. Ὁ Ἀκτουάριος 'τὸ γράφει ὀρθότερον) » Βάκχαρ, (ὁ Νεόφυτος) Βάκκαρ, (τὸ αὐτὸ καὶ) »Ἀγρία Νάρδος, ἴδε καὶ Γενι-Μπαχὰρ καὶ Βαλλεριάνα.

Μπαχτσεβάνης, ἴδε Περιβολάρης.

Μπαχτσὲς (ὀρθ. Μπαγτσὲς), ἴδε Περιβόλι.

Μπαχτσίσι. »Φιλοδώρησις. largesse, θ. pot-de-vin, pourboire.

Μπεγιάζι (τὸ Ἰταλ. Κάρτα-μπιάνκα). » Λεύκωμα. blanc-seing.

Μπεδένι. » Θώραξ, ἔπαλξις. créneau.

Μπεκάτσα, π., ἴδε Ξυλόκοτα καὶ Ξυλόρνιθα.

Μπέλλα-δόνα (Ἰταλ.), φ. (φαρμ.). » Στρύχνος (ὁ μανικὸς), πέρσιον, θρύον. bela-dona (διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν 'τὸ μεταχειρίζονται ὡς φυκιασίδι), belle-dame, θ. » Δορίκνι(γνι)ον. doronic καὶ doronice. (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μανδραγόρας. mandragore.

Μπερδὲς, ἴδε Περδὲς.

Μπερμπερειόν. » Κουρεῖον (ἴδε Καφενές). boutique de barbier, θ.

Μπερπέρης. » Κουρεύς. barbier.

Μπεσταχτᾶς. »Ἐμβολὴ, τράπεζα. comptoir.

Μπετόνικα, φ. (ἰατρ.). »Κέστρον (ὠφελεῖ εἰς τὸν κεφαλόπονον). bétoine.

Μπιλιάρδον. » Τηλία (Γαζ.). billard.

Μπιλλιέτο. « Γραμματεῖον (» Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνάβων ἀνελέσθαι ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ γραμματεῖον, « Λευκ. Ἑρμότ.). billet.

Μπιμπιλόνω, ῥ. μετ. » Κρασπεδόω. ourler.

Μπινὲα-τασί. » Βαθὴρ, ἀνάβαθρον. montoir; avantage.

Μπινῆσι. » Περσὶς (Ἀριστοφ.), ἴδε καὶ Ἐπανωφόρι,

Μπίρα(-θα). »Ζύθος (ὁ καὶ τὸ). bière, θ.

Μπλιγοῦρι. » Χόνδρος, ἐρεικτόν. gruau.

Μπογάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Bucata), ἴδε Θολόστακτη.

Μπογάτσα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. focacia [τὸ ὁποῖον ἀναφέρων ὁ Ἐτυμολ., 'τὸ ἑρμηνεύει Πυρόπτυτος],καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Φώγω, ἴδε Ξεροτηγανίζω), ἴδε Πήττα καὶ Λειψόπαττα.

Μπογιά. » Βαφὴ, ἄνθος (τὸ), φάρμακον. teinture, θ.

Μπογιατζῆς, ἴδε Βαφιάς.

Μπόγος (ὁ Κορ. λέγει ὅτι εἶνε συγγενὲς τῷ Πυγγί, καὶ 'τὸ παράγει ἐκ τοῦ 'Μπήγω,διότι εὕρηται γραφόμενον καὶ Μπῆγος). Μπεζᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Fucha, γραφόμενον παρὰ τῷ Συμ. Σηθ, Φουκᾶ), (αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι εἶνε τὸ) » Καῦρι καὶ (κατὰ τὸν Ἀθην.) Κόρμα (τῆς Κρήτης). cervoise, θ.

Μπόϊ, ἴδε Κορμοστασιά.

Μπόϊνα, ναυτ. » Πληθρίον. aviron de queue.

Μπολικαίνω, ῥ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Χαλαρόνω.

Μπόλικα, ἐπ., ἴδε Εὐρύχωρα, καὶ §. Πλουσιοπάροχα.

Μπόλικος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος. §. Πλουσιοπάροχος καὶ §. Χαλαρός.

Μπομπότα. » Μάζα.

Μπονέντες, ἄν., ἴδε Μπάτης.

Μπόρα ἢ (ὀρθ.) Μπόῤῥα (ὡς ἀπὸ τοῦ) » Βορρᾶς, ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Μπὸσ-γερὶ, ἴδε Λάγαρα.

Μποτζεργάτης, ναυτ., ἴδε Ἐργάτης.

Μπότζος, ναυτ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ποῦς, ποδεών. bouline, θ.

Μπότσικας, φ., ἴδε Σφέρδουκλας.

Μπουδαλαλῆκι. » Ἀβελτηρία, εὐήθεια. sottise, θ. imbécilité, niaiserie nigauderie.

Μπουδαλᾶς, οῦ, ἀδίκον, (ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ Βουταλίωνα περίφημον διὰ τὸ μπουδαλαλῆκι 'του, ὁ δὲ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἐπέγραψε μίαν 'του κωμῳδίαν Ἀγροῖκον ἢ Βουταλίωνα. Εἶνε ὅμως τὸ Ἀραβ. 'Αμπτάλ καὶ 'Αμπδουλλάχ, μὲ τὸ ὁποῖον τιτλοφοροῦνται οἱ διὰ θεὸν σαλοὶ ἀγύρται τῶν Ὀθωμανῶν). » Βλάξ, εὐήθης, ἀβέλτερος, μωρὸς καὶ μῶρος, ἠλίθιος, ἀρχαῖος, μαμμάκουθος, συκομάμμας, βρεκέμυξος, βλεννώδης. sot, imbécile, miais, nigaud, bênet, lourdaud, innocent, idiot, ἴδε καὶ Νέμας.

Μπουκάρω (ναυτ.), ῥ. ἀμ. » Ἐλλιμενίζομαι, ἐγκαθορμίζομαι. entrer dans le port.

Μπουκέττο, ἴδε Δεμάτι.

Μπουλετὶ (τὸ), ἴδε Μπιλλιέτο.

Μπουρέκι (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) » Βήρεκες (τοῦ Ησυχ.). gateau; petit paté.

Μπουνιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. pugnus), ἴδε Γροθιά.

Μπουρίνι. » Καταιγὶς, πνεῦμα καταιγίζον. bouffée de vent.

Μπουρνοῦζι. » Χλαμὺς καὶ χλανίς. espèce de manteau.

Μπούτι, ἴδε 'Πιστινόν.

Μπράσκα, ζ., ἴδε Φρουνός.

Μπράτσο (τὸ), (Ἰταλ.) (τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τοῦ μετακαρπίου μέρος τῆς χειρός). » Βραχίων. bras.

Μπρουντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Ναλμπάντης (ὁ καλυδόνων τὰ ἄλογα). maréchal-ferrant.

Νάρκι. » Τιμὴ, διαγραφή. taxe, taux, maximum.

Νέϊ, ὄργ. (μουσ.). » Βαρύαυλος. basson, ἴδε καὶ Παγιαύλι.

Νεράντζι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλ. 432), 'πωρ. ν'Χρυσόμηλον. orange amère.

Νισαντῆρι, ὀρ. » Ἀμμωνιακὸν ἅλας. (sel) ammoniac,-aque, ἴδε καὶ Ὑαλί.

Νισεστὲς, ἴδε Καταστατόν.

Νοῦρκα, ζ. » Ἰκτὶς ἡ ἔνυδρος. putois.

Ὀγοῦρι (ἐκ τοῦ augure), ἴδε Σημάδι.

Ὀγουρλούδικος, η, ον, ἴδε Καλορρίζικος.

Ὀγουρσούζης, α, ικον. » Ἀπαίσιος, μοχθηρὸς, οἰωνιστέος, ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις. malheureux, sinistre, de mauvaise augure.

Ὀδαγάτσι, μυρ. » 'Αγάλογον (ἐκ τοῦ Ἑβρ. 'Αχαλόχ). bois d'aloés, ἴδε καὶ Καλεμπέκι. §. ἄνθ. » Στρούθιον. savonnière, saponaire.

Ὀδαλίκισσα, ἴδε Παλλακίδα.

Ὀδᾶς, ἴδε Κάμαρα.

Ὀκᾶ (ἡ), (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ, καὶ στὰ, καὶ βαρύτητος διὰ τὰ ζυγιστὰ, περιέχει 400 δράμια). » Κοτύλη, κύαθος. chopine, pinte.

Ὀλοῦκι (εἰς τὴν Τῆνον λέγεται 'Αγωγός). » Ὀχετός. cornière (κυρ. τῶν κεραμιδιῶν), θ.

Ὀμπρέλλα. » Θολία, σκιάδιον (Ἀρσφ.). parasol, parapluie (ἰδιαιτ. τὸ διὰ τὴν βροχήν. Ὁ Κορ. 'τὸ ὠνόμασεν' » Ἀλεξιβρόχιον.

Ὀρνέκι, ἴδε Μόστρα.

Ὄρτσα, ναυτ. » Ἐπὶ τὰ λκιὰ (Λουκιαν. πλ. ἢ Εὐχ.), ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως, ἐκ χερκίας. || . ὄρτσα-λαμπάντα, ἴδε Πανι.

Ὀρτσάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀνατοιχέω. || . τὸ κατὰ ὀρτσάρει (γέρνει δηλ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος διὰ τὴν σφοδρότητα ἢ ἐναντιότητα τοῦ ἀνέμου). » Κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος (Ἀχιλλ. Τατ.) «.

Ὄστρια, ἀν., ἴδε Νοτιά.

Ὄστρια-γαρμπῆς, ἀν. » Λιβόνοτος.

Ὄστρια-σιρόκος, ἀν. » Εὐρόνοτος.

Οὐρουδίζω (ἴσως ἐκ τοῦ Ὀρδέω, ordior, [Γαλλ.] ourdir), ῥ. μετ. » Ἀνυφαίνω, ῥυτίζω. ravauder, rentraire.

Οὐρούδισμα. »Ῥύτισμα (» Αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν «, Φώτ.). ravaudage, rentraiture, θ.

Οὐρουτζῆς. » Ἀκέστης (» Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ «, Ξενοφ.), ἀνυφάντης-άντρια (Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 383). ravaudeur, rentrayeur.

Ὀφφίκιον, ἴδε Ἀξίωμα.

Παγιαντᾶς (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Παζαραγιδένης, ἴδε Ψευτιστής.

Παϊδάντι, ἴδε Πέδικλον.

Παλάνκα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸν ἐργάτην εἰς τὰ καράβια, ἀπὸ τοῦ) »Φάλαξ-αγγος (ἡ) σκυτάλη καὶ σκυταλὶς (Ἱερ. Μαΐημ.). palanque, bossoir.

Παλάσκα. » Γωρυτὸς (ὁ καὶ ἡ) (Ῥιαν. Ἐπιγρ.). giberne, θ.

Πανταλόνι. » Περισκελίς. pantalon, ἴδε καὶ Βρακί.

Παντζάρι, φ., ἴδε Κοκκινογούλι.

Παντζέχρι. » Ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον. bezoard.

Παντιέρα, ἴδε Μπαϊράκι. || . σκάνω (τραβῶ, βάλλω) τὴν παντιέραν, ἴδε Σκάνω.

Παπουτζῆς, ἴδε Κουντουρᾶς.

Παπούτσι (Περσ.). » Πέδιλον, ἐμβάς, ἐμβάδιον, ἔμβαθρον, ἀρβυλίς. soulier, ἴδε καὶ Συρτός.

Πασαλῆκι. » Σατραπεία. pachal k.

Πασᾶς. » Σατράπης (ἀπὸ τοῦ Περσ. Σαχταρμπάν). pacha.

Παστουρμᾶς (ὀρθ. Μπαστιρμὰ, δηλ. Παστόν. Ὁ Παππαδόπουλος, παίζων βέβαια, τὸ παρῆγεν ἀπὸ τὸ » Παστὸν Ῥωμαϊκόν). » Τάριχος (ὁ καὶ τὸ). viande salée et dessechée.

Παστουρματζῆς. » Ταριχευτὴς, ταριχοπώλης (ἀλλαντοπώλης), ταριχέμπορος. charcutier.

Πατάτα, ἴδε Κολοκάσι.

Πατινάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. matinada). » Κῶμος. aubade, θ. sérénade, θ. || . κάμνω πατινάδα'. » Κωμάζω πρὸς, ᾄδω τὸ παρακλαυσίθυρον. donner une aubade, (une sérénade).

Πατσαβοῦρα (τοῦ μαγειρικοῦ). » * Ἀπομάκτρα. torchon. §. (τοῦ τυφεκιοῦ). »Στύππος (τὸ). bourre, θ.

Πατσᾶς (ποδάρια ζώων μαγειρευμένα). »Πόδες ἐφθοὶ (Αὐγέν), »Ἀκροκώλια δίεφθα (αὐτ.). pieds de mouton (de veau etc).

Πεζεβένγκης, ὁ καὶ -ισσα, ἴδε Μαυλιστής.

Πεζεβεγκλῆκι. » Προαγωγεία, μαστροπεία. maquerellage.

Πεΐ, ἴδε Ἀββαβῶνας.

Πελτὲς (ἴσως ἐκ τοῦ) » Πελτός. » Μελίπηκτον, ἀμυλος (ὁ καὶ ἡ). gelée, θ.

Πεμπὲ, χρ., ἴδε Τριανταφυλλί.

Πεμπεζάρι (πανὶ), ἴδε Μεταξωτός.

Πέννα (Λατ. τὸ ἐκ πτερεῦ κενδύλι. »Πέννα, τὸ γραφίον «, Ησύχ.), ἴδε Κονδύλι.

Περβανὲς, ἔντ., ἴδε Κανδηλοσβύστης καὶ-

Περβάζι (ἀπὸ τοῦ Περσ. Περβάν, περιφέρομαι, ὅθεν καὶ ὁ Περβανὲς), ἴδε Γύρος καὶ Στεφάνι.

Περδὲς. » Αὐλαία (» Ἔτι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτω κκλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοὶ, λέγοντες αὐλαίαν, τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα «, Κοσμ. ὁ Ἰνδικοπλεύστης Κοσμογραφ. Ι, Ε), παρα(κατα)πέτασμα, δέρρις (κυρ. τῆς θύρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου, » Θύρας παρακάλυμμα «, ὀνομάζει). rideau, paravent, portière, θ.

2) (πάθ. τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Πανάδα.

3) (τὸ σημάδι, ὅπου βάλλεται εἰς τὸ πιάσιμον τινῶν μουσικῶν ὀργάνων). »Ἀγκών. touche, θ.

Περουζὲς (Περσ., πετρ. πολυτ.) » Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς (ἡ). tourquoise, θ.

Περτσές. » Λόφος, σκολλὶς καὶ σκόλυς (ἡ). toupet de cheveux.

Πεσίνι (τὸ ἐναντίον τοῦ Βερεσιέ'. » Αὐτόθεν (» Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω«, Πλατ. Νομ. Ια').

Πεσκέσι. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. χαρ.).

Πεστεμάλι. » Διά(»Περί)ζωμα, λέντιον (ἐκ τοῦ Λατιν. linteum).

Πέστροφα (Τουρκ. ἁλά-μπαλουδ), ᾧφ. » Γαλεὸς τρώκτης (ὅθεν τὸ Γαλλ.) truite, θ. ποίκιλος (Παυσ. Ἀρκ.), πέρκη (ἡ ποταμία ἢ λιμναία), πυρὸς-οῦντος (Ἀθήν.). lamproie, perche, θ.

Πετιμέζι, ἴδε Ἔψημα.

Πεχλεβάνης. » Παλαιστής, ἀθλητής. lutteur.

Πιάντζα (παραθαλάσσιον ἐπίπεδον), ναυτ. » Ἅλιπεδον, ἁλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός. plage.

Πιλότος, ἴδε Πηδότης.

Πομμάδα. » Χρίσμα (Θεοφρ. Χαρ.). pommade, θ.

Πορτοκαλιὰ, δ. » Χρυσομηλέα. oranger.

Πορτοκάλι, πωρ. » Χρυσόμηλον (ἴδε Κίτρον). orange, θ.

Πόστα. ἴδε Μενζίλι.

Πούδρα, ἴδε Παπτάλη.

Πουράντζα, φ., ἴδε Ἀρνοπέτα.

Πούσουλας, ναυτ. » Πυξὶς (ἡ ναυτική). boussole, θ.

Πούστης. » Κίναιδος, θηλυδρίας, Κότυος θιασώτης. débauché.

Πρέζα (ἡ) »Δραγμὶς (» Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσον τοῖσι [τρισὶ] δακτύλοισι περιλαβεῖν «, Ἱππκρ.). prise (de tabac etc), θ. pincée, θ.

Προτρέττον, ἴδε Ζωγραφιά.

Προϋντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Προυντζοῦκι, ἴδε Φλοῖδα.

Ῥάχτια (τὰ). » Φάλαρα. harnois.

Ῥεβανὶ (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Θρυμματίς. espèse de massepain.

Ῥεζὲς, ἴδε Θηλύκωμα.

Ῥεζεδὰ, φ. καὶ ἄνθ. » Οἰνάνθη (ἴδε Θρρ. Φυτ. ϛ' καὶ Διοσκορ. Γ'). réséda.

Ῥεντὲς, ἐργ., ἴδε Ξύστρα καὶ Τρίφτης.

Ῥετσέλι. » Μελίπηκτον. compote, θ. confiture, θ. marmelade, θ.

Ῥεφενές. » Συμβολή, εἰσφορὰ, συνεισφορὰ, ἔρανος. écot, quot-part.

Ῥίγλα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν τὸ γέννημα εἰς τὸ κοιλὸν, » Ἀποριγλοῦσι τὸ μέτρον,« καθὼς λέγει ὁ Ἡσύχ.). »Ἀποκάστρα, ῥόχανον (ἴσως ῥόγανον). racloire, θ.

Ῥίτσινο, φ. (ἰατρ.). » Κρότων (κυρ. ὁ καρπὸς τοῦ), κίκκι-εως (τὸ) (ἡ λέξις εἶνε Ἀσιατική), σιλλικύπριον καὶ σέσελι Κύπριον, σήσαμον. riccin, palma-Cristi (Cristum).

Ῥιτσινόλαδον, ἰατρ. » Κίκκινον ἔλαιον καὶ (μονολ.) Κικκινέλαιον (Διοσκορ.), τὸ ἀπὸ τῶν σιλλικυπρίων ἔλαιον. huile de riccin.

Ῥοζόλι. » Ῥοδόμελι, ῥοδόστακτον (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). rossolis.

Ῥουμπίνι, πέτρ. πολυτ., ἴδε Καρβοῦνι.

Ῥούντα (ἡ), (ἡ ἐμπρόσθινη ἄκρα τοῦ τιμονιοῦ τῆς ἀμάξης). »Ἀκροβρόμιον. l'extrémité antérieure du timon.

Σαδιρβάνι. » Πίδαξ, σίφων (» Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν [ἐν Ῥώμῃ] δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους«, Στράβ.). jet d'eau.

Σαζάνι, ψ., ἴδε Γρεβάδι.

Σαῆς, ἴδε Πεζοδρόμος.

Σακὰ-κουσοῦ, π. » Ονοκρόταλος, πελεκᾶν. onocrotale, pélican. grand-gozier, goitreux, livane.

Σακάτης (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ισα, κον. ἴδε Μισερὸς κτλ.

Σαλαμοῦρα, ἴδε Ἅλμη καὶ Γάρος.

Σαλάτα. » Φυλλὶς (»Φύλλας) δριμεῖα (Ἀθην.), ἀβυρτάκη (» Καὶ τὸν μὲν ὄζὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν «, Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ'). salade, θ. ἴδε καὶ Ἀρμιά.

Σαλγακάμι (Λατιν.), φ. ἴδε Γογγύλι.

Σαλέπι (ἐκ τοῦ Ζουλάπιον = Σεράπιον, ἴδε Σημ. Σήθ, Ζ, 4 καὶ παράδλ. Σιρόπι), φ, » Ὄρχις, κυνόσορχις, διδύμη καὶ διδύμιον. salep ou salop.

Σαλὶ (εἶδος ὑράσματος). » Αἰγὶς. camelot.

Σάλι (τὸ πολύτιμον μάλλινον τῆς Ἰνδίας ὕρασμα). » Βύσσος ἡ ἰνδική. schall ἢ châle. §. (ξυλικὴ μαζὴ δεμένη). »Σχεδία, πλωτή. radeau; brelle, θ. train.

Σαλιντὶ (τὸ κούνημα τοῦ πλοίου). »Σάλος. roulis.

Σαλκίμι, δ. » Ἡράνθεμον. acacia; muguet (le grand), ἴδε καὶ Ταΐσόρι.

Σάλλα. » Πρόδομος, προθάλαμος. salle, θ.

Σαλοῦπα. » Λέμβος (ἡ). chaloupe, θ.

Σαλσαπαρίλλα (Ἱσπαν. προφ. κοιν. Σαπαρίνα), φ. (ἰατρ.) » Σμίλαξ ἡ Περουβία. salsepareille, θ.

Σάλτσα. » Ὀξυλίπαρον, τρίμμα, ὑπότριμμα (ἅτινα δριμὺ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ » Βλέπων ὑπότριμμα«, ὅμοιον μὲ τὸ » Βλέπων σίνηπι, σκόροδον κτλ. τοῦ Ἀριστοφάνους), καρύκη, μυττωτὸς (Λουκιαν. Τιμ. ἢ Μισάνθρ.), ὑπόσφαγμα (διότι κατεσκευάζετο μὲ αἷμα), ἔμβαμμα. sauce, θ.

Σάντα. » Ἔλκηθρον, χαμούλκη καὶ χαμουλκὸς (Ἀμμιαν.). traineau.

Σαντοῦρι (ὄργ. μουσ.), (κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ) » Ψαλτήριον. psalterion.

Σαξὶ-γκιουζελὶ, φ. » Σύμφυτον, φείζωον. consolide and consoude, θ.

Σαράτσης. » Σκυτορράφος, σκηνορράφος. bourrelier.

Σαρίκι, ἴδε Φακιόλι.

Σαρισάμπρι, ἰατρ. (μὲ αὐτὸ συνήθως ἀποκόπτουν τὰ παιδιά. στάζει δὲ ἀπὸ τὸ λεγόμενον, Δένδρον τῆς ὑπομονῆς) »Ἀλόη. aloès.

Σαρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ). » Εἰ(»Ἐ)λικτὸν, *ἐνείλικτον. boulette, θ.

Σαῤῥάφης. » Τραπεζίτης, ἀργυραμοιβὸς, χρυσαμοιβὸς, ἀργυρογνώμων, ἀργυροκάπηλος, κερματιστὴς, κολλυβιστής. banquier.

Σατζάκι (φορέματος), ἴδε Κρόσσι. §. (σπιτιοῦ), ἴδε Στεφάνι.

Σατῆρι. »Κοπὶς, κοπεὺς, σφαγὶς, σφαγεύς. couperet.

Σατράντζι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ζατρίκιον (Περσ.) jeu d'échecs. §. (συνεκδ. τὸ σανίδι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον τὸ παίζουν). » Ἀβάκιον. échiquier.

Σαχνισί, ἴδε Ἐξώστεγον.

Σαχτερὲς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Καπνιά.

Σαχτιάνι (εἶδος τομαριοῦ τῆς Ἀφρικῆς). » Αἰγῆ ἢ Αἰγὶς (»Αἰγαίας περιβάλλονται αἱ Λίβυσσαι κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ «, Ἡρ. Δ΄, 189). marroquin.

Σβανάρισμα (τὸ). »Κώθων,κωθωνισμὸς, (ἐκ τοῦ-

Σβανάρω (ἐκ τοῦ Σιφωνίζω, πίνω ὡσὰν μέθυσος), ῥ. ἀμτ. » Κωθωνίζομαι.

Σέβια. » Φορεῖον. chaise (à porteur), θ.

Σείζης. » Ἱπποκόμος. palfrénier.

Σεκβεστράρω, ῥ. μετ. »Μεσεγγυάω. séquestrer.

Σεκβέστρο. » Μεσεγγύημα, μεσέγγυον, μεσεγγύη. séquestre.

Σεκρετάριος. « Ὁ ἐξ ἀπορῥήτων, ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορῥήτων, ἀσημκρίτης (Λατιν.). sécretairé intime.

Σεμιζότι, φ. ἴδε Γλιστρίδα.

Σεμπέκα (μαΐμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν). ζ. »*Κέρκωψ, κερκοπίθηκος, κῆβος. guenon, guenuche (ἡ μικρὴ), θ.

Σενδουκάκι. » Κιβώτιον. coffret, cassette, θ.

Σενδοῦκι (ὀρθ. Σανδὺκ, τοῦ ὁποίου παράδοξος ἡ σύμπτωσις, ἂν ἦνε μόνον σύμπτωσις, μὲ τὸ) » Σάνδυξ (. ., καὶ ἡ κιβωτὸς,« τοῦ Ἡσυχ.), κιβωτὸς, φω(χω)ριαμὸς,ζύγαστρον καὶ ζύγαστρος(Ξενοφ.), χηλὸς (ἡ), λάρναξ, κίστη. coffre, bahut (κυρ. τὸ πέτσινον).

Σεντζάπι (πρφ. κοιν. Ζιντζάπι), ζ. »Σκίουρος. écureuil, petit-gris (κυρ. τὸ γουναρικὸν τοῦ).

Σεντζαπὶ, χρ., ἴδε Σταχτερός.

Σεπέτι. » Κόφινος. coffre, vache, ἴδε καὶ Κουφάρι.

Σεργιάνι. » Θέα. vue, θ. ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Σεργιανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Θεάομαι, ἴδε καὶ Περιδιαβάζω.

Σεργοῦτσι. » Πτερὸν, λόφος, πτεροθύσανος (νεολ.). aigrette, θ. panache, θ.

Σεριγκὰς, δ. »*Συριγγὰς, φιλάδελφος. séringat.

Σερμαγές. »Ἀφορμὴ (» Τὰ χρήματα, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμὴν«, Δμ.), προβολὴ, ἀρχαῖον (» Πότερον ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκων; « Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου, ἐνθήκη (μεταγ.). fonds.

Σερμπέτι. » Μελίκρατον, ὑδρόμελι. hydromel, sorbet.

Σερῤῥέτης (Τουρκ.). » Δικορῥάφος. chicaneur.

Σερῤῥετιὰ (ἡ) καὶ

Σερῤῥετλῆκι (τὸ). » Δικορῥαφία, στρεψοδικοπανουργία (Ἀριστφ.). chicane, θ. chicanerie, θ.

Σέτι. » Χῶμα. terrasse, θ.

Σεφτές. » Πρωτόμισθον, εὔαρχος ἐμπολή. étrenne, θ. ||΄. κάμνω σεφτέ. » Εὐαρχέω ἐμπολῶν. étrenner.

Σίγουρα, ἐπ. » Βεβαίως. assurément.

Σιγουράρω, ῥ. μετ. » Βεβαιόω (-ομαι). ἐμπεδόω. assurer.

Σίγουρος, η, ον. » Ἀσφαλὴς, βέβαιος, ἔμπεδος §. » Ἀξιόχρεως (ἄνθρωπος). sur.

Σιλετζέκι, ἴδε Λουτροπουκάμισον καὶ Σάβανον.

Σιλτές. » Τύλη καὶ Τύλος (Διοδ. Σικελ. Π΄), ῥαπτὸν (Ξενοφ. Ἑλλ.). matelas.

Σιναμικὴ, δ. (ἰατρ.) » Κολουτέα καὶ Κολοιτέα (Θεοφρ.). sène.

Σιντέφι (ὀρθ. Σαδέφι), ἴδε Μαργαριταρῥίζα.

Σιντίνα, ναυτ. » Ἄντλος. sentine, θ.

Σιντρίλλι. » Στεγαστὴρ, πέταυ(τευ)ρον (Θεοκρ. Σχολ.). bardeau, aissante, θ.

Σιροκολεβάντες, ἄν. » Εὐρόνοτος (Φοινικίας).

Σιρόκος, ἄν. » Εὖρος (Φοινικίας).

Σιρόπι (ἐκ τοῦ) » Σεράπιον ἢ Σεράπειον. sirop, παράβαλ. Σαλέπι.

Σκαμπαβία (Ἰταλ.), εἶδος πλοίου, »Ἄκατος. brigantin, ἴδε καὶ Κλεφτοκάϊκον.

Σκαραντσία, παθ. ἴδε Συνάχι.

Σκεντζές. »Στρεβλώσεις, βάσανοι. torture, θ. question. ||. βάλλω 'ς τὸ σκεν-

τζέ. » Στρεβλόω, βασανίζω. donner(appliquer à) la question.

Σκολαμέντο, παθ. » Γονόῤῥοια. gonorrhée, θ. chaudepisse.

Σκορμποῦτον, πάθ.»Στομακάκη. scorbut

Σκότα, ναυτ. » Ποῦς, κεροΐαξ καὶ κεραιοῦχος (κάλως). drisse, θ. hale-bas.

Σκρίνιο (τὸ) (Λατιν.). » Γραφεῖον,

Σκρίνιος (ὁ) σκρήνιον (» Πυρὶ παρέδωκα τὰ βρέφια τὰ καθ' ὑμῶν, ἐν τοῖς ἐμοῖς σκρηνίοις ἀποκείμενα«, Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΕ). table à écrire.

Σμεουρηὰ, δ. » Βάτος Ἰδαία. framboisier.

Σμέουρον, ᾽πωρ. » Βάτον Ἰδαῖον. framboise, θ.

Σόϊ, ἴδε Εὐγενὴς καὶ Καλός.

Σολατσάρω, ῥ. ἀμ. » Διαβαδίζω, περιπατέω (» Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας «, Πλούτ), διαπεριπατέω (Ἀθ.). se promener.

Σολάτσος. » Δίαυλος (Ἱππокρ.),δρόμος καμπτός. tour de promenade.

Σομακὶ (μάρμαρον). » Ἴασπις (τὸ γαλάζιον), πόρφυρος (τὸ κόκκινον). jaspe fleuri, porphyre, brocatells καὶ serpentine (τὸ πρασινοκόκκινον).

Σόπα, ἴδε Ξύλον.

Σουγιὰ, ἴδε Μαχαιράκι καὶ Κονδυλομάχαιρον.

Σούγιολοὺ (τὸ). » Ὑδραγωγὸς, ὑδραγωγεῖον. conduit.

Σούγιολτζῆς »Ὑδραγωγὸς, *ὑδροτέχνης. fontenier, fontier.

Σουλιμᾶς (Λατ. Sublimatum), ἴδε Ἄξυφον. || . σουλιμᾶς κόκκινος (Τουρκ. Ἀλ-σουλιγέν). » Κιννάβαρι, σάνδυξ-ιξ (ἡ), μίλτος, σανδαράχη (-κη). cinabre.

Σοῦμμα, ἀριθ. » Κεφάλαιον, συγκεφαλαίωμα, γιγνόμενον, πλήρωμα (» Λόγισαι φαύλως, μὴ ψέφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς· Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν«, Ἀριστφ.). montant.

Σουμμαρισμός. » Κεφαλαίωμα, συγκεφαλαίωσις. addition.

Σουμμάρω, ῥ. μετ. » Κεφαλαιόω,συγκεφαλαιόω, κεφάλαιον ποιῶ(Θεοφ. Χαρ.), συλλογίζομαι. sommer, prendre la somme.

Σφουντηὰ, δ.»Ἰτέα ἡ Βαβυλωνία. saule pleureux.

Σοῦπα. » Ζωμὸς, ῥόφημα. soupe, θ. potage. || . σοῦπα ῥύζι. » Ὄρυζα ῥοφητὴ (Στραβ. ΙΕ).

Σουπιέρα (τὸ Τουρκ. Τσορβαλῆκι),ἀγγ. » Κυμβίον, ἐμβάφιον. soupière, θ.

Σουρτούκης. » Συρφετὸς, περίτριμμα ἀγορᾶς (τῶν ὁδῶν). batteur des pavés(d' estrade).

Σουτζοῦκι, ἴδε Λουκάνικον.

Σοφᾶς, ᾶ (ὁ), (ὁ Τουρκικὸς καναπές). »Στιβὰς-άδος (ἡ) (κυρ. ἀπὸ χόρτα. »Στιβάδας ἐξ ὕλης ποιοῦντες· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν «, Ἀθήν.). soffa, ottomane, θ.

Σοφρατζαρία, ἴδε Τραπεζαρειόν.

Σοφρατζῆς, ἴδε Τραπεζάρης.

Σπετσιά(έ)ρης. » Φαρμακοποιὸς, φαρμακοπώλης,ριζοτόμος. apothicaire, pharmacien.

Σπετσαρία. » Ἰατρεῖον, φαρμακεῖον, φαρμακοπωλεῖον, φαρμακῶν. apothicairerie, θ, pharmacie, θ.

Στιβάλια (Aestivalia, ὡς καλοκαιρινὰ), εἴδος ὑποδημάτων.

Στιγγάρω, ῥ. μετ. » Ἀναστέλλω. carguer les voiles.

Στοῦκα (τὸ ἄλλ. Γουμπρὶ),᾽ψ., ἴδε Λοῦτσος.

Στουμπέτσι. » Ψιμμύθιον (ψιμύθι ᾽τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴδε καὶ Φυκιασίδιον). blanc d' Espagne; ceruse.

Στόφα (εἶδος ὑφάσματος). » Χρυσόπαστος (»Χρυσοΰφαντος, »Διάχρυσος) ἀλουργίς. étoffe dorée, θ.

Σωκάκι (ἡ ἄλλ. Ῥοῦγα). » Στενωπὸς, ἄμφοδος (ἡ), ἄμφοδον. ruelle, θ. || : ἄνθρωπος (λόγος) τοῦ σωκακιοῦ. »Ἀγοραῖος, ὁ ἐκ τριόδου. des halles, des ruelles.

Ταβάνι. » Ὀροφὴ, οὐρανός. plafond.

Ταβᾶς, ἴδε Ἁπλάδα.

Ταβλᾶς (ἐκ τοῦ Λατιν. Tabula), ἴδε Ἁπλάδα καὶ Δίσκος. || . ταβλᾶς τῶν φαγιῶν. » Ἄβαξ, ἀβάκιον (τὸ μικρότερον), *ὀψοφόριον.

Τάβλι (εἶδος παιγνιδιοῦ· ὁ Σουΐδας ᾽τὸ γράφει Τάβλα, καὶ λέγει ὅτι ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Παλαμήδην). » Κύβος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). tric-trac. §. (συνεκδοχ. τὸ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν). » Ἄβαξ, ἀβάκιον, τηλία. tablier.

Ταγιρτζῆκα, ἴδε Δισσάκι καὶ Ταγάρι.

Ταξέδικος, η,ον,ἴδε Νωπὸς καὶ Χλωρός.

Ταϊφᾶς (οἱ σύντροφοι ναῦται εἰς ἕνα πλοῖον). » Πλήρωμα. équipage.

Τακλᾶς. » Κυβίστησις. culbute, θ. ||

κάμνω τακλάδες. » Κυδιστάω, κυδιςίνδα παίζω. faire la culbute.

Ταλιαδοῦρος. » Τορευτὴς, λεπτουργός tourneur.

Ταλιάνι, ἴδε Πόχη.

Ταλιαντζῆς. » Ἀρκυωρὸς, δικτυωρός. gardeur des filets.

Ταμπακιέρα. » Πυξίς. tabatière, θ.

Ταμπάκης. »Βυρσο(»Σκυτ)δέψης: tanneur, megissier; corroyeur.

Ταμπάκικον(ἐργαςῆρι). »Βυρσο(»Σκυτο)δεψεῖον. tannerie.

Ταμπάκος, ἴδε Καπνός.

Ταμπιέτι, ἴδε Συνήθεια. §. (ἰδιαιτ. τὸ καλόν). » Κομψότης, φιλοκαλία. goût

Ταμπούρι, ὄργ. (μουσ.), (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πανδούρη(ρα). »Πηκτὶς, ἡ »Μάγαδις, ἡ » Κινύρα. luth.

Ταντοῦρι. » Αἴθραχος-νος (ἡ), ἀνδράχλη. chauffe-pied, chaufferette (εἶνε διαφορετικὸν), θ.

Ταράκι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Ταράφι. » Στάσις, σύστασις, ἑταιρία (-εία), φατρία (μεταγ.). parti, faction; cabale, θ. clique (οἰκ.), θ. || . κάμνω ταράφια. » Στασιάζω, φατριάζω. cabaler.

Τάσι (τὸ μετάλλινον φλασκὶ), ἀγγεῖον. »Σκύφος, κύπελλον, φιάλη, ῥυτὸν, ἐπαρυστὴρ, ἐπαρυστρὶς, ἀρύστιχος, ἀρύβαλλος καὶ ἀρυβαλὶς (κυρ. τοῦ λουτροῦ). tasse, θ. coupe, θ.

Ταχτᾶς (τὸ χωρισμένον καὶ ἀπάτητον μέρος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια, ὅπου φυτεύονται τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη), ἴδε Βραγιά.

Ταχτιρβάνι (εἶδος ὀχήματος κρεμαστοῦ μεταξὺ δύο μουλαριῶν). » Ἀπήνη, λαμπήνη. brancard, litière, θ.

Τεζγκιάχι (τὸ τραπέζι ὅπου βάλλουν οἱ τεχνῖται τὰ σύνεργά 'των καὶ τὴν δουλειάν 'των, καὶ οἱ πωληταὶ τὰς πραγματείας 'των). » Τηλία. établi, étal (κυρ. τῶν κρεωπωλῶν).

Τεϊσόρι (Βλαχ.), ἄνθ. »Ἀνθερὶς, ἡμεροκαλλίς. muguet (le petit), ἴδε καὶ Σαλκίμι.

Τέλλι (ἡ σιδερένια κλωστή). fil d'archal.

Τελλάλης, ἴδε Διαλαλητής.

Τελλέκης (ὁ λούων εἰς τὸ λουτρόν) »Βαλανιὺς, βαλανείτης, παραχύτης. garçon baigneur.

Τεμπέλης, α, ικον, ἴδε Ἀκαμάτης καὶ Ὀκνός.

Τεμπελιά. » Ὀκνηρία, ἀμέλεια. paresse, θ. fainéantise, θ.

Τεμπέρι, ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Τεμπεσίρι. »Κρητικὴ (»Λευκῆτις, »Κιμωλία) γῆ, Κρητίς. craie, θ. tripoli.

Τενεκὲς, ἴδε Πάγουλας.

Τεντζεράκι. » Χυτρὶς, χυτρίον petite marmite, θ.

Τέντζερες. » Χύτρα. pot, casserole, θ. marmite, θ.

Τεντζουχι, μυρ., ἴδε Κοῦρσι.

Τεπέρι (ὄπλον Ἀσιατικόν). » Πέλεκυς ἀμφίστομος, ἀμφιπέλεκυς. (espèce de) hallebarde.

Τερράτσα (Ἰταλ.), ἴδε Δῶμα καὶ §. (εἰς τὸ Παράρτ.) Σίτι.

Τερσανὰς, ἴδε Καραβοστάτι.

Τζαμπεδάνι (τὴν λέξιν Τζαμπανδᾶς ἀναφέρει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος). » Μάρσι-(συ)πος(-ππος), μαρσίππιον, κυνοῦχος, φάσκελος. bougette, θ. ἴδε καὶ Δισσάκι.

Τζαμπάζης (ὁ περιπατῶν εἰς τὸ σχοινί). » Σχοινοβάτης. funambule, voltigeur, danseur de corde. §. (ὁ γυμνάζων τὰ ἄλογα). » Πωλοδάμνης. écuyer, maquignon.

Τζαναφέσι, ἴδε Μεταξωτός.

Τζεβαίρι, ἴδε Διαμαντικὸν καὶ Σμαραδιακόν.

Τζεβαερτζῆς. » Λιθογνώμων, λιθοξόος. joaillier, lapidaire.

Τζελάτης. » Δήμιος, δημόσιος (» Παρὰ Ῥοδίοις νόμος ἐστὶ, τὸν δημόσιον μηδέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν «, Δίων Χρυσοστ.). bourreau.

Τζελέπης. » Προβατοκάπηλος. fournisseur (vendeur) de (commerçant en) moutons.

Τζερεμές. » Τίμημα, πρόστιμον, προστίμημα, ζημία. amende.

Τζερεμετίζω, ῥ. μετ. »Τιμάω, ζημιόω, ζημίαν τάττω. amender, θ.

Τζερεμέτισμα. » Ζημίωμα, ζημίωσις, προστίμησις. l'action d'amender.

Τζιέρι, ἴδε Πλεμόνι καὶ Σηκῶτι.

Τζιμπινλῆκι, ἴδε Κουνουπιέρα.

Τζιρίτι. » Δόρυ, κοντὸς, παλτόν. javeline. θ. || . παίζω τζιρίτι. » Κοντοβολέω, διακοντίζομαι (» Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι «, Θῤῥ. Χαρ.). s'exercer à lancer la javeline.

Τζουλοῦφι. » Προκόμιον. toupet.

Τζουτζές. » Νάνος, νανώδης, νανοφυής. nain.

Τίγγα, ἡ, (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κυπρίνων, Λατιν. tinca). » Τίλλων ἢ Τιλλων (Ἡροδ. Ε καὶ Ἀριστοτ. περὶ ζ. ΣΤ'). tanche, θ.

Τιλιγάρι (ὀρθότ. Ταλιγάρι). » Ζευγίτης(ἵππος). cheval (de train). || . ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια. » (ἵππων)ξυνωρὶς(ζεῦγος).

Τιντηλίνα, φ. ἴδε Μοσχοσίτι.

Τιρτῆρι, ἴδε Τρέμουσα.

Τόϊ (ὀρθότ. Ἰτῶϊ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠτώεις), π. » Ὠτὶς (ἡ). outarde, θ.

Τοκμάκι, ἴδε Σφυρί. || . τὸ τοκμάκι τῆς πόρτας. » Ῥόπτρον καὶ ῥόπαλον (» Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ Ῥοπάλου«, Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ'). heurtoir.

Τομπάκι, ἴδε Χάλκωμα.

Τοπάτσι (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Σβοῦρος.

Τόπι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σφαῖρα, ἐφετίνδα, φαινίνδα, ἅρπαστον. paume, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται). » Σφαῖρα, πάλλα (ἴδε Μπάλλα). balle, θ. ballon, éteuf. || . παίζω τὸ τόπι. » Σφαιρίζω. jouer à la paume (au ballon etc) §. (κομμάτι ὑφάσματος τυλιγμένον). » Ἱστὸς (» Ὀθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους«, Πολυβ. Ἑ). pièce (d'étoffe).

Τοποῦζι. » Ῥόπτρον, ῥόπαλον. masse, θ. || . τὸ τοποῦζι τοῦ τσαδηριοῦ (τοῦ κρεββατιοῦ κτλ.) » Σφαίρωμα. pomme, θ.

Τορβᾶς, ἴδε Δισσάκι. (Σημ. Τὸ Δρουβανιστὸν ὀξύγαλον τοῦ Πτωχοπροδρόμου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπόρησεν ὁ Κορ. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Δουκαγγ., δὲν πρέπει 'να ᾖνε ἄλλο, παρὰ τὸ Τορμπὰ-γιουρτοὺ, δηλ. ςραγγιστὸν ἢ περασμένον ἀπὸ σακκοῦλι[τορμπᾶν, τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ Ἕλληνες Τρουβᾶν]).

Τοῦβλον (Λατιν.). » Πλίνθος ὀπτή. tuile, θ. brique, θ. carreau.

Τουζλοῦκι. » Κνημὶς, περικνημίς. guêtre, θ.

Τουλοῦμι, ἴδε Ἀσκί.

Τουλοῦμπα (τῶν πηγαδιῶν καὶ καραβιῶν). » Ἀντλία, ἄντλος. §. (ἡ διὰ τὰς πυρκαϊάς). » Σίφων. pompe, θ.

Τουλπάνι (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶνε κυρίως τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. » Διαφανές. Ταραντινίδιον. Ἀμόργινον. mousseline (ὅθεν παρεδέχθημεν τὸ Μοσυλίνειον, ὡς ἐκ τῆς πόλεως Μοσοὺλ, ὅθεν συνήθως μετεφέροντο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν.), θ.

Τουμπελέκι, ὄργ. (μουσ.). » Κύμβαλον timbale, θ.

Τουμπροῦκι, ἴδε Κούτσουρον.

Τουρλοῦ (εἶδος φαγητοῦ). » Σύγκρουμα, σύμμικτος λοπάς. macedoine, pot pourri. §. salmigondis.

Τοῦρνα, π. ἴδε Γερανός. §. ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Τουρσὴ, ἴδε Ἁρμηὰ καὶ Ἐειδάτος.

Τοῦρτα (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ Λατιν. torta, σημαίνοντος κατὰ λέξιν) » Στρεπτὸς, στρέμμα. tourte, θ.

Τουτιὰ (μεταλλικόν τι). » Πομφόλυξ, σπόδιον, πλακῖτις (σποδὸς), Καδμεία, ςίμμι. tutie, θ. spode, θ.

Τουφέκι. » Μολυβδοβόλον ἢ Πυροβόλον (ὅπλον). fusil; mousquet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τρὰ (ἡ). » Χρυσήλατον. clinquant, lamette (d'or ou d'argent).

Τραμουντάνα, ἄν. » Ἀπαρκτίας. tramontane, θ. || . ἄστρον τῆς —. » Ἄρκτος (ἡ μικρὰ), κυνόσουρα. ourse (la petite), ἴδε Ἁμάξι.

Τραμπάκο } (εἶδος καραβιοῦ ἀπὸ τοῦ
Τραμπάκολο } Λατιν. Trabica. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν) » Τράμπις(, ναῦς, ἄκατος, πορθμὶς, τινὲς δὲ πλοῖα βαρβαρικὰ«, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀρρ. [περίπλ. Ἐρυθ. θάλασ.] ὀνομάζει) Τράπαγα.

Τραμπάλα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Τρυτάνη. balançoire.

Τράττα, ἴδε Κλεπτοκάϊκον καὶ §. Ψαροκάϊκον.

Τραχανᾶς (ἴσως ὁ) » Τράγος (τοῦ Γαληνοῦ), ἀθάρα. semoule, θ.

Τρινκέτο, ναυτ. » Δόλων. le petit hunier.

Τριπόντες (καράβι μὲ τρία πατώματα ἢ κουβέρτεις, ὅθεν καὶ Τρικούβερτον, τὸ Τουρκ. Οὐτσ-ἀμπαρλί). » Τριπάροδος ναῦς, (εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ ὠνόμασαν) τρίκροτον vaisseau à trois ponts.

Τσαδῆρι, ἴδε Τέντα.

Τσαΐρι, ἴδε Γρασίδι καὶ Λιβάδι

Τσακάλι (εἰς τὴν Περσ. ὀνομάζεται ἡ ὕαινα), ζ. » Θῶς-ωὸς (ὁ καὶ ἡ). chacal ou jackal, (κυρίως πρέπει 'να γράφηται) tsacal.

Τσακίλι, ἴδε Χαλίκι.

Τσακίρ-κέϊφι (τὸ μέτριον καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη μεθύσι). » Ἀκροθώραξ. pointe de vin, l'entre-deux bouteilles.

Τσακμάκι, ἴδε Πυροβόλος.

Τσακμακίζω, ῥ. ἀμ. » Συντρίβω τὰ πυρεῖα (Λουκιαν.). battre le briquet (le fusil).

Τσακμακόπετρα. » Πυρεῖον, πυρίτης (πυρῖτις) λίθος. pierre à fusil (à feu), ἴδε καὶ Στερνάρι.

Τσαλὶ (ἀ. κάθε χαμηλὸν καὶ ἀγκαθωτὸν δένδρον, καθὼς ἡ) » Ῥάμνος (ἴδε Μαυραγκαθηά), θ. (ἡ) » Ἐρείκη, (ἡ) » Ἄχερδος, (ἡ) » Βάτος κτλ., ἴδε καὶ Χαμόδεν-

δρον. §. (β΄. εἶδος θάμνου ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης), ἴδε Φοῦντα. §. (γ΄. πλ. ἐν γένει ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια), ἴδε Φρύγανον.

Τσαλοπετεινὸς, π. »Ἔποψ. huppe, coq-de bois.

Τσαλόσκουπα, ἴδε Σάρωμα.

Τσάμι, δ. ἴδε Ἀγριοκουκουναρκὰ καὶ Πεῦκος.

Τσαμποῦνα. » Τιτύρα.

Τσαμπουνίζω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zambo-Τζαμπουνῶ (gnare, κυρ. παίζω τὴν Τσαμπούναν, Ἰταλ. zambogna, τὸ σουραῦλι, καὶ μεταφ. ματαιολογῶ, ἀκριτομυθῶ), ῥ. ἀμ. ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ. ||. τζαμπουνίζεις (φρ.)! » Ληρεῖς ἔχων.

Τσαννάκι (Τουρκ. λεξις, ἣ μᾶλλον Περσικὴ, τὴν ὁποίαν μεσεχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοί: Ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. ΙΑ΄], ἀναφέρων τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ Φιλήμονος: » Σαννάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια «, ᾽τὸ ἐξηγεῖ. » Ἐκπώματα περσικά), ἴδε Πινάκι.

Τσανακλῆκι, ναυτ., ἴδε Κούφφα.

Τσάντα, ἴδε Δισσάκκι.

Τσαντήλα (τὸ πλεκτὸν, ὅπου στραγγίζει καὶ σχηματίζεται τὸ τυρί). »Πλαστίγγιον. eclisse, ἴδε Τυροβόλι.

Τσαντζαλιάζω, ῥ. μτβτ., ἴδε Κουρελιάζω καὶ-

Τσαντζαλιάρης, ᾰ, ικον, ἴδε Κουρελιάρης καὶ·

Τσάντζαλον (κατὰ τὸν Κορ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. Cencio, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκορ. εἶνε Cencerello. Ἀλλ' ἡ λέξις ἦτον συνηθης ὄχι μόνον ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου |1280—1330|, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μαυρικίου περὶ τὰ τέλη θηλ. τοῦ ς΄ αἰῶνος καὶ βέβαια καὶ πολὺ ἀρχήτερα, εἴ γε, κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον, » Ὁ Ἰακωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβιτῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος.. Τζάντζαλος οὐτωσί ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὥς γε οἶμαι, εὐτελειαν «), ἴδε Κουρέλλι.

Τσαρδάκι, ἴδε Τέντα.

Τσάρκι, ἴδε Τόρνος.

Τσάρκι-φελέκι, ἄνθ. » Ἶρις. iris.

Τσαρλατάνος. » Γόης, ἀγύρτης, ἀλαζὼν, ἀπατεών. charlatan, imposteur.

Τσαρούχι (ἐπὶ Τζέτζου καὶ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο φαίνεται, Τσουρίχι, ἂν συμπεραίνωμεν ἐκ τῶν ἐπιθέτων, Τσουριχοάγιος, Τσουριχοχειροτόνητος, Πετρομαχασκοτσούριχος κτλ. ἐκείνου, καὶ τοῦ Τζαντζαλιαροτσούριχος τούτου). »Ὑπόδημα, ἀρβύλη, σάνδαλον καὶ σανδάλιον (» Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου«, Πρξ. Ἀποστόλ. [ὅθεν καὶ εἶδός τι ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, ὁ καλούμενος Βουκολικὸς, ἐλέγετο, διὰ τὴν πλοκὴν πάντων τῶν λωρίων, καὶ Σανδάλιος]), καρβατίνη, βλαύτη, βλαυτίον. soulier.

Τσαρσὶ, ἴδε Παζάρι.

Τσασίτης. » Κατάσκοπος, ὀπτὴρ, κατοπτήρ. espion.

Τσασιτλῆκι. » Κατασκοπὴ, κατασκόπευσις. espionnage.

Τσατὶ (τοῦ ᾽σπιτιοῦ). » Στέγασις, δόκωσις.

Τσατίζω (φόρεμα), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω. §. (᾽σπίτι), ἴδε Σκεπάζω.

Τσελῆκι (τὸ ἄλλ. Ἀτσάλι). » Στόμωμα, χάλυψ (αὐτὸς εἶναι κυρίως ὁ) ἀδάμας (τῶν παλαιῶν). acier.

Τσελικόνω, ῥ. μετ. » Στομόω, φαρμάσσω. acérer, donner la trempe(le fil)

Τσελίκωμα. » Στόμωμα, φάρμαξις (Πλούτ.) trempe, θ.

Τσεμένι (τὸ λεπτότατον χορτάρι). »Χορτάριον. gazon. §. (συνεκδοχ. ἡ πλάκα τοῦ χορταριοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν στρώνουν τὰ περιβόλια). » Χορτόπλινθος. gazon.

Τσεκοῦρι (Λατιν. securis, ἀπὸ τοῦ Ἑλλ.). »Σάγαρις, ἴδε Ἀξίνη.

Τσελέγγι. » Στλεγγίς. espèce de panache.

Τσέτουλα (Τσέδουλα, ἐκ τοῦ Λατιν. Schedula, δελτίον, ὑποκορ. τοῦ Ἑλλ. Σχέδη). »Ξύλον λογιστικὸν, σύμβολον (»Διαπεπρισμένα ἡμίσε ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, « Εὐβουλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. 613), συντόμιον (μεταγ.). taille, θ.

Τσιβί (τὸ ξύλινον καρφί), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Τσίγα, ᾽ψ. » Ἔλοψ καὶ Ἔλλοψ, ἀνθίας, κάλλιχθυς, καλλιώνυμος, ἱερὸς ἰχθύς. esterlet (ἢ) sterlet.

Τσικοῦτα, φ. (φαρμ.), ἴδε Καρῶνι.

Τσικρῆκι, ἐργ., ἴδε Ῥοδάνι.

Τσιμισῆρι, δ., ἴδε Πυξάρι.

Τσιμπλιτάρα (ἴσως ἐκ τοῦ Κίγκλος, ἡ σεισοπυγὶς), π. »Κνιπολόγος, ἴδε καὶ Ξυλοφάγος.

Τσιμποῦκι, ἴδε Καπνιστῆρι.

Τσιμουτιὰ (λεξις ἀλλόκοτος, συνήθως εἰς τὴν φράσιν:) ||. μὴ ᾽βγάλῃς ταμουτιὰν ἀπὸ τὸ στόμα σου. » Μηδὲ γρύξῃς μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ.) «.

Τσιν(Τσεν)γκέλι, ἐργ. »Ἁρπάγη, ὄνυξ, ὄγκινος, κρεάγρα. crampon, croc, crochet (τὸ μικρότερον).

Τσινὶ (ὁ Κορ. ᾽τὸ παράγει ἀπιθάνως ἀπὸ τὸ Λατιν. Tina. Ἡ φυσικὴ ᾽του παραγωγὴ εἶνε ἡ Κίνα, Τουρκ. Τσὶν, ἀπὸ τὴν

ἐποίαν ἐπρωτοφέρθησαν ἔθεν) » Σινικὸν (πλαστούργημα), *ἀργιλλόπλαστον (νεολ.). porcelaine, θ.

Τσιριμόνια. » Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις. honnêteté, civilité, ἴδε καὶ Περιποίησις.

Τσίτι (Ἀγγλ. chiniz, ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ ἴσως). » Σινδὼν εὐανθὴς (Στραβ. ἔκδ. ΙΕ). toile peinte.

Τσίφρα (εἶδος γραψίματος αἰνιγματώδους). » Σίγλι (Πλουτ. Κατ.). chiffre, ἴδε καὶ Μονοκονδυλιά.

Τσογένι, ἴδε Σαπουνόρριζα.

Τσόκαρον (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zoccolo, τὸ ξύλινον ὑπόδημα), ἴδε Γαλέντζα.

Τσομπάνης (ἐκ τοῦ Σλαβων. Ζουπὰν, ἀρχηγὸς ἢ τοπάρχης), ἴδε Βοσκός.

Τσορβαλῆκι, ἴδε Σουπιέρα.

Τσορβᾶς, ἴδε Σοῦπα.

Τσόσκα, ἀγγ., ἴδε Πλέσνα.

Τσουβάλι (εἶναι ἀλλὰ γε ἀπὸ τοῦ Συμβάλλειν; Ὁ Ἑρμόλαος λέγει [ἐν Πλινίῳ, 3, 48] ὅτι Κιλίκιά τινα [τρίχινα] ὑφάσματα, ὠνομάζοντο Συμβαλλωτά). ἴδε Σακκί.

Τσουκαλάδικον (ἐργαστήριον), ἴδε Κεραμιδάδικον.

Τσουκαλᾶς, ἴδε Κεραμιδᾶς.

Τσουκάλι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zucca, σημαίνοντος κολοκύνθην), ἴδε Καθίκι καὶ §. Τέντζερες.

Τσούλι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Σάγισμα.

Τσοῦντα (τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ).

Τσουρέκι. » Ἀρτολάγκανον.

Τσουράπι. » Ποδεῖον καὶ Πόδει(δι)ον, πέλυτρον (Πολυδ.). bas.

Ὑακοῦτι. » Ὑάκινθος (ἡ πολύτ. λίθος).

Φαμηλιά, ἴδε Σπίτι καὶ Σπιτικόν.

Φαράσι, ἴδε Σκουπιδολόγος.

Φάρος (» Τὸ δὲ λεγόμενον Ῥωμαϊστὶ Φάρ σκευάζεται οὕτως: σῖτον κτλ » Ἀέτ. Θ', 45). » Πτισάνη. orge mondé, ἴδε καὶ Μπλιγοῦρι.

Φαρφοῦρι (ὁ Κορ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Πορφύριον ἢ Πορφύρινον). » Φαβεντιανὸν (πλαστούργημα ἢ σκεῦος). fayence, θ.

Φεργάλα (εἶδος πολεμικοῦ πλοίου. Κάλλιστα ὠνομάσθη) » Δίκροτον (, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς ἀρχαίους διήρη ναῦν, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσ.). frégate, θ.

Φερμπαλᾶς (ὀρθ. Φαλμπαλᾶς), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Φιδές. » Πολφὸς (» Καὶ πολφὸς δέ τι ἐκαλεῖτο, μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, « Πολυδ.). *Σκωληκίς. vermicelle, θ.

Φιλδισένιος, α, ον. » Ἐλεφάντινος, ἐλέφαντος πεποιημένος. d'yvoire.

Φίλδισι. » Ἐλέφας-αντος. i(y)voire.

Φίλιος, ζ., ἴδε Ἐλέφας.

Φίστουλας, παθ. » Σύριγξ. fistule, θ. ||. φίστουλας 'ς τὸ 'μάτι. » Αἰγίλωψ, αἰγιλώπιον, ἀγχίλωψ (πρὶν ἀνοίξῃ καὶ ὅταν 'δὲν τρέχῃ). fistule lacrymale.

Φιστουλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Συριγγόομαι. devenir fistuleux.

Φλάουτον, ὄργ. (Μουσ.), ἴδε Πανγιαῦλι.

Φλάτον, ἴδε Ἄνεμος.

Φλατουλιζον (κυρ. φαγητὸν καὶ ἰδιαιτ. ὄσπριον). » Φυσῶδες, πνευματῶδες. flatueux.

Φλουτζοῦνι (ὁ Σομαβέρας τὸ γράφει Φρεν ζοῦνι, καὶ τὸ ἐξηγεῖ Ἰταλ. becchietto). π. » Κριθολόγος ἢ (πιθανώτ.) Θραυπίς. bruant, proyer.

Φοῦλι, ἄνθ. » *Χρυσονάρκισσος. jonquille, θ.

Φουλμπαγάρι, ἄνθ., ἴδε Κλεμαξίδα.

Φουστάνι (εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1666 ἡ λέξις Fustaine, εἶδος ὑφάσματος βαμβακινοῦ· φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Περσικο-ινδικοῦ Φουϊστὰν, κώμης ὄνομα, ὅπου τοιαῦτα ὑφάσματα ἢ ὑφαίνοντο ἢ ἐβάφοντο (;), καὶ ἰδοὺ τί ἀναγινώσκεται εἰς τὸν Πρόλογον Ἰνδικοῦ τινος βιβλίου, μεταγλωττισμένου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν Σήθ: Λήψομαι μίαν πύλην ἐκ τῶν ὑφασμάτων τῆς κώμης Φουϊστὰν, ἵνα ἐν αὐτῇ δοξασθήσομαι κἀγὼ κτλ.). » Ξυστὶς, ἔγκυκλον, κολπωτὸς (χιτὼν), συμμετρία (Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.). robe, θ.

Χαβαΐ (τὸ ἄλλ. Οὐρανὶ), χρ., ἴδε Γαλάζιος

Χαβιάρι (ἐκ τοῦ Ὠάριον, Ὠβεάριον, ὑποκορ. τοῦ Ὠὸν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀργεῖοι ἐπρόφεραν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ὤβεον. Ὁ Εὐστάθ. περιγράφει καὶ τὰ δύο εἴδη τοῦ χαβιαριοῦ, τὸ κόκκινον καὶ τὸ μαῦρον, οὕτω πως: » Τὰ ὠάριον τεταριχευμένα· γένος αὐτὰ ἐλάττωνον, ὅσα τε εἰς ὄψιν πλακώδη παράκεινται παραυγάζοντα εἰς ὑπέρυθρον, καὶ ὅσα ἐπὶ ἀξίᾳ μέλανα κέχυνται σχεδὸν, ὧν χορηγὸς ἐκ τῶν βορείων πρὸς ἄλλοις τόποις καὶ ὁ εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκβάλλων Τάναϊς «). caviar, ἴδε καὶ Μουσοῦνα.

Χαβούζι. » Δεξαμενὴ, κολυμβήθρα. reservoir, ἴδε καὶ Γοῦρνα.

Χαβοῦτσι, ο. ἴδε Ἰγδί.

Χαδούμης, ἴδε Εὐνοῦχος.

Χαζναδάρης. » Γαζοφύλαξ, θησαυροφύλαξ, ταμίας. trésorier.

Χαζνὲς (ἐκ τοῦ Περσ.) »Γάζα, γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς, θησαυροφυλάκιον. trésor.

Χαλβᾶς, » Θρυμματὶς καὶ Ἐνθρυμματὶς (κυρ. ὁ ’σπιτικός).

Χαλὶ, ἴδε Ταπί.

Χαλκᾶς, ἴδε Κρικέλα.

Χάλπι, ἴδε Μωρολογία καὶ Φλυαρία.

Χαλταρίζω, ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Χαμάλης, ἴδε Βαστάζος.

Χαμαλιάτικον, ἴδε Κουβαλιστικόν.

Χάμουρα (τὰ λουριὰ τοῦ ἁλόγου, ὅ, που τραβᾷ τὸ ἁμάξι), ἴδε Ζυγολοῦρι.

Χάμπ-οὐλ-λεζίζ (προφ. κοιν. Ἀμπδιλεζὶ, καὶ εἶνε ἡ φαγώσιμος ῥίζα τῆς γλυκειᾶς Κύπερης [ἴδε τὴν λέξιν], ἀλλοῦ ’τὸ λέγουν: Μάνα τοῦ οὐρανοῦ), φ. »Κύπειρος ὁ (καὶ ἡ) ἐδώδιμος (πρὸς διαφορὰν τοῦ πικροῦ καὶ εὐώδους, ὅστις λέγεται ἰατρικός). souchet-sultan.

Χάνι. » Πανδοχεῖ(κεῖ)ον, ξενοδοκεῖ(γεῖ)ον, ξενὼν, κατάλυσις, καταγωγὴ, καταγώγιον (Θκδ. Γ’, 68). auberge, chan ἢ Kan. §. Συνοικία. hôtel.

Χαντζά(τζέ)ρι, ἴδε Μαχαῖρι.

Χαντζῆς. » Πανδοχεὺς (-κεύς), ξενοδόκος(χος). hôte, aubergiste.

Χάπι. » Φθόϊς (ἡ) καὶ Φθόεις (ὁ), φθοΐσκος, κόκκος, κατάποτον, καταπότιον (Θεοφρ. Θ’, 8), γογγύλιον καὶ γογγυλίδιον (Ἱπποκρ.). pillule, θ.

Χαράρι (τὸ πέτσινον σακκὶ, ὅπου βάλλουν τὰ στρωματο-παπλώματα). » Στρωματεὺς, στωματόδεσμος καὶ στρωματόδεσμον. sac de cuir.

Χαρδάλι (εἰς ἰατρ. γλωσσάρ. γράφεται: Καλδάλιν[ἄλλ. Χανδάλιν]), ἴδε Σινάπι.

Χαροῦμπα (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ, Χαρνούμπ), ἴδε Ξυλοκέρατον.

Χαρχάλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρακάλλιον, Γλωσσαρ.). » Περιδέραιον, στρεπτὸν (περιαυχένιον, Ἡρόδ.), στρεπτὸς (περὶ τῇ δέρῃ, Ξενοφ.), ὅρμος, περιτραχήλιος κόσμος, ὑποδερὶς (κυρ. τὸ ἐκ μαργαριταρίων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους: » Τὰ δ’ ὰ τῶν ὄφεων ἀλλήλοις συνεχῆ ἐστιν, ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν ὑποδερίδες «, Z. É, 28), τὸ περὶ τὴν δειρὴν κόσμημα, χλιδὼν (» Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους εἶχον χλιδῶνας λιθοκολλήτους «). collier, carcan.

Χασᾶς (τοῦ ἁλόγου). » Κάσας (» Ἵπποι χρυσοχάλινοι, κάσαις ἐφιππείοις καταπεπταμένοι «, Ξενοφ. Κυρουπ. φαίνεται δ’ ὅ, τι ἐγράφετο καὶ Χάσας, ὅθεν τὸ ὑποκορ.) Χασείδιον (Ἀχμέτ. Ὀνειρ. 220, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν Βυζαντ.) Χάσδιον, (ἀλλ.) ἐπισέλλιον, ἐπίβλημα. housse, θ. caparaçon, ἴδε καὶ παραθ. Σάγισμα. ||. καὶ ὁ χασᾶς τοῦ ἁλόγου ’του ἦτον ἅλοικος. » Καὶ ὁ ἵππος ἁλουγίδι ἐπέστρωτο (Δκ). il était caparaçonné.

Χατῆρι, ἴδε Χάρις. ||. κάμνω τὸ χατῆρί τινος. » Χαρίζομαί τινι.

Χεῖμπες, ἴδε Δισσάκι.

Χιλάλι. »Ὠτογλυφὶς (κυρ. τῶν αὐτιῶν). cure-oreille· ὀδοντογλυφὶς, καλαμὶς καὶ μπλωτὶς (τῶν ’δοντιῶν). cure-dent.

Χοκκαμπάζης (κυρ. ὁ παίζων τοὺς χοκκάδες, ἁρπάζων δηλ. ἐπιτήδεια τὰ πετραδάκια, ’που φαίνεται ὅτι βάλλει ὑποκάτω, καθὼς ὁ) » Κοτυλιστὴς (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν Μισοπώγ. τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Γρηγ. Ναζ.) »Ψήφοις παίζων, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως «. Ψηφοκλέπτης, ψηφοπαίκτης. joueur des gobelets. §. (γενικώτερον δὲ κάθε ἐπιτήδειος εἰς τὴν θαυματοποιΐαν). » Θαυματοποιὸς, γόης. escamoteur, jongleur, bateleur.

Χοκκαμπαζλήκια (τὰ). » Θαύματα, θαυματοποιΐαι, γοητεῖαι. tours de gibécière (de passe-passe). ||. κάμνω χοκκαμπαζλήκια. » Ψηφοπαικτέω.

Χοκκᾶς (ὅπου φτύνουν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Φωκὰς (»Ἀλάβαστρον, φωκάδιον «, λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὰ δὲ γλωσσάρια ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ Μυροθήκη). » Πτυέλιον. crachoir.

Χούμελι (φυτὸν χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῆς Μπίρας), ἴδε Βρουνιά.

Χουννάπι, κ. » Κόνναρον, παλίουρον. cornouille, θ.

Χουρμαδνὰ, δ. » Φοίνιξ. palmier, dattier.

Χουρμᾶς, ’πωρ. » Φοῖνιξ, φοινικοβάλανος. datte, θ. ||. τραμπουζὰν-χουρμασὶ, κ. » Μύξον (εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ὀνομάζεται » Οὔβον, ἐκ τοῦ Οὖον, τὸ Σοῦρβον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ γένος ὑπάγεται). sebeste (diospyrus-lotus, plaqueminier d’Orient).

Χράμι (ὕφασμα μάλλινον κροσσωτόν). » Ἀμφίταπος, ἀμφιτάπης (ὁ καὶ ἡ) καὶ ἀμφίταπις (ἡ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα κρόσσια), ἴδε καὶ παράθ. Ἀνδρομίδα καὶ Ταπί. ||. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κρεββάτια ἦσαν στρωμένα ἅλικα χράμια. » Ταῖς δὲ κλίναις ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο (Ἀθην.) «.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ (*).

» Ὀκνῶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, φεύγων τὸ
» ἀηδὲς τῆς γραφῆς· εἰ μή τινι πρὸς ἡδονῆς ἐστιν
» ἀκούειν Πλευταύρους καὶ Βαρδύητας καὶ Ἀλλότριγας,
» καὶ ἄλλα χείρω καὶ ἀσημότερα τούτων ὀνόματα, (Στρβ. Γ', γ').

Ἄβαδος, χ. τῆς Δολοπ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Ἠπ. καὶ Ἀκαρν.). » Ἀθήναιον (πόλις τῶν Ἀθαμάντων).

Avella-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ)· » Ἀβέλλα.

Avenches, π. τῆς Ἑλβετ. » Ἀβεντικὸν (**Aventicum**).

Averno (**Lago d'—**), λίμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ)· » Ἄορνος.

Aversa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως). » Ἀτέλλα καὶ Ἀτέλλαι, ἴδε καὶ **S. Arpino**.

Avignon, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Αὐενίων.

Agello, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλησσὸς καὶ Τυλλέσιον, ἴδε καὶ **Corica**.

Ἀγγελόκαστρον, χ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Παραχελωΐτιδι). » Ἀρσινόη. (Σημ. εἰς τὴν Ἀναχαΐδαν [τσιφτλίκι] τοῦ Ἀγγελοκάστρου ἐμπεριέχεται κυρίως ἡ) » Παραχελωΐς ἢ Παραχελωΐτις.

Ἀγγελοκήπια ἢ Ἀγγελόκηποι, τοποθεσία τῆς Ἀττικ. (πλησίον τῶν Ἀθηνῶν). » Ἀγγέλαι ἢ Ἀγγελῆ (ἴδε Παπαγγελάκι)· (κατ' ἄλλους οἱ) » Κῆποι (ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη), (καὶ κατ'-ἄλλους αἱ) » Ἀλωπεκαὶ (ἴδε **Antiquités Helleniques par A. R. Rangabé, p. 61, 62**).

Agde, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ἀγάθη, ἢ Ἀγαθόπολις (**Agathopolis Massiliensium**).

Ἁγιὰ-Γλυκειὰ, μον. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ

(*) Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων καὶ τῶν σημείων.

ἀκρ-ωτήριον.
β-ουνόν.
βασίλ-ειον.
ἔθν-ος.
ἐπ-αρχία.
ἐρ-είπιον.
ἐρ-ην-εύεται.
κοιν-ῶς.
κυρ-ίως.
κωμ-όπολις.
λ-ιμήν,
λίμ-νη.
μον-αστήριον.
ν-ῆσος.
ν. ν. (νῆσοι ἢ ἐρημονήσια).
π-όλις.
πηγ-άζει (ὁ ποταμός).
πλησ-ίον.
πορθμ-ός.
ποτ-αμός.
προφ-έρεται.
πρωτ-εύουσα (πόλις).
Σημ-είωσις.
φρ-ούριον.
χ-ωρίον.
χερσ-όνησος.
χύν-εται (ὁ ποταμός).
—, σημεῖον ἐπαναλήψεως, δηλοῦν, ὅτι πρέπει ἵνα ἀναγνωσθῇ πάλιν ἡ πρώτη λέξις, παρ. χαρ. » Γκούρα (ἡ πρώτη λέξις). || . ποτάμι τοῦ— (ἀντὶ ποτάμι τοῦ Γκούρα).
Σημειωτέον ὅτι τὸ Δ. εἰς τὰς περισσοτέρας λέξεις ὡς ξενικὰς πρέπει ἵνα ἀναγινώσκεται τραχὺ, ὡς τὸ Γαλλικὸν D,

Θεσπρωτία. Ἐδῶ ἐκειτο ἡ) » Ἔρυρα ἢ Κιχύρα ἢ (κατὰ τὸν Στραβ.) Κίχυρος (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Βέρα καὶ Παραμυθιά.

Ἁγία-Ελένη (Κάβος τῆς —), ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντικρὺ τῶν Ἐρυθρῶν). » Ποσείδιον.

Ἁγία-Εὐφημία, ἐρείπ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, 3 ὥρας πρὸς ἄρκτον τοῦ Γαλαξιδιοῦ, ἴσως ἡ) » Εὐπάλεια ἢ Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἁγ. Ἰωάννης.

Ἁγία-Μαῦρα, ν. τοῦ Ἰονίου Πελάγους (μία τῶν Ἑπτά). » Λευκάς.

Ἁγιά-μπουροῦν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας. » Παρθένιον.

Ἁγιάς, ἴδε Ἐλάς.

Ἁγιάσμα-κιοὺ ἢ Ἁγιασμάτ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἂὲν εἶνε ἡ) » Ἀλταία (, ἀλλ' ἡ) » Πιτάνη.

Ἁγιασουλοὺκ, χ. τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἔφεσος.

Ajaccio, π. τῆς νήσου Κόρσικας. »Αἰάκειον.

Ἅγιος-Βασίλειος, β. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). »Πρῶνος. 2) (βουνὸν τοῦ —), β. τῆς Καππαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Δίδυμον.

Ἅγιος-Βλάσις, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Ταλάντι). »Πανώπη, Πανωπεὺς ἢ Πανώπεια.

Ἅγιος-Γεώργιος, μέρος τῆς Κορινθίας. » Φλιασία. || . ποτάμ. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (πηγ. εἰς τὴν Φλιασίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀσωπὸς (ὁ Φλιάσιος, πρὸς διαστολὴν τοῦ Βοιωτείου).

—, ἐρ. τῆς Ἀρκαδ. (2 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἀεονταρίου). » Λυκόσουρα.

—, δ. τῆς Ἀττ. (ὑπὲρ τὰς Ἀθήνας). » Ἀγχεσμός.

—, π. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. » Πακτύη.

—, ἀκρ. τοῦ Ἄθωνος. » Νυμφαῖον.

—, ἀκρ. τῆς Θεσσαλ. (ἀντικρὺ Σκιάθου). » Σηπιὰς (ἄκρα), (ἄλλ. Καψο-μανστῆρι).

—, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους (πρὸς Β. Δ. τῆς Κύθνου). » Μινώα.

—, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Βέλδινα.

—, (μπογάζι τοῦ—, [Τουρκ.] Ἑδρελλὲζ-μπογαζὶ), στόμα (τὸ τρίτον ἀπ' ἀνατολ.) τοῦ Δουνάβεως. » Ψιλόν.

Ἅγιος-Εὐστράτιος, ἴδε Ἀγιστράτης.

Ἅγιος-Ἐπιφάνιος, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Ἀκάμας.

Ἅγιος-Ἠλίας, β. τῆς Πελοπον. (τὸ μεσημβρινὸν καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ταϋγέτου), ἴδε Πεντεδάκτυλον. 2)—(εἰς τὸ Λεβίδι), β. τῆς Πελοπον. » Ὀστρακίνη, ἴδε καὶ Ἀλωνίστενα. 3) (β. τῆς Εὐβ. ὑπὲρ τὴν Κάρυστον). » Ὄχη. 4) (προφ. κοιν. Ἁϊλιάς), ἐρ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Κανδήλι.

Ἅγιος-Ἰωάννης, χ. τῆς Ἠλιδος (κοντὰ εἰς τὸν Πύργον). » Λετρινοῦς. 2) χ. τῆς Ἀρκ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου. Πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐρέα, ἴδε καὶ Ἀνεμοδοῦρι. 3) μον. τῆς Λοκρ. (κοντὰ εἰς τὴν Ναύπακτον. Πλησ. ἐρ. τὸ) » Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἁγία-Εὐφημία. 4) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ζεφύριον.

Ἅγιος-Κοσμᾶς, ἀκρ. τῆς Ἀττ. »Ἁλιμοῦς.

Ἅγιος-Λουκᾶς, λ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Μυχός. 2) μον. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὴν Λεβαδ.). » Στειρίς.

Ἅγιος-Μάμας, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ὀλυνθος. || . κόλπος τοῦ —, ἴδε Κασάνδρα.

Ἅγιος-Νικόλαος, λ. τῆς Μεγαρ. » Νίσαια. 2) β. τῆς Μεσσην. » Αἰγάλεον ἢ Αἰγιάλειον ἢ Θεμαθεία. 3) λ. τῆς Λοκρ. (3 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου). » Ἐρυθραί. 4) π. καὶ ν. τῆς Καρ., ἴδε Ἀτζὲμ-καλεσί. 5) ἀκρ. τῆς Χίου, ἴδε Κάβο-Μελανιό.

Ἅγιος-Πέτρος, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου. » Κυνουρία.

Ἅγιον-Ὄρος, ἴδε Ὄρος (ἅγιον—).

Ἅγιοι-Σαράντα, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Κρέουσα καὶ Κρεῦσις (ἐπίνειον ποτὲ τῶν Θεσπιῶν). 2) λ. τῆς Ἠπ. » Ὄγχησμος ἢ Ἀγχεσμος ἢ Λιμὴν Ἀγχίσου.

Ἁγιστράτης (Ἅγιος Εὐστράτιος), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Λῆμνον). » Νέα ἢ Νέαι.

Ἅγιος-Σωτήρης, χ. τῆς Λήμνου. »Ἡφαιστεία.

Ἀγκίστρι, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. »Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Πλατειά.

Agosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ραγοῦζαν). » Αὐγούστα.

Ἀγκώνα, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄγκων (» πόλις Ἑλληνὶς, Συρακουσίων κτίσμα, « Στρβ. Ε). || . τμῆμα τῆς—, (Γαλλ. Marche d'Ancône), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Πικεντίνη.

Agnazzo (Torre d'—), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐγνατία.

Ἀγνοῦσαι, ν. ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸς ἀνατολ. τῆς Χίου. Ὁ Κοραῆς λέγει ὅτι εἶνε αἱ) » Οἰνοῦσαι, (πιθανώτερον αἱ) » Αἰγινοῦσαι (ὅπου κατεναυμαχήθη ὁ Καλλικρατίδας).

Ἀγουλενίτσα, χ. (ὅπου καὶ ἰχθυοτρο-

φεῖον) τῆς Ἤλ. ἢ Τριφυλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Ἕλος (ἄλλο παρὰ τὸ Λακωνικόν).

Ἄγραφα (τὸ βόρειον μέρος τῆς Αἰτωλ.). » Ἀγραῖς ἡ Αἰτωλικὴ, ἴδε καὶ Βάλτος.

Ἀγριὰ, π. τῆς Θετταλομαγνησ. » Νήλεια ἢ Νηλία.

Ἀγριάδι, ἴδε Καινούργιο.

Ἀγρὶ-Δάγ, β. τῆς (μεγάλ.) Ἀρμεν. » Ἀραράτ (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὀνομάζεται Παρμάκ-Δαγὶ, διότι ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα).

Ἀγύρα, χ. τῆς Ἀττικ. » Ἀναγυρεῦς, ἴδε καὶ Βαρύ.

Ἀδάλια, π. τῆς Παμφυλ. » Ὀλβία.

Adda, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Λάριον λίμνην, καὶ χύνεται εἰς τὸν Πάδον). » Ἄδουας ἢ Ἀδδούας.

Ἀδὲρ-μπαϊ-ζάν (προφ. κοιν. Ἀζὲρ-μπετζάν), ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἑρμην. Γῆ τοῦ πυρός· τὸ ἴδιον ἐσήμαινε καὶ τὸ παλαιὸν ὄνομα) » Ἀτροπατηνὴ, (ἡ ἄλλ.) » Μικρὰ Μηδία (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ἰράκι-ἀτζεμὶ, τῆς Μεγ. Μηδίας).

Aderno, π. καὶ ποτ. τῆς Σικελίας (περὶ τὴν Αἴτναν). » Ἄδρανον.

Adige, ποτ. τοῦ Τυρόλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄθεσις (Γερμ. Etsch) καὶ Ἀτησινός.

Adra, π. (παραθαλάσ.) τῆς Ἱσπανίας. » Ἄβδηρα (τὰ), ἴδε καὶ Almeria.

Ἀέρας, β. τῆς Κορινθ. » Ὄνεια ὄρη, ἴδε καὶ Μακρὺ-Πλάγι.

Ἀετὸς, χ. τῆς Ἀκαρν. (παρὰ τὸν Ἄνακτον ποτ.). » Μητρόπολις (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἀκαρν.). 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν. (πηγ. πρὸς μεσημβρ. τοῦ ὄρους Βουβίτσα, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Ἄναπος.

Ἀζὸφ ἢ Ἄζάκ, π. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ Ταρταρίᾳ). » Ταναΐς.

Αἴγινα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. || . κόλπος τῆς—, » Σαρωνικὸς καὶ Σαλαμίνιος.

Αἰδὶν-Γκιουζὲλ-χισσὰρ, ἴδε Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Αἰδίνι, ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. » Λυκία.

Αἰδόνι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Αἰδονία, ἴδε καὶ Μαργαρίτι.

Αἴλλὰ, π. (καὶ φρούρ. ποτὲ) τῆς Ἀραβ. (ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). » Αἴλανον (Στφ. Βυζάντ.). » Ἔλανα (Στρβ.). » Ἄειλα (Φλσρ.).

Ain, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύνεται εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἀδδούας.

Ἀϊνολὶ-καβάκι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Κύβος Καγώβου.

Ἀϊντζερμπὲχ, π. τῆς Κιλικ. » Κόϊνδα (τὰ), (ἢ ὕστερον) » Ἀνάζαρβος (πατρὶς τοῦ Διοσκουρίδου).

Aix, (διάφοροι) π. π. τῆς Γαλλ. » Σεξτία (ἀπὸ Γαΐου Σεξτίωνος).

Aix-la-Chapelle (Γερμ. Aachem, Λατ. aquæ grani ἢ aquis granum). » Ἀκουϊσγράνον, π. τῆς Πρωσ.

Acerra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὑπὲρ τὸν Πάδον). » Ἀκέρραι (Πλουτ. Μάρκελ.). 2) ἄλλη (εἰς τὴν Καμπανίαν). » Ἀχέρραι.

Aci, ἴδε Chiaci.

Ἄκ-κερμὰν, π. τῆς (κάτω) Μολδαβίας ἢ Βασσαραβίας. » Ἄλβα Ἰουλία.

Ἀκκια, ἴδε Ἄκρι.

Ἀκλιμπιὰ, π. τῆς Ἀφρικῆς (εἰς τὸ παράλιον τῆς Καρχηδόνος). » Ἀσπὶς, (Λατ.) Clypea.

Ἄκ-μετζγκιτ, χ. τῆς (Εὐρωπ.) Σαρματ. (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Καρκίνη ἢ Κάρκινα, (παρθλ. Μαριούπολις).

Acqui, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. Bormia). » Ἄκουαι Στατιέλλαι (διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ ὕδατα).

Aquino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀκούηνον.

Ἀκράτα, π. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον βουνὸν, κοντὰ εἰς ταῖς Κλουτσίναις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον). » Κράθις. || . Χάνι τῆς—, χ. τῆς Ἀχ. (ἐδῷ ἔκειντο αἱ) » Αἰγαί.

Ἄκρι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Πτολεμαὶς καὶ (Ἀραβ.) » Ἄκκη.

Acri, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Καλαυρίαν). » Ἄκιρις.

Ἄκ-σαράϊ, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Κρόϊα. 2) π. τῆς Κιλικ., ἴδε Ἀϊντζερμπέχ.

Ἀκσὰς, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Πηλουσιακὸν καὶ Κανωβικόν). » Κερκάσωρος καὶ Κερκέσουρα.

Ἄκ-σεχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (33 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας ἢ Τυρίαιον.

Ἄκ-σοὺ, λίμ. τῆς Βιθυν. (ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Ἀσκανία.

Ἄκ-τσάϊ, ἴδε Καπρὶ-σουγιού.

Ἄκ-χισσὰρ, π. τῆς Λυδ. » Θυάτειρα (τὰ).

Ἀλαδούλια, ἐπαρχία τῆς (μεγάλ.) Ἀσίας. » Ἀρμενία ἢ ἐλάσσων ἢ μικρὰ (χωριζομένη τῆς μεγάλης διὰ τοῦ Εὐφράτου), ἴδε καὶ Ῥεβὰν καὶ Τουρκμέν.

Ἀλὰ-σεχὶρ (περίκλειον τεῖχος) καὶ ἔχει

Ἀλλὰχ-σεχχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (11 ὥρ. πρὸς ἀνατολ. τῶν Σάρδεων). » Φιλαδέλφεια.

Ἀλαρὶς, π. τῆς Ἰδουμ. » Ῥινοκόλουρα (τὰ).

Ἀλατζά(-χισσὰρ), π. καὶ φρούρ. (παραθαλ.) τῆς Καραμαν. (Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ.). » Κορακήσιον.

Alatri, π. τῆς Ἰταλ. » Ἀλέτριον.

Ἄλβαινα, π. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Παρρασίαν). » Μίνθη.

Ἄλβα-λόγκα, π. τῆς Ἰταλ. (14 μίλ. μακρὰν τῆς Ῥώμης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους καὶ πλησίον τῆς Ἀλβανῆς λίμνης). »Ἄλβα (,οἱ κάτοικοί τ'ης Ἀλβανοὶ), ἴδε καὶ **Albi**.

Albi, π. τῆς Ἰταλ. (μεσογειοτέρα τῆς Ἄλβα-λόγκας). » Ἄλβη Φουκηνσία (διότι κεῖται ἐπὶ τῆς Φουκίνης λίμνης).

Alento, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (παραῤῥέων τὴν, ἀπ' αὐτοῦ,κατά τινας, παρονομασθεῖσαν, πόλιν Ἐλέαν). » Ἐλέης.

Ἀλεποχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (πρὸς τὸν Κριστ. κόλπον). » Παγαί.

Alessandretta (Τουρκ. Ἰσκενδεροῦν), π. τῆς Κιλικ. » Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας).

Alessano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἀπὸ Βρεντεσίου εἰς Τάραντα παραλίᾳ τῆς Καλαυρίας). »Οὐέρητον καὶ (ἀρχαιότ.) » Βάρις, παραβλ. **Verano**.

Ἀλέσσιο, π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. » Αἰσὸς (ἡ ἀκρόπολις τ'ης ἐλέγετο Ἀκρόλισσος).

Ἀλικαὶς, λ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Ἑρμιον.) » Βούπορθμον. 2) λ. τῆς Κριμαίας (εἰς τὴν Σεβαστούπολιν). »Κτενοῦς.

Alice, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Ἄληξ καὶ Ἀληξ.

Ἀλικὴ, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ζωστήρ.

Ἀλὶ-κιοί, χ. (παραθαλ.)τῆς Αἰολ. »Μύρτινα, ἴδε καὶ Μεράν.

Alicudi ἢ **Alicuria**, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Αἰπάρεων, παρὰ τὴν Σικελίαν). » Ἐρικοῦσα, ἴδε **Lipari**.

Ἀλὶ-μπεϊ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Θράκ.(χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τῆς Κωνσταντινουπόλ.). »Κύδαρις.

Alise, π. τῆς Γαλλ. » Ἀλεσία.

Alcantara, π. τῆς Πορτογαλλ. » Νεοκαισάρεια. 2) ποτ. τῆς Σικελίας, ἴδε **Cantaro**.

Alcolea, π. τῆς Ἱσπαν. » Ἰλίπα.

Ἀλκοσοὶρ, π. τῆς Αἰγ. » Βερενίκεια.

Ἀλλὰχ-κιλίσσε ἢ

Ἀλλὰχ-χισσὰρ, ἴδε Παλατίτσα.

Ἀλ-λουκὰν, β. τῆς Κιλικ. (κλάδος τοῦ Ταύρου). » Ἀμανόν.

Ἀλμαδὲν (Ἀραβ. μεταλλεῖον), π. τῆς (Βαιτ.) Ἱσπαν. » Σισαπὼν (ἡ).

Ἀλμάνορα, π. τῆς Ἰνδ. »Μινάγαρα(τὰ).

Almeira, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. » Ἄδδηρα, ἴδε καὶ **Adra**.

Al-merin, π. τῆς Πορτογαλλ. (πλησ. τοῦ Τάγου). » Μόρων (ὁ).

Ἀλμπαχράϊν, ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου (πλησίον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας). »Ἰχαρία (Στρβ.), » Ἰχάρα (Πτλμ.)

Ἄλυσσος, ἴδε Μαυρονέρι (2).

Ἀλωνίστενα (Ἀλῶνι στενὸ), χ. καὶ πεδιὰς τῆς Ἀρκαδ. (4 ὥρας πρὸς Β. Δ. τῆς Μαντινείας). » Ἀλκιμέδοντος πεδίον, ἢ Ὀστρακίνη, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας (2).

Amantea, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Τέρινα (ἀφ' ἧς ὁ Τεριναῖος κόλπος), ἴδε **Golfo di S. Eufemia** καὶ παρβλ. **Nocera**.

Ἀμάσεια, π. τοῦ Πόντου. » Ἀμάσεια.

Ἄμαστρα, π. τῆς Παφλαγον. » Σήσαμος.

Amelia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Ἀμερία καὶ Ἀμέριον.

Ἀμὲρ-χανέ, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα, ἴδε καὶ Ἑλμποστάν.

Amiens, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Πικαρδ.) » Ἀμβιανὸν (νὴ).

Ἀμπαζὰς, ἐπαρχ. τοῦ Καυκάσου. »Ἀβασγία καὶ Ἀβασγοὶ (τὸ ἔθνος).

Ἀμπανὸζ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Ἀβανισσὸς ἢ Ἀβανισσόν.

Ἀμπέλο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρυταίνης, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς(-τυν), ἴδε καὶ Καρύταινα.

Ἀμπελόκηποι, ἴδε Ἀγγελοκήπια.

Abiso, ποτ. τῆς Σικελ., ἴδε **Atellari**.

Ἀμπουκὶρ ἢ Ἀμπουσχὶρ, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Αἰγ. (ἐδῶ κυρίως ἔκειτο ἡ) » Κάνωβος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ταπόσειρις ἢ Ταφόσειρις (ἔρμην. πόλις Ὀσίρεως). §. χ. τῆς (μεσ.) Αἰγ. » Βούσιρις.

Ἀμπουλλιὸν ἢ Ἀμπουλλώνια, κωμόπ. καὶ λίμ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Ἀπολλωνιὰς (ἡ λίμνη, ἔχουσα 10 μιλ. μῆκος καὶ 50 περιφέρειαν, καὶ τρία νησίδια ἐντὸς αὐτῆς). » Ἀπολλωνιᾶτις (εἰς αὐτὴν εἰσβάλλει καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκβάλλει ὁ Ῥυνδακὸς), ἴδε καὶ Μιχαλίτσι.

Amburias, π (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν). » Ἐμπορεῖον (Στρβ. Γ', καὶ Ιϛ').

Ἀμπουσὶρ, π. τῆς Αἰγ. » Ταφόσιρις, ἴδε καὶ Ἀμπουκίρ.

Abruzzo (Ἰ—), ἐπαρχία τῆς (μεσ.) Ἰταλ. »Σανίτιε ἢ Σαμνίτις (χώρα)

Amsterdam, π. (πρωτ.) τῆς Ὁλλανδ. » Ἀμστελόδαμον.

Anagni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Ἀνάγνια.

Ἀναζύρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀνάργυροι), χ. τῆς Πελοπον. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀνδροῦσαν). » Ἀνδάνεια(-ία).

Anapo, ποτ. τῆς Σικελ. (χύνεται εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν). » Ἄναπος.

Ἀναποδόρης, ποτ. τῆς Κρήτης (πηγ. εἰς τὴν Ἴδην, καὶ, διαῤῥέων τὴν πόλιν Γόρτυνα, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Λήθης ποταμὸς, Λιθαῖος.

Ἀνασελίτσα, μέρος τῆς Μακεδ. » Ἐλυμαῖς ἢ Ἐλυμαία.

Ἀνατολικὸν (κατά τινας ἐκ τοῦ Αἰτωλικὸν), ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Πιμέλη (μία τῶν Ἐχινάδων).

Ἀναχάϊδες (ἡ λέξις σημαίνει γενικῶς Τσιτλίκι). ||. ἡ—τοῦ Ἀγγελοκάστρου, ἴδε Ἀγγελόκαστρον καὶ Μποχῶρι.

Anglona, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Βρεττίαν). » Πανδοσία,

Andalouse, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Βαιτικὴ, ἴδε καὶ Γκουαδαλκιμπίρ.

Andoria, ἴδε **Mandula**.

Ἀνδρεῦσα, π. τῆς Μεσσην. (᾽δὲν εἶνε κυρίως ἡ) » Μεσσήνη, ἴδε Μαυρομμάτι.

Ἀνεμοδοῦρι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἠραία, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἀνεμοκάμπι, χ. καὶ λιμ. τῆς Λοκρ. (3 1|2 ὥρας μακρὰν τοῦ Μαλανδρίνου). » Τολοφών.

Ἀνεμούρια, π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. » Ἀνεμούριον.

Ἄνινος, β. τῆς Θεσσαλ. καὶ Αἰτωλίας. » Οἴτη.

Ἀνσινὰ, π. τῆς Αἰγ. ἢ Θηβαΐδος (εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Ἀντινόη ἢ Ἄβυδος.

Ἀντακιὲ, π. τῆς Συρ. »Ἀντιόχεια (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Antibes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβενκίᾳ). » Ἀντίπολις.

Ἀντίλαλο, χ. τῆς Ἠλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Μιράκα.

Ἀντίμηλος, ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους. » Φυλή.

Ἀντίπαρος, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ὠλίαρος.

Ἀντιρρόδιθος, ἴδε Νησιά.

Ἀντίφιλο, χ. τῆς Καρ. (ἀντικρὺ τῆς νήσου Κασταλόριζος, Μεγίστης καλουμένης τὸ πάλαι). » Πάταρα.

Anzo (**Capo d'—**, καὶ **Torre d'—**), ἀκρ. καὶ πύργ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, ἀπέχουσα 260 σταδ. τῆς Ὠστίας, πλησ. ἔκειτο τὸ) » Ἄντειον ἢ Ἄνθιον ἢ Ἄντεια καὶ Ἄνθεια.

Ἀνῶϊ, β. τῆς Ἰθάκης (πρὸς τὰ δυτικὰ αὐτῆς παράλια). » Νήριτον.

Aosta, ἐπαρχ. καὶ π. τοῦ Πεδεμοντίου (Piemont). » Αὐγούστα (Πραιτωρία Σαλασσία).

Ἀποδοσιὰ, π. τῆς Καρ. » Ἀφροδισιάς, ἴδε καὶ Γκειρά.

Ἀπόκουρον, μέρος τῆς Αἰτωλ. (τὸ περὶ τὴν παλαιὰν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα). » Κουρῆτις καὶ Κουρητικὴ (γῆ). (Οἱ κάτοικοι ᾽της ὠνομάζοντο Κουρῆτες [νῦν Ἀποκουρῆτες] καὶ Θεστιεῖς).

Ἀρακλουδιὰ, π. τῆς Ἀρμεν. (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Κλαυδιούπολις.

Ἀρὰπ-χισσὰρ, π. τῆς Καρ. » Ἅρπασσα.

Ἀρὰς, ποτ. τῆς Ἀσίας (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν [τὴν ὁποίαν διαιρεῖ τῆς Μηδίας] καὶ τὴν Γεωργίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κῦρον, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Ἀράξης.

Ἀράχοβα, χ. τῆς Φωκίδ. » Κυπάρισσος ἢ Ἐρωχὸς, ἴδε καὶ Πάνιαις.

Ἀργυρόκαστρον, π. τῆς Ἠπ. » Ἀντιγόνεια (κατὰ τὸν Μελέτιον). ||. ποτάμι τοῦ —, » Κέλυδνος. 2) χ. τῆς Ἀττ. (ἴσως ἡ) » Φυλὴ, ἴδε καὶ Βουλόκαστρον.

Ἀρδάνια, χ. τῆς Θεσσαλ. » Οἰχαλία.

Arezzo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἑτρουρίᾳ, χίλια στάδια μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρρήτιον.

Ἀρετσοῦ (Τουρκ. Δάριτζα) ἀκρ. καὶ χ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας). » Φιλοκρήνη ἢ Ἀρεταί.

Aricia (προφ. κοιν. **La Riccia**, ἀντὶ **L'Aricia**), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, 100 — 120 στάδ. μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρίκεια καὶ Ἀρικία.

Ἀρκαδιὰ, π. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. »Κυπαρισσαῖς ἢ Κυπαρισσία καὶ(Ἐκκλησ.) Χριστιανούπολις. ||. βάλτος τῆς —, ἴδε Βουλπί.

Arles, π. (παραθαλ.) τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Ἀρελάται.

Armagnac, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. (τὴν σήμερον ὀνομάζεται **Département du Gers**, πρωτ. τὸ **Auch**). » Ἀρμενιακόν.

Ἀρμίδια, π. τῆς Κύπρου. » Λεύκολλα.

Ἀρμυρὸν, χ. καὶ λ. (πρὸς τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς νήσου Κρήτης). »Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη καὶ Ἀμφιμάλλιον.

Ἀλμυρὸς, π. τῆς Θεσσαλ. (περίφημες διὰ τὸ καπνόχορτόν 'της). » Ἅμυρος (ἡ). || . ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Θεσσαλ.(πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ὄθρυν καὶ χύν. εἰς τὸν Πελασγ. κόλπον). » Ἀμφρυσσος. 2) πηγὴ τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρεντό. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Β' βιβλ. τῶν μετεωρολογικῶν 'του, χαρακτηρίζει τὴν ἁλατώδη ἰδιότητά 'της). 3) λ. τῆς Λακων.(πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄβια.

Ἀρναούτ-κιοϊ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἑστίαι, Ἀγάπλους, καὶ Μιχαήλιον.

Ἀρνὶ, πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Ἀρνη.

Arno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄρνος.

Arras, π. τῆς Γαλ. (πρωτεύουσα τῆς Artois). » Ὀριγιακὸν ἢ Ἀτρέβατον.

Ἀρσοὺρ, χ. τῆς Ἰουδαίας » Ἀντιπατρὶς (κτίσμα Ἡρῴδου).

Ἄρτα, π. τῆς Ἠπ. » Ἀργιθέα (κατὰ τὸν Πουκεβίλ). || . ἐπαρχία (καζὰς) τῆς —. »Ἀμφιλοχία. || . κάμπος τῆς —, ἴδε Χάζι. || . ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἴναχος, ἴδε καὶ Ὄρα-λιάκα. || . κόλπος τῆς—. » Ἀμβρακικός. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν). » Ἀρδίσκος.

Ἀρτάκι (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ Μυσίας (πρὸς τὴν Προποντίδα· πλησ. ἐρείπιον ἡ) » Κύζικος (, ἧς ἡ πηγὴ) » Ἀρτάκη (ἡ). (ἡ περὶ αὐτὴν χερσόννησος εἶνε ἡ) »Δολιονίς.

Artois, κομητ. τῆς (Βελγ.) Γαλλ. »Ἀρτεσία, ἴδε καὶ Arras.

Ἀρτοτίνα. κώμ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μαλαυδρίνου). » Ἐρίνεον.

Arzwald (Γερμ. τὸ Γαλλ.Forêt-noire), β. τῆς Γερμ. (σκεπασμένον τὸ πάλαι ἀπὸ δάση ἀπέραντα). » Ἑρκύνιος δρυμὸς καὶ Ἑρκύνιον ὄρος (, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ Μετεωρολογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐτυμολογικώτερον ἴσως, γράφεται) » Ἀρκύνιον.

Ἀσβὰν ἢ Ἀσσουὰν, π. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν Νεῖλον). » Συήνη.

Ascoli, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ἄσκλος, Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Πικηνὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Ἄσκλου, τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, περὶ οὗ ἐφεξῆς).

Ascoli di Satriano, χ. (τῆς κάτω) Ἰταλ. (εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Ἀπουλιανὸν ἢ Ἀκυλήϊον).

Ἀσπρα-σπίτια, χ. (παραθαλ.) τῆς Φωκ. » Ἀντίκυρα καὶ Ἀντίκιρρα. 2) χ. τῆς Μεσσην. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀνδανία, ἴδε καὶ Ἀναζύρι.

Ἀσπρονῆσι, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς δυσμ. τῆς Θήρας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θηρασίας). »Αὐτομάτη (Πλίν. Hist. nat. L. 4, cap. 12).

Ἀσπροπόταμον(-μος) καὶ Ἄσπρος, ποτ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (πηγ. εἰς τὸ Ὄρος Χαλίκι [μέρος τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου] καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀχελῷος,

Ἄστρος (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. »Θυρεᾶτις. 2) χ. τῆς Κυνουρίας. » Θυρέα.

Ἄτακος, ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (μία τῶν Ἐχινάδων). » Δουλίχειον.

Ἄτβαρα, ν. τοῦ Νείλου. » Μερόη.

Atellari, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. παρὰ τὰς Συρακούσας εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἔλωρος (ὁ).

Ἀτζὲμ-καλεσὶ, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Ἰασός.

Ἀτζὲμ-μπεϊτζὰν, ἴδε Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.

Ἀττόα, π. τῆς Ἰνδ. » Ταξίλα (τὰ).

Atri, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, παρὰ τὸν ποταμὸν Ματρῖνον). » Ἀδρία ἢ Ἀτρία.

Ἀτσίκολο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Καρύταιναν. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς-υνος. || . ποτάμι τοῦ—, ἴδε Δημητζάνα.

Azzila, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀφρικ. (εἰς τὴν Μαυρουσίαν). » Ζέλις.

Aubenas, ποτ. τῆς Γαλλ. (au département d'Ardèche). » Ἀλβούλας.

Auvergne, ἐπαρχία τῆς (Ἀκυϊταν.) Γαλλ. » Ἀρούερνοι.

Αὐγόκαμπος, β. καὶ πεδ. τῆς Σικυων. » Πελληνία.

Augsbourg, π. τῆς Γερμανίας (ἐν τῇ Σοαβίᾳ). »Αὐγούστα (Οὐινδελίκων) ἢ »Δαμασία, ἴδε καὶ Diessen.

Aude, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τοῦ Αὐδν). » Ἄταξ.

Auxerres, π. τῆς Γαλλ. »Ἀντισσιόδωρον.

Αὐλόκα ἢ Αὔλακα, χ. καὶ λ. τῆς Ἴμβρου. » Ναύλοχος.

Αὐλῶνα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπείρ. (εἰς τὸν Μούζακέ). » Αὐλών.

Auton, π. τῆς Βουργουνδίας. » Αὐγουστόδουνον καὶ (ἀρχήτερα) » Βίβρακτα.

Ἀφιὸν-καρὰ-χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ. (ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου). » Ἀπάμεια (ἡ Κιβωτός).

Ἀχιαλοῦ, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀγχιάλη.

Ἀχλαδόκαμπος, χ. τῆς Ἀργολ. »Ὑσιαὶ ἢ Κεγχρεαί. ||. ποτάμι τοῦ —. » Φρύξος.

Ἀχμὲτ-ἀγὰ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Μεθύδριον.

Ἀχμὶν, π. τῆς Αἰγύπτου. » Πανόπολις.

Ἀχμουκιὲ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου). » Ἑρμούπολις (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Δαμανχούρ.

Ἀχούρια (παλαιὰ —), χ. τῆς Ἀρκαδ, (1 1|2 ὥραν πρὸς ἀνατολ. τῆς Τριπολιτσᾶς. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπὴ καὶ Πιαλί.

Ἄχριδα, ἴδε Ὄχριδα.

Ἀχτιάρ, ἴδε Ἁλικαίς (2).

Βάθεια, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Πορθμός.

Βαθὺ (μικρὸ—), χ. καὶ λ. τῆς Βοιωτ. »Αὐλὶς, ἴδε καὶ Καρὰ-μπαμπάς.

Βαθὺ-ῥέμμα, χείμαρ. τῆς Ἀρκαδ. »Νύμφαιον (τὸ Ἀρκαδικόν).

Val-di-noto, π. τῆς Σικελ. » Νέητον.

Valenciennes, π. τῆς Γαλλ. » Βαλεντινιανόν.

Valence, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῷ Δελφινάτῳ). » Οὐαλεντία (ὄνομα κοινὸν πολλῶν καὶ ἄλλων πόλεων), Βαλεντιανή.

Valenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). »Οὐαλεντῖνον (Forum Fulvii Valentinum).

Valladolid, π. τῆς Ἰσπαν. » Βαλλισόλητον(-λετον).

Βάλκ ἢ Βάλχ, ἴδε Μπάλκ.

Βαλλιάδα, χ. τῆς Μεσσην. » Κορώνεια.

Valois, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Βαλέσιον.

Βαλοντόῤῥαχον, λίμ. ἢ βάλτ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » Ἀχερουσία, ἴδε καὶ Ἰωάννινα.

Βάλτος, ἐπαρχ. τῆς Ἀκαρν. » Ἀγραΐς (ἡ Ἀκαρνανικὴ), ἴδε καὶ Ἄγραφα. 2) (ὁ τοῦ Ἄργους), ἴσως ἡ » Σήπεια, ἴδε καὶ Δαλαμανάρα.

Βάνι, π. καὶ λίμ. τῆς Ἀρμεν. » Ἀρσινόη καὶ (κατὰ παραφθορὰν) » Ἄρσισσα καὶ (ἀρχήτερα) » Σεμιραμόκερτα.

Βανίνα ἢ Βάναινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέλφουσα.

Vannes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βρεττανικῇ). » Βένετον.

Var, ποτ. τῆς Γαλλ. (χωρίζων αὐτὴν ἀνατολικῶς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Γαλ. κόλπον). » Οὔαρος.

Var-(La—), ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). » Βοάκτης (Πτολ. 61).

Βαράσσοβα, β. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Αἰολίᾳ), ἴδε Χαλίκι καὶ Μποχῶρι.

Βαρδάρι, ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σκάρδον καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης). » Ἀξιός.

Βαρδούσια (τὰ), β. τῆς Αἰτωλ. »Καλλιδρόμη. » Κόραξ ἢ » Βωμοὶ (ὅθεν οἱ Βωμιεῖς, ἔθνος τῆς Αἰτωλίας), ἴδε καὶ Κουποῤῥάχη.

Βαρέλλια ἢ Βαργύλλι, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Βαργύλια.

Βαρκοῦσα, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας). » Ἐρει(ρι)κοῦσα.

Βαρὺ, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Ἀγύρα.

Βάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου) »Διονυσόπολις καὶ (παλαιότερα) » Κρουνοὶ ἢ Ὀδησσὸς, ἴδε καὶ Καβάρνα.

Βασιλικὰ (τὰ), π. (πρωτ.) τῆς Σικυωνίας. » Σικυὼν, ἴδε καὶ Βόχα. ||. ποτάμι τῶν—. » Ἀσωπὸς, ἴδε καὶ Ἅγιος-Γεώργιος.

Βασιλοπόταμον, ποτ. τῆς Λακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Χέλμου καὶ χύν. εἰς τὸν Λακων. κόλπον). » Εὐρώτας.

Βάτικα (τὰ), χ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Βοιαί.

Βατοπέδι(-παῖδι), μον. τῆς Θρᾴκ. (ἐδῷ ἔκειτο ἡ) » Ὀλόφυξος.

Βείσαγα, ἴδε Φεΐζαγα.

Βελβίτσι, ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ χωρίον Πλατάνι καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Χάραδρος.

Velez, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ) » Μαίνοβα (ἡ).

Βέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (ἴσως αἱ) »Ὑσιαὶ, ἴδε καὶ Γοντάρα.

Velitri ἢ **Velletri**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατείᾳ). » Βέλιτρα (Στέφ.), » Οὐελίτραι (Στρβ., καὶ Δ. Ἁλικαρν.).

Βελίτσα, χ. τῆς Φωκ. » Τιθώρεια ἢ Τιθορέα. 2) χ. τῆς Αἰτωλ. » Αἰγίτειον.

Βελλεστῖνον καὶ Βελλεστῖνος, π. τῆς Θεσσαλ. » Φεραί.

Βελοῦχι, β. τῆς Αἰτωλ. » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.

Βέλχις, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ὑπὸ γῆν ἀπὸ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸν Καλαμᾶν), ἴδε Καλαμᾶς.

Βέλχιτσα, π. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μήλια ἢ Μύλια (Θφρς. Β').

Venafri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ λόφου, τὸν ὁποῖον παραῤῥέει ὁ Οὐολτοῦρνος ποταμός). » Οὐενάφριον.

Βενέτικο, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Αἰτωλίας). » Αἰτωλία (ἡ ἐπίκτητος). 2) ποτ. τῆς Μακεδ. ἴδε Ρέδιας.

Venosa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Οὐενουσία.

Βέρα, π. τῆς Ἠπ. » Ἔφυρα, ἴδε καὶ Ἀγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Παραμυθιά. 2). ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου (ἀντίκρυ τῆς Κορώνης). » Θηγανοῦσα.

Verano ἢ Leverano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ. Τὰ πλησ. ἐρείπ. εἶνε, κατά τινας, τὸ) » Οὐέρητον, ἴδε **Alessano**.

Βέργα, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ὄλλεναν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Γλαρέντζας). » Βουπράσιον.

Βεργεντιανὴ, πηγὴ τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Πλαταιάς). » Γαργαφία (κρήνη).

Verde, ἴδε **Garigliano**.

Βερὲμ-καλεσὶ , χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἄσσος, (περὶ αὐτῆς ἐπαρῴδησεν ὁ εὐφυὴς σκώπτης Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς τὸ Ὁμηρικόν: » Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, » τὸ ὁποῖον Λατῖνός τις μετέφερε διὰ τοῦ » **Qui celeri passu Assum it, mortis periculum adit.** Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν Τουρκικὸν ὄνομά 'της εἶνε παρῳδία τοῦ καθ' αὐτὸ ὀνόματός 'της Μπαϊράμ-καλεσί).

Βερσῦτι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. ἢ τῆς Φοινίκ. » Βηρυτός.

Vesel, π. τῆς Προυσ. ἐπαρχ. **Cleveberg**. » Οὐεσαλία.

Weser, ποτ. τῆς Γερμ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὴν Γερμαν. θάλασσαν). » Βίσουργις ἢ Οὐῖσουργις.

Veteri ἢ Vietri, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Σειρηνουσῶν καὶ Ποσειδωνίας). » Μάρκινα καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Μαμάρκινα.

Βετέρνικο , π. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). » Θυέστης, ἴδε καὶ Χαλίκι. 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Φοινιξ.

Βιβάρι, λίμ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρωντό). » Ἀγχίσου λίμνη, ἴδε καὶ Γυροβολιά.

Bivona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Ἱππὼν καὶ Ἱππώνιον, (ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα) » Οὐϊβὼν Οὐαλεντία (Vibo Valentia). (Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ, κοινῶς ὀνομαζόμενος σήμερον, Κόλπος τῆς Ἁγ. Εὐφημίας) »Ἱππωνιάτης, ἴδε **Golfo di S. Eufemia**.

Wight, ν. τοῦ Βρεττ. Ὠκεανοῦ. »Ἴκτις.

Βιδίνι, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Βενδωνὶς, Βερνικάκιον ἢ Οὐϊμινάκιον.

Bieda, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Βλήρα.

Vienne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). »Οὐίεννα.

Vicenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντίνῃ). » Πικεντία.

Villar Luengo, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταῤῥακωνίᾳ). » Λεωνίκη.

Βίλλια, χ. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ. » Ἴσσὸς ἢ » Εἰδυλλία.

Winterthur, χ. τῆς Ἑλβετ. » Βιτόδουρον.

Wismar, π. τῆς (ἄρκτ.) Γερμ. (ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης).» Λακιβούργιον.

Vitri, π. τῆς Γαλλ. » Βικτοριακόν.

Vittorino (S. —), χ. τῆς Ἰταλ. (πλ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀμίτερνον.

Βλαχογιάννη (ποτάμι τοῦ—), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν). » Ἐνιπαῖος.

Βλαχομπογδανιὰ, ἐπαρχ. τῆς Τουρκ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Δακία.

Βλογοκὰ, χ. τῆς Ἀχ. (ἐρείπ. ἡ) » Πελλήνη, ἴδε καὶ Γαρδίκι. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κριὸς, ἴδε καὶ Τρίκαλα.

Βλοχὸς, (τὸ ἀρκτ.) μέρος τῆς Αἰτωλ. »Ὀφία ἢ Ὀφιονία.

Βόδα, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Ἀχ.) » Παναχαϊκόν.

Βοδενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ. » Ἔδεσσα ἢ Αἰγαὶ, ἴδε καὶ Μογλενά.

Vosges, β. μεταξὺ Λοθαριγγίας καὶ Ἀλσακίας. » Βογησὸς ἢ Βόσηκος.

Βοϊοῦσα (προφ. κοιν. Βγιοῦσα), ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Μετζόβου). » Ἀῶος ἢ Ὦος ἢ Αἴας ἢ Ἄνιος.

Βόλγας, ποτ. τῆς Ῥωσσ. » Ῥᾶ.

Bolturno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν). »Οὐολτοῦρνος.

Βόνιτσα (καὶ κατὰ τοὺς Γραικορωμ. Βονδίτσα, ἴδε καὶ παρβλ. Μπουδουνίτσα), π. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Νεώριον τοῦ Ἀνακτορίου (τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια φαίνονται πλησίον).

Βοστίτσα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀχ. »Αἴγιον (4 1|2 μίλια πρὸς ἀνατολ. ἔκειτο ἡ) » Ἑλίκη, ἴδε Τρυπιά. ||. ποτάμι τῆς—, (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Λουμπίτσα καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Σελινοῦς,

Βουβὸ, ποτ. τῆς Ἤλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κυλλήνης). » Ἰάρδανος.

Βουδιὰ, ποτ. τῆς Μεσσην, ἴδε Μαυροζούμενα.

Βουθρεντὸ (-θριντὸ,-θρωντὸ), π. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Χαον.). » Βουθρωτόν.

Βουλγάρι, λίμ. τῆς Ἀχαρν. »Ἐχῖνος.

Βουλγαριὰ, ἐπαρχ. τῆς (Εὐρωπ.)Τουρκ. » Μυσία ἢ Μοισία (ἡ κάτω), ἴδε Σερβία (Σημ. Τὸ ἔθνος ὠνομάζοντο Τριβαλλοί. Ἄλλο δὲ ἔθνος, μετοικήσαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα, ἔδωκε τὸ ὄνομά 'του εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

Βουλκάνο (προφ. Βουρκάνο), β. τῆς Μεσσην. (μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε Μαυρομμάτι. 2) ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). »Ἱερὰ, ἴδε Lipari.

Βουλόκαστρον (τὸ), ἐρείπ. μεταξὺ Ἀττ. καὶ Βοιωτ. » Φυλὴ καὶ Φυλαί, ἴδε καὶ Ἀργυρόκαστρον.

Βουλπὶ, ἴδε Ζαρακᾶς.

Βουρλὰ, χ. τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς τὴν Σμύρνην). » Χύτριον.

Βόχα, μέρος τῆς Κορινθ. » Σικυωνία, ἴδε Βασιλικά.

Βρανὰ, χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος, ἴσως ὁ) » Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βρυῦβα καὶ Παληο-Βραβοῦρα.

Βραχῶρι, π. τῆς Αἰτωλ. (πρωτ. τοῦ Βλοχοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Θέρμος. || . λίμνη τοῦ—, ἴδε Ὀζερός.

Βρυῦβα, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) »Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βρανά.

Βῶλος, π. (παραθαλ.)τῆς Θετταλ. Μαγνησίας. » Παγασαί. || . κόλπος τοῦ —, » Πελασγικὸς καὶ Παγασαῖος ἢ Παγασητικός. || . κάβος τοῦ—, ἴδε Τρίκερι.

Γαβάθα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (πλησίον τῆς Ἀμαθοῦντος). » Κουριάς.

Γαβριᾶς, ποτ. τῆς Λοκρ. » Βοάγριος.

Γαϊδουριάρης καὶ Γαϊδουροπνίχτης, ποτ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὴν Βοστίτσαν). » Μεγανίτας.

Γαϊδουρονῆσι, ν. (παρὰ τὸ Σούνιον) τῆς Ἀττ. » Πατρόκλου χάραξ.

Γαλαξίδι, π. τῆς Φωκ. » Κίρρα ἢ Κύρα καὶ (κατὰ τὸν Πουκεβίλλ) » Οἰάνθη (-θεια) ἢ Εὐάνθη, ἴδε καὶ Ξεροπήγαδον.

Γαλατᾶς, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τεῦθις.

Γαλάτσι, π. τῆς Μολδαβίας (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἄξιον ἢ Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Ῥοσσάβα.

Γαννόχωρα, κωμ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα). » Γάννος καὶ Γαννιάς.

Γαρδικάκι, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Δωδώνη (ἡ Μολοσσικὴ), ἴδε καὶ Προσκύνησις. || . βουνὸ τοῦ—. » Τόμαρον.

Γαρδίκι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. » Ἀβαντὶς ἢ Ἀρβορία. 2) χ. τῆς Ἀρκ. ἢ Ἀχ.» Βοῦρα (ἴδε καὶ Διακοφτὸ) ἢ Πελλήνη (ἴδε καὶ Βλογοκά). || . ποτάμι τοῦ—.» Κλειτόριος.

Γαστούνη, ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν. » Ἠλεία. 2) π. (πρωτ.) τῆς Ἠλ. (τρεῖς ὥρας μακρὰν αὐτῆς, εἰς τὴν λεγομένην Παληόπολιν, φαίνεται ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Ἦλις (τῆς ὁποίας ἀκρόπολις, κατὰ τὸν Πτολεμ. ἦτον ἡ) » Κορύνη. || . ποτάμι τῆς—, ἴδε Ἠλιακό.

Γάτο(κάβο—), ἀκρ. τῆς Κύπρου. »Κουριάς, ἴδε καὶ Γαβάθα.

Γατοννήσια, ν. ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἀδραμυττίου). » Ἑκατόννησος.

Gévaudan, π. τῆς Γαλλ. » Γαβάλιτα.

Γεδὶ-μπουρνοῦ, ἀκρ. τῆς Λυκ. » Κράγος.

Γελτζὲ-δάγ, β. τῆς Φρυγ. » Δίνδυμον.

Genève (Γερμ. **Genf**), π. τῆς Ἑλβετ. » Γενοΐα καὶ Γενουΐα. || . λίμνη τῆς —. » Λεμανὺς ἢ Λεμανή.

Gênes, ἴδε Γένοβα.

Γενὶ-καλὲ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Μυρμήκιον.

Γενὶ-μπαλάτ, π. τῆς Ἰων. » Πριήνη.

Γενὶ-σέχρ, χ. τῆς Βιθυν., ἴδε Γκιαοὺρ-κιοϊ. 2) π. τῆς Καρ. »Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον) ἢ » Ὀρθωσία. 3) π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Λάρισσα.

Γενὶ-σκελὲ, στόμα (τὸ πέμπτον ἀπ' ἀνατολῶν) τοῦ Δουνάβεως. » Νόρακον.

Γένιτζε, π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Ἁρμυρός. || . Γένιτζε (ἢ Ἰντζὲ)-καρὰ-σοῦ, ἴδε Πλαταμῶνι. || . Γένιτζε-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Λυδιάς.

Γενὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἔφεσον ὄρους Πακτύου, καὶ, παραῤῥέων τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Μαγνησίας, χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ληθαῖος.

Γενὶ-χισσὰρ, φρούρ. τῆς Τρῳάδ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου), ἴδε Γκιαοὺρ-κιοϊ.

Γένοα (Ἰταλ. **Genova**, Γαλλ. **Gênes**), π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Γενούα καὶ Γενόα. || . **Stato di** —, ἐπαρχ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (περιεχομένη εἰς τὴν παλαιὰν) » Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (, ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες· εἰς τὴν ὁποίαν περιέχε-

ται ὡσαύτως καὶ τὸ Πιεμόντε καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λούκας).

Γεραμπολούζ, π. τῆς Συρ. » Ἱεράπολις (τῆς Συρίας).

Γερανιὸς ἢ Γερενιὸς, μέρος τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν περιοχὴν Κουδούνια). » Γέρανον (ὄρος) καὶ » Γερήνη (πόλις).

Γεσὶλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Καππαδ. καὶ Παφλαγ. » Ἶρις.

Γιαθρὶμπ, ἴδε Μεδινέ.

Γιὰλ ὄβα, χ. παραθαλ. τῆς Βιθυν. » Ἑλενόπολις. (Πλησίον εἶνε τὰ θερμὰ αὐτοφυῆ λουτρὰ Πύθια ἢ Πηλοπύθια, ἴδε Κουρί) καὶ ἀρχαιότ. » Δρέπανον.

Γιαλαμίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. » Νάπαρις.

Γιαμὰν ἢ Γιεμὲν (ἔρμην. κατὰ δεξιὰν, διότι κεῖται δεξιόθεν τῆς Μέκκας, καθὼς ἡ Δαμασκὸς ἀριστερόθεν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας. » Ἀραβία ἡ Εὐδαίμων.

Γιάμπολου ἢ Γιέμπολη, π. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάξου). » Ἰωαννούπολις ἢ Μαρτιανούπολις, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Καντακουζ. γράφεται) » Διάμπολις. 2) κωμόπ. τῆς Θρᾴκ., ἴδε Ἐσκὶ-καλέ 3) κωμόπ. τῆς Βοιωτ. » Ὑάμπολις, ἴδε καὶ Μπογδάνα.

Γιανίκι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θίσβη, ἴδε καὶ Κακόσι.

Γιαννάκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λοκρίδος (κοντὰ εἰς τὸ Γαλαξίδι). »Φαῖστον.

Γιαννίτσα, χ. τῆς Μεσσην. » Ἀλαγωνία.

Γιαννιτσάνικα (τὰ), ἴδε Ἰμλάκικα.

Γιάσι, π. (πρωτ.) τῆς Μολδαβ. » Αὐγουστία.

Γιάφφα, ἴδε Ἰάφφα.

Γιεμὲν, ἴδε Γιαμάν.

Γιλανλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδοκ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Ὀφίτης.

Γιλδὶζ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς (μικρᾶς) Ἀρμενίας. » Παρυάδρης.

Γιοῦρα (τὰ), ν. τῆς Μεσσην. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Γερόντια. 2) ν. τοῦ Αἰν. πελάγους (πρὸς Βορ. καὶ Δυσμ. τῆς Σύρου). » Γύαρος (ἡ).

Γιούσα-δαγὶ, β. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). »Γίγας. (Εἰς τὴν κορυφήν του, καλουμένην Νῶτα Ἡρακλέους, εἶνε τὸ λεγόμενον Μνῆμα τοῦ Ἑλλήνος, Κλίνη Ἡρακλέους τὸ πάλαι).

Γιούσια, π. τῆς Κοίλης Συρ. » Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λίβανον).

Gaeta, π. καὶ ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λατίου καὶ Καμπανίας). » Καιήτη.

Gajazzo, ἴδε Cajazzo.

Galazze, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καρπανίᾳ). » Καλλατέρια ἢ Καλάτια, (παρὰ Cajazzo).

Gales (Ἀγγλ. Wales), ἐπαρχ. καὶ πριγκηπ. τῆς Ἀγγλ. » Καμβρία.

Gagliano, χ. τῆς Σικελ. » Γαλαρία Γαλαρίνα καὶ Γαλερία.

Galice, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Καλλαικία (τὸ ἐθνικὸν Καλλαικός).

Γκαλίτα, ν. (εἰς τὰ παράλ.) τῆς Ἀφρ. » Καλάθη (Πτολ.).

Galli, ν. ν. ἢ ξερονήσια τῆς Τυρρήν. θαλάσσης (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας). » Σειρηνοῦσαι.

Garafalo, βάραθρον κινδυνῶδες (περὶ τὰ μέσα) τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. » Χάρυβδις.

Garbolangi, χ. (παραθαλ.) τῆς Σικελ. (ὅπου τὰ σωζόμενα ἐρείπια, ὑπὸ τὸ ὄνομα:) » Muro di Carini (ἀντὶ Muro d'Icarini, (νομίζονται τὰ παλαιὰ) » Ἴκκαρα (πατρὶς τῆς περιφήμου Λαΐδος).

Garigliano (καὶ περὶ τὰς πηγάς του Verde), ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Λειρὶς καὶ (ἀρχαιότ.) » Κλάνις.

Garonne, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Γαρούμνας.

Γερμανὸς, λ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Πλησ. ἐρείπ. τὰ) » Αἰγόσθενα.

Γκεδὶς, ἴδε Σαραμπάτ.

Γκεϊρὰ, π. τῆς Φρυγ. »Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Ἀποδοσιά.

Γκὲλ-φετὲν, π. τῆς Ἰνδ. (εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδάσπου). » Βουκέφαλα (τὰ), »Βουκεφαλία καὶ Βουκεφάλια.

Γκεμλεΐκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Κίος.

Γκεμπαὶλ, ἴδε Τζεμπαίλ.

Γκέμπζε, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Κωνσταντινουπόλ. καὶ Νικομηδ.) » Λίβυσσα (ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας) καὶ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν) » Δακύβιζα.

Γκερεδασὶ, ἴδε Μπαρτίνι.

Γκὲρζ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παντικάπαιον. || στενὸν τοῦ — (Τουρκ. Γενὶ-καλὲ-μπογαζὶ), πορθμὸς μεταξὺ Κριμ. καὶ Ταρταρ. » Κιμμέριος Βόσπορος.

Γκερμαστὶ-τσαΐ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἐλαϊτικὸν ἢ Ἀδραμυττινὸν κόλπον μεταξὺ Πιτάνης καὶ Ἐλαίας). » Κάϊκος.

Γκέρτζα, π. τῆς Μακεδ. » Γέρτος.

Γκιαούρ-κιοϊ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Σίγειον.

Γκιλὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (περιείχετο ἐν τῇ) » Μηδία, ἴδε Ἰράκι-ἀτζεμί.

Γκιμπιλτέρρα (Gibraltar, ἀπὸ τῶν Ἀραβ. λέξεων Τζεμπέλ-τέϊρ, σημαίνοντος Ὄρος ὀρνέων, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν βουνὸν Κάλπην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον στημένη ἡ ἑτέρα τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἴδε Sierra Ximiera), π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. »Κάλπη καὶ Κάλπεια καὶ (ἀρχήτερα) »Ἡράκλεια. || . στενὸν σπ̃ς—, (τὸ μεταξὺ Ἀφρικ̃ης καὶ Ἱσπανίας διάστημα τῆς θαλάσσης, πλάτους 140 σταδίων). »Πορθμὸς Γαδείρων.

Γκιοζλεβὲς, π. (παραθαλ.) τῆς Κριμαίας. » Εὐπατορία, (ὁλιμὴν αὐτ̃ης ὠνομάζετο) » Συμβόλων λιμήν.

Γκιὸκ-σουγιοῦ (πράσινον ὕδωρ), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀρέτας. §. ποτ. τῆς Φρυγ. (γύνεται εἰς τὸν Σάγγαριν). » Γάλλος.

Γκιὸρτζα, ἴδε Γκόρτζα.

Γκιόσσα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀλέα.

Γκιουζὲλ-χισσὰρ, π. τ̃ης Ἰων. ἢ Αὐδ. (12 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τ̃ης Ἐφέσου. Δὲν εἶνε ἡ) »Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), (οὔτε αἱ) » Τράλλεις, (ἀλλ' ἡ) » Ἡλιούπολις, ἴδε καὶ Ἰνὲ-μπαζὰρ καὶ Σουλτὰν-χισσάρ.

Guienne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ἀκουϊτανία ἢ Ἀκυϊτανία.

Γκιοὺλ-σεχίρ, π. τῆς Καππαδ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἅλυος). » Ἀραβισσός.

Γκιουμοὺσ-χανὲς, π. τοῦ Πόντου. »Χαλύβη.

Γκιουμπρὲ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Τρῳάδ. »Σιμόεις, (παρβλ. Μενδερὲ).

Γκιουρτζία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεωργία (εἰς αὐτὴν περιέχεται καὶ ἡ) » Ἰβηρία, (καὶ ἡ) » Κολχὶς, (καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἡ) » Ἀλβανία.

Γκιργκὲχ, π. τῆς Λίγ. (πλησίον ἐρείπ. ἡ) »Πτολεμαΐς.

Glochester, π. τῆς Ἀγγλ. » Κλαύδια κάστρα, ἢ Στρατόπεδον Κλαυδίου.

Γκοβίλιανη, ἴδε Κόστανη.

Golfo di Agropoli, ἴδε Pesto.

Golfo di Santa Eufemia, κόλπ. τῆς Ἰταλ. » Τερινατὶς, ἴδε καὶ Amantea καὶ Bivona.

Gorgoglione, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε καὶ Caragnone.

Gorgona (Ia—), ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (πλησίον τῆς Γένοβας). » Ὀργών.

Γκόρτζα, π. τῆς (Μακεδονικ̃ης) Ἰλλυρίας. » Ἐορδέα (-δία), ἴδε καὶ Δεβίλ.

Gozo, ν. τῆς μέσ. (κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν). » Γαῦλος.

Guadalkibir(-qnibir), (ἑρμην., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, Μέγας ποταμὸς), ποτ. τῆς Ἱσπαν. » Βαῖτις (ἴδεν ἡ Βαιτικὴ), ἴδε Ἀνδαλουζία.

Guadiana, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας) » Ἄνας.

Guardauiar, ν. καὶ π. τῆς (Ταῤῥάκων.) Ἱσπαν. » Ἀλωνὶς ἢ Α(Ἀ)λῶναι.

Γκοὺρ, ποτ. τῆς Ἀσ. (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν καὶ τὴν Γεωργ., καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Κῦρος.

Γκοῦρα, β. τῆς Θεσσαλ. » Ὄθρυς ἢ Ὄθρυξ. || . ποτάμι τοῦ—, ἴδε Φέρσαλα.

Γκραδίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Ῥορτυνία. 2) χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν). »Βοῦλις.

Γκρανίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τ̃ης Λεβαδείας). » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνιαὶς καὶ Σουληνάρα.

Grenoble, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Δελφινάτου). » Γρατιανούπολις.

Grigenti, π. τῆς Σικελ. » Ἀκράγας (ὁ καὶ ἡ).

Grotte (Ia—), χ. τῆς Σικελ. (πρὸς δυσμ. τῶν Συρακουσῶν). »Ἐρβησσὸς ἢ Ἐρβησσός.

Γλαρέντσα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἠλιδ. (ἐπίνειον τ̃ης) » Κυλλήνης, (τὸ ἀκρωτήριον ἰδίως ὠνομάζετο) » Ὄρμινα ἢ Ὕρμινα.

Γλυκὺ (ἢ Φανάρι), λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ εἰς αὐτὸν γύνεται τὸ Μαυροπόταμον). » Γλυκύς.

Γομοτσὸ, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Λάρισσον). » Μινυὸς, ἴδε καὶ Μάννα.

Γονικὰ, π. τῆς Σικυων. » Γονοῦσα ἢ Γονόεσσα.

Γονσάρα, χ. τῆς Βοιωτ. » Ὑσιαί.

Γορίτσα, π. καὶ λ. τῆς Θετταλομαγνησ. (δὲν εἶνε ἡ) » Ἰωλκὸς, (ἀλλ' ἡ) » Δημητριὰς (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Νήλεια, ἴδε καὶ Ἀγριὰ καὶ Λεχώνια.

Γορτύνια, π. τῆς Κρήτης. »Γόρτυν-υνος, Γόρτυνα καὶ Γορτύνη.

Γούρα, ἴδε Γκούρα.

Γραιβενὰ, ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. » Στυμφαλὶς (ἡ πρωτεύουσα τ̃ης δὲν εἶνε αἱ) » Αὐλαί. 2) π. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Περραιβίᾳ). » Αἰθικία.

Γραϊμάδα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τανάγρα, ἴδε καὶ Σκαμένο.

Γυραπέτρα, π. τῆς Κρήτης. »Ἱεράπυτνα.

Γυροβολιὰ, λ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὸ Βουθρω-

τό). » Πηλώδης ἢ Πηλόεις (λιμὴν), ἴδε καὶ Βιβάρι.

Γυφτόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. »Ἐλευθεραί.

Δαβιὰ, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μαίναλος, ἴδε καὶ Μοῦλκι. || . ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, διαῤῥέων τὴν Μεγαλόπολιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Ἐλισσών.

Δαβριὰ, ἴδε Ογδάνι.

Δαγινσταγλίδες, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. » Ταῦλοι ἢ » Δάοι (ὅθεν καὶ τὸ Δὰγ-ἰσὰν, χώρα τῶν Δάων).

Δαγλὶ-Τσερκέζοι, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. » Ἀλανοί.

Δαδὶ, χ. τῆς Φωκ. » Δρύμαια.

Δαΐρ, π. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου). » Θάψακος καὶ (ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ) » Τιψάχ.

Δαλαμανάρα, χ. τῆς Ἀργολίδος. » Σήπεια, ἴδε καὶ Βάλτος (τοῦ Ἄργους).

Δαμαλὰς, κώμ. τῆς Ἀργολ. » Τροιζήν.

Δαμανχοὺρ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγ. (πλησ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης). »Ἑρμούπολις (ἡ μικρὰ), ἴδε καὶ Ἀχμουνιέ.

Δαμιάτι, π. τῆς Αἰγ. (καὶ στόμα τοῦ Νείλου. Ἀὲν εἶνε τὸ) »Πηλούσιον (,τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὸ Τὶνχ ἢ Τινέχ ἀλλ᾽ ἡ) »Ταμίαθις (,τὴν ὁποίαν ἀναφέρει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, φέρων μάρτυρα τὸν Χοιροβοσκόν).

Δαμοὺρ, ποτ. τῆς Συρ. » Ταμύρας.

Δάντσικα, π. (παραθαλ.) τῆς δυτικῆς Προυσ. » Δάντισκον ἢ »Γέδανον.

Δαρδανέλλια (τὰ), ἴδε Κάστρα καὶ Καστέλλι.

Δαριὲλ (κυρ. Δὰρ-γιὸλ, στενὴ ὁδὸς), δίοδος στενὴ τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Καυκάσιαι, ἴδε καὶ Δερβέντ.

Δασκαλειὸ, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (μεταξὺ Ἰθάκ. καὶ Κεφαλλην.). » Ἀστερία ἢ Ἀστερίς.

Δασσοὺρ, χ. τῆς (μεσαίας) Αἰγύπτου. » Ἄκανθος (εἶχε ναὸν τοῦ Ὁσίριδος διάσημον, ἴδε Στρ. ΙΖ΄).

Dattalo, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari), »Φοινικοῦσσα,(πρβλ. Felicudi).

Δαύλια, χ. τῆς Φωκ. » Δαύλεια καὶ Δαυλίς.

Δαφνὶ, μον. τῆς Ἀττ. (2 ὥρας πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθην.). » Κορυδαλὸς (ὄρος) καὶ » Κορυδαλεῖς (δῆμος).

Δβίνας, ποτ. τῆς (δυτ.) Ῥωσσ. (ποτίζει τὴν Οὐστιουγίαν καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασ. τοῦ Ἀρχαγγέλου). » Ῥοῦβας.

Δεβὸλ, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. καὶ Ἀλβαν. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Μπέρρα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Γένουσσος καὶ (κατὰ τοὺς Βυζαντιν.) » Σκάμπις. 2) χ. ἢ κώμ. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. (ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἐορδίας, ἴδε Γκόρτζα). » Σελασφόρον ἢ Σελασφόριον, (καὶ παλαιότερα) » Κρεώνιον· (ὑπὸ τῶν Βυζαντ. ὀνομάζεται) » Δεάβολις.

Δεβρὲτ-χισσὰρ, π. τῆς Μακεδ. (ἴσως ἡ) » Δόβηρος, ἴδε Δόμπερη.

Δεκάνι, χ. τῆς Θετταλομαγν. » Δώτιον.

Δεκοῦμι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἴδε Σκοῦπι). » Ἄρσην ἢ Ἀρσένιος.

Δελβινάκι, π. τῆς Ἠπ. » Ὀμφάλιον.

Δέλβινον, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριέχεται ἡ) » Δρυοπία (καὶ ἡ) »Χαονία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπ. (πρωτ. τῆς Χαονίας). » Δέλμινον, » Δελμίνιον καὶ » Δάλμιον.

Δελβενδόζι, κώμ. τῆς (Μακεδονικ.) Πιερίας. » Βότιον (ὅθεν οἱ Βοτιαῖοι).

Δελὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. (χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Πίναρος.

Δενδεραχ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Τέντυρις ἢ Τέντυρα (πλησ. εἶνε τὰ ἐρείπ. τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἴσιδος).

Δένδρα (τὰ), χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούρναβον). » Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Λεῦτα καὶ Τουρκοχῶρι.

Denia, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. » Ἡμεροσκοπεῖον καὶ (διὰ τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει αὐτοῦ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος) » Διάνιον, (οἰονεὶ) Ἀρτεμίσιον.

Δενιζλὺ, χ. τῆς Φρυγ. (22 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Νύσσης). »Λαοδίκεια (ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον).

Δέρας (ἢ Μπόρος), ποτ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἔλλοβο καὶ χύν. εἰς τὸν Σπερχειόν). » Δύρος.

Δερβένι (τὸ μεγάλον ἢ τοῦ Γαρβαθιοῦ), στενὸν μεταξὺ Λυκαίου καὶ Ταϋγέτου. » Ἔρμαιον (τὸ Λακωνικόν).

Δερβέντ, π. τῆς Περσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν εἰς τὴν ἐπαρχ. Δαγεστὰν) καὶ παρ᾽ αὐτὴν δίοδος τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Κάσπιαι, ἴδε καὶ Δαριὲλ.

Δερβὶσ-τσελεπῆ, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἠλιδ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Λάδων (ὁ Ἠλεῖος).

Δερὲ (ἢ Δαερὲ), ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀγριάνην). » Τέαρος.

Δερὲ-κιοῖ, χ. τῆς Καππαδ. » Μεγαρισσός.

Δέρκοι(οἱ), χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. »Δέλκος.

Δέρνε, ἴδε Μπόρκα-ἀγιαλετί.

Δεσπὸτ-δαγὶ ἢ Δεσποτοὺν-δαγὺ, β. τῆς Θρᾴκ. καὶ Βουλγαρ. » Ῥοδόπη.

Deux, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Jura καὶ χύν. εἰς τὸν Saone). »Δοῦβις καὶ Δούβιος.

Δημητζάνα, π. τῆς Πελοπον. (εἰς τὰ παλαιὰ μεθόρια τῆς Ἀχ. καὶ Ἀρκαδ. Δὲν εἶνε ἡ) »Ψωφὶς (, περὶ ἧς ἴδε Τριπόταμον· ἀλλ' ἡ) » Ἐρύμανθος. (Ἡ ἀκρόπολίς της κυρίως ὠνομάζετο) » Φήγεια. || . ποτάμι τῆς—, ποτ. τῆς Ἀρκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Γορτύνιος, ἴδε καὶ Ἥρα.

Διαβολοννῆσι, ἴδε Ψηλή.

Διακοφτὸν, χ. τῆς Ἀχ. » Βοῦρα.

Διὰρ-μπεκὶρ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Ἀσσυρίαν. 2) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. » Ἀμιδα.

Διασκέλι καὶ

Διάσκυλλο, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. (παρὰ τὴν Δασκυλίτιν λίμνην, ἥτις δὲν εἶνε ἡ Μαγιὰς, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Pocock, τῆς ὁποίας κεῖται ἀνατολικώτερον, πρὸς τὸ παράλιον, ἀντικρὺ τῆς Βεσβίκου). »Δασκύλειον.

Διάσελο τῆς Καστανιᾶς, (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ) ὄ. τῆς Ἀρκαδ. » Γέροντος, ἴδε Τζίρα.

Διαφόρτι, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). »Λύκαιον.

Δίβρη, ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (ὑποτελεῖ εἰς τὸ σαντζάκι τῆς Ὀχρίδας καὶ διαιρεῖται εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν· ἡ τελευταία αὕτη εἶνε ἡ παλαιὰ) »Δαρδανία, ἴδε Δίμπρα (, ὅπου κατώκουν οἱ) » Δύβηρες (Ἡρόδ. Ε, 16 καὶ Ζ, 113).

Diessen, κώμ. τῆς Γερμαν. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ Augshourg). » Δαμασία.

Dijon, π. τῆς Γαλλίας. » Διδιόνιον.

Δικελλὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. »Ἀταρναί.

Δίμνιὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. (τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς Σικυωνίας). » Σῦς ἡ Σύθας.

Διμιτζάνα, ἴδε Δημητζάνα.

Δίμπρα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Παιον. (παρὰ τὸν Δρῦμον, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἴδε Δίβρη). » Δύβηρος (ἡ), (μεταγενεστέρως δὲ καὶ παρὰ Βυζαντ.) » Δέβραι (Ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδ. γράφεται ἐσφαλμένως Γέβρη), πρβλ. Δόμπερη.

Δινάραις, ἴδε Κλειδὶ καὶ Κάβο-δι-σάντ-Ἀνδρέα.

Δίστομο, χ. τῆς Φωκ. »Ἀμβρυσσός.

Δνιέπερ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, κοντὰ εἰς τὴν Ὄζού). »Βορυσθένης. (Εἰς τὸν ὑπὸ Μενάνδρου περίπλουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ὀνομάζεται) » Δάναπρις.

Δνιέστερ, ποτ. τῆς (Μεσημβ.) Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν κοντὰ εἰς τὴν Ὀδησσόν). » Τύρας ἢ Νίστρος.

Δογάνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Λάδωνα). » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Διβαρτζοῦ.

Δοκὸς, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἀπερωπία.

Δολὰπ-σουγιοὺ, ἴδε Μπαρτίνι.

Δολιανὰ, χ. τῆς Ἀχ. » Ἐρινεὸς (;). || . ποτάμι τῶν—, (πηγ. ἀπὸ τῆς Κυλλήνης καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰόν. κόλπον). » Μειλίχιος ἢ Γλαῦκος, ἴδε καὶ Λεῦκα καὶ Σεχενά.

Δολμὰ-μπαγτσὲ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἰασώνιον.

Δολοὺκ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δολίχη.

Δομοκὸ, π. τῆς Θεσσαλ. (παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Θαυμακός.

Δομοὺζ-δαγὶ, β. τῆς Μυσ. » Ὄλυμπος.

Δόμπερη, κώμ. τῆς Μακεδ. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ, νῦν ἐρείπιον κοντὰ εἰς τὴν Βλαχοκλεισούραν). » Δόβηρος (Ἡρόδ. Ε), ἴδε καὶ Δεβρὲτ-χισσὰρ καὶ Δίμπρα.

Δὸν, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην). » Τάναΐς.

Δοναβέστι, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σμπόκε καὶ χύν. εἰς τὸν Δόβελ). » Πάγκασσος ἢ Πανύασσος.

Δορδοβανόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Ζαρακοῦλαν). » Καφύαι.

Dordogne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Garonne). » Δουράνιος.

Doria, δύω ποταμοὶ τῆς Ἰταλ. (ὁ μὲν μεγαλήτερος [Doria Baltea], ὁ δὲ μικρότερος [Doria riparia], πηγ. ἀμφότεροι ἀπὸ τῶν Ἄλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Δούρίας.

Δουδὲν-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἀτταλείας). » Καταῤῥάκτης.

Duero, ποτ. τῆς Πορτογαλ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἱσπαν. καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Δούριος ἢ Δοῦρις.

Δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κυρᾶς.

Δουλκαΐρ, ἴδε Ἀλαδούλια.

Δουλτσίνιο, π. τῆς Ἀλβαν. » Ὀλχίνειον, Δουλχίνειον ἢ Κολχίνειον.

Durance, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶς Ἄλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Δρυεντίας καὶ Δρουεντίας καὶ Δρουέντιος.

Δουράτσο, π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἰλλυρίας). » Δυῤ-

ράχιον καὶ (παλαιότερα) »Ἐπίδαμνος (κυρ. ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δυρράχίου).

Δουρζὶ-δάγ, β. τῆς Συρ. καὶ Παλαιστ. »Λίβανος. (Οἱ κάτοικοί του λέγονται Μαρωνεῖται, ἀπὸ τοῦ δόγματος), ἴδε καὶ Ταμπούρ.

Δραγαμέστι καὶ Δραγομέστι, χ. καὶ λ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τοὺς Οἰνιάδας). » Ἄστακος ἢ » Τράγασα καὶ Τραγάση (ὅθεν οἱ Τραγασαῖοι ἄλες).

Δραγονῆσι, ν. τοῦ Ἰκαρ. Πελάγους (μεταξὺ Σάμου, Πάτμου καὶ Ἰκαρίας). »Κορασσίαι.

Δρακόνερον, πηγὴ τῆς Κορινθ. (εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον). » Πειρήνη.

Δράμα, π. τῆς Θρᾴκ. » Δράβησκος.

Δραμέσι, χ. τῆς Βοιωτ. (ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας). » Δήλιον.

Δράπανον, ἀκρ. τῆς Ἀργολ. (ὅθεν τὰ πλησίον Δρεπανοχώρια). » Δρέπανον.

Δρεμιχοῦ, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Πασσαρὼν (πρωτ. ποτὲ τῆς Μολοσσίας, νῦν ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιόκαστρον).

Dreux, π. τῆς Γαλλ. » Δρυίδαι.

Drillo, ποτ. (ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος) τῆς Σικελ. » Ἀχάτης.

Δρὶν, ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Ἰλλυρ. (τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μακεδονίας, πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ζαγοριοῦ καὶ διαιρούμενος (;) εἰς **Drino bianco** καὶ **Drino negro**, χύν. εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον). » Μέλας ἢ »Δρίλων, (ὑπὸ τοῦ Κεδρ. γράφεται) »Δρῖνος, (καὶ ὑπὸ τῆς Ἄννης) » Δρυμών.

Δωρίτσα, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Λευκυανίας.

Evreux, π. τῆς Γαλλ. » Ἐβοράκη.

Ἐγγλέζα ἢ Ἐγγλέζικο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Κάρυστον). »Μύρτος.

Ἐγκιουρου, π. τῆς Γαλατ. » Ἄγκυρα.

Ἐδρενόζ, χ. τῆς Μυσ. » Ἀδριανὴ (ἡ ἐν Ὀλύμπῳ).

Ἐζδεὺτ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄζωτος.

Ἐζερὸς, π. τῆς Θεσσαλ. » Βοίβη.

Ἐϊὰς, π. τῆς Κιλικ. » Ἰσσὸς ἢ » Αἰγαῖαι.

Ἑκσὰς, ἴδε Ἀκσάς.

Ἐλ-ἀζ ἢ Ἐλ-ἀασσὶ (ἑρμην. ὁ Ἀπειθὴς, διὰ τὴν ὁρμητικότητά του· λέγεται καὶ Ἐλ-μακλοὺμπ [ἐξ ἀστροφος] διότι ῥέει ἀπὸ νότου πρὸς βοῤῥᾶν, ἐναντίον τῆς διευθύνσεως τῶν ἄλλων ποταμῶν τοῦ μέρους τούτου), ποτ. τῆς Συρ. » Ὀρόντης καὶ »Ἀξιός.

Ἐλατειὰς, β. τῆς Βοιωτ. » Κιθαιρών.

Ἐλαφονῆσι, ν. τοῦ Λακων. κόλπου (ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων). » Ὀνουγνάθος.

Ἐλβᾶ, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλίαν). » Αἰθαλία.

Ἐλ-βὰσ, ἴδε Οὐάσ.

Ἐλὲσ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησποντου. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ) »Ἐλεοῦς ἢ Ἐλεοῦσσα.

Ἐλεῦτα, ἴδε Λεῦτα.

Ἐλιὰ, λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Κασσιοπίᾳ). »Ἐλαίας λιμήν.

Ἐλίζα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικήν). » Ἐλαιοῦσα, ἴδε καὶ Καβαλλέρι.

Ἑλκασ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Παφλαγον. » Ὄλγασσυς (ὁ).

Ἐλ-κατίφ, χ. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου). »Γέῤῥα (τὰ).

Ἑλλάδα, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βελοῦχι καὶ χύν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Σπερχειός.

Ἑλλένικο, ἴδε Παυλίτσα.

Ἑλλόπι (καὶ ὄχι Λόκλι), μον. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἡ πεδιὰς τῶν ὁποίων ὠνομάζετο) » Ἑλλοπία, (ἐδῶ ἔκειτο τὸ) » Ἱερὸν τῆς Θέμιδος.

Ἐλμαλὶ, χ. τῆς Λυκ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου). » Πίναρα (τὰ).

Ἐλ-μοῦλκ, ποτ. τῆς Συρ. (παραῤῥέων τὴν πόλιν τῆς Φοινίκης Βύβλον). » Ἄδωνις.

Ἐλμπας, ποτ. τῆς Γερμαν. καὶ Πολων. » Ἄλβις.

Ἐλμπασάνι, π. (πρωτ.) τῆς (ἄνω ἢ μεσαίας) Ἀλβαν. » Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Κρόϊα.

Ἐλ-μποστὰν, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα (τὰ Καππαδοκικὰ), ἴδε καὶ Ἀμέρχανέ.

Elne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰλλυβίριος). » Ἰλλύβιρις (ἡ).

Ἐλ-χαλὶλ (ἑρμην. Ὁ ἀγαπητός, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μνῆμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἄραβες δίδουν τοῦτο τὸ ἐπίθετον), ἴδε Χεμπρούν.

Ἐμιργκιούνγκλου, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κυπαρισσὼν καὶ »Ἑκάτειον.

Ebre, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (πηγ. ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ καὶ χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον) » Ἴβηρ.

Ἐμπρὶλ, ἴδε Ἐρμπούλ.

Embrun, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. » Ἐβρόδουνον (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἐπεβρόδουνον).

Ems, ποτ. τῆς Γερμ. (διαῤῥέει τὸ Ἀν-

νόθερ καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ἀμασιας.

Ἔμς (προφ. Χέμς), π. τῆς Κοιλοσυρ. »Ἔμεσα (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Ἐξαμίλι, (ὁ λιμὸς) τῆς Πελοποννησ. »Ἰσθμός. 2) π. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. » Λυσιμάχεια.

Ἐξαρχο, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (πλησ. ἠρείπ. αἰ) » Ἄβαι, ἴδε καὶ Μήδι.

Ἐξενιδὲ, π. καὶ ποτ. τῆς Λυκ. » Ξάνθος (ἡ καὶ ὁ).

Eoube, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ὀλβία.

Ἔπακτος, π. (παραθαλ.) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον) » Ναύπακτος (εἶνε καὶ ἄλλη εἰς τὴν Φρυγίαν).

Épernay, π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Μάρνου (μεταξὺ **Châlons** καὶ Παρισίων). »Σπαρνάκη ἡ Σπάρνακον.

Ἐπισκοπὴ, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. »Τῆλος.

Herault, ποτ. τῆς Γαλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Κεμενοῦ ὄρους, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλίας). » Ῥαύραρις ἢ » Ἄραυρις.

Ἔργανα, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θρᾴκ. (περίφημος διὰ τὸ γεφύρι του, τὸ ὁποῖον ἔχει 180 καμάρας, καὶ λέγεται Ὀζοὺν-κιοπρού). » Ἀγριάνης.

Ἐργένι ἢ Χαργένι (ἡ Ἀλεξιὰς, Ἱστορ. βιβλ. ΙΓ', τὸ γράφει Χαρσανὴ), ποτ. τῆς Ηπ. (πηγ. εἰς τὴν Καυλωνίαν, ἑνόνεται μὲ τὸν Ὀσσούνην, παραῤῥέει τὸ Μπεράτι, καὶ, δεχόμενος ἕνα ἄλλον ποταμὸν, διατρέχει τὸν Μουζακὲν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπερατίνο καὶ Καυλόνι, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀπολλωνίας). » Ἄψος.

Ἐρδέλ, ἴδε Τρανσυλβανία.

Ἐρδὲν, ποτ. τῆς Ἰουδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ, καὶ χύν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν). » Ἰορδάνης. (οἱ Ἄραβες τὸν ὀνομάζουσιν Νάχρ ἐλ-σσερκὲ, ποταμὸν τῆς κρίσεως· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτὸ ὄνομα· Ἰὸρ, ποταμὸς, καὶ δὲν κρίσις).

Ἐρζιγκιὰν, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. »Θεοδοσιούπολις.

Ἐρημόκαστρον, ἠρείπ. πλησ. τῆς Πάργας. » Τορώνη ἡ Τορύνη. 2) ἴδε Κακόσι.

Ἐρι-ῥοὺδ, ποτ. τῆς Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Παρθίαν). » Ἄριος (ἀφ' οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀρία, ἄλλη παρὰ τὴν Ἀριανὴν), ἴδε Ἰρὰν καὶ Χορασάν.

Ἐριχὰ, π. τῆς Ἰουδ. » Ἱεριχώ.

Ἔρμανστάδτ, ἴδε Σιμπίνι.

Frba Spina, χ. τῆς Σικελ. (εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Ἠραίου ὄρους). » Ἔρβιτα (ἡ).

Ἑρμπὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀρβηλα.

Ἑρνάτια, π. τῆς Παμφυλ. » Αὐρηνησός.

Ἐῤῥακὶμ (Ἐλ-ῥακεὶμ), ἴδε Κουράκ.

Ἐρσὲκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου). » Ἐλενόπολις (ἀπ' ἐδῶ διαβαίνουσι συνήθως πρὸς τὸ πέραν τοῦ Κόλπου εἰς τὴν καλουμένην Γλῶσσαν [Ἀλ]), ἴδε καὶ Γιὰλ-ὀβά.

Ἐρτζιαὰρ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Ἄργον ἢ Ἀργαιον.

Esaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Αἴσαρος.

Ἐσκὶ-Ἀδάλεια, π. τῆς Παμφυλ. » Ἀττάλεια.

Ἐσκὶ-καλὲς, π. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος). » Ἀμφίπολις.

Ἐσκὶ-μπουμπὰ, π. τῆς Θρᾴκ. » Βιζυτουδισσός.

Ἐσκὶ-μπαλάτ, ἴδε Μπαλάτ.

Ἐσκὶ-μπουρούν, ἴδε Ἁγιὰ μπουρούν.

Ἐσκὶ-σέχρ, π. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. »Δορύλαιον.

Ἐσκὶ-σταμπὺλ, ἠρείπ. τῆς Αἰολίδ. »Ἀλεξάνδρεια (ἡ Τρωάς).

Ἐσκὶ-χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. » Ἀασδίκεια (ἐπὶ τὸν Λύκον). 2). π. τῆς Καρ. »Στρατονίκη ἡ Στρατονίκεια.

Escaut, ποτ. τῆς Ὁλλανδ. » Σκάλδις.

Ἐσνέ, χ. τῆς Αἰγ. » Λητόπολις.

Esope (Monte —), β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ἐσῶπις (ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ νεωτέρα πόλις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν).

Ἐσσὰν, ἴδε Ἀσβὰν.

Ἐσταχάρ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ. » Περσέπολις.

Ἔστεμο, λ. τῆς Τροιζην. » Σχοινοῦς.

Estampes, π. τῆς Γαλλ. »Στάμπαι.

Ἐτφοὺ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις (ἡ μείζων).

Εὔριπος, ν. τῆς Μεσογ. » Εὔβοια. || . κάστρον τῆς —, π. (πρωτ.) τῆς Εὐβοίας. »Χαλκίς.

Ζαβέρδα (ἢ Τζαβέρδα), κόλπος τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Πάλαιρος.

Ζαβιχὲ, π. τῆς Μεσοποτ. » Πύλαι.

Ζαγαροβοῦνι, ἴδε Λικῶνα.

Ζαγορὰ, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. » Μαγνησία ἡ Θεσσαλική. || . βουνὸ τῆς —, ἴδε Πλιασίδι.

Ζαγόρι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. » Περραιβία.

Ζαγούρα (ὀνομάζεται ὁ) » Ἀρέθων (πο-

ταμὸς εἰς τὰς πηγάς τοῦ), ἴδε Λούρχα.

Ζαλόγκος, ποτ. τῆς Ἠπ. (διαῤῥέων τὴν Σελλείδα καὶ Κασσιοπίαν, καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον). » Χάραδρος ἡ Χαράδρα.

Ζαμαντὶ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. καὶ Κιλικ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ταῦρον καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Κύδνος.

Ζαμπίδ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Εὐδαιμ. Ἀραβ. » Σαβά.

Ζάρακα, χ. καὶ β. τῆς (ἀρκτ.) Ἀρκαδ. »Στυμφαλος. (Ζάραξ, Λακωνικῶς ἀντὶ Χάραξ, ἀναφέρεται καὶ μία πόλις παλαιὰ τῆς Λακωνίας, Παυσαν. Ἀττ. ΑΗ'), ἴδε καὶ Ἱέρακον.

Ζαρακᾶς, λίμνη τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸ ὁμώνυμόν της βάραθρον καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἴδε Μαυροκόκλα). » Στυμφάλη.

Ζαρακοῦλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Φενεός.

Ζαρέγκ, π. (πρωτ.) τῆς Δραγγιανῆς Περσίας. » Προφθασία.

Ζαρκοβίτσα, π. τῆς Θεσπρωτ. » Ἀργυθέα, ἴδε Ἄρτα.

Ζαρνάτα, π. τῆς Λακεδαίμ. (τὸ κάρρον τῆς ἐλέγετο) »Γερενία.

Ζαροκλοῦ, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κράθις.

Ζάφρα, ἀκρ. καὶ π. τῆς Κιλικ. » Ζεφύριον.

Ζαχαριὰς, χ. τῆς Ἀργολίδ. (πλησ. ἔκειντο αἱ) » Ὀρνεαί.

Ζάχολη ἢ Ζάχουλη, κώμ. τῆς Σικυων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Αἴγειρα, ἴδε Ξυλόκαστρον.

Ζέντα, λίμ. τῆς Ἰλλυρ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόδραν). » Λαβεάτις.

Ζερμπὶ (ἢ Τζέρμπι), ν. τῆς Ἀφρ.(πρὸ τῆς μικρᾶς Σύρτεως). » Μήνιγξ.

Ζήλεια, π. τῆς Παφλαγ. » Ζέλεια (ἡ), »Ζῆλα (τὰ).

Ζητοῦνι, π. τῆς Θεσσαλ. » Λαμία ἢ Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαὶ ἢ Θεσσαλικαί). ||. κόλπος τοῦ —. » Μαλιακὸς ἢ Λαμιακός.

Ζιγγιάρ, ἴδε Σιγγιάρ.

Ζίρια, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κυλλήνη.

Ζούνκιο (Ἰταλ. Gionco, τὸ βροῦλον), χ. τῆς Ἤλ. » Ἐπιτάλιον ἢ » Θρύον.

Ζουρανέοι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Εὐθύδριον.

Ζουρὶχ, π. τῆς Ἑλβετ. » Τίγουρον.

Ζυγὸς, ἔπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, (τὸ μεσημβρινὸν) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Αἰολία. 2) β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ παράλιον τῆς Αἰολ.) » Ἀράκυνθος.

Ηλιακὸ, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Λάλα, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κλαρέντσας) »Πηνειὸς (ὁ Ἠλεῖος).

Ἡλιοδρόμια (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Ἀλόνησος, ἴδε καὶ Πελαγῆσι.

Ἡράκλεια, π. τῆς Θρᾴκ.(παρὰ τὴν Προποντίδα. Παλαιότερα ὠνομάζετο) »Πέρινθος.

Ἡρακλίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Ἡράκλεια.

Ἡρι, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Νήριὶς (κατὰ τὸν Μελέτιον).

Θάλασσα (Μαύρη), ἴδε Μαύρη-θάλασσα.

Θάνα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὴν Τριπολιτσάν). » Παλλάντιον.

Θεοδουριὰ, π. τῆς Ἠπ. καὶ Ἀκαρν.(πρωτ. τῆς Ἀθαμανίας). » Θευδωρία, ἴδε Ῥάδοβιτσ.

Θεραπειὰ, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φαρμακεὺς (κόλπος) ἢ (πιθανώτερον τὸ) » Σεραπεῖον (Πολύβ.).

Θερμιὰ (τὰ), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Κύθνος.

Θεσσαλονίκη, π. (πρωτ.) τῆς Θεσσαλ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) » Θέρμη, (ἔθεν ὁ ||. κόλπος τῆς—, » Θερμαϊκός.

Θήβα (παληὰ—), χ. τῆς Φωκ. (ἴσως ἡ) »Πεδιαία. ||. λίμνη τῆς—, ἴδε Αιχάρι.

Θολοπόταμο, ποτ. τῆς Ἀχ. » Φοῖνιξ.

Θορικὸ, χ. τῆς Ἀττ. » Θόρικος.

Ἰαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχίας. » Νάπταρις.

Ἰαμπνέ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Ἰαμνία.

Ἴαμπο, π. καὶ φρούρ. τῆς Αἰγυπτ. (πλησίον τῆς Μεδίνης). » Ἰαμβία (Πτολ.).

Ἰαπουρία, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (πρὸς ἀνατολ. τῶν Κερουνίων). » Ἰαπυγία (μέρος τῆς παλαιᾶς Χαονίας).

Iato, χ. τῆς Σικελ. » Ἰέται.

Ἰάφφα, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. »Ἰόππη.

Ivica, ν. τῆς Μεσογ. (παρὰ τὴν Ἰσπ.). »Ἔβυσος.

Ἱεράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Εἰρεσία ἢ Ἰρασία.

Ἱεράκι ἢ Ἱεράρχοι, χ. τῆς Λακων. »Γερόνθραι.

Ἱέρακον (ἢ Γέρακας), ἀκρ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Ζάραξ (ἀντὶ Χάραξ), ἴδε Ζάρακα

Ἱερὸ (προφ. Γιερὸ), ἐρείπ. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον). » Ἀσκληπιεῖον.

Iesi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ) »Αἴσιον.

Ἰζμίδ, ἴδε Σμίτη.

Ἰζνίκ. ἴδε Ἰσνίκ.

Ἰκ-σάρτ (ἑρμην. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μογγόλων, Μέγας ποταμός), ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν). »Ἰξάρτης, Ἰαξάρτης, Ὀξυάρτης, Ὀρεξάρτης.

Ἰλγκοὺν ἢ Ἰλγκιοὺν, π. τῆς Φρυγ. ἢ Πισιδ. (8—9 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). »Φιλομήλιον ἢ Φιλομήνιον.

Ἰμλάκικα (ἢ Γιαννιτσάνικα), 33 χωρία τῆς Μεσσην. (περιεχόμενα εἰς τὸ) »Στενύκλαρον (πεδίον).

Imola, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον). »Φόρος Κορνήλιος.

Ἰμπουρὰρ, χ. τῆς Παμφυλ. » Κίβυρα (τὰ μικρὰ), ἴδε καὶ Μπουρούζ.

Ἰνὲ-μπαζὰρ, π. τῆς Μηον. » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), ἴδε καὶ Γκιουζὲλ -χισσάρ.

Ἰνέμπολου (Ἰωνόπολις), π. τῆς Παφλαγ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Ἀβώνου τεῖχος (ἐδῷ ἐδραματούργει ὁ ψευδοπροφήτης Ἀλέξανδρος, ἴδε τὸν Λουκιαν.).

Ἴνκερμαν, π. τῆς Κριμαίας. » Χερσόννησος (ἡ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο Κτενοῦς, ἴδε Ἀλυκηαίς).

Inspruc, π. τοῦ Τυρόλ. » Οἰνοβρυγία ἢ Οἰνώτριον.

Interdoio ἢ Interdoco, χ. τῆς Ἰταλ. » Ἰντερόκρεα.

Ἰντζὲ (ἢ Γένιτζε)-καρὰ-σοὺ, ἴδε Πλαταμῶνας.

Ἰντζίρ κιοὶ χ. καὶ κόλπος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Συκέα.

Indicello, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης, καὶ ῥέων διὰ τῆς Κατάνης, χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » Ἀμενάνος καὶ (ἀπὸ τὸν Πίνδ. Πύθ. Ά, 132) » Ἀμένας.

Giulia-Nuova, ἴδε S. Flaviano.

Jutland, ἐπαρχ. τῆς Δανιμαρκ. » Κιμβρικὴ (χερσόννησος).

Ἴππι (ὀρθ. Ἐϊούπ ἢ Ἐϊούμπ [Ἰώβ] ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ θαμμένου τουρκοπροφήτου ἢ μάρτυρος), προάστειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. » Κοσμίδιον (ἢ πιθανώτερον τὸ) Ἕβδομον (ὅπου ἐχρίοντο οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες, καθὼς τώρα ζώνονται οἱ τῶν Τούρκων τὴν σπάθην).

Ἴπσαλα, ἴδε Ὕψαλα.

Ἰράκ, (Ἰρακάϊν, διότι εἶνε δύω), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλδαία ἢ Ὑρκανία, ἴδε καὶ Μπαγδάτι.

Ἰράκι-Ἀρεμπὶ, ἐπαρχία τῆς Περσ. »Βαβυλωνία.

Ἰράκι-ἀτζεμὶ (Ὑρκανία ἡ ἑτέρα ἢ ἀλλοτρία), ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Ἀδέρ-μπαϊτζάν.

Ἰρὰν (ὑπ' αὐτὸ τὸ γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Ἰνδοῦ) τόποι τῆς ἄνω Ἀσίας. (Ἡ Ζενδαβέστα τοὺς ὀνομάζει Ἐριέννε, καὶ τοῦτο ἐξελλήνισαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ) » Ἀριανή.

Ἰράγλιε, π. (παραθαλ.) τῆς Παφλαγ. » Ἡράκλεια (ἡ ἐν Πόντῳ ἢ Ποντική). 2) ἴδε Λαρενδέ.

Ἴρι, ἴδε Ἦρι καὶ Βασιλοπόταμον.

Ἰρλάνδα, ν. τοῦ Βρετταν. Ὠκεανοῦ (ἓν τῶν τριῶν Βασιλείων τῆς μεγάλης Βρεττανίας). » Ἰέρνη.

Ἰσακλὶ, π. τῆς Πισιδίας. » Σελεύκεια.

Ἰσγκαοὺρ, ἴδε Ἰσκουριά.

Iser, ποτ. τῆς Γερμαν. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ, διαβαίνων παρὰ τὸ Μόναχον, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἴσαρος.

Isère, ποτ. τῆς (Λουγδουν) Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν). » Ἴσαρ καὶ Ἰσάρας.

Isernia, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἰσερνία.

Ἰσκὰμπ (ἀπὸ τὴν πόλιν Σκάμπαι), β. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Ἐριδανός.

Ἰσκενδερούν, ἴδε Ἀλεσσανδρέττα.

Ischia, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπολεως). » Πιθηκοῦσαι.

Ἰσκουριὰ (καὶ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐντοπίων, Ἰσγκαοὺρ), π. τῆς Κολχ. (ἐν τῇ Μιγγρελίᾳ παρὰ τὸν Φάσιν). » Διοσκουριάς.

Ἰσλάνδα, ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. » Θούλη.

Ἰσνὶκ, π. τῆς Βιθυν. (παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην, ἔχουσαν περὶ τὰ 24 μίλ. μῆκος καὶ 3—4 πλάτος καὶ 65—70 περιφέρειαν). » Νίκαια.

Isoletta, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Τρήρου καὶ Λείριος). » Φαβρατερία, ἴδε καὶ Falvaterra.

Ἱσπανία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Ἰβηρία, Ἑσπερία, Κελτιβηρία.

Ἰσπαχὰν, π. (πρωτ.) τῆς Περσ. »Ἀσπάδανα ἢ Ἀσπάθανα.

Ἰστὶμπ, π. τῆς Παιον. » Ἄσταβος ἢ »Στοβοὶ (οἱ Παιονικοί).

Ἴστρια, χερσόνν τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας). » Ἰστρία (ταύτης πρωτεύουσα ἡ Ἰουστῖνα ἢ Ἰουστινούπολις, ἴδε Capo d'Istria).

Ἰτσιὶλ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. »Κιλικία (ἡ τραχεῖα).

Ἴτταλὰ, π. τῆς Λυδ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). »Ἀττάλεια.

Ἰφρὰτ, ποτ. τῆς Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρμεν. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίγριν, ἀφ' οὗ

οἱ δύο σχηματίσουν τὴν Μεσοποταμίαν, χύν. εἰς τὸν Περσ. κόλπον). » Εὐφράτης.

Ἰφροχάν, ν. τῆς Ἀφρ. » Ἑσπερία.

Ἰωάννινα (προφ. κοιν. Γιάννινα), π. (πρωτ.) τῆς Ηπ. (δὲν εἶνε αὐτὲ ἡ) »Κασσιόπη, (αὐτὲ ἡ) » Δωδώνη. || . λίμνη τῶν —, (δὲν εἶνε ἡ) » Ἀχερουσία. || (εἰς τὴν) τοπαρχίαν τῶν —, (περιέχεται ἡ) » Ἐλλοπία, (ἡ) » Μολοσσὶς, (ἡ) » Τυμφαὶς, (ἡ) » Περραιβία, (ἡ) » Ἀτιντανία, (ἡ) » Δολοπία, (ἡ) » Ἀθαμανία, (καὶ ἡ) »Παρωρέα.

Καβάλα, π. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. ἢ Μακεδον. » Δάτον καὶ Δάτος (ἡ).

Cavaillon du Comtat, π. τῆς (Ναρβων). Γαλλ. (πλησίον τοῦ **Avignon**). »Καβαλλίων.

Καβαλλέρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Ἐλαιοῦσα, ἴδε καὶ Ἐλίζα.

Καβάλλος, χ. τῆς Μάνης, (πλησ. ἔκειτο ἡ) » Πύρριχος.

Καβάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κρουνοὶ ἢ »Ὀδησσὸς, ἴδε καὶ Βάρνα.

Καβλατζάρ, π. τῆς (Περσ.) Γεωργ. »Καβάλακα.

Κάβο Γκάλλο, ἀκρ. τῆς Μεσσην. » Ἀκρίτας.

Κάβο-δι-σάντ-Ἀνδρέα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοανατολικώτατον). » Δειναρέτον, (ἐκ τῶν πλησίον νήσων, τῶν ἀρχαίων Κλειδῶν, ἡ μία ὀνομάζεται Δινάραις).

Κάβο-δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κεραῦ.

Κάβο-δρέπανο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (πρὸς ἄρκτον τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Δέρρις.

Κάβο-δρόσσο (ἀντὶ **grosso**), ἀκρ. τῆς Λακεδ. (πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου) »Θυρίδες.

Κάβο-κάνιστρο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς μεσημβρ. τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Καναστραῖον καὶ Κάναστρον.

Κάβο κολλόναι, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Σούνιον. 2) ἀκρ. τῆς Δηλίδ. (ἀντικρὺ τῆς Λέσβου). » Κάνη.

Κάβο-κονέλλο, ἀκρ. τῆς Ἠλιδ. »Κυπαρίσσιον.

Κάβο-κόρακας, ἀκρ. τῆς Ἐρμιονίδ. »Στρουθοῦς-οὔντος. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. »Κοράκειον ἢ Κωρύκειον.

Κάβο-λιθάρι, ἴδε Λιθάδα.

Κάβο-μαλέκα, ἀκρ. τῆς Κρήτ. » Δρέπανον.

Κάβο-μαλιὰ, ἴδε Μαλειᾶς.

Κάβο-μαναστῆρι, ἴδε Ἅγιος-Γεώργιος.

Κάβο-μαντέλλο, ἀκρ. τῆς Εὐβ. (τὸ νοτιώτατον). » Γεραιστός.

Κάβο-μαστίχι, ἴδε Φάνα.

Κάβο-μελανιὸ, ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντίκρυ εἰς τὰ Ψαρά). » Μέλαινα ἄκρα.

Κάβο-μπιάνκο, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. (τὸ νοτιώτατον). » Λεύκυμνα ἢ Λευκίμνη. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. (πρὸς τὴν Χίον). »Ἀργεννον. 3) ἀκρ. τῆς Ἰταλ. »Ζεφύριον (ἐξ οὗ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ), κατ' ἄλλους τὸ **Capo-bruzzano**.

Κάβο-μπλάβα, ἀκρ. τῆς Λήμνου. » Ἔρμαιον.

Κάβο-μπούζο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κώρυκος.

Κάβο-μπρουτσάνο, ἴδε Κάβο-μπιάνκο (3).

Κάβο-νέγκρο, ἀκρ. (πρὸς Δ.) τῆς Εὐβ. » Λέων.

Κάβο-ξύλι, ἀκρ. τῆς Λακων. » Ὄνου γνάθος.

Κάβο-παλιοῦρι, ἴδε Κάβο-κάνιστρο.

Κάβο-Σάντα-Μαρία, ἀκρ. τῆς Ἰωνίας. » Τρωγίλιον.

Κάβο-σασσόσο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Δῖον.

Κάβο-σιδάρι, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. » Φάλακρον.

Κάβο-σίντρο, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Κυνόσουρα.

Κάβο-σκύλι, ἀκρ. τῆς Τροιζην. »Σκύλαιον.

Κάβο-σπάδο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κίμαρος ἢ Δικτύναιον.

Κάβος-τῆς-Κυρᾶς, ἀκρ. της Λευκάδος (τὸ νοτιώτατον). » Λευκάτας (ὁ).

Καβουρόλίμνη, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Ἑλαιοῦς (ἐπίνειόν ποτε τῆς Καλυδῶνος).

Καβουρονῆσι, ἴδε Πλατειά.

Κάβο-φράνκο, ἀκρ. τῆς Κορινθ. (πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σπείραιον ἢ Σπειραία.

Καβὴ-κιοῖ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. »Χαλκηδών.

Cadiz ἢ **Cadix**, ν. (μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς) τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ (συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον τῆς Ἱσπανίας). »Γάδειρα(ἀπὸ τοῦ Γῆ καὶ Δειρὴ, ὡς οὖσα στενὴ καὶ περιμήκης, κατὰ τὸν Στέφ. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον καὶ ἄλλους, ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Γκαδὶρ, δηλούσης . . . [ceptum]· ὠνομάζετο δὲ, κατ' αὐτὸν καὶ) » Ἐρύθεια καὶ » Ἀφροδισιὰς [περὶ ὧν ὅμως ἴδε ἐν λέξει **Carrara**] καὶ » Κοτινοῦσα [ἴδε **Tariffa**] καὶ Ἡραία).

Caen, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ κάτω Νορμανδίᾳ). » Κάδομον.

Κάζα, ἐρείπια φρουρίου παλαιοῦ ὅπου καὶ ξενοδοχεῖα (ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας ὁδοῦ). »Ἐλευθεραί, (ἴδε καὶ Γυφτόκαστρον).

Καζὰν-διπὶ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παρθένιον.

Κὰζ-δαγὶ, β. τῆς Τρωάδ. (μέρος τῆς Ἴδης). » Κότυλος.

Καθήμια (μέρος κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ ἦτον ἡ) » Ἀκαδημία.

Cajazzo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλατία, πρβλ. Calazze.

Καϊάφα, χ. τῆς Ἠλιδ. (ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, ἴδὲν εἶνε τὸ) » Λέπρειον (, περὶ οὗ ἴδε Στροβίτσι, ἀλλὰ τὸ) » Σαμικόν.

Καΐλ, ποτ. τῆς Ἀρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην). » Λύκος (Πλίν.).

Καινούργιο, χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀγραΐδι), (πλησ. ἐρείπ., ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀγρίδα ἢ Ἀγριάδα, ἡ παλαιὰ) » Ἀγραΐς.

Καϊσαριὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Καισάρεια (ἡ Φιλίππου).

Κακὴ-σκάλα, (δρόμος στενὸς εἰς τὸ παραθαλάσσιον) τῆς Μεγαρίδ. » Σκιρρωνίδες πέτραι.

Κάκια, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος τοῦ Πίνδου, καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἴων. || . κάμπος τῆς —, μέρος τῆς Θεσσαλ. » Ἑστιαιῶτις. || . βουνὰ τῆς—, β. τῆς Θεσσαλ. » Κερκέτιον.

Κακόσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θεσπιαὶ ἢ Θίσβη, ἴδε καὶ Γιαννίκι.

Καλάβρυτα (τὰ), π. τῆς Ἀχ. » Κυναίθη (;) || . ποτάμι τῶν —, (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κερυνήτης.

Καλαμᾶς, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Τσεροβίναν, καὶ χύν. εἰς τὸν πορθμὸν τῶν Κορυφῶν). »Θύαμις.

Καλαμάτα, π. τῆς Μεσσην. »Καλάμαι.

Κάλαμο, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. »Θαλάμαι.

Κάλαμος, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μαύραν). » Κροκύλεια.

Καλαμπάκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Γόμφοι, ἴδε καὶ Κουκκουλιώτικον καὶ Καστράκι.

Calabria, ἐπαρχ. τῆς (μεσημβρ.) Ἰταλ. (εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Βρεττία καὶ Βρουττία, (καὶ παλαιότερα) » Οἰνωτρία.

Καλανθίστρα (ἴσως Χαλανδρίτσα), χ. τῆς Ἀχ. (4 ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν Πατρῶν). » Τρίταια, ἴδε καὶ Τριτή.

Calatrava, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Γουαδιάνα). » Ὠρητία καὶ Ὧρητον.

Καλαφάτι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. » Ἀλωπεκόννησος.

Calahorra, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν παλαιὰν Καστιλίαν, ἐπὶ τοῦ Ἰβήρος). » Καλάγουρις.

Calvi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπαν. καὶ Λατίου). » Κάλινον καὶ Κάλη.

Καλενδέρι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥαχία καὶ » Θερμημερία, (τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ ἁγίασμα ὠνομάζετο ἰδίως) » Πιθήκου λιμήν.

Cagliari, π. τῆς Κορσικ. » Κάλαρις.

Calisch, π. τῆς Γερμαν. (μεταξὺ τῆς Ἔλβας καὶ τοῦ Βίστουλα). » Καλεσία.

Καλόλιμνος, ν. τῆς Προποντ. (πλησίον τῆς Κυζίκου). » Βέσβικος.

Châlons-sur-Saone, π. τῆς (Λουγδουν.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ). » Καβυλλῖνον (ἐπὶ τῷ Ἄραρι).

Καλπάκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ὀρχομενὸς (ὁ Ἀρκαδικὸς ἢ Πελοποννήσιος).

Κολύβι, χ. τῆς Βοιωτ. » Σκῶλος.

Καμάρα, π. τῆς Κρήτης. » Μίλητος. §. ποτάμ. τῆς Τρωάδος (χύν. εἰς τὸν Σιμόεντα). » Θύμβριος.

Καμάραις, χ. τῆς Λακωνίας » Καινὴ-πόλις, ἴδε καὶ Κυπαρίσσι.

Camarana, χ. τῆς Σικελ. » Καμαρίνα, (διὰ τὰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ πλησίον λίμνης, ὀνομαζομένης σήμερον Lago di Camarana, ἐλέγετο ἡ παροιμία: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, « ὁμοία μὲ τὸ » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον «). || . fiume di —, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης). » Ἵππαρις.

Καμάρι, χ. τῆς Βοιωτ. » Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Κουρουνιαὶς καὶ Σουληνάρα.

Καμαρίνα, χ. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτ.) . » Κόμαρος (λιμὴν πλησίον Νικοπόλεως).

Καμαρίσι, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πάριον.

Καμένη (ἡ μεγάλη ἢ παλαιὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σαντορήνην). »Ἱερά. || . (ἡ μικρὰ —), ἀλλ. νῆσος (μετὰ τὴν Αὐτομάτην). » Θηρασία.

Καμενίτσα, χ. τῆς Ἀχ. » Ὦλενος. || . ποτάμι τῆς—, » Μέλας ἢ » Πεῖρος.

Καμένοϊ-μπογάλ, β. τῆς Ῥωσσ. (ἣν χωρίζει τῆς Σιδηρίας). » Ῥιπαῖα ὄρη.

Camerino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Καμαρῖνον.

Καμπὰ-κεὺμ, χ. τῆς Ἰων. » Ἐλαία, ἴδε καὶ Τσανταρλί.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Cambray, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Καμεράτον.

Cambridge, π. τῆς Ἀγγλ. » Καντάβριγία.

Καμπύλα, χ. τῆς (Πελασγ.) Θεσσαλ. » Μόψιον.

Κανίνα, φρούρ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Ταυλαντίᾳ). » Ὀλύνεον (καὶ ὄχι τὸ) » Ὠρικόν.

Κάννα, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ἴδε Siculiana). » Κάμικος (ὁ).

Canosa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Κανώσιον(-νούσιον).

Cantaro, ποτ. (ἢ μᾶλλον ῥύαξ) τῆς Σικελ. (οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν). »Ἄβολος (ὁ καὶ ἡ) ἢ » Ὀνόβαλος.

Κανταχὰρ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Ἀραχωσία. 2) π. τῆς Ἰνδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν).

Καντέλλο, β. τῆς Ἀχ. ἴδε Βόδα.

Καντῆλι, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀλόζεια, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας. 2) ἀκρ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Δραγομέστι). » Κριθωτή. 3) ἀκρ. (πρὸς δύσιν) τῆς Εὐβ. »Φαλασία, (τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος ἴσως εἶναι τὸ) »Κοτύλαιον.

Καντῆλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). »Κονδύλεαι (Πιτυσ. Ἀρκαδ. κγ').

Καντηλάρα ἢ Καντελόρο, χ. (παραθαλ.) τῆς Παμφυλ. » Σίδη.

Καντηλλί, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥοιζοῦσαι ἢ Ῥοφοῦσαι ἄκραι, (εἰς τὸν πλησίον κόλπον τοῦ Γκιὸκ-σουγιοῦ ἔκειτο, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ) » Νικόπολις.

Καπαντρίτι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀφιδνα ἢ Ἀφίδναι.

Cap de Creux, ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλ.). » Ἀφροδίσιον.

Capo Bruzzano, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Ῥήγιον). » Ζεφύριον (ὅθεν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ), ἴδε καὶ Κάβο-μπιάνκο.

Capo-Gallo κτλ., ἴδε Κάβο-Γκάλλο κτλ.

Capo d'Alica, ἴδε Cap piccoli.

Capo del Infreschi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Capo della Licosa ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ, μεταξὺ Ποσειδωνίας καὶ Ἐλέας). » Ποσείδιον.

Capo dell'Armi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸ Ῥήγιον). » Λευκόπετρα.

Capo delle colonne, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Λακίνιον.

Capo d'Espichel, ἀκρ. τῆς Πορτογαλ. (πρὸς μεσημβρ. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου). » Βαρβάριον.

Capo di Bozzo, ἀκρ. τῆς Σικελ. (τὸ δυτικώτατον). » Αιλύβαιον (, κατὰ τὸν Βοχάρτον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ελουμ, σημαίνοντος Εἰς Αιβύαν, διότι πρὸς αὐτὴν τῷ ὄντι νεύει).

Capo di Leuca, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸ Otranto). » Ἰαπυγία ἄκρα.

Capo di Marsalla, ἴδε Capo di Bozzo.

Capo di Palinuro, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Παλίνουρον.

Capo di Passaro, ἀκρ. (πρὸς μεσημβρ.) τῆς Σικελ. » Πάχυνον.

Capo di Sant-Alessio, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Capo di Spartivento, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τὸ τελευταῖον πρὸς μεσημβρ.) » Ῥάκλειον.

Capo d'-Istria, π. (πρωτ.) τῆς Ἰσρίας (ἐν τῇ Ἰταλίᾳ). »Ἰουστινούπολις.

Capo d'Orlando, ἀκρ. (καὶ πόλις τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς) τῆς Σικελ. » Ἀγάθυρνα.

Capo-Maria, ἀκρ. τῆς Μιτυλ. (πρὸς τὴν Ἰωνίαν). » Μαλία.

Capo finisterre, ἀκρ. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Νέριον.

Cap piccoli, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Κρίμισα(-σσα), (εἰχέ ποτε καὶ ὁμώνυμον πόλιν, τῆς ὑπείας τὰ ἐρείπια ὑποτίθενται περὶ τὴν θέσιν Ciro).

Κάπραινα (προφ. καὶ Καπρουνιὰ), χ. τῆς Βοιωτ. » Χαιρώνεια.

Capraria, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυῤῥήν. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρ. Δρεπάνου καὶ Αιλυβαίου). » Αἰγοῦσα.

Capri (isola di —), ν. τῆς Μεσογ. θαλάσσης (πλησίον τῆς Νεαπόλεως). » Καπρέαι καὶ Καπρία (περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπαετῆ διαμονὴν τοῦ Τιβερίου).

Καπρίβανη, (μία τῶν κορυφῶν τοῦ) β. »Λάμπεια, ἴδε Λιμπεύνια.

Καπρὶ-σουγιοῦ (ἴσως ἀπὸ τῆς πλησίον λίμνης Καπρίας), ποτ. τῆς Παμφυλ. »Κέστρος.

Capua, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Κασιλῖνον (ἀπέχει δεκαεννέα σταδίους τῆς Καπύης, ἴδε S. Maria di Capua).

Καρὰ-ἀγάτσι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Κερατίου κόλπου). » Δρῦς.

Caragnona, χ. τῆς Ἰτκλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλοῦτον ἢ Σιλβιον, ἴδε καὶ Gorgoglione.

Καρὰ-δάγ, β. τῆς Τρωάδ. » Ἴδη (ἡ ἀκρώρειά του ὠνομάζετο Γάργαρον), παρβλ. Καζ-δαγί.

Καρὰ-δερὲ, χ. τῆς Μεσοποταμ. (μεταξὺ Νισίβεως καὶ Μερδίν). » Ἀναστασιούπολις.

Καραθῶνα (ἡ), ἀκρ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἄπεια ἡ » Ἠιών.

Καρὰ-καγιὰ, π τῆς Κριμαίας. » Χίραξ.

Καρὰ-κερμὰν, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως). » Ἱστρόπολις καὶ Ἴστρος (ἡ) καὶ Ἰστρία, ἴδε καὶ Κωστάντσα.

Καρὰ-κογιοῦν, ν. καὶ λ. τῆς Καρ. » Καρύανδα.

Καραμὰν, ἴδε Λαρενδέ.

Καραμανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐν αὐτῇ περιείχοντο ἡ) » Καππαδοκία (ἡ μικρὰ, ἡ) » Λυκαονία (καὶ ἡ) » Ἰσαυρία.

Καραμουρατδάνις, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (περιέχεται εἰς τὴν Ἀτιντανίαν). » Σεσάρηθος, ἴδε καὶ Κόνιτσα.

Καρὰ-μπαμπὰς, τρούρ. τῆς Βιωτ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας). » Αὐλίς.

Καρὰ-μπογὰ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. » Πριαποῦς.

Καρὰ-μπουρνὰ, ἀκρ. τῆς Ἰων. » Μέλαινα (ἄκρα).

Καρασὶ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας » Μυσία.

Καρὰ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἀρτῖνος (Πλίν.). 2) ποτ. τῆς Κιλικ., ἴδε Παμαντ-σουγιοῦ. 3) ποτ. τῆς Καππαδοκ. (χύν. εἰς τὸν Σακαρδισκην). » Μέλας. 4) ποτ. τῆς Θρᾴκ., ἴδε Μιστὶ. 5) λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρυσσαν). ἴδε Νεζερές.

Καρὰ-τεπὲς, ἴδε Καρὰ-μισάρ (2).

Καρατζὰ-μπουροῦν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας (τὸ μεσημβρινώτατον) » Κριοῦ μέτωπον.

Καρὰ-Τσερκέζοι, ἔθν. τοῦ Καυκάσου. » Ἀδαροι.

Καρὰ-Χισὰρ, π. τῆς Φρυγ. » Πρυμνησία. 2) π. τῆς Παμφυλ. » Πέργη.

Καρβασαρὰς (ὁρθ. Κιρβὰν-σαράϊ), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρναν. » Ὄλπαι.

Καρδιόκισσα ἢ Καρδιώτισσα, ἴδε Χριστιάνα.

Καρδίτσα, χ. τῆς Βιωτ. » Ἀκραίφιον, ἴδε καὶ Προσκυνᾶ.

Carigliano, ἴδε Garigliano.

Καριπτζέ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου). » Λυκοῦ λιμήν.

Καριπτζὲ-δερεσὶ, ῥύαξ ἢ χειμάρρους τῆς Θρᾴκ. (εἰσβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμόν του κόλπον). » Μύρλειον.

Καριστιάν, π. (μεσόγ.) τῆς Θρᾴκ. » Δρουσιπάρα καὶ Δριζίπαρος (Σουΐδ.).

Καρίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. » Εὐρυμεναί.

Κάρλα, λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Βελεστῖνον). » Βοιβηΐς.

Carlsbad, π. τῆς Βοεμ. » Θέρμαι Καρολῖναι.

Καρνέσι, χ. τῆς (ἀρκτώας) Ἀρκαδίας, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κλείτωρ, ἴδε καὶ Κλείτουρας.

Καροῦπι, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸν Ἑλικῶνα καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Ἐρκύνη.

Καρπενῆσι, μέρος τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (ἐδῷ κατῴκουν οἱ Καλλιεῖς καὶ οἱ Θεστιεῖς. Ἡ πρωτ. πόλις ἔχει πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Κάλλιον.

Καρπουζλὶ, χ. τῆς Καρ. » Ἀλάβανδα.

Carrara (Ια —), ν. τοῦ (Ἀτλαντ.) Ὠκεανοῦ (πλησίον τῆς Ἱσπαν.). » Ἐρύθεια ἢ » Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Cadix.

Carthagena, π. (παραθαλ.) τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Καρχηδὼν (ἡ νέα).

Καρτέλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. » Κυπαρισσαῖος.

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Καρυὰ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Καρυδιὰ, χ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου). » Καρδία.

Καρύστινα, π. τῆς Ἀρκαδ. » Γόρτυνα, ἴδε καὶ Ἀμπέλο. || . κάστρον τῆς —. » Τραπεζοῦς. || . ἐπαρχ. τῆς—. » Παῤῥάσια.

Caslona, π. τῆς Ἱσπαν. » Κασταλὼν, Κασταὼν καὶ Κάστλων (ὁ).

Κάσρ-ἐλ-σαμὰ, χ. τῆς Λίγ. (εἰς τὴν μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔρημον). » Βαβυλὼν (Λαυσ. ΚΕ).

Κασσάνδρα ἢ Κασσάνδρεια (νέα —), π. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ), (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ποτίδαια (καὶ ἡ) » Σκιώνη, ἴδε καὶ Συκιᾶ. || . κόλπος τῆς—(ἡ τοῦ Ἁγ. Μάμμα). » Τορωναῖος.

Cassibaly, ποτ. τῆς Σικελ. » Κακύπαρις (Θκδ. Ζ', 80).

Καστὰ-μπολοῦ, π. τῆς Παφλαγ. (παρὰ τὸν Ἀμνειὸν ποταμὸν, εἰσβάλλοντα εἰς τὸν Ἅλυν). » Καστάβαλα, » Γερμανικούπολις καὶ » Νεοκλαυδιούπολις (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς) » Κασταμών.

Καστανιὰ, β. τῆς Μακεδ. » Πάγγαιον.

Castel-à-mare (di Volturno), π. (πταραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Οὐολτοῦρνον (πλησίον εἶνε αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Castel-à-mara-de-la-Brusca, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Ἐλέα, (καὶ ἀρχαιότερον) » Ὑέλη (Ἡρόδ.) καὶ » Θύελλα (Στέφ.) καὶ » Ἔλλη, (ὕστερον δὲ) καὶ » Βελία καὶ Οὐελίαι.

Castel-vetere, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Καυλωνία.

Castel-dell' Osa, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Γάβιοι.

Καστέλλι, π. (ποτὲ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Θετταλ. Μαγνησ. (πλησίον τῆς Μιντσέλλας). » Μελίβοια.

Καστέλλια (τὰ ἄλλως Δαρδανέλια μικρὰ), δύο φρούρια εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Ῥεῖον (Ἀχαϊκὸν, τὸ ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου) καὶ Ῥεῖον (Αἰτωλικὸν, ἢ) » Ἀντίῤῥιον (, τὸ ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας).

Καστορία, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἀλβαν. »Κέλεθρον (πρωτεύουσα τῆς Ὀρεστίδος).

Κάστρα (τὰ ἄλλ. Δαρδανέλια μεγάλα), δύο φρούρια εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδε Τσανὰκ-καλεσί.

Καστράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγοὺς). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι.

Καστρὶ, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., ἐρείπ. κοντὰ εἰς τὴν Πρέβεζαν πρὸς Δ. τοῦ Σουλίου). » Κεστρίνη ἢ » Ἀμβρακος. 2) κώμ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἐρμιόνη. 3) χ. τῆς Βοιωτ. » Δελφοί. 4) χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων., ἴδε Φώκηαις.

Καστρίτσα, μον. πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. » Ἔλλα (ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἑλλοπίων Πελασγῶν). 2) χ. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Πατρατζίκι.

Castro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην. παρὰ τὴν λίμνην **Mezzano**). » Στατωνία.

Castro-Giovanne ἢ **Castro-Janni**, π. τῆς Σικελ. » Ἔννα.

Κασχμὶδ, π. (παραθαλ.) τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν). » Κασπάτυρα ἢ Κασπία.

Κατάκωλον, λ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν), ἴδε Ποντικός.

Catalunna, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Ταῤῥακωνησία.

Κατερίνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Χάλερα ἢ »Πύδνα.

Κατιὲχ, β. τῆς Αἰγ. » Κάσσιον (ὄρος).

Κατοῦνα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κόροντα.

Καταγᾶς, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Χέλμον, καὶ ἐνούμενος μὲ τὴν Πλανητερούν, χύν. εἰς τὸν Ῥουφιᾶν). » Ἀροάνιος.

Κατσικαμπέλι, χ. τῆς Βοιωτ (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κέρεσσος.

Κάτω-Ἀχαϊὰ, χ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Φαραί.

Καυλόνι, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Καφᾶς, π. τῆς Κριμαίας. (Κατὰ τὸν Κλάρκ. δὲν εἶνε ἡ) »Θεοδοσία (, ἀλλὰ τὸ » Χῦον (Στρβ. Ζ', δ'). ||. στενὸν τοῦ —, ἴδε Γκέρζ.

Κεὰτ-χανὲ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον). »Βορβύσης.

Κελεφίνα, ποτ. τῆς Λακων. (χύν. εἰς τὸν Εὐρώταν). » Ἔνος.

Κελὶ, (τὸ ἀνατολικώτερον) στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Θιάγολα.

Κελιαδὶν, π. τῆς Κιλικ. » Καλύκαδνος.

Κελισμὰν, π. τῆς Ἰων. » Κλαζομεναί.

Κελνὰρ, π. τῆς Κιλικ. » Κελένδερις.

Κεμὰν, ἴδε Κελισμάν.

Κεμὲρ-τσαὶ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδραμυττηνὸν ἢ Ἐλαϊκὸν κόλπον, πλησίον τῆς Πιτάνης). » Εὔηνος.

Κεμπρινὰζ, φρούρ. τῆς Πισιδίας. »Κρέμνα.

Kempten, π. τῆς Σουαβίας. » Καμπόδουνον.

Κεννὲχ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου). » Καινόπολις.

Kent (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ ἀνατολικώτατον). » Κάντιον.

Centorbe ἢ **Centorve**, χ. τῆς Σικελ. (ὑπεράνωθεν τῆς Κατάνης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κυαμοσώρου). » Κεντόριπα.

Κεντρώματα (λιθοτομίαι), μέρος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ὄλπη, (ἴδε Καρβασαρᾶς) ἢ ἡ » Ἀμβρακία.

Ceperano, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρέγελλαι.

Κεραμίδι, χ. τῆς Μεσσην. » Φτρά', ἴδε καὶ Παληοχώρα.

Κερατᾶς, β. τῆς Ἀττ. καὶ Μεγαρίδος. » Κεράτης. 2) ν. καὶ ἀκρ. τοῦ Σαρωνικόλπου. » Κεκρυφάλεια, ἴδε καὶ Κυρά.

Κερατιὰ, ἴδε Θορικό.

Κερβὰν-σαράϊ, ἴδε Καρβασαρᾶς.

Cerveteri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἑτρουρίᾳ). »Καιρέα (ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καῖρο, σημαίνοντος πόλιν) καὶ (ἀρχαιότερα) » Ἀγυλλα (. Τὸ ἐπίνειόν της ὠνομάζετο Πύργοι, περίφημα δὲ ἦσαν τὰ πλησίον θερμὰ λουτρὰ, τὰ καλούμενα Καιρετανά, κοιν. σήμερον **Bagni di Stigliano**, ἢ **Bagni del Sasso**).

Κερεζούν, π. τοῦ Πόντου. » Κερασοῦς ἢ » Φαρνακία.

Κερεμπί-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Παφλαγ. (πρὸς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Κάραμβις.

Κέρκα, ποτ. τῆς Δαλματ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τίτιος.

Κερνέλος, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Τραχίνιον.

Κερνίτσα (προφ. Τσερνίτσα), χ. τῆς Ἀχ. »Κερύνεια καὶ Κεράνεια.

Κερπενή, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἢ Ἀχ. » Κυναίθα, ἴδε καὶ Καλάβρυτα.

Cherso, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν). » Ἄψυρτις, ἴδε καὶ Osero.

Cesena, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Καισήνα.

Κεστανέ-δαγῆ, β. τῆς Καρ. » Μισσωγὶς (ἡ).

Κετσελλί-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Παντείχιον ἢ Παντύχιον Βοσπόρου, ἴδε καὶ Παντεῖχι.

Κετσὶ-σουγιοῦ, ἴδε Μιντέρ.

Κεῦλὰν, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ. » Ταπροβάνη.

Κεφαλάρι, ποτ. τῆς Ἀργολίδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν, ἀναβρύει πλησίον τοῦ Ἄργους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον). » Ἐρασῖνος.

Cefalu, χ. τῆς Σικελ. » Κεφαλοίδιον.

Κεχριαὶς, χ. (παραβαλ.) τῆς Κορινθ. »Κεγχρεαί. || . ποτάμι τῶν—, »Ἑλισσών, ἴδε καὶ Γεφύρι (κομμένο).

Κηφισιά, χ. τῆς Ἀττ. » Κηφισία (Στραβ. Θ', ά, 20. Ἐδῶ πηγάζει ὁ Κηφισσός).

Chiaci, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ. »Ἄκις (Θκρτ. Εἰδ. Α', 69).

Chiana, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἐτρουρ. καὶ,σχηματίζων τὰ περὶ τὸ Κλούζιον ἕλη, χύν. τὸν εἰς Τίβεριν). » Γλάνις.

Chiasteggio, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ.»Κραστίδιον.

Chierra-d'-Adda, χ. τῆς Ἰταλ.»Φουλχερία.

Chieti, ἴδε Tieti.

Κιζίλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Παφλαγον. »Ἅλυς.

Κιζίλ-συζοὺν, (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τατάρων ὁ) ποτ. » Μάρδος, (καθ' ὅσον διαρρέει τὴν Ἀτροπατηνήν), ἴδε Σιφιτρούντ.

Κὶζ-κουλὲς, σκόπελος (καὶ ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν φρούριον εἰς τὸ μέσον τοῦ στόματος) τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Δάμαλις(ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χάρητος, ἥτις ἐτάφη ἐκεῖ).

Κὶζ-λιμὰν, λ. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. »Ποσειδώνιον.

Κίλια, (ἓν τῶν) στομίων τοῦ Δουνάβ. »Λυκόστομον.

Κιλίτ-ἰλ-μπαχάρ, φρούρ. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Κυνὸς -σῆμα.

Chiosa ἢ **Chioggia**, ποτ. τῆς Ἰταλ. »Μεδόακος (ὁ ἐλάσσων), ἴδε Brenta.

Κιορενίκ, π. τοῦ Πόντου. » Κόμανα, ἴδε καὶ Τοκάτι.

Κιόρφεζ, κόλπ τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Λυκάδιος (κόλπος).

Κιοστεντίλι, π. τῆς Θρᾴκ. (20 μίλια πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σόφιας. Ἀὲν εἶνε, κατά τινας, ἡ)»Ἰουστινιανὴ (ἡ Ά, καὶ πρωτοῦ Ταυρήσιον), ἴδε Ἀχριδα.

Chioggio, χ. κοντὰ εἰς τὴν Βενετίαν. »Κλαυδία.

Κιουρδιστάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας (πέραν τοῦ Τιγρίδος). » Γορδυηνὴ ἢ Γερδυαία, »Καρδουχία, »Ἀσσυρία, »Ἀδιαβηνὴ, (κατὰ τὸν Hewen, ἴσως οἱ Κιοῦρται εἶνε οἱ Κύρτιοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὡς σφενδονήτας ὁ Πολύβιος, Ἱστορ. Ἑ, νδ').

Chiusi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). »Κλούσιον.

Κιουτάχγια, π. τῆς(ἐπικτήτου) Φρυγ. »Κοτύαιον καὶ Κοτυάειον.

Κιρβάν, π. τῆς Ἀφρ. » Κυρήνη.

Cirella, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Κίρκιλλοι.

Κιρὲτσ-μπουρνοὺ, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κλεῖθρα ἢ » Διάλυτρα.

Κιρκησιὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Κιρκήσιον ἢ »Κιρκησός.

Cirkniz, λίμν. τῆς Παννον. (εἰς τὴν Καρνιόλαν). » Λούγεον ἕλος.

Κὶρ-σεχίρ, π. τῆς Κιλικ. » Διοκαισάρεια.

Κὶρ-φανάρ, ἴδε Καστρί (1).

Κίσσαβος, β. τῆς Θετταλομαγνησ. » Ὄσσα.

Κιτριαὶς, κώμη τῆς Λακων. » Δολοές.

Κίτρον, π. τῆς Βιθυν., ἴδε Κύτρο. 2) ν. τοῦ Ἰον. πελάγους, ἴδε Μεγαννῆσι.

Cifalu, ἴδε Cefalu.

Clausemberg, π. τῆς Τρανσιλβαν. »Κλαυδιούπολις.

Κλειδὶ, χ. τῆς Ἀττ. (κοντὰ εἰς τὸν Ὠρωπόν). » Δεκέλεια. 2) (δύω ἢ, κατ' ἄλλους, τρεῖς) ν. ν. τοῦ Πμφυλ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Κύπρου). » Κλεῖδες.

Κλεισοῦρα, στενὸν τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Ζυγόν). » Τράχις.

Κλείτουρας, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδ. (πλησ. ἠρείπ. ἡ) » Κλείτωρ. ||. ποτάμι τοῦ—, (χύν. εἰς τὸν Ἀροάνιον). » Κλειτόριος.

Κλένια, χ. τῆς Ἀργολ. (2 ὥρας ἀπὸ τὸ Χαρβάτι). » Κλεωναί.

Clermont, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν **Auvergne**). » Γεργοσυία ἢ » Νεμωσσός.

Κλεφτοβοῦνι, β. τῆς Βοιωτ. » Ὕπατος.

Κλίνοδο, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ Μετέωρα τῶν Βλάχων καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἄναυρος.

Clichy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κλιππίακον.

Κλίσσα, π. τῆς Δαλματ. » Ἀνδήτριον (Στρβ.), » Ἀνδήριον (Πτολμ.).

Κλισσελίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. »Γρύνιον.

Κλόκεβο, β. τῆς Αἰτωλ. » Τάφιος.

Κλύτσος, β. τῆς Αἰτωλ. (μέρος τοῦ) »Τυμφρηστοῦ, ἴδε Σμόκοβο καὶ Βελοῦχι.

Κοβαΐκ, ποτ. τῆς Συρ. » Θάλος.

Cognac, π. τῆς Γαλλ.
»Καμπινάκη ἢ Καπρινιάκη.

Coda della volpe (di volpe), ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » Καινὺς, ἴδε καὶ **Torre del Cavallo.**

Cochile, π. τῆς Ἰταλ. (πηγ. πλησ. τοῦ **Morano** εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους **della Fauce**, καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Κρᾶθιν, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Σύβαρις.

Coire, χ. τῆς Ἑλβετ. » Κουρία.

Κόκλα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας μακρὰν τῶν Θηβῶν). » Πλαταιαὶ ἢ » Πλάταια.

Κοκόσι, ἴδε Κακόσι. 2) λ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σχοινοῦς.

Κόλζόμ, κώμ. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ εἰς τὸ πέρας τοῦ δυτ. βραχίονος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). » Κλύσμα.

Κολοκύθι, κώμ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Ἀσίνη. ||. κόλπος τοῦ —, » Λακωνικός.

Κολόναις, χ. τῆς Ἀχ. » Σκόλλις. 2) ἐρείπ. τῆς Φλιασίας (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). » Νεμέα, ἴδε καὶ Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα. 3) ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ χωρίου Σκληροῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καρυταίνης). » Βάσσαι.

Κολόνι, ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (σχηματίζον μετὰ τοῦ Λεκτοῦ τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον). » Κάνη.

Κόμανα, π. τῆς Παφλαγον. » Κρώμνη.

Come, π. τῆς Ἑλβετ. » Κῶμον. ||. λίμνη τῆς—. » Λάριον.

Comino, ν. κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν. »Ἠφαιστεία.

Compiegne, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ ἄνω Πικαρδίᾳ). » Κομπένδιον.

Κόνια, π. (πρωτ.) τῆς Λυκαον. » Ἰκόνιον.

Κονιάριδες (ὀνομάζονται οἱ κάτοικοι) τῆς Πιερίας (εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι μετῴκησαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Κόνιαν [Ἰκόνιον] ἐπὶ Σουλεϊμὰν τοῦ μεγάλου).

Κόνιτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 36 χωριὰ καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Ἀτιντανίαν, ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Κονὶζ, π. τῆς Φρυγ. » Κολοσσαὶ (καὶ μεταγενεσ.) » Χῶναι.

Κοντέσσα (κόρφος τῆς—). » Στρυμονικὸς ἢ » Μακεδονικός.

Copenhague, π. (πρωτ.) τῆς Δανιμαρκ. » Ἀφνία καὶ Ἀφνεία, » Κοδανία.

Κοπὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. »Καῦνος, ἴδε καὶ Ῥόσσα.

Coretina, χ. τῆς Σικελ. » Ἕλωρος (ἡ).

Corica, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλλέσιον, ἴδε καὶ **Agello.**

Κορκὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν). » Ὑρκανία, ἴδε καὶ Ματζενδεράν.

Κορκοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Δημητριάς.

Κορούζ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Κυρροῦς.

Corunna, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταρράκωνίᾳ). » Βριγάντιον.

Κόρσικα, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους. »Κύρνος (»Ἔστι δὲ νῆσος, οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική. . . Ὑπὸ μέν τοι τῶν ἐν τῇ Σαρδοῖ τῷ ὀνόματι τῷ οἴκοθεν ὀνομάζονται Κόρσοι «, Παυσ. Ι', 17).

Κόρταγα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν Αἰολίαν). » Ἀκράγας, » Πλευρὼν, » Κροκύλεια, (καὶ ὄχι ἡ) » Καλυδὼν, ἴδε καὶ Κυρὰ-ῥάχη καὶ Μαυρομμάτι.

Κόρτσολα (ἢ Γκόρτζολα), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας). » Κόρκυρα μέλαινα ἢ »Μέλαινα Κόρκυρα.

Κορώνη, π. τῆς Μεσσην. » Κορώνη (καὶ παλαιότερα) »Κολωνίδαι ἢ Κολωνὶς, (τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς Κορώνης φαίνονται εἰς τὸ Πεταλίδι).

Cosenza, π. τῆς Ἰταλ. (μητρόπολις τὸ πάλαι τῶν Βρεττίων). » Κωσεντία.

Coscile, ἴδε **Cochile.**

Κόστανη ἢ Κοστάνιανη, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Τὰ μεταξὺ αὐτοῦ

καὶ τῆς Γκοβίλιανης ἐρείπια εἶνε τὰ) »Βούνεμα(-νιμα).

Κοτζὰ-μπαλκὰν, ὄ. τῆς Θράκ. (τὴν χωρίζει τῆς Βουλγαρίας). » Δῖμος καὶ Αἶμων.

Κοτζὰ-σιγὶρ, ἴδε Τούζλα.

Κοτμάνα, ποτ. τῆς Δακ. (χύν. εἰς τὸν Νίστρον). » Τιάραντος.

Κοτρώναις, χ. (παραθαλ.) τῆς Μάνης. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Σκόπια.

Quaderna, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Κλίτερνα.

Κουζατὶς, π. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδ. »Κύθη.

Κουκκιόκαστρον, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Μολύκριον, ἴδε καὶ Μαναλοῦδι.

Κουκκουλιώτικον, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Μέτζοβον). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι καὶ Καστράκι.

Κοῦκλα, χ. τῆς Κύπρου. » Γολγοὶ καὶ Γολγὼν (ἀποικία τῶν Σικυωνίων).

Κοῦλα, λίμ. τῆς Λυδ. (κοντὰ εἰς τὰς Σάρδεις). » Γυγαία.

Κούλουρη, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. »Σαλαμὶς (-μὶν) καὶ (ἀρχαιότ.) »Κούλουρις (» ὡς Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος ἐν Ἑκάλῃ φησὶ«, Σχλ. τοῦ ἐν Παρισίοις Κώδηκος τοῦ Δικαιάρχου σελ. 451, Φύλλ. 275).

Κούλπ, ποτ. τῆς Παννον. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάβον). »Κόλαπις.

Κούμη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Κύμη. || . ποτάμι τῆς—, » Βούδωρος.

Κοῦμ-καπὶ, ἴδε Ψωμαθειά.

Κουμπὰν ἢ Κουμὰν, ποτ. τῆς Σκυθ. (πηγ. ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην).» Ἀντικείτης καὶ » Ὕπανις (Ἡρόδ., Στρβ.),» Βάρδανος (Πτλμ.).

Κοῦμ-μπουρνοὺ, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). »Ἀγκύραιον.

Κούντουρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἓν ἀπὸ τὰ Δερβενοχώρια· πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γεράνεια ἢ » Ἐρένεια.

Κουπόρραχη, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Ἀποκούρου).» Καλλιδρόμη, ἴδε καὶ Βαρδούσια.

Κουράκ, π. τῆς (Πετραίας) Ἀραβ. (κοντὰ εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν). » Πέτρα.

Κουρέντα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 24 χωριὰ καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Θυμφαῖδα, ἴδε καὶ Σαραχοβίτσα.

Κουρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πλησίον τοῦ ἀναβρύουν τὰ Θερμὰ νερὰ) »Πύθια ἢ »Πυλοπύθια (, ὅπου ἦτον καὶ μαντεῖον τὸ πάλαι περίφημον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀνομαζόμενον τῶν Θερμῶν).

Κοῦρκο, ν. τοῦ Παμφυλ. πελάγους(παρὰ τὸ ἀκρ. Κώρυκον). » Ἐλαιοῦσα.

Κουρουνιὰς, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Γκρανίτσα καὶ Σουληνάρα.

Κουρού-τσεσμὲς, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βυθίας καὶ » Παράβολος.

Κουρτάκι, χ. τῆς Ἠλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φειά (Ἰλ. Η, 135).

Curzola, ἴδε Corzola.

Κοῦσ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις (ἡ Ἐλάσσων).

Κουσάκ, χ. τῆς (κατασκευαμ.) Φρυγ. »Πλτα.

Κουσινὰς ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ω, 615) Κουζινᾶς, β. τῆς Φρυγ. » Σίπυλον.

Κουσκουντζοῦκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χρυσοκέραμος.

Κουτσουφαρίνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸ Ἀμπελόρρεμμα, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Θῖος.

Κουτσολάροι, ἴδε Σκρόφαις.

Κουτσομμάτι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Κορινθίαν). » Νεμέα, (ἡ ὁμώνυμος πηγὴ εἶνε ἡ) » Ἀδραστίνη, ἴδε καὶ Κολώναις καὶ Τρίστενα.

Κράβαρα, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος (μέρος τῆς Αἰτωλίας, ὅπου κατῴκουν οἱ Ὀζόλαι ἢ Ἑσπέριοι Λοκροὶ, ἴσως ἀπὸ τὸ) » Κραῦρον (τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον, ἢ ἀπὸ τὴν) » Κάρφαιαν ἢ Κάρφαρα (πόλιν ἀρχαίαν).

Κράνια, χ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Σελλείδα ἢ Κασσιοπίαν). » Κράνεια. 2) κώμ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὸν Ὄλυμπον).»Κρανών.

Crati, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, χύν. εἰς τὸν Σύβαριν). » Κρᾶθις.

Cremone, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Πάδον). » Κρεμώνη.

Creus (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Γαλλίας). » Ἀφροδίσιον (διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης).

Κρεπένι, χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ ἢ Ὀρεστιάδι). »Ἄργος (τὸ Ὀρεστικόν).

Κρημνιὰ, ἴδε Γορτύνια.

Κρίμι, χερσ. τῆς Ρωσσ. (εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν). » Ταυρικὴ (χερσόννησος) ἢ »Ταυρίς.

Κριστάγ.α, χ. τῆς Παιον. » Κρήζων.

Κρόϊα (Κρούϊα ἑρμηνεύεται Ἀλβανιστί πτῆνη ἢ κρήνη), π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ (Μακεδονικ.) Ἰλλυρ. (πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου τοπαρχίας). » Ἐρίβοια ἢ Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Ἐλμπασάνι.

Cronstadt, π. τῆς Τρανσιλβαν., ἴδε Μπρασσόβ.

Κρυὸ, ἀκρ. τῆς Δωρίδ. (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν). » Τριόπιον. 2) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κριοῦ μέτωπον.

Κυδωνιαὶς, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἡράκλεια.

Κυλίστρα, π. τῆς Λυκαον. » Λύστρα.

Κύνοσα, π. τῆς Κρήτης. » Κνωσσός.

Κυπαρίσσι, παλαιόκαστρον τῆς Μάνης (παρὰ τὸ Ταίναρον). » Καινὴ πόλις, ἴδε καὶ Κυμάραις.

Κυπαρίσσια, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καρύταιναν, πλησ. ἔκειτο ἡ) » Βασιλίς.

Κυρὰ (μεγάλη καὶ μικρὴ), ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Φαρμακοῦσαι· (ἰδιαιτέρως δὲ, ἡ μὲν μεγαλητέρα) » Κεκρυφάλεια, (ἡ δὲ μικροτέρα) » Κίρκη. 2) ποτάμι τῆς —, ἴδε Λαγκάδι.

Κυρὰ ῥάχη (κάστρο τῆς—), ἐρείπ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ζυγοῦ, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Ἀρακύνθου). »Πλευρὼν (ἡ δευτέρα ἢ νέα), ἴδε καὶ Κόρταγα.

Κύρταινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Κέλαδος.

Κύτρο, π. τῆς Βιθυν. » Κύτωρον, ἢ Κύτωρος (ἡ) (» Πυξοφόρος ἡ Κύτωρος περιφέρεται« Εὐστάθ. Ἰλ. Β.) Συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὰ Κοτύωρα, ἴδε Μπουγιοὺκ-καλέ).

Κχαβοὺρ, ποτ. τῆς Μεσοποταμ. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτ.). » Ἀβόῤῥας ἢ » Χαβῶρας (Πτλμ.), » Ἀράξης (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Μπενδὲρ-ἐμίρ.

Κχιρμὰ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἐδῶ γίνεται τὸ λεπτότατον μαλλί). » Καρμανία.

Κχίρκ-γκετσὶτ (ἑρμην. Σαραντάπορεν), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον πλησίον τῆς Ἐλενεπόλεως).» Δράκων.

Κχόπι, ποτ. τῆς Γεωργ. (χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Κύανος.

Κῶ (ἡ), ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Κῶς καὶ »Κέως. || . κόλπος τῆς —. » Κεραμικὸς.

Constance, π. τῆς Ἑλβετ. (πρωτεύουσα τοῦ Δουκάτου τῆς Βάδης). » Κωνσταντία. (Ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς λίμνη εἶνε ἡ Lacus Venetus ἢ Brigantinus ἢ Bodanicus).

Κωστάντσα, π. τῆς Δακ. » Τόμις ἢ » Ἱστρόπολις, ἴδε καὶ Καρὰ-κερμὰν καὶ Τεμισβάρ.

Κωφᾶς, π. τῆς Δωρίδ. (μία ἀπὸ τὰς τέσσαρας). » Πύνδος.

Lavigna, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Λανούβιον.

Λαγκάδα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Τεῦθις ἢ Τευθέας.

Λαγκάδι (ποτάμι τῆς Κερᾶς τοῦ —), ποτ. τῆς Ἠλιδ. » Σελλήεις (ὁ Ἠλεῖος).

Λαγκάδια, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. » Παρώρεια.

Lagno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Γλάνις ἢ Κλάνις, ἴδε καὶ καὶ Fiume di Patria.

Lago d'Averno, ἴδε Averno.

Lago di Vico ἢ di Ronciglione, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυῤῥην.). » Κιμινία ἢ Κίμινα.

Lago di Garda, λίμ. τῆς Ἰταλ.» Βενάκη ἢ Βήνακος.

Lago di Celano, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον).» Φουκίνη ἢ »Φουκίνας (πλησίον τῆς ἔκειτο ἡ Ἄλβα Φουκηνσία).

Lago di Nemi, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας, ἀφ' ἧς καὶ ἐπωνομάσθη) » Ἀρικήνη, ἴδε καὶ Aricia.

Lago di Fusaro ἢ di Licola, λίμ. (ἢ λιμνοθάλασσα τεναγώδης) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἀχερουσία.

Lago Lucrino, ἴδε Lucrino.

Lago Majore, λίμ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Οὐερβανές.

Lagosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (μία τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Λιβυρνίδων). » Λάδεσα ἢ »Λάδεστον, ἴδε καὶ Lastovo.

Λαδίκ, ἴδε Ἐσκὶ-χισσάρ.

Λαδικιγὲ, π. τῆς Καραμαν., ἴδε Χιλαδέκ.

Laino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Λευκανίαν τῆς Βρεττίας). » Λᾶος.

Λάλα, π. τῆς Ἠλιδ. (ἴσως ἡ) » Σελλοῦς. || . βουνὰ τοῦ—, » Φολόη. || . ποτάμι τοῦ—, ἴδε Λαγκάδι.

Λαμάρι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Κασσιοπίαν, ἴδε καὶ Σπιάντζα καὶ Ῥώγαις.

Lamentana (vecchia), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Νώμεντον.

Λάμπουρα (τὰ), χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὴν ἀπὸ Φαλήρου εἰς Σούνιον παραλίαν). »Λάμπτρα.

Λαμπυριὸ, λ. τῆς Ἀχ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἐρινεὸς, ἴδε καὶ Ξερομύτα.

Languedoc, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ὀξυτανία ἢ Ὀκκιτανία, » Γοτθικὴ Γαλλία.

Land'send, ἀκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ μεσημβρινοδυτικώτατον). » Βολέριον.

Λάντες, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐδ. » Περιάς.

Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Πικαρδίᾳ). »Λαούδουνον.

Λάπονες, ἔθν. ὑπερβόρειον. » Λευπίωνες.

Λαρανδὲ, π. τῆς Καραμαν. (τῆς παλαιᾶς Ἰσαυρίας ἢ Λυκαον.). »Ἀρχελαΐς ἢ » Λάρανδα.

Λάρισσα, π. τῆς Θεσσαλ. (ἔνδεκα πόλεις ἀναφέρονται μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος εἶνε) » Λάρισσα ἡ ἐπὶ τὸν Πηνειὸν ἢ τῆς Β′ Θεσσαλίας. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Πλαταμῶνι.

Λάρνακας, π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Κίτιον ἢ Κίττειον, (ὁ Βόλνεϋ λέγει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ) » Χεττιεὶμ (τῆς Γραφῆς).

Lastovo (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Σκλαβόνων ἡ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὀνομαζομένη Lagosta), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, ἴδε Lagosta.

Λαστὶ, μέρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης (τὸ πρὸς ἀνατολάς). » Δίκτη.

Λατακιγὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. »Λαοδίκεια (τῆς Συρίας).

Laybach, π. τῆς Γερμαν. » Λευβιάνα. §. ἄλλ. (haut —). » Ναύφορτος ἢ »Ναύπορτος.

Λαῦκα, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Στυμφαλίᾳ). »Ἀλέα.

Λεβδίτσ (ἢ Λεβεδιτσ)-χισσὰρ, π. τῆς Ἰων. » Λέβεδος.

Leverano, ἴδε Verano.

Λεβίθα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Καλύμνου καὶ Ἀμοργοῦ). » Λέβινθος.

Lebrixa, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἱσπαν. »Νάβρισσα καὶ Νέβρισσα.

Λεζίνι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῶον). » Κύνεια.

Λεοντάρι, π. τῆς Ἀρκαδ. (δὲν εἶνε ἡ) »Μεγαλόπολις, (ἀλλὰ πιθανώτερον τὰ) »Λεῦκτρα, ἴδε καὶ Σινάνο. ||. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Ξερίλας.

Λεῖψια, π. τῆς Αὐστρίας, (μεθερμηνευθεὶη ἂν) » Φιλύρεια.

Λειψοκουτάλα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. »Ψυττάλεια.

Lece, π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Ἀλήτιον.

Λενίδι, χ. καὶ λ. τῆς Κυνουρ. » Πράσιαι καὶ »Βρασιαὶ (αἱ Ὀρεάται), ἴδε καὶ Πρασιός.

Lentini, π. τῆς Σικελ. » Λεοντίνη ἢ (;) Λεοντῖνος.

Leon, ν. τοῦ Ὠκ., ἴδε Carrara (Ia—).

Λεπενοῦ. χ. (καὶ πέραμα τοῦ Ἀχελώου) εἰς τὴν Ἀκαρν. (πλησίον ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνειμα Πόρτα, ἡ) » Στράτος.

Lerida, π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. (ἐντὸς τῶν Πυρηναίων). » Ἴλερδα.

Lerina, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιβυρνίδων). » Φάρος καὶ (ἀρχαιότ.) »Πάρος.

Λερὸ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐδ. » Κήρινθος.

Λεστενίτσα, ποτ. τῆς Ἤλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Κυθήριος.

Leyde (Leyden), π. τῆς Βελγ. (ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου). » Λούγδουνον ἢ Λούγδολον (τὸ Βαταυϊκόν).

Λεῦκα, χ. τῆς Βοιωτ. » Λεῦκτρα. 2) ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βέδα καὶ χύν. εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν). »Γλαῦκος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Λεῦτα, χ. τῆς Φωκ. » Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Δένδρα καὶ Τουρκοχῶρι.

Λέφκε, κωμ. τῆς Φρυγ. » Λεῦκαι, (παρβλ. Σοούτ.).

Λεχώνια, χ. τῆς Θετταλομαγν. » Ἰωλκὸς, ἴδε καὶ Γορίτσα.

Λιάκουρα, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Λυκώρεια. ||. βουνὰ τῆς—, β. τῆς Βοιωτ. καὶ Φωκ. »Παρνασσός.

Λιαπουριὰ, ἴδε Ἰχπουριά.

Λιάπιδες, ἔθν. τῆς Ἠπ. (κατοικοῦν τὸ δυτικὸν τῶν Ἀκροκεραυνίων). » Ἰάπυγες.

Λιβανάταις, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικνημίδ.) Λοκρ. » Κύνος.

Λιβαδειὰ, π. (πρωτ. τῆς Βοιωτ.) »Λεβάδεια. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Καροῦπι. ||. λίμνη τῆς—, ἴδε Τιπόλια.

Λιβαδόστρα, χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Σίφαι.

Λιβαρτζοῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Δογάνα.

Λιγκάρι, χ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Μαρώνειαν). » Ἴσμαρος.

Λιδωρίκι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. gli Dorici), ἐπ. τῆς (ἀνατολ.) Ἑλλάδος, (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Λοκρίδος). » Δωρὶς (μέρος τῆς Θεσσαλίας), ἴδε καὶ Μαλανδρίνο.

Liège, π. τοῦ Βελγ. » Λεόδιον.

Λιθάδα (ἀπὸ τὰς Λιχάδας, πλησίον κειμένας νήσους), ἀκρ. τῆς Εὐδ. (πρὸς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Κήναιον, (ὁ Μελέτιος τὸ ὀνομάζει Κάβο-λιθάρι).

Λικαρίσι, λίμ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς ἄρκτ. τῶν Θηβῶν, σχηματίζεται ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Κωπαΐδος). » Ὑλίκα.

Licosa, ν. τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τοῦ πρὸς μεσημβρ. ἀκρωτηρίου τοῦ Ποσειδωνιάτου κόλπου). » Λευκωσία, ἴδε καὶ Piana.

Λικῶνας, β. τῆς Βοιωτ. » Ἑλικών.

Lima καὶ Limio, ποτ. τῆς Πορτογαλλ. »Λήθης ποταμὸς (Λατιν.) Oblivion, καὶ »Λιμαίας ἢ Λιμαῖος.

Λιμὰν-παδισὰχ, ἴδε Πόρτο-Ῥαγουζέο.

Λιμισσὸς, π. τῆς Κύπρου. » Ἀμαθοῦς καὶ » Ἄμαθος.

Λιμιῶνας, ἴδε Βοιτοῦλο.

Limoges, π. τῆς Γαλλ. » Λεμοβίκα.

Λιμονιὰ, π. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου). » Ἡλώνη.

Limousin, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Λεμοβικηνσία.

Λιμπάνοβα, ἴδε Σταυρός.

Λιμπούνια (μία κορυφὴ τοῦ) β.»Λάμπεια, ἴδε Καπρίβανη.

Λινίτσα, ἴδε Λεστενίτσα.

Λιόπεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ὑμηττοῦ). » Παιανία.

Lipari, ν. τοῦ Τυῤῥην. ἢ Σικελ. πελάγους. » Λιπάρα (ἀπ' αὐτῆς, ὡς ἀξιολογωτέρας, ὠνομάσθησαν καὶ αἱ περὶ αὐτὴν λοιπαὶ ἕξ νῆσοι Λιπάρειες, δηλ. ἡ Ἱερὰ [τοῦ Ἡφαίστου] ἢ Θέρμεσα|κοιν. Vulcano], ἡ Στρογγύλη |Stromboli], ἡ Διδύμη |Salini], ἡ Ἐρικοῦσα [Alicudi ἢ Alicurim], ἡ Φοινικοῦσα [Felicudi ἢ Filicurim] καὶ ἡ Εὐώνυμος [Lisca-Bianca ἢ Ustina]. Ἐκτὸς δὲ τούτων εἶνε καὶ ἄλλαι, τόσον πολλαὶ καὶ μικραί, ὥστε οἱ Ἰταλοὶ 'τὰς ὀνομάζουν Fornicoli [Μύρμηκας).

Lippe, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ὠκεαν.). » Λουπίας.

Lis, ποτ. τῆς Βελγ. » Λεγίας.

Λισάνα, ποτ. τῆς (ἀνω) Ἀλβαν. ἢ 'Ιλλυρ. » 'Ισανός.

Lisca-Bianca, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Σικελίαν, μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Εὐώνυμος, παρβλ. Ustica καὶ Panaria.

Lisieux, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδίᾳ). » Ἀξοβία.

Λισμπόνα, π. (πρωτ.) τῆς Πορτογαλ. »Ὀδύσσεια, »'Ολύσιππος, »'Ολυσιππὼν, »'Ιουλία εὐτυχής.

Λίσσα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν, μία τῶν Λιβυρνίδων). »Ἴσσα.

Λιῤῥόκαστρον, χ. τῆς Θετταλομαγν. »Σπάλαθρα.

Λιχάρι, ἴδε Λικαρίσι.

Λιψὸ, χ. τῆς Εὐβ. » Αἰδηψός.

Λοβοδύτικο, ποτ. τῆς Σικυων. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Φελόη.

Λογκάκι, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρίδ. (πλησ. ἐρείπ. τό). » Θρόνιον, ἴδε καὶ Παλαιόκαστρον.

Loddi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπαρχ. τῶν Μεδιολάνων). » Λάουδον.

Loir, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Cevennes, καὶ, ῥέων βορειοδυτικῶς, χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Λίγειρ καὶ Λίγυρος.

Λόκλι, ἴδε Ἐλλόπι.

Λούδδ, π. τῆς Παλαιστ. » Λύδδα.

Λουκίσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἀνθηδών.

Λούκκα, π. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Λοῦκα. || . δουκάτον τῆς—, ἴδε Γένοβα.

Λουλὲ-μπουργκάζι, κωμ. τῆς Θρᾴκ. (30 ὥρας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλ. καὶ 14 ἀπὸ τῆς Ἀνδριανουπόλ.) » Ἀρκαδιούπολις καὶ » Βεργούλη.

Λουμπίτσα, ἴδε Βόδα.

Λουξὸρ, χ. (ἐρείπ.) τῆς Αἰγύπτου. »Θῆβαι.

Λουριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (μέρος τῆς Σουσιανῆς). » Ἐλυμαῖς καὶ (παρὰ τῇ Γραφῇ) »Ἐλάμ.

Λούρχα, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὄρος Τύμφην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἄραχθος, » Ἄραιθος, » Ἀρέθων.

Λουτράκι, χ. καὶ λ. τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Λέχαιον. 2) χ. καὶ λ. τοῦ 'Αμβρακ. κόλπου. » Λιμναία.

Λουτροχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν Ἰσθμόν). » Πηγαί.

Luçon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βανδέᾳ). » Λυκιονία.

Lucera ἢ Luzara, π. τῆς 'Ιταλ. (ἐν τῇ 'Απουλίᾳ). »Λουκερία καὶ »Νουκερία ('Απούλων).

Lutzen, π. τῆς Σαξον. » Λύκαινα.

Loharra, π. τῆς 'Ισπαν. » Καλάγουρις.

Λυγουριὸ, χ. τῆς 'Αργολίδ. » Λὺς ἢ »Λύσσα, » Λυκούργιον (Στρβ., τὸ ὁποῖον διώρθωσάν τινες) » Λύρκειον.

Λυθρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς 'Ιων. (κοντὰ εἰς ταὶς Φώκηαις). » Ἐρυθραί.

Λυκόστομος, κοιλὰς ἢ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Λοκρ. » Τέμπη (τὰ Θετταλικὰ) ἢ »Πύλαι.

Λυκουριὰ, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον). » Ἄγχισμος.

Lyon, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος). » Λούγδουνον (τὸ Γαλλικὸν) καὶ » Λούγδουνα (τὰ) (Ὁ **Menage** ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ **Lugon** καὶ **Dunum**, δηλοῦντος, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Κελτικὴν διάλεκτον, Κόρακος ὕψωμα. Πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τοῦ **Lucii dunum**, ἴδε καὶ Πλούτ. περὶ ποταμῶν).

Magdebourg, ἴδε **Macdebourg**.

Μαγιὰς, λίμνη καὶ Κωμόπ. τῆς Μυσ. ἡ ἐπικτ. Φρυγ. » Μιλητόπολις· (ἡ λίμνη δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ **Pocock**, ἡ) » Δασκυλῖτις, (ἀλλ' ἡ) » Ἀρτυνία ἢ Μιλητοπολῖτις (τοῦ Πλιν., κατὰ τὸν **Abbé Sestini**).

Μαγκάλια (ἡ, κατὰ τὸν Μελέτ., Παγγάλια), χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κάλλατις, ἢ » Τόμις-εως (ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ὀβίδιος).

Magra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. διὰ τῆς Σαρδινίας εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν). »Μάκρης.

Μάγνησα, ἴδε Μάνησα.

Μαγοῦλα, χ. τῆς Λακων. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Σπάρτη.

Μάγουσα, π. τῆς Κύπρου. » Σαλαμίς.

Μαδένι (Μαδενοχώρια), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλυβία (ὅθεν ἡ Ἐπισκοπὴ Χαλδίας), ἴδε Γκιουμοῦσ-χανές.

Μαζαράκι, μοναστήρ. τῆς Βοιωτ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ὀγχηστός.

Majorca, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Βαλεάρεων). » Εὐβοσία.

Mayence, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). » Μογουντία.

Μακάσ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Καππαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἅλυν). » Μάκας.

Macdebourg, π. τῆς Σαξον. (ἑρμηνεύεται) » Παρθενούπολις.

Macon, π. τῆς Γαλλ. » Ματίσκων.

Μάκρη, χ. ἀκρ. καὶ κόλπος τῆς Λυκ. »Τελμισσὸς (πόλις), »Ἱερὸν (ἄκρα), »Γλαῦκος (κόλπος).

Μακρονῆσι, ν. τοῦ Μυρτ. πελάγους (παρὰ τὴν Ἀττικήν). » Ἑλένης νῆσος. 2) ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Μινώα. 3) ἴδε Μεγανῆσι.

;Μακρὶ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (ἀντικρὺ τῆς Σαμοθρᾴκης). » Σέρριον.

Μακρυνόρος, β. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Ἀγραΐδα καὶ Ἀμφιλοχίαν). » Θύαμος.

Μακρὺ-πλάγι, β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνιον, ἴδε καὶ Παληοβοῦνι. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Ὄγεια ὄρη, ἴδε καὶ Ἀέρας.

Malaga, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Μάλακα καὶ »Μαλάκη.

Μαλαγκάρα (ἴσως Μαλγκαρὰ), ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). »Ὁλμιαί.

Malagriû, ἀκρ. τῆς Σαρδ. » Ἔρμαῖον.

Μαλάκα, ἴδε Καστανιά.

Μαλακάσι, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. » Δολοπία (ἡ ἀρκτῴα). 2) π. τῆς Θεσσαλ. » Αἰγίνειον.

Μαλανδρῖνο, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς) » Λοκρίδος, ἴδε καὶ Λιδωρίκι. ||. ποτάμι τοῦ —, (χύν. εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Ἴλαιος.

Μαλάτια, π. τῆς (Ἐλάσσ.) Ἀρμεν. (εἰς τὴν δυτ. ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Μελιτινή.

Μαλγαρὰ, χ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας). » Ἀγορά.

Μαλεβὸ, β. τῆς Λακων. » Πάρνων (ἰδίως τὸ πρὸς τὸν Ἁγ. Πέτρον), » Ἀρτεμίσιον, »Κρόνιον, »Μενελάϊον, ἴδε καὶ Χέλμος.

Μαλειᾶς (κάβο —), ἀκρ. τῆς Λακων. » Μαλέας.

Μαλούλα, ἴδε Σιάγρ.

Μάλτα, ν. τοῦ Λιβ. πελάγους. » Μελίτη. (Σημ. Ὁ Βοχάρτος ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Μαλὰτ, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ Μελιτὰχ, σημαῖνον Καταφύγιον. Διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [βιβλ. Δ'], οἱ Φοίνικες, » ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν Ὠκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον, εὐλίμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν «).

Μὰλ-τεπὲς, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Τὰ Βρύαντος ἢ Βρύου (καὶ ἁπλῶς) Βρύας.

Μαμούρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. αἰ) » Ἀλαλκομεναί.

Μαμπὲδ ἢ Μαμπὲτσ, ἴδε Γεραμπολούζ.

Μαναλοῦδι ἢ Μανολάδι, χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. » Μακυνία ἢ »Μολύκριον, ἴδε καὶ Κουκκιόκαστρον.

Μαναστῆρι, π. τῆς Μακεδ. » Κέλλαι.

Mandula, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ). » Μανδύριον, (ἡ πλησίον λίμνη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Πλίνιος [βιβλ. Β', 103] λέγει ὅτι οὔτε αὐξάνει ποτὲ, οὔτε ἐλαττοῦται, ὀνομάζεται κοινῶς **Andoria**).

Μανδρὶ, ἴδε Θορικό.

Μάνη, π. τῆς Λακων. » Λεῦκτρον. ||. βουνὸν τῆς —, ἴδε Πεντεδάκτυλον.

Μάνισα, π. τῆς Λυδ. (8 λεύγας πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Σμύρνης) » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ τὸν Σίπυλον ἢ ἐπὶ τῷ Ἕρμῳ).

Μανκοὺπ, ἴδε Τσαδὶρ-δαγί.

Μάννα, ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, καὶ διαιρεῖ τὰς ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ Γαστούνης). »Μινυὸς ἡ »Λάρισσος, ἴδε Γομοστὸ καὶ Ῥισσό.

Mantes, π. τῆς Γαλλ. » Μεδούντη.

Μαντὶ, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν). » Μαντίνεια.

Μαράθι, λ. τῆς Μεσσην. (μεταξὺ Κορώνης καὶ Μεθώνης). » Φοινίκη.

Μαραθῶνας, χ. τῆς Ἀττ. » Μαραθών. || . ποτάμι τοῦ—, »Χάραδρος. || . ἀκρωτήριον τοῦ—, ἴδε Κάβο-σίντρο.

Μαραθωνῆσι, π. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Γύθειον.

Μαρὰσ, π. τῆς Κιλικ. » Γερμανικεία.

Μὰργ-ἄμπ, ποτ. τῆς Περσ. (χύν. εἰς τὸν Ὦξον). » Μάργος (ἀφ' οὗ ἡ Μαργιανή).

Μαργαρίτι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Κελτικὴ (ἡ τῶν Δϊδωνέων), ἴδε καὶ Δϊδόνι. 2) π. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. » Βούχετα ἢ Βουχέτιον.

Μαργκοσέστι, π. τῆς Οὐγγαρ. » Μαρκόδαυον.

Marecchia, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Οὐενετίας, πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου, ἴδε Rimini). »Ἀρίμινος.

Μάρεπ, π. (πρωτεύουσά ποτε τοῦ βασιλείου Ταμπαμπαᾶ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Μαριάβα (Στρβ.).

Maresando, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Ἀχέρων.

Μαριολάταις, χ. τῆς Φωκ. »Χαράδρα.

Μαριούπολις, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Κάρκινα, ἴδε καὶ Ακ-μετζγκίτ.

Μαρίτιμο, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυρρην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου καὶ Λιλυβαίου). » Ἱερά.

Μαρίτσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον παρὰ τὴν Αἶνον). » Εὖρος ἢ Ἔβρος (Θουκυδ. Β', 96).

Μαρκόπουλο, χ. τῆς Ἀττ. » Ποταμοί.

Μαρμαράν, ἴδε Φυσκιέ.

Μαρμάρι, ἴδε Στροῦμε.

Maro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Μέταυρος, ἴδε καὶ Metaro.

Μαρὸκ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. » Μαυριτανία ἢ Μαυρουσία (ἡ Καισαρική).

Μάρος, ποτ. τῆς Δακ. (ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν). »Μάρισος.

Marne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Σηκουάναν.). » Ματρώνας.

Marsalla (Ἀραβ. Λιμὴν τοῦ Θεοῦ), π. τῆς Σικελ. » Λιλύβαιον.

Marseille, π, (παραθαλ.) τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Μεσογείου). » Μασσαλία.

Martigny, κωμόπολ. τῆς Ἑλβετ. » Ὀκτόδουρος.

Μαστὸ, λίμ. τῆς Ἀργολ. » Λέρνη, ἴδε καὶ Μύλοι (Ἄργους).

Ματαπὰν (κάβο —), ἀκρ. τῆς Λακων. » Ταίναρον. (τὸ κοινὸν τοῦ ὄνομα ἑρμηνεύεται ἀνθρωποκτόνον).

Ματζάρ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀργυρώνιον.

Ματζενδεράν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιεῖχετο εἰς τὴν Μηδίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Ὑρκανία, ἴδε καὶ Κορκάν.

Μάτια (Ἀλβ. Μπρέγκουϊ-μάτουζι), ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Μάτις.

Maubeuge, π. τοῦ Βελγίου. » Μαλδόβιον.

Μαύρη-θάλασσα, » Πόντος Εὔξεινος, (καὶ εἰς ἐπιτύμβιόν τι ἐπίγραμμα τοῦ Ἀντιπάτρου) » Μέλας πόντος.

Μαυροζούμενα, ποτ. τῆς Μεσσην. (χύν. εἰς τὸν Πάμισσον). » Βαλύρας.

Μαυροκόκλα, λίμ. τῆς Ἀργολ. (ἴδε Ζαρακᾶς). » Ἀμφιάραος.

Μαυρομμάτι (Ἀπάνω—), χ. τῆς Μεσσην. (πλησίον τῆς Ἀνδρούσης). »Μεσσήνη. (Ἡ ὁμώνυμος πηγὴ εἶνε ἡ) » Κλεψιδία, (τὸ δὲ βουνὸν, ὅπου ἦτον ἡ ἀκρόπολις, ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε καὶ Βουλκάνο. 2) χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Βαράσοβα. πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Καλυδών.

Μαυρονέρι ἢ Μαυροπόταμον, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὴν Δρυοπίαν τῆς Λοκρ., καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). »Κηφισσὸς καὶ (εἰς τὰς ἀρχάς του) »Πίνδος. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀκόντιον ὄρος, ἄνωθεν τοῦ Ὀρχομενοῦ, καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Μέλας. 3) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὰ Ὀλιχίνια ἢ Κράνια, βουνὰ τῆς Κασσιοπίας, καὶ, ποτίζων τὴν Θεσπρωτίαν, χύν. εἰς τὸν λιμένα Γλυκύ). » Σελλήεις καὶ (παρακάτω) » Ἀχέρων καὶ (ἀπὸ τὴν λίμνην Ἀχερουσίαν ἕως τὴν θάλασσαν) » Γλυκύς. 4) πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης). » Στύξ.

Μαυρονόρος, β. τῆς Πελοπονν. » Χελυδορία.

Μαυροπόταμον, ἴδε Μαυρονέρι.

Μαύτο, π. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. (παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον). » Μάδυτος.

Meaux, π. τῆς Γαλλ. » Μέλδαι.

Μεγανῆσι, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρν. ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μάυραν). » Ταφιοῦσα (μία τῶν Τηλεβοΐδων, καθὼς καὶ ὁ Σκορπιὸς, καὶ ὁ Κάλαμος, καὶ ἡ Καστὴ καὶ τὸ Κίτρος).

Μεγάροβο, χ. τῆς Μακεδον. » Νίκεια.

Μεγγρελία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Ἰβηρίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) »Κολχίς.

Μεδενίκο, χ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὸ Ξερόμερον). » Μεδεών.

Μεδιὰν, π. τῆς Συρ. » Ἀπάμεια, ἴδε καὶ Φαμιέ.

Μεδινὲ (ἢ Μεδινὰχ-ἀλ-ναμπὶ), π. τῆς Ἀραβ. » Ἰαθρίππη (Γιαθρὶμπ λέγεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀράβων), » Μέθυμνα.

Μεζαράταις, ἴδε Σεσαράθαις.

Μέκκα, π. τῆς (εὐδαίμ.) Ἀραβ. » Μάρβαβα ἢ Μακκήραβα ἢ Μοχοῦρα.

Mecklembourg ἢ Meckelbourg, π. τῆς (κάτω) Σαξον. » Μεγαλόπολις.

Μεκρὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεδρωσία.

Μελάς, π. τῆς Καρ. » Μύλασσα.

Μελεμὲν, χ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). »Τῆμνος.

Melfa, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν δύω Σικελιῶν). » Μέλπις.

Melili, ἴδε Milazzo.

Melun, π. τῆς Γαλλ. » Μελόδουνον.

Μελχιόβα, β. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μερόπα.

Μενδερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαρρος) τῆς Τρῳάδος (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Κοτύλου καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας - Τρῳάδος καὶ τοῦ Σιγείου). » Σιμοείς, παρβλ. Γκιουμπρέ-σουγιού.

Μενδερὲ, τοπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριείχετο ἡ) » Καρία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Μύνδος.

Μενίδι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. αἰ) »Ἀχαρναί.

Μενουγὰτ, π. τῆς Παμφυλ. »Ἄσπενδος.

Μενουγὰτ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν βουνῶν τοῦ Ταύρου, καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσ.). » Εὐρυμέδων.

Μεντελὲτ, χ. τῆς Καρ. » Λάβρανδα, Μεντενίκο, ἴδε Μεδενίκο.

Μερὰν, π. τῆς Ἰων. » Μύρρινα, ἴδε καὶ Ἀλή-κιοι.

Μερ-ὰς, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς (ἐλάσσον.) Ἀρμεν. » Σίς.

Merida, π. τῆς Πορτογαλλ. (ἐπὶ τοῦ Γουαδιάνα). » Ἠμερίτα (Αὐγούστα).

Μέροπα καὶ Μερτζίκα, β. τῆς Ἠπείρου. » Ἀερόπη (Πτολεμ. καὶ Τίτ. Λίβ.), » Μερόπη (Νίγερ).

Μεσολόγγι, π. τῆς Αἰτωλ. ||. λίμνη τοῦ—. » Ὄνθις.

Μεσσιὰ, π. τῆς Κιλικ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Πυράμου). » Μόψου Ἑστία.

Μέταγα, ἴδε Ἀχμετ-ἀγᾶ.

Μέταργα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Μέταπα.

Metaro ἢ Metro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν Οὐμβρικὴν). Μέταυρος.

Mez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Λεθαριγγίᾳ). » Μέται.

Μετζιτλὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Σίλοι καὶ (μεταγενεστέρως) » Πομπηϊούπολις.

Μέτζοβο, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ||. βουνὰ τοῦ—, » Πίνδος.

Μετροπίσι, χ, τῆς Ἀττ. » Ἀμφιτροπαί.

Metting, π. τῆς Ἰλλυρ. (ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατ. καὶ τοῦ ποταμοῦ Κολάπιδος). » Μέτευλον.

Μεχαλλὲτ-ἐλ-κιμπίρ, π. τῆς (κάτω) Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου). » Ξοΐς ἢ »Κυνόπολις.

Mehun-sur-Loire, π. τῆς Γαλλ. (πλησίον τοῦ Orleans). » Μάγδουνον.

Μηλιὰ, ἴδε Μαντί.

Μηλόλακκο (ὀρθ. Μυλαύλακο ἢ Μυλωύλακο), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου Ὄρους, καὶ, ποτίζων τὴν Μαγνησ. καὶ Πελασγιῶτιν χύν. εἰς τὴν λίμν. Κάρλαν). » Ὀγχηστός.

Μηλοπόταμο, χ. τῆς Κρήτ. » Μίλητος (μητρόπολις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μιλήτου).

Μηλοχώραφα, π. τῆς Θεσσαλ. » Ὀρμένιον.

Milano, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Λομβαρδ. βασιλείου). » Μεδιόλανα (τὰ).

Milazzo, π. καὶ λ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ μικρᾶς χερσον. καλουμένης κοινῶς Capo di Milazzo). » Μυλαί.

Μιντὲρ (μπουγιοὺδα —), ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Φρυγ. καὶ χωρίζων τὴν Καρ. τῆς Αὐδ., χύν. εἰς τὸ Ἰκάρ. πέλαγος μεταξὺ Μιλήτου καὶ Πριήνης). » Μαίανδρος. 2) (κιουτσοὺκ —), ποτ. τῆς Αὐδ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐφέσου). » Κάϊστρος.

Mintio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμν. Βήνακον καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). »Μίγκιος.

Μινχιὲ, π. τῆς Αἰγ. » Πτολεμαΐς.

Μίνχο, π. τῆς Πορτογαλλ. » Αἰμίνιον.

Μιράκκα, χ. τῆς Ἠλίδος (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Ἀντίλαλο.

Miranda, ποτ. τῆς Σικελ. » Ἐρινεός.

Μιστὸ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (πηγάζων ἐκ

τῆς Ῥοδόπης, καὶ χών. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος). »Νέστος καὶ Νῆστος ἢ »Νέσσος καὶ Νέσος.

Μιστρᾶς, π. τῆς Λακεδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Σπάρτη, ἴδε Μαγοῦλα. ||. ποτάμι τοῦ—. » Τίασος.

Μιχαλίτσι, κωμόπ. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Μιλητόπολις. (Ἂν μ' ἐσυγχωρεῖτο, ἤθελον τὴν μετονομάσῃ) » Μυκαλησσόν. ||. ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Μαγιάς, καὶ, ποτίζων τὴν Μυγδονίαν καὶ δεχόμενος τὸν Ἱππούριον, χών. εἰς τὸν Ῥυνδακὸν). »Μάκηστος (ὁ Πλίν. τὸν συγχέει μὲ τὸν Ῥυνδακόν).

Μλίνα (ἀντὶ Μυλίνα), λίμ. τῆς Ζαγορᾶς. » Ἴσσαι.

Μογλενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ. » Ἐδεσσα ἢ » Αἰγαί, ἴδε καὶ Βοδενά.

Modena, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Μουτίνη καὶ Μοτίνη.

Μόδι, χ. τῆς Φωκ. » Ἄβαι, (ἴσως πιθανώτερον ὁ) Μεδεών, ἴδε καὶ Ἐξαρχο.

Mola di Gaeta, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φορμίαι (καὶ ἀρχότερα) »Ὁρμίαι.

Μόλος, χ. τῆς Λοκρ. » Ὅμολος.

Μολυβδ, π. τῆς Μιτυλ. » Μέθυμνα.

Monaco (-cho), χ. παραθαλ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). » Μόνοικος (λιμήν).

Μοναστηροκούτσουρον, χ. καὶ λ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Χάλαιον.

Monda, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ, 7 μίλ. μακρὰν τῆς Μάλαγας). » Μούνδα.

Μονεμβασία, π. καὶ φρ. τῆς Λακεδ. (μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον ἐρείπ. ἡ) » Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ ἢ Λιμενηρά. (Ἡ νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε κτισμένον τὸ φρούριον ἐλέγετο) » Μινῶα.

Monclova, ἴδε Porcuna.

Montpellier (Λτν. Mons Pessulus), π. τῆς Γαλλ. » Ἀγάθη.

Montauban, π. τῆς Γαλλ. » Μοντάλβανον.

Monte-Brandone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Torre Segura.

Monte Gibello (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Τζεμπὲλ, ὄρος), β. (πυρίπνοον) τῆς Σικελ. (ἐπὶ τῶν ἀνατολ. αὐτῆς παραλίων). » Αἴτνη.

Monte di S. Silvestro, β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Σώρακτον.

Monticelli, χ. τῆς Ἰταλ. »Κόρνικλος(ὁ).

Montre-dragone (Rocca di—), β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Λατίου καὶ Καμπανίας). » Σινούεσσα.

Monte-Cano, β. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Ἀλβανόν.

Monte-Circello, β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ παράλιον τοῦ Λατίου). » Κιρκαῖον.

Monte-Lione (ἢ Leone) della Sabina, π. τῆς Ἰταλ. » Τρηβούρα.

Μοράβα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. (σχίζεται εἰς δύω βραχίονας καὶ χών. εἰς τὸν Δούναβιν). »Μάργος ἢ Βάργος.

Μορικιὸς, χ. καὶ ποτ. τῆς Βοιωτ. »Σχοινοῦς.

Μόρνο, ποτ. τῆς Λοκρ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Πίνδορον, καὶ χών. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ναυπάκτου). »Πίνδος.

Μοσοὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νινευὶ (πρωτεύουσά ποτε τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἀσσυρίων). (Σημ. Ὁ Διοσκουρίδης ὀνομάζει Βλαστὸν Μοσυλήτην καὶ Κιννάμωμον Μόσυλον, εἶδος τι κασσίας, τὸ ὁποῖον σχολιάζων ὅστις δήποτ' ἦν εἰς τὸ περιθώριον μὲ διάφορον ἀνάγνωσιν, Μωσυλητικὸς ἢ Μουσυλητικὸς ἢ Μούσυλον, προσθέτει: »Τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως Μουσούλου«).

Μοστὸ, ἴδε Μαστό.

Μοσχοννήσια, ν. ν. τοῦ Ἀδραμυτ. κόλπου (εἶναι 32). » Λεῦκαι ἢ Ἑκατόννησοι. ||. μεγάλαι Μοσχοννῆσι, ν. » Πορδοσελήνη καὶ (κατ' εὐφημ.) » Περσελήνη.

Μουζακὲ (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχικὸν (βασίλειον τῶν Μόσχων, ἔθνους Κολχικοῦ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. » Ταυλαντία.

Μούκκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Μαίναλος, ἴδε καὶ Δαβιά.

Μουλτὰν, π. τῆς Ἰνδ. » Μαλλοί.

Munster, π. τῆς Βεστφαλίας. » Μοναστήριον.

Murviedro ἢ Monviedro, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐδῶ ἔκειτο τὸ παλαιὸν) » Σαγοῦντον, ἢ Σάγουντος (Saguntum) » Ζάκανθα (κατὰ τὸν Πολύβ., ὡς ἀποικία τῆς Ζακύνθου).

Muro di Carini, ἴδε Garbolangi.

Μοῦρτος, λίμ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Θεσπρωτ.). » Σύβοτα.

Μουχλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ῥίπη.

Μπαγδάτ, π. τῆς Ἀσ. (Ὃ δὲν εἶνε ἡ) »Βαβυλὼν, (ἀλλ' ἡ) » Σελεύκεια (ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκτίσθη). ||. ἁγιαλέτε τοῦ—, » Χαλδαία, ἴδε καὶ Ἰράκ.

Μπαγτσὲ-σαράϊ, π. τῆς Κριμαίας. »Βακκάσαρα.

Badajos ἢ Badayoz, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἐξτραμαδούρᾳ). » Βαθεῖα ἢ » Παξαυγούστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Beja.

Μπαϊράμ-δερὲ, ποτ. τῆς Αἰολ. (χύν. εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου). » Παισός.

Μπαϊράμ-καλεσὶ, ἴδε Βερὲμ καλεσί.

Μπάκ, π. τῆς (ἀνεξαρτ.) Ταρταρ. (πρωτεύουσά ποτε τῆς ἐρωνύμου ἐπαρχ.). » Βάκτρα (πρωτεύουσά ποτε τῆς Βακτριανῆς).

Μπάκα, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐπὶ τὸν Εὐφράτην). » Νικηφόριον.

Bâle, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). »Βασιλαία.

Μπαλιμπὲκ, π. τῆς Κοιλοσυρ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀντιλιβάνου). »Ἡλιούπολις.

Μπαλουκ-κεσὲρ, π. (πρωτ.) τῆς Μυσίας (ἐν τῇ μικρᾷ-Ἀσίᾳ).

Μπαλουκλαβᾶς, π. τῆς Κριμαίας. »Παλάκιον. (Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) »Σύμβολα.

Μπαλτὰ-λιμὰν, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φιδαλίας (κόλπος).

Μπαλτσ'ικι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. » Βιζώνη.

Μπαμπὰ-δαγὶ, β. τῆς Καρ. » Κάδμος.

Μπαμπᾶς, β. τῆς Ἠπείρου (μέρος τοῦ Πίνδου), ἴδε Χαλίκι. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἀντικρὺ τῆς Μιτυλήνης). » Λεκτόν. 3) ἀκρ. τῆς Μαύρης θαλάσσ. (κοντὰ εἰς τὴν Ποντοηράκλειαν). » Ἀχερουσιάς. 4) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρος καὶ σχηματίζει τὸν Ἀσπροπόταμον). »Θόας ἢ » Δώδων, ἴδε καὶ Πίστριτσα.

Bamberg, π. τῆς Γερμαν. » Βέργιον.

Μπαρὰδ, ποτ. τῆς Συρ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ δαπανᾶται σχεδὸν ὅλος εἰς τὰς ὀχετείας τῶν περὶ τὴν Δαμασκὸν τόπων). » Χρυσορρόας.

Μπαρδούνια, κώμ. τῆς Λακεδ. » Ἀμύκλαι, ἴδε καὶ Σκλαβοχῶρι.

Μπαρετοὺν, π. τῆς Αἰγ. »Παραιτώνιον.

Bari, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Βάριον.

Μπάρκα-ἀγιαλετὶ, ἐπαρχ. τῆς Διθύας. »Κυρηναϊκή.

Μπαρμπάσενα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Δαβιά.

Μπάρ-ἐλ-σὰμ (ἴσως Δὰρ-ἐλ-σὰμ, χώρα τῶν ἀριστερῶν, διὰ τὴν θέσιν τῆς ὡς πρὸς τὴν Μέκκαν, ἴδε καὶ Γιαμάν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Συρία.

Μπαρτίνι, ποτ. τῆς Ἀσ. (ὁρίζει τὴν Παφλαγονίαν τῆς Βιθυνίας). » Παρθένιος.

Μπάς, ποτ. τῆς Σογδιανῆς. »Βάσκατις.

Basiluzo, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Αἰπάρεων). » Ἡράκλεια.

Μπάσρα, π. τῆς Μεσοποταμ. »Τερηδὼν ἢ » Πασαργάδαι, ἴδε καὶ Νάκσι-ῥουστάμ.

Μπασσαράμπια, ἐπαρχ. τῆς Ῥωσσ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Γετικὴ ἢ Γετία.

Μπατοὺμ, π. παραθ. τῆς Κολχίδος (115 βέρστια μακρὰν τῆς Ἀχίσκας). » Βάτα.

Bevagna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Μπουανία.

Bézier, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄβριος). » Βαιτέρα ἢ Βητήῤῥα ἢ Βιτέῤῥαι.

Beja, π. τῆς Ἱσπαν. (ἴσως ἡ) » Παξαυγούστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Badajos.

Μπείαχ, ποτ. τῆς Ἰνδ. (τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου). » Ὕφασις.

Μπείζὰν, π. τῆς Ἰουδ. (παρὰ τὸν Ἰορδάνην). » Βηθσάν.

Μπεϊ-σεχρ, π. τῆς Κιλικ. » Ἴσαυρα.

Μπεϊτ-ἐλμὰ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δάφναι.

Μπεϊτ-οὐλ-λὲχμ (ἑρμ. οἶκος λύκου), κώμ. τῆς Ἰουδ. » Βηθλεέμ.

Μπεϊτ-τζιμπρὶν, π. τῆς Παλαιστ. »Βεθαγαβρίς.

Belvedere, λόφος τις ἄνωθεν τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελῶν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν. » Εὐρύηλος (ὁ).

Beleiri καὶ Belitri, ἴδε Velitri.

Μπελιγράδι, π. τῆς Σερβ. » Λευκόπολις (Λατν. alba Græca). 2) π. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μπεράτι.

Belici (destro), ποτ. τῆς Σικελ. (ποτίζει τὴν Σελινοῦντα καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς). » Κριμισός.

Μπεμπέκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Χηλαί, παράβαλ. Περιάζ-λιμάν.

Μπενδὶρ-ἐμὶρ, ποτ. τῆς Περσ. »Ἀράξης.

Benevento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Βενούεντον.

Μπενενὲχ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπὰρ-Ἰουσὲφ). » Ὀξύρυγχος (μπερόπολις ποτε τοῦ ΔΓ' Νομοῦ).

Μπεράτι (ἀντὶ Μπελιγράδι, καὶ τοῦτο μετάφρασις εἰς τὸ Βουλγαρικὸν τοῦ) » Πουλχεριούπολις (ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδόσιος ὁ νέος, ὅταν τὴν ἔκτισε), π. τῆς Ἠπείρου (πρωτεύουσα τῆς Τοξαρίας). » Βελάγριτα ἢ Βελέγραδα (τὰ), (ὑπὸ τοῦ Σωζομενοῦ ὀνομάζεται) » Βερυτός.

Μπερατίνο, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Μπεργκάντι, β. τῆς Ἀκαρν. »Ὄλυμπος.

Μπερκὶ, π. τῆς Λυδ. » Ὕπαιπα.

Μπερμπέρ-μπουροὺν, ἀκρωτ. τῆς Μυσ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Κοὺμ-καλὲ καὶ Τσανὰκ-καλέ). » Τράπεζα.

Berni, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Compiegne). » Βρεννάκη.

Bersello, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον ποταμόν). » Βρίξιλλον ἢ Βρίξελλον.

Bertrand (Saint—), π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. (εἰς τὴν Guienne). » Λούγδουνος (ἡ).

Μπερτσὲχ, ποτ. τῆς Συρ. (διαῤῥέων τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὀρόντην). » Μαρσύας.

Besançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Φραγκικοῦ Κομητάτου). » Βιζούντιον.

Μπεσίκ-τασὶ, κώμ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Διπλοκιόνιον (καὶ παλαιότερα) » Ἰωδίων λιμήν.

Μπετὰχ καὶ Μπεχοὺτ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδάσπης.

Bigensis, π. τῆς Σικελ. » Ἀβάκαῖνον καὶ Ἀβακαῖνα (τὰ).

Biscaja, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Καντα-βρία.

Μπίστριτσα, ἴδε Πίστριτσα.

Μπιχλίτσα, ἴδε Πλαταμῶνι.

Μπογδάνα, (χ. τῆς (Ἐπικνημ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὑάμπολις, ἴδε Γιάμπολου.

Μποδροὺμ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βότρυς.

Μπὸζ-δάγ, ἴδε Τομωλίτσ.

Μπὸζ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. »Ποσείδιον.

Bojano, χ. τῆς Ἰταλ. » Βοϊανὸν καὶ Βουϊανόν.

Bocca-di-Cattaro, χ. τῆς Δαλματ. »Ῥειζονικὸς κόλπος.

Bologne, π. τῆς Ἰταλ. » Βονωνία.

Μπόλοὺ, π. (πρωτ.) τῆς Παφλαγον. »Πομπηϊούπολις ἢ »Βασίλαια ἢ »Κλαυδιούπολις (καὶ ἀρχαιότερα) »Βιθύνιον. (Κατὰ δὲ τὸν Βελλόνιον) » Ἀβώνου τοῖχος, (ἀλλ' ἴδε περὶ τούτου Ἰνὲ-μπολού).

Bolsena, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυῤῥην.). Οὐολσίνιον.

Bon (Cap—), ἀκρ. τῆς Ἀφρ. »Ἑρμαῖον.

Μπόνα, π. τῆς Λιβ. » Ἱππὼν (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Κωνσταντία. 2) π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. »Βόωνα ἢ »Γενέτις.

Μπόρ, κώμ. τῆς Καππαδοκ. (πλησ. ἐρείπ. τὰ) » Τύανα.

Μπόρα (Ἀλβαν. ἑρμην. Χιώνη), β. τῆς Μακεδον. (ὄπισθεν αὐτοῦ κατῴκουν οἱ) »Ὑπερβόρειοι ([ἴσως οἱ Βοσνάκοι] οἱ ὁποῖοι ἐδωροφόρουν εἰς τοὺς Δελφούς).

Bordeau, π. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ). »Βουρδίγαλλα ἢ Βουρδιγάλη.

Borcum, ν. τῆς Γερμαν. θαλάσσ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἔμσ). »Βυρχανὶς (Στρβ.), »Βούρχανις (Στέφ.) » Burchana (Πλίν., ὅστις προσθέτει ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες αὐτὴν, 'τὴν ὠνόμασαν Fabaria, Κυαμῖτιν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ὄσπριον ὁμοιότητος· οἱ δὲ Γερμανοὶ ὀνομάζουσι τὸν ἐπ' αὐτῆς σωζόμενον ἤδη πύργον Hetboon huys, κυάμων δόμον).

Μποσνάκοι (οἱ κάτοικοι τῆς Βόσνας), ἔθν. » Τριβαλλοὶ, ἴδε καὶ Μπόρα.

Μποὺγ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (πηγ. ἔκ τινος λίμνης καὶ χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν 'του). » Ὕπανις.

Μπουγιοὺκ-δερὲς, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βαθύκολπος, »Βαθὺς ῥύαξ.

Μπουγιοὺκ-καλὲ, π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Κοτύωρα (τὰ), (συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ) » Κύτωρον, ἴδε Κύτρο.

Μπουγιοὺκ λιμὰν, λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἐφεσίων λιμήν.

Μπουδανιὰ (τὰ), (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Βιθυνία ἢ Βιθύνιον (πατρὶς τοῦ Ἀντινόου), κώμ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Ἀπάμεια ἢ »Μύρλεια.

Μπουδουνίτσα, π. καὶ φρούρ. τῆς Λοκρ. »Δωδώνη καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) »Βωδώνη (ἡ Θετταλική). (Ἐδῷ κατῴκουν οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ὁμήρου λέγει: » Βωδὼν, ἡ νῦν Βονδίτσα, πόλις Θεσσαλίας «, παρβλ. Βόνιτσα).

Μπουδροῦμι (κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ [San] Bedro, ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἔδωκαν οἱ ἱππόται τῆς Ῥόδου εἰς τὸ φρούριον, ὅπερ ᾠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἁλικαρνασσοῦ), π. (παραθαλ. τῆς Καρ.) » Ἁλικαρνασσός.

Μπουζαῖον, π. τῆς Δακ. » Νάπουκα.

Μποὺζ-δὰγ, β. τῆς Λυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Τομωλίτσ.

Μποῦζι (ὀνομάζεται παρὰ τὰς ἐκβολάς 'του ὁ) ποτ. » Νέδας, ἴδε Παυλίτσα καὶ Σαμάρι.

Μπουργὰζ, χ. τῆς Δαρδανίας. » Περκώπη.

Μπουρκὰζ-μενδερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησ. τῆς Λαμψάκου). »Πραξιός (;).

Bourges, π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. »Αὐάρικον ἢ »Βιτουρικόν.

Μπουρενοβέντσα καὶ **Μπουρένος**, β. τῆς Μακεδον. (πλησ. τοῦ Πίνδου). » Βέρμιον, ἴδε καὶ Συνάζυγος.

Μπουρούζ, π. τῆς Φρυγ. » Κίβυρα (τὰ μεγάλα), ἴδε καὶ Ἰμπουράρ.

Busento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Μπουχάρα, βασίλ. τῆς Ἀσ. » Σογδιανή.

Μποχῶρι (ἴσως ἐκ τοῦ Ὑποχῶρι), ἴδε Βαράσοβα καὶ Χαλίκι. (εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἀναχαΐδαν ἢ Τσιφτλίκι περιέχεται τὸ) » Λήλαντον πεδίον (μέρος τῆς Ἐπικτ. Αἰτωλίας).

Μπραΐλα, π. τῆς Βλαχ. » Προΐλαβον.

Μπρασσόβ, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Στεφανούπολις.

Bregenta, π. τῆς Ἐλβετ. (παρὰ τὴν ἀνατολ. ἄκραν τῆς λίμν. Κωνσταντίας). »Βριγάντιον.

Brenta, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀλπ. καὶ, παραῤῥέων τὴν Πάδουαν, χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μεδόακος (ὁ μείζων), ἴδε καὶ Chiosa.

Brescon, φρούρ. τῆς Γαλλ. (ἐπί τινος σκοπέλου, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀτακος). » Βλάσκων.

Brest, π. τῆς Γαλλ. » Βριουάτη.

Briançon, κωμόπ. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν Ἄνω Ἄλπεων). » Βριγάντιον.

Briatico (προφ. κοιν. Umbriatico), χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Βρυστακία.

Brindizi, π. τῆς Ἰταλ. » Βρεντέ(τή)σιον.

Beauvais, π. της Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. γῆσῳ). » Βελλόακον.

Beaugency, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Βελγεντίακον.

Μύγαις ἢ **Μύγγαις**. χ. τῆς Μεγαρ. »Κρομμυών.

Μύλοι (τοῦ Ἄργους), ποτ. καὶ λίμ. τῆς Ἀργολ. » Λέρνη, ἴδε καὶ Μαστό.

Μυλωνᾶς, β. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὴν Πελασγιῶτιν). » Μύλαι.

Μυρτιὰ, χ. τῆς Ἠλ. » Μυρτούντιον.

Ναβαρῖνον, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (Εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ λιμένος, καταντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἔκειτο ἡ) » Πύλος (τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διετηρήθη εἴς τι χωρίον).

Ναγάρ, π. τῆς Ἰνδ. » Νάγαρα.

Ναγαρὰ, ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πλησ. Ἐρείπ. ἡ) »Ἄβυδος.

Ναζλὶ, ἴδε Νύσσα.

Νακαλιὰ, ποτ. τῆς Φρυγ. » Νακόλεια.

Νάκσι-ῥουστὰμ, π. τῆς Περσ. (ὅπου ὁ τάφος τοῦ Κύρου). »Πασαργάδαι ἢ Πασαγάρδαι ἢ Πασάργαδα, ἴδε καὶ Μπάσρα.

Ναμπλοὺζ, π. τῆς Συρ. ἢ Παλαιστ. »Νεάπολις, (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) » Συχὲμ ἢ Σιχάρ.

Nancy, π. τῆς Γαλλ. » Νάγκαιον.

Nanterre, π. τῆς Γαλλ. »Νεπτόδορον.

Nantes, π. τῆς Γαλλ. » Ῥαμνῆται.

Νάρ, π. καὶ φρ. τῆς Καππαδ. » Νῶρα.

Narbonne, π. τῆς Γαλλ. » Νάρβων, » Πατρικία (Ἰουλία).

Narenta, ποτ. τῆς Δαλματ. (πηγ. ἐν τῇ Βοσθνίᾳ καὶ χύν. εἰς τὸ Ἀδριατ. πέλαγος). » Νάρων.

Narni, π. τῆς (μεσαίας) Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Νάρνον ποταμόν). »Νάρνα ἢ Ναρνία.

Naro (Fiume di—), ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων παρὰ τὸν Ἀκράγαντα). »Ἀκράγας(ὁ).

Νάσρα, π. τῆς Παλαιστ. » Ναζαρέτ.

Νεζερὸς ἢ **Ὀζερὸς** (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν). » Νεσωνίς.

Νει(ο)χῶρι, κώμ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κομάρων δάσος. 2) χ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης). » Φάγραι. 3) χ. τῆς Βοιωτ. (δὲν εἶνε αἱ) » Θεσπιαὶ, (ἀλλὰ ἡ) » Ἄσκρη (κατὰ τοῦ Πουκεβίλ). 4) ν. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Δουλίχιον. 5) χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀμύκλειον.

Νεμοῦρ, χ. τῆς Αἰολ. » Κύμη, ἴδε καὶ Φώκναις (Καινούργιαις).

Νέμπι-ἀμπέλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄβηλα.

Nepe, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην.). »Νέπετος καὶ Νέπετα ἢ Νέπιτα.

Nera, ἴδε Nigra.

Νεσμπὶν, ἴδε Νισιβιά.

Νεσρὰχ-κιοΐ, χ. τῆς Μυσ. » Λάρισσα.

Νέχρι-Ἡμπραχίμ, ἴδε Ἑλμούλκ.

Νέχρι-κέλπ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν). » Λύκος.

Νέχρι-κιμπίρ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Ἐλεύθερος.

Νησὶ, π. τῆς Μεσσην. » Στενύκληρος (-κλῆρος), ἴδε καὶ Ἰμλάκικα. 2) (τὸ μεγάλον—), χ. τῆς Ἀχ. » Ἀλείσιον.

Νῆσι, κώμ. τῆς Μακεδον. » Νέσος καὶ Νησὶς (ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νέστου).

Νησιὰ, ν. ν. τῆς Προποντίδος (ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα καὶ κατοικημένα, καὶ τὰ πέντε μικρότατα καὶ ἀκατοίκητα. Τὸ πάλαι ὠνομάζοντο, γενικῶς μὲν) » Δημόννησοι ἢ Δημόννησοι· (ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Χάλκη ἐλέγετο Χαλκῖτις, ὅπου, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν, Κολυμβήτην διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενον, χαλκὸν· ἡ δὲ Πρώτη Πρῶτα· ἡ Πήττα Πιτυοῦσσα, ἴσως καὶ ἡ Ἀντιρόδιθος Τερέβινθος. Μία δὲ τούτων ἐλέγετο καὶ Ἀκόναι ἡ Πιθανώτ.] Ἀκονῖτις, περὶ ἧς ἰδοὺ τί λέγει ὁ Στέφανος: » Νῆσός τις ἐστὶ, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ κατὰ κυρτὸν τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων«. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀναφέρονται εἰς ἓν Χρυσόβουλλον, ἐκδεδόμενον » Κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τῆς ς΄ ἐπινεμήσεως τοῦ ς΄ χ΄ ξ΄ ς΄ ἔτους: » Τοῖς μοναστηρίοις τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ Ὀξείᾳ, τῇ Πρώτῃ, τῇ Χάλκῃ, τῇ Πλατείᾳ, τῇ Ἁγίᾳ Γλυκερίᾳ, τῇ Πριγκίπῳ, τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Βραχονησ'ῳ, τῇ Τερεβίνθῳ, τῷ Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, τῷ Ἁγίῳ Τρύφωνι, τῷ Ἁγίῳ Ἐλευθερίῳ, τῷ Κώδωνι, τῷ Πελάγει, τῇ Θεοτόκῳ, τῷ Μεσονησίῳ, τῇ Ἁτρῳ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ. 2) ν. ν. (ἢ μᾶλλον σκόπελοι εἰς τὴν εἴσοδον) τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου. » Ἐχινάδες.

Νιάδα, ἀκρ. (καὶ αἰγιαλὸς κινδυνώδης) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Θυννιὰς (ὄκρα).

Νιάουσα, π. τῆς Μακεδον. »Κνωσσός.

Νιβίτσα-μαλιζιότες (δηλ. ὀρεινὴ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν), (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀμαντία.

Νιγκεσὰρ, π. τοῦ Πόντου. » Νεοκαισάρεια.

Νιγκοδέμο, χ. τῆς Παιον. »Ἀντιγόνεια.

Nigra, ποτ. τῆς (μέσ.) Ἰταλ. (ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς παρὰ τὴν πόλιν Ναρνίαν, καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν). » Νὰρ ἢ »Νάρνος.

Nicto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Νέαιθος.

Nimègues, π. τῆς Ὁλλανδ. » Νοβιόμαγον.

Nîmes ἢ Nismes, π. τῆς Γαλλ. » Νέμαυσος (Στρβ. Δ΄).

Νινὸ, ἐρείπ. (εἰς τὸν κάμπον) τοῦ Μαραθῶνος. » Οἰνόη.

Νιὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Νάξον). » Ἶος.

Νίπρος, ἴδε Δνιέπερ.

Νισιβιὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐν τῇ Μυγδονίᾳ). » Νίσιβις ἢ »Αντιόχεια Μυγδονία.

Νισσάδα, π. τῆς Θρᾴκ. » Νέστος (ἡ).

Νισσιμπὶν, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Νίσσιβις.

Nizza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Νίκαια.

Noailles, π. τῆς Γαλλ. » Νοβιλίακον.

Nocera (Camellaria, ἄλλ. Alfaterna, καὶ ἄλλ. Apula), διάφοροι π. π. τῆς Ἰταλ. (αἱ μὲν ἐν τῇ Ὀμβρικῇ, αἱ δὲ ἐν τῇ Καμπανίᾳ κτλ.) » Νουκερία. 2) (ἐν τῇ Βρεττίᾳ παρὰ τὸν Ἱππωνιάτην κόλπον). » Τερίνα.

Nola, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Νῶλα.

Nolterra, π. παρθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Οὐολατέῤῥαι.

Nooussèr, χ. τῆς Καππαδοκ. » Νύσσα.

Northumberland, ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλ. » Νορθομβρία.

Nucara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ πλησίον τῶν Θουρίων). » Λαγαρία.

Nούνια, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νῖνος.

Noyon, ποτ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Soisson.

Νοῦσσα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Χείμαῤῥος.

Ξατίβα, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαλεντίᾳ). » Σέταβις.

Xelsa, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Κέλσα.

Ξεριὰς, ποτ. (ἢ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. » Ἴναχος.

Ξερίλας, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, διαῤῥέων τὴν πεδιάδα τοῦ Λεοντάριου, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Καρνίων.

Ξερολίμνη, λίμ. τῆς Ἀκαρν. » Οὐρία.

Ξερόμερον, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλάδος. » Ἀκαρνανία.

Ξερομύττα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. »Ἐρινεὸς, ἴδε καὶ Λαμπυριό.

Ξεροπήγαδον(-νον), χ. τῆς Φωκ. »Κίῤῥα, ἴδε καὶ Γαλαξίδι.

Ξοινὴ-λίμνη, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Ξεινιάς.

Xucar, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλ-βαρασὶν, καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Σούκρων.

Ξυλόκαστρον, χ. τῆς Ἀχ. » Αἴγειρα, ἴδε καὶ Ζάχολη.

Ὀβρηόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ῥαμνοῦς.

Ὀγδάνι, β. τῆς Πελοπον. (μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Λακων.). » Βορρᾶς, ἴδε καὶ Χελμός.

Oder, ποτ. τῆς Γερμαν. » Βίανδρος.

Ὀζᾶς, β. (τὸ ὑψηλότερον τῶν) τῆς Ἀττικῆς. » Πάρνης - ηθος. 2) β. τῆς Λοκρ. » Ἀκύφας.

Ὀζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Τείχων, » Ὑδρεία (τὸ ἀνατολικὸν κυρίως μέρος της) καὶ » Λυσιμάχη.

Ὄζοὺ ἢ Οὐζοὺ (Ρωσσ. Ὀτσιάκοβ), π. παραθαλ. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Ταταρίᾳ). » Ἀξιάκη.

Ὀκιούζ-λιμὰν, παραθαλάσσ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Βοὸς πόρος

Ochula, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Γέλας). » Ἐχέτλα.

Ὀλίτσικα, β. τῆς Ἠπείρου (συνεχόμενον μετὰ τοῦ Πίνδου, καὶ περιεχόμενον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » Ὀλιχίνια (ὄρη) ἢ » Τύμφη.

Ὀλουμπαδ, χ. (καὶ πεδιὰς εὐρύχωρος) τῆς Βιθυν. (παρὰ τὸν Ῥυνδακόν). » Λοπάδιον. || — σουγιοὺ, ἴδε Ἀμπουλλόνια.

Ὄλτος, ποτ. τῆς Λακ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Κερπαθίων ὀρέων καὶ χύν. εἰς τὸν Ἴστρον). » Ἀλούτας, (Ατν.) » Ἀλούτα (ἡ).

Ὀξειαὶς, ν.ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (Ἴδὲν εἶνε αἱ) » Ἐχινάδες (αἱ ὁποῖαι ἀπεχερσώθησαν).

Oxfort, π. τῆς Ἀγγλ. » Ὀξώνιον καὶ » Ὀξιωνία.

Ὀρα-λιάκα, (μέρος τῶν) β.β. τοῦ Πίνδου (ὅπου πηγάζει ὁ Ἴναχος) » Λάκμων.

Orange, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σούλγα καὶ Ῥοδανοῦ). » Ἀραυσίων.

Orgaz, π. τῆς (Ταῤῥάκων.) Ἱσπαν. » Ἀλθαία.

Ὀρ-καποὺ, ἴδε Περεκόπ.

Orleans, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Λίγειρος). » Γήναβον.

Ὀρμοὺζ καὶ (δασύτερον) Χορμοὺζ, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ (περὶ τὸ στόμιον τοῦ Περσ. κόλπου). » Ὅρμος (ὅθεν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας) » Ἅρμοζον (κατὰ τὸν Πτολεμ. καὶ Στρβ.) » Ἁρμόζεια (δὲ κατὰ τὸν Ἀῤῥιανόν). (Σημ. Ἐδῶ ἁλιεύονται ἢ πωλοῦνται τὰ πολυτιμότερα μαργαριτάρια, τὰ παρωνυμούμενα Χορμούζια, καὶ ἀπ' αὐτῶν κυριωνυμοῦνται οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ Χορμούζιοι).

Ὀρνίκα, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρνεαί.

Ὄρνοβα, ἴδε Ῥοσσάβα.

Ὄρος (Ἅγιον —), β. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ἄθως (ὁ). || . κόλπος τοῦ— —. » Στιγγιτικός.

Ὀρτὰ-κιοϊ, ἴδε Ὀρτοζά.

Ὀρτοζὰ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ὀρθωσία.

Ortona à mare, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ὄρτων.

Osimo ἢ Osmo, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα καὶ πλησ. τῆς Ἀγκῶνος). » Αὔξιμον (Πλούτ), » Αὔξουμον (Στρβ.).

Ossero, ν. τοῦ Ἀδριατ. κολπου (ἐν τῇ Ἰλλυρ.). » Ἄψυρτις, ἴδε καὶ Cherso.

Ossuna, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν). » Οὔρσων καὶ Ὄρσων.

Otranto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ὑδροῦς.

Otricoli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Τίβεριν). » Ὀκρίκλοι καὶ Ὀκρίκολα.

Οὐὰσ (καὶ μὲ τὸ ἄρθρ, Ἐλ-Βάσχ), χώρα (κατοικημένη καὶ κατάφυτος μεταξὺ ἐρήμων. Τρεῖς τοιαῦται κεῖνται πλησ.) τῆς Αἰγ. » Ὄασις καὶ Αὔασις (Στρβ. ΙΖ').

Οὐγγαρία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Παννονία.

Huesear, π. τῆς Ἱσπαν. » Ὄσκα.

Ulm, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Δούναβιν· ἑρμηνευθείη ἄν) » Πτελεός.

Οὐλουμπάδ, ἴδε Ὀλουμπάδ.

Umbriatico, ἴδε Briatico.

Οὔνια, π παραθαλ. τοῦ Πόντου. » Οἰνόη.

Unterwalden, χ. τῆς Ἑλβετ. » Συλβανία.

Οὐρὲτ, π. τῆς Κριμαίας (πρὸς τὸ δυτ. μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ). » Χερσόνησος, ἴδε καὶ Ἰνκερμάν.

Οὐρμιὰ, λίμ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Μηδίᾳ). » Σπαῦτα.

Οὐρφὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Ἔδεσσα, » Ἀντιόχεια, » Καλιῤῥόη καὶ » Ἰουστινιανούπολις.

Οὔσβαλα, ἴδε Σοὺ-σιγιρλί.

Οὐσκιούμ, π. τῆς Βουλγαρ. (παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀξιοῦ). » Σκοπία.

Ustina, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Εὐώνυμος, παρβλ. Lissa-Bianca.

Οὐανto, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ποτίζων τὴν Ἀπουλίαν, καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αὐφίδιος.

Ὀχρίδα, π. πρωτ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., τῆς Δασσαρετίας καὶ τῆς Δαρδανίας, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Αὐχνὶς ἢ Αὐχνιδοῦς (ἐπὶ τῆς

ὁμωνύμου αὐτῇ λίμνης, μετονομασθεῖσα) »Ἰουστινιανούπολις ἡ »Πρώτη Ἰουστινιανή, (καὶ τέλος παρὰ τῶν Βουλγάρων) » Ἄχρις ἡ Ἀχρίδα.

Παβία, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λομβαρδ. παρὰ τὸν Τίκινον ποταμόν). » Παπία ἡ »Παυΐα, (καὶ ἀρχαιότερα) » Τίκινον.

Παγρὰσ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πάγραι.

Paderno, π. τῆς Σικελ. » Ἴβλα.

Πάδοβα, π. τῆς Ἰταλ. » Παταυΐον.

Παζαρτζῆκι, κώμ. τῆς Θρᾴκ. » Βεσσαπάρη.

Παϊὰς, π. τῆς Κιλικ. » Ἄδανα.

Παλάτια, ἴδε Πταλάτ.

Παλατίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Πάλλα.

Palermo, π. (πρωτ.) τῆς Σικελ. » Πάνορμος.

Palestrino, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ρώμης. πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Πραίνεστος.

Παλὰ-αὐλὴ, χ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Ἀβαντίδα). » Ἐλαιοῦς.

Παλιάσσα, π. της Ηπείρου (πρὸς δυσμὰς τῶν Κερκυνίων ὀρέων). » Παλαίστη (πλησ. φαίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Εὐμενίδων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀβίδιος ὀνομάζει Θεότητας τῆς Παλαίστης).

Παληοβοῦνι, ἴδε Λικῶνα. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνειον, ἴδε καὶ Μακρὸν Πλάγι.

Παληοεπισκοπὴ (ἐρείπιον μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρὸς τὸν Μιστρᾶν δρόμου). » Τέγεα, ἴδε καὶ Ἀχούρια (παλαιὰ) καὶ Πιαλί.

Παληό-καστρι, π. τῆς Κρήτης. »Λύκτον.

Παληόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ). » Μίνθη. 2) ἐρείπ. τῆς Μεσσην., ἴδε Ναβαρῖνος (παλαιός). 3) τῆς Βοιωτ. » Τίφη. 4) τῆς Φωκ. » Θρόνιον, ἴδε καὶ Λογκάκι. 5) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Οἰχαλία. 6) τῆς Εὐβ. » Ἐρέτρια. 7) τῆς Ἠπείρου, ἴδε Δρεμιχοῦ. 8) τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Τριφυλλίαν). »Κοτύλιον.

Παληοκατοῦνα (Βλαχ. ἑρμηνεύεται Παληόκαστρον), χ. τῆς Ἀκαρναν. » Αἰνεία (ἡ νέα).

Παληοκίσταις, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κεστρία.

Παληοπαναγιὰ, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. »Ἐρυθραία. 2) ἴδε Τριδοῦνι.

Παληόπολι, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Μαντὶ καὶ §. Λειοντάρι. 2) ἐρείπ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Κορακαί.

Παληοπρέβεζα, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Νικόπολις.

Παληόπυργος, ἴδε Ἀχμετ-ἀγά.

Παληοφάναρον, χ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Φραξιό.

Παληοχώρα, χ. τῆς Μεσσην. » Φηραί, ἴδε καὶ Κεραμίδι.

Παληοχῶρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). » Σκύρων. 2) μέρος τῆς Παραχελωΐτιδος (ἐδῷ κατῴκουν οἱ Εὐρυτᾶνες (ὀνομαζόμενοι σήμερον Τρυπολογίδες).

Πάλι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Πιαλία.

Παλιοῦρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τυμφαία (ἢ τὰ) »Τράμπυλα.

Paliazuolo, χ. τῆς Σικελ. » Ἄκραι καὶ Ἄκρα (πόλις τὸ πάλαι μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης).

Palmajola, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους. » Ἀρτεμισία ἢ Ἀρτεμία (καὶ ὄχι) Ἀρτέμιτα (καθὼς ’τὸ ἔχει ὁ Στέφανος).

Pamiers, π. τῆς Γαλλ. »Ἀπάμεια.

Παμπελοῦνα, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν Ναβάρραν). » Πομπηϊούπολις.

Παμπούκ-καλεσὶ (, διὰ τὸν κατάλευκον βράχον ’της), π. τῆς Φρυγ. »Ἱεράπολις (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), » Βαμβύκη.

Panaria, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἰκεσία ἢ »Εὐώνυμος, παραβλ. **Lisca-Bianca.**

Πάνιαις, χ. τῆς Φωκ. » Κυπάρισσος, ἴδε καὶ Ἀράχοβα.

Πάνιτσα, ποτ. (ἡ χείμαρρος) τῆς Ἀργολ. »Χάραδρος.

Πανταβίνια, χ. τῆς Ἰλλυρ. Μακεδον. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Σατίων.

Παντεΐχι, κώμ. (παραθαλάσσ.) τῆς Βιθυν. » Παντεί(τύ)χιον.

Παντουρμὰ, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Μιχαηλιτσίου καὶ Ἀρτάκης). » Πάνορμος.

Παξιμάδι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Μαχία.

Παππαγγελάκι, χ. τῆς Αττ. » Ἀγγέλαι ἢ Ἀγγελῆ, ἴδε καὶ Ἀγγελοκήπια.

Πάπας, ἀκρ. τῆς Ἀχ. » Ἀραξος (πλησ. ἔκειτο ἡ Δύμη).

Παπουτσλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Καινοφρούριον.

Παρακάλαμον, ἐπ. τῆς Ηπείρου (περιέχεται εἰς τὴν) » Θεσπρωτίαν καὶ »Χαονίαν.

Παραμυθιὰ (κοινῶς Περμέτι), π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, πρωτεύουσα τῆς Τσαμουριάς, πλησ. ἡ) » Ἐλάτεια ἢ Ἐλάχρια, (ἡ) »Παυδοσία, (καὶ ἡ) »Ἔφυρα ἢ

Κιμύρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Βίρα.

Πάργα, π. τῆς Ἠπείρου. » Ὕπαργον (κατὰ τὸν Μελέτ.) ‖. κάβος τῆς —, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ Ἐστεὺς Παξούς). »Χιμαίριον.

Parenzo, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. » Λουτετία (»Λουκετία ἢ Λευκοτετία) Παρισίων.

Παρμάκ-δαγι, ἴδε Ἀγρὶ-δάγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλίβοθρα.

Πάτρα (παλ. —), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. » Πάτραι (καὶ παλαιότερα) »Ἀρόη.

Πατρατζήκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Νέαι Πάτραι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Καστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἢ παλαιά) »Ὕπάτη ἢ Ὕπατα (τὰ).

Παῦλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιδάρι). » Ξάνθος ἢ Φοῖνιξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πκγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). » Νέδας, ἴδε καὶ Μπούζι καὶ Σαμάρι. 2) χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σεχὶρ-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰκονίου). »Κώραλις.

Πελαγῆσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ἀλόννησος ἢ Σκιαθνία, ἴδε καὶ Ἡλιοδρόμια.

Πελεκᾶς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυροβολιά.

Πεντεδάκτυλο, β. τῆς Πελοπονν. (τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀρκτικώτερον μέρος τοῦ) » Ταΰγέτου, ἴδε καὶ Ἁγ. Ἠλιᾶς καὶ Μάνη.

Pentellaria, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ.). » Κόσσυρα.

Pentina, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνίτιδι). » Κορφίνιον (ἀπο τῶν ἐρειπίων τῆς ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία τ.τ. Ἁγ. Πελίνου ἢ Περίνου, κειμένη ἐν μίλιον μακράν).

Περαχώρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἓν τῶν πάλαι Δερβενοχωρίων). » Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Οἰνόη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. » Πέργαμος. ‖. ποτάμι τῆς —, ἴδε Γκερμαστὶ-τσάϊ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Παλέρμου). »Ἔρκτη ἢ Εἰρκτή.

Περεκόπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ρωσσ. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). » Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ρωσσικοῦ τῆς ὀνόματος). ‖. κόλπος τοῦ — (ἄλλ. Οὐλοῦ-δενίζ, Νεκρὰ θάλασσα). » Καρκινίτης.

Perigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Σκουϊέηναν). » Πετροκορία.

Περιστέρι, ἴδε Σαρακηνό.

Περλιπὲ, π. τῆς Πιστον. » Ἱράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Περουσία. ‖. Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυμένα.

Perpignan, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ῥουσκίνωνος). » Ῥουσκίνων.

Pesaro, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσαυρα (τὰ).

Pescara, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἄτερνον καὶ Ἄτερνος (ὁ ποταμός).

Pesto ἢ Pesti, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀφ' ἧς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κοιν. Golfo di Salerno ἢ d'Agropoli).

Πεταλᾶς, β. τῆς Ἀκαρναν. » Θύαμις. 2) λ. τῆς Ἀκαρν. » Ἡρακλέους ἱερόν.

Πεταλίδι, χ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ παλαιὰ) » Κορώνη.

Πεταλιοὶ (οἱ), ν.ν. (κρυτὰ εἰς τὴν Εὔβοιαν). » Πεταλία.

Πέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλιασίδι.

Πετροϊεράκι, χ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόη.

Πετοὶ, χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τριφυλλιακὴ (ἢ »Δευτέρα) Πύλος.

Πεχεσκὶ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Πινδηνισός.

Πεχκιλὶ, π. τῆς Ἰνδ. »Πακτύη.

Πηγάδια, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἐρυθραί.

Piave, π. τῆς Βενετ. » Πλαυῖς.

Πικλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπή.

Πιάνα, (οὕτως ὀνομάζεται, κατά τινας, ἡ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε Lisca.

Piacenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Piemonte (Atv. Pedemontium), ἀπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιὰν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες), ἴδε Γένοβα.

Pietra de la nave, ν. (ἢ σκόπελος) τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Λίγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκβραισθείσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίσα καὶ Πεῖσα.

Πικτσίνα, ν. (ἡ μεγαλητέρα τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς) τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρῖνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπί τινος χερσονν. πλησ. ἠπ. τὸ) » Ποπουλώνιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπάρηθος.

Pipeno (vecchio), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Πριούερνος καὶ Πρίφερνον.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Μεσσην. κόλπον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κούριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θρᾴκ. (χωρίζει τὴν Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας). »Σκάρδος.

Πίστριτσα (ἢ **Μπίστριτσα**), ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοβοῦνι καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Βιβάρι). » Δώδων (κατὰ τὸν Μελέτ.) ἢ » Φοῖνιξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς καὶ Παῦλα. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαίσων). » Ἀλαισος.

Πιτυὸς, χ. τῆς Χίου (πλησ, τῆς Βολισσοῦ). » Πίτυς.

Πιτχινδὲ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγρελίαν). » Πιτυοῦς.

Plaisance, ἴδε Piacenza.

Πλανητεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κατσανᾶς.

Πλαταμῶνι, ποτ. τῆς Μακεδ καὶ Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται **Μπιχλίτσα** ἢ **Μπίστριτσα**, καὶ μετὰ ταῦτα **Ἰντζὲ-καρὰ-σοῦ**, **Χασὰν-μπαμπᾶ**, **Πελεκᾶς** κτλ.). »Ἀλιάκμων.

Πλατανιὰ, ποτ. τῆς Λοκρ., ἴδε Γαβριᾶς.

Πλατειὰ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Πετυοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θρᾴκ. »Ἄβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαγν. » Πήλιον.

Πλοκεβοῦνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐβ. »Τελέθριον.

Πλοκεπάρι, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Ηαναιτώλιον.

Ρο, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Πάδος καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἠριδανός.

Poissy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Πίκτονες.

Poitou, χ. τῆς Γαλλ. » Πικταῦϊον.

Policastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν., πλησ. ἠπ. ἡ) » Πυξοῦς. (Ὁ πλησίον κόλπος ὠνομάζετο) » Λᾶος, (κοιν. **Golfo di Policastro**).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν. παρὰ τὸν ποτ. Agri). » Ἡράκλεια καὶ » Ἡρακλεόπολις.

Πολίνο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πολύαγος.

Πολιτικὰ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Κῦρος.

Πολίτσι ἢ **Πολιτσιαὶς**, β. τῆς Θεσσαλ. » Παῖος (Στρβ. Ζ΄).

Πολλίνι, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν Μουζακὲν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀπολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). » Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἀκρ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Ἴχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλ.). »Ποντία.

Πορτζ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χηλαὶ, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcuna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Ὀβόλκων καὶ Ὀβούλκων.

Porqueroles, ἴδε Hyènes (Les îles d'-).

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Καλαύρεια. || . λιμὴν τοῦ—. » Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Λεπενοῦ.

Porteroz, ἴδε Hyènes (Les îles d'—).

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καποὺ-μπογάζ), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀνατολῶν). » Καλόν.

Πόρτο-Βοιτοῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Οἴτυλλον.

Πορτογαλλία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Λυ(» Λου)σιτανία.

Porto-d' Atri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ματρίνου). » Ματρῖνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πειραιεὺς—ῶς.

Πόρτο-κάγιο (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Port aux cailles, Λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγίτης). » Ἀχίλλειος (λιμήν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Ποπλωνίου, κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν λιμένα λόφου), ἴδε Piombino.

Πορτο-πόρο (ἢ **Σὰν-Νικολὸ**), ἴδε Φανάρι. 2) χ. παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τῆς Κεφαλλην. » Πρόννοι (οἱ).

Πόρτο-Ῥαγουζαῖο, λ. τῆς Ἀλβαν. »Ὠρικόν. (Τῆς πάλαι ὁμωνύμου πόλεως οὔτε τὰ ἐρείπια σώζονται).

Πόρτο-ῥάφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πάνορμος ἢ » Πρασιαὶ (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς ἓν μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-στιλλο (ἢ Δελεμπόττε), λ. τῆς Λακων. » Κύφαντα.

Πόρτο-φαρῖνο, π. καὶ λ. τῆς Ἀφρ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐϊτύκη.

Πόρτο-φεῤῥάϊο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἔλβας. » Ἀργῶος.

Πόρτο-Φράγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. » Πείραιον.

Ποτάμα, ἴδε Δερὲ-κιοί.

Ποταμὸς (Καινοῦργιος—), ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). » Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπαν.). » Δικαιαρχία, (Λατιν.) » Ποτίολοι.

Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Στιλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνὰρ-μπασὶ, χ. τῆς Τρῳάδος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Τροία ἢ Ἴλιον. (Ὁ ῥύαξ, ὁ πηγάζων ἀπὸ τοῦ πλησίον λόφου καὶ χυνόμενος τῶρᾳ εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κούμ-καλὲ, ἐν ᾧ τὸ πάλαι ἐνόνετο μὲ τὸν Σιμόεντα, εἶνε ὁ) » Σκάμανδρος, παρβλ. Σίρβι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρναν. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθήναιον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). » Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Μισηνόν.

Πουρσὰκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάγγαριν). » Θύμβρις ἢ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγια).

Πραιστὸς, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασιαὶ καὶ » Βρασιαὶ, ἴδε καὶ Λενίδι.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νικόπολις, ἴδε Παληοπρέβεζα. || . κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἢ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθιὰ), π. τῆς Ἠπείρου. » Πύῤῥου τεῖχος, ἴδε καὶ Παραμυθιά.

Πρεσλάβα (Σλαβον. Περεϊασλαβέτσ), ἴδε Γιάνμπολου.

Πρόβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσαίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσκυνᾶ, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαΐδα). » Ἀκραίφιον καὶ Ἀκραιφίαι.

Προσκύνησις, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). » Δωδώνη.

Πρόσχιο, χ. τῆς Αἰτωλ. » Πηλίνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Προχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βασσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). » Πρώτη καὶ Πρῶτα (Ἀρτεμίδ. παρὰ Στεφ. ἐν Λέξει Χαλκῖτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεῖς—), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἤλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακὴ), ἴδε καὶ Πετσί.

Ῥάβολι, ἴδε Ῥέβελι.

Ῥαγοῦζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. καὶ Ἀουστρ.). » Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά 'της ὠνομάζετο) » Λαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) » Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοβιτσ (ἢ Θεοδουριὰ), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπεραντίας, ἴδε καὶ Τζουμέρκα.

Ῥαζζὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῶν Θουρίων). » Κυλίσταρνος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. » Ἀριμαθαία (-θεία), » Ἀριμαθιείμ.

'Ραμποὺλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδραότης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὑπὸ τὴν Αἴτνην). » Τίσσαι.

'Ράπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. » Ἀσωπός.

'Ρὰς, ἴδε Ἀράς.

'Ρασαΐν, π. τῆς Μεσοποτ. » 'Ρήσαια.

'Ρασσχὶτ, ἴδε 'Ροζέττα.

'Ράφτης, ἴδε Πόρτο-ῥάφτη.

'Ραχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Σάϊς καὶ ἡ » Ναύκρατις.

'Ράχοβα, ἴδε Ἀράχοβα.

Ré, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » 'Ραδίς.

'Ρεβὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (Περσικὴ), ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ Τουρκμέν.

'Ρίβελι, χ. τῆς 'Αρκαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ 'Ρογιᾶ). » Ἡραία.

'Ρεβιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Μεθουρίδες.

'Ρέγλιε, ἴδε Ἱρέγλιε.

'Ρεδεστὸ, ἴδε 'Ροδοστό.

'Ρέδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. »Εὔρωπος.

'Ρέϊ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Κασπ. Πύλας). » 'Ράγαι.

Reims, π. τῆς Γαλλ. » Δουρικόρτορα (τὴν ὁποίαν εἶχαν πρωτεύουσαν ἑαυτῶν οἱ) »'Ρῆμοι.

Rennes, π. τῆς Γαλλ.(πρωτ. τῆς Βρεττ.). » 'Ρίδονες.

'Ρενδίκα, ἴδε Στρεῦμε.

'Ρενιάσα ἢ 'Ρεγκιάστα, π. καὶ ῳρ.(παραθαλ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης)τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Κασσιοπίαν). » Κασσιόπη ἢ » Ἠπειρία.

Reggio, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » 'Ρήγιον.

'Ρηγίνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). » 'Ρίπυλαι.

'Ρίβας, ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλωνίαν, καὶ, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Στάρτιον, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δεσνίτσα, ἕως τὸ γεφύρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογιοῦσαν). » Ἐριβόας.

'Ρίγανη, β. τῆς Λοκρ. » Ἡύδορος.

'Ρηγκιάσσα, ἴδε 'Ρενιάσσα.

Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »'Ρήγιον ἢ » Ῥηγία.

Rieti, χ. τῆς Ἰταλ. »'Ρέατον.

Riccia (La—), ἴδε Aricia.

Rimino(-mini), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). » Ἀρίμινον.

'Ριντίνα, χ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Στρυμονα κόλπον). » Ἄργιλος.

'Ριὸν, ἴδε Φάς.

Risano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » Ῥιζόνιον ἢ »'Ριζίνιον

'Ρισσὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. » Λάρισσα, ἴδε καὶ Μάννα.

Rhodez, π. τῆς (Ἀκουϊτ) Γαλλ. »Σεγοδουνον.

Rodi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ) »Οὔρειον, ἴδε καὶ Tore d' Orro.

'Ροδοστὸ, κωμόπ.(παραθαλ.)τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Βυζάντη (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ »Ὀρεστιάς.

Rosas, π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ. ἄποικος τῶν 'Ροδίων). »'Ρόδη ἢ »'Ρόδος.

'Ροζέττα (ὀρθότ. 'Ρασσίδ), π. τῆς Αἰγ. ('δὲν εἶνε ἡ) » Κάνωβος, (ἀλλ' ἡ) » Βολβιτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).

'Ροϊνὸ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Ruines, κατὰ τὸν Πουκβίλ), β. τῆς Ἀρκαδ. ('δὲν εἶνε τὸ) » Μαίναλον.

Rône ἢ Rhône, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »'Ροδανός.

'Ροπὸ, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρωπός.

Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » 'Ρύπελλα.

Ρόσσα, π. τῆς Αυκ. » Καῦνος (ἡ), ἴδε καὶ Κοπί.

'Ροσσάβα (ἢ 'Ράσσοβα ἢ Ὄρσοβα), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάτσι.

Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμανδ.). » 'Ροθομάγον.

'Ρουφιᾶς, (ὁ μεγαλήτερος ὅλων τῶν) ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φονηᾶ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυὰ, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Λυκουριὰ, πρὸς δύσμὰς τοῦ ὄρους Σκιάθιδος, καὶ, δεχόμενος τὸν Ἀροάνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἀρσενα καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρκαδίας, ἑνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Ἐραίαν μὲ τὸ Σαραντάπορον, τὸν κυρίως Ἀλφεὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταΰγετον, καὶ χυνόμενον εἰς μίαν λίμνην, ἀναφαινόμενον δὲ εἰς τὴν Φρυγκόβρυσιν, πηγὴν τῆς Ἀρκαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θῖον, τὸν Καρνίωνα, τὸν Ἐλισσῶντα, τὸν Γορτύνιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς καὶ ῥύακας], ἐκεῖθεν δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυθήριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Χελωνίτην κόλπον). » Λάδων καὶ »Ἀλφειός.

Ροχὰτσ, ποτ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχώτης.

Ῥῶγαις ἢ Ῥωγὸ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. »Κασσιοπία,ἴδε καὶ Λαμάρι καὶ Σπιάντζα.

|| . ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.

Ῥώμανον, π. τῆς Δακ. »Ῥουκκώνιον.

Rhône, ἴδε Rône.

Saarbruck. π. τοῦ (ἄνω) Ῥήνου. »Σαραπάτιον.

Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι), »Σάος.

Savio, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Ἴσαπις.

Σαβόγια, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί της εἶνε οἱ παλαιοὶ) » Ἀλλοβρόγες.

Σαγίττα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Σκίαθις.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σάγρας.

Σαΐδ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.

Saint-Vincent (Ἅγ. Βικέντιος), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (το δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). »Ἱερὸν, Ἱερὰ ἀκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλβετ. (μέρος τῶν Ἄλπ.). » Ἀδούλας.

Santes, π. τῆς (Ἀκουϊταν.) Γαλλ. »Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα τοῦ ἔθνους τῶν Σαντε[τώ]νων).

Saint-Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδ.). » Βριοβέρα.

Saint-Mahé, ἀκρ. τῆς Γαλλ. » Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). » Πλωνασία.

Saint-Bertrand , ἴδε Bertrand (Saint —)

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. »Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησ. τῆς Μασσαλ.). » Λήρων.

Σακάρια, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἔλβαν). » Σάλας.

Salamanca, π. τῆς Ἱσπαν. » Σαλμαντικὴ καὶ Ἑλμαντική.

Σαλαμβριὰ, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). » Πηνειός.

Σαλαμῶνι, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαβρέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). » Ἀκαλανδρος.

Σαλγκὶρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Τσαδὶρ-δάγ, καὶ χύν. εἰς Μαιῶτιν). » Θᾶψις.

Salemi, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Λιλυβαίου). » Ἁλικύαι.

Salerno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Salini, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Δίδυμος ἢ Διδύμη.

Σαλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Χέλμες.

Salpe, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυριππηνῶν). »Σαλαπία.

Σαλταΐνα (βιβάρι τῆς—), λίμ. ἢ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτούντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. » Ἀμφισσα(καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθορέα ἢ Τιθώρεια, ἴδε Βελίτσα. ||. ἐπαρχία τῶν—.» Λοκρὶς (ἡ Ὀζολικὴ) καὶ (κατὰ μέρος) » Φωκίς. || κόλπος τῶν—. (αὐτὸς εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Κ. Γκοσσελὶν, ὁ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακὸβ, ποτ. τῆς Θράκης (παραβρέων τὴν Σόφιαν). » Αἶσκος.

Σαμαλλοὺτ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου). » Κυνῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμάρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκάνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαράκανδα.

Σάμι, π. (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκὸς, ἴδε καὶ Μπὰρρ-ἐλ-σάμ.

Σαμπὰ ἢ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάββαθα (Ἀρρ.), »Σαυβάβα (Πτολεμ.).

Σαμπούρ, ἴδε Σοῦστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. » Σάβις.

Σαμσοὺν , π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Ἀμισὸς καὶ (κατὰ τὸν Σουΐδ.) »Ἀμισός.

Σανδικλὶ, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδα.

S. Giovanni del Carso, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου). » Τίμαυον (πλησίον ἀναβρύει ἢ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρος.

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινοῦντος καὶ Ἀκράγαντος). » Κράναον.

San-Martiano (Isola di —) , ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέρος). » Ὀρτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τρῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). »Κλούνιον.

Sant-Alpino ἢ St. Elpidio, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἀτέλλα, ἴδε καὶ Avensa.

Santa-Maria, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλία.

Santa-Maria-di-Capua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρείπ. ἡ)»Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε καὶ Capua.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον

παραλίαν τῆς Ἰαπυγίας). » Λευκὰ (τὰ).

Santa Maria di-Palazzi, χ. τῆς Σικελ. » Ἄλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μοναστ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Ποτεντία.

Σαντζακλὶ, χ. τῆς Πισιδίας. » Σαγαλασσὸς καὶ Σελγησσός.

San Flaviano, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, μετοικισθὲν κατὰ τὰ 1471 ἓν μίλιον μακρύτερα καὶ μετονομασθὲν Giulia-Nuova). » Καστρουμνόθουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τῆς Λοθαριγγίας [Les Vosges] καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἄραρ ἢ Ἄραρις.

Σαπάντζα, χ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ. (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). » Βοάνη (Νικηφ. Κάλλ.).

Sapienze, ν. ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου. » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). » Καισραυγούστα (καὶ παλαιότερα) » Νουμαντία.

Σαρακηνὸ, ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Εὐδημία.

Σαραμπάτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς τὴν ἐπίκτ. Φρυγ. καὶ διατρέχων 20 λεύγας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, μεταξὺ Φωκαίας καὶ Μελαίνης ἄκρας). » Ἕρμος.

Σαράντα-Ἐκκλησιαὶς, κωμόπ. τῆς Θρᾴκ. » Καρποδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Τιταρήσιος. 2) ποτ. τῆς Πελοποννησ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχοβίτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει 18 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Θυμφαΐδα, ἴδε καὶ Κουρέντα.

Σαρδίνια, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. »Σαρδὼ-σῦς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) »Σανδαλιῶτις καὶ Ἰχνουσσα (διὰ τὸ σχῆμά της).

Σαρὶ-γκιὸλ (ἑρμην. Κιτρίνη-λίμνη), ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν. διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). » Ἐριγών· (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος ὀνομάζεται Ῥηγίνα).

Σαρὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Δορυλαίου). »Βέθις.

Σάρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσ.). » Χαρμόθας (Στρβ.).

Σαρμουσακλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. »Σκορδίσκος.

Σαρμουσακλὶ-σευγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμόν του ὄρος). » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῆς Πομπηΐας). » Σάρνος.

Σὰρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Λυδ. »Σάρδεις.

Σαρφὲντ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρεπτα(-φτα).

Sassino ἢ Sasseno, ν. (κατὰ μέσον) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου. » Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε Cerveteri.

Σατάλια, ἴδε Ἀδάλια.

Σατάλιζὲ, ἴδε Φέρσαλα.

Σατρόφτσε, χ. τῆς Θρᾴκ. » Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. » Σαλμύριον.

Σαφ-δὲρ-χχισὰρ, χ. τῆς Φρυγ. (7 ὥρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαίου· πλησ. ερείπ. ἡ) » Ἀζανος ἢ Ἀζανία.

Σαφὲτ, π. τῆς Παλαιστ. »Βεθουλα.

Σεβερὶν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν Δούνοβιν). » Ἀκμονία ἢ » Σευηρικὸν.

Sevilla ἢ Sivilla, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τῆς Ἀνδαλουζίας). » Ἱσπάλις.

Sevilla la vieja, χ. τῆς Ἱσπαν. »Ἰταλικὴ (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων της φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα Sevilla).

Σεγεοὶ, χ. τῆς Ἰων. » Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Σίγνια.

Σεγοῦτα, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναον.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουργωνίᾳ). » Σεϊληνίακον.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Σηκοάνας ἢ Σηκουανός.

Σεῖτ-σεχὶρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Λυκαον. (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον). » Τρωγῖτις.

Σεϊχοὺν, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (ῥέων διὰ τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). »Σάρος ἢ »Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Πικεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς Παιστοῦ). » Σίλαρις.

Σελεντὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Τραϊανούπολις καὶ (ἀρχαιότερα) » Σελινοῦς. || σελεντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. » Σελινοῦς.

Σελεφκιὲ, χ. τῆς Κιλικ. » Σελεύκεια (ἡ Τραχεῖα).

Σεμακὶν, π. τῆς Περσ. Ἰβηρίας. » Καμαχία.

Σεμζὰτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμόσατα.

Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Συλβάνεκτον.

Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σεντῖνον.

Σερβὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.

Σέρβι, ἴδε Ἐλαφονῆσι.

Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βουλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).

Σερβιάνα, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἐλλοπίᾳ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλια.

Σερὲδ ἢ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερὲτ ἢ Κέρτ, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καρὰτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν Λέξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. »Τιγρανόκερτα (δηλ. Τιγράνου κτίσμα).

Σερζοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγουρος.

Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). »Κορίαλλον καὶ Κοριόβαλλον.

Σέῤῥαι, π. τῆς Θρᾴκ. » Σίρις (ἡ Παιονικὴ) ἢ »Ἀπολλωνία.

Serra-Segura, β. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Ἀργυροῦν.

Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἴσαρ ἢ »Αὔσηρ-ηρος.

Σεσαρὲθ (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Μεζαρὲθ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Βοϊούσας). »Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Σεσμπούργ, ἴδε Σουτσάβα.

Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύεσσα καὶ Σούεσσα.

Sessola (Castel-di —), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σουέσσουλα.

Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτεα.

Σὲχ-ἀμπὰδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντινόη.

Σεχὶτ-σεχὶρ, ἴδε Παμποὺκ-καλεσί.

Σιὰγρ, π τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).

Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Πιερίαν). » Σισάνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλάδρα ἢ Γαλάδραι ἢ Χαράδρα.

Châlons-sur-Marne, π. τῆς Γαλλ. »Καταλώνιον.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦνον.

Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νομὸν Seine et Marne). » Καλάμαι.

Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καλβιμόντιον.

Cheureuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ νήσῳ). » Καπρούσιον.

Σιβὰζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σεβάστεια ἢ » Κάβειρα.

Σιγατζὶκ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Τσιλλί.

Σιγγιὰρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγγαρα.

Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης). » Συκούριον.

Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον). » Σίγριον.

Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδιάν). » Ἀκιδὼν ἢ Ἀκίδας.

Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτὰρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν). » Ἀβύλη, ἴδε καὶ Γκιμπιλτέῤῥα.

Σιζαλίσκα (-λίτσα), ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσό). »Πλεῖστος.

Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).

Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως). » Δορόστολον ἢ Δουρόστολον καὶ Δρύστρα.

Σιμπίνι, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. »Κιβίνιον.

Σιμσὰτ, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. » Ἀρσαμόσατα.

Σινάνο, χ. τῆς Ἀρκαδ (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μεγαλούπολις, ἴδε καὶ Λειοντάρι.

Σινασὸν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. »Ναζιανζός.

Σὶνδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ. » Ἰνδός.

Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ ἢ Ῥωμανίᾳ). » Σήνα καὶ Σηνογάλλια (δηλ. Γαλλικὴ Σήνα).

Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σίρις.

Σιοὺτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.

Siponto, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Απουλίᾳ, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σιποῦς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιοῦς.

Σὶρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σιρὰζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.

Σιρβὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία.

Σίρβι, ποτ. τῆς Τρῳάδος. » Σκάμανδρος ἴδε καὶ Πουνὰρ-ππασί.

Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρεθος.

Σιρετζὲλ, ποτ. τῆς Δακ. » Ὀρδωσός.

Sirmia, π. τῆς Παννον. » Σίρμιον.

Sisse ἢ Sizsek, φρ. τῆς Παννον. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Κολλάπιδος καὶ Νοάρου). » Σίσκιον, (πλησ. ἔκειτο καὶ ἡ) » Σέγεστα.

Σίστρανι, ποτ. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Ἀμαυροπόταμον (2).

Σιφιτροὺντ, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη πλησίον τῆς πόλεως Μαραγγὰς, καὶ διαῤῥέων τὴν Ἀτροπατηνὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιζὶλ-συζοὺν, χύν. εἰς τὴν Κασπ. θάλασσαν, 12 παρασάγγας μακρὰν τῆς πόλεως Ἐνζέλ).

Σιχενὰ (ποτάμι τῶν —), ποτ. τῆς Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Μειλίχιος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Σιχοὺν, π. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σκαμίνο (ἴσως Σκαμένο), χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀσωποῦ). » Τάναγρα, ἴδε καὶ Γραϊμάδα.

Σκαρδαμούλα, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Καρδαμύλη καὶ Σκαρδαμύλη.

Scardona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ. ἢ Δαλματ. » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scevidona.

Σκάρφη, χ. τῆς Λοκρ. » Φαρύγαι (καὶ παλαιότερα) » Τάρφη (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Στρβ. γράφεται) Σκάρφη.

Scevidona, π. τῆς Ἰλλυρ. (πρωτ. τῆς Λιβυρν.) » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scardona.

Sciglio, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρ. οὐ μακρὰν τοῦ Πελώρου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελ.) » Σκύλλαιον.

Squillace, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Σκυλλήτιον (καὶ ὑστερώτερα) » Σκυλάκιον.

Σκινόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Σχινοῦσα.

Σκιπτσιλὰρ, π. τῆς Θρᾴκ. » Σκαπτὴ Ὕλη.

Σκλάβαινα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Σόλιον.

Σκλαβοχῶρι, χ. τῆς Λακεδ. (1 1|2 ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Ἀμύκλαι, (πιθανώτερον ὁ) » Πλατανιστὴς, ἴδε Μπαρδούνια.

Σκληροῦ, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ Τριφυλ. μίαν ὥραν πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Βάσσαι (ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικούρου).

Σκοδρα, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Σκούταρι. (Οἱ κάτοικοί 'της Σκοδριάνοι εἶνε οἱ παλαιοὶ Σκορδίσκοι, ἀπόγονοι τῶν Γαλατῶν).

Scoglio di Vido, νησιδιον τοῦ Ἰονίου κόλπου (πλησίον τῆς Κερκύρας). » Πτυχία.

Σκόμπι, ἴδε Τόμπι.

Σκόπια, χ. τῆς Λακεδ. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Κοτρώναις.

Σκοπὸ, β. τῆς Ζακύνθου. » Ἔλατος.

Σκορπιὸς, ἴδε Μεγανῆσι.

Σκοτεινὴ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Τεγεατικῇ, συντελοῦν ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχ. Ἀργολίδος). » Σκοτάνη (Παυσαν. Ἀρκαδ. 23).

Σκοῦπι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ, εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, καὶ, λαμβάνων, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸ Δεκοῦμι, τὸ ὄνομα Ἰσμηνὸς, χύν. εἰς τὴν Λιβαρτζοῦ). » Τράγος.

Σκούμπτζε (Ἐσκὶ —), χ. τῆς Μυσ. » Σκῆψις.

Σκούταρι, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. (ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Χρυσόπολις. 2) π. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ζάδριμα, παρὰ τὴν λίμνην Ζένδαν). » Λάβεον.

Σκριποῦ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Scirpus, βοῦρλον), χ. τῆς Βοιωτ. » Ὀρχομενός.

Σκρόφαις, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ζακύνθου). » Στροφάδες, ἴδε καὶ Στριβάλια.

Σμήτη, π. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Νικομήδεια.

Σμόκοβο, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Βελοῦχι καὶ Κλύτσος.

Soisson, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Σουεσσίων ἢ » Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Noyon.

Soleure, χ. τῆς Ἐλβετ. » Σαλόδουρον.

Σοοὺτ, κωμ. τῆς Φρυγ. (12 λεύγας μακρὰν τῆς Λέφκε), » Ἰτέα (» Ἔστι Σογούτη παρὰ Μυσίᾳ κώμη οὕτω καλουμένη, εὐδαίμων, καὶ ποταμὸς παρ' αὐτῇ, οὕτω καλούμενος. Καλοῖτο δ' ἂν αὕτη Ἰτέας κώμη«, Χαλκοκονδ.), παρβλ. Λέφκε.

Σοποτὸ, φρ. τῆς Ἀλβαν. » Ὄλπη (κατὰ τὸν Νίγερ), ἴδε καὶ Καρβασαρᾶς,

Sorgues, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν). » Σούλγας.

Sorlingues, ν. ν. τοῦ Βρεττ. Ὠκεανοῦ (πλησ. τοῦ Lands-end, τοῦ μεσημβρινοδυτικωτάτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀγγλ.). » Κασσιτερίδες.

Sorrento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύῤῥεντον.

Σουβεϊδιὲ, π. τῆς Συρ. (εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κιλικίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου). » Σελεύκεια (ἡ ἐν Πιερίᾳ ἢ πρὸς Ὀρόντῃ).

Σοῦδι, ἴδε Ὀζερός.

Σουέζ, π. τῆς Αἰγ. » Ἀρσινόη ἢ »Κλεοπατρίς.

Suza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Σεκούσιον.

Σουληνάρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνιαΐς.

Σουλινὰς (μπογάζι τοῦ —), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ δεύτερον πρὸς ἀνατολάς). »Βόρειον.

Σοῦλι,β. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Σύλιον (ὅπου κατῴκουν οἱ παλαιοὶ Συλίονες). 2) χ. τῆς Ἀττικῆς (ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μαραθῶνος). » Τρικόρυφος ἢ Τρικόρυθος (μία τῶν τεσσάρων τῆς Ἀττικῆς Τετραπόλεως). 3) χ. τῆς Πελοπον. » Σολλιον.

Salmona, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπτικῇ ἐπικρατείᾳ). » Σούλμων ἢ Σοῦλμον.

Σουλτὰν-χισσὰρ, π. τῆς Αυδ. (πέντε ὥρας πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ἀϊδινίου) » Τράλλεις (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νύσσα, ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Σούμιρά, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σίμυρα.

Σοῦρ, ἴδε Τσούρ.

Sourey, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Soissons). » Σαυριακόν.

Σοῦ-σιγιρλι, ποτ. τῆς Βιθυν. (ἐν τῇ Μυσίᾳ). » Γρανικός.

Σοῦστερ, π. τῆς Περσ. (πρωτ. ποτὲ τῆς Σουσιανῆς). » Σοῦσα(τὰ).

Σουτζουκ-καλὲ, φρ. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδος (πλησίον τῆς Ἀνάπας). » Σινδικὲς (λιμὴν), Λατιν. Portus Sindicus.

Sutri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). »Σούτριον.

Σουτσάβα, π. τῆς Τρανσυλβαν. »Σάνδαβα.

Σοφικὸ, μέρος τῆς Κορινθίας. » Σολυγία (-γεία). || . βουνὰ τοῦ—, » Σολύγια (ὄρη).

Spa, ποτ. τῆς Βελγ. » Σπάδανον.

Σπάθα, ἀκρ. τῆς Κρήτης (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Κύαμος.

Spalmatori, ἴδε Ἀγνοῦσαι.

Σπάρτα, π. τῆς Κιλικ. » Πισιδία.

Σπέτσιατς (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Pescia), ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἁλιοῦσσα.

Σπετσοπούλα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου (κοντὰ εἰς ταὶς Σπέτσαις). » Ἀριστερά.

Σπιάντζα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. (εἰς αὐτὴν περιείχετο ἡ παλαιὰ) » Κασσιοπία, ἴδε καὶ Λαμάρι.

Σπίγα, π. τῆς Παφλαγον. » Αἰσηπός.

Σπιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπονν, ἴδε Πιρνάτσα. 2) ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ὄρους). » Οὐλουλαῖος.

Spoleto, π. τῆς Ἰταλ. » Σπολήτιον.

Σταγοὶ, ἴδε Καστράκι.

Σταδιὰ, π. τῆς Μακεδον. » Δίον.

Στασῆμι, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ Τριφυλ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἶρα.

Στατιμάκα, π. τῆς Θρᾴκ. » Οὐσκούδαμα.

Σταυρὸς, π. τῆς Μακεδον. » Στάγειρα (τὰ). 2) β. τῆς Κύπρου (μεσόγειον). »Ὁλυμπος.

Σταφλίκα , χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ. »Φλιοῦς.

Στέλια, χ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου). » Οἰνεών.

Στένη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Σωσθένιον ἢ Λεωσθένιον.

Στενόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Δονοῦσα.

Στίβα ἢ Στοίβα, β. τῆς Παρναα. » Κίρφις.

Stillano (Bagni di—), ἴδε Cerveteri.

Στοῦρα, κώμ. τῆς Εὐβ. » Στύρα.

Στοῦρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Αἰγίλεια.

Στραβοκεφάλι, ποτ. τῆς Ἤλ. (πηγ. εἰς τοῦ Λάλα, καὶ, διαῤῥέων τὴν Πισᾶτιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν). »Κλαδαῖος.

Strasbourg, π. καὶ φρ. τῆς Ἀλσακίας. »Ἀργεντοράτον.

Στρεῖ, ποτ. τῆς Βλαχ. » Σεργεντίας ἢ Σαργατίας.

Στριβάλια, ν. ν. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρκαδικοῦ ἢ Κυπαρισσαίου κόλπου). » Στροφάδες.

Στροβίτσι, χ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Λέπρεον, ἴδε καὶ Καϊάφα.

Στρογγυλὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Πρεπέσινθος.

Stomboli, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Στρογγύλη.

Στροῦμε, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα, Στρυμονικὸν κόλπον). »Στρυμών.

Στρού(Στρώ)μνιτσα ἢ Στρουμίτσα,κώμ. τῆς Βουλγ. » Τιβεριούπολις.

Συκηὰ, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Σκιώνη.

Σύμπασι, ἀκρ. τῆς Μεγαρ. » Μινώα.

Συνάζυγος (ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς Σιάτιστας τὸ) β. τῆς Μακεδον. » Βέρμιον, ἴδε καὶ Μπουρένος.

Σφακιὰ (τὰ), β. τῆς Κρήτης (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἴδης). »Λευκὰ ἢ »Σφάξαι.

Σφετεδέλκα (Βουλγαρ. Ἅγ. Νικόλαος), χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ἐορδίᾳ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάκμωνος, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πήλιον.

Σωζούπολις, π. τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀπολλωνία.

Ταβσὺρ (καὶ Τζεμπέλι-Ταβσὺρ), β. τῆς Ἰουδ. (ἡ λέξις εἰς τὸ Χαλδαϊκὸν δηλοῖ Βουνὸν ἐν γένει. Οἱ Ἄραβες τὸ προφέρουν Τσὺρ καὶ Δσὺρ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔπλασαν τὸν Ταῦρον). » Θαβώρ.

Ταβμσὺρ, π. (πρωτ. ποτὲ) τῶν Πάρθων, (νῦν ἐρείπ.) » Παλμύρα.

Ταϊγάνι (Ταϊγὰν-βὸκ), π. τῆς Ῥωσσ. (ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος). » Κρημνοί.

Τακάζε, ποτ. τῆς Ἀβυσσιν. » Ἀσταβόρας ἢ Ἀσκαβόρας.

Talavera de la Reyna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βαίτιος). »Ἔβοδρα (Στρβ.), »Αἴβουρα (Στέφ.).

Talamone, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Τελαμών.

Ταλάντι, κώμ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς νήσου) » Ἀταλάντης, (ἴσως ἡ) » Ὀποῦς. || . βουνὸν τοῦ —, » Κυρτώνη, ἴδε καὶ Χλωμός.

Ταλαντονῆσι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Ἀταλάντη.

Ταμὰν (Ῥωσσ. Τματαράκὰν), π. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον). »Φαναγορία. || . νῆσος τῆς—. » Ποιάνθη (Ἀργον.), » Ἠϊὼν (Πλίν.), » Κορωκονδάμα (Στρβ.).

Ταμπάζ, π. τῆς Ηισιδ. ἢ Φρυγ. »Τάβαι.

Ταμπαριγὲ, π. καὶ λίμ. τῆς Παλαιστ. » Τιβεριάς.

Τάντζερ, π. (πρωτ.) τῆς Τιγγιτανῆς Μαυριτανίας. » Τίγγις.

Taormina, π. τῆς Σικελ. » Ταυρομένιον.

Ταράμπολοὺζ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Τρίπολις.

Tariffa (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Ταρίφ, σημ. Ὅρος), π. τῆς Ἱσπαν. (μεταξὺ τῶν δύω ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος). » Ταρτησσὸς (καὶ μετέπειτα) » Καρτηία (καὶ ὀχι) Καρπία (καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὸν Παυσανίαν), ἴδε καὶ Cadix.

Tarragona, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ). » Ταρράκων.

Tartaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (;). (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπονομασθέντα Ἀδριατικὸν κόλπον). » Ἀδρίας.

Τασαλαντζίκ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Θράκ (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Ἀφροδίσιον.

Τάτσι, χ. τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Θήβας). » Ποτνιαί.

Tattanagàr, π. τῆς Ἰνδ. » Πάτταλα.

Taurenti, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ταυροέντιον.

Ταφσὰν (Ταουσὰν) -ἀδασὶ, ν. ν. παρὰ τὸ Σίγειον. » Λαγοῦσαι.

Ταχὺρ-ὀβὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου). » Τάρτιος.

Τάχτι-τζεμσίδ, ἴδε Ἐσταχάρ.

Teano, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπανίας καὶ Λατίου). » Τέανον (τὸ Σιδικινὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἴδε Civitate).

Tevere, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Τίβερις καὶ Τέβερις καὶ Θύμβρις.

Teverone, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). » Ἀνίων.

Τεῖσα ἢ Τεῖσα, ποτ. τῆς Τρανσυλβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν, κάτωθεν τοῦ Πετερβαραδινίου). » Τίβισκον καὶ » Πατισσός.

Τεχκὲς, χ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. (παρὰ τὸ Ῥεῖον). » Πάνορμος.

Tech, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν Γαλλ. κόλπον). » Ἰλλιβίρρις.

Τὲλλ-μπαστὰ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγύπτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Βούβαστις.

Telese, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τελεσία.

Τερμισὰρ, π. τῆς Οὐγγαρ. »Ζουρόβαρα.

Τεμπρὶς, π. τῆς Μηδίας. » Γάζα (ἡ Μηδική).

Τεμπριστὰν ἢ Ταμπαριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιείχετο εἰς τὴν) » Μηδίαν, (ἰδίως δὲ περιέχει τὴν) » Ὑρκανίαν.

Τεμρουχ, ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). » Τυράμβης· (τὸ ὁμώνυμον χωρίον εἶνε ἴσως τὸ) » Κιμβρικὸν ἢ, Κιμμερικὸν (τοῦ Πλινίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ) » Κιμμέριον καὶ » Κερβέριον.

Terano ἢ Terni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Ὀμβρικήν). » Ἰντεράμνιον καὶ Ἰντέραμνα.

Τερμὲχ, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Θεμίσκυραν, χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμισοῦ). »Θερμώδων.

Terra di Barri, ἐπαρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀπουλίας). » Δαυνία.

Terracina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Παππικῆς καὶ Νεαπολιτανικῆς ἐπικρατείας). »Ταρρακίνα καὶ (ἀρχήτερα) »Τραχίνη.

Terra Nuova, π. τῆς Σικελ. »Γέλα.

Tessin, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Ὀυερβανὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Τίκινος.

Tet, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλ.). » Ῥουσκίνων.

Tetmèt, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Παρωρέαν.

Τζανίκ (ὅθεν τὰ Τσανίκια μῆλα, γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ὑπὲρ τὴν Τραπεζοῦντα). »Σάννοι (Ὁ Εὐστάθ. [ἐν Διονυσ. τῷ περιηγ.] λέγει ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἰδιωτικῶς **Τζάννοι** ἐλέγοντο, καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Τζανικὴ, οἱ αὐτοὶ καὶ) »Μάκρωνες· (ὁ δὲ Κοραῆς ὑποθέτει ὅτι καὶ) » Μακροπώγωνες (καὶ οἱ παρ' Ἱπποκράτει) » Μακροκέφαλοι (καὶ οἱ παρ' Ἀρριανῷ καὶ Ξενοφ.) » Δρίλαι ἢ Δρίλλαι.

Giaretta, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ Castrogiovanni καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κατάνης). » Σύμαιθος.

Τζαφέραγα, χ. τῆς Ἀργολ. »Πρόσυμνα.

Τζεζαΐρ, ἐπαρχ. τῆς Λιβ. (μέρος αὐτῆς ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Καισαρικὴν Μαυριτανίαν, (ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς ὠνομάζετο) » Ἰκόσιον, ἴδε καὶ Μαρόκ.

Τζεζιρὰτ-ελ-μπιρμπὲ, (ἑρμην. νῆσος τοῦ ναοῦ, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον ναὸν τῆς Ἴσιδος), ν. τοῦ Νείλου (ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ). » Φιλαί.

Τζεζιρὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἡ μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου χώρα). » Μεσοποταμία.

Τζεζιρὲτ-ελ-σὰγ (νῆσος ἀνθοῦσα), ν. τοῦ Νείλου. » Ἐλεφαντίνη.

Τζελλελὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. »Κίλλα.

Τζελμινὰρ (ἑκατὸν στῆλαι), π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ., ἴδε Ἐσταχάρ.

Τζελοὺμ, ἴδε Μπετάχ.

Τζεμπαὶλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Βύβλος.

Τζεμπιλὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Γάβαλα.

Τζενάμπ ἢ **Τζεναὶυμπ**, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Ἀκεσίνης.

Τζέρμπι, ἴδε Ζερμπί.

Τζερεβίνα, λίμ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, ἴσως ἡ) »Παμβῶτις (τοῦ Εὐσταθίου Ὁδ. Γ').

Τζεσφίνα, β. τῆς Φωκ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Κίρφις.

Τζιὰ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Κέω-ως καὶ Κία.

Τζιλλὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Σιγατζίκ.

Τζιμπιλτερία, ἴδε Γκιμπιλτέρα.

Τζιννὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καρ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἅρπασσος.

Τζιουπάνα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ῥαγουζαν, μία τῶν Ἐλαφιτῶν). » Ταυρὶς (Πλίν. Ἐδῶ ἐνίκησεν ὁ Οὐατίνιος, ἐπίτροπος τοῦ Καίσαρος, τὸν Ὀκτάβιον, ἐπίτροπον τοῦ Πομπηΐου).

Τζίρα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέρων.

Τζιχὰν-σοὺ, ἴδε Σεϊχούν.

Τζιχοὺν ἢ **Σιχοὺν**, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Ὄρους καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Ἀράλ). » Ὦξος.

Τζουμέρκα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Ἀθαμανίαν ἢ Ἀπεραντίαν, ἴδε καὶ Ῥάδοβιτσ.

Tiano, ἴδε **Teano**.

Τίβολι, π. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Τίβυρις ἢ Τίβουρα καὶ Τίβυρα ἢ Τίβουρτον (Στρβ. Ε, 238).

Tieli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπικρατ. τοῦ Πάππα). » Τεατέα.

Timao, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, χωρίζων τὸ πάλαι τὴν Ἰταλίαν τῆς Ἰστρίας). » Τίμαυος, ἴδε καὶ S. Giovanni del Carso.

Tindaro (S. Maria di—), π. τῆς Σικελ. (μεταξὺ Μυλῶν καὶ Ἀγαθύρνου). »Τυνδαρίς.

Thionville, π. τῆς Γαλλ. » Θεοδονούπολις (**Theodonis ville**).

Τινὲχ ἢ **Τίνχ** (τέναγος, βάλτος), π. (τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπιον) τῆς Αἰγ. » Πηλούσιον (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) » Τάνις-εως.

Τιργόβιστον, π. τῆς Βλαχ. » Τέρβις, »Τίρισκον ἢ »Τάρος.

Τίφλιζ, π. τῆς Γεωργ. » Τοβὲλ καὶ Τεβλὶς (παρὰ τῇ Γραφῇ).

Todi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τοῦδερ.

Τοκάτι, π. τοῦ Πόντου ἢ τῆς Παφλαγον. » Κόμανα, ἴδε καὶ Κιομενίκ.

Τομαροχώρια (τὰ), μέρος τῆς Ἠπείρου (τὸ περὶ τὸ ὄρος) » Τόμουρον (τῆς Θεσπρωτίας, ὅθεν) » Τόμουροι (οἱ ὑποφῆται τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους).

Τόμπι (ἡ Σκόμπι), ποτ. τῆς Μακεδον. Ἀλβαν., ἴδε Δεβόλ.

Τομπίλια, χ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Κωπαΐδος λίμνης). »Κῶπαι (ὅθεν ἡ Κωπαΐς λίμνη, ἡ ἄλλως Λίμνη τῆς Λεβαδιᾶς).

Τομωλίτσα, β. τῆς Αυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Μπουζ-δάγ.

Τὸρ, κώμη τῆς Ἀραβ. (πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν). » Ῥαΐθού.

Τορνέζα (Κάβος τῆς —), ἀκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Χελωνάτας.

Torre vechia, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Οὐετουλώνιον.

Torre del Cavallo, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τεῖνον πρὸς τὴν Σικελ. καὶ σχηματίζον τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσήνης). » Καινὺς, ἴδε καὶ Coda della Volpe.

Torre di Mare, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Μεταπόντιον.

Torre di Patria, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Λίτερνον.

Torre di Senna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σίριος ποταμοῦ). »Σῖρις (ἡ).

Torre d'Oro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Οὔρειον, ἴδε καὶ Rodi.

Torre Segura (ἡ di Seguro), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). »Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Monte Brandone.

Tortona, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). » Δέρθων καὶ Δέρτων (ἡ).

Tortosa, π. τῆς Ἱσπαν. (παρὰ τὸν Ἴβηρα). » Δερτώσσα.

Τορνίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀργολ. καὶ Ἀρκαδ. ἡ Λεκων. » Θόρναξ.

Τόσια, π. τῆς Παφλαγον. » Πομπηϊούπολις, ἴδε καὶ Μπολού.

Τοσκάνα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Ἐτρουρία, » Τυρρηνία καὶ Τυρρηνὶς ἡ Τυρσηνὶς (χώρα).

Τούζ, π. παραθαλ. τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Τίζα.

Τούζλα, λ. τῆς Καππαδοκ. (παράδοξος διὰ τὴν ἁλοπηκτικὴν της δύναμιν). »Τάττα 2) χ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὔξου). » Δορίσκος. 3) χ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρ. τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου πρὸς τὴν Προποντ.). » Ἀκρίτας.

Toulouse, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. »Τόλωσα.

Τούνα, π. τῆς Εὐρ. (πηγ. εἰς τὴν Ἑλβετ. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Δανούβιος καὶ Δάνουβις.

Τούνεζι, π. (πρωτ.) τῆς Βαρβαρ. (ἐν τῇ Λιβύῃ). » Τῦνις, Τύνητος (Πολύβ. Α, λ'), (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Καρχηδών.

Τούντσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν). » Τάξος.

Τουρῖνον, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας). » Αὐγούστα Ταυρίνων καὶ (ἀρχαιότερα) » Ταυρασία.

Τουρκμὲν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (ἡ Ὀθωμανικὴ) ἢ Ἀσσυρία, ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ Ρεβάν.

Τουρκοβοῦνι, β. τῆς Ἀττικῆς. » Βριλησσός.

Τουρκοχῶρι. χ. τῆς Φωκ. (παρὰ τὸν Κηφισσόν). »Ἐλάτεια (ἴδε Λεῦτα καὶ Δένδρα) ἢ »Τρίταια.

Tournai, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Τύρνακον.

Τούρναβος(-νοβον), π. τῆς Βουλγαρ. » Τέρνοβος (Χωνειάτ.), »Τρίνοβος (Χαλκοκονδ.), (Βουλγαρ. ἑρμην.) » Ἄκανθος.

2) π. τῆς Θεσσαλ. » Τύρναβος (ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τουρχάν-μπεη, στρατηγοῦ Μεχμὲδ τοῦ Β'). » Φάλαινα.

Tours, π. τῆς Γαλλ. » Καισαρόδουνον, ἢ »Τυρόνιον.

Τουφιὰ, π. τῆς Γαλατ. » Ταούϊον.

Trajetto, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λείριος ποταμοῦ· πλησ. ἐρείπ. αἰ) » Μιντοῦρναι.

Τρανσυλβανία, ἐπαρχ. τῆς Αὐστρ. (Γερμ. λέγεται Στέβενμπεργ. δηλ. Ἑπτάπολις). » Παννωδακία καὶ » Γεπηδία.

Τράου, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιβυρνίδων). » Τραγούριον.

Trapani, π. τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Trapani del Monte, π. τῆς Σικελ. »Ἔρυξ.

Trèves, π. τῆς Γαλλ. » Τρέβιρον.

Τρελλοβοῦνι, β. τῆς Ἀττ. » Ὑμηττός.

Tremiti, ν. ν. (πέντε τὸν ἀριθμὸν) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (περὶ τὴν Ἀπουληΐαν). »Διομήδειαι.

Τρεμπεσίνα, β. τῆς Ἠπείρου.» Ἄσναος.

Trente, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τοῦ Adige). »Τρίδεντον.

Tronto (ἡ Tronto), ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τρουεντῖνος.

Τριβάδι (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Μελίσσι ἕως τὸ Σοποτὸν ὄ) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Λιβαρτζοῦ.

Τρίγλια (ἡ), κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα· ἴσως τὸ) »Βρύλλιον (τὸ ἐθν. Βρυλλιανὸς, κοιν. Τριγλιανός).

Τριδοῦνι, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἀλίαρτος (ὁ).

Τριέστι, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τεργέσται (Στρβ.), Τέγεστρα (Στέφ.), Τέργεστρον (Ἀρτεμίδ.) καὶ Τέργιστον (Ἀππιαν.).

Τρίκαρδον, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Οἰνιάδαι.

Τρίκαλα, π. τῆς Θεσσαλ. » Τρίκη.

2) χ. τῆς Κορινθ. ἢ Σικυων. » Κυλλήνη. || . ποτάμι τῶν—, » Ἄλσος ἢ » Κριὸς, ἴδε καὶ Βλογοκά.

Τρίκερι, ἀκρ. καὶ ν. τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου. » Κίκυνθος (νῆσος), Αἰάντειον (ἄκρα).

Τρικέρια, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Τρίκρανα ἢ Τρικάρηνος (κακῶς παραφθαρεῖσα εἰς Τιπάρηνον).

Τριπόταμον, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ψωφίς.

Τριπύργι, ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς. » Κωλιὰς ἢ »Μουνυχία.

Τρίστενα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νεμέα, ἴδε καὶ Ἁγ. Γεώργιος καὶ Κολώναις καὶ Κευτσομάτι.

Τρίστομο, χ. τῆς Φωκ. »Ἄμφρυσος καὶ Ἄμβρυσός.

Τριτὴ, χ. τῆς Ἀχ. » Τρίταινα, ἴδε καὶ Καλανθίστρα.

Τρόμος, ἴδε Στροῦμε.

Troyes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τρικάσιον.

Τρύπη, ποτ. τῆς Λακεδ. » Τρίασος.

Τρυπητὴ, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ἑρμαία.

Τρυπιὰ, χ. τῆς Ἀχ. » Ἑλίκη.

Τρυπολογίδες, ἴδε Παληοχῶρι.

Τρυφὸ, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Τύριον ἢ » Θύριον.

Τσάγγρια, π. τῆς Παφλαγον. »Γάγγρα.

Τσαδὶρ-δαγὶ, β. τῆς Κριμαίας.» Τραπεζοῦς (ὁ).

Τσακωνιὰ, ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν. »Λακωνία.

Τσάμιδες (οἱ κάτοικοι τῆς Χαονίας), ἔθν. » Χάονες.

Τσαμοὺ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Σόαμις.

Τσαμοῦρι ἢ Τσαμουριὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (εἰς αὐτὴν περιέχεται κυρίως ἡ παλαιὰ) » Κεστρίνη, (ἡ) » Σελλεὶς (καὶ ἡ) » Δίδονία.

Τσανὰκ-καλεσὶ, ἴδε Κάστρα.

Τσανδαρλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ.(᾽δὲν εἶνε ἡ) » Πιτάνη, (ἀλλ᾽ ἡ) » Ἐλαία, ἴδε καὶ Ἁγιασμὰτ καὶ Καμπὰ-κούμ.

Τσαρίτσανη, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα). »Γύρτων.

Τσαρσαμπὰ-σουγιοῦ, (οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τὴν ἐπ᾽ αὐτοῦ κειμένην πόλιν Ἀμάσειαν ὁ) ποτ. τῆς Παφλαγον. » Ἶρις, (ἄλλως Γεσὶλ-ἰρμάκ).

Τσατὰλ-δερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυζίκου). » Αἴσηπος ἢ » Κάρησος.

Τσεκμετζὲς, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα). » Ζεῦγμα. || . μεγάλος —. » Ῥήγιος. || . μικρὸς—. » Ἀθύρας.

Τσεμενὶκ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Σηστός.

Τσεμπερούλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Δράκων.

Τσέουτα, π. τῆς Μαυριταν. » Σέπτα.

Τσερκέζοι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κιρκήσιοι (οἱ Κόλχοι), ἔθν. (κατοικοῦν τὸν Καύκασον. Ὁ τόπος ᾽των περιείχετο εἰς τὴν Ἰβηρίαν). » Ζίχχοι (κυρ. οἱ Χιρσὶζ-τσερκέζοι).

Τσερνίτσα, ἴδε Κερνίτσα.

Cesena, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ »Καίκινον.

Τσεσμὲς, χ. παραθαλ. καὶ λ. τῆς Ἰων. » Κασύστης (Στρβ.), » Κυσσοῦς (Τίτ. Λίβ.).

Cette (Cap de—), ἀκρ. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Μασσαλίας). »Σήτιον.

Civita-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατ.). » Ἑκατόγκελλαι.

Civitate, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Τέανον (τὸ Ἀπουλον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ Σιδικινοῦ, ἴδε Teano).

Τσιγότο (μικρὸ—), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Πελασγιώτιδι,χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄτραξ.

Τσίμοβα, ἴδε Πόρτο-Βοιτοῦλλο.

Τσὶν, ἴδε Τζιννὰ-σουγιού.

Τσιπιανὰ (ἴσως ὀρθότ. Τσηπιανὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σηπία, ὅπου ἐτάφη ὁ Αἴπυτος, ἴδε Παυσαν. Ἀρκαδ. Ιϛ᾽), χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Μαντινείας). » Νεστάνη ἢ Νέστανα.

Cirignola, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Γερούνιον.

Τσιρίγο, ν, τῆς Πελοπονν. (πλησ. τῆς Λακων.). » Κύθηρα (τὰ) καὶ »Κυθήρη(ἡ).

Τσιριγότο, ν. (πλησ. τοῦ Τσιρίγου). »Αἴγυλος, »Αἰγιάλεια (Πλίν.).

Τσιρίτανη, π. τῆς Περραιβ. »Ἐρύτειον.

Τσιφτλὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. (παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον). »Λευκὴ ἀκτή.

Τσόρλοὺ, κώμ. τῆς Θρᾴκ. » Τυρολόη.

Τσόρουμ, π. τῆς Γαλατ. » Ταουΐα ἢ Ταούϊον, ἴδε καὶ Τουρτιά.

Τσοὺρ, π. παραθαλ. τῆς Σύρ. »Τύρος.

Τσουρούκ-δενίζ, λίμ. (ἡ μᾶλλον μέρος τὸ δυτικὸν τῆς Μαιώτιδος λίμνης) τῆς Ταυρικῆς. » Σαπρὰ λίμνη.

Ὑάμπο, ἴδε Ἰάμπο.

Ὕδρα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Ὑδρέα.

Ὑδρόνι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ὕδραν). »Ἀπεροπία.

Hyères (Iles-Îles d'—), ν. ν. τῆς Μεσογ. (τρεῖς μεγαλήτεραι καὶ δύω μικρότεραι, πλησίον τῆς Μασσαλίας). » Στοιχάδες ἢ » Λιγυστίδες. (Ἐκ τῶν τριῶν μεγαλητέρων ἡ μὲν **Porqueroles** ὀνομάζεται) » Πρώτη, (ἡ δὲ **Porteroz**) » Μέση, (καὶ ἡ **Ile du Levant** ἢ **du Titan**) » Ὑπαία.

Ὑόρκ, π. τῆς Σκωτ. » Εὐόρακον καὶ Βριγάντιον.

Ὕψαλα, π. τῆς Θρᾴκ, (παρὰ τὸν Εὔρον). »Κύψελος.

Faenza, π. τῆς Ἰταλ. » Φαυεντία.

Falvaterra ἢ **Falvoterra**, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φαβρατερία, ἴδε καὶ **Isoletta**.

Φαλκονάρα, ποτ. τῆς Σικελ. »Ἀσίναρος (Θκδ. Ζ', 84).

Φαλκοῦδι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀττικήν). » Φάβρα.

Φαμμαγκοῦστα (ἀπὸ τὸ Ἀμμόχωστος τοῦ Πτολεμ.), π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Ἀρσινόη.

Φαμιὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἀπάμεια (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην), ἴδε καὶ Μεδιάν.

Φάνα, ἀκρ. τῆς Χίου. »Φάναι (Στρβ.), »Φαναὶ (Θκδ.).

Φαναράκι, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Πάνιον καὶ »Φάρος. 2)χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Μεσόγ. θάλασσαν). » Παρθένιον.

Φανάρι, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Φάληρον.

2) λ. τῆς Ἠπείρου (6 ὥρας μακρὰν τοῦ Σουλίου), ἴδε Γλυκύ. 3) π. τῆς Θεσσαλ. » Φαλαρία.

Φανάρι (Παληό—), ἴδε Παληοφάναρον.

Φανερωμένη, χ. καὶ μοναστ. τῆς Ἀργολ. » Ἀσίνη.

Faro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τύχης Ἱερὸν (Λατιν. **Fanum Fortunæ**).

Faro di Messina, ἀκρ. τῆς Σικελ. »Πέλωρον καὶ Πελωριὰς (ἄκρα).

Φᾶς, ποτ. τῆς Κολχίδος, (πηγ. ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πλησίον τοῦ Φρουρίου Πότι). »Φάσις.

Φάτσα, π. παραθαλ. τοῦ Πόντου. »Πολεμώνιον.

Φειδονῆσι, ν. τοῦ Εὐξ. Πόντου (πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως). » Λευκὴ, »Ἀχιλλέως ἢ Μακάρων νῆσος.

Φείζ-ἀγά, χ. τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν Μικρομάννην, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Θουρία.

Φελεζία, π. τῆς Δακ. » Τρίφουλον.

Felicudi ἢ **Felicurim**, ν. τοῦ Τυρρ. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε **Lipari**). »Φοινικοῦσα, παρβλ. **Dattolo**.

Φενὲρ-μπαγτσεσὶ, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (πρὸς ἀνατολὰς τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Ἡραῖον ἢ Ἥρας φάρος.

Ferenti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Φερεντινόν.

Φερίνα, ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Fermo, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). »Φίρμον τὸ Πικηνὸν, (, ἐπίνειον αὐτοῦ ἦτον τὸ **Κάστελλον, Porto di Fermo**).

Φέρσαλα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. »Φάρσαλα. || . ποτάμι τῶν —, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γκούρα καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἀπιδανός.

Φέτσ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. (περιείχετο εἰς τὴν) » Μαυριτανίαν ἢ Μαυρουσίαν τὴν Τιγγιτανὴν ἢ Σιφιτινήν.

Fianona, χ. καὶ λ. τῆς Βενετ. (ἐν τῇ Ἰστρίᾳ). » Φλάνων.

Φιδάρι, ποτ. τῆς Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Ἄνινο ἢ Βαρδίσι, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Εὔηνος καὶ » Λυκόρμας.

Φιδόκαστρον, ἴδε Φιλόκαστρον.

Φιλέρι, χ. τῆς Ἰων. (παράλιον εἰς τὸν Κόλπον τῆς Σμύρνης, εἰσπλέοντι πρὸς δεξιάν). » Λεύκη (οἱ πρὸ αὐτῆς σκόπελοι εἶνε οἱ) » Μύρμηκες (τοῦ Πλιν.).

Φιλὶ, χ. τῆς Μακεδον. (κοντὰ εἰς τὰ Γραιβενά). » Φίλα.

Φιλινγκὶρ, ἐρείπ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Τούζλων καὶ Ἀρετσοῦς). » Φιλοκρήνη.

Philippo (S.—d'Argiro ἢ **d'Agyrone)**, χ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Συμαίθου). »Ἀγύριον (πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου).

Φιλ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κοράκιον.

Φιλόκια ἢ Φιλόκαστρον (καὶ ὄχι [λέγει ὁ Πουκεβίλ] Φιδόκαστρον, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Μελέτ.), π. (πρωτ. τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπ. σκεπασμένον ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου) τῆς Ἀκαρν. » Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.

Φινόκιο (Ἰταλ. **Μάραθον**), ν. τῆς Λακων. (ἀντίκρυ 'ς τὸ Μαραθωνῆσι). » Κρανάη ἢ » Μιγώνειον.

Φιόνδα, χ. τῆς Λυκ. ἢ Παμφυλ.»Φάσηλις.

Fiume Grande, ποτ. τῆς Σικελ.(πηγ. πλησίον τοῦ χωρίου Polizzi, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος πλησίον τοῦ χωρίου Cefalu). » Ἰμέρα, ἴδε καὶ **Fiume di Termini**.

Fiume di Patria, ποτ. τῆς Ἰταλ.(πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Δίτερνος καὶ (περὶ τὰς πηγάς τοῦ) » Γλάνις.

Fiume di Termini, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Madoni, καὶ, ῥέων ἀπὸ μεσημβρ. πρὸς ἄρκτον, χύν. μετὰ 20 μιλίων δρόμον, εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Ἰμέρα. (Οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπέθετον πηγάζοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἄλλον ποταμὸν τὸν πρὸς μεσημβρίαν, ἴδε **Fiume Salso** καὶ παρδλ. **Fiume-Grande**).

Fiume Salso, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Madoni, 2—3 μίλια μακρὰν τοῦ **Fiume di Termini**, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὸν συνέχεον διὰ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, καὶ, μετὰ 30 μιλίων δρόμον ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, χύν. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος πλησίον τῆς Ἀλικάτας). »Ἰμέρα.

Fiumesino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ῥαβέννης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Ῥουβίκων.

Fiumica, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσσης,ἴδε Cap picoli).»Κριμισός(-σσός).

Fiumicino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. [μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Σηνογαλλίας] εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἶσις.

Φιράτ, ἴδε Ἰφράτ.

Φιρένγκ-κιοί, χ. τῆς Αἰολ. (πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον). » Ὀφρύνιον.

Φλέβαις, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου(πλησίον τῆς Ἀττικῆς). » Φηγία, » Φάβρα, »Ἐλεοῦσα, »Ὑδροῦσσα.

Φοινίκι, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον. Ἐδῶ ἦτον τὸ) » Μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

Foix, π. τῆς Γαλλ. » Φούξαι.

Φονιὰς, χ. καὶ λίμ. τῆς Ἀρκαδ. » Φενεός.

Φοντοῦνα, χ. τῆς Θεσσαλ. » Κύφος.

Forli, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Λιβίου.

Formentera, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Πιτυουσῶν). » Ὀφιοῦσσα.

Formicole, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Ἡρακλέους λιμήν.

Fossembrone ἢ **Fossembruno**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Φόρον Σεμπρώνιον.

Φουντουκλί,κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Διάντειον. (Ἐπὶ Ἀρκαδίου μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀττικοῦ) » Ἀργυρούπολις.

Φοῦρνοι, λ. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Φθιώντης.

Franche Comtée, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Βουργουντιανὸς νομός.

Φραξιὸ, χ. τῆς Ἠλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). »Φρίξα, ἴδε καὶ Παληοφάναρον.

Frascati, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Τοῦσκλον.

Fratica, π. τῆς Ἰταλ. » Λαουίνιον καὶ Λαβίνιον.

Frejus, π. παραθαλ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »Φόρος Ἰουλιανός.

Fricento, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἴκουλον καὶ »Αἰκουλάνων.

Frioul, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Ἰουλίου.

Frusinone ἢ **Frussilone** ἢ **Fruselone**, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρουσίνων (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ) »Φορουσίνων.

Φτελειὰ, κώμ. τῆς Θεσσαλ. καὶ χ. τῆς Μεσσην. » Πτελεός.

Φυσκιὲ, χ. καὶ λ. τῆς Καρ. » Φύσκος.

Φώκηαις (παληαῖς), π. παραθαλ. τῆς Ἰων. » Φώκαια.

Φώκηαις (καινούργιαις), π. τῆς Ἰων. »Κύμη.

Χαβιρὰν, π. τῆς Πισιδ. » Ὀρόανδα.

Χαδραμοὺτ, μέρος τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. » Χατραμωτῖτη (Στρβ.), » Ἀδραμύττων χώρα (Πτολ) , » Ἀδραμύττα (Θφρς. Φυτ. Ἡ, δ').

Χάζι (ἢ Κάμπος), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. »Ἀμφιλοχία.

Χαλέπι, π. τῆς Συρ. » Βέῤῥοια (τῆς Συρίας), » Χαλυβών.

Χαλίκι, δ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Δολοπ. ἢ Αἰολίᾳ). » Χαλκὶς, (ἐᾧ ἀνάβρύει ὁ) ποτ. » Πετίταρος (, ὁ ὁποῖος, ἑνούμενος μὲ τὸν Θόαν [ἴδε Βετέρνικο], σχηματίζει κυρίως τὰς πηγὰς τοῦ Ἀσπροποτάμου).

Χαλὶλ-μπεη (Στράτα τοῦ —), δρόμος ἀπὸ τὴν Τρίπολιν πρὸς τὸ Ναύπλιον. » Τροχός.

Χάλκη, ν. τῆς Προποντίδος, ἴδε Νησιά. 2) ν. τοῦ Καρπαθ.πελάγους. »Χαλικία.

Χαμὲθ, ἴδε Φαμιέ.

Χαμπὲς, βασίλ. τῆς Αἰθιοπ. » Ἀβυσσινία.

Χανιὰ, π. καὶ φρ. τῆς Κρήτης. » Κυδωνία.

Χανλὶ, χ. τῆς Ἰων. » Πανιώνιον.

Χαρβάται (ἀντὶ Κροάται), ἔθνος τῆς (νῦν Κροατίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς παλαιᾶς) » Λιβυρνίας ἢ Λιβυρνίδος (ἐπαρχίας τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένης μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας, τὸ ἐθνικὸν) » Λιβυρνοί.

Χαρβάτι, χ. τῆς Ἀργολ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Μυκῆναι.

Χαρβὰν, π. τῆς Μεσοποτ. » Κάρραι.

Χαρταλιμὴ, κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Χάρτα-λιμήν (;).

Χασσὰν-μπαμπὰ, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Χὰς-κιοῖ, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὸν Κεράτιον κόλπον ἀντικρὺ Κωνσταντινουπόλεως). » Περαία Ἀραβίνδου καὶ » Πικρίδιον.

Χαστέμι, χ. τῆς Πελοπονν. » Ἄμφεια.

Χατδὲρ, π. τῆς Μεσοποτ. (μεταξὺ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος). » Ἄτρα καὶ Ἄτρα.

Χελιδόνι (Κάβο —), ἀκρ. τῆς Λυκίας. » Ἱερὰ (ἄκρα)· (πλησίον αὐτῆς κεῖνται τρεῖς νῆσοι αἱ) » Χελιδόνιαι.

Χέλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀροάνια(ὄρη).

Χεμεδὰν, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Μηδίας. » Ἐκβάτανα.

Χεμπρὼν, π. τῆς Ἰουδ. » Χεβρών.

Χέμς, ἴδε Ἔμς.

Χερμέντ, π. τῆς Αἰγ. (περὶ τὴν κάτω Νουβίαν). » Χέρμουθις.

Χετζὰζ (Ἀραβιστὶ σημαίνει Χώρισμα ἢ Χωρίζειν, διότι χωρίζει δύο ἄλλα τμήματα, ἐκ τῶν πέντε, τῆς Ἀραβίας), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀραβία ἡ Πετραία.

Χιλαδὲκ, π. τῆς Λυκαον. (ἐν τῇ Καραμανίᾳ). » Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη).

Χιλιοδρόμια, ἴδε Ἡλιοδρόμια.

Χιμάρα, β. τῆς Ἀλβαν. » Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια (ὄρη). 2) ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Χαονίας, ἴδε καὶ Ἰαπυριά. || . ποτάμι τῆς—, » Φοίνιξ. 3) π. (μεταγενεστέρα) τῆς Ἀλβαν. (παραθαλάσσιος, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κεραυνίων ὀρέων. Πλησίον ἔτης φαίνονται ἐρείπια, ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Παλιόκαστρο τῆς Βασίλισσας, ὅπου, κατὰ τὸν Πουκβίλ, κατῴκευν οἱ) » Κιμέριοι (πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Κίρκη ἔλεγε τὸν Ὀδυσσέα ἂνα ὑπάγῃ, Ὀδ. Λ, 20).

Χιγδ-μένδ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἐρύμανδρος.

Χιρσὶζ-τσερκέζοι, (αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ) » Ζίκχοι, ἴδε Τσερκέζοι.

Χισσάρι (Τουρκ. σημαίνει φρούριον), χ. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βεσπόρου). » Ἑρμαῖον, » Λαιμοκοπεῖον.

Χλωμὸς, β. τῆς Λοκρ. » Κνημὶς (ἀφ' οὗ οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).

Hogues, ἀκρ. τῆς Νορμανδ. » Ὠγυγία.

Χολουὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀλβανία.

Χορασὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρία ἢ Ἀρεία (φερώνυμος τοῦ διατρέχοντος αὐτὴν ποταμοῦ), ἴδε Ἔρι καὶ Ἰρὰν, (κατ' ἄλλους, ἡ) » Παρθία ἢ Παρθυηνή.

Χορμούζ, ἴδε Ὁρμούζ.

Χόρτος, χ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Ὀλιζών.

Χουδαβενδιγκιὰρ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. » Βιθυνία.

Χουνκιὰρ-ἰσκελεσὶ, παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Νυμφαῖον.

Χουσεῖν-ἀμπὰδ, π. τῆς Γαλατ. » Μιθριδάτειον.

Χοῦσι, π. τῆς Μολδαβ. » Σουσίγαβα ἢ Ζουζίδανα.

Χουσιστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Σουσιανή.

Χριστιάνα, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Λαγοῦσσα.

Χρυσὸ, χ. τῆς Φωκ. » Κρίσσα (ἐταυτίζετο μὲ τὴν Κίρραν, ἴδε Ξερὸ-πηγάδι).

Χρυσοβίτσα, χ. τῆς Αἰτωλ. » Τείχιον.

Χώρα, ἴδε Σουλτὰν-χισσάρ.

Ψαρὰ, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Ψύρα καὶ Ψυρία (ἡ), Ψυρὰ (τὰ).

Ψηλὴ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἔφυρα.

Ψηλορρείτη, β. τῆς Κρήτης. » Ἴδη.

Ψωμαθειὰ, (μέρος καὶ σκάλα πρὸς τὸ δυτικονότειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Ψαμμαθία καὶ Ψαμμάθη, (διὰ τὴν ἄμμον τὴν ὁποίαν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλὸν ὁ νότος. Πολλοὶ πιστεύουν ἀκόμην ὅτι ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ψῆφισμα Θεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ Συναξάρια ἀναλήψεως ἑνὸς παιδίου).

Ὠλενὸς, β. τῆς Ἀχ. » Σκόλλις, » Ὠλενία πέτρα.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ἄβαι. Ἔξαρχο ἢ Μόδι.
Ἀβάκαϊνον(-να). Bigensis.
Ἀβανισσός. Ἀμπανόζ.
Ἀβαντίς. Γαρδίκι.
Ἄβαροι. Καρὰ-Τσερκέζοι.
Ἀβασγοί. Ἀμπαζάς.
Ἄβδηρα. Πλατύστομο. §. Adra καὶ Almeria.
Ἀβέλλα. Avella-Vecchia
Ἀβεντικόν. Avenches.
Ἄβηλα. Νέμπι-ἀμπέλ.
Ἄβια. Ἀρμυρός.
Ἄβολος. Cantaro.
Ἀβράξας. Κγαβούρ.
Ἄβυδος. Ἀνσινά. §. Ναγαρά.
Ἀβύλη. Sierra Ximiera.
Ἀβυσσινία. Χαμπέσ.
Ἀβώνου Τεῖχος. Ἐνέμπολου.
Ἀγάθη. Agde καὶ Monspellier.
Ἀγάθυρνα. Capo d' Orlando.
Ἀγγελα(-λή). Ἀγγελοκάπια καὶ Παππαγγελάκι.
Ἄγκυρα. Ἐγκιουρού.
Ἀγκύραιον. Κούρπουρνου.
Ἀγκών. Ἀγκῶνα.
Ἀγορά. Μαλγαρά.
Ἀγραΐς. Ἄγραφα καὶ Βάλτος. §. Καινούργιο.
Ἀγριάνης. Ἔργανα.
Ἀγύλλα. Cerveteri.
Ἀγύριον. Philippo (S. Philippo d' Argiro ἢ d' Agyrone).
Ἄγχεσμος. Ἀγ. Γεώργιος ἢ Λυκουρία. § Ἀγ. Σαράντα.
Ἀγχίαλος(-λη). Ἀχιαλού.
Ἀγχίσου λιμήν. Ἀγ. Σαράντα.
Ἀγχίσου λίμνη. Βιβάρι καὶ Τυροβολιά.
Ἄδανα. Ἰκιάς.
Ἀδδούας ἢ Ἀδεύας. Adda §. Ain.
Ἀδιαβηνή. Κιουρδιστάν.
Ἀδούας. Adda.
Ἀδούλας. Saint-Gothard.
Ἀδραμίτων χώρα ἢ Ἀδραμύττα. Χαδραμούτ.
Ἀδρενόν. Aderno.
Ἀδρία. Atri.
Ἀδριανή. Ἐδρενόζ.
Ἀδρίας. Tartaro.
Ἀδωνις. Ἐλμούλκ.
Ἄειλον. Αἰλά.
Ἀερόπη. Μέρπα.
Ἀζανία. Σάφ-δέρ-χχισάρ.
Ἄζωτος. Ἐζδούτ.
Ἀθαμανία. Ράδοβίτσ καὶ Τζουμέρκα.
Ἄθεσις. Adige.
Ἀθήναιον. Ἄβαδος. §. Punta della Campanella.
Ἀθύρας Τσεκμετζές.
Ἄθως. Ἁγιον Ὄρος.
Αἰάκειον. Ajaccio.
Αἰάντειον. Τρίκερι. § Φουντουκλί.
Αἴας. Βοϊοῦσα.
Ἄβουρα. Talavera de la Reyna.
Αἰγαί. Βοδενὰ ἢ Μογλενά. §. Ἀκράτα.
Αἰγαῖαι. Εἰάς.
Αἰγάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἰγειρα. Ζάχολη ἢ Ξυλόκαστρον.
Αἰγιάλεια. Τσιριγότο.
Αἰγιάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἰγίλεια. Στόρι.
Αἰγίλειον. Μαλακάσι.
Αἰγινήται. Ἀγινᾶται.
Αἴγιον. Βοστίτσα.
Αἰγίτειον. Βελίτσα.
Αἰγόσθενα. Γερμανός.
Αἰγοῦσα. Capraria.
Αἴγυλος. Τσιριγότο.
Αἰδηψός. Λιψό.
Αἰδονία. Αἰδόνι, Μαργαρίτι καὶ Τσαμοῦρι.
Αἰθαλία. Ἔλβα.
Αἰθικία. Γραιβενά.
Αἴκουλον(-λάνον). Fricento.
Αἴλανον. Αἰλά.
Αἰμίνιον. Μίνχο.
Αἶρος. Κοτζα-μπαλκάν.
Αἰνεία (ἡ νέα). Παληοκατούνα.
Αἰολία. Ζυγός.
Αἰρέα. Ἥρα.
Αἶσαρ. Serchie.
Αἴσαρος. Esaro.
Αἰσερνα. Isernia.
Αἰσηπός. Σπίγα. §. Τσατὰλ-δερέ.
Αἴσιον. I si.
Αἶσις. Fiumesino.
Αἴσκος. Σαμακόβ.
Αἴτνη. Monte Gibello.
Αἰτωλία. Ἄγραφα, Βενέτικο Βλοχὸς Ζυγὸς, Καρπενῆσι καὶ Κράβαρα.
Αἰτωλικόν. Ἀνατολικόν.
Ἀκαδημία. Καθήμια.
Ἀκάλανδρος. Salandrella.
Ἀκάμας. Ἀγ. Ἐπιφάνειος.
Ἀκάνθειος. Πρόβλακας.
Ἄκανθος. Δασσούρ.
Ἀκαρνανία. Ξερόμερον.
Ἀκέρραι. Acerra.
Ἀκεσίνης. Τζενάμπ.
Ἀκίδας. Σίδερο.
Ἄκιρις. Acri.
Ἄκις. Chiaci.

Ἄκκη. Ἄκρη.
Ἀκμωνία. Σεβερίν.
Ἀκόναι. Νησιά.
Ἄκουαι Στατιέλλαι. Acqui.
Ἀκούηνον. Aquino.
Ἀκουϊσγράνον. Aix-la-Chapelle.
Ἀκουϊτανία. Guienne.
Ἄκρα(κραι). Pallazuolo.
Ἀκράγας. Grigenti, §. Naro (Fiume di—). §. Κόρταγα.
Ἀκραίφιον. Καρδίτσα ἢ Προσκυνᾶ.
Ἀκρίτας. Κάβο Γκάλλο. §. Τσύζλα.
Ἀκροκεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Ἄκτιον. Πούντα.
Ἀκύφας. Ὀζᾶς.
Ἀλάβανδα. Καρπουζλί.
Ἀλαγωνία. Γιανίτσα.
Ἄλαισα. S.Maria di Palazzi
Ἄλαισος. Pittineo.
Ἀλαλκομεναί. Μαμούρα.
Ἀλανοί. Δαγλὶ-Τσερκέζοι.
Ἄλβα. Ἄλμπα-λόγκα.
Ἄλβα-Γραικική. Μπελιγράδι
Ἄλβα-Ἰουλία. Ἀκ-κερμάνι.
Ἀλβανία. Γκιουρτζία. §. Χολουάν.
Ἀλβανὸν(ὄρος). Monte Cavo.
Ἀλβανούπολις. Ἐλμπασάνι ἢ Κρόϊα.
Ἄλβη. Albi.
Ἄλβις. Ἔλμπας.
Ἀλβούλας. Aubenas.
Ἀλέας. Γκιόζα. §. Λεῦκα.
Ἀλείσιον. Νησὶ (μεγάλον).
Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας). Alessandretta.
— (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν). Κανταχάρ.
—(ἡ Τρῳάς). Ἐσκὶ-σταμπόλ.
Ἀλεσία. Alise.
Ἀλέτριον. Alatri.
Ἄληξ. Alice.
Ἀλήτιον. Lece.
Ἀλθαία. Orgaz.
Ἀλιάκμων. Πλαταμῶνι.
Ἀλίαρτος. Τριδοῦνι.
Ἀλικαρνασσός. Μπουδροῦμι.
Ἀλικύαι. Salemi.
Ἀλιμοῦς. Ἅγ. Κοσμᾶς.
Ἀλιοῦσσα. Σπέτσαις.
Ἀλκιμέδοντος πεδίον. Ἀλωνίσταινα.

Ἀλλοβρόγες. Σαβόγια.
Ἀλόννησος. Ἠλιοδρόμια ἢ Πελαγῆσι.
Ἄλσιον. Polo.
Ἄλσος. Τρίκαλα.
Ἀλταία. Ἀνιάσμά-κιοϊ.
Ἀλύζεια. Ἅγιος Ἠλίας καὶ Κανδύλι.
Ἄλυς. Κιζὶλ-ἰρμάκ.
Ἀλφειός. Ῥουφιᾶς.
Ἀλῶναι καὶ
Ἀλωνίς. Guardaniar.
Ἀλωπεκῆ. Ἀγγελοκῆπια.
Ἀλωπεκόννησος. Καλαφάτι.
Ἀμαθοῦς. Λιμισσός.
Ἀμανόν. Ἀλ-λουκάν.
Ἀμαντία. Νοβίτσα-μαλιζιότες.
Ἀμάσεια. Ἀμάσια.
Ἀμασίας. Ems.
Ἀμβιανόν. Amiens.
Ἀμβρακικὸς (κόλπος). Ἄρτα (κόρφος τῆς —).
Ἄμβρακος. Καστρί.
Ἀμβρυσός. Δίστομο.
Ἀμένανος καὶ
Ἀμένας. Judicello.
Ἀμερία καὶ
Ἀμέριον. Amelia.
Ἀμήστρατος. Mistretta.
Ἄμιδα. Διγιάρ-μπεκίρ.
Ἀμισός. Σαμσούν.
Ἀμίτερνον. Vittorino.
Ἀμστελόδαμον. Amsterdam.
Ἀμύκλαι. Μπαρδούνια ἢ Σκλαβοχῶρι.
Ἀμύκλειον. Νειχῶρι.
Ἄμυρος. Ἁρμυρός.
Ἄμφεια. Χαστέμι.
Ἀμφιάραος. Μαυροκόκλα.
Ἀμφιλοχία. Ἄρτα καὶ Χάζι.
Ἀμφιμάλη, Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλλιον. Ἁρμυρὸ.
Ἀμφίπολις. Ἐσκί-καλές.
Ἄμφισσα. Σάλωνα.
Ἀμφιτροπαί. Μετροπίσι.
Ἄμφρυσσος. Ἁρμυρὸς (ποτάμι τοῦ—). §. Τρίστομο.
Ἀνάγνια. Anagni.
Ἀναγυροῦς. Ἀγύρα καὶ Βαρύ.
Ἀνάζαρβος. Αϊντζερμπίχ.
Ἀνακτόριον. Βόνιτσα.
Ἀνάπλους. Ἀρναούτ κιοϊ.

Ἄναπος. Ἀετός. §. Anapo.
Ἄνας. Guadiana.
Ἀναστασιούπολις. Καρά-Δερέ.
Ἄναυρος. Κλίνοβο.
Ἀνδανία. Ἀναζίρι ἢ Ἄσπρα σπίτια.
Ἀνδήτιον(-τριον). Κλίσσα.
Ἀνεμούριον. Ἀνεμούρια,
Ἀνθηδών. Λουκίσι.
Ἄνιος. Βοϊοῦσα.
Ἀνίων. Teverone.
Ἄντεια. Anzio.
Ἀντιγόνεια. Ἀργυρόκαστρον. §. Νιγκοδέμο.
Ἀντικείτης. Κουμπάν.
Ἀντίκυρα. Ἄσπρα σπίτια.
Ἀντινόη. Ἀνσισά. §. Σέχ-ἀμπάδ.
Ἄντιον. Anzio.
Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενὶ σέχρ.
—(Μυγδονία). Νισιβιά.
—(παρὰ τὸν Ὀρόντην) Ἀντακιὲ ἢ Οὐρφά.
—(τῆς Πισιδίας). Ἀκ-σεχίρ.
Ἀντιπατρίς. Ἀρσούφ.
Ἀντίπολις. Antives.
Ἀντίῤῥιον. Καστέλλια.
Ἀντισσιόδωρον. Auxerres.
Ἀξιάκη. Ὀζού.
Ἄξιον. Γαλάτσι.
Ἀξιός-Βαρδάρι §. Ἐλ-ά-άζ.
Ἀξιούπολις. Γαλάτσι ἢ Ῥοσσάβα.
Ἄορνος. Averno(Lago d'—).
Ἀπάμεια. Ἀφιὸν-καρὰ-Χισσάρ. §. Μπουδανιά. §. Pamiers.
— (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην). Μεδιὰν ἢ Φαμιέ.
Ἄπεια. Καραθῶνας
Ἀπεραντία. Ῥαδοβίτσ καὶ Τζουμέρκα.
Ἀπεροπία. Ὑδρόνι.
Ἀπιδανός. Φέρσαλα.
Ἀπολλινόπολις. Ἐτφού. §. Κούσ.
Ἀπολλωνία. Πολλίνι. §. Μιχαλῆτσι. §. Σερβάν. §. Σέρβαι. §. Σωζούπολις.
Ἀπολλωνιάς. Ἀμπουλιόν.
Ἀπουλία. Πούλια.
Ἀραβία. Γιαμὰν καὶ Χετζάζ.
Ἀραβισσός. Γκιοὺλ-σεχίρ.

Ἀράκυνθος. Ζυγός.
Ἀράξης. Ἀρὰς ἢ Ῥάς. §. Κχαβούρ. §. Μπενδὲρ-ἐμίρ.
Ἄραξος. Πάπας.
Ἄραρ. Saone.
Ἀραράτ. Ἀγρί-δάγ.
Ἄραυρις. Hérault.
Ἀραυσίων. Orange.
Ἄραχθος. Λούρχα.
Ἀραχωσία. Κανταχάρ.
Ἀραχώτης. Ῥοχάτσ.
Ἀρβήλα. Ἑρμπούλ.
Ἀρβορία. Γαρδίκι.
Ἄργαιον. Ἑρτζαάρ-δαγί.
Ἄργεννον. Κάβρ-μπιάνκο.
Ἀργεντοράτον. Strasbourg.
Ἀργιθέα. Ἄρτα ἢ Ζαρκοβίτσα.
Ἄργιλος. Ῥιντίνα.
Ἄργον. Ἐρτζαάρ-δαγί.
Ἄργος (Ἀμφιλοχικὸν ἢ Ἠπειρωτικόν). Φιλόκια.
—(Ὀρεστικόν). Κρεπένι.
Ἀργυροῦν. Serra Segura.
Ἀργυρούπολις. Φουντουκλί.
Ἀργυρώνιον. Ματζάρ-μπουρνού.
Ἀργῷος (λιμήν). Porto-Ferrajo.
Ἀρδίσκος. Ἄρτα.
Ἀρέθων. Ζαγοῦρα καὶ Λοῦρχα.
Ἀρελάται. Arles.
Ἀρέτας. Γκιόκ-σουγιού.
Ἀρία. Ἰρὰν καὶ Χορασάν.
Ἀριανή. Ἔρι.
Ἀρίκεια. Aricia.
Ἀρικήνη. Lago di Nemi.
Ἀριμαθιείμ. Ῥαμλέ.
Ἀρίμινον. Ῥίμινο.
Ἀρίμινος. Marecchia.
Ἄριος. Ἔρι-ῥούδ.
Ἀρίσσιον. Ἀρετσοῦ.
Ἀριστερά. Σπετσοποῦλα.
Ἀρκαδιούπολις. Λουλέ-μπουργάζ.
Ἀρκύνιον. Harzwald.
Ἀρμενία (ἡ μικρὰ ἢ ἐλάσσων). Ἀλαδούλια ἢ Δουλκαίρ.
—(ἡ Ὀθωμανική). Τουρκμέν.
— (ἡ Περσική). Ῥεβάν.
Ἀρμινιακόν. Armagnac.
Ἁρμόζεια καὶ
Ἅρμοζον. Ὁρμούζ.

Ἄρνη. Ἀρνί.
Ἄρνος. Arno.
Ἀροάνια (ὄρη). Χέλμος.
Ἀροάνιος. Κατσανᾶς.
Ἀρόη. Πάτρα.
Ἀρούερνοι. Auvergne.
Ἀῤῥήτιον. Arezzo.
Ἅρπασσα. Ἀρὰπ-Χισσάρ.
Ἅρπασσος. Τζιννά-σουγιού.
Ἀρσαμόσατα. Σιμσάτ.
Ἄρσην. Δεκοῦμι.
Ἀρσινόη. Ἀγγελόκαστρον. §. Βάνι. §. Σουέζ. Φαμμαγκοῦστα.
Ἀρσῖνος. Καρὰ σού.
Ἀρτάκη. Ἀρτάκι.
Ἀρτεμία (-μισία). Palmajola.
Ἀρτεμίσιον. Μαλεβό.
Ἀρτεσία. Artois.
Ἀρτυνία. Μαγιάς.
Ἀρχελαΐς. Λαρενδέ.
Ἀσίναρος. Falconara.
Ἀσίνη. Κολοκύθι. §. Φανερωμένη.
Ἀσκανία. Ἄκ-σού.
Ἀσκληπιεῖον. Ἱερό.
Ἄσκλον(-ος) καὶ
Ἄσκουλον. Ascoli.
Ἄσκρη. Νειχῶρι.
Ἄσναος. Τρεμπεσίνα.
Ἀσπάδανα. Ἰσπαχάν.
Ἄσπενδος. Μενουγάτ.
Ἀσπίς. Ἀκλιμπιά.
Ἄσσος. Βερέμ-καλεσί.
Ἀσσυρία. Διγιάρ μπεκίρ καὶ Τουρκμέν.
Ἀσταβόρας. Τακάζε.
Ἀσταβος. Ἰστίμπ.
Ἀστακος. Δραγαμέστι.
Ἀστερία(-ρίς). Δασκαλειό.
Ἀσωπός. Ἅγ. Γεώργιος (ποτάμι τοῦ—) καὶ Βασιλικά. §. Ῥάπανι.
Ἀταλάντη. Ταλαντονῆσι.
Ἄταξ. Aude.
Ἀταρναί. Δικελλίκ.
Ἀτέλλα(-λλαι). Aversa.
Ἀτερνον. Pescara.
Ἀτησινὸς, ἴδε Ἄθεσις.
Ἀτιντανία. Καραμουρατάδες καὶ Κόνιτσα.
Ἄτρα(-τραι). Χατδέρ.
Ἄτραξ. Τσιγότο.
Ἀτρέβατον. Arras.
Ἀτρία. Atri.

Ἀτροπατηνή. Ἀδὲρ-μπαϊτζάν
Ἀττάλεια. Ἐσκί-Ἀδάλια. §. Ἴτταλα.
Αὐάρικον. Bourges.
Αὔασις. Οὐάχ.
Αὐγούστα. Aosta ἢ Agosta.
Αὐγούστα Οὐϊνδελίκων. Augsbourg.
—Ταυρίνων. Τουρῖνον.
Αὐγουστία. Γιάσι.
Αὐγουστόδουνον. Autun.
Αὔδηρα, ἴδε Αβδηρα.
Αὐενίων. Avignon.
Αὐλαί. Γραιβενά.
Αὐλίς. Βαθὺ καὶ Καρὰ-μπαμπά.
Αὐλών. Αὐλῶνα.
Αὔξιμον(-ξουμον). Osimo.
Αὔσηρ-ηρος. Serchio.
Αὐτομάτη. Ἀσπρονῆσι.
Αὐφίδιον. Ofanto.
Ἀφίδναι. Καπαντρίτι.
Ἀφνία. Copenhague.
Ἀφροδισιάς. Ἀποδοσιὰ ἢ Γκεϊρά.
Ἀφροδίσιον. Carrara (Ia—). §. Creus (Cap de —). §. Τασαλαντζίκ-μπουρνού.
Ἀχαρναί. Μενίδι.
Ἀχάτης. Drillo.
Ἀχελῷος. Ἀσπροπόταμον.
Ἀχερουσία. Βαλοντόῤῥαχον καὶ Ἰωάννινα. §. Lago di Fusaro ἢ di Licola.
Ἀχερουσιάς. Μπαμπᾶς.
Ἀχέῤῥαι. Acerra.
Ἀχέρων. Μαυροπόταμον. §. Maresando.
Ἀχίλλειος (λιμήν). Πορτοκάγιο.
Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Λευκή.
Ἄψος. Ἐργένι.
Ἀψυρτίδες. Cherso καὶ Ossero.
Ἀῶος. Βοϊοῦσα.
Βαβυλών. Κάσρ-ἐλ-σαμά.
Βαβυλωνία. Ἰράκι-Ἀρεμπί.
Βαθεῖα Badajos.
Βαθύκολπος καὶ
Βαθὺς-ῥύαξ. Μπουγιοὺκ-δερές.
Βαιτέρα. Beziers.
Βαιτική. Ἀνδαλουζία.
Βαῖτις. Guadalquibir.
Βακκάσαρα. Μπαγτσέ-σαράϊ.

Βάκτρα. Μπάλκ.
Βαλεντιανή. Valence.
Βαλεντιανόν. Valenciennes.
Βαλέσιον. Valois.
Βαλλισόλητον. Valladolid.
Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
Βαρβάριον. Cap d'Espichel.
Βαργυλια. Βαρέλια.
Βάρδανος. Κουμπάν.
Βάριον. Bari.
Βάρις, ἴδε Οὐέρητον.
Βασίλκια. Bâle. §. Μπολού.
Βασιλίς. Κυπαρίσσια.
Βάσκατις. Μπάσ.
Βάσσαι. Σκληροῦ.
Βάτα. Μπατούμ.
Βαθαγαβρίς. Μπέϊτ-τζιμπρίν.
Βέθις. Σαρί-σοῦ.
Βιθουλία. Σαφέτ.
Βέλβινα. Ἅγ. Γεώργιος.
Βελγεντιακόν. Beaugency.
Βέλιτρα. Velitri.
Βελλόακον. Beauvais.
Βεμβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
Βενάκη. Lago di Garda.
Βενδονίς. Βιδίνι.
Βένετον. Vannes.
Βενεβέντον. Bénevento.
Βέργιον. Bamberg.
Βεργούλη. Λουλέ-μπουργάζ.
Βερενίκεια. Ἀλκοσαΐρ.
Βέρμιον. Μπουρένος καὶ Συνάζυγος.
Βερνικάκιον. Βιδίνι.
Βέρροια (τῆς Συρίας). Χαλέπι.
Βέσβικος. Καλόλιμνος.
Βεσσαπάρη. Ἡζαρτζῆκι.
Βηθλεέμ. Μπέϊτουλλέχμ.
Βηθσάν. Μπεΐζάν.
Βήνακος. Lago di Garda.
Βηρυτός. Βεροῦτι. §. Μπεράτι.
Βίανδρος. Oder.
Βίβρακτα. Autun.
Βιζούντιον. Besançon.
Βιζώνη. Μπαλτζίκι.
Βιθυνία. Χουδαβενδιγγιάρ.
Βιθύνιον. Μπολού. §. Μπουδανιά.
Βικτοριακόν. Vitri.
Βίσουργις. Wiser.
Βιτέδουρον. Winterthur.
Βιτουρικόν. Bourges.
Βλέσκων. Besson.
Βλήρα. Bieda.
Βιάγριος. Γαβριᾶς.
Βοάκτης. Vara (La—).
Βοάνη. Σαπάντζα.
Βογησός. Vosges.
Βιαί. Βάτικα.
Βοΐανόν. Bojano.
Βοΐβη. Ἐζερίς.
Βοιβνίς. Κάρλα.
Βολβιτίνη. Ῥοζέττα.
Βολέριον. Land's end.
Βονωνία. Bologne.
Βοὸς-πόρος. Ὀκιούζ-λιμάν.
Βορβύσης. Κεάτ-χανέ-σουγιού.
Βορέας. Χέλμος.
Βορειον (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Σουλινᾶς.
Βορυσθένης. Δνιέπερ.
Βότιον. Δελβενδόζι.
Βότρυς. Μπαδρούμ.
Βούβαστις. Τέλλ-μπαστά.
Βούδωρος. Κούμη.
Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
Βουϊανόν. Bojano.
Βουκέφαλα(-φάλεια). Γκὲλ φετέν.
Βοῦλις. Γαραδίτσα.
Βούνιμα. Κόστανη.
Βυπορθμον. Ἁλικαίς.
Βουπράσιον. Βέργα.
Βοῦρα. Γαρδίκι ἢ Διακοφτό.
Βουργουντιανὸς νομός. Franche-comtée.
Βουρδίγαλα(-γάλη). Bordeau.
Βουρτουδισός. Ἐσκὶ-μπαμπά.
Βούρχανις. Borcum.
Βούσιρις. Ἀμπουσσχίρ.
Βούχετα(-χέτιον). Μαργαρίτι.
Βῶνα. Μπόνα.
Βρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός.
Βραυρών. Βοανὰ ἢ Βρεῦβα.
Βρεννάκη. Berni.
Βρεντέσιον(-τάσιον). Brindizi.
Βριγάντιον. Bregentz. §. Erançon. §. Corunna. §. Ὑόρκ.
Βριλησσός. Τουρκοβοῦνι.
Βρίξελλον(-ξιλλον). Berselo.
Βριοβέρα. Saint-Laon.
Βριουάτη. Brest.
Βρουττία. Calabria.
Βρύλλιον. Τρίγλια.
Βρύου(-αντος)(τὰ). Μάλτεπες.
Βρυστακία. Briatico.
Βύβλος. Τζεμπαΐλ.
Βυζάνθη. Ῥοδοστό.
Βυθίας. Κουρού-τσεσμές.
Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
Βωμοί. Βαρδούσια.
Γάβαλα. Τζεμπιλέ.
Γαβάλιτα. Gévaudan.
Γάβιοι. Castel dell' Osa.
Γάγγρα. Τσάγγρια.
Γάδειρα. Cadix.
Γάζα. Ῥαζζέ.
Γάζα (ἡ Μηδική). Τεμπρίς.
Γαλάδρα. Σιάτιστα.
Γαλαρία(-λερία,-λερίνα). Gagliano.
Γάλλος. Γκιόκ-σουγιού.
Γάννος(-τάς). Γαννόχωρα.
Γαργαφία. Βεργεντιανή.
Γαρούμνας. Garonne.
Γαῦλος. Γκότσο.
Γέδανον. Δάντσικα.
Γεδρωσία. Μεκράν.
Γέλα. Terra nuova.
Γενέτις. Μπόνα.
Γενησαρέτ. Ἐλ-σαριϊέ.
Γενοΐα. Genève.
Γενούα. Gênes.
Γενουΐα. Genève.
Γένουσος. Δεβόλ.
Γεπηδία. Τρανσυλβανία.
Γεραιστός. Κάβο-Μαντέλλο.
Γεράνεια. Κούντουρα.
Γεράνιον. Μακρὺ-Πλάγι καὶ Παληοβοῦνι.
Γεργοουΐα. Clermont.
Γερενία. Ζαρνάτα.
Γερένη. Γερανιός.
Γερμανικία. Μεράς.
Γερμανικόπολις. Καστάμπολου.
Γερόνθραι. Ἱεράκι.
Γεροντία. Γιοῦρα.
Γερούνιον. Cirignola.
Γέρρα. Ἐλ-κατίφ.
Γέρτος. Γκέρτζα.
Γέρων. Τζιρά.
Γεττική. Μπασσαραμπία.
Γεωργία. Γκιουρτζιά.
Γήναβον. Orléans.
Γίγας. Γιοῦσα-δαγί.
Γλάνις. Chiana. §. Lagno, ἴδε καὶ Ηλάνις.

Γλαῦκος. Δελιανὰ ἢ Λεῦκα. §. Μάκρη.
Γλυκύς. Γλυκύ. §. Μαυροπόταμον.
Γολγοί. Κοῦκλα.
Γόμφοι. Καλαμπάκι, Καστράκι καὶ Κουκκουλιώτικον.
Γονοῦσα(-νόεσσα). Γονικά.
Γορδυνὴ. Κιουρδιστάν.
Γόρτυν. Ἀτσίκολο. §. Ἀμπέλο ἢ Γορτύνια.
Γορτυνία. Γκραβίτσα.
Γορτύνιος. Δημητζάνα.
Γρανικος. Σου-σιγερλί.
Γρατιανούπολις. Grénoble.
Γούνιον. Κλισσελίκ.
Γύαρος. Γυάρα.
Γυγαία. Κοῦκλα.
Γύθειον. Μαραθωνῆσι.
Γύρτων. Τσαρίτσανα.
Δακία. Βλαχομπογδανιά.
Δακόβιζα. Γκέμπτζε.
Δαλματία. Ῥαγούζα.
Δάλφιον. Δέλβινον.
Δάμαλις. Κίζ-κουλές.
Δαμασία. Augsbourg καὶ Diessen.
Δημασκός. Σάμι.
Δάναπρις. Δνιέπερ.
Δάνουβις. Τοῦνα.
Δάντισκον. Δάντσικα.
Δάοι. Δαχιστανλίδες.
Δαρδανία. Δίβρη.
Δασκύλιον. Διασκέλι.
Δάτον(τος). Καβάλα.
Δαύλεια καὶ Δαυλὶς. Δαύλια.
Δαυνία. Terra di Barri.
Δάφναι. Μπαὶτ ἐλμά.
Δεάβολις. Δεβόλ.
Δέβραι. Δίμπρα.
Δειναρετον. Κάβο-δι-σάντ-Ἀντζέλο.
Δεκέλεια. Κλειδί.
Δέλκος. Δέρκοι.
Δέλμινον(-μίνιον). Δέλβινο.
Δελφοί. Καστρί.
Δέρθων(-των). Tortona.
Δέρρις. Κάβο-δρέπανο.
Δερτώσσα. Tortosa.
Δήλιον. Δραμέσι. §. Κάβο-δι-σάντ-Ἀντζελο.
Δημητριάς. Γορίτσα. Κορκούρ.
Δημόνησοι. Νησιά.
Διάγων. Δογάνα.
Διόλυτρα. Κιρὲτσ-μπουρούν.
Διδιόνιον. Dijon.
Δίδυμον. Ἅγιος - Βασίλειος (βουνὸν τοῦ—).
Δίδυμος. Salini.
Δικαιαρχία. Pozzuolo.
Δίκτη. Λαστί.
Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
Δίνδυμον. Γελτζέ-δάγ.
Διοκαισάρεια. Κὶρ-σεχίρ.
Διομήδεια. Τρεμίτι.
Δῖον. Κάβο-σασσάσο. §. Σταδιά.
Διονυσόπολις. Βάρνα.
Διοσκουριάς. Ἰσκουριά.
Διόσπολις. Λούδδ.
Διπλοκιόνιον. Μπεσίκ-τασί
Δόβηρος. Δεβρέτ-χισσάρ ἢ Δόμπερι. §. Δίμπρα.
Δολιονίς. Ἀρτάκι.
Δολίχη. Δολεύκ.
Δόλοψ. Κιτριάς.
Δολοπία. Μαλακάσι.
Δονοῦσα. Στενίζα.
Δορίσκος. Τοῦζλα.
Δορόστολον. Σιλίστρα.
Δορύλαιον. Ἐσκὶ-σέχρ.
Δοῦβις (-βιος). Denx.
Δουλίχιον. Ἀτακος. §. Νειχῶρι.
Δουλιχίνειον. Δουλτσίνιο.
Δούναβις. Τοῦνα.
Δουράντιος. Dordogne.
Δουρίας. Doria.
Δουριχόρταρα. Reims.
Δούριος. Duero.
Δράβισκος. Δράμα.
Δράκων. Κχίρκ-γκετσίτ. §. Τσεμπερεῦλα.
Δρέπανον. Δράπανο. §. Κάβο-Μαλέκα. §. Capo di S. Alessio. §. Trapani. §. Γιάλοβα.
Δρίλα(-λλαι). Τζανίκ.
Δρίλλος. Δρίν.
Δριξίπαρος καὶ
Δρουσιπάρα. Καριστιράν.
Δρου(Δρυ)έντιας. Durance.
Δρυΐδαι. Drenx.
Δρύμαια. Δαδί.
Δρυοπία. Δέλβινον.
Δρῦς. Καραγάτσι.
Δρύστρα. Σιλίστρα.
Δύρος. Δέρας.
Δυβράχιον. Δουράτσο.
Δώδων. Βάβας καὶ Πίστριτσα.
Δωδώνη(ἡ Μολοσσική). Προσκύνησι καὶ Φτενίκι.
—(ἡ Θετταλική). Βουδουνίτσα.
Δωρίς. Λιδωρίκι.
Δώτιον. Δεκάνι.
Ἑβοράκη. Evreux.
Ἑβοῦρα. Talavera de la Reyna.
Ἐβρόδουνον. Embrun.
Ἐγνατία. Agnazzo (Torre d'—).
Ἐδεσσα. Βοδενά. §. Οὐρφά.
Εἰρεσία. Ἱεράκαρι.
Ἑκάτειον. Ἐμιργκισούνογλου.
Ἑκατόγκελλαι. Τσίβιτα-βέκκια.
Ἑκατόννησοι. Γατονήσια καὶ Μεσχονήσια.
Ἐκβάταν. Χεμεδάν.
Ἐλαία. Καμπά-κούμ καὶ Τσανταρλί.
Ἐλαίας λυτήν. Ἐλιά.
Ἐλαιοῦς. Καβουρολίμνη. §. Παληὰ-αβλή.
Ἐλαιοῦσα. Ἐλίζα ἢ Καβαλλέρι. §. Κοῦρκο.
Ἐλάμ. Λουριστάν.
Ἔλανα. Δῖλά.
Ἐλάτεια. Λενδρα ἢ Λεῦτα ἢ Τουρκοχῶρι. §. Παραμυθιά.
Ἔλατος. Σκοπό.
Ἐλέα. Castel-à-mare della Brucca.
Ἐλέης. Alento.
Ἐλένης νῆσος. Μακρονῆσι.
Ἐλενόπολις. Γιάλοβα ἢ Ἐρσέκ.
Ἐλεοῦς ἢ Ἐλεοῦσα. Ἐλές-μπουρούν.
Ἐλευθεραί. Γυφτόκαστρον ἢ Κάζα.
Ἐλεύθερος. Νέχρι-Κιμπίρ.
Ἐλεφαντίνη. Τζεζιρέτ-ἐλ-σάγ.
Ἐλίκη. Βοστίτσα ἢ Τρυπιά.
Ἑλικών. Ἀτκῶνα.
Ἐλισών. Δαδιά. §. Κεχριαίς.
Ἔλλα. Καστρίτσα.
Ἑλλη. Castel-à-mare della Brucca.
Ἐλλοπία. Ἐλλόπι.
Ἐλμαντικὴ. Salamanca.
Ἔλος. Ἀγουλινίτσα.

Ἐλυμαΐς(-μαία). Ἀνασελίτσα. §. Λουριστάν.
Ἔλωρος. Atellari. §. Coretina.
Ἔμεσα. Ἕμς.
Ἐμπορεῖον. Ampurias.
Ἐνιπαῖος. Βλαχογιάννη.
Ἔννα. Castro Giovane.
Ἐορδία. Γκιόρτζα.
Ἐπίδαμνος. Δουράτσο.
Ἐπίδαυρος λιμηρά. Μονεμβασιά.
Ἐπιδήλιον. Κάβο-δὶ -σὰντ -Ἄντζελο.
Ἐπιτάλιον. Ζούνκιο.
Ἐραία. Ἅγ. Ἰωάννης καὶ Ἀνεμοδοῦρι.
Ἐρασῖνος. Κεφαλάρι.
Ἐρβησσός. Grotte (la—).
Ἔρβιτα. Erba Spina.
Ἐρένεια. Κούντουρα.
Ἐρέτρια. Παληόκαστρον. §. Ῥινιάσσα.
Ἐριβόας. Ῥίβας.
Ἐρίβοια. Κρόϊα.
Ἐριγών. Σαρί-γκιόλ.
Ἐριδανός. Ἰσκάμπ.
Ἐρικοῦσα. §. Alicur. §. Βαρκοῦσα.
Ἐρίνεον. Ἀρτοτίνα.
Ἐρινεός. Λαμπυρειὸ ἢ Ξερομύττα. §. Miranda.
Ἐρκτή. Peregrino (Monte —).
Ἐρκύνη. Καροῦπι.
Ἐρκύνιος δρυμός } . Harz-
Ἐρκύνιον ὄρος } wald.
Ἑρμαία. Τρυπητή.
Ἕρμαιον. Κάβο μπλάβα. §. Malagriu.
Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν). Δερβένι μεγάλον.
Ἑρμαῖον. Χισσάρι. §. Bon (Cap—).
Ἑρμιόνη. Καστρί.
Ἕρμος. Σαραμπάτ.
Ἐρύθεια. Carrara (la—).
Ἐρυθραί. Ἅγ. Νικόλαος. §. Λυθρί. §. Πηγάδια.
Ἐρυθραία. Παληοπαναγιά.
Ἐρύμανδρος. Χίνδ-μένδ.
Ἐρύμανθος. Ἀτσίκολο, Δογάνα, Λιβαρτζοῦ καὶ Τριβάδι. §. Δημητζάνα.
Ἔρυξ. Trapani del monte.
Ἐρύτειον. Τσιρίτανη.
Ἐρωχός. Ἀράχοβα.
Ἑσπερία. Ἱσπανία. §. Ἰφροχάν.
Ἑστίαι. Ἀρναούτ-κιοΐ.
Ἑστιαιῶτις. Κάκια.
Ἐσῶπις. Esope (Monte—).
Ἐτρουρία. Τοσκάνα.
Εὐάνθη. Γαλαξίδι.
Εὔβοια. Εὔριπος.
Εὐβοσία. Majorca.
Εὐδημία. Σαρακηνό.
Εὔηνος. Φιδάρι. §. Κεμέρ -τσαΐ.
Εὐθύδριον. Ζουρανεοί.
Εὔξεινος (Πόντος). Μαύρη θάλασσα.
Εὐόρακον. Ὑόρκ.
Εὐπαλία(-πάλιον). Ἁγ. Εὐφημία καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.
Εὐπατορία. Γκιοζλεβές.
Εὖρος. Μαρίτσα.
Εὐρύηλος. Belvedere.
Εὐρυμέδων. Μενουγάτ-σουγιού.
Εὐρυμεναί. Καρίτσα.
Εὐρυτᾶνες. Παληοχῶρι.
Εὔρωπος. Ῥέδια.
Εὐρώτας. Βασιλοπόταμον.
Εὐφράτης. Ἰφράτ.
Εὐώνυμος. Lisca bianca.
Ἐφεσίων λιμήν. Μπουγιοὺκ -λιμάν.
Ἔφεσος. Ἀγιασουλούκ.
Ἔφυρα. Ἁγιὰ-Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά. §. Ψηλή.
Ἐχέτλα. Ochula.
Ἐχινάδες Νησιὰ καὶ Ὀξειαίς.
Ἐχῖνος. Βουλγάρι.
Ζάραξ. Ἱέρακας.
Ζέλεια. Ζήλεια.
Ζέλις. Azzila.
Ζεῦγμα. Τσεκμετζές.
Ζεφύριον. Ἅγιος Ἰωάννης. §. Ζέφρα. §. Κάβο-μπιάνκο ἢ Capo Bruzzano.
Ζίκχοι. Χιρσίζ-τσερκέζοι.
Ζουζίδανα. Χοῦσι.
Ζωστήρ. Ἁλική.
Ἠϊών. Καραθῶνας. §. Ταμάν.
Ἡλιούπολις. Μπαλμπέκ. §. Γκιουζέλ-Χισσάρ.
Ἦλις. Γαστούνη.
Ἠλώνη. Λιμονηά.
Ἡμερίτα (Αὐγούστα). Merida.
Ἡμεροσκοπεῖον. Denia.
Ἡραία. Ῥέβελι. §. Cadix.
Ἡραῖον. Φενὲρ-μπαγτσεσί.
Ἡράκλεια. Basiluzo. §. Γκιμπιλτέρρα. §. Ἡρακλίτσα. §. Ἱρέγλιε. §. Κυδωνιαίς. §. Policoro.
Ἡράκλεια Πελαγονία. Περλεπές.
Ἡράκλειον. Capo di Spartivento.
Ἡρακλεόπολις. Policoro.
Ἡρακλέους Ἱερόν. Πεταλᾶς.
Ἡρακλέους λιμήν. Formicole.
Ἥρας φάρος. Φενέρ-μπαγτσεσί.
Ἠριδανός. Po.
Ἡφαιστεία. Ἅγ. Σωτήρης. §. Comino.
Θαβώρ. Ταβούρ.
Θαλάμαι. Κάλαμο.
Θάλος. Κοβαΐκ.
Θαυμακός. Δομοκό.
Θάψακος. Δαΐρ.
Θάψις. Σαλγκίρ.
Θεμαθεῖα. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Θεμίσκυρα. Τερμέχ.
Θεοδονούπολις. Thionville.
Θεοδοσία. Καφᾶς.
Θεοδοσιούπολις. Ἐρζερούμ.
Θέρμαι Καρολῖναι. Carlsbad.
Θερμαϊκὸς (κόλπος). Θεσσαλονίκη.
Θέρμεσσα, ἴδε Lipari.
Θερμημερία. Καλενδέρι,
Θερμώδων. Τερμέχ.
Θέρμος. Βραχῶρι.
Θεσπιαί. Ἐρημόκαστρον, Κακόσι καὶ Νειχῶρι.
Θεσπρωτία. Παρακάλαμον.
Θευδωρία. Θεοδουριά.
Θῆβαι. Θήβα. §. Λουξόρ.
Θῆβαι αἱ Φθιωτικαί. Ζητοῦνι.
Θηγανοῦσα. Βενέτικο.
Θηρασία. Καμένη (μικρά).
Θιάγελα. Κελί.
Θῖος. Κουτουφαρίνα.
Θίσβη. Γιανίκι ἢ Κακόσι.
Θόας. Μπαμπᾶς.
Θόρικος. Θορικό.
Θόρναξ. Τουρνίκι.
Θούλη. Ἰσλάνδα.

Θουρία. Φεΐζαγα.
Θρόνιον. Λογκάκι.
Θρύον. Ζούνκιο.
Θυαμις. Καλαμᾶς. §. Πεταλᾶς.
Θύαμος. Μακρυνόρος.
Θυάτειρα. Ἄκ-χισσάρ.
Θύελλα. Castel-a-mare della Bruca.
Θυέστης. Βετέρνικο.
Θύμβριος. Καμάρα.
Θύμβρις. Tevere. §. Πουρσάκ.
Θυμφεΐς. Κουρέντα καὶ Σαραχοβίτσα.
Θυνιάς. Νιάδα.
Θυρέα. Ἄστρος.
Θυρίδες. Κάβο-δρόσσο.
Θύριον. Τρυφό.
Ἰαθρίππη. Μεδινέ.
Ἰαμβία, Ἰάμπο.
Ἰαμνία. Ἰαμπνέ.
Ἰαννούπολις. Γιάνμπολου.
Ἰαξάρτης. Ἰκ-σάρτ.
Ἰάπυγες. Λιάπιδες.
Ἰαπυγία. Λιαπουριά. §. Capo di Leuca.
Ἰάρδανος. Βουβό.
Ἰασός. Ἀτζὲμ-καλεσί.
Ἰασώνιον. Δολμὰ-μπαγτσέ.
Ἰάων. Δογάνα.
Ἴβηρ. Ebre.
Ἰβηρία. Γκιουρτζία, Μεγγρελία καὶ Τσερκέζοι. §. Ἰσπανία.
Ἰδη. Καρὰ-δάγ. §. Ψηλορρεῖτι.
Ἱερά. Βουλκάνο. §. Καμένη (μεγάλη). §. Maritimo. §. Χελιδόνι.
Ἱεράπολις (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Παμποὺκ-καλεσί.
—(τῆς Συρίας). Γεραμπολούζ.
Ἱεράπυτνα. Γυραπέτρα.
Ἱερασσός. Ηρούτος.
Ἱεριχώ. Ἐριχά.
Ἱέρνη. Ἰρλάνδα.
Ἱερόν. Μάκρη. §. Saint-Vincent.
Ἰέται. Jato.
Ἰθώμη. Βουλκάνο.
Ἰκεσία. Πανάρι.
Ἰκόνιον. Κόνια.
Ἰκόσιον. Τζεζάϊρ.
Ἰκτίς. Wight.
Ἰλέρδα. Lerida.
Ἰλίπα. Alcolea.
Ἰλλύβιρις. Elne. §. Tech.
Ἰλλυρία. Χαρβάται.
Ἱμέρα. Fiume di Termini ἢ Fiume-Grande. §. Fiume Salso.
Ἴναχος. Ἄρτα (ποτάμι τῆς —). §. Ξεριᾶς.
Ἰνδός. Σίνδ.
Ἰντεράμνιον. Terano.
Ἰντερόκρεα. Interdoio.
Ἰόππη. Ἰάφφα.
Ἰορδάνης. Ἐρδέν.
Ἴος. Νιό.
Ἰουστίνα. Ἴστρια.
Ἰουστινιανή. Κιοστεντῆλι.
Ἰουστινιανούπολις. Οὐρφά. §. Ὄχριδα.
Ἰουστινούπολις. Κάπο-δ'-Ἴστρια.
Ἵππαρις. Camarana.
Ἱππών. Birona. §. Μπόνα.
Ἴρα. Στασῆμι.
Ἱρασία. Ἱερακάρι.
Ἶρις. Γεσιλ-ἰρμάκ καὶ Τσαρσαμμπὰ-σουγιοῦ.
Ἰσανος. Λισάνα.
Ἴσαπις. Savio.
Ἴσαρ. Isère.
Ἴσαρος. Iser.
Ἴσαυρα. Μπέϊ-σέχρ.
Ἰσαυρία. Καραμανία.
Ἰσθμός. Ἐξαμίλι.
Ἴσμαρος. Λιγκάρι.
Ἰσμηνός. Σκοῦπι.
Ἴσπαλις. Sevilla.
Ἴσσα. Λίσσα.
Ἰσσαί. Μλίνα.
Ἰσσός. Βίλια. §. Ἐϊάς.
Ἰστρία. Ἴστρια. §. Καρὰ-κερμάν.
Ἰστρόπολις. Καρὰ-κερμὰν, Κωστάντσα καὶ Ἴστρος.
Ἰταλική. Sivilla la vieja.
Ἰτέα. Σοούτ.
Ἰχαρία. Ἀλμπαχράϊν.
Ἴχθυς. Ποντικός.
Ἰωλκός. Γορίτσα. Λεχώνια.
Ἴων. Κάκια.
Καβάλακα. Καβλατβάρ.
Κάβειρα. Σιβάζ.
Καβελλίων. Cavaillon du Comtat.
Καβυλλῖνον. Châlons sur Saone.
Κάδομον. Caen.
Καίκινον. Cesena.
Καιήτη. Gaeta.
Κάϊκος. Γκερμαστί-Τσάϊ ἢ Πέργαμος.
Καινὴ-πόλις. Καμάραις ἢ Κυπαρίσσι.
Καινόπολις. Κεννέχ.
Καινοφρούριον. Παπουτσλί.
Καινύς. Coda de la volpe ἢ Torre del Cavalo.
Κεραία. Cerveteri.
Καισαραυγούστα. Saragossa.
Καισάρεια (Φιλίππου) Καϊσαριγέ.
Καισαρόδουνον. Tours.
Καισήνα. Cesena.
Κάϊστρος. Μιντέρ.
Κακύπαρις. Cassibale.
Καλαβρία. Πόρος.
Καλάγουρις. Calahorra καὶ Loharra.
Καλάθη. Γκαλίτα.
Καλάμαι. Καλαμάτα. §. Chaumes.
Κάλαρις. Cagliari.
Καλατία. Cajazzo.
Καλαύρεια, ἴδε Καλαβρία.
Καλβιμόντιον. Chaumont.
Κάλβιον. Saint-Mahé.
Καλεσία. Calisch.
Κάληνον. Calvi.
Καλλαικία. Galice.
Καλλατερία. Galazze.
Κάλλατις. Μαγκάλια.
Καλλιδρόμη. Βαρδούσια καὶ Κουποῤῥάχη.
Κάλλιον. Καρπενῆσι.
Καλλιῤῥόη. Οὐρφά.
Καλὸν (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Πορτίτσαις.
Κάλπαι } .Γκιμπιλτέῤῥα. §.
Κάλπη } Κάλπεια.
Καλυδών. Κόρταγα καὶ Μαυρομμάτι.
Καλύκαδνος. Καλιαδίν.
Καμαρίνα. Camarana.
Καμαρῖνον. Camerino.
Καμαχία. Σεμακίν.
Καμεράτον. Cambray.
Καμβρία. Galles.
Κάμικος. Canna. §. Siculiana.
Καμπανία (ἡ Γαλλική). Champagne.

Καμπινάκη. Cognac.
Καμποδουνον. Kempten.
Καναστραῖον καί
Κάναστρον. Κάβο-κάνιστρο, ἢ Κάβο-παλιοῦρι.
Κάνη. Κολῶνι.
Κανταβρία. Biscaja.
Κανταβριγία. Kambridge.
Κάντιον. Kent.
Κανύσιον(-νούσιον). Canosa.
Κάνωβος. Ἀμπουκὶρ καὶ Ῥοζέττα.
Κανώβου κύβος. Ἀϊναλή καβάκι.
Καπίννα(-ναι). Civitella.
Καππαδοκία. Καραμανία.
Καπρέαι(-πραία). Capri.
Καπρούσιον. Cheureuse.
Καπύη(-πουα). St. Maria di Capua.
Κάραμβις. Κερεμπὶ-μπουρνού.
Καρδαμύλη. Σκαρδαμούλα.
Καρδία. Καρυδιά.
Καρδουχία. Κιουρδιστάν.
Κάρησος. Τσατάλ.
Καρία. Μενδεσέ.
Κάρκινα καὶ
Καρκίνη. Ἀκ-μεζτζὶτ καὶ Μαριούπολις.
Καρκινίτης (κόλπος). Περεκόπ.
Καρμανία. Κιρμά.
Καρνίων. Ξερίλας.
Καρνοῦτον. Chartres.
Καρποδαίμων. Σαράντα-ἐκκλησιαίς.
Κάῤῥαι. Χαῤῥάν.
Καρτήϊα. Tariffa.
Καρύανδα. Καρὰ-κογιούν.
Κάρφαια. Κράβαρα.
Καρχηδών. Carthagena. § Τούνεζι.
Κασιλῖνον. Capua.
Κασπάτυρα. Κασχμίδ.
Κάσσιον (ὄρος). Κατιέχ.
Κασσιόπη. Ἰωάννινα ἢ Ῥενιάσσα.
Κασσιοπία. Λαμάρι, Ῥώγαις καὶ Σπιάντζα.
Κασσιτερίδες. Sorlingues.
Καστάβαλα. Καστάν-μπολου.
Κάστελλον. Fermo.
Καστρουμνόβουμ. St. Flaviano.
Κασύστης. Τσεσμές.
Καταλώνιον. Châlons-sur Marne.
Καταῤῥάκτης. Δουδέν-σουγιού.
Καυλωνία. Castel-Vetere.
Καῦνος. Κοπὶ ἢ Ῥόσσα.
Καφύαι. Δορδοβανόκαστρον.
Κεγχρεαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Κεχριαίς.
Κεκρυφάλεια. Κερατᾶς ἢ Κυρά.
Κέλαδος. Κύρταινα.
Κέλεθρον. Καστορία.
Κελένδερις. Κελνάρ.
Κέλλαι. Μαναστῆρι.
Κέλσα. Xelsa.
Κελτιβηρία. Ἱσπανία.
Κελτική. Μαργαρίτι.
Κέλυδνος. Ἀργυρόκαστρον.
Κεντόριπα. Centorbe.
Κεράνεια(ρύνεια). Κερνίτσα.
Κερασοῦς. Κερεζούν.
Κεράτης. Κερατᾶς.
Κεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Κερβέριον. Τεμρούκ.
Κέρεσσος. Κατσικαμπέλι.
Κερκάσωρος (ἡ) καὶ
Κερκέσουρα. Ἀκσάς.
Κερκέτιον. Κάκια.
Κερυνίτης. Καλάβρυτα.
Κεστρία. Παληοκίσταις.
Κεστρίνη. Καστρί. §. Τσαμεῦρι.
Κέστρος. Καπρὺ-σουγιού.
Κεφαλοίδιον. Cifalu.
Κέως. Κῶ. § Τζιά.
Κήναιον. Λιθάδα.
Κῆποι. Ἀγγελοκήπια.
Κήριλλος. Cirella.
Κήρινθος. Λερό.
Κηφισία. Κηφισιά. §. Ἀμαυρονέρι.
Κιβίνιον. Σιμπίνι.
Κίβυρα. Ἰμπουράρ. §. Μπουρούζ.
Κιθαιρών. Ἐλατειάς.
Κίκυνθος. Τρίκερι.
Κιλικία. Ἰτσιίλ.
Κίλλα. Τζελλελί.
Κίμαρος. Κάβο-σπάδο.
Κιμβρική. Ἰουτλάνδ.
Κιμβρικόν. Τεμρούκ.
Κιμινία. Lago di Vico ἢ di Ronciglione.
Κιμμέριον. Τεμρούκ.
Κιμμέριος-Βόσπορος. Γκέρζ.
Κίος. Γκεμλεΐκι.
Κιρκαῖον. Monte-Circello.
Κίρκη. Κυρά.
Κιρκήσιον. Κιρκησιά.
Κίῤῥα. Γαλαξίδι ἢ Ξεροπήγαδον.
Κίρφις. Στίβα. §. Τζεσφίνα.
Κισσιακόν. Poissy.
Κίττιον καὶ
Κιττιείμ. Λάρνακας.
Κιχύρα. Ἁγ. Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά.
Κλαδαῖος. Στραβοκεφάλι.
Κλαζομεναί. Κελισμάν.
Κλάνις Garigliano, ἴδε καὶ Γλάνις.
Κλαστιδιον. Chiasteggio.
Κλαυδία. Chioggio.
Κλαύδια Κάστρα. Glochester.
Κλαυδιούπολις. Ἀρακλουδιά. §. Clausemberg. §. Μπολού.
Κλεῖδες. Κλειδὶ καὶ Δεινάραις.
Κλεῖθρα. Κιρέτσ-μπουρνού.
Κλειτόριος. Κλείτουρας.
Κλείτωρ. Καρνέσι.
Κλεοπατρίς. Σουέζ.
Κλεψιδία. Μαυρομμάτι.
Κλεωναί. Κλένια.
Κλιππίακον. Clichy.
Κλίτερνα. Quaderna.
Κλούνιον. St. Catharina.
Κλούσιον. Chiusi.
Κλύσμα. Κόλζόμ.
Κνημίς. Χλωμός.
Κνωσσός. Κύνοσα. §. Νιάουσα.
Κοδανία. Copenhague.
Κόλαπις. Κοῦλπα.
Κολοσσαί. Κονόζ.
Κολοφών. Σιγατζὶκ ἢ Τζιλλί.
Κολχίνειον. Δουλτσίνιο.
Κολχίς. Μεγγρελία.
Κολωνίδαι. Κορώνη.
Κόμανα. Ἀμερχανὲ ἢ Ἐλμποστάν. §. Κιομενίκ ἢ Τοκάτ.
Κόμαρος. Καμαρίνα.
Κομάρων δάσος. Νειχῶρι.
Κομπένδιον. Compiegne.
Κονδύλεαι. Καντῆλα.
Κοπρινιάκη. Cognac.

Κορακαί. Παληόπυργος.
Κεράκειον. Κάβο-κόρακα. §. Φιλ-μπουρνού.
Κορακήσιον. Ἀλατζά (χισσάρ).
Κόραξ. Βαρδούσια.
Κορασσίαι. Δραγονῆσι.
Κορίαλλον ἤ Κοριόβαλλον. Cherbourg.
Κόρκυρα ἡ Μέλαινα. Κόρτσολα.
Κόρνικλος. Monticelli
Κόροντα. Κατοῦνα.
Κορυδαλός. Δαρνί.
Κορύνη. Γαστούνη.
Κορφίνιον. Rentina.
Κορώνεια. Γκρανίτσα ἤ Καμάρι ἤ Κουρουνιαὶς ἤ Σουληνάρα. §. Βαλλιάδα.
Κορώνη. Πεταλίδι.
Κοσμιδιον. Ἵππι.
Κόσσουρα. Pentellaria.
Κοτινοῦσσα. Cadix.
Κοτυάειον. Κιουτάχγια.
Κοτύλειον. Παληόκαστρον.
Κότυλος. Κὰζ-δαγί.
Κοτύωρα. Μπουγιοὺκ-καλέ.
Κουρῆτις. Ἀπόκουρον.
Κουρία. Coire.
Κουριάς. Γαδάθα ἤ Γάτο.
Κούριον. Πισκοπιά.
Κράγος. Γεδὶ μπουρνού.
Κρᾶθις. Ἀκράτα. §. Crati.
Κράναον. Sant Calogero.
Κράνεια καὶ Κρανών. Κράνια.
Κρέμνα. Κεμπρινάζ.
Κρεμώνη. Cremone.
Κρέουσα. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεῦσις. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεώνιον. Δεβόλ.
Κρημνοί. Ταϊγάνι.
Κρήστων. Κριστάνια.
Κριθωτή. Καντῆλι.
Κρίμισα(-σσα). Cap piccoli.
Κριμισὸς(-σσός). Belici destro. §. Fiumica.
Κριός. Βλογοκά καὶ Τρίκαλα.
Κριοῦ μέτωπον. Καρατζὰ-μπουρούν. §. Κρυό.
Κρίσσα. Χρυσό.
Κρισσαῖος(κόλπος). Σάλωνα.
Κροατία. Χαρβάται.
Κροκύλεια. Κάλαμος. §. Κόρτεγα.
Κρομμυών. Μῦιγαις.
Κρόμνη, ἴδε Κόμανα.
Κρόνιον. Μαλεβὸ καὶ Χέλμός.
Κρουνοί. Βάρνα ἤ Κάβαρνα.
Κτενοῦς. Ἁλικαίς.
Κύαμος. Σπάθα.
Κύανος. Κχόπι.
Κύβος Κανώβου. Ἀϊναλὶ-καβάκι.
Κύδαρις Ἀλὴ-μπεὶ-σουγιού
Κύδνος. Ζαμαντὶ-σουγιού.
Κυδωνία. Χανιά.
Κύζικος. Ἀρτάκη.
Κυθέριος. Λεστενίτσα.
Κύθη. Κουζατίς.
Κύθηρα(-θήρη). Τσιρίγο.
Κύθνος. Θερμιά.
Κυλίσαρνος. Racanello.
Κυλλήνη. Γλαρέντσα. §. Ζίρια. §. Τρίκαλα.
Κύμη. Κούμη. §. Φώκηαις (καινούργιαις), ἤ Νεμούρ.
Κύναιθα. Κερπενή.
Κύνεια. Λεζίνι.
Κυνόπολις. Σαμαλλούτ, ἤ Μεχαλλὲτ ἐλ-κεμπίρ.
Κύνος. Λιβανάταις.
Κυνόσουρα. Κάβο-σίντρο.
Κυνὸς-σῆμα. Κιλὶτ-ἰλ-μπαχάρ.
Κυνουρία. Ἅγ. Πέτρος.
Κυπαρισσαῖος. Καρτέλλα.
Κυπαρισσία. Ἀρκαδιά.
Κυπαρίσσιον. Κάβο-κονέλλο.
Κυπάρισσος (ἡ). Ἀράχοβα ἤ Πάνιαις.
Κυπαρισσών. Ἐμιργκιούνογλου.
Κυρηναϊκή. Μπάρκα-ἀγιαλετί.
Κυρήνη. Κιρβάν.
Κύρνος. Κόρσικα.
Κύρος. Γκούρ. §. Πολιτικά.
Κυρούπολις. Σιράζ.
Κυρσοῦς. Κόρούζ.
Κυσσοῦς. Τσεσμές.
Κύτωρον. Κύτρο.
Κύφαντα. Πόρτο-στίλλο.
Κύφος. Φοντοῦνα.
Κύψελος. Ἴψαλα.
Κωλιάς. Τριπύργι.
Κῶμον. Come.
Κωνσταντία. Μπόνα. §. Constance.
Κῶπαι. Τομπόλια.
Κώραλις. Πὲκ-σεχίρ-γκιολού.
Κωρύκειον. Κάβο-κόρακα.
Κώρυκος. Κάβο-μπουζι.
Κῶς. Κῶ.
Κωσεντία. Cosentza.
Λαβεᾶτις. Ζέντα.
Λάβεον. Σκούταρι.
Λαβίνιον, ἴδε Λαουίνιον.
Λάβρανδα. Μενδελέτ.
Λαγαρία. Nucara.
Λαγοῦσα. Χριστιάνα.
Λαγοῦσαι. Ταφσάν-άδασί.
Λάδεστα(-στον). Lagosta.
Λάδων. Δερβίσ-τσελεμπῆ. §. Ῥουφιᾶς.
Λαιμοκοπεῖον. Χισσάρι.
Λακιδούργιον. Wismar.
Λακίνιον. Capo delle Colonne.
Λάκμων. Ὄρα-λιάκα.
Λακωνία. Τσακονιά.
Λακωνικὸς (κόλπος). Κολοκύθι.
Λαμία. Ζητοῦνι.
Λάμπεια. Καπρίβανη, Λιμπούνια.
Λάμπτρα. Λάμπουρα.
Λανούβιον. Lavigna.
Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη). Χιλαδέκ.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λίβανον). Γιούσιχ.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον). Ἐσκὶ-χισσὰρ ἤ Δενιζλύ.
—(τῆς Συρίας). Χιλαδέκ.
Λᾶος. Laino. §. Golfo di Policastro.
Λάουδον. Loddi,
Λαοῦδουνον. Laon.
Λαουίνιον. Flatica.
Λάρανδα. Λαρενδέ.
Λάριον. Come.
Λάρισσα. Νεσρὰχ-κιοΐ.
Λάρισσος. Μάννα ἤ Ῥισσό.
Λαύσιον. Ῥαγοῦζα.
Λεβάδεια. Λιβαδιά.
Λέβεδος. Λεβεδίτσ.
Λέβινθος. Λεβίθα.
Λεγίας. Lis.
Λεῖρις. Carigliano.
Λεκτόν. Μπαμπάς.
Λεμανύς. Genève.
Λεμοβίκα. Limoges.
Λεμοβικησία. Limousin.

Λεόδιον. Liège.
Λεοντῖνοι. Lentini.
Λέπραιον. Καϊάφα ἢ Στροβίτσι.
Λέρνη. Μαστὸ καὶ Μῦλοι.
Λετρινοῦς. Ἅγ. Ἰωάννης.
Λευκά. S. Maria di Leuca. §. Σφακιά.
Λεῦκαι. Λέφκε. §. Μοσχονήσια.
Λευκάς. Ἁγία-Μαῦρα.
Λευκάτας. Κάβο-δουκάτο ἢ Κάβος τῆς Κυρᾶς.
Λευκή. Φειδονῆσι.
Λευκὴ ἀκτή. Τσιφτλίκ.
Λεύκολλα. Ἁρμίδια.
Λευκόπετρα. Capo dell' Arini.
Λευκόπολις. Μπελιγράδι.
Λεῦκτρα. Λειοντάρι ἢ Λεῦκα.
Λεῦκτρον. Μάνη.
Λευκυανία. Δωρίτσα.
Λεύκυμνα. Κάβο-μπιάνκο.
Λευκωσία. Licosa ἢ Piana.
Λέχαιγν. Λουτράκι.
Λέων. Κάβο-νέγκρο.
Λεωνίκη. Villar Luengo.
Λεωσθένειον. Στένη.
Ληθαῖος. Ἀναποδάρης. §. Γενὶ-τσαΐ.
Λήθης ποταμός. Λίμα.
Λήλαντον πεδίον. Μποχῶρι.
Ληξοβία. Lisieux.
Λήρων. St. Honorat.
Λητόπολις. Ἐσνέ.
Λίβανος. Δουρζί-δάγ.
Λιβυρνίς(-νία). Χαρβάται.
Λίβυσσα. Γκέμπζε.
Λίγεια. Pietra della nave.
Λίγυρ,-υρος (ὁ). Loir.
Λιγυστίδες. Hyères (les îles d'—).
Λιγυστική. Γένοβα.
Λιλύβαιον. Κάβο-δι-μπότσο. §. Marsalla.
Λιμναία. Λουτράκι.
Λιπάρα. Lipari.
Λίρις. Garigliano.
Λισσός. Ἀλέσσιο.
Λίτερνον. Torre di patria.
Λίτερνος. Fiume di Patria.
Λοκρῖνος (κόλπος). Lucrino (Lago—).
Λοκρίς. Μαλανδρῖνο καὶ Σάλωνα.
Λοπάδιον. Ὀλουμπάδ.
Λουδιάνα. Leybach.
Λούγδονον,
Λούγδουνα(-νος), καὶ
Λουγδοῦνον. Leyde. §. Lyon. §. Bertrand.
Λούγεον (ἕλος). Cirkniz.
Λούγοδον καὶ
Λουγόδουνον, ἴδε Λούγδοῦνον.
Λοῦκα. Λοῦκκα.
Λουκερία. Lucera.
Λουκετία. Παρίσι.
Λουπίας. Lipe.
Λουπίωνες. Λάπονες.
Λουσιτανία, ἴδε Λυσιτανία.
Λουτετία, ἴδε Λουκετία.
Λύδδα. Λούδδ.
Λυδιάς. Γένιτζε.
Λυκάδιος (κόλπος). Κιόρφεζ.
Λύκαινα. Lutzen.
Λύκαιον. Διαφόρτι.
Λυκία. Λιδίνι.
Λυκιονία. Lucon.
Λυκόπολις. Σιούτ.
Λυκόρμας. Φειδάρι.
Λύκης. Καϊλ.§.Νέχρι-κέλπ.
Λυκόσουρα. Ἅγ. Γεώργιος.
Λυκόστομον. Κίλια.
Λυκούργειον. Λυγουριό.
Λύκτον. Παληὸ-καστρί.
Λυκώρεια. Λιάκουρα.
Λύρκειον. Λυγουριό.
Λυρνησσός. Ἐρνάτια.
Λυσιμάχεια. Ἐξαμίλι.
Λυσιμάχη. Ὀζερός.
Λυσιτανία. Πορτογαλλία.
Λύστρα. Κυλίστρα.
Λυχνίς. Ὄχριδα.
Μάγδουνον. Mehun-sur-Loire.
Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Ἕρμῳ ἢ ἐπὶ τὸν Σίπυλον). Μάνησα.
— (ἡ Θετταλική). Ζαγορά.
— (ἡ ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γκιουζέλ-χισάρι ἢ Ἰνὲ-μπαζάρ.
Μάδυτος. Μάϋτο.
Μαίανδρος. Μινδέρ.
Μαίναλον. Ῥοϊνό.
Μαίναλος. Δαβιὰ ἢ Μοῦλκι.
Μαίνοβα. Velez.
Μάκας. Μακὰς-σουγιού.
Μακηστός. Μιχαλίτσ-σουγιού.
Μακκόραβα. Μέκκα.
Μάκρης. Magra.
Μάκρωνες. Τζανίκ.
Μακυνία. Μαναλοῦδι.
Μάλακα(-άκη). Malaga.
Μαλδόβιον. Maubeuge.
Μαλέας. Μαλειᾶς.
Μαλία. Capo-Maria.
Μαλιακὸς(κόλπος). Ζητοῦνι.
Μαλίας. Santa-Maria.
Μαλλοί. Μουλτάν.
Μανδύριον. Mandula.
Μαντίνεια. Ἀχούρια καὶ Μαντί.
Μαράκανδα. Σαμαρκάνδα.
Μάργος. Μάργ-ἄμπ.
Μάργος. Κιζίλ-σιζοὺν καὶ Σιφιτρούντ.
Μαριάβα. Μάρεπ.
Μάρισος. Μάρος.
Μάρκινα. Veteri ἢ Vietri.
Μαρκόδανα. Μαργκοσέστι.
Μαρσύας. Μπερτσέχ.
Μαρτιανούπολις. Γιάνμπολου.
Μαρωνεῖται. Δευρζί-δάγ.
Μάτις. Μάτια.
Ματίσκων. Macon.
Ματρῖνον. Porto d'Atri.
Ματρῖνος. Piomba.
Ματρόνας. Marre.
Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία (ἡ Καισαρική). Μαρόκ καὶ Τζεζαΐρ.
— (ἡ Τιγγιτανὴ ἢ Σιφιτανή). Φὲτσ.
Μαχία. Παξιμάδι.
Μεγανίτας. Γαϊδουριάρης.
Μεγαλόπολις. Λειοντάρι καὶ Σινάνο. §. Mecklembourg.
Μεγαρισσός. Δερέ-κιοΐ.
Μεγίστη. Καστέλ-ῥῶσσο(ἴδε Ἀντίφιλο).
Μεδεών. Μεδενίκο. §. Μόδι.
Μεδιόλανα. Milano.
Μεδιολάνιον(-όλανον). Saintes.
Μεδόακος. Brenta.
Μεδούντη. Mantes.
Μεθουρίδες. Ῥεδιλοῦσα.
Μεθύδριον. Ἀχμέταγα.
Μέθυμνα. Μεδινέ. §. Μολυβό.
Μειλίχιος. Δολιανὰ καὶ Σιγενά.
Μέλαινα (ἄκρα). Κάβο-με-

λανιό. §. Καρὰ-μπουρνά.
Μέλας. Δρίν. §. Καμενίτσα. §. Καρὰ-σουγιού. §. Ἀμαυρονέρι.
Μέλδαι. Meaux.
Μελης. Πουνάρ-μπασί.
Μελίβοια. Καστέλλι.
Μελίτη. Μάλτα.
Μελιτινή. Μαλάτια.
Μελόδουνον. Melun.
Μέλπις. Melfa.
Μενελάϊον. Μαλεβό.
Μερόη. Ἄτβαρα.
Μερόπη. Μέροπα.
Μέση. Hyères (les îles de—).
Μεσοποταμία. Τζεζιρέ.
Μεσσήνη. Ἀνδροῦσσα καὶ Ἀμαυρομμάτι.
Μεσσωγίς. Κεστανὲ-δαγί.
Μέται. Mez.
Μέταπα. Μέταργα.
Μεταπόντιον. Torre di mare.
Μέταυρος. Mato. §. Metaro.
Μέτουλον. Metting.
Μηδία (ἡ μικρά). Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.
—(ἡ μεγάλη). Γκιρὰν, Ἰράκι-ἀτζεμὶ, Ματζενδερὰν, Σιρβὰν καὶ Τεμπριστάν.
Μήλια. Βελχίτσα.
Μήνυγξ. Ζερμπί.
Μηουανία. Bevagna.
Μητρόπολις. Ἀετός.
Μίγκιος. Mincio.
Μιγώνειον. Φινόκκιο.
Μιθριδάτειον. Χουσεὶν-ἀμπάδ.
Μιλητόπολις. Μαγιὰς καὶ Μιχαλῆτσι.
Μίλητος. Καμάρα. §. Μηλοπόταμο. §. Μπαλάτ.
Μίνθη. Ἄλβαινα §. Παληόκαστρον.
Μιννάγαρα. Ἀλ-μάνσορα.
Μιντοῦρναι. Trajetto.
Μινυός. Γομοστὸ καὶ Μάννα.
Μινώα. Ἅγ. Γεώργιος ἢ Μακρονῆσι. §. Μονεμβασία. §. Σύμπαση.
Μισσηνόν. Punta di Miseno.
Μογουντία. Mayence.
Μοισία (ἡ ἄνω). Σερβία.
Μολύκρειον. Κουκκιόκαστρον ἢ Μαναλοῦδι.
Μοναστήριον. Μοῦνστερ.
Μόνοικος (λιμήν). Monaco (-cho).
Μοντάλβανον. Montauban.
Μόρων. Al merim.
Μοτίνη, ἴδε Μουτίνη.
Μούνδα. Μόνδα.
Μουνυχία. Τριπύργι.
Μουτίνη. Modena.
Μόψον. Καμπύλα.
Μόψου ἑστία. Μεσσισά.
Μυκῆναι. Χαρβάτι.
Μύλαι. Milazzo.
Μέλασα. Μελάς.
Μύνδος. Μενδεσέ.
Μύρλεια. Μπουδανιά.
Μύρλειον. Καριπτζέ-δερεσί.
Μύρμηκες. Φιλέρι.
Μυρμήκιον. Γενὶ-καλέ.
Μύῤῥινα. Ἀλῆ-κιοΐ καὶ Μεράνι.
Μύρτος. Ἐγγλέζα.
Μυρτούντιον. Μυρτιά. §. Σαλταίνα.
Μυσία. Βουλγαρία. §. Καρασί.
Μυχός. Ἅγ. Λουκᾶς.
Νάβρισσα. Lebrixa.
Νάγαρα. Ναγάρ.
Νάγκαιον. Nancy.
Ναζαρέτ. Νάσρα.
Ναζιανζός. Σινασσόν.
Νακόλεια. Νακαλιά.
Νάπαρις. Γιαλομίτσα.
Νάπουκα. Μπουζαῖον.
Νάρ. Nigra.
Νάρβων. Narbonne.
Ναρνία. Narni.
Νάρνος. Nigra.
Νάρων. Narenta.
Ναύκρατις. Ραχμανιέ.
Ναύλοχον. Αὐλόκα.
Ναύπακτο. Ἔπακτος.
Ναύπορτος. Leybach.
Νέα καὶ
Νέαι. Ἁγιστράτης.
Νέαιθος. Nieto.
Νεάπολις. Ναμπλούζ. §. Καβάλα.
Νέβρισσα. Levrixa.
Νέδας. Παυλίτσα.
Νέντον. Val di Noto.
Νέμαυσος. Nîmes.
Νεμέα. Κολώναις, Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.
Νεμωσσός. Clermont.
Νεοκαισάρεια. Al antara.
§. Νιγκεσάρ.
Νεοκλαυδιούπολις. Καστὰν-μπολου.
Νέπετος (-τα) καὶ
Νέπιτος (-τα). Nepe.
Νεπτόδορον. Nanterre.
Νέριον. Capo-Finisterre.
Νέσος. Νῆσι.
Νέστανα. Τσηπιανά.
Νέστος. Μιστό. § Νισσάβα.
Νεσωνίς. Νεζερός.
Νήλεια. Ἀγριὰ καὶ Γορίτσα.
Νηρίς. Ἦρι.
Νήριτον. Ἀνῶϊ.
Νιάδα. Θυννιάς.
Νίκαια. Ἰσνίκ. §. Nizza.
Νίκεια. Μεγάροβο.
Νικηφόρειον. Βάκκα.
Νικομήδεια. Σμήτη.
Νικόπολις. Πρέβεζα.
Νινευΐ. Μοσσούλ.
Νίνος. Νούνια.
Νίσαια. Ἅγ. Νικόλαος.
Νίσιβις. Νισιβιά.
Νοβιλίακον. Noailles.
Νοβιόδουνον. Noyon ἢ Soisson.
Νομιόμαγον. Nimègues.
Νόρακον. Γενὶ-σκελέ.
Νορθομβρία. Northumberland.
Νουκερία. Lucera (-zara). §. Nocera.
Νουμαντία. Saragossa.
Νυμφαῖον. Ἅγ. Γεώργιος. §. Βαθὺ-ῥέμμα. §. Χουνκιὰρ-ἰσκελεσί.
Νύσσα. Νοουσέρ. §. Σουλτάν-χισάρ.
Νῶλα. Nola.
Νώμεντον. Lamentana.
Νῶρα. Νάρ.
Ξάνθος. Ἐξενιδέ. §. Παῦλα.
Ξοινιάς. Ἐξοινὴ-λίμνη.
Ξόϊς. Μεχαλλέτ-ὲλ-κιμπίρ.
Ὄασις. Οὐάσ.
Ὀβόλκων (-ούλκων). Porcuna.
Ὄβρις. Orbe.
Ὄγχησμος. Ἅγ. Σαράντα.
Ὀγχηστός. Μαζαράκι. §. Μυλαύλακο.
Ὀδησσός. Βάρνα ἢ Κάβάρνα.
Ὀδύσσεια. Αισμπόνα.
Ὄθρυς. Γκοῦρα.
Οἰάνθη (-θεια). Γαλαξίδι.

Οἴνειον. Κανίνα.
Οἰνεών. Στέλια.
Οἰνιάδαι. Τρίκαρδον.
Οἰνοβρυγία. Insbruck.
Οἰνόη. Νινό ἢ Πετροϊεράκι. §. Οὔνια. §. Περαχώρα.
Οἰνοῦσαι. Ἀγνοῦσαι. §. Sapienze.
Οἰνωτρία. Calabria.
Οἰνώτριον. Insbruck.
Οἶτη. Ἄνινος.
Οἴτυλον. Πόρτο-βοιτοῦλλο.
Οἰχαλία. Ἀρδάνια. §. Παλήοκαστρον.
Ὀκρίκλοι(-κρίολα). Otricoli.
Ὀκτόδουρος. Martigny.
Ὀλβία. Ἀδάλια. §. Eoube.
Ὄλγασσυς. Ἐλκάσ-δαγί.
Ὀλιζών. Χόρτος.
Ὀλιχίνια (ὄρη). Ὀλίτσικα.
Ὄλμιαί. Μαλαγκάρα.
Ὀλόφυξος. Βατοπαῖδι.
Ὀλπαι(-πη). Καρβασαρᾶς, Κεντρώματα καὶ Σοποτό.
Ὀλυμπία. Ἀντίλαλο καὶ Μιράκα.
Ὄλυμπος. Δομοῦζ-δαγί. §. Μπεργκάντι. §. Σταυρός.
Ὄλυνθος. Ἅγ. Μάμας.
Ὀλύσιππος. Λισμπόνα.
Ὀλχίνιον. Δουλτσίνιο.
Ὅμολος. Μόλος.
Ὁμφάλιον. Δελβινάκι.
Ὄνεια (ὄρη). Ἀέρας καὶ Μακρὺ-πλάγι.
Ὀνθις. Μεσολόγγι.
Ὀνόβαλος. Cantaro.
Ὄνου γνάθος. Ἐλαφονῆσι. §. Κάβο-ξύλι.
Ὀξύρυγχος. Μπενεσέχ.
Ὀξυτανία. Languedoc.
Ὀξώνιον. Ὀξφόρτ.
Ὀποῦς. Τολάντι.
Ὀργών. Gorgona (Ia—).
Ὀρδωσός. Στρετσέλ.
Ὀρεστιάς(-εστίς). Καστορία, §. Ῥοδοστό.
Ὀρθωσία. Ὀρτζά.
Ὀριγιακόν. Arras.
Ὀρμένιον. Μηλοχώραφα.
Ὄρμινα. Γλαρέντζα.
Ὅρμος. Ὁρμούζ.
Ὀρνεαί. Ζαχαριάς. §. Ὀρνίκα.
Ὀρόανδα. Χαβιράν.
Ὀρόντης. Ἐλ-ά-ᾶζ.
Ὀρτυγία. San Martiano (Isola di—).
Ὄρτων. Ortona a Mare.
Ὀρχομενός. Καλπάκι.
Ὄσκα. Huesca.
Ὄσσα. Κίσσαβος.
Ὀστρακίνη. Ἀλῶνι (στενό).
Οὐαλεντῖνον. Valenza.
Οὔαρος. Var.
Οὐελίαι. Castell a mare della Bruca.
Οὐελίτραι. Velitri.
Οὐενάφριον. Venafri.
Οὐενουσία. Vonosa.
Οὐερβανός. Lago Majore.
Οὐέρητον. Alessano.
Οὐεσαλία. Vesel.
Οὐετουλώνιον. Torre Vechia.
Οὐίεννα. Vienne.
Οὐῖσουργις. Weser.
Οὐϊτύκη. Porto-Farino.
Οὐλουλαΐος. Σπιρνάτσα.
Οὐολατέρραι. Nolterra.
Οὐολσίνιον. Bolsena.
Οὐολτοῦρναι ἢ Οὐολτοῦρνον. Castel a Mare (di Volturno).
Οὐολτοῦρνος. Volturno.
Οὔρειον. Torre d' oro ἢ Rodi.
Οὐρία. Ξερολίμνη.
Οὔρσων. Ossana.
Οὐσκούδαμα. Στατιμάκα.
Ὀφία(-φιονία). Βλοχός.
Ὀφιοῦσσα. Φερμεντέρα.
Ὀφίτης. Γιλανλί-δαγί.
Ὀφρύνιον. Φιρὲνγκ-κιοϊ.
Ὄχη. Ἅγ. Ἠλίας.
Παγαί. Ἀλεποχῶρι.
Παγασαί. Βῶλος.
Πάγγαιον. Καστανιά.
Πάγκασος. Δοναβέστι.
Πάγραι. Παγράς.
Πάδος. Ρο.
Παιανία. Λιόπεσι.
Παισός. Μπαϊρὰμ-δερέ.
Παλτύη. Ἅγ. Γεώργιος. §. Πεχκελί.
Πάλαιρος. Ζαβέρδα.
Παλαίστη. Παϊγάτσα.
Παλάκιον. Μπαλουκλαβᾶς.
Παλίδοθρα. Πάτνα.
Παλίνουρος. Capo di Palinuro.
Παλλάντιον. Θάνα.
Παλμύρα. Ταδμούρ.
Παμβῶτις. Τζεροβίνα.
Παμισσός. Σπιρνάτσα.
Παναιτώλιον. Πλοκοπάρι.
Παναχαϊκόν. Βέδα.
Πανδοσία. Anglona. §. Παραμυθιά.
Πάνιον. Φαναράκι.
Πανιώνιον. Χανλί.
Πανοδακία. Τρανσυλβανία.
Παννονία. Οὐγγαρία.
Πανόπολις. Ἀχμίν.
Πάνορμος. Palermo. §. Παντουρμά. §. Πόρτο-Ράφτη. §. Τεκκές.
Παντικάπαιον. Γκέρζ.
Παντείχιον. Παντεῖχι.
Παντείχιον Βοσπόρου. Κετσελὶ-λιμάν.
Πανύασσος. Δοναβέστι.
Πανωπεύς(-ώπεια-ώπη). Ἅγιος Βλάσις
Παξαυγούστα καὶ
Παξιουλία. Badajos. §. Beja.
Παπία. Παβία.
Παράβολος. Κουροὺ-τσεσμές
Παραιτώνιον. Μπαρετούν.
Παραχελωΐς(-ΐτις). Ἀγγελόκαστρον.
Παρέντιον. Parenzo.
Παρθένιον. Ἁγιὰ-μπουρούν. §. Καζὰν-διπί. §. Φαναράκι.
Παρθένιος. Μπαρτίνι.
Παρθενόπολις. Μάκδεμπούργ.
Παρθία καὶ
Παρθυηνή. Χορασάν.
Πάριον. Καμαρίσι.
Παρνασσός. Λιάκουρα.
Πάρνης. Ὄζᾶς.
Πάρνων. Μαλεβό.
Παρράσια. Φανάρι.
Πάρυάδρης. Γιλὸϊζ-δαγί.
Παρωρέα. Τετμέζ.
Παρώρεια. Λαγκάδια.
Πασαγάρδαι ἢ
Πασαργάδαι. Μπάσρα καὶ Νάκσι-Ῥουστάμ.
Πασσαρών. Δρεμιχού.
Πατάβιον. Πάδοβα.
Πάταρα. Δντίφιλον.
Πατισός. Τέϊσα.
Πατρικία Ἰουλία. Narbonne.

Πατρόκλου νῆσος (χάραξ). Γαϊδουρονῆσι.
Πάτταλα. Τατταναγάρ.
Πάχυνον. Capo (di) Passaro.
Πεδιαία. Θήβα (παληά).
Πειραιεύς. Πόρτο-δράκο(-λιόνε).
Πείραιον. Περαχώρα.
Πειρήνη. Δρακόνερον.
Πεῖρος. Καμενίτσα.
Πείσαυρα. Pesaro.
Πελασγικὸς(κόλπος). Βῶλος.
Πέλλα. Παλατίτσα.
Πελλήνη. Βλογοκὰ καὶ Γαρδίκι.
Πελληνία. Δυγόκαμπος.
Πέλτα. Κουσάκ.
Πελωριὰς (ἄκρα) καὶ Πέλωρον. Faro di Messina.
Πεπάρηθος. Πιπέρι.
Περαία Ἀραβίνδου. Χάσ-κιοϊ.
Πέργη. Καρὰ-Χισσάρ.
Περιάς. Λάντες.
Περίνθος. Ἡράκλεια.
Περκώπη. Βουργάζ.
Περουσία. Perugia.
Περραιβία. Ζαγόρι.
Περσέπολις. Ἐσταχάρ καὶ Τζελμινάρ.
Πεταλία. Πεταλιοί.
Πέτρα. Κουράκ.
Πετροκορία. Perigord.
Πεύκη. Πικτσίνα.
Πηγαί. Λουτροχῶρι.
Πηδάλιον. Πίλα.
Πηλίνη. Πράσχιο.
Πήλιον. Πλιασίδι. §. Σφετεδέλα.
Πηλοπύθια. Κουρί.
Πηλούσιον. Τινέχ.
Πηλώδης(-όεις). Γυροβολιά.
Πηνειός. Ἡλιακό. Σαλαμβριά.
Πιαλία. Πάλι.
Πιθήκου λιμήν. Καλενδέρι.
Πιθηκοῦσαι. Ischia.
Πικεντία. Vicenza.
Πικεντῖνη. Ἀγκῶνα.
Πικρίδιον. Χάσ-κιοϊ.
Πικταύϊον. Poitou.
Πίκτωνες. Poitiers.
Πιμέλη. Ἀνατολικόν.
Πίναρα. Ἑλμαλί.
Πίναρος. Δελὶ-σού.
Πινδηνισσός. Πεχεσκί.
Πίνδορος. Ῥίγανη.
Πίνδος. Μέτζοβον(βουνὰ τοῦ —). §. Μόρνο.
Πίσα. Pisa.
Πισιδία. Σπάρτα.
Πιτάνη. Ἁγιασμάτ καὶ Τσανδαρλί.
Πιτυοῦς. Πιτχινδέ.
Πιτυοῦσα. Ἀγκίστρι ἢ Πλατειὰ.
Πίτυς. Πιτυός.
Πλακεντία. Piacenza.
Πλανασία. Sainte-Marguerite.
Πλάταια. Κόκλα.
Πλατανιστής. Σκλαβοχῶρι.
Πλαῦϊς. Piave.
Πλεῖστος. Σιζαλίσκα.
Πλευρών. Κόρταγα ἢ Κυρὰ-Ῥήγη.
Πλημμύριον. Punta di Gigante.
Ποιάνθη. Ταμάν.
Πολις. Πολίτσι.
Πολεμώνιον. Φάτσα.
Πολύαγος. Πολίνο.
Πομπηίουπολις. Μπόλου. §. Παμπελούνα. §. Τόσια. §. Μετζιτλί.
Ποντία. Ponza.
Ποπουλώνιον ἢ Ποπλώνιον. Piombino.
Πορδοσελήνη ἢ Πορσελήνη. Μοσχοννήσια.
Πορθμός. Βαθειά.
Ποσείδιον. Ἁγ. Ἑλένη (Κάβος τῆς—). §. Capo della Licosa. §. Μπὲζ-μπουρούν.
Ποσειδώνιον. Pesto. §. Κὶζ-λιμάν.
Ποταμός. Μαρκόπουλο.
Ποτεντία. §. Maria in Potenza.
Ποτίδαια. Κασσάνδρα.
Ποτνιαί. Τάτι.
Πουλχεριούπολις. Μπεράτι.
Πραίνεστος. Palestrino.
Πράξιος. Μπουργκάζ-μενδερέ.
Πρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός. §. Πόρτο-Ῥάφτη.
Πρεπέσινθος. Στρογγυλό.
Πριαποῦς. Καρά-μπουργάζ.
Πριήνη. Γενὶ-μπαλάτ.
Πριούερνος ἢ Πρίφερνον. Piperno (vecchio).
Προίλαβον. Μπραΐλα.
Πρόννοι. Πόρτο-πόρο.
Πρόσυμνα. Τζαφὲρ-ἀγά.
Προφθασία. Ζαρέγκ.
Προχύτη. Procida.
Πρυμνησία. Καρὰ-Χισάρ.
Πρῶνος. Ἅγ. Βασίλειος.
Πρώτη. Πρόδανο. §. Πρῶτα. §. Hyères (les îles de—).
Πτελεός. Ulm. §. Φτελειό.
Πτολεμαΐς. Ἄκρι. §. Μινχιέ. §. Γκιργκέλ.
Πτυχία. Scoglio di Vido.
Πύδνα. Κατερίνι.
Πύθια. Κουρί.
Πύλαι. Ζαβιχέ. §. (— Κάσπιαι ἢ Καυκάσιαι). Δαριέλ, Δερβέντ.
Πύλος. Ναβαρῖνον. || — ἢ Τριφυλιακὴ ἢ δευτέρα. Πετσὶ ἢ Πύργος.
Πύνδος. Κωφᾶς.
Πυξοῦς. Busento. §. Capo del Infresch: §. Policastro.
Πύραμος. Σεϊχούν.
Πύργοι. Cerveteri.
Πύρρα. Ἀγκίστρι.
Πυρίτιχος. Κάβαλλος.
Πύρρου τεῖχος. Πρεμέτι.
Πώγων. Πόρος.
Ῥᾶ. Βόλγας.
Ῥάγαι. Ῥέϊ.
Ῥαδίς. Ρὸ.
Ῥαῖθού. Τόρ.
Ῥαμνῆται. Nantes.
Ῥαμνοῦς. Ὀβρηόκαστρον.
Ῥαύραριξ. Hérauld.
Ῥαχία. Καλενδέρι.
Ῥέατον ἢ Ῥεάτη. Rieti.
Ῥειζονικὸς (κόλπος). Bocca di Cattaro.
Ῥεῖον. Καστέλλια.
Ῥήγιον. Reggio. §. Τσεκμετζές. §. Riez.
Ῥήδονες. Rennes.
Ῥημοί. Reims.
Ῥήσαια. Ῥασαΐν.
Ῥιζίνιον ἢ Ῥιζόνιον. Risano.
Ῥινοκόλουρα. Ἀλαρίς.
Ῥιπαῖα(ὄρη). Καμένοϊ-μπογάλ.
Ῥίπη. Μουγλί.
Ῥίπυλαι. Rivoli.
Ῥοδανός. Rône.

Ῥόδη. Roses.
Ῥοδίων λιμήν. Μπεσσίκ-ταση.
Ῥοδόπη. Δεσπότ-δαγύ. §. Ῥόδη.
Ῥοθομάγον. Rouen.
Ῥοιζοῦσαι (ἄκραι). Καυδηλλί.
Ῥούβας. Δβίνας.
Ῥουβίκων. Fiumicino.
Ῥουκκώνιον. Ῥώμανον.
Ῥουσκίνων. Perpignan. §. Tet.
Ῥοφοῦσαι(ἄκραι).Κανδηλλί.
Ῥυνδακός. Μιχαλίτσι.
Ῥύπελλα. Rochelle.
Σαβᾶ. Ζαμπίδ.
Σάββαθα. Σαμπά.
Σάβις. Sambre.
Σαγαλασσών. Σαντζακλί.
Σάγγαρις ἢ Σαγγάριος. Σακάρια.
Σαγοῦντον. Murviedo.
Σάγρας. Sagriano.
Σάγρος. Sangro.
Σάϊς. Ῥαχμανιέ.
Σαλαμίνιος (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς —).
Σαλαμίς. Κουλουρη. §. Μάγουσα.
Σαλαπία. Salpe.
Σάλας. Sala.
Σαλαμαντική. Salamanca.
Σαλμύριον. Saumur.
Σαλμώνειον. Σαλαμόνι.
Σαλσδουρον. Soleure.
Σαμικόν. Καϊάφα.
Σαμνῖτις (χώρα). Abruzzo (Ἰ—).
Σαμόσατα. Σεμζάτ.
Σάνδαβα. Σουτσάβα.
Σάννοι. Τζανίκ.
Σάντωνες. Saintonge.
Σάος. Σάββας.
Σαπρὰ λίμνη.Τσουρούκ-δενίζ.
Σαραπάτιον. Saarbruch.
Σάρδεις. Σάρτσ.
Σαρδώ. Σαρδίνια.
Σάρεπτα. Σαρφέντ.
Σάρνος. Sarno.
Σάρος. Σεϊχούν.
Σαρωνικὸς (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς —).
Σάσων. Sassino.
Σατίων. Παγταβίγια.
Σάτραι. Σατρόφτσε.
Σάτταλα. Ἐρζ-ἰγκιάν.
Σαυβάθα. Σαμπά.
Σαυνῖτις (χώρα). Abruzzo (Ἰ—).
Σαυριακόν. Sourcy.
Σεβάστεια. Σιβάζ.
Σεγόδουνον. Rhodez.
Σειληνίακον. Seignalay.
Σειρηνοῦσαι. Galli.
Σεκούσιον. Suza.
Σελασφόρον(-φόριον). Δεβίλ.
Σελεύκεια. Ἰσακλί. §. Μπαγδάτ. §. (ἡ Τραχεῖα). Σελεφκιέ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Βῆλον ἢ τῆς Συρίας) Σιάγρ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Ὀρόντην ἢ ἐν Πιερίᾳ) Σουβεϊδιέ.
Σελινοῦς. Βοστίτσα. §. Σελεντί-σουγιού.
Σελλεῖς. Τσαμοῦρι.
Σελλήεις. Μαυροπόταμον. (2).
Σελλοῦς. Λάλα.
Σεμιραμόκερτα. Βάνι.
Σεντῖνον. Σεντίνα.
Σεξτία. Aix.
Σέπτα. Τσέουτα.
Σεπτέμπεδα.San-Severino.
Σεραπεῖον. Θεραπειά.
Σεργεντίας. Στρέϊ.
Σέρεθος. Στρέτ.
Σέρριον. Μακρή.
Σεσάρηθος. Καραμουρατάδες καὶ Σεσαρέθ.
Σέταβις. Ἠατίβα.
Σευηρικόν. Σεβερίν.
Σηκοάνας. Seine.
Σήνα καὶ Σηνο-Γάλλια. Sinigaglia.
Σήπεια. Βάλτος ἢ Δαλαμανάρα.
Σηπιὰς (ἄκρα). Ἅγ. Γεώργιος.
Σήσαμος. Ἄμαστρα.
Σηστός. Τσεμενίκ.
Σήτεα. Sezza.
Σήτιον. Cette (Cap de —).
Σιάγουρος. Σερζούρ.
Σίγγαρα. Σιγγιάρ.
Σιγγιτικὸς (κόλπος). Ὄρος (Ἅγιον).
Σίγειον. Γκιαὺρ-κιοΐ.
Σιγνία. Segni.
Σίγριον. Σίγρι.
Σίδη. Καυδηλάρα.
Σιδών. Σαΐδ.
Σικυών. Βασιλικά.
Σικυωνία. Βόχα.
Σίλαρις. Sele.
Σίλβιον ἢ Σιλούϊον. Caragnone ἢ Gorgoglione.
Σιμόεις. Μενδερὲ καὶ Γκιουμπρέ-σουγιού.
Σινδικὸς (λιμήν). Σουτζοὺκ-καλέ.
Σινούεσσα. Monte-Dragone
Σιποῦς. Siponto.
Σίπυλον. Κουσινάς.
Σίρις. Sinno. §. torre di Senna. || — ἡ Παιονική. Σέρραι.
Σίρμιον. Sirmia.
Σίς. Μέρ-ἄς.
Σισάνιον. Σιτίστα.
Σισαπών. Al-meden.
Σίσκιον. Sissej.
Σίφαι. Λιβαδόστρα.
Σκάλδις. Escaut.
Σκάμανδρος. Πουνάρ-μπασι ἢ Σίρβι.
Σκαπτὴ ὕλη. Σκιπτσιλάρ.
Σκάρδος. Πισρέντι.
Σκάρδων. Scardona.
Σκῆψις. Σκούπτζε (Ἐσκί—).
Σκίαθος. Σαγίτσα.
Σκιρρωνίδες (Πέτραι). Κακὴ-σκάλα.
Σκιώνη. Κασσάνδρεια (Νέα) καὶ Συκηά.
Σκόλλις. Κολώναις. §. Ὠλενός.
Σκοπία. Οὐσκιούμπ.
Σκορδίσκοι. Σκόδρα.
Σκορδίσκος. Σαρμουσακλὺ-δαγύ. || — σουγιού.
Σκοτάνη. Σκοτεινή.
Σκύλαιον. Κάβο-σκύλι. §. Sciglio.
Σκυλλήτιον καὶ (ὑστερώτ.) Σκυλάκιον. Squillace.
Σκύρων. Παληοχῶρι.
Σκῶλος. Καλύδι.
Σόαμις. Τσαμού.
Σογδιανή. Μπουχάρα.
Σόλιον. Σκλάβαινα. §. Σοῦλι.
Σόλοι. Μετζητλί.
Σολυγία. Σοφικό.
Σολυμνία. Πελαγῆσι.
Σούεσσα. Sessa.
Σουεσσίων. Soissons.

Σουέσσουλα. Sessola (Castel di—).
Σούκρων. Xucar.
Σούλγας. Sorgue.
Σούλμων ἢ Σοῦλμον. Sulmona.
Σούντιον. Κάβο-χολῶναις.
Σοῦσα. Σοῦστερ.
Σουσιανή. Χουσιστάν.
Σούτριον. Sutri.
Σπάδανον. Spa.
Σπάλαθρα. Λιφόκαστρον.
Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον. Épernay.
Σπάρτη. Μαγοῦλα καὶ Μιστρᾶς.
Σπαῦτα. Οὐρμιά.
Σπειραία. Κάβο-φράνκο.
Σπεργειός. Ἑλλάδα.
Σπολήτιον. Spoleto.
Στάγειρα. Σταυρός.
Στάμπαι. Étampes.
Στατωνία. Κάστρο.
Στεῖρις. Ἅγ. Λουκᾶς.
Στενύκληρον (πεδίον). Ἰμλάκικα.
Στενύκληρος. Νησί.
Στεφανούπολις. Μπρασσώ.
Στοβοί (οἱ Παιονικοί). Ἰστίμπ.
Στοιχάδες. Hyères (les îles de—).
Στρατονίκη (-νίκεια). Ἐσκὶ-χισσάρ.
Στράτος. Λεπενοῦ.
Στρογγύλη. Stromboli.
Στρουθοῦς. Κάβο κίρακα.
Στροφάδες. Σκρόφαις καὶ Στριβάλια.
Στρυμονικὸς (κόλπος). Κοντέσα (κόρφος τῆς—).
Στρυμών. Στροῦμε.
Στυμφάλη. Ζαρακᾶς.
Στυμφαλίς. Γραιβενά.
Στύμφαλος. Ζάρακα.
Στύξ. Μαυρονέρι.
Στύρα. Στοῦρα.
Σύβαρις. Coscile.
Σύβοτα. Μοῦρτος.
Σύεσσα. Sessa.
Συήνη. Ἀσσουάν.
Σύθας. Διμηνιό.
Συκέα. Ἰντζίρ-κιοί.
Συκούριον. Σίγουρον.
Συλβάνεκτον. Senlis.
Συλβανία. Unterwalden.
Σύλιον. Σοῦλι.
Σύμαιθος. Giaretta.
Σύμβολα. Μπαλουκλαδᾶς.
Σύνναδα. Σανδυκλί.
Σύνναον. Σεγοῦτα.
Συρία. Μπὰρ-ἐλ-σάμ.
Σύρρεντον. Sorrento.
Σῦς. Διμηνιό.
Σφάξαι. Σφακιά.
Σχινοῦσα. Σκινόζα.
Σχοινῖτις. Ἔστεμο.
Σχοινοῦς. Κοκόσι. §. Μορικός.
Σώρακτον. Monte di S. Silvestro.
Σωσθένιον. Στένη.
Τάβαι. Ταμπάζ.
Ταίναρον. Ματαπάν.
Ταμίαβις. Δαμιάτι.
Ταμύρας. Δαμούρ.
Τανάγρα. Γραϊμάδα ἢ Σκαμίνο.
Ταναΐς. Ἀζόφ.
Τάναϊς. Δόν.
Τάνις. Τινέχ.
Τάξιλα. Ἀττόα.
Τάξος. Τούντσα.
Ταουΐα ἢ Ταούϊον. Τουφιὰ ἢ Τσόρούμ.
Ταπόσειρις, ἥδε Ταφόσειρις.
Ταπροβάνη. Κεϋλάν.
Ταῤῥακίνα. Terracina.
Ταῤῥάκων. Tarragona.
Ταῤῥακωνησία. Cataluna.
Ταρτησσός. Tariffa.
Τάρτιος. Ταχὺρ-δὰ-σουγιού.
Τάρφη. Σκάρφη.
Τάττα. Τοῦζλα.
Ταΰγετον. Ἅγ. Ἠλίας καὶ Πεντεδάκτυλον.
Ταυλαντία. Μουζακέ.
Ταῦλοι. Δαγισταυλίδες.
Ταυρασία. Τουρῖνον.
Ταυρική. Κρίμι.
Ταυρίς. Τζουπάνα.
Ταυροέντιον. Taurenti.
Ταυρομένιον. Taormina.
Τάφιος. Κλόκοβο.
Ταφιοῦσα. Μεγανῆσι.
Ταφόσειρις. Ἀμπουσίρ.
Τάφρος. Περεκὸπῇ Ὄρ-καπου.
Τέανον. Teano. §. Civitate
Τέαρος. Δερέ.
Τεατέα. Tieti.
Τέβερις, = Τίβερις.
Τεβλίς. Τίφλιζ.
Τέγεα. Ἀχούρια (Παληὰ), Παληοεπισκοπὴ, Πιαλί.
Τείχιον. Χρυσοβίτσα.
Τελαμών. Talamone.
Τελέθριον. Πλοκοβοῦνι.
Τελεσία. Telese.
Τελμισσός. Μάκρη.
Τέλφουσα. Βανίνα.
Τέμπη (Θεσσαλικά). Αυκόστομος.
Τέντυρις (-τυρα). Δενδεράχ.
Τέρβις. Τιγρόβιστον.
Τεργέσται. Τριέστι.
Τερηδών. Μπάσρα.
Τερινα. Amantea ἢ Nocera.
Τεριναῖος (κόλπος). Golfo di S. Eufemia.
Τετραπύλια. Σερβιάνα.
Τεῦθις. Λαγκάδι.
Τευθίς. Γαλατᾶς.
Τευθρώνη. Κοτρώναις ἢ Σκόπια.
Τέως. Σεγεσί.
Τῆλος. Ἐπισκοπή,
Τῆμνος. Μελεμέν.
Τιάραντος. Κοτμάνα.
Τίασος. Μιστρᾶς (Ποτάμι τοῦ—).
Τιβεριάς. Ταμπαριέ.
Τιβεριούπολις. Στρουμνίτσα.
Τίβερις. Tevere.
Τίβισκον. Τέϊσα.
Τίβιρις καὶ Τίβουρα. Τίβολι.
Τίγγις. Τάντζερ.
Τίγουρον. Ζούριχ.
Τιγρανόκερτα. Σερέδ.
Τίζα. Τούζ.
Τιθώρεια καί Τιθορέα. Βελίτσα.
Τίκινον. Παβία.
Τίκινος. Tessin.
Τίμαυον. Giovanni del Carso.
Τίμαυος. Timao.
Τιπάρηνος. Τρικέρια.
Τίρισκον. Τιγρόβιστον.
Τίσσαι. Randazzo.
Τιταρήσιος. Σαραντάπορον.
Τίτιος. Κέρκα.
Τίφη. Παλαιόκαστρον.
Τμῶλος. Μπουζ-δὰγ ἢ Τομωλίτσ.
Τοβέλ. Τίφλιζ.
Τοίχων. Ὄζερός
Τολοφών. Ἀνεμοκάμπι.

Τόλωσα. Toulouse.
Τόμις. Μαγκάλια.
Τόμορον. Γαρδικάκι καὶ Τομαροχώρια.
Τορωναῖος (κόλπος). Κασσάνδρα.
Τορώνη ἢ Τορύνη. Ἐρημόκαστρον.
Τοῦδερ. Todi.
Τοῦνις. Τούνεζι.
Τοῦσκλον. Frascati.
Τράγασα. Δραγαμέστι.
Τράγος. Σκοῦπι.
Τραγούριον. Τράου.
Τραϊανούπολις. Σελεντί.
Τράλλεις. Γκιουζέλ-χισσὰρ ἢ Συλτὰν-χισσάρ.
Τράμπυλα. Παλιοῦρι.
Τράπεζα. Μπερμπὲρ-μπουρούν.
Τραπεζοῦς. Καρύταινα. §. Τσαδίρ-δαγί.
Τρασυμένα. Lago di Perugia.
Τραχίνιον. Κερνέλος.
Τράχις. Κλεισοῦρα.
Τράβιρον. Trèves.
Τρηβούρα. Monto Lione della Sabina.
Τρίασος. Τρύπη.
Τριβαλλοί. Βουλγαριά. §. Μποσνάκοι.
Τρίδεντον. Trente.
Τρικάρηνος. Τρικέρια.
Τρικάσιον. Troyes.
Τρίκκη. Τρίκαλα. §. Troyes.
Τρικόρυθος(-ρυφος). Σοῦλι.
Τρίκρανα. Τρικάσιον. Τρικέρια. Troyes.
Τριόπιον. Κρυό.
Τρίπολις. Ταράμπολούζ.
Τρίταια. Καλανθίστρα ἢ Τριτή. §. Τουρκοχῶρι.
Τρίφυλον. Φελεζία.
Τροία. Πουνάρ-μπασί.
Τροιζήν. Δαμαλᾶς.
Τρουεντῖνον ἢ Τρούεντον. Monte Brandone ἢ Torre Segura.
Τρουεντῖνος. Trento.
Τροχός. Χαλίλ-μπεη(Στράτα τοῦ—).
Τρωγίλιον. Κάβο-Σάντα-Μαρία.
Τρωγῖτις. Σεϊτ-σεχὶρ-γκιολού.
Τύανα. Μπόρ.
Τυλλέσιον καὶ
Τυλησσός. Agello. §. Corica.
Τυμφαία. Παλιοῦρι.
Τύμφη. Ὀλίτσικα.
Τυμφρηστός. Βελοῦχι, Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.
Τυνδαρίς. Tindaro (S. Maria di—).
Τύραιον. Τρυφό.
Τυράμβης. Τεμρούκ.
Τύρας. Δνιέστερ.
Τυρίαιον. Ἄκ-σεχίρ.
Τύρνακον. Tournai.
Τυρολόη. Τσόρλού.
Τυρόνιον. Tours.
Τύρος. Τσούρ.
Τυρρηνία ἢ Τυρρηνίς. Τοσκάνα.
Τύχης Ἱερόν. Fano.
Ὑάμπολις. Γιάμπολου καὶ Μπογδάνα.
Ὕβλα. Paderno.
Ὑδάσπης. Μπετάχ καὶ Μπεχούτ.
Ὑδραία. Ὄζερός.
Ὑδραότης. Ράμπ-ουλ-μπενδέ.
Ὑδρέα. Ὕδρα.
Ὑδροῦς. Otranto.
Ὑέλη. Castel-a-mare-della-Bruca.
Ὕκκαρα. Carbolangi.
Ὕλικος. Μαλανδρῖνο.
Ὑλικά. Λικαρίσι.
Ὑμηττός. Τρελλοβοῦνι.
Ὑπαία. Hyères (les iles de —).
Ὕπαιπα. Μπερκί.
Ὕπανις. Μπούγ. §. Κουμπάν.
Ὕπαργον. Πάργα.
Ὑπάτη. Πατρατζῆκι.
Ὕπατος. Κλεφτοβοῦνι.
Ὑπερβόρειοι. Μπόρα.
Ὑρκανία. Ἰράκ, Κορκὰν, Ματζενδεράν καὶ Τεμπριστάν.
Ὕρμινα. Γλαρέντζα.
Ὑσιαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Βέλια ἢ Γοντάρα.
Ὕσουδρος. Σετλέτσ.
Ὕφασις. Μπεϊάχ.
Φάβρα. Φαλκοῦδι.
Φαβρατερία. Falvaterra. §. Isoletta.
Φάγραι. Νειχῶρι.
Φαῖστον. Γιαννάκι.
Φάλακρον. Κάβο-Σιδάρι.
Φαλαρία. Φανάρι.
Φαλασία. Κανδῆλι.
Φάληρον. Φανάρι.
Φάναι. Φάνα.
Φαραί. Κάτω-Ἀχαϊά.
Φαρμακοῦς. Θεραπειά.
Φαρμακοῦσαι. Κυρά.
Φαρνακία. Κερεζούν.
Φάρος. Lerina. §. Φαναράκι.
Φάρσαλα. Φέρσαλα.
Φαρύγαι. Σκάρφη.
Φάσηλις. Φιόνδα.
Φάσις. Φάς.
Φαυεντία. Faenza.
Φειά. Κουρτάκι.
Φελόη. Λοδοδύτικο.
Φενεός. Ζαρακοῦλα καὶ Φονιᾶς.
Φεραί. Βελλεστῖνος.
Φερεντινόν. Ferenti. §. Ferentino.
Φήγεια. Δημητζάνα.
Φηγία. Φλέβαις.
Φηραί. Κεραμίδι καὶ Παληοχώρα.
Φθιώτης. Φοῦρνοι.
Φιγάλεια ἢ Φιγαλίς. Παυλίτσα.
Φιδαλείας (κόλπος). Μπαλτὰ-λιμάν.
Φίλα. Φιλί.
Φιλαδέλφεια. Ἀλὰς-σεχχίρ.
Φιλαί. Τζεζιράτ-ἐλ-μπιρμπέ.
Φιλοκρήνη. Ἀρετσοῦ. §. Φιλιγκάρ.
Φιλομήλιον ἢ
Φιλομήνιον. Ἰλγκούν.
Φιλύρεια. Λείψια.
Φίρμον (τὸ Πικηνόν). Fermo.
Φλανών. Fianona.
Φλιασία. Ἅγ. Γεώργιος.
Φλιοῦς. Σταφιλίκα.
Φοινίκη. Μαράθι.
Φοινικοῦσσα. Dattale.
Φοῖνιξ. Βετέρνικο. §. Θολοπόταμο. §. Παῦλα ἢ Πίστριτσα. §. Χιμάρα.
Φολόη. Λάλα.
Φορμίαι. Mola di Gacta.

Φόρον Σεμπρώνιον. Fossembrone.
Φόρος Ἰούλιος ἢ Ἰουλιανός. Friul.
Φόρος Κορνήλιος. Imola.
Φόρος Λιβίου. Forli.
Φορουσῖνον, διορθ. Φρουσίνων.
Φουκίνη. Lago di Celano.
Φουλχερία. Chierra d'Adda.
Φοῦνδα ἢ Φοῦνδοι. Fundi.
Φρέγελλαι. Ceperano.
Φρίξα. Παληοφάναρον ἢ Φραξιό.
Φρουσίνων. Frusinone.
Φρύξος. Ἀχλαδόκαμπος.
Φυλή. Ἀργυρόκαστρον ἢ Βουλόκαστρον. §. Ἀντίμηλος.
Φύξαι. Foix.
Φύσκος. Μαρμαράν.
Φώκαια Φώκηαις (Παληαίς).
Φωκίς. Σάλωνα.
Χαβῶρας. Κχαβούρ.
Χαιρώνεια. Κάπραινα.
Χάλαιον. Μοναστηροκούτσουρον.
Χαλδαία. Μπαγδάτι (ἀγιαλέτι τοῦ—) καὶ Ἰράκ.
Χάλερα. Κατερίνι.
Χαλικία. Χάλκη.
Χαλκηδών. Καδή-κιοϊ.
Χαλκίς. Βαράσσοβα καὶ Μποχῶρι. §. Εὔριπος (Κάστρον τῆς—). §. Χαλίκι.
Χαλύβη (-βία). Γκιουμοὺς -χανὲς καὶ Μαδένι.
Χαλυβών. Χαλέπι.
Χάονες. Τσάμιδες.
Χαονία. Δέλβινον, Ἰαπουριὰ, Παρακάλαμον καὶ Χιμάρα.
Χαράδρα. Μαριολάταις. §. Σιάτιστα.
Χάραδρος. Βελβίτσι. §. Ζαλόγκος. §. Μαραθῶνας καὶ Ποταμὸς (Καινούργιος). § Πάνιτσα.
Χάραξ. Καρὰ-καγιά.
Χαρμόθας. Σάρμ.
Χάρτα Λιμήν. Χαρταλιμή.
Χάρυβδις. Garafalo.
Χατραμωτίτη. Χαδραμούτ.
Χαῦον. Καφᾶς.
Χεβρών. Ἐλ-χαλίλ καὶ Χε-μπρούν.
Χείμαῤῥος. Νοῦσσα.
Χελιδόνιαι (νῆσοι). Χελιδόνι.
Χελυδορία. Μαυρονόρος.
Χελωνίτης (κόλπος). Τορνέζα (Κόρφος τῆς—).
Χέρμουθις. Χερμέντ.
Χερσόννησος. Ἴνκερμαν καὶ Οὐρέτ.
Χεττιείμ. Λάρνακας
Χηλαί. Μπεμπέκι. §. Ποριὰζ-λιμάνι.
Χιμαίριον. Πάργα (Κάβος τῆς—).
Χρυσοκέραμος. Κουσκουντζοῦκι.
Χρυσόπολις. Σκούταρι.
Χρυσοῤῥόας. Μπαράδ.
Χύτριον Βουρλά.
Χῶναι. Κονόζ.
Ψαμμαθία. Ψωμαθειά.
Ψηλόν. Ἅγ. Γεώργιος.
Ψύρα ἢ Ψυρία. Ψαρά.
Ψυττάλεια. Λειψοκουτάλα.
Ψωφίς. Δημητζάνα.
Ὠγυγία. Hogues.
Ὤλενος. Καμενίτσα καὶ Ὠλενός.
Ὠλίαρος. Ἀντίπαρος.
Ὦξος. Τζιχούν.
Ὦος. Βοϊοῦσα.
Ὠρητία, Ὤρητον. Calatrava.
Ὠρικόν. Κανίνα καὶ Πόρτο-Ῥαγουζαῖο.
Ὠρωπός. Ῥοπό.

ΤΕΛΟΣ.

Τιμᾶται Δραχ. 14.

Πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ.

καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ Κ. Χ. Ν. Φιλαδελφέως.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111